Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

ΜΕΓΑ ΛΕΞΙΚΟΝ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ
ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑ
ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗ
ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΑ
ΑΡΧΑΙΑ

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΤΟΜΟΣ Β

«Τὸ πρῶτον βιβλίον παντὸς Ἕλληνος εἶναι τὸ Λεξικὸν τῆς γλώσσης του».

Κοραῆς

ΕΚΔΟΣΕΙΣ - ΔΟΜΗ - Α.Ε.
Ναυαρίνου 20 τηλ. 637 389 - 612 056
ΑΘΗΝΑΙ

ΠΙΝΑΞ ΣΥΝΤΕΤΜΗΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

α.	= ἄλλως
αἰολ.	= αἰολικός,-όν
αἰτ.	= αἰτιατική
ἄκλ.	= ἄκλιτος,-ον
ἀλβ.	= ἀλβανική,-ικός
ἀλληλοπθ.	= ἀλληλοπαθής
ἀλχημ.	= ἀλχημιστής,-ικός
ἀμτβ.	= ἀμετάβατος,-ον,-ως
ἀμφ.	= ἀμφίβολον
ἀναγν.	= ἀναγνωστέον
ἀ ατ.	= ἀνατομική,-ός
ἀνέκδ.	= ἀνέκδοτος,-ον
ἀντικ.	= ἀντικείμενον
ἀντικειμ.	= ἀντικειμενικός,-ή,όν,-ῶς
ἀντιδ.	= ἀντιδιαστολή
ἀντιθ.	= ἀντίθετον,-ος,-ως
ἀντίστ.	= ἀντίστοιχος-ον
ἀντων.	= ἀντωνυμία
ἀνών.	= ἀνώνυμος-οι
ἀόρ.	= ἀόριστος
ἀπ.	= ἀπόσπασμα,-ματα
ἀπαρφ.	= ἀπαρέμφατον
ἀποθ.	= ἀποθετικὸν ρῆμα
ἀπόκρ.	= ἀπόκρισις
ἀπολ.	= ἀπολύτως
ἀπρόσ.	= ἀπρόσωπον
ἀραβ.	= ἀραβική,-ικός
ἀρ·μ.	= ἀραμαϊκή,-ός
ἀρκ.	= ἀρκαδικός,-ή,-όν
ἀρσ.	= ἀρσενικόν
ἀρχ.	= ἀρχαῖος,-α,-ον
ἀρχ. λεξ.	= ἀρχαῖα λεξικὰ
ἀρχιτ κτ.	= ἀρχιτεκτονική,-ός
ἀσσίζ.	= ἀσσίζαι
ἀστρολ.	= ἀστρολογία,-ικός
ἀστρον.	= ἀστρονομία,-ικός
ἀσυν.	= ἀσυναίρετος,-ον
αὔξ.	= αὔξησις
αὐτοπθ.	= αὐτοπαθής
ἄχρ.	= ἄχρηστος
β.	= βίος
βιολ.	= βιολογία,-ικός,-ῶς
βλ.	= βλέπε
βλ. λ.	= βλέπε λέξιν
βλ. λς.	= βλέπε λέξε ς
βοιωτ.	= βοιωτικός,-ή,-όν
βυζ.	= βυζαντινός,-ή,-όν
βοταν.	= βοτανική,-ικός
γαλλ.	= γαλλική,-ικός
γεν.	= γενικός,-ή,-όν,-ῶ·
γενικ.	= πτῶσις γενική
γερμ.	= γερμανική, ός
γεωδ.	= γεωδαισια,-·ικός
γεωλ.	= γεωλογία,-ικός,-ῶς
γεωμ.	= γεωμετρία,-ι ός
γλωσσ	= γλωσσάριον,-α
γνωμ.	= γνωμικόν
γρ.	= γραφή
γραμμ.	= γραμματική,-ός,-ῶς
γρπ.	= γραπτέον
δ. ἀνάγν.	= διάφορος ἀνάγνωσις
δ. γρ.	= διάφορος γραφή
δεικτ.	= δε κτικός,-όν
δηλ.	= δηλαδή
δημ.	= δημοτική,-ός,-όν
διάθ.	= διάθεσις
δ. δίστ.	= δημοτικὸν δίστ χον
δ.ἑρμ.	= διάφορος ἑρμηνεία
δ. μυρ.	= δημοτικὸν μυρολόγι
δίγ.	= δίγαστον
διορ.	= διορισμός
διόρθ.	= διόρθωσις
δ.προφ.	= διάφορος προφορά
δ.τραγ.	= δημοτικὸ τραγούδι
δοτ.	= δοτική
δυϊκ.	= δυϊκός
δυν.	= δυνητικός
δωρ.	= δωρικός,-όν
ἑβρ.	= ἑβραϊκή,-ικός
ἐγκλ.	= ἐγκλιτικόν,-ός
εἰδ.	= εἰδικός,-ῶς
εἰκ.	= εἰκασία
εἰρων.	= εἰρωνικός,-ῶς
ἐκδ.	= ἔκδοσις
ἐκκλ.	= ἐκκλησιαστικός,-ῶς
ἐκφ.	= ἐκφορ
Ἔκφρ.	= Ἔκφρασις,-εις
ἐλεγ.	= ἐλεγεῖον,-εία,-ειακός
ἐμπρόθ.	= ἐμπρόθετος,-έτως
ἑν.	= ἑνικός
ἐνάρθρ.	= ἐνάρθρως
ἐνεργ.	= ἐνεργητικός,-ή,-όν,-ῶς
ἐνεστ.	= ἐνεστώς
ἐνν.	= ἐννοεῖται
ἐνν.	= ἔννοια
ἐντ.	= ἐντεῦθεν
ἐξορκ.	= ἐξορκισμός,-οί·
ἐπ.	= ἐπικός,-όν
ἐπέκτ.	= ἐπέκτασις
Ἐπιγρ.	= Ἐπιγραφή
ἐπίγρ.	= ἐπίγραμμα
ἐπίθ.	= ἐπίθετον
ἐπιθετ.	= ἐπιθετικός,-ή,-όν,-ῶς
ἐπίρρ.	= ἐπίρρημα
ἐπιφ.	= ἐπιφώνημα
ἑρμ.	= ἑρμηνεία
ἐρώτ.	= ἐρώτησις
ἐσφ.γρ.	= ἐσφαλμένη γραφή
ἑτερόκλ.	= ἑτερόκλιτον
εὐκτ.	= εὐκτική
εὐφημ.	= εὐφημισμός
εὔχρ.	= εὔχρηστος,-ον
ἐφετ.	= ἐφετικόν
ζῳολ.	= ζῳολογία,-ικός
θ.	= θέμα
θεοδ.	= θεοδοσιανός
θηλ.	= θηλυκόν
θρησκειολ.	= θρησκειολογία,-ικός
ἰατρ.	= ἰατρική,-ικός,-ῶς
ἰδ.	= ἰδίως
ἰσπ.	= ἰσπανικός,-ή,-όν
ἱστ.	= ἱστορία,-ικός,-ῶς
ἰταλ.	= ἰταλική,-ικός
ἰων.	= ἰωνικός,-όν
κ.	= καί
κ.ἄ.	= καὶ ἄλλα
κ.ἀλλαχ.	= καὶ ἀλλαχοῦ
κατ.	= κατηγορούμενον
κατηγ.	= κατηγορηματικός,-ή-,όν
κρητ.	= κρητικός,-όν
κτ.	= κατά
κτλ.	= καὶ τὰ λοιπά
κττ.	= καὶ τὰ τοιαῦτα
κύρ.	= κύριος,-ον
κυρ.	= κυρίως
κῶδ.	= κῶδιξ, -ικες
κωμ.	= κωμικός-ῶς,
λ.	= λέξις
λ.τραγ.	= λαϊκὸν τραγούδι
λακων.	= λακωνικός,-ικῶς
λατ.	= λατινική,-ικός
λεγόμ.	= λεγόμενος,-ον
Λειτουργ.	= Λειτουργικὰ βιβλία
λόγ.	= λόγος, λόγιον
λυρ.	= λυρικός,-ή,-όν,-ῶς
μ.	= μόνον
μαγ.	= μαγικός
μαθημ.	= μαθηματικός,-ά
μγθ.	= μεγεθυντικόν
Μ Μ	= Μανιάτικα Μυρολόγια
μεθομ.	= μεθομηρικός,-ή,-όν,-ῶς
μέλλ.	= μέλλων
μέσ.	= μέσος,-ον
μετεωρ.	= μετεωρολογικός-ῶς
μετοχ.	= μετοχικός,-κῶς
μετων.	= μετωνυμία,-ός,-ῶς
μουσ.	= μουσική,-ικός,-ικῶς
μσν.	= μεσαιωνικόν,-ικός
μτ.	= μετά
μτβ.	= μεταβατικός,-ή,όν,-ῶς
μτγν.	= μεταγενέστερον,-ος
μτφ.	= μεταφορικῶς
μτφρ.	= μετάφρασις
μτχ.	= μετοχή
ναυτ.	= ναυτικός,-ή,-όν,-ῶς

νεώτ.	=νεώτερ -ος
νομ.	=νομική,-ικῶς
νομοκ.	=νομοκάνων
ὅθ.	=ὅθεν
οἰκογ.	=οἰκογένεια
ὅμ.	=ὅμοιος,-ὁμοίως
ὁμοιογ.	=ὁμοιογένεια
ὄν.	=ὄνομα
ὀνομαστ.	=ὀνομαστική
ὅρ.	=ὅρος
ὀρθότ.	=ὀρθότερον,-ως
ὁριστ.	=ὁριστική
ὀρυκτολ.	=ὀρυκτολογία,-ικός
οὐδ.	=οὐδέτερον
ούσ	=ούσιαστικό
π.	=παρά
παθ.	=παθητικός,-ικῶς
Πάπ.	=Πάπυροι
παράγ.	=παράγωγον, -α
παραθ.	=παράθεσις,-ετικός
παρακ.	=παρακείμενος
παράλλ.	=παράλληλος,-ον
παρατ.	=παρατατικός
παρερμ.	=παρερμηνεία
παρισ.	=παρισινός
παροιμ.	=παροιμία
περίφρ.	=περίφρασις,-ικῶς
περσ.	=περσική,-ός
πιθ.	=πιθανός,-ῶς
πλάγ.	=πλάγιος
πληθ.	=πληθυντικός
ποι.	=ποιητικός,-ικῶς
πραγμ.	=πρᾶγμα,-ατα

πρβλ.	=παράβαλε
πρόσ.	=πρόσωπον,-α
προσηγ.	=προσηγορικός,-ῶς
προστ.	=προστακτική
πρότασ.	=πρότασις
ρ.	=ρῆμα
ρηματ.	=ρηματικός,-ή,-όν
ρηματ. π.	=ρηματικὰ παράγωγ*
ρητορ.	=ρητορικός,-ικῶς
ρίζ.	=ρίζα
σ.	=σελίς
σανσκρ.	=σανσκριτικός
σατυρ.	=σατυρικός,-ικῶς
σημ.	=σημασία
σημιτ.	=σημιτι ός
σκώλ.	=σκώλιον
σλαβ.	=σλαβική,-ικός
σπαν.	=σπάνιος,-ως
στερ.	=στερητικόν
στρ.	=στροφή
στρατ.	=στρατιωτικός,-ῶς
συγγ.	=συγγενικός,-ῶς
συγκ.	=συγκοπή
συγκεκ.	=συγκεκομμένος,-ως
συγκρ.	=συγκριτικός,-ικῶς
συλλ.	=συλλαβή
Συναξ.	=Συναξάριον,-ιστής
σύνδ.	=σύνδεσμος
συνεκδ.	=συνεκδοχική,-ικῶς
συνεκφ.	=συνεκφορά
συνήθ.	=συνήθης,-ως
συνηρ.	=συνηρημένος
συνθ.	=σύνθεσις, συνθετικός

σύντ.	=σύνταξις
συχν.	=συχνάκις
σχόλ.	=σχόλιον,-α
Σχολ.	=Σχολιαστής
τ.	=τύπος
τμ.	=τμῆσις
τελικ.	=τελικός
τοπογρ.	=τοπογραφία,-ικός
τουρκ.	=τουρκική,-ικός
τροπ.	=τρ κός,-ῶς
Τυπικ.	=ΤυπικὸνΜοναστηρίων
ὑπερθ.	=ὑπερθετικόν,-ῶς
ὑπερσ.	=ὑπερσυντέλικος
ὑποθετ.	=ὑποθετικός
ὑποκ.	=ὑποκείμενον
ὑποκειμ.	=ὑποκειμενικός,-ῶς
ὑποκορ.	=ὑποκοριστικόν,-ῶς
ὑποτ.	=ὑποτακτική
φαρμακ.	=φαρμακολογία,-ικός
φαρμακευτ.	=φαρμακευτικός,-όν
φιλοσ.	=φιλοσοφία,-ικός
φρ.	=φράσις
φυσ.	=φυσικός,-ῶς
χειρόγρ.	=χειρόγραφον,-α
χημ.	=χημεία,-ικός
χρ.	=χρῆσις
χρν.	=χρόνος
χρησμ.	=χρησμός
χρον.	=χρονικός,-ῶς
Χρονογρ.	=Χρονογραφία,-φος,-οι
Ψ	=Ψευδο-
ψήφ.	=ψήφισμα
ὡσ.	=ὡσαύτως

* Τὰ ρηματ. π. τίθενται ἐν τέλει τοῦ ἑρμηνεύματος ὑπὸ ἴδιον ἀριθμὸν πρὸς εὐχέρειαν τῆς ἀναζητήσεως.
Αἱ λοιπαὶ ἐν τῷ κειμένῳ συντετμημέναι λέξεις εἶναι εὐδιάγνωστοι.

ταισχύνην ἐπάγων : Συναξ.Μακαρ. **ἀνεντροπίαστον ὁμολογίαν ἀπεκρίναντο . . χριστιανοί ἐσμεν.**

ἀνέντροπος (-η)-ο(ν) σχολ. κ. δημ. ὁ ἀνέντρεπτος, ὁ μὴ ἐνδοιάζων· ‖ ὁ μὴ σεβόμενός τι· Ἡσ. ἐν λ. « ἀπαντινά »· 2) ὁ μὴ ἔχων ἐντροπήν, αἰδῶ, ὁ ξαδιάντροπος, ὁ ξετσίπωτος.

ἀνένωτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἑνώσεως, κατὰ τρόπον ἀνένωτον βλ. λ.

ἀνένωτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἡνωμένα τὰ ἐξ ὧν ἀποτελεῖται μέρη : **ἀνένωτοι κρίκοι ἁλύσεως, - εἶναι ἀκόμα ἀνένωτα τὰ κομμάτια τῆς μηχανῆς·** 2) ὁ μὴ μετ᾽ ἄλλων ἑνωθείς : **ἦσαν ἀκόμη ἀνένωτα τὰ δημοκρατικὰ κόμματα·** 2) ὁ μὴ δεκτικὸς ἑνώσεως τῶν καθ᾽ ἕκαστα μερῶν αὐτοῦ πρὸς ἄλληλα : **τὰ δημώδη ἀκριτικὰ ᾄσματα δὲν δύνανται ν᾽ ἀποτελέσωσιν ἄρτιον ἔπος καθ᾽ ὃ ἀνένωτα.**

ἀνέξαα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ πληρωμῆς, χωρὶς ξάϊ (ἀμοιβὴν τοῦ μυλωθροῦ).

ἀνεξάγγελτος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐξαγγελθείς, μὴ δημοσίᾳ ἀνακοινωθείς· 2) μσν. εἰδ. ὁ μὴ ἐν ἐξομολογήσει λεχθείς, ἁ. ἀνεξαγόρευτος : Θεοδ.Στουδ.5,80 **ἐὰν τις ἔχῃ ἀνεξάγγελτόν τι.**

ἀνεξαγγέλτως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξάγγελτον βλ.λ.

ἀνεξάγνιστα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεξάγνιστον βλ.λ.

ἀνεξάγνιστος (-η)-ο(ν) νεώτ. ὁ μὴ τυχὼν ἐξαγνίσεως ἢ ὁ δι᾽ ὃν δὲν ἐγένετο ἐξάγνισις βλ.λ. (ἰδίως ἐν τῇ νεωτ. σημ. οἷον διὰ μετανοίας ἢ ἀγαθῶν πράξεων ἢ ἐπανορθώσεως τοῦ γενομένου κακοῦ)· ‖ ὁ μὴ δεκτικὸς ἐξαγνίσεως : **τόσον βδελυρὸν ἔγκλημα εἶναι ἀνεξάγνιστον.**

ἀνεξαγνίστως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξάγνιστον βλ. λ.

ἀνεξαγόραστος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἐξαγορασθείς, μὴ ἐξαγοραζόμενος. ἐπὶ πραγμάτων : **ἀνεξαγόραστα κτήματα, - ἀνεξαγόραστος αὐτοθυσία** (ἀνεπίδεκτος ἀμοιβῆς)· ‖ συνεκδ. ἐπὶ προσώπου, ἀδωρόληπτος, ἀδωροδόκητος : **ἀνεξαγόραστος δικαστής, - ὑπάλληλος.**

ἀνεξαγοράστως ἐπίρρ. νεώτ. ἀδωροδοκήτως, ἀδωρολήπτως.

ἀνεξαγορευσία (ἡ) μσν. ἐκκλ. τὸ νὰ μὴ ἐξαγορεύηταί τις εἰς πνευματικόν, νὰ μὴ ξεμολογιέται : Θεοδ.Στουδ.657.

ἀνεξαγόρευτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐξομολογήσεως βλ.λ.

ἀνεξαγόρευτος (-η)-ο(ν) μσν. κ. δημ. ὁ μὴ εἰς πνευματικὸν ἐξομολογηθείς, ποὺ δὲν ξαγορεύτηκε : Πρακτ.Συν.ἐν Μι.5,430.

ἀνεξαίρετα ἐπίρρ. δημ. ἀνεξαιρέτως βλ.λ.

ἀνεξαίρετος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐξαιρεθείς, ἢ ὁ μὴ ἐξαιρούμενος, μὴ δυνάμενος νὰ τύχῃ ἐξαιρέσεως, ἀπαλλαγῆς : **ἀνεξαίρετοι ἀπὸ τῆς φορολογίας, - ἀνεξαίρετος κληρωτός, - ἔνορκος.**

ἀνεξαιρέτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἐξαιρέσεως. ἄνευ διακρίσεως, διαστολῆς, ἀπαλλαγῆς, γενικῶς, συνολικῶς : **ἀνεξαιρέτως φύλου καὶ ἡλικίας, - ἀνεξαιρέτως οἱ κληρωτοὶ γυμνάζονται, - ἀνεξαιρέτως ὅλοι οἱ πολιτικοὶ εὐθύνονται, - θὰ μειωθῶσιν οἱ μισθοὶ τῶν ὑπαλλήλων ἀνεξαιρέτως, - ἀπηγορεύθη ἡ εἴσοδος εἰς ὅλους ἀνεξαιρέτως.**

ἀνεξακολούθητος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἐξακολουθήσας, μὴ συνεχισθείς.

ἀνεξάκουστος (-η)-ο(ν) μσν. κ. δημ. ὁ μὴ ἐξακουσθεὶς ἄλλοτε, ἀνήκουστος, πρωτάκουστος, ἀπίστευτος, καταπληκτικός : Ἰωαν.Ἱεροσολ. ἐν Ἰω. Δαμ.261,5 **ἀνεξάκουστον πρᾶγμα, - ἀνεξάκουστη παληκαριά, - κατεργαριά.**

ἀνεξακρίβωτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐξακριβώσεως, διευκρινίσεως, ἀνεξελέγκτως, ἀναποδείκτως.

ἀνεξακρίβωτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μήπω ἐξακριβωθεὶς ἢ μὴ ἐξηκριβωμένος, ἀνεξέλεγκτος, ἀδιευκρίνιστος : **ἀνεξακρίβωτοι πληροφορίαι - φῆμαι, - ἀνεξακρίβωτο(ν) εἰσόδημα - ἔγκλημα·** ‖ ὁ μὴ δεκτικὸς ἐξακριβώσεως, διευκρινίσεως, ἐλέγχου, ἀποδείξεως : **ἀνεξακρίβωτοι αἱ βουλαὶ τοῦ ὑψίστου - ἀνεξακρίβωτα μυστήρια.**

ἀνεξακριβώτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἐξακριβώσεως, ἄνευ ἐπαρκοῦς ἐλέγχου, ἄνευ διευκρινίσεως.

ἀνεξάκριστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐξακρισθείς, ἀξάκριστος, οὗ δὲν ἀπεκόπησαν αἱ ἄκραι, ἐπὶ χόρτου, βιβλίων κλπ.

ἀνεξάλειπτος (-η)-ο(ν) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξαλειφθῇ, νὰ ἀποσβεσθῇ, ἀνεξίτηλος : Πολυδ.1,44 **ἀνεξάλειπτος βαφή, - ἀνεξάλειπτον δερματικὸν νόσημα·** ‖ συνηθέστ. μτφ. ὁ διαρκής, ὁ παντοτεινός : Ἰσοκρ.5,71 **ἡδονὰς θ᾽ ὑπερβαλούσας καὶ τιμὰς ἀνεξαλείπτους,** Πλούτ.Ἠθ.1 B **ἀνεξάλειπτα ὀνείδη,** Θεμίστ.109 B **ἐμμένει τῇ μνήμῃ ἀνεξάλειπτα - ἀνεξάλειπτον στίγμα, - οἱ στιγμὲς ἐκεῖνες μένουν ἀνεξάλειπτες στὴ θύμησή μου·** ‖ νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ μήπω ἐξαλειφθείς · **ἀνεξάλειπτοι ἀκόμη εἶναι αἱ ἐπὶ τῶν τοίχων στασιαστικαὶ ἐπιγραφαί·** 2) μσν. ὁ μὴ ἐκλείπων, ὁ ἀνεξάντλητος : Χρον.Πασχ.97 C **τὴν ὑδρίαν τοῦ ἀλεύρου καὶ τὴν καψάκην τοῦ ἐλαίου εἰς ἐπάρκειαν τοῦ λιμοῦ ἀνεξάλειπτα ἐποίησεν.**

ἀνεξαλείπτως ἐπίρρ. Ἡσ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξάλειπτον βλ. λ.

ἀνεξάλλακτος-ον μτγν. κ. μσν. ἀναλλοίωτος, ἀμετάβλητος : Διον.Ἀρεοπ.Ἱερ.Ἐκκλ.1,1,197 **ἱερὰν ἵδρυσιν μόνιμον τε καὶ ἀνεξάλλακτον.**

ἀνεξαλλοτρίωτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ δεκτικὸς ἀπαλλοτριώσεως, ὁ μὴ ἐξαλλοτριούμενος : Ἐπιγρ. **ἀνεξαλλοτρίωτον καὶ ἀκαταχρημάτιστον.**

ἀνεξανάγκαστος-ον νεώτ. ὁ μὴ δεκτικὸς ἐξαναγκασμοῦ, ὃν δὲν δύναταί τις διὰ βίας ἢ ἀπειλῆς νὰ ἀναγκάσῃ εἴς τι· ‖ ὁ μὴ ὑποστὰς ἢ μὴ ὑποκύψας εἰς ἐξαναγκασμόν.

ἀνεξαναγκάστως ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀνεξανάγκαστον βλ. λ., ἀβιάστως, οἰκειοθελῶς.

ἀνεξάνθιστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἐξανθήσῃ, μὴ ἢ μήπω παραγαγὼν ἄνθη· 2) δημ. ὁ μὴ ἢ μήπω ἔχων δερματικὸν ἐξάνθισμα ἢ ἐξάνθημα : **ἀνεξάνθιστη ὀστρακιά.**

ἀνεξάντλητα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεξάντλητον βλ. λ.

ἀνεξάντλητος (-η)-ο(ν) μτγν. μσν. νεώτ. κ. δημ. ὅστις δὲν ἐξαντλεῖται, δὲν δύναται νὰ ἐξαντληθῇ, ἀστείρευτος : Ἰω.Χρυσ.Ὁμ.112,6,935 **αἱ πηγοὶ τὸν πότον πλουσίως παρέχουσαι ἀνεξάντλητον ἔχουσι τὸν θησαυρόν, - ἀνεξάντλητος εἰς λόγους·** ‖ ἀδιάκοπος, συνεχής, ἀτελείωτος : **ἀνεξάντλητος γενναιοδωρία - ἀνεξάντλητα τεχνάσματα·** ‖ νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ μήπω ἐξαντληθείς : **ἀνεξάντλητο μεταλλεῖο.**

ἀνεξαντλήτως ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξάντλητον βλ.λ. : Γεωρ.Παχυμ.Παλαιολ. 1,20 C **τὸ βασιλικὸν ἀνεξαντλήτως ἔχευεν ἔλεος.**

ἀνεξάνυστος-ον μσν. ὁ μὴ κατορθωτός.

ἀνέξαος-η-ο δημ. ὁ δωρεὰν ἀλεσθείς, ἤτοι ἄνευ πληρωμῆς ἀλεστικῶν (ξάϊ) εἰς τὸν μυλωθρόν, εἰδ. περὶ γεννημάτων.

ἀνεξαπατησία (ἡ) μτγν. τὸ μὴ ἐξαπατᾶσθαι : Ἀρριαν.Ἐπικτ.3,2,2.

ἀνεξαπάτητος-ον ὁ μὴ ἐξαπατώμενος : Ἀριστλ.Πολιτ.1338 A 42 **ἀνεξαπάτητοι πρὸς τὴν τῶν θεῶν ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν.**

ἀνεξαπατήτως ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ ἐξαπατήσεως, ἄνευ παραπλανήσεως, ἄνευ δόλου : Ἱεροκλ.26 B.

ἀνεξαπέραστος-η-ο δημ. ὁ ἀνυπέρβλητος, ποὺ δὲν μπορεῖ ἄλλος νὰ τὸν ξεπεράσῃ

ἀνεξάπτομαι νεώτ. ἐκ νέου ἐξάπτομαι, ἐρεθίζομαι : **ἀνεξήφθησαν τὰ πάθη.**

ἀνεξαργύρωτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ διὰ χρημάτων (ἀργυρίων) ἀνταλλαγείς, πληρωθείς, εἰδ. ἐπὶ γραμματίων, ἐπιταγῶν κττ.

ἀνεξαρίθμητος-ον μτγν. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀριθμηθῇ, ἀναρίθμητος : Πολύδ.3,88.

ἀνεξάρνητος-ον μαν. ὁ μὴ ἐξαρνούμενός τι, ποὺ δὲν ἀπαρνιέται : Ἰουστ.Μαρτ. πρὸς Τρυφ.1195 **ἀνεξαρνήτους ἡμᾶς γίνεσθαι τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.**

ἀνεξαρτητολογῶ-άω νεώτ. ὁμιλῶ ἢ πραγματεύομαι συνεχῶς, κατὰ κόρον περὶ ἀνεξαρτησίας : **ἀνεξαρτητολογοῦσαι ἐφημερίδες.**

ἀνεξαρτητοποιῶ-έω νεώτ. καθιστῶ τινα ἢ τι ἀνεξάρτητον, αὐτοτελῆ.

ἀνεξάρτητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἐξάρτησιν ἀπὸ ἄλλου, ὁ αὐτοτελής, ὁ κατ' οἰκείαν βούλησιν ἐνεργῶν, ὁ ἐλεύθερος : **ἀνεξάρτητον κράτος, - ἀνεξάρτητος ἐφημερίς**· ‖ φιλοσ. κ. μαθημ. ὁ μὴ ἀπὸ αἰτίου ἢ αἰτίων προκύπτων ἢ ἀλλοιούμενος ὡς ἀποτέλεσμα, ὁ συμβατικῶς μὴ ἐν ἐξαρτήσει πρὸς αἴτια λαμβανόμενος ἢ ἐξεταζόμενος : **ἀνεξάρτητος μεταβλητή, - ἀνεξάρτητος γραμμή, - ἀνεξάρτητα συστήματα, - ἀνεξάρτητος μετασχηματισμός**· ‖ ὁ ἀσχέτως πρὸς ἄλλο τι ὢν ἢ γενόμενος, ὁ μὴ ἔκ τινος προκύψας : **γεγονότα ἀνεξάρτητα τῆς θελήσεως**· ‖ ὁ μὴ ἀνήκων εἰς ὡρισμένον πολιτικὸν κόμμα : **βουλευτὴς ἀνεξάρτητος, - ὑποψήφιος ἀνεξάρτητος**· ‖ συνεκδ. ὁ περιουσιακῶς αὐτάρκης : **εἶναι οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος**· ‖ δημ. κ. ὁ μὴ ἔχων οἰκογενειακὰς ὑποχρεώσεις, κ. ὁ μὴ ἔγγαμος : **δὲν ἔχει κανένα, εἶναι ἀνεξάρτητος.**

ἀνεξαρτήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἐξαρτήσεως πρὸς ἄλλο τι, ἀσχέτως πρὸς ἄλλο, αὐτοτελῶς.

ἀνεξασθένητος-ον νεώτ. ἀνεξασθένωτος βλ.λ.

ἀνεξασθένιστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐξησθενημένος ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ ὑπὸ ἄλλου : **ἡ μαρτυρία του εἶναι ἀνεξασθένιστη.**

ἀνεξασθένωτος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἐξησθενημένος, μὴ ἀδυνατισμένος : **ἀνεξασθένωτοι στρατιωτικαὶ δυνάμεις.**

ἀνεξάσκητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἀσκήσεως, προγυμνάσεως.

ἀνεξάσκητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἄσκησιν, ἐμπειρίαν, εἰδημοσύνην, εὐχέρειαν εἴς τι, ἀσυνήθιστος, ἀμάθευτος : **ἀνεξάσκητος μηχανικός, - ἀνεξάσκητη μαγείρισσα**· ‖ εἰδ. στρατ. ὁ μὴ ἐκτελέσας τὰς στρατιωτικὰς ἀσκήσεις, ἀ. **ἀγύμναστος**· 2) ὃν δὲν ἤσκησεν, οὗ δὲν ἔκαμε χρῆσιν ὁ δικαιούμενος, ἀ. ἀνάσκητος : **ἀνεξάσκητον ἐκλογικὸν δικαίωμα, - ἀνεξάσκητος ἀγωγή.**

ἀνεξασκήτως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξάσκητον βλ. λ.

ἀνεξασφάλιστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐξασφαλίσεως βλ. λ.

ἀνεξασφάλιστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἐξασφάλισιν, μὴ πλήρως ἠσφαλισμένος· ‖ εἰδ. ἐπὶ περιουσιακῶν δικαιωμάτων, ὁ μὴ δι' ἐνεχύρου ἢ ὑποθήκης ἢ ἐγγυήσεως ἠσφαλισμένος : **ἀνεξασφάλιστος ἀπαίτησις, - προίξ.**

ἀνεξασφαλίστως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξασφάλιστον βλ.λ.

ἀνεξάτμιστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐξατμίσεως.

ἀνεξάτμιστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐξατμισθείς : **ἀνεξάτμιστα ἀέρια, - ἀνεξάτμιστα λιμνάζοντα ὕδατα**· ‖ κ. μτφ. ὁ μήπω ἐκλείψας, μήπω ἀπολεσθείς : **ἀνεξάτμιστος ἀκόμη ἡ προίξ, - ἀνεξάτμιστος ἡ δημοτικότης του**· 2) ὁ μὴ δεκτικὸς ἐξατμίσεως, μὴ δυνάμενος νὰ ἐξατμισθῇ.

ἀνεξατμίστως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξάτμιστον βλ.λ.

ἀνεξάφριστα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεξάφριστον βλ.λ., χωρὶς ξάφρισμα.

ἀνεξάφριστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ οὗ δὲν ἀφῃρέθη ὁ ἀφρός, ὁ κατὰ τὸν βρασμὸν αὐτοῦ γενόμενος, ποὺ δὲν τὸν ξάφρισαν. ἀ. ἀξάφριστος : **ἀνεξάφριστος ζωμὸς κρέατος, - ἀνεξάφριστον γάλα**· 2) μτφ. ὁ μὴ ὑποστὰς μείωσιν, νοσφισμὸν παρ' ἄλλου, ἐπὶ χρημάτων κ. γεν. περιουσίας : **δὲν μοῦ ἀφήνει ἀνεξάφριστο τὸ πορτοφόλι, - ἀνεξάφριστη κληρονομία.**

ἀνέξαψις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ ἔντονος ἔξαψις, ἰσχυρὸς ἐρεθισμός· ‖ κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου ἔξαψις, ἀναπύρωσις : **ἀνέξαψις πολιτικῶν παθῶν.**

ἀνεξέγερτος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐξεγερθείς, μὴ ἐξαναστάς : Πολιορκ.Τρῳ.ἐκ Μαυρ.6,460· 2) ὁ μὴ ἐξεγειρόμενος, μὴ δυνάμενος νὰ ἐξεγερθῇ, νὰ ἐξαναστῇ : **ἀνεξέγερτος λαὸς δούλων.**

ἀνεξεγέρτως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξέγερτον βλ.λ.

ἀνεξεικόνιστος-ον μσν. ὁ μὴ δι' εἰκόνος ἐκφρασθείς, παρασταθείς· ‖ ὁ μὴ δυνάμενος δι' εἰκόνος νὰ ἐκφράσῃ, νὰ παραστήσῃ : Βασ. Καισ.ἐν Ζωναρ.55· ‖ νεώτ. κ. γεν. ἀπερίγραπτος : **ἀνεξεικόνιστοι ἡρωϊσμοί, - καταστροφαί.**

ἀνεξέλεγκτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐλέγχου, ἄνευ ἐξετάσεως, ἄνευ ἐρεύνης πρὸς ἐξακρίβωσιν· ‖ ἄνευ εὐθύνης πρὸς ἔλεγχον.

ἀνεξέλεγκτος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐξελεγχθεὶς ἢ μὴ ἐξελεγχόμενος, ὃν δὲν ἀνήρεσέ τις δι' ἐλέγχου ἢ ὃν δὲν δύναταί τις ἐλέγχων νὰ ἀναιρέσῃ : Θουκ.1,21,1 **ὡς λογογράφοι συνέθεσαν ἐπὶ τὸ προσαγωγότερον .. ὄντα ἀνεξέλεγκτα** (μὴ δεκτικὰ ἐλέγχου, ἐξακριβώσεως), Διοδ.Σ 1,40 **αἰτίαν φέρουσι τῆς πληρώσεως τοῦ Νείλου ἀνεξέλεγκτον ὑπάρχειν - ἀνεξέλεγκτος τυραννία, - ἀνεξέλεγκτα ἐπιχειρήματα, - ἀνεξέλεγκτη διαγωγή**· 2) ἄμεμπτος, ἀνεπίληπτος : Πλαύτ.Πελ.4 **ἀνεξέλεγκτον εὔνοιαν καὶ φιλίαν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἐμμείνασαν**· 3) νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ μὴ δι' ἐλέγχου ἐξακριβωθείς : **ἀνεξέλεγκτος πρόσοδος, - λογαριασμός, - ἀνεξέλεγκτη διαχείριση**· ‖ εἰδ. ὁ μὴ ὑποστὰς τὸν ἐν τῷ τελωνείῳ πρὸς δασμολόγησιν ἔλεγχον : **ἀφῆκαν ἀνεξελέγκτους ἐν τῷ τελωνείῳ τὰς ἀποσκευάς των**· ‖ κ. ὁ μὴ ὑποκείμενός εἰς τοιοῦταν ἔλεγχον : **ἀνεξέλεγκτοι εἶναι αἱ ἀποσκευαὶ τῶν πρεσβευτῶν.**

ἀνεξελέγκτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξέλεγκτον βλ.λ. : Ξεν.Οἰκ.10,8 **τοὺς μὲν ἔξω δύναιντ' ἂν ἀνεξελέγκτως ἐξαπατᾶν, - ἀνεξελέγκτως πιστεύει.**

ἀνεξέλευστος-ον ἄνευ ἐξόδου· Ἡσ. «ἀνεξίτητος».

ἀνεξέλικτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐξελίξεως.

ἀνεξέλικτος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ οὗ ἡ ἐξέλιξις, ἡ ἀνέλιξις, δὲν δύναται πλήρως νὰ γίνῃ : Δαμασκ.Ἀρχ.177· ‖ νεώτ. γεν. ὁ μὴ δεκτικὸς ἐξελίξεως βλ.λ., ἐπὶ προσώπ. κ. γεγονότων : **τὰ κατώτερα ζωϊκὰ εἴδη εἶναι ἀνεξέλικτα**· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐξελιχθείς, μὴ διελθὼν τὰ στάδια τῆς ἐπὶ τὰ πρόσω ἀνελίξεως, ἀναπτύξεως αὐτοῦ : **ἀνεξέλικτοι λαοί, - ἀνεξέλικτος κοινωνία - πολιτισμός, - ἀνεξέλικτη γυναῖκα - βιομηχανία - ἐπιχείρηση**· ‖ ὁ ἐν ἀρχῇ τοῦ σταδίου αὐτοῦ, ἐπὶ προσώπ., ὁ ἐν ἀρχῇ τῆς ἐμφανίσεως ἢ τῆς ἐκδηλώσεως αὐτοῦ, ἐπὶ γεγονότων : **ἀνεξέλικτος ἐπιχειρηματίας, - ἀνεξέλικτος πολιτικὴ κατάστασις, - ἀνεξέλικτο ἀκόμη τὸ σκάνδαλο.**

ἀνεξελίκτως ἐπίρρ. Ἐπιγρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξέλικτον βλ.λ.

ἀνεξελίσσομαι νεώτ. ἐκ νέου ἐξελίσσομαι, λαμβάνω νέαν ἐξέλιξιν, μορφήν, τροπήν : **ἡ κατάστασις ἀνεξελίσσεται πρὸς δικτατορίαν.**

ἀνεξελλήνιστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξελληνισθῇ, ἰδίως ἐπὶ φρ.: **γαλλισμοὶ ἀνεξελλήνιστοι, - λογοπαίγνιο ἀνεξελλήνιστο.**

ἀνεξέρασμα (τὸ) δημ. κ. ἀνα- ὁ ἐμετός, τὸ ξέρασμα· ‖ συνηθέστ. μτφ. ἡ ἀηδῶς ἀνόητος ὁμιλία ἢ εὐφυολογία: **μᾶς κούρασε μὲ τὶς φλυαρίες καὶ τ' ἀναξεράσματά του.**

ἀνεξέργαστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐξειργασμένος, μὴ τελειωθείς: Λουκ.Δραπ.21 **ἀνεξέργαστον τὸ ἔργον**· ‖ νεώτ. εἰδ. ἐπὶ πραγμ., μὴ πλήρως ἢ ἐπαρκῶς ἐπεξειργασμένος: **ἀνεξέργαστα μέταλλα, - ἀνεξέργαστος ξυλεία.**

ἀνεξεργάστως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἐξεργασίας, κατεργασίας.

ἀνεξερεύνητα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεξερεύνητον βλ.λ.

ἀνεξερεύνητος (-η)-ο(ν) μτγν. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δεκτικὸς ἐξερευνήσεως, ἐξακριβώσεως, διευκρινίσεως: Διον.'Αρεοπ.Θ 'Ον.1,242, - **ἀνεξερεύνητοι αἱ βουλαὶ τοῦ Ὑψίστου, - ἀνεξερεύνητα μυστήρια**· 2) νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ μήπω ἐξερευνηθείς, μήπω δι' ἐρεύνης γνωσθείς: **ἀνεξερεύνητοι χῶραι τῆς Ἀσίας, - ἀνεξερεύνητοι ἀρχαιολογικοὶ τόποι, - ἀνεξερεύνητες βιβλιοθῆκες.**

ἀνεξερευνήτως μον. κ. νεώτ. ἐπίρρ. ἄνευ ἐξερευνήσεως, ἐξετάσεως, ἐξακριβώσεως, διευκρινίσεως: 'Ανδρ.Κρῆς 31, - **πιστεύουσιν ἀνεξερευνήτως.**

ἀνεξερνῶ-άω δημ. κ. ἀναξερνῶ ἐμῶ: **ὅ,τι ἔφαγε τ' ἀνεξέρασε**· ‖ κ. μτφ.: **ὅσα ἔκλεψε τ' ἀνεξερνάει.**

ἀνεξέρχομαι σχόλ. κ. νεώτ. ἐξέρχομαι ἐκ νέου: σχόλ.Φιλοστρ.503 **εἰς στρατιὰν ἀνεξῆλθεν**· ‖ ἀναφαίνομαι ἐκ νέου.

ἀνεξερῶ-άω σχόλ. ἀναπτύω.

ἀνεξέταση (ἡ) δημ. κ. **ἀνεξέταξη** ἔρευνα, ἀνάκρισις καὶ ἰδίᾳ ἡ περὶ ἀλλοτρίων ἔρευνα, ἡ περὶ τῶν ἀφορώντων εἰς ἄλλους περιέργεια: **μὴν κάνῃς ἀνεξέτασες τὶ τρώει ὁ γείτονάς σου.**

ἀνεξετασιάρης-α (κ. -άρισσα) -άρικο δημ. κ. **ἀνεξετασάρης** ὁ περὶ τῶν ἀλλοτρίων ἐρωτῶν καὶ ἐρευνῶν, ὁ περιέργειαν ἔχων περὶ τῶν εἰς ἄλλους ἀφορώντων.

ἀνεξέταστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐξακριβώσεως, διευκρινίσεως: Ι.Δραγ.'ΟΖωντ.25 **δέχονται ἀνεξέταστα ὅποια καὶ νά 'ναι ξενοφερμένη ἰδέα.**

ἀνεξεταστέλεγχος-ον μον. μὴ δι' ἐξετάσεως, δι' ἐπιμελοῦς ἐρεύνης ἐνεργηθεὶς ἔλεγχος, ἀβασάνιστος ἔλεγχος.

ἀνεξέταστος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. δημ. κ. **ἀξέταστος** κ. **ἀξέταχτος** ὁ μὴ εἰς ἐξέτασιν, εἰς ἐπιμελῆ ἔρευναν ὑποβληθείς, μὴ διερευνηθείς, μὴ πρὸς διευκρίνισιν μελετηθείς: Πλάτ.'Απ.38 Α **ὁ δὲ ἀνεξέταστος βίος οὐ βιωτὸς ἀνθρώπῳ, - ἀνεξέταστον ζήτημα, - ἀνεξέταστη διαχείρηση** (ἀνεξέλεγκτος)· 2) ὁ μὴ δεκτικὸς ἐξετάσεως, ἐξακριβώσεως, διασαφηνίσεως, ἀνεξερεύνητος: **ἀνεξέταστα τὰ μυστήρια**· 3) εἰδ. ὁ μὴ ὑποβληθεὶς εἰς ἐξετάσεις ἐν σχολείῳ ἢ ἐν διαγωνισμῷ: **ἔμεινε φέτος ἀνεξέταστος, - ἄφησε κάμποσους ἀνεξέταστους - οἱ φοιτηταὶ εἶναι ἀκόμη ἀνεξέταστοι**· 4) εἰδ. νομ. ἐπὶ ὑποδίκων ἢ μαρτύρων, ὁ μὴ ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας δικαστικῆς ἀρχῆς ὑποβληθεὶς εἰς ἐξέτασιν· 5) δημ. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἐξέτασιν τῶν πράξεών του, ὁ ἐφ' οὗ δὲν ἀσκεῖται ἐποπτεία, ἔλεγχος, περιορισμός: **μπαίνει βγαίνει ἀνεξέταστος, - ἀφήνουν καὶ τρέχουν ἔξω ἀνεξέταστες.**

ἀνεξετάστως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξέταστον βλ.λ.

ἀνεξευγένιστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐξηυγενισμένος, μὴ τὸ γένος, τὰ ἤθη, τὴν μόρφωσιν, τοὺς τρόπους ἀναπτυχθείς, ἐκπολιτισθείς: **οἱ ἐκ τῶν ἀσιατικῶν λαῶν ἀνεξευγένιστοι**· 2) εἰδ. ἐπὶ ζῴων καὶ φυτῶν ὁ μὴ τὸ γένος βελτιωθεὶς δι' ἐπιμιξίας ἢ ἐπιλογῆς ἢ εἰδικῆς καλλιεργείας: **ἀνεξευγένιστοι ἵπποι, - ἀνεξευγένιστοι παραλλαγαὶ τῆς μηλέας**· 3) ὁ μὴ ἐπιδεκτικὸς ἐξευγενίσεως.

ἀνεξευγενίστως ἐπίρρ. νεώτ. ἐπὶ ζῴων καὶ φυτῶν, κατὰ τρόπον ἀνεξευγένιστον βλ. λ.

ἀνεξευμένιστος-ον σχόλ. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐξευμενισθείς, καταπραϋνθείς, δυσωπηθεὶς ἢ ὁ μὴ ἐξευμενιζόμενος, ὁ ἀδυσώπητος.

ἀνεξευμενίστως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξευμένιστον βλ. λ.

ἀνεξεύρετος-ον κ. νεώτ. κ. **ἀνεξεύρητος** ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξευρεθῇ, νὰ ἐξακριβωθῇ, νὰ γνωσθῇ: Θουκ.3,87,3 **τοῦ δὲ ἄλλου ὄχλου ἀνεξεύρετος ἀριθμὸς** (ἀπέθανον), 'Αριστλ.Κοσμ.2,7 **ἀνεξεύρετον πλῆθος**· ‖ νεώτ. κ. ὁ μήπω ἐξευρεθείς: **ἀνεξεύρετοι μετεωρολογικοὶ νόμοι.**

ἀνεξήγητα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεξήγητον βλ. λ.

ἀνεξήγητος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐξηγηθείς, μὴ ἑρμηνευθείς, μὴ διασαφηνισθείς: Γαλην. 13,672 *L* **ἀνεξήγητον εἴασαν τὴν ῥῆσιν, - ἀνεξήγητον ἀκόμη τὸ κείμενον, - τὸ φαινόμενον**· ‖ εἰδ. νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ μὴ ἐκ ξένης γλώσσης εἰς τὴν οἰκείαν μεταφρασθείς· 2) ὃν δὲν δύναταί τις ἢ ὃν ἀπαγορεύεται νὰ ἐξηγήσῃ· 'Ησ. ἐν λ. σεμνὰ «ἄρρητα καὶ ἀνεξήγητα μυστήρια», **ἀνεξήγητον τὸ τελικὸν αἴτιον**· ‖ νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ περιστατικῶς μὴ δεκτικὸς ἐξηγήσεως: **ἀνεξήγητοι αἱ ἐπιγραφαὶ τῶν Ἰνκάς**· 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀδιάγνωστος, ἀκατανόητος, ἀναιτιολόγητος, ἀδικαιολόγητος: **εἶναι ἀνεξήγητος ἡ στάσις του, - ἀνεξήγητα τὰ καμώματά του**· 4) δημ. κ. ὁ μὴ δώσας ἐξηγήσεις, μὴ διευκρινίσας τι, μὴ πλήρως συνεννοηθείς: **φιλιωθήκαμε μὰ μείναμε ἀνεξήγητοι, - δέχτηκε νὰ μᾶς νοικιάσῃ τὸ σπίτι μὰ εἴμαστ' ἀκόμη ἀνεξήγητοι ἀπὸ πότε καὶ μὲ τί νοίκι.**

ἀνεξηγήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἐξηγήσεως, ἄνευ ἑρμηνείας, ἄνευ διευκρινίσεως· ‖ ἀκατανοήτως, ἀδικαιολογήτως.

ἀνεξημέρωτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐξημερωθεὶς ἢ ὁ μὴ δεκτικὸς ἐξημερώσεως: **ἀνεξημέρωτοι φυλαί, - ἀνεξημέρωτα εἶναι τὰ τσακάλια**· ‖ ὁ μὴ πραϋνθείς, δυσωπηθεὶς ἢ ὁ μὴ δεκτικὸς καταπραΰνσεως, δυσωπήσεως: **ἀνεξημέρωτος θυμός, - ἀνεξημέρωτη ἔχθρα.**

ἀνεξία (ἡ) ἀνοχή, ἀνεξικακία: Κικ. Ἀττ.5,11.

ἀνεξιδοξία (ἡ) νεώτ. ἡ ἀνοχὴ τῶν ἀλλοτρίων δοξασιῶν ἢ δογμάτων.

ἀνεξίδοξος-ον νεώτ. ὁ ἀνεχόμενος τὰς δοξασίας τῶν ἄλλων ἢ τοὺς εἰς ἄλλα χριστιανικὰ δόγματα πιστεύοντας.

ἀνεξίθερμος-ον νεώτ. ὁ ἀνεχόμενος τὴν μεγάλην θερμότητα, ὁ ζῶν καὶ εἰς ὑψηλὴν θερμοκρασίαν: **ἀνεξίθερμα μικρόβια.**

ἀνεξίθρησκα ἐπίρρ.δημ. μετ' ἀνεξιθρησκείας βλ.λ.

ἀνεξιθρησκεία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. -ία τὸ ἀνέχεσθαι τὰς ἀλλοτρίας θρησκείας ἢ τὰ ἀλλότρια θρησκ. δόγματα, τὸ τηρεῖν στάσιν ἀνοχῆς, ἠπιότητος, ἰσοτιμίας πρὸς τοὺς ἀλλοθρήσκους ἢ ἀλλοδόξους· ‖ εἰδ. συνταγμ. ἡ ἀνοχὴ καὶ ἡ νόμῳ προστασία τοῦ Κράτους πρὸς πᾶσαν ἐν τῇ χώρᾳ αὐτοῦ θρησκείαν ἄλλην τῆς ἐν αὐτῷ ἐπικρατούσης καὶ ἀνεγνωρισμένης: 'Ελλ.Συνταγμ.1864,1 «πᾶσα ἄλλη γνωστὴ θρησκεία εἶναι ἀνεκτὴ καὶ τὰ τῆς λατρείας αὐτῆς τελοῦνται ἀκωλύτως ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν νόμων»· κ. γενικώτ. ἐν 'Ελλ. Συνταγμ.1927,1 «ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως εἶναι ἀπαραβίαστος».

ἀνεξιθρησκία (ἡ) δ.γρ. ἀνεξιθρησκεία βλ. λ.

ἀνεξίθρησκος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἀνεξιθρησκείαν βλ. λ.

ἀνεξιθρησκῶ-έω νεώτ. ἔχω ἀνεξιθρησκείαν βλ.λ.

ἀνεξιθρήσκως ἐπίρρ. νεώτ. μετ' ἀνεξιθρησκείας βλ. λ.

ἀνεξίκακα ἐπίρρ. δημ. μετ' ἀνεξικακίας βλ. λ.

ἀνεξικακία (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀνέχεσθαί τινα τὰ κατ' αὐτοῦ κακά, ἡ μετὰ πραότητος ὑπομονὴ τῶν κακῶν, ἡ καρτερία, ἡ ὑπομονή : ΠΔ Σοφ.Σαλ.4,1 **βασάνῳ ἐτάσωμεν αὐτόν, ἵνα.. δοκιμάσωμεν τὴν ἀνεξικακίαν πόνων**· ‖ κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐπιεικῶς, ἄνευ μνησικακίας ἀνέχεσθαί τινα τὰ ὑπὸ ἄλλων γινόμενα εἰς αὐτὸν κακά, οἷον βλάβας, ἀδικίας, ὕβρεις, ἡ συγγνωμονικὴ διάθεσις, ἡ μακροθυμία : Πλούτ. Ἠθ.90 Ε, **- ἡ ἀνεξικακία τοῦ Σωτῆρος**· 2) εἰδ. μσν. ἀνοικτὸν σακκίδιον ἀπὸ τῆς χειρὸς ἐξαρτώμενον, τὸ ὁποῖον ἐβάσταζον ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ μάγιστροι ὅταν ἐν λαϊκαῖς συναθροίσεσιν ἦσαν, πρὸς ἐναπόθεσιν ἐν αὐτῷ δεητικῶν ἀναφορῶν : Κ.Πορφ.Βασ.Ταξ.62,574 **οἱ μάγιστροι .. ἀνεξικακίας οὐκ ἐβάσταζον**, ἄ. ἀκακία.

ἀνεξίκακος (-η)-ο(ν) μτγν. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἀνεξικακίαν βλ. λ., πρᾶος καὶ καρτερικός, μακρόθυμος, ἀμνησίκακος· σχολ. « ὁ ἀνεχόμενος τῶν κακῶν : ΚΔ Τιμ.2,24 **ἤπιον εἶναι πρὸς πάντας, διδακτικόν, ἀνεξίκακον**, Λουκ.Δίκ.Φων.9 **ὅτι ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα μαρτυρεῖτέ μοι καὶ αὐτοί**, Συναξάρ.Γρηγ.Παπ. **πρὸς τοὺς δεομένους ἀνεξίκακος ἅμα καὶ συμπαθής, - ἀνεξίκακος πολιτικός, - ἀνεξίκακη γυναίκα**· ‖ κ. παραθ. : Θεμιστ.271 Β **ἀνεξικακώτατον καὶ πραότατον**.

ἀνεξικακῶ-έω μτγν. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἔχω ἀνεξικακίαν βλ. λ. : **εἶμαι ἀνεξίκακος**, Κυριλλ.'Αλ. 9,163 **ἀνεξικακοῦντος ἐπὶ τοῖς ἡμῶν πταίσμασι τοῦ Θεοῦ**, Ἰω.Χρυσ. ἐν Ἐπ.'Εβρ.2 **ὅταν φιλανθρωπεύηται, ὅταν ἀνεξικακῇ**.

ἀνεξικάκως ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. μετ' ἀνεξικακίας βλ. λ. : Λουκ.'Ον.2 **ἀνεξικάκως φέρειν**.

ἀνεξίκμαστος-ον ὁ μὴ ἀπολέσας τὴν ἰκμάδα, μὴ ξηρανθείς : Ἀριστλ.Προβλ.21,12.

ἀνεξικώμη (ἡ) Ἡσ. « ἧς οὐκ ἀνάσχαιτο ὅλη κώμη, παρὰ Κρατίνῳ » (διορθ., ἣ ἀνάσχοιτο ἂν ὅλης κώμης).

ἀνεξίλαστος-ον μτγν. μσν. κ. νεώτ. ἀνεξιλέωτος, ἀνεξευμένιστος, σχόλ. « ἀμείλικτος ».

ἀνεξιλάστως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξίλαστον βλ. λ.

ἀνεξιλέωτος-ον σχόλ. κ. νεώτ. ἀνεξίλαστος βλ.λ.

ἀνεξιλεώτως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξίλαστον βλ. λ.

ἀνεξινάσκετο Ἡσ. «ἐξαινάσκετο,ἀνεξηραίνετο».

ἀνεξιόομαι μτγν. (ἰὸς) ἐπανέρχομαι, ἐπανάγομαι εἰς κατάστασιν μεταλλικήν : Ζώσ.'Αλχ.153 Β.

ἀνεξιπάθεια (ἡ) νεώτ. ἡ ἀνοχὴ τῶν παθημάτων, τῶν κακῶν.

ἀνεξιστόρητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐξιστορήσεως, συνοπτικῶς : **κοντολογῆς κι ἀνεξιστόρητα**· κατὰ τρόπον ἀνεξιστόρητον, μὴ δεκτικὸν ἀφηγήσεως, περιγραφῆς, ἀνεκδιήγητα, ἀπερίγραπτα.

ἀνεξιστόρητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὃν διὰ τὸ μέγεθος ἢ τὸ πολύπλοκον δὲν δύναταί τις λεπτομερῶς νὰ ἐξιστορήσῃ ἐπακριβῶς νὰ διηγηθῇ ἀνεκδιήγητος : **ἀνεξιστόρητοι περιπέτειαι, - ἀνεξιστόρητες συμφορές**.

ἀνεξιστορήτως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξιστόρητον βλ. λ.

ἀνεξίτηλα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεξίτηλον βλ.λ.

ἀνεξίτηλος (-η)-ο(ν) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ἀνεξάλειπτος, ἐπὶ χρωμάτων ἢ χαραγμάτων : Πολύβ.1,44 **ἀνεξίτηλος βαφή, - ἐπὶ τῆς πλακὸς διασώζεται ἀνεξίτηλος ὅλη σχεδὸν ἡ ἐπιγραφή**· ‖ κ. μτφ. **ἀνεξίτηλοι ἀναμνήσεις - ἀνεξίτηλη ἐντύπωση**.

ἀνεξιτήλως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξίτηλον βλ.λ.

ἀνεξίτητος-ον ὁ μὴ ἔχων διάβασιν, ἀδιέξοδος· Ἡσ. « ἀνεξέλευστον, μὴ ἔχον ἔξοδον, ἀδιάβατον ».

ἀνεξιχνίαστα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεξιχνίαστον βλ.λ.

ἀνεξιχνίαστος (-η)-ο(ν) μτγν. μσν. νεώτ. κ. δημ. ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐξιχνιάσῃ, νὰ ἀνεύρῃ παρακολουθῶν τὰ ἴχνη αὐτοῦ, ὅθεν νὰ διευκρινίσῃ νὰ ἐξακριβώσῃ : ΚΔ Ρωμ.11,33 **ὡς ἀνεξερεύνητα τὰ κρίματα αὐτοῦ καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ**, Μηναι.2,25 Ὠδὴ 4 **τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλὴν - μυστήριο(ν) ἀνεξιχνίαστο(ν)**· ‖ κ. ὁ μήπω ἐξιχνιασθείς, διευκρινισθείς : **τὸ ἔγκλημα εἶναι ἀκόμη ἀνεξιχνίαστο(ν)**.

ἀνεξιχνιάστως ἐπίρρ. μσν. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξιχνίαστον βλ.λ.

ἀνεξόγκωτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐξογκώσεως, χωρὶς φούσκωμα· ‖ μτφ. ἄνευ ὑπερβολῶν, ἐπὶ ἀφηγήσεως.

ἀνεξόγκωτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ ἐμφανίζων ἐξόγκωσιν, οἴδημα, φούσκωμα: **ἧπαρ ἀνεξόγκωτον**· 2) μτφ. ὁ ἄνευ ὑπερβολῶν, ἐπὶ λόγου, ἀφηγήσεως κττ. : **ἀνεξόγκωτον ὕφος** (ἄνευ στόμφου) **- μᾶς διηγήθηκε τὰ καθέκαστα ἀνεξόγκωτα**.

ἀνέξοδα ἐπίρρ. δημ. ἀδαπάνως, δωρεάν : **τρώγει, - διασκεδάζει, - ταξιδεύει ἀνέξοδα**.

ἀνεξόδευτα ἐπίρρ. δημ. ἀδαπάνως, ἀνεξόδιαστα, ἀνέξοδα, δωρεάν.

ἀνεξόδευτος (-η)-ο(ν) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων διάβασιν, ἔξοδον : Ἐπιγρ. **ἀνεξόδευτοι εἰς φάος τρίβοι**· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πωληθείς, μὴ εἰς κατανάλωσιν διατεθείς, ἀξόδευτος : **εἶναι ἀκόμη τὰ περυσινὰ καπνὰ ἀνεξόδευτα**· ‖ κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πωληθῇ, νὰ διατεθῇ εἰς κατανάλωσιν : **ξύνισαν τὰ κρασιά του κι εἶναι ἀνεξόδευτα**· 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ δαπάνης, χωρὶς ἔξοδα γενόμενος ἢ γινόμενος, ὁ μὴ δαπάνην μεγάλην ἐπιφέρων : **ἀνεξόδευτοι καλλιέργειαι** (ἄ. ἀνέξοδοι)· 4) ὁ μὴ δαπανῶν, μὴ ἔχων πολλὰ ἔξοδα, φειδωλός, ἀνεξόδιαστος : **ἀνεξόδευτος ἄνθρωπος - ἀνεξόδευτη γυναῖκα, - οἰκογένεια**, πρβλ. **ἀνεξόδιαστος**.

ἀνεξόδιαστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ δαπάνης, χωρὶς ξόδιασμα, χωρὶς ἔξοδα, δωρεάν : **ξέρει καὶ διασκεδάζει ἀνεξόδιαστα**, παροιμ. **ἀνεξόδιαστα ζῇ ὁ κλέφτης καὶ ὄξω καὶ μέσα**.

ἀνεξόδιαστος-η-ο δημ. ὁ ἄνευ ἐξοδιασμοῦ, ἄνευ δαπάνης, ἄνευ ἐξόδων γινόμενος, ποὺ ἀνέξοδα γίνεται ἢ ἔγινε : **ἀνεξόδιαστη διασκέδαση**· 2) ὁ μὴ εἰς ἐξοδιασμὸν παρασυρόμενος, μὴ δαπανηρός, φειδωλός, ποὺ δὲν κάνει πολλὰ ἔξοδα, ὁ οἰκονόμος, ὁ ἀνέξοδος : **ἀνεξόδιαστος ἄνθρωπος, - ἀνεξόδιαστα εἶναι τὰ παιδιά του**· 3) ὁ μὴ ἐξοδιασθείς, μὴ καταναλωθείς, μὴ πωληθείς, ἄ. συνηθέστ. ἀξόδιαστος : **ἀνεξόδιαστα ἔχει τὰ κρασιά του, - τοῦ μένουν ἀνεξόδιαστα καπνά**· ‖ κ. ὁ μὴ δυνάμενος πρὸς ἄλλους νὰ ἐξοδιασθῇ, νὰ πωληθῇ, ἀκατανάλωτος, ποὺ δὲν ξοδιάζεται : **ἀνεξόδιαστες εἶναι αἱ παλιὲς φόρμες, μόδες**· 4) εἰδ. ἐπὶ νεκρῶν, ὁ εἰς ὃν δὲν ἔγινεν **ἐξόδιον** (ξόδι), ἐκφορὰ πρὸς ταφήν, ὁ δι' ὃν δὲν ἐψάλη ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία.

ἀνεξοδίαστος-ο μτγν. μσν. ὁ μὴ εἰς ἐξοδιασμὸν βλ.λ., εἰς ἀνάλωσιν ἢ φόρον ὑποκείμενος, ὅθεν ὁ αναπαλλοτρίωτος : Ἐπιγρ.π.Β.2,74 **Ἡρακλιανὸς .. κατεσκεύασε τὴν σορὸν σὺν τῷ πυάλῳ ἀνεξοδίαστον· ὃς ἂν δὲ πωλήσῃ δώσει τῷ φίσκῳ δηνάρια ..** πρβλ. δημ. **ἀνεξόδιαστος**.

ἀνέξοδος (-η)-ο(ν) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἔξοδον, ἐξ οὗ δὲν δύναταί τις νὰ ἐξέλθῃ

ἀδιέξοδος: Θεοκρ.12.19 **ἀνέξοδον εἰς 'Αχέροντα,** ΑΠ 12,93,1 **οἱ παῖδες λαβύρινθος ἀνέξοδος·** 2) εἰδ. ἐπὶ ἡμέρας, ἡ ἀκατάλληλος πρὸς ἔξοδον, πρὸς ἐκστρατείαν : Πλούτ.269 Ε **τὴν μετὰ καλάνδας ἡμέραν .. ἀνέξοδον καὶ ἀνεκδήμητον τίθενται·** 3) ὁ μὴ ἔξοδον ποιούμενος, μὴ ἐξερχόμενος : Πλούτ.426 Β **οὐ γὰρ ὡς σμήνους ἡγεμόνας δεῖ ποιεῖν ἀνεξόδους·** || συνεκδ. ἀκοινώνητος : αὐτ.'Ηθ.1098 D **βίον ἀνέξοδον καὶ ἀπολίτευτον·** || κ. μτφ. περιωρισμένος : αὐτ.610 Α **μικρὰν καὶ στενὴν καὶ ἀνέξοδον ποιεῖ τὴν διάνοιαν·** 4) ἐπὶ ὁμιλίας, συγγραφῆς κττ., ἄσκοπος, ἄνευ συμπεράσματος ἢ ὁ μάταιος, ἀτελεσφόρητος : αὐτ.1034 Β **ἀνεξόδους λόγους·** 5) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ μεγάλων ἐξόδων, ὁ ἀδάπανος : **ἀνέξοδος διασκέδασις, - ἡ κότα εἶναι ἀνέξοδο πρᾶμα·** || νομ. **ἀνέξοδος ἐπιστροφὴ** ρήτρα ἀναγραφομένη ἐπὶ γραμματίων, συναλλαγματικῶν κλπ.· 6) ὁ μὴ πολλὰ δαπανῶν, ποὺ δὲν κάνει ἔξοδα, φειδωλός : **ἀνέξοδη γυναῖκα.**

ἀνεξόδως ἐπίρρ. νεώτ. ἀδαπάνως, δωρεάν.

ἀνεξοικείωτος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἔχων ἐξοικείωσιν εἴς τι, μὴ ἐθισθεὶς εἴς τι : **ἀνεξοικείωτος εἰς τὴν ζωὴν τοῦ στρατῶνος - εἰς τὸν χειριασμὸν ὅπλων - εἰς νηστείας.**

ἀνεξοικειώτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἐξοικειώσεως, ἄνευ ἐθισμοῦ : **ἀνεξοικειώτως μετέσχεν εἰς ἀγῶνας, - ἀνεξοικειώτως πρὸς τὸ κλῖμα.**

ἀνέξοιστος-ον ὃν δὲν πρέπει νὰ ἐκφέρῃ τις, νὰ φανερώσῃ, ἄρρητος : Πλούτ.728 D **μήτε ἄρρητον εἶναι μήτ' ἀνέξοιστον πρὸς ἑτέρους.**

ἀνεξολόθρευτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δεκτικὸς ἐξολοθρεύσεως, μὴ ὑποκείμενος εἰς ἀφανισμόν : **πολλὰ μικρόβια εἶναι ἀνεξολόθρευτα καὶ εἰς χαμηλοτάτας θερμοκρασίας·** 2) ὁ μὴ ἢ μήπω ἐξολοθρευθείς, ἀφανισθείς, ἐκλείψας : **ἀνεξολόθρευτος μέχρι σήμερον ἡ ἐπιδημία.**

ἀνεξολοθρεύτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἐξολοθρεύσεως, ἐκλείψεως.

ἀνεξομολόγητα δημ. ἀ. ἀξεμολόγητα κ. ἀξεμολόητα, ἄνευ ἐξομολογήσεως (ἐκκλ.) ἢ ἄνευ ἐκμυστηρεύσεως : **ἀνεξομολόγητα μεταλαβαίνουν τοὺς ἑτοιμοθάνατους, - ἀνεξομολόγητα ἀγαπιόνταν.**

ἀνεξομολόγητος (-η)-ο(ν) μαν. κ. νεώτ. δημ. κ. **ἀξεμολόγητος** κ. **ἀξεμολόητος** ὁ μὴ τελέσας πρὸς ἱερέα ἐξομολόγησιν ὅπως μεταλάβῃ τῆς Θ.Κοινωνίας, ἀ. δημ. ἀξαγόρευτος : **οἱ ἱερεῖς μεταλαμβάνουσιν ἀνεξομολόγητοι, - κοινώνησαν τὸν ἑτοιμοθάνατο ἀνεξομολόγητο·** 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ γενόμενος ἀντικείμενον ἐκμυστηρεύσεως, ἐμπιστευτικῆς ἀνακοινώσεως ἢ ὁ μὴ δεκτικὸς τοιαύτης : **ἀνεξομολόγητος ἔρως, - ἀνεξομολόγητον ἐλάττωμα, - ἀνεξομ- ἀδυναμίες.**

ἀνεξομολογήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἐξομολογήσεως (ἐκκλ.) ἢ ἄνευ ἐκμυστηρεύσεως.

ἀνεξονύχιστος-ον νεώτ. μὴ διερευνηθείς, ἐξετασθεὶς ἐν πάσαις ταῖς λεπτομερείαις, ἐπὶ ὑποθέσεων, ζητημάτων κττ.

ἀνεξονυχίστως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξονύχιστον βλ. λ.

ἀνεξόπλιστος (-η)-ο(ν) ὁ μὴ ἐφοδιασθεὶς διὰ τοῦ ἀπαιτουμένου πολεμικοῦ ὁπλισμοῦ, μὴ ἐξοπλισθείς : **μέγα μέρος τῆς στρατιᾶς ἦτο ἀνεξόπλιστον, - ἀνεξόπλιστοι ἤρχισαν τὸν 'Αγῶνα τοῦ εἰκοσιένα·** || ὁ μὴ ἔχων, μὴ φέρων μαχητικὸν ἐξοπλισμόν : **ἀνεξόπλιστα τὰ ἐμπορικὰ πλοῖα.**

ἀνεξοπλίστως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἐξοπλισμοῦ, κατὰ τρόπον ἀνεξόπλιστον.

ἀνεξορμῶ-άω νεώτ. ἐκ νέου ἐξορμῶ : **ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀποτυχοῦσαν ἀπόπειραν ἐξόδου οἱ πολιορκούμενοι ἀνεξώρμησαν.**

ἀνεξόρυκτος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἢ μήπω ἐξορυχθείς, μὴ ἐξαχθείς, ἐπὶ ὕλης ὀρυχείων καὶ μεταλλείων : **μεγάλα κοιτάσματα σιδήρου μένουσιν ἀνεξόρυκτα·** || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξορυχθῇ : **τὰ πολὺ μικροῦ πάχους γαιανθρακοστρώματα εἶναι ἀνεξόρυκτα·** 2) εἰδ. κ. περὶ ὀφθαλμῶν, ὁ μὴ ἐξορυχθεὶς ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξορυχθῇ.

ἀνεξουσία ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐξουσίας.

ἀνεξουσίαστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὢν ἢ μὴ ὑποκείμενος εἰς τὴν ἐξουσίαν ἄλλου : **εἶναι ἀνεξουσίαστη καὶ κάνει ὅ,τι θέλει, - ἀνεξουσίαστοι ἔζων οἱ ἐρημῖται·** || ὁ μὴ ἀνεχόμενος, μὴ ὑπείκων εἰς τὴν ἐξουσίαν ἄλλου : **σκληρὰ τὰ παιδιά σου κι ἀνεξουσίαστα.**

ἀνεξουσιάστως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξουσίαστον βλ. λ.

ἀνεξουσιοδότητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐξουσιοδοτήσεως βλ. λ.

ἀνεξουσιοδότητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἐξουσιοδότησιν ὑπ' ἄλλου ὅπως ἐνεργήσῃ ἀντ' αὐτοῦ ὡρισμένον τι.

ἀνεξουσιοδοτήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἐξουσιοδοτήσεως βλ. λ.

ἀνεξούσιος (-α)-ο(ν) γλωσσ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἐξουσίαν νὰ πράξῃ τι : **εἶμαι ἀνεξούσιος νὰ τιμωρήσω τὸ παιδί μου.**

ἀνεξόφλητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐξοφλήσεως βλ.λ., ἄνευ πληρωμῆς· || μτφ. ἄνευ ἀνταποδόσεως.

ἀνεξόφλητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐξοφληθείς, ἀπλήρωτος : **ἀνεξόφλητος λογαριασμός, χρέος·** || κ. μτφ. ὁ μὴ ἀνταποδοθεὶς ἢ ὁ μὴ δυνάμενος ν' ἀνταποδοθῇ : **εὐεργεσία ἀνεξόφλητος, - τὰ καλὰ ποὺ μοῦ 'καμες εἶναι ἀνεξόφλητα.**

ἀνεξοφλήτως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεξόφλητον βλ.λ.

ἀνεξύμνητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δεόντως ὑμνηθείς, ἐπαινεθείς, ἢ ὁ ὃν δὲν δύναταί τις δεόντως, ἐπαρκῶς νὰ ὑμνήσῃ : **ἡρωϊσμοὶ ἀνεξύμνητοι - καλωσύνες ἀνεξύμνητες.**

ἀνεξύπνητα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεξύπνητον βλ.λ.

ἀνεξύπνητος-η-ο δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξυπνήσῃ, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ξυπνήσῃ : Σολωμ.Σονετ. Στ.Μακρ.Ι **ὕπνου ἀνεξύπνητου ὁ ἀδελφός σου εἶχε τὸ βύθος·** || ὅθεν ὡς οὐσ. **ἀνεξύπνητος** ὁ θάνατος : φρ. **ἡ ὥρα του γιὰ τὸν ἀνεξύπνητο** (ἐπὶ ἐσχατογήρων)· 2) ὁ δυσεόλως ἀφυπνιζόμενος, ὁ βαρύυπνος : **ἀπὸ φυσικοῦ του εἶναι ἀνεξύπνητος·** 3) μτφ. ὁ ἄγνοιαν τῶν τοῦ βίου ἔχων, ὁ ἀπονήρευτος, ὁ ἀμαθος, ὁ ἄπειρος : **ἀνεξύπνητος στὸν ἔρωτα, - ἀνεξύπνητη στὶς πονηριὲς τοῦ κόσμου·** || κ. ὁ μὴ δεκτικὸς τοιαύτης πείρας, φύσει ἀδαής : **ἀνεξύπνητος στὸ ἐμπόριο·** 4) μτφ. ἐπὶ παθῶν καὶ συναισθημάτων, ὁ μὴ ἐκδηλωθεὶς ἢ ὁ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ἐκδηλωθῇ, ὁ εἰς ἀχρηοίαν ἢ εἰς λήθην περιπεσών : **ἀνεξύπνητος πόθος, - ἀνεξύπνητη ἔχθρα, - ἐλπίδα - χαρά,** Ζερβ.Στοχ.Μον.16 **κοιμισμένα τὰ πάθη | κι οἱ ὁρμὲς ἀνεξύπνητες.**

ἀνέξυπνος-η-ο δημ. ὁ μήπω ἐξυπνήσας, μήπω ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐγερθείς : **εἶν' ἀκόμη ἀνέξυπνα τ' ἀφεντικά·** 2) ὁ μὴ ἀφυπνιζόμενος, ποὺ δὲν ἔχει ξυπνημό : **ἀνέξυπνος ἀπὸ τὸ μεθύσι - ἀπὸ κούραση.**

ἀνέξωστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δικαστικῶς ἐξωσθείς, οἷον ἀπὸ κτήματος ἢ οἰκίας, ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξωσθῇ : **ἀνέξωστον ἐθεώρει τὸν κολλήγαν ὁ Τοῦρκος ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου.**

ἄνεω 'Επιγρ. = ἄνευ

ἄνεωι ἀνεοὶ βλ.λ.

ἀνεοὶ 'Ησ. « ἥσυχοι, ἄφωνοι » βλ. ἄνεως.

ἀνεορτάζω 'Επιγρ. κ. νεώτ. ἐπανάγω, ἀνακαι-

νίζω ἑορτὰς ἀγώνων· || νεώτ. γεν. ἐκ νέου ἑορτάζω, τακτικῶς κατ' ἔτος ἑορτάζω.

ἀνεόρταστος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἄνευ ἑορτῶν ἢ ἑορταστικῶν ἀπολαύσεων : Δημόκρ.Στοβ. 154,38 **βίος ἀνεόρταστος,** Θεμιστ.8,115 A **χειμὼν ἀνεόρταστος·** || νεώτ. ὁ μὴ ἑορτασθεὶς ἢ μὴ ἑορταζόμενος, ἀπανηγύριστος ἢ ἀγιόρταστος : **ἀνεόρταστος ἅγιος - λόγῳ πένθους ἀνεόρταστος.**

ἀνεορτάστως ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. ἄνευ ἑορτασμοῦ, ἀγιόρταστα ἢ ἀπανηγύριστα : **ἀνεορτάστως διήλθομεν τὸ Πάσχα, - ἀνεορτάστως παρῆλθεν ἡ Ἐθνικὴ ἑορτή.**

ἀνέορτος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἑορτάζων, ὁ μὴ μετέχων ἑορταστικῶν τελετῶν : Εὐρ.Ἠλ.310 **ἀνέορτος ἱερῶν καὶ χορῶν τητωμένη·** 2) ὁ μὴ τηρούμενος, μὴ γινόμενος ἑορτασμός : **ἑορταῖς ἐν πολλοῖς τόποις ἀναγκάσας ἀνεορτάστους γενέσθαι.**

ἀνεοσταοίη (ἡ) Ἡσ. « θάμβος ».

ἀνεπαγγελία (ἡ) ἡ ἔλλειψις ἀγγελίας· || ἡ ἔλλειψις προσκλήσεως.

ἀνεπάγγελτος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δι' ἐπισήμου ἀναγγελίας γινόμενος, ὁ ἀκήρυκτος, ἐπὶ πολέμου : Πολύβ.4.16,4 **Αἰτωλοὶ . . ληστεύοντες συνεχῶς τὴν Ἑλλάδα καὶ πολέμους ἀνεπαγγέλτους φέροντες πολλοῖς·** 2) ὁ εἰς ὃν δὲν ἐγένετο ἀγγελία, πρόσκλησις, ὁ ἀπρόσκλητος : Φρύνιχ. π.Β 6 ἀνεπάγγελτος **δειπνεῖ·** Σουΐδ. « ἄκλητος »· Ἡσ. « ἀνεπάγγελτοι οἷς οὐ παρηγγέλθη ἐπὶ δεῖπνον ἐλθεῖν »· 3) νεώτ. ὁ μὴ ἐπηγγελμένος, μὴ ὑπεσχημένος· 4) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἐπάγγελμα, μὴ ἀσκῶν ἐπαγγελματικὴν ἐργασίαν : **ἀνεπάγγελτος, εἰς τὰ οἰκιακὰ ἀσχολουμένη - ἕνα σωρὸ ἀνεπάγγελτοι καὶ ἄνεργοι διπλωματοῦχοι.**

ἀνεπαγγέλτως νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπάγγελτον βλ.λ.

ἀνέπαγος-η-ο δημ. ὁ πλατύστομος καὶ ἀβαθής, ἐπὶ ἀγγείων, λάκκων, κοιλοτήτων κτπ.

ἀνεπάη μσν. δημ. κ. ἀναπάηκε ἀνεπαύθη : Στηλ.Χριστ.Α 203,1 **ἐτελειώθη καὶ ἀνεπάη, - ἔφαε κι ἤπιε κι ἀνεπάη.**

ἀνεπαίνετα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεπαίνετον βλ. λ.

ἀνεπαίνετος (-η)-ο(ν) ὁ μὴ ἐπαινεθείς : **ἀνεπαίνετος ἡρωϊσμός·** || ὁ μὴ ἄξιος ἐπαίνου : **ἀνεπαίνετοι μαθηταί, - ἀνεπαίνετη διαγωγή.**

ἀνεπαίρω μσν. ἀνυφῶ : Μαρκ.Ἐρημ.120

ἀνεπαίσθητα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεπαίσθητον βλ. λ. : **ἀνεπαίσθητα καλυτέρεψε ὁ ἄρρωστος, - ἡ ἀγορά.**

ἀνεπαίσθητος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ αἰσθητὸς γενόμενος : Σουΐδ. « οὐ αἴσθησις οὐκ ἔστι », Τιμ.Λοκρ.100 Β **τάς . . ὑπ' ἀντίλαψιν μὴ πιπτοίσας** (κινάσιας) **ἀνεπαισθήτους·** || νεώτ. κ. δημ. ὁ μόλις αἰσθητός, ἀσήμαντος, ὀλίγος : **ἀνεπαίσθητοι δονήσεις, - κάτι ἀνεπαίσθητο θέλει νὰ διορθωθῇ·** || κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐμφανής, ἀπαρατήρητος : Λουκ.Κρον.33 **ἀνεπαίσθητος δαπάνη, - ἀνεπαίσθητες διαφορές·** 2) ὁ μὴ αἰσθόμενος, μὴ παρατηρῶν τι : Λογγῖν.4,1.

ἀνεπαισθήτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπαίσθητον βλ. λ.

ἀνεπαίστος-ον (ἐπαΐω) ὁ μὴ γινόμενος ἀκουστός : Ἀγαθοκλ.π.Ἀθην.376 Α **τὸν κνυζηθμὸν τοῦ βρέφους ἀνεπαΐστον τοῖς παριοῦσιν ἐτίθει** (ἔκαμνε νὰ μὴν ἀκούεται).

ἀνεπαίσχυντα ἐπίρρ δημ. ἄνευ καταισχύνης, χωρὶς ντρόπιασμα : **ἀνεπαίσχυντα μπορεῖ νὰ μιλήσῃ γιὰ τὴν ταπεινὴ καταγωγή του.**

ἀνεπαίσχυντος (-η)-ο(ν) μτγν. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων αἰτίαν, λόγον νὰ αἰσχύνηται : ΚΔ Τιμόθ.2,2,15 **ἐργάτην ἀνεπαίσχυντον,** Ἰω.Χρυσ. Λειτ. (εὐχ. διακ.) **χριστιανὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικά·** || νεώτ. δημ. κ. ὁ μὴ προκαλῶν αἰσχύνην : **ἀνεπαίσχυντος ἀσχολία, - ἀνεπαίσχυντη φτώχεια·** 2) μτγν. κ. μσν. ὁ ἀναίσχυντος : Ἰωσ.ΑΙ 18,243 **μηδὲ δευτερέειν ἀνεπαίσχυντον ἡγοῦ.**

ἀνεπαισχύντως μσν. κ. νεώτ. ἄνευ καταισχύνης· 2) μσν. ἀναισχύντως, χωρὶς ντροπή : Δούκ. Ἰστ.Βυζ.287.

ἀνεπαιτίατος-ον μτγν. ὃν οὐδεὶς αἰτιᾶται, μὴ εἰς αἰτίασιν ὑπαχθεὶς ἢ ὑποκείμενος, ἀθῷος : Ἰωσ.ΑΙ 4,8,38.

ἀνέπακτος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ μὴ ἐπαναγόμενος : Φίλ.1,139 **ἀνέπακτον ἐκβάλλεται·** || εἰδ. ἐπὶ ἔτους ἢ μηνός, ἄνευ ἐπακτῶν (ἄ. ἐμβολίμων) ἡμερῶν πρὸς ἐξίσωσιν τοῦ ἡλιακοῦ καὶ σεληνιακοῦ ἐνιαυτοῦ : Μαξ.Ὁμολ.Καν.Φάσχ.1244 Β.

ἀνεπάλλακτος-ον κ. νεώτ. ζῳολ. ὁ μὴ ἐπαλλάσσων, μὴ ἐναλλὰξ προσαρμογὴν ἔχων· || εἰδ. ὡς χαρακτηριστικὸν ἐπίθ. τῶν ζῴων, ὧν οἱ ὀξεῖς ἄνω ὀδόντες κλειομένων τῶν σιαγόνων δὲν ἐμπίπτουσιν εἰς κενὰ διάμεσα μεταξὺ τῶν ὀξέων ὀδόντων τῆς κάτω σιαγόνος, οἷον οἱ τοῦ ἵππου : Ἀριστ.ΖΙ 501 Α 17 **ἀνεπάλλακτα ζῷα·** ἀντίθ. **καρχαρόδοντα** (« ὅσα ἐπαλλάττει τοὺς ὀξεῖς »).

ἀνεπαλμένος μτχ.παθ.συγκεκ. τοῦ ἀναπάλλω βλ.λ.

ἀνέπαλτο ἀόρ. συγκεκ. τοῦ ἀναπάλλω βλ.λ.

ἀνεπαμύνευτος-ον μσν. ὁ ἄνευ ἀμύνης, ὁ μὴ ἄμυναν ἀντιτάσσων : Θεοδ.Στουδ.916 **ἀνεπαμύνευτος πρὸς τοὺς πολεμοῦντας.**

ἀνεπανάκλητος-ον μσν. ἀμετάκλητος, μὴ ἀνακαλούμενος : Πλανούδ.σχολ.Ὀβιδ.Μετ.6,264.

ἀνεπάνακτος-ον νεώτ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐπαναχθῇ· || ὁ μὴ ἐπαναγόμενος.

ἀνεπανάληπτος (-η)-ο(ν) ὁ μὴ ἐπαναλαμβανόμενος, ὁ μὴ ἐπαναληφθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ἐπαναληφθῇ.

ἀνεπανόρθωτα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεπανόρθωτον βλ.λ.2) : **χαντακώθηκε ἀνεπανόρθωτα.**

ἀνεπανόρθωτος (-η)-ο(ν) μτγν. μσν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ χρήζων ἐπανορθώσεως, διορθώσεως, ὁ τέλειος : Φίλ.Κοσμ.2,614,36 **ἀνεπανόρθωτα τὰ τοῦ Θεοῦ·** 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπανορθούμενος, ὁ ἀνεπίδεκτος ἐπανορθώσεως ἢ διορθώσεως, ἀθεράπευτος, νεώτ. κ. δημ. μ. ἐπὶ κακῶν : Θεων. Πρ.98 **ἀνεπανόρθωτον τὸ πραχθέν,** Ἰωσ.ΑΙ 16,11,13 **ἀνεπανόρθωτον ἀτύχημα, - ὑπέστημεν ἀνεπανόρθωτον ἀπώλειαν, - ἀνεπανόρθωτη συφορά.**

ἀνεπανορθώτως νεώτ. ἀθεραπεύτως, κατὰ τρόπον ἀνεπανόρθωτον βλ.λ.2).

ἀνεπάντεχα ἐπίρρ. δημ. κ. **ἀναπάντεχα** κ. **ἀπάντεχα** ἀπροσδοκήτως, ἀπροόπτως.

ἀνεπάντεχος-η-ο μσν. δημ. κ. **ἀναπάντεχος** κ. **ἀπάντεχος** ἀπροσδόκητος, ποὺ δὲν τὸν ἀπάντεχαν : Ἀραβ.Μυθολ.2,86 **συμβεθηκὸς ἀνεπάντεχον τὸν ἐμπόδισε, - ἀνεπάντεχο καλό, - μᾶς ἦρθε στὸ σπίτι ἀνεπάντεχος.**

ἀνεπαραδιά (ἡ) δημ. κ. **ἀναπαραδιά** κ. **ἀπαραδιά** ἡ ἔλλειψις χρημάτων, ἡ ἀχρηματία, πενία.

ἀνεπαραδιάρης-α δημ. κ. **ἀνεπάραδος** ὁ ἀχρήματος ἄ. ἀδέκαρος, ἀπένταρος.

ἀνεπάρκεια (ἡ) νεώτ. κ. δημ. τὸ νὰ μὴ εἶναί τις ἐπαρκής, ἀρκετός, ὅσος χρειάζεται, τὸ νὰ εἶναι ἐλλιπὴς εἰς ἱκανότητα, εἰς δύναμιν, εἰς ποσότητα, εἰς ποιότητα : ἐπὶ προσώπ. κ. ἐπὶ πραγμ. **ἀνεπάρκεια ἐπιστημονική** (ἡ ἔλλειψις τῆς ἀπαιτουμένης ἐπιστημοσύνης) - **ὑπηρεσιακή** (ἀνικανότης εἰς τὰ τῆς ὑπηρεσίας) - **χρηματική - πνευματική** (περιφρ. ἡ ἠλιθιότης, ἡ ἀμβλύνοια) - **σωματική** (ἡ καχεξία) - **ἀνεπάρκεια κυβερνήτου, - διδασκάλου, - τεχνίτου ἢ κυβερνήσεως, - διδασκαλίας** κτπ. - **ἀνεπάρκεια προσωπικοῦ, - μηχανημάτων, - ὁπλισμοῦ** κτπ. - **ἀνεπάρκεια τροφίμων.** -

παραγωγῆς, - εἰσοδείας κττ. || ἰατρ. **ἀνεπάρκεια** ὀργάνου τινός τοῦ σώματος, ἡ ἕνεκα ἀνατομικῆς ἀλλοιώσεως ἢ λειτουργικῆς διαταραχῆς μὴ κανονική ἢ ἐλλιπὴς λειτουργία αὐτοῦ, οἷον **ἀνεπάρκεια βαλβίδων** (τῆς καρδίας) - ἡπατική, - νεφρική κλ.· || μαθημ. **ἀνεπάρκεια ὅρων**, ἡ ἔλλειψις τῶν συνθηκῶν, τῶν ἀπαιτουμένων πρός παραγωγὴν φαινομένου τινός.

ἀνεπαρκής-ές νεώτ. ὁ ἔχων ἀνεπάρκειαν βλ.λ. ἐλλιπής, ἐλαττωματικός, πλημμελής, ἀνίκανος: **ἀνεπαρκὴς τροφή - ἐργασία - συλλογισμός** κττ.

ἀνεπαρκῶς ἐπίρρ νεώτ. κ. δημ. μὲ ἀνεπάρκειαν βλ.λ. **ἀνεπαρκῶς τρέφεται, - ἐργάζεται, - μελετᾷ.**

ἀνεπαύξητος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος αὔξησιν: Γραμμ.ἀνεκδ.'Οξ.4,180 **τὰ κυρίως μεγέθη .. ἀνεπαύξητά εἰσιν·** || νεώτ. κ. ὁ μὴ ἐπαυξηθείς: **ἀνεπαύξητα ἔμειναν τὰ ἐπιδόματα.**

ἀνεπαυξήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ προσθέτου αὐξήσεως.

ἀνέπαφα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνέπαφον βλ. λ.

ἀνεπαφής-ές μτγν. ὁ ἀνέπαφος βλ. λ.

ἀνέπαφος (-η)-ο(ν) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἄθικτος, σχόλ. « οὗ οὐδεὶς ἀφῆπται », ἀθιγής, ἄγγιχτος, ἀνέγγιαχτος, ἀπείρακτος· || συνεκδ. ἀβλαβής, μὴ ἐλλιπής, ἀκέραιος, Σουΐδ. « ἀνέπαφον· ἀνεύθυνον, καθαρόν »: Δημ.931,5 **ἀνέπαφα** (τὰ ἀργύρια) **παρέχειν**,'Επιγρ.Φωκ.1528 **ἐλευθέρα ἔστω καὶ ἀνέπαφος ὑπὸ πάντων**, Μην.1,12 Συναξάρ.'Αγ. Μερτίου. **ἐπεὶ τόπος οὐχ εὑρίσκετο ἐν τῷ τοῦ μάρτυρος σώματι μωλώπων καὶ τραυμάτων ἀνέπαφος, - ἀνέπαφος περιουσία**, Ζερβ.Τραγ.Κ.Κ. 28 **μὰ ἐμείναν ἀνέπαφα τὰ θεῖα στολίδια·** || συνεκδ. ὁ δι' ὃν δὲν ἠσχολήθη τις, ὃν δὲν ἠρεύνησε, περὶ οὗ δὲν ἐπραγματεύθη: Φίντις 3,74,61 **ἀνέπαφα συγγραφαῖς·** || κ. μτφ. ἀπρόσβλητος, ἄψογος, ἄμεμπτος: Θεοφρ.π.Στοβ.2,44,22 **σώφρων καὶ ἀνέπαφος** (γυνή), Μ.'Αντωνῖν.3,4 **πάσης ὕβρεως ἀνέπαφον.**

ἀνεπαφροδισία (ἡ) ἐπιγρ. κ. νεώτ. ἡ ἀναφροδισία, ἡ ἔλλειψις ἀφροδισιακῆς χάριτος, τὸ νὰ εἶναι τις ἀναφρόδιτος, ἀνεπαφρόδιτος βλ. λ.

ἀνεπαφρόδιτος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀναφρόδιτος, ὁ ἄνευ ἀφροδισίου χάριτος, ὁ ἐρωτικῆς γοητείας, θελγήτρου ἐστερημένος· Σουΐδ. « ὁ μὴ ἐπίχαρις καὶ ἀηδής »: 'Αλκίφρ.3,60 **ἀνεπαφροδίτους καὶ ἀχαρίστους·** κ. παραθ.: Ξεν.Συμπ.8,15 **ἡ τῆς ψυχῆς φιλία διὰ τὸ ἁγνὴ εἶναι .. διὰ τοῦτο καὶ ἀνεπαφροδιτοτέρα.**

ἀνεπαφροδίτως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπαφρόδιτον βλ. λ.

ἀνεπάφως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνέπαφον βλ.λ., ἀθιγῶς, ἀβλαβῶς· Σουΐδ. ἐν λ. ἀψαύστως.

ἀνεπαχθής-ές κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπαχθής, μὴ ὀχληρός, μὴ ἐπιφέρων βάρος: Λουκ.'Επ.Κρον.34 **ἀνεπαχθῆ σκώμματα**, 'Επικτ.33,11 **τὸ ἀνεπαχθὲς φύλασσε, - ἀνεπαχθὴς φορολογία, - ἐργασία·** || ἄνετος, ὁ ἄκοπος, ὁ ἄλυπος: **ἀνεπαχθὴς βίος.**

ἀνεπαχθῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπαχθῆ: Φρύνιχ.π.Β 4,14 **εἰ θέλοις ἀνεπαχθῶς σκῶψαί τινα πωγωνίαν**, Πλούτ.'Ηθ.54 C **ἀνεπαχθῶς καὶ μετρίως φέρουσι, - ἀνεπαχθῶς διὰ τὰς λαϊκὰς τάξεις.**

ἀνεπέγκλητος-ον μσν. ἀκατηγόρητος, ἄμεμπτος, ἁ. ἀνέγκλητος: ΝΧων.Χρον.245 C **κρεῖσσόν ἐστι δήπουθεν καὶ παρά γε θεῷ ἀνεπέγκλητον.**

ἀνεπεγκλήτως ἐπίρρ. μσν. κατὰ τρόπον ἀνεπέγκλητον: ΝΧων.241 D **ἐκεῖνα ἀνεπεγκλήτως ἐργάσαιτο.**

ἀνεπείγομαι μτγν. ἐπείγομαι, βιάζομαι (ἀμφ.).

ἀνεπείσακτος-ον σχόλ. κ. νεώτ. ὁ οὐχὶ ἐπεισαχθείς, ὁ ἐκ γενετῆς, ὁ ἔνστικτος· || νεώτ. ὁ μὴ ἔξωθεν εἰσαχθείς, οὐχὶ ἐπείσακτος, ἐπὶ ἠθῶν, ἐθίμων, τρόπων ἀμφιέσεως κττ.

ἀνεπέκτατος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ κλίσεως ὀνομάτων, καὶ ἐπὶ λέξεων, ὁ μὴ ἐπεκταθείς, ὁ μὴ μηκυνθεὶς κατὰ συλλαβήν, ἰσοσύλλαβος: Διον.π. ΑΒ 818,19 **ἀνεπέκτατα ὀνόματα - ἀνεπέκτατοι προθέσεις** ἐκ, πρὸ κλπ. ἀντίθ. **ἐπεκτεταμέναι** οἷον ὑπαί, ὑπείρ.

ἀνεπέλεγκτος-ον γλωσσ. ὁ μὴ δεκτικὸς ἐλέγχου.

ἀνεπέλευστος-ον σχόλ. ὁ μὴ ἐπανερχόμενος, ἀνεπίστροφος, ἄνευ ἐπανόδου: Σουΐδ. ἐν λ. **ἀπερίτροπος.**

ἀνεπένδυτος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἔχων ἐπένδυσιν, περίβλημα ἐξωτερικόν, ντύσιμο: **ἀνεπένδυτος ταξιδιωτικὸς σάκκος·** 2) εἰδ. ἐπὶ χρημάτων, ὁ μὴ τοποθετηθείς, διατεθεὶς εἰς ἀγορὰν τίτλων, μετοχῶν κττ. ἢ εἰς ἐπιχείρησιν: **ἀνεπένδυτα κεφάλαια.**

ἀνεπεξέργαστα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεπεξέργαστον βλ.λ.

ἀνεπεξέργαστος (-η)-ο(ν) μσν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ τυχὼν ἐπεξεργασίας, ἀτελής, ἀνέργαστος, ἀδούλευτος: Εὐστ.σχ.499,21· || νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πραγμάτων, ὁ μὴ βιομηχανικῶς ἐπεξειργασμένος οὕτως, ὥστε νὰ καταστῇ κοινῆς χρήσεως: **ἀνεπεξέργαστοι πρῶται ὗλαι - δέρματα, - καπνά - μέταλλα ἀνεπεξέργαστα·** || ἐπὶ πνευματικῶν προϊόντων, ὁ μὴ μετ' ἐπιμελείας γενόμενος, μὴ συμπληρωθείς, μὴ τελειωθείς; **ἀνεπεξέργαστον σύγγραμμα.**

ἀνεπεξεργάστως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπεξέργαστον βλ.λ

ἀνεπεξήγητος-ον ὁ δι' ὃν δὲν ἐδόθη ἐπεξήγησις, ὁ μὴ διευκρινισθείς, πλήρως ἐξηγηθείς: Γαλ. 15,14 **ἀνεπεξέργαστα καταλιπεῖν.**

ἀνεπέρειστος-ον μτγν. ὁ ἄνευ ἐρείσματος, ἀστήρικτος: 'Ιαμβλ.Μαθ.'Επιστ.2,198.

ἀνεπερυθρίαστος-ον μσν. ὁ μὴ ἐρυθριῶν ἢ μὴ ἐρυθριάσας.

ἀνεπερώτησις-εως γλωσσ. κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου ἐπερώτησις.

ἀνεπερώτητος-ον ὁ περὶ οὗ δὲν ἔγινε ἡ κατὰ τὸ Ρωμ. δίκαιον ἐπερώτησις, συμφωνία, ἀποδοχή: 'Ιουστιν.Νεαρ.136,4 **τὸ μὴ προσήκειν ἀνεπερώτητον τρέχειν τόκον.**

ἀνεπερωτῶ-άω γλωσσ.κ.νεώτ. ἐπερωτῶ ἐκ νέου.

ἀνεπηκόητα 'Ησ. « ἀσύνετα ».

ἀνεπηρέαστα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεπηρέαστον βλ.λ.2).

ἀνεπηρέαστος (-η)-ο(ν) μτγν. μσν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ ἐπηρείας, ἄνευ ὕβρεως, ὁ ἀπείρακτος: Μέμν.'Εξ.11 **ἀνεπηρέαστον τὴν ἀρχὴν συντηρῶν·** || ὁ ἄνευ πιέσεως, ὀχλήσεως: 'Αρχιγ.π.Μ 153 **ἵνα ἀνεπηρέαστος μὲν ἡ κάτω κοιλία γένηται·** 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δεκτικὸς ἐπηρείας, ἐπιβλαβοῦς ἐπιδράσεως, ὁ ἀμερόληπτος, ὁ ἀκέραιος, ὁ τὴν γνώμην, τὸ φρόνημα, τὴν ἐνέργειαν ἀνεξάρτητος: **ἀνεπηρέαστος δικαστής - ὑπάλληλος - πολιτικός, - ἀνεπηρέαστη γνώμη·** 3) ὁ μὴ ὑποστὰς ἐπίδρασιν, ἀμετάβλητος: **τὰ χρώματα αὐτὰ διατηροῦνται ἀνεπηρέαστα ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν, - ἡ κοινὴ γνώμη ἔμεινεν ἀνεπηρέαστος.**

ἀνεπηρεάστως ἐπίρρ. μτγν. μσν. κ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεπηρέαστον βλ.λ.

ἀνεπής 'Ησ. « ἄφωνος ».

ἀνεπιβάρητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ νέων ὑποχρεώσεων, ἄνευ προσθέτων βαρῶν, χωρὶς ἐπιβάρυνσιν.

ἀνεπιβάρητος (-η)-ο(ν) 'Επιγρ. νεώτ. κ. δημ.κ. **ἀνεπιβάρυντος**, ὁ μὴ διὰ νέων βαρῶν, ὑποχρεώσεων βαρυνθεὶς ἢ βαρυνόμενος: 'Επιγρ.π.Β 2,899 **ἐν ἅπασιν ἀνεπιβάρητον φυλάξαντα τὴν πόλιν·** 2) νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ μὴ ἐπιβεβαρημένος, ὁ ἀπηλλαγμένος βαρῶν: **ἀνεπιβάρητος ἐξ οἰκογε-**

νιακῶν ὑποχρεώσεων, - ἀνεπιβάρητη ἔχει ὅλη τὴν περιουσία του (ἄνευ χρεῶν)· 3) δημ. ὁ μὴ ἐπιφέρων, προξενῶν βάρος, ἐνόχλησιν, ἐπὶ προσώπων : **ἀνεπιβάρητος εἶναι** ὁ γέρος στὸ σπ.τι.

ἀνεπιβάρυντος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἀνεπιβάρητος βλ. λ.

ἀνεπιβασία (ἡ) μτγν. τὸ ἀπροσπέλαστον, τὸ ἀπρόσιτον, τὸ ἀπάτητον· || τὸ μὴ ἐπιβαίνεσθαι : Ἡρακλ.Ἐπιστ. εἰς Εὐναπ. σημ.430 **παισὶ παίδων ἀνεπιβασίαν ψηφισάμενοι.**

ἀνεπίβατος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐφ' οὗ δὲν δύναταί τις νὰ ἐπιβῇ, ὁ ἀπρόσιτος, ἀπροσπέλαστος : Πλουτ.Ἠθ.223 Β **ἀνεπίβατον ἐποίησε τὴν Σπάρτην** (ὁ Λυκοῦργος), Διοδ.Σ 17,82 **ἄξενα καὶ ἀνεπίβατα πάντα τὰ μέρη τῆς χώρας**· 2) νεώτ. ἐπὶ ἵππων, ὁ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀφίππευσέ τις κ. εἰδ. ὁ τοῦ ἀφιππεύσαντος πρὸς πεζομαχίαν· 3) νεώτ. ἐπὶ θηλέων ζώων, ὁ μὴ βατευθείς.

ἀνεπιβλαβής-ές νεώτ. ὁ μὴ ἐπιβλαβής, ὁ οὐδεμίαν προξενῶν βλάβην : **ἀνεπιβλαβεῖς σκώληκες.**

ἀνεπιβλαβῶς ἐπίρρ.νεώτ. ἄνευ οὐδεμιᾶς βλάβης.

ἀνεπίβλεπτα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεπίβλεπτον βλ. λ.

ἀνεπίβλεπτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπιτηρούμενος, μὴ φρουρούμενος, μὴ ἐποπτευόμενος : **ἀνεπίβλεπτος ὑπηρεσία, - ἀνεπίβλεπτο σχολεῖο.**

ἀνεπιβλέπτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἐπιβλέψεως, ἀνεπιτηρήτως.

ἀνεπιβλεψία (ἡ) νεώτ. ἡ ἔλλειψις ἐπιβλέψεως.

ἀνεπίβλητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπιβολὴν ἐφ' ἑαυτοῦ ἢ ἐπὶ ἄλλων ἔχων, ὅθεν ὁ ἀδρανής, ὁ ἀμελής : Φιλόδ.Μουσ.15,5 **ἀνεπιβλήτους ποιεῖ περισπῶσα** (ἡ μουσικὴ) **καθάπερ ἀφροδίσια καὶ μέθη**· 2) νεώτ. ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐπιβάλῃ εἰς ἄλλους, ὁ μὴ ἐπιβλητός : **ὁ κεφαλικὸς φόρος εἶναι σήμερον ἀνεπίβλητος**· || κ. ὁ μήπω ἐπιβληθείς, ἐπὶ φόρων, ἀπαγορευτικῶν διατάξεων κτλ. : **οἱ ἀποφασισθέντες περιορισμοὶ εἰσαγωγῆς εἶναι ἐπὶ μῆνας ἀνεπίβλητοι.**

ἀνεπιβλήτως μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπίβλητον βλ. λ.

ἀνεπίβουλα ἐπίρρ. δημ. εἰλικρινῶς, ἀδόλως.

ἀνεπιβούλευτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐπιβουλῆς.

ἀνεπιβούλευτος (-η)-ο(ν) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ ἐπιβουλῆς, ἄνευ δολοπλοκίας, ὁ μὴ ἐπιβουλὴν ποιούμενος ἢ ὑφιστάμενος : Θουκ.3,37 **διὰ γὰρ τὸ καθ' ἡμέραν ἀδεὲς καὶ ἀνεπιβούλευτον πρὸς ἀλλήλους,** Διοδ.Σ 5,7 **ἀσινῆ καὶ ἀνεπιβούλευτα,** Ἐκκλ.Ἑσπερ.Εὐχ.5 **ἀνεπιβούλευτον τὴν ζωὴν ἡμῶν διαφύλαξον, - ἀνεπιβούλευτος ἐνέργεια** (μὴ **ἐνέχουσα** ἐπιβουλήν), **- ἀνεπιβούλευτος κυβερνήτης**· || ὁ μὴ εἰς ἐπιβουλὴν ὑποκείμενος : Διογ.Λ 6,93 **Διογένους εἶναι πολίτης ἀνεπιβουλεύτου φθόνῳ, - ἀνεπιβούλευτον εἶναι τὸ πολίτευμα**· || νεώτ. κ. δημ. κ. ὃν δὲν πρέπει τις νὰ ἐπιβουλεύεται : **ἀνεπιβούλευτος ἔστω ἡ ἐλευθερία.**

ἀνεπιβουλεύτως ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπιβούλευτον βλ.λ. : Εὐστ.Πον.111,30, Σουΐδ.ἐν λ. ξανθός, **- ἀνεπιβουλεύτως ἐπολιτεύθη.**

ἀνεπίβουλος (-η)-ο(ν) Παπ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπιβουλὴν ὑποστάς· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπίβουλος, ὁ μὴ δόλιος, ὁ εἰλικρινής : **ἀνεπίβουλος πολιτευτής, - ἀνεπίβουλη γυναίκα.**

ἀνεπιβούλως ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. οὐχὶ δολίως.

ἀνεπιγνωμοσύνη (ἡ) μσν. ἡ ἔλλειψις ἐπιγνώσεως, ἡ ἄγνοια : Προκ. ἐν Μ.9,12.

ἀνεπιγνώμων-ονος-ίγνωμον μτγν. κ. μσν. ὁ μὴ ἐπίγνωσιν ἔχων, ὁ μὴ αἰσθανόμενός τι, ὁ ἀγνοῶν : Πορφ.Ἀποχ.1,45 **φύσει γὰρ ἀνεπίγνωμον τοῦ ἀπόντος τὸ ἄλογον**· 2) ὁ ἐπιλαθόμενος, ἐπιλήσμων τινός : Ἀνων. πρὸς Εὐνάπ.2,262 **ἀνεπιγνώμων τῶν πεφλυαρημένων.**

ἀνεπίγνωσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ νὰ μὴ ἔχῃ τις ἐπίγνωσιν, σαφῆ ἀντίληψιν τινός : Ἀκροπ.29,9,93 **τὸ ἐν ἀνεπιγνώσει διατελεῖν.**

ἀνεπίγνωστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐπιγνώσεως, ἐν ἀγνοίᾳ : **ἀνεπίγνωστα μιλάει γιὰ ὅλα, - ἀνεπίγνωστα τὸν ἐξήμιωσε.**

ἀνεπίγνωστος (-η)-ο(ν) μτγν. μσν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπιγιγνωσκόμενος, μὴ σαφῶς γνωστός : Στοβ. 1,968 **τῆς ἀνεπιγνώστου ταύτης δεσπόσομεν ἡγεμονίας,** Ἰωσ.ΑΙ 12,2,10 **τῆς συμβολῆς τὸ ἀνεπίγνωστον**· || νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κατ' ἐπίγνωσιν ὢν ἢ γενόμενος, μὴ κατὰ σαφῆ συνείδησιν καὶ γνῶσιν : **ἀνεπίγνωστος ὑποκινητὴς ἐμφυλίου σπαραγμοῦ, - ἀνεπίγνωστος προστάτης τῆς ἀδικίας, - ἀνεπίγνωστη κακοήθεια**· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δεκτικὸς ἐπιγνώσεως, σαφοῦς διευκρινίσεως : **ἀνεπίγνωστος ἡ ἐξέλιξις τοῦ πολιτισμοῦ μας, - ἀνεπίγνωστον μυστήριον.**

ἀνεπιγνώστως ἐπίρρ. καὶ νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπίγνωστον βλ.λ. : Πολυβ.18,18,16, **- ἀνεπιγνώστως τὸν ἐβοήθησε.**

ἀνεπιγραφία (ἡ) μσν. τὸ μὴ εἶναί τι ἐπιγεγραμμένον, τὸ ἀγράφως ὑπάρχειν : ΘΣτουδ.75 Ȣ **τῇ ἀύλῳ ἀνεπιγραφίᾳ.**

ἀνεπίγραφος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἐπιγραφήν, ὄνομα ἐπ' αὐτοῦ ἐπιγεγραμμένον : **ἐπιστολὴ ἀνεπίγραφος,** Ἐπιγρ.Ἀττ.155,30 **χιτωνίσκιον ἀνεπίγραφον** (μὴ φέρον ὡς συνήθως τὸ ὄνομα τοῦ ἀφιερώσαντος)· 2) ὁ μὴ ἔχων σαφῆ γνωρίσματα, οἷον περὶ τοῦ κτήτορος ἢ περὶ τῆς χρήσεως, ἐπὶ κτισμάτων : Πολύβ.8,33,6 **οἰκία ἀνεπίγραφος,** Διόδ.Σ 1,64 **πυραμὶς ἀνεπίγραφος.**

ἀνεπιγράφως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἐπιγραφῶν.

ἀνεπιγρόφως ἐπίρρ. αἰολ. τ. ἀνεπιγράφως βλ.λ.

ἀνεπιδάνειστος-ον Πάπ.Ἐπιγρ. κ. σχόλ. ὁ μὴ ἐνεχυρασθεὶς ἢ ὑποθηκευθεὶς πρὸς λῆψιν δανείου : Πάπ.Β 20 **καθαρὸς ἀπὸ παντὸς ὀφειλήματος καὶ ἀνεπιδάνειστος**· 2) ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐνεχυράσῃ, νὰ ὑποθηκεύσῃ : Ἐπιγρ. **χωρία ἀνεπιδάνειστα ἰδιωτικοῦ δανείου.**

ἀνεπιδεής-ές κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπιδεής, ὁ μὴ χρείαν τινὸς ἔχων, ὁ ἐπαρκῶν, ὁ αὐτάρκης : Πλάτ. Νόμ.12,947 Ε **ὅπως ἂν αὔξην ὁ τάφος ἔχῃ . . ἀνεπιδεῆ χώματος,** Λουκ.Νεκρ.Δ **τούτων ἁπάντων ἐσμὲν ἀνεπιδεεῖς.**

ἀνεπιδείκνυμι μσν. δεικνύω, φανερώνω ἐπιδεικτικῶς : Φώτ.1,314.

ἀνεπίδεικτα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεπίδεικτον βλ.λ.

ἀνεπιδεικτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀποφεύγων τὴν ἐπίδειξιν βλ.λ.

ἀνεπιδεικτικότης-ότητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνεπιδείκτου βλ.λ.

ἀνεπίδεικτος (-η)-ο(ν) μτγν. μσν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐπιδειχθῇ, ὁ μὴ ἐπιδεικτικὸς ὤν : Σέξτ.Ἐμπ.701,9 **καὶ σοφίαν φησὶν ἀνεπίδεικτον.. ὑγείας ἀπούσης,** Εὐστ.σχόλ.95,39 **Νέστορα τὸν διὰ τὸ γῆρας ἀνεντρεχῆ καὶ ἀνεπίδεικτον**· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἀγαπῶν, μὴ ἐπιδιώκων νὰ ἐπιδεικνύηται, ὁ ἀποφεύγων νὰ ποιῆται ἐπίδειξιν, οἷον πολυμαθείας, πλούτου, δυνάμεως κτλ. : **ἀνεπίδεικτος σοφός, - ἀνεπίδεικτη γυναίκα.**

ἀνεπιδείκτως ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπίδεικτον βλ.λ.

ἀνεπιδεκτικότης-ότητος (ἡ) νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τις ἀνεπίδεκτος βλ.λ.

ἀνεπίδεκτος (-η)-ο(ν) μτγν. μσν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπιδεκτικός τινος, μὴ δυνάμενος νὰ ἐπιδεχθῇ τι : Σέξτ.Ἐμπ.Μ 9,33 **παντὸς κακοῦ ἀνεπίδεκτος,** Εὐστ.σχόλ.548,45 **ὁ χρυσὸς τοῦ ἰοῦ ἀνεπίδεκτός ἐστιν,-ὁ ἀδάμας εἶναι ἀνεπίδεκτος τομῆς**· || μὴ ἀποδεκτικός, ἀνίκανος νὰ δεχθῇ, νὰ λάβῃ, νὰ

ὑποστῇ : **ἀνεπίδεκτος μορφώσεως, - ἀνεπίδεκτη νὰ μάθῃ, - θέμα ἀνεπίδεκτον συζητήσεως**˙ 2) ὃν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δεχθῶμεν, ἀνένδεκτος : Γρηγ. Ναζ. **ἀδύνατον καὶ ἀνεπίδεκτον ὡς πονηρὸν εἶναι τὸν Θεόν, - ἀνεπίδεκτον ἀμφιβολίας.**

ἀνεπιδέκτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπίδεκτον βλ.λ. : Ἀθανάσ.1,495.

ἀνεπιδέξια ἐπίρρ. δημ. ἀδεξίως βλ.λ.

ἀνεπιδέξιος (-α)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπιδέξιος, ὁ ἀδέξιος.

ἀνεπιδεξιότης-ότητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἔλλειψις ἐπιδεξιότητος, ἀδεξιότης.

ἀνεπιδεξίως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἐπιδεξιότητος, ἀδεξίως βλ.λ.

ἀνεπίδετος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπιδεθεὶς δι' ἐπιδέσμου : Ἱππ.795 D **πρὸς τὰ ἀνεπίδετα προσβαλλόμενα, - ἀνεπίδετον τραῦμα.**

ἀνεπίδηκτος-ον μτγν. ὁ μὴ δηκτικός, μὴ ἐρεθισμὸν προκαλῶν : Διοσκ.5,91 **ἀνεπιδήκτοις ἐμπλάστροις.**

ἀνεπίδηλος-ον ὁ μὴ ἐπίδηλος, μὴ φανερός.

ἀνεπιδίκαστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπιδικασθείς, μὴ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως χορηγηθεὶς ἢ ἀναγνωρισθεὶς εἴς τινα, μὴ δικαστικῶς ὁρισθείς : **ἀνεπιδίκαστοι τόκοι.**

ἀνεπιδικάστως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπιδίκαστον βλ.λ.

ἀνεπίδικος κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπίδικος, ὁ ἄνευ ἀμφισβητήσεως δικαστικῆς, ἐπὶ κληρονομίας ἢ κτήματος ἀκινήτου : Ἰσαῖ.44,1 **ἀνεπίδικα ἔχειν τὰ πατρῷα,** Δημ.1135,27 **ἀνεπίδικον μὴ ἐξεῖναι ἔχειν μήτε κλῆρον μήτε ἐπίκληρον**˙ ‖ νεώτ. γεν. ὁ μὴ δικαστικῶς ἀμφισβητούμενος.

ἀνεπιδίκως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπίδικον βλ. λ.

ἀνεπιδίω δ.γρ. τοῦ ἀναπιδύω ἀναβρύω, ἐξέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν : Πλούτ.'Αντων.60 **τῶν δὲ λιθίνων ἀνδριάντων ἑνὸς ἱδρὼς ἀνεπίδιεν ἡμέρας πολλάς.**

ἀνεπιδόκητος-ον ἀπροσδόκητος : Αὐτόλυκ.2, 54 **οὐκ ἔστ' ἀνεπιδόκητον ἀνθρώποις κακόν.**

ἀνεπίδοτος-ον ὁ μὴ ἔχων ἐπίδοσιν, ὁ μὴ αὐξάνων, ὁ μὴ προοδεύων, ποὺ δὲν προκόβει : Θεόφρ. Αἰτ.Φ 7,4,8 **ἀναυξὲς τε καὶ ἀνεπίδοτον**˙ 2) νεώτ. ὁ μὴ ἐπιδοθεὶς πρὸς ὃν ἀποστέλλεται : **ἐπιστολὴ ἀνεπίδοτος**˙ ‖ νομ. ἐπὶ ἐγγράφου οὗ δὲν ἐγένετο διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος ἢ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου ἐπίδοσις : **ἀνεπίδοτος ἀγωγή, - ἀπόφασις.**

ἀνεπιδότως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἐπιδόσεως, ἀπρόκοπτα˙ ‖ νομ. ἄνευ δικαστικῆς ἐπιδόσεως, κοινοποιήσεως.

ἀνεπίδραστος-ον νεώτ. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἐπίδρασιν, μὴ δεκτικὸς ἐπιδράσεως παρ' ἄλλου.

ἀνεπιδράστως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπίδραστον βλ. λ.

ἀνεπίδυτος-ον μσν. ὁ μὴ δύων : Ἰ.Δαμασκ.2,857.

ἀνεπιδύτως ἐπίρρ. μσν. χωρὶς νὰ ἐπέρχηται δύσις, ἀβασίλευτα : Θ.Στουδ. ἐν Μι.5,63,10 **ἀνεπιδύτως τοῦ φάους μαρμαρύσσοντος.**

ἀνεπιείκεια (ἡ) κ. νεώτ. ἔλλειψις ἐπιεικείας, αὐστηρότης : Δημ.845,21 **πολὺ ἂν δικαιότερον τοῦτον μισήσαιτε, ἢ ἐμοῦ τιν' ἀνεπιείκειαν καταγνοίητε.**

ἀνεπιεικής-ές ὁ μὴ ἐπιεικής, αὐστηρός, ἄκαμπτος : Θουκ.3,66,2 **ἐδοκοῦμέν τι ἀνεπιεικέστερον πρᾶξαι,** Πολυδ.6,124 **ἀνεπιεικὴς δικαστής, - ἀνεπιεικὴς ἀπόφασις, - ἀνεπιεικῆ μέτρα.**

ἀνεπιεικῶς ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. ἄνευ ἐπιεικείας, σκληρῶς, ἀπανθρώπως.

ἀνεπίζηλος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἐπίζηλος, μὴ ἀξιοζήλευτος : **ἀνεπίζηλος θέσις.**

ἀνεπιζητησία (ἡ) μσν. ἔλλειψις ἐπιζητήσεως, ἐπιδιώξεως : 'Ανδρόν.π.Παθ.745.

ἀνεπιζήτητος-ον 'Επιγρ. ἀνεπίληπτος : **ταῖς κοιναῖς χρείαις αὐθαιρέτως λειτουργῶν ἀνεπιζήτητον πόνον εἰσέφερε.**

ἀνεπιζητήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἐπιζητήσεως˙ ‖ ἐπὶ ὕφους λόγου, ἄνευ ἐπιτηδεύσεως.

ἀνεπίθετος-ον ἀνεπίδεκτος προσθήκης, ἀνυπέρβλητος : Δικαίαρχ.59,7 **ἀνεπίθετος πονηρία.**

ἀνεπιθεώρητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐπιθεωρήσεως, ἄνευ ἐξελεγκτικῆς ἐρεύνης.

ἀνεπιθεώρητος-ον μτγν. ὁ μὴ ἐπιθεωρηθείς, ὁ μὴ ἐξετασθείς˙ ‖ νεώτ. ὁ μὴ τυχὼν ἐπιθεωρήσεως : **ἀνεπιθεώρητον σχολεῖον, - δικαστήριον, - στράτευμα.**

ἀνεπιθεωρήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἐπιθεωρήσεως, ἄνευ ἐξελεγκτικῆς ἐρεύνης.

ἀνεπιθόλωτος-ον μτγν. ὁ μὴ θολωθείς, καθαρός : Σέξτ.'Εμπ.Μ 1,303,284 **καθαρὸν ἀπὸ κακίας τηρήσας τὸν νοῦν καὶ ἀνεπιθόλωτον.**

ἀνεπιθύμητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐπιθυμίας, χωρὶς εὐχαρίστησιν, δυσαρέστως.

ἀνεπιθύμητος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ ἐπιθυμίας ὤν, ὁ μὴ ἐπιθυμῶν : Κλημ.'Αλ.Στρωμ.4, 535,632 **θεὸς ἀπαθής, ἄθυμός τε καὶ ἀνεπιθύμητος,** Στοβ.2,6,14 **σώφρονα εἶναι οὔτε τὸν ἀνεπιθύμητον οὔτε τὸν ἐπιθυμητικόν**˙ 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπιθυμητός, οὗ ἡ παρουσία εἶναι δυσάρεστος : **ἀνεπιθύμητος ἐπίσκεψις, - ἀνεπιθύμητη συνάντησι**˙ ‖ εἰδ. νομ. **ἀνεπιθύμητος** ὁ ἀλλοδαπός, οὗ δὲν εἶναι ἀνεκτὴ ἡ ἐν τῇ χώρᾳ ἐγκατάστασις ἢ παρατεταμένη διαμονή˙ 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προκαλῶν ἐπιθυμίαν, πόθον : **τ' ἀνεπιθύμητα φαγητά, - ἀνεπιθύμητη γυναῖκα.**

ἀνεπιθυμήτως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπιθύμητον βλ.λ.

ἀνεπιθυμία (ἡ) νεώτ. ἡ ἔλλειψις, ἡ ἀπώλεια ἐπιθυμιῶν ἰδίως αὐτοσυντηρησίας ἢ γεννετησίου ἐνστίκτου, ἐνδεικτικὴ παθολογικῆς ἀβουλίας.

ἀνεπικάλυπτος-ον μσν. ὁ μὴ ἐπικεκαλυμμένος, φανερός : Τζέτζ.σχόλ.'Ιλ.150.

ἀνεπικαλύπτως ἐπίρρ. μσν. ἄνευ ἐπικαλύψεως, ἄνευ προσχήματος, φανερῶς : Ν.Χων.Χρον.80 C **αὐτὸς ἀνεπικαλύπτως αἰτίαν πλασάμενος.**

ἀνεπίκαμπτος-ον μσν. ὁ μὴ ἐπικαμφθεὶς ἢ ὁ μὴ καμπτόμενος : Εὐσέβ.'Εκκλ.'Ι.158.

ἀνεπικάμπτως ἐπίρρ. μσν. ἄνευ κάμψεως, ἀλυγίστως, ἀνενδότως : Εὐσεβ.'Εκκλ.'Ι.9,7 **ἀνεπικάμπτως καὶ ἀνεπικωλύτως.**

ἀνεπικάρπωτος-ον νεώτ. ὁ μὴ εἰς ἐπικαρπίαν δοθεὶς ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ δοθῇ.

ἀνεπίκαυστος-ον ὁ ἀνεπίκαυτος **βλ.λ.**

ἀνεπίκαυτος-ον μτγν. ὁ μὴ ὑπὸ τοῦ ἡλίου καιόμενος, ὁ μὴ ἡλιοκαὴς γενόμενος : Διοσκ.2,50 **ἀνεπίκαυτα πρόσωπα.**

ἀνεπικέλευστος-ον ὁ μὴ ὑπὸ κέλευσιν, προσταγὴν τελῶν, ἀνεπίδεκτος κελεύσματος, διαταγῆς˙ ‖ μτφ. ἐπὶ χέρσου γῆς, μὴ καλλιεργήσιμος, ἄφορος : Φίλ.Μηχ.2,207 **ἀνεπικέλευστος φύσις.**

ἀνεπικελεύστως ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ ἐπικελεύσεως, ἄνευ προσταγῆς.

ἀνεπικερδής-ές νεώτ. ὁ μὴ ἐπικερδής, μὴ ἀποφέρων κέρδος : **ἀνεπικερδὴς ἐπιχείρησις.**

ἀνεπικερδῶς ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἐπαρκοῦς κέρδους, ἄνευ ὠφελημάτων.

ἀνεπικηρύκευτος-ον μσν. ὁ ἄνευ κηρύξεως : Προκ.Κτισμ.4,1 **πολεμίοις ἀνεπικηρυκεύτοις τε καὶ ἀνεπιμίκτοις** 'Ησ. «ἀκήρυκτοι».

ἀνεπικήρυκτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. οὗ δὲν ἐγένετο ἐπικήρυξις, ἤτοι ὁ μὴ **κατὰ τὰς ὡρισμένας** ὑπὸ τοῦ νόμου διατυπώσεις χαρακτηρισθεὶς λῃστής, **ἐπὶ φυγοποίνων ἢ φυγοδίκων λῃστῶν.**

ἀνεπικίνδυνος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπικίνδυνος : **ἀνεπικίνδυνος ἀλήτης.**

ἀνεπικινδύνως ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. οὐχὶ ἐπικινδύνως, ἄνευ κινδύνου : Προκ.Κτισμ.5,3.

ἀνεπικλήρωτος-ον Ἐπιγρ. ὁ μὴ ἐπικληρωθείς, ἐπικεκληρωμένος : Ἐπιγρ.Ἀττ.263 **τριήρης ἀνεπικλήρωτος** (ἡ ἄνευ κληρωθέντος τριηράρχου).

ἀνεπίκλητος-ον ὁ μὴ ἐγκλητός, μὴ κατηγορούμενος, ἄφογος, ἀνεπίληπτος, ἄμεμπτος : Ξεν.ΚΠ 2,1,22 **ἀνεπίκλητον αὐτὸν ὄντα, ἐπιμέλεσθαι καὶ τῶν ὑφ᾽ αὐτῷ ἀρχόντων·** ‖ κ. παραθ. αὐτ.Ἀγησ. 1,5 **Κρίνασα ἡ πόλις ἀνεπικλητότερον εἶναι Ἀγησίλαον·** 2) νεώτ. ὃν δὲν ἐπεκαλέσθη τις : **ἀνεπίκλητος συγγνώμη, ἀνεπίκλητος χάρις·** 3) ὁ μὴ προσκληθείς, ἀκάλεστος : Α.Ραγκ.Ἐντ.66 **ἀνεπίκλητος δαιτυμών.**

ἀνεπικλήτως ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀνεπίκλητον βλ.λ.1) : Δίων Κ 29,22 **οὐδὲν ἠτιάσθη, ἀλλ᾽ ἀνεπικλήτως πάντα ἀπέδειξεν.**

ἀνεπίκλιτος-ον ὁ μὴ ἐπικλίνων, σταθερός.

ἀνεπίκλυστος-ον ὁ μὴ κατακλυσθεὶς ὑπὸ ὑδάτων : Ἰωσ.ΑΙ 2,10,2 **ἀνεπίκλυστον τεῖχος.**

ἀνεπίκοινος-ον μσν. τὸ μὴ κοινὸν εἰς πολλούς, μὴ ἐπίκοινον : Θ.Βαλσαμ.Συντ.Κ.2,56 **ἀνεπίκοινα καὶ κεχωρισμένα εἶναι διωρίσαντο.. τὰ εἰδικῶς τῷ ἐπισκόπῳ διαφέροντα.**

ἀνεπικοινώνητος-ον μσν. ὁ μὴ ἐπικοινωνῶν, ἀκοινώνητος.

ἀνεπικοινωνήτως ἐπίρρ. μσν. ἄνευ ἐπικοινωνίας.

ἀνεπικόρριστος Ἡσ. «ἀνύβριστος» βλ. ἐπικορρίζω.

ἀνεπικούρητος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπικουρηθείς, ἀβοήθητος : Φιλήμ.21,3,2 **ἀνεπικούρητον σεαυτοῦ τὸν βίον λήσει ποιῶν, - ὁ προκεχωρημένος λόχος ἀπέμεινεν ἀνεπικούρητος.**

ἀνεπικράτητος-ον μτγν. ὁ ἐφ᾽ οὗ δὲν ὑφίσταται ἀλλοτρία τις ἐπικράτησις· ‖ εἰδ. ἀστρολ. ὁ μὴ ἔχων ἐπικρατοῦντα ἐν τῷ βίῳ του πλανήτην : Βετ.Βαλ.151,5 **ἀνεπικράτητος γένεσις.**

ἀνεπικρισία (ἡ) μτγν. τὸ μὴ δύνασθαι διακρίνειν· 2) τὸ μὴ ἐπικρίνειν : Σεξτ.Ἐμπ.Μ.11,182,723.

ἀνεπίκριτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ περὶ οὗ δὲν δύναταί τις νὰ κρίνῃ, νὰ ἀποφανθῇ, νὰ ἀποφασίσῃ : Σεξτ.Ἐμπ.Πυρρ.1,112 **ἐπεὶ καὶ ἀνεπίκριτός ἐστιν ἡ ἀνωμαλία·** 2) ὁ μὴ κατὰ κρίσιν ὢν ἢ γενόμενος, παράλογος, ἄτοπος : Ἱεροκλ.π.Πρόν. 26,28 **οὐδὲ πάντα ἀνεῖσθαι ταῖς ἀλόγοις καὶ ἀνεπικρίτοις φοραῖς·** 3) κ. νεώτ. ὁ μὴ ὑποστὰς ἐπίκρισιν· ‖ κ. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἐπίκρισιν, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐπικρίνῃ.

ἀνεπικρίτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπίκριτον βλ.λ., χωρὶς νὰ δύναται νὰ γίνῃ κρίσις : Σεξτ.Ἐμπ.Πυρρ.170 **περὶ τῶν ἀνεπικρίτως διαφωνουμένων·** ‖ ἄνευ κρίσεως : αὐτ.175,2,88 **ἀνεπικρίτως μὲν οὐ δύναταί τις λέγειν·** ‖ ἄνευ ἐπικρίσεως : **ἀνεπικρίτως παρῆλθε τὸ σκάνδαλον.**

ἀνεπίκρυπτος-ον μτγν. ὁ μὴ κεκρυμμένος, φανερός : Σχολ.Λουκ.Ζ.Τραγ.19 **τῶν ἀνεπικρύπτων καὶ ἀπαρακαλύπτως λεγομένων.**

ἀνεπίκτητος-ον μσν. ὁ μὴ ἐπικτητός, μὴ πλήρως καταληπτός, ἀντιληπτός : Θεοδ.Σιμοκ.Ἱστ.290 **ἀνεπίκτητόν ἐστι τὸ ἄπειρον.**

ἀνεπικύρωτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ τυχὼν ἐπικυρώσεως, ἤτοι βεβαιώσεως καὶ ἀναγνωρίσεως παρὰ τῆς ἁρμοδίας κρατικῆς ἐξουσίας : **ἀνεπικύρωτος συνθήκη, - σύμβασις, - ὑπογραφή, - συμφωνία, - ἐκλογή, - ὑπογραφή.**

ἀνεπικώλυτος-ον μτγν. ὁ πρὸς ὃν δὲν παρενεβλήθησαν κωλύματα, ἀνεμπόδιστος : Ἰωσ.ΑΙ 18,6,4.

ἀνεπικωλύτως ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ κωλυμάτων, ἀνεμποδίστως, ἀνενοχλήτως : Διοδ.Σ.2,21 **χρῆσθαι ταῖς ἡδοναῖς ἀνεπικωλύτως,** αὐτ.17,84 **ἀνεπικωλύτως ἐστρατοπέδευσαν.**

ἀνεπίλειπτος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ μὴ ἐπιλείπων, ὁ ἀνελλιπής : Πληθ.Γεμιστὸς π.Μουστοξ.3,5· ‖ ἀδιάλειπτος, παντοτεινός, ἀνεξάλειπτος : Ἐπιγρ. **φήμην ἀνεπίλειπτον.**

ἀνεπίληπτα ἐπίρρ. δημ. ἀφόγως, ἀμέμπτως.

ἀνεπίληπτος (-η)-ο(ν) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς κατηγορίαν, μὴ ἐπιλήψιμος, ἀδιάβλητος : Θουκ.5,17,1 **κἂν αὐτὸς τοῖς ἐχθροῖς ἀνεπίληπτος εἶναι** (σχολ. « μὴ παρέξων κατηγορίας ἀφορμὴν »)· ‖ κ. νεώτ. κ. δημ. ἄμεμπτος, ἄφογος : Πολυβ.30,7,6 **διεφύλαξαν ἀνεπιλήπτους ἑαυτούς, - ἐπέδειξε διαγωγὴν ἀνεπίληπτον, - τίμιος καὶ ἀνεπίληπτος ἄνθρωπος·** ‖ τέλειος : Ξεν.ΚΠ 1,2,15 **ἀνεπίληπτος τέχνη·** 2) ἀνεξέλεγκτος, ἀπεριόριστος, ἀπόλυτος : Διον.Ἁλ.Ρωμ.2,14 **οὐδὲ τούτων ἔχοντι τὴν ἐξουσίαν ἀνεπίληπτον·** 3) ὁ μὴ εἰς ἐπίληψιν, κράτησιν, περιορισμὸν ὑποκείμενος : Ἐπιγρ.π.Β 2,1005,2114 **ἀφίημι θρεπτόν μοι Ἡρακλᾶν ἐλεύθερον.. ἀνεπίληπτον καὶ ἀπαρενόχλητον ἀπὸ παντὸς κληρονόμου.**

ἀνεπιλήπτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπίληπτον βλ. λ. : Φιλ.2,2 **ἀνεπιλήπτως.. καὶ σφόδρα ἐπαινετῶς ἦρξε** (ἀφόγως), Ξεν.Ἀν.7,6,37 **ἀνεπιλήπτως πορεύεσθαι ὅπῃ ἂν ἔλησθε** (ἐλευθέρως, ἀκωλύτως).

ἀνεπίληστος-ον μτγν. μσν. ἀλησμόνητος, ἄληστος : Ἀρισταίν. 2,13,Θεοφύλ.Εὐ.Μαρκ.6,48 **ἀνεπίληστον τηρεῖν τὸ θαῦμα.**

ἀνεπιλήστως ἐπίρρ. ἀθίκτως, ἀκεραίως, ἀλησμονήτως : Σχολ.Ὀδ.Ξ 174.

ἀνεπιλογιστία (ἡ) μσν. τὸ ἀσυλλόγιστον, ἡ ἔλλειψις ἐπιλογισμοῦ, ἡ ἀπερισκεψία : Σχολ.Ὀδ.Ο 225 **διὰ τὴν ἐκ νεότητος ἀνεπιλογιστίαν.**

ἀνεπιλόγιστος-ον ἀσυλλόγιστος, ἀπερίσκεπτος : Φιλόδ.Κακ.24 **τὰ ἀνεπ- τῶν παθῶν,** Ἡσ. « ἀνεπιλόγιστον, τὸ μὴ διὰ τοῦ λογισμοῦ συνιστώμενον ».

ἀνεπιλογιστῶ-έω οὐχὶ ὑπὸ τοῦ λογισμοῦ, ὑπὸ τῆς λογικῆς ἐμφοροῦμαι, ἄγομαι, ἐνεργῶ : Φιλοδ. Κακ.1,37 **τὰ ἀνεπιλογιστούμενα.**

ἀνεπιλογίστως ἐπίρρ. ἀπερισκέπτως, ἀσυλλογίστως, ἀπροσέκτως : Πλάτ.Ἀξιοχ.365 D **συνάπτει ἀνεπιλογίστως τῇ ἀναισθησίᾳ αἴσθησιν.**

ἀνεπίλυτος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ λυθείς, ὁ ἐπιδεδεμένος εἰσέτι, ἐπὶ πληγῆς : Γαλ. **ἀνεπίλυτον ἕλκος·** 2) νεώτ. μτφ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἔχῃ λύσιν : **ζήτημα, - πρόβλημα ἀνεπίλυτον·** ‖ κ. ὁ μὴ ἔχων ἐπιλυθῇ, ὁ ἀκόμη ἄλυτος : **ἀνεπίλυτος ἀκόμη ἡ διαφορά μας.**

ἀνεπιλύτως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπίλυτον βλ.λ.2).

ἀνεπίμεικτος-ον δ.γρ. τοῦ ἀνεπίμικτος βλ. λ.

ἀνεπιμειξία (ἡ) δ.γρ. ἀνεπιμιξία βλ. λ.

ἀνεπιμελησία (ἡ) μσν. τὸ μὴ φροντίζειν, τὸ ἀμελεῖν περί τινος : Ναυκρατ. εἰς θάν.Θ.Στουδ.1836.

ἀνεπιμέλητα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεπιμέλητον βλ. λ., ἀμελῶς, παρημελημένως.

ἀνεπιμέλητος (-η)-ο(ν) μσν. νεώτ. δημ. ὁ ἄνευ ἐπιμελείας ὢν ἢ ἀποκείμενος, ἀμελημένος, ἀπεριποίητος : Γεωπ.12,29,1, Συναξάρ.Ἁγ.Ἀνδρ.5 **εὗρον τὸ σῶμα ἀνεπιμέλητον καὶ ἀτίμως κείμενον, - ἀνεπιμέλητος ἐπίπλωσις, - σχέδιον, - σύγγραμμα, - ντύσιμο ἀνεπιμέλητο(ν).**

ἀνεπιμελήτως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπιμέλητον βλ. λ.

ἀνεπιμέριστος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπιμερισθείς, κατανεμηθείς· ‖ ὁ μὴ δεκτικὸς ἐπιμερισμοῦ.

ἀνεπιμερίστως μσν. κ. νεώτ. ἀδιαιρέτως, ἄνευ ἐπιμερισμοῦ : Φώτ. ἐν Μ.1,338.

ἀνεπίμικτος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπιμιγνύμενος, ἄμικτος, καθαρός : Ἀριστλ.π.Πνεύμ.5,4 **ἀνεπίμικτος τῷ ἔξω,** Πλούτ.Ρωμύλ.4 **δίαιταν εἶχεν ἀνεπίμικτον,** Διοσκ. **ἀνεπίμικτος ῥυπαρίας, - ἐθνότης ἀνεπίμικτος, - ἄργυρος ἀνεπίμικτος·** 2) ὁ

μὴ ἐπικοινωνῶν μετ' ἄλλων, ὁ ἀκοινώνητος: Πλούτ. 438 C βίος ἀνεπίμικτος ὁμιλίαις 3) ἐπὶ χώρας, ἡ μὴ συχναζομένη ἀπὸ ξένους: Διόδ.8,21 αὕτη μὲν τὸ παλαιὸν ἀνεπίμικτος ἐγένετο ξενικαῖς δυνάμεσιν 4) ἀνεπίμικτον (τό) ὡς οὐσ. ἀνεπιμιξία: Στρ.333.

ἀνεπιμίκτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπίμικτον βλ. λ.

ἀνεπιμιξία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἔλλειψις ἐπιμιξίας, οἷον ἐμπορίου, συναλλαγῶν, ἡ ἀκοινωνησία, ἡ ἀπομόνωσις: Πολύβ.16,29,12 ‖ νεώτ. συνήθ. εἰδ. ἐπὶ φυλῶν ἢ ἐθνοτήτων, ἡ μὴ διὰ γάμων πρὸς ἄλλας φυλὰς ἐπιμιξία.

ἀνεπίμονος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπιμένων, ὁ ἀσταθής: Πλούτ.7 Β πρὸς τὴν ἄσκησιν ἀφίκορον καὶ πάντῃ ἀνεπίμονον εἶναι νομίζω, - ἀνεπίμονος εἰς τὰς ἐπιδιώξεις του.

ἀνεπιμώμητος-ον μσν. ἀμώμητος, ἀνεπίληπτος, ἄμεμπτος: σχόλ. Ὀδ.Ν 42 τὴν ἄκοιτιν εὕροιμι ἀμύμονα καὶ ἀνεπιμώμητον.

ἀνεπίμωμος-ον μσν. ἄψογος, ἄμεμπτος, ἀνεπιμώμητος βλ. λ.: Φώτ.Βιβλ.102 καὶ ἡ τάξις δὲ τοῦ λόγου οὐκ ἀνεπίμωμος.

ἀνεπιμώμως ἐπίρρ. μσν. κατὰ τρόπον ἀνεπίμωμον βλ. λ.

ἀνεπινοησία (ἡ) μτγν. τὸ μὴ εἶναί τι κατανοητόν: Σέξτ.Ἐμπ.Μ.3,57 ποικίλως κατασκευασθείσης τῆς τοῦ πράγματος ἀνεπινοησίας.

ἀνεπινοητικότης-ότητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἔλλειψις ἐπινοητικότητος, ἐφευρετικότητος.

ἀνεπινόητος (-η)-ο(ν) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπινοητός, κανανοητὸς ὤν, ὁ ἀκατάληπτος, σχόλ. « ὃν ἐπίνοια ἀνθρώπου χωρῆσαι οὐ δύναται »: Διοδ.Σ 2,59 τῆς κατὰ τὰς ἀρτύσεις ποικιλίας ἀνεπινοήτου 2) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀντιληφθῇ, νὰ κατανοήσῃ: Παχυμ.Μ.Παλαιολ.5,236 Β ἔστι δὲ τὸ ἔθνος . . τὰ κατὰ βίον ἀνεπινόητον καὶ ἀπρομήθευτον 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπινοηθείς, ἐφευρεθείς, ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐπινοηθῇ.

ἀνεπινοήτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπινόητον βλ. λ.

ἀνεπινυστάκτως ἐπίρρ. μσν. ἄνευ ἐπινυσταγμοῦ.

ἀνεπίξεστος-ον κ. μσν. ὁ μὴ ἐπιξεσθείς, ἀδιακόσμητος, ἀτελής: Ἡσ.Ἔργ.746 μηδὲ δόμον ποιῶν ἀνεπίξεστον καταλείπειν, Εὐστ.Πον.74,19 οἶκος θεοῦ ἀνεπίξεστος.

ἀνεπίοπτος-ον μσν. ἀνέποπτος βλ. λ.

ἀνεπίπλαστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄπλαστος, ὁ μὴ ἐπίπλαστος, ἀνυπόκριτος: Διογ.Λ 2,117 ‖ ἁπλοῦς, ἀπροσποίητος τοὺς τρόπους, εἰλικρινής.

ἀνεπιπλάστως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπίπλαστον, εἰλικρινῶς, ἄνευ προσποιήσεως.

ἀνεπίπλεκτος-ον μτγν. ὁ μὴ περιπεπλεγμένος μετ' ἄλλου, ὁ μὴ ἔχων συνάφειαν, σχέσεις πρὸς ἄλλους, ἀνεπίμικτος: Στράβ.2,115 εἰ νήσους οἰκοῖεν τοιαύτας, αἳ μήτε λυπεῖν, μήτ' ὠφελεῖν ἡμᾶς δύνανται διὰ τὸ ἀνεπίπλεκτον (διὰ τὸ μεμονωμένας εἶναι).

ἀνεπίπληκτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐπιπλήξεως, ἀμάλωτα.

ἀνεπίπληκτος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπίπληξιν, κολασμόν, περιορισμὸν μὴ ἔχων, ὁ ἀκόλαστος: Εὐπ.397 ἐν τροφῇ ἀνεπιπλήκτῳ καὶ ἐν ἐξουσίᾳ αὐτοτελεῖ τραφεῖσα, Πλάτ.Νόμ.3,695 Β τροφῇ ἀνεπιπλήκτῳ τραφέντας 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπιπληχθεὶς ἢ ἐπιπληττόμενος, ὁ εἰς ὃν δὲν ἔγινε ἢ δὲν γίνεται ἢ δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἐπιτίμησις, ἐπίπληξις, ἀμάλωτος: Κύριλλ.Ἀλ.9,132 ἀνεπίπληκτον διαζῆσαι βίον, - ἀνεπίπληκτοι μαθηταί, - ἀφήνει τὰ παιδιά του ἀνεπίπληκτα 3) ὁ μὴ ἐπιπλήττων, μὴ ψέγων: Μ.Ἀντων.1,10.

ἀνεπιπλήκτως κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπίπληκτον βλ. λ.

ἀνεπιπληξία (ἡ) ἀτιμωρησία, ἀκολασία: Πλάτ. Νόμ.695 Β τρυφῆς μεστοὶ καὶ ἀνεπιπληξίας.

ἀνεπίπλοκος-ον νεώτ. ὁ ἄνευ ἐπιπλοκῆς: ἀνεπίπλοκος παρῆλθεν ἡ νόσος.

ἀνεπιπλόκως ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. ἄνευ ἐπιπλοκῆς: Ἰω.Δαμασκ. ἐν Μι.95,1260.

ἀνεπίπλωτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ ἐπίπλων, ἐπὶ οἰκιῶν ἢ δωματίων ‖ κ. ὁ ἄνευ ἐπαρκῶν ἐπίπλων, ὁ μὴ συμπεπληρωμένην ἐπίπλωσιν ἔχων.

ἀνεπιποίητος-ον μσν. μὴ πεποιημένος πρὸς πλάνην, ἀνεπίπλαστος: ΝΧων.Χρον.28 C ἡ δὲ τοῦ κυρίου βουλὴ ἀνεπιποίητος.

ἀνεπιπρόσθητος-ον μτγν. κ. μσν. ᾧ οὐδὲν ἐπιπροσθεῖ, ὁ μηδὲν ἔχων πρὸ αὐτοῦ ἐμπόδιον, ὁ μὴ ἀμαυρούμενος, καταφανής.

ἀνεπιπροσθήτως ἐπίρρ. ἄνευ ἐπιπροσθοῦντος ἐμποδίου: Εὐστ.σχόλ.1138,59 διὰ πελάγους ἀνεπιπροσθήτως φαίνονται οἱ πυρσοί.

ἀνεπίρρεκτος-ον ὁ μὴ ἀφιερωθείς, ὃν δὲν μετεχειρίσθη τις ἔτι εἰς θυσίας, ἄθυτος: Ἡσ.Ἔργ. 748 ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιρρέκτων.

ἀνεπιρρήτως ἐπίρρ. Πάπ. ἀπροφασίστως.

ἀνεπίσακτος-ον νεώτ. ὁ ἄνευ ἐπισάξεως, ἀσέλωτος, ἐπὶ ἵππων.

ἀνεπίσημα ἐπίρρ. δημ. ἀνεπισήμως βλ. λ.

ἀνεπισήμαντος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ διακρινόμενος: Πολυβ.5,81,3 κατὰ τὴν ἐσθῆτα καὶ τὴν ἄλλην περιβολὴν ἀνεπισήμαντος 2) ἀπαρατήρητος: Διόδ.11,59 οὐκ ἄξιον ἐκρίναμεν τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ καταλιπεῖν ἀνεπισήμαντον 3) νεώτ. ὁ μὴ ἐπισημανθεὶς διὰ διακριτικοῦ σημείου ‖ κ. ὁ μὴ διὰ σημάνσεως προσδιορισθείς ‖ στρατ. ὁ μὴ ἐπισημανθείς, ὁ μὴ πρὸς ἀκριβῆ σκόπευσιν προσδιορισθείς.

ἀνεπισημάντως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπισήμαντον βλ. λ.: Ἀφὶν 43,7 καὶ μὴ ἀνεπισημάντως προσβάλῃς, ἀλλ' ἐν καταστάσει ἐπισημηνάμενος.

ἀνεπισημείωτος-ον κ. νεώτ. ὁ ἄνευ ἐπισημειώσεως ἐξηγητικῆς, ὁ ἀνεξήγητος: Κλήμ.Ἀλ. Στρ.7,883 ὡς μὴ ἀνεπισημείωτον παραλιπεῖν τὸν τόπον ‖ νεώτ. κ. ὁ μὴ τυχὼν μνείας δι' ἰδίας σημειώσεως μετὰ τὸ κύριον θέμα.

ἀνεπίσημος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ οὐχὶ ἐπίσημος, ὁ οὐχὶ μὲ ἐπίσημον ἰδιότητα, ἐμφάνισιν, τρόπον ὢν ἢ γινόμενος: ἀνεπίσημος δεξίωσις, - ἀνακοίνωσις, - μεσολάβησις, - ἀνεπίσημον διάβημα (διπλωμ. τὸ οὐχὶ κατηγορηματικῶς, ἀλλ' ὡς ὑπόδειξις γινόμενον ὑπὸ κράτους εἰς ἕτερον), - ἀνεπίσημον ἔνδυμα (τὸ οὐχὶ δι' ἐπισήμους τελετάς, ἑορτάς, ἑστιάσεις κττ. ὡρισμένον, ἀ. ἔνδυμα περιπάτου), - τῆς ἔκαμε ἀνεπίσημη πρόταση γάμου ‖ δημ. ἐπὶ προσώπ., ὁ κοινὸς ἄνθρωπος, ὁ ἰδιώτης: ὅλοι ποὺ ἦρθαν οἱ ξένοι εἶναι ἀνεπίσημοι ‖ δημ. ἐπὶ πραγμ., ὁ ἀσήμαντος, ἀνάξιος λόγου: ἀνεπίσημη ἐπιχείρηση, - ἀνεπίσημα ἔπιπλα ‖ νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κατὰ τὸν κεκανονισμένον, τὸν ἐπίσημον τρόπον: ἀνεπίσημο(ν) κλείσιμο(ν) τοῦ χρηματιστηρίου.

ἀνεπισημότης-ότητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνεπισήμου βλ. λ.

ἀνεπισήμως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπίσημον βλ. λ.: ἀνεπισήμως ἀνεκοινώθη τὸ διάβημα, - ταξιδεύει ἀνεπισήμως (ὡς ἰδιώτης, ἰνκόγνιτο), - ἀνεπισήμως μὲ ἐδέχθη.

ἀνεπισκεπτεί ἐπίρρ. ἄνευ ἐπισκέψεως, προσοχῆς, ἀπερισκέπτως, ἀνεξετάστως: Διογ.Ἐπ.24.

ἀνεπισκέπτομαι γλωσσ. κ. νεώτ. ἀναθεωρῶ ‖ νεώτ. ἐκ νέου ἐπισκέπτομαι.

ἀνεπίσκεπτος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ θεωρηθείς, μὴ ἐξετασθείς, μὴ παρατηρηθείς, ὅθεν ὁ ἠμελημένος: Ξεν.Ἀν.2,4,3 τῶν ἄλλων κτημά-

των οὐδὲν ἐῶντες ἀθεράπευτον οὐδ᾽ ἀνεπίσκεπτον· || κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὃν δὲν ἐπεσκέφθη τις, οὗ ἐξ ἐπισκέφεως δὲν ἔσχε γνῶσιν : Πολυβ. 32,19,5 **τὰ μέρη ταῦτα τῆς Ἰλλυρίδος ἀνεπίσκεπτα τελέως ἦν αὐτοῖς, - οὐδὲν ἐκ τῶν ἀξιοθεάτων τῆς πόλεως ἀφῆκαν ἀνεπίσκεπτον·** || νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ εἰς ὃν δὲν δύναταί τις νὰ μεταβῇ, ὃν δὲν δύναται νὰ ἐπισκεφθῇ : **ἐλλείψει συγκοινωνίας πολλοὶ ἀρχαιολογικοὶ τόποι εἶναι ἀνεπίσκεπτοι·** || εἰδ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὃν δὲν ἐπεσκέφθη τις πρὸς χαιρετισμόν, δὲν τοῦ ἔκαμε φιλικὴ ἐπίσκεψη : **οἱ ὑποψήφιοι κανένα δὲν ἀφησαν στὴ γειτονιά μας ἀνεπίσκεπτο·** 2) ὁ ἐν ἀμαθείᾳ, ἐν ἀγνοίᾳ διατελῶν : Ἱππ.Ἀρχ.Ἰητρ.1,570 **ἀνεπίσκεπτοι** (ἀνεπιστήμονες), Νικηφ. ἐν Μι.5,11,34 **τοσοῦτον ἀνεπίσκεπτος τῆς τῶν ὄντων φύσεως·** 3) κ. μον. κ. δημ. **ἀνεπίσκεπτος** ὁ ἀπρόσεκτος, ὁ ἀπερίσκεπτος, ἀλογάριαστος (πρβλ. ἀνεπισκέπτως) : Πορφ.Ἀπ.1,43 **ἀνεπίσκεπτος ἀλογία, - βιαστικὸς σὲ ὅλα του κι ἀνεπίσκεφτος.**

ἀνεπισκέπτως ἐπίρρ. κ. μον. κ. νεώτ. ἀνεξετάστως, ἀπαρατηρήτως, ἀπροσέκτως, ἀπερισκέπτως : Ἡρ.2,45 **λέγουσι πολλὰ καὶ ἄλλα ἀνεπισκέπτως οἱ Ἕλληνες,** Ἀριστλ.ΖΓ 5,1 **τῆς τοῦ τέλους** (αἰτίας) **ἀνεπισκέπτως εἶχον,** Προκ.Ἱστ. Περσ.1,10,28 **δρᾶν ἀνεπισκέπτως οὐδὲν οὔτε ἠπίστατο οὔτε εἰώθει·** 2) νεώτ. ἄνευ ἐπισκέφεως, χωρὶς ἐπὶ τόπου μετάβασιν, χωρὶς ἐπιτόπιον ἐξέτασιν· || χωρὶς φιλικὴν ἐπίσκεψιν.

ἀνεπισκευάζω νεώτ. ἐκ νέου ἐπισκευάζω· || **-ομαι** ἐκ νέου ἢ ἀλλοίαν ὑφίσταμαι ἐπισκευήν : **ἀνεπεσκευάσθησαν τὰ ἀνάκτορα.**

ἀνεπισκεύαστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐπισκευῆς, ἐπιδιορθώσεως, ἐπὶ κτιρίων.

ἀνεπισκεύαστος (-η)-ο(ν) γλωσσ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπισκευασθείς, ἀνεπιδιόρθωτος, ἐπὶ κτιρίων· || κ. ὁ μὴ δεκτικὸς ἐπισκευῆς.

ἀνεπίσκευος Ἐπιγρ. ἀπαράσκευος, ἀνέτοιμος.

ἀνεπισκεψία (ἡ) ἡ ἔλλειψις ἐπισκέψεως, ἐξετάσεως : Ἀριστ.Ἀν.Ὑστ.79 Α 6 **πολλάκις ἔνια οὐκ ἴσασι δι᾽ ἀνεπισκεψίαν.**

ἀνεπισκίαστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐπισκιάσεως, ἄνευ ἀμαυρώσεως, ἄνευ παραγκωνίσεως.

ἀνεπισκίαστος (-η)-ο(ν) μτγν. μον. νεώτ. κ. δημ ὁ μὴ *ἐπισκιασθείς*, ὁ μὴ μείνας ἢ ὁ μὴ ἐκπεσὼν εἰς ἀφάνειαν, μὴ παραγκωνισθείς : Ἰω.Χρυσ.Ὁμ.156 5,945 **ἀνεπισκίαστον ὤφθη τὸ θαῦμα, - ἀνεπισκίαστος μένει ἡ φήμη του·** || κ. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἐπισκίασιν, εἰς παρευδοκίμησιν ὑπὸ ἄλλου, εἰς ἀφάνειαν, εἰς παραγκωνισμόν : **ἀνεπισκίαστος ἡρωϊσμός, - ἀνεπισκίαστο(ν) κατόρθωμα, - ἀνεπισκίαστος πολιτικός·** 2) ὁ οὐχὶ ἀποκρυπτόμενος, ὁ οὐχὶ κρυψίνους : Ἀρέθ.979 **ἀνεπισκίαστος καὶ φαιδρός.**

ἀνεπισκιάστως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπισκίαστον βλ.λ.

ἀνεπισκόπητος-ον ὃν οὐδεὶς ἐπισκοπεῖ, περὶ οὗ οὐδεὶς φροντίζει : Ὀλυμπιόδ.34,9.303 **ἀνεπισκόπητα καὶ ἀπρονόητα νομίζειν τὰ καθ᾽ ἡμᾶς·** 2) ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐπισκοπήσῃ, νὰ διευκρινίσῃ, ἀνεξερεύνητος : Εὐστ.Πονημάτ.255,95 **μυστήρια καὶ ἀγγέλοις ἀνεπισκόπητα·** 3) ἐκκλ. ἀνεξάρτητος ἀπὸ ἐπισκόπου, μὴ ὑπαγόμενος εἰς ἐπισκοπήν.

ἀνεπισκοπήτως ἐπίρρ. μον. ἄνευ ἐπισκοπήσεως ἢ ἄνευ ἐπισκοπῆς : Θ.Μετοχίτ.Ἀν.628,8 **ἀνεπισκοπήτως τῆς βιώσεως ἑκάστων καὶ προκοπῆς καὶ δοκιμασίας ἀγομένης.**

ἀνεπίσκοπος-ον μον. ὁ ἄνευ ἐπιβλέψεως : Εὐσ. Ἐκκλ.Ἱ.8,1,292.

ἀνεπισκότητος-ον μτγν. κ. μον. ὁ μὴ ἐπισκοτούμενος, μὴ ἐπισκοτιζόμενος, μὴ ἀμαυρούμενος, μὴ θολούμενος : Βασίλ.Ἑξαμ.2 Α **ἀνεπισκότητον μερίμναις βιωτικαῖς ψυχήν.**

ἀνεπισκότιστος-ον κ.νεώτ. ὁ ἀνεπισκότητος βλ.λ.

ἀνεπισταθμεία (ἡ) Παπ. τὸ μὴ ὑπόκεισθαι εἰς ἐπισταθμίαν, τὸ μὴ ἔχειν τὴν ὑποχρέωσιν παροχῆς σταθμοῦ, καταλύματος, εἰς στρατιώτας.

ἀνεπιστάθμευτος-ον ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἐπισταθμίαν, ὁ μὴ ὑπόχρεως νὰ παρέχῃ σταθμὸν (κατοικίαν) εἰς στρατιώτας : Πολύβ.15,24,2 **συγχωρεῖν τὸν βασιλέα τοὺς Θασίους εἶναι ἀφρουρήτους, ἀφορολογήτους, ἀνεπισταθμεύτους.**

ἀνεπίσταθμος-ον Ἐπίγρ. ἀνεπιστάθμευτος βλ.λ. : Ἑλλ.Συλλ.3,323,4474 **τὴν δὲ κώμην ἀνεπίσταθμον.**

ἀνεπίσταλτος-ον μον. ὁ ἄνευ ἐπιστολῆς : Μ. Ἀκομ.2.224,3 **μέσην τινὰ τῆς πολυγραφίας καὶ τῆς ἀνεπιστάλτου σιωπῆς τεμεῖν ἀτραπόν.**

ἀνεπιστασία (ἡ) ἔλλειψις ἐπιστάσεως, προσοχῆς, ἀλογιστία, ἀπροσεξία : Πλάτ.Ἀξ.365 D **συνάπτεις γάρ, ὦ Ἀξίοχε, παρὰ τὴν ἀνεπιστασίαν.**

ἀνεπιστάτητος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄνευ ἐπιστάτου, ἄνευ φύλακος, ἄνευ ὁδηγοῦ· Ἡσ. « ἀνεπιστάτητον τὸ ἀφύλακτον, ἀνεπίσκοπον » : Κυριλλ. Ἀλ.2,70 **ἡ οὕτω πολλὴ καὶ ἀμέτρητος δημιουργία καὶ ἀνεπιστάτητος, - ἀνεπιστάτητος ἔπαυλις.**

ἀνεπίστατος (-η)-ο(ν) ὁ μὴ ἐφιστῶν τὴν προσοχήν του εἴς τι, ἀπρόσεκτος, ἀδιάφορος : Πολύβ.5,34,4 **ἀνεπίστατον καὶ δυσέντευκτον αὑτὸν παρασκευάζων τοῖς ἐπὶ τὴν ἀρχήν·** 2) παθ. ἀπαρατήρητος : Πτολ.Μαθ.1,439 **οὐδὲ ταύτην** (τὴν ἀνισότητα) **ἀνεπίστατον ἐάσομεν.**

ἀνεπιστάτως ἐπίρρ. νεώτ. ἀπροσέκτως.

ἀνεπιστέγαστος (-η)-ο(ν) νεώτ. ὁ ἐφ᾽ οὗ δὲν ἐτέθη ὁλοκληρωτικῶς ἡ στέγη, ἐπὶ δομῆς· || κ. μτφ. ὁ μὴ τελειωτικῶς ἀχθεὶς εἰς πέρας, μὴ συντελεσθείς, μὴ συμπληρωθείς, ἐπὶ πνευματικῆς, κοινωνικῆς, πολιτικῆς κττ. προσπαθείας : **ἀνεπιστέγαστος ἀγών, - προσπάθεια, - δὲν ἀφῆκεν ἀνεπιστέγαστον τὸ φιλανθρωπικὸν ἔργον αὐτοῦ.**

ἀνεπίστευτα ἐπίρρ. δημ. ἀπιστεύτως.

ἀνεπίστευτος δημ. ὁ ἐξ ὁλοκλήρου μὴ πιστευτός, ἀπίστευτος.

ἀνεπιστημονικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεπιστημονικὸν βλ. λ.

ἀνεπιστημονικός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπιστημονικός, ὁ μὴ κατ᾽ ἐπιστήμην, ὁ παρὰ τὰ δεδομένα τῆς ἐπιστήμης, ὁ ἀνεπιστήμων : Ἀριστλ.Ἠ.Εὐδ. 1220 Β 25 **ἐπιστημονικῇ καὶ ἀνεπιστημονικῇ καὶ τεχνικῇ καὶ ἀτέχνῳ** (διορθ. ἀνεπιστήμονι), **- ἀνεπιστημονικὴ διδασκαλία, - ἀνεπιστημονικὸν πόρισμα, - ἀνεπιστημονικὴ δοξασία, - θεωρία.**

ἀνεπιστημονικῶς ἐπίρρ. νεώτ. ἀπροσαρμόστως ἢ ἀντιθέτως πρὸς τὰ δεδομένα τῆς ἐπιστήμης· || οὐχὶ κατὰ τρόπον ἐπιστημονικόν.

ἀνεπιστημονῶ-έω ΕΜ εἶμαι ἀνεπιστήμων βλ.λ.

ἀνεπιστημόνως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ ἐπιστήμης, ἀδαῶς, ἀμαθῶς : Πλάτ.Νομ.1,636 Ε.

ἀνεπιστημοσύνη (ἡ) κ. νεώτ. ἔλλειψις ἐπιστήμης, γνώσεως ἢ πείρας : Θουκ.5,7,1 **πρὸς οἵαν ἐμπειρίαν καὶ τόλμαν μετὰ οἵας ἀνεπιστημοσύνης καὶ μαλακίας,** Πλάτ.Πολ.350 Α **περὶ πάσης ἐπιστήμης καὶ ἀνεπιστημοσύνης,** Ἀριστλ.Ξ 1 626 D 4 **τὸ δὲ γένος τῶν μελιττῶν, ὃ τραχέα τὰ κηρία ἐργάζεται δι᾽ ἀνεπιστημοσύνην.**

ἀνεπιστήμων-ονος κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπιστάμενος, ὁ μὴ ἐπιστήμων, ὁ μὴ γινώσκων, ἀδαής, ἄπειρος : Ἡρ.9,62 **ἄοπλοι δὲ ἐόντες καὶ ἀνεπιστήμονες,** Θουκ.2,112,6 **ἀπείρων καὶ ἀνεπιστημόνων ὅπῃ τράπωνται,** Πλάτ.Πολ.350 Β **πάντων τούτων ἀνεπιστήμονας ὄντας·** 2) ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος, τὸ ἀγύμναστον : Πλάτ.Νόμ.795 C **μηδὲν ἀργὸν τούτων, μηδὲ ἀνεπιστῆμον ἐᾶν εἶναι·** 3) ὁ ἄνευ ἐπιστημονικῆς μορφώσεως : Πλάτ.Πολ.

350 B ὁμοίως μὲν ἐπιστήμονος **πλεονεκτήσειεν ἄν, ὁμοίως δὲ ἀνεπιστήμονος·** || νεώτ. κακῶς, ἐλλιπῶς, ἀνεπαρκῶς κατηρτισμένος εἰς τὴν ἐπιστήμην.

ἀνεπίστητος-ον ὁ μὴ ἐπιστήμης δεκτικός, μὴ δυνάμενος νὰ εἶναι ἀντικείμενον τῆς ἐπιστήμης : Εὐστρ. εἰς Ἀναλ.Ὕστ.45,9.

ἀνεπίστρεπτα δημ. ἐπίρρ. κ. **ἀνεπίστρεφτα** κατὰ τρόπον ἀνεπίστρεπτον βλ. λ.

ἀνεπιστρεπτεὶ ἐπίρρ. νεώτ. ἐσφ. γρ. τοῦ ἀνεπιστρεπτὶ βλ. λ.

ἀνεπιστρεπτὶ ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἐπιστροφῆς : ἀπῆλθεν ἀνεπιστρεπτί· 2) ἄνευ ἀποδόσεως : **ἐδανείσθη, - ἔλαβεν ἀνεπιστρεπτί.**

ἀνεπίστρεπτος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. δημ. **ἀνεπίστρεφτος** ὁ μὴ ἐπιστρεφής, μὴ φροντιστικός, ὁ μὴ τὴν προσοχὴν αὐτοῦ συγκεντρῶν εἴς τι, ὅθεν ἀπρόσεκτος, ἀμελής, ἀδιάφορος : Ἀμμών. Λεξ.17 **ἀνάλγητός ἐστιν ὁ ἀνεπίστρεπτος τοῦ καθήκοντος,** Ἀρτεμίδ.2,37 **διὰ τὸ ἀνεπίστρεπτον τῶν ἐντυγχανόντων·** 2) νεώτ. ὁ μὴ ἐπιστρέφων, μὴ ἐπανερχόμενος : **ἀνεπίστρεπτος ἐκ τῆς ξένης·** || κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐπιστρέψῃ : **ἀνεπίστρεπτοι τῆς νεότητος αἱ ἐλπίδες·** 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπιστρεφόμενος, μὴ ἀποδιδόμενος, ἐπὶ πράγματος : **ἀνεπίστρεπτα τὰ γαμήλια δῶρα, - φρ. δανεικὰ κι ἀνεπίστρεφτα·** || κ. ὁ μὴ δεκτικὸς ἐπιστροφῆς : **τὰ ἀποστελλόμενα** χειρόγραφα **εἶναι ἀνεπίστρεπτα.**

ἀνεπιστρεπτῶ-έω μτγν. εἶμαι ἀνεπίστρεπτος βλ.λ.1), δὲν προσέχω, ἀδιαφορῶ : Διογ.Λ.6,91.

ἀνεπιστρέπτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀδιαφόρως, ἀπροσέκτως, ἀμελῶς· 2) νεώτ. ἄνευ ἐπιστροφῆς, ἄνευ ἀποδόσεως.

ἀνεπιστρεφής-ές μτγν. ὁ ἀνεπίστρεπτος βλ.λ.1). ἀδιάφορος πρός τι, ὀλίγωρος, ἀπρόσεκτος, ἀμελής : Πλούτ.Ἠθ.88 B **ἀνεπιστρεφὴς τῶν ἀνθρωπίνων·** 2) ὁ μὴ τὴν γνώμην ἐπιστρεφόμενος, ὅθεν ἄκαμπτος, ἀμείλικτος, ἀδυσώπητος.

ἀνεπιστρεφία (ἡ) ἡ ἔλλειψις προσοχῆς, ἐνδιαφέροντος πρός τι, ἡ ἀδιαφορία, ἡ ἀμέλεια : Ἀρρ. Ἐπίκτ.2,1,14 **πρὸς δὲ τὸ περὶ αὐτοῦ** [τοῦ θανάτου] **δόγμα, τὴν ἀνεπιστρεφίαν.**

ἀνεπίστροφα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐπιστροφῆς, ἄνευ ἀποδόσεως.

ἀνεπιστρόφητος-ον Παπ. ὁ ἀνεπίστροφος βλ.λ.

ἀνεπίστροφος (-η)-ο(ν) μτγν. μσν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνεπίστρεπτος βλ.λ.1), ὁ μὴ μεριμνῶν, μὴ φροντίζων, ἀδιάφορος, σχολ. «ὁ οὐκ ἔχων ἐπιστροφὴν καὶ ἐπιμέλειαν» : Σιμπλίκ.Φυσ.99,5 **ἀνεπίστροφος πρός τι,** Εὐστ.Πον.134,2 **ὁ τῶν ἁγιωτάτων εὐαγγελίων ἀνεπίστροφος·** 2) μσν. ὁ μὴ τὴν γνώμην ἐπιστρεφόμενος, μὴ μεταγινώσκων, ἐπίμονος, ἀμετανόητος : Φωτ.Βιβλ.Κωδ.280,544,3 **διὰ τὸ ἀμεταμέλητον καὶ ἀνεπίστροφον τῆς αὐτοῦ μοχθηρίας·** 3) μσν. κ. νεώτ. μὴ ἐπιστροφὴν ἔχων, ὁ ἀνεπιστρεπτὶ παρελθὼν : Θ.Στουδ.68 E **ἀποδημίαν ἀνεπίστροφον·** 4) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπιστρεφόμενος, μὴ ἀποδιδόμενος : φρ. **δανεικὰ κι ἀνεπίστροφα** [ἀ. ἀγύριστα]· || νεώτ. εἰδ. **ἀνεπίστροφος λειτουργία,** ἐν τῇ μηχανικῇ, πᾶσα ἀλλαγὴ καταστάσεως ἐπιτελουμένη ἄνευ τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ ἀνθρώπου, συνεπῶς μὴ δι' ἀνθρωπίνης ἐνεργείας δεκτικὴ ἐπανόδου, ἐπιστροφῆς.

ἀνεπιστρόφως μτγν. μσν. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπίστροφον βλ.λ. : Τρυφ.Τρόπ.1,4 **ἀνεπιστρόφως κρέμασθαι,** Μην.2,13 ᾠδὴ 9 **ἀνεπιστρόφως τῆς συνειδήσεως τὸ καθαρὸν διήνυσας μαρτύριον.**

ἀνεπίστρωτος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἐπεστρωμένος : **ὁδοὶ ἀνεπίστρωτοι.**

ἀνεπισύναφος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ μὴ συναφής : Ὠριγ.Φιλοκ.23 **ἢ ἐν ἐκλείψει ἢ ἀνεπισύναφος.**

ἀνεπισφαλής-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπισφαλής, ὁ ἀσφαλής : ἡ **θέσις τῆς κυβερνήσεως εἶναι ἀνεπισφαλής·** || συνηθέστ. ἐπὶ δανείων ἢ ἄ περιουσιακῶν ἀξιώσεων.

ἀνεπισφαλῶς ἐπίρρ. νεώτ. ἀσφαλῶς.

ἀνεπίσχετος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐπισχεθῇ, νὰ κρατηθῇ, ἀκράτητος, ἀκατάσχετος : Ἀρισταίν.2,5 **δακρύων ἀνεπίσχετοι πηγαί, - ἀνεπίσχετοι πλημμυρίδες, - ἀνεπίσχετος αἱμορραγία.**

ἀνεπισχέτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπίσχετον βλ. λ. : Πλούτ.Ἀγησ.27 **ἀνεπισχέτως ῥέοντος, - ἀνεπισχέτως εἰσέρρεον τὰ ὕδατα.**

ἀνεπισχημάτιστος-ον νεώτ. ὁ μὴ τελείως σχηματισθεὶς ἢ ὁ μὴ κατόπιν σχηματισθείς.

ἀνεπίτακτος-ον ὁ μὴ ἐπιταχθείς, ὁ ἐλεύθερος : Θουκ.7,69 **καὶ τῆς ἐν αὐτῇ ἀνεπιτάκτου πᾶσιν ἐς τὴν δίαιταν ἐξουσίας·** 2) νεώτ. ὁ καθ' οὗ δὲν ἐγένετο ἐπίταξις, προσωρινὴ κατάσχεσις, ὁ μὴ ἔχων ἐπιταχθῇ ὑπὸ στρατιωτικῆς ἢ ἄλλης κρατικῆς ἀρχῆς : **ἀνεπίτακτοι ἵπποι·** || κ. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς τοιαύτην ἐπίταξιν.

ἀνεπιτάκτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ ἐπιταγῆς προσταγῆς : Διογ.Λ **ἀνεπιτάκτως ποιεῖν ἅ τινες διὰ τὸν ἀπὸ τῶν νόμων φόβον ποιοῦσι·** 2) νεώτ. κ. ἄνευ ἐπιτάξεως ὑπὸ στρατιωτ. ἢ ἄλλης ἀρχῆς.

ἀνεπίτατος-ον μτγν. κ. μσν. ὃν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτείνῃ τις περαιτέρω : Σέξτ.Ἐμπ.Μ. 10,272,678 **ἀκρότης γὰρ ἦν ἀνεπίτατος·** || ὁ μὴ ἱκανὸς ὢν πρὸς ἐπίτασιν, ἐπέκτασιν : σχολ.Ἀριστφ. Πλοῦτ.83 **τὰ ἀόριστα τῶν πραγμάτων ἀνεπίτατα·** 2) ὁ μὴ ἐπιτεταμένος, ὁ χαλαρός.

ἀνεπιτάττω ἐντέλλομαι· || ἐπιβάλλω : Εὐστρ.370,24.

ἀνεπιτάτως ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν. ἄνευ ἐπιτάσεως.

ἀνεπιτέλεστος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἐπιτελεσθείς, συντελεσθείς, τελειωθείς· || κ. ὁ μὴ δεκτικὸς συντελέσεως, πραγματοποιήσεως.

ἀνεπιτετελεσμένος-η-ον μτγν. ὁ οὐχὶ καλῶς, πλήρως γενόμενος.

ἀνεπίτευκτος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπιτυγχάνων τοῦ σκοποῦ : Βεττ.Βαλ.173,13 **ἀνεπίτευκτος ἀγαθῶν·** || ὁ ἀνεπιτυχής : σχολ.Εὐρ.Φοιν.1387 **μάταιον καὶ ἀνεπίτευκτον·** 2) νεώτ. ὁ μὴ ἐπιτευχθεὶς καὶ ὁ μὴ δεκτικὸς ἐπιτεύξεως, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ κατορθώσῃ, νὰ ἐπιτύχῃ, νὰ πραγματοποιήσῃ : ἀνεπίτευκτος σκοπός, - πόθος, - **ἐπιθυμία.**

ἀνεπιτεύκτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπίτευκτον βλ.λ.

ἀνεπιτευξία (ἡ) μτγν. μὴ ἐπίτευξις τοῦ ἐπιδιωκομένου, ἡ ἀποτυχία προσπαθείας.

ἀνεπιτέχνητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄνευ τεχνικῆς ἐξεργασίας, οὐχὶ μετὰ τέχνης γενόμενος.

ἀνεπιτεχνήτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπιτέχνητον βλ.λ. : Πλούτ.Ἠθ.900 B.

ἀνεπιτήδεια ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐπιτηδειότητος.

ἀνεπιτήδειος (-α)-ο(ν) κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπιτήδειος, ἀκατάλληλος, ἀνίκανος : Ξεν.Ἑλλ.1,6,4 **πολλάκις ἀνεπιτηδείων γιγνομένων καὶ ἀνθρώποις ὡς χρηστέον οὐ γιγνωσκόντων·** 2) δυσάρεστος, κακός : Ἡρ.1,175 **τοῖσι ὅκως τι μέλλοι ἀνεπιτήδεον ἔσεσθαι·** || ἀσύνετος : Θουκ.3,171,2 **πείσοντας μηδὲν ἀνεπιτήδειον πράσσειν·** || ἀπρόσφορος, δυσοίωνος : Ξεν.Ἑλλ.1,4,12 **τοῦ ἕδους κατακεκαλυμμένου τῆς Ἀθηνᾶς, ὅ τινες οἰωνίζοντο ἀνεπιτήδειον εἶναι καὶ αὐτῷ καὶ τῇ πόλει·** 3) δυσμενής, ἐχθρικός : Θουκ.8,65 **καὶ ἄλλους τινὰς ἀνεπιτηδείους τῷ αὐτῷ τρόπῳ κρύφα ἀνήλωσαν,** Ξεν.Ἑλλ.7,4,5 **προσγεγενημένων δὲ αὐτοῖς Ἀθηναίων ἀνεπιτηδείων·** 4) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσώπ., ὁ ἀδέξιος, ἀκατάλληλος, ἀνάρμοστος : **ἀνεπιτήδειος τεχνίτης, - ἀνεπιτήδεια ῥάφτρα, - ἀνεπιτήδειος νὰ συμβιβάσῃ·** 5) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων πονηρὰν δεξιότητα, ποὺ δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἐπιτήδειους : **εὐθὺς καὶ ἀνεπιτήδειος.**

ἀνεπιτηδειότης-ότητος κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. -ότητα (ἡ) ἡ ἔλλειψις ἐπιτηδειότητος, ἀνικανότης, ἀδεξιότης : Φίλ.1.191,17 **πλείους ἐκ τῆς ἀνεπιτηδειότητος τῶν χωρῶν αἱ βλάβαι γένοιντ' ἄν,** Συνέσ.'Επιστ.142 **τὴν ἀνεπιτηδειότητα τοῦ γράφειν μεμφόμενος, - ἔχει ἀνεπιτηδειότητα σὲ ὅλα·** || νεώτ. κ. δημ. ἡ ἔλλειψις πονηρᾶς δεξιότητος· 2) ἡ δυσχέρεια, τὸ ἀπροσάρμοστον, τὸ ἀκατάλληλον : Συναξάρ.'Αντ.1 **τὴν ἀνεπιτηδειότητα τοῦ τόπου φεύγων.**

ἀνεπιτηδείως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπιτήδειον βλ.λ. : Λυσ.187,14 **εὖ τε πράττειν τὴν πόλιν καὶ ἀνεπιτηδείως,** Πλούτ.'Ηθ.819 B **ἀνεπιτηδείως ἔχων·** || κ. παραθ. : Πλάτ.Νόμ.7,813 B **πρὸς τὲ διαπονεῖν οὐκ ἀνεπιτηδειότερον,** Πολυδ.5,116 ἀνεπιτηδειότατα **ἐν πᾶσι.**

ἀνεπιτήδεος-ον ἰων. ὁ ἀνεπιτήδειος βλ.λ.

ἀνεπιτήδευτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐπιτηδεύσεως, προσποιήσεως, ἀφελῶς, μὲ ἁπλότητα τρόπων : **μιλεῖ, - φέρνεται ἀνεπιτήδευτα.**

ἀνεπιτήδευτος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἐπιτήδευσιν, ἄσκησιν : Πλούτ.'Αλκ. 23 **'Αλκιβιάδει δὲ διὰ χρηστῶν ἰόντι καὶ πονηρῶν ὁμοίως οὐδὲν ἦν ἀμίμητον,** οὐδ' ἀνεπιτήδευτον· 2) κ. μσν. κ. δημ. ὁ ἄνευ ἐπιτηδεύσεως, προσποιήσεως, ὁ ἀπροσποίητος, εἰλικρινής, ἀνεπίπλαστος, ἁπλοῦς, ὁ κατὰ φυσικὸν τρόπον : Διον. 'Αλ.Συνθ.149,7 τὸ **ἀνεπιτήδευτον καὶ ἀφελὲς·** σχολ. Θεων. ἐν P.1,262,2 **συνεργεῖ δὲ πρὸς πειθὼ καὶ λέξις ἀνεπιτήδευτος, -** ἀνεπιτήδευτος **συμπεριφορά, - ἔχει τρόπους ἀνεπιτήδευτους·** 3) ὁ μὴ εἰς ἐπιτήδευσιν, εἰς ἐνέργειαν τεθείς, μὴ ἐνασκηθείς : Κυριλλ.'Αλ.ἐν'Ησ.3,58 **τῆς εἰς Χριστὸν δυσσεβείας οὐδεὶς ἦν αὐτοῖς** ἀνεπιτήδευτος **τρόπος.**

ἀνεπιτηδεύτως ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. ἄνευ ἐπιτηδεύσεως, προσποιήσεως, ἀφελῶς, μὲ ἁπλότητα, εἰλικρινῶς · Διον.'Αλ.Λυσ.8,468,10 **ἀνεπιτηδεύτως καὶ οὐ κατὰ τέχνην,** Λουκ.'Αλ.12 **οὐδὲ τοῦ ἱματίου τὴν ἀναβολὴν** ἀνεπιτηδεύτως **περιστέλλουσα, - ἀνεπιτηδεύτως γράφει·** 2) ἀδεξίως, ἀνικάνως : Φιλόστρ.307,31 **γλώττης οὐκ ἀνεπιτηδεύτως εἶχε.**

ἀνεπιτηρησία (ἡ) ἔλλειψις ἐπιτηρήσεως, ἐπιβλέψεως.

ἀνεπιτήρητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐπιτηρήσεως.

ἀνεπιτήρητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐφ' οὗ δὲν ἀσκεῖται ἐπιτήρησις, ἐπίβλεψις : **ἀνεπιτήρητος ἐργασία, - διαχείρισις, - ἀφίνει τὶς κόρες της** ἀνεπιτήρητες· || κ. οὗ δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἐπιτήρησις, ἐπίβλεψις, ὁ ἔλεγχος : **τὸ πολύπλοκον καθιστᾷ τὴν ἐργασίαν ἀνεπιτήρητον.**

ἀνεπιτηρήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἐπιθλέψεως.

ἀνεπιτίθεμαι μσν. τοποθετοῦμαι ἐκ νέου.

ἀνεπιτίμητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐπιτιμήσεως, ἐπιπλήξεως.

ἀνεπιτίμητος (-η)-ο(ν) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὃν δὲν ὀφείλει ἢ δὲν δύναταί τις νὰ ἐπιτιμήσῃ, νὰ ἐπιπλήξῃ : 'Ισοκρ.295 A **οὓς οὐκ ἀφετέον ἀνεπιτιμήτους, -** ἀνεπιτίμητοι **μαθηταί·** || ἀτιμώρητος : Πολύβ.352,7 **ἐὰν ἀνεπιτίμητοι διαφεύγωσιν ἐκ τῆς πρώτης ἁμαρτίας·** 2) ἄμεμπτος, ἄψογος : Δημ.1417,12 **κἀμὲ τῆς σῆς φιλίας ἀνεπιτίμητον εἶναι,** Μάξιμ. Τύρ.165,33 **ὑπηρεσίας ἀνεπιτιμήτους·** 3) οὗ δὲν ἐγένετο ἐκτίμησις, ὁ μὴ διατετιμημένος, οὗ δὲν ὡρίσθη ἡ τιμή : 'Επιγρ.'Αττ.B.1,141, 103 **ἐπὶ τοῖσδε μισθοῦσιν ἀνεπιτίμητα καὶ ἀτελῆ·** 4) μσν. ἐκκλ. ὁ καθ' οὗ δὲν ἐγένετο ἐπιτίμιον βλ.λ.

ἀνεπιτιμήτως ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπιτίμητον βλ.λ.

ἀνεπίτμητος-ον ὁ μὴ δεκτικὸς ἐλαττώσεως, περιορισμοῦ· 'Ησ. « ἀνεπίτμητοι μισθώσεις, αἷς ὑποτμήσεις οὐ δίδονται ἐπὶ βλάβῃ καὶ ἀφορίᾳ ».

ἀνεπίτρεπτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπιτρεπόμενος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐπιτραπῇ.

ἀνεπιτρέπτως ἐπίρρ. ἐπιγρ. ἄνευ ἀδείας, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἐπιτραπῇ.

ἀνεπιτρόπευτα ἐπίρρ δημ. κατὰ τρόπον ἀνεπιτρόπευτον βλ.λ.2).

ἀνεπιτρόπευτος (-η)-ο(ν) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἐπόπτην, ὁ μὴ ἔχων φύλακα : Φίλ.1,219· 2) εἰδ. μσν. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀνηλίκων, ἀχειραφέτων καὶ ἐπὶ δικαστικῶς ἀπηγορευμένων, ὁ μὴ ἔχων ἐπίτροπον, ὁ ἐφ' οὗ δὲν ἀσκεῖται ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου καθωρισμένη ἐπιτροπεία· || κ. ὁ ἐφ' οὗ δὲν δύναται νὰ ἀσκηθῇ τοιαύτη ἐπιτροπεία : **ἀνεπιτρόπευτοι καθίστανται οἱ εἰς ἔγκυρον γάμον καταστάντες ἀνήλικοι·** 3) ἐπὶ εὐαγῶν ἱδρυμάτων, ἐκκλησιῶν κττ., ὁ μὴ ὑπὸ ἐπιτρόπου ἢ ἐπιτρόπων ἢ ἐπιτροπείας διοικούμενος.

ἀνεπιτροπεύτως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπιτρόπευτον βλ.λ.2).

ἀνεπίτροπος-ον ὁ μὴ ἐπίτροπον ἔχων, ἀνεπιτρόπευτος βλ.λ. : Φρύνιχ.B 9,14.

ἀνεπιτυχής-ές κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπιτυγχάνων, ὁ ἀστοχήσας ἢ ὁ ἄστοχος : 'Αρτεμίδ.4,24 **καὶ γάρ εἰσί τινες πρὸ ἀποβάσεως ἄκριτοι, οὓς κρίνων** ἀνεπιτυχὴς **μὲν παρά γ' ἐμοὶ εἶναι δοκεῖς·** || κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπιτυχῶς, ὁ σφαλερῶς, ἀστόχως γενόμενος : **ἀνεπιτυχὴς προσπάθεια, - ἀνεπιτυχὴς χαρακτηρισμός·** || νεώτ. κ. ὁ ματαίως γενόμενος, ἀτελεσφόρητος : **ἀνεπιτυχὲς διάβημα.**

ἀνεπιτυχῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπιτυχῆ βλ.λ.

ἀνεπιφανής-ές ὁ μὴ ἐπιφανής, μὴ διακρινόμενος : 'Ιώσ.ΑΖ 17,10,7.

ἀνεπίφαντος-ον μτγν. ὁ μὴ ἐπιφαινόμενος, ὁ ἀνεπίδεικτος : Φίλ.2.76 **ἵππον ἀδιάσκευον καὶ καθοπλισμὸν ἀνεπίφαντον.**

ἀνεπιφάντως ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ ἐπιδείξεως : Μ.'Αντων.1,9 **τὸ πολυμαθὲς ἀνεπιφάντως.**

ἀνεπίφατος-ον 'Ησ. « ἀπροσδόκητος ».

ἀνεπιφάτως ἐπίρρ. ἀπροσδοκήτως, αἰφνιδίως· Σουΐδ.

ἀνεπιφθόνητος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ προκαλῶν ἢ ὁ μὴ ἄξιος φθόνου.

ἀνεπίφθονος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ μέμψιν κατ' αὐτοῦ προκαλῶν, ὁ ἄψογος : Σοφ.Τρ.1033 **ἀνεπίφθονον εἴρυσον ἔγχος** (σχολ. **ἐπίσπασαί μοι ξίφος** ἀνεμέσητον, ἐφ' ᾧ οὐδεὶς **σε** μέμφεται ὡς **πατροκτόνον**), Θουκ.6,83,2 **πᾶσι δὲ ἀνεπίφθονον τὴν προσήκουσαν σωτηρίαν ἐκπορίζεσθαι·** || κ. παραθ. : Δημ.331,24 **περὶ ἐμαυτοῦ λέγοντι ἀνεπιφθονώτατον εἰπεῖν·** 2) νεώτ. ὁ μὴ προκαλῶν, μὴ ἐπισύρων φθόνον, δθ. ὁ μὴ ἀξιοζήλευτος : **ἀνεπίφθονος ἡ θέσις του, ἡ κατάστασίς του.**

ἀνεπιφθόνως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀμέμπτως : Θουκ. 6,54 **οὐδὲ τὴν ἄλλην ἀρχὴν ἐπαχθὴς ἦν εἰς τοὺς πολλούς,** ἀλλ' **ἀνεπιφθόνως κατεστήσατο·** || χωρὶς νὰ προκαλῆται φθόνος ἄλλων.

ἀνεπίφοβος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπίφοβος, μὴ δυνάμενος νὰ προκαλέσῃ φόβον, μὴ ἐπικίνδυνος : ἀνεπίφοβος **ἐχθρός.**

ἀνεπιφόρτιστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπιφορτισμένος, ἐντεταλμένος, ἐξουσιοδοτημένος παρ' ἄλλου νὰ πράξῃ τι.

ἀνεπίφρακτος-ον μσν. ὁ μὴ πεφραγμένος διὰ τείχους : 'Ανν.Κομν.385.

ἀνεπίφραστος-ον ὁ μὴ δεκτικὸς προρρήσεως, προβλέψεως, ἀπροσδόκητος : Σιμων.1,21 **μυρίαι βροτοῖσι κῆρες κἀνεπίφραστοι.**

ἀνεπιφύλακτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐπιφυλάξεως, ἀδιστάκτως, ἄνευ περιορισμῶν.

ἀνεπιφύλακτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ ἐπιφυλάξεως, ἀδίστακτος, μὴ περιορισμὸν ἔχων

κατηγορηματικός, ὁλοκληρωτικός : **ἀνεπιφύλακτος ἔπαινος, - ὑποστήριξις, - -η ἐμπιστοσύνη.**

ἀνεπιφυλάκτως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπιφύλακτον βλ. λ.

ἀνεπιφώνητος-ον μσν. ὁ καθ' οὗ ἐπιφώνησις, | ἐν νομ. σημ. | ὄχλησις δὲν ἐγένετο, ὁ καθ' οὗ δὲν ἠγέρθη διεκδικητικὴ ἀξίωσις : Μ.Ψελλ. Σύνοψ.757 **τὸ περὶ ὅρων χρόνοις ἐν τοῖς τριάκοντα τοῖς ἀνεπιφωνήτοις σβέννυται.**

ἀνεπιφώρατος-ον μσν. ὁ μὴ φωραθείς.

ἀνεπιφωράτως ἐπίρρ. μσν. κατὰ τρόπον ἀνεπιφώρατον, κρυφίως.

ἀνεπιχάδην Ἡσ. « οὐκέτι χωροῦν ».

ἀνεπίχαρις-ιτος (ὁ,ἡ) σχόλ. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπίχαρις.

ἀνεπιχείρητος (-η)-ο(ν) μτγν. μσν. νεώτ. κ. δημ. ὁ καθ' οὗ δὲν δύναταί τις νὰ ἐπιχειρήσῃ, ἀπροσμάχητος : Πλούτ.Ἠθ.532 C **δυσάλωτος ἔσται, μᾶλλον δὲ ὅλως ἀνεπιχείρητος,** Συνέσ.192 Α **φρούριον ἀνεπιχείρητον·** Ἡσ. « ἀνεπιχείρητος, ἀνεπιβούλευτος »· 2) νεώτ. κ. δημ. ὃν δὲν ἐπειράθη τις, δὲν ἐπεχείρησε νὰ ἐνεργήσῃ, νὰ ἐκτελέσῃ : **ἀνεπιχείρητος βιομηχανία·** || κ. ὃν δὲν δύναταί τις, ἢ δὲν πρέπει νὰ ἐπιχειρήσῃ : **ἀνεπιχείρητος ἐκστρατεία, - ἀνεπιχείρητες εἶναι οἱ τέτοιες δουλιές.**

ἀνεπίχριστος-ον νεώτ. ὁ μὴ καλυφθεὶς δι' ἐπιχρίσματος, οἷον ἀσβέστου, ἀμμοκονίας κττ.

ἀνεπιχρύσωτος (-η)-ο(ν) νεώτ. ὁ μὴ ἐπιχρυσωθείς, μὴ ἐπαλειφθεὶς διὰ χρυσοῦ ἢ ἄλλης ὕλης ἐχούσης τοῦ χρυσοῦ τὸ χρῶμα.

ἀνεπιχρωμάτισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκ νέου ἐπιχρωμάτισις.

ἀνεπιχρωμάτιστος-ον νεώτ. ὁ εἰς ὃν δὲν ἐγένετο ἐπιχρωμάτισις, ὁ μὴ ἐπιχρωματισθείς.

ἀνεπίψογος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ εἰς ψόγον ὑποκείμενος, ὃν οὐδαμῶς δύναταί τις νὰ ψέξῃ, ὁ ἄμεμπτος : Θ.Στουδ.550 **ἀνεπίψογος πολιτεία.**

ἀνεπιψόγως ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀνεπίψογον βλ.λ.

ἀνεπνιά (ἡ) δημ. κ. **ἀναπνιά** ἡ ἀναπνοή.

ἀνεπόλπιστος-η-ο δημ. ἀπροσδόκητος, ἀναπάντεχος : **ἀνεπόλπιστο πρᾶμα,** Ἐρωτόκρ.Α 1280 **τούτης ποὺ σ' ἀνεπόλπιστη σ' ἔβαλε τέτοια κρίση.**

ἀνεπονείδιστος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπονείδιστος, μὴ ὀνειδισμοῦ ἄξιος, ὁ ἄμεμπτος, ὁ ἄψογος : Θεοφύλ.Σιμ.Ἱστ.100.

ἀνεποπτεία (ἡ) νεώτ. ἡ ἔλλειψις ἐποπτείας βλ. λ.· || ἀνεπιβλεψία.

ἀνεπόπτευτος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ μυηθεὶς πλήρως τὰ ἐλευσίνια μυστήρια, « μὴ ἐποπτεύσας », μὴ γενόμενος ἐπόπτης : Ὑπερείδ.Ἀπ.174· 2) κ. νεώτ. ὁ ἐφ' οὗ δὲν γίνεται, δὲν ἀσκεῖται ἐποπτεία, ἀνεπιτήρητος, ἀνεπίβλεπτος : Πολυδ.8,141 **περισχοινίσαι τὸ δικαστήριον ἔλεγον, ὁπότε περὶ μυστικῶν δικάζοιεν, ἵνα μὴ προσίῃ μηδεὶς ἀνεπόπτευτος ὤν, - ἀνεπόπτευτος ὑπηρεσία.**

ἀνεποπτεύτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἐποπτείας, ἐπιβλέψεως, ἐπιτηρήσεως.

ἀνέποπτος-ον μτγν. ὁ μὴ ἔποπτος, ὁ μὴ ἐφορώμενος, μὴ διακρινόμενος εὐκόλως : Πολυδ.5,150 **γράμματα ὕποπτα, ἀνέποπτα.**

ἀνεποργίζομαι μτγν. ἐξ ὀργῆς κατέχομαι, κυριεύομαι : Φιλόδ.Κακ.4.

ἀνέπουλος-ον ὁ ἀνεπούλωτος βλ. λ.

ἀνεπούλωτος (-η)-ο(ν) μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπουλωθείς, οὗ δὲν ἔκλεισεν ἡ οὐλή, ἐπὶ τραύματος ἢ ἕλκους, ἀ. **ἀναπούλωτος** βλ. λ. : Θεοφ. Νον.2,328 **φύλασσε δὲ ἀνεπούλωτον τὸ ἕλκος μέχρις ἡμερῶν μθ'** (μὴ τὸ ἀφήσῃς νὰ κλείσῃ), **- ἀνεπούλωτος ἡ τομὴ τῆς ἐγχειρήσεως, - εἶναι ἀνεπούλωτη ἀκόμη ἡ πληγή του·** 2) νεώτ. κ. δημ. κ. μτφ. ἐπὶ κακῶν, ὁ μὴ θεραπευθείς, μὴ ἐκλείψας, μὴ παρελθών, μὴ εἰς λήθην περιπεσών : **ἀνεπούλωτοι ἀκόμη εἶναι αἱ ἐκ τοῦ πολέμου καταστροφαί, - ἀνεπούλωτος δυστυχία, - ἀνεπούλωτη θλίψη·** 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐπουλωθῇ, κατ' ἀμφοτέρας τὰς ἀνωτ. σημ.

ἀνεπόψιος-ον Σουΐδ. « ὁ μὴ ὁρατός ».

ἀνεπρόκοβα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ προκοπῆς, εὐδοκιμήσεως, προόδου, ἐν τῷ βίῳ ἢ τῷ ἔργῳ.

ἀνεπρόκοβος-η-ο δημ. κ. **ἀνεπρόκοφτος** κ. **ἀνεπρόκοπος** κ. ἀνι- ὁ μὴ προκόπτων, μὴ προκοπήν, εὐδοκίμησιν, πρόοδον, ἐπιτυχίαν, ἔχων ἐν τῷ βίῳ καθόλου ἢ ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ, ποὺ δὲν προκόβει ἢ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ προκόψῃ, συγγ. ἀχαΐρευτος, κακομοιριασμένος, κακοδούλης : **ἀνεπρόκοβος ἀπὸ τὴν τεμπελιά του, - ἀπὸ τὴν ἀτυχία του, - ἀπὸ τὴν ἀτζαμοσύνη του,** παροιμ. **ἀκαμάτρα κορασιά, νοικοκυρὰ ἀνεπρόκοβη.**

ἀνεπρόκοπα ἐπίρρ. δημ. ἀνεπρόκοβα βλ. λ.

ἀνεπροκοπιά (ἡ) δημ. ἡ κατάστασις τοῦ ἀνεπρόκοβου βλ. λ., κακομοιριά.

ἀνεπρόκοπος-η-ο δημ. ὁ ἀνεπρόκοβος βλ.λ.

ἀνεπρόκοφτος-η-ο δημ. ὁ ἀνεπρόκοβος βλ.λ.

ἀνεπτυγμένος (-η)-ο(ν) νεώτ. δημ. κ. **ἀναπτυγμένος** μτχ. **τοῦ ἀναπτύσσομαι** ἐν ἐπιθ. χρ. ὁ ἔχων πνευματικὴν ἀνάπτυξιν, παίδευσιν, μόρφωσιν : **ἀνεπτυγμένη γυναῖκα, - κάθε ἀνεπτυγμένος δὲν εἶναι φανατικός·** || ὁ ἔχων σωματικὴν ἀνάπτυξιν, εὔσωμος, μεγαλόσωμος : **προώρως ἀνεπτυγμένος, - πολὺ ἀναπτυγμένο παιδί·** || ἐπὶ ἐπιχειρήσεων, ὁ ἔχων μεγάλην ἐξάπλωσιν ἢ ἐπίδοσιν, **ἀνεπτυγμένο ἐμπόριο, ἀναπτυγμένη βιομηχανία·** || ὁ ἀναλυτικῶς, ὁ λεπτομερῶς, ὁ ἐν ἐκτάσει ἐξετασθείς, ἐκτεθείς, διατυπωθείς, ἐπὶ θέματος συγγραφῆς ἢ ὁμιλίας· 2) στρατιωτ. **ἀνεπτυγμένος σχηματισμός,** ὁ καθ' ὃν τὰ μαχητικὰ στοιχεῖα μετὰ τῶν συναφῶν μονάδων τοῦ στρατοῦ εἶναι τεταγμένα εἰς ἀκροβολιστικὴν παράταξιν καὶ ἐν τῷ πυροβολικῷ εἰς τάξιν πρὸς πυροβόλησιν.

ἀνεπώνυμος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἐπωνύμιον, ὄνομα πατρωνυμικόν, οἰκογενειακόν, ἐπὶ ἀνθρώπων : **ἀνεπώνυμα νόθα·** || ὁ μὴ ἔχων ἴδιον ὄνομα, ἀ. **ἀνώνυμος,** ἐπὶ ὁδῶν, πλατειῶν κ.ἄ. **ἀνεπώνυμοι δρομίσκοι·** 2) εἰδ. ἐπὶ ἐχόντων ἀναγνώρισιν κληρονομικῆς εὐγενείας, ὁ μὴ ἔχων ἴδιον τίτλον, οἷον κόμητος, δουκὸς κττ., ἁπλοῦς εὐγενής, ἀ. **ἀπροσηγόρητος.**

ἀνεπωνύμως ἐπίρρ. νεώτ. δημ. -α κατὰ τρόπον ἀνεπώνυμον βλ. λ.

ἀνεπωφελής-ές νεώτ. ὁ μὴ ἐπάγων, προξενῶν ὄφελος, κέρδος, συνεκδ. ὁ ἐπιζήμιος : **σύμβασις ἀνεπωφελὴς εἰς τὸ Δημόσιον.**

ἀνεπωφελῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεπωφελῆ βλ. λ.

ἀνεραγός (ὁ) δημ. δαιμόνιον κατὰ λαϊκὴν δοξασίαν ἐξωθοῦν ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς τὰ ὕδατα, ἄγον τὰ νερά, ἀ. στοιχειὸ τοῦ νεροῦ : δ.τραγ. **κι ἐθύμωσ' ὁ ἀνεραγὸς καὶ στέρεψε τὴ βρύση.**

ἀνεράιδα (ἡ) δημ. κ. **ἀνεράϊδια** κ. **νεράϊδα** βλ.λ. : κατάρ. **ἀνεράδες νὰ πάρουν τὸ φῶς τῶν ὀμματιῶ σου.**

ἀνεραϊδονήματα (τὰ) δημ. ἀνεραϊδόχορτο βλ.λ.

ἀνεραϊδόχορτο (ὁ) δημ. φυτὸν ποῶδες, παρασιτικόν, τοῦ εἴδους τῶν **ἐπιθύμων** βλ. λ., λίαν ἐπιβλαβὲς εἰς τὴν γεωργίαν.

ἀνέραμαι ἢ **ἀνεράομαι** ἐρῶμαι, ἀγαπῶ ἐκ νέου : Ξενοφ.Ἀπ.3,5,7 **πάλιν ἀνερασθῆναι τῆς ἀρχαίας ἀρετῆς.**

ἀνεραστία (ἡ) νεώτ. τὸ μὴ ἐρᾶν, μὴ ἀγαπᾶν : Θεμίστ.13,163 Α **αἴτιον δὲ τοσοῦτον ἡ ἐμὴ νωθεία καὶ ἀνεραστία·** 2) τὸ μὴ ἐράσμιον εἶναι· 3) νεώτ. εἰδ. ἡ ἔλλειψις ἐρωτικῆς διαθέσεως : **κόρη πάσχουσα ἀνεραστίαν.**

ἀνέραστος-ον κ. νεώτ. ὁ ἄνευ ἔρωτος, ἄνευ ἀγάπης : Πλούτ.Ἠθ.652 C **τοῖς γάμοις ἀνέραστον**

ἐπάγων κοινωνίαν· 2) κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων ἔρωτα, ὁ μὴ αἰσθανόμενος ἀγάπην : Ἡλιόδ.3,9,121 μισόλεκτρος καὶ ἀνέραστος, Κλ.Ρογκαδ. ἀνέραστος καὶ ἄφιλος, ὡς ρύαξ παραρρέων· ‖ κ. μτφ. : αὐτ.7,10 τῶν καλῶν ἀνέραστον· 3) συνεκδ. ὁ ἄφιλος, ὁ τραχύς, ὁ σκληρός, ποὺ ἔχει ἀπονιά : Παλλάδ.5,257,1 καταγινώσκω τοῦ Διός ὡς ἀνεράστου· ‖ κ. μτφ. : Πλούτ.Ἠθ.61 Α ἀνέραστα πολλὰ καὶ σκληρὰ καὶ νεμεσητὰ ποιοῦντος· 4) κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐραστός, ἐρατός, ποθητός : αὐτ.767 C ἀνδρῶν δούλων καὶ ἀνεράστων, - ἀποκρουστικός ἄνθρωπος καὶ ἀνέραστος· ‖ μὴ ἀγαπητός, μὴ συμπαθής : αὐτ.406 Α ἀνέραστος ἦν ἡ Ἀκαδήμεια, Λουκ.Τίμ.14 δεσπότης ἀνέραστος· ‖ κ.νεώτ. ὁ μὴ εὐχάριστος, ὁ μὴ εὐπρόσδεκτος : Πλουτ.Ἠθ. 756 Ε ἀνέραστος ὁμιλία, Καλλίμ.Ἐπιγρ.33,4 ναί, φίλε, τῶν παρὰ σοῦ τοῦτ' ἀνεραστότατον, - ἀνέραστοι τρόποι (ἀ. συνηθέστ. μὴ ἐράσμιοι)· ‖ κ. ἐπὶ πραγμάτων : Νικηφ. ἐν Ρ 1,424,15 καὶ χλόη τις . . οὐκ ἄχαρις καὶ πρὸς τροφὴν οὐκ ἀνέραστος (οὐχὶ δυσάρεστος)· 5) τὸ οὐδ. ἐνάρθρως ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνεράστου, κ. εἰδ. νεώτ. ἡ ἀνεραστία, ἡ περὶ τὰ ἐρωτικὰ ἀπάθεια.

ἀνεράστως ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνέραστον βλ. λ. : Μ.Ἀκομ.1,250,23.

ἄνεργα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐργασίας, ἀργῶς : ἄνεργα πέρασε τὴ νιότη του.

ἀνεργάζομαι ἐργάζομαι, κατεργάζομαι, ἐπεξεργάζομαι : Ὀρειβ.9,39,2.

ἀνεργασία (ἡ) ἔλλειψις ἐργασίας : Ἀρτεμ.1,67.

ἀνέργαστα ἐπίρρ. δημ. ἀκατεργάστως· ‖ ἄνευ τῆς ἀπαιτουμένης ἐργασίας.

ἀνέργαστος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ εἰργασμένος, ἀκατέργαστος, μὴ δουλεμένος : Ἀριστλ.Μεταφ.1048 Β4 τὸ ἀπειργασμένον καὶ τὸ ἀνέργαστον, Διοδ.Σ 14,10 ἔτεμνον τὸν ἀνέργαστον λίθον, σχόλ. Ὀδ.Α 184 σίδηρον μέλανα διὰ τὸ ἀνέργαστον· ‖ κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ γῆς, ἀγεώργητος, ἀκαλλιέργητος : Λουκ.Προμ.11 γῆν ἄλλως οὖσαν ἀνέργαστον, - ἀνέργαστοι ἀγροί, - ἔχω τὸ χωράφι ἀνέργαστο· Ἡσ. « κατάστυφλον, ἀνέργαστοι χῶραι καὶ σκληραί »· ‖ εἰδ. ἐπὶ δημητριακῶν καρπῶν, ὁ ὠμός : Ἰωσ. ΠΖ 5,10,2 ἀνέργαστον τὸν σῖτον ἤσθιον· ‖ εἰδ. κ. νεώτ. δημ. κ. ἀνάργαστος, ἐπὶ δερμάτων, ὁ ἀδέψητος, μὴ ἀργασμένος : ἀνέργαστα δέρματα· 2) μτφ. ὁ περὶ οὗ δὲν ἐγένετο ἐρευνητικὴ ἐργασία, ὁ μὴ ἐξετασθείς, μὴ μελετηθείς : Πολύβ.10,43,1 τοῦ δὲ κατὰ τὴν πυρσείαν γένους ἀνεργάστου πρότερον ὑπάρχοντος· 3) δημ. ὁ μὴ δεκτικὸς κατεργασίας, καλλιεργείας, ἐπεξεργασίας : ἀνέργαστο εἶναι ἀπὸ τὰ νερὰ τὸ χωράφι, παροιμ. ξύλο ἀνέργαστο ἔλαχε, ρίξε το στὰ κούτσουρα.

ἀνεργάτης (ὁ) γένος ὑμενοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν μυρμηκιδῶν.

ἀνεργής-ές μσν. ὁ ἀνενεργὴς βλ. λ., ὁ ἄνευ σκοποῦ, ἄνευ ἀποτελέσματος ὤν : Μελέτ.ἐν Ἀνέκδ. Κραμ.3,136,6 οὐδὲν παρὰ σκοπὸν ἢ ἀνεργὲς παρὰ τοῦ δεσπότου δεδημιούργηται.

ἀνάργητος-η-ο δημ. ἀνενέργητος βλ. λ.

ἀνεργία (ἡ) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀτομικὴ ἢ ὁμαδικὴ ἀκούσιος ἀεργία, μὴ εἰς ἐργασίαν ἀπασχόλησις : Ἀρτεμίδ.Ὀνειροκρ.2,28 ὄρη καὶ νάπαι καὶ ἄγκεα . . φόβους καὶ ταραχὰς καὶ ἀνεργίας προσημαίνουσι· ‖ εἰδ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐλλείψει ζητήσεως ἐργασίας ἀκούσιος ἀργία τῶν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἢ μισθῷ ἢ ἀμοιβῇ προσφερόντων τὴν ἐργασίαν αὐτῶν, οἷον χειρωνάκτων, τεχνιτῶν, ὑπαλλήλων, ἐπιστημόνων : γενικὴ ἀνεργία (ἡ εἰς ὅλα ἢ τὰ πλεῖστα ἐπαγγέλματα), - μερικὴ ἀνεργία (ἡ εἰδικῶς εἴς τινα ἐπαγγέλματα), - περιοδικὴ ἀνεργία (ἕνεκα ἀδρανείας βιομηχανιῶν τινων ἢ ἐπαγγελμάτων καθ' ὡρισμένας ἐποχὰς τοῦ ἔτους), - προσωρινὴ ἢ περιστατικὴ ἀνεργία (ἡ ἐξ ἀπεργίας βλ. λ. ἢ ἀνταπεργίας βλ. λ.) κ. ἄ.· ‖ εἰδ. ἀνεργία ὑποκειμενικὴ ἡ ἀτόμου τινὸς ἀκούσιος ἀποχὴ ἀπὸ βιοποριστικῆς ἐργασίας, οἷον ἕνεκα σωματικῆς ἢ πνευματικῆς ἀνικανότητος ἢ ἕνεκα παραιτήσεως ἢ ἀπολύσεως αὐτοῦ· ‖ εἰδ. ἐλαττωματικὴ ἀνεργία ἡ ἐξ ὀκνηρίας ἢ ἀλητικοῦ βίου ἀποχὴ πολλῶν ἀτόμων ἀπὸ βιοποριστικῆς ἐργασίας, οἷον ἐπαιτῶν, λωποδυτῶν, μαστρωπῶν κττ.· 2) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἔλλειψις ἀλλεργίας ἤτοι ἀντιδράσεως τοῦ ὀργανισμοῦ εἰς ἐνοφθαλμίασιν τοξικοῦ τινος ἰοῦ, ἰδίως ἐπὶ φυματιώντων.

ἄνεργος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν τῷ οὐδετ. ἀντιθετικῶς μετὰ τοῦ ἔργου, τὸ κακόν, τὸ ὀλέθριον ἔργον : Εὐρ.Ἑλ.363 Τροία τάλαινα δι' ἔργ' ἄνεργα ὄλλυσαι (πρβλ. μήτηρ ἀμήτωρ κ. δημ. ἄμοιρη μοῖρα)· 2) ὁ ἀνέργαστος βλ. λ. : Ἐπιγρ. ἄνεργον δέρμα· 3) ὁ μὴ ἐνεργός, ὁ ἀδρανῶν : Ἰωσ.ΑΖ 16,2,4 (δ.γρ.ἀνεργής)· 4) δημ. γεν. ὁ μὴ ἐργαζόμενος, ὁ ἀργῶν : πέρασα ὅλη τὴν ἡμέρα ἄνεργος, - γιατὶ κάθεσαι ἄνεργος;· 5) νεώτ. κ. δημ. ὁ διατελῶν ἐν καταστάσει ἀνεργίας βλ. λ. : οἱ ἄνεργοι ἐν Ἀμερικῇ, - πορεία ἀνέργων πρὸς τὸ Λονδῖνον, - συσσίτια ἀνέργων.

ἀνέργω ἀνείργω βλ. λ.

ἀνέργως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἐργασίας : διέρχεται τὴν ζωήν του ἀνέργως· 2) εἰδ. ἐν ἀνεργίᾳ βλ. λ.

ἀνέργωτος-η-ο δημ. ἀνήροτος, ἀνόργωτος βλ.λ.

ἀνερεθίζω κ. νεώτ. ἐρεθίζω, παροξύνω, ἐξεγείρω : Πλούτ.Θησ.6 ἐξῆγεν αὐτὸν ὁ ζῆλος καὶ ἀνηρέθιζεν· ‖ παθ. : Θουκ.2,21,2 παντὶ τρόπῳ ἀνηρέθιστο ἡ πόλις καὶ τὸν Περικλέα ἐν ὀργῇ εἶχον, Ξεν.Ἀν.6,6,9 Κλέανδρος ὑπὸ τοῦ Δεξίππου τε ἀνερεθιζόμενος καὶ αὐτὸς ἀχθεσθείς, - ἀνηρεθίσθησαν τὰ πολιτικὰ πάθη.

ἀνερέθισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνερεθίζω βλ.λ.

ἀνερέθιστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐρεθισθεὶς ἢ μὴ ἠρεθισμένος, ὁ μὴ παροξυνθείς, μὴ ὀργισθεὶς ἢ μὴ ὠργισμένος : ἀνερέθιστοι συνεζήτησαν· 2) ὁ μὴ ἔχων ἐρεθισμόν, φλόγωσιν, ἐπὶ ὀργάνων τοῦ σώματος, ἐπὶ νόσων, ἰδίως δερματικῶν : ἀνερέθιστον τὸ ἧπαρ - ἀνερέθιστον ἕλκος - ἀνερέθιστο γιὰ τὴν ὥρα εἶναι τὸ σπυρί· 3) ὁ μὴ δεκτικὸς ἐρεθισμοῦ, ὀργῆς· ‖ ὁ μὴ δεκτικὸς φλογώσεως.

ἀνερείδω ἐρείδω, στηρίζω : Ἀρισταίν.1,22 τὸ πρόσωπον ἀνερείδουσα τῇ χειρί (ἀμφ.).

ἀνέρεικτος-ον ὁ μὴ ἐρεικτός, μὴ τετριμμένος εἰς λεπτὰ μέρη, ἄτριφτος, μὴ κοπανισμένος ἢ μὴ ἀλεσμένος : Ἱππ.Παθ.52 ἀνέρεικτος ἄρτος.

ἀνερείπομαι ἐπ. ἀναρπάζω : Ἰλ.Υ 234 τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν· 2) ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι : Ὀρφ.Ἀργ.292 ξυνὸν ἀνηρείψασθε πόνον.

ἀνέρειστος-ον μσν. ὁ μὴ ἐρειδόμενος, ἀστήρικτος, ἀστερέωτος : Ἐπιφάν.1,627 G τὸ σφαλερὸν τῆς ἐπιβάσεως καὶ ἀνέρειστον τῆς τῶν ποδῶν στερήσεως.

ἀνερέπτομαι σπασμωδικῶς συστέλλομαι : Νίκ. Ἀλ.2«6 περὶ στόμαχον . . ἀνερεπτόμενον (ἀμφ.).

ἀνερέται (οἱ) νεώτ. ζῳολ. ἔντομα κολεόπτερα τοῦ ἀθροίσματος τῶν λεπιδοκέρων.

ἀνερεύγω ἀναπέμπω, ἐκβάλλω διὰ τοῦ στόματος, ἐρεύγω : Νόνν.Δ 1,239 ἀνήρυγεν ἀτμὸν ὀδόντων· ‖ παθ. ἐπὶ ποταμῶν, ἐκβάλλω, χύνομαι : Ἀριστλ.Κόσ.392 Β 16 (ποταμοῖς) ἀνερευγομένοις εἰς θάλασσαν.

ἀνερευθής-ές ὁ ὠχριῶν, ὁ μαραινόμενος, ἐπὶ ἕλκους : Ἀρχ.π.Ἀέν.16,106.

ἀνερεύνησις-εως μσν. κ. νεώτ. δημ. -η ἐπιμε-

λῆς ἔρευνα, ἀναζήτησις, ἀνίχνευσις : **ἡ ἀνερεύνησις τῶν βυθῶν - ἡ ἀνερεύνησις τοῦ ζητήματος.**

ἀνεραύνητα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνερεύνητον βλ.λ.

ἀνεραυνητής-ήτρια νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐνεργῶν ἀνερεύνησιν βλ.λ., ὁ καταγινόμενος εἰς ἀνερευνήσεις.

ἀνερεύνητος(-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δεκτικὸς ἀνερευνήσεως, ἐξετάσεως, διευκρινίσεως, ἐξηγήσεως, ὁ ἀνεξιχνίαστος : Εὐρ.'Ιων.255 τί χρῆμ' **ἀνερεύνητα δυσθυμεῖ, γύναι ;** (γιατὶ στενοχωριέσαι γιὰ ἀνεξιχνίαστα ;), Πλάτ.Κρατ.421 D **τὰ πρῶτα τῶν ὀνομάτων ἀνερεύνητα, - ἀνερεύνητος ἡ αἰτία τοῦ φαινομένου,** Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 13 **καὶ στ' ἀνερεύνητα τῆς γῆς τὰ βύθια·** 2) ὁ μὴ ἐρευνηθείς, ὁ μὴ ἐξετασθείς : 'Αριστλ.ΗΝικ.9 **παραλιπόντων τῶν προτέρων ἀνερεύνητον τὸ περὶ τῆς νομοθεσίας, - ἀνερεύνητος ἱστορικὴ περίοδος - δὲν ἄφησαν σπίτι ἀνερεύνητο.**

ἀνερευνήτως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνερεύνητον βλ.λ., ἄνευ ἐρεύνης ἢ ἐξετάσεως.

ἀνερευνῶ-άω κ. μσν. κ. νεώτ. ἐρευνῶ ἐπιμελῶς, ζητῶ νὰ εὕρω, ἐξετάζω πρὸς διευκρίνισιν : Πλάτ.Φαίδ.63 A **ἀεί τοι ὁ Κέβης λόγους τινὰς ἀνερευνᾷ,** Λουκ.'Ον.45 **πάντα ἀνερευνῶντες,** Μανέθ.5,158 **σφόγγους ἐκ βυθίων πολυτρήτους ἀνερευνῶντες,** Διγ.'Ακρίτ.1,227 **τὴν ἀδελφὴν τὴν θαυμαστὴν αὐτῶν, ἣν ἀνηρεύνων, - οἱ ἀνερευνῶντες τὰ φυσικὰ φαινόμενα·** || κ. μέσ. ἀνερευνῶμαι ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Πλάτ.Νόμ.7,816 C.

ἀνερίθευτος-ον κ. **ἀνηρίθευτος** ἀμερόληπτος, ἀδέκαστος, ἀδωροδόκητος : 'Επιστ.'Αντίγον. ἐν Δίττενβ.2,177,45 **νομογράφους τρεῖς μὴ νεωτέρους ἐτῶν τεσσαράκοντα ὄντας ἀνεριθεύτους.**

ἀνέρικτος-ον κ. **ἀνήρικτος** κ. **ἀνέρεικτος,** ὁ μὴ τετριμμένος εἰς λεπτὰ μέρη : 'Ιππ.ἐν Κωδ.9, 6,260, Γαλην.'Εξηγ. « ἀνηρίκτῳ, μὴ διῃρημένῳ εἰς λεπτά, ἀλλ' ἐξ ἄκρων [διορθ. ἀδρῶν] κρίμνων συγκειμένῳ ».

ἀνερίναστος-ον κ. **ἀνηρίναστος** δημ. **ἀναρίνιαστος** κ. **ἀρίνιαστος** ἐπὶ σύκου, τὸ ὡριμάσαν ἄνευ ἐρινάσεως τῆς συκῆς, ἄνευ γονιμοποιήσεως διὰ τῶν φηνῶν τῶν ἐρινῶν : Θεόφρ.ΙΦ 2,8,3 **τὸ δὲ ἀνερίναστον λευκὸν καὶ ἀσθενές·** 2) ἐπὶ συκῆς, εἰς ἣν δὲν ἀνηρτήθησαν ὁρμαθοὶ ἐρινῶν, ἢ μὴ ἐρινασθεῖσα : Σουΐδ. « ᾗ μὴ προσβέβληνται οἱ ἐρινεοί »· 3) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἐξ ἀδυναμίας ἀποβάλλων τὰ ἑαυτοῦ· σχόλ. « ἐπὶ τοῦ μὴ κρατοῦντος ἃ ἔχει, ἀλλ' ἀποβάλλοντος ».

ἀνερίνεος-ον δ. γρ. ἀνερίναστος βλ. λ.

ἀνέριστος-ον (ἐρίζω) ἀφιλονείκητος : ΑΒ 397,32.

ἀνέρκεια (ἡ) δημ. κ. **ἀνερκειά** ἡ ἀδράνεια, ἡ νωθρότης, ἔλλειψις ἐνεργείας : **ἀνέρκεια ποὺ τὴν ἔχει· τὸν κλέβουν καὶ βαριέται νὰ φωνάξῃ.**

ἀνερκειά (ἡ) δημ. ἡ ἀνέρκεια βλ. λ.

ἀνερκής-ές ὁ ἄνευ ἕρκους, τείχους, περιφράγματος, δθ. ἀπροστάτευτος : Κόϊντ.Σμ.3,494 **καὶ στρατὸν εὐρὺν ἀνερκέα θῆκας 'Αχαιῶν.**

ἀνερμάτιστος(-η)-ο(ν) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ ἕρματος, ἐπὶ πλοίων· Εὐστ. σχόλ. « ἀνερμναῦς, ἡ μὴ ἔχουσα ἐντεθειμένον βάρος πρὸς ἰσορροπίαν »· 'Ησ. « κούφη σαβούρας » : Πλάτ. Θεαίτ.144 A **ᾄττοντες φέρονται ὥσπερ τὰ ἀνερμάτιστα πλοῖα, - ἀτμόπλοιον, - ἀερόπλοιον ἀνερμάτιστον·** 2) μτφ. κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐλλείψει μορφώσεως ἢ ἠθικῆς προπαιδείας ἀσταθὴς εἴς τι, ὁ ἀκαθοδήγητος καὶ διὰ τοῦτο εὐκόλως εἰς ἀνάρμοστα παρασυρόμενος : Λογγῖν.2,2 **ἀστήρικτα καὶ ἀνερμάτιστα ἐαθέντα,** Φίλ.2,175,14 **ἔνιοι τῶν πρὸς εὐσέβειαν ἀνερματίστων, - ἀνερμάτιστος ὄχλος, - παιδιὰ ἀνερμάτιστα στὴν ἠθική·** || νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀπὸ χαρακτῆρος εὐμετάβολος, ὁ ἄνευ πεποιθήσεων, ἄνευ ἠθικῶν ἀρχῶν, ὁ τὰς γνώμας, τὰ φρονήματα ἄστατος : Πολυδ. « κοῦφος τὴν διάνοιαν » : Πλούτ.'Ηθ.501 D **ἀκυβέρνητος καὶ ἀνερμάτιστος ἐν ταραχῇ καὶ πλάνῃ, - ἀνερμάτιστος δημοσιογράφος, - πολιτικός·** || νεώτ. εἰδ. ἐπὶ τῶν εἰς ἐπιστήμας ἀσχολουμένων, ὁ ἔχων ἀνεπαρκῆ μόρφωσιν, ὁ ἀκατάρτιστος : **ἀνερμάτιστος φιλόλογος, - κοινωνιολόγος, - ἐπιστημονικῶς ἀνερμάτιστος·** 3) ὁ ἀνεφοδίαστος, ὁ ἐλλιπής, ὁ μὴ ἄφθονος : Πλούτ.'Ηθ. 704 B **οὕτως οὐδὲ τὴν τράπεζαν οἰόμεθα δεῖν κενὴν ὁρᾶν καὶ ἀνερμάτιστον ἀπολειπομένην.**

ἀνερματίστως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ ἕρματος, κατὰ τρόπον ἀνερμάτιστον βλ. λ.

ἀνερμήνευτος(-η)-ο(ν) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἑρμηνευθῇ, νὰ ἐξηγηθῇ, ὁ μὴ κατὰ νόησιν ἀντιληπτός : Εὐρ.'Υφιπ.'Απ.1,4 (Παπ. 'Οξυρ.) **ἄπολις, ἀνερμήνευτος, ἀπορίαν ἔχων,** Ι.Σικελ. ἐν Ρήτ.6,322,13 **ἐπὶ μὲν τῶν σωμάτων ἡ φύσις δημιουργὸς καὶ τεχνίτης, ὅμως καὶ αὐτὴ ἀνερμήνευτος,** - ἀνερμήνευτον **τὸ μυστήριον τοῦ κόσμου·** || ἀνέκφραστος, ἀπερίγραπτος : 'Αρισταίν. 2,5 **ἀνερμήνευτος ὀδύνη·** 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ διασαφούμενος, μὴ ἀδιστάκτου ἑρμηνείας δεκτικός : **ἀνερμήνευτον χωρίον συγγραφέως·** 3) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ νόμων, συνθηκῶν, συμβάσεων κτλ., ὁ εἰς ὃν δὲν ἐδόθη ἡ ἐν πλάτει ὑπομνηματικὴ ἢ κριτικὴ ἑρμηνεία ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων, οἷον τῆς Βουλῆς ἢ τῶν συμβαλλομένων ἢ ὑπὸ νομομαθῶν : **ἀνερμήνευτος ῥήτρα τοῦ Συντάγματος·** 4) μσν. ὁ μὴ καθοδηγηθείς, ποὺ δὲν τοῦ ἔγινε ὁρμήνεια, τὸ δημ. ἀνορμήνευτος : 'Αραβ. Μυθ.3,14 **ἔπεμψε τὸ παιδίον ἀνερμήνευτον.**

ἀνερμηνεύτως μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνερμήνευτον βλ.λ. : 'Ιω.Χρυσ.5,890 **γέννησιν Χριστοῦ τὴν ἐκ Πατρὸς ἀνάρχως καὶ ἀνερμηνεύτως, - ἀνερμηνεύτως ἐξέδωκε τοὺς νόμους.**

ἀνεροειδές (τὸ) νεώτ. φυσ. ἐπὶ βαρομέτρων, τὸ μεταλλικὸν ἤτοι τὸ μὴ περιέχον ὑδράργυρον.

ἀνεροειδογράφος (ὁ) νεώτ. φυσ. τὸ αὐτογραφικὸν ἐξάρτημα τοῦ μεταλλικοῦ (ἀνεροειδοῦς) βαρομέτρου, τὸ καταγράφον αὐτομάτως τὰς μεταβολὰς τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πιέσεως.

ἀνέρομαι κ. μσν. ἀντὶ ἀνείρομαι βλ.λ. : Νικήτ. Χων.Χρον.248 C **τῇ αὐτοῦ γαμετῇ παρεισφέρεται καὶ ἀνέρεται αὕτη.**

ἄνερος-η-ο δημ. ἄνυδρος, χωρὶς νερό, ἰδίως ἄνευ πηγαίων ὑδάτων : **ἄνερο νησί.**

ἀνεροτρίβιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐντὸς ὕδατος τριβείς, ποὺ δὲν μπῆκε σὲ νεροτριβή, ἐπὶ ἐρίων ἢ ὑφασμάτων.

ἀνερούλιαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ὢν ὑδαρής, ὁ μὴ λίαν ἠραιωμένος δι' ὕδατος, πυκνός, ἐπὶ ἐδεσμάτων : **ἀνερούλιαστη νὰ εἶναι ἡ σούπα·** || συνεκδ. ὁ μὴ ἄνοστος, ὁ καλῶς ἠρτυμένος, ἐπίσ. ἐπὶ ἐδεσμάτων· 2) μτφ. ὁ τὴν σκέψιν, τὴν κρίσιν ἄρτιος, ποὺ δὲν ἐνερούλιασε τὸ μυαλό του, ὁ μὴ ἀμβλύνοιαν παθών, **κανένας σὰν πολυγεράση δὲν εἶναι ἀνερούλιαστος.**

ἀνερούσα (ἡ) δημ. κ. **ἀναρούσα** κ. **ἀνερρούσα** δίνη ὕδατος, ἁ. νεροστρόβιλος, μάτι τῆς θάλασσας, **ἀνερρούφας·** 2) ὁ ἀνάρρους βλ.λ., ἁ. φυρονεριά· 3) συνήθ. εἰς πληθ. **ἀνερούσες,** τὰ κατὰ δημ. μῦθον θήλεα δαιμόνια, στοιχειά, τῶν ὑδάτων, ἰδίως πηγῶν, ποταμῶν, λιμνῶν κ. θαλασσῶν, αἱ νηρηΐδες, ἁ. δημ. **νεροκόρες, νεράϊδες.**

ἀνέρπιστα δημ. κ. **ἀνόρπιστα** ἀνελπίστως : φρ. **ἄρπα κι ἀνέρπιστα ἔφυγε ἀπ' τὰ χέρια μας.**

ἀνέρπιστος-η-ο δημ. κ. **ἀνόρπιστος** ἀνέλπιστος βλ. λ., ἀπροσδόκητος : **ἀνέρπ- τύχη, - κακό.**

ἀνερπύζω ἕρπων ἀναβαίνω, ἀνέρπω : 'Αριστφ. Εἰρ.585 **δαιμόνια βουλόμενος εἰς ἀγρὸν ἀνερπύσαι,** Λουκ.Νεκυομ. **διὰ τοῦ στομίου ἀνερπύσας.**

ἀνέρπω κ. νεώτ. ἀόρ. **ἀνείρπυσα** (ὡς ὁ τοῦ ἀνερπύζω) ἕρπων ἀνέρχομαι, ἀναβαίνω : Εὐρ. Φοίν.1178 **πετρούμενος ἀνεῖρφ' ὑπ' αὐτὴν ἀσπίδα,** Αἰλ.Π13,1 **κιττὸς πολὺς κατὰ τῶν ὑψηλῶν δένδρων ἀνέρπει, - αἱ σαῦραι ἀνεῖρπον ἐπὶ τῶν ἐρειπίων·** ‖ νεώτ. κ. μτφ. δι' εὐτελῶν μέσων ἀνέρχομαι, προάγομαι κοινωνικῶς : **ἀνέρπων ἔφθασεν εἰς ὕψιστα ἀξιώματα·** 2) ἐπὶ ὕδατος, ἀναβλύζω, ἐκπηδῶ : Καλλιμ.'Απολλ.110 **ἀνέρπει πίδακος ἐξ ἱερῆς ὀλίγη λιβάς.**

ἀνερρούσα (ἡ) δημ. ἀνερούσα βλ.λ.

ἀνερρούφα (ἡ) δημ. ἡ θαλασσία δίνη, νεροστρόβιλος, μάτι τῆς θάλασσας, ἀνερούσα : **τὸν κατάπιε ἡ ἀνερρούφα.**

ἀνέρρω ἔρρω, ἀπέρχομαι, ἀπομακρύνομαι πρὸς ὄλεθρόν μου, ξεκουμπίζομαι, χάνομαι· Σουΐδ. « ἀνήρρησεν, ἀνεφθάρη »· φρ. **ἄνερρε! ξεκουμπίσου, χάσου ἀπ' ἐδῶ, ἔρρε!**

ἀνερύγκάνω Σουΐδ. « ἀνερεύγω ».

ἀνερυθρίαστος-ον μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐρυθριῶν ἐξ αἰδοῦς· ‖ κ. ὁ ἀναιδής, ὁ ἀναίσχυντος : Φιλ.2,664,5.

ἀνερυθριάστως μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. ἄνευ αἰδοῦς, χωρὶς ντροπή : Νικήτ.Χων.Χρον.155 B **ἀνερυθριάστως οὗτοι προσίασιν ἡμῖν, - ἀνερυθριάστως ἐπαιτεῖ·** 2) ἄνευ συστολῆς, εὐθαρσῶς : Θεόδ.Μετοχ.'Αν.79,6 **ἐν πᾶσιν ἀκροαταῖς τε καὶ κριταῖς ἐλέγχειν ἀνερυθριάστως·** 3) μσν. ἄνευ ἀδημονίας, ἄνευ στενοχωρίας : Συναξάρ.Παύλου ἐν Μηνι.3,7 **πάλιν ἀγογγύστως καὶ ἀνερυθριάστως μετὰ πολλῆς τάξεως πλέξας.**

ἀνερυθριῶ-άω μόλις ἐρυθριῶ, ἀρχίζω νὰ ἐρυθριῶ, ξεροκοκκινίζω : Ξεν.Συμπ.3,12 **καὶ Αὐτόλυκος ἀνερυθριάσας εἶπε.**

ἀνερυθροψία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. πάθησις τῆς ὁράσεως, χαρακτηριζομένη ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ διακρίνειν τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα, ἀ. δαλτωνισμός.

ἀνερύω ἰων. κ. δωρ. ἀνειρύω ἐρύω, ἕλκω πρὸς τὰ ἄνω : 'Οδ.177 **ἀνὰ θ' ἱστία λεύκ' ἐρύσαντες,** 'Ηρ.9,96 **ἀνειρύσαι τὰς νέας,** (σχολ. ἀνελκύσαι εἰς τὴν ξηράν), Θεόκρ.14,35 **ἀνειρύσασα πέπλως** (ἀνασύρασα).

ἀνέρχομαι κ. μσν. κ. νεώτ. ἀόρ. **ἀνήλυθον** κ. **ἀνῆλθον** ἔρχομαι, πορεύομαι ἄνω, ἀναβαίνω : 'Οδ.Λ 97 **σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών,** 'Αριστφ.Θεσμ.893 **οὗτος πανουργῶν δεῦρ' ἀνῆλθε,** Ξεν.'Ελλ.2,4,93 **ἀνελθόντες εἰς τὴν ἀκρόπολιν, - ἀνηρχόμεθα εἰς τὸν λόφον·** ‖ κ. νεώτ. μεταβαίνω ἀπὸ τῶν παραλίων πρὸς τὰ μεσογειότερα : 'Οδ.Τ 190 **αὐτίκα δ' 'Ιδομενῆα μέταλλα ἄστυδ' ἀνελθών, - ἐκ Πειραιῶς ἀνήλθομεν εἰς 'Αθήνας·** ‖ ἀναβαίνω ἐκ τοῦ "Αδου, συνεκδ. ἀναβιῶ ἐν οὐρανοῖς : Πλάτ.Πολ.521 C **ἐξ "Αδου λέγονται δή τινες εἰς θεοὺς ἀνελθεῖν,** Σύμβολ. 'Ορθ.πίστ. **καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανούς·** ‖ κ. νεώτ. ἀναθαίνω ὑπὲρ τὸν ὁρίζοντα, ἀνατέλλω, ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀστέρων : Αἰσχ.'Αγ.658 **ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθε λαμπρὸν ἡλίου φάος,** "Αρατ.π. Κυκ.690 **ἦμος καὶ προκύων δύεται, τὰ δ' ἀνέρχεται, - ἡ σελήνη ἀνήρχετο ἤδη·** 2) αὐξάνω, μεγαλώνω, ἀναβλαστάνω, ἐπὶ φυτῶν : 'Οδ.Ξ 163 **φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα·** 3) κ. νεώτ. ἀνυψοῦμαι, ἐξογκοῦμαι, φουσκώνω, ἐπὶ θαλασσίων ἢ ποταμίων ὑδάτων : 'Αριστλ.Μετε.385 B 32, **- τὰ ὕδατα τοῦ 'Αξιοῦ ἀνῆλθον ἐπιφόβως·** ‖ νεώτ κ. ἐπὶ χιόνος : **ἐν τοῖς προαστείοις ἡ χιὼν ἀνῆλθεν ὑπὲρ τὸ μέτρον;** ‖ συνεκδ. πλημμυρῶ : Ι.Μαλάμ.481,9 **μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀνέρχεται ἡ θάλασσα καὶ πάντα λαμβάνει·** 4) ἔρχομαι ὀπίσω, ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι : 'Ιλ.Δ 392 **ἂψ ἄρ' ἀνερχομένῳ·** ‖ ὅθ. μτφ. ἐπὶ διηγήσεως, συζητήσεως κττ., ἐξ ἀρχῆς ἀφηγοῦμαι, ἐπαναλαμβάνω : Εὐρ.Φοίν.1207 **ἀλλ' ἄνελθέ μοι πάλιν,** Πλάτ.Πολιτ.511 D **ἐπ' ἀρχὴν ἀνελθόντες σκοπεῖν·** ‖ νεώτ. ἐπὶ χρόνου, ἀνατρέχω εἰς τὸ παρελθόν : **ἀνερχόμενοι μέχρι τῶν πρώτων ἐκδηλώσεων τοῦ 'Ελληνικοῦ πολιτισμοῦ·** 5) κ. νεώτ. ἐπὶ σκηνῆς θεάτρου ἐμφανίζομαι, ἐπὶ βήματος ῥητορικοῦ προσέρχομαι : 'Αρρ.'Επικτ.3,22,6 **ἀνέρχεσθαι ἐπὶ σκηνὴν τραγικήν, - ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ βήματος εἶπε·** 6) μτφ. κ. νεώτ. μεγαλύνομαι, προάγομαι, αὐξάνομαι, ἐξυψοῦμαι, ἐπὶ πλούτου, δόξης, ἀξιωμάτων, κοινωνικῆς θέσεως κττ. : Εὐρ. 'Ορ.810 **ὁ μέγας ὄλβος .. πάλιν ἀνῆλθεν ἐξ εὐτυχίας 'Ατρείδαις, - ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον, - εἰς τὴν ἀρχήν, - εἰς ὕπατον ἀξίωμα, - εἰς τὴν κοινὴν ἐκτίμησιν κττ.·** 7) νεώτ. ὑφίσταμαι ὕψωσιν, ὑπερτίμησιν, ἐπὶ πραγμάτων διατιμωμένων : **ἀνῆλθον αἱ ἀξίαι τοῦ χρηματιστηρίου, - αἱ τιμαὶ τῶν τροφίμων, - τὰ ἐνοίκια, - οἱ ναῦλοι.**

ἀνέρωτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ μίξεως μεθ' ὕδατος, χωρὶς νερὸ μέσα, ἐπὶ γάλακτος καὶ οἴνου· 2) ἄνευ ἔρωτος, ἀνερώτευτα βλ.λ.

ἀνερώτευτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐρωτικῆς ἀγάπης : **οἱ προικοθῆρες παντρεύονται ἀνερώτευτα.**

ἀνερώτευτος-η-ο δημ. ὁ μὴ προκαλῶν συμπάθειαν ἐρωτικήν, μὴ ἀξιαγάπητος : **ἀνερώτευτη γυναῖκα·** 2) ὁ μὴ αἰσθανόμενος ἢ μὴ αἰσθανθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος νὰ αἰσθανθῇ ἔρωτα : Σπ.Τρικούπ. π. Κουμον.Σ.Ν.Λ.79 **ἀνερώτευτη καρδιά.**

ἀνερώτηγα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐρωτήσεως, ἄνευ ἀδείας, χωρὶς ρώτηση : **μπῆκε ἀνερώτηγα, - μὴν κάνεις τοῦ κεφαλιοῦ σου κι ἀνερώτηγα.**

ἀνερώτηγος-η-ο δημ. κ. **ἀνερώτητος** ὁ μὴ ἐρωτήσας, ὁ μὴ ζητήσας ἄδειαν : **ἀνερώτηγος πῆρε τὸ ντουφέκι μου, - ἀνερώτηγος νὰ μὴν παίρνῃς τίποτε ἀπὸ δῶ μέσα·** 2) ὁ μὴ ἐρωτηθείς, οὗ δὲν ἐζητήθη ἄδεια : φρ. **ἀπὸ κείνους π' ἀφήνουν τὸ νοικοκύρη ἀνερώτηγο** (περιφραστ. περὶ κλέπτου), **- ὅλα καλὰ κι ὁ πεθερὸς ἀνερώτηγος** (ἐπὶ γάμου ἐξ ἑκουσίας ἀπαγωγῆς).

ἀνερώτημα (τὸ) δημ. κ. **ἀναρώτημα** ἡ κατ' ἐπανάληψιν, ἡ συχνὴ ἐρώτησις· ‖ ἡ ἐκ περιεργείας ἐρώτησις : παροιμ. **δὲ μέλλει ποὺ πεθαίνει ὁ ἄντρας μου, μόν' τ' ἀναρωτήματα.**

ἀνερωτηματίστως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ σημείου ἐρωτηματικοῦ : 'Αδ.Κορ.σημ. ἐν 'Απομν.Ξεν.

ἀνερώτησις-εως (ἡ) ἡ ἐκ νέου ἐρώτησις.

ἀνερώτητα ἐπίρρ. δημ. κ. **ἀνερώτηγα** ἄνευ ἐρωτήσεως : **τὴν πάντρεψαν ἀνερώτητα·** 2) ἄνευ ἀδείας : **μπαινοβγαίνει ἀνερώτητα.**

ἀνερώτητος (-η)-ο(ν) γλωσσ. κ. νεώτ. δημ. κ. **ἀνερώτηγος,** ὁ μὴ ἐρωτηθείς, μὴ κληθεὶς νὰ δώσῃ γνώμην : **ἐπὶ κεφαλαιωδῶν ζητημάτων ἀφήνει τοὺς συνυπουργούς του ἀνερωτήτους·** ‖ νεώτ. κ. οὗ δὲν ἐζητήθη ἡ ἄδεια· 2) δημ. ὁ μὴ ἐρωτήσας, μὴ ζητήσας ἄδειαν, ἀ. ἀνερώτηγος βλ. λ.

ἀνερωτήτως ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. ἄνευ ἀδείας, ἄνευ συμβουλευτικῆς ἄλλου γνώμης : 'Ιω.Μοναχ. ἐν 'Ανεκδ.4,205,1 **ἀνερωτήτως ποιεῖν, - προέβη εἰς τὸ διάβημα ἀνερωτήτως καὶ αὐτοβούλως·** 2) νεώτ. ἄνευ βοηθείας δι' ἐρωτήσεως ἢ ἐρωτήσεων : **οἱ ἐξεταζόμενοι προβαίνουσιν ἀνερωτήτως εἰς ἀνάπτυξιν τοῦ τεθέντος θέματος.**

ἀνερωτίζω ἀνερωτάω : Τηλεκλ.52 Σουΐδ. « ἀνηρώτιζεν, ἀνηρώτα ».

ἀνέρωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἀναμιγεὶς μετὰ ὕδατος, μὴ νερωμένος, ἀ. **ἀβάφτιστος,** ὁ ἐν τῇ φυσικῇ αὐτοῦ πυκνότητι, ὁ ἄδολος, ἐπὶ ὑγρῶν δεκτικῶν τοιούτου συγκερασμοῦ : **κρασὶ - γάλα - οἰνόπνευμα - ξύδι ἀνέρωτο,** φρ. **μόνο τὸ πρῶτο κερνάει ἀνέρωτο** (μόνον ἐν ἀρχῇ φέρεται τιμίως), **- τὸ πίνει ἀνέρωτα** (ἐπὶ μεθύσων)· 2) τὸ ἀρσ. ὁ οἰνόφλυξ, ὁ μέθυσος : **ἐπὶ ζωῆς του ἀνέ-**

ρωτος· 3) σπαν.χρ. (ἀν στερητ. ἔρως) ὁ μὴ αἰσθανόμενος ἔρωτα, ἀνερώτευτος : Κουμαν.Σ.ΝΛ 79 **καρδιὰ ἀνέρωτη.**

ἀνερωτῶ-άω κ. νεώτ. κ. δημ. κ. ἀναρωτῶ μέλλ. **-ήσω,** ἀόρ. ἀττ. **ἀνηρόμην** (ἐκ τοῦ ἀνέρομαι) νεώτ. ἀνηρώτησα, δημ. **ἀνερώτησα** κ. **-ώτηξα,** ἐρωτῶ ἐπανειλημμένως : Ἀριστφ.Λυσ.483 **ἀλλ' ἀνερώτα καὶ μὴ πείθου,** Θεόκρ.1,81 **πάντες ἀνηρώτευν, - ἀνερωτῶν ἐπληροφορεῖτο,** Ἐρωτόκρ.Α 2079 **πάντα ἡ γυναῖκα ἀνερωτᾷ·** || μετ' αἰτ. προσώπ. ἐξετάζω, ἐπισταμένως ἐρωτῶ τινα : Ὀδ. Δ 251 **καί μιν ἀνηρώτων, - ἀνερωτῶντες αὐτὸν ἔμαθον,** δ.τραγ. **νὰ κατεβαίνῃς στὸ γιαλὸ ν' ἀνερωτᾷς τοὺς ναῦτες, - τὸ βράδυ θὰ 'ρθῃ ὁ δράκοντας | τὴν κόρη θέν' ἀνερωτᾷ·** || μετ' αἰτ. πραγμ. ἐπισταμένως ἐρωτῶ τι : Ξεν.Ἀν.2,3,4 **ἀνηρώτα τί βούλοιντο·** || μετὰ διπλῆς αἰτ. ἐπισταμένως ἐξετάζω, ἐρωτῶ τινά τι : Ἀριστφ.Πλ.499 **μηδὲν ταύτην γ' ἀνερώτα·** || κ. ἀνερωτῶ τινὰ **ὑπέρ τινος ἢ περί τινος,** νεώτ. κ. **ἐπί τινος** δημ. **γιὰ κάτι,** ἐξετάζω, ἐρωτῶ τινὰ νὰ μάθω ἀναφορικῶς πρός τινα ἢ πρός τι : Ἡρ.9,89 **ὀπικόμενον δέ μιν οἱ Θεσσαλοὶ ἀνειρώτων περὶ τῆς στρατιᾶς,** Πλάτ.Πολ.454 C **ἀνερωτῶν ἡμᾶς αὐτοὺς ὑπέρ τινος, - ἀνηρώτησαν τοὺς μάρτυρας περὶ τοῦ αἰτίου τῆς συμπλακῆς,** δ.τραγ. **κι ὅσους γυρνοῦν ἀνερωτᾷ γιὰ τὸν ξενιτεμένο·** 2) παθ. κ. νεώτ. **ἀνερωτῶμαι,** ἐπανειλημμένως ἐρωτῶμαι, ἐξετάζομαι : Πλάτ.Γοργ.455 D **ὑπ' ἐμοῦ ἀνερωτώμενος νόμισον καὶ ὑπ' ἐκείνων ἀνερωτᾶσθαι, - ἀνηρωτήθησαν οἱ παραστάντες.**

ἀνέσαιμι ποιητ. ἀνίημι βλ.λ. ἀπαντώμενοι τ. **ἀνέσαν, ἀνέσει, ἀνέσαντες, ἀνεῖσα.**

ἀνέσβουρος-η-ο δημ. ὁ πρόσφορος, ἐν ἀναφ. πρὸς τὸν ἄνεμον, ὁ προσήνεμος : δ. τραγ. **νὰ κάμῃς καὶ τ' ἀλῶνι σου σ' ἀνέσβουρον ἀνέμου, | ἀνέσβουρο γιὰ τὸν καιρὸ καὶ λάκκο γιὰ τὸ μέτρο.**

ἀνέσεια (ἡ) δημ. ἡ ἄνεσις, ἡ ἀνάπαυσις.

ἀνεσείοντες (οἱ) μσν. οἱ ποθοῦντες, ἐπιδιώκοντες ἄνεσιν, ἀπαλλαγὴν ἀπό τινος : F.Παχυμ.I,489,1 ἐκδ.Β. **ἀνεσείοντες τῶν κακῶν.**

ἄνεση (ἡ) δημ. ἡ ἀπὸ κόπου ἀνακούφισις, τὸ ξεκούρασμα· || ἡ προσωρινὴ ἀργία : **τὶς μέρες τῆς κακοκαιριᾶς ἔχουν οἱ χτιστάδες ἄνεση.**

ἀνεσθίω ἐσθίω, διαβιβρώσκω, ἐπὶ τραυμάτων : Ἱππ.Ἐπιδ.4,1 **οἷα τὰ ἀνεσθιόμενα καὶ βλενώδια,** Ἀρετ.64,23 **ἀνεσθίοι τὴν ὑστέρην τὸ ἕλκος.**

ἀνεσθίων (τῶν) Ἡσ. «μηκέτι ἐσθιωμένων».

ἀνεσία (ἡ) ἡ ἄνεσις : Κρατῖν.20 Σουΐδ. «ἀνεσίαν Κρατῖνος τὴν ἄνεσιν καὶ ἄδειαν».

ἀνέσιμος-ον μσν. ἀνειμένος, ἐλεύθερος . **ἀνέσιμος ἡμέρα** (ἡμέρα σχολῆς, ἑορτῆς), Κ.Μανασ Χρον.5901 **ἀνεσίμοις καιροῖς.**

ἀνεσίνη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. ὑδαρὲς φάρμακον ἀναισθητικόν, ἀντικαθιστῶν τὴν κοκαΐνην.

ἄνεσις-εως (ἀνίημι) κ. μσν. κ. νεώτ. χαλάρωσις, ἐλάττωσις τῆς ἐντάσεως, ἀντίθ. **ἐπίτασις** : Πλάτ. Πολ.349 E **ἐν τῇ ἐπιτάσει καὶ ἀνέσει τῶν χορδῶν·** || κ. μτφ. : αὐτ.590 B **τρυφὴ δὲ καὶ μαλθακία οὐκ ἐπὶ τῇ αὐτοῦ τούτου χαλάσει τε καὶ ἀνέσει ψέγεται·** 2) γεν. ὕφεσις, ἐλάττωσις, μείωσις : Ἡρ.5,28 **μετὰ δὲ οὐ πολλὸν χρόνον ἄνεσις κακῶν ἦν,** Πλούτ.102 B **ἄνεσις λύπης,** αὐτ. Σερτ.6 **ἄνεσις φόρων·** || ἐπὶ πυρετοῦ, ἀντίθ. **παροξυσμός** : Γαλ.7,427· 3) κ. νεώτ. ἀνάπαυσις, ἀνακούφισις : Πλάτ.Νόμ.724 A, Πολύβ.1,66,10 **ἄνεσις καὶ σχολή, - δὲν ἔχω ἄνεσιν, - κατοικία μὲ ὅλας τὰς ἀνέσεις·** || ἔλλειψις σπουδῆς, ἐλευθερία, ἀντίθ. ἔπειξις, σπουδή : **θὰ τὰ ἐξετάσω ἐν ἀνέσει·** 4) ἐλευθέρωσις, ἀπόλυσις, ἄδεια : Πλάτ. Πολ.561 A **τὴν τῶν ἀνωφελῶν ἡδονῶν ἐλευθέρωσίν τε καὶ ἄνεσιν·** || ἔλλειψις περιορισμῶν : αὐτ. Νομ.637 C **τὴν τῶν γυναικῶν παρ' ὑμῖν ἄνεσιν·** 5) νεώτ. ναυτ. **ἄνεσις τῶν ἱστίων,** χαλάρωσις τῶν ἱστίων, ἰδίως πρὸς στέγνωσιν, δημ. **μολάρισμα.**

ἀνεσκουβαριάζομαι δημ. συστρεφόμενος ὀγκοῦμαι, φουσκώνω σὰν κουβάρι, ὅθ. μτφ. χαλεπαίνω, ἐν ὀργῇ συγκρατοῦμαι.

ἀνεσκουμπώνομαι δημ. ἀνασκουμπώνομαι βλ.λ.

ἀνεσοδειά (ἡ) δημ. ὅ. **ἀσοδειά** ἡ ἀφορία.

ἀνέσπερος (-η)-ο(ν) μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἑσπέραν, ὁ μηδέποτε σβεννύμενος, ὁ πάντοτε φωτίζων : Κ.Μανασ.Χρον.6,307 **φῶς ἀνέσπερον,** Θ.Στουδ. ἐν Μ.5,2 **ἡ ἀνέσπερος φωτοχυσία,** Λειτουργ.Ἀναστ.Ὠδ. **Δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός·** 2) δημ. τὸ οὐδ. **ἀνέσπερο,** ἡ δείλη, ἡ πρὸς τῆς ἑσπέρας ὥρα, ἐν διαστ. πρὸς τὸ **ἀπόσπερο** βλ. λ. : **μαζευτήκομε ἐκεῖ δὰ τ' ἀνέσπερο καὶ καθήσαμε ὥσπου νύχτωσε.**

ἀνεσπέρως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἐκλείψεως τοῦ φωτός, μὲ παντοτεινὸν φῶς.

ἀνέσσυτο ἐπ. τρίτ. ἑνικ. παθ. ἀορ. τοῦ **ἀνασεύω** βλ. λ. : Ἰλ.Λ 458 **αἷμα δὲ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο** (ἀνεπήδησεν, ἐξώρμησεν).

ἀνεστάκουσα (ἡ) αἰολ. ἀνεστηκυῖα.

ἀνεσταλμένως ἐπίρρ. ἐκ τῆς μτχ. παθ. παρακ. τοῦ **ἀναστέλλω** (ἑρμήνευμα τοῦ παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 287 **ἐπιστολάδην**), ἀνεζωσμένως, μὲ τὸν χιτῶνα ὑψηλὰ ἐζωσμένον.

ἀνεστάτης (ὁ) δημ. ὁ φυτοκόμος ἢ δενδροκόμος ἐν ἀγροτικῷ κτήματι, ποὺ ἀνασταίνει βλ.λ. τὰ φυτὰ ἢ τὰ δένδρα, ὁ ἐπιμελητής, ὁ ἐπιστάτης.

ἀνεστενάζω δημ. ἀναστενάζω βλ.λ. : δ.τραγ. **βολὲς μὲ κάνει καὶ γελῶ, βολὲς κι ἀνεστενάζω.**

ἀνέστιος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων ἰδίαν ἑστίαν, κατοικίαν, ἄοικος : Ἰλ.Ι 63 **ἀφρήτωρ ἀθέμιστος ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος, ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου,** Σοφ.Ἀπ.4 **ἄπαις τε κἀγύναιξ κἀνέστιος, - περίθαλψις τῶν ἀνεστίων.**

ἀνεστιότης-ότητος νεώτ. ἰατρ. ὀφθαλμικὴ νόσος, ὅ. ἀστιγματισμὸς βλ.λ.

ἀνεστοιχειώνω δημ. ἀναλαμβάνω δυνάμεις, ἀνακτῶ τὴν ὑγείαν, ξαναγιαίνω,

ἄνεστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ νησθεὶς - ἄγνεστος : **μαλλίον ἄνεστον.**

ἀνεστραμμένως ἐπίρρ. ΕΜ. κ. νεώτ. ἀντιστρόφως, ἀνάποδα.

ἀνεστρεμμένος Ἐπιγρ. ἀνεστραμμένος.

ἀνεσύρνω δημ. κ. **ἀνεσύρω** ἀνασύρω βλ.λ.

ἀνέσυρτος-η-ο δημ. ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἀνασύρῃ ἐκ τοῦ βυθοῦ ἐν ᾧ κεῖται.

ἀνεσύρω δημ.κ.**-έρνω** κ.**ἀνασύρνω** ἀνασύρω βλ.λ.

ἀνέσχεθε ἐπ. κ. **ἀνέσχεθον, ἀνεσχέθομεν** ἀορ. τοῦ ἀνέχω βλ.λ.

ἀνέσωστος-η-ο δημ. ὁ μὴ σωστός, ὁ μὴ πλήρης, ὁ ἐλλιπής, ποὺ δὲν σώνει ἢ δὲν **ἔσωσε** : παροιμ. **ἀνέσωστο τὸ μαλλὶ ἐλαφριὸ τὸ ροῦχο, - ἀνέσωστο σοῦ 'δωκε τὸ κρέας** (λιποβαρές)· || εἰδ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἀδύνατος, ὁ ἀσθενικός, ὁ σωματικῶς ἀτελής : **ἀνέσωστος εἶναι καὶ δὲν κάνει γιὰ βαρειὰ δουλειά·** || εἰδ. ἐπὶ βρεφῶν, ὁ γεννηθεὶς πρὸ τοῦ ἐνάτου μηνός, ὁ ἐξ ἀτελοῦς κυήσεως, ὅ. **ἐφταμηνίτικος·** 2) κ. **ἄσωστος** ὁ μήπω ἐξαντληθεὶς ἢ ἐξαντλούμενος, ποὺ δὲν ἐσώθηκε ἢ ποὺ δὲν σώνεται : **ἀνέσωστο εἶναι τὸ λάδι μας, - ἀνέσωστο πηγάδι** (ἀστείρευτον) **εὐχή, ποὺ ἀνέσωστα νὰ 'ναι τὰ χρόνια του·** || κ. μτφ. ὁ μὴ ἔχων τέλος, ὁ ἀτελείωτος, ποὺ δὲν σώνεται : **ἀνέσωστος εἶναι ὁ πόνος μου·** 3) ὁ μὴ σωζόμενος, μὴ δεκτικὸς τελεσφόρου ἀρωγῆς, συνδρομῆς, ἐπικουρίας πρὸς λύτρωσιν αὐτοῦ : **ἔτσι ποὺ βυθίστηκε στὰ χρέη εἶναι ἀνέσωστος·** 4) ὁ ὑψηλὰ κείμενος ἢ κρεμάμενος, ὃν

δὲν δύναταί τις νὰ φθάσῃ, ποὺ δὲν τὸν φτάνουμε : **κεῖ ποὺ κρέμασες τὰ κυδώνια εἶν' ἀνέσωστα.**

ἄνετα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἄνετον βλ.λ.

ἀνετάζω μτγν. ἀνερωτῶ : ΠΔ Δανιὴλ 14 **ἀνετάζοντες ἀλλήλους τὴν αἰτίαν·** || ἐξετάζω : ΚΔ Πράξ.22,29 **οἱ μέλλοντες αὐτοὺς ἀνετάζειν·** || κ. μεσ. ἀνακρίνω, αὐτ.24 **εἰπὼν μάστιξιν ἀνετάζεσθαι αὐτόν** [νὰ ὑποβάλωσιν αὐτὸν εἰς τὴν διὰ μαστιγώσεως ἀνάκρισιν].

ἀνεταιρείαστος-ον νεώτ. ὁ μὴ συναφὴς ἢ μὴ ἁρμοζόμενος μετ' ἄλλου, ἀταίριαστος βλ. λ. Ἀδ. Κορ.Προλ.II,16 **ἀνεταιρείαστοι τόμοι βιβλίων.**

ἀνέταιρος-ον ὁ ἄνευ ἑταίρων, ἄνευ φίλων, ἄνευ συντρόφων : Πλούτ.807 Α.

ἀνέτασις-εως (ἡ) μτγν. κ. μον. τὸ ἀνετάζειν, ἡ ἐξέτασις, ἡ πρὸς ἐξακρίβωσιν ἔρευνα : Εὐσέβ. κ. Ἱεροκλ.20,31 **ταῦτα Ἱεροκλεῖ μετὰ πολλῆς τῆς ἀνετάσεως ἀληθῆ καὶ πιστὰ εἶναι δοκεῖ.**

ἀνετάστως ἐπίρρ. νεώτ. ἀνεξετάστως, ἄνευ ἐρεύνης πρὸς διακρίβωσιν, ἀπροσέκτως.

ἀνετεροίωτος-ον ἀναλλοίωτος, ἀμετάβλητος : Ἀριστλ.Κόσμ.392 Α32 **ἀπαθὲς καὶ ἀνετεροίωτον.**

ἀνετή (ἡ) δημ. ἡ ἄνεσις, ἡ μὴ εἰς ἐργασίαν ἀπασχόλησις, ἄ. ἄδειά : **σὰν ἔχω ἀνετὴ θὰ 'ρθω νὰ σὲ βοηθήσω στὸν τρύγο.**

ἀνετικός-ή-όν ὁ παρέχων ἄνεσιν : Ἀντιλλ. παρ' Ὀρειβ.6,21,30 **οἱ ἐν εὐηνέμῳ** [περίπατοι] **ἀνετικοί·** 2) γραμμ. ὁ σημαίνων ἄνεσιν, ἀντίθ. ἐπιτατικός : **ἀνετικὰ ἐπιρρήματα, ἠρέμα, μόγις.**

ἀνετικῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀνετικὸν βλ. λ. : Στοβ.Ἐκκλ.2,150 **ὅσα εἰσὶν ὁρμῆς κινητικὰ ἀνετικῶς ἐφ' ἕτερα.**

ἀνέτιος-α-ο δημ. καινουργής, ἀνέπαφος, ἐπὶ ἐνδυμάτων ἢ ὑφασμάτων.

ἀνετοδερμία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἄ. **ἐρυθηματώδης ἀνετοδερμία** πάθησις δερματικὴ χαρακτηριζομένη ἐκ τῆς χαλαρώσεως (ἀνέσεως) τοῦ πάσχοντος μέρους τοῦ δέρματος.

ἀνετοίμαστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἑτοιμασίας, ἄνευ προπαρασκευῆς ἢ προδιευθετήσεως.

ἀνετοίμαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων ὑπ' ἄλλου ἑτοιμασθῆ, προπαρασκευασθῆ, ποὺ δὲν τὸν ἔχουν ἕτοιμο : **ἔχω ἀνετοίμαστο τὸ μάθημα, - τὸ τραπέζι, - τὸ φαΐ, - τὸ σπίτι, - τὸ μπαοῦλο, - ἀνετοίμαστη δουλειά, - ἐπιχείρηση·** || εἰδ. τὸ θηλ. ἡ στερουμένη τῆς προικοσκευῆς· κ. γεν. τῆς δεούσης προικός, ποὺ δὲν τῆς ἑτοίμασαν τὰ προικιά : **μοναχοκόρη καὶ τὴν ἔχουν ἀνετοίμαστη·** || εἰδ. ἐπὶ νεκρῶν, ὁ μὴ πρὸς ἐκφορὰν ἐν τῷ φερέτρῳ **ἑτοιμασθείς·** 2) ὁ μὴ ὢν ἕτοιμος, ὁ μὴ ἑαυτὸν προπαρασκευάσας, προετοιμάσας, ἄ. ἐν συνηθεστ. χρ. ἀνέτοιμος βλ. λ. : **εἶμαι ἀνετοίμαστος γιὰ ταξίδι.**

ἀνέτοιμος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὢν ἕτοιμος, ὁ ἀπαράσκευος, ὁ ἀπροετοίμαστος : Ἀνθ.Πλαν.242,3 **εἰς γάμον οὐκ ἀνέτοιμον** (ὅπλον), Πολυβ.12,20,6 **τί δ' ἀνετοιμότερον φάλαγγος ἐν μετώπῳ διαλελυμένης, - ἀνέτοιμος στρατός, - οὐδέποτε ἀγορεύει ἀνέτοιμος, - ἀνέτοιμος γιὰ ἐξετάσεις, - ἦρθαν ἐνωρὶς καὶ μᾶς βρῆκαν ἀνέτοιμους·** || ὁ μὴ τελειωθείς, ὁ ἀσυντέλεστος, ὁ ἀκάμωτος : Πλούτ.Ἠθ.505 D **νήπιος ὃς τὰ ἕτοιμα λιπὼν ἀνέτοιμα διώκει, - ἀνέτοιμος ἀκόμη ἡ διακόσμησις, - τὸ σπίτι ἦταν ἀνέτοιμο ὅταν μπήκαμε, - ἔχει ἀκόμη ἀνέτοιμα τὰ προικιά της·** 2) μτγν. εἰδ. ἐπὶ γυναικῶν, ἡ μὴ ἑτοίμην, ἡ ἀτελῆ, ἄσεμνον τὴν ἀμφίεσιν ἔχουσα, ὅθ. συνεκδ. ἡ ἀνήθικος, ἡ κοινή : ΕΜ « ἀζώτους τὰς ἀνασεσυρμένας γυναῖκας ἢ ἀνετοίμους ».

ἀνετοίμως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνέτοιμον βλ. λ. : Ἀππιαν.Μιθρ.12 **ἀνετοίμως ἔχειν πρός τι, - ἀνετοίμως ἀνεμίχθημεν εἰς τὸν πόλεμον.**

ἄνετος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνειμένος, ὁ μὴ τεταμένος, ὁ χαλαρός : Φιλόστρ.242 **ἄνετοι ἡνίαι γαστρός,** Λουκ.Ἀλ.12 **τὸ ἄνετον τῆς κόμης·** || κ. μτφ. : Διον.Ἀλ. ἐν Ἀπολλ.19 **ἄνετον μέλος αἰὲν ἀείδων·** 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ στενοχωρῶν, ὁ παρέχων ἄνεσιν, ἀνάπαυσιν : Μαξ.Τύρ. 20,1,379 **ἀμπεχόνη ἄνετος, - οἰκία, - διαμονή, - συναναστροφὴ ἄνετος, μαγαζί, - ταξίδι ἄνετο, - ροῦχα ἄνετα·** 3) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν ἀνέσει, οὐχὶ ἐν στενοχωρίᾳ ὤν, ὁ οὐχὶ μετὰ κόπου, ὁ μετ' ἀνέσεως, μετ' ἐλευθερίας γινόμενος : Πλούτ. Ἠθ.12 Α **τὴν τῶν μειρακίων ὁρμὴν ἄνετον εἴασαν νέμεσθαι,** Εὐστ.σχολ.1020,13 **ἔστι δὲ τὰ ἀθύρειν τὸ ἄνετα βαίνειν, - βίος, - ἀσχολία ἄνετος, - τρόποι ἄνετοι, - ἔχει δουλιὰ ἀνέτη·** 4) ὅθ. ὁ ἐλεύθερος, μὴ ἐγκεκλεισμένος, μὴ δεδεμένος, ἐπὶ ζῴων : Ἀππιαν.Ἐμφ.Πολ.1,110 **ἔλαφος ἦν τῷ Σερτορίῳ χειροήθης καὶ ἄνετος,** Εὐστ.σχολ.168,35 « ἄνετοι βόες οἱ ἀφέται καὶ ἀγελαῖοι »· 5) ὁ μὴ περιορισμοὺς ἔχων, ὅθ. ἀχαλίνωτος, ἀκόλαστος : Ἡρωδιαν.2,4,9 **ἄνετον ἐξουσίαν τῶν στρατιωτῶν·** 6) εἰδ. ἐπὶ ἀφιερωμένων τοῖς θεοῖς ἀνθρώπων ἢ ζῴων, ὁ ἀπηλλαγμένος κόπου βιοτικοῦ, ὁ μὴ εἰς ἐργασίαν ὑποβαλλόμενος· || κ. ἐπὶ γῆς, ἡ οὕτω ὡς ἱερὰ ἀφιεμένη ἀκαλλιέργητος : Πολυδ.1,10 **ἡ δὲ ἄνετος θεοῖς γῆ, γῆ ἱερὰ καὶ ἀργάς,** Αἰλιαν.ΖΙ 11,2 **ἄνετον θεῷ ἄλσος·** || κ. ἐπὶ ἡμερῶν, αἱ ὡς ἑορτάσιμοι οὖσαι ἡμέραι ἀργίας : Πολυδ.1,36 **ἡμέραι ἄφετοι, ἄνετοι·** 7) νεώτ. ναυτ. **ἄνετον ἱστίον** τὸ διατεθειμένον εἰς ἄνεσιν, χαλάρωσιν ἀπὸ τῆς συμπτύξεως πρὸς τὴν ἐκπέτασιν αὐτοῦ, **τὸ μολαρισμένο πανί.**

ἀνετός-ή-όν ὁ ἄνετος βλ.λ. : Ἀρκάδ.81,13 « ἄνετος, ἀνετὸς δὲ τὸ ἐπίθετον ».

ἀνετρανίζω δημ. ἀναβλέπω, ὑψώνω τοὺς ὀφθαλμοὺς ἵνα ἴδω τι, ἀνατρανίζω βλ.λ. ἄ. κ. ἀνετρανίζω : δ. τραγ. **σαράντα σίκλες ἔσυρε καὶ δὲν ἀνετρανίζει.**

ἀνετρομαλίζομαι δημ. ριγῶ, τρέμω ἐκ ψύχους, τουρτουρίζω ἀπὸ τὸ κρύο.

ἀνετυμολόγητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐτυμολογίας βλ. λ.

ἀνετυμολόγητος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐτυμολογηθῇ, ἢ ὁ μὴ ἐτυμολογηθείς : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.1,245,367 **τὸ αὐτὸ πρᾶγμα δυσὶν ὀνόμασι καλεῖται, τῷ μὲν ἐτυμολογίαν ἐπιδεχομένῳ, τῷ δὲ ἀνετυμολογήτῳ, - ἡ λέξις ἄνθρωπος εἶναι ἀνετυμολόγητος.**

ἀνετυμολογήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἐτυμολογίας βλ. λ.

ἀνέτυμος-ον μτγν. ὁ εἰς ὃν τὸ ἔτυμον ἐλλείπει, ὁ ἀνετυμολόγητος : Σέξτ.Ἐμπ.1,245,346 **τὸ ὑφ' ἡμῶν καλούμενον ὑποπόδιον.. χελωνίδα καλοῦσιν· ἀλλ' ἔστι τὸ μὲν ὑποπόδιον ἔτυμον, ἡ δὲ χελωνὶς ἀνέτυμον.**

ἀνετύμως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἀνέτυμον βλ.λ., ἄνευ ἐτυμολογίας : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.1,224 **ἐπί τινα τῶν ἀνετύμως κειμένων ὀνομάτων.**

ἀνέτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἄνετον βλ.λ.

ἀνετῶς ἐπίρρ. Γλωσσ. ἀνέτως, κατὰ τρόπον ἄνετον βλ.λ. : Ἡσ. « ἀνετῶς ἀνατεταλμένως'. Σοφοκλῆς τυμπανισταῖς ».

ἄνευ κ. νεώτ. Μεγαρ. κ. ἑλληνιστ. ποιητ. ἄνις πρόθ. καταχρηστική, σημαίνουσα ἄρνησιν καὶ ἰσοδυναμοῦσα τῷ **δίχα, χωρίς,** ἀντίθ. **μετά, σύν** : Ἰλ.Ρ 407 **ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἕθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ,** Αἰσχ.Πέρσ.163 **οὐκ ἄνευ θεῶν τινος,** Πλάτ. Συμπ.217 Α **οὐκ εἰωθὼς ἄνευ ἀκολούθου μόνος μετ' αὐτοῦ γίγνεσθαι, - θὰ μεταβῶμεν καὶ ἄνευ σοῦ, - ἄνευ βοηθείας·** || ἀσχέτως : Πλάτ.Γοργ. 518 D **ἄνευ τοῦ ὑγιεινοῦ** (ἀσχέτως πρὸς τὸ ὑγιεινόν)· 2) μακράν : Ἰλ.Ν 556 **οὐ μὲν γάρ ποτ'**

ἄνευ δηίων ἦν ἀλλὰ κατ' αὐτὸς στρωφᾶτ'· 3) κ. νεώτ. ἐν στερήσει τινός, μὲ ἔλλειψιν : Πλάτ. Πολ.372 C **ἄνευ ὄψου ποιεῖς τοὺς ἄνδρας ἑστιωμένους, - ἄνευ χρημάτων, - δόξης, - ἱκανότητος** κτλ.· 4) ἐκτός, πλήν : Δημ.255,10 **ὁ πόλεμος, ἄνευ τοῦ καλὴν δόξαν ἐνεγκεῖν, ἐν εὐωνοτέροις διῆγεν ὑμᾶς·** 5) ἐνίοτε ἕπεται τοῦ μεθ' οὗ ἐκφέρεται : Σοφ.ΟΚ 502 **ὑφηγητοῦ δ' ἄνευ** (κατ' ἄλλους -**δίχα**), Ξεν.ΚΠ 6,1,14 **τῶν στρατιωτῶν, ὧν ἄνευ ἡμεῖς οὐκ ἂν δυναίμεθα στρατεύεσθαι,** νεώτ. φρ. **ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ** (ἐκ τῶν ἀπαραιτήτων).

ἀνευάζω εὐάζω, κραυγάζω εὐοῖ, ἀνευφημῶ τὸν Διόνυσον : ΑΠ 9,139, Λυκόφρ.257 **σωτῆρα Βάκχον τῶν πάροιθε πημάτων Σφάλτην ἀνευάζοντες.**

ἀνευγενίζω νεώτ. καθιστῶ τινα ἐκ νέου εὐγενῆ : **ἡ παιδεία ἀνηυγένισε τὸ ἔθνος·** ‖ κ. μέσ. κ. παθ. **οἱ Ἕλληνες ἀνηυγενίσθησαν.**

ἀνεύγενος-η-ο δημ. ὁ μὴ εὐγενὴς τοὺς τρόπους, χυδαῖος.

ἀνευδαιμονῶ-έω εἶμαι ἀνευδαίμων, δυστυχῶ.

ἀνευδικαστί Πάπ. ἄνευ προεξετάσεως (διορθ. ἀνευδοκιμαστί).

ἀνευδοκησία (ἡ) μτγν. τὸ μὴ ἔχειν τινὰ εὐδοκίμησιν, τὴν κοινὴν ἐκτίμησιν, ἡ ἀνυποληψία : Φιλοδ. π.Ὀργῆς 80.

ἀναυδόκητος μτγν. ὁ μὴ εὐδοκίμησιν, κοινὴν ἐκτίμησιν, ὑπόληψιν ἔχων : Φιλοδ.π.Ὀργῆς 80.

ἀνευδοκιμαστί Πάπ. ἄνευ προηγουμένης δοκιμῆς, δοκιμασίας, ἀνεξετάστως.

ἀνευένδοτος-ον μτγν. ὁ μὴ ἐνδίδων, μὴ εὐκόλως ὑποχωρῶν, μὴ εὐένδοτος : Φίλ.Μηχ.π. Θεῶν 269.

ἀνευήκοος-ον μτγν. ὁ μὴ ὑπακούων, δυσπειθής, ἀνυπάκουος.

ἄνευθε κ. -**θεν** (πρὸ φωνήεντος) ἄνευ, χωρίς : Ἰλ.Χ 39 **οἶος ἄνευθ' ἄλλων,** Ὀδ.Π 239 **μούνω ἄνευθ' ἄλλων·** 2) μακράν : Ἰλ.Φ 78 **ἄνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε,** αὐτ.Χ 300 **ἐγγύθι μοι θάνατος κακός οὐδὲ τ' ἄνευθε.**

ἀνεύθετος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ εὔθετος, ὁ μὴ ἐν προσφόρῳ χρόνῳ ἢ τόπῳ ἢ περιστάσει ὢν ἢ γενόμενος, ὁ ἀπρόσφορος, ὁ ἀκατάλληλος : ΚΔ Πραξ.27,12 **ἀνευθέτου τοῦ λιμένος ὑπάρχοντος πρὸς παραχειμασίαν.**

ἀνευθύγραμμος-ον νεώτ. ὁ μὴ εὐθύγραμμος, μὴ κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν κείμενος : **ἀνευθύγραμμοι ὁδοί, - οἰκοδομαί.**

ἀνεύθυνα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ **εὐθύνης,** ἄνευ ὑποχρεώσεως : **μιλεῖ, - συμβουλεύει, - διαχειρίζεται ἀνεύθυνα.**

ἀνευθυνία (ἡ) μσν. τὸ ἀνεύθυνον, ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνευθύνου βλ. λ.

ἀνεύθυνος (-η)-ο(ν) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. συνηθέστ. ἀττ. **ἀνυπεύθυνος** ὁ μὴ ὑπέχων εὐθύνας, μὴ ὑποκείμενος εἰς εὐθύνην, μὴ ὑπόλογος, μὴ ὑποχρεούμενος νὰ δώσῃ λόγον, αἰτιολογίαν ἢ ἀπολογίαν διὰ τὰς πράξεις του : Ἡρ.3,80 **ἔξεστι ἀνευθύνῳ ποιέειν τὰ βούλεται,** Ἀριστλ.Πολιτ.2,9 **διόπερ βέλτιον αὐτοὺς μὴ ἀνευθύνους εἶναι, - ἀνεύθυνος ἄρχων,** Λασκαρ.Λυχν.12 **ἀνεύθυνος δὲν εἶναι κανένας·** 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπάγων εὐθύνην, ἐπὶ πράξεων : Θουκ.3,43,4 **ὑπεύθυνον τὴν παραίνεσιν ἔχοντας πρὸς ἀνεύθυνον τὴν ἡμετέραν ἀκρόασιν, - ἀνεύθυνος διαχείρισις, - ἀνεύθυνη ἐξουσία·** 3) ὁ μὴ εἰς δίκην ὑποκείμενος, ὁ ἀναίτιος, ὁ μὴ ἔνοχος : Λουκ. Ἀποκ.22 **τῶν προσταγμάτων τὰ μὲν ἀνεύθυνα** (μὴ εἰς δίκην ὑποκείμενα)· 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ καθ' οὗ δὲν δύναταί τις νὰ ἀξιώσῃ **εὐθύνας,** ἀκαταλόγιστος : Λουκ.Εἰκ.18 **παλαιὸς οὗτος ὁ λόγος ἀνευθύνους εἶναι καὶ ποιητὰς καὶ γραφέας, - τὰ μικρὰ παιδιὰ εἶναι ἀνεύθυνα·** 5) κ. νεώτ. νομ. ὁ μὴ ὑπόχρεως εἴς τι : Θεόφιλ.Εἰσ.2,20,477 **ἀνεύθυνος ὁ κληρονόμος, - συνομολογηθέντος ὅτι ὁ πωλητὴς εἶναι ἀνεύθυνος διὰ πᾶσαν ἐκ ῥυμοτομίας ἐλάττωσιν τοῦ γηπέδου·** 6) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ αἴτιος τινός : **ἀνεύθυνος διὰ τὴν κατάστασιν, - εἶναι ἀνεύθυνη σ' αὐτά·** 7) νεώτ. **τὸ ἀνεύθυνον** ὡς οὐσ. ἡ ἔλλειψις εὐθύνης : **τὸ ἀνεύθυνον τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος.**

ἀνεύθυντος-ον ὁ μὴ δυνάμενος νὰ γίνῃ εὐθύς : Ἀριστλ.Μετ.386 Λ 8 **καμπτὰ καὶ εὐθυντά, καὶ ἄκαμπτα καὶ ἀνεύθυντα.**

ἀνευθύνω εὐθύνω, καθιστῶ τι εὐθύ : Γαλ.18(1), 776 **ἐν χρόνῳ ἀνευθύνεται.**

ἀνευθύνως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεύθυνον βλ. λ. : **ἀνευθύνως ἀνεκοίνωσε.**

ἀνευθύτης (ἡ) μσν. ἡ ἔλλειψις εὐθύτητος, εἰλικρινείας : Θ.Στουδ. ἐν Μι.937.

ἀνευκρίνητος-ον νεώτ. ἀνευκρίνιστος βλ.λ.

ἀνευκρινήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευκρινίστως βλ.λ.

ἄνευκτος-ον ὁ μὴ εὐχόμενος : ΑΠ 10,108 **καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις·** 2) ὁ μὴ εὐχῆς ἄξιος, ὃν δὲν πρέπει νὰ εὔχηταί τις, ἀπευκταῖος.

ἀνεύλαβα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνευλαβῆ βλ.λ.2) : **ἀνεύλαβα κάνουν τὸ σταυρό τους.**

ἀνευλάβεια (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἔλλειψις εὐλαβείας, προσοχῆς, ἀμέλεια, ἀφροντισία : Κύριλλ. Ἀλ. ἐν Μι.10,1205 Α· 2) μσν. νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἡ ἔλλειψις σεβασμοῦ πρὸς τὰ τῆς θρησκείας, ἡ πρὸς τὰ θρησκευτικὰ ἀσέβεια.

ἀνευλαβής-ές μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ εὐλαβής, ὁ μὴ σεβόμενος ἢ μὴ φοβούμενος : Γρηγ. Νύσσ.Λόγ.2 **ὢ τῆς ἀνευλαβοῦς εὐλαβείας, - ἀνευλαβεῖς πρὸς τὸ πολίτευμα, - ἀνευλαβὴς συμπεριφορά·** 2) εἰδ. ὁ τὰ τῆς θρησκείας μὴ εὐλαβούμενος, ὁ θρησκευτικῶς ἀσεβής.

ἀνευλάβητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ σεβασμοῦ : **τοῦ μίλησε ἀνευλάβητα·** 2) εἰδ. ἄνευ εὐλαβείας, σεβασμοῦ εἰς τὰ τῆς θρησκείας.

ἀνευλαβητικά ἐπίρρ. δημ. ἄνευ εὐλαβείας θρησκευτικῆς, ἀσεβῶς.

ἀνευλαβητικός-ή-ό δημ. ὁ ἀνευλαβής, ὁ ἀσεβὴς πρὸς τὰ τῆς θρησκείας.

ἀνευλάβητος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων εὐλάβειαν, ἀνευλαβὴς βλ.λ.· 2) ὃν δὲν πρέπει τις νὰ εὐλαβῆται, ἰδίως ἐν θρησκ. σημ. : **ἀνευλάβητοι εἶναι κάτι τέτοιοι παπάδες, - ἀνευλάβητα καλογεροκαμώματα.**

ἀνεύλαβος-η-ο δημ. ὁ μὴ εὐλαβούμενος, ὁ μὴ σεβόμενος ἢ μὴ φοβούμενος, ὁ θρασύς, ὁ αὐθάδης : **ἀπὸ φυσικοῦ του ἀνεύλαβος καὶ ὑβριστής, - ἀνεύλαβο παιδί·** 2) ὁ ἀνευλάβητος, ὁ μὴ εὐλαβείας, σεβασμοῦ ἄξιος.

ἀνευλαβῶς ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνευλαβῆ βλ.λ.

ἀνεύλογα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ εὐλόγου αἰτίας ἢ δικαιολογίας, παραλόγως.

ἀνευλόγητα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνευλόγητον βλ.λ.

ἀνευλόγητος (-η)-ο(ν) μσν. κ. νεώτ. δημ. κ. **ἀβλόγητος** κ. **ἀβλόητος** ὁ μὴ τυχὼν εὐλογίας ἢ εὐλογιῶν, εὐχῶν : **ὁ ἀνελεήμων ζῇ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀνευλόγητος, - ἀνευλόγητος ἀπὸ τοὺς γονεῖς του·** 2) δημ. ὁ διὰ τὴν ἔλλειψιν εὐλογίας μὴ εὐοδούμενος, μὴ αὐξάνων, μὴ προοδεύων, μὴ ἐπωφελής : **ἀνευλόγητο τοῦ κλέφτη τὸ βιός·** ‖ κ. γεν. ὁ μὴ εὐοδωθείς, μὴ ἀποδοτικός, ἐπὶ γεωργικῆς συγκομιδῆς : **ἀνευλόγητες φέτος οἱ σπορές μας·** 3) εἰδ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ τυχὼν ἐκκλησιαστικῆς εὐλογίας, μὴ ὑπὸ ἱερέως εὐχητικῶς εὐλογηθείς : **ἀνευλόγητοι ἄρτοι, - ξαναπῆρε ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ ἀνευλόγητη τὴν εἰκόνα, - εἶναι ἀκόμη ἀνευλόγητοι** (δὲν ἐτέλεσαν τὸν θρησκευτικὸν γάμον

αὐτῶν], φρ. τὴν ἔχει ἀνευλόγητη [συζῇ μετ' αὐτῆς οὐχὶ ἐν νομίμῳ γάμῳ].
ἀνευλογήτως μσν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνευλόγητον βλ.λ. : Εὐχητ.Καν. **ἀνευλογήτως τὴν προσκομιδὴν οὐ δύνασθαι προετοιμάσαι.**
ἀνεύλογος (-η)-ο(ν) μσν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ εὔλογος, ὁ ἀπίθανος : Ν.Χων.Χρον.34 **ὑπόνοιά τις τὸν κρατοῦντα διέτρεχεν οὐκ ἀνεύλογος**, - **ἀνεύλογος εἰκασία**, - **ἀνεύλογοι φόβοι** (ἀθάσιμοι).
ἀνευλόγως ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. οὐχὶ εὐλόγως, ἀδικαιολογήτως, ἀπιθάνως.
ἄνευν Ἐπιγρ. ἄνευ.
ἀνευνοησία (ἡ) μτγν. ἔλλειψις εὐνοίας, δυσμένεια.
ἀνευόδωτος μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ εὐοδούμενος, ὁ μὴ εὐδοκιμῶν, ἀπρόκοπος.
ἀνευπαράδεκτος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ μὴ εὐχαρίστως, ἀβιάστως παραδεκτός, ὁ μὴ εὐπρόσδεκτος : Κύριλλ.'Αλ.'Ησ.58,8Ι4 **ἀνευπαραδέκτους ἐποιεῖτο τὰς λιτὰς τῶν ἑαυτοὺς τεταπεινωκότων.**
ἀνευπρεπής-ές κ. νεώτ. ὁ μὴ εὐπρεπής, ὁ ἄκοσμος, ὁ ἀνάρμοστος, ὁ ἀπρεπής.
ἀνευπρεπῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀκόσμως, ἀπρεπῶς· 'Ησ. ἐν. λ. **σχέδιον.**
ἀνεύρεσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. εὕρεσις ἀπολεσθέντος ἢ ἀγνώστου, ἀνακάλυψις : Εὐρ."Ιων 569 **ὦ τέκνον, εἰς μὲν σὴν ἀνεύρεσιν θεὸς ὀρθῶς ἔκρανε**, Πλούτ.Θησ.12 **ἐκείνῳ βουλόμενος ἀρχὴν ἀνευρέσεως παρασχεῖν** (τὴν αἰτίαν τῆς ἀνακαλύψεως), - **ἡ ἀνεύρεσις τῶν κλαπέντων.**
ἀνεύρετα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ δυνατότητος ἢ πιθανότητος ἀνευρέσεως.
ἀνευρέτης (ἡ) νεώτ. ὁ ἀνευρετὴς βλ. λ.
ἀνευρετής (ὁ) κ. νεώτ. ὁ ἀνευρίσκων, ὁ ἔχων ἔργον νὰ ἀνευρίσκῃ, ζητητής βλ.λ.: 'Επιγρ. **αἱρεθῆναι ἄνδρας ἐννέα τῶν πολιτῶν ἐκ τοῦ δήμου ἀνευρετὰς χωρίων τῶν δημοσίων εἴ τίς τι κέκτηται ἰδιώτης**· || νεώτ. γεν. ὁ εὑρίσκων τι ἀπολεσθέν.
ἀνεύρετος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ εὑρισκόμενος, ὁ δυσκόλως εὑρισκόμενος : Πλάτ. Νόμ.874 Α.Διοδ.Σ.5,20 **κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρόνους ἀνεύρετος ἦν.**
ἀνεύρημα (τὸ) εὕρεσις, ἀνακάλυψις : Παυσ. 5,9,2 **ἀπήνη οὔτε τὸ ἀνευρήματι οὐδὲν ἀρχαῖον.**
ἀνευρία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ παράλυσις.
ἀνεύριαστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐρεθισμοῦ τῶν νεύρων, ἄνευ ψυχικῆς ἐξάψεως, ἄνευ ὀργῆς,ἠρέμως.
ἀνεύριαστος-η-ο δημ. κ. -ίαστος ὁ μὴ διατελῶν εἰς ψυχικὴν ἔξαψιν, εἰς ὀργήν, ποὺ δὲν τὸν ἔπιασαν τὰ νεῦρά του, ὁ μὴ ἠρεθισμένος, μὴ ὠργισμένος, ἀντίθ. νευριασμένος· || ὁ ἀπὸ διαθέσεως ἤρεμος, ἀπαθής : **ἀνευρίαστος ἄνθρωπος.**
ἀνευρίαστος-η-ο δημ. ἀνεύριαστος βλ. λ.
ἀνευρίσκω κ. νεώτ. κ. δημ. ἀναζητῶν τι εὑρίσκω, ἀνακαλύπτω : 'Ηρ.1,67 **ἀνευρεῖν οὐκ οἷοί τε ἐγίνοντο τὴν θήκην τοῦ 'Ορέστεω**, Αἰσχ.'Αγ.1094 **ματεύει δ' ὧν ἀνευρήσει φόνον**, Εὐρ.ΙΤ 883 **τόδε σόν, ὦ μελέα ψυχά, χρέος ἀνευρίσκειν**,' Πλάτ. Φαιδ.100 Β **ἐλπίζω σοι ἐκ τούτων τὴν αἰτίαν ἐπιδείξειν καὶ ἀνευρήσειν ὡς ἀθάνατον ἡ ψυχή**, - **ἀνευρίσκω τὴν ἀλήθειαν**, - **τὰ κλαπέντα**· || νεώτ. κ. δημ. κ. συναντῶ : **ἐπὶ τέλους σὲ ἀνευρίσκω**, - **ἐκεῖ ποὺ περπατοῦσα τὸν ἀνευρίσκω μπροστά μου**· 2) παθ. Θουκ.1,128,6 **ὕστερον ἀνευρέθη**, - **ἀνευρέθησαν ἀρχαιότητες**, - **ἀνευρέθηκαν τὰ κλεψιμιά**· 3) μέσ. εὑρίσκω δι' ἐμαυτόν, ἀποκτῶ : 'Επιγρ. **ἱερὸν χῶρον ἀνευρομένην**· 4) κ. νεώτ. ἐξευρίσκω, ἐπινοῶ : Πλάτ.Φαῖδρ.273 C **ἔοικεν ἀποκεκρυμμένην τέχνην ἀνευρεῖν ὁ Τισίας**, Φιλήμ. 88,10 **ἀνευρεῖν πρόφασίν τινα**, - **ματαίως προσεπάθησε νὰ ἀνεύρῃ δικαιολογίαν του.**
ἀνεύρισμα (τὸ) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ἀνεύρυσμα βλ.λ.
ἀνευρισμός (ὁ) μτγν. νεώτ. κ.δημ. ἀνεύρυσμα βλ.λ.
ἄνευρος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων νεῦρα : 'Ιππ.Μοχλικ.41· || νεώτ. βοταν. **ἄνευρα φυτὰ** ἐκεῖνα, ὧν ὁ θαλὸς δὲν ἔχει νεῦρα· κ. **ἄνευρα φύλλα** τὰ στερούμενα ἐντελῶς νεύρων, οἷον τὰ φύκη· || γέν. φυτῶν τῆς τάξεως τῶν **ἠπατικῶν** τῆς ὑποδιαιρέσεως τῶν ἀειρογύνων· || νεώτ. ζῳολ. **τὰ ἄνευρα** περιληπτ. ὀνομασία ἐντόμων ἡμιπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀκανθιαδῶν**· 2) μτφ. κ.δημ. ἄτονος, πλαδαρός, ἀδύνατος : 'Αριστλ.27,4,11 **ἀνευρότερον καὶ ἀναρθρότερον τὸ θῆλυ μᾶλλον**, Πολύδ.2.234 « **Θεόπομπος δὲ ὁ κωμικὸς ἄνευρον εἴρηκεν· ἄπνους**, - **ἀσθενὴς ἀνέντατος** », - **ἄνευρος καὶ ὀκνὸς ἄνθρωπος.**
ἀνεύρυγχον (τὸ) νεώτ. ζῳολ. ἔντομα ὑμενόπτερα τῆς οἰκογενείας τῶν **ὀξυρρύγχων.**
ἀνεύρυνσις-εως μτγν. κ. νεώτ. εὔρυνσις, διαστολή, φάρδεμα : Γαλ.2,228 **ἐξ ἀνευρύνσεως ἢ ῥήξεως**, - **ἀνεύρυνσις τοῦ θώρακος**, - **ἀνεύρυνσις σήραγγος.**
ἀνευρύνω κ. νεώτ. διαστέλλω, πλαταίνω, φαρδαίνω : 'Ιππ.246,14 **ἀνευρύνειν τὸ στόμα τῆς μήτρης**, Λουκ.Νιγρ.16 **πᾶσαι ἀνευρύνονται ὁδοί**, - **ἀνηυρύνθη τὸ στόμιον τοῦ λιμένος**· || κ. μέσ. Φιλόστ.'Ηρ.19,9 **ἡ ῥὶς τοὺς μυκτῆρας ἀνευρύνετο**· || ἐμφανίζομαι, καθίσταμαι πλατύτερος : 'Αριστλ. Κοσμ.3,8 **ὁ ὠκεανὸς πάλιν ἀνευρύνεται**, - **ἡ ὁδὸς πρὸς νότον ἀνευρύνεται** (εἶναι εὐρυτέρα).
ἀνεύρυσις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἀνεύρυσμα βλ.λ.
ἀνεύρυσμα (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. εὔρυνσις, διαστολή, διαπλάτυνσις, οἷον ἀρτηρίας : Γαλ.7,725 **ἀρτηρίας ἀναστομωθείσης τὸ πάθος ἀνεύρυσμα καλεῖται**· || νεώτ. ἰατρ. ἀνεύρυσμα εἶναι ἡ διάτασις τμήματος ἀρτηρίας τινὸς προερχομένη ἐξ ἀνικανότητος αὐτῆς πρὸς ἰσορρόπησιν τῆς ἀρτηριακῆς πιέσεως : **ἀνευρύσματα τραυματικά**, - **ἁπλᾶ**, - **ἀρτηριακά**, - **ἀρτηριοφλεβώδη**· || **ἀνεύρυσμα στομάχου**, ἡ διεύρυνσις τοῦ στομάχου ἐξ ἀτονίας τῶν τοιχωμάτων αὐτοῦ.
ἀνευρυσματικός-ή-όν νεώτ. ἰατρ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἀνεύρυσμα βλ. λ. : **ἀνευρυσματικὸς σάκκος**, ὁ σχηματιζόμενος ἐν τῷ ἀνευρύσματι ὄγκος.
ἀνευρυσματώδης-ες μτγν. ὁ ὅμοιος μὲ ἀνεύρυσμα βλ. λ. : 'Αέτ.15,10.
ἀνευρυσμός (ὁ) εὔρυνσις, διαστολή, ἀνεύρυσμα βλ. λ. : "Αντιλλ. παρ' 'Ορειβ.35,24,2 **ἀνευρυσμὸς ἀρτηρίας**, Διοσκ.1,13 **μήτρας ἀνευρυσμός.**
ἀνεύρως νεώτ. κατὰ τρόπον ἄνευρον βλ. λ.
ἄνευς ἀντὶ ἄνευ 'Επιγρ. **ἄνευς βουλᾶν καὶ ζάμον πλαθύοντα.**
ἀνευσεβάστως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ τοῦ ὀφειλομένου σεβασμοῦ.
ἀνεύσπλαγχνος-ον νεώτ. ὁ μὴ εὔσπλαγχνος, ἀνοικτίρμων, ἀνίλεως, σκληρός.
ἀνεύσχημος-ον νεώτ. μὴ εὐσχήμος, μὴ εὐπρεπής : Κουμαν.ΝΛ 79 **τὸ τῶν ἐκφράσεων ἀνεύσχημον.**
ἀνευφήμησις-εως νεώτ. κ. ἀνευφημία ἡ διὰ φωνῶν, διὰ ζητωκραυγῶν ἢ ἄλλων ἐπαινετικῶν ἢ ἐνθουσιωδῶν φράσεων ὁμαδικὴ ἐκδήλωσις ἐπιδοκιμασίας : **ἡ ἀνευφήμησις τοῦ ἀγορητοῦ ὑπῆρξεν ὁμόθυμος**, - **ἡ ἀνευφήμησις προτάσεως**, - **προσώπου**, - **λόγου**, - **πράξεως.**
ἀνευφημητής (ὁ) νεώτ. ὁ ἀνευφημῶν, ὁ μεγαλοφώνως δι' ἐπαινετικῶν ἢ ἐνθουσιωδῶν λόγων ἐπιδοκιμάζων τινὰ ἢ τι· || εἰδ. ὁ κατ' ἐντολήν, ὁ ἐπ' ἀμοιβῇ ἀνευφημῶν, χειροκροτῶν ἐν δημοσίᾳ ὁμηγύρει ἐγκάθετος : **ἀνευφημητὴς θεάτρων.**
ἀνευφήμητος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ εὐφημηθείς, μὴ ἐπαινεθείς.
ἀνευφημία (ἡ) νεώτ. ἡ ἀνευφήμησις βλ. λ.
ἀνευφημίζω μσν. κ. δημ. ἀνευφημῶ βλ. λ. : Θ.Στουδ.217 Β **τοῦτον ἀνευφημίζοντες.**

ἀνεύφημος-ον μσν. ὁ μὴ εὔφημος, ὁ δυσοίωνος : Μεθοδ.417.

ἀνευφημῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ. φωνάζω, κραυγάζω θρηνῳδῶς ἢ ὀργίλως, ξεφωνίζω : Σοφ.Τρ. ἅπας δ' **ἀνευφήμησεν οἰμωγῇ λεώς**, Πλάτ.Φαίδ. 60 A Ξανθίππη **ἀνευφήμησέ τε καὶ τοιαῦτ' ἄττα εἶπεν, οἷα δὴ εἰώθασιν αἱ γυναῖκες**, Φιλόστρ. Ἡρ.738 **οἰμωγὴ τῆς Θέτιδος διεφοίτα τὸν στρατὸν ἀνευφημούσης τε καὶ τὸν υἱὸν βοώσης**· 2) μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. λέγω **εὐφήμει**, ἢ **εὐφημεῖτε**, μεγαλοφώνως ἐπαινῶ τινα, δι' ἐπευφημιῶν, ἐπιδοκιμάζω τινὰ ἢ τι : Ἰωσ.Πολ.2,21,4 **ἐπὶ τούτοις οἱ Ταριχαιᾶται μὲν αὐτὸν ἀνευφήμουν**, Ἡρωδιαν.6,4,1 **ταῦτα εἰπόντα τὸν Ἀλέξανδρον, πᾶς ὁ στρατὸς ἀνευφήμησε**, Ν.Χων.Χρον.457 B **ὡς βασιλέα σφῶν ἀνευφήμουν, - ζωηρῶς ἀνευφήμησαν τὸν ἀγορητήν**· ‖ μσν. ὑμνῶ, δοξολογῶ : Μηνι.1,1, Τροπάρ. **τὸν Βασίλειον πάντες ἀνευφημήσωμεν**, Συναξάρ. Γορδίου Μηνι.1,2 **ἐντὸς δὲ γενόμενος τοῦ θεάτρου τὸν Χριστὸν ἀνευφήμησε.**

ἀνευφήμως ἐπίρρ. νεώτ. οὐχὶ εὐφήμως, οὐχὶ μὲ ἀγαθὴν φήμην, ὑπόληψιν : **ἀνευφήμως γνωστός.**

ἀνεύφλεκτος-ον νεώτ. ὁ μὴ εὔφλεκτος, μὴ εὐκόλως καιόμενος : **ἀνεύφλεκτοι οἰκοδομικαὶ ὗλαι.**

ἀνευφραίνομαι μτγν. κ. νεώτ. εὐφραίνομαι βλ. λ. : Φίλ.2,476 **ἵνα . . φαντασίαις τῶν δικαίων ἀνευφραίνωνται**· ‖ μσν. αἰσθάνομαι εὐφροσύνην, εὐχαρίστησιν ἔκ τινος : Ἀρσβ.Μυθ.2,14 **ὅταν ἀπὸ τὸ φαγητὸν ἀνευφράνθησαν.**

ἀνευφρανσία (ἡ) μτγν. ἔλλειψις εὐφροσύνης, ἀγαλλιάσεως, εὐχαριστήσεως.

ἀνεύφραντος-ον μτγν. κ. δημ. ὁ μὴ εὐφραίνων, λυπηρός· 2) ὁ μὴ εὐφρανθείς· 3) δημ. κ. **ἀνάφραντος** κ. **ἄφραντος** ὁ μὴ εὐχάριστος ἢ ὁ μὴ χορταστικός, ἐπὶ ἐδεσμάτων : **ἀνεύφραντο φαΐ.**

ἀνευφρόσυνος-ον σχόλ. ἄχαρις, ἄθυμος.

ἀνευφωνῶ-έω σχόλ. ἀνευφημῶ βλ. λ.

ἀνευχαριστησία (ἡ) νεώτ. δημ. **ἀνευχαριστησιά** κ. **ἀνευχαριστιά** κ. **αὐχαριστησιά** τὸ νὰ μὴ εὐχαριστῆταί τις δι' ὅσα λαμβάνει ἢ κερδίζει, μεμψιμοιρία· 2) ἀχαριστία, ἀγνωμοσύνη.

ἀνευχαριστησιά (ἡ) δημ. ἀνευχαριστησία βλ. λ.

ἀνευχαρίστητος-η-ο δημ. ἀνευχάριστος βλ.λ.

ἀνευχαριστιά (ἡ) δημ. ἀνευχαριστησία βλ. λ.

ἀνευχάριστος-η-ο δημ. κ. **αὐχάριστος** ὁ μὴ εὐχαριστούμενος δι' ὅσα λαμβάνει ἢ κερδίζει, ὁ μεμψίμοιρος· 2) ὁ ἀχάριστος, ὁ ἀγνώμων.

ἀνεύχομαι κ. νεώτ. εὔχομαι ἐκ νέου ἢ ἄ. ἀνακαλῶ ὅσα πρότερον ηὐχήθην : Πλάτ.Ἀλκ.B 142 D· ‖ νεώτ. ἀπεύχομαι βλ. λ.

ἀνεφαγιά (ἡ) δημ. ἀναφαγιά, ὀλιγοφαγία, ἀνορεξιά.

ἀνέφαγος-η-ο δημ. ὁ τρώγων ὀλίγον, ὁ τρώγων ἀνορέκτως.

ἀνεφάλλομαι ἅλλομαι, πηδῶ πρὸς τὰ ἄνω, μόνον εἰς τὴν μτχ. **ἀνεπάλμενος** : Ἀπολλ.Ἀργ.2, 825, βλ. κ. **ἀναπάλλω.**

ἀνέφαλος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων νέφαλα βλ. λ., καθαρός, παστρικός.

ἀνέφαμα (τό) τὸ κατὰ πρῶτον φαινόμενον μέρος, κτίριον, σημεῖον τόπου τινός, οἷον χωρίου, κτήματος κττ. : **προχωρῶντας θὰ ἰδῇς ἀριστερὰ ἀνέφαμα τοῦ χωριοῦ δυὸ κυπαρίσια.**

ἀνεφάμιλλος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἐφάμιλλον, ἀσύγκριτος : **ἀνεφάμιλλος βιομηχανία, - τέχνη, - αἰών.**

ἀνεφαμίλλως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεφάμιλλον βλ. λ.

ἀνέφαντος-η-ο δημ. κ. **ἀνάφαντος** ὁ ἀφανὴς γενόμενος, ἄφαντος.

ἀνέφαπτος-ον ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἀπαγάγῃ ὡς δοῦλον, ἀνέπαφος : Ἐπιγρ. **ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον.**

ἀνεφάρμαστα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεφάρμοστον βλ. λ.

ἀνεφάρμοστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐφαρμοσθεὶς ἢ μὴ ἐφαρμοζόμενος : **ὁ νόμος παρέμεινεν ἀνεφάρμοστος, - ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐφαρμοσθῇ, - θεωρίες ἀνεφάρμοστες.**

ἀνεφαρμόστως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεφάρμοστον βλ. λ.

ἀνέφεδρος-ον ὁ ἄνευ δευτέρου ἀνταγωνιστοῦ, ὁ πρὸς ὃν νικήσαντα δὲν ἀνταγωνίζεταί τις, ἔφεδρος : Ἐπιγρ. **ἐστέφθην ἀνέφεδρος.**

ἀνεφέλετος-η-ο μσν. δημ. κ. **ἀνωφέλετος** κ. **ἀνωφέλευτος**, ὁ τὰς φρένας ἐλλιπής, τρελλός : Δουκαγγ. « ἀνεφέλετος stolidus, ἀνεφέλητον, λοχήν, πελλήν »· 2) δημ. ὁ ἀνωφελής, ὁ εἰς μάτην γινόμενος, ὁ ἀτελέσφορος : **ὅσα καὶ νὰ τοῦ κάνῃς ἀνεφέλετα**· ‖ ὁ ἀνίσχυρος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ παράσχῃ ὠφέλειαν ἢ ἐπικουρίαν, ὁ ἄχρηστος : **ἀνεφέλετος ἄνθρωπος.**

ἀνεφέλη (ἡ) δημ. ἡ νεφέλη, τὸ σύγνεφο.

ἀνεφέλκομαι ἕλκω διὰ τὸν ἑαυτόν μου : Μαν. 5,270 **ἀγρευτῆρι λίνῳ ἀνεφέλκετο ἐξ ἁλὸς ἰχθῦν.**

ἀνέφελος-ον ὁ ἄνευ νεφελῶν, καθαρός, ξάστερος : Ὀδ.Ζ 45 **αἴθρη πέπταται ἀνέφελος**, Ἀριστλ.Κοσμ.4,14 **ἀνέφελος ἀήρ**, Πλούτ. **ἀνέφελος νύξ**· 2) μτφ. ὁ μὴ καλυπτόμενος, φανερός : Σοφ.Ἠλ.1246 **ἀνέφελον (κακὸν) ἐπέβαλες οὔ ποτε καταλύσιμον**· 3) μτφ. ὁ ἄνευ θλίψεων, εὐτυχής : **εὔχομαι ὑμῖν βίον ἀνέφελον.**

ἀνεφέλωτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνέφελος, ἀσυννέφιαστος· ‖ δημ. συνηθέστ. μτφ. ὁ μὴ ἐξ ἐναντίων περιστάσεων ἐπισκοτούμενος, σκιαζόμενος : **ἀνεφέλωτη ζωή, - ἀγάπη.**

ἀνεφεσία (ἡ) νεώτ. νομ. τὸ ἀνεπίδεκτον ἐφέσεως, ἐπὶ δικαστικῆς ἀποφάσεως : Λεξικ. Νομοτεχν.40.

ἀνέφετος-ον νεώτ. νομ. ὁ μὴ δεκτικὸς ἐφέσεως, ὁ ἐκ πρωτοβαθμίου δικαστηρίου τελεσίδικος.

ἀνεφέτως ἐπίρρ. νεώτ. νομ. ἄνευ ἐφέσεως (ἀχρ.) : Λεξικ. Νομοτεχν.40.

ἀνεφής-ές μσν. ἀνέφελος, ἀσυννέφιαστος, αἴθριος : Εὐστ.σχόλ.Ἰλ.945 **αἰθέρι καθαρωτάτῳ καὶ ἀνεφεῖ.**

ἄνεφθος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἑψηθείς, ἄβραστος : Ἀντυλλ.π.Ματθ.Ἰατρ.251 **καλεῖται δὲ τὰ ἄνεφθα μακτά**, Γεωπον.10,67,1 **μέσησαι φακῆν ἄνεφθον**, Ἀγαθίας 216 **πλίνθους ἀνέφθους** (ὠμάς).

ἀνέφικτος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐφικτός, ἄφθαστος, ἀπροσπέλαστος, ἀκατόρθωτος, ἀνεπίτευκτος : Ψ Λουκ.55 **ἀνέφικτος ἀνθρώποις ἐστὶν οὐρανός**, Ἑρμοτιμ.67 **ἀνέφικτον ἀνθρώπῳ γε ὄντι, - ἀνέφικτος ἡ εὐδαιμονία, - ἀνέφικτος μέχρις ὥρας ἡ ἀνέλκυσις τοῦ βυθισθέντος πλοίου**· 2) μτφ. ὁ ὃν ἡ νόησις δὲν δύναται νὰ φθάσῃ, ἀκατανόητος : Λουκ.Χαλκ.3 **πολλὰ οὖν φαίνεται ἡμῖν καὶ τῶν εὐπόρων ἄπορα καὶ τῶν ἐφικτῶν ἀνέφικτα.**

ἀνεφίκτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. οὐχὶ ἐφικτῶς, ἀπροσπελάστως, ἀκατορθώτως.

ἀνεφόδευτος-ον μτγν. ἀνεξέλεγκτος, ἀνεξέταστος.

ἀνεφοδιάζω νεώτ. κ. δημ. ἐφοδιάζω ἐκ νέου, παρέχω τὰ ἑκάστοτε ἀναγκαῖα ἐφόδια, οἷον τρόφιμα, ἐνδύματα, ὅπλα : **ἀνεφοδιάζω στρατόν, - φρούριον**· ‖ κ. παθ. : **ἀνεφωδιάσθη πλήρως τὸ στράτευμα, - ἡ ἀγορά μας.**

ἀνεφοδιασμός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ νέου ἐφοδιασμός, ἡ ἐκ νέου παροχὴ ἐφοδίων, οἷον τροφίμων, ἱματισμοῦ, πυρομαχικῶν κττ. : **ἀνεφοδιασμὸς στρατοῦ, - στόλου, - φρουρίου.**

ἀνεφοδίαστα ἐπίρρ. δημ. κ. **ἀνεφόδιαστα** κατὰ τρόπον ἀνεφοδίαστον βλ.λ.

ἀνεφοδίαστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. κ. **ἀνεφόδιαστος** ὁ μὴ ἐκ νέου λαβὼν ἐφόδια, μὴ τυχὼν ἀνεφοδιασμοῦ βλ. λ. : **στρατός, - στόλος ἀνεφοδίαστος.**

ἀνεφοδιάστως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεφοδίαστον βλ.λ.
ἀνέφοδος-ον μσν. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἔφοδον, εἰς αἰφνιδίαν ἐπίθεσιν, ἐπιδρομήν : Ἰω.Λυδ. 3,32 **ἀνέφοδον φυλάττει ὁ Ρῆνος τὴν Γαλατικήν.**
ἀνεφόκαμα (τὸ) δημ. ἄ. **νεφόκαμα** κ. **συννεφόκαμα,** καιρὸς θερμὸς ἅμα καὶ νεφελώδης.
ἀνεφόπλιστος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἔχων τὸν διὰ πολεμικὴν ἐνέργειαν ὁπλισμόν, ἐπὶ πλοίων.
ἀνεφοπλίστως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ τοῦ διὰ πολεμικὴν ἐνέργειαν ὁπλισμοῦ, ἐπὶ πλοίων.
ἀνεφόρευτος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἐφορευόμενος, μὴ ἐπαρκῶς ἐποπτευόμενος, μὴ ἐπιτηρούμενος : **ἀνεφόρευτα σχολεῖα, - ἀνεφόρευτος ἀγορά.**
ἀνεφορεύτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἐποπτείας, ἄνευ τῆς δεούσης ἐπιβλέψεως, ἀνεπιτηρήτως.
ἀνέφραστος-η-ο δημ. ὁ ἀνέκφραστος, ὃν δὲν δύναταί τις διὰ λόγων νὰ δηλώσῃ, νὰ εἰκονίσῃ : Βαλαωρ.1,112 **ἀνέφραστη γλυκάδα.**
ἀνεφριτικός-ή-όν μτγν. ὁ μὴ δηλῶν, ὁ μὴ ἐνδεικνύων, ὁ ἀποκλείων πάθησιν τῶν νεφρῶν : Γαλην.17,1136 **ἀνεφριτικὰ συμπτώματα.**
ἀνέφροντα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ φροντίδων, ἀμερίμνως, ξέγνοιαστα· ‖ ἀμελῶς.
ἀνεφροντιά (ἡ) δημ. ἡ ἀφροντισία, τὸ ἀμέριμνον, ἡ ξεγνοιασιά· ‖ ἡ παραμέλησις.
ἀνεφρόντηγος-η-ο δημ. ἀνεφρόντιστος βλ.λ.
ἀνεφρόντιστος-η-ο δηλ. κ. ἀνεφρόντηγος ὁ φύσει μὴ ὑπὸ φροντίδων, μεριμνῶν ἀπασχολούμενος, ὁ ἀμεριμνῶν, ποὺ ἔχει ξεγνοιασιά : **σ' ὅλη του τὴ ζωὴ ἀνεφρόντιστος, - γυναῖκα ἀνεφρόντηγη·** 2) ὁ εἰς ὃν δὲν ἔλαχον φροντίδες, βιοτικαὶ μέριμναι, ποὺ δὲν τοῦ ἔτυχαν ἔγνοιες : **ἀπὸ μικρὸς ὄντας γερός, πλούσιος καὶ καλότυχος πέρασε ἀνεφρόντιστος ὅλη του τὴ ζωή·** 3) ὁ δι' ὃν δὲν κατεβλήθη ἡ δέουσα φροντίς, ποὺ δὲν τὸν ἐφρόντισαν, δὲν τὸν ἐγνοιάστηκαν : **ἀφήνει τὰ παιδιά της ἀνεφρόντιστα·** ‖ ὁ δι' ὃν δὲν ἐγένοντο αἱ ἀπαιτούμεναι, αἱ συνήθεις προμήθειαι : **ἔχω σήμερα τὸ σπίτι ἀνεφρόντιστο.**
ἀνέφροντος-η-ο δημ. ὁ ἀνεφρόντιστος βλ.λ.(1).
ἀνεφτασιά (ἡ) τὸ μὴ ἄγειν τι εἰς πέρας, τὸ μὴ συντελεῖν τι : **ἔχει ἀνεφτασιὰ σὲ ὅλα ποὺ καταπιάνεται·** ‖ τὸ μὴ φθάνειν εἰς τὸ προσῆκον ἢ εἰς τὸ σύνηθες τέρμα : κατάρ. **ἀνεφτασιὰ νὰ τὸν φάῃ** (νὰ ἀποθάνῃ προώρως).
ἀνέφταστα ἐπίρρ. δημ. ἀφθάστως βλ.λ.
ἀνέφταστος-η-ο δημ. ὁ μὴ φθάσας, μὴ ἀφικόμενος εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον : **θὰ 'ναι ἀκόμη ἀνέφταστοι στὴν Ἀθήνα·** 2) ὁ ὃν δὲν δύναταί τις νὰ φθάσῃ, ὁ ἄφθαστος : **ἀνέφταστα εἶναι τὰ βιβλία ἐκεῖ ποὺ τά 'βανες·** ‖ κ. μτφ. **ἀνέφταστη ἡ τύχη του·** 3) ὁ μὴ τὸν συνήθη χρόνον ζήσας : κατάρ. **ἀνέφταστος κι ἀνέσωστος νὰ 'ναι.**
ἀνεφύβριστος-ον μσν. ὁ ἀνύβριστος, ὁ μὴ παραβιασθείς, μὴ προσβληθείς : Μ.Ἀτταλειάτ.ἐν Σάθ. 1,42 **τὰ . . χρυσοβούλλια συνέχειν καὶ συντηρεῖν ἀνεφύβριστα.**
ἀνεφωτάρα (ἡ) δημ. ἡ μεγάλη, ἡ ἐν ἐντάσει πυρά : **ἡ ἀνεφωτάρα τοῦ καμινιοῦ.**
ἀνέχαλα ἐπίρρ. δημ. νωχελῶς, νωθρῶς.
ἀνέχαλος-η-ο δημ. κ. ἀνεχάλαγος ὁ μὴ φθειρόμενος· 2) ὁ νωχελής, ὁ νωθρός.
ἀνεχέγγυος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐχέγγυος, ὁ μὴ παρέχων ἀφ' ἑαυτοῦ ἐγγύησιν, ἀφερέγγυος : Θουκ. 4,55,4 **διὰ τὸ τὴν γνώμην ἀνεχέγγυον γεγενῆσθαι ἐκ τῆς πρὶν ἀηθείας τοῦ κακοπραγεῖν.**
ἀνέχεια (ἡ) νεώτ. δημ. κ. **ἀνεχειά** κ. **ἀνεχιά** τὸ νὰ μὴ ἔχῃ τις τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἡ ἀπορία, ἡ πενία, φτώχεια : **ἀνέχεια ταλαιπωρεῖ τοὺς ἀκτήμονας γεωργούς,** φρ. **τί δὲν κάν' ἡ ἀνεχειά.**
ἀνεχειά (ἡ) δημ. ἡ ἀνέχεια βλ.λ.
ἀνεχιά (ἡ) δημ. ἡ ἀνέχεια βλ.λ.
ἀνεχίτωμα (τὸ) δημ. κ. **ἀνεχύτωμα,** τὸ ἐκ νόσου ρῖγος, τὸ σύγκρυο.
ἀνέχολος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων, μὴ αἰσθανόμενος χόλον, ποὺ δὲν βαστᾷ κακία, δὲν χολιᾷ, ὁ ἄκακος, ὁ ἀμνησίκακος· ‖ ὁ μὴ ὀργίλος, ὁ πρᾶος.
ἀνέχομαι νεώτ. κ. δημ., ἐν εἰδ. μεσ. σημ. ὁ παθ. τ. τοῦ **ἀνέχω** βλ.λ. παρατ. νεώτ. **ἠνειχόμην,** δημ. **ἀνεχόμουν,** ἀόρ. νεώτ. **ἠνέχθην,** δημ. **ἀνέχθηκα,** ὑπομένω, ὑποφέρω τινὰ ἤ τι, ἀδιαμαρτυρήτως δέχομαί τι δυσάρεστον ἢ ἀπρεπές, στέργω, **ἀνέχονται τὴν τυραννίαν, - ἠνέχθη τὴν ὕβριν, - πῶς τὸν ἀνέχεται ;, - κανένας δὲν τ' ἀνέχεται αὐτά, - μόλις καὶ μετὰ βίας τὸν ἀνεχόμουν·** ‖ παραβλέπω, συγχωρῶ τι τὸ ἀπρεπές, τὸ ἐπίψογον, τὸ ἀνήθικον : **ἀνέχεται τὰς παρεκτροπὰς τοῦ υἱοῦ του, - ἀνέχεται τὴν ἀτιμίαν τῆς κόρης του, - οἱ ἀνεχόμενοι τὰς καταχρήσεις εἶναι καὶ αὐτοὶ ἀνήθικοι.**
ἀνεχόρταγα ἐπίρρ. δημ. κ. **ἀνεχόρταστα, ἄ. ἀχόρταστα,** ἀκορέστως,χωρὶς χόρτασμα, ἀπλήστως.
ἀνεχορταγιά (ἡ) δημ. κ. **ἀνεχορτασιά ἄ. ἀχορταγιά** κ. **ἀχορτασιά** τὸ μὴ χορταίνειν, μὴ κορέννυσθαι, ἡ ἀδηφαγία· κ. μτφ. ἡ ἀπληστία.
ἀνεχόρταγος-η-ο δημ. κ. **ἀνεχόρταστος, ἄ. ἀχόρταστος** κ. **ἀχόρταγος** ὁ ἀκόρεστος, ὁ ἄπληστος, ποὺ δὲν χορταίνει ποτέ του δι' ὅσων τρώγει ἢ πίνει ἢ μτφ. ἐξ ὅσων ἀπολαύει ἢ ἐξ ὅσων κερδίζει ἢ λαμβάνει ἢ παρ' ἄλλων ἀφαιρεῖ : **ἀνεχόρταγος στὸ φαΐ, - στὸ πιοτί, - στὴν ἀγάπη, - στὴ δόξα, - στὸ κέρδος, - στὸ χρῆμα, - ἀνεχόρταγος τοκογλύφος, - κλέφτης** κττ.
ἀνεχορτασιά (ἡ) δημ. ἄ. **ἀνεχορταγιά** βλ. λ.
ἀνεχόρταστος-η-ο δημ. ἀνεχόρταγος βλ.λ.· 2) ὁ μὴ ἐπαρκῶς φαγών, ὥστε νὰ χορτάσῃ : **σηκωθήκαμε ἀπὸ τὸ τραπέζι ἀνεχόρταστοι.**
ἀνεχουμίζω δημ. μεθ' ὁρμῆς ἐπιπίπτω κατά τινος, προχωρῶ ἐναντίον τινὸς βιαίως, ὁρμητικῶς, χουμάω, χυμίζω κατ' ἀπάνω του.
ἀνέχροζεν Ἡσ. « ἀνέχριμπτεν, ἀνῄρει ἢ ἀνεκούφιζεν ».
ἀνεχυρίαστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δοθεὶς ὡς ἐνέχυρον βλ.λ. : **ἀνεχυρίαστα κοσμήματα, - τίποτε δὲν ἄφησε ἀνεχυρίαστο·** 2) νεώτ. κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ δοθῇ ὡς ἐνέχυρον : **τὰ ἱερὰ σκεύη εἶναι ἀνεχυρίαστα.**
ἀνέχυρος-ον μσν. ὁ μὴ ἐχυρός, μὴ ἀσφαλής.
ἀνεχύρως ἐπίρρ. μσν. κατὰ τρόπον ἀνέχυρον βλ.λ. : Εὐστ.Πον.286,5 **ἤκουεν ὡς τὸ περίτειχος καταλαμβάνεται διὰ τὸ ἀνεχύρως ἔχειν.**
ἀνέχω κ. **ἀνίσχω,** παρατ. **ἀνεῖχον** κ. **ἀνῖσχον,** μέλλ. **ἀνέξω** κ. **ἀνασχήσω,** ἀόρ. **ἀνέσχον** κ. ποι. **ἀνέσχεθον,** παρακ. **ἀνέσχηκα·** ‖ μέσ. **ἀνέχομαι,** παρατ. **ἠνειχόμην,** μέλλ. **ἀνέξομαι** κ. **ἀνασχήσομαι,** ἀόρ. **ἀνεσχόμην** κ. **ἠνεσχόμην,** κ. νεώτ. **ἠνέχθην** ἀνυψῶ, ἀνατείνω, κρατῶ τι ἄνω, ὑψηλά, οἷον τὰς χεῖρας ὡς ἐν προσευχῇ : Ἰλ.Γ 318 **λαοὶ δ' ἠρήσαντο θεοῖς ἰδὲ χεῖρας ἀνέσχον,** Εὐρ.Ἠλ.592 **ἄνεχε χέρας, ἄνεχε λόγον, ἵει λιτὰς εἰς τοὺς θεούς·** ‖ ὅθ. συνεκδ. συμφραζόμενον μετὰ τοῦ εὐχή, εὔχομαι, ἱκετεύω : Σοφ.Ἠλ.636 **ἄνακτι τῷδ' ὅπως λυτηρίους εὐχὰς ἀνάσχω** (ὅπως ἀναπέμψω εὐχάς)· 2) γεν. ἀνυψῶ, κρατῶ τι ὑψηλά : Ἰλ.Η 412 **ὡς εἰπὼν τὸ σκῆπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσι** (οἱονεὶ ἐπικαλούμενος τοὺς θεούς)· ‖ Εὐρ.ΙΑ **τίς δ' ἀνασχήσει φλόγα; - ἐγὼ παρέξω φῶς ὃ νυμφίοις πρέπει** (ἐπὶ γάμου, ποῖος θὰ κρατήσῃ ὑψηλὰ τὴν λαμπάδα), αὐτ. Τρῳ.308 **ἄνεχε, πάρεχε, φῶς φέρε** (κράτει ὑψηλὰ τὴν λαμπάδα), Θουκ.4,111,2 **τὸ σημεῖον τοῦ πυρός, ὡς εἴρητο, ἀνέσχον** (ἀνύψωσαν τὴν δᾷδα ὡς σημεῖον)· ‖ συνεκδ. ἐπὶ ἀκοῆς, ἐντείνω : Αἰσχ.Ἀπ.126 **ἄκουε δ' ἀν' οὖς ἔχων** (τείνων τὸ

ούς): 3) βαστάζω, ὑποβαστάζω : Παυσ.5,11,5 **ἐν δὲ αὐταῖς ἔστι μὲν οὐρανὸν καὶ γῆν Ἄτλας ἀνέχων,** Εὐσ.Εὐαγγ.Π 5,34 **κίων ἀνέχων τὴν στέγην·** ‖ παθ. : Διον.'Αλ.3,55 **γέφυρα σκάφαις ἀνεχομένη** (βασταζομένη)· 4) μτφ. ἔχω ἐν τιμῇ, διατηρῶ : 'Οδ.Τ 111 **ὅς τε εὐδικίας ἀνέχῃσι,** Ἀριστφ.Θεσμ.948 **ὅταν ὄργια σεμνὰ θεαῖν ἀνέχωμεν,** Εὐρ.'Εκ.121 **τῆς μαντοπόλου Βάκχης ἀνέχων λέκτρ' Ἀγαμέμνων,** Θουκ.1,141,5 **αἱ περιουσίαι τοὺς πολέμους μᾶλλον ἢ αἱ βίαιοι ἐσφοραὶ ἀνέχουσι·** 5) παρέχω, παραχωρῶ : Πίνδ.Ν 7,131 **χρὴ δὲ πρὸς θεὸν οὐκ ἐρίζειν, ὃς ἀνέχει ποτὲ μὲν τὰ κείνων·** 6) ἐκφύω, βλαστάνω : Εὐρ.'Εκ. 458 **δάφνα θ' ἱεροὺς ἀνέσχε πτόρθους·** 7) ἐξέχω, ἀναδύομαι : 'Οδ.Ε 320 **οὐδὲ δυνάσθη ἀνσχεθέειν μεγάλου ὑπὸ κύματος ὁρμῆς,** 'Ηρ.2,29 **σκόπελοι ἐν τῷ Νείλῳ ὀξέες ἀνέχουσι·** ‖ γεν. προεξέχω : 'Ιλ.Ρ 310 **αἰχμὴ χαλκείη παρὰ ὦμον ἀνέσχεν,** 'Ηρ.7,123 **ἐπὶ Καναστραῖον ἄκρην, τὸ δὴ πάσης τῆς Παλλήνης ἀνέχει,** Θουκ.1,46,5 **ὧν ἐντὸς ἡ ἄκρα ἀνέχει τὸ Χειμέριον,** Δημ.675,25 **ἀκρωτήριον ἀνέχον πρὸς τὴν Ἴμβρον·** 8) ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἀνατέλλω : 'Ηρ.3,98 **πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα,** Αἰσχ.'Αγ.93 **ἄλλη δ' ἄλλοθεν οὐρανομήκης λαμπὰς ἀνίσχει** (λάμπει, ἐκτείνεται πρὸς τὰ ἄνω), Ξεν.Κυν.6,13 **ἅμ' ἡλίῳ ἀνέχοντι·** 9) μετὰ μτχ. ἐξακολουθῶ : Θουκ.7,48,3 **διασκοπῶν ἀνεῖχε,** Σοφ.Αἶ.212 **σὲ στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας·** ‖ κ. ἀπολ. : Θουκ.8.94,2 **ταύτῃ ἀνέχειν·** 10) ἔχω, κρατῶ ὀπίσω, συγκρατῶ : 'Ιλ.Ψ 426 **Ἀντίλοχ' ἀφραδέως ἱππάζεαι· ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους,** Θουκ. 6,86,4 **τοὺς ταῦτα κωλύοντας καὶ ἀνέχοντας τὴν Σικελίαν·** 11) ἀμτβ. παύω, σταματῶ : Θέογν.26 **Ζεὺς οὔθ' ὕων πάντεσσ' ἁνδάνει οὔτ' ἀνέχων·** ‖ διακόπτω, ἀναβάλλω : Θουκ.2,18,4 **ὁ δὲ προσδεχόμενος τοὺς Ἀθηναίους ἐνδώσειν τι ἀνεῖχεν** (ἀνέβαλλε, δὲν προέβαινεν εἰς δῄωσιν)· ‖ παύομαί τινος πρὸς ἄνεσίν μου : Σοφ.ΟΤ 174 **οὔτε τόκοισιν ἰηίων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες,** Πλούτ.'Αλέξ.33 **ἀνεχ- τοῦ φονεύειν·** 12) μέσ. ἀνυψῶ, κρατῶ τι ὑψηλὰ (καθὰ τὸ ἐνεργ. βλ. 2) : 'Ιλ.Ε 655 **ὁ δ' ἀνέσχετο μείλινον ἔγχος,** 'Οδ.Ξ 425 **κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυός·** 13) κ. μσν. κ. νεώτ. (βλ. ἀνέχομαι) ὑπομένω, ὑποφέρω, βαστῶ : 'Ιλ.Α 586 **τέτλαθι, μῆτερ ἐμή, καὶ ἀνάσχεο,** αὐτ.Σ 430 **τοσσάδε ἐνὶ φρεσὶν ἀνέσχετο κήδεα,** 'Οδ.Χ 423 **εἰριά τε ξαίνειν καὶ δουλοσύνην ἀνέχεσθαι,** 'Ηρ.1,169 **τὴν δουλοσύνην οὐκ ἀνεχόμενοι,** Χρον.'Ιέρακος 719 **οὐ τοῦτο γὰρ ἀνέξονται θεάσασθαι οἱ πάντες·** ‖ μετὰ γεν. : Πλάτ. Πρωτ.323 Α **ἅπαντος ἀνδρὸς ἀνέχονται,** Δημ.345. 24 **οὐδὲ τῶν τρόπαια λεγόντων ἀνέχεσθαι·** ‖ μετὰ μτχ. : 'Ηρ.1,80 **κάμηλον ἵππος οὐκ ἀνέχεται οὔτε τὴν ἰδέην αὐτῆς ὁρέων οὔτε τὴν ὀδμὴν ὀσφραινόμενος,** Αἰσχ.Πέρσ.838 **σοῦ κλύων ἀνέξεται,** Θουκ.2,74,1 **ἀνέχεσθαι καὶ γῆν τεμνομένην ὁρῶντας καὶ ἄλλο πάσχοντας,** Πλάτ.Πολ. 564 D **οὐκ ἀνέχεται τοῦ ἄλλα λέγοντος·** ‖ μετ' ἀπαρεμφ. : Αἰσχ.Εὐμ.914 **οὐκ ἀνέξομαι τὸ μὴ οὐ τήνδε τιμᾶν πόλιν,** Κρατῖν.311 **κοκκύζειν τὸν ἀλεκτρυόνα οὐκ ἀνέχονται·** ‖ στέργω, παραδέχομαι, συναινῶ : 'Ηρ.7,139 **ἀνέσχοντο τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν χώρην δέξασθαι·** 14) κρατοῦμαι ἀπὸ ἄλλου, συνάπτω ἐμαυτὸν πρὸς ἄλλον : 'Οδ.Ω 8 **ἀνὰ τ' ἀλλήλῃσιν ἔχονται** (ἐπὶ τῶν νυκτερίδων, κρατοῦνται ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην).

ἀνεχώρηγα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεχώρηγον βλ.λ., ἀδιαχωρήτως.

ἀνεχωρηγιά (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνεχώρηγου βλ. λ., τὸ ἀδιαχώρητον.

ἀνεχώρηγος-η-ο δημ. (ἀνε στερ. - χωρῶ) ὁ μὴ χωρῶν, μὴ ἐπαρκὴς εἰς χῶρον : **ἀνεχώρηγη εἶναι ἡ ἀποθήκη γιὰ τόσο πρᾶμα·** ‖ κ. μτφ. : **ἀπὸ τὴν γκρίνια του κατάντησε τὸ σπίτι ἀνεχώρηγο** (νὰ μὴ μὲ χωρᾷ).

ἀνεχώριγος-η-ο δημ. (ἀνε - στερ. χωρίζω) ὁ μὴ χωρισθείς, μὴ διανεμηθείς, ἀδιανέμητος, ἐπὶ περιουσίας, εἰδ. ἐπὶ κτημάτων : **ἀνεχώριγο ἔχουνε τὸ χωράφι, - τἄχουν ἀνεχώριγα·** ‖ κ. ὁ μὴ δεκτικὸς διανομῆς : **ἔτσι ὅπως εἶναι τὸ κτῆμα εἶναι ἀνεχώριγο·** 3) μτφ. ὁ μετ' ἄλλου στενῶς διὰ φιλίας συνδεόμενος, ἁ. συνηθέστ. **ἀχώριστος** : **ἀνεχώριγοι εἶναι οἱ δυό τους.**

ἀνεχώριστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ χωρισμοῦ, ἀχωρίστως, ἀδιανεμήτως, ἀδιαιρέτως, ἐν ἑνώσει.

ἀνεχώριστος-η-ο δημ. ὁ μὴ χωρισμένος, ἀχώριστος, ἀνεχώριγος· 2) ὁ μὴ χωρισμοῦ, διαχωρισεως, διανομῆς δεκτικός, ἀνεχώριγος.

ἀνεφᾶ (ἡ) εἶδος βοτάνης ἀγρίας, πιθ. τὸ **βατράχιον,** ἁ. **ἐλλέβορος ὁ λευκός** : Διοσκ.4,148.

ἀνεφαινυγμένως 'Ησ. « ἐσπουδασμένως ».

ἀνεφάκι (τὸ) δημ. ὁ μικρὸς τὴν ἡλικίαν ἀνεψιός.

ἀνέφανος (-η)-ο(ν) κ. δημ. ὁ μὴ πρόσφορος δι' ἕψησιν, ὁ τὴν ἕψησιν (τὸ βράσιμο) δυσχεραίνων, ἐπὶ ὕδατος : 'Ιππ.'Αέρ.2.32 **ὁκόσα δὲ ἐστιν ἁλυκὰ καὶ ἀνέφανα καὶ σκληρά·** 2) δημ. ὁ μὴ δεκτικὸς καλῆς, ἐπαρκοῦς ἑψήσεως, ποὺ δὲν εἶναι βραστερός, ἐπὶ ὀσπρίων, ἀντίθ. ἑφανός, δημ. **φανός.**

ἀνέφετος (-η)-ο(ν) Παπ. κ. δημ. ὁ ἀνέψητος, δυσκολόβραστος, ἀνέφανος βλ. λ.

ἀνεφητάρι (τὸ) δημ. τὸ μὴ διὰ πλύσεως καὶ ἡλιάσεως λευκανθὲν νῆμα, ἡ ἄπλυτη κλωστή.

ἀνέφητος (-η)-ο(ν) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δυσκόλως ἑψόμενος, ἀτελῶς, ἀνεπαρκῶς βράζων, κακόβραστος, δυσκολόβραστος : Τίμ.Λεξ.115 (ἐν λ. κεραοβόλον) **ἅτινα κατὰ τῶν κεράτων βαλλόμενα ἄτηκτα καὶ ἀνέφητα μένει, - ἀνέφητοι φακαί·** 2) μσν. κ. δημ. κ. ὁ μὴ ὑποστὰς ὄπτησιν, ὁ ἄφητος, ὁ ὠμός, ἐπὶ τροφῶν : Εὐστ.Πον. 140,49 **ἀνεφήτοις κρέασιν, - ἔχομε τὸ ἀρνὶ ἀνέφητο·** 3) μσν. κ. ὁ δύσπεπτος· 4) δημ. κ. ὁ μὴ καλῶς, ἐπαρκῶς ἑφθείς : **ἀνέφητη εἶναι ἡ πήττα, - ἀνέφητα βγῆκαν τὰ τοῦβλα.**

ἀνεφήχητα ἐπίρρ. δημ. ἀνεφύχηγα βλ.λ.

ἀνεφήχητος-η-ο δημ. ἀνεφύχηγος βλ.λ.

ἀνέφι(ον) (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. κ. **ἀνίφι** τὸ οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ἀνεψιὸς ἐν χρ. διά τε τὸ ἀρσ. κ. διὰ τὸ θηλ. : **ἀγαπᾷ ὅλα τ' ἀνέφια του.**

ἀνεφιά (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. κ. **ἀνιφιά** τὸ θηλ. τοῦ ἀνεφιός βλ.λ. : Ξεν.'Απομν.2,7,2 **συνεληλύθασι πρὸς ἐμὲ ἀδελφαί τε καὶ ἀδελφιδαῖ καὶ ἀνεψιαί,** Πλουτ.Σόλ.1 **ἀνεψιὰ μητρός, - ἐπροικοδότησε τὴν ἀνεφιάν του, - ἔχει τρεῖς ἀνεφιές.**

ἀνεφιαδῆ-έα (ἡ) θηλ. τοῦ **ἀνεφιαδοῦς** βλ. λ. : ΑΒ σχολ.Φρύνιχ.15,18 **ἀνεψιαδῆ ὅμοιόν ἐστι τῷ ἀδελφιδῇ, ἀνεψιοῦ καὶ ἀδελφοῦ θυγάτηρ.**

ἀνεφιάδης (ὁ) μτγν. ἀντὶ **ἀνεφιαδοῦς** βλ.λ.

ἀνεφιαδός (ὁ) μσν. ἀνεφιαδοῦς βλ.λ.

ἀνεφιαδοῦς (ὁ) θηλ. -ᾶδῆ ὁ υἱὸς ἢ ἡ θυγάτηρ τοῦ ἐξαδέλφου ἢ τῆς ἐξαδέλφης, μικρανεψιός : Φερεκρ.203,Δημ.1088,17 **τὴν ἀναγκαιοτάτην συγγένειαν ἔχομεν, ὄντες ἀνεψιαδοῖ ἐκείνῳ.**

ἀνεφιασμός (ὁ) νεώτ. ἡ ὑπὲρ τῶν ἀνεψιῶν κ. γεν. τῶν συγγενῶν μεροληπτικὴ προστασία, κατ' ἐξελλήν. τῆς διεθν. λ. **νεποτισμός.**

ἀνεφίδι (τὸ) δημ. κ. **ἀνιφίδι** ὑποκ. τοῦ ἀνεφιός, περιληπτ. ὡς τὸ ἀνέφι(ον) τοῦ τε ἀρσ. κ. τοῦ θηλ. : Σολωμ.'Ιατροσυμβ.4 **πῶς πεθαίνει τ' ἀνεφίδι | τοῦ δοτόρου τοῦ Ροΐδη,** παροιμ. **τ' ἀνεφίδια τοῦ δεσπότη παίρνουν τὰ διπλᾶ κανίσκια** (οἱ ἐν ὑπηρεσίᾳ τινὶ ὑφιστάμενοι εἶναι ἀπαιτητικώτεροι, ἀπληστότεροι εἰς δωροληψίαν).

ἀνεφιόκας-α δημ. σκωπτικῶς ὁ ἀνεφιός : **νὰ χαρῇς τὸν προκομμένο τὸν ἀνεφιόκα σου !**

ἀνεφιοκρατία (ἡ) νεώτ. ἐπικράτησις τοῦ νεποτισμοῦ, τοῦ ἀνεφιασμοῦ βλ.λ. : Κουμαν.Ν.Λ.80 **ἀνεφιοκρατία ἐν τῇ Παπικῇ αὐλῇ.**

ἀνεφιολόγιον (τὸ) νεώτ. περιληπτ. δημ. **ἀνεφολόγι** κ. **-λόι** περιληπτικῶς πάντες οἱ ἀνεφιοί τινος, συγγ. **συγγενολόγιον.**

ἀνεφιός (ὁ) θηλ. **-ά**, οὐδ. **-ἐφι(ον)** κ. μσν. κ. νεώτ.δημ. κ. **ἀνιφιός-ιά-ι** ὁ ἐξάδελφος, συνήθ. ὁ πρῶτος : Ἰλ.Ι464 **ἔται καὶ ἀνεφιοὶ ἀμφὶς ἐόντες κατερήτυον ἐν μεγάροισιν,** Ἡρ.5,30 **Ἀρισταγόρης γαμβρός τε ἐὼν καὶ ἀνεψιὸς Ἱστιαίου,** Ἰσ. ΙΙ,2 **δίδωσι τὴν ἀγχιστείαν** (ὁ νόμος) **ἀνεφιοῖς πρὸς πατρὸς μέχρι ἀνεφιῶν παίδων,** Θεόκρ.22, 170 **ἄμφω δ' ἄμμιν ἀνεφιὼ ἐκ πατρὸς ἐστόν·** 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ υἱὸς ἢ ἡ θυγάτηρ τοῦ ἀδελφοῦ ἢ τῆς ἀδελφῆς : Ἡρ.7,5 **Μαρδόνιος ὁ Γωβρύεω, ὃς ἦν Ξέρξῃ μὲν ἀνεφιός, Δαρείου ἀδελφεῆς παῖς·** ‖ νεώτ. κ. δημ. κ. τὰ τέκνα πρώτων ἢ καὶ δευτέρων ἐξαδέλφων.

ἀνεφιότεκνον (τὸ) μσν. τὸ τέκνον ἀνεφιοῦ, δημ. δευτερανίφι.

ἀνεφιοτεκνόπουλο (τό) δημ. τὸ τέκνον ἐξαδέλφου.

ἀνεφιότης (ἡ) συγγενικὴ σχέσις τῶν ἐξαδέλφων καὶ ἰδίᾳ τῶν πρώτων : Δημ.Ι068 **προειπεῖν τῷ κτείναντι ἐν ἀγορᾷ ἐντὸς ἀνεφιότητος** (δηλ. μέχρι τετάρτου βαθμοῦ).

ἀνεφούλης-α δημ. κ. **ἀνιφούλης** ὑποκορ. τοῦ ἀνεφιός, ὁ μικρὸς ἀνεφιὸς ἢ θωπευτ. ὁ ἀνεφιός.

ἀνέφυχα ἐπίρρ. δημ. ἀσθενῶς, ἄνευ δυνάμεως, ἄνευ θάρρους, μετ' ὄκνου, χωρὶς φυχή : **ἀνέφυχα δουλεύει, - μίλησε, - φέρθηκε.**

ἀνεφύχηγα ἐπίρρ. κ. **-ήχηγα** κ. **ἀνεφύχιστα** κ. **ἀνεφύχητα** ἄνευ λύπης διὰ τὴν δαπάνην, ἀφειδῶς : **ἀνεφύχηγα ξοδιάζει τὸ βιός του.**

ἀνεφύχηγος-η-ο δημ. κ. **-ήχηγος** κ. **ἀνεφύχιστος** κ. **ἀνεφήχητος** ὁ ἄνευ λύπης δαπανῶν, ποὺ δὲν τοῦ πονᾷ ἡ φυχὴ νὰ ξοδιάζῃ, ἀφειδής, πολυδάπανος, σπάταλος : **εἶναι ἡ γυναίκα του ἀνεφύχηγη καὶ γλήγορα θὰ φτωχήνουν·** ‖ ὁ ἄνευ λύπης, ἄνευ φειδοῦς ὢν ἢ γενόμενος ἢ ἀγορασθείς, ἐπὶ πραγμάτων : Σαρρ.Ἀν.ΛΗ ἐν λ. : **ἔχει στὸ σπίτι του καλὰ ἀνεφύχητα.**

ἀνεφύχητα ἐπίρρ. δημ. ἀνεφύχηγα βλ. λ.

ἀνεφύχητος-η-ο δημ. ἀνεφύχηγος βλ. λ.

ἀνεφύχιστα ἐπίρρ. δημ. ἀνεφύχηγα βλ.λ.

ἀνεφύχιστος-η-ο δημ. ἀνεφύχηγος βλ.λ.

ἀνέφυχος-η-ο(ν) μσν. κ. δημ. ὁ ἄνευ φυχῆς : Χρον.Μωρ.3Ι,8Ι **καὶ τὰ δέντρα τ' ἀνέφυχα κι ἐκεῖνα θέλουν κλάφει·** 2) δημ. κ. ὁ ἄνευ σθένους, θάρρους, ἄτονος, ἀντίθ. **φυχωμένος.**

ἀνέφω Σχολ. ἐκ νέου βράζω, ξαναφήνω.

ἄνεω κ. **ἄνεῳ** ἐπίρρ. ἐπ. (**ἀ-** στερητ. ἠμί = λέγω) ἀφώνως, ἀλάλως, σιωπηλῶς, ἐν σιγῇ : Ἰλ.Β323 **τίπτ' ἄνεω ἐγένεσθε Ἀχαιοί,** αὐτ.Γ84 **οἱ δ' ἔσχοντο μάχης ἄνεῳ τε γένοντο,** Ὀδ.Β240 **ἅπαντες ἧσθ' ἄνεω.**

ἄνεῳ ὀρθότ. ἄνεω βλ. λ.

ἀνέω ἀνακαθαίρω, ἀποφλοιῶ, πτίσσω, βλ. λ. : Παυσ.Γραμμ.Ἀπ.Ἀπ.3Ι Ἡσ. « ἀνεῖν, ἀνακαθαίρειν, - ἀναπολεῖν κριθὰς βεβρεγμένας ».

ἀνέῳγα ἀντὶ ἀνέῳγον παρακ. τοῦ ἀνοίγνυμι βλ.λ.

ἀνεῳγότως ἐπίρρ. Γλωσσ. ἐκ μτχ. **ἀνεῳγώς** παρακ. τοῦ **ἀνοίγω**, ἀνοικτά, φανερά.

ἀνεώκτης (ὁ) μσν. ἀντὶ ἀνοίκτης βλ.λ. : Ψ.Χρυσ. 7,499,25.

ἀνέωνται ἢ **ἀνέονται** ἰων. ἀντὶ **ἀνεῖνται** ἢ **ἀνέαται**, παρακ. τοῦ **ἀνίεμαι** : Ἡρ.2,Ι65 **ἀνέωνται ἐς τὸ μάχιμον.**

ἀνεώξει ἀντὶ ἀνοίξει : Ἐπιγρ. **τὸν τάφον ὃς ἂν ἀνεώξει.**

ἀνέῳξις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνοίγω : **ἀνέῳξις ὁδῶν καὶ πλατειῶν.**

ἀνέωξον Ἐπιγρ. ἀντὶ ἄνοιξον τοῦ ρ. ἀνοίγω.

ἄνεως ἐσφ. γρ. ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄνεω βλ. λ.

ἀνκωτέριστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ τοὺς νεωτέρους τρόπους, τὰς νέας συνηθείας δεχόμενος, στέργων, ἀκολουθῶν· 2) ὁ μὴ κατὰ τὸν νεώτερον τρόπον γινόμενος.

ἄνη (ἡ) ὅ,τι δύναται νὰ τελεσθῇ, ἄνυσις, πρᾶξις : Αἰσχ.Ἑπτ.7Ι3 **λέγοιτ' ἂν ὧν ἄνη τις** (νὰ λέγετε πράγματα ποὺ γίνονται), Καλλίμ.Ὕμν.Δ.90 **τῶν δ' ἀπὸ πάμπαν αὐτὸς ἄνην ἐκόλουσας·** Ἡσ. « ἄνη· ἄνυσις καὶ πρᾶξις ».

ἀνήβα (τὸ) δημ. κ. **ἀνίβα** κ. **ἀνέβα** (τὸ) τὸ εἰς ἀνωφέρειαν βαίνειν, ἡ ἀνάβασις : φρ. **στὸ ἀνήβα σὲ θέλω παληκάρι.**

ἀνηβάζω δημ. κ. ἀνι- κ. **ἀνεβάζω,** ἀόρ. **ἀνήβασα** κ. **ἀνε-,** μτχ. **ἀνηβασμένος** κ. **ἀνι-** κ. **ἀνε-** ἀναβιβάζω, Δουκάγγ. ἐν λ. «ἀνεβάζειν ἀντὶ ἀναβιβάζειν».

ἀνηβαίνω δημ. κ. **ἀνι-** ἀνεβαίνω βλ. λ.

ἀνηβασιά (ἡ) δημ. κ. **ἀνι-** κ. **ἀνεβασιά** ἡ ἀνωφέρεια· 2) ἡ ἄνοδος, ἡ πρὸς ἀνωφερὲς πορεία : **στὴν ἀνηβασιὰ κουραστήκαμε.**

ἀνηβάσκω ἡβάσκω, γίνομαι ἔφηβος ἢ ὁμοιάζω μὲ ἔφηβον, ξανανιώνω : Διον.Ἁλ.Ρητ.2,6 **ἀνανεάζεσθαι καὶ ἀνηβάσκειν.**

ἀνήβασμα (τὸ) δημ. κ. **ἀνι-** κ. **ἀνέ-** ἡ ἄνοδος· 2) ἡ ἀνωφέρεια· 3) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνηβάζω βλ.λ.

ἀνηβάτης (ὁ) δημ. κ. **ἀνι-** κ. **ἀνεβάτης,** ὁ ἀναβάτης ἢ ἀμβάτης, τὸ στρογγυλοειδὲς ἐργαλεῖον τῶν ὑποδηματοποιῶν δι' οὗ ἀνωθοῦσι τὸν καλόπουν ἐκ τοῦ ὑποδήματος (ξεκαλαποδιάζουν).

ἀνηβατησιά (ἡ) κ. **ἀνι-** ἡ πρᾶξις, ἡ συντέλεσις τῆς ζυμώσεως, ἐπὶ ἄρτου, πρβλ. φησιά, φουρνιά : **κάνουμε μιὰ ἀνηβατησιὰ τὴ βδομάδα** (ζυμώνουμε μία φορὰ τὴ βδομάδα).

ἀνηβατίζω δημ. κ. ἀνι- ἀόρ. **-άτισα,** μτχ. παθ. **ἀνηβατισμένος,** ἀμτβ. ὑφοῦμαι, αὐξάνομαι, ἀνεβαίνω, ἐπὶ τιμῆς πραγμάτων : **ἀνηβάτισε** (ἄ. ἀνέβηκε) **τὸ γέννημα** (ὑφώθη ἡ τιμὴ τῶν σιτηρῶν), **- ἀνηβάτισε τὸ παζάρι·** ‖ ἐπὶ προζύμης, ἐξογκοῦμαι, ἄ. **αὐγατίζω·** ἐπὶ ἄρτου ζυμίτου, ἔχω τὴν ἐκ τῆς ζυμώσεως ὄγκωσιν, φουσκώνω : **ἀνηβάτισαν τὰ φωμιά·** 2) μτβ. ὑφῶ, αὐξάνω, ἐν αἷς καὶ τὸ ἀμτβ. σημ. : **οἱ ἔμποροι ἀνηβάτισαν τὰ γεννήματα, - ἀνηβατίζω τὸ φωμί** (τὸ κάμνω ὥστε ν' ἀναβῇ, νὰ φουσκώσῃ, τὸ ζυμώνω).

ἀνηβατό (τό) δημ. κ. **ἀνι-** ὁ ζυμίτης ἄρτος : **τὴν Καθαροδευτέρα δὲ βγάνουν οἱ φοῦρνοι ἀνηβατό.**

ἀνηβατῶ-άω δημ. κ. **ἀνι-** ἐξογκοῦμαι, φουσκώνω, ἀνηβατίζω ἐν ἀμτβ. σημ. μ. περὶ προζύμης ἢ ἐνζύμου ἄρτου : **σκεπασμένα ἀνηβατᾶν τὰ φωμιά.**

ἀνήβησις-εως (ἡ) μσν. τὸ ἀνηβᾶν, ἐκ δευτέρου νεάζειν : ΜΨελλ.Χρον.9,222.

ἀνηβητήριος-α-ον ὁ ἐπιφέρων ἐκ νέου ἥβην, πρώτην νεότητα, ξανάνιωμα : Εὐρ.Ἀνδρ.552 **ἀνηβητηρίαν ῥώμην ἐπαινῶ λαμβάνειν.**

ἄνηβος-ον κ. νεώτ. δωρ. **ἄναβος,** ὁ μὴ ὢν ἀκόμη ἔφηβος, « ὁ μήπω εἰς ἥβην γενόμενος παῖς », ὁ μὴ ἔχων ἀκόμη « τὴν τρίχωσιν τῆς ἥβης », ἐπὶ ἀρρένων καὶ ἐπὶ θηλέων : Λυσ.Ι4,25 **ἐκώμαζε μεθ' ἡμέραν, ἄνηβος ἑταίραν ἔχων·** ‖ νομ. μσν. κ. νεώτ. **ἄνηβος** ὁ ἄρρην μέχρι συμπληρώσεως τοῦ Ι4ου ἔτους τῆς ἡλικίας του, τὸ δὲ θῆλυ μέχρι συμπληρώσεως τοῦ Ι2ου ἔτους : Νομ.3, Κωδ.5,60, Βασιλ.38.Ι9· 2) ὁ μὴ ἔχων τὴν ἀπὸ τῆς ἥβης ἀρχομένην γενετήσιον ὁρμήν, ὁ ἀναφροδισίαν πάσχων, ἀνίκανος : Ἀριστλ.ΖΙ58Ι Β22 **γίνονται δέ τινες ἄνηβοι ἐκ γενετῆς καὶ ἄγονοι διὰ τὸ πηρωθῆναι περὶ τὸν τόπον τὸν γόνιμον· ὁμοίως δὲ καὶ γυναῖκες·** 3) Ἡσ. « ἄνηβος· βόλου ὄνομα ».

ἀνηβότης-ότητος (ἡ) μσν. κ. νεώτ. τὸ νὰ εἶναί τις ἄνηβος βλ.λ.Ι) : ΓΠαχυμ.45D **ἐν ἀνηβότητι οὖσαν.**

ἀνηβῶ-άω γίνομαι πάλιν νέος, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν

ἐφηβικὴν ἡλικίαν : Αἰσχ.Ἱκ.606 **ὥστ' ἀνηβῆσαί με γηραιᾷ φρενί,** Εὐρ.Ἴων 1465 **ἀνηβᾷ δ' Ἐρεχθεύς,** Ἡσ. « ἀνηβᾷ· ἐκ δευτέρου ἀνθεῖ, νεάζει »· 2) γίνομαι ἔφηβος : Ἡσ.Ἔργ.132 **ὅτ' ἀνηβήσειε καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο·** 3) μτφ. διατελῶ ἐν ἀκμῇ, ἐνδυναμοῦμαι : Πλούτ.Ἠθ.5 E **μόνον ὁ νοῦς παλαιούμενος ἀνηβᾷ·** 4) μτφ. ἀνακτῶ τὴν ἄλλοτε ἀκμήν, ἐπανακμάζω : Φιλόστρ.Ἀπολλ.4,27, 167 **ὅθεν παλαῖστραί τε ἀνήβησαν καὶ σπονδαὶ καὶ τὰ φιλίτια ἐπανῆλθε.**

ἀνηγεμόνευτος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων ἡγεμόνα, ὁ μὴ καθοδηγούμενος : Λουκ.Ἰκαρομ.9 **ἀδέσποτος καὶ ἀνηγεμόνευτος·** ‖ νεώτ. εἰδ. ἐπὶ κράτους ἢ λαοῦ, ὁ μὴ ὑπὸ ἡγεμόνος κυβερνώμενος.

ἀνηγκμονικός-ή-όν μσν. ὁ μὴ ἁρμόζων εἰς ἡγεμόνα.

ἀνηγμένος-η-ον νεώτ. ἡ μτχ. τοῦ ἀνάγομαι ἐν εἰδ. σημ. ὁ ἐξ ἀναγωγῆς, ἐκ μετασχηματισμοῦ προκύπτων : μαθημ. **ἀνηγμένη μορφή** (ἡ ἐκ μετασχηματισμοῦ προκύπτουσα ἁπλουστέρα μορφή)· ὁμοίως **ἀνηγμένη ἐξίσωσις, - ἀνηγμένον κλάσμα - σχῆμα·** ‖ κ. ἐν τῇ φυσ. **ἀνηγμένη θερμότης** (ἡ ἐξ ἀναγωγῆς προερχομένη).

ἀνηγοῦμαι-έομαι διηγοῦμαι, ἀναφέρω, ἀνιστορῶ : Πίνδ.Ἰσθμ.5,43 **ἐμοὶ δὲ μακρὸν πάσας ἀναγήσασθ' ἀρετάς.**

ἀνήγρετος-ον ἀντὶ **νήγρετος,** ἀνέγερτος : Νόνν. Εὐάγγ.Ἰωσ.11,45 **ἀνήγρετος ὕπνος ὀλέθρου.**

ἀνηδέως ἐπίρρ. ἀντὶ ἀηδέως, μὲ ἀηδίαν : Ἱππ. 526,18 **ὅσοι τὸν οἶνον πίνουσιν ἀνηδέως.**

ἀνήδομαι παύω νὰ αἰσθάνομαι ἡδονήν, τέρψιν εἴς τι : ΑΒ « ἀνήδομαι ἐφ' οἷς ἥσθην· ἀντὶ τοῦ οὐκέθ' ἥδομαι Ἕρμιππος : **χἀ τόθ' ἥσθην ταῦτα νῦν ἀνήδομαι** ».

ἀνήδανος-ον μτγν. ὁ ἀηδής, ὁ μὴ προξενῶν ἡδονήν, δυσάρεστος, ἀτερπής : Ἰωσ.ΑΙ 17,3,1 **ἀνήδονον τιμωρίαν εἰσπεπραγμένος.**

ἀνηδόνως ἐπίρρ. μτγν. ἀτερπῶς, δυσαρέστως : Κλημ.Ἀλ.Στρωμ.7,12,874.

ἀνήδρομα ἐπίρρ. δημ. κ. **ἀνηδρομῆς** πρὸς τὸ ἄνω μέρος τῆς ὁδοῦ ὅ. **ἀπανώδρομα** ἀντίθ. **κατήδρομα** κ. **κατωδρομῆς.**

ἀνηδρομῆς ἐπίρρ. δημ. ἀνήδρομα βλ.λ.

ἀνήδυντος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἡδυσμένος, μὴ ἠρτυμένος μετ' ἡδύσματος, ὅθ. ἄνοστος : Ἀριστλ. Πρ.925 B 18, Ἀθην.9,366 B **καὶ ἅλας δὲ ἡδυσμένους ὁρῶ ἐν ἄλλαις παροψίσιν, ἀνηδύντων δὲ ἁλῶν πλήρεις οἱ κυνικοί·** 2) μτφ. δυσάρεστος, ἀτερπής, ἀπεχθής : Πλούτ.Ἠθ.799 D **ἦθος ἀνήδυντον, σκληρόν,** Θεμιστ.Λογ.17,218 B **τοῦ ἀκομμώτου ὕμνου καὶ ἀνηδύντου.**

ἀνηδύντως ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀνήδυντον βλ.λ. : Μιχ.Ψελλ.π.Σάθ.5,401.

ἀνήδυστος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ἀνήδυντος βλ.λ. : Μιχ.Ψελλ.ἐν Ρήτ.5,598,3 **ἠρώτησας τί ποτε καὶ αὖθις ἀνήδυστον.**

ἀνηθείη (ἡ) Ἡσ. « ὁμιλία ».

ἀνηθέλαιον (τὸ) κ. νεώτ. ἔλαιον ἐκ τῶν σπόρων τοῦ ἀνήθου : Γαλ.19,666.

ἀνήθευτος-ον μσν. ὁ μὴ νηθείς, ὅθ. ἀχειροποίητος, μὴ κατ' ἄνθρωπον ποιηθείς : Ἰω.Δαμασκ. 2,855 B **ἡδύπνους ῥοδωνία τοῦ πνεύματος, ἐξ ἧς Χριστὸς ἀνήθευτον ἐξ ἀσπορίας στολὴν περιεβάλετο** (διορθ. ἀνόθευτον).

ἀνήθικα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνήθικον βλ.λ.

ἀνηθίκευτος-ον Σχολ. ὁ μὴ ἐμφανίζων εἰς τὰ περιγραφόμενα ὑπ' αὐτοῦ πρόσωπα ἦθος, ἑνιαῖον χαρακτῆρα : σχόλ.Λυκόφρ.14 **δεῖ γὰρ τὸν ῥήτορα καὶ ποιητὴν ἀπομιμεῖσθαι τὰ ἤθη τῶν προκειμένων προσώπων καὶ μὴ ἀνηθίκευτον εἶναι.**

ἀνηθικοποίησις-εως νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνηθικοποιῶ βλ.λ.

ἀνηθικοποιῶ-έω καθιστῶ τινα ἀνήθικον, ἐθίζω, παρασύρω τινὰ εἰς ἀνηθικότητα, εἰς παράβασιν τῆς ἠθικῆς : **τοιαῦται κυβερνήσεις ἀνηθικοποιοῦσι τὴν κοινωνίαν.**

ἀνήθικος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἠθικός, ὁ στερούμενος ἠθικῆς, ὁ μὴ ἐνεργῶν κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἠθικῆς, ἐκεῖνος οὗ αἱ πράξεις δὲν εἶναι ἠθικαί, ὅ. **ἀσυνείδητος : ἀνήθικος κυβερνήτης, - ἐπιχειρηματίας, - ἔμπορος·** ‖ δημ. εἰδικώτ. ὁ εἰς τὰ ἐρωτικὰ ἐκτρεπόμενος, παραβαίνων τὰ χρηστὰ ἤθη : **ἀνήθικη γυναῖκα, - ἀνήθικα κορίτσια, - ἀνήθικο παιδί·** 2) ὁ μὴ ὢν ἢ ὁ μὴ γενόμενος συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς ἠθικῆς : **ἀνήθικος πρᾶξις - ἀνήθικα ἐμπόριο - ἀνήθικος γάμος, - ἀνήθικη προστασία·** ‖ νομ. **ἀνήθικος αἰτία, - αἵρεσις, - ἐνοχή, - σύμβασις** ἡ ἀντικειμένη εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη, δι' ὃ καὶ στερουμένη ἀγωγῆς πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς, ἀντιθέτως δὲ ὑποκειμένη εἰς ἀνατρεπτικὴν ἀγωγήν.

ἀνηθικότης-ότητος νεώτ. δημ. -ότητα (ἡ) ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνηθίκου βλ. λ. : **ἔχει ἀνηθικότητα·** ‖ ἡ κατάστασις τοῦ ἀνηθίκου : **ἡ ἀνηθικότης τῆς κοινωνίας·** 2) συνεκδ. ἡ ἀνήθικος πρᾶξις : **ἔκαμε μιὰ ἀνηθικότητα.**

ἀνηθίκως ἐπίρρ.νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνήθικον βλ.λ.

ἀνήθινος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὅ. **ἀνήτινος** ὁ ἐξ ἀνήθου κατεσκευασμένος : Θεοκρ.7,63 **ἀνήτινον ἢ ῥοδόεντα ἢ καὶ λευκοΐων στέφανον·** ‖ κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξ ἀνήθου ἢ ὁ καὶ μετ' ἀνήθου παρεσκευασμένος : Διοσκ.1,62 **ἀνήθινον μύρον,** Ἀρετ.78,49 **ἀνήθινος οἶνος, - ἀνήθινον ἔλαιον, - ἀνήθινο πιοτό·** 2) μτγν. κ. μσν. τὸ θηλ. **ἀνηθίνη** δροστικόν τι ἔμπλαστρον μετ' ἐλαίου ἀνηθίνου παρεσκευασμένον : Ἀλεξ.Τραλλ.84.

ἀνηθίτης (ὁ) οἶνος παρεσκευασμένος μετὰ σπερμάτων ἀνήθου : Γεωπ.8,3.

ἄνηθον (τὸ) κ. νεώτ. δημ. κ. **ἄνηθος** (ὁ) ὅ.γρ. **ἄννηθον,** ἰων. **ἄννησον,** αἰολ. **ἄνητον** κ. **ἄννητον** κ. **ἄννισον** (διοφ. τοῦ **ἄνισον**) φυτὸν ποῶδες ἀρωματικὸν τῆς τάξεως τῶν **σκιαδανθῶν,** οὗ δύο εἴδη εἶναι τῆς ἑλλην. χλωρίδος, τὸ **ἄγριον** (ἀγριάνηθο) κ. τὸ **βαρύοσμον** (ὁ ἄνηθος) ἀρχαιόθεν καλλιεργούμενον ὡς ἀρτυματικὸν ἐδεσμάτων, συστατικὸν ποτῶν, φαρμακευτικὸν καὶ μυρεψικόν : Σαπφ.Ἀπ.78 **ἄρπακας ἀννήτοιο συνέρραισ' ἀπάλαισι χέρσιν,** Ἀριστφ.Νεφ.982 **οὐδ' ἄνηθον τῶν πρεσβυτέρων ἁρπάζειν, οὐδὲ σέλινον,** αὐτ.Θεσμ. 486 **ὁ μὲν ἔτριβε κεδρίδας, ἄννηθον, σφάκον,** Ἀλκ.π.Ἀθην.15,674 D **ἀλλ' ἀνήτῳ μὲν περὶ ταῖς δέραισι,** σχόλ.Θεοκρ.7,63 « ἄνηθον τὸ μέλαθρον, ἄνισον δὲ τὸ γλυκάνισον ».

ἀνηθόξυλον (τὸ) μσν. τὸ ξυλῶδες μέρος καὶ ἰδίως αἱ ῥίζαι τοῦ φυτοῦ ἄνηθον βλ.λ. : Μυρεψ.8,52.

ἀνηθοποίητος-ον ὁ μὴ ἠθοποιῶν, ὁ μὴ ἐμφανίζων τὸ ἦθος, τὸν ἀκριβῆ χαρακτῆρα τοῦ προσώπου : Διον.Ἀλ.Λυσ.8 **οὐδὲν εὑρεῖν δύναμαι παρὰ τῷ ῥήτορι τούτῳ πρόσωπον οὔτε ἀνηθοποίητον οὔτε ἄψυχον·** ‖ ἀνήθικος : Κικ. Ἀττ.10,10,5.

ἄνηθος (ὁ) δημ. τὸ ἄνηθον βλ. λ.

ἀνηθόσπορος νεώτ. κ. δημ. ὁ σπόρος τοῦ φυτοῦ ἀνήθου τοῦ βαρυόσμου.

ἀνήιον ἐπ. παρατ. τοῦ **ἄνειμι** (εἶμι).

ἀνήκεστος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. (α στερητ. ἀκέομαι = θεραπεύω) ἀνίατος, ἀθεράπευτος : Σοφ. ΟΤ 98 **μίασμα χώρας .. ἐλαύνειν μηδ' ἀνήκεστον τρέφειν,** Ἱππ.Διαίτ.39 **ἁμαρτάδες ἀνήκεστοι,** Συναξάρ.Μαλοῦ Μηνι.10,16 **καὶ νοσημάτων ἀνηκέστων ἐκ θεοῦ χάριν εἴληφεν·** ‖ κ. νεώτ. ἀνεπανόρθωτος, γεν. ἐπὶ κακῶν : Ἡρ.1,137 **μηδένα τῶν ἑωυτοῦ οἰκετέων ἀνήκεστον πάθος ἔρδειν,** Θουκ.5,111,3 **ξυμφοραῖς ἀνηκέστοις ἑκόντας περιπεσεῖν,** Ξεν.Ἀν 2,5,5 **ἐποίησαν ἀνήκεστα κακά.**

- **ἀνήκεστος ἀπώλεια**· ‖ ὁθ. συνεκδ. **ἀνήκ- βουλεύομαι περί τινος** = καταγιγνώσκω θάνατον, κ. **ἀνήκ- πάσχω** = θανατοῦμαι, πρὸς μετριωτέραν ἔκφρ. : Θουκ.1,132 **μὴ ταχεῖς εἶναι περὶ ἀνδρὸς Σπαρτιάτου .. βουλεῦσαί τι ἀνήκεστον** (καταδικάσαι εἰς θάνατον), Πολυβ.3,39 **σφαλέντι μηδὲν παθεῖν ἀνήκεστον** (μὴ θανατοῦσθαι)· 2) ἀφόρητος, ἄμετρος : Ἰλ.394 **τότε καί μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος** (ἀφόρητον), Σοφ.Φιλ.186 **οὗτος .. κεῖται μοῦνος .. ἀνήκεστα μεριμνήματ᾽ ἔχων**· 3) δεινός, ἀχθεινός, λίαν βαρύς, πολὺ μεγάλος : Ἰλ.Ο 218 **νῶιν ἀνήκεστος χόλος ἔσται** (τὰ μέγιστα θὰ ὀργισθῶμεν), Δημ.537,8 **τὸν μὲν ὡς ἁπάντων τῶν ἀνηκέστων αἴτιον κολάζειν προσήκειν** (αἴτιον τῶν βαρυτάτων κακῶν), Πλούτ.Περ.36 **ἀνήκεστος διαφορά** (πολὺ μεγάλη)· 4) μτφ. ἐπὶ προσώπ. ὁ κακίαν ἀνίατον ἢ τοῖς ἄλλοις ἀφόρητον ἔχων, ὁθ. ἀδυσώπητος, ὠμός, σκληρός : Ξεν.Οἰκ.14,8 **τούτους ὡς ἀνηκέστους πλεονέκτας ὄντας ἤδη καὶ τῆς χρήσεως ἀποπαύω**, Ἰωσ.Αἰ 18,6 10 **πλεῖστα .. οὗτος εἰργάσατο δεινά, δυσόργητος ἐπὶ πᾶσιν ὢν καὶ ἀνήκεστος εἰς τὸ ἐργάζεσθαι καταστάς**· ‖ μτφ. ὁ ἀδιόρθωτος : Ξεν.Ἀπ.3,8,18 **ἀνηκέστῳ πονηρίᾳ νοσεῖν**· 5) ὁ βλάπτων ἀνεπανορθώτως, ὁ καταστρεπτικός, ὁ ὀλέθριος : Σοφ.Ἠλ.888 **θάλπει τῷδ᾽ ἀνηκέστῳ πυρί** (καταστρεπτικῷ), αὐτ.ΑΙ.52 **τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς** (ὀλεθρίας)· 6) συγκρ. **ἀνηκέστερος** δεινότερος, σκληρότερος, ὀλεθριώτερος : Ἀντιφ.5,91.

ἀνηκέστως ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀνήκεστον βλ.λ., ἀθεραπεύτως : Ἀρέτ.34,49 **ἀνηκέστως ἔχειν**· 2) δεινῶς, ἀχθεινῶς : Ἀππιαν.Ἐμφ.Πολ.2,123 **εἴ τις ἀνηκέστως ἔχει** (εἰς δεινὴν θέσιν εὑρίσκεται)· 3) ὀλεθρίως, καταστρεπτικῶς : Ἡρ.8,28 **τὴν ἵππον αὐτέων ἐλυμήναντο ἀνηκέστως**· 4) σκληρῶς, βαρβάρως, ἀδυσωπήτως : Ἡρ.3,155 **σεωυτὸν ἀνηκέστως διαθεῖναι** (βαρβάρως, σκληρῶς), Πολυδ.ἀπ.445 **ἀνηκέστως καὶ βαρέως βεβουλεῦσθαι περὶ αὐτῶν**· 5) ἀδιορθώτως, ἀμέτρως, ἀπρεπῶς, ἀφορήτως : Αἰσχίν.5,34 **ἀνηκέστως λέγειν** (φλυαρεῖν ἀμέτρως).

ἀνηκής-ές ἀνήκεστος βλ. λ. : Σοφ.Ἀπ.49.

ἀνηκίδωτος-ον ὁ ἄνευ ἀκίδος, αἰχμῆς, ἀντίθ. ἠκιδωμένος : Αἰσχ.Ἀπ.279· ‖ Ἐπιγρ. ΑΒ 411,146 **βέλη καταπαλτῶν ἀνηκίδωτα καὶ ἀπτέρωτα.**

ἀνηκοΐα (ἡ) κ. μσν. τὸ μὴ ἀκούειν, ἀπώλεια τῆς ἀκοῆς : Πλούτ.38 Β **καὶ τοῦτο ἔχει τὸ πρῶτον κακὸν ἡ ἀσιγησία, τὴν ἀνηκοΐαν**· 2) ἄγνοια : Πλούτ.676 C **τῆς ἀμαθίας καὶ τῆς ἀνηκοΐας**· 3) ἀνυπακοή, ἀπείθεια : Στέφ.Ρητορ.288,36, Θεοτόκ.Μηνι.10,4 **ἀντιλογίαν, ἀνηκοΐαν δεινήν.**

ἀνήκοος-ον κ. δημ. **ἀνήκουος** κ. **ἀνάκουος** ὁ ἐστερημένος ἀκοῆς, ὁ μὴ ἀκούων, ὁ κωφός : Ἀριστλ.Πρ.903 Β 38, Μόσχ.3,103 **ὁππότε πρᾶτα θάνωμες ἀνάκοοι ἐν χθονὶ κοίλᾳ εὕδομες**, Λυκόφρ.1451 **εἰς ἀνηκόους πέτρας**· 2) ὁ μὴ ἀκούσας, ὁ μὴ ἐξ ἀκοῆς πληροφορηθείς, ὁ μὴ μαθών τι : Πλάτ.Φαῖδρ.251 Β **τῶν Παλαμήδους τεχνῶν ἀνήκοος**, Λουκ.Παράσ.44 **οὐδεὶς ἀνήκοος Ὁμήρου** (κανεὶς δὲν εἶναι ποὺ νὰ μὴ ἔχῃ ἀκουστὰ τὸν Ὅμηρο)· ‖ γεν. ὁ ἄγνοιαν ἔχων, ὁ ἀμαθής, ὁθ. συνεκδ. ὁ ἄξεστος, ἀγροῖκος : Αἰσχ.1,141 **τῶν δικαστῶν ἀνηκόων παιδείας ὄντων** (ἀπαιδεύτων), Δημ.441,15 **τίς γάρ ἐστιν Ἑλλήνων ἢ βαρβάρων οὕτω σκαιὸς καὶ ἀνήκοος** (ἄξεστος)· 3) μτφ. κ. δημ. ὁ μὴ ὑπακούων, ἀνυπάκουος : Πολυδ.1,180 **στρατιώτης ἀπειθὴς καὶ ἀνήκουος, - ἀνήκουο (ἢ ἀνάκουο) παιδί**· 4) κ. δημ. ὁ μὴ ἀκουόμενος ἢ μὴ ἀκουσθείς : Ἀλκίφρ.3,35 **ἀνήκοα τέθυται τῷ Ὑετίῳ**, Φιλόστρ.Εἰκ.780,22 **ᾄσονται καὶ οὐδὲν ἀνήκοον τοῦ τοιούτου λόγου, - ἀνάκουο στὸν τόπο μας τέτοιο φονικό** (πρωτάκουστον).

ἀνήκοτος-η-ο δημ. κ. **ἀνήκοττος** (κοτίζω = παίζω κύβους, ριψοκινδυνεύω) ὁ μὴ ριψοκινδυνεύων, ὁ ἄτολμος, ἀντιθ. **ἀπόκοτος**· 2) συνεκδ. ὁ ἀσθενοῦς κράσεως, ὁ ἀδύνατος, ὁ ἀνίκανος : **ἀνήκοτος εἶναι ὁ ἄμοιρος ἀπὸ γεννησιμιοῦ του.**

ἀνήκουστα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνήκουστον βλ.λ.

ἀνηκουστία (ἡ) τὸ μὴ ἀκούειν, ἀνηκοΐα : Ἱππ.Νούσ.3,4· 2) μτφ. ἀπείθεια : Πλάτ.Νομ.671 Β **παρρησίας ἐμπίπλαται καὶ ἀνηκουστίας.**

ἀνήκουστος (-η)-ο(ν) κ. μσν. κ. νεώτ., μσν. κ. δημ, κ. **ἀνάκουστος** (στερητ. **αν**- ἀκουστός) ὁ μὴ ἀκουόμενος, μὴ δυνάμενος ν᾽ ἀκουσθῇ, μὴ ὑπὸ τῆς ἀκοῆς ἀντιληπτός : Ἀριστλ.Ψυχ.421 Β 5 **τοῦ ἀκουστοῦ καὶ ἀνηκούστου**, αὐτ.7 **ὥσπερ ὁ μικρὸς ψόφος ἀνήκουστος τρόπον τινά, -εἰς τὸ ἄκρον τῆς αἰθούσης ὁ λόγος του ἦτο ἀνήκουστος**, Σολωμ. : **ἀνήκουστος κελαηδιαμὸς καὶ λιγοθυμισμένος**· 2) ὁ μὴ προσήκων νὰ ἀκουσθῇ, οὗ τὸ ἄκουσμα ἀποφευκτέον, διὰ τὸ φρικτὸν ἢ τὸ φοβερὸν αὐτοῦ ἢ τὸ ἀθέμιτον κττ. : Σοφ.Ἠλ.1407 **ἤκουσα ἀνήκουστα .. ὥστε φρῖξαι**, Ἀντιφ.113,39 **δεήσεται ἀθέμιτα καὶ ἀτέλεστα καὶ ἀνήκουστα**· 3) ὁθ. συνεκδ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ φοβερός, ὁ παράδοξος, ὁ ἀπίθανος, ὁ ἀπίστευτος : Εὐρ.Ἱππ.362 **ἔκλυες ἀνήκουστα τῆς τυράννου πάθεα, - ἀνήκουστα ὄργια, - ἀνήκουστος βανδαλισμός**· ‖ νεώτ. κ. δημ. κ. πρωτάκουστος : **ἀνήκουστος πονηρία, - ἀνάκουστο ἔγκλημα**· 4) ὁ περὶ οὗ δὲν ἔχουσιν ἀκούσει, ὁ καθόλου ἄγνωστος : Ἡσ. «λιμένα κλυτὸν τὸν ἀνήκουστον, περὶ οὗ μηδεὶς ἤκουσε»· 5) **ἀνήκουστον** (τὸ) ἀνηκουστία, παρακοή, ἀπείθεια : Ξεν.Κυν.3,8 **ἁμαρτάνουσι** (κύνες) **τὸ ἀνήκουστον πολὺ ἔχουσαι.**

ἀνηκουστῶ-έω δὲν ὑπακούω, ἀπειθῶ : Ἰλ.Ο 236 **οὐδ᾽ ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων**, Αἰσχ.Πρ.40 **ἀνηκουστεῖν τῶν πατρὸς λόγων**, Ἡρ.6,14 **ἐναυμάχεον ἀνηκουστήσαντες τοῖσι στρατηγοῖσι**, Θουκ.1,84,3 **ὥστε αὐτῶν** (τῶν νόμων) **ἀνηκουστεῖν.**

ἀνηκούστως ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνήκουστον βλ. λ.

ἀνηκουῶ-έω μτγν. δὲν ἀκούω : Ἡρωδιαν.Ἐπιμ.188.

ἀνηκοῶ-έω μτγν. (δ. γρ.) ἀνηκουῶ, δὲν ἀκούω.

ἀνηκόως ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀνήκοον βλ.λ., συνηθ. μετὰ τοῦ ἔχω : Παυσ.10,17,13 **οἱ Ἕλληνες τὴν νῆσον ἀνηκόως εἶχον** (δὲν τὴν εἶχαν ἀκουστά), Πλούτ.Ἠθ.145 C **ἀνηκόως ἔχω ἀστρολογίας** (ἐν ἀγνοίᾳ εἰμὶ τῆς ἀστρ-).

ἀνήκω (ἀνὰ+ἥκω) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐξικνοῦμαι, φθάνω εἰς ὕψος : Ἡρ.2,127 **πυραμίδα ἐς τὰ ἐκείνου μέτρα οὐκ ἀνήκουσαν**· ‖ κ. μτφ. αὐτ.5,49 **ἀνήκετε ἀρετῆς πέρι ἐς τὰ μέγιστα**· 2) γεν. φθάνω, καταντῶ : Ἡρ.7,16 C **ἐς τοσοῦτό γε εὐηθείης ἀνήκει τοῦτο**, Θουκ.3,45,3 **τῷ χρόνῳ ἐς τὸν θάνατον αἱ πολλαὶ** (ζημίαι) **ἀνήκουσι**· 3) καταλήγω εἴς τι, ὁθ. προσαρμόζομαι : Ἡρ.2,104 **τοῦτο μὲν ἐς οὐδὲν ἀνήκει** (δὲν καταλήγει εἰς τίποτε, δὲν ἔχει ἐξαιρετικὴν σημασίαν), Σοφ.Τρ.1018 **τοὔργον τόδε μεῖζον ἀνήκει ἢ κατ᾽ ἐμὰν ῥώμαν** (εἶναι ὑπέρτερον τῶν δυνάμεών μου)· 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀναφέρομαι εἴς τι, ἔχω σχέσιν πρός τι, ἀνάγομαι εἴς τι : Δημ.1390,17 **τὰ μὲν οὖν εἰς γένος ἀνήκοντα τοιαῦτα δι᾽ αἰῶνος ὑπάρχει**, Ἀριστλ.Ἠθ.9,6 **τὰ εἰς τὸν βίον ἀνήκοντα** (τὰ ἔχοντα σχέσιν μὲ τὴν ζωήν), Διοδ.Σ.16,60 **τὰ πρὸς εὐσέβειαν .. ἀνήκοντα**, Ἐπιγρ. **τὰ εἰς τιμὴν καὶ δόξαν ἀνήκοντα, - αὐτὰ ἀνήκουσιν εἰς τὸ παρελθόν, - τοῦ ἀνήκει ἡ πρωτοβουλία**· 5) κ. νεώτ. κ. δημ. εἶμαι ἐξάρτημα, παρακολούθημα, κτῆμά τινος : ΠΔ Μακκαβ.1,10,40 **διὰ τὸ ἀνήκειν αὐτὰ τοῖς ἱερεῦσιν, - μοὶ ἀνήκει τὸ ἥμισυ τῆς οἰκίας, - ἡ περιουσία αὐτὴ μοῦ ἀνήκει**· ‖ νεώτ. κ. δημ.

κ. ἀναλογῶ : **μοῦ ἀνήκουν τὰ μισά·** ‖ κ. μτφ. νεώτ. κ. δημ. ἁρμόζω, προσήκω : **τοῦ ἀνήκει ἡ δόξα·** 6) εἶμαι κατάλληλος : ΚΔ Ἐφ.5,4 **καὶ αἰσχρότης καὶ μωρολογία ἢ εὐτραπελία, τὰ οὐκ ἀνήκοντα·** 7) ἐπανέρχομαι, γυρίζω πίσω : Πλάτ. Θεαίτ.196 B **εἰς τοὺς πρώτους πάλιν ἀνήκει λόγους·** 8) κ. νεώτ. **ἀνῆκον** (τό) τὸ πρέπον, προσῆκον : ΚΔ Φιλ.8 **πολλὴν ἐν Χριστῷ παρρησίαν ἔχων ἐπιτάσσειν σοι τὸ ἀνῆκον, - τὸ ἀνῆκον εἰς ἕκαστον·** 9) νεώτ. κ. δημ. κ. ἀπροσώπ. ἁρμόζει, πρέπον ἢ δίκαιον εἶναι : **εἰς ἐμὲ - εἰς σᾶς - εἰς ἐκείνους ἀνήκει.**

ἄνηλα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ τῆς ἡλιακῆς θερμότητος : **ἄνηλα δὲν ξεμουχλιάζει τὸ γλυκό, - δὲν ἀσπρίζει τὸ πανί·** 2) πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου : **ἄνηλα ξεκινήσαμε.**

ἀνηλάκατος-ον ὁ μὴ ἠσκημένος, ἀδαὴς εἰς τὴν ἠλακάτην, ὁ ἀγνοῶν νὰ νήθῃ : Μάτρων π. Ἀθην. 4,183 A **σκινδαφὸς τετράχορδος, ἀνηλακάτοιο γυναικός·** ‖ ὁ μὴ νήθων : Ἡσ. « ἀναλάκατος, οὐ πρὸς ἠλακάτην ἐργαζόμενος ».

ἀνήλατος-ον ὁ μὴ ἐλαυνόμενος, ὁ μὴ ἐλατὸς διὰ τῆς σφύρας : Ἀριστλ.Μέτε.385 A 16 **ἔστι δὲ τὰ μὲν ἐλατά, οἷον χαλκός, τὰ δὲ ἀνήλατα, οἷον λίθος καὶ ξύλον·** 2) μτφ. ἄκαμπτος, ἀπειθής : Ἀνακρ.140· Σουΐδ. « ὁ μηδέπω δαμασθείς ».

ἀνήλεα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνηλεῆ βλ.λ. : **ἅρπαξαν, ἔκαφαν, ἔσφαξαν ἀνήλεα.**

ἀνηλεγέω δ. γρ. τοῦ ἀπηλεγέω βλ.λ. : Ἡρωδιαν. ἐν Ἀπολλ.Ρ 2,17.

ἀνηλεγέως ἐπίρρ. σκληρῶς, ἀσπλάγχνως.

ἀνηλεγής-ές ἄσπλαγχνος, σκληρός : Κόιντ.Σμ.2,75 ἀνηλεγέος **πολέμοιο.**

ἀνηλεήμων-ονος (ὁ,ἡ) ὁ ἀνελεήμων, ὁ μὴ ἐλεῶν, ὁ σκληρόκαρδος : Νικοχάρ.ΑΒ 400,30.

ἀνηλεής-ές κ. νεώτ. μσν. κ. δημ. **ἀνήλεος** (νηλεος) ὁ νηλεής, ὁ μὴ ἔχων, ὁ μὴ αἰσθανόμενος ἔλεος, οἶκτον, ὁ ἄσπλαχνος, ὁ ἀπάνθρωπος, σκληρόκαρδος, ἐπὶ προσώπ. : Καλλιμ. εἰς Δηλ.106 **ἀνηλεὲς ἦτορ, - ἀνηλεὴς ἐχθρός·** Σουΐδ. ἐν λ. **ἀνάλγητος·** 2) ὁ γινόμενος κατὰ τρόπον ἀνηλεῆ, ἄσπλαγχνον : Ἀππιαν.Μιθρ.38 **σφαγὴ πολλὴ καὶ** ἀνηλεής, **- ἐπιδρομή - δῄωσις ἀνηλεής.**

ἀνηλέητος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. κ. **ἀνελέητος,** ὁ μὴ ἐλεούμενος, ὁ μὴ ἐλέους τυχών : Λυκοῦργ.148 **ἀνηλέητος ὑπὸ τῶν πολεμίων ἀπολέσθαι προαιρούμενος,** Λιβάν.Λογ.678,21 **ἀνελέητος θανεῖν, - ἀνελέητοι περιεπλανῶντο ἀνὰ τὴν ὕπαιθρον·** 2) ὁ ἀνάξιος ἐλέου, περιθάλψεως, ἀρωγῆς : Αἰσχ.2,163 **ἐγὼ μὲν ἀνηλέητός τις εἰμὶ ἄνθρωπος, οὐδὲ εὐσεβής, - ἀνηλέητοι εἶναι οἱ ἐξ ὀκνηρίας ἀργοί, - ἀνηλέητος κακοῦργος.**

ἀνηλεήτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ ἐλέου, ἄνευ οἴκτου, σκληρῶς, ἀπανθρώπως : Ἀριστφ.Ἀπ.51 D.

ἀνήλειπτος-ον κ. **ἀνήλειφος** κ. **ἀνήλιφος** μτγν. ὁ μὴ ἠλειμμένος : Ματθ.Ἰατρ.301,5 **ἔστω δὲ ἀνήλειπτα ταῦτα·** Σουΐδ. « ἀνήλειπτός ἐστι τὸ Ἑλληνικόν, οὐχὶ ἀνάλειπτος, οὐδὲ ἕτερον τοιόνδε οὐδέν»

ἀνήλειφος-ον μτγν. κ. **ἀνήλιφος** βλ. λ.

ἀνηλειφία (ἡ) μτγν. τὸ νὰ εἶναί τις ἀνήλειπτος, νὰ μὴ ἔχῃ ἀλειφθῇ : Πολύβ.3,87,2 **ὑπό τε τοῦ φύχους καὶ τῆς ἀνηλειφίας.**

ἀνηλεκτραγωγός-όν νεώτ. φυσ. ὁ μὴ ὢν ἀγωγὸς τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ὁ δι' οὗ δὲν διοχετεύεται τὸ *ἠλεκτρικὸν* ρεῦμα : Κουμαν.ΣΝΛ 80 **ἀνηλεκτραγωγὰ σώματα.**

ἀνηλεκτρικός-ή-όν νεώτ. φυσ. ὁ ἀνηλεκτραγωγὸς βλ. λ., μὴ ἠλεκτρισμοῦ δεκτικός.

ἀνηλέκτριστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δεκτικὸς ἠλεκτρίσεως, ὁ εἰς ὃν δὲν δύναται νὰ μεταδοθῇ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα· 2) μτφ. ὁ μὴ ἐνθουσιαζόμενος, μὴ συγκινούμενος, ποὺ δὲν ἠλεκτρίζεται, οἷον ἐξ ἐρωτικῆς ἐκδηλώσεως, ἐνθουσιώδους λόγου, ὡραίας ἐμφανίσεως κτπ.

ἀνηλεκτρίτονος-ον νεώτ. ἰατρ. ὁ εἰς ἐπίδρασιν ἠλεκτρισμοῦ ὑπὸ θετικὸν ἠλεκτρόδιον ὑποβαλλόμενος, ἐπὶ νεύρου ἢ μυός.

ἀνήλεος (-η)-ο(ν) μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔλεος ἔχων, ἄσπλαγχνος, σκληρόκαρδος : Ἐφρ. Σύρ. ἐν Μι.3,521, **- ἀνήλεος τύραννος.**

ἀνηλεῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνηλεῆ βλ. λ. : Πλάτ.Νόμ.3,697 D **ἐχθρῶς καὶ ἀνηλεῶς μισοῦντες** (ἀδυσωπήτως), Ἀνδοκίδ.34,14 **ἀποκτείνειν ἀνηλεῶς, - τοὺς ἠκρωτηρίασαν ἀνηλεῶς.**

ἀνηλής-ές δημ. ὁ ἀνηλεής βλ. λ. : Ἀλκμ. ἐν Ἐπιμ.Ὁμ.Γραμμ.1,60,24 **λεπτὰ δ' ἀταρπὸς ἀνηλὴς δ' ἀνάγκη.**

ἀνήλια ἐπίρρ. δημ. οὐχὶ ὑπὸ τὸν ἥλιον, ἐν σκιᾷ : δ.στίχ. **ἀνήλια πᾶν τὰ πρόβατα, προσήλια πᾶν τὰ γίδια.**

ἀνήλιαγα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἡλίου : **ἀνήλιαγα δὲν ἀσπρίζει τ' ἀμερικάνικο πανί.**

ἀνήλιαγος-η-ο δημ. ὁ ἀνήλιος, ὁ μὴ ὑπὸ τοῦ ἡλίου φωτιζόμενος, θερμαινόμενος, ποὺ ποτὲ δὲν τὸν εἶδε ἢ δὲν τὸν βλέπει ἥλιος : φρ. **ὁ βασιλιὰς ὁ ἀνήλιαγος** (ὁ χάρος), - **ὑπόγειο ἀνήλιαγο·** ‖ ὁ μὴ προσήλιος : **ἀνήλιαγο σπίτι·** 2) συνηθ. **ἀνήλιαστος** ὁ μὴ εἰς τὸν ἥλιον ἐκτεθείς : **ἀνήλιαγα ἀσπρόρρουχα δὲν ἀσπρίζουν, - ἀνήλιαγο κερί** (ὁ ἐκ μελισσῶν κηρός, ὁ μὴ δι' ἐκθέσεως εἰς τὸν ἥλιον λευκανθείς, **τὸ κίτρινο κερί·** 3) μτφ. ὁ μὴ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀναστραφείς, ἄπειρος, ἀθῷος, τρυφερός, ἐπὶ κορασίδων : **μιὰ μικρούλα ἀνήλιαγη·** ‖ τὸ θηλ. κ. ὡς οὐσ. ἐν μύθῳ : ἡ **ἀνήλιαγη** (ἡ βασιλοπούλα ποὺ ἥλιος δὲν τὴν εἶχε ἰδεῖ)· ‖ ἐπίσ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. μυθευόμενος ὄφις, ἀποφεύγων τὸν ἥλιον, οὗ τὸ δῆγμα εἶναι θανατηφόρον μόλις ὁ δηχθεὶς ἀντικρύσῃ τὸν ἥλιον.

ἀνηλιάζω κ. νεώτ. κ. δημ. ἐκθέτω εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιάζω : Πρωταγορίδ.4 **τὴν γὰρ ἡμέραν ἀνηλιάζοντες αὐτὸ** (τὸ ὕδωρ)· ‖ **νεώτ.** συνεχῶς ἐκθέτω εἰς τὸν ἥλιον : **ἡ σταφὶς ἐπὶ δεκαπενθήμερον ἀνηλιάζεται·** ‖ δημ. ἐκ νέου ἐκθέτω εἰς τὸν ἥλιον, ξεκαχλιάζω : **δὲν εἶχαν καλοστεγνώσει τὰ ροῦχα καὶ τ' ἀνήλιασα.**

ἀνηλιακό (τό) δημ. ὁ ἐπίστεγος, ξυστός, ἄ. ἡλιακός, δῶμα, ταράτσα.

ἀνήλιαστος-η-ο ὁ μὴ ὑπὸ ἡλιακὴν ἀκτινοβολίαν ἐκτεθείς, οἷον πρὸς ξήρανσιν, λεύκανσιν, στέγνωσιν : **ἀνήλιαστα σῦκα, - ροῦχα·** ‖ ὁ μήπω ἐπαρκῶς διὰ τοῦ ἡλίου ξηρανθείς : **ἀνήλιαστη εἶναι ἀκόμη ἡ σταφίδα·** 2) ὁ μὴ ὑπὸ τοῦ ἡλίου φωτιζόμενος, ἀνήλιος, **ἀνήλιαγος** βλ. λ.

ἀνηλίαστος-ον νεώτ. ὁ μὴ ὑπὸ ἥλιον πρὸς ξήρανσιν ἐκτεθείς, ἀνήλιαστος.

ἀνηλικιά (ἡ) δημ. ἡ ἀνηλικότης, τὸ νὰ εἶναί τις ἀνήλικος, ἄνηβος βλ. λ.· ‖ περιληπτ. οἱ ἀνήλικοι : φρ. **τὸν τρώει ἡ ἀνηλικιά** (ἐπὶ πτωχῶν ἐχόντων πολλὰ ἀνήλικα τέκνα).

ἀνηλικιότης-ότητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνηλίκου βλ. λ., ἄ. ἀνηλικότης : Ἰον.Κώδ.51.

ἀνήλικος (-η)-ο(ν) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν παιδικῇ ἡλικίᾳ, ὁ ἄνηβος : ΑΒ 2,184,2161 **σῶμα κόρης ἁρπαχθὲν ἀνηλίκῳ εὐθαλεῖ ὥρῃ . . τύμβος ὅδ' ἐγκατέχει, - ἀνήλικα τέκνα, - προστασία τῆς ἀνηλίκου νεότητος,** δ.τραγ. **ποὺ 'ναι μικρὴ κι ἀνήλικη καὶ** *πολυχαϊδεμένη,* Σολωμ. εἰς Μπάϊρον 123 **κι αἰσθανόντανε ἀνδρειότερα** | *στὴν ἀνήλικη* **καρδιά·** ‖ νομ. κατὰ τὸ ἀστ. δίκ. ὁ μὴ συμπληρώσας τὸ 21ον ἔτος : **ἄκυρος ἡ δικαιοπραξία ἀνηλίκου·** ‖ κατὰ τὸ ποιν. δίκ. **ἀνεύθυνος ἀνήλικος** ὁ μέχρι τοῦ 10ου ἔτους, **περιστατικῶς ὑπεύθυνος ἀνήλικος** (ἐὰν ἐνήργησε μετὰ διακρίσεως) ὁ ἀπὸ τοῦ 10ου μέχρι τοῦ 14ου ἔτους,

ὑπεύθυνος **ἀνήλικος** ὁ ἀπὸ τοῦ 14ου καὶ πέραν, **πρόνοια ὑπὲρ κρατουμένων ἀνηλίκων, - νόμος περὶ ἐργασίας** γυναικῶν **καὶ ἀνηλίκων.**

ἀνηλικότης-ότητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνηλίκου βλ. λ. ἀ. ἀνηλικιότης, ἰδίως ἐν νομ. χρ. ἀντίθ. **ἐνηλικότης.**

ἀνηλιό (τό) δημ. σκοτεινὸν δωμάτιον οἰκίας ἐν χρήσει ὂν ὡς ἀποθήκη, γιὰ κελάρι.

ἀνηλιοδείκτης (ὁ) Πάπ. ὁ ἀνηλίως, ἐν σκότει δεικνύων, ὁδηγῶν (ἀμφιβ. σημ.)

ἀνήλιος (-α)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὑπὸ τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ ἡλίου ὤν, μὴ ἡλιαζόμενος, ποὺ δὲν τὸν βλέπει ὁ ἥλιος, σκοτεινός, σκιερός : Αἰσχ. Πρ.453 **κατώρυχες δ' ἔναιον, ἄντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις,** Λουκ.Νεκυομ.9 **χωρίον ὑλῶδες καὶ ἀνήλιον, - ἀνήλιος οἰκία, - ἀνήλια ὑπόγεια,** Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.128 **τώρα τὸν βλέπω κι ἔρχεται κάτω σ' ἀνήλιο κάμπο·** ‖ νεώτ. ἐπὶ ἡμέρας, ἡ σκοτεινή, συννεφώδης : **ἀνήλιοι ἡμέραι τοῦ ἔτους.**

ἀνήλιπος-ον δωρ. **ἀνάλιπος** ἀντὶ **νήλιπος** βλ.λ. γυμνόπους, ἀνυπόδητος, ξυπόλυτος : Θεοφρ.4,56 **εἰς ὄρος ὄκχ' ἕρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο,** Βάττε.

ἀνηλίπους-ουν ἀνήλιπος βλ. λ.

ἀνηλιφής-ές **ἀνήλειπτος** βλ. λ.· Σουΐδ. «ἀνηλιφὴς ναῦς, ἡ μὴ ἀλιφεῖσα πίσσῃ».

ἀνήλιφος-ον ἀνήλειπτος βλ. λ. : Φιλάγρ.π.Ματθ. Ἰατρ.61,18 **τρίβειν τὸ δέρμα χερσὶν ἀνηλίφοις.**

ἀνήλπιστος-η-ο δημ. ἀνέλπιστος βλ. λ.

ἀνηλυσίη (ἡ) ἀνήλυσις βλ.λ. ἐπιστροφή : Χρησμ. π. Λακταντ.7,13,5.

ἀνήλυσις-εως Ἡσ. «ἄνοδος, ἐπάνοδος».

ἀνηλῶ-όω Ἐπίγρ. ἀναλόω.

ἀνήλωμα (τὸ) Ἐπίγρ. Παπ. ἀντὶ ἀνάλωμα βλ.λ. : Ἐπίγρ.Ἑλλ.7,3074 **τοῖς ἰδίοις ἀνηλώμασι.**

ἀνηλώσας **ἀνηλώσωσι** Ἐπιγρ. κ. Πάπ. ἀντὶ **ἀναλώσας, ἀναλώσωσι.**

ἀνηλωτικός-ή-όν ἀναλωτικός, ὁ τῆς ἀναλώσεως : Παπ. **μέτρῳ ἀνηλωτικῷ.**

ἀνήλωτος-ον Πάπ. ὁ μὴ προσηλωμένος, ἀκάρφωτος· Σουΐδ. ἐν λ. **ἀγόμφωτος.**

ἀνήμελκτος-ον ὁ μὴ ἡμελγμένος, ἀνάρμεκτος : Ὀδ.Ι 439 **θήλειαι δὲ μέμηκον ἀνήμελκτοι.**

ἀνημένω δημ. ἀναμένω βλ.λ. : Ἐρωτόκρ.Α 514 **πῶς νά 'ρθῃ κι ὁ τραγουδιστὴς καὶ μὲ χαρὰ ἀνημένει | ἐκεῖνον . .**

ἀνήμερα (1) ἐπίρρ. δημ. (ἡμέρα) κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας : **ἀνήμερα τὴ Λαμπρή, - τὰ Χριστούγεννα** (κατ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, τῶν Χριστουγέννων) αὐθημερόν : **πήγαμε καὶ ἤρθαμε ἀνήμερα.**

ἀνήμερα (2) ἐπίρρ. δημ. (ἥμερος) ἀγρίως, ἀσπλάγχνως, ἀπανθρώπως, σκληρῶς.

ἀνημέρευτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐξημερώσεως.

ἀνημέρευτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. κ. **ἀνημέρωτος** ὁ μὴ **δεκτικὸς ἡμερώσεως,** ἐπὶ ἀνθρώπων, ζῴων, φυτῶν· ‖ ἐπὶ τόπων, ὁ μὴ δεκτικὸς καλλιεργείας· ‖ συνεκδ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ πραΰνῃ, νὰ ἐξευμενίσῃ, νὰ ἡμερέψῃ.

ἀνήμερος (-η)-ο(ν) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἡμερωθείς, μὴ ἡμερωμένος, ἢ ὁ μὴ δεκτικὸς ἡμερώσεως, ἄγριος, ἀτίθασος, θηριώδης : Αἰσχ.Πρ.716 **ἀνήμεροι γὰρ οὐδὲ πρόσπλατοι ξένοις,** Ἀνακρ. ἐν σχολ. Ἡφαιστ.8.5 **οὐ γὰρ ἀνημέρους ποιμαίνεις πολιήτας,** Ἀθην.13.607 Α **ἐλεφάντων ἀγριώτεροι, ἔτι δὲ ἀνημερότεροι,** Συναξάρ.Οὔρπαα. Μηνι.3,9 **ἐξεβρόντησκν ὡς ἀνήμερος θήρ, προσειπών,** Διγ.Ἀκρίτ.4,20 **ὡς λέων θρασύς, ἀνήμερος, ἄπονος, αἱμοπότης, - οἱ ἀνήμεροι κατακτηταί, - ἀνήμερη καρδιά, - θλίψη, - ἔχθρα, - κακία, - ἐχθρός, - πόνος ἀνήμερος·** ‖ ἐπὶ τόπων, ὁ δύσβατος, κρημνώδης, πετρώδης, ἄγριος ἢ ὁ παντελῶς χέρσος : Θεμίστ.Λ 27,333 **βάρβαρον καὶ ἀνήμερον χωρίον·** ‖ ἐπὶ δένδρων κ. γεν. φυτῶν, ὁ ἄγριος, ὁ μὴ καλλιεργούμενος : Λουκ.Προμ.12 **ὗλαι ἀνήμεροι·** ‖ ἐπὶ ζῴων, τὸ ἀγριμαῖον, τὸ μὴ ἥμερον· δημ. μόνον περὶ τῶν θηρίων, ὅθ. ἡ φρ. θηρίο ἀνήμερο, ἐπὶ ἀνθρώπων σκληρῶν ἢ λίαν ἐξωργισμένων : **εἶναι θηρίο ἀνήμερο, - ἅμα τὰ ἔμαθε ἔγινε θηρίο ἀνήμερο.**

ἀνημκρότης-ότητος (ἡ) Γωσσ. σκληρότης.

ἀνημκρῶ-όω καθιστῶ ἥμερον, ἀπαλλάσσω τόπον ἐκ θηρίων, ἐξημερώνω : Σοφ.Ἀπ.233 **ὃς παρακτίαν στείχων ἀνημέρωσα κνωδάλων ὁδόν.**

ἀνημέρως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀγρίως, σκληρῶς : Διοδ.Σ Ἀπ.100 **τῶν ἀνημέρως δεσποζόντων.**

ἀνημέρωτος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἡμερωθείς, ὁ ἐν ἀγρίᾳ καταστάσει, ἐπὶ ἀνθρώπων, ζῴων, φυτῶν, τόπων : Φωτ.Λεξ.ἐκδ.Ρ.137,7 Σοφοκλῆς καὶ Κρατῖνος, **ἀνημέρωτος γῆ·** 2) ὁ μὴ δεκτικὸς ἐξημερώσεως, **ἀνημέρευτος** βλ.λ.

ἀνήμετος (ὁ) ἀνέμετος, μὴ ἐμῶν : Ἱπποκρ. Ἐπιδ.2,3,1· ‖ **κ. ὁ μὴ ἐμεσθείς,** ἀξέραστος.

ἀνημιωβολιαῖος-ον Σχολ.Σουΐδ. ἡμίσεος ὀβολοῦ ἄξιος : Ἀριστφ.Βατρ.554 **καὶ κρέα γε πρὸς τούτοις ἀνάβραστ' εἴκοσιν ἀνημιωβολιαῖα** (διορθ. ἀν' ἡμιωβολιαῖα).

ἀνημιωβόλιον (τὸ) ἡμιωβόλιον βλ.λ.

ἀνημπορεσιά (ἡ) δημ. κ. **-ία** ἀδιαθεσία, ἀσθένεια : Ἐγγρ.1720,ἐν Χιακ.Γλωσσ.70 **νὰ τὸν κυβερνοῦν εἰς τὸ γῆράς του καὶ εἰς τὴν ἀνημπορεσίαν του.**

ἀνημπόρετος-η-ο δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ γίνῃ, ὁ ἀκατόρθωτος : Ἐρωτοκρ.Α 168 **καὶ πράματ' ἀνημπόρετα κι ἀμοίαστα νὰ γυρεύῃς·** 2) ὁ μὴ ἔχων ἐπαρκῆ πόρον ζωῆς : **ἀνημπόρετη φαμίλια·** 3) συνεκδ. ὁ μὴ ἔχων δυνάμεις, ὁ ἐν ἀδυναμίᾳ εὑρισκόμενος· ‖ ὅθ. κ. ὁ ἔχων σωματικὴν ἀσθένειαν, νόσον, ἀδιαθεσίαν : **ἤμουν λίγο ἀνημπόρετος,** ἄ. συνηθέστ. **ἀνήμπορος.**

ἀνημπόρευτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων ἐπαρκῆ πόρον ζωῆς, ποὺ δὲν ἔχει μπόρεση, πτωχός, ἀντίθ. **πορευάμενος : λίγα τοῦ χωριοῦ τὰ χωράφια κι οἱ πιότεροί τους ἀνημπόρευτοι·** 2) ὁ σωματικῶς ἀσθενής, ἀνημπόρετος, συνηθέστ. **ἀνήμπορος.**

ἀνημπορεύω δημ. κ. **ἀνημπορῶ** κ. **ἀνημποριάζω,** ἀόρ. **ἀνημπόρεσα** ἢ **-όρεψα,** μτχ. παθ. **ἀνημπορεμένος** νοσῶ, εἶμαι ἀσθενής, ἄρρωστος, ἀνήμπορος : δ. τραγ. **τὴν κόρη π' ἀνημπόρεψε κρυφὸς καημὸς τὴν τρώει, - τὸ βόδι μας ὅσο πάει κι ἀνημπορεύει·** ‖ ἐξασθενῶ, ἔχω καχεξίαν, κ. ἐπὶ καταστάσεως : **ἀνημπόρεψε τὸ ἐμπόριο.**

ἀνημπόρητος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων δυνάμεις, ὁ ἐν ἀδυναμίᾳ ὤν : **εἶναι ἀνημπόρητος νὰ μὲ βλάψῃ ἐμένα·** 2) ὁ ἀνημπόρετος βλ.λ.

ἀνημπόρια (ἡ) δημ. κ. **ἀνημποριά** τὸ νοσεῖν, ἀσθένεια, ἀρρώστια, ἀδιαθεσία σωματική : **τὸν τσάκισε ἡ ἀνημπόρια** (ἡ παρατεταμένη ἀδιαθεσία)· ‖ γεν. ἡ ἔλλειψις δυνάμεων, ἐξάντλησίς : Ἐρωτόκρ.Δ.314 **νὰ σᾶς βοηθῶ τσ' ἀνημποριὲς ἐδῶ στὰ γερατειά σας·** ‖ περιληπτ. ἡ ἀθλιότης : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 34 **πῶς εἶχες δίπλα σου ἀσχημιὰ καὶ φέμα κι ἀνημπόρια.**

ἀνημποριά (ἡ) δημ. ἡ ἀνημπόρια, ἐξάντλησις : **ἀπὸ τὴν ἀνημποριὰ τὰ γόνατά μου εἶναι κομμένα·** 2) μτφ. ἔλλειψις πόρων, ἀχρηματία : **θέλω νὰ χτίσω μὰ ἡ ἀνημποριὰ δὲν μ' ἀφήνει.**

ἀνημποριάζω δημ. ἀορ. **ἀνημπόριασα,** μτχ. παθ. **ἀνημποριασμένος,** γίνομαι, καθίσταμαι βαθμηδὸν ἀσθενής, ἀδιάθετος : **ὅσο πάει κι ἀνημποριάζει ὁ κακομοίρης, - ἀνημπόριασε ἡ γελάδα·** ‖ κ. ἐπὶ φυτῶν : **ἀνημπόριασαν τὰ σπαρτά.**

ἀνήμπορος-η-ο δημ. κ. **ἀνέμπορος** ὁ σωματικῶς ἀδύνατος, ὁ **στερούμενος** ρώμης, ποὺ δὲν ἔχει μπορεσιά, ὅθ. ὁ γέρων ἢ ὁ ἀσθενής : Ἐρωτοκρ.Β 106 **οἱ ἀνήμποροι καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ νὰ**

φυλαχτοῦσι· 2) μτφ. ὁ τὴν θέλησιν ἀσθενής, ὁ ἄβουλος : Παλαμ.Τρισευγ.2 **κι ἄς τόνε σέρνει ἡ ποδιά της ἀνήμπορο·** ‖ ὁ κοινωνικῶς ἀσήμαντος, ὁ ἄπορος, ὁ πένης : **φτωχὸς κι ἀνήμπορος·** ‖ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πράξῃ τι : **ἀνήμπορος νὰ κάνῃ κακὸ κανενός.**

ἀνημπορῶ-άω δημ. εἶμαι ἀσθενής, ἀδιάθετος, ἀνήμπορος, συγγ. ἀνημποριάζω βλ.λ.

ἀνήμυκτος-ον (ἀμύσσω) ὁ ἀμυχήν, σχισμὴν μὴ ἔχων : Ἡσ. « ἀχάρακτος ».

ἀνήνασθαι ἀνήνατο ἀόρ. τοῦ ἀναίνομαι βλ.λ.

ἀνηνεμία (ἡ) ἡ ἔλλειψις ἀνέμου, νηνεμία : ΑΠ 9,544,4 **τοῖσιν θέλγω ἀνηνεμίην.**

ἀνήνεμος-ον ὁ ἄνευ ἀνέμου, γαλήνιος : Σοφ. ΟΚ 677 **φυλλάδα μυριόκαρπον ἀνήλιον, ἀνήνεμόν τε πάντων χειμώνων** (ἀνεπηρέαστον ὑπὸ τῶν χειμερινῶν ἀνέμων)· ‖ μτφ. ὁ ἄνευ ταραχῆς, ἄνευ σάλου : Πλούτ.Ἠθ.713 F **ἄχρι ἂν .. ἀθόρυβον καὶ ἀνήνεμον γένηται τὸ συμπόσιον.**

ἀνηνεμῶ-έω νηνεμῶ βλ.λ. : Στράβ.7,3,18.

ἀνηνεχυῖαν Ἡσ. « ἀναφέρουσαν ».

ἀνήνιος-ον (1) ΕΜ ἄνευ ἡνιῶν, ἀχαλίνωτος,αὐθάδης.

ἀνήνιος-ον (2) ἰων. ἀντὶ ἀνάνιος ἄνευ ἀνίας, ἄνευ δυσφορίας, ἄνευ πόνου : Ἱππ. παρὰ Γαλ.19,81 ἀνήνιος, **ἄλυπος καὶ ἀβλαβής.**

ἀνήνοθεν κ. **ἐνήνοθεν** ἐπανθεῖ, ἀναβαίνει, ἀνέρχεται : Ἰλ. **αἷμα ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς,** Ὀδ.Ρ 270 **κνίση μὲν ἀνήνοθεν.**

ἀνήνυστος-ον (ἀνύω) ὁ ἄνευ ἀποτελέσματος, ἀκατόρθωτος : Ὀδ.Π 111 **ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ.**

ἀνήνυτος-ον (ἕτ. τύπ. τοῦ **ἀνήνυστος**) ἀκατόρθωτος, ἀτέλεστος : Σοφ.Ἠλ.166 **τὸν ἀνήνυτον οἶτον,** Εὐρ.Ἑλ.1285 **μὴ 'πὶ τοῖς ἀνηνύτοις τρύχου σὺ σαυτήν·** 2) ἀτελεύτητος, ἀτελείωτος : Πλάτ. Φαίδ.84 Α **ἀνήνυτον ἔργον πράττειν·** ‖ θθ. ἀθεράπευτον : αὐτ. Γοργ.507 Ε **ἀνήνυτον κακόν.**

ἀνηνύτως κατὰ τρόπον ἀνήνυτον βλ.λ. : Σοφ. Ἀπ.557,4 **ταῦτ' ἀνηνύτως ἔχει** (εἶναι ἀκατόρθωτα).

ἀνήνωρ-ορος (ὁ) ὁ μὴ ὢν ἀνήρ, ὁ ἀποβαλὼν τὴν ἀνδρικὴν φύσιν, δειλός : Ὀδ.Κ 301 **μή σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείῃ·** ‖ ὁ μὴ προσήκων, ὁ ἀνάρμοστος εἰς ἄνδρα, μὴ ἀνδρικός : Ἡσ.Ἔργ.751 **ἀνέρ' ἀνήνορα ποιεῖ·** 2) Ἡσ. « **ἀνήνωρ ᾧ τέκνα οὐ γίνεται,** ἄτεκνος ».

ἀνήξεις ἀντὶ ἀννήξεις, ἀνανήξεις, ἀνακολυμβήσεις.

ἀνήξερα ἐπίρρ. δημ. ἐν ἀγνοίᾳ : **ἀνήξερά μου σὲ ζήμιωσα·** ‖ ἀμαθῶς, ἀτέχνως : **ἀνήξερα κάνει τὸν κτίστη, - τὸ ζωγράφο, - τὸν ψάλτη.**

ἀνηξεριά (ἡ) δημ. ἀγνωσία, ἀμάθεια, ἀτεχνία, ἀτζαμοσύνη, ἀκατεχιά.

ἀνήξερος-η-ο δημ. ὁ ἐν ἀγνοίᾳ διατελῶν, ὁ μὴ γνωρίζων, ὁ ἀδαής : **ἀνήξερος στὴν τέχνη, - ἀνήξερος ἀπὸ ἐμπόριο·** ‖ ὁ ἄπειρος : **ἀνήξερος ἀπὸ πόλεμο, - ἀπὸ κακουχίες, - ἀπὸ ταξίδια, - στὶς πονηριές, - στοῦ κόσμου τὰ πράματα·** ‖ ὁ ἀθῷος, ὁ ἀγνός : **κορίτσι ἀνήξερο,** φρ. **κάνει τὸν ἀνήξερο** (προσποιεῖται τὸν ἄπειρον)· 2) ὁ μὴ λαβὼν γνῶσιν, ὁ ἀπληροφόρητος : **ὅλοι μοῦ κάνουν τοὺς ἀνήξερους** (προσποιοῦνται ὅτι δὲν ἔχουσι γνῶσιν).

ἀνηξευρία (ἡ) μσν. ἡ ἀνηξεριά, ἡ ἄγνοια : Κουμν.ΣΝΛ.80.

ἀνήξευρος (-η)-ο(ν) μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήξερος βλ.λ.

ἀνηξιοπάθει ἀντὶ ἀναξιοπάθει : Ἰώσ.ΑΙ 15,44.

ἀνηολόγητος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἐγγεγραμμένος εἰς τὸ νηολόγιον λιμένος τινός, ἐπὶ πλοίων.

ἀνηπελίη (ἡ) Ἡσ. « ἀσθένεια » ἀντίθ. εὐηπελία.

ἀνήπιος-α-ο δημ. ἀδαής, ἄπειρος, νήπιος, μωρός : **πελελὸς κι ἀνήπιος,** δ. τραγ. **εἶσαι μωρὰ κι ἀνήπιο κι ἀκόμα δὲν ἠξέρεις.**

ἀνηπλωμένως ἐπίρρ. (ἐκ μτχ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ ρ. **ἀναπλόω**) ἐκτενῶς, ἀφηγηματικῶς, ἀντίθ. **συνῃρημένως,** παρὰ γραμμ. **ἀνηπλωμένως καὶ ἀφηγηματικῶς.**

ἀνηπρόκοπα ἐπίρρ. δημ. κ. **ἀνεπρόκοπα** κ. **-αδα** κ. **ἀνεπρόκοφτα,** ἄνευ εὐδοκιμήσεως, ἄνευ προόδου, χωρὶς προκοπή.

ἀνηπρόκοπος-η-ο δημ. κ. **ἀνεπρόκοπος** κ. **-αδος** κ. **ἀνεπρόκοφτος,** ὁ μὴ ἔχων εὐδοκίμησιν, πρόοδον, προκοπήν : **ἀνηπρόκοπος ἄνθρωπος, - ἀνηπρόκοπη δουλειά.**

ἀνήπυστος-ον (ἠπύω) ἀνάπυστος, ἀνήκουστος : Ζωναρ.191 **ἀνήπυστον τὸ ἀνήκουστον, - ἀνύποπτον δὲ τὸ ἀφόρητον καὶ ἀνυπομόνητον.**

ἀνηπύω ἠπύω, ἐκπέμπω φωνήν, ᾄδω : Μοσχ.2,98 **γλυκὺν εἶχον ἀνηπύοντος ἀκούειν.**

ἀνήρ (ὁ) κ. νεώτ. δημ. **ἄνδρας** κ. **ἄντρας,** γεν **ἀνδρός,** κλ. **ἄνερ,** δοτ. πλ. **ἀνδράσι** κ. αἰολ. **ἄνδρεσι,** ἐπ. **ἄνδρεσσι,** κατὰ κρᾶσιν **ἁνήρ** κ. ἰων. **ὡνήρ** (ὁ ἀνήρ), **ἄνδρες** κ. ἰων. **ὧνδρες** (οἱ ἄνδρες) κ. δωρ. **τὤνδρες** (τοὶ ἄνδρες)· ‖ ἐπ. γεν. **ἀνέρος, ἀνέρι, ἀνέρα,** πλ. **ἀνέρες, ἀνέρας·** ‖ ἐν Καταλ. κωδ. Ἀστρολ.7,109,7 ὀν. ἐν. **ἄνδρας,** ὁ ἄρρην ἄνθρωπος κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὴν **γυναῖκα** : **ἀνὴρ καὶ οὐ γυνή,** Ἰλ.Ρ 435 **ἐπὶ τύμβῳ ἀνέρος ἑστήκῃ τεθνηότος ἠὲ γυναικός, - ἄνδρες ὁμοῦ καὶ παῖδες καὶ γυναῖκες·** 2) ἄνθρωπος, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τοὺς θεούς : Ἰλ.Α 334 **χαίρετε, κήρυκες Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,** Ἡρ.5,63 **τὰ τοῦ θεοῦ πρεσβύτερα ἐποιεῦντο ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν·** 3) κ. νεώτ. κ. δημ. δηλωτικὸν ἡλικίας, ὁ εἰσελθὼν ἤδη εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸν νεανίαν, παῖδα κτπ. : Ὀδ.Δ 204 **ὅσ' ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ εἴποι καὶ ῥέξειε, καὶ ὃς προγενέστερος εἴη,** Ξεν.Συμπ.4,17 **ὥσπερ παῖς γίγνεται καλός, οὕτω καὶ μειράκιον καὶ ἀνὴρ καὶ πρεσβύτης,** Δημ.412,25 **τὸν υἱὸν ἔπεμψε Φιλίππῳ, πρὶν εἰς ἄνδρας ἐγγράφαι, - ἔγινε πιὰ ἄνδρας·** 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τὸ κατ' ἐξοχὴν γνώρισμα τοῦ ἀνδρός, ἀνδρεῖος, γενναῖος, ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὸ **ἄνθρωπος,** ἀντίθ. **δειλός, ἄνανδρος** : Ἰλ.Ε 529 **ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἕλεσθε,** Ἡρ.7,210 **πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἶεν, ὀλίγοι δὲ ἄνδρες,** Θουκ.4,27,5 **εἰ ἄνδρες εἶεν οἱ στρατηγοί,** Μεν. 771 **ἀνδρὸς τὰ προσπίπτοντα γενναίως φέρειν, - δείχτηκαν ἄνδρες·** 5) ὅθεν ὡς ἐπιδιορισμὸς τιμητικὸς κ. κατὰ παράθεσιν εἰς ὀνόματα δηλοῦντα ἀξίωμα : Ἰλ.Β 61 **οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα,** Ὀδ.Ω 253 **βασιλῆι γὰρ ἀνδρὶ ἔοικας,** Ἡρ.6,83 **ἀνὴρ μάντις Κλέανδρος,** Δίων Χρ.Λ 43,31,10 **ἀνδρῶν ἔργα** (τιμῆς, σεβασμοῦ ἄξια)· ‖ κ. γεν. ὡς ἐπιδιορισμὸς οἱουδήποτε προσηγορικοῦ καθ' ἣν χρ. ἐν τῇ δημ. τὸ ἄνθρωπος : Σοφ.ΟΤ 1118 **νομεὺς ἀνήρ,** αὐτ.842 **λῃστὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν·** ‖ μετὰ ἐθνικῶν ὀνομάτων : Ἰλ.Γ 6 **ἀνδράσι Πυγμαίοισι,** Ἡρ.4,42 **Φοίνικες ἄνδρες,** Εὐρ.Ἑκ.19 **ἀνὴρ Θρῆξ·** ‖ ἐν κλητικῇ ἐπιφωνήσει : Ἡρ.9,9 **ἄνδρες ἔφοροι,** Σοφ. ΟΤ 513 **ἄνδρες πολῖται,** Δημ. παλλαχοῦ **ἄνδρες δικασταί, - ἄνδρες Ἀθηναῖοι·** ‖ ἐπὶ τὸ κωμικώτερον : Ἄρχιππ.29 **ἄνδρες ἰχθύες,** Λουκ.ΖΤραγ.15 **ἄνδρες θεοί,** Ἀθήν.160 Β **ἄνδρες κύνες·** 6) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μεθ' οὗ ἡ γυνὴ συζῇ καὶ συγκοιμᾶται νομίμως, ὁ σύζυγος : Ἰλ.Τ 291 **ἄνδρα μὲν ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,** Ἡρ. 1,146 **ὅρκους ἐπήλασαν καὶ παρέδοσαν τῇσι θυγατράσι μή κοτε ὁμοσιτῆσαι τοῖσι ἀνδράσι,** Πλάτ.Κριτί.113 D **εἰς ἀνδρὸς ὥραν ἤκουσα κόρη, - ἔχει τὸν ἄνδρα της·** ‖ ὁ ἐραστής : Φερεκρ. 155 **ἀνὴρ ἁπασῶν τῶν γυναικῶν ἐστι νῦν** (ἐραστής), Θεόκρ.8,49 **αἰγῶν ἄνερ·** 7) κατ' ἔμφασιν, ἀντὶ τῆς προσωπ. ἀντωνυμίας **ἀνὴρ ὅδε** ἢ **ὅδ' ἀνήρ·** ἐγώ : Σοφ.ΑΙ.78 **ἐχθρὸς γε τῷδε τἀνδρὶ**

(= ἐμοί), Εὐρ.Ἀλκ.690 **μὴ θνῆσχ' ὑπὲρ τοῦδ' ἀνδρὸς** (ὑπὲρ ἐμοῦ)· 8) γεν. ἄνθρωπος οἱοσδήποτε : Ἰλ.Α 544 **τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,** Ὀδ.Κ 120 **Λαιστρυγόνες οὐκ ἄνδρεσσιν ἐοικότες, ἀλλὰ γίγασιν,** Νικόλ. κωμ.1,26 **οὐ παντὸς ἀνδρός .. ἔσθ' ὁ πλοῦς·** παροιμ. **εἷς ἀνήρ, οὐδεὶς ἀνήρ** (τὸ δημ. ἕνας σὰν κανένας)· 9) ὁ ἀνὴρ ὡς ἄτομον, οἷον ὁ πολίτης, ὁ πολεμιστής, ὁ συγγενής : Δίων Χρ.32,6 **τοὺς κατ' ἄνδρα,** ἀντίθ. **κοινῇ τὴν πόλιν,** Δικ.8,24 **δότε μοι ἀνὴρ ἐνώτιον,** Ἰώβ.41,8 **ἀνὴρ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ προσκολληθήσεται·** 10) νεώτ. στρατ. ἐν τῇ τακτικῇ, στρατιώτης, ὁπλίτης ἀνήκων εἰς τὸ πεζικόν : **οἱ ἄνδρες τοῦ λόχου·** ‖ κ. γεν. εἰς πληθ. σύνολον στρατιωτῶν : **οἱ ἄνδρες τῆς φρουρᾶς, - ἡ δύναμις τοῦ** *συντάγματος* **ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἑξακοσίους ἄνδρας·** 11) ἄρρεν ζῷον : Ἀριστλ. ΖΙ 10,6,2· ‖ βλ. κ. δημ. **ἄντρας.**

ἀνήρεικτος-ον ἀνέρεικτος βλ.λ.

ἀνήρεμα ἐπίρρ. δημ. πρὸς τὰ ἄνω τοῦ ρεύματος ποταμοῦ, ἀντίθ. κατώρεμα· 2) ἀντιθέτως τοῦ ρεύματος : παροιμ. **τὰ πεσιμιὰ στὸν ποταμὸ ἀνήρεμα δὲν πᾶνε** (ὁ δεινῶς ἀτυχήσας δὲν δύναται **νὰ εὐτυχήσῃ πλέον**).

ἀνηρέμητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἠρεμῶν, ὁ μὴ δεκτικὸς ἠρεμίας, ἀκινησίας : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ. 3,5,311 **ἐκ λόγῳ θεωρητῶν ὄγκων συνηράνισται δι' αἰῶνος ἀνηρεμήτων.**

ἀνηρεμήτως ἐπίρρ. κ. νεώτ κατὰ τρόπον ἀνηρέμητον βλ.λ.

ἀνήρεμος-ον μσν. κ νεώτ. ὁ μὴ ἠρεμίαν, ἡσυχίαν, γαλήνην ἔχων.

ἀνηρεοί Ἡσ. «κρίκοι δι' ὧν οἱ κάλοι διαδέχονται».

ἀνήρεστος-ον Ἡσ. « -ον τὸ οὐκ ἀρεστόν ».

ἀνηρεφής-ές ὁ μὴ ἔχων ὀροφήν : Ἀπολλ.Ρ 2,1171.

ἀνήρης (ὁ,ἡ) ἀνδρώδης (ἀμφ.) : Αἰσχ.Ἀπ.218· 2) **ἀνήρης** (ἡ) δ. ἑρμ. ἡ ἄνδρα μὴ σχοῦσα ἢ μὴ ἔχουσα : Σουΐδ. « ἀνήρεις· ἀνάνδρους ἢ χήρας παρθένους ».

ἀνηρίθευτος-ον Ἐπιγρ. ἀνερίθευτος βλ.λ.

ἀνήριθμος-ον ὁ ἀνάριθμος βλ.λ.1), ἀμέτρητος, ἀπειράριθμος : Αἰσχ.Πρ.90 **ποντίων κυμάτων ἀνήριθμον γέλασμα.**

ἀνηρίναστος-ον ἀντὶ ἀνερίναστος βλ.λ.

ἀνήριστα Ἡσ. « ἀνέριστα, ἄπλαστα ».

ἀνηρίτης (ὁ) τὸ κοχλίδιον νηρίτης βλ.λ. Σουΐδ. ἐν λ. « τὸ δὲ νηρίτης οὐκ ἀπὸ τοῦ Νηρέως, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ νηρός ».

ἄνηρον (τὸ) ΕΜ. « ἄβλαπτον ».

ἀνηρός-άν ὁ ἀνιαρός : Γαλ.13.267.

ἀνηροσία (ἡ), Ἰων. -ίη τὸ νὰ εἶναι ἡ γῆ ἀνήροτος, οἷον ἕνεκα αὐχμοῦ, ἡ ἀνοργωσιά : Χρησμ.Σιβ. 3,433 **ἀσπορίην καὶ ἀνηροσίην.**

ἀνήροτος-ον ὁ μὴ ἀροθείς, ἀκαλλιέργητος : Αἰσχ.Πρ.708 **στείχ' ἀνηρότους γύας·** 2) ὁ μὴ ἐξ ἀρόσεως, ἐκ καλλιεργείας προερχόμενος : Ὀδ. Ι 109 **ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,** Φιλόστρ.Εἰκ.1,9 **φέρει δὲ κάλαμον καὶ φλοιὸν ἃ δὴ ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα δίδωσιν ἡ τῶν ἑλῶν εὐφυΐα·** 3) μτφ. ἐπὶ γυναικός, ἡ μὴ μετ' ἀνδρὸς εὐναζομένη : Λουκ.Λέξ. **ἄβατος καὶ ἀνήροτός ἐστι.**

ἀνηρτημένως χαλαρῶς, ἄνευ ζωηρότητος : Ἑρμείας εἰς Πλάτ.Φαιδρ.177 Α **ἀμεθόδως καὶ ἀνηρτημένως ἔγραφε.**

ἀνησιδώρα (ἡ) ἡ ἀνιεῖσα, ἀναπέμπουσα δῶρα, ἐπίθ. τῆς Γῆς καὶ τῆς Δήμητρος : Παυσ. 1,31,4 Ἡσ. « **ἀνησιδώρα** ἡ γῆ διὰ τὸ τοὺς καρποὺς ἀνιέναι ».

ἀνησίμικκον (τὸ) δ. γρ. **ἀνησίμικρον** Ἡσ. « ὀλιγόρ(ρ)υτον ὕδωρ » διορθ. **ὀνασίμμικον** = μικρὸν ὠφελοῦν.

ἀνήσκιαστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ σκιᾶς, χωρὶς ἥσκιωμα· 2) ἄνευ φόβου ἢ ἄνευ ἐκφοβήσεως.

ἀνήσκιαστος-η-ο δημ. κ. **ἀνί-** ὁ μὴ σκιερός, μὴ παρέχων σκιάν, ἐπὶ τόπων : **ἀνήσκιαστη αὐλή·** 2) ὁ μὴ πτοούμενος, μὴ ἐκφοβούμενος, ποὺ δὲν σκιάζεται : **ἀνήσκιαστη περπατᾷ στὶς ἐρημιές.**

ἀνήσκιωτα ἐπίρρ. δημ. κ. **ἀνίσκιωτα** ἄνευ σκιᾶς· ‖ μτφ. ἄνευ προστασίας.

ἀνήσκιωτος-η-ο δημ. κ. ἀνίσκιωτος κ. ἀήσκιωτος κ. **ἀΐσκιωτος** ὁ μὴ ἔχων σκιάν, μὴ σκιερός, μὴ σκιαζόμενος : **ἀνήσκιωτο ἀκρογιάλι·** ‖ ὁ μὴ ἔχων μέρη σκιερά, σκιαζόμενα : **ἀνήσκιωτο βουνό·** ‖ ὁ μὴ ὑπὸ σκιὰν μένων ἢ πορευόμενος : **περπατούσαμε τρεῖς ὧρες ἀνήσκιωτοι·** 2) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἄχαρις, ὁ ἀσυμπαθής, ποὺ δὲν ἔχει καλὸν ἥσκιο· ‖ συνεκδ. ὁ μὴ ἐν ὑπολήψει ὤν· ‖ κ. ὁ ἀγροῖκος, ὁ ἄξεστος, ὁ τραχὺς τοὺς τρόπους· 3) μτφ. ὁ στερούμενος ἰσχυροῦ προστάτου, ἀβοήθητος, ἀπροστάτευτος· ‖ εἰδ. ἐπὶ γυναικός, ἡ στερουμένη προστασίας συζύγου· 4) εἰδ. ὁ μὴ ἔχων ἥσκιους, φαντάσματα, ἐπὶ ἀκατοικήτων κτιρίων, ἐρειπίων, ἐρήμων τόπων κττ.

ἄνησον (τὸ) κ. **ἄννησον** γλυκάνησος, φυτὸν οὗ τοὺς σπόρους μεταχειριζόμεθα πρὸς ἀρωματισμόν, οἷον τοῦ ἄρτου, τοῦ οἰνοπνεύματος κ. ἄ. διάφορον τοῦ **ἄνηθον,** βλ. Θεοφρ.1Ψ 12,3 ἔνθα ἐκ παραλλήλου γίνεται γνεία τοῦ **ἄνηθον** κ. **ἄνησον,** Σχ.Θεοκρ.7,63 « **ἄνηθον** τὸ μάλαθρον, **ἄνησον** δὲ τὸ γλυκάνησον », (βλ.Χατζιδ.ἐν Ἀθηνᾷ 11,262 κ.ἑ.).

ἀνήσσητος-ον κ. **ἀνήττητος** δωρ. **ἀνήσσατος** ἀνίκητος : Θεοκρ.6,46 **ἀνήσσατοι δ' ἐγένοντο.**

ἄνησσον (τὸ) τὸ ἄνησον βλ. λ.

ἀνήστευτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ νηστείας.

ἀνήστευτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ τὴν θρησκευτικὴν νηστείαν τελέσας : **δὲν μεταλαβαίνουν οἱ ἀνήστευτοι·** ‖ ὁ παραβαίνων τὰς θρησκ. νηστείας, ποὺ ἀρτυέται· ‖ ἐπὶ ἡμερῶν, ἡ καθ' ἣν δὲν ἐπιβάλλεται νηστεία : **ὅλες οἱ δεσποτικὲς μέρες εἶναι ἀνήστευτες.**

ἀνηστεύτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ νηστείας.

ἄνηστις-ιος (ὁ, ἡ) νῆστις, νηστικός : Αἰσχ.Ἀπ. 258 Α, Κρατῖν,45.

ἄνηστος-ον (νέω) ἀσώρευτος, ἀσύμπλεκτος : Πάπ. **ἄνηστον σίππιον.**

ἀνησυχαστικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνησυχαστικὸν βλ. λ.

ἀνησυχαστικός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ **ἀνησυχητικὸς** βλ. λ. ὁ ἐμβάλλων εἰς ἀνησυχίαν, ὁ προκαλῶν ἀνησυχίαν : **εἰδήσεις ἀνησυχαστικαί·** ‖ ὁ δι' ὃν πρέπει τις νὰ ἀνησυχῇ : **συμπτώματα ἀνησυχαστικά,**

ἀνησυχαστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνησυχαστικὸν βλ. λ.

ἀνησύχημα (τὸ) δημ. κ. **ἀνησύχισμα** τὸ ἀνησυχεῖν, τὸ διατελεῖν ἐν ἀνησυχίᾳ, ἐν ἀδημονίᾳ, ἐν ἀοριστίᾳ, ἐν ἀνωμαλίᾳ : **μὲ τ' ἀνησύχημα ποὺ ἔχει τοῦ σπιτιοῦ του παράτησε τὶς δουλειές του.**

ἀνησυχητικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνησυχητικὸν βλ. λ.

ἀνησυχητικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐμβάλλων, ὁ προκαλῶν ἀνησυχίαν : **ἀνησυχητικὴ ἦτο ἡ ἐπέμβασίς του·** ‖ ὁ δι' ὃν πρέπει τις νὰ ἀνησυχῇ : **ἀνησυχητικὰ προμηνύματα.**

ἀνησυχητικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνησυχητικὸν βλ. λ.

ἀνησυχία (ἡ) μσν. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἔλλειψις ἡσυχίας, ταραχή : **ἀνησυχία διέκοψε τὴν παράστασιν, - ἀνησυχία κατὰ τὸ μάθημα, - στὴ λειτουργία·** ‖ ἀταξία, ἀκαταστασία, ἀνωμαλία : **ἀνησυχία κατὰ τὴν ψηφοφορίαν,** - ἀνησυχίαι εἰς τὴν **μεθόριον·** ‖ ἀδημονία, δυσφορία : **ἀνησυχίαι τῆς κοινῆς γνώμης, - ἀνησυχία γιὰ τὴν κατάσταση·** ‖ ἀγωνία : **ἀνησυχία διὰ τὸ ἀποτέλεσμα, - γιὰ τὴν τύχη τῶν ναυαγῶν·** 2) ἡ ἐκ ψυχικῆς ἢ

νευρικῆς αἰτίας, οἷον ἐκ πάθους, **ἐκ νόσου,** ἐκτροπὴ τοῦ ἀτόμου ἀπὸ τῆς φυσιολογικῆς ἠρεμίας : **νευρασθενική, - πυρετική, - ἐρωτικὴ ἀνησυχία·** || ἰδίως ἐν πληθ. ἡ περὶ κοινωνικῶν, ἠθικῶν, ἐπιστημονικῶν πίστεων ἢ δοξασιῶν πνευματικὴ ἀμφιβολία, ἔρευνα, ἀμφισβήτησις : **φιλοσοφικαί, - ἐπιστημονικαὶ ἀνησυχίαι, - αἱ κοινωνιολογικαὶ ἀνησυχίαι τῆς ἐποχῆς μας.**

ἀνησύχισμα (τὸ) δημ. τὸ ἀνησύχημα βλ.λ.

ἀνήσυχος (-η)-ο(ν) γλωσσ. μσν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἡσυχίαν, ὁ **τεταραγμένος,** ὁ ἐν ἀδημονίᾳ, ὁ ἐν ἀγωνίᾳ, ὁ διατελῶν ἐν ἀνησυχίᾳ βλ.λ. : Ἀθανάσ.Χρον.5,12 **ἀνήσυχοι ὑπὸ τοῦ ἀκούσματος γενόμενοι, - εἴμεθα ἀνήσυχοι διὰ τὴν κατάστασιν, - ἦταν ἀνήσυχη ποὺ ἀργοῦσες, - ζοῦσαν ἀνήσυχοι γιὰ τὸ αὔριο·** 2) ὁ μὴ ὢν ἢ μὴ μένων, μὴ γινόμενος ἐν ἡσυχίᾳ, ὁ διαρκῶς κινούμενος : **ἀπὸ φυσικοῦ του ἀνήσυχος δὲν στέκεται πουθενά, - ἔχει ἀνήσυχο ὕπνο·** ὁ πολυπράγμων, ὁ συνεχῶς ἄλλα ἐπιδιώκων, ὁ **πάντων ἐφιέμενος** ἀλλαγήν, οἷον βίου, διαμονῆς, **ἐπαγγέλματος·** || ὁ ἐν ἀμφιβολίαις πνευματικαῖς ἢ ψυχικαῖς διατελῶν : **ἀνήσυχο μυαλό·** 3) ὁ διαταράσσων τὴν ἡσυχίαν, ὁ θορυβῶν, ὁ ἄτακτος : **ἀνήσυχος μαθητής, - ἀνήσυχα παιδιά, - ἀνήσυχη γειτονιά.**

ἀνησυχῶ-έω (-άω) νεώτ. κ. δημ. εἶμαι ἀνήσυχος, διατελῶ ἐν ἀνησυχίᾳ βλ. λ. : **ἀνησυχῶ περὶ τοῦ μέλλοντος, - ἀνησυχοῦμεν διὰ τὴν κατάστασιν, - ἐκ τῶν πυροβολισμῶν ἀνησυχήσαμεν, - ἀνησύχησα γιὰ τὴν ὑγεία σου, - ἀνησύχησαν ἀπὸ τὴν εἴδηση·** 2) μτβ. ἐπάγω ἀνησυχίαν, κάμνω ἄλλον νὰ ἀνησυχήσῃ : **οἱ κρότοι ἀνησύχησαν ὅλους, - ὁ σεισμὸς μᾶς ἀνησύχησε, - μὲ ἀνησυχεῖ ἡ σιωπή του, - ἀνησυχοῦν τὴ γειτονιὰ μὲ τὰ τραγούδια τους, - λόγια ποὺ μ' ἀνησυχοῦν.**

ἀνησύχως ἐπίρρ. νεώτ. ἐν ἀνησυχίᾳ, μετ' ἀνησυχίας βλ. λ. : **ἀνησύχως διῆλθε τὴν νύκτα, -** ἀνησύχως **παρακολουθῶ τὴν κατάστασιν, - ἀνησύχως διάγει.**

ἀνήτινος-η-ον δωρ. ἀντὶ **ἀνήθινος** βλ.λ.

ἄνητον (τὸ) ἄνηθον βλ.λ.

ἀνήφαιστος-ον ὁ ἄσχετος μὲ τὸν Ἥφαιστον : Εὐρ. Ὀρ.621 **ὑφῆφε δῶμ' ἀνηφαίστῳ πυρί** (οὐχὶ μὲ πραγματικόν, ἀλλὰ μὲ τὸ πῦρ τῆς ἔριδος).

ἀνήφθω ποιητ. ἀνάπτω.

ἀνηφοράκι (τὸ) δημ. ἐλαφρὰ ἀνωφέρεια, μικρὸς ἀνήφορος : Πολιτ.Ἐκκλ.Τραγ.72 **θέλω νὰ πάρω ἀνήφορο, νὰ πάρω ἀνηφοράκι.**

ἀνηφορεύω δημ. ἀορ. **ἀνηφόρεψα** ἀναβαίνω ἀνήφορον βλ. λ. : δ. τραγ. **στὴ ράχην ἀνηφόρεψε στὸ κορφοβούνι φτάνει.**

ἀνηφόρι (τὸ) δημ. ἡ ἀνωφέρεια, ἡ ἀνωφερὴς ὁδός, ὁ ἀνωφερικὸς τόπος : **πήραμε τ' ἀνηφόρι,** Ζερβ.Τραγ.Κ.Κ.Ζ **Νεράιδες βγαίνουν στὰ λιβάδια, *Μαινάδες* τ' ἀνηφόρια πᾶν.**

ἀνηφόρια (ἡ) δημ. κ. **ἀνηφοριά** βλ. λ. : δ. τραγ. **τὴν ἀνηφόρια σὺ νὰ πᾷς κι ἐγὼ 'πο κάτω νά 'μαι.**

ἀνηφοριά (ἡ) δημ. κ. **ἀνηφόρια κ. ἀνωφέρεια,** τὸ ἀνωφερὲς ἔδαφος, ἡ ἀνωφερὴς ὁδός : Βλαχογ. Παληκ.Πα.27 **ροβολώντας ἴσα πάνου τὴν ἀνηφοριά, νυντωθήκαμε.**

ἀνηφοριαζω δημ. κ. **ἀνηφορῶ** εἶμαι ἀνωφερής, χωρῶ ἀνωφερικῶς, ἐπὶ τοῦ **ἐδάφους** ἢ ὁδοῦ : **ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ὁ δρόμος ἀνηφοριάζει.**

ἀνηφορίζω δημ. κ. **ἀνηφορῶ** βαδίζω πρὸς ἀνωφέρειαν, βαίνω εἰς τόπον ἢ ὁδὸν ἀνωφερῆ, παίρνω τὸν ἀνήφορον· ἀντίθ. κατηφορίζω : ἀνηφορίζοντας **δυὸ ὧρες φτάσαμε στὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ·** 2) εἶμαι ἀνωφερής, ἀνηφοριάζω βλ.λ. 3) μτθ. καθιστῶ τόπον τινὰ ὁμαλῶς ἀνωφερικόν, κανονίζω τὴν ἀνωφέρειαν : **μὲ φερτὰ χώματα ἀνηφορίσαμε τὸ δρόμο.**

ἀνηφορικός-ή-ό δημ. ἀνωφερής, ἀνάντης, ἀντίθ. κατηφορικός : **δρόμος ἀνηφορικός.**

ἀνηφοριστός-ή-ό δημ. ὁ ἀνηφορικὸς βλ.λ.

ἀνηφοροκατήφορος (ὁ) δημ. ἐπὶ ὁδοῦ, διαδοχὴ ἀνωφερείας καὶ κατωφερείας· 2) μτφ. ἡ ἐναλλαγὴ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων.

ἀνήφορος (ὁ) δημ. ἀνωφέρεια, ἀνωφερὲς ἔδαφος, ἀντίθ. **κατήφορος : σὰν βγάλωμε τὸν ἀνήφορο, θὰ πάρωμε** κατήφορο· παροιμ. **ἀφέντης μου εἶν' ὁ ἀνήφορος, κακοστρατιὰ ἡ κυρά μου** (ὅτι εἰς δύο κυρίους δουλεύω, εἰς τὴν ἀνάντη ὁδὸν καὶ εἰς τὴν τραχεῖαν, δηλ. παλαίω πρὸς ἰσχυρὰ ἐμπόδια), **- ἡ γραῖα κι ἂν στολίζεται, στὸν ἀνήφορο γνωρίζεται·** 2) μτφ. ὕψωσις τιμῆς : **οἱ μετοχὲς πῆραν τὸν ἀνήφορο.**

ἀνηφορῶ-άω δημ. ἀνηφοριάζω κ.ἀνηφορίζω βλ.λ.

ἀνηχῶ-έω σχόλ. ἐπίγρ. ἀντηχῶ : Χριστόδωρ. Ἔκφρ.49 **ἀνήχεε μολπήν** (διορθ. ἀντήχεε)· κ. παθ. ἐν Χρον.Βυζ.1522 **τὰ ἀνηχούμενα.**

ἀνήψητος-η-ο δημ. κ. **ἀνέψητος** ὁ μὴ ἑψηθεὶς ἢ ὁ μὴ ἐπαρκῶς ἑψηθείς, ἄψητος.

ἀνθαιμοκολλητῖναι (αἱ) νεώτ. ἰατρ. αἱ οὐσίαι αἱ παραγόμεναι ἐν τῷ αἵματι ζῴου συνεπείᾳ ἐγχύσεως αἱμοκολλητινῶν, ἀντιδραστικαὶ τῆς ἐξ ὀρῶν τινων ἐπερχομένης συγκολλήσεως τῶν ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων.

ἀνθαιμολυσῖναι (αἱ) νεώτ. ἰατρ. αἱ ἐν τῷ ὀρῷ τοῦ αἵματος παραγόμεναι οὐσίαι κατόπιν ἐγχύσεως αἱμολυσινῶν, ἀντιδραστικαὶ τῆς αἱμολυτικῆς δράσεως ὀρῶν τινων.

ἀνθαιμορραγικός-ή-όν νεώτ. ἰατρ. ἀνθαιμορροϊκὸς βλ.λ.

ἀνθαιμορροϊδικός-ή-όν νεώτ. ὁ θεραπευτικὸς τῆς ἐξ αἱμορροΐδων παθήσεως, ἐπὶ φαρμάκων.

ἀνθαιμορροϊκός-ή-όν νεώτ. ἰατρ. ὁ ἀνασχετικὸς τῆς αἱμορροίας, ἐπὶ φαρμάκων ἢ γεν. ἐπὶ ἰατρικῆς ἐπεμβάσεως : **ἀνθαιμορροϊκὴ θεραπεία**

ἀνθαίρεσις-εως (ἡ) ἐκλογή τινος πρὸς ἀντικατάστασιν ἄλλου αἱρετοῦ : Ἐπιγρ. **ὑπὲρ τοῦ εἰς αἰῶνα τὴν αὐτὴν διαμεῖναι τῆς ἀνθαιρέσεως τάξιν.**

ἀνθαιροῦμαι-έομαι ἀόρ. **ἀνθειλόμην,** αἱροῦμαι, προτιμῶ τι ἀντὶ ἄλλου, προκρίνω : Εὐρ.Κύκλ.311 **τὸ δ' εὐσεβὲς τῆς δυσσεβείας ἀνθελοῦ,** ΔίωνΚ. 45,20 **ὅτι τὴν τῆς Γαλατίας ἀρχὴν τὴν μηδὲν αὐτῷ προσήκουσαν ἀνθείλετο·** || ἐκλέγω τινὰ πρὸς ἀντικατάστασιν ἄλλου : Θουκ.6,1033,4 **τοὺς στρατηγοὺς ἔπαυσαν καὶ ἄλλους ἀνθείλοντο,** Πλάτ. Νόμ.6,765 D **ἄλλους ἀνθαιρεῖσθαι κατὰ ταῦτα·** 2) διαφιλονικῶ τι, ὡς ἰδικόν μου : Εὐρ.Ἑκ.660 **οὐδεὶς στέφανον ἀνθαιρήσεται·** 3) Ἡσ. « ἀνθελέσθαι, χειροτονῆσαι - ἀνθείλαντο, προέκριναν ἐπελάβοντο - ἀνθῃρημένος, ἀντιλαμβανόμενος ».

ἀνθάκανθος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀκανθοειδῶν,** ἰθαγεν. τῶν Δ. Ἰνδιῶν.

ἀνθάκι (τὸ) δημ. ὑποκορ. μικρὸν ἄνθος, ἀνθύλλιον, λουλουδάκι : **τ' ἀνθάκια τοῦ κάμπου.**

ἀνθάλιον (τὸ) ἡ μαλιναθάλλη, κύπειρος ἡ βρώσιμος, κάπαρη, τρουπαλάκι : Πλίν. ἐν Φ 21,52.

ἀνθαλίσκομαι καὶ ἐγὼ ἁλίσκομαι, ἤτοι πάσχω ὅ,τι εἰς ἄλλους ἢ δι' ἄλλους εἶχον πράξει : Αἰσχ. Ἀγ.340 **εἰ δ' εὐσεβοῦσι . . οὔτ' ἂν ἑλόντες αὖθις ἀνθαλοῖεν ἄν,** ΔίωνΚ 36,40 **ἀντικατηγορήθη ὑπὸ τοῦ υἱέος αὐτοῦ καὶ ἀνθεάλω.**

ἀνθάλωψ-ωπος (ἡ) μσν. ἡ ἀντιλόπη.

ἀνθαμαρτάνω μτγν. ἀντιβάλλω ἁμαρτίαν κατὰ ἁμαρτίας, σφάλμα κατὰ σφάλματος . Ἀγάθ.4,4.

ἀνθαμίλλησις-εως μσν. ἡ ἐν ἁμίλλῃ ἐνέργεια, ἀνταγωνισμός : Ἰω.Γενέσ. (ἔκδ.Β) 109,21.

ἀνθαμιλλήτρια (ἡ) μσν. ἡ πρός τινα ἁμιλλωμένη, ἀνταγωνιζομένη ἀντίπαλος : Ν.Χων.Χρον. (ἔκδ. Β.) 325 **ἐλθοῦσα δ' εἰς ὕστερον ἡ τέχνη ἀνθαμιλλήτρια τῇ φύσει.**

ἀνθάμιλλος-ον ὁ πρός τινα ἁμιλλώμενος ἀνταγωνιστής, ἀντίπαλος, ἀντίζηλος · Εὐρ.Ἴων 607 τοῖς ἀνθαμίλλοις εἰσὶ πολεμιώτατοι.

ἀνθαμιλλῶμαι-άομαι μσν. κ. ἀνταμιλλῶμαι κ. νεώτ. ἁμιλλῶμαι πρός τινα, ἀνταγωνίζομαι, συναγωνίζομαι : Ξεν.Ἑλλ.6,343 ἀντιπρῴρους καταστήσας τὰς τριήρεις. ἀπὸ σημείου, ἀφίει ἀνθαμιλλᾶσθαι εἰς τὴν γῆν, Πλάτ.Νομ.831 Α τοὺς.. ἀνθαμιλλωμένους εἰς ἀθυμίαν καθίστησι.

ἀνθαξία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν βουπρηστιδῶν.

ἀνθάπτομαι ἰων. ἀντάπτομαι καὶ ἐγὼ ἅπτομαι, ἀντεπιτίθεμαι : Ἡρ.3,137 οἱ Πέρσαι.. ἅπτοντο αὐτοῦ.. οἱ δὲ ἀντάπτοντο καὶ τοῖσι σκυτάλοισι ἔπαιον τοὺς Πέρσας· || ἅπτομαι τινὸς ἀφαμένου μου : Εὐρ.Ἑκ.275 ἀνθάπτομαί σου τῶνδε τῶν αὐτῶν ἐγώ· 2) ἀναλαμβάνω, νὰ πράξω τι, ἐπιχειρῶ τι : Ἡρ.7,138 οὔτε βουλομένων τῶν πολλῶν ἀντάπτεσθαι τοῦ πολέμου· || ἐπιλαμβάνομαι, καταπιάνομαι : Θουκ.8,97,3 διεκελεύοντο Ἀλκιβιάδῃ ἀνθάπτεσθαι τῶν πραγμάτων (μετέχειν τῶν πολιτικῶν πραγμάτων)· 3) πλησιάζω, φθάνω : Εὐρ.Μήδ.1182 ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἀνθήπτετο (ἔφθασε εἰς τὰ τέρματα)· 4) προσβάλλω τινὰ εἴς τι, τὸν κτυπῶ, ὅθ. προξενῶ βλάβην, ἄλγος : Σοφ.Τρ.778 πλευμόνων ἀνθήψατο, Ἀριστφ.Βάτρ.474 ἔχιδνα τὰ σπλάγχνα σου διασπαράξει, πλευμόνων τ᾽ἀνθάψεται, Εὐρ.Μήδ.55 τὰ δεσποτῶν κακῶς πίτνοντα καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται, αὐτ.1360 τῆς σῆς καρδίας ἀνθηψάμην (σὲ ἄγγιξα στὴν καρδιά)· 5) κατηγορῶ, μέμφομαι : Θουκ.80,50,3 καὶ τῆς μισθοφορᾶς οὐκ ἐντελοῦς οὔσης μαλακωτέρως ἀνθήπτετο.

ἀνθάριον (τὸ) ἐρύθρωσις, κοκκίνισμα, δερματικὸν ἐξάνθημα, Ἡσ. « ἐρύθημα ».

ἀνθαρμόζω σχόλ. ἁρμόζω, προσαρμόζω καὶ ἐγώ τι εἴς τι : σχόλ.Πινδ.Π 4,65 τῇ αὐτοῦ χειρὶ ἀντερείσας ἤγουν ἀνθαρμόσας ἢ συνάψας.

ἀνθαρμοστής (ὁ) νεώτ. ὁ ἀναπληρῶν τὸν ἔχοντα τὸ ἀξίωμα τοῦ ἁρμοστοῦ βλ. λ. : Σ.Τρίκ. ἐν Κουμαν.ΣΝ.Λ.81.

ἀνθάρπαγμα (τὸ) μσν. τὸ δι᾽ ἁρπαγῆς, βίᾳ λαμβάνειν τι εἰς πληρωμὴν ἢ ἐξασφάλισιν δι᾽ ἁρπαγὲν ἢ ὀφειλόμενον : Εὐστ.σχόλ.877,37 λαμβάνειν ἀνθαρπάγματα ἤγουν ἐνέχυρα χρέους.

ἀνθαρπάζω μσν. ποιοῦμαι ἁρπαγὴν εἰς ἀνταπόδοσιν ἁρπαγῆς : Βασίλ.Σελεύ. ἐν Μι.124.

ἀνθάτος-η-ο δημ. ὁ ἀνθηρός, ἀνθισμένος, ἀνθέων πλήρης, εὐανθής. δ.τραγ. σ᾽ ἐκείνηνε τὴ γειτονιὰ στέκει δεντρὶ ἀνθάτο.

ἀνθεβραϊκός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τῶν Ἑβραίων, ἄ. ἀντισημιτικός : ἀνθεβραϊκὴ ἐξέγερσις.

ἀνθεβραϊσμός (ὁ) νεώτ. ὁ ἀντισημιτισμὸς βλ.λ.

ἄνθεια (ἡ) ἡ ἀνθηρά, ἡ ἄνθη ἔχουσα, ἐν χρ. μ. ὡς ἐπίθ. τῆς Ἥρας ἐν Ἄργει : Παυσ.2,22,1 τῆς δὲ Ἥρας ὁ ναὸς τῆς Ἀνθείας ἐστί· 2) ΕΜ « εἶδος ἰχθύος » ὁ ἀνθίας βλ. λ., ἄ. αὐλωπίας.

ἀνθεινός-ή-όν μτγν. ἀνθινὸς βλ. λ. : Διοδ.Σ 4,4 ἐσθήτεσιν ἀνθειναῖς καὶ κατὰ τὴν μαλακότητα τρυφεραῖς χρῆσθαι.

ἄνθειον (τὸ) βοιωτ. κ νεώτ τὸ ἄνθος : Ἀριστφ. Ἀχ.869 τἄνθεια τᾶς γλάχωνος ἀπέκιξαν χαμαί. 2) νεώτ. εἰδ. ἀραιὸν διάλυμα ὑπερθειικοῦ καλίου ἐν χρ. εἰς τὴν φωτογραφίαν πρὸς ἔκπλυσιν τῶν ἀρνητικῶν πλακῶν.

ἀνθέκαστον Ἡσ. « ἐξ ἐναντίας ἕκαστον ».

ἀνθεκτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν ἱκανότητα τοῦ ἀντέχεσθαι, τοῦ νὰ προσκολλᾶται εἴς τι, τοῦ νὰ συγκρατῆται καὶ νὰ συγκρατῇ : Ἀρριαν.Ἐπικτ.4,11,3 καὶ τοῦ καθαροῦ καὶ τοῦ καθαρείου εἰσὶν ἀνθεκτικοί· 2) νεώτ. ὁ ἔχων ἀντοχήν, μὴ ἐνδίδων, μὴ ὑποχωρῶν εἰς πίεσιν ἢ βίαν· || ὁ στερεός : τὰ ὑφάσματα αὐτὰ εἶναι πολὺ ἀνθεκτικά· || κ. μτφ. ὁ καρτερικός.

ἀνθεκτικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἱκανότης, ἡ δύναμις τοῦ ἀντέχειν.

ἀνθεκτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνθεκτικόν βλ.λ.

ἀνθέλαιον (τὸ) νεώτ. τὸ ἀρωματικὸν αἰθέριον ἔλαιον τὸ δι᾽ ἀποστάξεως ἐξαγόμενον ἐκ τῶν ἀνθέων ἢ τῶν νεαρῶν καρπῶν ἢ τῶν τρυφερῶν βλαστῶν τῶν κιτρωδῶν δένδρων.

ἀνθελετός-ή-όν ὁ προτιμώμενος : Ποιητ.π.Βοτ.194.

ἀνθελία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ζωυφίων κοιλεντέρων τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀνθοζώων, τῆς οἰκογενείας τῶν ἀλκυονιδῶν.

ἀνθέλιγμα (τὸ) μσν. ἀνθελιγμὸς βλ.λ. : Θεόδ. Ἐκθ.1,155 στροφὰς ἀνθελιγμάτων.

ἀνθελιγμός (ὁ) ἰων. ἀντελιγμός τὸ ἀντιθέτως ἑλίσσεσθαι, ὁ πρὸς τὸ ἀντίθετον ἑλιγμός : Πλούτ. Ἠθ.896 C τῇ σφηνώσει καὶ τοῖς ἀνθελιγμοῖς διαταράττεσθαι.

ἀνθέλιξ-ικος κ. νεώτ. τὸ τοξοειδὲς ἔπαρμα τοῦ ἐξωτερικοῦ ὠτὸς κάτωθεν τῆς ἕλικος, τὸ μεσαύτι : Ῥοῦφ.Ὀνομ.44 ἀνθέλικες τὰ ἐν μέσῳ ὑπεραίροντα μετὰ τὴν ἕλικα παρὰ τὴν κολότητα, - κάτω, - ἄνω ἀνθέλιξ.

ἀνθελκόντως ἐπίρρ. δι᾽ ἕλξεως πρὸς ἀντίθετον διεύθυνσιν, δι᾽ ἐναντιώσεως, ἐν τῇ φρ. ἀνθελκόντως ἔχειν τισί (ἀνθίστασθαι εἴς τινας).

ἀνθέλκυσις-εως μτγν. κ. μσν. ἕλκυσις, τράβηγμα πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος : Ἐπιφάν. (ἔκδ.Β) 1,229 τὴν ἀνθέλκυσιν τῆς πνοῆς τοῦ βαΐτωνος.

ἀνθέλκω μέλλ. -ξω, ἀπαρέμφ. ἀόρ. -ελκύσαι ἕλκω, σύρω ἀντιθέτως, ποιοῦμαι ἀντίστασιν κατ᾽ ἀντιθέτου ἕλξεως, προσπαθῶ νὰ σύρω πρὸς τὸ μέρος μου : Θουκ.4,14,2 ἐπεσβαίνοντες ἐς τὴν θάλασσαν ἀνθεῖλκον ἐπιλαμβανόμενοι τῶν νεῶν, Λουκ.Δαιμον.63 παριόντα αἱ ἀρτοπώλιδες ἀνθεῖλκον πρὸς αὑτὰς ἑκάστη· || μτφ. παρεκτρέπω τινὰ ἀπό τινος, παρασύρω, περισπῶ πρὸς τὸ ἀντίθετον : Πλάτ.Πολ.439 Β εἴ ποτέ τι αὐτὴν (τὴν ψυχὴν) ἀνθέλκει διψῶσαν· || ἀντιδρῶ, ἐναντιοῦμαι : Ἀριστείδ.1,448 τῶν νῦν ἀνθελκόντων ἐκποδὼν γινομένων· || παθ. ἕλκομαι πρὸς τὸ ἀντίθετον, ἑκατέρωθεν ἀντιθέτως ἕλκομαι, παρασύρομαι : Πλάτ.Ἀξ.372 Α ἐγὼ λόγῳ ἀνθελκόμενος, Διον.Ἀλ.Ῥωμ.3,30 ἀνθελκόμενος ὑφ᾽ ἑκατέρας τῆς συνωρίδος ἐπὶ τἀναντία, Ὀνήσανδρ.1,1 ταῖς φυσικαῖς ἀνθελκόμενος ἡδοναῖς.

ἀνθελληνικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀντίθετος, ὁ ἐναντίος, ὁ ἐχθρικὸς πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἢ πρός τι ἑλληνικόν, οἷον παράδοσιν, ἦθος, τρόπον, : ἀνθελληνικὴ προπαγάνδα, - συμπεριφορά, - διδασκαλία, - διαγωγή, - συνήθεια.

ἀνθελληνικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνθελληνικόν.

ἀνθελμινθικός-ή-όν νεώτ. φαρμακ. ὁ δρῶν, ὁ ἐν χρήσει πρὸς θεραπείαν ἀπὸ τῶν ἑλμίνθων, ἐπὶ φαρμάκων.

ἀνθελμιντικός-ή-όν νεώτ. φαρμακ. ἀνθελμινθικὸς βλ. λ.

ἄνθελξις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀνθέλκυσις βλ. λ.

ἄνθεμα (τὸ) ἀντὶ ἀνάθεμα βλ. λ. : Καλλίμ.Ἐπίγρ 5,2· 2) εἰς πληθ. ἄνθεμα (τὰ) λαϊκός τις χορὸς μετ᾽ ᾄσματος Ἀθην.14,629 ἦν δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἰδιώταις ἡ καλουμένη ἄνθεμα· 3) εἰς πληθ. ἄνθεμα περιληπτ. τὰ πρὸς χρ. ἰδίως φαρμακευτικὴν ἄνθη τῶν βοτανῶν : Πολυδ.6,76 αἷς δὲ ἄνθρωποι χρῶνται μάζαις, τούτων τὰ ὀνόματα ἄνθεμα.

ἀνθεμίδαι (οἱ) νεώτ. βοταν. περιληπτ. ὁμοιογένεια φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν κορυμβοφόρων, ἧς κυριώτερον εἶδος ἡ ἄνθεμις βλ λ.

ἀνθεμιοειδής-ές νεώτ. ὁ προσόμοιος μὲ ἀνθέμιον, βλ.λ., ἐπὶ διακοσμήσεων γλυπτῶν ἢ γραπτῶν : Κουμαν.ΣΛ θ **ἀνθεμιοειδῆ** κοσμήματα.

ἀνθέμιον (τὸ) κ. νεώτ. τὸ ἄνθος τοῦ ἀνθέμου βλ.λ., συνεκδ. αὐτὸ τὸ **ἄνθεμον** κ. ἡ **ἀνθεμίς** βλ.λ., Θεόφρ.Φl I,13,3 **ἀνθέμιον - τὰ ποώδη καὶ ἀνθώδη ἐπ᾽ αὐτῶν τῶν σπερμάτων ἔχει καθ᾽ ἕκαστον ἄνθος** (διόρθ. **ἄνθεμον**), Μελέαγρ.ΑΠ 4,1, 36 **τὸ μὲν γλυκὺ κεῖνο μέλισμα νέκταρος, εἰς δ᾽ ἐλέγου εὔσπορον ἀνθέμιον·** 2) κ. νεώτ. τὸ ἐκ σπαθοειδῶν φύλλων ὡς τῶν τοῦ ἄνθους τῆς ἀνθεμίδος, ἀνάγλυπτον ἢ γραπτὸν σύμμετρον κόσμημα· κ. συνεκδ. πᾶν εἰκαστικὸν κόσμημα ἀνθοειδὲς ἢ φυλλοειδές, αἰγοκλήματος, λωτοῦ, ἀκάνθου, οἷον τὸ ἐπὶ τῶν ἰωνικῶν κιόνων, τὸ ἐπὶ τοῦ ἄνω ἡμικυκλικοῦ τμήματος μαρμαρίνων καὶ γραπτῶν ἐπιτυμβίων στηλῶν, τὸ ἐπὶ ἀγγείων, ἐπὶ ἀκροκεράμων κτλ.· ἅ. λέγ. κ. **ἄνθεμον·** Ἡσ. «γραμμή τις ἑλικοειδὴς ἐν τοῖς κίοσι» : Ξεν.Ἀν.5,4,32 **παῖδας τῶν εὐδαιμόνων σιτευτούς .. ποικίλους δὲ τὰ νῶτα καὶ τὰ ἔμπροσθεν πάντα ἐστιγμένους ἀνθέμια·** 3) μτγν. ὁ ἀμιγὴς χρυσός, χρυσίου ἄνθος ἢ ὡς τοῦ ἀνθεμίου ἄνθους τὸ χρῶμα ἔχων· πιθ. κ. τὸ ἐκ τοιούτου χρυσοῦ νόμισμα· Σουΐδ. «τὸ ἐκλεκτὸν χρυσίον», π.Πλίν.761 A F «τὸ κάθαρμα ἐκ τοῦ χρυσίου, τὸ ἤλεκτρον» : ΠΔ Ἐκκλ.12,6 **ἕως ὅτου μὴ .. συντριβῇ τὸ ἀνθέμιον τοῦ χρυσίου·** πρβλ. κ. **φλωρί(ον)·** 4) Ἡσ. «καὶ τόπος Ἀθήνησιν ἐν τῇ Ἀκροπόλει».

ἀνθεμίοψις (ἡ) νεώτ. βοταν. παραλλαγὴ τοῦ φυτοῦ βαλαστονία βλ.λ.

ἀνθεμίς (ἡ) κ. νεώτ. περιληπτ. τὰ ποώδη φυτὰ ἀνθ- ἡ **λευκὴ** ἢ εὐγενής, ἡ **μελίνη** ἢ βαφικὴ κ. ἡ πορφυρᾶ ἢ ῥόδινος, δημ. χαμόμηλο, ἀγριομαργαρίτα, παπούνι : Διοσκ.3,137 **ἀνθεμίδες ταῦτα καὶ ἠράνθεμα διὰ τὸ ἀνθεῖν ἐπὶ ἔαρος καὶ** χαμαίμηλα διὰ τὴν πρὸς **τὰ μῆλα ὁμοιότητα τῇ ὀσμῇ .. ἔνδοθεν χρυσίζοντα, ἔξωθεν δὲ περίκεινται κυκλοτερῶς λευκὰ ἢ μήλινα ἢ πορφυρᾶ κατὰ μέγεθος πηγάνου φύλλα,** γλωσσ.Ἀρετ.130, 47 **ἔλαιον ἀνθέμιδος** (διόρθ. ἀνθεμίδος)· ‖ νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **συνθέτων,** περιλαμβάνον 120 εἴδη ποώδη ἐτησία ἢ πολυετῆ, ἀρωματικά, ὧν τινα φαρμακευτικά· 2) γεν. τὸ ἄνθος : Ἰώσ.ΑΙ 12,2,10 **περιεστέφετο δὲ τὰ χείλη τοῦ κρατῆρος κρίνων σμίλαξι καὶ ἀνθεμίσι·** 3) ἐνίοτε ἐν χρ. ὡς κοινὸν ὄν. κ. διὰ τὰ φυτὰ ἀνθυλλίς, ἀρμεγόνη καὶ ἀμάρακον βλ.λ.· Ἡσ. «ἀνθεμίς, ἡ ὑπ᾽ ἐνίων ἀμάρακος πόα».

ἀνθεμίσιον (τὸ) ἀνθεμὶς βλ.λ., ἡ λευκὴ ἢ εὐγενής, τὸ χαμομήλι : Ἀλέξ.Τραλλ.9,1 **ἀνθεμίσιον ὃ λέγεται καὶ χαμαίμηλον.**

ἀνθεμοειδής-ές ὁ ἀνθεμώδης βλ.λ. : Ὀρφ.Ὕμν. 43,4 **ἀνθεμοειδέσι πνοαῖς.**

ἀνθεμόεις (ὁ,ἡ) κ. **-εσσα-εν** ὁ πλήρης ἀνθέων, ὁ ἀνθηρός, ὁ ἐξ ἀνθοφόρων φυτῶν βρίθων, πλούσιος εἰς ἄνθη, λουλουδάτος, ἐπὶ τόπων : Ἰλ.Β 695 **φυλάκην καὶ Πύρασον ἀνθεμόεντα,** Ἡσ.Θεογ.787 **γαῖαν ἀνθεμόεσσαν·** ‖ ὁ ἄνθη φέρων, ἀνθισμένος, λουλουδιασμένος, ἐπὶ φυτῶν : ΑΠ 10,16,2 **τευθίδος ἢ τρίγλης ἀνθεμόεσσαν ἴτυν,** Ἀπολλινάρ. Ψαλμ.104,64 **ἀνθεμόεντα δένδρεα·** 2) ὁ ἐξ ἀνθέων κατεσκευασμένος : Ἀνακρ.π.Ἀθην.11 C 18 **φέρε δ᾽ ἀνθεμεῦντας ἡμῖν στεφάνους·** 3) ὁ δι᾽ ἀνθέων πεποικιλμένος, ἐπὶ σκευῶν μεταλλίνων· κ. ἐπὶ ἐνδυμάτων : Ὀδ.Ω 275 **κρητῆρα πανάργυρον ἀνθεμόεντα,** Πέρσ.ἐν ΑΠ 6,272,1 **ζῶμα τι, ὦ Λατοῖ, καὶ ἀνθεμόεντα κύπασσιν** (χιτωνίσκον).

ἀνθεμόλιον (τὸ) νεώτ. χημ. ἓν τῶν συστατικῶν τοῦ ἐκ χαμαιμήλου ἐλαίου, ὑγρὸν παχύρρευστον ἔχον ὀσμὴν καφουρᾶς.

ἄνθεμον (τὸ) τὸ ἄνθος : Σαπφ.85 **ἔστι μοι καλὰ πάϊς χρυσέοισιν ἀνθέμοισιν ἐμφερῆ ἔχοισα μορφήν,** Ἀριστφ.Ἀχαρν.992 **ἔχων στέφανον ἀνθέμων·** 2) τὸ φυτὸν ἀνθεμὶς βλ.λ., κ. εἰδ. τὸ χαμαίμηλον : Θεόφρ.Φl 7,8,3 **ἐπιγειόφυλλα ἄνθεμον, ἀνεμώνη, ἀφύλλανθες, ἀπαργία,** Ματθ.Ἰατρ. 353,3 **μηλέα, πράσον, ἄνθεμον·** 3) τὸ κατ᾽ ἀπεικόνισιν ἀνθέων κόσμημα, τὸ ἀνθέμιον βλ.λ. : Κηφισόδ.π.Πολυδ.7,87 **σανδάλια ἐφ᾽ οἷς τὰ χρυσᾶ ταῦτα ἔπεστιν ἄνθεμα·** 4) Ἡσ. «πλακοῦς τις» 5) ἐν πληθ. **ἄνθεμα** ἢ ὡς θηλ. (ἡ) λαϊκός τις χορός : Ἀθήν.14,609.

ἀνθεμόρρυτος-ον ὁ ἐξ ἀνθέων ῥυείς, ὁ προερχόμενος ἀπὸ ἄνθη : Εὐρ.ΙΤ 634 **ἀνθεμόρρυτον γάνος ξουθῆς μελίσσης** (τὸ μέλι).

ἀνθεμόστρωτος-ον ὁ ἐστρωμένος, κεκοσμημένος μὲ ἄνθη : Εὐρ.π.Φωτ.138 R **κρήνης πάροιθεν ἀνθεμόστρωτον λέχος.**

ἀνθεμουργός-όν ἡ ἀπὸ τῶν ἀνθέων ἀπεργαζομένη, περὶ μελισσῶν : Αἰσχ.Πέρσ.612 **τῆς ἀνθεμουργοῦ στάγμα παμφαὲς μέλι.**

ἀνθεμοῦς-όεις-οῦντος (ὁ) ὁ ἐξ ἀνθέμων Ἀνακρ.44(61) **φέρ᾽ ὕδωρ, φέρ᾽ οἶνον, ὦ παῖ, φέρε δ᾽** ἀνθεμοῦντας **ἡμῖν στεφάνους.**

ἀνθεμοφόρον (τὸ) τὸ φυτὸν βούνιον, εἶδος γογγύλης : ΨΔιοσκ.4,123.

ἀνθεμώδης-ες ὁ ἄνθη πολλὰ ἔχων, λουλουδάτος : Αἰσχ.Πρ.455 **οὔτ᾽ ἀνθεμώδους ἦρος οὔτε καρπίμου θέρους,** Ἀριστφ.Βάτρ.449 **χωρῶμεν εἰς πολυρρόδους λειμῶνας** ἀνθεμώδεις.

ἀνθεμωτός-ή-όν ὁ δι᾽ ἀνθέμων πεποικιλμένος, ὁ φέρων σχήματα ἀνθέων : Ἐπιγρ. **καλυπτὴρ ἀνθεμωτός** (δι᾽ ἀνθεμίων **πεποικιλμένος κέραμος**).

ἀνθενωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ μὴ ἑνωτικός, ἀντιτιθέμενος εἰς τὴν ἕνωσιν : **ἀνθενωτικαὶ ῥοπαί.**

ἄνθεξις-εως (ἡ) τὸ ἀντέχεσθαι ἀλλήλων, ἡ ἀμοιβαία συγκράτησις, περίπτυξις : Πλάτ.Ἐπιστ.323 B **πειρᾶσθαι ταῖς ἀνθέξεσιν ἀλλήλων εἰς μίαν ἀφικέσθαι φιλίας συμπλοκήν.**

ἄνθεο ποι. προστ. μέσ. ἀόρ. τοῦ **ἀνατίθημι.**

ἀνθεόμορφις-εως (ἡ) νεώτ. ζῳολ. ἀνθόζῳον τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀκτινιδῶν,** ζῶν προσκεκολλημένον ἐν τῷ θαλασσίῳ πυθμένι, ἀλλὰ καί πως βραδέως μετακινούμενον.

ἀνθερεών-ῶνος ὁ πώγων, τὸ πηγούνι· Ἡσ. «ὁ ὑπὸ τὸ γένειον τόπος, ἀφ᾽ οὗ μέρους ὁ πώγων ἄρχεται» : Ἰλ.Γ 372 **ὑπ᾽ ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης,** αὐτ.Ν 388 **βάλε δουρὶ λαιμὸν ὑπ᾽ ἀνθερεῶνα·** 2) συνεκδ. ὁ λαιμός : Εὐφορ. 92,1 **τέκνον μὴ σύ γε μητρὸς ὑπ᾽ ἀνθερεῶνος ἀμήσῃς·** 3) καταχρ. κ. τὸ στόμα : Νόνν.Εὐαγγ.Ἰω. 6,141 **ἐπέτασσε θεηγόρον ἀνθερεῶνα.**

ἀνθέρικας (ὁ) ἀντὶ ἀνθέρικος, παρ᾽ Ἡσ. «ἀσφοδέλου καρπός»· 2) αὐτ. «βοτάνης εἶδος».

ἀνθερίκη (ἡ) ὁ ἀνθέρικος βλ.λ. : ΑΠ 12,121,6 **πυρὸς δ᾽ οὐκ ἀσφαλὲς ἄσσον ἕρπειν αὐηρήν, ὦ φίλος, ἀνθερίκαν.**

ἀνθέρικος (ὁ) κ. ἅ. **ἀνθέρικον** (τὸ) ὁ καυλὸς ἢ καλάμη διαφόρων ποωδῶν φυτῶν, ἰδίως ὁ ἀσφοδέλου τοῦ κλαδώδους : Ἡρ.4,100 **οἰκήματα δὲ σύμπηκτα ἐξ ἀνθερίκων ἐνειρμένων περὶ σχοίνοις ἐστί,** Ἑλλάνικ.π.Ἀθην.11,462 B **οἰκίας ἐξ ἀνθερίκου πεποιημένας μικράς·** 2) εἰδ. τὸ φυτὸν ἀσφόδελος : Κρατῖν.325 **νάπαισι δ᾽ ἀνθέρικος ἀνηβᾷ,** Εὔπολ. ἐν Πλουτ.Ἠθ.662 E **φλόμον ἀνθέρικον, φηγόν, κισθόν·** ‖ τὸ ἄνθος, ὁ καρπὸς ἢ ὁ καυλὸς τοῦ ἀσφοδέλου : Διοσκ.2,199 **φύλλα ἔχον** (τὸ φ. ἀσφόδελος) **πράσῳ μεγάλῳ ὅμοια .. ἔχοντα ἐπ᾽ ἄκρου ἄνθος καλούμενον ἀνθέρικον,** 3) τὸ ἄνθος τοῦ φυτοῦ σκίλλη : Ἀρατ.1060 **αὔτως δ᾽ ἀνθέρικος τριχθὰ σκίλλης ὑπερανθεῖ·** σχόλ. «ἀνθέρικον νῦν εἴρηκε τὸ ἄνθος τῆς σκίλλης, κυρίως γὰρ τὸ ἄκρον τῶν ἀσταχύων»· 4) νεώτ.

βοταν. ἀνθέρικος ἢ **ἀνθέρικον** (τὸ) γένος φυτῶν, συγγενὲς τῷ ἀσφοδέλῳ, τῆς οἰκογεν. τῶν **λειριωδῶν,** περὶ τὰ 50 εἴδη ποώδη, πολυετῆ, ὧν τινα κοσμητικά.

ἀνθερικώδης-ες ὁ προσόμοιος τῷ τοῦ ἀσφοδέλῳ, ἐπὶ βλαστοῦ, καλάμου φυτῶν : Θεόφρ.Φl 9,10,1 **ἀνθερικώδη καύλόν.**

ἀνθέριξ-ικος (ὁ) τὸ ἄκρον, τὸ γένειον τοῦ στάχυος σίτου, ἀθέρας : Ἰλ.Υ 227 **ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον οὐδὲ κατέκλων·** ΕΜ « ἀνθέριξ, παρὰ τὸ ἄνθος, σημαίνει δὲ τὸ ἄκρον τῶν ἀσταχύων»· ‖ κ. ὁ ὅλος βλαστὸς τοῦ σίτου : Νόνν.Δ28, 287 **ἀνθερίκων στρατὸν ἄκρων .. ποσὶν ὁδεύων.**

ἀνθερίσκος (ὁ) ὁ τοῦ ἀνθερίκου κάλαμος : Γραμμ. ἐν ΑΒ 403,15 **ἀνθερίσκος ὁ καυλὸς τοῦ ἀσφοδέλου.**

ἀνθερόχειλος-ον μσν. ὁ ἀνθηρόχειλος, ὁ μὲ ἀνθηρὰ χείλη : Τζέτζ. μεθ.Ὁμ.506.

ἀνθερπητικός-ή-όν νεώτ. ἀντιερπητικὸς βλ.λ.

ἄνθεσαν ἐπ. γ΄ πληθ. ἀορ. τοῦ **ἀνατίθημι.**

ἀνθεσιουργός-όν ὁ παράγων ἄνθη : Ὀρφ.Ἀπ. 197 **ἐννέα θυγατέρας γλαυκώπιδας ἀνθεσιουργούς.**

ἀνθεσιπότατος-ον ὁ περὶ τὰ ἄνθη πετόμενος : Ἀντιφάν.209 **ἀνθεσιπότατα μέλεα.**

ἀνθεσιπότητος-ον ἀνθεσιπότατος βλ.λ.

ἄνθεσις (ἡ) Ἐπιγρ. ἀντὶ **ἀνάθεσις** βλ.λ.

ἀνθεσίχρως-ωτος (ὁ,ἡ) ὁ ἀνθηρὸν χρῶμα ἔχων, ποικίλος, παρδαλός : Μάτρων Συμπ.51 **ἀνθ- πέρκη.**

ἀνθεστερόλη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. οὐσία ἐξαγομένη ἐκ τῶν ἀνθουσῶν κορυφάδων τοῦ φυτοῦ **ἀνθεμὶς ἡ εὐγενής.**

ἀνθεστήρια (τὰ) ἑορτὴ τριήμερος τελουμένη τὸν Ἀνθεστηριῶνα μῆνα ἐν ταῖς ἀρχαίαις Ἀθήναις εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου : Ἀπολλοδ.Ἀπ.28,πρβ.κ. Θουκ.2,15,4.

ἀνθεστηριάδας Ἡσ. « τὰς ἐχούσας ὥραν γάμου, Ῥόδιοι ».

ἀνθεστηριών-ῶνος (ὁ) ὁ ὄγδοος μὴν τοῦ ἀττικοῦ ἔτους ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν Μάρτιον· κατὰ τὰ μέσα τούτου ἐτελοῦντο τὰ **ἀνθεστήρια** βλ. λ. : Θουκ.2,15,4 **τὰ ἀρχαιότερα Διονύσια τῇ δωδεκάτῃ ποιεῖται ἐν μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι.**

ἀνθεστίασις-εως (ἡ) μσν. ἡ ἀνταπόδοσις ἑστιάσεως, τὸ νὰ παραθέσῃ τις ἑστίασιν εἰς ἑστιάσαντα : Μ.Ἀκομ.2,346,11.

ἀνθεστιάω ἑστιῶ τὸν ἑστιάσαντά με : Λουκ. Ἐρωτ.9 **ἀμοιβαίως ἀνθεστιάσατέ με·** ‖ κ.παθ. : Πλούτ.Ἀντ.27 **πάλιν ἀνθεστιασθεὶς ὑπ' ἀμφοτέρων.**

ἀνθεσφόρια (τὰ) ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τῆς Περσεφόνης τελουμένη εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔαρος : Πολυδ.1,37 **Κόρης παρὰ Σικελιώταις Θεογάμια καὶ Ἀνθεσφόρια.**

ἀνθεσφόρος-ον ἀνθοφόρος, πλήρης ἀνθέων : Εὐρ.Βακχ.703 **κισσίνους στεφάνους δρυός τε μίλακός τ' ἀνθεσφόρου·** 2) **ἀνθεσφόροι** (αἱ) αἱ τὰ Ἀνθεσφόρια ἑορτάζουσαι γυναῖκες : Πολυδ. 4,78 **Ἱεράκιον τὸ Ἀργολικόν, ὃ ταῖς ἀνθεσφόραις ἐν Ἥρας ἐπηύλουν.**

ἄνθεται (οἱ) Ἡσ. « (ἀπ)ελεύθεροι παρὰ Ταραντίνοις » (διορθ. ἄνθετοι).

ἀνθέτερος-ον μσν. ἕκαστος κεχωρισμένως : Κ Πορφ.Βασ.Ταξ.807 **κατέτασσον ἀνθετέρους ἀκριβεῖς πρὸς ἣν ἕκαστος αὐτοῦ ἐτάσσετο τάξιν.**

ἄνθετο ἐπ. γ΄ ἑν. τοῦ μ. ἀορ. τοῦ **ἀνατίθημι.**

ἀνθευτικός-ή-όν ἀνθητικός βλ. λ.

ἀνθεών (ὁ) Γλωσσ. ἀνθών, τόπος ἔχων πολλὰ ἄνθη, ἀνθόκηπος.

ἄνθη (ἡ) ἡ ἄνθησις, ἡ ἀνθοβολία φυτοῦ ἢ δένδρου· Μοῖρ.4· « ἄνθην Ἀττικοί, ἄνθησιν Ἕλληνες » : Θεοφρ.Φl 7,9 **καὶ ἐνίων τὰ μὲν δένδρα τὴν ἄνθην ποιεῖται·** 2) τὸ ἄνθος ἢ ἡ πλήρης τοῦ ἄνθους ἀνάπτυξις, τὸ ἄνθισμα : Πλάτ.Φαῖδρ. 230 Β **ὡς ἀκμὴν ἔχει τῆς ἄνθης·** 3) ἡ ἀναφύλλωσις, ἀναβλάστησις τῶν δένδρων : Αἰλ.Ζ12,4 **ἀναφύουσι πτίλα νεαρὰ καὶ ὡραῖα οἱ ἱέρακες, ὡς τὴν ἄνθην τὰ δένδρα·** 4) συνεκδ. ἡ πτεροφυΐα ἐπὶ πτηνῶν : Ἀχιλλ.Τάτ.Λευκ.1,15 **ἣν ἄνθη πτερῶν·** 5) γεν. ἡ ὥρα ἀκμῆς : Φιλόστρ. ἐν Β 724 **χαίρει τῇ ὥρᾳ καὶ τῇ ἄνθῃ τοῦ ὄρνιθος.**

ἀνθηγεμονία (ἡ) νεώτ. ἡ ὑπὸ ἀναπληρωτοῦ τοῦ ἡγεμόνος προσωρινὴ κυβέρνησις χώρας.

ἀνθηγεμονικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐναντίον ἡγεμόνος ἢ ἡγεμονικοῦ καθεστῶτος πολιτευόμενος : ἀνθηγεμονικὸν **κόμμα, - κυβέρνησις, - πρᾶξις·** ‖ ὁ τοῦ ἀνθηγεμόνος, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἀνθηγεμόνα.

ἀνθηγεμονίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ἡ τὸν ἡγεμόνα ἀναπληροῦσα γυνή, σύζυγος ἢ μήτηρ αὐτοῦ.

ἀνθηγεμών-όνος (ὁ) νεώτ. ὁ τὸν ἡγεμόνα ἀναπληρῶν.

ἀνθηγέτης (ὁ) νεώτ. ὁ τοῦ ἡγέτου ἀναπληρωτής, ὁ ὑπαρχηγός, ἐπὶ πολιτικοῦ κόμματος.

ἀνθηδονιάς-άδος (ἡ) εἶδος ἀμπέλου παρὰ Τροιζηνίοις : Ἀθην.1,31 C.

ἀνθηδόνιος (ὁ) εἶδος οἴνου : Γλωσσ. « ὁ ἀπὸ Ἀνθηδόνος » ἢ ὁ ἐξ ἀμπέλου ἀνθηδονιάδος.

ἀνθηδονοειδής-ές εἶδος μεσπιλέας, μουσμουλιᾶς, βοταν. **κράταιγος ὁ ἀνατολικὸς ἐρυθρόκαρπος** : Θεοφρ.Φl 3,12,5.

ἀνθηδών-όνος (ἡ) κ. νεώτ. εἶδος μεσπιλέας, μουσμουλιᾶς, λεγ. βοταν. κράταιγος ὁ ἀνατολικὸς ξανθόκαρπος : Θεοφρ.Φl 3,12,5· 2) εἶδος σφηκός : Αἰλ.Ζ15,1 **ἐοίκασι τὸ μὲν θράσος μυίαις, τὸ δὲ μέγεθος εἴποις ἂν ἀνθηδόνα .. βομβεῖ δὲ ὡς αἱ μέλιτται·** 3) Γλωσσ. « εἶδος ὀρνέου »· 4) νεώτ. ζωολ. ἐχινόδερμα τῆς οἰκογενείας τῶν **κρινοειδῶν,** τῆς ὁμογεν. τῶν **κοματολιδῶν,** ὁμοιάζοντα τοὺς ἀστερίας, σταυροὺς τῆς θάλασσας.

ἀνθήεις-εσσα-εν μτγν. ὁ ἄνθη ἐκφύων, ἀνθηρός, ἀνθώδης : Μαρκέλλ.Σιδήτ.26 **σάλπη ἀνθήεσσα.**

ἀνθηκίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. ἔντομα κολεόπτερα τῆς οἰκογενείας τῶν **μυρμηκιδῶν,** διαιτώμενα παρὰ τὰς ὄχθας γλυκέων ἢ ἁλμυρῶν ὑδάτων, ἐνίοτε καὶ ἐπὶ ἀνθέων ἢ ὑπὸ ξηρὰ φύλλα.

ἄνθηκος (ὁ) νεώτ. ζωολ. εἶδος ἐντόμου κολεοπτέρου τοῦ γένους τῶν ἀνθηκιδῶν βλ. λ.

ἀνθηλά Ἡσ. « περιδέραια ».

ἀνθηλᾶς (ὁ) Πάπ. ὁ πωλητὴς ἀνθέων.

ἀνθήλη (ἡ) ὁ κατ' ἄνθησιν χνοῦς ἢ ἴουλος, πάππος φυτοῦ, τὸ λουλουδόχνουδο, ἡ ἀνθουλιά, ἡ φούντα οἷον τοῦ στάχυος, τοῦ καλάμου κλ. : Διοσκ.3,133 **ἄνθος ἐκπαππούμενον ὃ καλοῦσί τινες ἀνθήλην,** Γαλην.13,183 **φυλάττεσθαι τοῦ καλάμου τὴν καλουμένην ἀνθήλην,** Στράβ.5,26 **τύφη τε καὶ πάπυρος, ἀνθήλη τε πολλὴ κατακομίζεται ποταμοῖς εἰς τὴν Ῥώμην·** 2) Ἡσ. « ἀνθήλη πώγων ἢ περίδερμα »· 3) νεώτ. βοταν. εἶδος βότρυος ἀνθέων μὲ μακροὺς καὶ ἡπλωμένους ἀνθικοὺς πλοκάμους.

ἀνθήλια (τὰ) Ἡσ. « περιδέρματα » ἐν λ. ἀνθιλά.

ἀνθήλιον (τὸ) κ. νεώτ. ἀντὶ ἀνθύλλιον βλ. λ. : Διοσκ.3,156(173 **περὶ μασχάλας ἀνθήλια μικρὰ μήλινα·** 2) νεώτ. ζωολ. γένος τοῦ ἀθροίσματος τῶν μαλακίων· 3) νεώτ. ἡ θολία, τὸ σκιάδιον, παρασόλι, ὀμπρέλλα, ἁ. συνηθέστ. ἀλεξήλιον : Κουμαν.ΣΝ.Λ 81.

ἀνθήλιος-ον μτγν. κ. νεώτ. Ἰων. **ἀντήλιος** βλ. λ. ὁ ἔναντι, ἀντικρὺ τοῦ ἡλίου, ὁ τῷ ἡλίῳ ἀντίθετος : Ἐρατοσθ.30 **μόνον δὲ τῶν ζῴων ἀνθήλιον ἵπταται** (περὶ τοῦ ἀετοῦ)· 2) κ. νεώτ. ὁ ἀπὸ τοῦ ἡλίου προφυλάσσων : Φἰλ.Ὀνειρ.41 **ἀνθήλιος αὐλή,** Πορφύρ.σχολ.Ἰλ.Ε 137 **στοαὶ ἀνθήλιοι·** νεώτ. ὡς οὐσ. τὸ οὐδ. ἀνθήλιον βλ.λ.· ‖ ὁ τὸν ἥλιον ἐπισκοτίζων, ἀποκρύπτων : Σχολ. « ἀνθήλια τὰ

ἐπισκοτοῦντα τῷ ἡλίῳ νέφη»· 3) κ. νεώτ. τὸ ὀπτικὸν φαινόμενον καθ' ὃ εἰς ἀκριβῶς ἀντίθετον τῷ ἡλίῳ θέσιν φαίνεται ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ὁμοίωμα τοῦ ἡλίου : Ἀρατ.σχολ.880 **ἀνθήλια νέφη στρογγύλα ἀντιλάμποντα τῷ ἡλίῳ, ὥστε δοκεῖν ἡλιοειδῆ ὄντα ἥλιον εἶναι**· || ἐπίσ. κ. ἀναφορικῶς πρὸς τὴν σελήνην : Θεόπομπ.ΑΒ 403.23 τὸ μίμημα, ἀντάλλαγμα· Ἡσ. «ἀνθήλιον τῆς σελήνης».

ἀνθηλογή (ἡ) δημ.κ. ἀνθι- κ. ἀθηλογή ἡ ἀντιλογία.

ἀνθηλόφυλλα (τὰ) νεώτ. ζωολ. ἔντομα κολεόπτερα τῆς οἰκογενείας τῶν **τραχηλιδῶν**.

ἄνθημα (τὸ) (1) κ. νεώτ. Ἡσ. «ἐξάνθημα»· 2) ἄνθος : Σχολ.Νικ.Ἀλ.406· 3) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **μαλαχοειδῶν**.

ἄνθημα (τὸ) (2) Ἐπίγρ. ποι. ἀντὶ **ἀνάθημα**.

ἀνθημένιον (τὸ) νεώτ. χημ. ἀκόρεστος ὑδρογονάθραξ ἐξαγόμενος ὡς ἐκχύλισμα ἐξ ἀνθέων ἀνθεμίδος τῆς **εὐγενοῦς** βλ.λ.

ἀνθήμερον ἐπίρρ. τῇ αὐτῇ ἀντιστοίχως ἡμέρᾳ, ἀντήμερα : Σοφ.Ἀπ.168.

ἀνθήμων-ονος ἀνθηρός : Νικ.Ἀλ.610 **κυτίνοιο πόροις ἀνθήμενα καρπόν**.

ἀνθήνας (ὁ) Ἡσ. «ὁ προσφάτως συντεθειμένος τυρός».

ἀνθηνοειδής-ές ὁ εἰς ἄνθη ὤν, ὁ ἀνθηροῖς πελάζων, ἐπὶ ἐντόμων· ὅθ. ἡ ἀνθρήνη βλ.λ. : Θεοφρ.Φl 7,12 **ἐν δὲ τῷ ἀνθερίκῳ συνίσταται ακώληξ, ὃς εἰς ἄλλο μεταβάλλει ζῷον πτηνὸν ἀνθηνοειδές**.

ἀνθήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. βοταν. ἡ κορυφὴ τοῦ στήμονος τῶν ἀνθέων τῶν φανερογάμων φυτῶν ἐν ᾗ εὑρίσκεται ἐγκεκλεισμένη ἡ γῦρις.

ἀνθήρης-ες νεώτ. ὁ ἔχων διακόσμησιν ἐξ ἀνθέων : Κουμαν.ΣΝ.Λ.81 **ἀνθήρης στολισμός**.

ἀνθηρίδιον (τὸ) νεώτ. βοταν. ἄρρεν πολλαπλασιαστικὸν ὄργανον τινῶν καὶ ἐγγενῶς πολλαπλασιαζομένων φυτῶν, ἤτοι κρυπτογάμων.

ἀνθηρίκερα (τὰ) νεώτ. ζωολ. ἔντομα τοῦ ἀθροίσματος τῶν **διπτέρων**· 2) βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ὀρχεοειδῶν**.

ἀνθηρικόν (τὸ) νεώτ. βοταν. περιληπτ. ὄνομα φυτῶν κοσμητικῶν τὸ πλεῖστον, ἐχόντων φύλλα λογχοειδῆ ἢ νηματοειδῆ καὶ ἄνθη βοτρυοειδῆ, ἀνηκόντων δὲ εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν **κρινοειδῶν**.

ἀνθηρόγενα (τὰ) νεώτ. βοταν. περιληπτ. τὰ διπλᾶ ἄνθη, ὧν οἱ ἀνθῆρες εἶναι μεταβεβλημένοι εἰς ἑλικοειδῆ πέταλα.

ἀνθηρογενῆ (τὰ) ἀντὶ ἀνθηρόγενα βλ.λ.

ἀνθηρογραφῶ-έω μτγν. κ. μσν. γράφω μὲ ὕφος ἀνθηρόν : Εὐστ.Ἰλ.Π 991,8 **οὕτω δὲ ἀνθηρογραφήσας, φασί, τὴν τοῦ Διὸς εὐνὴν Ὅμηρος**· || κ. παθ. εἰμὶ γεγραμμένος εἰς ὕφος ἀνθηρόν, ἐπὶ λόγου, διηγήσεως κττ. : π. Κικέρ. ἐν Ἀττ.2,6,1.

ἀνθηροζφάριον (τὸ) νεώτ. βιολ. ὁ ἄρρην γαμέτης βλ.λ. παρὰ τοῖς **φυτοῖς**.

ἀνθηροζωίδια (τὰ) νεώτ. βοταν. ἄρρενα γεννητικὰ σωμάτια ἐνίων κρυπτογάμων φυτῶν.

ἀνθηρόκοκκος (ὁ) νεώτ. ἡ κογχενίλλη βλ. λ., δημ. κρεμέζι.

ἀνθηρολεκτῶ-έω μτγν. ἔχω ἀνθηρὰν τὴν φράσιν, ὁμιλῶ ἢ γράφω ἀνθηρῶς.

ἀνθηροποίκιλος-ον ὁ δι' ἀνθέων πεποικιλμένος, ὁ ἀνθοκόσμητος : Φιλ.Ὀνειρ.2,8 **στρωμναὶ .. ἀνθηροποικίλοις καὶ χρυσοπάστοις ἔργοις .. διακεκοσμημέναι**

ἀνθηροποιῶ-έω μτγν. καθιστῶ τι ἀνθηρόν.

ἀνθηρόπους-οδος ὁ τοὺς πόδας ἀνθηρός (ἐν σχολ. ὡς ἐξήγησις τοῦ **Ποδαλείριος**).

ἀνθηροπρόσωπος-ον μσν. ὁ ἔχων πρόσωπον ἀνθηρόν : Ἰω.Μαλάλ.257,7.

ἀνθηρός-ά-όν κ. νεώτ. ὁ ἐν ὥρᾳ ἀνθήσεως ὤν, ἀνθισμένος, ὁ ἄνθη ἀφθόνως φύων, πολύανθος, ἐπὶ φυτῶν : Εὐρ.Κύκλ.541 **λαχνῶδες οὖδας ἀνθηρᾶς χλόης**· || νεώτ. ἐπὶ τόπου : Ἀριστφ.1093 **ἀλλ' ἀνθηρῶν λειμώνων φύλλων κόλποις ἐνναίω**, - **ἀνθηρὸς κῆπος**· || κ. νεώτ. ἐπὶ χρόνου : Χαιρήμ.π.Ἀθην.13,608 **ἀνθηροῦ τέκνα ἔαρος πέριξ στρώσαντες**, Αἰσώπ.Μύθ.421,6 **ὁ δὲ τῆς ἀρούρης δεσπότης ἐποπτεύων ἀνθηρὸν ὂν τὸ θέρος εἶπε**, - ἡ **ἀνθηρὰ ἐποχὴ τοῦ ἔτους**· 2) μτφ. ὁ ἔχων οἱονεὶ ἀνθοῦσαν ὄψιν, μορφήν, ἔκφρασιν, χροιάν, ὅθ. ὁ δροσερός, ὁ ἀκμαῖος, ὁ ζωηρὸς κ. ὁ λαμπρὸς τὴν ἐμφάνισιν : Εὐρ.ΙΑ 73 **ἀνθηρὸς εἱμάτων στολῇ**, Πλούτ.Περ.1 **τῆς χρόας τὸ ἀνθηρὸν ἅμα καὶ τερπνόν**, αὐτ.Ἠθ.395 Β **ἐθαύμαζε τοῦ χαλκοῦ τὸ ἀνθηρὸν** (τὴν στιλπνότητα), Ἀρισταίν. ἐπ,1,6 **χρώματα λαμπρὰ μὲν τῇ φύσει, ἀνθηρότερα τῇ πρὸς τὸ μέλαν φιλονεικίᾳ**, - **ἀνθηρὸν πρόσωπον**· || κ. νεώτ. ἐπὶ ὕφους λόγου, ἐπὶ φωνῆς, ἐπὶ ἤχου,, ὁ γοητευτικός, ὁ ἐλαφρότητα καὶ κομψότητα ἔχων, ὁ εὔχαρις : Ξεν.ΚΠ 1,6,38 **καὶ ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ τὰ ἀνθηρὰ εὐδοκιμοῦσι**, Πλούτ.Ἠθ. 648 Β. **ποικίλον οὕτω καὶ ἀνθηρὸν λόγον**, Ἑρμογ.Προγ.10 **ἀνθηρὸν πρᾶγμα καὶ λέξιν**, Φώτ.Βιβλ.165 **τῶν νοημάτων τὸ ἀνθηρόν**, - **ἔχει ἔκφρασιν ἀνθηράν**, - **ἀνθηρὸν ὕφος λόγου**· || γεν. ἁβρός, ὁ τέρψεις παρέχων : Μαξ.Τύρ.21,1,395 **τὸν μὲν γεωργικὸν μακαρίζοντα τοὺς ἀστικοὺς ὡς συνόντας βίῳ χαρίεντι καὶ ἀνθηρῷ**· 3) κ. νεώτ. συνεκδ. ἐν μτφ. ὁ ἀκμαῖος, ὁ σφριγηλός, ἐπὶ ζῴων, ἐπὶ πραγμ. κ. ἐπὶ καταστάσεως : Λουκ.Ἐρωτ. 3 **παῖδας .. ἐξ ἁπάσης ἡλικίας ὅτιπερ τὸ ἀνθηρότατον**, Σχολ.Ἀριστφ.Ἀχ.974 **τῶν ὀρνέων τὰ μὲν χρήσιμα καὶ ἀνθηρὰ κατὰ τοὺς οἴκους ἀνατρέφομεν**, αὐτ.Πλοῦτ.808 **ἀνθοσμίου** (οἴνου) **τοῦ ἡδέος καὶ περιόσμου καὶ ἀνθηροῦ**, - **ἀνθηρὸν ἐμπόριον**· || κ. ἐπὶ κακῷ : Σοφ.Ἀντ.960 **τᾶς μανίας δεινὸν ἀποστάζει ἀνθηρόν τε μένος**· 4) μτφ. ὁ ἐξαίρετος, ὁ εὐχάριστος : Δίφιλ.π.Ἀθην. 4,156 F **τὸ δειπνάριον ἀνθηρὸν ἦν**, Φιλ.1,679,27 **τὰ δὲ τῆς ἀνθηροτέρας ἐδωδῆς ἀρχισιτοποιῷ** (ἀνατίθεται)· 5) εἰδ. **ἀνθηρὰ πτύσματα** : Γαλην.Ἐπιδ. 6,4,4 «τὰ ἐρυθρὰ καὶ ὕφαιμα» : Ἱππ.401,52 **πτύελα ἀφρώδεα καὶ ἀνθηρά**· 6) Ἡσ. «ἀνθηρὸν τὴν σανδαράκην» βλ.λ.

ἀνθηροσύμφυσις-εως νεώτ. βοταν. ἡ εἰς τὰ **σύνθετα** ἢ **συνάνθηρα** φυτὰ κανονικὴ **συγκόλλησις** τῶν ἀνθήρων βλ.λ.

ἀνθηρότης-ότητος (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνθηροῦ βλ.λ. : **ἀνθηρότης τοῦ κήπου**, - **τοῦ προσώπου**, - **τῆς βιομηχανίας**, - **τοῦ λόγου**.

ἀνθήρουρα (τὰ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἐρυθροδανοειδῶν**.

ἀνθηροφάγα (τὰ) νεώτ. ζωολ. κολεόπτερα τῆς οἰκογενείας τῶν **μελιτοφαγιδῶν**, **τρεφόμενα ἐκ τοῦ** εἰς τοὺς **ἀνθῆρας** βλ.λ. νέκταρος.

ἀνθηροφόρα (τὰ) νεώτ. βοταν. περιληπτ. τὰ φέροντα **ἀνθῆρας** βλ.λ. φυτά.

ἀνθηρόφυλλα (τὰ) νεώτ. βοταν. τὰ ἐκ μεταμορφώσεως τῶν **ἀνθήρων** προερχόμενα **φύλλα**.

ἀνθηρόφωνος-ον μσν. ὁ ἔχων φωνὴν ἀνθηράν, λαμπράν.

ἀνθηρόχειλος-ον μσν. ὁ ἔχων ἀνθηρὰ χείλη.

ἀνθηρόχρους-ουν μσν. ὁ ἔχων ἀνθηρόν, ζωηρὸν χρῶμα. Εὐστ.Πον.328,75 **ἀνθηρόχρους τάπης**.

ἀνθηρώνυμος-ον μσν. ὁ ἔχων ἄνθους ὄνομα : Εὐστ.σχολ.Ἰλ.Π 501,43.

ἀνθηρῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνθηρὸν βλ.λ. : Ἰσοκρ 294 D **ἀνθηρότερον καὶ χαριέστερον τῶν ἄλλων φαίνεσθαι λέγοντας**.

ἄνθηση (ἡ) δημ. κ. **ἄνθισμα** ἡ ἄνθησις βλ. λ. : ἡ **ἄνθηση τῆς μυγδαλιᾶς**.

ἄνθησις-εως κ. νεώτ. ἡ ἄνθη βλ. λ., ἡ παραγωγὴ ἀνθέων, τὸ ἀνθεῖν, ἐπὶ φυτῶν· || τὸ ἔχειν, **τὸ ἀναπτύσσειν, διατηρεῖν ἄνθη**, ἐπὶ φυτῶν καὶ

ἐπὶ τόπων : Θεοφρ.Φ I 4,10,1 **τὴν ἄνθησιν πολυχρονιωτέραν ποιοῦνται τὰ χέδροπα τῶν σιτωδῶν, - ἡ ἄνθησις τῶν ἴων, - τῆς ἀμπέλου, - τοῦ κήπου, - τῶν ἀγρῶν·** || κ. νεώτ. γεν. τὸ φαινόμενον τοῦ ἀνθεῖν, ἐπὶ φυτῶν κ. ἐπὶ τόπων : **ἐν πλήρει ἀνθήσει, - ἡ ξηρασία ἐπιταχύνει τὴν ἄνθησιν, - ἡ διάρκεια τῆς ἀνθήσεως διαφέρει ἀπὸ εἴδους εἰς εἶδος, - ἡ ἄνθησις ἐν ταῖς τροπικαῖς χώραις·** 2) νεώτ. μτφ. ἡ ἀκμή, ἡ ἐξαίρετος ἀνάπτυξις : **ἡ ἄνθησις τῶν καλῶν τεχνῶν, - τῆς βιομηχανίας·** 3) νεώτ. χημ. ἡ μέθοδος ἐξαγωγῆς αἰθερίων ἐλαίων τῶν **φυτῶν**, ἄ. **ἐνανθισμός**.

ἀνθησσάομαι κ. **-ηττάομαι** ἐπίσης ἡττῶμαι, ἀμοιβαίως ἐνδίδω : Θουκ.4,19,3 **πεφύκασί τε** (οἱ ἄνθρωποι) **τοῖς ἑκουσίως ἐνδοῦσι ἀνθησσᾶσθαι μεθ' ἡδονῆς** (ἡδέως ἐνδίδουσιν εἰς τοὺς ἑκουσίως ἐνδίδοντας).

ἀνθησυχάζω ἡσυχάζω καὶ αὐτός : Ἀππ.Ἐμφ.2,93.

ἀνθητικός-ή-όν ὁ δυνάμενος νὰ ἀνθῇ : Θεόφρ. Φ I 1,14,3 **τὰ μὲν ἀνθητικὰ τὰ δὲ ἀνανθῆ.**

ἀνθηφορία (ἡ) τὸ φέρειν ἄνθη, ἐπὶ ἱερείας ἀνθοφόρου βλ λ.

ἀνθηφόρος-ον κ. νεώτ. ἀνθοφόρος βλ. λ. : Ἐπιγρ. **ἀρχιέρεια ἀνθηφόρος**· 2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀγρωστοειδῶν.**

ἄνθι (τὸ) δημ. κ. **ἀνθί** (τὸ) ἡ ἄνθησις τῶν φυτῶν τῶν μὴ παραγόντων κοσμητικὰ ἢ εὐώδη ἄνθη : τὸ ἄνθι **τοῦ πεύκου, - τῆς πατατιᾶς, - τῆς κολοκυθιᾶς, - κάηκαν τ' ἀμπέλια πάνω στ' ἄνθι τους** (μόλις ἤρχισαν ἀνθοῦντα)· || εἰδ. τὸ ἄνθος τῆς λεμονέας καὶ γεν. τῶν ἑσπεριδοειδῶν· || κ.τὸ τοιοῦτον μὴ κοσμητικὸν ἢ μὴ **εὐῶδες** ἄνθος : **τ'** ἀνθιὰ **τοῦ γαϊδαυράγκαθου**· 2) πληθ. **ἄνθια** βλ.λ.

ἀνθί (τὸ) δημ τὸ ἄνθι βλ. λ.

ἄνθια (τὰ) δημ. γεν. τὰ ἄνθη βλ. λ., ἄ. λουλούδια· συνηθέστ. ἐν χρ. διὰ τὰ κοσμητικὰ ἢ εὐώδη ἄνθη δένδρων : **τὰ ἄνθια τῆς μυγδαλιᾶς, - τῆς λεμονιᾶς, - τῆς λυγαριᾶς.**

ἀνθία (ἡ) ἀνθεία βλ. λ.

ἀνθιακός-ή-όν ὁ εἰς τὸ ἄνθος ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος . Θεοφ.Φ.Αἰτ.

ἀνθίας (ὁ) κ. νεώτ. θαλάσσιος ἰχθὺς ἄ. **αὐλωπίας**, ἀκανθοπτερύγιος τῆς ὁμοιογενείας τῶν **περκιδῶν** : Ἀριστλ.Ζ I 570 B 19 **ἀνθίας . . ἱερὸς** ἰχθύς.

ἀνθιβολή (ἡ) δημ. κ. **ἀνθιβουλή** ὁ μύχιος λογισμός, ἡ **κρυφία** γνώμη, τὸ μὴ ἐκδηλούμενον φρόνημα . **φρ. τοῦ κατάλαβα τὴν ἀνθιβολή** (ἐνόησα τὸ φρόνημά του)· || κ ἡ ἀποκρυπτομένη ψυχικὴ κλίσις, ἰδιοτροπία, **ἀδυναμία**, ἐλάττωμα · **φρ. μπῆκα στὴν ἀνθιβουλή του,** ἀντίστοιχος τῆς φρ **ξαίρω** ἢ **τοῦ πῆρα τὸ σφυγμὸ** (γνωρίζω τὰς ἀδυναμίας του) βλ. συγγ. ἀθιβολή.

ἀνθιβόλι (τὸ) δημ. κ. **ἀθιβόλι** κ. **ἀνθίβολο** τὸ ἀνθιβόλιον βλ.λ.

ἀνθιβόλι(ον) (τὸ) ἢ **ἀνθίβολο(ν)** μσν κ. νεώτ δημ. κ. ἀνθιβόλι κ. **ἀθιβόλι,** ἄ. κ. **ἀχνάρι**, ἀντιβόλαιον, ὑποδειγματικὸν γραμμωτὸν σχέδιον **εἰκόνος** ἢ κοσμητικῆς ἢ ποικιλτικῆς συνθέσεως,χρησιμεῦον ὅπως ἐπ' αὐτοῦ ἀποτυποῦται τὸ λεπτομερὲς περίγραμμα τοῦ ἀρχετύπου σχεδίου. Τὸ ἀνθιβόλιον εἶναι **διάτρητον** ἢ **σχιστὸν** ἐν ταῖς γραμμαῖς τοῦ σχεδίου, ὁπότε τὸ ἐξ αὐτῶν ἀντίγραφον λαμβάνεται δι' ἐπιθέσεως, οἷον ἐπὶ χάρτου, τοίχου, χρωματιστῆς σανίδος ἢ **ὑποδειγματικόν,** ὁπότε ἡ ἀντιγραφὴ γίνεται **ἐπὶ** διαφανοῦς χάρτου ἐπιθετομένου ἐπ' αὐτοῦ. Τὰ διάτρητον ἦτο ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἁγιογράφοις.

ἀνθιδίη (ἡ) νεώτ. ζωολ. **ἔντομον** ὑμενόπτερον, ἄ. ἀνθίδιον βλ. λ.

ἀνθίδιον (τὰ) νεώτ. ζωολ. **ἔντομον** ὑμενόπτερον τῆς **οἰκογενείας** τῶν **μελισσιδῶν** προσόμοιον μὲ τὴν μέλισσαν.

ἀνθιδρῶ-όω μσν. ἱδρώνω ἐκ νέου.

ἀνθιδρωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐναντίον τοῦ ἱδρῶτος, ὁ μετριάζων ἢ διακόπτων τὸν ἄφθονον ἱδρῶτα : **ἀνθιδρωτικὴ κόνις.**

ἀνθιερεύς-έως (ὁ) μτγν. ὁ ἀναπληρωτὴς ἱερέως.

ἀνθιερῶ-όω καὶ ἐγὼ καθίστημί τι ἱερόν, ἀφιερῶ καὶ ἐγώ : Πλούτ.Ἠθ.1117 C **ἐποίεις καὶ ἡμᾶς ἀνθιεροῦν σεαυτὸν καὶ ἀντιλιτανεύεσθαι.**

ἀνθιεύς (ὁ) Σχολ. ὁ ἰχθὺς **ἀνθίας** βλ. λ.

ἀνθιζηματίναι (αἱ) νεώτ. μικροβιολ. οὐσίαι παραγόμεναι ἐν τῷ αἵματι ζῴου κατόπιν ἐγχύσεως ὀροῦ ἰζηματινῶν.

ἀνθίζω κ. νεώτ. κ. δημ. κάμνω τι ἀνθηρόν, στολίζω μὲ ἄνθη : Εὐρ.Ἴων 890 **κρόκεα πέταλα φάρεσιν ἔδρεπον ἀνθίζειν χρυσανταυγῆ,** Φιλόστρ. 786 **τὴν κεφαλὴν ῥάβδοις ἀνθίσας**· 2) μτφ. διακοσμῶ, ποικίλλω, καλλωπίζω : Διον.Ἁλ. ἐν Ἰσοκρ. 13 **ἀνθίσαι βουλόμενοι τὴν λέξιν**· 3) κάμνω τι νὰ ἐκφύῃ ἄνθη : Ἀνακρ.57,18 **τότε καὶ ῥόδων ἀγητὸν νέον ἔρνος ἤνθισε χθών**· 4) νεώτ. κ. δημ. ἀνθῶ, ἐκφύω ἄνθη, περὶ τῆς γῆς ἢ τῶν φυτῶν : **ἤνθισαν οἱ ἀγροί,** δ.δίστ. **τώρα π' ἀνθίζουν τὰ κλαριὰ καὶ βγάν' ἡ γῆ χορτάρι,** δ.μοιρ. **ποὺ δὲ φυλλιάζουνε δεντρά, λουλούδια δὲν** ἀνθίζουν, δ. τραγ. μωρὴ **καημένη λεμονιά, π' ἀνθίζεις τὸ χειμῶνα**· || δημ. κ. μτφ. ἀκμάζω, ἐξαιρέτως εὐδοκιμῶ : **ἄνθισε ἡ ὀμορφιά της, - ἀνθίζουν οἱ δουλειές του**· 5) μέσ. **-ομαι** συλλέγω ἄνθη : Ἀππ.Ἐμφ.4,105· || κ. μτφ. ΑΒ 404,7 **ἀνθίσασθαι μουσικῆς,** σχόλ. « οἷον ἠθροικότες τὰ ἄνθη τῆς μουσικῆς »· 6) δημ. τὸ μεσ. **-ουμαι** συνεκδ. ὑποπτεύομαί τι, ἰδιάζομαι, μυρίζομαι : **ἀνθίζουμαι πὼς ἀγαπιῶνται**· 7) παθ. δι' ἀνθέων ἢ ἀπεικονίσεως ἀνθέων κοσμοῦμαι : Παυσ. Ἀττ.1,5,11 **τῇ δὲ ἀριστερᾷ τοῦ θεοῦ χάριεν ἐστὶ σκῆπτρον μετάλλοις τοῖς πᾶσιν ἠνθισμένον**· 8) μτφ. χρωματίζω, οἱονεὶ δίδω ἄνθους χρῶμα, βάφω, κ. παθ. χρωματίζομαι, βάφομαι : Ἀριστλ. Ζ I 547 A 18 (πορφύρα) ἀνθίζει **τὴν χεῖρα,** Ἡρ.1, 98 **οἱ προμαχεῶνες ἠνθισμένοι εἰσὶ φαρμάκεσι**· || θθ. κ. ἀλλάσσω χρῶμα, ἐπὶ τριχῶν, λευκαίνομαι : Σοφ.Ἠλ.43 **οὐ γάρ σε μὴ γνῶσ' . . ὧδ' ἠνθισμένον** (οὕτω λελευκασμένον ὑπὸ τοῦ γήρατος)· || κ. συνεκδ. ἐπὶ κρεάτων, ἕψομαι : Ἐπικράτ. π. Ἀθην.14,655 F **κρέα . . πυρὸς ἀκμαῖς ἠνθισμένα**· 9) νεώτ. κ. δημ. ἡ παθ. **μτχ. ἠνθισμένος** δημ. **ἀνθ-** ἔχω ἐκφύσει ἄνθη.

ἀνθίη (ἡ) **νεώτ. ζωολ.** κ. **ἄνθια** (ἡ) γένος κολεοπτέρων **ἀνθηκιδῶν** διαιτωμένων εἰς ἀμμώδη ἢ τελματώδη μέρη, εἰς ἐρείπια ἢ εἰς μνήματα, δημ. μαῦρο σκαθάρι, μαυρομ: ζούρμπουλας.

ἀνθικός -όν κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὁ ἀνήκων εἰς ἄνθη : Θεοφρ.Φ I 6,6,2 **ἀνθικὰ σπέρματα**· 2) περιληπτ. τὰ ἄνθη· 3) **ἀνθικός** (ὁ) ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. **τῶν πυροχροΐδων.**

ἀνθιλογιά (ἡ) δημ. ἡ ἀντιλογία, ἡ ἐριστικὴ συζήτησις : γνωμ. **μ' ἀνθιλογιὲς δουλιὰ δὲν γίνεται.**

ἄνθιμος-ον ὁ ἐξ ἀνθέων : Ὀρφ.Λιθ.18,94 **μελίσσης ἄνθιμον εἶδαρ.**

ἀνθίνας (ὁ) Ἡσ. « ὁ προσφάτως συντεθειμένος τυρός ».

ἄνθινος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. **δημ, ἄ. ἀνθινός** κ. **ἀνθεινός,** ὁ ἀνθώδης, ὁ **ἐξ ἀνθέων,** ὁ ἀνθηρὸς βλ.λ. : Ὀδ.I 84 **λωτοφάγων, οἵ τ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσι,** Ἱππ.Ἐντ.Παθ.12 **κυκεῶνα ἄνθινον πινέτω** (ποτὸν παρεσκευασμένον ἐξ ἀνθέων)· || ὁ ἐξ ἀνθέων ἀναδιδόμενος ἢ ἐξ ἀνθέων ἐξαγόμενος : Ἱππ.Γυν.1,35 **ἄνθινον ἔλαιον,** Θεοφρ.Ὀσμ.39 **τὰ δ' ἄνθινα πάντα ἀσθενῆ**· || κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξ ἀνθέων συνιστάμενος : Ἀθην.12.524 D **ἀνθινὰ πολλὰ τῶν ἐδάφων ἐν τοῖς ἀνδρῶσι κατεσκευάζετο,**

- **ἀνθίνη διακόσμησις, - ἄνθινα στέφανα·** 2) ὁ ἔχων λαμπρόν, ζωηρόν χρῶμα, ἀνθηρός : Ἐπιγρ. **μὴ ἐξέστω παρέρπην ἔχοντας . . μὴ χρυσία . . μηδὲ πορφύρεον ἱματισμόν μηδὲ ἄνθινον μηδὲ μέλανα,** Λουκ.Δαιμον.16 **ἐσθῆτα ἀνθινήν·** 3) **ἄνθινα** (τὰ) ἐσθῆτες ζωηρῶν χρωμάτων φερόμεναι ὑπό τῶν ἑταιρῶν ἐν Ἀθήναις : Φύλαρχ.45· κ. τὰ ἐνδύματα τῶν ὑποδυομένων τοὺς σατύρους κατὰ τὰ Ἀνθεστήρια· ‖ ἀλληγορ. ὁ ζωηρός, ὁ σαρκαστικός, ὁ τραχὺς τὴν ἔκφρασιν : Ἐρατοσθ. π. Διογ. Λ.4,52 **τὴν φιλοσοφίαν ἄνθινα ἐνέδυσε** [ὁ Βίων, ἐκφέρων τὰ ἀποφθέγματα αὐτοῦ σαρκαστικῶς, ὡς ἐν σατυρικῷ δράματι]· 4) Σουΐδ. « ἀνθεινός, ὁ ἐξ ἀνθέων, καὶ ὁ καιρός ».

ἀνθινός-ή-όν ὁ ἄνθινος βλ.λ.

ἄνθιον (τό) λέξις ὀρφικὴ σημαίνουσα « τὸ ἔαρ διὰ τὴν φύσιν » ἐν Κλημ.Ἀλ.Στρωμ.676.

ἀνθίον (τὸ) μικρόν ἄνθος, λουλουδάκι : Διοσκ.4,153.

ἀνθιππάζομαι ἔφιππος ὁρμῶ κατά τινος.

ἀνθιππάρχης (ὁ) ὁ ἀντὶ τοῦ ἱππάρχου, ὑποδιοικητὴς τοῦ ἱππικοῦ : Λυδ.Ἀρχ.1,38.

ἀνθιππασία (ἡ) γυμνάσια ἱππικῆς μάχης, ἡ ὑπὸ στρατιωτ. σωμάτων ἱππικοῦ ψευδομάχη : Ξεν.Ἱππαρχ.5,4 **ἐν τοῖς μετὰ φιλίας ἀνθιππασίας.**

ἀνθιππεύω ἱππεύων φέρομαι ἐναντίον ἄλλου : Ξεν.Ἱππικ.8,12 **ἢν δὲ ἀνθιππεύωσιν ἀλλήλοις.**

ἄνθισμα (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. ἔνδυμα ζωηροῦ χρώματος : Κλήμ.Ἀλ.258 **τὴν μοιχαλίδα δείκνυσι τὰ ἀνθίσματα·** 2) νεώτ. κ. δημ. ἔκφυσις ἀνθέων, ἄνθησις, λουλούδισμα : **ἄνθισμα τῆς ἀμυγδαλιᾶς, τῆς τριανταφυλλιᾶς·** ‖ κ. μτφ. ἡ ἀκμή : **τὸ ἄνθισμα τῶν τεχνῶν·** 3) ἀσθένειά τις τοῦ οἴνου.

ἀνθισμένος-η-ο δημ. μτχ. παθ. τοῦ ἀνθίζω βλ.λ. ὁ ἔχων ἄνθησιν, ἐπὶ φυτῶν κ. ἐπὶ τόπων.

ἀνθισμός (ὁ) μτγν. τὸ καθιστᾶν στιλπνὸν τὸ βαφέν.

ἀνθίσταμαι νεώτ. ἀόρ. β΄ **ἀντέστην** ποιοῦμαι ἀντίστασιν, ἐναντίωσιν, προβάλλω ἄμυναν, ἀντέχω ἀμυνόμενος, ἀντιστέκομαι : **ἀντέστησαν ἐρρωμένως, - ἀνθίστανται ἀναμένοντες ἐπικουρίαν·** 2) μτφ. ἀρνοῦμαι, δὲν ὑποχωρῶ εἰς παράκλησιν ἢ ἀπαίτησιν ἢ πάθος, ἐναντιοῦμαι : **ἀνθίσταται εἰς τὸν συμβιβασμόν, - ἐκείνη ἀντέστη εἰς τὰς παρακλήσεις του, - ἀνθίσταται εἰς τὰς ὁρμάς του.**

ἀνθισταμένη (ἡ) νεώτ. βοταν. κ. ἀνθιστιρία (ἡ) γένος φυτῶν ποωδῶν, πολυετῶν, νομευτικῶν καὶ κτηνοτροφικῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀγρωστιδῶν.**

ἀνθιστάνω μτγν. ἀντὶ ἀνθίστημι βλ.λ.

ἀνθίστημι μέλλ. **ἀντιστήσω,** ἀόρ. β΄ **ἀντέστην,** μέσ. μέλλ. **ἀντιστήσομαι,** ἀόρ. **ἀντεστησάμην,** ἀόρ. α΄ παθ. **ἀντεστάθην,** παρακ. **ἀνθέστηκα,** στήνω ἀντιθέτως : Θουκ.4,115,2 **πύργον ξύλινον ἐπ᾽ οἴκημα ἀντέστησαν·** ‖ συνιστῶ, ἱδρύω ἐναμίλλως ἢ κατ᾽ ἀντίθεσιν πρός τι : αὐτ.1,105,6 **Ἀθηναῖοι τροπαῖον ἔστησαν· οἱ δὲ Κορίνθιοι ἀνθίστασαν τροπαῖον καὶ αὐτοί** (ὁμοίως ἔστησαν, διεκδικοῦντες δηλονότι τὴν νίκην), Πλούτ. Νομ.834 A **πελταστικὴν ἀντιστήσαντες τῇ τοῦ παγκρατίου μάχῃ·** 2) στήνω ἀπέναντι πρὸς παραβολήν, πρὸς σύγκρισιν, παραβάλλω : Πλούτ. Θησ.1 **τὸν οἰκιστὴν Ἀθηνῶν ἀντιστῆσαι καὶ παραβαλεῖν τῷ πατρὶ τῆς Ῥώμης·** 3) παθ. **ἀνθίσταμαι** ἵσταμαι ἀντιθέτως πρός τινα, ἐναντιοῦμαι, ἀντιμάχομαί τινι : Ἰλ. Υ 70 **Ἥρῃ δ᾽ ἀντέστη Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,** Σοφ.Ἀπ.256 **πρὸς τὴν ἀνάγκην οὐδ᾽ Ἄρης ἀνθίσταται,** Δημ.242,9 **τοὺς ἀνθισταμένους τοῖς ἡμετέροις βουλήμασιν·** 4) ἐπὶ πραγμάτων, ἀποβαίνω ἀντιθέτως, δυσμενῶς : Θουκ. 5,4,6 **ἐν δὲ Γέλᾳ ἀντιστάντος αὐτῷ τοῦ πράγματος οὐκέτι ἐπὶ τοὺς ἄλλους ἔρχεται** (κακῶς ἀποβάντων τῶν πραγμάτων), Δημ.450,15 **ἂν τὰ παρ᾽ ὑμῶν τῶν ἀκουόντων ἀντιστῇ** (ἂν ὑμεῖς διατεθῆτε δυσμενῶς)· 5) νεώτ. **ἀνθίσταμαι** βλ.λ.

ἀνθιστορικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀντίθετος πρὸς τὴν ἱστορίαν, πρὸς τὸν ἱστορικὸν τρόπον, πρὸς τὴν ἐκ τῆς ἱστορίας ἐπιστήμην : Κ.Ἀσώπ.53 **ἀνθιστορικὴ σχολὴ τοῦ δικαίου.**

ἀνθιστός-ή-ό δημ. ὁ ἔχων ἄνθη, ὁ ἀνθισμένος, ἐπὶ φυτῶν.

ἀνθιστῶ-άω παλαιὸς τ. τοῦ ἀνθίστημι βλ.λ.

ἀνθίτης (ὁ) παλαιοντ. πᾶν ἀπολίθωμα φυτοῦ ἢ ἄνθους, ὅταν δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ διευκρίνισις καὶ κατάταξις αὐτοῦ.

ἀνθο- καταλ. ρηματικὴ ἐν Βοιωτ.Ἐπιγρ. ἀντὶ **αντο** : ἀπεγράφανθο.

ἀνθοβαφεύς-έως (ὁ) μτγν. κ. μσν. βαφεύς : Μ. Βασίλ.2,55 C **συνάγουσι τοὺς ἀνθοβαφεῖς.**

ἀνθοβαφής-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ βεβαμμένος εἰς χρῶμα ἀνθηρόν, ζωηρόν : Σεξτ.Ἐμπ.Π 1,148 **ἀνθοβαφὴς ἐσθής,** Λουκ.Ἐρωτ.41 **ἀνθοβαφῆ πέδιλα·** 2) νεώτ. ζωολ. πτηνὰ πρασινόχροα τῆς οἰκογεν. τῶν **νεκταριδῶν,** ἰθαγενῆ τῆς Ἀφρικῆς.

ἀνθοβαφία (ἡ) μτγν. ἡ δι᾽ ἀνθηρῶν, ζωηρῶν χρωμάτων βαφή : Πλούτ.π.Στόβ.60,10 **κομμωτικὴν πᾶσαν καὶ ἀνθοβαφίαν.**

ἀνθοβαφικός-ή-όν μτγν. κ. μσν. ὁ τῆς ἀνθοβαφίας : Ἰω.Δαμασκ.2,855 C **ἀνθοβαφικῆς χροιᾶς ποικιλώτερον.**

ἀνθόβαφος-ον μσν. ἀνθοβαφὴς βλ.λ. : Καισάρ. Διαλ.2,109,612 **ἀνθοβάφῳ περιβολῇ.**

ἀνθοβάφος (ὁ) μτγν. ὁ βαφεύς, ὁ βάφων δι᾽ ἀνθηρῶν χρωμάτων : Μανέθ.2,326 **ἀνθοβάφους ἁλίων ἀπο θήκατο κόχλων.**

ἀνθόβιον (τὸ) νεώτ. ζωολ. ἔντομον κολεόπτερον τῆς οἰκογενείας τῶν **βραχυελύτρων.**

ἀνθοβόθριον (τὸ) νεώτ. ζωολ. σκώληξ παρασιτικός ἐκ τῶν **κεστωδῶν,** ἀπαντῶν εἰς τὰ ἔντερα ἰχθύων τῆς οἰκογενείας τῶν **καρχαριιδῶν.**

ἀνθοβολή (ἡ) δημ. κ. **ἀνθοβολιά** ἡ ἄνθησις, ἡ ἀνθηφορία, τὸ λουλούδισμα : δ. τραγ. **τοῦ Μάρτη τὸ φυλλούριασμα, τ᾽ Ἀπρίλη ἡ ἀνθοβολή·** 2) κ. **ἀνθοβολιά** τὸ βάλλειν, ραίνειν δι᾽ ἀνθέων, ἅ. λουλουδοράντισμα : Σολωμ. **κι ἔστεκε μὲ ταπείνωση στὴν τόση δόξα αὐτή** | **ὀλόλαμπρη, ὀλοστόλιστη ἀπ᾽ τὴν ἀνθοβολή.**

ἀνθοβόλημα (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀνθοβολὴ βλ.λ.2).

ἀνθοβόλησις-εως κ. νεώτ. ἡ ἔκφυσις ἀνθέων : Γεωπ.10,2,10 **πρὸ τῆς ἀνθοβολήσεως.**

ἀνθοβολία (ἡ) νεώτ. βοταν. ἀνθόρροια βλ.λ.

ἀνθόβολος-ον μτγν. [δ. γρ. κωδ. ἀνθοβόλος] ὁ δι᾽ ἀνθέων κεκαλυμμένος, κεκοσμημένος, ὁ λουλουδοστόλιστος : ΑΠ 9,270 **στέφας δ᾽ ἀνθόβολον κρατὸς τρίχα.**

ἀνθοβόλος-ον νεώτ. ὁ ἐκφύων ἄνθη, ἐπὶ φυτῶν : **ἐκ τῶν ἀνθοβόλων δένδρων ἀρωματικώτερα τὰ κιτροειδῆ·** 2) κατὰ γρ. κώδ. ὁ ἀνθόβολος βλ.λ.

ἀνθοβολῶ-έω (δημ. -άω) κ. νεώτ. κ. δημ. καλύπτω, περιβάλλω, κοσμῶ δι᾽ ἀνθέων : Μελέαγρ. ΑΠ 5,146 **ὡς ἂν . . Ἡλιοδώρας εὐπλόκαμον χαίτην ἀνθοβολῇ στέφανος·** 2) κ. νεώτ. κ. δημ. βάλλω δι᾽ ἀνθέων, ραίνω μὲ ἄνθη κ. παθ. ραίνομαι μὲ ἄνθη : Πλούτ.Πόμπ.57 **αὐτὸν . . ἐδέχοντο καὶ παρέπεμπον ἀνθοβολούμενον, - ἠνθοβόλουν τοὺς νικητὰς ἀπὸ τῶν ἐξωστῶν, - ἀνθοβολοῦσαν τὴ νύφη·** 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ φυτῶν ἀναδίδω, φύω ἄνθη, εἶμαι εἰς ὥραν ἀνθήσεως : Γεωπ. 10,2,10 **καὶ ἀνθοβολεῖ καὶ βλαστάνει τὰ δένδρα, - αἱ ἀμυγδαλέαι ἀνθοβολοῦσι πρωΐμως,** Ζερβ. Στοχ.Μον.2 **ἀνθοβολάει στὸ φῶς ἐκεῖ μιὰ πλάση·** 4) νεώτ. ἀποβάλλω, ρίπτω τὰ ἄνθη μου, ἀνθορροῶ ἐπὶ φυτῶν· 5) δημ. συνεκδ. ἀναδίδω εὐωδίαν, ἅ. συνηθέστ. μοσχοβολάω, ἐπὶ ἀνθήσεως : **ἀνθοβολάει ὁ τόπος ἀπὸ τὶς νεράτζιές.**

ἀνθοβοσκός (ὁ) ὁ οἱονεὶ βόσκων ἄνθη, ὁ ἀνθοκόμος : **Σοφ.** Ἀπ.31.

ἀνθοβότριον (τό) νεώτ. ζωολ. ἀνθοβόθριον βλ.λ.
ἀνθοβότρυς (ὁ) βοτρυώδης ἀνθοταξία βλ.λ.
ἀνθοβράγχια (τά) νεώτ. ζωολ περιληπτ. ὀν. μαλακίων τινῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν **γαστεροπόδων.**
ἀνθοβριθής-ές νεώτ. ὁ ἀνθέων πλήρης, ὁ ἄφθονα ἔχων ἄνθη : **ἀνθοβριθὴς κῆπος, - διακόσμησις.**
ἀνθοβροχή (ἡ) νεώτ. τὸ ἀφθόνως, συνεχῶς ραίνειν δι' ἀνθέων, ἢ ὡς βροχὴ πίπτουσα ἀνθοβολή.
ἀνθόγαλα-κτος (τό) νεώτ. τὸ ἄνθος, τὸ ἐξανθούμενον ἀπὸ τοῦ γάλακτος, τὸ ἀφρόγαλα, ἡ κορυφή (ἀρχ. **γραῦς**), ἁ. κρέμα, καϊμάκι.
ἀνθογαλακτόμετρον (τό) νεώτ. ὄργανον μετρήσεως τοῦ ἐν τῷ γάλακτι περιεχομένου ἀνθογάλακτος.
ἀνθογέννητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ τῶν ἀνθέων παραγόμενος : **τὸ ἀνθογέννητον μέλι.**
ἀνθογνώστης (ὁ) νεώτ. ὁ γνωρίζων νὰ καλλιεργῇ τὰ ἄνθη, ὁ εἰδήμων ἀνθοκόμος.
ἀνθογομαράκι (τό) δημ. παιδιά τις καθ' ἣν οἱ παῖκται ὑπερπηδῶσι δι' ἀνοικτῶν σκελῶν ἕνα ἐξ αὐτῶν κύπτοντα, στηρίζοντες τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν νώτων αὐτοῦ.
ἀνθογόνια (τά) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ὀρχεοειδῶν.**
ἀνθογραμμίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὁ ἀνθοφυλλίτης βλ. λ.
ἀνθογραφῶ-έω μτγν. ἀνθηρῶς, ζωηρῶς καὶ μετὰ χάριτος περιγράφω : Φίλ.1,33,19 **εὔχροιαν ἠνθογράφει.**
ἀνθογυάλι (τό) δημ. ὑέλινον ἀνθοδοχεῖον : Ζερβ. Στοχ.Μον. **σὰν ἀνθισμένο λεμονιᾶς κλαρὶ μέσ' ἀνθογυάλι.**
ἀνθόδενδρον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἐρεικοειδῶν.**
ἀνθοδεσία (ἡ) νεώτ. ἡ ἀνθοταξία βλ. λ.
ἀνθοδέσμη (ἡ) νεώτ. δέσμη ἀνθέων, μάτσο λουλούδια, μπουκέτο· 2) μσν. τὸ ἐκ συγγραφέων, ἰδίως ποιητῶν, ἀπάνθισμα, ἀνθολογία, ἀνθολόγιον βλ.λ.
ἀνθόδεσμος (ὁ) νεώτ. βοταν. ὁ ἀνθοβότρυς, ἀποτελούμενος ἐκ μεγάλου ἢ μικροῦ ἀθροίσματος ἀνθέων, ὁμοῦ ἐκφυομένων, δημ. λουλουδόφουντα (ἡ).
ἀνθοδέτης (-έτρα) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀσκῶν τὴν τέχνην τοῦ κατασκευάζειν ἀνθοδέσμας, μπουκέτα.
ἀνθοδετική (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἀνθοδέσμας.
ἀνθοδίαιτος-ον κ. νεώτ. ἐπίθ. τῆς μελίσσης, ἡ οἱονεὶ ἐπὶ τῶν ἀνθέων διαιτωμένη, ἡ ἀπὸ τῶν ἀνθέων λαμβάνουσα τὴν τροφήν : ΑΠ 5,162 **ἀνθοδίαιτε μέλισσα·** 2) νεώτ. ζωολ. πτηνὰ τῆς οἰκογενείας τῶν **σπιζιδῶν,** ἰθαγενῆ τῶν τροπικῶν.
ἀνθοδόκη (ἡ) νεώτ. τὸ ἀνθοδοχεῖον : Κουμαν. Σ.Ν.Λ 82.
ἀνθοδόκος-ον ὁ δεχόμενος τὰ ἄνθη : Μόσχ. 2,34 **ἔχον δ' ἐν χερσὶν ἑκάστη ἀνθοδόκον τάλαρον** (ἀνθοδοχεῖον).
ἀνθόδους-οντος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἱπποκρατιδῶν.**
ἀνθοδοχεῖον (τό) νεώτ. ἀνθοδόκον ἀγγεῖον, δοχεῖον ἀνθέων, βάζο γιὰ λουλούδια.
ἀνθοδόχη (ἡ) νεώτ. βοταν. μέρος τοῦ ἄνθους, τὸ ἀφ' οὗ ἐκφύονται τὰ διάφορα ὄργανα τοῦ ἄνθους, ἄλλως **θάλαμος.**
ἀνθοδροσοστολίζω δημ. ποι. δροσίζων ἐξωραΐζω, οἱονεὶ δι' ἀνθέων δροσερῶν κοσμῶ : Σολωμ. μτφρ. Ἄνοιξη 14 **καὶ τὸ ἀνθοδροσοστολίζει μὲ τ' ἀκοίμητα νερά.**
ἀνθοδύτης (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος μικρῶν κανθάρων διαιτωμένων ἐπὶ ἀνθέων, τῆς οἰκογενείας τῶν **μελυριδῶν.**
ἀνθόζωα (τά) νεώτ. ζωολ. περιληπτ. ὀν. ζώων κοιλεντερωτῶν, προσπεφυκότων ἐπὶ τοῦ θαλασσίου πυθμένος, ἁ. κοραλλιοειδῆ βλ. λ.

ἀνθοθεσία (ἡ) νεώτ. ἡ διάταξις τῶν ὀργάνων τοῦ ἄνθους, οἷον ἡ κυκλική, ἡ σπειροειδὴς κτλ.
ἀνθοκάνιστρον (τό) νεώτ. ἡ ἐν κανίστρῳ ἢ ἐν σχήματι κανίστρου κατεσκευασμένη ἀνθοδέσμη.
ἀνθοκάρηνος-ον μτγν. ὁ ἔχων κεκοσμημένην τὴν κεφαλὴν δι' ἀνθέων : Ὀππ.Κυν.4,235.
ἀνθόκαρπα (τά) νεώτ. βοταν. περιληπτ. ὀν. τῶν δένδρων, εἰς ὧν τοὺς καρποὺς ὑπεισέρχονται ὄργανα τοῦ ἄνθους αὐτῶν, οἷον ἐν τοῖς καρποῖς κέδρων ἢ κυπαρίσσων· ‖ κ. ὁ τοιοῦτος καρπός.
ἀνθοκέντητος-η-ο(ν) νεώτ. ὁ πεποικιλμένος μὲ ἄνθη : Κ.Παπαρρ. ἐν Κουμν.Ν.Λ.82.
ἀνθόκερα (τά) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν μονοοίκων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **ἡπατικῶν.**
ἀνθοκερκίς-ίδος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος θαμνοειδῶν φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **σαλπιγγογλωσσιδῶν** οὗ δύο εἴδη καλλωπιστικά.
ἀνθοκεροτίαι (οἱ) νεώτ. παλαιοντ. περιληπτικῶς διάφορα βρυόφυτα εὑρισκόμενα **ἐν** ἀπολιθώσει, ὑπαγόμενα **εἰς τὸ** ἄθροισμα **τῶν ἡπατικῶν.**
ἀνθόκερως (ὁ) νεώτ. βοταν. ἁ. ἀνθόκερα βλ.λ.
ἀνθοκερώτεια (τά) νεώτ. βοταν. περιληπτ. τὰ γένη φυτῶν **ἀνθόκερα** βλ.λ., κ. **μονόκλεια.**
ἀνθοκέφαλα (τά) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν μονοειδὲς τῆς οἰκογενείας τῶν **ἐρυθροδανοειδῶν,** ἰθαγενὲς τῆς Κίνας.
ἀνθοκήπιον (τό) νεώτ. κῆπος ἐν ᾧ καλλιεργοῦνται ἀποκλειστικῶς ἢ κυρίως ἄνθη εἴτε ἐν ὑπαίθρῳ εἴτε ἐν θερμοκηπίοις.
ἀνθόκηπος (ὁ) νεώτ. ἀνθοκήπιον βλ.λ.
ἀνθοκλάδι (τό) δημ. κ. **ἀνθόκλαδος** (ὁ) κλάδος ἀνθισμένου φυτοῦ, ἰδίως κοσμητικοῦ, ἀνθισμένο κλαρί.
ἀνθόκλαδο (τό) ἀνθοκλάδι βλ.λ.
ἀνθόκλειστα (τά) νεώτ. βοταν. γένος φυτοῦ μονοειδὲς τοῦ ἀθροίσματος τῶν **ἡπατικῶν.**
ἀνθοκοκκινάδι (τό) δημ. ἐπίχαρι οἱονεὶ ἄνθους ἐρύθημα τῶν παρειῶν : δ. τραγ. **δάνεισέ μου τ' ἄνθι σου** | **τ' ἀνθοκοκκινάδι σου.**
ἀνθοκομεῖον (τό) νεώτ. ὁ κῆπος ἐν ᾧ καλλιεργοῦνται εἰδημόνως καὶ ἐπιμελῶς φυτὰ ἀνθοφόρα καὶ γενικῶς κοσμητικά.
ἀνθοκομία (ἡ) νεώτ. κ. **ἀνθοκομική** τὸ ἔργον τοῦ ἀνθοκόμου, ἡ εἰδικὴ καλλιέργεια καὶ ἐπιμέλεια ἀνθοφόρων φυτῶν· 2) εἰδ. ὁ κλάδος τῆς φυτοκομίας ὁ πραγματευόμενος τὰ τῆς καλλιεργείας, διατηρήσεως καὶ βελτιώσεως ἀνθοφόρων καὶ καλλωπιστικῶν φυτῶν.
ἀνθοκομική (ἡ) νεώτ. ἡ ἀνθοκομία βλ.λ.2).
ἀνθοκόμος (-α)-ο(ν) κ. νεώτ. κ δημ. ὁ παράγων ἄνθη, ἀνθοφόρος : ΑΠ 10,6 ἀνθοκόμοι **λειμῶνες·** 2) ὁ ποικίλον ἔχων χρῶμα : Ὀππ.Κ 2,190 **ἀνθοκόμος οἰωνός·** 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κομῶν ἄνθη, ὁ εἰδικῶς ἀσχολούμενος εἰς τὴν ἀνθοκομίαν βλ.λ.· 4) νεώτ. ζωολ. γένος μικρῶν ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **μαλακοδέρμων.**
ἀνθοκομῶ-έω κ. νεώτ. παράγω ἄνθη : Ἐπιγρ. ΑΠ 7,321 **γαῖα φίλη ἐαρινὰς ἀνθοκόμει βοτάνας·** 2) κ. νεώτ. περιποιοῦμαι ἀνθοφόρα φυτά, καταγίνομαι εἰς τὴν ἀνθοκομίαν.
ἀνθοκόπα (τά) νεώτ. ζωολ. ἔντομα ὑμενόπτερα τῆς οἰκογενείας τῶν **μελισσιδῶν.**
ἀνθοκορίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. μικρὸν στιλπνῶς μέλαν ἔντομον τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀνθοκοριδῶν** τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἡμιπτέρων, ζῶν ἐπὶ φυτῶν εἰς ἑλώδεις τόπους.
ἀνθοκόσμητος (-η)-ο(ν) νεώτ κ. δημ. ὁ δι' ἀνθέων ἐστολισμένος : **ἀνθοκόσμητος ἐξώστης - ἐξέδρα - αἴθουσα.**
ἀνθόκοσμος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. τὸ σύνολον τῶν ἀνθέων, ἁ. δημ. **λουλουδόκοσμος.**
ἀνθοκράμβη (ἡ) νεώτ. βοταν. ἡ λευκοκράμβη.

ἅ. κράμβη ἡ λαχανώδης **κεφαλωτή**, φυτὸν κηπευτὸν ἐδώδιμον· δημ. κουνουπίδι, καρναμπίκι, καρναμπίτι· ‖ κ. τὸ ἐκφυλλισμένον εἶδος τῆς λευκοκράμβης ἢ τὰ παραβλαστήματα ταύτης, δημ. μπρόκολλο, παραπούλια.

ἀνθοκρατῶ-έω μτγν. κρατῶ, εἶμαι κύριος τῶν ἀνθέων : Λουκ.Ψευδολ.24.

ἀνθόκρινο (τὸ) τὸ ἄνθος τοῦ κρίνου, τὸ ἀνθισμένο κρῖνο : Ι.Γρυπάρη Σκαραβ. **Λίγ' ἀνθόκρινα ἀφροῦ ἔχουνε μείνει.**

ἀνθόκρινος (ὁ) νεώτ. παλαιοφυτ. γένος **κρινοειδῶν** ἀπαντώντων ἐν ἀπολιθώσει, ἅ. κρυσταλλόκρινος.

ἀνθόκροκος-ον ὁ κροκοβαφὴς ἢ ὁ ποικίλως δι' ἀνθέων διυφασμένος : Εὐρ.Ἑκ.471 **ἐν δαιδαλέαισι ποικίλλουσ' ἀνθοκρόκοισι πήναις** (σχόλ. « ἐν ποικίλαις μετάξαις κροκοβαφέσι).

ἀνθοκυάναι (αἱ) νεώτ. χημ. γλυκοζῖται βλ. λ. ἀποτελούμενοι ἐκ σακχάρων καὶ ὀξυπαραγώγων τοῦ φλαβυλίου, παρέχοντες τὸν κυανοῦν, τὸν ἐρυθρὸν καὶ τὸν ἰώδη χρωματισμὸν εἰς τὰ ἄνθη καὶ εἰς πολλοὺς τῶν καρπῶν καὶ εἴς τινα τῶν φύλλων.

ἀνθοκυανιδῖναι (αἱ) νεώτ. χημ. εἰδικαί τινες ἀνθοκυάναι βλ. λ.

ἀνθοκυανίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἡ χρωστικὴ οὐσία, τῶν ἀνθέων καὶ πολλῶν καρπῶν καὶ φύλλων, αἱ ἀνθοκυάναι βλ. λ.

ἀνθοκύρτις-ιδος (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος πρωτοζῴων **ἀκτινοζῴων** τῆς τριτογενοῦς **περιόδου**, εὑρισκόμενον ἐν ἀπολιθώσει.

ἀνθόκωνον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἠπατικῶν**.

ἀνθολατρεία (ἡ) νεώτ. ἡ λατρεία εἰς ἄνθη· ‖ ἡ μεγάλη ἀγάπη πρὸς τὰ ἄνθη· 2) ἡ δι' ἀνθέων τελουμένη λατρεία.

ἀνθόληπτος-ον νεώτ. ὁ ὑπερβαλλόντως φιλανθής.

ἀνθόλια (τὰ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **κωδωνοειδῶν**.

ἀνθόλιθος (ὁ) νεώτ. παλαιοφυτ. περιληπτ. τὰ ἀθροίσματα φυτικῶν ἀπολιθωμάτων, ὧν δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἡ εἰς εἶδος ἢ καὶ γένος κατάταξις ἅ. ἀνθοφυλῖται κ. **ἀνθολῖται**.

ἀνθολίτης (ὁ) νεώτ. παλαιοφυτ. ὁ ἀνθόλιθος βλ.λ.

ἀνθολκή (ἡ) ἡ πρὸς τοὐναντίον ἕλξις, ἀντίστασις, ἀντίπραξις : Πλουτ.Λούκ.11 **ἀνθολκὰς Λουκούλλῳ καὶ διατριβὰς ὀπίσω μηχανώμενος.**

ἀνθολκός-όν ἀντίρροπος, ἀντιδρῶν : Ἰάμβλ. Προτρ.356 **τὰ ἀνθολκὰ καὶ κωλυσίεργα τοῦ φιλοσοφεῖν**· Ἡσ. ἐν λ. « ἀντίρροπον, ἑτεροκλινές ».

ἀνθολαγή (ἡ) δημ. κ. **ἀνθολοή** τὸ συλλέγειν ἄνθη, τὸ ἀνθολόγημα : δ.δίστ. **θὰ πάω 'πὸ κάμπους καὶ βουνὰ ἀνθολοὴ νὰ κάνω | καὶ τ' ἀνθολόι μου μπροστὰ στὴν πόρτα σου θὰ βάνω.**

ἀνθολόγημα (τὸ) μσν. νεώτ. δημ. κ. ἀνθολόημα ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνθολογῶ, τὸ συλλέγειν ἄνθη· 2) δημ. φυτοκομικῶς, ἡ ἀραίωσις τῶν βομβύκων ἀνθέων, ἡ ἀπὸ τοῦ φυτοῦ ἐν ἀρχῇ τῆς ἀνθήσεώς του ἀποκοπὴ τινων ἐκ τῶν ἀνθέων πρὸς ἐνίσχυσιν καὶ εὐδοκίμησιν τῶν ἀπολειπομένων, πρβλ. κορφολόγημα· 3) μσν. ἀντὶ ἀνθολογία βλ.λ.

ἀνθολό(γ)ι (τὸ) δημ. περιληπτ. πολλὰ ὁμοῦ καὶ ποικίλα ἄνθη, πλῆθος ἀνθέων· ‖ ἄφθονος ἄνθησις : **τ' ἀνθολόι τοῦ κάμπου, - τοῦ κήπου.**

ἀνθολογία (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. συλλογὴ ἀνθέων, **ἀνθολόγημα**· 2) μτφ. ἐπὶ βιβλίων, τὸ συγκείμενον ἀπὸ ἐρανίσματα ἐξ ἄλλων συγγραφικῶν ἔργων, ἰδίως ποιητικῶν ἢ γνωμολογικῶν, κατ' ἐκλογὴν τοῦ συνθέσαντος αὐτό, ὅστις συνέλεξε τὰ κάλλιστα, οἱονεὶ τὰ ἄνθη, τῶν ἐξ ὧν ἠρανίσθη, ἅ. μσν. **ἀνθολόγιον** βλ. λ. : **ἀνθολογία Παλατίνη, - Πλανούδη, - Κεφαλᾶ**· ‖ κ. ἡ πρᾶξις, ἡ ἐνέργεια τῆς τοιαύτης ἐξ ἀλλοτρίων συγγραφῶν ἐκλογῆς : Λουκ.Ἀλ.6 **κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος** (ἐκ τῶν συγγραφῶν) **ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις .. καὶ ἐμὲ ζηλοῦσι διὰ τὴν ἀνθολογίαν** ‖ νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἡ τοιαύτη κατ' ἐκλογὴν εἰς ἓν βιβλίον ἔκδοσις ποιημάτων διαφόρων ποιητῶν ἢ καὶ λαϊκῶν τοιούτων : **λυρικὴ ἀνθολογία, - νεοελληνικὴ ἀνθολογία.**

ἀνθολογικός-ή-όν μσν. κ. νεώτ. ὁ εἰς τὸ ἀνθολογεῖν ἀναφερόμενος· ‖ μσν. **ἀνθολογικά** (τὰ) βιβλία περὶ συλλογῆς ἀνθέων.

ἀνθολογικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνθολογίας βλ. λ.

ἀνθολόγιον (τὸ) μτγν. κ. μσν. συλλογὴ ἀνθέων : Κλημ.Ἀλ.Προτρ.14 **βούλει καὶ τὰ Φερρεφάττης ἀνθολόγια διηγήσομαί σοι καὶ τὸν κάλαθον**· 2) μτφ. ἀπάνθισμα ἐπιγραμμάτων, ποιημάτων, γνωμῶν ἐκκλησιαστικῶν ὕμνων κττ., ἅ. **ἀνθολογία** : Σουΐδ. ἐν λ. Διογενειανός, **ἐπιγραμμάτων ἀνθολόγιον, - Ἰωάννου Στοβαίου ἀνθολόγιον, - ἀνθολόγιον τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ περιέχον τινὰς καὶ ἑτέρας ἀναγκαίας ἀκολουθίας.**

ἀνθολόγος (-α)-ο(ν) κ. δημ. ὁ εἰς τὰ ἄνθη φοιτῶν: ΑΠ 12,249 **ἀνθολόγοισι θέλουσα ποσσὶν ἐφάψασθαι χρωτός**· ‖ αὐτ.95 **κάλλευς ἀνθολόγοι Χάριτες** (τοῦ κάλλους ἐκλογεῖς)· 2) δημ. ὁ συλλέγων ἢ ὁ ἐπιμελούμενος ἄνθη· ‖ κυρίως ὁ ἔχων ὡς ἐπάγγελμα τὸ πωλεῖν ἄνθη· ‖ ὁ καταρτίζων ἀνθολογίαν βλ. λ.2).

ἀνθολογῶ-έω (δημ. **-άω**) κ. νεώτ. κ. δημ. συλλέγω ἄνθη : **ἀνθολογάει σὲ ξένο κῆπο**· 2) κ. δημ. ἐπὶ μελισσῶν κ. μεσ. **-ομαι** ἐσθίω, ροφῶ τοὺς χυμοὺς ἀνθέων, συλλέγω ἐξ ἀνθέων μέλι : Ἀριστλ.Ξ1 32 **αἱ δὲ ἀνθρῆναι ζῶσι μὲν οὐκ ἀνθολογούμεναι ὥσπερ αἱ μέλιτται**· 3) γεν. δρέπω, συλλέγω φυτά : Ἱππ. πρὸς Κρατ.1278,43 **τὰς παρὰ λίμναις βοτάνας ἀνθολογῆσαι**· ‖ κ. παθ. δρέπομαι, συλλέγομαι : Γεωπ.11,26,2 (ὁ κρόκος) **ἀνθολογεῖται ὅταν εὐχροήσῃ**· 4) κ. νεώτ. ποιοῦμαι ἐκλογὴν τῶν ἀρίστων μερῶν συνόλου τινός, διδασκαλίας τινὸς ἢ συγγράμματος κττ., ἀπανθίζω, καταρτίζω ἀνθολογίαν βλ. λ.2) : Ἀνώνυμ. π. Ῥητ.3,575,7 **τὸ ἐν τούτοις σοφὸν ἀνθολογήσεις καὶ ἀποταμιεύσεις τῷ λογισμῷ, - ἠνθολόγησεν ἐκ τῆς δημοτικῆς ποιήσεως τὰ ἄριστα.**

ἀνθολούλουδα (τὰ) δημ. περιληπτ. κηπευτὰ καὶ ἄγρια ἄνθη ὁμοῦ τεθειμένα.

ἀνθόλοψ-οπος (ἡ) μον. ἡ ἀντιλόπη βλ. λ.

ἀνθόλυζα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος μονοκοτυληδόνων φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἰριδοειδῶν**.

ἀνθολύζη (ἡ) νεώτ. βοταν. ἡ ἀνθόλυζα βλ. λ.

ἀνθόλυσις-εως (ἡ) νεώτ. βοταν. περιληπτ. αἱ καπιοῦσαι μεταμορφώσεις τῶν **διαφόρων μερῶν** τῶν ἀνθέων, οἷον ἡ μετατροπὴ τῶν στημόνων εἰς πέταλα καὶ τούτων εἰς σέπαλα καὶ εἶτα τῶν σεπάλων εἰς φύλλα ἢ βράκτια.

ἀνθομανής-ές νεώτ. ὁ λίαν φιλανθής.

ἀνθομανία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνθομανοῦς, τοῦ λίαν ἀγαπῶντος τὰ ἄνθη.

ἀνθομέδουσα (ἡ) νεώτ. ζῳολ. κοιλεντερωτὸν θαλάσσιον ζῷον τῆς ὁμοταξίας τῶν **κνιδοζῴων** τῆς οἰκογενείας τῶν **μεδουσῶν**.

ἀνθόμετρα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. ἔντομα λεπιδόπτερα τοῦ ἀθροίσματος τῶν **νυκτερίων**, τῆς οἰκογενείας τῶν **φαλαινιδῶν**.

ἀνθομιλῶ-έω συνομιλῶ : Ἱππ.πρὸς Δαμάγ.1283,35.

ἀνθόμοιος-ον μσν. παρόμοιος, προσόμοιος, παρεμφερής : Τζέτζ.Ἱστ.10,908 **γίγασι δὲ ἀνθόμοιοι** (Λαιστρυγόνες) **ἐδίωκον ἐκείνους.**

ἀνθομοιῶ-όω παρομοιάζω, συγκρίνω : Φιλόστρ. Ἐπιστ.2,367,7 **οἱ τὸν νόμον τῇ φύσει ἀνθομοιοῦντες.**

ἀνθομολόγησις-εως (ἡ) ἀμοιβαία συμφωνία, σύμβασις : Πολύβ.32,10,12 **πλὴν ἀπό γε ταύτης τῆς ἀνθομολογήσεως, οὐκέτι τὸ μειράκιον ἐχω-**

ρίσθη ἀπὸ τοῦ Πολυβίου· 2) ὁμολογία, μαρτυρία : Σεξτ.᾿Εμπ.Μ 7,184 **ἐξετάζομεν ἐκ τῆς τῶν ἄλλων ἀνθομολογήσεως.**

ἀνθομολογητής (ὁ) γλωσσ. ὁ ποιούμενος ἀνθομολόγησιν, ὁμολογίαν, μαρτυρίαν.

ἀνθομολογία (ἡ) Γλωσσ. ἀνθομολόγησις βλ.λ.

ἀνθομολογοῦμαι-έομαι συμβάλλομαι μετά τινος, κάμνω συμφωνίαν πρός τινα : Δημ.894,26 **ἀνθομολογησάμενος πρὸς τοῦτον ὠνὴν ποιοῦμαι τῆς νεώς·** 2) συνομολογῶ, παραδέχομαι : Διόδ. 1,70 **ἀνθομολογεῖσθαι δ᾿ ἦν ἀναγκαῖον καὶ τὰς κατὰ μέρος ἀρετὰς αὐτοῦ,** ᾿Ιωσ.ΑΙ 8,10,3 **καὶ τὰς ἁμαρτίας ἀνθομολογουμένου·** 3) εὐχαριστῶ τὸν Θεόν : ΚΔ Λουκ.2,38 **ἀνθωμολογεῖτο τῷ Κυρίῳ καὶ ἐλάλει περὶ αὐτοῦ.**

ἀνθομύδη (ἡ) νεώτ. ζωολ. ἔντομον δίπτερον τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀνθομυιῶν.**

ἀνθόμυζα (τὰ) νεώτ. ζωολ. πτηνὰ τῆς οἰκογενείας τῶν **μελιττοφάγων** τρεφόμενα ἐξ ἐντόμων καὶ ἐκ τοῦ νέκταρος τῶν ἀνθέων.

ἀνθομυζίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. μικρὰ ἔνταμα τῆς οἰκογενείας τῶν **μυιῶν,** ζῶντα ἐπὶ ξύλων, χόρτων καὶ ἀνθέων.

ἀνθόμυια (ἡ) νεώτ. ζωολ. ἔντομα δίπτερα τῆς οἰκογεν.τῶν **μυιῒδῶν,** τοῦ ἀθροίσματος τῶν βραχυκέρων, μικρότερα τῆς κοινῆς μυίας, λίαν βλαβερὰ εἰς τὰ φυτά, ἐφ᾿ ὧν καὶ διαιτῶνται.

ἀνθομυρίζω δημ. εὐωδιάζω ὡς ἄνθος, ἀναδίδω ἄρωμα ἄνθους, μοσχοβολάω : **ἀνθομυρίζει τὸ ρούχο, - ὁ τόπος·** μτχ. παθ. **ἀνθομυρισμένος.**

ἀνθομύριστος-η-ο δημ. ὁ ἀναδίδων εὐωδίαν ἄνθους, ἀνθομυρισμένος

ἀνθόναμα (τὸ) νεώτ. τὸ ἀπεσταγμένον ὕδωρ ἀνθῶν χρυσομηλέας, ἀνθόνερο, ἀνθόσταμα.

ἀνθόνερο (τὸ) δημ. τὸ ἐξ ἀνθέων καὶ εἰδ. ἐξ ἀνθέων τῶν ἑσπεριδοειδῶν δι᾿ ἀποστάξεως λαμβανόμενον ὑγρόν, ὅ. **ἀνθόσταμα.**

ἀνθονοΐδα (ἡ) δημ. φυτὸν φρυγανῶδες τῆς οἰκογενείας τῶν **συνθέτων,** βοταν. **ἑλίχρυσον τὸ ἰταλικόν,** ὅ. καλοκοιμηθιὰ ἢ λαγοκοιμηθιά.

ἀνθόνομος (ὁ) ἀνθονόμος βλ.λ.

ἀνθονόμος (ὁ) κ. νεώτ. κ. ἀνθόνομος ὁ ἄνθη νεμόμενος ἢ ὁ ἔχων ἄνθη πρὸς νομὴν ἐπιτήδεια : Αἰσχ.᾿Ικ.539 **παλαιὸν δ᾿ εἰς ἴχνος μετέσταν ματέρος ἀνθονόμους ἐπωπάς** (σχολ. « κατανομάς » = τὰς πλήρεις ἀνθέων νομάς)· 2) νεώτ. ζωολ. ἔντομον κολεόπτερον ἐκ τῶν τετραμερῶν, τῆς οἰκογεν. τῶν **ρυγχοφόρων** ἐπιβλαβὲς εἰς τὰ φυτά, ἰδίως εἰς τὴν μηλέαν, τὴν ἀπιδέαν καὶ τὸν βάμβακα.

ἀνθονομῶ-έω νέμομαι, βόσκω ἄνθη, τρέφομαι δι᾿ ἀνθέων : Αἰσχ.᾿Ικ.44 **ἀνθονομούσας προγόνου βοὸς ἐξ ἐπινοίας.**

ἀνθόνωτον (τὸ) νεώτ. ζωολ. μονοειδὲς γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **λοβοφόρων.**

ἀνθοξανθῖναι (οἱ) νεώτ. χημ. φυσικοὶ γλυκοζῖται εὑρισκόμενοι ἐν διαλύσει εἰς τοὺς χυμοὺς φύλλων, ἀνθέων καὶ καρπῶν διαφόρων φυτῶν καὶ προσδίδοντες εἰς αὐτὰ χρῶμα κίτρινον ἢ πορτοκαλόχρουν.

ἀνθόξανθον (τὸ) νεώτ. βοταν. φυτὸν ποῶδες ἐτήσιον ἢ πολυετὲς τῆς οἰκογεν. **τῶν ἀγρωστιδῶν,** χρήσιμον ὡς χλόη καὶ ὡς σανὸς διὰ νομὴν τῶν προβάτων, τῶν βοῶν κ.ἄ. κτηνῶν.

ἀνθόοικα (τὰ) νεώτ. ζωολ. ἔντομα λεπιδόπτερα τῆς οἰκογενείας τῶν **νυκτελιδῶν.**

ἀνθοπαραγωγή (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ τῆς ἀνθοκομίας παραγωγὴ ἀνθέων.

ἀνθοπλαισιοῦμαι-όομαι νεώτ. πλαισιοῦμαι, περιστέφομαι ὑπὸ ἀνθέων : Κουμαν.Σ.Ν.Λ.83 **ἀνθοπλαισιούμενον κοιμητήριον.**

ἀνθόπλεκτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ δι᾿ ἀνθέων πεπλεγμένος, λουλουδόπλεκτος.

ἀνθοπλέκω δημ. μτχ. παθ. **ἀνθοπλεγμένος** ὁ πλέκων, ἤτοι πρὸς ἄλληλα συνάπτων, ἁρμόζων ἄνθη.

ἀνθοπληθής-ές νεώτ. ὁ πλήρης ἀνθέων.

ἀνθοπλημμύρα (ἡ) νεώτ. μεγάλη ἀφθονία ἀνθέων.

ἀνθοπλίζω ἐπίσης ὁπλίζω τινὰ ἐναντίον ἄλλου ὡπλισμένου : Νικηφόρ. ἐν P 1,514,15 **χεῖρα μανικὴν πρὸς μουσικὴν ἀνθώπλισε δεξιάν·** || κ. μεσ. κ. παθ. : Εὐρ.᾿Ικ.666 **Ἱππεῦσι δ᾿ Ἱππῆς ἦσαν ἀνθωπλισμένοι,** Ξεν.Οἰκ.8,12 **πολλοῖς μηχανήμασιν ἀνθώπλισται πρὸς τὰ πολέμια πλοῖα,** αὐτ.᾿Ελλ.**6,5,7 καὶ αὐτοὶ ἀνθωπλίσαντο.**

ἀνθόπλισις-εως (ἡ) μσν. ὅπλισις ἐναντίον ὡπλισμένου : Ν.Χων.Χρον.159 C **ὁρῶν δὲ ὡς ἀκμαῖός ἐστι πρὸς βασίλειον πλεονεκτοῦσαν ἀνθόπλισιν·** || γεν. ὁ πολέμιος, ὁ ἀντίμαχος.

ἀνθοπλίτης (ὁ) κ. μσν. ἀντίπαλος ὁπλίτης : Λυκόφρ.64 **τετρωμένος πρὸς ἀνθοπλίτου,** Εὐστ.Πον. 275,75 **οὐ μόνον τῶν ἀνθοπλιτῶν κατεφέροντο οἱ τοῦ ᾿Ανδρονίκου.**

ἀνθοπλοκάδι (τὸ) δημ. περιπλεκόμενος, ἑρπηστικὸς κλάδος φυτοῦ ἠνθισμένος· συνηθ. εὐχρ. εἰς πληθ. : **τ᾿ ἁγιόκλημα γέμισε ἀνθοπλοκάδια·** 2) τὸ ἐξ ἀνθέων συμπεπλεγμένων ἀπαρτιζόμενον, οἷον στέφανος, ταινία **ἐξ** ἀνθέων κτλ.

ἀνθοπλοκία (ἡ) μτγν. τὸ πλέκειν ἄνθη : Κατάλ. Κωδ.᾿Αστρολ.8,209,9.

ἀνθοπλόκος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ πλέκων ἄνθη.

ἀνθοπνοή (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐξ ἀνθέων ἀναδιδομένη **εὐωδία** : Νιρβ.Παγὰ Λαλ.30 **εὐώδιασες τὸ πέλαγος μὲ τὴν ἀνθοπνοή σου.**

ἀνθόπνους-ουν μσν. ὁ ἀποπνέων ἀνθέων εὐωδίαν : Λέων Μάγ.2,570,61 **ξανθότριχος ἀνθόπνους παῖς ἐφαάνθης.**

ἀνθοποίκιλτος-ον νεώτ ὁ δι᾿ ἀπεικονίσεως ἀνθέων πεποικιλμένος.

ἀνθοποιός-όν μσν. ὁ παράγων ἄνθη : ᾿Ιω.Δαμασκ.1,675 D **ἥκεις πλανῆτιν πρὸς νομὴν ἐπιστρέφων τὴν ἀνθοποιόν.**

ἀνθοπόλεμος (ὁ) νεώτ. πόλεμος διὰ βολῆς ἀνθέων, τὸ βάλλειν κατ᾿ ἀλλήλων ἄνθη.

ἀνθοπώγων-ονος νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **λοβοειδῶν.**

ἀνθοπωλεῖον (τὸ) νεώτ. πρατήριον ἀνθέων, κατάστημα ἢ παράπηγμα ὅπου πωλοῦνται ἄνθη καὶ κοσμητικὰ φυτά.

ἀνθοπώλης θηλ. **ἀνθόπωλις-ιδος** κ. νεώτ. ὁ πωλῶν ἄνθη, **ὁ** ἔχων **ὡς** ἐπάγγελμα τὴν πώλησιν ἀνθέων : Καταλ.Κωδ.᾿Αστρολ.8,211.

ἀνθοπῶλις (ἡ) νεώτ. θηλ. τοῦ ἀνθοπώλου βλ.λ.

ἀνθοπωλῶ-έω ᾿Ησ. κ. νεώτ. πωλῶ ἄνθη.

ἀνθορίζω ὁρίζω ἀντιθέτως : Σχολ.Δημοσθ.523, 17 **μηδὲ ἀνθορισαμένου ἰδιωτικῶς τοῦ ῥήτορος·** ᾿Ησ. « **ἀνθορισθήσεται·** ἀντιτεθήσεται ».

ἀνθορισμός (ὁ) μτγν. κ. μσν. ἀντίθετος ὁρισμός : Γλωσσ. « ὅρος ἀντιτιθέμενος τῷ ὅρῳ ».

ἀνθοριστικός-ή-όν μσν. ὁ κατὰ τρόπον ἀνθορισμοῦ βλ. λ. γενόμενος, ὁ εἰς ἀνθορισμὸν ἀναφερόμενος : Τζέτζ.᾿Ανεκδ.4,15.

ἀνθορκίζομαι μσν. ἐπίσης καὶ ἐγὼ ὁρκίζομαι.

ἀνθορμῶ-έω εἶμαι ἠγκυροβολημένος ἔναντι ἐχθροῦ : Θουκ.2,86,5 **ἀνθώρμουν ἀλλήλοις μελετῶντές τε καὶ παρασκευαζόμενοι τὴν ναυμαχίαν.**

ἀνθόρνις-ιθος (ἡ) πτηνὸν τῆς οἰκογενείας τῶν **μελιττοφάγων.**

ἄνθορος (ὁ) δωρ. ἄντορος, τὸ ἀπέναντι ὅριον : Πίνδ.᾿Ηρακλ.1,60.

ἀνθορραίνω νεώτ. ραίνω τινὰ μὲ ἄνθη.

ἀνθόρριζα (τὰ) νεώτ. βοταν. περιληπτ. ὀν. **τῶν** φυτῶν ὧν τὰ ἄνθη ἐκφύονται ἀπὸ τοῦ ριζώματος ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ γῇ καυλοῦ.

ἀνθόρροια (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ ῥοή, πτῶσις τῶν ἀνθέων· || βοταν. πάθησις τῶν φυτῶν προερ-

χομένη ἀπὸ τὴν μὴ γονιμοποίησιν τῶν ἀνθέων καὶ ἐπάγουσα τὴν πτῶσιν αὐτῶν.

ἄνθος-ους (τό) γεν. πληθ. **ἀνθέων** κ. νεώτ. δημ. εἰδ. κ. **ἄνθι** (τό) κ. **ἀνθός** (ὁ) τὸ μέρος τοῦ φυτοῦ τὸ περιλαμβάνον τὰ ὄργανα τῆς ἀναπαραγωγῆς καὶ ἐν ᾧ ἀναπτύσσεται ὁ καρπός, δημ. ἄ. **λουλούδι, λούλουδο, πούλουδο** : Ἰλ.Β 89 **ἔθνεα μελισσάων πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν**, Ὀδ. Ι 449 **πρῶτος νέμεαι τέρεν' ἄνθεα ποίης**, Πλάτ. Φαίδ.110 D **δένδρα τε καὶ ἄνθη καὶ καρπούς**· || νεώτ. τὸ ὡς ἄνθος μόνον ἐμφανιζόμενον ἢ καλλιεργούμενον, οἷον τὸ ρόδον, τὸ χρυσάνθεμον κττ.· || δημ. ἡ λ. ἐν χρ. ἰδίως περὶ τῶν ἀποφερόντων ἐδωδίμους καρποὺς ἀνθέων τῶν φυτῶν καὶ τῶν δένδρων : **ἄνθος τῆς λεμονιᾶς - τῆς ντομάτας - τοῦ κήπου**· 2) συνεκδ. τὸ ἐξάνθημα τοῦ προσώπου : Ἱππ.Κωακ.416· 3) πᾶν τὸ ἐξανθούμενον : Γεωπ.7,15,6 **ἄνθος οἴνου** (ὁ σχηματιζόμενος ἀφρὸς τοῦ παλαιοῦ οἴνου), Νίκ.Θηρ. 257 **ἄνθος χαλκοῦ** (ἡ ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ ἐξανθοῦσα οὐσία δίκην σκωρίας)· 4) νεώτ. εἰδ. **ἄνθος τοῦ γάλακτος**, ἄλλως **ἀνθόγαλα** βλ. λ.· || κ. δημ. **ἄθος** (ὁ) **ἡ τέφρα**, διότι οἱονεὶ ἐπανθεῖ ἐπὶ τοῦ ἄνθρακος· 5) μτφ. ἡ ἐκδήλωσις τῆς ἀκμῆς, ἡ ἀνθηρότης : Ἰλ.Ν 484 **ἥβης ἄνθος**, Ξεν.Συμπ. 8,14 **τὸ μὲν τῆς ὥρας ἄνθος ταχὺ δήπου παρακμάζει**, Πλάτ.Συμπ.183 E **ἅμα τῷ τοῦ σώματος ἄνθει λήγοντι, - τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας** (ἡ νεότης)· 6) κ.νεώτ. ὅ,τι τὸ ἐξαίρετον, τὸ ἐκλεκτόν, τὸ ἄριστον **ἐξ ὅλων** : Αἰσχ.Πέρσ.59 **ἄνθος Περσίδος αἴας** (οἱ ἄριστοι τῶν Περσῶν), Θουκ.4,133,1 **ἐν τῇ πρὸς Ἀθηναίους μάχῃ ὅ,τι ἦν αὐτῶν ἄνθος ἀπωλώλει**· || κ. νεώτ. τὰ κάλλιστον, τὸ ἐκλεκτότατον καὶ ἐπὶ παντὸς πράγματος : Αἰσχ.Ἀγ.744 **δηξίθυμον ἔρωτος ἄνθος**, **τὸ ἄνθος τῆς εὐγενείας, - τῆς ἀριστοκρατίας, - τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ**· 7) ζωηρόν, λαμπρὸν χρῶμα, ἰδίᾳ ἐν ἑνικ. ἡ πορφύρα : Πλάτ.Πολ.557 C **ἱμάτιον πᾶσιν ἄνθεσι πεποικιλμένον**, αὐτ.429 D **ὅπως δέξεται ὅτι μάλιστα τὸ ἄνθος** (ἐπὶ ἀλουργῶν ἐρίων)· || ἡ στιλπνότης : Θέογν.452 **αἰεὶ δ' ἄνθος ἔχει καθαρόν** (ἔχει στιλπνότητα, ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ), πρβλ. κ. **ἄνθινος**.

ἄνθος (ὁ) κ. νεώτ. εἶδος μικροῦ πτηνοῦ ἐκ τῶν σκωληκοφάγων ἔχοντος τὸ μέγεθος σπίνου : Ἀριστλ.ΖΙ 592 B 25 **οἰκεῖ δ' ὁ ἄνθος παρὰ ποταμὸν καὶ ἕλη**· || νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν ξηροβατικῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν **σεισοπυγιδῶν**, τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀγροδρόμων**, ἀπαντῶν καὶ ἐν ἀπολιθώμασι πλειοκαινικῶν στρωμάτων (anthus).

ἀνθός (ὁ) δημ. κ. **ἀθός** (ὁ) εἰδ. τὸ ἄνθος βλ. λ. δένδρων καρποφόρων ἢ μὴ καὶ φυτῶν παραγόντων ἐδωδίμους καρπούς : **ὁ ἀνθὸς τῆς λεμονιᾶς, - τῆς λυγαριᾶς, - τῆς ἐλιᾶς, - τῆς κολοκυθιᾶς, - τῆς πατατιᾶς**· 2) ἡ ἄνθησις, ἐπὶ τῶν αὐτῶν : **δὲν κράτησαν οἱ ἐλιὲς ἀνθό** (συνηθέστ. **ἀθό**), - **θειαφίζομε τ' ἀμπέλια πάνω στὸν ἀθὸ τους**· 3) κ. μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἡ ἐν ἀκμῇ νεότης : δ. τραγ. **ἦταν ὁ νιὸς στὸ ἄμπα του κι ἡ κόρη στὸν ἀνθό της**· || κ. εἰδ. περὶ κόρης, ἡ παρθενία : φρ. **τῆς πῆρε τὸν ἀνθό της**· 4) μτφ. τὸ κάλλιστον καὶ ἐξοχώτατον, ἐπὶ συνόλου ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ παντὸς πράγματος ἢ συνόλου πραγμάτων, ἐν ᾗ σημ. καὶ τὸ ἄνθος βλ.λ., συγγ. **ἀθέρας** βλ.λ. : **χάθηκε στὸν πόλεμο ὁ ἀθὸς τοῦ χωριοῦ, - ἂν μοῦ πάρῃς τὸν ἀνθὸ πῶς θὰ πουλήσω τ' ἄλλα;**

ἀνθοσιδηρίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν σύνθετον ἐξ ἀνδαλουσίτου καὶ βιοτίτου.

ἀνθοσκεπής-ές νεώτ. ὁ δι' ἀνθέων κεκαλυμμένος ἢ ὁ δι' ἀνθοφόρων φυτῶν ἐπιστεγαζόμενος : **ἀνθοσκεπὲς φέρετρον, - ἀνθοσκεπὴς σκιάς**.

ἀνθοσμία (ἡ) μτγν. κ. μσν. ἡ ἐξ ἀνθέων εὐωδία, μοσχοβολιά : Ἰω.Χρυσ.Ὁμ.4.

ἀνθοσμίας (ὁ) ὁ εὐῶδίον ἀνθέων ἀναδίδων, ὁ εὐωδιάζων, ποὺ μοσχοβολᾷ, ἰδίως ἐπὶ οἴνου (ὁ μοσχάτος) : Ἀριστφ.Πλ.807 **οἱ δ' ἀμφορεῖς οἴνου μέλανος ἀνθοσμίου** (μεστοί), Ξεν.Ἑλλ.6,2,6 **τοὺς στρατιώτας.. οὐκ ἐθέλειν πίνειν εἰ μὴ ἀνθοσμίας εἴη**· || κ. ἐπὶ τόπου : Λουκ.Λεξιφ.2 **ἀνθοσμίαι λειμῶνες**· Σουίδ. « ἢ ὡς ἀπὸ τόπου ἀνθοσμίας ἢ ὡς ἀπὸ εἴδους ἀμπέλου ».

ἀνθόσμιος-ον Σχολ. ὁ ἀνθοσμίας βλ. λ.

ἀνθόσπαρτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τόπου, ὁ ἐφ' οὗ οἱονεὶ σπαρτὰ ἐκφύονται ἄνθη, ὁ ἐσπαρμένος δι' ἀνθέων, ὁ πλήρης ἀνθέων : **ἀνθόσπαρτος ἔκτασις**, Ζερβ.Τρογ.ΚΚ 34 **ἐμεῖς ἐπᾶ στ' ἀνθόσπαρτα κι ἀνάμεσα στὰ μῦρα**· 2) μτφ. ὁ ἐν εὐτυχίᾳ, ἐν χαρᾷ, ὁ εὐδαιμονικός, περὶ τοῦ βίου : **εἰς τοὺς νεονύμφους εὐχόμεθα βίον ἀνθόσπαρτον, - ἀνθόσπαρτος τῆς ζωῆς του ὁ δρόμος ἦταν**.

ἀνθόσπερμα (τό) νεώτ. βοταν. ἡ συσπείρωσις τῶν γεννητικῶν σφαιροκόκκων, ἀπαντῶσα εἰς φυτά τινα θαλάσσια.

ἀνθοσπερμικά (τά) νεώτ. βοταν. τὰ περιέχοντα ἀνθόσπερμα βλ. λ. **φυτά**.

ἀνθοσπέρνω δημ. σπείρω ἐν ἐκτάσει τινὶ ἄνθη: ἁπλώνω ἐπί τινος τόπου ἄνθη· εὐχρ. ἐν τῇ παθ. μτχ. **ἀνθοσπαρμένος** = ἀνθόσπαρτος βλ.λ.

ἀνθόσταγμα (τό) νεώτ. δημ. κ. ἀνθόσταμα τὸ εὐῶδες ὑδατικὸν ἀπόσταγμα τὸ λαμβανόμενον διὰ τῆς μεθ' ὕδατος ἀποστάξεως τῶν ἀνθέων ἢ καὶ ἀώρων καρπῶν διαφόρων ἑσπεριδοειδῶν, ἰδίως τῆς νεραντζέας, ἄ. ἀνθόνερο.

ἀνθόστεμμα (τό) νεώτ. βοταν. γένος δένδρων, ἐχόντων ἐναλλασσόμενα φύλλα, κοσμητικῶν, τῆς οἰκογενείας τῶν εὐφορβοειδῶν.

ἀνθοστεμμένος-η-ο δημ. ὁ δι' ἀνθέων ἐστεμμένος : Δ.Βερναρδ. ἐν Κουμαν.Ν.Λ 83.

ἀνθοστέφανος (ὁ) νεώτ. στέφανος ἐξ ἀνθέων.

ἀνθοστεφανώνω δημ. μτχ. ποθ. **ἀνθοστεφανωμένος**, στέφω, στεφανώνω δι' ἀνθέων : Λασκαρ. Δοκιμ.Ποι.4 **ὡϊμὲ κοιμᾶται ἀξύπνητα, ἀνθοστεφανωμένο**.

ἀνθοστεφάνωτος-η-ο δημ. ὁ ἀνθοστεφανωμένος, ἀνθοστεφής.

ἀνθοστεφής-ές νεώτ. ὁ φέρων στέφανον ἐξ ἀνθέων, ὁ δι' ἀνθέων ἐστεμμένος, ἀνθοστεφάνωτος, ἀνθοστεφανωμένος.

ἀνθοστεφῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνθοστεφῆ βλ. λ.

ἀνθοστήλη (ἡ) νεώτ. ἔπιπλον, εἰς σχῆμα στήλης ἢ στενοῦ τετραγώνου ἰκριώματος, ἐν σχήματι τραπέζης χρησιμοποιούμενον πρὸς τοποθέτησιν ἐπ' αὐτοῦ ἀνθοδόχης ἢ κοσμητικοῦ φυτοῦ.

ἀνθοστοιχία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐν εὐθείᾳ ἢ καμπύλῃ γραμμῇ σειρὰ ἀνθοφόρων φυτῶν ἢ θάμνων ἡ περιβάλλουσα τὰς πρασιὰς τῶν κήπων, μπορντούρο.

ἀνθοστολίζω νεώτ. κ. δημ. κοσμῶ, στολίζω δι' ἀνθέων : **ἀνθοστόλισαν τὸ φέρετρον, - τὸ μνημεῖον, - τὴν αἴθουσαν**· κ. παθ. **-ομαι** κυρ. ἐν μεσ. σημ. : **ἀνθοστολίστηκε ἡ πλαγιά, λουλούδιασεν ὁ κάμπος, - ἀνθοστολισμένη νύφη**.

ἀνθοστόλισμα (τό) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνθοστολίζω βλ. λ.

ἀνθοστολισμός (ὁ) νεώτ. ἀνθοστόλισμα βλ.λ. : **ὁ ἀνθοστολισμὸς τοῦ Ἐπιταφίου**.

ἀνθοστολιστής-ίστρα δημ. ὁ δι' ἀνθέων στολίζων, ὁ ἔμπειρος εἰς τὸ κοσμεῖν δι' ἀνθέων : δ. μοιρ. **ἀνθοστολίστρες ἤρθανε, γιὰ νὰ μοῦ σὲ στολίσουν**.

ἀνθοστόλιστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ δι' ἀνθέων στολισμένος : δ. τραγ. **Ἀπρίλη μου ἀνθοστόλιστε, Μάη μου κανακάρη**, Σολωμ. εἰς θαν. Μπάϊρον 154 **νά, ἀνθοστόλιστο τραπέζι**.

ἀνθόστομα (τὰ) νεώτ. ζωολ. ζωνοσκώληκες τῶν πολυχαιτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀρισιδῶν.**
ἀνθοστόμελλα (τὸ) νεώτ. βοταν. μύκητες τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀσκομυκήτων.**
ἀνθόστρωμα (τὸ) νεώτ. κ. δημ. στρῶσις δι' ἀνθέων.
ἀνθοστρώνω νεώτ. κ. δημ. στρώνω μὲ ἄνθη, ἁπλώνω, σκορπίζω ἀφθόνως ἄνθη εἰς τὸ ἔδαφος· ‖ συνηθ. χρ. τὸ παθ. κ. ὡς μεσ. **εἶμαι** δι' ἀνθέων ἐστρωμένος, **ἔχω** ἐπ' ἐμοῦ, **φύω** ἄνθη ἄφθονα, οἱονεὶ ὡς στρῶμα : Κουμαν.Σ.Ν.Λ.83,Ζερβ.Τραγ. Κ.Κ.35 **ἀνθοστρωμένη τοῦ νοῦ ἡ γῆ·** ‖ ἡ μτχ. **ἀνθοστρωμένος** κ. μτφ. περὶ τοῦ βίου, ὁ εὐτυχής, ὁ εὐδαίμων ἄ. ἀνθόσπαρτος.
ἀνθόστρωτος (-η)-ο(ν) ὁ δι' ἀνθέων ἐστρωμένος, ὁ ἐφ' οὗ ἔχουσι σκορπισθῆ ἡ φυῇ ἄφθονα ἄνθη, ἐπὶ ἐδάφους : **ἀνθόστρωτος ὁ δρόμος·** 2) μτφ. ὁ εὐτυχής, ὁ εὐδαίμων, περὶ τοῦ βίου.
ἀνθοσυλλέκτης-ἔτρια νεώτ. ὁ συλλέγων ἄνθη.
ἀνθοσύνη (ἡ) ἄνθος, ἀνθηρὰ βλάστησις : ΑΠ 5,275, **τεκέων εὔσταχυν ἀνθοσύνην.**
ἀνθόσωμα (τὰ) νεώτ. ζωολ. μαλακόστρακα τοῦ ἀθροίσματος τῶν **σιφωνοστόμων.**
ἀνθοταξία (ἡ) νεώτ. ταξιανθία βλ.λ.
ἀνθότοπος (ὁ) νεώτ. καὶ δημ. ὅπου φύονται πολλὰ ἄνθη : Σολωμ.Ψυχοῦλ. **μέσα ς' ἀνθότοπο κειό τὸ παιδάκι,** Νρβ.Παγὰ Λαλ.7 **πετῶντας στοὺς ἀνθότοπους μιὰ ἐρωτικὴ στιγμή.**
ἀνθοτρόφος-ον ὁ τρέφων, ὁ ἐκφύων ἄνθη : Ἀριστόν.Ι,2Ι **ἀνθοτρόφος γαῖα.**
ἀνθοτύρι (τὸ) δημ. ὁ ἀθότυρος βλ.λ. ἄ. τροφάλι.
ἀνθότυρο (τὸ) δημ. ὁ ἀθότυρος βλ.λ. ἄ. τροφάλι.
ἀνθότυρος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀθότυρος βλ.λ. ἄ. τροφάλι.
ἀνθοῦλ(λ)ι (τὸ) δημ. μικρὸν ἄνθος, ἀνθάκι· 2) τὸ ἄνθος τοῦ οἴνου, ἡ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ οἴνου ἐν τῷ οἰνοφόρῳ βυτίῳ ἐπιπολάζουσα ἀφρώδης καὶ ρητινώδης οὐσία.
ἀνθούριον (τὸ) νεώτ. βοταν. φυτὸν πολυετές, κοσμητικόν, ἰθαγενὲς τῆς Ν. Ἀμερικῆς, τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀρωδῶν.**
ἀνθοφάγα (τὰ) νεώτ. ζωολ. ἔντομα κολεόπτερα τῆς οἰκογενείας τῶν **βραχελύτρων,** διαιτώμενα ἐπὶ τῶν ἀνθέων.
ἀνθοφανής-ές νεώτ. ὁ φαινόμενος ὡς ἄνθος, ὁ προσόμοιος, παρεμφερὴς πρὸς ἄνθος.
ἀνθόφιλα (τὰ) νεώτ. ζωολ. **εἶδος ἀβλαβῶν διπτέρων** ἐντόμων, διαιτωμένων συνήθως ἐπὶ ἀνθέων.
ἀνθοφόρια (τὰ) τὰ ἀνθεσφόρια βλ.λ.
ἀνθοφορία (ἡ) γλωσσ. κ. νεώτ. ἡ ἄνθησις φυτοῦ, τὸ ἀνθοφορεῖν· ‖ ἡ ἐποχὴ τῆς ἀνθήσεως τοῦ φυτοῦ· ‖ γεν. ἡ ἄνθησις φυτῶν : Θ.Μετοχίτ.Ἀνάμ. Ι49 **ἀνθοφορίαν τὴν κατ' αὐτὴν** (Ξενοφῶντος γλῶτταν) **ἀνθηφορίαν·** 2) τὸ φέρειν ἄνθη, ἡ προσκόμισις ἀνθέων ἐν τελετῇ, εἰς βωμόν, τάφον κλπ.
ἀνθοφορίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. ἔντομα ὑμενόπτερα ὁμοιάζοντα μὲ τὴν μέλισσαν, τοῦ ἀθροίσματος τῶν **κεντροφόρων.**
ἀνθοφόρος (-α)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ φέρων, ὁ παράγων ἄνθη : Ἀριστφ.Βατρ.442 **ἀνθοφόρον ἀν' ἄλσος παίζοντες·** ‖ κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ κάρπιμος : Θεόφρ.Αἰτ.Φ.Ι,55 **ἐπὶ τῶν καρπίμων ἢ ἀνθοφόρων·** ‖ νεώτ. κ. δημ. ὁ φέρων τὰ ἄνθη αὐτοῦ, ὁ ἐν ἀνθήσει ὤν, ἐπὶ φυτῶν : **ἡ ἀνθοφόρα ἡ μυγδαλιά·** 2) ἐπίθ. ἱερείας κομιζούσης ἄνθη εἰς ἄγαλμα θεᾶς : Ἐπιγρ. **σῶμα παρθένου ἀνθοφόρου τύμβος ἅδ' ἐγκατέχει·** 3) **ἀνθοφόρος** (ὁ) ὡς οὐσ. νεώτ. ὁ μίσχος τοῦ **ἄνθους** ἐν ᾧ **εὑρηνται τὰ πέταλα, οἱ στήμονες καὶ ὁ ὕπερος·** 4) νεώτ. ὁ στολισμένος μὲ ἄνθη λουλουδοστόλιστος· 5) νεώτ. μικρὸν ἔπιπλον ἐπὶ τοῦ ὁποίου τοποθετεῖται δοχεῖον κοσμητικοῦ φυτοῦ, συγγ. ἀνθοστήλη.
ἀνθόφορτος-ον νεώτ. ὁ πλήρης ἀνθέων, φορτωμένος μὲ ἄνθη : **ἀνθόφορτα κλαδιά.**
ἀνθοφορτώνω δημ. φορτώνω ἢ καλύπτω, κοσμῶ τι μὲ ἄνθη : **ἀνθοφόρτωσα τὸ ἀμάξι,** - **ἀνθοφορτώνουν τὴν ἐκκλησιά·** ‖ **-ομαι** κ. μεσ. φορτώνομαι ἢ κοσμοῦμαι μὲ ἄνθη· **εὐχρ.** ἡ παθ. μτχ. **ἀνθοφορτωμένος.**
ἀνθοφόρτωτος-ον νεώτ. ἀνθόφορτος βλ. λ.
ἀνθοφορῶ-έω (-άω) κ. νεώτ. κ. δημ. φέρω, κομίζω τὸ ἀπὸ τῶν ἀνθέων νέκταρ, ἐπὶ τῶν μελισσῶν : Ἀριστλ.ΖΙ 625 Β Ι9 **αἱ μὲν ἀνθοφοροῦσιν, αἱ δ' ὑδροφοροῦσι·** 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἔχω ἐκφύσει, φέρω ἄνθη, ἐπὶ φυτῶν : Θεαίτ.ΑΠ Ι5,Ι6,2 **λήιον ἐκ ῥοδέων ἀνθοφορεῖ καλύκων,** - **τὰ χρυσάνθεμα ἀνθοφοροῦσι τὸ φθινόπωρον,** - **ἀνθοφοροῦσανε οἱ ροδιές, κιτρίνιζαν τὰ στάχια·** ‖ δημ. κ. ἐπὶ τόπων : **ἀνθοφοράει ὁ κάμπος·** ‖ δημ. εἶμαι στολισμένος μὲ ἄνθη : **ἀνθοφοροῦν οἱ κοπέλλες·** 3) μτγν. φορῶ ἐπιδεικτικήν, ζωηρόχρωμον, ἀνθηρὰν βλ. λ. **ἐσθῆτα,** ἐπὶ γυναικῶν : Κλήμ.Ἀλ.Ι95· 4) κομίζω ἄνθη ἐν τελετῇ εἰς βωμόν, τάφον κτλ.
ἀνθοφυής-ές ποικιλόχρους : ΑΠ 9,562 **ἤλυθεν ἐς δρυμοὺς ἀνθοφυεῖ πτέρυγι·** 2) ὁ παράγων ἄνθη : Ἐπιγρ. **ἀνθοφυὴς βῶλος.**
ἀνθοφυΐα (ἡ) νεώτ. τὸ φύειν ἄνθη, ἡ ἄνθησις.
ἀνθόφυκος (ὁ) νεώτ. βοταν. εἶδος ἀλγῶν (βλ. ἄλγος) τῆς οἰκογενείας τῶν **φαιοφυκιδῶν.**
ἀνθόφυλλα (τὰ) νεώτ. φαρμακ. οἱ μήπω ὡριμάσαντες καρποὶ καρυοφύλλου τοῦ ἀρωματικοῦ, παλαιότερον ἐν χρ. εἰς τὴν φαρμακευτικήν.
ἀνθοφυλλίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. σπάνιον ὀρυκτὸν τῆς σειρᾶς τοῦ **ἀμφιβολίτου,** δύστηκτον καὶ σκληρόν.
ἀνθόφυσα (ἡ) νεώτ. ζωολ. πρωτόζωον τοῦ ἀθροίσματος **τῶν μαστιγοφόρων, ἐκ** τῶν πολλαπλασιαζομένων διὰ καταμερισμοῦ.
ἀνθόφυτα (τὰ) νεώτ. παλαιοφ. τὰ ἐν ἀπολιθώσει ἀπαντώμενα φανερόγαμα ἢ μονοκοτυλήδονα φυτά.
ἀνθοφυτεία (ἡ) νεώτ. ἡ ἀνθόφυτος βλ.λ. ἔκτασις.
ἀνθόφυτος-ον νεώτ. ὁ φυτείαν ἀνθοφόρων φυτῶν ἔχων, ἐπὶ τόπων : **ἀνθόφυτος κῆπος.**
ἀνθοχαρής (ἡ) νεώτ. ὁ ἀρεσκόμενος πολὺ εἰς τὰ ἄνθη· 2) ζωολ. φυχὴ ἡμερόβιος τῆς οἰκογενείας τῶν **πτεριδῶν,** διαιτωμένη ἰδίως ἐπὶ τοῦ καρδάμου.
ἀνθοχαρίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. ἡ ἀνθοχαρὴς βλ.λ.
ἀνθόχειρα (τὰ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **μελιφαγιδῶν.**
ἀνθοχλαμύς-ύδος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **χηνοποδιοειδῶν.**
ἀνθοχλόη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ποωδῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀγρωστοειδῶν.**
ἀνθοχλῶραι (αἱ) νεώτ. χημ. αἱ ἀνθοκυάναι βλ.λ.
ἀνθόχορτον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **λειριοειδῶν.**
ἀνθόχροια (ἡ) μσν. ἡ ἀνθηρά, ἡ ζωηρὰς ἀποχρώσεις ἔχουσα χροιά : Κ.Μανασσ.Χρον.Ι29 **τοιαύτη τις ἀνθόχροια τὸν οὐρανὸν ἐκόσμει.**
ἀνθοχροΐτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ποικιλία τοῦ ὀρυκτοῦ βιολάνου βλ. λ.
ἀνθόχυμος (ὁ) ὁ χυμὸς τῶν ἀνθέων, ἀνθόσταγμα.
ἀνθόχυμος-ον μσν. ὁ οἱονεὶ χυμούς, οὐσίαν ἄνθους ἔχων : Εὐστ.Πον.3ΙΙ,42 **ὄρνιν ταύτην ἀνθόχυμον διακολυμβῶσαν οἷον ἐν νέκταρι.**
ἀνθραγαλλόλη (ἡ) νεώτ. χημ. τεχνητὸν φαιὸν χρῶμα, ἄ. λεγ. ἀλιζαρίνη φαιά.
ἀνθραζόλη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. πίσσα λιθάνθρακος λεπτόρρευστος, λαμβανομένη δι' ἀποστάξεως καὶ **ἐν** ἀναμίξει μετ' ὀξέων· χρήσιμος φαρμακευτικῶς ὡς ἀντισηπτικὸν καὶ ὡς παρασιτοκτόνον, πρὸς θεραπείαν δερματικῶν παθήσεων.
ἀνθρακαγωγός-όν ὁ δι' οὗ διοχετεύονται ἄνθρακες : **σωλὴν ἀνθρακαγωγός.**
ἀνθρακαέριον (τὸ) νεώτ. ἄ. φωταέριον βλ. λ.

ἀνθρακαποθήκη (ἡ) νεώτ. ἀποθήκη ἀνθράκων, ὁ χῶρος ὅπου ἀποτίθενται οἱ ἄνθρακες, καρβουναποθήκη.

ἀνθρακαργίλιον (τὸ) νεώτ. χημ. μίγμα ἀργιλίου καὶ ἄνθρακος χημικῶς παρασκευαζόμενον.

ἀνθρακάριος (ὁ) Γλωσσ. ἀνθρακεύς, καρβουνιάρης, ἀνθρακοπώλης.

ἀνθρακασβέστιον (τὸ) νεώτ. χημ. κόνις κρυσταλλική, διαφανής, ἀδιάλυτος παρασκευαζομένη ἐξ ἀσβεστολίθου καὶ ἄνθρακος διὰ καμινεύσεως ἐν μεγάλῃ θερμάνσει.

ἀνθρακάσφαλτος (ἡ) νεώτ. ἄσφαλτος, πίσσα ἐξαγομένη ἐκ λιθανθράκων.

ἀνθρακεία (ἡ) κ. νεώτ. κατασκευὴ ἀνθράκων: Θεόφρ.ΦΙ 3,8,7 **μοχθηρὰ καὶ εἰς καῦσιν καὶ εἰς ἀνθρακείαν·** ‖ νεώτ. κ. ἡ κοπὴ ξύλων δάσους πρὸς κατασκευὴν ξυλανθράκων, ἐξανθράκωσιν.

ἀνθρακεῖον (τὸ) νεώτ. ὁ τόπος ὅπου παρασκευάζονται ξυλάνθρακες, καμίνι, **καρβουνοκάμινα.**

ἀνθρακεμπορία (ἡ) νεώτ. τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀνθρακεμπόρου βλ.λ.· ‖ τὸ ἀνθρακεμπόριον βλ.λ.

ἀνθρακεμπόριον (τὸ) νεώτ. ἡ ἀγορὰ καὶ ἡ πώλησις, ἐμπορία ἀνθράκων, ἰδίως τῶν γαιανθράκων.

ἀνθρακέμπορος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀσκῶν τὸ ἐμπόριον τῶν ἀνθράκων, ἀγοράζων καὶ πωλῶν κατὰ μεγάλας ποσότητας ἄνθρακας, ἰδίως ὀρυκτούς, καρβουνέμπορας: **οἱ ἀνθρακέμποροι τοῦ Πειραιῶς.**

ἀνθρακένιον (τὸ) νεώτ. χημ. στερεὸς ὑδρογονάνθραξ ἀρωματικοῦ τύπου, ἐξαγόμενος διὰ σειρᾶς χημικῶν κατεργασιῶν ἐκ τῆς πίσσης τῶν λιθανθράκων, χρησιμεύων πρὸς παραγωγὴν τῆς ἀλιζαρίνης καὶ ἄλλων χρωστικῶν οὐσιῶν.

ἀνθρακεργάτης (ὁ) νεώτ. ἐργάτης φορτώσεως ἢ ἐκφορτώσεως ἀνθράκων εἰς μεγάλους λιμένας, ἀνθρακοεργάτης, ἁ. **ἀνθρακεύς.**

ἀνθρακεύς-έως (ὁ) ὁ κατασκευαστὴς ἀνθράκων: Θεμίστ.21,245 Α, Αἰσώπ.Μῦθ.59 **ἀνθρακεὺς καὶ γναφεύς·** 2) ἡ τοῦ ἄνθρακος ὕλη, ὁ ἄνθραξ: Πάπ. **ὕλης ἀπὸ εὐτελοῦς εἴδους ἕως πολυτελοῦς καὶ ἀνθρακέως·** 3) νεώτ. κ. ὁ βοηθὸς θερμαστοῦ, ὁ μεταφέρων ἄνθρακα ἐκ τῆς ἀποθήκης· 4) νεώτ. ὁ ἀνθρακεργάτης βλ.λ.

ἀνθράκευσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ κατασκευὴ ξυλανθράκων, τὸ ἀνθρακεύειν βλ.λ.· 2) τὸ ἀνθρακεύεσθαι, προμήθεια ἀνθράκων ἐπὶ ἀτμοπλοίων καὶ σιδηροδρομικῶν ἢ ἁ. ἀτμομηχανῶν.

ἀνθρακευτής (ὁ) ἀνθρακεὺς βλ.λ.: Ἀνδοκ.Ἀπ.4

ἀνθρακευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ τῆς ἀνθρακεύσεως βλ.λ. ἢ ὁ διὰ τὴν ἀνθράκευσιν προωρισμένος: **ἀνθρακευτικοὶ σταθμοί.**

ἀνθρακευτός-ή-όν ὁ δυνάμενος νὰ μεταβληθῇ εἰς ἄνθρακα: Ἀριστλ.Μετ.387 Β 19.

ἀνθρακεύω παρασκευάζω ἄνθρακας: Θεόφρ. ΙΦ 9,3,1 **φαῦλον δὲ καὶ εἰς τὸ καίειν καὶ ἀνθρακεύειν·** ‖ Ἀριστφ.Λυσ.340 **πυρὶ χρὴ τὰς μυσαρὰς γυναῖκας ἀνθρακεύειν** (σὰν κούτσουρα νὰ τὶς κάνῃ κάρβουνο)· 2) νεώτ. ἐφοδιάζομαι μὲ ἄνθρακας, οἷον ἐπὶ ἀτμοπλοίου, κ. μέσ. ἀνθρακεύομαι λαμβάνω, προμηθεύομαι ἄνθρακας.

ἀνθρακηρός-ά-όν ὁ τόπος ὅπου ἐναποτίθενται ἄνθρακες: Ἄλεξ.208 **λάκκον ἠμφιεσμένον τῶν ἀνθρακηρῶν.**

ἀνθράκια (τὰ) νεώτ. ὀρυκτολ. οἱ γρανᾶται βλ.λ.

ἀνθρακιά (ἡ) κ. νεώτ. δημ. **ἀθρακιά**, ἐπ. ἀνθρακιή σωρὸς ἀνημμένων ἀνθράκων μετὰ τὴν κατάσβεσιν τῆς φλογός, θράκα: Ἰλ.Ι 213 **ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη καὶ φλὸξ ἐμαράνθη, ἀνθρακιὴν στορέσας ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσεν,** Εὐρ.Κύκλ.358 **ἑφθὰ καὶ ὀπτὰ καὶ ἀνθρακιᾶς ἄπο·** ‖ μτφ.: Ἀριστφ.Ἱππ.780 **ὅτιή σου τῆς ἀνθρακιᾶς ἀπολαύει** (σχόλ. ὅτι τῶν ἀγαθῶν ἀπολαύει)· 2) τέφρα μέλαινα, αἰθάλη, καπνιά.

ἀνθρακιάζω νεώτ. σπ. ἐκτελῶ ἀνθρακίασιν βλ.λ., ὑποβάλλω τι εἰς τὴν δι᾽ ἀνθρακιάσεως ἐπεξεργασίαν· ‖ ἀνθρακῶ βλ.λ.2).

ἀνθρακίας-ου (ὁ) κ. νεώτ. ὁ μέλας ὡς ἄνθραξ μαυρισμένος, μουντζουρωμένος: Λουκ.Ἰκαρ.13 **ἀνθρακίας τις ἰδεῖν καὶ σποδοῦ πλέως.**

ἀνθρακίασις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ χημικῆς ἐπεξεργασίας ἀπαλλαγὴ τῶν ζωτικῶν οὐσιῶν ἀπὸ τῶν φυτικῶν, συνήθ. ἐπὶ τοῦ ἐρίου ἐν τῇ ὑφαντουργίᾳ, καὶ ἐπὶ ὑφασμάτων καὶ ρακῶν.

ἀνθρακιαστής (ὁ) νεώτ. ἐργάτης εἰδικὸς εἰς τὸ ἐκτελεῖν τὴν ἀνθρακίασιν βλ.λ.

ἀνθρακίδες (αἱ) περιληπτ. οἱ ἐπὶ ἀνθρακιᾶς ὀπτώμενοι μικροὶ ἰχθεῖς, ἁ. **ἐπανθρακίδες** κ. ἀπανθρακίδες: Φιλυλλ.13,3 **αἶρετ᾽ ἀνθρακίδας.**

ἀνθρακίζω κ. μσν. κ. νεώτ. δημ. κ. ἀθρακίζω ψήνω εἰς τὴν ἀνθρακιάν, κ. γεν. ψήνω: Ἀριστφ. Εἰρ.1136 **κἀνθρακίζων τοὐρεβίνθου τήν τε φηγὸν ἐμπυρεύων·** ‖ κ. δημ. **ἀθρακίζω κάστανα·** 2) μτγν. ὁμοιάζω μὲ τὸν πολύτιμον λίθον ἄνθρακα: Ἀρεθ. ἐν Ἀποκ. **τόπαζος ἐρυθρὸς καὶ ἀνθρακίζων·** 3) νεώτ. ἀντὶ **ἀνθρακεύω** βλ. λ.

ἀνθρακικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἄνθρακα, ὁ ἐκ τοῦ ἄνθρακος προερχόμενος, ὁ ἄνθρακα ὡς χημικὸν αὐτοῦ στοιχεῖον περιέχων: **ἀνθρακικὴ περίοδος τῆς γῆς** (ἡ καθ᾽ ἣν ἐσχηματίσθησαν τὰ στρώματα λιθάνθρακος), - **ἀνθρακικὰ πετρώματα** (τὰ περιέχοντα λιθάνθρακας, τὰ ἀποτελούμενα ἐκ λιθανθράκων), - **ἀνθρακικὸς σίδηρος, - μόλυβδος, - ψευδάργυρος·** ‖ **ἀνθρακικὸν ὀξύ**, τὸ ἐκ τῆς καύσεως τῶν ἀνθράκων παραγόμενον δηλητηριῶδες εἰς τὴν ἀναπνοὴν ἀέριον, ἁ. **διοξείδιον τοῦ ἄνθρακος·** ‖ εἰδ. ὁ ἐκ τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος παραγόμενος ἢ ὁ **ἀνθρακικὸν ὀξὺ** περιέχων: **ἀνθρακικὰ ὕδατα.**

ἀνθρακιλύς (ἡ) νεώτ. ὀρυκτολ. σπογγώδης γῆ ἀπεξηραμένου θαλασσίου ἕλους, ἁ. **σηπεδονῖτις.**

ἀνθρακινέλαιον (τὸ) νεώτ. χημ. ἐλαιῶδες ὑγρὸν πρασινοκίτρινον καὶ ὀξειδώσει φαιόν, παραγόμενον ἐξ ἀποστάξεως τῆς ἀνθρακοπίσσης.

ἀνθρακινόνη (ἡ) νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἕνωσις παραγομένη δι᾽ ὀξειδώσεως τοῦ ἀνθρακενίου διὰ χρωμικοῦ ὀξέος, χρησιμεύουσα ὡς πρώτη ὕλη διὰ τὴν παρασκευὴν πολλῶν χρωμάτων, ἰδίως πρασίνου, κυανοῦ, μέλανος καὶ ἰώδους.

ἀνθράκινος-η-ον μτγν. ὁ ἐκ τοῦ πολυτίμου λίθου ἄνθρακος βλ. λ. ὤν: ΠΔ Ἐσθ.1,7 **ἀνθράκινον κυλίκιον προκείμενον ἀπὸ ταλάντων τρισμυρίων·** 2) εἶδος κυανοῦ, μελαφοῦ χρώματος: Πάπ. **ἀνθρακίνου βαφή.**

ἀνθράκιον (τὸ) κ. νεώτ. ὑποκρ. τοῦ **ἄνθραξ** βλ.λ. μικρὸς ἄνθραξ· ‖ εἶδος μέλανος λίθου: Θεόφρ. Λίθ.33 **ἀνθράκιον τὸ ἐξ Ὀρχομενοῦ τῆς Ἀρκαδίας, ἔστι δὲ οὗτος μελάντερος τοῦ Χίου·** 2) εἶδος πολυτίμου λίθου: Ἐπιγρ.· 3) μικρὸν τριπόδιον βλ.λ., πύραυνον, μαγκάλι: Ἄλεξ.134 **καὶ μὴν παρῆν ἀνθράκιον ἡμῖν ἐν μέσῳ·** Ἡσ. «μικρὰ κάμινος»· 4) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν πυριτικόν, ἁ. γρανάτης βλ. λ. 5) μέλασμα, **λεπτὴ** κόνις ἀνθράκων χρησιμοποιουμένη ὡς χρῶμα.

ἀνθρακιονίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. πέτρωμα, οὗ κύρια συστατικὰ ἡ **πρασίνη κεροστίλβη** καὶ τὸ **αἱματέρυθρον ἀνθράκιον**, ἁ. **γρανατίτης** βλ.λ.

ἀνθράκιος-ον Γλωσσ. ὁ ἀνθράκων μελανότητα ἔχων, ὁ ἀνθρακόχρωμος.

ἀνθρακίς-ίδος (ἡ) ὁ καιόμενος ἄνθραξ, πῦρ ἐκ σεσωρευμένων ἀνθράκων· 2) ἰχθῦς ἐπὶ ἀνθρακιᾶς ὀπτός· **ἀνθρακίδες** (αἱ) βλ. λ.· 3) γεν. πᾶν τὸ ἐπὶ ἀνθράκων ὀπτώμενον: σχόλ. Ἀριστφ. Ἀχ. 670 «πάντα δὲ τὰ ἐπὶ ἀνθράκων ὀπτώμενα ἀνθρακίδας ἐκάλουν».

ἀνθράκισις-εως (ἡ) νεώτ. ἀνθρακίασις βλ. λ.

ἀνθρακίσκος (ὁ) νεώτ. μικρὸς ἄνθραξ.
ἀνθρακισμός (ὁ) νεώτ. ἀνθράκευσις βλ. λ.
ἀνθρακίτης (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. εἶδος πολυτίμου λίθου : Πλίν.Φl 37,148· 2) νεώτ. ὀρυκτολ. ὁ πλουσιώτερος εἰς ἄνθρακα καὶ ἀρχαιότατος γεωλογικῶς ὀρυκτὸς ἄνθραξ, ἄμορφος, εὔθραυστος, ὁμογενής· || ἀνθρακίτου **μέλαν** ὀξίνη χρωστική, λίαν μέλαινα, ἐν χρ. διὰ τὸ ἔριον καὶ τὴν μέταξαν· 3) πληθ. **ἀνθρακῖται** (οἱ) νεώτ. ναυτ. οἱ ἐκτελοῦντες τὴν διὰ γαιανθράκων τροφαδότησιν τῶν κλιβάνων ἐν τοῖς ἀτμοπλοίοις ἄ. θερμασταί.
ἀνθρακῖτις-ιδος κ. νεώτ. εἶδος ἄνθρακος πρὸς καῦσιν : Πλίν.37,99· 2) νεώτ. ἐπὶ γῆς, ἡ περιέχουσα ὀρυκτοὺς ἄνθρακας· 3) νεώτ. νόσος τις τῶν ἀμπέλων.
ἀνθρακιῶ-άω μσν. πάσχω ἐξ οἰδήματος, τοῦ καλουμένου ἄνθρακος : Γ.Κεδρ.l,415,18.
ἀνθρακοβάρυον νεώτ. χημ. ἄ. **ἀνθρακοῦχον βάρυον** σῶμα παρασκευαζόμενον διὰ θερμάνσεως μίγματος ὀξειδίου τοῦ βαρύου ἢ ἀνθρακικοῦ βαρύου μετ᾽ ἄνθρακος ἐν ἠλεκτρικῇ καμίνῳ.
ἀνθρακοβάτης (ὁ) ὁ ἐπὶ ἀνθράκων βαίνων.
ἀνθρακοβαφής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἐξ ἀνθράκων μαυρισθείς, μουντζουρωμένος ἀπὸ κάρβουνα : Κουμν.Ν.Κ.84 χεὶρ **ἀνθρακοβαφής**.
ἀνθρακοβλαττῖνα (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἀρθροζώων ἀπαντῶν ἐν ἀπολιθώσει, τῆς τάξεως τῶν **βλαττοειδῶν**.
ἀνθρακοβόριον (τὸ) νεώτ. χημ. σῶμα σχηματιζόμενον διὰ πυρώσεως ἀνυδρίτου τοῦ βορικοῦ ὀξέος μετ᾽ ἄνθρακος, λίαν σκληρόν.
ἀνθρακοβόρος-ον νεώτ. ἐν μτφ. χρ. ὁ ἄνθρακας βιβρώσκων, ποὺ τρώει πολὺ κάρβουνο : ἡ ἀνθρακοβόρος **βιομηχανία, - μηχανή**.
ἀνθρακοβότανον (τὸ) μσν. βερονίκη ἡ φαρμακευτική, δημ. πριονίτης· Γλωσσ. Ιατρ. : « ἀνθρακοβότανον - ἡ βερτονίκη συνάγεται μηνὶ Ἰουλίῳ ».
ἀνθρακοβριθής-οῦς-ές νεώτ. ὁ βρίθων ἀνθράκων, ὁ πολλοὺς ἔχων ἄνθρακας : **ἀνθρακοβριθῆ γεωλογικὰ στρώματα**.
ἀνθρακογονία (ἡ) νεώτ. ὀρυκτολ. ἡ παραγωγή, ὁ σχηματισμὸς ἀνθρακοφόρων στρωμάτων.
ἀνθρακογόνος-ον νεώτ. ὀρυκτολ. ὁ ἄνθρακας παραγαγών, σχηματίσας : **ἀνθρακογόνος γεωλογικὴ** περίοδος.
ἀνθρακόγουλος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἀρθροζώων ἀπαντώντων ἐν ἀπολιθώσει, τῆς τάξεως τῶν **διπλοπόδων**.
ἀνθρακογράφημα-ατος (τὸ) νεώτ. ζωγραφία, εἰκὼν δι᾽ ἀνθρακογραφίας βλ.λ. γενομένη.
ἀνθρακογραφία (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ δι᾽ ἄνθρακος ζωγραφία, πρόχειρον δι᾽ ἄνθρακος ἰχνογράφημα, προσχεδίασμα : Γρηγ.Θαυμ. εἰς Ὠριγ.50 A **εἰ καὶ μὴ ἐναργεῖς μηδὲ κεκαλλωπισμένους, ἀλλ᾽ ὡς ἐν ἀνθρακογραφίᾳ γοῦν**· || νεώτ. ἡ διὰ τοῦ εἰδικοῦ ἄνθρακος τῶν ζωγράφων ἰχνογράφησις εἰκόνος, σχέδιο μὲ κάρβουνο, καρμηόν.
ἀνθρακοδιοξείδιον (τὸ) νεώτ. χημ. τὸ διοξείδιον τοῦ ἄνθρακος.
ἀνθρακοδοχεῖον (τὸ) νεώτ. δοχεῖον ἐν ᾧ ἀποτίθενται ἄνθρακες.
ἀνθρακοδόχος-ον νεώτ. ὁ τοὺς ἄνθρακας δεχόμενος, ὁ ἐν ᾧ ἀποτίθενται ἢ δι᾽ οὗ διοχετεύονται ἄνθρακες: ὁ **ἀνθρακοδόχος σωλὴν τοῦ πλοίου**.
ἀνθρακοειδής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὅμοιος μὲ ἄνθρακα, ὁ τὸ χρῶμα τοῦ ἄνθρακος ἔχων : Φίλ.l, 383,47 **πυρωπὸν καὶ ἀνθρακοειδές**.
ἀνθρακόεις-εσσα-εν μτγν. ὁ ἐξ ἀνθράκων : Νόνν.Ἰω.18,117 **ἀνθρακόεις πυρσός** (φλὸξ ἐξ ἀνθράκων ἀναδιδομένη).
ἀνθρακοεργάτης (ὁ) νεώτ. σπαν. ὁ εἰς τὴν φόρτωσιν καὶ ἐκφόρτωσιν ἀνθράκων **ἐργαζόμενος : οἱ ἀνθρακοεργάται τοῦ Πειραιῶς**· 2) εὔχρ. ὁ ἐν ἀνθρακωρυχείῳ ἐργάτης, ἀνθρακορύκτης.
ἀνθρακοθήκη (ἡ) γλωσσ. κ. νεώτ. ἀποθήκη δι᾽ ἄνθρακας, ἀνθρακαποθήκη, καρβουναποθήκη.
ἀνθρακοθηρίδαι (οἱ) νεώτ.παλαιοζ. ὁμοιογένεια ζῴων ἐκ τῶν **βουνοσεληνοδόντων** ἀρτιοδακτύλων θηλαστικῶν ἀπαντῶν εἰς τὰ ἀνθρακοφόρα στρώματα τῆς ὀλιγοκαίνου καὶ ἠωκαίνου διαπλάσεως.
ἀνθρακόκαλι (τὸ) νεώτ. φαρμ. σκεύασμα, λαμβανόμενον ἐκ καυστικοῦ κάλεως καὶ κόνεως λιθάνθρακος.
ἀνθρακοκαλύβη (ἡ) νεώτ. ἁπλοῦν στέγασμα χρησιμεῦον ὡς ἀνθρακευτικὸς σταθμός, ὅπου δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἐν ὑπαίθρῳ ἀνθράκευσις.
ἀνθρακοκάμινος (ἡ) νεώτ. ἡ πρὸς παραγωγὴν ξυλανθράκων κάμινος, καρβουνοκάμινο.
ἀνθρακοκαρραγωγεύς-έως (ὁ) νεώτ. ὁ ἀσκῶν ὡς ἐπάγγελμα τὸ διὰ φορτηγοῦ ἁμάξης μεταφορὰ ἄνθρακος.
ἀνθρακοκαύστης (ὁ) μτγν. ὁ παράγων ἄνθρακας, ἀνθρακεύς, ὁ κατασκευαστὴς ξυλανθράκων βλ.λ. : Σχόλ.Ἀριστφ.Ἀχ.326 « σκώπτει δὲ τοὺς Ἀχαρνέας ὡς ἀνθρακοκαύστας ».
ἀνθρακόκερως-ωτος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. πτηνὸν ἐν Ἀσίᾳ τῆς ὁμοιογενείας τῶν **κορακιδῶν**, ἔχον μέγεθος κοινοῦ κόρακος καὶ ἐνδιαιτώμενον εἰς ὑγρὰ καὶ βαλτώδη μέρη.
ἀνθρακοκιβώτιον (τὸ) νεώτ. κιβώτιον πρὸς ἐναπόθεσιν ἀνθράκων.
ἀνθρακοκονιόσπαρτος-ον νεώτ. ὁ μὲ κόνιν ἀνθράκων ἐσπαρμένος : **ἀνθρ- στίβος**.
ἀνθρακόκονις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ τῶν ἀνθράκων κόνις, καρβουνόσκονη.
ἀνθρακοκορούνδιον (τὸ) νεώτ. κ. **ἀνθρακορούνδιον** κ. **ἀνθρακοῦχον πυρίτιον** κ. **ἀνθρακοπυρίτιον** ἕνωσις πυριτίου βλ. λ. καὶ ἄνθρακος, λαμβανομένη διὰ πυρώσεως μίγματος κόνεως χαλαζίου, κόνεως ἐξανθρακώματος καὶ χλωριούχου νατρίου ὡς κρυσταλλικὴ ἢ καὶ ἄμορφος, ἐξόχως σκληρὰ δι᾽ ὃ καὶ χρησιμοποιουμένη πρὸς λείανσιν σκληρῶν ὀρυκτῶν κ.ἄ.
ἀνθρακοκροκάλαι (αἱ) νεώτ. ὀρυκτολ. κ. **ἀνθρακολατύπαι** βλ. λ. κροκάλαι κ. λατύπαι ὀρυκτῶν ἀνθράκων, προελθοῦσαι ἐκ διαβρώσεως κοιτασμάτων ἀνθρακικῶν.
ἀνθρακόλιθος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀνθρακικὸς λίθος, ὁ ἀφλόγιστος ὀρυκτὸς ἄνθραξ.
ἀνθρακολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνθρακολογίαν βλ. λ.
ἀνθρακόμαρτοι (οἱ) νεώτ. παλαιοζ. ἀθροίσματα ἐκλειφάντων παλαιοζωικῶν **ἀραχνοειδῶν** τῆς τάξεως τῶν **ἀκαρινῶν**.
ἀνθρακομιγής-ές νεώτ. ὁ μὲ ἄνθρακας μεμιγμένος βλ. λ. : **ἀνθρακομιγὴς σιδηρίτης**.
ἀνθρακομολυβδαίνιον (τὸ) νεώτ. χημ. κ. **ἀνθρακοῦχον μολυβδαίνιον** σῶμα λίαν σκληρόν, παρασκευαζόμενον διὰ πυρώσεως ἐν ἠλεκτρικῇ καμίνῳ μίγματος ὀξειδίου τοῦ μολυβδαινίου **μετὰ** κόνεως ἄνθρακος.
ἀνθρακομονοξείδιον (τὸ) νεώτ. χημ. τὸ μονοξείδιον τοῦ ἄνθρακος, ἄ. **ἀνθρακοξείδιον** βλ.λ.
ἀνθρακομόριον (τὸ) νεώτ. φυσ. τὸ τοῦ ἄνθρακος μόριον βλ.λ.
ἀνθρακόμυα (τὰ) νεώτ. παλαιοζ. γένος μαλακοζώων ὀστρακοφόρων τῆς ὁμοιογενείας τῶν **ἀνθρακοσιιδῶν**, ἀπαντῶν ἐν ἀπολιθώσει.
ἀνθρακόμυσις-εως (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἀρθροζώων μαλακοστράκων ἐκ τῶν **σχιζοπόδων**, ζῆσαν κατὰ **τὸ ἄνω** ἀνθρακικὸν σύστημα.
ἀνθρακόνειλος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος μαλακοζώων **ἐλασματοβραγχίων** τῆς ὁμοιογενείας τῶν **νουκουλιδῶν, ζῆσαν** κατὰ τὸ ἀνθρακικὸν σύστημα.

ἀνθρακονήκτης (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἀρθροζώων **γιγαντοστράκων** τῆς ὁμοιογενείας τῶν **εὐρυπτεριδῶν**, ζῆσαν κατὰ τὸ ἀνθρακ. σύστημα.
ἀνθρακονικέλιον (τὸ) νεώτ. χημ. ἕνωσις, παρασκευαζομένη διὰ θερμάνσεως ὀξειδίου τοῦ νικελίου μετ' ἄνθρακος ἐν τῇ ἠλεκτρικῇ καμίνῳ.
ἀνθρακονίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. **ἀσβεστίτης** βλ.λ. ἀναμεμιγμένος μὲ ἄνθρακα· ‖ παραλλαγὴ τοῦ **ἀσβεστολίθου** βλ.λ., χαρακτηριζομένη ἀπὸ τὴν πρόσμιξιν μὲ μόρια ἄνθρακος, προσδίδουσαν εἰς αὐτὸν χρῶμα σκοτεινῶς φαιόν.
ἀνθρακοξείδιον (τὸ) νεώτ. τὸ **ὀξείδιον** βλ.λ. τοῦ ἄνθρακος.
ἀνθρακοξενίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. εἶδος ἀσφάλτου, ἔχον θρσῦσιν μικροκογχοειδῆ, χρῶμα καστανοφαιομέλαν καὶ σχηματίζον λεπτὰ κοιτάσματα μεταξὺ σχιστωδῶν ἀνθράκων.
ἀνθρακοξυβρωμίδιον (τὸ) νεώτ. ὀργανικὴ ἕνωσις ἀνήκουσα εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἀλογονοπαραγώγων τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος, ἄχρους καὶ ἐλαιώδης.
ἀνθρακοξύλιον (τὸ) νεώτ. **καρβοξύλιον** βλ.λ.
ἀνθρακοξυσουλφίδιον (τὸ) νεώτ. χημ. φαρμακ. ὀργανικὴ ἕνωσις, ἀνήκουσα εἰς τὴν σειρὰν τῶν θειούχων παραγώγων τοῦ ἀνθρακικοῦ οὖσα ἀσθενοῦς ὀσμῆς ἀέριον, ἐντόνως ἐπιδρῶν ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος.
ἀνθρακοξυχλωρίδιον (τὸ) νεώτ. χημ. τὸ **φωσγένειον** βλ.λ.
ἀνθρακοπληθής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἔχων πλῆθος ἀνθράκων, ὁ πλήρης ἀνθράκων.
ἀνθρακόπλινθος (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκ κόνεως ἀνθράκων κατεσκευασμένη πλίνθος βλ.λ.
ἀνθρακοποίησις-εως νεώτ. ἡ διὰ καύσεως μεταβολὴ ξύλων εἰς ἄνθρακας· ‖ γεν. ὁ διὰ καύσεως μετασχηματισμὸς ζωικῆς ἢ φυτικῆς ὕλης εἰς ἄνθρακα, καρβούνιασμα.
ἀνθρακοποιία (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τῆς διὰ καμινεύσεως μεταβολῆς τοῦ ξύλου εἰς ξυλάνθρακα.
ἀνθρακοποιός (ὁ) νεώτ. ὁ διὰ καμινεύσεως μεταβάλλων τὰ ξύλα εἰς ἄνθρακας, κατασκευαστὴς ξυλανθράκων, καρβουνᾶς κ. καρβουνιάρης.
ἀνθρακοποιῶ-έω νεώτ. παράγω ἄνθρακας, ξύλα ἢ ἄλλην τινὰ ὕλην μεταβάλλω διὰ τῆς καύσεως εἰς ἄνθρακας, ἀπανθρακῶ βλ. λ.
ἀνθρακοποθέα (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος μαλακοζῴων γαστεροπόδων τῆς ὁμοιογενείας τῶν **ἑλικιδῶν**, ζῆσαν κατὰ τὸ ἀνθρακικὸν σύστημα.
ἀνθρακόπτερα (τὰ) νεώτ. παλαιοζ. γένος μαλακοζῴων **ἐλασματοβραγχίων** τῆς ὁμοιογενείας τῶν **μυαλινιδῶν**, ζῆσαν κατὰ τὸ ἀνθρακ. σύστημα.
ἀνθρακόπτυον (τὸ) νεώτ. τὸ πτύον πρὸς μετατόπισιν ἀνθράκων, καρβουνόφτυαρο.
ἀνθρακοπυρίτιον (τὸ) νεώτ. ἀνθρακοκορούνδιον βλ.λ.
ἀνθρακοπωλεῖον (τὸ) κατάστημα ἐν τῷ ὁποίῳ πωλοῦνται ἄνθρακες, καρβουνιάρικο ἢ καρβουνάδικο.
ἀνθρακοπώλης (ὁ) κ. νεώτ. ὁ πωλητὴς ἀνθράκων, καρβουνιάρης βλ.λ. : Φιλύλλ.Κωμ.14 **ἀνθρακοπώλης, κοσκινοποιός, κηπεύς, κουρεύς.**
ἀνθρακορούνδιον (τὸ) νεώτ. ἀνθρακοκορούνδιον βλ.λ.
ἀνθρακόσακκος (ὁ) νεώτ. σάκκος πρὸς ἐναπόθεσιν ἀνθράκων, καρβουνόσακκο.
ἀνθρακόσαυρος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος τεμνοσπονδύλων ἀμφιβίων τῆς κατηγορίας τῶν **ἐμβολομερῶν**, ζῆσαν κατὰ τὸ κάτω ἀνθρ. σύστημα.
ἀνθρακοσβέστης (ὁ) νεώτ. ὁ τοὺς ἄνθρακας σβήνων.
ἀνθρακόσια (τὰ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἐκ τῶν ἐν ἀπολιθώσει μαλακοζῴων ἐλασματοβραγχίων τῆς κατηγορίας τῶν **ἐσωσιφωνικῶν**.
ἀνθρακοσιδηρίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. κ. **ἀνθρακοσιδηρόλιθος**, ὁ μετ' ἄνθρακος ἀναμεμιγμένος ἀργιλλοσιδηρίτης ἢ **πηλοσιδηρίτης** βλ.λ.
ἀνθρακοσίδηρος (ὁ) νεώτ. χημ. κ. **ἀνθρακοῦχος σίδηρος** μῖγμα ὅπερ σχηματίζεται κατὰ τὴν διάλυσιν τοῦ ἄνθρακος ἐν τετηγμένῳ σιδήρῳ, ἀποτελεῖ δὲ λευκοὺς στιλπνοὺς κρυστάλλους, ἀποσυνθετομένους καὶ ὑπὸ τῆς ὑγρασίας τοῦ ἀέρος.
ἀνθρακοσιίδαι (οἱ) νεώτ. παλαιοζ. ὁμοιογένεια τῶν **ἐσωσιφωνικῶν ἐλασματοβραγχίων μαλακοζῴων**, ἐκλείψασα ἀπὸ τοῦ τριασίου συστήματος.
ἀνθρακόσπαρτος-ον νεώτ. ὁ μὲ ἄνθρακας ἢ κόνιν ἀνθράκων ἐσπαρμένος.
ἀνθρακοτυπία (ἡ) νεώτ. εἰδικὴ μέθοδος, δι' ἧς λαμβάνονται ἐπὶ χάρτου φωταντίτυπα, βασιζομένη ἐπὶ τῆς φωτοπαθείας τῶν χρωμικῶν ἁλάτων παρουσίᾳ ζελατίνης, κόμμεος καὶ ἄλλων τινῶν ὀργανικῶν οὐσιῶν.
ἀνθρακοϋδρογόνον (τὸ) νεώτ. χημ. **τὸ ὑδρογόνον** βλ.λ. τοῦ ἄνθρακος.
ἀνθρακοϋδρογονώδης-ους-ες νεώτ. χημ. ὁ περιέχων ἀνθρακοϋδρογόνον βλ.λ.
ἀνθρακουργία (ἡ) κ. νεώτ. * Ἰσχυρὸν ἐρωτικὸν πάθος οἱονεὶ ἡ ἐν τῇ καρδίᾳ καῦσις : Νικήτ.Εὐγ. 2,120 **ἁδρὰν λαβὼν ἔρωτος ἀνθρακουργίαν**· 2) νεώτ. ἡ ἐν καμίνῳ παραγωγὴ τῶν ἀνθράκων.
ἀνθρακούφη (ἡ) δημ. ἡ διὰ τέφρας κεκαλυμμένη ἀνθρακιά, φωτιὰ σκεπασμένη μὲ στάχτη.
ἀνθρακοῦχος-ον νεώτ. περιέχων ἄνθρακα : ἀνθρακοῦχον **μέταλλον**· 2) ἀνθρακοφόρος βλ.λ. 3) νεώτ. χημ. **ἀνθρακοῦχοι ἑνώσεις** (ἑνώσεις μετάλλων ἢ μεταλλοειδῶν μετ' ἄνθρακος)· 4) νεώτ. ὀρυκτολ. **ἀνθρακοῦχοι σχιστόλιθοι** σχισταὶ ἄργιλλοι ἢ σχιστόλιθοι περιέχοντες ἀπηνθρακωμένα φυτικὰ λείψανα.
ἀνθρακοφάγος νεώτ. ἐν μτφ. χρ. ὁ πολλοὺς καταναλίσκων ἄνθρακας : **ἀνθρακοφάγος μηχανή.**
ἀνθρακοφόρος-ον νεώτ. ὁ περιέχων ἄνθρακας : **ἀνθ- κοιτάσματα**· 2) ὁ μεταφέρων ἄνθρακας : **ἀνθ- ἅμαξα**· ‖ εἰδ. **τὸ** οὐδ. ὡς οὐσ. ἀνθρακοφόρον (τὸ) τὸ διὰ τὴν μεταφορὰν γαιανθράκων προωρισμένον πλοῖον κ. **καρβουνιάρικο.**
ἀνθρακοφορτίον (τὸ) νεώτ. φορτίον ἀνθράκων.
ἀνθρακοχοάνη (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ τὴν τῆξιν τῶ μετάλλων χρησιμοποιουμένη χοάνη.
ἀνθρακόχρους-ου-ουν νεώτ. ὁ ἔχων χρῶμα ἄνθρακος, μέλας ὡς ἄνθραξ.
ἀνθρακυανῖναι (αἱ) νεώτ. βιομ. χημ. ὄξινοι χρωστικαὶ τῶν ἐρίων χρησιμεύουσαι διὰ τὴν βαφὴν ὑφασμάτων καὶ νημάτων.
ἀνθρακύλιον (τὸ) νεώτ. **καρβονύλιον** βλ.λ.
ἀνθρακυλοχρώματα (τὰ) νεώτ. χημ. ὄξινοι χρωστικαὶ τῶν μαλλίνων.
ἀνθρακῶ-όω κ. νεώτ. μεταβάλλω διὰ τῆς καύσεως εἰς ἄνθρακα· ‖ **-οῦμαι -όομαι** παθ. μεταβάλλομαι εἰς ἄνθρακα, καρβουνιάζω : Αἰσχ.Πρ. 372 **κεραυνῷ Ζηνὸς ἠνθρακωμένος**, Θεοφρ.Λίθ.12 **ἔνιοι δὲ τῶν θραυστῶν ἀνθρακοῦνται** (γίνονται κάρβουνο)· νεώτ. ἀπανθρακῶ· 2) νεώτ. χημ. ἐμπλουτίζω ὕλην τινὰ δι' ἄνθρακος, ὅ. **ἀνθρακιάζω.**
ἀνθρακώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς ἄνθρακα, ἀνθρακοειδὴς βλ.λ. : Ἱππ.Γυν.11 **μέλανα καὶ ἀνθρακώδεα**, Ἀριστλ.Αἰσθ.437 B 17 **οἷον δοκεῖ τὸ ἐν τοῖς ἀνθρακώδεσιν εἶναι πῦρ καὶ ἡ φλόξ**, Πλούτ.Ἠθ.922 A **καὶ πυρὸς ἀνθρακώδους**· ‖ νεώτ. ὁ περιέχων ἄνθρακα.
ἀνθράκωμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. δημ. κ. **ἀθράκωμα** τὸ ἐξ ἀνθράκων πῦρ, ἀνθρακιά : Διοσκ. Εὐπορ.1,45 **ὀπτηθεῖσα ἐπ' ἀνθρακώματος**· 2) νεώτ. ἡ ἀπανθράκωσις· 3) νεώτ. κ. δημ. τὸ οἴδημα ἄνθραξ βλ. λ.
ἀνθρακών-ῶνος (ὁ) μτγν. σωρὸς ἢ ἀποθήκη

ἀνθράκων, ἄ. **ἀνθρακιά**: 'Αρκαδ.Γραμμ.12 «οἷον χαρακών, ἀνθρακών».

ἀνθρακώνω δημ. κ. **ἀθρακώνω** διὰ πυρὸς κατακαίω, οἱονεὶ εἰς ἄνθρακα μεταβάλλω, καρβουνιάζω: **τ' ἀστροπελέκι ἀθράκωσε δυὸ δέντρα, - ἀθράκωσε ὁ φοῦρνος τὰ φωμιά** ‖ κ. ἀμτβ. ἔχω καεῖ, ἔχω καρβουνιάσει: **ἀνθράκωσαν τὰ φωμιά** ‖ ὁμ. τὸ παθ. **-ομαι**, εὐχρ. ἐν ἀορ. **ἀνθρακώθηκε ἡ πίττα**· κ. ἐν τῇ παθ. μτχ.: **ἀνθρακωμένο φωμί, - δέντρα ἀνθρακωμένα**· 2) τοποθετῶ τι ἐπὶ ἢ ἐν ἀνθρακιᾷ πρὸς ἕψησιν, βάνω στὴ χόβολη: **ἀνθράκωσε λίγα κάστανα.**

ἀνθρακωρύκτης (ὁ) νεώτ. ἀνθρακωρύχος βλ.λ.

ἀνθρακωρυχεῖον (τὸ) νεώτ. ὀρυχεῖον ἐξ οὗ ἐξάγονται γαιάνθρακες.

ἀνθρακωρυχεύς-έως (ὁ) νεώτ. ἀνθρακωρύχος.

ἀνθρακωρυχία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐξ ἀνθρακωρυχείου ἐξαγωγὴ ἀνθράκων, τὸ ἔργον τοῦ ἀνθρακωρύχου.

ἀνθρακωρύχος (ὁ) νεώτ. ὁ ὀρύσσων ἄνθρακας, ἐργάτης ἀνθρακωρυχείου βλ. λ.

ἀνθράκωσις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἄνθραξ, κακόηθες ἕλκος· συνήθ. τοῦ ὀφθαλμοῦ: Παῦλ. Αἰγ.3,22 «ἀνθράκωσις κακόηθες ἕλκος ἐστὶν ἐσχαρῶδες, ποτὲ μὲν ἐν τῷ βολβῷ, ποτὲ δ' ἐν τῷ βλεφάρῳ, καθάπερ κἂν τοῖς ἄλλοις τοῦ σώματος μέρεσιν»: Ψελλ. ἐν 1,212 **ἡ δ' ἀνθράκωσις τῆς βλεφαρίδος πάθος**· ‖ νεώτ. ἰατρ. νόσος προερχομένη ἐκ τῆς ἐντὸς τῶν ὀργάνων τοῦ σώματος καὶ δὴ τῶν πνευμόνων καὶ βρογχικῶν γαγγλίων εναποθέσεως κοκκίων ἄνθρακος, ἄ. **μελάνωσις τῶν** πνευμόνων = **ἄνθραξ** βλ. λ.5)· 2) νεώτ. ἀσθένεια τῆς ἀμπέλου, ἄ. **ἄνθραξ** 5) βλ.λ.· 3) ἀπανθράκωσις, ἀνθρακοποίησις: Διοσκ. Εὐπορ.1,49· 4) νεώτ. προσθήκη ἄνθρακος εἰς ἄλλην τινα ὕλην, οἷον ὁ ἐμπλουτισμὸς τοῦ σιδήρου δι' ἄνθρακος· 5) νεώτ. χημ. ἡ κατεργασία, εἰς ἣν ὑποβάλλονται τὰ καύσιμα ἀέρια πρὸς ἐπαύξησιν τῆς φωτιστικῆς των δυνάμεως, ἀντίθ. **ἐξανθράκωσις** βλ. λ.

ἀνθρακωτήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. μηχανολ. συσκευή, χρησιμοποιουμένη διὰ τὸν σχηματισμὸν μίγματος ἀέρος καὶ καυσίμου (ὕλης) εἰς τὰς βενζινομηχανὰς καὶ ἐν γένει τὰς μηχανὰς ἐλαφρῶν ἐλαίων, βενζόλης, οἰνοπνεύματος κττ., ἄ. **ἀναμίκτης, ἐξαερωτήρ, ἐκνεφωτὴς** βλ. λ. κ. **καρμπυρατέρ.**

ἀνθρακωτήριον (τὸ) νεώτ. ἀνθρακεῖον βλ.λ. καρβουνοκάμινο.

ἀνθρακωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ πρὸς ἀνθράκωσιν ἁρμόδιος: **ἀνθρακωτικὸς λέβης.**

ἀνθρακωτικῶς ἐπίρρ.νεώτ. δι' ἀνθρακώσεως βλ.λ.

ἀνθραμῖναι (αἱ) νεώτ. χημ. **ἀμινοανθρακένια** βλ.λ.

ἀνθρανιλιδοξικοὶ ἐστέρες (οἱ) νεώτ. χημ. οἱ ἐστέρες τοῦ ἀνθρανιλιδοξικοῦ ὀξέος βλ. λ.

ἀνθρανιλιδοξικὸν ὀξύ (τὸ) ὀργανικὴ ἕνωσις στερεά, χρησιμοποιουμένη πρὸς παρασκευὴν τοῦ συνθετικοῦ Ἰνδικοῦ.

ἀνθρανιλικὸς μεθυλεστὴρ (ὁ) νεώτ. χημ. ἕνωσις ἀρωματώδης, ἀπαντῶσα εἰς νερόλιον καὶ τὰ αἰθέρια ἔλαια **βολβορίζου τοῦ πολυανθοῦς,** χρησιμοποιουμένη διὰ τὴν παρασκευὴν ἀρωμάτων· ‖ ἰδίως σπουδαῖον συστατικὸν τοῦ ἀρώματος τῶν ἀνθέων τῆς πορτοκαλλέας.

ἀνθρανόλη (ἡ) ἢ **ὀξυανθρακένιον** (τὸ) νεώτ. χημ. μονοϋδροξυλιωμένον ἀνθρακένιον, λαμβανόμενον δι' ἀναγωγῆς τῆς ἀνθρακινόνης.

ἀνθρανόλης χρώματα (τὰ) νεώτ. χημ. ὄξινοι χρωστικαὶ τῶν μαλλίνων.

ἄνθραξ-ακος (ὁ) κ. μσν. καὶ νεώτ. ὁ ξυλάνθραξ, τὸ ξυλοκάρβουνο, ἐν ψυχρᾷ καταστάσει ἢ ἐν καύσει: 'Αριστφ.'Αχ.348 **ἄνθρακες Παρνήσιοι** (κατεσκευασμένοι ἐν τοῖς δρυμοῖς τῆς Πάρνηθος), Θουκ.4,100,4 **ἔχουσα ἄνθρακάς τε ἡμμένους καὶ θεῖον καὶ πίσσαν,** 'Αριστλ.Αἰσθ.444 Β 31 **οἱ ἄνθρωποι ὑπὸ τῆς τῶν ἀνθράκων ἀτμίδος καρηβαροῦσι καὶ φθείρονται πολλάκις** (περὶ τοῦ ἐκ τῶν καιομένων ἀνθράκων ἀερίου)· 2) **εὐτελές τι καὶ** ἀνάξιον λόγου: Λουκ.Ζεῦξ.2 **ἄνθρακες ὁ θησαυρός** (παροιμ. ἐπὶ τῆς διαψεύσεως ἐλπίδων)· 3) κ. νεώτ. γεν. ὀρυκτὸς ἄνθραξ, γαιάνθραξ, λιθάνθραξ, τὸ πετροκάρβουνο: Θεοφρ.Λιθ.16,39 **ἄλλο δέ τι ἐστὶ λίθων ἄκαυστον ὅλως ὁ καλούμενος ἄνθραξ**· 4) κ. νεώτ. πολύτιμος λίθος ἐρυθρός, ἄ. ἀνθράκιον ἢ **ρουβίνιον** δημ. καρβούνι: 'Αριστλ. Μετ.387 Β 18 **τῶν λίθων ἡ σφραγὶς ὁ καλούμενος ἄνθραξ,** 'Ιώσ.Αἰ 3,7,5 **ἄνθρακα καὶ ἴασπιν καὶ σάπφειρον**· 5) κ. νεώτ. δημ. **ἀνθρακᾶς, ἀνθράκωμα** διαβρωτικόν τι καὶ κακόηθες ἕλκος ἢ απόστημα μέλαν: 'Ιππ.'Επιδ.3,7 **ἄνθρακες πολλοὶ κατὰ θέρος, καὶ ἄλλα ἃ σὴψ καλέεται**· ‖ νεώτ. ἰατρ. ἄ. **κακοήθης φλύκταινα** νόσος ἰδίᾳ τῶν φυτοφάγων ζῴων, ἐξ ὧν μεταδίδεται καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον· ‖ νεώτ. εἰδ. κτηνιατρ. νόσος ὀξεῖα τὴν μόλυνσιν, σποραδική, ἐνζωοτικὴ καὶ ἐπιζωοτική, ἄ. **σπληνάνθραξ** βλ.λ., δημ. Ἴσκιος, ξωτικό· ‖ **ἄνθραξ συμπτωματικός,** νόσος μολυσματικὴ τῶν βοῶν καὶ τῶν χοίρων· ἄ. **πνευματάνθραξ**· ‖ νεώτ. φυτοπαθ. διάφοροι νόσοι τῶν φυτῶν προκαλούμεναι ὑπὸ μυκήτων, οἷον **ἄνθραξ ἀμπέλου** ἢ **ἀνθράκωσις** νόσος προσβάλλουσα ὅλα τὰ πράσινα ὄργανα τῆς ἀμπέλου, καὶ καθ' ἣν ἐμφανίζονται μαῦραι κηλῖδες ἐπὶ τῶν νεαρῶν κληματίδων· **ἄνθραξ ἐλαίας** νόσος καθ' ἣν ἐπὶ τῶν ἐλαιῶν ἐμφανίζονται μαῦραι κηλῖδες· **ἄνθραξ ἐσπεριδοειδῶν,** σοβαρὰ κρυπτογαμικὴ νόσος, προσβάλλουσα πάντα τὰ ἐναέρια ὄργανα τῶν ἐσπεριδοειδῶν, **ἄνθραξ σιτηρῶν** βλάβη τῶν ἀνθικῶν περιβλημάτων καὶ τῆς ᾠοθήκης πολλῶν σιτηρῶν, καθ' ἣν τὰ παθόντα ὄργανα γέμουν ἐκ μαύρης κόνεως, δημ. δαυλίτης ἢ μαυροκούκκι ἢ μαυρόκωλο· 6) ἡ ἀνθράκωσις βλ.λ.· 7) Σουΐδ. «εἶδος ἰχθύων ἐπὶ ἀνθράκων ὀπτώμενον»· 8) μτφ. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον: σχόλ. Ἀριστφ.Εἰρ.440 «τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ἄνθρακα **εἶπεν**»· 9) μσν. αὐλικὸς ἀξιωματοῦχος ἐπιμελούμενος τὸν δι' ἀνθράκων ἐφοδιασμὸν τοῦ βασιλικοῦ παλατίου· 10) νεώτ. χημ. στοιχεῖον τετρατομικὸν ἀτομικοῦ βάρους 12 ὅπερ καὶ εἶναι θεμελιῶδες συστατικὸν τῆς ζωικῆς ὕλης· 11) νεώτ. ἠλεκτρολ. ράβδος ἐξ ἄνθρακος σχηματίζουσα πόλον βολταϊκοῦ τόξου· 12) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων διπτέρων τῆς ὁμοιογενείας τῶν **βομβυλιιδῶν,** βαθέος μέλανος χρώματος (anthrax)· 13) ἡ λ. ἄνθραξ ὡς χημικὸν στοιχεῖον ἐν χρ. ἐν τῇ χημείᾳ κ. ἄ. ἐπιστήμαις μετ' ἐπιθετικοῦ προσδιορισμοῦ πρὸς δήλωσιν διαφόρων συνθέσεων, ὅρων, τρόπων, καταστάσεων, ὧν αἱ κυριώτεραι κατωτέρω.

ἄνθραξ ἀπορροφητικός πορώδης μᾶζα ἐκ ζωικῶν οὐσιῶν, ἰδίᾳ ὀστῶν, διὰ μετρίας πυρώσεως, ἀποχρωματίζουσα χρωματισμένα διαλύματα.

ἄνθραξ ζωικός (ὁ) νεώτ. χημ. κόνις μελανόφαιος, ὑπόστιλπνος, δυσκόλως καιομένη.

ἄνθραξ θειοῦχος (ὁ) νεώτ. διθειάνθραξ βλ.λ.

ἄνθραξ κυανοῦς (ὁ) νεώτ. ἡ ἐκ τῶν κυμάτων καὶ παλιρροιῶν κινητήριος δύναμις.

ἄνθραξ λευκός (ὁ) νεώτ. μτφ. ἡ χρησιμοποίησις τῆς πτώσεως ποταμίων ὑδάτων ὡς κινητηρίου δυνάμεως.

ἄνθραξ ὀξυχλωριοῦχος (ὁ) νεώτ. φωσγένιον βλ.λ.

ἄνθραξ τετραφθοριοῦχος (ὁ) ἢ **τετραφθοριάνθραξ** ἀέριον ἄχρουν, ὑγροποιούμενον ὑπὸ μετρίαν πίεσιν, τῇ ἐπιδράσει φθορίου ἐπὶ αἰθάλης.

ἄνθραξ τετραχλωριοῦχος (ὁ) νεώτ. χημ. ἕνωσις χημική, ἄ. **τετραχλωριομεθάνιον** ἢ **τετραχλωριάνθραξ,** οὐσία ὑγρά, βαρεῖα, εὐκίνητος, ἄχρους, διαλύουσα εὐκόλως πλείστας ὀργανικὰς οὐσίας.

ἄνθρακος διοξίδιον (τὸ) νεώτ. χημ. ἄ. **ἀνθρακικὸν ὀξύ,** ἀέριον ἄχρουν, ἄοσμον, ὑπόξυνον, βαρύτερον τοῦ ἀέρος, ἐκλυόμενον ἐκ τῶν ἡφαιστείων καὶ ἡφαιστειογενῶν πηγῶν, παραγόμενον δὲ κατὰ τὴν τελείαν καῦσιν τῶν ἀνθράκων καὶ παντὸς ὀργανικοῦ σώματος.

ἄνθρακος μονοξίδιον (τὸ) νεώτ. χημ. ἕνωσις ἄνθρακος καὶ ὀξυγόνου, ἀέριον ἄχρουν, ὄσμον ἀναφλέξιμον, λίαν δηλητηριῶδες, σχηματιζόμενον κατὰ τὴν μὲ ἀνεπαρκῆ ποσότητα ἀέρος καῦσιν ἀνθράκων.

ἀνθραξόλιθος (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ποικιλία τοῦ λιθάνθρακος βλ.λ.

ἀνθραπορφυρίνη (ἡ) χημ. κ. **ἀνθραπουρπουρίνη** χημικὴ χρωστικὴ οὐσία.

ἀνθραροβίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἕνωσις λαμβανομένη δι' ἀναγωγῆς τῆς **ἀλιζαρίνης** διὰ κόνεως ψευδαργύρου, χρησιμοποιουμένη ἀντὶ τῆς **χρυσαροβίνης** ἐναντίον τῆς ψωριάσεως, ἕρπητος, πιτυριάσεως, ἐρυθήματος καὶ ἐκζεμάτων.

ἀνθρασόλη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. μῖγμα λιθανθρακοπίσσης καὶ πίσσης ἐξ ἀρκεύθου ληφθείσης, ὑγρὸν ροῶδες ἀνοικτοκίτρινον.

ἀνθράσωμα (τὰ) νεώτ. ζωολ. ἔντομα **κολεόπτερα** ἑτερομερῆ τῆς οἰκογεν. τῶν **βλαφιδῶν,** ὧν ἓν εἶδος ἰθαγενὲς τῆς Χιλῆς.

ἀνθραϋδροκινόνη (ἡ) νεώτ.χημ.κ. **διοξυανθρακένιον** ὀργανικὴ ἕνωσις κρυσταλλουμένη εἰς βελόνας.

ἀνθραφλαβόνη (ἡ) νεώτ. χημ. τεχνητὴ χρωστικὴ τῆς ὁμάδος τῆς **ἀνθρακινόνης,** πρασινοκίτρινος πολτὸς ἀδιάλυτος εἰς ὕδωρ.

ἀνθραχρωμικὰ χρώματα (τὰ) νεώτ. χημ. ἀζωχρωστικαὶ τῶν μαλλίνων, παρέχουσαι χρῶμα ἀρκούντως ὁμοιογενὲς καὶ ἀνθεκτικόν.

ἀνθρεῖ Ἡσ. « κρύπτει ».

ἀνθρέπται (οἱ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν **ξηροβατικῶν** τῆς ὁμοιογενείας τῶν **μελιττοφαγιδῶν.**

ἀνθρέπτης (ὁ) νεώτ. ζωολ. **ἀνθρέπται** βλ.λ.

ἀνθρηδών-ῶνος (ἡ) κ. νεώτ. εἶδος σφηκός : Διόδ.Σ 17,75 **ζῷον . . ὃ καλεῖται ἀνθρηδών·** || νεώτ. ζωολ. κ. **ἀνθρήνη** (ἡ) γένος ὑμενοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **μελισσωδῶν** ἢ **μελιττοφόρων** διάφορον τοῦ ἀθρήνου.

ἀνθρηκόν (τὸ) μσν. εἶδος ἄνθους :· Φώτ.Βιβλ. 141,5 **ἀν- ἄνθους τι γένος.**

ἀνθρήνεια Ἡσ. « τὰ μελίσσια ».

ἀνθρήνη (ἡ) εἶδος μελίσσης ἢ σφηκός : Ἀριστφ. Νεφ.947 **κεντούμενος ὥσπερ ὑπ' ἀνθρηνῶν,** Ἀριστλ.ΖΙ 628 Β 32 **αἱ δ' ἀνθρῆναι ζῶσι μὲν οὐκ ἀνθολογούμεναι . . ἀλλὰ τὰ πολλὰ σαρκοφαγοῦσαι·** || νεώτ. ζωολ. ἀνθρηδὼν βλ. λ.

ἀνθρήνιον (τὸ) μελίκηρον, φωλεὰ σφηκῶν : Ἀριστφ.Σφ.1080 **ἐξελεῖν ἡμῶν μενοινῶν πρὸς βίαν τἀνθρήνια·** 2) Ἡσ. « ἀνθρήνιον τὸ τῶν μελισσῶν πλάσμα »· ἢ « κηρήθρα »· || μτφ. : Φιλόστρ. Νεώτ.13,884 **μουσῶν ἀνθρήνιον** (= ὁ Σοφοκλῆς).

ἀνθρηνιώδης-ες ὅμοιος μὲ ἀνθρήνιον βλ. λ. : Πλοῦτ.Ἠθ.916 Ε **ἀνθρηνιώδης καὶ πολύπορος.**

ἀνθρηνοειδής-οῦς-ές ὅμοιος μὲ ἀνθρήνην : Θεόφρ.ΦΙ 7,13,3 **πτηνὸν ἀνθρηνοειδές.**

ἀνθρῆνος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **δερμηστιδῶν,** ἔχον σῶμα μικρὸν καὶ στρογγύλον.

ἄνθριθος (ὁ) νεώτ. ζωολ. ἔντομον κολεόπτερον τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀνθριβιδῶν,** ζῶν εἰς θερμὰ κλίματα ὑπὸ τὸν φλοιὸν τῶν δένδρων.

ἀνθριπυριδίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἕνωσις τριῶν βενζολικῶν μεθ' ἑνὸς μυριδινικοῦ πυρῆνος.

ἀνθρίσκιον (τὸ) Ἡσ. « λάχανον ἔχον ἄνθος ὡς ἄνηθον ἢ τὸ ἄνησον », **εἶδος** λαχάνου, ἴσως τὸ ἄλλως **ἄνθρυσκον** βλ.λ., καὶ τὸ παρὰ Πολ.6,106 **ἀνθρίσκος** (ὁ).

ἀνθρίσκος (ὁ) νεώτ. Ἡσ. « στεφάνου ἄνθος »· Πολυδ.6,106 « τὰ δ' ἐν τοῖς στεφάνοις ἄνθη . . **ἀνθρίσκος** »· 2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **σκιαδοφόρων.**

ἀνθρόγλωσσα (τὰ) νεώτ. ζωολ. πτηνὸ τῆς ἰοκογενείας τῶν **ψιττακῶν,** ἰθαγενῆ τῆς Ἀμερικῆς.

ἀνθροδάκτυλος (ὁ) νεώτ. ζωολ. ἔντομον κολεόπτερον τῆς οἰκογενείας τῶν **βλαφιδῶν,** ἰθαγενὲς τῆς Ἀφρικῆς.

ἀνθροισκα (τὰ) Σουΐδ. « ἄγρια λάχανα παραπλήσια ἀνήθῳ (δ.γ. ἀνήθοις), οἷα καὶ τὰ μάραθα » (δ.γ. μάραθρα).

ἀνθρόλη (ἡ) νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἕνωσις, παρασκευαζομένη ἐκ τῶν ἀντιστοίχων σουλφοξέων διὰ συντήξεως μετὰ κάλεως.

ἀνθρόνη (ἡ) νεώτ. χημ. **ἀνθρανόλη** βλ.λ.

ἀνθροπέταλα (τὰ) νεώτ. βοταν. ἄνθη, ὧν τὰ ἄρρενα ὑφίστανται **κατιούσας μεταμορφώσεις** καὶ μεταμορφοῦνται εἰς πέταλα, ἐνῷ τὰ θήλεα οὐδεμίαν μετατροπὴν παρουσιάζουσιν.

ἄνθρυσα (τὰ) ΕΜ « τὰ ἄνθη παρὰ τὸ ἀναθρώσκειν λέγεται (;) καὶ τὸ ἄνισον (γρ. ἀνη(σ)ισον) παρὰ Κρησίν ».

ἄνθρυσκον (τὸ) εἶδος φυτοῦ φέρον ἄνθος σκιαδωτὸν (scandix australis) : Κρατῖν.98,6 **ἀνθρύσκου φόβη,** Φερεκρ.109 **ἀνθρύσκου μαλακῶν τ' ἴων λειμῶνα καὶ τριφύλλου·** || π.Σουΐδ. **ἄνθροισκον.**

ἀνθρωπάκης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὑποκορ. μικρόσωμος ἄνθρωπος· 2) μτφ. ἀνάξιος προσοχῆς, ποταπός, εὐτελής· || κ. ἀντίθ. ἀγαθός, φιλήσυχος : **ἀνθρωπάκης τοῦ Θεοῦ.**

ἀνθρωπάκι (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ὑποκορ. μικρόσωμος ἄνθρωπος· || μτφ. **ἀνάξιος** προσοχῆς, εὐτελής· 2) μικρὸν **ὁμοίωμα ἀνθρώπου.**

ἀνθρωπάκος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὑποκορ. χλευαστικῶς, εὐτελὴς ἄνθρωπος, ἀνάξιος προσοχῆς, ποταπός· || μικρὸς τὸ ἀνάστημα : **ἕνας ἀνθρωπάκος τόσος δά.**

ἀνθρωπαπάτης (ὁ) μσν. ὁ ἀπατῶν ἀνθρώπους : ΚΜανασσ.Ἐρωτ.5,5 **ἀνθρωπαπάτης ὁ πικρός, ἡ τῆς κακίας ῥίζα** (ὁ χρυσός).

ἀνθρωπαρέσκεια (ἡ) κ. νεώτ. ἡ προσπάθειά τινος νὰ ἀρέσκῃ διὰ παντὸς τρόπου, κολακεία, εὐτέλεια· Σουΐδ. « ἡ πρὸς ἀνθρώπους σπουδή »· Θαλάσσιος 4,30 **τὴν ἀνθρωπαρέσκειαν φυλάξαι.**

ἀνθρωπάρεσκος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ προσπαθῶν διὰ παντὸς τρόπου νὰ ἀρέσκῃ εἰς τοὺς ἄλλους, κόλαξ : ΚΔ Ἐφ.6,6 **μὴ κατ' ὀφθαλμοδουλείαν ὡς ἀνθρωπάρεσκοι, ἀλλ' ὡς δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ.**

ἀνθρωπαρεσκῶ-έω προσπαθῶ διὰ παντὸς τρόπου νὰ ἀρέσκω εἰς τοὺς ἀνθρώπους, κολακεύω : Ἰγνάτ.Ἐπιστ.12,139 **οὐ θέλω γὰρ ὑμᾶς ἀνθρωπαρεσκῆσαι.**

ἀνθρωπαρέσκως ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀνθρωπάρεσκον βλ.λ.

ἀνθρωπάριον (τὸ) κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ **ἄνθρωπος** χλευαστικῶς, μικρὸς ἄνθρωπος, εὐτελής, ἀνθρωπάκος : Ἀριστφ.Πλ.416 **ἀνθρωπαρίῳ κακοδαίμονι,** Ἀρρ.Ἐπικτ.1,3,5 **ταλαίπωρον ἀνθρωπάριον·** || νεώτ. μικρὸς τὸ ἀνάστημα, νάνος.

ἀνθρώπειος-α-ον ἰων. **-ήιος-η-ον** (κ.μτγν. **-ος-ον**) ὁ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ἰδιάζων εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου, ἀνθρώπινος : Αἰσχ.Ἀγ.937 **μή νυν τὸν ἀνθρώπειον αἰδεσθῇς ψόγον,** Ἡρ.2,55 **φηγὸν αὐδάξασθαι φωνῇ ἀνθρωπηίῃ** Θουκ.2,47,4 **οὔτε ἰατροὶ ἤρκουν . . οὔτε ἄλλη ἀνθρωπεία τέχνη οὐδεμία,** Λουκ.Ὄν.46 **ἀνθρωπείου τροφῆς·** || **ἀνθρώπεια πράγματα** ἡ τοῦ ἀνθρώπου φύσις, πᾶν εἰς ὃ ὑπόκειται ὁ ἄνθρωπος : Ἡρ.1,32 **ἐπειρωτᾷς ἀνθρωπηίων πραγμάτων πέρι·** || ἀνθρώπεια (τὰ)

ὡς οὐσ. : Σοφ.Αἴ.132 **ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τἀνθρώπεια**, Θουκ.4,61,6 **πέφυκε τὸ ἀνθρώπειον ἄρχειν τοῦ εἴκοντος** (φύσει ὁ ἄνθρωπος ἄρχει τοῦ ἐνδιδόντος)· 2) ὁ ἁρμόζων εἰς ἄνθρωπον, ἀνθρώπινος : Ἡρ.1,5 **τὴν ἀνθρωπηίην . . εὐδαιμονίην**, Πλάτ.Πρωτ.344 C **ἀδύνατον καὶ οὐκ ἀνθρώπειον, ἀλλὰ θεὸς ἂν μόνος τοῦτο ἔχοι γέρας**, αὐτ. Κρίτ.46 E **ὅσα γε τἀνθρώπεια, ἐκτὸς εἰ τοῦ μέλλειν ἀποθνῄσκειν αὔριον** (ὡς ἔχει τοὐλάχιστον ἡ ἀνθρωπίνη φύσις)· 3) ἀνθρώπινος, ἀντίθ. μυθικός : Ἡρ.3,122 **τῆς ἀνθρωπηίης λεγομένης γενεῆς** (τῶν ἀνθρώπων οἵτινες ὄντως ὑπῆρξαν κατ' ἀντίθ. πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τῆς μυθικῆς παραδόσεως)· 4) Ἡσ. « ἀνθρωπείους ἡμέρας· τὰς ἀποφράδας, Ῥόδιοι » (τὰς ἀποτροπαίους).

ἀνθρωπείως ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀνθρώπειον βλ.λ.1) : Θουκ.5,103,2 **οἷς παρὸν ἀνθρωπείως ἔτι σῴζεσθαι** (σχόλ. « κατὰ τὸ ὀφειλόμενον τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει »)· ‖ κατὰ τρόπον ἀνθρώπειον βλ. λ. 2) : Ἀριστοφ.Βάτρ.1058 **δὲν χρὴν φράζειν ἀνθρωπείως**.

ἀνθρωπεμένος-η-ο δημ. ἡ παθ. μτχ. τοῦ ἀνθρωπεύω βλ.λ. ὡς ἐπίθ. ὁ ἔχων καλοὺς τρόπους, ὁ κόσμιος, ὁ πολιτισμένος, ἐξηυγενισμένος, ἐπὶ ἀνθρώπων : **γύρισε ἀπὸ τὴν ξενιτιὰ ἀνθρωπεμένος**· 2) ὁ ηὐτρεπισμένος, ὁ καλλωπισθείς, ὁ περιποιημένος : **πρόσεξε νὰ παρουσιασθῇς κάπως ἀνθρωπεμένος**· ‖ κ. ἐπὶ τόπων ἢ πραγμάτων, ὁ τακτοποιημένος, ὁ καθαρισθείς, ὁ ἐπιδιορθωθείς, ὁ συγυρισμένος : **κῆπος ἀνθρωπεμένος, - νοικοκυριὸ ἀνθρωπεμένο**.

ἀνθρωπεμός (ὁ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα καὶ ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνθρωπεύω βλ. λ.

ἀνθρωπεμπορία (ἡ) νεώτ. ἄ. **δουλεμπορία**, τὸ ἐμπορεύεσθαι, πωλεῖν καὶ ἀγοράζειν ἀνθρώπους ὡς δούλους· 2) συνεκδ. τὸ ἐπὶ χρήμασιν ἐκδίδειν εἰς ἀσέλγειαν γυναῖκας, προαγομένας εἰς τοῦτο διὰ μαστροπείας ἢ ἀπειλῆς ἢ ἐξαναγκασμοῦ κττ.

ἀνθρωπέμπορος (ὁ) νεώτ. ὁ ἐνεργῶν ἀνθρωπεμπορίαν βλ.λ.

ἀνθρωπευτής (ὁ) νεώτ. ὁ ἐξευγενίζων, ὁ προάγων τινὰ εἰς πολιτισμὸν ἢ ὁ ἐξευγενίσας, ὁ μορφώσας τινά : Κουμαν.Ν.Λ 85.

ἀνθρωπεύω δημ. ἀόρ. **ἀνθρώπεψα** ἔχω τὸ ἦθος ἀγαθοῦ, πολιτισμένου ἀνθρώπου, φέρομαι εὐπρεπῶς, κοσμίως : **ἀνθρωπεύει σὲ ὅλα του**· 2) κτῶμαι ἢ ἀνακτῶ τὸ ἦθος, τοὺς τρόπους, τὴν ἐμφάνισιν ἀγαθοῦ, πολιτισμένου ἀνθρώπου, ἐξευγενίζομαι : **ἀνθρώπεψε στὰ ξένα, - ὅσο πάει κι ἀνθρωπεύει, - ἀπ' ὅταν ἔκοψε τὸ πιοτὸ ἀνθρώπεψε** (ἄ. ξανάγινε ἄνθρωπος)· 3) ἐπὶ τόπου ἢ πραγμάτων, καθίσταμαι εὐπρεπής, εἶμαι καλλωπισμένος, καθαρός, τακτοποιημένος, συγυρισμένος, νοικοκυρεμένος, ἔχω βελτιωθῆ : **χρωμάτισαν τὸ σπίτι κι ἀνθρώπεψε, - ὅλο κι ἀνθρωπεύουν οἱ δρόμοι, - μὲ τὰ νέα ἔπιπλα ἀνθρώπεψε τὸ γραφεῖο σου**· 4) κ. μτγν. κ. δημ. **-ομαι** ἀόρ. **ἀνθρωπεύτηκα**, μτχ. **ἀνθρωπεμένος** ζῶ, ἐνεργῶ ὡς ἄνθρωπος, κατ' ἀντιδιαστ. πρὸς τοὺς θεοὺς ἢ κ.ἄ. πρὸς τὰ κτήνη : Ἀριστλ. Ἠ Νικ.10,8,6 **ψυχὴ ἀνθρωπευομένη**· ‖ δημ. ἐν αἷς κ. τὸ ἀμτβ. ἀνθρωπεύω σημ. : **ἀνθρωπεύτηκε μὲ τὴν παντρειά, - ὅσο καὶ νὰ τὸ θέλῃ δὲν ἀνθρωπεύεται, - ἀνθρωπεύτηκε ἡ πλατεῖα, - ὁ δρόμος, - ὁ κῆπος**· 5) ἀνθρωπεύω μτβ. : **τὸν ἀνθρώπεψε ἡ ξενιτιά, - ὁ δάσκαλος, - συγύρισαν κι ἀνθρώπεψαν τὸ σπιτικό τους**.

ἀνθρωπῆ-ῆ ἡ τοῦ ἀνθρώπου (ἐξυπακ. δορά), τὸ δέρμα τοῦ ἀνθρώπου· πρβλ. **ἀλωπεκῆ-ῆ, λεοντῆ-ῆ, κυνέη**.

ἀνθρωπήιος-η-ον ἰων. ἀνθρώπειος βλ. λ.

ἀνθρωπηλασία (ἡ) νεώτ. ἡ καταδίωξις ἀνθρώπων, ἀνθρωποκυνήγι· 2) ἡ ἀπό τινος τόπου ἢ χώρας ἐκδίωξις ἀνθρώπων· πρβλ. ξενηλασία.

ἀνθρωπηλάτης (ὁ) νεώτ. ὁ ἐνεργῶν ἀνθρωπηλασίαν βλ. λ.

ἀνθρώπησις-εως (ἡ) μτγν. κ. μσν. ἡ ἐνανθρώπησις βλ. λ. : Ἀθαν.1,632 **ἀπιστήσας τῇ ἐνσαρκώσει καὶ ἀνθρωπήσει τοῦ Κυρίου**.

ἀνθρωπιά (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ καλῶς φερομένου ἀνθρώπου, ἡ εὐπρέπεια, ἡ κοσμιότης, οἱ εὐγενεῖς τρόποι : **φέρνεται πάντα μὲ ἀνθρωπιά, - ἔχει ἀνθρωπιά, - κοινωνία χωρὶς ἀνθρωπιά**· ἀντίθ. **γαϊδουριά, ἀγένεια, προστυχιά**· ‖ κ. ὁ ἀνθρωπισμός, ἡ τοῦ ἤθους χρηστότης, ἡ ἠθικότης, ἡ ἐντιμότης : **χωρὶς ἀνθρωπιὰ δὲν μπορεῖς νὰ ζήσῃς στὴ κοινωνία**· 2) μετ' ἄρθρ. ἡ γεν. **τῆς ἀνθρωπιᾶς** περιφρ. ὡς ἐπιθετ. ἐν αἷς ἀνωτέρω σημ. κ. ἐπὶ πραγμάτων : **γυναῖκα, - σπίτι, - καμώματα, - δρόμος, - δουλιά, - οἰκογένεια τῆς ἀνθρωπιᾶς**· ‖ κ. ὡς ἐπίρρ. **θέλω νὰ ταξιδεύω τῆς ἀνθρωπιᾶς, - ἔφαγα τῆς ἀνθρωπιᾶς**.

ἀνθρωπιανός-ή-όν μσν. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν χριστιανικὴν αἵρεσιν, καθ' ἣν ὁ **Θεὸς ἔχει ἀνθρωπίνας** ἰδιότητας : Λακτάντ. ἐν ΜΓ 2,6,542.

ἀνθρωπίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. περιληπτ. ἡ ὅλη οἰκογένεια τῶν πρωτευόντων θηλαστικῶν, ἡ ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ μοναδικοῦ γένους **ἄνθρωπος**· ἄ. διεθν. λ. ὁμινίδαι (hominides).

ἀνθρωπίζω κ. νεώτ. κ. δημ. μελλ. **-ίσω** φέρομαι, ἐνεργῶ ὡς ἄνθρωπος : Λουκ.Δημῶν.21 **περεγρῖνε οὐκ ἀνθρωπίζεις**· ‖ ἔχω ἦθος, τρόπους, ἐμφάνισιν ἀγαθοῦ, κοσμίου ἀνθρώπου, ἀνθρωπεύω βλ. λ. : Ἀρχύτ. ἐν Διογ.Λ.3,22 **αἱ δέ τις γέγονε τραχύτας ἀνθρωπίζειν χρή, -** δημ. **περιποιήθηκε τὸν ἑαυτό του κι ἀνθρώπισε** (συνηθέστ. **ἀνθρώπεψε**)· 2) ἔχω μορφὴν ἀνθρώπου, ὁμοιάζω μὲ ἄνθρωπον, ἐπὶ τεράτων, ζῴων, εἰκόνων : ΑΠ 1,105,7 **κάτω μὲν ἠνθρώπιζεν· ἦν δ' ὡς ἦν ἄνω**· 3) μτγν. κ. μσν. ποιοῦμαι, καθιστῶ ἄνθρωπον, περὶ τοῦ Θεοῦ : Ἀθαν.Πρ.1,217 **οὐ γὰρ ἀνθρωπίζει ἡ μορφὴ τὸν Θεόν**· 4) καθιστῶ τινα ἄνθρωπον, ἐξανθρωπίζω, ἐκπολιτίζω : **τὸ σχολειὸ ἀνθρωπίζει τοὺς νέους**· 5) μτγν. κ. μσν. **-ομαι** μεσ. ἐνανθρωπίζομαι βλ.λ. : Διονύσ.Ἀλ.Ἐπιστ.6 **ἀνθρωπισθεὶς λόγος**· 5) δημ. **-ομαι** μεσ. γίνομαι εὐπρεπής, κόσμιος, πολιτίζομαι, ἀνθρωπεύω : **ἀλοένα κι οἱ μαῦροι ἀνθρωπίζονται**.

ἀνθρωπικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνθρώπινος, ὁ ἀνθρώπειος, ὁ εἰς ἄνθρωπον ἀφορῶν ἢ ὁ ἀνθρώπῳ ἀνήκων : Πλατ.Σοφ.268 D **οὐ θεῖον, ἀλλ' ἀνθρωπικόν**, Ἀριστλ.Ἠθ.Νικ.10,8 **αἱ κατ' αὐτὴν ἐνέργειαι ἀνθρωπικαί**, Φώτ.Βιβλ.140 **ἀνθρωπικὸς μῦθος** ὁ περὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων· ‖ νεώτ. ὁ κατ' ἄνθρωπον, ὁ συμφώνως πρὸς τὴν ἀγαθὴν τοῦ ἀνθρώπου φύσιν : **ἀνθρωπικαὶ ἰδιότητες, - ἀρεταί, - ἱκανότητες**· εἰδ. νεώτ. ὁ πρὸς βελτίωσιν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀνθρώπου : **μόρφωσις ἀνθρωπική**, συνηθέστ. **- ἀνθρωπιστική**.

ἀνθρωπικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀνθρωπείως, ἀνθρωπίνως, κατὰ τρόπον ἀνθρωπικὸν βλ.λ. : Λουκ. Ζεῦξ.1 **καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς**· ‖ κ. παρσθ. Πλούτ.Ἠθ.117 F **ἀλλὰ μεταβάλλειν ἐπὶ τὸ κρεῖσσον καὶ ἀνθρωπικώτερον πειρωμένους**.

ἀνθρωπίλα (ἡ) δημ. ἡ ἐκ τοῦ ἀνθρώπου ἀναδιδομένη ὀσμή, ἰδίως ἡ δυσάρεστος : **τὸ βαγόνι μύριζε ἀνθρωπίλα**.

ἀνθρωπινά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον προσήκοντα εἰς ἀγαθὸν ἄνθρωπον, εὐπρεπῶς, κοσμίως, εὐγενῶς, φιλανθρώπως : **μοῦ φέρθηκε ἀνθρωπινά, - μᾶς περιποιήθηκαν ἀνθρωπινά, - τοῦ μίλησε ἀνθρωπινά, φάγαμε ἀνθρωπινά** (εὐπρεπῶς, ἀνέτως ἢ ἐπαρκῶς).

ἀνθρωπινοπαθής-οῦς-ές μτγν. μσν. ὁ εἰς τὰ ἀνθρώπινα πάθη ἢ δεινὰ ὑποκείμενος : Ἰω.Χρυσ.Ὁμ. 5,4,459 **πολλῷ μᾶλλον περὶ τοῦ Χριστοῦ . . λέγοιντ' ἂν ταῦτα τὰ ἀνθρωπινοπαθῆ.**

ἀνθρώπινος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τῶν ἀνθρώπων, ὁ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀνήκων ἢ ἰδιάζων, συγγ. **ἀνθρώπειος, ἀνθρωπικός,** ἀντίθ. **θεῖος, θεϊκός,** νεώτ. δὲ κ. **ζῳώδης, κτηνώδης** : Ἡρ.7,46 **ὁ πᾶς ἀνθρώπινος βίος,** Ἀριστφ.Σφ.1179 **μὴ μοί γε μύθους, ἀλλὰ τῶν ἀνθρωπίνων,** Πλάτ.Ἐπιστ.323 B **τὸ γὰρ ἀνθρώπινον οὐ πάνυ βέβαιον,** Δημ.1465,26 **ἀνθρώπινος λογισμός,** παροιμ. στ. **ἡ ἀνθρώπινη γενιὰ σὰν τοῦ δέντρου ἡ φυλλωσιά·** ‖ εὐχρηστότ. εἰς ἔκφρ. τῆς ἀτελείας, τῆς πλάνης, τοῦ ἐφημέρου, τοῦ ἀσθενοῦς τῶν κατ' ἄνθρωπον πραγμάτων : Ξεν.ΚΠ 3,1,22 **τ' ἀνθρώπινά μοι δοκεῖς ἁμαρτεῖν,** Πλούτ.Κοριολ. **ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ πάθει γεγονώς,** ἐκκλ. φρ. **πάντα ματαιότης τὰ ἀνθρώπινα,** νεώτ. **ἀνθρωπίνη ἀδυναμία,** δημ. **ἀνθρώπινες πλάνες·** ‖ κ. συγκρ. : Λουκ.Νεκρ.Ε 10,9 **ἀνθρωπινώτερος οὗτος,** ὑπερθ. π.Στράβ.15,699 **ἀνθρωπινούστατος** ἀντὶ ἀνθρωπινώτατος : **τῶν ἄλλων (ζῴων) ἀνθρωπινούστατος** περὶ τοῦ πιθήκου (διόρθ. ἀνθρωπονούστατος).

ἀνθρωπινός-ή-ό δημ. ὁ εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀνήκων ἢ ὁ κατὰ τὸν ἀνθρώπινον τρόπον (ἐν διαφ. σημ. πρὸς τὸ ἀνθρώπινος) : **ἀνθρωπινὴ περπατησιά,** παραμυθ. φρ. **ἀνθρωπινὸ κρέας μοῦ μυρίζει** δ. τραγ. **μον' ἐκελάδιε ἔλεγε μ' ἀνθρωπινὴ λαλίτσα·** 2) ὁ δι' ἀνθρώπους πρόσφορος, ὁ εἰς ἀνθρώπους ἁρμόζων, ἀθ. ὁ ἄνετος, ὁ κατάλληλος, ὁ ἀνεκτός, *ποὺ εἶναι* τῆς ἀνθρωπιᾶς βλ.λ. : **ἀνθρωπινὸ σπίτι, - ντύσιμο, - φαΐ, - ἀνθρωπινὸς δρόμος·** ‖ κ. ὁ κόσμιος, ὁ εὐπρεπής : **ἀνθρωπινοὶ τρόποι.**

ἀνθρωπίνως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνθρώπινον βλ. λ., κατ' ἄνθρωπον : Στράτ.π.Ἀθην. 9,382 B **ἀνθρωπίνως λαλεῖν,** Μεν.π.Στοβ.124,6 **ἀνθρωπίνως χρὴ τὰς τύχας φέρειν,** νεώτ. **ἔπραξα πᾶν τὸ ἀνθρωπίνως δυνατόν·** ‖ μετριοπαθῶς, ἐπιεικῶς, φιλανθρώπως : Θουκ.3,40 **ὡς συγγνώμην ἁμαρτεῖν ἀνθρωπίνως λήψονται,** Δημ.643,11 **ἀνθρωπίνως ἐπεκούφισεν . . τὰς συμφοράς·** ‖ κ. συγκρ.Δημ.311,19 **ὅσῳ ἀληθέστερον καὶ ἀνθρωπινώτερον . . διαλεχθήσομαι.**

ἀνθρώπιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ ἄνθρωπος, εὐτελής, ποταπὸς ἄνθρωπος, ἀνθρωπάκης : Ἀριστφ.Εἰρ.263 **ἄγε δὴ τί δρῶμεν, ὦ πονήρ' ἀνθρώπιον·** ‖ ὁ ἀχρεῖος, ὁ ἀνήθικος, παλιάνθρωπος : Δημ.307,23 **τοῦτο δὲ καὶ φύσει κίναιδος ἀνθρώπιόν ἐστι.**

ἀνθρωπίσκος κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ ἄνθρωπος, ὁ μικρὸς τὸ σῶμα· ‖ μτφ. ὁ εὐτελής, ὁ ποταπός, μικράνθρωπος : Ἀριστφ.Εἰρ.751 **οὐκ ἰδιώτας ἀνθρωπίσκους κωμῳδεῖν·** ‖ ὁ ἄνευ δυνάμεως, ὁ ἀσήμαντος : Εὐρ.Κύκλ.316 **ὁ πλοῦτος, ἀνθρωπίσκε, τοῖς σοφοῖς θεός.**

ἀνθρωπισμός (ὁ) μτγν. μσν. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἔχειν ἦθος χρηστοῦ, κοσμίου ἀνθρώπου· ‖ ἡ πρὸς ἀνάπτυξιν, ἐξευγένισιν παιδεία καὶ καθόλου μόρφωσις : Ἀρίστιππ.π.Διογ.Λ.2,70 **οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἀνθρωπισμοῦ δέονται·** ‖ νεώτ. κ. δημ. κ. οἱ εὐγενεῖς τρόποι, ἡ καλὴ συμπεριφορά, εὐπρέπεια, ἀξιοπρέπεια, ἀνθρωπιά : **ἔχει ἀνθρωπισμόν, - ἔδειξε ἀνθρωπισμό·** 2) μσν. ἡ ἐνανθρώπησις βλ.λ. : Ἐπιφάν.2,137 B **ταῦτα οὐχ ἁμαρτίας εἶδος ἀλλ' ἀνθρωπισμοῦ·** 3) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀπὸ τῶν χρόνων τῆς ἐν Εὐρώπῃ Ἀναγεννήσεως κρατήσασα ἀντίληψις τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ ἐν γένει μορφώσεως ἐπὶ τῇ βάσει τῶν συγγραφῶν καὶ τῶν ἔργων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, διεθν. λ. **οὐμανισμός·** 4) νεώτ. φιλοσοφικὸν σύστημα στηριζόμενον ἐπὶ τῆς δοξασίας καθ' ἣν ἀληθὲς εἶναι πᾶν τὸ προάγον τὸν ἀνθρώπινον βίον κατὰ τὸ πρωταγόρειον «μέτρον πάντων χρημάτων ἄνθρωπος».

ἀνθρωπιστής-ίστρια νεώτ. ὁ ἔχων, ὁ ἀσκῶν τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀνθρωπισμοῦ βλ. λ.3), ἤτοι ὁ δεχόμενος ὡς βάσιν παιδεύσεως καὶ πνευματικῆς, ἠθικῆς καὶ αἰσθητικῆς ἀναπτύξεως τὴν διδασκαλίαν τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς καὶ λατινικῆς φιλολογίας καὶ τὴν συναφῆ γνῶσιν τῆς ἱστορίας τῆς φιλοσοφίας, τοῦ κοινωνικοῦ βίου καὶ τῆς τέχνης τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ : **ἀνθρωπισταὶ φιλόσοφοι·** ‖ ὁ τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν καὶ λατινικὴν φιλολογίαν ἐπιστάμενος καὶ πρὸς κοινωνικὴν μόρφωσιν διδάσκων : **ὁ Ἔρασμος ὑπῆρξε μέγας ἀνθρωπιστής·** ‖ ὁ ἐν ἀνωτέρᾳ φιλολογικῇ σχολῇ τὴν τοιαύτην κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀνθρωπισμοῦ παίδευσιν λαμβάνων· ‖ νεώτ. ὀπαδὸς τοῦ φιλοσοφικοῦ δόγματος τοῦ ἀνθρωπισμοῦ βλ.λ.4)· 2) νεώτ. ὁ ποθῶν τὴν προαγωγὴν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ ἐργαζόμενος ὑπὲρ αὐτῆς.

ἀνθρωπιστί ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν. κατὰ τρόπον ἀνθρώπου : Ι.Μαλαλ.14 **ἀνθρωπιστὶ λαλῆσαι.**

ἀνθρωπιστικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνθρωπιστικὸν βλ. λ.

ἀνθρωπιστικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρόσφορος ἢ ὁ συντελῶν εἰς τὸ νὰ ἐξευγενίζῃ, νὰ προάγῃ ἐν πολιτισμῷ : **ἀνθρωπιστικὴ διοίκησις, - διδασκαλία·** 2) ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰς θεωρίας τοῦ ἀνθρωπισμοῦ βλ. λ. ἢ τῶν ἀνθρωπιστῶν : **ἀνθρωπιστικαὶ ἀντιλήψεις.**

ἀνθρωπιστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνθρωπιστικὸν βλ. λ.

ἀνθρωπιῶ-άω μσν. προσποιοῦμαι ὅτι εἶμαι ἄνθρωπος, φαίνομαι σὰν ἄνθρωπος, ἀνθρωποφέρνω : Τζέτζ.Ἐπιστ.1,2 **ἀνθρωπιῶντα πιθήκια.**

ἀνθρωποβάτις-ιδος (ἡ) ἡ ἐφ' ἧς ἐπιβαίνουσιν ἄνθρωποι· Ἡσ.ἐν λ.μορτοβάτις «ἀνθρωποβάτις ναῦς».

ἀνθρωποβορία (ἡ) μτγν. κ. μσν. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνθρωποβόρου βλ. λ. : Ἐπιφάν.Αἱρέσ. ἐν Μί.26,87.

ἀνθρωποβόρος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ἀνθρώπους σπαράττων καὶ τρώγων, ἀνθρωποφάγος : Νεῖλος Ἐπιστ.339 **ἀνθρωποβόρος λέων.**

ἀνθρωποβορῶ-έω μτγν. κ. μσν. τρώγω, σπαράττω ἀνθρώπους : Εὐσέβ.Ἐκκλ.Ἱστ.8,28.

ἀνθρωπόβρωτος-ον ὁ ὑπ' ἀνθρώπων τρωγόμενος : Ἰουστ.Μάρτ.541 **τὸν ἄνθρωπον εἶναι . . ἰχθυόβρωτον καὶ τὸν ἰχθὺν ἀνθρωπόβρωτον.**

ἀνθρωπογένεια (ἡ) ἀνθρωπογονία βλ. λ.

ἀνθρωπογένεσις-εως (ἡ) νεώτ.βλ.**ἀνθρωπογονία.**

ἀνθρωπογενής-ές μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐξ ἀνθρώπων γεννηθείς, ἀνθρωπογέννητος.

ἀνθρωπογέννητος (-η)-ο(ν) μσν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξ ἀνθρώπων γεννηθείς.

ἀνθρωπογεωγραφία (ἡ) νεώτ. κλάδος τῆς βιογεωγραφίας ἐρευνῶν τὰς σχέσεις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν γῆν, τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐπίδρασιν τῶν κλιματολογικῶν ὅρων καὶ τὰς μεταβολὰς τὰς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος πρὸς ἴδιον ὄφελος ἐπιφέρει εἰς διαφόρους τόπους τῆς γῆς.

ἀνθρωπογεωγραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀνθρωπογεωγραφίαν βλ. λ.

ἀνθρωπογεωγράφος (ὁ) νεώτ. ὁ εἰδικὸς περὶ τὴν ἀνθρωπογεωγραφίαν βλ.λ.

ἀνθρωπόγλωσσος κ. -ττος-ον ὁ ὁμιλῶν ὡς ἄνθρωπος, ἐπὶ ψιττακοῦ : Ἀριστλ.ΖΙ 8,12,13 **καὶ μιμητικὸν καὶ ἀνθρωπόγλωττον, τὸ Ἰνδικὸν ὄρνεον ἡ ψιττάκη.**

ἀνθρωπογναφεῖον (τὸ) μτγγ. κωμικῶς τὸ βαλανεῖον, τὸ λουτρόν : Κλημ.Ἀλ.Παιδ.3,9,281.

ἀνθρωπογνωσία (ἡ) νεώτ. αἱ περὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐπιστημονικαὶ γνώσεις, ἡ ἀνθρωπολογία· 2) ἡ γνῶσις τῶν ψυχικῶν ἰδιοτήτων καὶ χαρακτήρων τῶν ἀνθρώπων.

ἀνθρωπογνωσιακός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνθρωπογνωσίαν, ἀνθρωπολογικός.
ἀνθρωπογνώστης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τὴν ἱκανότητα νὰ γνωρίζῃ, νὰ διαγινώσκῃ τοὺς ἀνθρώπους ἤτοι τὰς ψυχικὰς αὐτῶν διαθέσεις, τὸν χαρακτῆρα κττ.· 2) νεώτ. βιολ. ὁ ἀσχολούμενος ἢ ὁ εἰδήμων εἰς τὴν ἀνθρωπογνωσίαν βλ.λ.
ἀνθρωπογνωστικός (ὁ) ὁ συντελῶν εἰς τὴν περὶ ἀνθρώπου γνῶσιν : **ἀνθρωπογνωστικαὶ μέθοδοι τῆς ἀτομικῆς ψυχολογίας.**
ἀνθρωπογονία (ἡ) μτγν. ἡ γένεσις τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὅ. νεώτ. ἀνθρωπογένεσις· 2) νεώτ. ἐπιστήμη ἐξετάζουσα τὴν γένεσιν καὶ ἐξέλιξιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.
ἀνθρωπογονικός-ή-όν νεώτ. ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνθρωπογονίαν βλ.λ.
ἀνθρωπογονικῶς ἐπίρρ. νεώτ. ἀπὸ ἀπόψεως ἀνθρωπογονίας βλ. λ.
ἀνθρωπογονῶ-έω μτγν. γεννῶ, παράγω ἀνθρώπους : Φίλ.2,494.
ἀνθρωπογραφία (ἡ) νεώτ. κλάδος τῆς φυσικῆς ἀνθρωπολογίας, περιλαμβάνων τὴν μελέτην τῶν σωματικῶν χαρακτήρων καὶ διαφορῶν ἑκάστης τῶν ἀνθρωπίνων φυλῶν· ‖ τὸ ζωγραφίζειν ἀνθρώπους : πρβλ. **τοπογραφία, - θαλασσογραφία** κττ.
ἀνθρωπογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνθρωπογραφίαν βλ.λ.
ἀνθρωπογραφικῶς ἐπίρρ. νεώτ. ἀπὸ ἀπόψεως ἢ ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν ἀνθρωπογραφίαν βλ.λ.
ἀνθρωπογράφος (ὁ) μτγν. ὁ ζωγραφῶν ἀνθρώπους : π.Πλιν.Φ[35,10 **Διονύσιος ἀνθρωπογράφος**· 2) νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος μὲ τὴν **ἀνθρωπογραφίαν** βλ.λ.
ἀνθρωποδαίμων-ονος (ὁ,ἡ) ἄνθρωπος ἀποθεωθείς : Εὐρ.Ρῆσ.971 **κρυπτὸς δ' ἐν ἄντροις τῆς ὑπαργύρου χθονὸς ἀνθρωποδαίμων κείσεται.** ‖ μτγν. μσν. κ. νεώτ. δαίμων ἀνθρωπόμορφος· πονηρὸν πνεῦμα λαβὸν ἀνθρώπου μορφήν.
ἀνθρωπόδηκτος-ον μτγν. ὁ ὑπ' ἀνθρώπου δηχθείς : Διοσκ.1,178 **μετὰ δὲ κρομμύου πρὸς κυνόδηκτα καὶ ἀνθρωπόδηκτα ποιεῖ.**
ἀνθρωποδίδακτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ διδασκαλίας ἀνθρώπων : Κύριλλ.'Αλλ.309 **οὐκ ἀνθρωποδίδακτος** σοφία.
ἀνθρωποδικία (ἡ) ὁ περὶ τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἰδίᾳ τῆς ἠθικῆς τοιαύτης λόγος· τὸ μέρος τῆς θεολογίας τὸ πραγματευόμενον περὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως· πρβλ. **θεοδικία.**
ἀνθρωποδόκανο(ν) (τὸ) νεώτ. καὶ δημ. παγίς, λάκκος ἢ δόκανον εἰς ὃ ἐμπίπτουσιν ἄνθρωποι : Κουμαν.Ν.Λ 85.
ἀνθρωποειδής-ές κ. νεώτ. ὅμοιος πρὸς ἄνθρωπον, ἀνθρωπόμορφος : 'Ηρ.2,86 **ξύλινον τύπον ἀνθρωποειδέα,** 'Αθην.8,363 D **τοὺς θεοὺς ἀνθρωποειδεῖς ὑποστησάμενοι**· 2) νεώτ. ζῳολ. εἶδος πιθήκου ἔχοντος μείζονα ὁμοιότητα πρὸς τὸν ἄνθρωπον· 3) νεώτ. ζῳολ. **ἀνθρωποειδὲς** (τὸ) γένος πτηνῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν γερανιδῶν.
ἀνθρωποειδῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνθρωποειδῆ βλ.λ.(Ι).
ἀνθρωποείκελος 'Ησ. « ἀνθρώπῳ ὅμοιος ».
ἀνθρωποζωϊκὸς αἰών νεώτ. παλαιοντ. χαρακτηριστικὴ ὀνομασία τῆς τεταρτογενοῦς περιόδου τῆς γῆς.
ἀνθρωποθάλασσα (ἡ) νεώτ. μτφ. μέγα πλῆθος οἱονεὶ θάλασσα ἀνθρώπων.
ἀνθρωποθεϊσμός (ὁ) νεώτ. φιλοσ. ἡ δοξασία καθ' ἣν ἡ ἔλλογος ἀνθρωπίνη βούλησις τείνει νὰ ὑψωθῇ πρὸς τὸ θεῖον, πρὸς τὴν θεότητα.
ἀνθρωποθεϊστής (ὁ) νεώτ. φιλοσ. ὁ ἀσπαζόμενος τὴν θεωρίαν τοῦ ἀνθρωποθεϊσμοῦ βλ. λ.· 2) ὁ θεοποιῶν τὴν ἀνθρωπότητα.

ἀνθρωπόθεν Γλωσσ. ἐξ ἀνθρώπου.
ἀνθρωπόθεος (ὁ) μτγν. ἐκκλ. θεὸς ἐνανθρωπήσας, θεάνθρωπος.
ἀνθρωποθεραπεία (ἡ) νεώτ. ἡ θεραπεία τῶν ἀνθρωπίνων νόσων.
ἀνθρωποθηρευτής-εύτρια νεώτ. ὁ ἐνεργῶν ἀνθρωποθηρίαν· ‖ μτφ. ἐπὶ γυναικός, ἡ προσπαθοῦσα ἐρωτικῶς ἢ ἄλλως νὰ προσελκύσῃ, νὰ σαγηνεύσῃ ἄνδρας.
ἀνθρωποθηρία (ἡ) ἡ θήρα, ἡ δίωξις καὶ αἰχμαλωσία ἀνθρώπων : Πλάτ.Σοφ.223 B **ἡ τέχνη . . ζῳοθηρίας χερσαίας, ἀνθρωποθηρίας, ἰδιοθηρίας.**
ἀνθρωποθηριομαχία (ἡ) νεώτ. ἡ μάχη, ἡ πάλη ἀνθρώπου πρὸς θηρίον.
ἀνθρωποθνησία (ἡ) μσν. θάνατος, φθορὰ ἀνθρώπων, θανατικό : Εὐστράτ.2369 B.
ἀνθρωποθυμίασις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ κολακευτικῶς ἐπαινεῖν, μτφ. θυμιᾶν τινα : Κορ.'Ατακτ.5,32.
ἀνθρωπόθυμος-ον ὁ ἔχων θυμόν, θάρρος, ἀνθρώπου, ὁ γενναῖος μόνον ὅσον ἄνθρωπος, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ θυμολέων : Πλούτ.'Ηθ.938 D **οὐ λέοντά τις τῶν ποιητῶν ἀνθρωπόθυμον προσαγορεύει.**
ἀνθρωποθυρίς (ἡ) νεώτ. ἐλλειψοειδὴς ἢ στρογγύλη θυρὶς εἰς ὡρισμένα σημεῖα τῶν λεβήτων καὶ τῶν πύργων τῶν πυροβόλων, ἐπιτρέπουσα τὴν εἴσοδον ἑνὸς ἀνθρώπου πρὸς ἐπιθεώρησιν, καθαρισμὸν ἢ λίπανσιν τῶν μηχανισμῶν.
ἀνθρωποθυσία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ θυσία ἀνθρώπων, ἡ διὰ σφαγῆς προσφορὰ ἀνθρωπίνου θύματος εἰς θεόν τινα πρὸς ἐξιλασμὸν αὐτοῦ : Πλούτ.'Ηθ.417 C **Βούσυριν ἀπολύσας τῆς λεγομένης ἀνθρωποθυσίας καὶ ξενοκτονίας**· 2) νεώτ. συνεκδ. καὶ ὁ ἐν μάχῃ, ἰδίως πρὸς ἐπιτυχίαν ἐπιθέσεως φονικὸς ὄλεθρος πολλῶν στρατιωτῶν, οἱονεὶ θυσιαζομένων οὕτω ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦντος.
ἀνθρωποθύτης (ὁ) νεώτ. ὁ κατὰ θρησκευτικὴν δοξασίαν ποιῶν ἀνθρωποθυσίας βλ. λ. : **ἐν Πολυνησίᾳ ὑπάρχουσιν ἀκόμη ἀνθρωποθύται**· 2) συνεκδ. καὶ ὁ ἐν πολέμῳ ἀφειδῶς θυσιάζων ἀνθρώπους πρὸς ἐπίτευξιν τῆς νίκης.
ἀνθρωποθυτῶ-έω μτγν. θυσιάζω, σφάζω ἀνθρώπους, προσφέρων οὕτω αὐτοὺς ὡς θυσίαν εἰς τοὺς θεούς : Φίλ.2,28.
ἀνθρωποϊστογραφία (ἡ) τὸ μέρος τῆς ἀνατομικῆς τὸ πραγματευόμενον περὶ τῶν ἱστῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.
ἀνθρωποκαμωμένος-η-ο δημ. ὁ κατ' ἄνθρωπον ὤν, ὁ μὲ ἄνθρωπον ὁμοιάζων, ὁ ὑπ' ἀνθρώπων ποιηθείς, ἢ γεννηθείς : δ.διστ. **ἐσὺ δὲν εἶσαι, λέω σου, ἀνθρωποκαμωμένη | μόν' εἶσαι, κόρη μου, ἄγγελος κι ἀγγελοκαμωμένη.**
ἀνθρωποκατακλυσμός (ὁ) νεώτ. ἡ συρροὴ μεγάλου ἀνθρωπίνου πλήθους.
ἀνθρωποκεντρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἀνθρωποκεντρισμὸν βλ.λ.
ἀνθρωποκεντρισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἀντίληψις, ἡ δοξασία, ἡ θεωρία καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὸ κέντρον καὶ ὁ σκοπὸς τῆς δημιουργίας τοῦ σύμπαντος, χάριν δὲ αὐτοῦ τὰ πάντα ἐπλάσθησαν ἢ γίνονται ἐν τῷ κόσμῳ.
ἀνθρωποκέφαλος-ον νεώτ. ὁ κεφαλὴν ἀνθρώπου ἔχων, ἐπὶ τερατομόρφων γλυπτῶν ἢ ζωγραφικῶν παραστάσεων : **ἀνθρωποκέφαλον ὄρνεον.**
ἀνθρωποκομία (ἡ) νεώτ. ἡ περὶ τῆς ἀγωγῆς καὶ διακυβερνήσεως τῶν ἀνθρώπων φροντίς : Κορ.'Ατακτ.36.
ἀνθρωποκομικός-ή-όν ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐπιμέλειαν ἢ τὴν διακυβέρνησιν τοῦ ἀνθρώπου : Θεμίστ.186 **ἀλλ' ἡ ἀνθρωποκομικὴ αὕτη τέχνη, ἣν βασιλικήν τε καὶ πολιτικὴν χρεὼν ὀνομάζειν.**
ἀνθρωποκόμος-ον ὁ φροντίζων, ὁ μεριμνῶν

περὶ τῶν ἀνθρώπων: Ἀνών. ἐν Ρ.3,607,6 **καινὸς προβατοκόμος, ἀνθρωποκόμος.**

ἀνθρωποκρατία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐξάρτησις τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἀληθείας ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον [hominismus] ὅ. **σχετικισμός** βλ. λ.

ἀνθρωποκτονία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ θανάτωσις ἀνθρώπου, ἡ ὑπὸ ἀνθρώπου ἀφαίρεσις ἀνθρωπίνης ζωῆς: Κλήμ.Ἀλ.36· ‖ νεώτ. νσμ. ἡ παράνομος θανάτωσις ἄλλου ἢ ἄλλων ἀνθρώπων, γινομένη δι' ἐνεργείας ἢ παραλείψεως, εἴτε ἐκ προθέσεως εἴτε ἐξ ἀμελείας.

ἀνθρωπόκτονος-ον παθ. σημ. ὁ ἀποκταθείς, ὁ φονευμένος: Εὐρ.Κύκλ.127 **βορᾷ χαίρουσιν ἀνθρωποκτόνῳ;**

ἀνθρωποκτόνος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀποκτείνων ἀνθρώπους ἢ ὁ ἀποκτείνας ἄνθρωπον: Εὐρ.ΙΤ 389 **αὐτοὺς ὄντας ἀνθρωποκτόνους**· ‖ συνεκδ. ὁ αἴτιος τοῦ θανάτου ἀνθρώπων, ὁ ἐπιφέρων εἰς ἀνθρώπους θάνατον: Διγ.Ἀκρίτ.370,4682 **ὦ θάνατε πανώλεθρε, ᾅδη ἀνθρωποκτόνε, - ἀνθρωποκτόνος πόλεμος, - ἐπιδημία, - ἀνθρωποκτόνα ἔλη - οἰκήματα**· ‖ κ. μτφ. ὁ τοὺς ἀνθρώπους ψυχικῶς κτείνων, ἀφανίζων, εἰς ὄλεθρον ἄγων: ΚΔ'Ἰω.8,44 **ἐκ τοῦ πατρὸς τοῦ διαβόλου ἐστέ.. ἐκεῖνος ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ' ἀρχῆς**· ‖ συνεκδ. ὡς χαρακτηριστικὸν τοῦ λίαν κακοῦ, τοῦ αἱμοβόρου, ἐν ᾗ σημ. τὸ δημ. φονιάς: ΚΔ'Ἐπιστ.Ι,3,15 **πᾶς ὁ μισῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἀνθρωποκτόνος ἐστί.**

ἀνθρωποκτονῶ-έω κ. νεώτ. πρὸς θυσίαν σφάζω ἄνθρωπον, ἐκτελῶ ἀνθρωποθυσίαν: Εὐρ.Ἑκ. 260 **ἐπήγαγ' ἀνθρωποκτονεῖν πρὸς τύμβον, ἔνθα βουθυτεῖν μᾶλλον πρέπει;** [διόρθ. ἀνθρωποσφαγεῖν], Φύλαρχ.63 **τοὺς Ἕλληνας πρὶν ἐπὶ πολεμίους ἐξιέναι ἀνθρωποκτονεῖν**· 2) κ. νεώτ. φονεύω, ἐκτελῶ ἀνθρωποκτονίαν βλ.λ.

ἀνθρωποκυνήγι(ον) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀπηνὴς καταδίωξις ἢ καταπίεσις ἀνθρώπων προσπαθούντων νὰ διαφύγωσι ταύτην: **τὸ ἀνθρωποκυνήγιον τῶν χωροφυλάκων κατ' ὀφειλετῶν τοῦ Δημοσίου.**

ἀνθρωπολατρεία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κ. -τρία τὸ λατρεύειν ἀνθρώπους: Κύριλλ.Ἀλ. κ. Νεστορ.3,74 **εἰ εἰς ἄνθρωπον τῶν καθ' ἡμᾶς ἕνα πεπιστεύκαμεν.. ἀνθρωπολατρεία τὸ χρῆμα**· ‖ νεώτ. συνεκδ. κ. ἡ ἐξαιρετικὴ ἀγάπη τοῦ πλήθους πρὸς διασήμους πολιτικοὺς κ. ἄ. ἡγέτας.

ἀνθρωπολάτρης-άτρις μτγν. κ. νεώτ. ὁ λατρεύων ἄνθρωπον ἢ ἀνθρώπους.

ἀνθρωπολατρικός-ή-όν ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνθρωπολατρείαν βλ.λ.

ἀνθρωπολατρικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατ' ἀνθρωπολατρείαν βλ.λ.

ἀνθρωπολατρῶ-έω προσκυνῶ, ἀποδίδω θείας τιμὰς εἰς ἄνθρωπον ζῶντα ἢ εἰς ἀποθανόντα, ἀποθεώνω, οἷον οἱ Αἰγύπτιοι τοὺς βασιλεῖς καὶ οἱ Ῥωμαῖοι τοὺς αὐτοκράτορας αὐτῶν: Κύριλλ.Ἀλ. Πραξ.Ἐφ.162 **εἰ μὲν οὖν ἄνθρωπον εἶναι φασι.. ἀνθρωπολατροῦσι.**

ἀνθρωπόλεθρος-ον μσν. ὁ ὢν ὄλεθρος τῶν ἀνθρώπων, ὁ ἐξολοθρεύων τοὺς ἀνθρώπους: Εὐστ.Πον.239,5 **τὸν ἀνθρωπόλεθρον θῆρα.**

ἀνθρωπολέτης (ὁ) μσν. ὁ ἀνθρώπους ἐξολοθρεύων, ὁ ἀνθρωπολοιγός.

ἀνθρωπόλιχνος-ον ὁ ἐπιθυμῶν ἀνθρώπου, ὁ ἀγαπῶν νὰ προσκολλᾶται εἰς τὸν ἄνθρωπον, περὶ τῆς μυίας: Ἑρμῆς ἐν Στοβ.Ι,1074 **ἀνθρωπόλιχνον γὰρ ἰδίως ἐστὶν ἡ μυῖα.**

ἀνθρωπολογία (ἡ) νεώτ. «ἡ φυσικὴ ἱστορία τοῦ εἴδους ἄνθρωπος ἐν παντὶ τόπῳ καὶ χρόνῳ» ἤτοι ἡ βιολογικὴ ἐπιστήμη ἥτις ἐξετάζει τὰς συγχρόνους καὶ τὰς ἐξαλειφθείσας μορφὰς τοῦ τύπου «ἄνθρωπος», περιγράφει τὰ τῆς σωματολογίας αὐτοῦ, ἐρευνᾷ τὰ τῆς ἐμφανίσεώς του ἐπὶ τῆς γῆς, ὡς καὶ τὰ τῆς νῦν ἢ ἐν τῷ παρελθόντι διασπορᾶς τῶν διαφόρων φυλῶν αὐτοῦ, καθορίζει τὰς μεταξὺ τῶν φυλῶν τούτων διαφορὰς καὶ τέλος διαπιστοῖ τὰς καταστάσεις καὶ ἀναζητεῖ τὰς αἰτίας τῆς προϊούσης σωματικῆς, μάλιστα δὲ διανοητικῆς μεταβολῆς καὶ ἀναπτύξεως τοῦ ἀνθρώπου.

ἀνθρωπολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὑπαγόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὴν ἀνθρωπολογίαν βλ.λ.: **ἀνθρωπολογικαὶ ἐπιστῆμαι, - ἔρευναι, - μελέται, - ἑταιρεῖαι, - ἀνθρωπολογικὰ μουσεῖα.**

ἀνθρωπολογικῶς ἐπίρρ. νεώτ. ἐν ἀναφορᾷ, ἐν σχέσει, συμφώνως πρὸς τὴν ἀνθρωπολογίαν βλ. λ.

ἀνθρωπολογισμός (ὁ) νεώτ. φιλοσοφ. ὅρος δηλῶν τὴν φιλοσοφικὴν δοξασίαν τὴν ἀποκλείουσαν τὸν «αὐτὸν καθ' ἑαυτὸν λόγον» καὶ διδάσκουσαν ὅτι αἱ φιλοσοφικαὶ καὶ ἠθικαὶ ἀξίαι καθωρίσθησαν καὶ καθορίζονται ἀνθρωπίνως, ἡ δὲ λογικὴ εἶναι διευκρίνησις καὶ διδασκαλία ἀναφερομένη μόνον εἰς τὴν ἀνθρωπίνην νόησιν, ἤτοι διαμορφωθεῖσα καὶ διαμορφουμένη ὑπὸ καὶ ἐντὸς τῶν εἰδικῶν ἀνθρωπίνων ὅρων· συγγ. θεωρία σχετικισμὸς βλ. λ.

ἀνθρωπολόγος-ον κ. νεώτ. ὁ περὶ ἀνθρώπων ἀσμένως, περισσῶς ποιούμενος λόγον: Ἀριστ.Ἠ.Νικ.1125 Α 5· 2) νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν ἀνθρωπολογίαν βλ. λ.

ἀνθρωπολογῶ-έω μτγν. κ. μσν. ποιοῦμαι ἀναλυτικῶς, εἰδικῶς, ἐν ἐκτάσει λόγον περὶ τῶν ἀφορώντων εἰς τὸν ἄνθρωπον, οἷον τῶν ἰδιοτήτων, τῶν παθῶν, τῶν ὁρμῶν αὐτοῦ: Φίλ.Ι,282,7 **πρὸς δὲ ἔτι ζῆλον, θυμόν, ὀργάς, ὅσα τούτοις ὅμοια, ἀνθρωπολογῶν διεξέρχεται**· 2) κ. μσν. ὁμιλῶ ὡς περὶ ἀνθρώπου, παρουσιάζω ὡς ἄνθρωπον, ἐπὶ θεοῦ: Παχυμ. Παραφρ. Διον.Ἀρεοπ.περὶ Θ. Ὀνομ.404 **ἀνθρωπολογεῖ ἡ γραφὴ τὸ θεῖον, πόδας καὶ χεῖρας καὶ πρόσωπον αὐτῷ περιτιθεῖσα.**

ἀνθρωπολοιγός (ὁ) μτγν. ὁ φέρων ὄλεθρον εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὁ ἀνθρωπολέτης.

ἀνθρωπομάγειρος (ὁ,ἡ) μτγν. μτφ. ὁ γινώσκων οἱονεὶ νὰ μαγειρεύῃ, νὰ γοητεύῃ, ἐρεθιστικῶς νὰ διαθερμαίνῃ τὸν ἄνθρωπον: Λουκ.Ὄνος 6 **τί γελᾷς; ἀκριβῆ βλέπεις ἀνθρωπομάγειρον.**

ἀνθρωπομαγνητικός-ή-όν ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἀνθρωπομαγνητισμὸν βλ. λ.: **ἀνθρωπομαγνητικὸν ρευστόν.**

ἀνθρωπομαγνητισμός (ὁ) νεώτ. ὁ ἐντὸς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ζωϊκὸς μαγνητισμός.

ἀνθρωπόμαζα (ἡ) νεώτ. μᾶζα, πυκνὸν πλῆθος ἀνθρώπων.

ἀνθρωπομαντεία (ἡ) νεώτ. μαντεία ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς στηριζομένη ἐπὶ τῆς παρατηρήσεως ἀνθρωπίνων σπλάγχνων.

ἀνθρωπομάντις-εως νεώτ. ὁ ἀνθρωπογνώστης βλ. λ.2).

ἀνθρωπομάχος-ον νεώτ. ὁ τοὺς ἀνθρώπους μαχόμενος, πολεμῶν, μισῶν.

ἀνθρωπομεταλλισμός (ὁ) εἶδος ζωϊκοῦ μαγνητισμοῦ.

ἀνθρωπομέτρησις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἐκτελεῖν ἀνθρωπομετρίαν βλ.λ.

ἀνθρωπομετρία (ἡ) νεώτ. μέθοδος ἐπιστημοτεχνικὴ συνισταμένη εἰς τὴν δι' εἰδικῶν ὀργάνων καταμέτρησιν καὶ περιγραφὴν τῶν μελῶν καὶ διαστάσεων καὶ τῶν ἰδιαιτέρων γνωρισμάτων τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

ἀνθρωπομετρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνθρωπομετρίαν: **ἀνθρωπομετρικαὶ παρατηρήσεις, - ἀνθρωπομετρικὰ ἐργαλεῖα.**

ἀνθρωπόμετρον (τὸ) νεώτ. ἐργαλεῖον δι' οὗ μετροῦνται τὰ μέλη καὶ αἱ διαστάσεις τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἀναστηματόμετρον.

ἀνθρωπόμιμος-ον μτγν. ὁ μιμούμενος τοὺς ἀνθρώπους, ὁ μίμησις ἀνθρώπων ὤν : Πλούτ.'Ηθ.1154F **γεννῶνται δ' ἐν αὐτοῖς λίθοι.. ἀνθρωπόμιμοι.**
ἀνθρωπόμορφα (τὰ) νεώτ.βοταν. χαρακτηριστικὴ ὀνομασία τῶν ριζῶν τοῦ φυτοῦ μανδραγόρα βλ.λ.
ἀνθρωπομορφία (ἡ) μτγν. κ. μσν. ἡ ἀνθρωπίνη μορφή : Διον.'Αρεοπ.Οὐρ.'Ιεραρχ.15,3· 2) ἡ ἀπόδοσις ἀνθρωπίνης μορφῆς εἰς τὸν Θεὸν (ἢ εἰς τὸ σύμπαν) καὶ ἡ ἐξεικόνισίς του ὑπὸ μορφὴν ἀνθρωπίνην.
ἀνθρωπομορφιανός-ή-όν μσν. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν χριστιανικὴν αἵρεσιν τὴν ἀποδίδουσαν ἀνθρωπίνην μορφὴν εἰς τὸν Θεόν, ἄ. **ἀνθρωπομορφίτης.**
ἀνθρωπομορφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἔχων σχέσιν μὲ τὴν ἀνθρωπομορφίαν βλ.λ., ὁ εἰς ἀνθρωπομορφίαν ἀναγόμενος : **ἀνθρωπομορφικὰ γράμματα.**
ἀνθρωπομορφισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἀπόδοσις ἀνθρωπίνης μορφῆς καὶ ἀνθρωπίνων ἰδιοτήτων εἰς τὸν Θεόν, κοινὴ ἐκδοχὴ εἰς τὰς πλείστας θρησκείας, **ἀνθρωπομορφία** βλ.λ.· 2) φιλοσ. ἡ ἀντίληψις καθ' ἣν ἀποδίδονται εἰς τὴν φύσιν ἀνθρώπιναι σκέψεις, ἰδιότητες καὶ συναισθήματα· ‖ ἡ κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην σύστασιν ἐκδοχὴ τῆς διαμορφώσεως καὶ τοῦ σύμπαντος· ‖ κ. ἡ ἐν τῇ ποιήσει τάσις περιγραφῆς, ψυχολογικῆς ἀναλύσεως, ἐνεργείας ζώων ἢ ἀψύχων πραγμάτων ὡσεὶ κατὰ συνέπειαν ἀνθρωπίνων σκέψεων, διαθέσεων, σκοπῶν, ὁρμῶν κττ.
ἀνθρωπομορφιστής (ὁ) νεώτ. ὁ κατ' εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου ἐκδεχόμενος τὸν Θεὸν ἢ τὸ σύμπαν.
ἀνθρωπομορφίτης (ὁ) μσν. κ. νεώτ. εὐχρ. εἰς πληθ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν χριστιανικὴν αἵρεσιν τῶν ἀνθρωπομορφιστῶν ἢ ἀνθρωπομορφιανῶν βλ. λ.
ἀνθρωπομορφογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ ἀνθρωπομορφολογία βλ.λ.
ἀνθρωπομορφολογία (ἡ) νεώτ. ἡ περιγραφὴ τῆς μορφῆς τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἄλλως **ἀνθρωπομορφογραφία.**
ἀνθρωπόμορφος (ὁ) κ. νεώτ. ὁ ἔχων μορφὴν ἀνθρώπου, ὁ ἀνθρωποειδής : **ἀνθρωπόμορφον τέρας** ὕβριστ.· 2) **ἀνθρωπόμορφον φυτὸν** ὀνομάζει ὁ Πυθαγόρας τὸν μανδραγόραν, οὗτινος ἡ ρίζα ὁμοιάζει πρὸς ἀνθρώπινον σῶμα· 3) νεώτ. **ἀνθρωπόμορφοι πίθηκοι** οἱ ἄ. **ἀνθρωποειδεῖς** βλ.λ.
ἀνθρωπομορφῶ-έω μσν. λαμβάνω μορφὴν ἀνθρώπου, περὶ τοῦ Θεοῦ : Θεόδ.Στουδ.ἐν Μί 5,41,9 **ἐπειδήπερ τὸν τοῦ παντὸς ποιητὴν αἰσθάνομαι ἀνθρωπομορφούμενον.**
ἀνθρωπομορφῶ-όω μτγν. κ. μσν. δίδω μορφὴν ἀνθρωπίνην **εἰς** τὸν Θεόν.
ἀνθρωπομόρφως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνθρωπόμορφον.
ἀνθρωπόνεκρος (ὁ) μσν. νεκρὸν σῶμα ἀνθρώπου, ἀνθρώπινον πτῶμα.
ἀνθρωπονόητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑπὸ τῆς ἀνθρωπίνης νοήσεως καταληπτός· 2) δημ. ἐπὶ ζώων, ὁ οἱονεὶ ἔχων ἀνθρώπου νόησιν.
ἀνθρωπονομία (ἡ) νεώτ. βιολ. ἡ γνῶσις τῶν νόμων οἱ ὁποῖοι διέπουν τὸν ἀνθρώπινον βίον· 2) ἡ τῶν ἀνθρώπων διακυβέρνησις.
ἀνθρωπονομικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἐπιστάμενος ἢ ὁ διαλαμβάνων τὰς μεθόδους τοῦ ἀνθρωπονομεῖν, κυβερνᾶν ἀνθρώπους : Πλάτ.Πολιτ.266 Ε **τῆς ἀνθρωπονομικῆς τέχνης·** 2) νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνθρωπονομίαν βλ.λ. : **ἀνθρωπονομικαὶ μελέται, - ἔρευναι.**
ἀνθρωπόνους-ους-ουν ὁ ἔχων ἀνθρώπινον νοῦν, ὁ εὐφυής : Αἰλ.Ζ1.16.10 **γένος πιθήκων ἀνθρωπόνουν,** Στράβ.699 **ἀνθρωπονούστατον τὸ ζῷον.**
ἀνθρωποπάγίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ἄ. ἀνθρωποδόκανον βλ.λ.
ἀνθρωποπάθεια (ἡ) μτγν. ἡ ἰδιότης τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ὡς εἰς τὸ πάσχειν ὑποκειμένης : σχόλ.'Αλκίφρ.'Επ.2,1 **καταλυκουργίζοντες τῆς σῆς ἀνθρωποπαθείας·** 2) κ. νεώτ. τὸ ὑπάκεισθαι εἰς τὰ ἀνθρώπινα πάθη, τὸ ἔχειν πάθη οἷα ἔχει ὁ ἄνθρωπος, περὶ Θεοῦ.
ἀνθρωποπαθής-ές μτγν. ὁ ἔχων ἀνθρώπου πάθη, αἰσθήματα, περὶ Θεοῦ, ὡς δοξάζεται ὑπὸ τῶν ἀποδιδόντων αὐτῷ ἀνθρωπομορφίαν.
ἀνθρωποπαθῶ-έω ἔχω ἀνθρώπινα πάθη ἢ αἰσθήματα : Φίλων 1,134 **ἄνθρωπος ὢν ἀνθρωποπαθεῖ·** 2) κ.νεώτ. πάσχω ὡς ἄνθρωπος, περὶ Θεοῦ.
ἀνθρωποπαθῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἀνθρωποπαθῆ βλ.λ. : 'Αθανάσ.Διαλ.1,2,146 **ἐπὶ** Θεοῦ **ὅταν λέγωνται μέλη ἢ μέρη ἀνθρωποπαθῶς μὲν λέγονται, θεοπρεπῶς δὲ νοοῦνται.**
ἀνθρωποπέλαγος (τὸ) νεώτ. μτφ. μέγα πλῆθος ἀνθρώπων ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνηγμένων.
ἀνθρωποπίθηκος (ὁ) νεώτ. **παλαιοντ.** τὸ προσόμοιον μὲ ἄνθρωπον ὄν, εἰς τὸ ὁποῖον ἀποδίδονται τὰ **εἰς** τὰ τριτογενῆ στρώματα **τῆς γῆς εὑρεθέντα** παλαιότατα ἀμφίβολα λίθινα **ἐργαλεῖα·** 2) ἐν τῇ ζωολογίᾳ ὁ χιμπαντζῆς, ὡς **κατὰ** τὴν μορφὴν πλησιέστερος πρὸς τὸν ἄνθρωπον.
ἀνθρωποπλάνος (**-εύτρα**)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ πλανῶν, παραπλανῶν, παρασύρων, ἐξαπατῶν, ἀνθρώπους.
ἀνθρωποπλάστης-ου μτγν. ὁ πλάττων ἢ σχηματίζων ἀνθρώπους.
ἀνθρωποπλαστικός-ή-όν μσν. ὁ ἀνθρωποπλάστης βλ. λ. : Θεόδ.Πρόδρ.6,563.
ἀνθρωπόπλαστος-ον νεώτ. ὁ ὑπ' ἀνθρώπων πλασθείς, ὁ **πλάσμα** τῶν ἀνθρώπων **ὤν : θεοὶ ἀνθρωπόπλαστοι.**
ἀνθρωποπληθύς-ύος (ἡ) νεώτ. συρροὴ πολλῶν ὁμοῦ ἀνθρώπων.
ἀνθρωποπλημμύρα (ἡ) νεώτ. **κ. δημ.** συρροὴ πλήθους ἀνθρώπων, ἄ. κοσμοπλημμύρα.
ἀνθρωποποίησις (ἡ) νεώτ. ἡ περιγραφή, ἡ ἀπεικόνισις, ἡ διερμήνευσις ἐκδηλώσεων ἢ ἐνεργειῶν τοῦ ζωϊκοῦ ἢ τοῦ ἄ. **φυσικοῦ κόσμου** οὕτως ὡσεὶ προήρχοντο αὗται ἐκ διανοημάτων, ὁρμῶν, συναισθημάτων ἀνθρωπίνων καθ' ἃ συνήθ. ἐν ποιητικῷ λόγῳ, οἷον ἐν 'Ιλ.Φ 136 **ποταμὸς δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλλον, ὥρμηνεν δ' ἀνὰ θυμόν,** ὁμ. ἐν τοῖς Αἰσωπείοις μύθοις κ. **εἰς** τὸ δ.τραγ. **γυρίζει ὁ γέρο "Ολυμπας καὶ λέει τοῦ** Κισσάβου κττ., συγγ. προσωποποίησις βλ.λ. κ. ἀνθρωπομορφισμός· 2) τὸ καθιστᾶν τι ἀνθρώπινον, τὸ **ἐξανθρωπίζειν.**
ἀνθρωποποιητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀνθρωποποίησιν βλ. λ.
ἀνθρωποποιητικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνθρωποποιήσεως βλ. λ.
ἀνθρωποποίητος-ον νεώτ. ὁ ὑπ' ἀνθρώπων ποιηθείς, πλασθείς, ὁ ἔργον ἀνθρώπινον ὤν.
ἀνθρωποποιία (ἡ) μτγν. τὸ ποιεῖν, πλάττειν ἄνθρωπον ἢ ἀνθρώπους, κυριολεκτ. περὶ θεῶν, συνεκδ. περὶ ἀγαλματοποιῶν : Λουκ.Προμ.5,17.
ἀνθρωποποιός-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ποιῶν, ὁ παράγων ἀνθρώπους : Σεκοῦνδ.Γνωμ.637 **τί ἐστι γυνή; ἀνθρωποποιὸν** ὑπούργημα· 2) ὁ κατασκευάζων ὁμοιώματα ἀνθρώπων κατ' ἀντιδιαστ. πρὸς τὸ **θεοποιός,** ἐπὶ ἀνδριαντοποιῶν : Λουκ. Φιλοφ.18,20· 3) νεώτ. μτφ. ὁ διαπλάττων ἠθικούς, χρηστοὺς ἀνθρώπους.
ἀνθρωποποιῶ-έω μτγν. μσν. κ. νεώτ. ποιῶ, πλάττω ἄνθρωπον ἢ ἀνθρώπους· 2) ἐκλαμβάνω, περιγράφω, παρουσιάζω ὡς ἄνθρωπον, περὶ θεοῦ : Γρηγ.Νύσ.'Αντιρρ.1,9,114· 3) κατασκευάζω ὁμοιώματα ἀνθρώπων, ἐπὶ ἀνδριαντοποιῶν· 4) νεώτ. κάμνω ἀνθρωποποίησιν βλ. λ. ἐν ἀμφ. σημ.
ἀνθρωποπολίτης (ὁ) μτγν. ἐκκλ. ὁ ἐν ἀνθρώπῳ,

ἐν σώματι ἀνθρώπου κατοικήσας, περὶ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος λόγου τοῦ Θεοῦ : Κύριλλ.᾿Αλ. Διάλ. 9,750 **γέγονε γάρ, ὡς ἔοικεν, οὐκέτι μὲν σάρξ ὁ λόγος.. ἀνθρωποπολίτης δὲ μᾶλλον.**

ἀνθρωποπρεπής-ές μτγν. ἐκκλ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐμπρέπων, ὁ ἁρμόζων εἰς ἄνθρωπον : Μαξιμ. ᾿Ομ.2,40 C **διὰ τῆς ἀνθρωποπρεποῦς ὑπ᾿ αὐτοῦ δι᾿ ἡμᾶς γενομένης τοῦ θανάτου παραιτήσεως.**

ἀνθρωποπρεπώδης-ες μσν. ὁ ἀνθρωποπρεπής βλ. λ.

ἀνθρωποπρεπῶς ἐπίρρ. μτγν. ἐκκλ. μσν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν προσήκοντα.

ἀνθρωποπρόσωπος-ον μσν. ὁ ἔχων πρόσωπον, μορφήν, χαρακτηριστικὰ ἀνθρώπου, ὁ ἀνθρωπόμορφος, εἰδ. περὶ τοῦ θεοῦ : Εὐθ.Ζυγαβ. ἐν Μί 130,1292 **ἀνθρωποπρόσωπον τὸν πατέρα θεὸν ὑπολαμβάνουσιν οἱ Βογομίλοι.**

ἀνθρωπορραίστης (ὁ) (ῥαίω) ὁ τοὺς ἀνθρώπους κατασυντρίβων, καταστρέφων, τίτλος κωμῳδίας τοῦ Στράττιδος : ᾿Αθήν.2,127.

ἄνθρωπος (ὁ, ἡ) ἐν κράσει μετὰ τοῦ ἄρθρ. ὁ ἰων. **ὤνθρωπος,** ἀττ. **ἅνθρωπος,** δημ. κ. **ἄθρωπος,** περιληπτ. ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ ἐν πάσῃ ἡλικίᾳ· || πρὸς δήλωσιν τοῦ εἴδους, ἤτοι τοῦ συνόλου, συνηθέστ. εἰς πληθ. : ᾿Ιλ.1.134 **ἡ θέμις ἀνθρώπων πέλει, ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν,** Πλάτ.Πρωτ.322 **ὁ ἄνθρωπος θείας μετέσχε μοίρας,** Ξεν.Λακ.10,3 **οὗτος ὁ ἀγὼν μάλιστα τῶν ἀνθρώπων, - ἡ πάλη τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὰ στοιχεῖα·** || ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς θεοὺς ἢ πρὸς τὸν ἄλλον ζωϊκὸν κόσμον : ᾿Ιλ.Α 339 **πρός τε θεῶν μακάρων πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων,** ᾿Αριστλ.ἐν ὁρισμ. **ἀνθρώποις ἴδιον τὸ δικαίου καὶ ἀδίκου αἴσθησιν ἔχειν·** || παρ᾿ ῞Ομ. τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τεθνεώτων : ᾿Οδ.Δ.565 **τῇπερ ῥηΐστη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισιν** (ἐν τῷ ᾿Ηλυσίῳ πεδίῳ)· || παρὰ Πλάτ.κ.ἄ.ἀττ. συνήθ. **ἄνευ ἄρθρου** ἐν ἑν. κ. ἐν πληθ. πρὸς δήλωσιν τοῦ ὅλου γένους ἤτοι τῆς ἀνθρωπότητος : Πλάτ.Πρωτ.361 **ἄριστα γ᾿ ἀνθρώπων,** Ξεν.῾Ιππαρχ.4,20 **καὶ αὐτὰ τέχνῃ ὑπὸ ἀνθρώπου ἁλίσκεται,** Θουκ.1,140 **τὰς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου·** || μτγν. κ. μσν. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. συνηθέστ. ἐνάρθρως : ᾿Αρριαν.᾿Επίκτ.10,14 **ἄλλου δ᾿ οὐδενὸς ἀπώλεια ζημιοῖ τὸν ἄνθρωπον,** Ι.Μαλάλ. 228,17 **ἔσωσε τὸν ἄνθρωπον διὰ τοῦ σταυροῦ καὶ τῆς ἀναστάσεως·** || νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ ἐνάρθρως ἐν ἑν. ἢ ἐν πληθ. : **ὁ ἄνθρωπος εἶναι κοινωνικός, - οἱ ἄνθρωποι φύσει δύσπιστοι, - τ᾿ ἀνθρώπου ἡ μοῖρα θάνατος·** 2) μετὰ τῆς προθ. **κατὰ** ἐν αἰτ. ἑν. ἢ πληθ. ὡς ἐπιθ. ἀνθρώπινος, ἀνθρώπειος ἢ ἐν ἐπιρρ. σημ. ἀνθρωπίνως : Αἰσχ.᾿Επτ. 425 **ὁ κόμπος δ᾿ οὐ κατ᾿ ἄνθρωπον φρονεῖ,** Σοφ. ΟΚ 598 **μεῖζον ἢ κατ᾿ ἄνθρωπον νοσεῖς,** Διοδ. Σ.16,11 **τὴν ἀρετὴν τ᾿ ἀνδρὸς πάντες ὑπεδέχοντο μειζόνως ἢ κατ᾿ ἄνθρωπον,** Δίων.Κ 53,16 **πλεῖόν τι ἢ κατ᾿ ἀνθρώπους ὢν ἐπεκλήθη·** νεώτ. μ. ἐν ἑν. : **ἡ κατ᾿ ἄνθρωπον ἀντοχή, - κρίσις, - ὑπόθεσις·** 3) μετὰ τῆς προθ. **ὑπὲρ** κατ᾿ αἰτ. ἑν., ἐν ἐπιρρ. σημ. ὑπερανθρώπως : Δίων Κ 14,111 **τοὺς ὑπὲρ ἄνθρωπον πάσχειν ἀναγκαζομένους,** Μαξίμ.᾿Ομ. 112,4 **ὑπὲρ ἄνθρωπον ὑπομείνας·** 4) μετὰ τῆς προθ. **ἐκ** ἐν ταῖς σημ. ἁρμοστὸς εἰς ἀνθρώπους, προερχόμενος ἐξ ἀνθρώπων, ἀνθρώπινος : ῾Ιππ. ᾿Επιστ.905 **τῆς ἐξ ἀνθρώπων εὐδαιμονίης,** ῾Ηλιόδ. Αἰθ.2,1 **τὸ ἐξ ἀνθρώπων κάλλος·** 5) κ. νεώτ. ἐν πληθ. μετὰ τῆς **ἐν** ἡ ὅλη ἀνθρωπότης, τὸ ἀνθρώπινον σύνολον καὶ γενικώτ. ἡ ὅλη ἐπὶ γῆς ζωή, ὡς τὸ δημ. ὁ κόσμος : ῾Ηρ.1,53 **τάδε μαντήια.. μοῦνα ἐν ἀνθρώποισι,** Πλάτ.Λύσ.211 Ε **ὁ ἄριστος ἐν ἀνθρώποις ὄρτυξ** (τὸ καλύτερο ὀρτύκι τοῦ κόσμου), ΚΔ Λουκ.2,14 **ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία,** ΑΠ 11,304,2 **καὶ εἴ τι ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἄλλο πέφυκε πάθος, - τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν·** 6) κ. δημ. μετ᾿ ἄ. οὐσιαστ. κατὰ παράθεσιν οἱονεὶ ἐπιθετικῶς ἄλλοτε πρὸς ἀοριστολογ. σημ., ἄλλοτε πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἐννοίας τοῦ οὐσ. κ. ἄλλοτε ἁπλῶς ὡς ἀφηγηματικὴ ἔκφρ. : ᾿Ιλ.Π.263 **κιὼν ἀνὴρ ὁδίτης,** Ξεν.ΚΠ 8,7,14 **καὶ πολῖται τοι ἄνθρωποι,** Δημ.541,18 **ἄνθρωπος πένης μέν τις, - νοικοκύρης, - φαμελίτης, - δουλευτής, - γέρος, - φτωχὸς ἄνθρωπος·** || ὁμ. συνηθέστ. κ. ἐν περιφρονητικῇ ἢ ὑβριστικῇ σημ. : Δημ. 571,17 **Καρός τινος ἀνθρώπου,** Αἰσχ.2,183 **ἀνθρώπῳ συκοφάντῃ βαρβάρῳ, - κατεργάρης ἄνθρωπος·** 7) κ. νεώτ. κ. δημ. κ. ἁπλῶς **ἄνθρωπος** ἢ **ὁ ἄνθρωπος** περιφρονητικῶς περὶ δούλων, οἰκετῶν κττ. ὧν ἀπαξιοῖ τις νὰ μνημονεύσῃ τὸ ἴδιον αὐτῶν ὄν. : Πλάτ.Πρωτ.314 Ε **μόγις οὖν ποτε ἡμῖν ἄνθρωπος** ἀνέῳξε **τὴν θύραν, - ἔστειλε ἄνθρωπο νὰ μᾶς φωνάξῃ·** || νεώτ. κ. δημ. μετὰ γεν. κτητικῆς ἐμφαινούσης τι ἀξιόμεμπτον, ἐν ὑβριστικῇ σημ. : **ὁ ἄνθρωπος τῆς ἥττης, - εἶναι οἱ ἄνθρωποι τῶν καταγωγίων·** 8) ὁμ. μετὰ γεν. κτητ.μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑπηρέτης, ὁ ἀκόλουθος, ὁ ὑποτελής : Εὐστ.᾿Ιλ.1821,17 **βόες Γηρυόνου λέγονται.. ὅθεν λαβόντες οἱ πολλοὶ καὶ ἄνθρωπόν τινα τοῦ δεῖνα λέγουσι,** Ι.Μαλάλ.325,3 **ἐσφάγη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, - οἱ ἄνθρωποί του μᾶς ὑπεδέχθησαν·** || δημ. ὁ ὀπαδός, ὁ ἀκόλουθος ἰδίως ἐν πολιτικῇ : **οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόμματος, - εἶναι ἄνθρωπός του·** || δημ. εἰδ. ἐν ἑν. μετὰ τῆς ἀντων. **μου, σου, της** ὁ σύζυγος : **ἔχασα τὸν ἄνθρωπό μου, - τῆς ξεμυάλισε τὸν ἄνθρωπό της·** 9) κατ᾿ ἀντιδιαστ. πρὸς τὸ γυνή, συνήθ. πρὸς κωμικὴν ἔκφρ. : Σχολ.᾿Αριστφ. Θεσμ.682 **γελοίως εἶπεν.. ἦσαν ἄνθρωποι πέντε καὶ γυναῖκες τρεῖς,** Προκ.Μυστ.50 Α **ταύταις ἤδη εἰς γάμον ἐλθούσαις ἀπολωλότων τῶν ἀνθρώπων·** 10) ἐν τῇ κλητ. ἁπλῶς ἢ μετ᾿ ἄρθ. πολλάκις ἐν περιφρονητικῇ σημ. : ῾Ηρ.8,125 **οὔτ᾿ ἂν σύ,** (ἐτιμήθης) **ὤνθρωπε, ἐὼν ᾿Αθηναῖος·** κ. δημ. **βρὲ ἄνθρωπε, ἄφησέ με ἥσυχο·** || κ. δημ. μετὰ τῆς κτητ. ἀντων. **μου** ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : **ξεφορτώσου με, ἄνθρωπέ μου!·** 11) ἐν ἐπαινετικῇ σημ. ὁ ἐνάρετος, ὁ κόσμιος, ὁ κοινωνικός, ποὺ ἔχει ἀνθρωπισμό, ἀνθρωπιά : Μέν.π.Στοβ.5,11 **ὡς χάριεν ἔστ᾿ ἄνθρωπος, ἂν ἄνθρωπος ᾖ,** ᾿Αρριαν. ᾿Επίκτ.2,9,3 **ἀπώλεσας τὸν ἄνθρωπον·** || κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ, κ. ἄνευ ἄρθ. : **εἶναι καθ᾿ ὅλα ἄνθρωπος, - νὰ μάθῃς νὰ εἶσαι ἄνθρωπος·** 12) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀντὶ τῆς ἀορ. ἀντων. τις, πᾶς τις, κάποιος, ἕνας, καθένας : ΠΔ ᾿Αρ.24,2 **ἀναστήσεται ἄνθρωπος ἐξ ᾿Ισραήλ,** Χρον.Μωρ.18 **ἄνθρωπος νὰ συλλογισθῇ καλὰ νὰ τὸ λογιάσῃ,** δ. τραγ. **ἄνθρωπος πῆρε τὸ γκρεμνὸ κι ἀνέβηκε ὡς τὴ βρύση, - ἦλθεν ἄνθρωπος καὶ μᾶς εἰδοποίησε·** 13) τὸ θηλ. **ἡ ἄνθρωπος** περὶ γυναικὸς ἀοριστολογικῶς ἢ περὶ ἀναξιοπαθούσης ἢ περὶ δούλης ἢ πρὸς ἔκφρ. περιφρονήσεως : ῾Ηρ.1,160 **προσεύχοντό τε τὴν ἄνθρωπον,** Πλούτ.᾿Αλκιβ.23 **τοιοῦτος ἔρως κατεῖχε τὴν ἄνθρωπον·** 14) τὸ θηλ. κ. **ἀνθρωπώ,** κοινότερ. **ἀνθρώπω** (ἡ) ῾Ησ. «ἀνθρωπώ· ἡ γυνὴ παρὰ Λάκωσιν»· 15) ὡς ἀνδρὸς ἴδιον ὄνομα : ᾿Αλεξ.᾿Αφροδισ. π. Σουΐδ. **τὸ ἄνθρωπος·** ἦν **γὰρ καὶ ἴδιον ὄνομα τοῦτο τοῦ ᾿Ολυμπιονίκου πύκτου.**

ἀνθρωποσκοπία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῆς φυσιογνωμίας τοῦ ἀνθρώπου διάγνωσις, εἰκασία περὶ τῶν ψυχικῶν διαθέσεων, τῶν ὁρμῶν κτλ. τοῦ ἀνθρώπου· συγγ. φυσιογνωμονία βλ.λ. **φυσιογνωμική.**

ἀνθρωποσκόπος-ον νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος, ὁ ἐντριβὴς εἰς τὴν ἀνθρωποσκοπίαν βλ. λ.

ἀνθρωποσοφία (ἡ) νεώτ. ἡ περὶ τὸν ἄνθρωπον σοφία, δοξασία καθ᾿ ἣν ἡ γνῶσις τῆς ψυχο-

πνευματικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐπιδιώκεται διὰ τῆς αὐτοεξετάσεως ψυχολογικῶς· 2) ἀποκρυφολ. διδασκαλία θεοσοφιστική ὁρίζουσα ἰδίως ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι παλαιὸς ὅσον καὶ ὁ κόσμος καὶ ὅτι τὰ κατώτερα ὄντα προέρχονται ἐκ τῶν ἀνωτέρων.

ἀνθρωποσοφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνθρωποσοφίαν βλ.λ.

ἀνθρωποσοφικῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀνθρωποσοφίας βλ.λ.

ἀνθρωποσπαράκτης-άκτρια νεώτ. ὁ σπαράσσων ἀνθρώπους, ὁ αἱμοβόρος, ὁ σκληρός.

ἀνθρωποσύνη (ἡ) νεώτ. τρόπος ἰδιάζων εἰς πολιτισμένον κ. ἠθικὸν ἄνθρωπον, **ἀνθρωπισμός,** ἀνθρωπιά βλ.λ.

ἀνθρωποσυρροή (ἡ) νεώτ. πλῆθος ἀνθρώπων συνερχομένων ἐπὶ τὸ αὐτὸ πολλαχόθεν.

ἀνθρωποσφαγεῖον (τὸ) νεώτ. τόπος ἔνθα σφάζονται, φονεύονται ἢ βασανίζονται ἄνθρωποι.

ἀνθρωποσφαγή (ἡ) νεώτ. κ. **ἀνθρωποσφαγία** σφαγή, σφαγιασμός, φόνος ἀνθρώπων.

ἀνθρωποσφαγία (ἡ) νεώτ. τὸ σφάζειν, σφαγιάζειν ἀνθρώπους, **ἀνθρωποσφαγή** βλ.λ.

ἀνθρωποσφαγῶ-έω κ. νεώτ. σφαγιάζω, θύω ἀνθρώπους: Εὐρ.Ἑκ.260 **πατέρα τὸ χρὴν σφ᾽ ἐπήγαγ᾽ ἀνθρωποσφαγεῖν πρὸς τύμβον, ἔνθα βουθυτεῖν μᾶλλον πρέπει·** || νεώτ. φονεύω ἀνθρώπους.

ἀνθρωπόσχημος-ον μτγν. ἐκκλ. ὁ ἀνθρώπου μορφὴν φέρων, **ἀνθρωπόμορφος** βλ.λ., περὶ τοῦ θεοῦ: Ἀθανάσ.2,220 **διὰ τὴν ἡμετέραν ἀσθένειαν πολλάκις καὶ ἀνθρωπόσχημον τὸ θεῖον αἱ θεῖαι γραφαὶ καταγγέλλουσιν.**

ἀνθρωποσωματολογία (ἡ) νεώτ. βιολ. ἡ σωματολογία τοῦ ἀνθρώπου ἤτοι ὁ κλάδος τῆς ἀνθρωπολογίας ὁ ἐξετάζων ἐν τοῖς καθ᾽ ἕκαστον τὰ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, οἷον τὴν ἐξωτερικὴν μορφήν, τὸ σχῆμα, τὸ μέγεθος, τὰ ὄργανα κτλ.

ἀνθρωποσωματολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν **ἀνθρωποσωματολογίαν** βλ.λ.

ἀνθρωποσώστης-ώτειρα νεώτ. ὁ τοὺς ἀνθρώπους, τὴν ἀνθρωπότητα σῴζων.

ἀνθρωποσωτήρ-ῆρος-ώτειρα νεώτ. ὁ τοὺς ἀνθρώπους, τὴν ἀνθρωπότητα σῴζων.

ἀνθρωποσωτήριος-ον νεώτ. ὁ τοὺς ἀνθρώπους σῴζων, ὁ ἔχων τὴν ἱκανότητα νὰ σώσῃ πάσχοντας ἀνθρώπους: **ἀνθρωποσωτήριον φάρμακον, - ἔργον** κτλ.

ἀνθρωπότερος-α-ον κ.νεώτ. συγκρ. τοῦ **ἄνθρωπος** βλ.λ., ἀνθρωπινώτερος.

ἀνθρωπότευκτος-ον νεώτ. ὁ ὑπὸ ἀνθρώπου ποιηθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ποιηθῇ.

ἀνθρωπότης-ητος (ἡ) μτγν. μσν. κ. νεώτ. δημ. κ. **ἀνθρωπότη** κ. **ἀνθρωπότητα** ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, ἡ ἀφῃρημένη ἔννοια τοῦ ἀνθρώπου: Ἐπιγρ. **ἡ ἀνθρωπότης τοῦ Χριστοῦ·** || μσν. κ. δημ. ἡ ἰδιότης τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἡ εὐγένεια τοῦ ἤθους, **ἀνθρωπιά, ἀνθρωπισμός** βλ.λ.: Τζέτζ.Ἱστ. 7,609 **ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἐγὼ.. ἄρτι βλέπω ποῦ ποτε ἀνθρωπότητα οὐδ᾽ ἐν τοῖς πατριάρχαις,** - φρ. **δὲν πουλιέται ἡ ἀνθρωπότη·** 2) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνθρωπος ὡς ἔννοια γένους, τὸ σύνολον τῶν ἀνθρώπων: **εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος.**

ἀνθρωποτόκος (ἡ) μτγν. ἐκκλ. ἐν τῷ θηλ. ἡ τεκοῦσα θεῖον ὃν ὑπὸ μορφὴν ἀνθρωπ. φύσεως.

ἀνθρωποτομία (ἡ) νεώτ. ἡ ἀνατομὴ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

ἀνθρωποτοξίνη (ἡ) νεώτ. εἰδικὴ οὐσία δηλητηριώδης ἀγνώστου χημικῆς συστάσεως, ἥτις ὑπετίθετο ἄλλοτε ὅτι ἀναδίδεται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὴν ἐκπνοὴν αὐτῶν ἢ ἄλλως πως.

ἀνθρωποτροπικῶς ἐπίρρ. μσν. κατὰ τρόπον ἀνθρώπινον, ἀνθρωπίνως, κατ᾽ ἄνθρωπον.

ἀνθρωποτρόφος(-α)-ο(ν) Ἡσ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τρέφων ἀνθρώπους.

ἀνθρωποῦμαι-όομαι ἔχω τὴν κατὰ διάνοιαν παράστασιν ἢ τὴν ἰδέαν τοῦ ἀνθρώπου ἐν ἀντιδιαστ.πρὸς τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ ὕπαρξιν: Πλούτ. 2,1120 D **οὗτοι, φησίν, ἄνθρωπον εἶναι καὶ ἵππον καὶ τοῖχον οὐ λέγουσιν, αὐτοὺς δὲ τοιχοῦσθαι καὶ ἱπποῦσθαι καὶ ἀνθρωποῦσθαι.**

ἀνθρωποϋπόστατος-ον μτγν. ἐκκλ. ὁ ἔχων ὑπόστασιν, οὐσίαν ἀνθρωπίνην.

ἀνθρωπουργία (ἡ) μτγν. ἐκκλ. **ἀνθρωποποιία** βλ.λ.

ἀνθρωπουργός-όν μτγν.ἐκκλ. **ἀνθρωποποιός** βλ.λ.

ἀνθρωποφαγία (ἡ) κ. νεώτ. τὸ τρώγειν ἀνθρώπους, ἀνθρώπινον κρέας: Ἀριστλ.Πολιτ.8,4,3 **πολλὰ δ᾽ ἐστὶ τῶν ἐθνῶν, ἃ πρὸς τὸ κτείνειν καὶ πρὸς τὴν ἀνθρωποφαγίαν εὐχερῶς ἔχει,** Πλούτ.Λουκ.11 **ἐν αἰσθήσει γενομένου τῶν ἀπορῶν.. καὶ τῶν ἀνθρωποφαγιῶν·** || νεώτ. εἰδ. **ὁ καννιβαλισμός** βλ.λ.

ἀνθρωποφαγικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν **ἀνθρωποφαγίαν** βλ.λ.: **ἀνθρωποφαγικαὶ ἰδιότητες, ἀνθρ- ἔθος·** 2) μτφ. θηριώδης, ἄγριος, σκληρός: **ἀνθρωποφαγικαὶ διαθέσεις.**

ἀνθρωποφαγικῶς ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. δίκην ἀνθρωποφάγων, κατὰ τρόπον ἀνθρωποφαγικόν: Εὐστ.Ἰλ.634,59 **καὶ ἑτέροις, ὡς εἰκός, ἀνθρωποφαγικῶς παραβάλλοντας.**

ἀνθρωποφάγος-ον κ. νεώτ. ὁ τρώγων ἀνθρώπους, τρεφόμενος μὲ ἀνθρωπίνας σάρκας: Ἀντιφάν.68,12 **τοὺς γὰρ μεγάλους τούτους ἅπαντας νενόμικα ἀνθρωποφάγους ἰχθῦς·** || κ. παθ. ἀντίθ. ὁ ὑπὸ ἀνθρώπου φαγωθείς: αὐτ. **τί φῄς, ὦ φίλτατε, ἀνθρωποφάγους; πῶς; - ὧν γ᾽ ἂν ἄνθρωπος φάγοι, δῆλον, ὅτι·** || εἰδ. ἐπὶ ἀγρίων φυλῶν ἀνθρωποφάγων: Στράβ.201 **ἀνθρωποφάγοι τε ὄντες καὶ πολυφάγοι·** α. νεώτ. κ. **καννίβαλος·** 2) νεώτ. κ. μτφ. ἄνθρωπος θηριώδης, ὠμός, ἄγριος, πλεονέκτης κ. ἐκμεταλλευτής.

ἀνθρωποφαγῶ-έω ἐσθίω ἀνθρώπους ἢ ἀνθρώπινον κρέας: Ἡρ.4,106 **ἀνθρωποφαγέουσι δὲ μοῦνοι τούτων.**

ἀνθρωποφανής-οῦς-ές μτγν. ὁ φαινόμενος ὡς ἄνθρωπος, ὁ ὅμοιος μὲ ἄνθρωπον: Φιλοστόργ. 493,45 **ἀνθρωποφανεῖ ὄντι τῷ ἐν μέσῳ χρώματι.**

ἀνθρωποφάς (ὁ) δημ. ὁ τρώγων ἀνθρώπους ἢ ἀνθρωπίνας σάρκας, ἀνθρωποφάγος: δ.τραγ. **τὸν σκύλλον τὸν ἀνθρωποφὰν στὸν ἅλυσον δεμένον.**

ἀνθρωποφθορεύς-έως νεώτ. φθορεύς, καταστροφεὺς ἀνθρώπων, **ἀνθρωποφθόρος** βλ.λ.

ἀνθρωποφθόρος-ον σχόλ. κ. νεώτ. ὁ φθείρων, καταστρέφων ἀνθρώπους, **βροτολοιγός.**

ἀνθρωποφλόγος-ον μσν. ὁ φλογίζων, καταφλέγων, καίων τὸν ἄνθρωπον: Εὐστ.Πονημ.188,19 **φρύγοντος δὲ πυρὸς ἀνθρωποφλόγου κλίβανος.**

ἀνθρωποφοβία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ψυχοπάθεια καθ᾽ ἣν ὁ πάσχων καταλαμβάνεται ὑπὸ φόβου ἢ ἀγωνίας ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν ὁμοίων του, συγγ. **ἀγοραφοβία** βλ.λ.· 2) συνεκδ. ἀποφυγὴ ἀπὸ τὰς μετὰ τῶν ἄλλων συναναστροφάς, ἀκοινωνησία.

ἀνθρωπόφοβος-ον νεώτ. ὁ πάσχων ἀνθρωποφοβίαν βλ.λ.· 2) συνεκδ. ὁ ἀποφεύγων τὴν μετὰ τῶν ἄλλων συναναστροφήν, ὁ ἀκοινώνητος.

ἀνθρωποφόβως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἰδιάζοντα εἰς τὸν **ἀνθρωπόφοβον** βλ.λ.

ἀνθρωποφονία (ἡ) νεώτ. τὸ φονεύειν ἀνθρώπους, **ἀνθρωποκτονία** βλ. λ.

ἀνθρωποφόντης (ὁ) μσν. ὁ φονεύων ἀνθρώπους: ΚΜανασσ.3605 **ἀνθρωποφόντης δράκων.**

ἀνθρωποφόρος-ον μτγν. ὁ φέρων, ὁ παράγων ἀνθρώπους, ἐπὶ πόλεως: Ἀμφιλόχ.180 **ἐδαφιῶ τὴν πόλιν σου καὶ ἀροτριῶ αὐτήν, ἵνα γένηται σιτοφόρος μᾶλλον ἢ ἀνθρωποφόρος**

ἀνθρωποφυής-οῦς-ές ὁ ἀνθρωπίνην φύσιν ἔχων, ὁ ἐξ ἀνθρώπων φύς : Ἡρ.1,131 **οὐκ ἀνθρωποφυέας ἐνόμισεν τοὺς θεούς,** Διόδ.Σ 4,59 **τοὺς ὀνομαζομένους Κενταύρους ἀνθρωποφυεῖς.**
ἀνθρωποφυΐα (ἡ) **τὸ φύειν ἀνθρώπους** ‖ τὸ ἐξ ἀνθρώπων φῦναι, ἀνθρωπίνην φύσιν ἔχειν.
ἀνθρωποφυϊκός-ή-όν μτγν. ἐκκλ. ὁ ἔχων ἀνθρωπίνην φύσιν, ὁ ἰδιάζων εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν : Διον.Ἀρεοπ.3,735 **ὁ ὑπερούσιος Ἰησοῦς ἀνθρωποφυϊκαῖς ἀληθείαις οὐσίωται.**
ἀνθρωπόφυτος-ον μσν. ὁ ἐξ ἀνθρώπου φύς, γεννηθείς : Μελέτιος ἐν Ἀνεκδ.Γραμ.4,15.
ἀνθρωποχείμαρρος (ὁ) νεώτ. πλῆθος ἀνθρώπων ὁρμώντων πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν.
ἀνθρωπόχειρ-ρος (ὁ) μτγν. κ. **ἀνθρωπόχειρον** (τὸ) βοτάνη τις καθαρτική, ἄ. πενταδάκτυλον, ἑρμοδάκτυλον, πεντάφυλλον βλ.λ.
ἀνθρωποχημεία (ἡ) νεώτ. ἐν τῇ παλαιστ. χημείᾳ, τμῆμα αὐτῆς ἀφορῶν εἰς τὴν ἀνάλυσιν τῶν ἱστῶν καὶ χυμῶν τοῦ **ἀνθρωπίνου σώματος.**
ἀνθρωπόχοιρος (ὁ) νεώτ. ἄνθρωπος ὁμοιάζων πρὸς χοῖρον, ἔχων τὰς ἕξεις τοῦ χοίρου, ἀκάθαρτος, ἀνάγωγος, χυδαῖος, δημ. γουρουνάνθρωπος.
ἀνθρωποχοιροτροφεῖον (τὸ) ἢ **-τρόφιον** (τὸ) μσν. χοιροτροφεῖον ἀνθρώπων, **σταῦλος** ἀνθρώπων χοίρων, καταγώγιον αἰσχρότητος : Τζέτζ.Ἐπιστ.16 **γεγόνασιν ἀνθρωποχοιροτρόφιον καὶ συμποσίων καὶ μοιχείας καταγωγαί.**
ἀνθρωπῶ-οῦς (ἡ) κ. **ἀνθρώπω** (δημωδέστ.)· Ἡσ. « ἡ γυνὴ παρὰ Λάκωσιν ».
ἀνθρωπώδης-ους-ες ὅμοιος πρὸς ἄνθρωπον.
ἀνθρωπωφελής-οῦς-ές νεώτ. ὁ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὠφέλιμος ἢ χρήσιμος, κοινωφελής.
ἀνθρώσκω ποιητ. **ἀναθρώσκω** βλ.λ.
ἀνθυβρίζω κ. νεώτ. ἀνταποδίδω τὴν ὕβριν, μεταχειρίζομαι καὶ ἐγὼ μὲ τρόπον ὑβριστικόν : Πλούτ.Περικλ.26 **οἱ δὲ Σάμιοι τοὺς αἰχμαλώτους τῶν Ἀθηναίων ἀνθυβρίζοντες ἔστιζον εἰς τὸ μέτωπον γλαῦκας·** ‖ κ. παθ. ὑφίσταμαι, κατ' ἀνταπόδοσιν, πάσχω ὕβριν : Εὐρ.Φοίν.620 **καὶ γὰρ** ἀνθυβρίζομαι.
ἀνθύβρισις-εως (ἡ) ἐπιγρ. κ. νεώτ. ἀμοιβαία ἐξύβρισις, ἀνταπόδοσις τῆς ὕβρεως.
ἀνθυβριστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνθύβρισιν : **ἀνθυβριστικοὶ λόγοι.**
ἀνθυγιεινός-ή-όν νεώτ. ὁ μὴ ὑγιεινός, ὁ ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν ὑγείαν, ὁ νοσηρός : **ἀνθυγιεινὴ δίαιτα, - ἀνθυγιεινὸν κλῖμα, - οἴκημα.**
ἀνθυγιεινότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνθυγιεινοῦ, ἡ νοσηρότης.
ἀνθυγιεινῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον **ἀνθυγιεινόν** βλ. λ.
ἀνθυδροφοβικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τῆς **ὑδροφοβίας** βλ. λ. συντελεστικός, ὁ χρησιμεύων πρὸς καταπολέμησιν τῆς ὑδροφοβίας.
ἀνθυδρωπικός-ή-όν νεώτ. κ. **ἀντιυδρωπικός** ὁ χρησιμεύων πρὸς καταπολέμησιν τοῦ **ὕδρωπος** βλ. λ. : **ἀνθυδρωπικὰ φάρμακα.**
ἀνθυλακτῶ-έω μτγν. ὑλακτῶ ἐναντίον τινός : Αἰλ.Ζ 14,19 **λέοντι δὲ . . βρυχομένῳ ἀνθυλακτεῖ.**
ἀνθυλάσσω μσν. **ἀνθυλακτῶ** βλ. λ.
ἀνθυλιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τῆς θεωρίας τοῦ **ὑλισμοῦ** βλ. λ. ἢ τῶν **ὑλιστῶν** βλ. λ. ἐναντιούμενος, ὁ καταπολεμῶν τὰς ὑλιστικὰς θεωρίας : **ἀνθυλιστικὰ ἐπιχειρήματα.**
ἀνθύλλιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. βοταν. τὸ φυτὸν ἀνθυλλίς βλ. λ.· 2) τὸ φυτὸν **μυοσωτίς** βλ. λ.· 3) ὑποκορ. τοῦ **ἄνθους,** ἀνθάκι, ἀνθούλι, λουλουδάκι.
ἀνθυλλίς-ίδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. **βοταν.** τὸ φυτὸν **κρῆσσα ἢ κοινὴ** βλ. λ. : Διοσκ.3,136, **ἄ. ἄνθυλλον·** 2) νεώτ. βοταν. γένος **φυτῶν** θαμνωδῶν, **ποωδῶν, ἢ πολυετῶν,** τῆς οἰκογενείας τῶν **λοβοφόρων** δημ. κοκωνόχορτο, σάρωμα ἢ σαρίχα· 3) νεώτ. εἶδ. κηλὶς ἐκ λευκῶν τριχῶν ἐπὶ τοῦ μετώπου ἵππων.
ἄνθυλλον (τὸ) μτγν. τὸ φυτὸν **ἀνθυλλίς** βλ.λ.1).
ἀνθυπάγω ἐνάγω εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ὑπαγαγόντα με εἰς δίκην καὶ ἀπολέσαντα αὐτήν : Θουκ. 7,70,4 **ὁ δὲ ἀποφυγὼν ἀνθυπάγει αὐτῶν τοὺς πλουσιωτάτους·** 2) ἀναφέρω εἴς τι, ὑπάγω εἴς τι : Ἀπολλ.Δύσκ.Ἀντων.67 C **πρὸς τὰ πύσματα αἱ εὐθεῖαι ἀνθυπάγονται,** αὐτ.264 C **τὰ ἄρθρα ἀνθυπάγεται ταῖς ἀντωνυμίαις·** 3) ἐπαναφέρω ἀμοιβαίως : Δίων Κ.ἀπ.36,22 **ἀνθυπ- τινὰς εἰς εὔνοιαν·** 4) ἐπὶ στρατοῦ, ἀνθυποχωρῶ, ἀποσύρω ἀμοιβαίως: Ἀριστείδ.1,146 **αὖθις δὲ ἀνθυπῆγε Μαρδόνιος τοὺς Λακεδαιμονίους ἀνθαιρουμένους.**
ἀνθυπαγωγή (ἡ) μτγν. τὸ ἀναφέρειν πρός τι.
ἀνθυπακοή (ἡ) νεώτ. ἀμοιβαία ὑποταγή, εὐπείθεια.
ἀνθυπακούω μτγν. ὑπακούω καὶ ἐγώ : Νικολ. Προγ. ἐν Ρ 1,314 **τῶν ὑπακούειν ἐγνωκότων ἀνθρώπων, ἀνθυπακούειν οἱ κρείττους ἐγνώκασι·** 2) ἀντιστοίχως δέχομαι, ἀναλαμβάνω.
ἀνθυπαλλαγή (ἡ) μτγν. ἀμοιβαία ἀνταλλαγή : Γραμμ. **ἀνθυπαλλαγὴ πτώσεων** ἀντικατάστασις μιᾶς πτώσεως ὑπὸ ἄλλης.
ἀνθυπαλλάσσω μτγν. ἀττ. -ττω γραμμ. ἐναλλάσσω, λέγω ἄλλο ἀντὶ ἄλλου, ἀντικαθιστῶ πτῶσιν τινὰ δι' ἄλλης : Δημήτρ.59 **τὸ τὰ αὐτὰ λέγειν δὶς διπλοῦντο ἢ ἐπαναφέροντα ἢ ἀνθυπαλλάσσοντα,** Σχόλ.Ἀριστφ.Πλ. **ἀνθυπήλλαξε γὰρ εἰπὼν ἐν τῇ σορῷ, δέον ἐν τῇ Ἡλιαίᾳ·** ‖ μέσ. δέχομαί τι ὡς ἀντάλλαγμα ἀντί τινος : Φίλ.2,440, 38 **ἐφ' οἷς εἰκότως θνητὸν ἀντὶ ἀθανάτου βίον ἀνθυπηλλάξατο.**
ἀνθυπαντῶ μτγν. ἀνταπαντῶ : Λογγῖν.Ὕφ.18 **καὶ τὸ πρὸς ἑαυτὸν ὡς πρὸς ἕτερον ἀνθυπαντᾶν.**
ἀνθύπαρξις-εως (ἡ) μσν. ἡ κινητὴ περιουσία, τὰ ἔπιπλα κλπ. : Νικήτ.Εὐγ.6,3 **καὶ πᾶσαν ἀνθύπαρξιν.**
ἀνθυπάρχω μτγν. ὑπάρχω ἀντιστοίχως, ἀντιθέτως πρός τι, ἀντίκειμαι : Πλούτ.Ἠθ.960 B **οὕτως ὑπάρχοντι τῷ λογικῷ χρῆναι τὸ ἄλογον ἀντικεῖσθαι καὶ ἀνθυπάρχειν.**
ἀνθυπασπιστής (ὁ) νεώτ. στρατιωτικὸς φέρων διάμεσον βαθμὸν μεταξὺ ὑπαξιωματικοῦ (ἐπιλοχίου) καὶ ἀξιωματικοῦ (ἀνθυπολοχαγοῦ) καὶ ὑπηρετῶν ὡς **βοηθὸς τοῦ ὑπασπιστοῦ τάγματος.**
ἀνθυπατεία (ἡ) μτγν. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀνθυπάτου : Ἡρωδιαν.7,5,3 **τὴν ἀνθυπατείαν λαχών.**
ἀνθυπατεύω μτγν. εἶμαι ἀνθύπατος : Ἡρωδιαν. 7,5,2 **ἐπίασιν ἐπὶ τὴν τοῦ ἀνθυπατεύοντος οἰκίαν.**
ἀνθυπατιανός-ή-όν μσν. ὁ τοῦ ἀνθυπάτου, ἀνθυπατικός· ‖ ἐκκλ. **ἀνθυπατιαναὶ χῶραι αἱ** ὑπὸ ἀνθυπάτου κυβερνώμεναι ἐν Ἀφρικῇ.
ἀνθυπατικός-ή-όν μτγν. ὁ τοῦ ἀνθυπάτου : ΔίωνΚ 58,7 **ἀνθυπατικῆς ἐξουσίας·** ‖ **ἀνθυπατικὴ δεκαδαρχία,** τὸ σωματεῖον τῶν ὑπατικὴν ἐξουσίαν ἐχόντων χιλιάρχων : Πλούτ.2,927 F **ἀφαιρεθέντες ὑπὸ τῆς ἀνθυπατικῆς δεκαδαρχίας.**
ἀνθυπάτισσα (ἡ) μσν. θηλ. τοῦ **ἀνθύπατος** βλ.λ.2).
ἀνθύπατος (ὁ) μτγν. μσν. (λατ. pro consule) κ. νεώτ. τοποτηρητὴς τοῦ ὑπάτου, Ῥωμαῖος ἄρχων ἔχων ἐξουσίαν ὑπάτου ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ : Πλούτ.Ἠθ. 813 D **ὑποτεταγμένης πόλεως ἀνθυπάτοις, ἐπιτρόποις Καίσαρος,** Ἐκκλ.Μην.1 σ.93 **ἤχθησαν τῷ ἀνθυπάτῳ·** 2) παρὰ Βυζαντ. τιμητικὸς τίτλος ἀνωτάτων ὑπαλλήλων τοῦ κράτους· 3) ὡς ἐπίθ. ἀνθυπατικός : Διον.Ἁλ.Ρωμ.9,16 **ἐξουσίᾳ ἀνθυπάτῳ,** αὐτ.11,62 **τὴν ἀνθύπατον ἀρχήν.**
ἀνθυπείκω μτγν. ὑποχωρῶ ἀμοιβαίως : Πλούτ. Κορ.18 **τὰς γνώμας σφῶν ἀκριβῶς εἰδότες . . ἀνθυπεῖξάν τινα ἀλλήλοις συμβιβαζόμενοι.**
ἀνθύπειξις-εως (ἡ) μτγν. ἀμοιβαία ὑποχώρη-

σις, μετριοφροσύνη : Πλούτ.Σόλ.4 καὶ ἀνθύπειξις **μετ' εὐμενείας φιλοτίμου γενομένη.**
ἀνθυπεκκαίω ἀνάπτω πῦρ ἐναντίον ἄλλου πυρός καὶ καταστρέφω αὐτό : Νικηφόρ.Προγυμν. ἐν Ρήτ.Ι,497,18 **πυρὶ πῦρ ἀνθυπεξέκαυσε Ζεύς.**
ἀνθυπεξάγω μτγν. ἐξάγω ὅν εἶχον εἰσαγάγει : Μᾶρκ.Εὐγ.Ὅρ.Ζ 354 **ὁ τῆς γενέσεως κύκλος τοὺς μὲν εἰς τὸν βίον εἰσάγων, τοὺς δ' ἀναγκαίως ἀνθυπεξάγων.**
ἀνθυπερβάλλω μτγν. ὑπερβάλλω καὶ ἐγώ.
ἀνθυπερηφανῶ-έω μτγν. κάμνω καὶ ἐγὼ τὸν ὑπερήφανον.
ἀνθυπερφρονῶ-έω μτγν. ὑπερφρονῶ καὶ ἐγώ.
ἀνθυπέρχομαι προσερπύζω καὶ ἐγὼ ὑπούλως, ἀπατῶ ἀμοιβαίως : Νικηφ.ἐν Ρήτ.Ι,601,17 **δόλῳ τὴν δολερὰν φυχὴν ἀνθυπέρχεται·** 2) γραμμ. λαμβάνω τὴν θέσιν λέξεως ἢ φράσεώς τινος.
ἀνθυπηρετῶ-έω ἀνταποδίδω ὑπηρεσίαν, ἀντιχαρίζομαι : Ἀριστλ.ΗΕὐδ.5,8 **ἀνθυπηρετεῖν γὰρ δεῖ τῷ χαρισαμένῳ.**
ἀνθυπίατρος (ὁ) **νεώτ.** στρατιωτικὸς ἢ ναυτικὸς ἰατρός, μὲ βαθμὸν ἀνθυπολοχαγοῦ.
ἀνθυπίλαρχος (ὁ) νεώτ. ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ ἱππικοῦ.
ἀνθυπισχνοῦμαι-έομαι σχόλ. κ. νεώτ. ὑπόσχομαι καὶ ἐγώ, δίδω ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν : Σχόλ.Ἀριστφ. Ἱππ.691 **φευδόμενος καὶ ἀνθυπισχνούμενος.**
ἀνθύπνη (ἡ) νεώτ. ἔντομα κολεόπτερα τῆς οἰκογενείας τῶν **μελοΐδῶν** (enthypne).
ἀνθυπνωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ δρῶν κατὰ τοῦ ὕπνου, ὁ καταπολεμῶν τὴν ὑπνηλίαν : **ἀνθυπνωτικά μέσα, - φάρμακα.**
ἀνθυπνωτικῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀνθυπνωτικὸν βλ. λ. : **ὁ καφὲς ἐπιδρᾷ ἀνθυπνωτικῶς.**
ἀνθυπό νεώτ. χημ. οὐσίαι χρησιμοποιούμεναι εἰς τὴν φωτογραφικὴν πρὸς ἀπομάκρυνσιν ἐκ τῶν ἀρνητικῶν καὶ θετικῶν φωτοτύπων καὶ τῶν τελευταίων ἰχνῶν τοῦ ὑποθειώδους νατρίου.
ἀνθυποβάλλω κ. νεώτ. φέρω ἐνστάσεις ἐναντίον τινός, ἀντερωτῶ, ἀντικρούω τὸν ἀγορεύοντα : Αἰσχίν.83 **ὅταν ὑμᾶς ἐρωτᾷ ποῖ καταφύγω . .** ἀνθυποβάλλετε **αὐτῷ, ὁ δὲ δῆμος . . ποῖ καταφύγῃ·** 2) νεώτ. ὑποβάλλω τι, οἷον ἔνστασιν, μήνυσιν, ἀναφορὰν πρὸς ἀπόκρουσιν ὑποβληθείσης κατ' ἐμοῦ ἐνστάσεως, μηνύσεως κτλ.
ἀνθυποβαστάζω νεώτ. ὑποβαστάζω ἐπίσης ἢ ἐκ τοῦ **ἀντιθέτου** μέρους.
ἀνθυποβλέπω νεώτ. ὑποβλέπω καὶ ἐγώ.
ἀνθυποβρυχιακός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τοῦ ὑποβρυχίου ἢ τῶν ὑποβρυχίων βλ. λ. : **ἀνθυποβρυχιακὴ ἄμυνα, - δίκτυα.**
ἀνθυποβρύχιον (τὸ) νεώτ. βενζινοκίνητον καὶ ταχύπλουν σκάφος μικροῦ ἐκτοπίσματος, ὡπλισμένον συνήθως μὲ ταχυβόλον καὶ προωρισμένον διὰ τὴν καταδίωξιν ὑποβρυχίων.
ἀνθυπογράφω νεώτ. ὑπογράφω ἀντὶ ἄλλου.
ἀνθυποδεικνύω νεώτ. ἀντιθέτως πρὸς ὑπόδειξιν ὑποδεικνύω καὶ ἐγώ.
ἀνθυπόδεικτος-ον μτγν. ὁ ἀντιθέτως ὑποδεικνύμενος, ὁ ἐναντίον τινὸς παρουσιαζόμενος.
ἀνθυπόδειξις-εως (ἡ) νεώτ. ἐναντία ὑπόδειξις.
ἀνθυποδηλῶ-όω νεώτ. ποιοῦμαι καὶ ἐγὼ ὑπόδειξιν ἢ ποιοῦμαι ἀντίθετον ὑπόδειξιν.
ἀνθυποκαθίστημι μτγν. θέτω εἰς τὴν θέσιν ἄλλου, ἀντικαθιστῶ.
ἀνθυποκαθιστῶ-άω νεώτ. ἀναπληρῶ τὸν ὑποκαθιστάντα.
ἀνθυποκλάζω μσν. ὑποκλίνω τὰ σκέλη, γονατίζω, πτήσσω, ἀποσύρω τοὺς πόδας : Μαν.Φυλ. Ζ ἐδ.35,7 **Σκίλλης δὲ φύλλοις ἀνθυποκλάζει λύκος.**
ἀνθυποκλέπτω μσν. κλέπτω κρυφίως καὶ ἐγώ, ἀμοιβαίως : Εὐμάθ.Μακρεμβ.Ἰσμ.6,139 **καθυποκλέπτων ἐρωτικῶς τὸ φίλημα. . ἡ δ' ἀνθυπέκλεφεν.**
ἀνθυποκλίνω μσν. ἀμοιβαίως ὑποκλίνω.
ἀνθυποκρίνομαι κ. μτγν. κ. νεώτ. Ἰων. **ἀντυποκρίνομαι** ἀποκρίνομαι, ἀνταπαντῶ : Ἡρ.6,86,2 **ὁ δὲ διωθέετο ἀντυποκρινόμενος τοιάδε·** 2) μτγν. κ. νεώτ. ὑποκρίνομαι ἀμοιβαίως : Λουκ. Οἰκ.30 **πρὸς τὴν τῆς μανίας ὑπόκρισιν ὀργὴν καὶ οὗτος ἀνθυποκρίνεται.**
ἀνθυποκρούω μσν. ὑπολαμβάνω, ἀποκρίνομαι καὶ ἐγώ : Κ.Μανασσ.2900 **πρὸς ὃν ἀνθυπεκρούετο σοφῶς ὁ βασιλεύων.**
ἀνθυποκρύπτω μσν. ὑποκρύπτω καὶ ἐγώ : Κ. Μανασσ.3801 ἀνθυπεκρύβη **τάχιον.**
ἀνθυποκτηνίατρος (ὁ) **νεώτ.** στρατιωτικὸς κτηνίατρος μὲ βαθμὸν ἀντίστοιχον πρὸς **τὸν** τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ.
ἀνθυπολαμβάνω μτγν. ἀντιθέτως ὑπολαμβάνω, ἀναλαμβάνω καὶ **ἐγὼ** ἐκ τοῦ ἐναντίου.
ἀνθυπολείπω μτγν. καταλείπω, ἀφίνω εἰς τὸ ἄλλο μέρος ὡς ἀντισήκωμα.
ἀνθυπολογίζομαι Πάπ.ἐξ ἐναντίας ὑπολογίζομαι.
ἀνθυπολογισμός (ὁ) γλωσσ. ἀνταμοιβή, ἀποζημίωσις, ἀντιστάθμισις.
ἀνθυπολογῶ-έω γλωσσ. ἀνταμείβω, ἀποζημιῶ, **ἐξισῶ**, δίδω ἀντισήκωμα.
ἀνθυπολοχαγός (ὁ) νεώτ. στρατιωτικὸς **φέρων** τὸν πρῶτον κατώτατον βαθμὸν **ἐν** τῇ ἱεραρχίᾳ τῶν ἀξιωματικῶν τῆς ξηρᾶς.
ἀνθυπομιμνήσκω μσν. ὑπενθυμίζω, ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην : Μεθόδ.442 **ἀνθυπομιμνήσκει γραφάς.**
ἀνθυπόμνυμι ὁρκίζομαι καὶ ἐγώ, βεβαιώνω ἐνόρκως τὸ ἀντίθετον : Δημ.1174,8 **ὑπομοθέντος δὲ τούτου, ἀνθυπωμόσαντο οἱ ἀντίδικοι·** 2) Ἡσ. « ἀνθυπόμνυσθαι· τὸ ἀναβάλλεσθαι δίκην, ἢ χειροτονίαν δι' ὅρκου ».
ἀνθυπομοίραρχος (ὁ) νεώτ. ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν ἀνθυπολοχαγόν.
ἀνθυποναυπηγός (ὁ) νεώτ. ὁ κατώτερος ἀξιωματικὸς τοῦ ναυπηγικοῦ κλάδου, οὗτινος **ὁ** βαθμὸς **ἀντιστοιχεῖ** πρὸς **τὸν** τοῦ σημαιοφόρου.
ἀνθυπονομευτής (ὁ) νεώτ. ὁ ἀνθυπονομεύων, ὁ ἐξ ἐναντίας ἀποκρούων ἄλλον ὑπονομεύοντα.
ἀνθυπονομεύω νεώτ. ὀρύσσω **ἀνθυπόνομον** βλ. λ. ἀνοίγω ὑπόνομον πρὸς ματαίωσιν **τῶν** ὑπονομευτικῶν **ἔργων** τοῦ ἐχθροῦ· **2)** μτφ. ἀμοιβαίως ὑποσκάπτω, πολεμῶ δολίως καὶ κρυφίως τὸν ὁμοίως πολεμοῦντα με.
ἀνθυπόνομος (ἡ) **νεώτ.** στρατ. **ὑπόνομος** κατασκευαζομένη κάτωθεν ὀχυρωμάτων πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῶν διὰ τῶν ὑπονομευτικῶν ἔργων τοῦ ἐχθροῦ ἐπιζητουμένων ἀποτελεσμάτων.
ἀνθυπονοστῶ-έω μσν. ὑπονοστῶ, ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω πάλιν : Κωνσταντ.Βασ.Μακεδ.136 **αὖθις πρὸς τὴν οἰκείαν χώραν ἀνθυπενόστησεν.**
ἀνθυποπλοίαρχος (ὁ) νεώτ. ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, ἐρχόμενος ἀμέσως ὑπὸ τὸν ὑποπλοίαρχον καὶ ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν ὑπολοχαγὸν τοῦ πεζικοῦ· ‖ **ἐν τῷ ἐμπορ.** ναυτ. ὁ τρίτος κατὰ σειρὰν ἀξιωματικός, **ἄ.** τρίτος πλοίαρχος.
ἀνθυποπτεύω ὑποπτεύω καὶ ἐγὼ τὸν ὑποπτεύοντά με : Δίων Κ 45,8 **ἀνθυπ- ἀλλήλους·** ‖ παθ. εἶμαι ὕποπτος, μὲ ὑποπτεύονται : Θουκ.3,43 **ὁ γὰρ διδοὺς φανερῶς τι ἀγαθὸν ἀνθυποπτεύεται ἀφανῶς πῃ πλέον ἕξειν.**
ἀνθυπόρυξις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ὀρύσσειν ὑπόνομον πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῶν ὑπονομευτικῶν ἔργων τοῦ ἐχθροῦ.
ἀνθυπορύσσω μτγν. ὑπορύσσω ἐναντίον τοῦ ὑπορύσσοντος, ἀνθυπονομεύω βλ.λ. : Πολύαιν.6,17 **καὶ αὐτοὶ σύριγγα ἔνδοθεν ἀνθυπώρυξαν.**
ἀνθυποσκάπτω νεώτ. ὑποσκάπτω καὶ ἐγὼ ἢ ἐκ τοῦ ἀντιθέτου ὑποσκάπτω.

ἀνθυποσμηναγός (ὁ) νεώτ. ἀξιωματικὸς τῆς ἀεροπορίας ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν ἀνθυπολοχαγὸν τοῦ πεζικοῦ.

ἀνθυπόστασις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ μετοβλητότης τοῦ πραγματικοῦ, ἤτοι τοῦ ἐν ὕλῃ ὑπάρχοντος· 2) νεώτ. ἡ ἀντικειμενικότης, τὸ ἐξ ἀντικειμένου τὸ οὐχὶ ἐκ τῆς ἰδίας ὑποστάσεως ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀντικειμενικοῦ κόσμου κρίνειν, συμπεραίνειν κττ. : Δ.Χαντσ.π.Κουμαν.ΝΛ 88 **συστήματα τὰ κατ' ἀνθυπόστασιν**, objectiv, **διάφορα τῶν κατ' ἐνδιάθεσιν, subjectiv.**

ἀνθυποστατικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατ' ἀνθυπόστασιν βλ. λ.2).

ἀνθυποστηρίζω μσν. κ. νεώτ. ἀμοιβαίως ὑποστηρίζω, ὑποστηρίζω τὸν ὑποστηρίζοντά με.

ἀνθυποστρέφω μτγν. κ. μσν. ἐπὶ νοσήματος, ὑποτροπιάζω, ἐπανέρχομαι.

ἀνθυποστροφή (ἡ) μτγν. ἐπάνοδος, ἐπιστροφή, ὑποτροπή.

ἀνθυποστροφῶ-έω μτγν. **ἀνθυποστρέφω** βλ.λ.

ἀνθυπόσχεσις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἀμοιβαία ὑπόσχεσις : Νικήτ.Εὐγεν.3,228 **ἔγνων πολλάκις . . καὶ τὴν σιωπὴν ἀνθυπόσχεσιν ξένην.**

ἀνθυποσχετικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀνθυπόσχεσιν.

ἀνθυπόσχομαι νεώτ. ποιοῦμαι ἀνθυπόσχεσιν βλ.λ.

ἀνθυποτείνομαι σχόλ. ἀποθ. ἀνθυποβάλλω, ὑποτείνομαι, προφασίζομαι ἐναντίον : Σχόλ.Δημ. 649,29 **ἀντίθεσιν ἐκ τῆς διανοίας ἀνθυποτείνεται.**

ἀνθυποτίθημι μτγν. ὑποτίθημι ἐναντίον, παρενθέτω κώλυμά τι.

ἀνθυποτίμησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ **ἀνθυποτιμῶμαι** βλ.λ., ἡ ἐναντίον ἄλλης γινομένη ὑποτίμησις βλ. λ.

ἀνθυποτιμῶμαι-άομαι μτγν. ἐναντίον δευτέρας ἐκτιμήσεως προβάλλω τρίτην, προτείνω νέαν ἀντιτίμησιν· 2) νεώτ. ὑφίσταμαι ἐξ ἀντιθέτου, οἷον ἐκ συναγωνισμοῦ, νέαν ὑποτίμησιν.

ἀνθυποτρέχω μσν. ὑποτρέχω καὶ ἐγώ, ὑπερβάλλω : Τζέτζ.'Αλληγ.'Ομ. **ἀνθυπέδραμε πρὸς κοίτην**, περὶ ποταμοῦ.

ἀνθυπουργεύω ἀντὶ καθιστῶ τὸν ὑπουργόν.

ἀνθυπούργημα (τό) ἀνταπόδοσις παρασχεθείσης ὑπηρεσίας, χάριτος, ἀντευεργέτημα.

ἀνθυπούργησις (ἡ) 'Ησ. « ἀνθυπούργησιν, ἀντευεργέτημα ».

ἀνθυπουργία (ἡ) μτγν. ἀνταπόδοσις χάριτος.

ἀνθυπουργικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τοῦ ὑπουργοῦ ἢ τοῦ ὑπουργείου ἐνεργῶν, ὁ ἀντιπολιτευόμενος τὸν ὑπουργὸν ἢ τὸ ὑπουργεῖον, τὴν κυβέρνησιν : **ἀνθυπουργικαὶ ἐνέργειαι.**

ἀνθυπουργῶ-έω ἰων. ἀντυπ- ἀνταποδίδω τι προσενεχθέν, πραχθὲν εἰς ἐμέ, οἷον ὑπηρεσίαν, χάριν, εὐεργεσίαν κττ., ἀντευεργετῶ : 'Ηρ.3,133 **ἦ μὴν οἱ ἀντυπουργήσειν ἐκείνην τοῦτο τὸ ἂν αὐτῆς δεηθῇ**, Σοφ.ἀπ.339 **ἀνθυπουργῆσαι χάριν**, Εὐρ.'Ιππ. 999 **μήτ' ἀνθυπουργεῖν αἰσχρὰ τοῖσι χρωμένοις.**

ἀνθυποφαίνω 'Επιγρ. ὑποφαίνω καὶ ἐγώ.

ἀνθυποφαρμακοποιός (ὁ) νεώτ. βαθμοφόρος τοῦ στρατιωτ. φαρμακευτικοῦ σώματος ἀντιστοιχῶν πρὸς ἀνθυπολοχαγόν.

ἀνθυποφέρω μτγν. κ. μσν. ἀνθυποβάλλω, ἐνίσταμαι ἐκ τοῦ ἐναντίου, ποιοῦμαι ἀνθυποφορὰν βλ. λ., ἀνταπαντῶ : Διον.'Αλ.Δημ.54 **πυνθάνεται γάρ, εἶτ' ἀνθυποφέρει**, Σέξτ.'Εμπ.Μαθ.7,440 **εἰώθασιν ἀνθυποφέροντες οἱ δογματικοὶ ζητεῖν**, Φώτ.Βιβλ.268,35 **οἷς ἀνθυποφέρων ὁ συνήγορος λέγει**· 2) **προξενῶ** ὀπισθοδρόμησιν, ὀλίσθησιν : Πλούτ.'Ηθ.76 D **ἀεὶ τῷ παρείκοντι κατὰ σχολὴν τῆς κακίας ἐπιτιθεμένης καὶ πρὸς τοὐναντίον ἀνθυποφερούσης**· 3) **εἰδ. παθ.** ἐπὶ τῆς σελήνης, κινοῦμαι, **φέρομαι** ἀντιθέτως : αὐτ.939 A **οἱ μὲν ἀρτεμοῦσαν οἱ δὲ λείως καὶ ὁμαλῶς ἀεὶ** τάχεσι τοῖς **αὐτοῖς** ἀνθυποφερομένην.

ἀνθυποφθάνω μτγν. κ. μσν. ὑποφθάνω, προφθάνω ἐναντίου ἄλλου, ἀντιθέτως ὁρμῶ : 'Εφραίμ. 2631,66 ὁ δ' **ἀνθυποφθὰς τοῖς κέρασι σφαγέα** ἄρας ἀπῄει κατὰ **δυσβάτων τόπων.**

ἀνθυποφορά (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ρητορ. ἀπάντησις πρὸς ἔνστασιν· ρητορικὸν σχῆμα, καθ' ὃ ὁ ἀγορεύων προβάλλει ἐνδεχομένας παρὰ τῶν ἀκροατῶν ἢ ἀντιδίκων γνώμας καὶ ἀντιρρήσεις, εἰς ἃς οὗτος οὕτω ἐκ τῶν προτέρων ἀπαντᾷ ἢ ἃς ἀνασκευάζει : Διον.'Αλ.Δημ.54 **ἴδιον δὲ δήπου σχῆμα πεύσεως, ἴδιον δ' ἀνθυποφορᾶς**, Οὐλπιν. εἰς Δημ. 2,10 « ἡ ἀνθυποφορὰ οὐχ ὁλόκληρός ἐστιν ἀντίθεσις, ἀλλὰ μέρος ἀντιθέσεως, τὸ μὲν δεχομένη, τὸ δὲ ἐνισταμένη» 'Ησ.«ἀνταπόκρισις,ἀνθυφαίρεσις».

ἀνθυποφροντιστής (ὁ) νεώτ. ἀξιωματικὸς τοῦ οἰκονομικοῦ κλάδου τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ ἰσοβάθμιος πρὸς τὸν ἀνθυποπλοίαρχον ἢ πρὸς ὑπολοχαγὸν τῆς ξηρᾶς.

ἀνθυποχώρησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἀμοιβαία ὑποχώρησις : Πλούτ.'Ηθ.903 D **τῇ εἰς τὸ ἐντὸς ἀνθυποχωρήσει.**

ἀνθυποχωρῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. ἀμοιβαίως ὑποχωρῶ· || πρὸ ὑποχωρήσαντος ἀντιπάλου καὶ αὐτὸς ὑποχωρῶ.

ἀνθυπωμοσία (ἡ) Σουΐδ. κ. νεώτ. ἔνορκος κατάθεσις ἀναιροῦσα τὴν ὑπωμοσίαν ἤτοι τὴν ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου γενομένην ἔνορκον κατάθεσιν : Σουΐδ. « ἀντὶ τοῦ ὑπειπεῖν τῇ ὑπωμοσίᾳ » (διόρθ. « ἀνθυπώμοσαν . . ὑπεῖπον »).

ἀνθυστερικός-ή-όν νεώτ. κ. **ἀντιυστερικός** ὁ συντελῶν εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ ὑστερισμοῦ βλ.λ., ὁ κατὰ τοῦ ὑστερισμοῦ χρησιμοποιούμενος : **ἀνθυστερικὴ θεραπεία, - ἀνθυστερικὰ φάρμακα.**

ἀνθυφαίρεσις-εως (ἡ) μσν. **ἀνταναίρεσις** βλ.λ., ἀμοιβαία ὑφαίρεσις.

ἀνθυφαιρῶ-έω μτγν. αὖθις ἢ ἔτι ἀφαιρῶ· || κ.παθ. προσαφαιροῦμαι ἀπό τινος : Δίων Κ 48,33 **ἀνθυφαιρέθη αὖθις** (ἡμέρα ἐμβόλιμος)· 2) μειῶ λογαριασμὸν ἀμοιβῆς : 'Επιγρ. **ἀνθυφαιρ- μισθοῦ.**

ἀνθυφίσταμαι ἀναλαμβάνω τὴν ὑποχρέωσιν, ὑφίσταμαι τὸ βάρος καὶ ἐγώ : Δημ.536,21 **ἐχρῆν γὰρ αὐτόν, ὅτ' ἐγὼ τῆς Πανδιονίκης χορηγὸς ὑπέστην ἐν τῷ δήμῳ, τότε τῆς 'Ερεχθηΐδος ἀναστάντα τῆς ἑαυτοῦ φυλῆς ἀνθυποστῆναι**· 'Ησ. ἀνθυφεστῶτα, ἀντικαθεστῶτα ».

ἀνθυφίφωνος (ἡ) νεώτ. μουσικ. ἡ ἐκ τῶν ᾠδικῶν γυναικείων φωνῶν διάμεσος μεταξὺ ὀξυφώνου καὶ βαθυφώνου, διεθν. ὅρος **μετζο - σοπράνο.**

ἀνθυφῶ-όω μσν. κ. νεώτ. ἀμοιβαδὸν ἢ ἐκ τοῦ ἀντιθέτου ἢ ὁμοίως καὶ **ἐγὼ ὑφώνω**· || **κ. παθ.** ἐξ ἀντιθέτου ὑφοῦμαι:Ψελλ.Πονημ. (ἐκδ.Βοασσ.) 65.

ἀνθῶ-έω κ. νεώτ. φύομαι, φυτρώνω, ἐπὶ τοῦ γενείου (ἅπαξ παρ' 'Ομήρ.) : 'Οδ.Λ 320 **πρὶν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους ἀνθῆσαι**, 'Επιγρ. **τυτθὸν δ' ἀνθήσαντας ὑπὸ κροτάφοισιν ἴουλον**· 2) ἐπὶ φυτῶν, φύω, ἀποκτῶ ἄνθη, ἀνθίζω βλ.λ. : 'Ησ. 'Εργ.582 **ἦμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ, . . τῆμος πιόταταί τ' αἶγες**, Θεόκρ.27,46 **ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι**· 3) μτφ. ἐπιφαίνομαι, ἐμφανίζομαι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας : Αἰσχ.'Αγ.659 **ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς**, 'Αριστφ.Λυσ. 1257 **πολὺς δ' ἀμφὶ τὰς γένυας ἀφρὸς ἤνσει** (Λακων. ἀντὶ **ἤνθει**)· 4) μτφ. εἶμαι εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας μου, ἀκμάζω ἐν ᾗ σημ. κ. τὸ ἀνθίζω : Πίνδ.Π 9,110 **ἥβας καρπὸν ἀνθήσαντα**, 'Ισοκρ.5,10 **οὐ τῆς ἡλικίας τῆς ἐμῆς δεόμενον ἀλλ' ἀνδρὸς ἀνθοῦσαν τὴν ἀκμὴν ἔχοντος**, Πλάτ. Πολ.475 A **οἱ ἀνθοῦντες ἐν ὥρᾳ** (οἱ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας των)· 5) κ. νεώτ. **γεν. ἀκμάζω**, εὐημερῶ, ἐν ᾗ σημ. κ. τὸ δημ. ἀνθίζω : 'Ησ.

Ἔργ.224 τοῖσι τέθηλε πόλις, λαοὶ δὲ ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ, Ἡρ.6,127 ἀπὸ δὲ Ἐρετρίης ἀνθεύσης τοῦτον τὸν χρόνον Λυσανίης, - ἀνθεῖ ἡ βιομηχανία· 6) ἐκδηλοῦμαι ἐν ἀκμῇ, ἐντόνως : Αἰσχ.Χο.1009 μίμνοντι δὲ καὶ πάθος ἀνθεῖ· || μτφ. διακρίνομαι, ἐπικρατῶ : Εὐρ.Ἑκ.1210 ἔζη τε Πρίαμος, Ἕκτορος τ' ἤνθει δόρυ, Ἀριστφ.Νεφ.897 ταῦτα γὰρ ἀνθεῖ διὰ τουτουσὶ τοὺς ἀνοήτους, Δημ.21,2 σφόδρα γ' ἤνθησ' ἐπὶ ταῖς ἐλπίσι . . · 7) μτφ. εἶμαι πλήρης τινός : Παυσ.9,33,6 φθειρῶν ἤνθησεν· 8) μτγν. κ. μτβ. ποιῶ τινα ἀνθεῖν.

ἀνθώδης-ους-ες μτγν. μσν. κ. νεώτ. ὁ πρὸς ἄνθος ὅμοιος : Θεοφρ.Φ1 1,21 στάχυς ἀνθώδης· 2) κ. νεώτ. πλήρης ἀνθέων : Ἰω.Δαμ.2,900 Ε οὐ μόνον ἐξ ἀνθώδους φυτοῦ, - ἀνθώδης κῆπος, - τόπος.

ἀνθών-ῶνος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. δημ. ἀνθώνας ὁ ἀνθεών, ὁ τόπος ἔνθα πολλὰ φύονται ἄνθη : ἀνθῶν εἶναι τὸ ἔαρ ὅλη ἡ πεδιὰς τῆς νήσου· || ὁ τόπος ἔνθα καλλιεργοῦνται φυτὰ ἐκφύοντα κοσμητικὰ ἄνθη : εἰς τὰ περίχωρα τῶν Ἀθηνῶν ὑπάρχουσι πολλοὶ ἀνθῶνες· || νεώτ. ἡ δι' ἀνθοκομίαν ἐν κήπῳ χρησιμοποιουμένη ἔκτασις, συγγ. ἀλτάνα βλ.λ. : ὁ ἀνθὼν τοῦ πάρκου.

ἀνθώνας (ὁ) δημ. ὁ ἀνθὼν βλ. λ.

ἀνθωνίς-ίδος (ἡ) νεώτ. εἶδος ἡδυπότου τῆς νήσου Νάξου.

ἀνθωραΐζομαι μτγν. κ. μσν. ἁμιλλῶμαι πρὸς ἄλλον εἰς τὸ ὡραΐζεσθαι, ὡς πρὸς τὸ ὡραῖον : Γρηγ.Ναζ. π. Ἀνθρ. τῶν κυμάτων κινήσεις τῷ κάλλει τῶν λειμώνων ἀνθωραΐζοντο.

ἀνθωροσκόπος (ὁ) μτγν. ἀστρολ. ὁ εἰς τὸ ἀντίθετον τοῦ ὡροσκοπίου, ὁ ὡς ἕβδομος τόπος σημειούμενος ἐν ἀποτελεσματογραφίᾳ βλ. λ.

ἀνθωροσκοπῶ-έω μτγν. ἀστρολ. εὑρίσκομαι εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ ὡροσκοπίου, ἐξ ἀντιθέτου ἐξετάζω τὸ ὡροσκόπιον : Πτολ.Τετράβ.200.

ἀνί (τὸ) (1) νεώτ. ζωολ. πτηνὰ τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀναρριχητικῶν τῆς οἰκογ. τῶν ψιττακιδῶν.

ἀνί (2) δημ. συνδ. ὑποθ. ἀνίσως καὶ ἄν, ἔστω καὶ ἄν : δ. μοιρολ. ἀνὶ κοιμᾶσαι ξύπνησε κι ἂν κάθεσ' ἔβγα ἰδές τον.

ἀνία (ἡ) κ. νεώτ. θλῖψις, πόνος, στενοχωρία, ἀνησυχία : Σοφ.Αἰ.1138 τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοὔπος ἔρχεταί τινι, Φερεκρ. ἐν Μυρμηκανθρώποις 8 ὑπὸ τῆς ἀνίας ἀνεθολοῦθ' ἡ καρδία· || ἐνεργ. αἰτία ἐνοχλήσεως : Ὀδ.Ρ 446 τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, δαιτὸς ἀνίην, αὐτ.Ο 394 ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος· || νεώτ. πλῆξις, στενοχωρία προερχομένη ἀπὸ ἔλλειψιν ἀσχολίας ἢ μονοτονίαν ἐντυπώσεων ἢ κόρον ἀπολαύσεων· 2) βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ὀρχιοειδῶν.

ἀνία (ἡ) δωρ. ἀντὶ ἡνία, χαλινός : Πινδ.Π 5,30(41) ἀνίαις ποδαρκέων.

ἀνιάζω κ. μσν. προξενῶ τινι ἀνίαν, λυπῶ : Ὀδ. Τ 323 ὅς κεν τοῦτον ἀνιάζῃ· 2) ἀμτβ Ἰων. παρατ. κ. ἀνιάζεσκον εἶμαι τεθλιμμένος, αἰσθάνομαι ἀνίαν : Ἰλ.Σ 300 κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει (ὑπερβολικῶς θλίβεται διὰ τὰ κτήματά του), Ὀδ. Χ 87 θυμῷ ἀνιάζων (ἐνδομύχως θλιβόμενος)· || κ. μσν. ἔχω ἀνίαν : Εὐστ.Ἰλ.1326,4 ἵνα λυθῇ τὸ τοῦ ἀγῶνος ἰσόρροπον καὶ μὴ ἀνιάζωσιν οἱ θεαταί.

ἀνιακκάς Σουΐδ. «ᾠδῆς ὄνομα».

ἀνίαμα-ατος (τὸ) μσν. θλῖψις, λύπη, ἄλγος : Ἰω.Χρυσ.Πανηγ.Λεοντ.284 λυπουμένων ἐπὶ τῷ κατὰ τὸν διδάσκαλον ἀνιάματι.

ἀνιαρά (τὰ) ζωολ. βλ. ἀνιαρός 6).

ἀνιαρίζω δωρ. ἀντὶ ἀνιερίζω, προσφέρω, ἀφιερώνω : Ἐπιγρ. ἀνιαρίζει κολλύρα ταῖς προπόλοις τᾶς θεῶ τρῖς χρυσέως.

ἀνιαρός-ά-όν κ. μσν. κ. νεώτ., Ἰων., ποι. ἀνιηρός-ή παραθ. Ἰων. κ. ἀνιηρέστερος ὁ προξενῶν ἀνίαν, ὀχληρός, φορτικός, ἐπὶ προσ. κ. πραγμ. : Ὀδ.Ρ 220 πτωχὸν ἀνιηρόν, Πινδ.Ο 12,11 ἀνιαραῖς ζάλαις, - ἀνιαρὰ ἡμέρα, - ἐπίσκεψις, - ψαλμῳδία· || ὁ παρέχων πράγματα, δυσκολίας : Ἀριστφ.Πλ.561 ἐχθροῖς ἀνιαροί, Λυσ.25,20 καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἀνιαρότατα ψηφιεῖσθε· 2) ἐπὶ ζῴων, ὁ παρέχων ἐνόχλησιν, ὁ βλαβερός : Ἡρ.3,108 ὅσα μὲν ψυχήν τε δειλὰ καὶ ἐδώδιμα, - πολύγονα πεποίηκε . . ὅσα δὲ σχέτλια καὶ ἀνιηρά, ὀλιγόγονα· 3) ἐπὶ προσ. κ. πραγμ., λυπηρός, θλιβερός : Τυρτ.10,4 πτωχεύειν πάντων ἔστ' ἀνιηρότατον, Θέογν.276 πόλλ' ἀνιηρὰ παθών· 4) κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἡδύς, ὁ δυσάρεστος : Εὐρ.Μήδ. 1095 εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς εἴθ' ἀνιαρὸν παῖδες τελέθουσι, Πλάτ.Πρωτ.355 Ε τὰ ἡδύ τε καὶ ἀνιαρόν, - ἀνιαρὸν ἀνάγνωσμα, - ἀνιαρὰ ἐργασία· || κ. μσν. τὸ οὐδ. εἰς τὸν πληθ. αἱ δυσάρεστοι, αἱ δύσκολοι περιστάσεις : Δημ.18,291 τοῖς γεγενημένοις ἀνιαροῖς οὐδὲν ὁμοίως ἔσχε τοῖς ἄλλοις, Νικήτ.Χων. ἐν Σάθ.ΜΒ 1,90 οὐδὲ κἀπὶ τοῖς δεῦρο νεαροῖς ὁμοῦ καὶ ἀνιαροῖς συγκυρήμασι· 5) παθ. τεθλιμμένος, οἰκτρός : Ξεν.ΚΠ 1, 4,14 ἀνιαρὸς δὲ καὶ σκυθρωπὸς ὢν σιωπῇ διῆγεν· 6) ἀνιαρόν (τὸ) νεώτ. ὡς οὐσ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν διαπηριδῶν.

ἀνιαρότης-τητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνιαροῦ, ἡ ἀνία : ἡ ἀνιαρότης τῆς ὑπαλληλικῆς ζωῆς.

ἀνιαρῶ-όω Ἐπιγρ. ἀνιερῶ, ἀνατίθημι, ἀφιερώνω.

ἀνιαρῶς ἐπίρρ. κ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνιαρὸν βλ.λ. ἐνοχλητικῶς : Σοφ.Ἀντ.416 οὐκ οἶσθα καὶ νῦν ὡς ἀνιαρῶς λέγεις, - κηρύττει, - γράφει ἀνιαρῶς· 2) λυπηρῶς, θλιβερῶς : Διον.Ἁλ.Ρωμ. 11,22 ἀνιαρῶς διακείμενοι καὶ περιφόβως, Ἰώσ. Βί.67 σφόδρα διετέθην ἀνιαρῶς· 3) ἀθλίως, οἰκτρῶς : Ξεν.Ἀπομν.1,6,4 οὕτως ἀνιαρῶς ζῆν, Σωρανάξ. Ἰατρ.1,53 ἀνιαρῶς ἔχειν.

ἀνίατα ἐπίρρ. μτγν. μσν. (τὸ οὐδ. πληθ. ἐν ἐπιρρ. σημ.) κ. δημ. ἀθεραπεύτως, ἀνεπανορθώτως : Ἰω.Χρυσ.4,907 Α σῶμα ἀνίατα νοσοῦν.

ἀνίατος-ον μσν. κ. νεώτ. Ἰων. ἀνίητος ὁ μὴ ἰατός, μὴ ἰάσιμος, ἀθεράπευτος, ἀγιάτρευτος : Πλάτ. Νόμ.877 Α ἀνίατον ἕλκος, - πάσχει ἐξ ἀνιάτου νοσήματος, - ἀνίατος πληγή, - ἄσυλον ἀνιάτων· || ὁ μὴ ἰαθείς : Τζέτζ.Ἱστ.3,551 ἐκ τῶν Περσῶν τῶν ἰατρῶν ἀνίατος ὑπῆρχεν· || μτφ. ἐπὶ ἠθ. σημ. : Αἰσχίν.3,156 μηδ' ὑπομιμνήσκετε τῶν ἀνιάτων καὶ ἀνηκέστων κακῶν, Ἀριστ.Η Νικ.1121 Β ἡ ἀνελευθερία ἀνίατός ἐστιν, - ἀνίατος μεγαλομανία, - φιλαρχία· 2) κ. μτφ. ὁ ἀδιόρθωτος : Πλάτ. Πολ. τοὺς δὲ κατὰ τὴν ψυχὴν κακοφυεῖς καὶ ἀνιάτους αὐτοὶ ἀποκτενοῦσιν, Ἀριστλ.Η.Νικ. 1165 Β,18 ἀνίατοι κατὰ τὴν μοχθηρίαν· 3) ἐνεργ. ὁ μὴ ἐπιφέρων ἴασιν ἀνωφελής, μάταιος, πρὸς οὐδὲν ἰσχύων : Ἀντιφ.2,4,12 ἀνίατος μετάνοια.

ἀνιάτρευτος-ον μσν. ὁ οὗ δὲν ἐγένετο θεραπεία πρὸς ἴασιν, ποὺ τὸν ἄφησαν ἀγιάτρευτο : Συμεὼν Συναξάρ.Ἀγ.Δημ.Μηνι.10,26 οὐκ εἴασε τὴν φρενοβλαβῆ . . προαίρεσιν ἀνιάτρευτον· 2) ὁ μὴ ἰάσεως δεκτικός, ἀγιάτρευτος.

ἀνιατρεύω μσν. ποιοῦμαι ἴασιν, θεραπεύω, γιατρεύω : Τζέτζ.Ἱστ.6,665.

ἀνιατρολόγητος-ον μτγν. ὁ ἀμαθὴς εἰς τὰ τῆς ἰατρικῆς, ὁ ἰατρικῶς ἀκατάρτιστος.

ἀνίατρος (ὁ, ἡ) κ. μσν. ὁ μὴ ἰατρός, ὁ ἀνάξιος νὰ ἀσκῇ τὴν ἰατρικήν : Ἀριστλ.Φυσ.1,8,3.

ἀνίαχος-ον ὁ ἰαχὴν ἐκβάλλων, λίαν θορυβώδης : Ἰλ.Ν 41 ἕποντο ἄβρομοι ἀνίαχοι (διορθ. αὐΐαχοι).

ἀνιάχω κ. ἀνιαχέω-ῶ ἀναβοῶ, κραυγάζω θορυβωδῶς : Ἀπολλ.Ἀργον.2,270 ἥρωες μεσηγγὺς ἀνίαχον· || οἱονεὶ δι' ἰαχῆς ἀποφαίνομαι, μεγαλοφώνως ἐγκωμιάζω : Ἀντίπατρ.ἐν ΑΠλ.4,296 ἄλλοι δ' ἄλλην γαῖαν ἀνίαχον (ὡς πατρίδα τοῦ

'Ομήρου)· 2) ἀπαντῶ, ἀποκρίνομαι μεγαλοφώνως : Νόνν.Εὐαγ.'Ιω.10,90.

ἀνιαχῶ-έω ἀνιάχω βλ. λ.

ἀνίθη (ἡ) νεώτ. βοταν. εἶδός τι δένδρου ὁμοίου πρὸς δάφνην.

ἀνιγροδέτης (ὁ) 'Ησ. « βυρσοδέψης ».

ἄνιγρον (τό) ἄ. ἄναγρον· 'Ησ. « ἐναγές ».

ἀνιγρός-ά (κ. -ή)-όν μτγν. ἀνιαρός, χαλεπός, μοχθηρός, βλαβερός : 'Ιουλ.Αἰγ. ἐν ΑΠ 7,561,3 **τὸν καὶ ἀνιγροῖς κινήσαντα γόῳ δάκρυον ἀντιπάλοις·** 2) λεπτός, γλίσχρος, ἰσχνός : 'Οππ.'Αλ.3,188 **καὶ ἀνιγραὶ μύραιναι·** 3) δθ. μτφ. φαῦλος, κακός, ἐλαττωματικός : Μανέθ.3,115 **χρόνους νεότητος ἀνιγρούς·** 4) 'Ησ. « ἀνιγρόν· φαῦλον, κακόν, ἀσεβές »· κ. « ἀκάθαρτον, δυσῶδες ».

ἀνίδεα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνίδεον βλ. λ.

ἀνιδεῖν ἀπαρ. ἀορ. ἀναβλέψαι, ἀμφ. ἐν Αἰσχ.Χο.808.

ἀνίδεος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἰδέαν, ἤτοι στοιχειώδεις γνώσεις περί τινος, οἷον ἐπιστήμης, τέχνης, πράγματος, τόπου, ὁ ἀδαής, ὁ ὅλως ἄπειρος : **ἀνίδεος ἀπὸ ποίησιν, - εἰς τὴν ἰατρικήν, - εἰς τὴν πολιτικήν, - στὴν τέχνη, - στὸ νοικοκυριό, - ἀνίδεος τοῦ τόπου, - τῶν ἐθίμων·** || δημ. ὁ μὴ πληροφορίαν, γνῶσιν ἔχων περὶ συμβάντος : **ἀνίδεος πὼς εἶχε πένθος τὸν συγχαιρόμουν·** || δημ. ὁ μὴ ὑποπτευόμενός τι, ἀνυποψίαστος : **ἦταν ἀνίδεος τῆς κλεψιᾶς ποὺ τοῦ γινόταν·** 2) συνεκδ. δημ. ὁ ἀμέτοχος κακῆς τινος πράξεως : **ἀνίδεος στὸ ἔγκλημα τοῦ παιδιοῦ του·** 3) δημ. ὁ ἀγροῖκος, ὁ ἀπολίτιστος, ὁ ἀνόητος : **χωριάτης ἀνίδεος, - ὁλότελα ἀνίδεος.**

ἀνίδιον (τό) νεώτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **σκιαδανθῶν.**

ἀνίδιος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ μηδὲν ἔχων ἴδιον, ἰδικόν του, ὁ ἀκτήμων : Βασίλ.π.Μοναστ.17,3,71 Ε **ἄπολιν, ἄοικον, ἀνίδιον.**

ἀνιδιοτέλεια (ἡ) νεώτ. ἡ ἔλλειψις ἰδιοτελείας, ἡ ἀφιλοκέρδεια.

ἀνιδιοτελής-ές νεώτ. ὁ μὴ ἰδιοτελής, ὁ μὴ ἐπιδιώκων ἴδια τέλη, ἤτοι ὠφελήματα, ὁ μὴ ἀποβλέπων εἰς τὸ ἀτομικόν του συμφέρον.

ἀνιδιοτελῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνιδιοτελῆ βλ. λ.

ἀνιδιτί ἐπίρρ. ἀνιδρωτί, ἀπόνως, ἄνευ κόπου.

ἀνιδίω ἱδρώνω οὕτως ὥστε ὁ ἱδρὼς νὰ ἐπιπολάζῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματός μου : Πλάτ. Τίμ.74 C **θερμὴν νοτίδα .. θέρους μὲν ἀνιδίουσαν.**

ἄνιδρος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἱδρῶτα ἔχων : 'Ιππ. Νούσ.399,21 **ἄνιδρός τε καὶ ἄκριτος ὁ πυρετὸς ἐπὶ πολὺν χρόνον ἔσται.**

ἀνίδρυσις-εως (ἡ) νεώτ. δημ. -η ἡ ἐκ νέου ἴδρυσις, τὸ ξαναστήσιμο· 2) ἡ ἐκ βάθρων οἰκοδόμησις, ἡ ἀνέγερσις : **ἀνίδρυσις νοσοκομείου·** || κ. μτφ. ἀνασύστασις : **ἡ ἀνίδρυσις τοῦ θεσμοῦ.**

ἀνιδρυτής (ὁ) νεώτ. ὁ ποιῶν, ἐπιχειρῶν ἀνίδρυσιν βλ.λ.

ἀνίδρυτος (-η)-ο(ν) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ καθεστώς, ὁ ἀΐδρυτος βλ. λ., ὁ ἄνευ στηρίγματος ὢν ἢ γινόμενος, ὁ πλάνης, ὁ πλανητικός : Εὐρ.ΙΤ 971 **δρόμοις ἀνιδρύτοισιν ἠλάστρουν μ' ἀεί·** 2) ἀβάσιμος, ἄστατος : Φίλ.2,451 **ἐπὶ τῷ τῆς γνώμης αὐτῶν ἀνιδρύτῳ·** 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἱδρυθείς, ἀνεγερθείς, ἐπὶ κτιρίου ἢ μτφ. οἷον ἐπὶ κόμματος, σωματείου κττ. : **τὸ μνημεῖον ἀπομένει ἀνίδρυτον·** || κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἱδρυθῇ.

ἀνιδρύτως ἐπίρρ. μσν. ἀστάτως, ἀσταθῶς, εὐμεταβλήτως : Θεοδ.Μετοχ.704,12 **ἀπαλῶς καὶ ἀνιδρύτως ἔχουσαν τὴν πόλιν.**

ἀνιδρύω μτγν. κ. νεώτ. ἀνεγείρω, στήνω : Δίων Κ 37,34 **ἄγαλμα ἀνιδρύθη, - ὁ ἀνιδρυθεὶς ναός·** || νεώτ. κ. μτφ. συνίστημι ἢ ἀνασυνίστημι : **ἀνιδρύω τράπεζαν, - ἀνιδρύθη τὸ σωματεῖον.**

ἀνιδρῶ-όω ἱδρώνω : 'Ιππ.120 C **τὰ φρικώσαντα καὶ ἀνιδρώσαντα κρισίμως.**

ἀνίδρως-ωτος-ων μτγν. ὁ ἄνευ ἱδρῶτος, ὁ ἄνιδρος.

ἀνιδρωσία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. παθολογικὴ ἐλάττωσις τῆς ἐκκρίσεως τοῦ ἱδρῶτος.

ἀνίδρωσις-εως (ἡ) ἡ ἔκχυσις ἱδρῶτος, τὸ ἵδρωμα.

ἀνίδρωτα ἐπίρρ. δημ. ἀνιδρωτί βλ.λ.

ἀνιδρωτί ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἱδρῶτος, χωρὶς νὰ ἱδρώσῃ τις, ἀνίδρωτα : 'Ιππ.72 Α **ὁκόσα ἀνιδρωτὶ περιψύχεται,** Ξεν.ΚΠ 2,1,29 **ὡς μὴ ἐπανίοιεν ἀνιδρωτί·** || μτφ. ἄνευ κόπου, ἄνευ καμάτου : 'Ιλ.Ο 228 **ἐπεὶ οὔ κεν ἀνιδρωτί γε τελέσθη,** Ξεν.ΚΠ 2,2,30 **οὐδὲν ἀνιδρωτί ποτε αὐτὸν εἶδον ποιοῦντα·** 2) βραδέως, νωχελῶς, νωθρῶς : Ξεν.Οἰκ. **ἀνιδρωτὶ ἤκουσι,** 'Αριστ.1,274 **διήγαγον ἀνιδρωτί.**

ἀνίδρωτος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἱδρώνων, ὁ ἄνευ ἱδρῶτος, ὁ μὴ γυμνάσας τὸ σῶμα του ἕως οὗ ἱδρώσῃ : Ξεν.ΚΠ 2,1,29 **ἐπεμελεῖτο .. ὅπως μήποτε ἀνίδρωτοι γενόμενοι ἐπὶ τὸ ἄριστον καὶ τὸ δεῖπνον εἰσίοιεν, - φθάσαμε ἀνίδρωτοι στὴν κορυφή·** 2) εἰδ. ἐπὶ νόσων ὁ μὴ ὑπὸ ἐφιδρώσεως ἀκολουθούμενος : 'Ιππ.Κρισ.9 **ἀνίδρωτος ἴκτερος·** 3) μτφ. ὁ ἄνευ κόπου κτώμενος : **κερδίζει ἀνίδρωτα χρήματα·** 4) ὁ μὴ προξενῶν ἱδρῶτα καὶ κόπον, ἀναπαυτικός, νωχελής, νωθρός : **ἀνίδρωτη ἐργασία, - δουλειά.**

ἀνιδρώτως ἐπίρρ. νεώτ. ἀνιδρωτί, ἀνίδρωτα, ἄνευ κόπου : **οὐδεὶς ἐπλούτησεν ἀνιδρώτως.**

ἀνίδωτα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνίδωτον βλ.λ.

ἀνίδωτος-η-ο μσν. κ. δημ. ὁ ἀόρατος, ὃν οὐδεὶς εἶδεν ἢ οὐδεὶς δύναται νὰ ἴδῃ : **ἀνίδωτη νεράϊδα, - τ' ἀνίδωτα τὰ κάλλη της·** 2) μσν. κ. δημ. ὁ οὗ ὅμοιον δὲν εἶδε τις μέχρι τοῦδε : 'Αθαν.Χρονογρ. ἐκδ. Βεν.218 **ἀνίδωτον ἐποίησε θαῦμα, - τὴν ἐστόλιζε ὀμορφιὰ ἀνίδωτη.**

ἀνίερα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνίερον βλ.λ.

ἀνιεραρχία (ἡ) μσν. ἐκκλ. ἡ ἔλλειψις ἱεραρχίας, ἡ μὴ νόμιμος ἱεραρχία : Θεοφ.Συμ.Μάγιστρ. 663 ἐκδ.Β **ὁ ἀνίερος τῷ ἀνιέρῳ τὴν ἀνιεραρχίαν ἀνιέρως ἐπεσφραγίζετο.**

ἀνιέρατος-ον μσν. ὁ ἄνευ ἱερᾶς τελετῆς.

ἀνιέρειος-ον ὁ πρὸς ὃν δὲν προσφέρεται διὰ σφαγίων θυσία : ΑΒ « ᾧ ἱερεῖα μὴ θύεται ».

ἀνιερολόγητος-ον μσν. ἐκκλ. ὁ ἄνευ ἱερολογίας γενόμενος.

ἀνιερολογήτως ἐπίρ. μσν. ἐκκλ. ἄνευ ἱερολογίας : Νικηφ.Χαρτοφύλ.Συνταγμ.5,400.

ἀνίερος (-η)-ο(ν) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἱερός, ὁ βέβηλος : Εὐρ.'Ιππ.147 **ἀνίερος ἀθύτων πελάνων** (βέβηλος ἕνεκα ἐλλείψεως θυσιῶν), Σεξτ.'Εμπ.Πυρρ.3,223 **κεφαλὴν ζῴου φαγεῖν ἀνίερον εἶναι νομίζουσι·** 2) δθ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ παρὰ τὴν ἠθικὴν γινόμενος, ὁ λίαν παράνομος, ὁ ἀνόσιος, ὁ ἄγαν ἀξιόμεμπτος, οἷον δι' ἀσέβειαν, κακοήθειαν, αἰσχρότητα κττ. : Πλούτ.'Ηθ. 144 Β **τῶν ἀνιέρων καὶ παρανόμων ὁμιλιῶν, - ἀνίεροι πράξεις, - ἀνίερη ἐκμετάλλευση·** 3) ὁ μὴ καθιερωθείς : Πλάτ.Πολ.4,461 Β **νόθον .. καὶ ἀνίερον .. παῖδα τῇ πόλει καθιστάναι·** 4) ὁ εἰς ὃν δὲν προσεφέρθησαν θυσίαι : Εὐρ.'Απ.982 **ἀμφίπολος "Αρεος ἀνιέρου·** 5) μσν. ὁ μὴ ἱερεύς : Κατηχ.Μοναχ.1,76 Β **ἀνίερον ἢ ἱερέα(ν) παύοντα τῆς λειτουργίας οὐκ ἔξεστι δέχεσθαι ἐξομολογήσεις·** 6) μσν. ἐκκλ. ὁ ἀσεβὴς ἢ ὁ μὴ χριστιανός : Μηνι.2,6 ᾠδὴ 5 **ἱερωσύνης τὸ ἱερὸν ἔνδυμα φορέσας .. τοὺς ἀνιέρους ἐφώτισας.**

ἀνιερῶ-όω κ. μτγν. ἀφιερῶ, ἀνατίθημι, καθιερῶ, ἐπὶ ἀνθρώπων ἐπικαλουμένων τὴν μῆνιν τῶν θεῶν ἐφ' ἑαυτοὺς ἢ ἑτέρους, ἐν περιπτώσει κακῆς πίστεως ἤτοι παραβάσεως τῶν ὑπεσχημένων· Πλούτ.'Ηθ.676 Α **τῷ Διονύσῳ τὴν πίτυν ἀνιέρωσαν,** 'Επιγρ. **ἀνιεροῖ 'Αντιγόνη Δάματρι·** .. κ.

παθ. καθιεροῦμαι, γίνομαι ἱερός : Στραβ.9,419 **τὸ πεδίον τὸ ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων ἀνιερωθὲν αὖθις κατεγεώργουν**· 2) ἐμφανίζω τι ὡς ἱερόν : Κλήμ.Ἀλ.Προτρ.10 **Διήγησαι ἡμῖν καὶ τὰ ἄχρηστα χρηστήρια εἰ δὲ βούλει . ., καὶ τοὺς ὀνείρων κριτὰς ἀνιέρου**· 3) Ἡσ. « ἀνιεροῦσθαι, εἰς θυσίαν κρίνεσθαι ».

ἀνιέρως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνίερον βλ.λ.2).

ἀνιέρωσις-εως (ἡ) Ἐπιγρ. κ. μτγν. ἀφιέρωσις, καθιέρωσις : Διον.Ἀλ.Ρωμ.9,60 **ἀνιέρωσις ἱεροῦ**, Ἐπιγρ. **τᾶς τε πόλιος καὶ τᾶς χώρας τὰν ἀνιέρωσίν τε καὶ ἀσυλίαν.**

ἀνιερωστὶ ἐπίρρ. ἀνιέρως βλ. λ. : Ἡράκλειτ. Φιλ.14 **τὰ γὰρ νομιζόμενα κατ' ἀνθρώπους ἀνιερωστὶ μυεῦνται.**

ἀνιζέτ (ἡ) νεώτ. (γαλλ.) ἡ ἐξ ἀνίσου βλ.λ. ρακή.

ἀνίζησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ὑπὲρ τὴν κανονικὴν ἐπιφάνειαν ἀνύψωσις τμήματος τοῦ ἐδάφους, ἀντίθ. **καθίζησις.**

ἀνίη (ἡ) Ἰων. ἀνία βλ.λ.

ἀνίημα (τὸ) ἐπιγρ. δύσθυμος διάθεσις.

ἀνίημι-ης κ. **-ιεῖς** (ἐν Ἰλ.ὡς ἐκ τύπ. ἀνιέω) παρατ. **ἀνίην, -ίεις, -ίει,** Ἰων. κ. **ἠνίει,** ἐπ. Ἰων. κ. **ἀνίεσκε,** μέλλ. ἀνήσω, ἀόρ. **ἀνῆκα,** Ἰων. **ἀνέηκα** (ὑποτ. **ἀνῶ,** προστ. **ἄνες,** ἀπ. **ἀνεῖναι,** μτχ. **ἀνείς**) παρακ. **ἀνεῖκα,** παθ. **ἀνίεμαι -ιέμενος,** μέλλ. **ἀνεθήσομαι** ἀόρ. **ἀνείθην -εθείς,** παρακ. **ἀνεῖμαι,** γ' πληθ. **ἀνέωνται,** ἀπαρ. **ἀνεῶσθαι** (**ἀνα** = πρὸς τὰ ἄνω, ἐπάνω **-ἵημι**) ἐγείρω, σηκώνω, ρίπτω, πέμπω πρὸς τὰ ἄνω : Ὀδ.Δ 568 **ἀήτας ὠκεανὸς ἀνίησιν**· || ἐπὶ ναμάτων, ἀναβλύζω, κάμνω νὰ ἀναβλύσῃ : Εὐρ.Βακχ.766 **κρήνας ἐπ' αὐτὰς ἃς ἀνῆκ' αὐταῖς θεός**· || ἐπὶ γῆς, ἐκφύω, κάμνω νὰ φυτρώσῃ : Ξεν.Κυν.6,25 **μὴ παραλείπειν μηδέν, ὧν ἡ γῆ ἀνίησιν**· || δθ. συνεκδ. ἐκ τῶν κάτω φέρω ἐπάνω· κ. παθ. φέρομαι ἐπάνω : Αἰσχ.Χο.489 **ὦ γαῖ' ἄνες μοι πατέρ' ἐποπτεῦσαι μάχην,** Πλάτ. Κρατ.403 Α **ὅτι ἐκ τῆς γῆς κάτωθεν ἀνίεται πλοῦτος,** Παυσ.Βοιωτ.9,10,1 **ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὀδόντων ἀνεῖναι τὴν γῆν**· || μτφ. ἐν τῇ σημ. φύω καὶ φύομαι καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων : Σοφ.ΟΤ 1405 **γάμοι, ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες πάλιν ἀνεῖτε ταὐτοῦ σπέρμα**· 2) ἐκπέμπω, ἀναδίδω : Εὐρ.Ὀρ.277 **πνεῦμ' ἐκ πνευμόνων ἀνίει,** Θουκ. 2,77 **ὕλη ἀπὸ ταὐτομάτου φλόγα ἀνῆκεν**· 3) δθ. παρακινῶ τινα νὰ σηκωθῇ, διεγείρω, προτρέπω : Ἰλ.Η 25 **μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν,** Ὀδ.Θ 73 **μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν**· 4) ἀφήνω τινὰ νὰ ἀνέλθῃ : Ξεν.Ἑλλ.2,4,11 **οἱ δὲ ἀπὸ τῆς φυλῆς ἐπεχείρησαν μὴ ἀνιέναι αὐτούς**· || κ. ἀμτβ. ποιοῦμαι ἐμὲ αὐτὸν νὰ ἀνέλθῃ : Ὀδ.Μ 105 **τρὶς μὲν ἀνίησι, τρὶς δὲ ἀναρροιβδεῖ**· 5) συνεκδ. ἀφήνω τινά : Ἰλ.Β 71 **ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν**· || δθ. ἀπαλλάσσω ἀπό τινος, ἐλευθερώνω : Σοφ.Ἀντ.1101 **κόρην μὲν ἐκ κατώρυχος στέγης ἄνες**· || κ. ἐπιτρέπω : Πλάτ. Λάχ.179 Α **ἀνεῖναι αὐτοὺς ὅ,τι βούλονται ποιεῖν,** Ξεν.ΚΠ 4,6,3 **ἀνεὶς αὐτῷ θηρᾶν**· || ἀφήνω ἀτιμώρητον : Πλάτ.Νομ.637 Β **ἀνιέμενοι ὑβρίζουσι,** Ξεν.Ἑλλ.2,3,51 **εἰ ἀνήσομεν ἄνδρα φανερῶς τὴν ὀλιγαρχίαν λυμαινόμενον**· 6) (**ἀνὰ** = ὀπίσω, ξανὰ ἢ πρὸς τὰ ἀνοικτὰ **-ἵημι**) ἀφήνω τινὰ ἤ τι νὰ ἔλθῃ ὀπίσω, δθ. ἐπανάγω, ἐπαναφέρω : Ὀδ.Σ 265 **εἴ κεν μ' ἀνέσει θεός**· || ἐπαναφήνω, δθ. λύω, ἢ ἀνοίγω : Ἰλ.Φ 537 **πύλας ἄνεσαν** (ἤνοιξαν), Ὀδ.Ο 359 **δεσμῶν ἀνίει** (ἔλυσεν ἐκ τῶν δεσμῶν), Εὐρ.ΙΑ 325 **σήμαντρ' ἀνεὶς** (ἐκλύσας, χαλάσας τὰς σφραγῖδας)· 7) κ. μεσ. εἶμαι ἐλεύθερος, λύομαι, γυμνοῦμαι ἀπό τινος ἢ δι' ἐμὲ γυμνῶ τι (ἐκδέρω) : Ἰλ.Χ 80 **κόλπον ἀνιεμένη,** Ὀδ. Β 300 **αἶγας ἀνιεμένους** (ἐκδέροντας), Σοφ.Ἠλ. 516 **ἀνειμένη . . ἂν στρέφει** (ἐλευθέρα οὖσα)· 8) συνεκδ. χαλαρῶ, ἐπὶ τόξου, ἐπὶ χορδῶν, ἡνίων, σχοινίων κττ. : Πλούτ.Περ.11 **τῷ δήμῳ τὰς ἡνίας ἀνείς,** Πλούτ.Παιδ.Ἀγ.9 C **τά τόξα καὶ τὰς λύρας ἀνίεμεν, ἵν' ἐπιθεῖναι δυνηθῶμεν**· κ. μεσ. κ. παθ. χαλαροῦμαι : Ἀριστλ.ΖΙ 5,7,16 **τοῖς γηράσκουσιν ἀνεῖται ἡ συντονία,** Ἀπ.Πρατίν.5 **μήτε σύντονον** (ἁρμονίαν) **δίωκε, μήτε τὰν ἀνειμέναν** (χαλαρὰν) **μοῦσαν**· 9) δθ. μτφ. μαλθακύνομαι, ἰδίως ἐν χρ. ἐν τῇ μτχ. ἀνειμένος : Θουκ.1,6 **ἀνειμένῃ τῇ διαίτῃ εἰς τὸ τρυφερώτερον διέστησαν**· || **ἀνειμένος βίος** ὁ ἄνετος, ὁ ἀταλαίπωρος, ὁ μαλθακός· **ἀνειμέναι παιδιαὶ** αἱ μὴ ἐπίπονοι· **ἀνειμένη φωνὴ** ἡ ἀσθενής, ἡ σεσυρμένη· **τὸ ἀνειμένον** ὡς οὐσ. ἡ ἄνεσις, ἡ ραστώνη, ἡ ραθυμία, ἡ μαλθακότης, ἡ ἀμέλεια, τὸ εἰς ἡδονὰς ἔκδοτον· 10) μτφ. μετριάζω : Ἀριστφ.Σφ.574 **τῆς ὀργῆς ὀλίγον τὸν κόλλοπ' ἀνεῖμεν**· || δθ. χαλαρῶς, λίαν πράως φέρομαι : Ἀριστλ.Οἰκ.1,5 **ἐν τῇ ὁμιλίᾳ πρὸς δούλους μήτε ὑβρίζειν μήτε ἀνιέναι**· 11) ὀκνῶ, ἀμελῶ, παραιτῶ τι : Σοφ.ΟΒ 1608 **οὐδ' ἀνίεσαν στέρνων ἀραγμούς,** Εὐρ.Ἱκ.1042 **φυλακὰς ἀνῆκα**· || ἀπαλλάσσω : Εὐρ.Ἀνδρ.532 **ὦ φίλος φίλος, ἄνες θάνατόν μοι** (χάρισέ μου τὴν ζωή)· || κ. παθ. παραμελοῦμαι, χαλαροῦμαι : Εὐρ.Ὀρ.941 **ὁ νόμος ἀνεῖται**· 12) μτβ. κ. ἀμτβ. ἀφήνω, παύω, λήγω : Ἡρ.4,28 **ὕων οὐκ ἀνίει,** Εὐρ.Ὀρ.297 **ὅταν μ' ἀνῇ νόσος μανίας,** αὐτ.Μήδ.455 **σὺ δ' οὐκ ἀνίης μωρίας λέγουσ' ἀεί**· 13) ἐπὶ γῆς, καταλείπω, ἀφήνω ἀκαλλιέργητον : Θεοφρ.ΦΙ 8,11,9 **ἀνιᾶσι τὰς ἀρούρας ἀσπόρους δύο ἔτη**· 14) εἰδ. ἀφήνω ἀκαλλιέργητον χῶρον τινὰ ἀφιερῶν αὐτὸν οὕτω εἰς θεόν : Θουκ.4,116 **τέμενος ἀνῆκεν ἅπαν,** Πλούτ.Πόπλ.8 **ἀργὸν παντάπασι τὸ χωρίον ἀνιέντες τῷ θεῷ**· || κ.ἐπὶ ζῴων, ἀφιερῶ ἀφήνων αὐτὸ ἐλεύθερον· 15) κ. μεσ. κ. παθ. γίνομαι ἀφιέρωμα ἢ θῦμα εἰς θεόν τινα : Σοφ.Αἴ.1214 **νῦν δ' οὗτος ἀνεῖται στυγερῷ δαίμονι**· 16) ἐπιδίδομαι, ἀφοσιώνομαι εἴς τι : Ἡρόδ.2,165 **ἀνέωνται ἐς τὸ μάχιμον** (εἶναι ἀφωσιωμένοι εἰς τὰ πολεμικά)· 17) διαλύω, ἀναμιγνύω : Θεοφρ.π.Ἀνέμ.58 **διυγραινομένων καὶ ἀνιεμένων.**

ἀνίηρ Ἡσ. « βοτάνη τις ».

ἀνιηρός-ή-όν Ἰων. ἀνιαρὸς βλ.λ.

ἀνίκα δωρ. ἡνίκα βλ.λ.

ἀνικανοποίητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἱκανοποιήσεως ὑλικῆς ἢ ἠθικῆς, ἀναποζημίωτα, ἀδικαίωτα : **δὲν θὰ ὑποχωρήσω ἔτσι ἀνικανοποίητα**· || ἄνευ ἐπαρκοῦς ἀμοιβῆς ἢ ἠθικῆς ἀναγνωρίσεως.

ἀνικανοποίητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἱκανοποιηθείς, μὴ ἐκπληρωθείς, πραγματοποιηθείς : **οἱ πόθοι μου ἔμειναν ἀνικανοποίητοι**· 2) μὴ εὐχαριστούμενος, μὴ ἀρκούμενος, μὴ ἀνταμειβόμενος ἐπαρκῶς : **μένει ἀνικανοποίητος ἀπὸ τὴν ἐργασία του**· || συνεκδ. ἀκόρεστος, ἄπληστος· 3) μὴ τυχὼν ἱκανοποιήσεως ὑλικῆς ἢ ἠθικῆς διὰ προσγενόμενον εἰς αὐτὸν ἀδίκημα, ἀδικαίωτος, ἀναποζημίωτος : **δὲν θὰ μείνῃ ἀνικανοποίητος διὰ τὴν προσβολήν.**

ἀνικανοποιήτως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνικανοποίητον, ἀνικανοποίητα βλ.λ.

ἀνίκανος (-η)-ο(ν) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἱκανός, μὴ ἐπαρκῶν, ἀκατάλληλος, ἀδέξιος, ἀνεπιτήδειος : Ἡλιόδ.Αἰθ.2,30 **ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνίκανος δῶρόν γε λαμβάνειν,** Θεόδ.Μετοχ.75,2 **ἀφυεῖς ἔμελλον καὶ ἀνίκανοί τινες ὀφθῆναι, - ἀνίκανος ἄνθρωπος, - ἀνίκανος γιὰ τέτιες δουλιές**· 2) νεώτ. εἰδ. ὁ ἕνεκα σωματικῆς διαμαρτίας ἢ ἀσθενείας, ἀδαημοσύνης ἀκατάλληλος, οἷον διὰ στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, δι' ἱερωσύνην, ἐργασίαν· 3) νεώτ. ἰατρ. ὁ μὴ ἱκανὸς πρὸς συνουσίαν, πρὸς ἀναπαραγωγήν· 4) νεώτ. νομ. ὁ ὑπὸ τοῦ

νόμου στερούμενος ὡρισμένων δικαιωμάτων· 5) ὁ μηδὲν εὑρίσκων δι' ἑαυτὸν ἱκανόν, ἤτοι ἐπαρκές, ὁ ἀκόρεστος: Ἀρρ.Ἐπικτ.4,1,106 **τί ἄπληστος εἶ; τί ἀνίκανος; τί στενοχωρεῖς τὸν κόσμον;**

ἀνικανότης-ητος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ μὴ ἐπαρκεῖν, ἔλλειψις ἱκανότητος, δεξιότητος, ἡ ἀνεπάρκεια πρός τι· 2) νεώτ. εἰδ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνικάνου ἤτοι ἀκαταλλήλου, οἷον διὰ στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ἐργασίαν, χειροτονίαν, προαγωγὴν κττ.: **μερική, - ὁλικὴ ἀνικανότης, - ἀσφάλεια ἀνικανότητος·** 3) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἔλλειψις ἱκανότητος πρὸς συνουσίαν κ. ἀναπαραγωγήν· 4) νεώτ. νομ. ἡ ἔλλειψις ἱκανότητος πρὸς τὸ δικαιοπρακτεῖν.

ἀνικάνως ἐπίρρ. μτγν. μσν. κ. νεώτ. ἄνευ ἱκανότητος, ἀδεξίως, ἀνεπιτηδείως: Θεόδ.Μετοχ.176,8 **ἀναξίως καὶ ἀνικάνως ἀποδιδόναι τῆς προσηκούσης ἀρετῆς ἑκατέρῳ,- ἀνικάνως ἐκυβέρνησεν.**

ἀνικεί ἐπίρρ. μτγν. κ. ἀνικί ἄνευ νίκης: Δίων Κ.61,21 **τὸν στέφανον τὸν τῶν κιθαρῳδῶν ἀνικὶ ἔλαβε.**

ἀνικετεύτως ἐπίρρ. ἄνευ ἱκεσίας: Εὐρ.ΙΑ 1003 **ἱκετεύοντες ἧξετ' εἰς ἴσον, εἴτ' ἀνικετεύτως.**

ἀνίκητος (-η)-ο(ν) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ., δωρ. **ἀνίκατος** ὁ μὴ νικηθεὶς ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ νικηθῇ, ἀήττητος, ἀκαταμάχητος, ἀκατάβλητος: Ἡσ.Θ 489 **υἱὸς ἀνίκητος,** Σοφ.Ἀντ.781 **ἔρως ἀνίκατε μάχαν,** Πλάτ.Πολ.2,375 Β **ἄμαχον καὶ ἀνίκητον θυμόν,** Πλούτ.Ἀλεξ.14 **ἀνίκητος εἶ, ὦ παῖ, - ὁ ἀνίκητος πυγμάχος·** || ἀνυπέρβλητος: **ἀνίκητον κάλλος·** 2) μτγν. **ἀνίκητος λεύκη** εἶδος ἐμπλάστρου: Γαλ.12,487· 3) **ἀνίκητον** (τὸ) ἄνηθον βλ. λ.· || κ. τὸ θαμνῶδες φυτὸν σμῖλαξ, δημ. ἀρκουδόβατος: Ψ Διοσκ.3,60 « τὸ ἀνίκητον βοτάνης εἶδος, ἡ σμῖλαξ ἡ τραχεῖα ».

ἀνικήτως ἐπίρρ. μτγν. κ. Ἡσ. ἄνευ ἥττης, ἀκαταβλήτως, Ἡσ. « ἀτρώκτως, ἀνικήτως ».

ἀνικί ἐπίρρ. ἀνικεί βλ. λ.

ἀνικία (ἡ) ἔλλειψις νίκης (δ.γρ. ἀδικία): Ἀριστλ. Μεταφ.99 D 24 **ἀνικία καὶ κρίσις ἢ μῖξις.**

ἀνικλώμενον Ἡσ. « ἀνακαθαιρόμενον ».

ἀνικμάζω ἰκμάζω, εἶμαι χλωρός, ὑγρός· 2) μτγν. παθ. ἀποβάλλω τὴν ἰκμάδα μου, ξηραίνομαι: Διοσκ.4,65 **πρὶν ἢ ἀνικμασθῆναι πᾶν τὸ ὑγρόν.**

ἀνίκμαντος-ον ἄβρεκτος, ἀνάρδευτος, ἀπότιστος.

ἀνικμοπραξία (ἡ) μτγν. ἄνικμος, ματαία πρᾶξις.

ἄνικμος-ον κ. μσν. ὁ ἄνευ ἰκμάδος, ὁ ξηρός: Ἀριστ.Πρ.906 Β 19 **ἡ δὲ Λιβύη ἀμμώδης καὶ ἄνικμος,** Παῦλ.Σιλ.110 **κρήνη, ἢ χείματος παρόντος ἀνικμός ἐστι πᾶσα.**

ἀνικμῶ-άω μσν. ἀναξηραίνω, κάμνω τι ξηρόν: Ἰωσ.Γενέσ.66,21 **ἀνικμωθῆναι.**

ἀνίκμως ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ ἰκμάδος, ξηρῶς.

ἀνίκω ἐπιγρ. ἀνήκω, φθάνω τι: Ἐπιγρ. **εἰς δόξαν ἀνίκοντα τῇ πόλει.**

ἀνίλαστος-ον μτγν. ὁ μὴ ἐξιλεούμενος ἢ μὴ ἐξιλεωμένος, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ καταπραΰνῃ, ἀδυσώπητος, ἀνηλεής, ἄσπλαχνος: Πλοῦτ.Ἠθ.170C.

ἀνίλεως-ων μτγν. δ.γρ. ἀνήλεως βλ. λ.

ἀνιλίδια (τὰ) νεώτ. χημ. ὀργανικαὶ ἑνώσεις, προερχόμεναι ἐξ ὀργανικῶν ὀξέων.

ἀνιλίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἕνωσις ἐξ ἀποστάξεως τοῦ ἰνδικοῦ, τῆς λιθανθρακοπίσσης κ. ἄ. χρήσιμος ἐν τῇ βιομηχανίᾳ διὰ κατασκευὴν χρωστικῶν οὐσιῶν· ἄλλως **ἀμινοβενζόλιον.**

ἀνιλινοπυρίνη (ἡ) νεώτ. σκευασία φαρμακευτικὴ εἰς κόνιν ἄχρουν, χρησιμοποιουμένη κατὰ τῆς γρίππης, ὀξέων ρευματισμῶν κ.ἄ.

ἀνιλινοτυπία (ἡ) νεώτ. φωτογραφικὴ μέθοδος τυπώσεως, καθ' ἣν ἡ πρὸς ἐμφάνισιν εἰκὼν ἐκτιθεμένη εἰς ἀτμοὺς ἀνιλίνης ἐμφανίζεται μέλαινα ἐπὶ λευκοῦ περιθωρίου.

ἄνιλλος (ὁ) ἢ **ἀνίλλος** νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **καράβων.**

ἀνίλλω μτγν. δ. γρ. τοῦ **ἀνείλλω** βλ. λ. ἐκτυλίσσω, ἀναπτύσσω κατ' ἔκτασιν, ξετυλίγω.

ἀνίλλωμα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ ἀνάβλεμμα: Πολυδ.2,54.

ἀνιλόκρη (ἡ) νεώτ. κ. -α μαλακόστρακα τῆς οἰκογενείας τῶν **ὀνισκιδῶν** ζῶντα παρασιτικῶς ἐπὶ ἰχθύων, τινὰ δὲ καὶ ἐλευθέρως πλέοντα.

ἀνιλυσπῶμαι-άομαι Ἡσ. « ἀναρριχῶμαι »· ἐσφ. γρ. ἀνειλισπῶμαι.

ἀνιμαλισμός (ὁ) κ. **ἀνιμαλιταρισμός** νεώτ. περιληπτ. οἱ θρησκεῖαι αἱ ἀποδίδουσαι θείας ἰδιότητας εἰς ζῷα, θεοποιοῦσαι ζῷα, ἄ. ζῳολατρεία.

ἀνιμαλιταρισμός (ὁ) νεώτ. ὁ ἀνιμαλισμός βλ.λ.

ἀνίμαστος-ον μτγν. ποι. ἀμαστίγωτος, μὴ δαρείς: Νονν.Εὐαγγ.Ἰω.19,3.

ἀνιμάτο νεώτ. (Ἰταλ.) μουσικὸς διεθνὴς ὅρος δηλῶν τὴν ἔντονον καὶ ζωηρὰν ἐκτέλεσιν τῆς μουσικῆς περικοπῆς, ἐφ' ἧς ἡ λ. αὕτη σημειοῦται.

ἀνιμένω δημ. ἀναμένω, προσδοκῶ, περιμένω: Ἐρωτοκρ.Α 514 **πῶς νὰ 'ρθῃ κι ὁ τραγουδιστὴς καὶ μὲ χαρὰ ἀνιμένει.**

ἀνίμη (ἡ) νεώτ. ζῳολ. κ. **ἀνιούμα** νηκτικὸν πτηνὸν τῆς Ἀφρικῆς ἄ. παλαμήδεια.

ἀνίμησις-εως (ἡ) ἡ ἀνύψωσις, ἀνέλκυσις: Ἀνων. π.Σουΐδ. ἐν λ. Ἀχέρων: **ἀνίμησις ὑδάτων καὶ κατάποσις.**

ἀνιμίκιος-ον νεώτ. παλαιογ. εἰδ. ὄνομα μιᾶς περιόδου τοῦ παλαιοζωϊκοῦ αἰῶνος ἐν Β. Ἀμερικῇ.

ἀνιμικίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτὸν σύνθετον ἐξ ἀργύρου καὶ ἀντιμονίου.

ἀνιμισμός (ὁ) νεώτ. θρησκειολ. περιληπτικῶς αἱ παλαιαὶ θρησκευτικαὶ πίστεις εἰς τὴν ὕπαρξιν πνευμάτων καὶ φαντασμάτων, ἅμα δὲ καὶ ἡ δεισιδαιμονία, καθ' ἣν αἱ ἐκδηλώσεις διαφ. φυσικῶν φαινομένων προέρχονται ἐξ ἐνοικούντων ἐν τῇ φύσει πνευμάτων· || ὁμ. περιληπτικῶς αἱ πίστεις εἰς αὐτοτελῆ μετὰ θάνατον ὀντότητα τῶν ψυχῶν τῶν προγόνων καὶ ἡ πρὸς ταύτας ἀπονεμομένη λατρεία, ἡ ψυχολατρεία βλ. λ.

ἀνιμῶ-άω (ἀνὰ - ἱμάς) π. ἀττ. μόνον ἐνεστ. κ. παρατ. ἕλκω ἐπάνω, ἀνασύρω δι' ἱμάντων: Θεοφρ. Φl 4,3,5 **τὰ φρέατα εἶναι ἑκατὸν ὀργυιῶν, ὥστε ὑποζυγίοις ἀπὸ τροχαλιᾶς ἀνιμᾶν·** || γεν. ἀνασύρω, ἕλκω πρὸς ἐπάνω: Ξεν.Ἀν.4,2,8 **ἄλλοι.. ἀναβάντες ὡς ἐδύναντο ἀνίμων ἀλλήλους τοῖς δόρασι·** || παθ. **ἀνιμῶμαι** κ. μεσ. ἐν ταῖς αὐταῖς σημ., ἀόρ. **ἀνιμήθην,** παρακ. **ἀνίμημαι**: Πολύαιν.374 **ἀγκύρας ἀνιμῶντο,** Διογ.Λ ἐν Φερεκρ. 1,116 **ἀνιμηθέντος ἐκ φρέατος ὕδατος,** Λουκ.Ἀλ. 50 **ἀνιμήσθω ὁ ἰχθύς·** || ἐκβάλλω, ἐξάγω: Θεοφρ.Ἀπ.14,8 **οἱ μύες.. κατεσθίειν καὶ χρυσίον, διὸ καὶ ἀνατέμνοντες αὐτοὺς οἱ ἐν τοῖς χρυσείοις τὸν χρυσὸν ἀνιμῶνται·** || σηκώνω: Ἱερ.π.Στοβ.491,19,26 (ἐλέφας) **ἀνιμᾶται τῇ προβολῇ φόρτον μέγαν·** 2) ἀμτβ. ἐγείρομαι, σηκώνομαι: Ξεν.Ἱππ.7,1 **ὡς μήτ' ἂν ἀνιμῶν** (ἐγείρων ἑαυτόν).

ἀνίγκα (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ποικιλοπτέρων νηκτικῶν πτηνῶν ἐκ τῶν **πυγοποδιδῶν,** τῆς ὁμοιογεν. τῶν **φαλακροκοράκων,** ἰχθυοφάγον διαιτώμενον παρὰ τὰς ὄχθας λιμνῶν καὶ ποταμῶν.

ἀνιξία (ἡ) νεώτ. εἶδος μυκήτων τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀσκομυκήτων τῆς οἰκογ. τῶν **περισποριδῶν.**

ἀνιοβόλος-ον νεώτ. ὁ μὴ δηλητηριώδης, ἐπὶ ὄφεων.

ἀνιόν (τὸ) νεώτ. τὸ κατὰ τὴν ἠλεκτρολυτικὴν διάσπασιν ἀρνητικῶς πεφορτισμένον ἰόν.

ἄνιος-ον ἀνιαρὸς βλ. λ.: Αἰσχ.Πέρσ. **ἄνι' ἄνια κακὰ νεόκοτα·** 2) Ἡσ. « ἄνιος· ἀνατεπείς »·

ἀνίουλος-ον μσν. ἐπὶ μείρακος, ὁ μὴ ἔχων ἴουλον, εἰς οὗ τὰς παρειὰς δὲν ἤρχισαν νὰ ἀναφαίνωνται ἴουλοι, πρβλ. δημ. ἀμούστακος: Χριστοδ.Ἔκφρ.136 **ἀνίουλος Ἀχιλλεύς.**

ἀνιοχίων Ἐπιγρ. δωρ. ἡνιοχεύων.

ἀνίοχος (ὁ) δωρ. ἡνίοχος βλ. λ. : Πινδ.Ν 6,75 **χειρῶν τε καὶ ἰσχύος ἀνίοχον.**

ἀνιππεύω ἀνέρχομαι οἱονεὶ ἔφιππος, ποι. ἐπὶ τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου : Εὐρ.Ἴων 41 **κυρεῖ δ' ἀνιππεύοντος** (διόρθ. ἅμ' ἱππεύοντος).

ἀνιππία (ἡ) Ἐπιγρ. φόρος ἀπαλλακτικὸς τῆς ἐν τῷ ἱππικῷ ὑπηρεσίας : Ἐπιγρ. **ἀνιππίας τέλος.**

ἄνιππος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων ἵππον νὰ ἱππεύσῃ, ὁ ἐστερημένος ἵππου, ἀντίθ. ἱππότης : Σοφ. ΟΚ 899 **πάντα λεὼν ἄνιππον ἱππότην τε·** ‖ ὁ μὴ ὑπηρετῶν ἐν τῷ στρατῷ ὡς ἱππεύς : Ἡρ.1,215 **ἱππόται δέ εἰσι . . καὶ ἄνιπποι καὶ τοξόται τε καὶ αἰχμοφόροι·** ‖ νεώτ. εἰδ. στρατιώτης τοῦ ἱππικοῦ ἢ τοῦ πυροβολικοῦ μὴ ἔχων ἵππον : **ἄνιπποι ἄνδρες, - ἄνιππος ἴλη·** 2) κ. νεώτ. ἐπὶ τόπου, ὁ μὴ ἔχων, μὴ ἐκτρέφων ἵππους· 3) ἀνίκανος νὰ ἱππεύῃ, μὴ γνωρίζων ἱππασίαν : Πινδ.Παιᾶν.3,27 **ἀνιππός εἰμι καὶ βουναμίας ἀδαέστερος,** Πλούτ. Ἠθ.100 Α **μὴ ἱππεύειν ἄνιππον·** 4) ἐπὶ τόπου ἢ χώρας, ἀκατάλληλος, μὴ ἐπιτήδειος πρὸς ἱππασίαν, ἀντίθ. ἱππάσιμος : Ἡρ.2,108 **ἄνιππος καὶ ἀναμάξευτος,** Διαν. Ἀλ.2,13,10 **πεζοὶ δὲ ὅπου τραχὺς εἴη καὶ ἄνιππος τόπος.**

ἀνίππως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἵππου.

ἀνίπταμαι μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. πετῶ πρὸς τὰ ἄνω, **ἀναπέτομαι** βλ. λ. : Δίων Κ 56,45 **ἡ μὲν ἀνηλίσκετο, ἀετός δέ τις ἐξ αὐτῆς ἀφεθεὶς ἀνίπτατο, - τὰ ἀεροπλάνα ἀνίπταντο·** ‖ νεώτ. κ. μτφ. ἐξυψοῦμαι : **ἀνίπταμαι διὰ τῆς φαντασίας.**

ἀνιπτόπους-ποδος (ὁ,ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀνίπτους, ἀπλύτους τοὺς πόδας ἔχων : Ἰλ.Π 235 **ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες** (Ἡσ. « δι' ἁγνείαν χρείαν μὴ ἔχοντες νίπτεσθαι »), Εὔβουλ.Ἀδ.16 **οὗτοι ἀνιπτόποδες . . ἀνόσιοι λάρυγγες** (περὶ παρασίτων)· ‖ μσν. εἰδ. ἐπὶ μοναχῶν αἱρετικῶν θεωρούντων ἁγιότητα τὸ παραμελεῖν πᾶσαν καθαριότητα τοῦ σώματος.

ἄνιπτος-ον κ. νεώτ., δημ. **ἄνιφτος** ὁ μὴ νιπτόμενος, ἄπλυτος : Ἰλ.Ζ 266 **χερσὶ δ' ἀνίπτοισιν Διὶ λείβειν . . ἅζομαι, - δὲν πάνε ἄνιφτοι στὴν ἐκκλησία·** ‖ παροιμ. **ἀνίπτοις ποσίν,** Σουΐδ. « ἀντὶ τοῦ ἀνετοίμως καὶ χωρὶς τινος παρασκευῆς » : Λουκ.Ψευδοσ.4 **οὐδὲ ἀνίπτοις ποσὶ κατὰ τὴν παροιμίαν ἐπὶ τάνδε τὸν λόγον ἀπηντήκαμεν·** 2) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀποπλυθῇ, ἀνεξάλειπτος : Αἰσχ.Ἀγ.1459 **πολύμναστον ἐπηνθίσω αἷμ' ἄνιπτον.**

ἀνιριδία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ὀφθαλμικὴ πάθησις συνισταμένη εἰς τὴν ὁλικὴν ἢ μερικὴν ἀπουσίαν τῆς ἴριδος τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἄ. **ἰριδερημία.**

ἄνις μτγν. ποι. ἄνευ.

ἄνισα (τὰ) νεώτ. **βοταν.** γένος φυτῶν τῶν τροπικῶν χωρῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **βολβοειδῶν.**

ἄνισα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἄνισον βλ. λ.

ἀνισάζω κ. δημ. ἰσάζω, ἐξισώνω : Ἱππ.Διαίτ. 3,83 **τὰ ὄψα ἀνισάζειν, τὰ ἑφθὰ τοῖσι ὀπτοῖσι,** Ἀριστλ.ΖΜ 2,7 **ἵνα ἀνισάζῃ τὴν θατέρου ὑπερβολὴν θάτερον·** 2) δημ. διευθετῶ, τακτοποιῶ : **ἀνίσαξα τὰ χαρτιά, - τὰ βιβλία, - τὰ ἔπιπλα.**

ἀνισάκανθος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος θαμνωδῶν φυτῶν κοσμητικῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **χηνοποδιδῶν.**

ἀνισάκις ἐπίρρ. μτγν. οὐχὶ ἰσάκις, ἀνίσως : Θεοδ.Σμυρν.12,41 **περὶ ἀνισάκις ἴσων.**

ἀνισακτίς-ίδος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **σκιαδανθῶν** ἰθαγ. τῆς Β.'Αμερικῆς.

ἀνισαλδεΰδη (ἡ) νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἕνωσις εὐαρέστου ὀσμῆς,χρησιμοποιουμένη ἐν τῇ μυροποιΐᾳ.

ἀνίσανδρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων τετραμερῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **σκολυτιδῶν** λίαν βλαβερὸν πολλῶν ὀπωροφόρων δένδρων καὶ τῆς ἀμπέλου.

ἀνίσανθα (τὰ) νεώτ. περιληπτ. ὀνομασσία φυτῶν ὧν τὰ ἄνθη εἶναι ἄνισα.

ἀνισαρθρούριον (τὸ) νεώλ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **μυκητοφαγιδῶν.**

ἀνίσαρθρον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων σύνηθες ἐν Εὐρώπῃ.

ἀνισαριά (ἡ) δημ. τὸ ἄγριον φυτὸν ἐλατήριον ἢ σίκυς ἢ κολοκυνθίς, ἄ. πικραγγουριά, ἀγριαγγουριά.

ἀνισάριθμος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἰσάριθμος πρὸς ἄλλον : Ξεν.Ἐπιστ.π.Στοβ.612,2 **ἀνισάριθμον ἐτῶν ὅρον** (οὐχὶ ἰσάριθμα ἔτη βίου).

ἀνισάριον σπέρμα μτγν. σπόρος τοῦ ἀνίσου βλ. λ., ἀνισόσπορος.

ἀνίσασμα (τὸ) δημ. ἡ διευθέτησις, ἡ τακτοποίησις.

ἀνισασμός (ὁ) μσν. κ. δημ. τὸ ἀνισάζειν, ἡ ἐξίσωσις : Εὐστ.Ἰλ.42,6 **ἐνταῦθα δὲ σημείωσε καὶ τὸν ἀνισασμὸν τὸν κατά τινα οἷον ἀντίδοσιν καὶ ἀντιπάθειαν·** 2) δημ. ἡ διευθέτησις, ἡ τακτοποίησις· ‖ ἐπὶ *περιουσιακῆς* ἢ ἄ. διαφορᾶς, ἡ διακανόνισις, ὁ συμβιβασμός.

ἀνισᾶτον (τὸ) μσν. ὁ ἐξ ἀνίσαυ βλ. λ. γενόμενος, ὕδωρ, **ἀφέψημα** ἀνίσου : Ἀλέξ.Τραλλ.8,6 **καὶ οἰνόμελι καὶ ἀψινθᾶτον καὶ ἀνισᾶτον πίνομεν.**

ἀνισεία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **κομβολβουλοειδῶν,** οὗ εἴδη τινὰ κοσμητικὰ καλλιεργοῦνται ἐν θερμοκηπίοις.

ἀνισέλαιον (τὸ) νεώτ. αἰθέριον ἔλαιον, λαμβανόμενον διὰ τῆς ἀποστάξεως τοῦ γλυκανίσου καὶ χρησιμοποιούμενον εἰς τὴν μυρεψίαν, τὴν ποτοποιίαν καὶ τὴν φαρμακευτικήν.

ἀνισεπίπεδος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἄνισον ἐπίπεδον : Ἰάμβλ. ἐν Νικόμ.131 Β **οἱ δὲ ἀνισεπίπεδοι καὶ ἀνισογώνιοι καὶ ἀνισοδιάστατοι, καλούμενοι σφηκίσκοι, - ἀνισεπίπεδα πεζοδρόμια ὁδοῦ.**

ἀνισέττη (ἡ) νεώτ. (γαλλ.) σακχαροῦχον οἰνοπνευματῶδες ποτόν, ἀρωματισμένον διὰ γλυκανίσου, ἄ. ἀνιζέτ.

ἀνισήλικος-ον μτγν. ὁ ἄνισος τὴν ἡλικίαν.

ἀνισικός-ή-όν νεώτ. ὁ τοῦ ἀνίσου βλ.λ., ὁ ἐξ ἀνίσου· ‖ **ἀνισικὸν ὀξύ** χημ. ὀργανικὴ ἕνωσις λαμβανομένη δι' ὀξειδώσεως τῆς ἀνηθόλης.

ἀνίσιλλον (τὸ) νεώτ. βοταν. δένδρον, ὁμοιάζον πρὸς τὴν ἀχλαδέαν, φέρον φύλλα καὶ καρποὺς ὀσμῆς καὶ γεύσεως ἀνίσου, ἰθαγ. τῆς Β. Ἀμερικῆς.

ἀνίσιος (ἡ) νεώτ. γεωλ. μία τῶν γεωλογικῶν βαθμίδων τοῦ μέσου τριασίου συστήματος.

ἀνισίτης (ὁ) θηλ. **ἀνισῖτις -ιδος** ὁ παρασκευασμένος μὲ καρπὸν ἀνίσου : Γεωπ.8.4 **ἀνισίτης οἶνος.**

ἀνίσκιος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἔχων σκιάν.

ἀνίσκιωτα ἐπίρρ. δημ. κ. **ἀνήσκιωτα** κ. **ἀΐσκιωτα** ἄνευ σκιᾶς.

ἀνίσκιωτος-η-ο δημ. κ. **ἀνήσκιωτος** κ. **ἀήσκιωτος** ὁ μὴ ἔχων σκιάν, ὁ μὴ σκιερός, ὁ πάντοτε ὑπὸ τοῦ ἡλίου προσβαλλόμενος : **μέρος, σπίτι ἀνίσκιωτο·** ‖ **μτφ.** ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μὴ ἔχων καλὸν ἥσκιον βλ. λ., ἄνευ χάριτος, ἀσυμπαθής.

ἀνισόβαρα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνισοβαρῆ βλ. λ., οὐχὶ κατ' ἴσον βάρος.

ἀνισοβαρής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. δημ. **ἀνισόβαρος** ὁ μὴ ἰσοβαρής : **μέταλλα ἀνισοβαρῆ** (τὰ κατὰ τὸν αὐτὸν ὄγκον ἄνισον βάρος ἔχοντα)· ‖ κ. μτφ. νομ. **ἀνισοβαρὴς σύμβασις** ἡ μὴ δημιουργοῦσα τὰς αὐτὰς ὑποχρεώσεις καὶ δικαιώματα εἰς τοὺς συμβεβλημένους.

ἀνισοβαρῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνισοβαρῆ βλ.λ.

ἀνισοβύθιστος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἐξ ἴσου βυθιζόμενος· ‖ εἰδ. ἐπὶ πλοίου τὸ μὴ ἔχον τὸ αὐτὸ βύθισμα εἰς τὴν πρῷραν καὶ τὴν πρύμνην.

ἀνισογαμία (ἡ) νεώτ. ἄνισος γάμος· ‖ γάμος ἐξ ἀριστερᾶς χειρός, **μοργανατικός·** 2) εἰδ. βιολ. ἡ συνένωσις δύο φυλετικῶν στοιχείων, ἄρρενος καὶ θήλεος διαφερόντων μορφολογικῶς ἀπ' ἀλλήλων, οἷον σπερματοζῳαρίου καὶ ᾠοσφαίρας.

ἀνισογόνιον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **πτερίδων** ἰθαγ. τῆς τροπικῆς Ἀσίας.
ἀνισόγυνον (τὸ) νεώτ. τὸ ἄνθος τὸ ἔχον περισσότερα πέταλα ἢ καρπόφυλλα.
ἀνισογώνιος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἀνίσους γωνίας, ὁ μὴ ἰσογώνιος : Ἰάμβλ.π.Νικ.Ἀριθμ.131 Β **οἱ δὲ ἀνισεπίπεδοι καὶ ἀνισογώνιοι** (ἐπὶ γεωμετρικῶν σχημάτων).
ἀνισοδάκτυλα (τὰ) νεώτ. ζωολ. περιληπτ. διάφορα πτηνὰ τοῦ ἀθροίσματος τῶν **κεκρακτῶν** καὶ τῆς οἰκογενείας τῶν **σελβιιδῶν**, φέροντα τρεῖς δακτύλους ἔμπροσθεν καὶ ἕνα ὄπισθεν· ἀντίθ. **ζυγοδάκτυλα**.
ἀνισοδάκτυλος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς ὁμοιογενείας τῶν **καραβιδῶν** κοινὸν ἐν Εὐρώπῃ.
ἀνισόδενδρον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **μαγνολιιδῶν** παράγον τοὺς καρποὺς **ἀνίσου τοῦ ἀστεροειδοῦς** (**ἀ. γνησίου**).
ἀνισόδερα (τὰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **χρυσοδελιδῶν**.
ἀνισόδερις (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **συνθέτων**, οὗ παρ' ἡμῖν εἶναι γνωστὰ τὰ εἴδη ἀγριαράδικο, ἀγριοβύζι, γαλατσίδα, περδικόχορτο, ἄγριο μαρούλι.
ἀνισοδιάστατος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἄνισα διαστήματα : Ἰάμβλ.π. Νικ.Ἀριθμ.131 Β **οἱ δὲ ἀνισεπίπεδοι καὶ ἀνισογώνιοι καὶ ἀνισοδιάστατοι** (ἐπὶ γεωμετρικῶν σχημάτων).
ἀνισόδοντα (τὰ) νεώτ. ζωολ. κ. **ἑτερόδοντα** τὰ σπονδυλωτά, τῶν ὁποίων ἑκάστη σειρὰ τῶν ὀδόντων ἀποτελεῖται ἐξ ὀδόντων διαφόρων εἰδῶν (**κοπτήρων, κυνοδόντων, τραπεζιτῶν**)· τοιαῦτα εἶναι ὅλα σχεδὸν τὰ θηλαστικὰ καὶ τινα ἑρπετά· ἀντίθ. **ὁμόδοντα** ἢ **ὁμοιόδοντα**.
ἀνισοδοντίδαι (οἱ) νεώτ. **εἶδος** ὄφεων ἐχόντων ὀδόντας ἀνισομεγέθεις καὶ ἀνομοιομερῶς διατεθειμένους, καὶ ζώντων ἐπὶ τῶν δένδρων.
ἀνισόδους-οντος (ὁ) νεώτ. βοταν. εἶδος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **σολανοειδῶν**, θαμνώδες μὲ πρασινοκίτρινα ἢ πορφυρᾶ ἄνθη.
ἀνισόδρομος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἄνισον δρόμον : Φίλ.1,143 **ἀνισόδρομοι περίοδοι τῶν ἑπτὰ ἀστέρων**.
ἀνισοδυναμία (ἡ) νεώτ. τὸ μὴ ἔχειν ἴσην πρὸς ἄλλον δύναμιν, μὴ ἰσοδυναμεῖν.
ἀνισοδύναμος-ον σχόλ. ὁ ἄνισος πρὸς ἄλλον κατὰ τὴν δύναμιν.
ἀνισοειδής-οῦς-ές μτγν. ὁ ἔχων ἄνισον σχῆμα.
ἀνισόκερα (τὰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας **τῶν λαμιδῶν**, ἰθαγενὲς τῆς Ἀμερικῆς.
ἀνισοκορία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἀνισότης τῆς διαμέτρου τῶν κορῶν τῶν ὀφθαλμῶν, ἐκ παθήσεως τοῦ νευρικοῦ συστήματος προερχομένη.
ἀνισοκρατῶ-έω μτγν. ἔχω ἀνίσους ἤτοι ἀνεπαρκεῖς πρός τι δυνάμεις : Σεξτ.Ἐμπ.Μρθ.10,82.
ἀνισοκρεπίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. ἔντομα κολεόπτερα τῆς οἰκογενείας τῶν **μακροκερωτιδῶν**.
ἀνισόλαιμα (τὰ) νεώτ. ζωολ. ζωνοσκώληκες τοῦ ἀθροίσματος τῶν **ἀμμοδιαίτων**.
ἀνισολαμπής-ές μτγν. ἀ. **ἀνισόλαμπος** ὁ ἀνίσως, φὺχὶ μετὰ τῆς αὐτῆς ἐντάσεως λάμπων καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν.
ἀνισόλαμπος-ον μτγν. ἀ. ἀνισολαμπής βλ. λ. : Παπ.Μαγ.1,1132 **ἀνισόλαμπος κύκλος σελήνης**.
ἀνισόλη (ἡ) νεώτ. χημ. ὑγρὰ ὀργανικὴ ἕνωσις σύνθετος ἐκ μεθόλης καὶ μεθυλαιθέρος.
ἀνισόλοβα (τὰ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **ἀποκυνοειδῶν**, ἰθαγενὲς τῆς Β. Ἀμερικῆς.
ἀνισόμαλλα (τὰ) νεώτ. βοταν. μονοειδὲς γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **τερεβινθιδῶν**.
ἀνισόμελα (τὰ) νεώτ. ζωολ. ζωνοσκώληκες τοῦ ἀθροίσματος τῶν πολυχαιτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **τερεβελλινδῶν**.
ἀνισόμελας (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἀρωματωδῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **χειλανθῶν**, οὗ τὸ ἐκ φύλλων ἀφέψημα φαρμακευτικῶς χρήσιμον.
ἀνισόμερα (τὰ) νεώτ. ζωολ. περιληπτικῶς ζῷα τινα τοῦ ἀθροίσματος τῶν **ἀρθροπόδων**, χαρακτηριζόμενα ἐκ τοῦ ἀκανονίστου καὶ ἀσυμμέτρου τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος αὐτῶν· 2) βοταν. μονοειδὲς γένος **καλλιανθῶν** φυτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν ροδοειδῶν.
ἀνισομερής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἔχων ἄνισα τὰ μέρη αὐτοῦ, ὁ ἐξ ἀνίσων μερῶν ἀποτελούμενος· 2) οὐδ. πληθ. ὡς οὐσ. ζωολ. **κ.** βοταν. τὰ **ἀνισόμερα** βλ.λ.
ἀνισομερῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ σύνθεσιν ἢ διαίρεσιν ἢ κατανομὴν εἰς ἄνισα μέρη : **ἀνισομερῶς ἐγένετο ἡ διαίρεσις τοῦ χώρου, - ἀνισομερῶς διενεμήθησαν τὰ βοηθήματα**.
ἀνισόμετρα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνισόμετρον βλ. λ.
ἀνισόμετρος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κατ' ἴσον μέτρον ὢν ἢ γινόμενος, ὁ μὴ ἔχων τὸ αὐτὸ μέτρον, ὁ ἀσύμμετρος : Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,2 **πολυποσίη ἀνισόμετρος οὔροισι πολλοῖσι**.
ἀνισομετρωπία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. (ἀνισόμετρος ὤψ) ἡ διαφορὰ ὀξυδερκείας τῶν δύο ὀφθαλμῶν, ἤτοι ἡ ὑπὸ τοῦ ἑνὸς ὀφθαλμοῦ ἀσθενεστέρα τῆς τοῦ ἑτέρου ὅρασις.
ἀνισομέτρως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνισόμετρον βλ. λ.
ἀνισομήκης-όμηκες μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἄνισα τὰ μήκη τῶν ἀποτελούντων αὐτὸν μερῶν· ‖ ὁ ἔχων ἄνισον πρὸς ἄλλον μῆκος : **ἀνισομήκεις οἰκοδομαί, - ὁδοί, - χρονικαὶ περίοδοι**.
ἀνισομήκως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνισομήκη βλ.λ.
ἀνισόμορφα (τὰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ἀτρίχων ὀρθοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **φασμιδῶν**.
ἄνισον (τὸ) (1) μτγν. τὸ γλυκάνισον ἢ ἄλλως «ἀνασόνι» φυτὸν τῆς οἰκογενείας τῶν **σκιαδοφόρων**, κοινότατον, οἱ καρποὶ τοῦ ὁποίου χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν κατασκευὴν αἰθερίων ἀρωματικῶν ἐλαίων, ἀλκοολικῶν ποτῶν καὶ ἡδυπότων.
ἄνισον (τὸ) (2) νεώτ. ζωολ. ἔντομον κολεόπτερον παρεμφερὲς πρὸς τοὺς κανθάρους.
ἀνισόνημα (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος **πρωτοζῴων** τῆς τάξεως τῶν **μαστιγιοφόρων**, ζῶν εἰς γλυκέα ὕδατα καὶ πολλαπλασιαζόμενον διὰ διχοτομήσεως.
ἀνισόνημα (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **εὐφορβιοειδῶν** ἰθαγενὲς τῶν Ἰνδιῶν.
ἀνισονομία (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ νόμου τινὸς ἢ διὰ τῶν νόμων ἄνισος, ἄδικος ἀπονομὴ δικαιωμάτων ἢ ἐπιβολὴ ὑποχρεώσεων εἰς τοὺς πολίτας.
ἀνισόνυξ (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων πενταμερῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν **πεταλοκερώτων**, ἰθαγενὲς τῆς Β. Ἀφρικῆς.
ἀνισόνυχα (τὰ) νεώτ. ζωολ. ἔντομα κολεόπτερα τῆς οἰκογεν. τῶν **μελοϊδῶν** ἰθαγενῆ τῆς Ν. Ἀφρικῆς.
ἀνισοπαχής-ές νεώτ. ὁ πρὸς ἄλλον ἢ καθ' ἑαυτὸν ἄνισος κατὰ τὸ πάχος : **ἀνισοπαχῆ πετρώματα**.
ἀνισοπαχῶ-έω μτγν. ἔχω ἄνισον **πρὸς ἄλλον** πάχος : Ἥρων Στερ. Μετρ.2,59,4.
ἀνισοπαχῶς ἐπίρρ. οὐχὶ κατ' ἴσον πάχος.
ἀνισόπεδος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἰσόπεδος.
ἀνισοπέδωτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἰσοπεδώσεως.
ἀνισοπέδωτος (-η)-ο(ν) ὁ μὴ ἰσοπεδωμένος, ἀνώμαλος, ἐπὶ τόπων : **ἀνισοπέδωτος πλατεῖα, - δρόμος**· 2) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἰσοπεδωθῇ : **ἔδαφος βραχῶδες ἀνισοπέδωτον**.
ἀνισοπεδώτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἰσοπεδώσεως, ἐπὶ τόπων.
ἀνισόπελμον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων

ὑμενοπτέρων τῆς ὁμοιογενείας τῶν **ἰχνευμονιδῶν,** ἔχον κεραίας λεπτὰς καὶ νηματοειδεῖς.

ἀνισοπέταλος-ον νεώτ.βοταν. ὁ ἔχων ἄνισα πέταλα, ἐπὶ φυτῶν, οἷα εἶναι τινὰ τῶν **εὐφορβίων,** ὡς καὶ δύο εἴδη **πελαργονίων,** ὧν τὰ δύο ἄνω πέταλα εἶναι μεγαλύτερα τῶν δύο πρὸς τὰ κάτω κειμένων· 2) εἰδ. **ἀνισοπέταλον** (τό) γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **εὐφορβιοειδῶν** μὲ ἰδιόρρυθμα φύλλα ἀποτελούμενα ἐκ δύο ἀνομοίων λοβῶν.

ἀνισοπλατής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. **ἀνισόπλατος** ὁ ἔχων ἄνισον πλάτος.

ἀνισόπλευρος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἀνίσους τὰς πλευράς, ἐπὶ γεωμετρικῶν σχημάτων : Τίμ.Λοκρ.98 Α **ἀνισόπλευρον τρίγωνον.**

ἀνισοπληθής-οῦς-ές μτγν. ὁ κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐξ ὧν ἀποτελεῖται μερῶν ἀνίσως πρὸς ἄλλον ἔχων : Πάππος 308,6 **ἀνισοπληθεῖς γωνίας ἔχειν,** ἐπὶ πολυγώνου.

ἀνισοπλία (ἡ) νεώτ. ἡ ἀνισότης ὁπλισμοῦ κ. γεν. πολεμικῆς καταρτίσεως, οἷον κρατῶν, στρατιῶν, στόλων, ἡ ἄ. μονομερῶς ὡς πρὸς τὸν ὑπερέχοντα λεγ. **ὑπεροπλία**· 2) ζῳολ. ἔντομον κολεόπτερον τῆς οἰκογενείας τῶν **καραβιδῶν,** ζῶν ἐπὶ τῶν φυλλωμάτων τῶν δένδρων καὶ τῶν ἐν ἀνθήσει σιτηρῶν.

ἀνισόποδα (τά) νεώτ. ζῳολ. γένος μαλακοστράκων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **ἑδραιοφθάλμων.**

ἀνισόπτερα (τά) νεώτ. ζῳολ. χαρακτηρ. ὄνομ. ὀρθοπτέρων ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀκριδιδῶν.**

ἀνισόπτερον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **διπτεροκαρποειδῶν.**

ἀνισοπτέρυξ-γος (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ψυχῶν τῆς ὁμοιογεν.τῶν **γεωμετριδῶν** ἁπαντῶν ἐν Εὐρώπῃ.

ἀνισοπώγων-ωνος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐν Αὐστραλίᾳ τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀγρωστιδῶν** παραπλήσιον πρὸς τὴν κριθήν.

ἀνισόρραμφα (τά) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **κιχοροειδῶν.**

ἀνισόρροπα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνισόρροπον βλ. λ.

ἀνισορρόπησις-εως (ἡ) νεώτ. ἔλλειψις ἰσορροπήσεως βλ. λ.

ἀνισορροπία (ἡ) νεώτ. ἔλλειψις ἰσορροπίας, ἀστάθεια· 2) μτφ. ἔλλειψις ἁρμονίας τῶν διανοητικῶν δυνάμεων ἢ τῶν ἠθικῶν ῥοπῶν· ‖ εἰδ. ἰατρ. ψυχοπάθεια ἐκφυλογενὴς συνισταμένη εἰς ἄνισον καὶ γενικῶς ἐλαττωματικὴν ἀνάπτυξιν τῶν πνευματικῶν δυνάμεων.

ἀνισόρροπος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἰσόρροπος, μὴ ἐξ ἴσου ἀμφοτέρωθεν ῥέπων, ὁ ἄνισος : Πλούτ.Εὔμεν.6· ‖ νεώτ. ὁ μὴ ἐν καταστάσει σταθερᾶς ἰσορροπίας, ὁ κλονούμενος· 2) μτφ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πάσχων ἐκ πνευματικῆς ἢ ἠθικῆς ἀνισορροπίας βλ. λ.2), ὁ ἐκδήλως ἐλαττωματικὸς τὸν νοῦν ἢ τὰς ψυχικὰς ὁρμάς, ἀθ. ὁ ἐκκεντρικός, ὁ παράλογος, ὁ παράφορος, ὁ περὶ τὰ γενετήσια ἀνήθικος : **ἄνθρωπος ἀνισόρροπος, - γυναῖκα ἀνισόρροπη**· 3) ὡς ἐπιθ. προσδιοριστικόν, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνισορροπίαν ἐν ἀμφ. ταῖς ἄνω σημ. : **ἀνισόρροποι στόλοι, - ἀνισόρροπος** μόρφωσις, κ. **ἀνισόρροποι σκέψεις, - διαθέσεις, - ὁρμαί.**

ἀνισορροπῶ-έω νεώτ. μτβ. χαλῶ ἢ καταστρέφω τὴν ἰσορροπίαν ἄλλου, ἐπιφέρω ἀνισορροπίαν βλ. λ. : **ἡ ναυπήγησις νέου θωρηκτοῦ ἀνισορρόπησε τὰς ναυτικὰς δυνάμεις τῶν δύο κρατῶν**· 2) ἀμτβ. δὲν εὑρίσκομαι ἐν ἰσορροπίᾳ, χάνω τὴν ἰσορροπίαν : **τὸ πλοῖον, - ἡ πλάστιγξ ἀνισορροπεῖ, - ὁ πόλεμος ἀνισορρόπησε πλειότερον τὰς κοινωνικὰς τάξεις**· 3) εἶμαι πνευματικῶς ἢ ἠθικῶς ἀνισόρροπος βλ. λ.

ἀνισορρόπως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνισόρροπον βλ. λ.

ἀνισόρρυγχος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **σκιοβιιδῶν,** ἀπαντῶν εἰς τὰς παρὰ τὴν Μεσόγειον χώρας.

ἄνισος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. (μτγν. θηλ. κ. **ἀνίση**) ὁ μὴ ἴσος πρὸς ἄλλον, μὴ αὐτός, διάφορος : Πλάτ.Τίμ.36D **ἀνίσους κύκλους,** αὐτ.5, 774 Β **ἄνισα τρίγωνα**· ‖ ὁ μεταξὺ μὴ ἴσων κατὰ τὸ μέγεθος ἢ τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἱκανότητα γιγνόμενος : **ἄνισος ἀγών, ἄνισος μάχη, - ἄνιση πάλη**· ‖ νεώτ. κ.δημ. ἀνώμαλος, ἀκανόνιστος, μὴ ἴσιος : **ἄνισος δρόμος**· 2) **ἄνισος πολιτεία** ἡ πολιτεία ἐν ᾗ δὲν ἔχουσι πάντες οἱ πολῖται ἴσα δίκαια, ἡ ὀλιγαρχία, ἀντίθ. **ἴση πολιτεία** δημοκρατία : Αἰσχίν. 1,30 **τοῖς τὴν ἄνισον πολιτείαν πολιτευομένοις**· ‖ οἱ **ἄνισοι** οἱ ὀλιγαρχικοί : Ἀριστλ.Πολιτ.3,9,2 **καὶ τὸ ἄνισον δοκεῖ δίκαιον εἶναι . . ἀλλ' οὐ πᾶσιν, ἀλλὰ τοῖς ἀνίσοις**· 3) τὸ **ἄνισον** ὡς οὐσ. ἡ ἀνισότης : αὐτ.7,7 **ἄν τε ἴσον, ἄντε ἄνισον μεταλαμβάνωσι, - τὸ ἄνισον τῆς κατανομῆς τοῦ πλούτου**· 4) ὁ μὴ εὐχαριστούμενος εἰς τὴν ἰσότητα, ἄδικος, μὴ ἴσος ἄνθρωπος : Ἀντίλ. ἐν ΑΠ 9,263 **ἄνισοι χεῖρες,** Ἐπίκτ.Ἐγχ.24,3 **ἄνισοι καὶ ἀγνώμονες**· 5) νεώτ. ὁ ἀνίσως, ἀδίκως παρεχόμενος : **ἄνισος ἀπονομὴ τοῦ δικαίου.**

ἀνισοσημία (ἡ) Σχολ.Γραμμ. ἡ ἄνισος σημασία (διορθ. ἀνισοτιμία).

ἀνισοσθενής-ές μτγν. ὁ μὴ ἔχων σθένος ἴσον πρὸς ἄλλον, ὁ ἄνισος κατὰ τὴν δύναμιν : Γαλην. 5,379 ἀνισοσθενὴς (ἡ τῶν μυῶν γίνεται κίνησις) **ὅταν ἡ ἑτέρα μόνη κρατῇ.**

ἀνισοσκέλεια (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνισοσκελοῦς βλ.λ.· ‖ εἰδικῶς ἐπὶ προϋπολογισμοῦ, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἰσότης μεταξὺ ἐσόδων καὶ ἐξόδων.

ἀνισοσκελής-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἄνισα σκέλη : **τρίγωνον ἀνισοσκελές, - παράταξις ἀνισοσκελής, - προϋπολογισμὸς ἀνισοσκελής**· 2) νεώτ. ζῳολ. ἔντομα τῶν τροπικῶν χωρῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν ῥυγχωτῶν, τῆς οἰκογεν. τῶν **κοριδῶν.**

ἀνισοσκελῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνισοσκελῆ βλ. λ.

ἀνισοσκιάδιον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐν Συρίᾳ τῆς οἰκογενείας τῶν **σκιαδανθῶν.**

ἀνισόσπερμον (τό) νεώτ. βοταν. φυτόν τι τῆς Βραζιλίας οὗ οἱ σπόροι χρήσιμοι ὡς καθαρτικόν.

ἀνισοστημονίδαι (οἱ) νεώτ. βοταν. φυτά τινα τοῦ ἀθροίσμ. τῶν **δικοτυληδόνων γαμοπετάλων,** ἔχοντα ἰδιόρρυθμον διάταξιν τῶν στημόνων.

ἀνισοστήμων-ον νεώτ. βοταν. ἐπὶ ἀνθέων, ὁ ἔχων ὀλιγωτέρους στήμονας ἢ πέταλα· εὔχρ. ἐν πληθ. οὐδ. ἀνισοστήμονα (τά) ὡς περιληπτικὴ ὀνομασία τῶν τοιούτων ἀνθέων.

ἀνισόστικτα (τά) νεώτ. ζῳολ. ἔντομα κολεόπτερα τῆς οἰκογεν. τῶν **κοχινελιδῶν.**

ἀνισόστιχος (ὁ) νεώτ. βοταν. φυτὸν ἀναρριχητικόν, καλλιανθὲς τῆς οἰκογεν. τῶν **βιγιγονιδῶν.**

ἀνισόστροφος (-η)-ο(ν) μσν. κ. νεώτ. δημ. ὁ ἀνίσως ἐστραμμένος : Τζετζ.Ἱστ.10,563· 2) νεώτ. κ.δημ. ὁ ἀνίσους, ἀνωμάλους στροφὰς ἔχων, ἀκανονίστως περιστρεφόμενος.

ἀνισόταρσα (τά) νεώτ. ζῳολ. εἶδος μικρῶν ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **καραβιδῶν.**

ἀνισοτάχεια (ἡ) νεώτ. ἐπὶ κινήσεως, τὸ μὴ ἔχειν πάντοτε ἴσην ἤτοι τὴν αὐτὴν ταχύτητα.

ἀνισοταχής-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνίσου ταχύτητος ὤν, ὁ μὴ ἔχων συνεχῶς τὴν αὐτὴν ταχύτητα : Φίλ.π.Εὐσεβ.Πρόπ.13 **ἀνισοταχεῖς παλμοί, - ἀνισοταχὴς πορεία**· ‖ ὁ μὴ ἔχων τὴν αὐτὴν ταχύτητα πρὸς ἄλλον : **ἀνισοταχῆ πλοῖα.**

ἀνισοταχῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνισοταχῆ.

ἀνισότης-ητος (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἔλλειψις ἰσότητος, τὸ μὴ εἶναί τι ἴσον πρὸς συνθεωρού-

μενον, συνεξεταζόμενον ἕτερον : Πλάτ.Παρμ.140 E **ὅτι ἀνομοιότητός τε καὶ ἀνισότητος οὐ μετέχει**, - **ἀνισότης ὁδῶν, - μαθήσεως**· || εἰδ. μαθ. ἡ ποσοτικὴ διαφορὰ μεταξὺ δύο συμπαραβαλλομένων ἀριθμῶν ἢ μεγεθῶν : Πλάτ.Τίμ.58 D **διὰ τὴν τῶν τριγώνων ἀνισότητα**· || εἰδ. ἀστρον. ἡ ἀκανόνιστος κίνησις τῶν πλανητῶν ἡ προερχομένη ἐκ διαταράξεως τῆς ἡλιακῆς ἕλξεως ὑπ' ἄλλων οὐρανίων σωμάτων· || μτφ. **κοινωνικὴ ἀνισότης** ἡ μεταξὺ τῶν κοινωνικῶν τάξεων ἄνισος κατανομὴ δικαιωμάτων καὶ εἰδ. τῶν κοινωνικῶν ἀγαθῶν.

ἀνισοτιμία (ἡ) σχόλ. κ. νεώτ. ἄνισος τιμή, ἀξία : Σχόλ.Ἰλ.Ψ 58 **τοὺς δὲ τοιούτους σολοικισμοὺς ἐπιτυχισμοὺς καλοῦσι διὰ τὴν ἀνισοτιμίαν** (δ.γρ. **ἀνισοσημίαν**)· 2) νεώτ. κ. μτφ. ἀνισότιμον βλ.λ.2).

ἀνισότιμος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄνισον τιμὴν ἔχων, ὁ ἀνίσου ἀξίας ὢν ἐν σχέσει πρὸς ἄλλον : **ἀνισότιμα νομίσματα**· 2) ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ ἀπολαύων τῆς αὐτῆς τιμῆς πρὸς ἄλλον, ὁ μὴ ἐξ ἴσου πρὸς ἄλλον τιμώμενος.

ἀνισοτίμως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνισότιμον, βλ.λ. ἄνευ ἰσοτιμίας.

ἀνισοτοιχῶ-έω μτγν. δὲν ἔχω ἰσορροπίαν, κλίνω, γέρνω πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, ἐπὶ πλοίου : Σιμπλίκ.Ἐπίκτ.38,398 **δεῖ γὰρ ἀνισοτοιχοῦντα ὥσπερ οἱ πλέοντες ἐπὶ τὸ ἐναντίον μεθίστασθαι** (διόρθ. **ἀνατοιχοῦντα**).

ἀνισότομα (τὰ) νεώτ. κ. -**τόμα** ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς ὁμοιογενείας τῶν **συλφίδων** ἀπαντῶν ἐν Εὐρώπῃ, ἐνδιαιτώμενον ἐπὶ τῶν μυκήτων, τῆς χλόης ἢ καὶ ἐπὶ ἀνθέων.

ἀνισοτόμα (τὰ) νεώτ. ζωολ. τὰ ἀνισότομα βλ.λ.

ἀνισότονος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ἀνίσως τεταμένος : Ἡλιόδ.π.Ὀρειβ.44,14,2 **ἀνισότονος βρόχος**· 2) μουσ. ὁ ἄνισον τόνον ἔχων, ἄνισος κατὰ τονικὴν ἔκτασιν : Πρόδρ.8,84 **τῇ παραπλοκῇ τῶν ἀνισοτόνων ἡ ἁρμονία γεννᾶσθαι εἴωθεν**.

ἀνισοτροπία (ἡ) νεώτ. φυσ. κατάστασις δημιουργουμένη ἐκ τῆς κανονικῆς ἐν τῷ χώρῳ διατάξεως τῶν μορίων τῆς ὕλης καὶ καθ' ἣν αἱ διάφοροι ἰδιότητες δυνατὸν κατὰ τὰς διαφόρους αὐτῶν διευθύνσεις νὰ ἔχωσι διαφόρους τιμάς· 2) βοταν. ἡ διάφορος πρὸς τὰς αὐτὰς δυνάμεις ἀντίδρασις τῶν διαφόρων τοῦ φυτοῦ ὀργάνων.

ἀνισότροπος-ον νεώτ. φυσ. ὁ παρουσιάζων ἀνισοτροπίαν βλ. λ., ἐπὶ σωμάτων ἐχόντων μεταβολὰς τῶν ἰδιοτήτων αὐτῶν κατὰ τὰς διαφόρους διευθύνσεις.

ἀνισοτρόπως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνισότροπον βλ. λ.

ἀνισοῦχος-ον νεώτ. ὁ περιέχων ἄνισον βλ. λ., ὁ ἐξ ἀνίσου παρεσκευασμένος : **ἀνισοῦχος ρακή**.

ἀνισοϋφής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἄνισον ὕφος πρὸς ἄλλον, διάφορος κατὰ τὸ ὕφος : Ἀπολλδ.Δαμ.Πολιορκ.142,5, - **οἰκοδομαὶ ἀνισοϋφεῖς**· || ὁ ἔχων διάφορα ὑφή: **ὀροσειρὰ ἀνισοϋφής**.

ἀνισοϋφῶς ἐπίρρ.νεώτ.κατ' ἄνισον,διάφορον ὕφος.

ἀνισοφυής-ές μτγν. ὁ ἔχων ἀνομοίαν φύσιν : Κύριλλ.Ἀλ.409, Ἡσ. « ἀνισοφυές· ἀνόμοιον ».

ἀνισοφυλλαία (ἡ) νεώτ. βοταν. κ. **ἀνισόφυλλον** (τὸ) γένος τροπικῶν φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ῥιζοφοροειδῶν**.

ἀνισόφυλλος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἄνισα φύλλα, ἐπὶ φυτῶν· 2) **ἀνισόφυλλον** (τὸ) ἡ ἀνισοφυλλαία βλ.λ.

ἀνισόφυσα (τὰ) νεώτ. ζωολ. ἔντομα δίπτερα τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀκαλυπτριδῶν** ἀπαντῶν ἐν Εὐρώπῃ, ἐνδιαιτώμενον ἐπὶ τῶν φύλλων τοῦ δαύκου.

ἀνισόχειλος (ὁ) νεώτ. βοταν. κ. **ἀνισόχειλα** (τὰ) γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **χειλανθῶν** ἰθαγενὲς τῶν τροπικῶν χωρῶν.

ἀνισόχειρα (τὰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων ἑτερομερῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **διαπηριδῶν**.

ἀνισόχρονος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄνισος κατὰ τὸν χρόνον, ὁ ἀνίσου διαρκείας πρὸς ἄλλον : Ἡρόδικ.π.Ὀρειβ.8,4,6, - **ἀνισόχρονα διαστήματα**· || εἰδ. ἐν τῇ μετρικῇ, ὁ κατ' ἀνίσους χρόνους συντεθειμένος : Ἀριστείδ.Κ 1,24.

ἀνισοχρόνως ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. κατ' ἄνισα χρονικὰ διαστήματα : Μαν.Βρυένν.Ἁρμον.382.

ἀνισοψηφία (ἡ) νεώτ. ἡ ἀνισότης ἀριθμοῦ ψήφων.

ἀνισόψηφος-ον νεώτ. ὁ μὴ λαβών, ὁ μὴ ἔχων ἰσαρίθμους πρὸς ἄλλον ψήφους· || τὸ οὐδ. ἀνισόψηφον ὡς οὐσ. ἡ ἀνισοψηφία.

ἀνίστημι κ. μσν. (κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν τισι χρ. κ. ἐν εἰδ. σημ.) παρατ. -**ίστην, μέλλ. -στήσω, ἀόρ. -έστησα**, παρακ. (μτγν.) **ἀνέστακα**, μεσ. ἀμτβ. **ἀνίσταμαι, -ιστάμην**, μέσ. ἀόρ. α' -**εστησάμην**, παθ. ἀόρ. -**εστάθην**, ἀόρ. β' -**έστην**, δημ. **ἀναστήθηκα** (βλ.ἀνασταίνω), μτχ. **ἀναστημένος**, παρακ. -**έστηκα**, ὑπερσ. ἀττ. -**ειστήκει**, (μτγν. κ. νεώτ. ἐνεστ. κ. **ἀνιστάω-ῶ**) ἐγείρω, σηκώνω τινὰ καθήμενον, κάμνω τινὰ νὰ σταθῇ ὄρθιος : Ἰλ.Π 515 **γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη**, Σοφ.Αἶ.788 **τί μ' αὖ τάλαιναν ἐξ ἕδρας ἀνίστατε**, Πλάτ.Χαρμ.155 B **τὸν μὲν ἀνεστήσαμεν, τὸν δὲ πλάγιον κατεβάλομεν**· || ἐγείρω τινὰ ἐκ τοῦ ὕπνου : Ἀριστφ.Ἐκκλ.740 **ἀναστήσασά μ' εἰς ἐκκλησίαν ἀωρὶ νύκτωρ**, Ξεν.ΚΠ 8,8,20 **κατακοιμίζοντας καὶ ἀνιστάντας**· 2) μτφ. ἐγείρω τινὰ ἐκ τῆς ἀθλιότητος, δυστυχίας, ὅθεν κ. ἀπαλλάσσω ἀπὸ δουλείας ἢ ὀλέθρου : Σοφ.ΟΤ 275 **ὥσπερ με κἀνεστήσαθ', ὧδε σώσατε**, Θουκ.1,137 **ὁ δὲ ἀκούσας ἀνίστησί τε αὐτόν**· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐγείρω ἐκ νεκρῶν, ἀνιστῶ, ἀνασταίνω βλ.λ. : Ἰλ.Ω 551 **οὐδέ μιν ἀνστήσεις** (οὔτε θὰ τὸν ἐπαναφέρῃς εἰς τὴν ζωήν), Εὐρ.Ἡρ.719 **εἴ γε μή τις θεῶν ἀναστήσειέ νιν**, ἐκκλ. κ. νεώτ. (ἐκ τοῦ ἀνιστῶ, κ. δημ. ἐκ τοῦ ἀνασταίνω) ὁ μέλλ. κ. ὁ ἀόρ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ : ὁ **τὸν Λάζαρον ἀναστήσας**, βλ. κ. ἀνασταίνω· 4) ἐγείρω, σηκώνω, τινὰ πρὸς ἐνέργειαν, διεγείρω. παροτρύνω : Ἰλ. Κ 176 **ἀλλ' ἴθι νῦν Αἴαντα . . ἄνστησον**· 5) ἐγείρων μετάγω, μετακινῶ, μεταφέρω, ἐπὶ στρατοῦ, στρατοπέδου κττ. : Αἰσχ.Ἱκ.323 **πράσσοις ἂν ὡς Ἀργεῖον ἀνστήσεις στόλον**, Θουκ.4,93 **καὶ ἀναστήσας ἦγε τὸν στρατόν**, Πολύβ.29,11,10 **ταχέως ἀνέστησαν τὸ στρατόπεδον ἐκ τῆς χώρας**· || ἐγείρων μετάγω ἀλλαχοῦ πρὸς ἐγκατάστασιν, κάμνω μετανάστευσιν : Ὀδ.Ζ 7 **ἔνθεν ἀναστήσας ἄγε Ναυσίθοος θεοειδής**· 6) ἀνάστατον ποιῶ τινά, ἐκτοπίζω : Ἡρ.9,73 **ἐσέβαλον ἐς γῆν τὴν Ἀττικὴν καὶ ἀνίστασαν τοὺς δήμους**, Παυσ. 2,25,5 **Ἀργεῖοι δὲ Ὀρνεάτας ἀνέστησαν**· || δθ. ἀπομακρύνω, παραμερίζω, ἐκδιώκω τινά, κ. ἐπὶ συνελεύσεως ἢ συναθροίσεως θέτω εἰς σύγχυσιν, διαλύω : Ἰλ.Α 191 **τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρίζοι**, Ξεν.Ἑλλ.2,4,42 **ἀνέστησε τὴν ἐκκλησίαν**· 6) κελεύω, κάμνω τινὰ νὰ ἐγερθῇ ἐνώπιον συνελεύσεως ἢ δικαστηρίου πρὸς ἀγόρευσιν, ἀπολογίαν, μαρτυρίαν κττ. : Πλουτ.Ἠθ.784C **ἀναστῆναι ἐπὶ τὸ βῆμα**· 7) ἐπὶ ζῴων θηρευομένων, ἀναπτερῶ ἢ ἐξάγω τῆς φωλεᾶς, τῆς κρύπτης αὐτοῦ, τὸ δημ. σηκώνω τὸ κυνήγι : Ξεν.Ἀν. 1,5,3 **τὰς ὠτίδας, ἄν τις ταχὺ ἀνιστῇ, ἔστι λαμβάνειν**, αὐτ.Κυν.6,23 **ἀναστήσουσι τὸν λαγῶ**· 8) θέτω, κάμνω τινὰ ὄρθιον : Ξεν.Ἀπομν.1,4,11 **θεοὶ μόνον τῶν ζῴων ἄνθρωπον ὀρθὸν ἀνέστησαν**· 9) ἐπὶ πραγμ. εἰδ. τειχῶν, οἰκοδομῶν, κ. ἄ. κτισμάτων, δθ. περιληπτ. κ. ἐπὶ πόλεων, ἀνεγείρω, κτίζω, ὑψῶ : Ἡρ.2,102 **ἀνίστη στήλας**, Εὐρ. Ἡρ.1244 **ἀνίστη τύμβον οὗ χρῄζεις χθονός**· || ἀνοικοδομῶ, ἐκ νέου κτίζω : Δημ.477,23 **Κόνων ἀνέστησε τὰ τείχη**· || ἐπὶ βωμῶν, ἀνδριάντων κττ. ἀνυψῶ, στήνω : Δημ.164,21 **ἀνδριάντα χρυσοῦν ἀνέστησεν**, Ἀπολλ.Ρ 2,689 **βωμὸν ἀναστή-**

σαντες ἐπάκτιον· ‖ καταρτίζω, συνθέτω, ἐγκαθιστῶ εἰς ὕφος, ἐπὶ μηχανημάτων : Ξεν.᾽Αν.7,2,2 **τὰς μηχανὰς ἀνίστη ὡς προσβαλῶν πρὸς τὸ τεῖχος·** 10) ἀνίσταμαι, ἀμβτ. ἐγείρομαι, σηκώνομαι ὄρθιος, κυρίως ἵνα ὁμιλήσω : ᾽Ιλ.Α 68 **τοῖσι δ᾽ ἀνέστη,** Εὐρ.᾽Ορ.885 **ἀναστὰς εἶπε,** Θουκ.8,76 **παραινέσεις ἐποιοῦντο ἐν σφίσιν αὐτοῖς ἀνιστάμενοι·** ‖ εἰς ἔνδειξιν σεβασμοῦ : ᾽Ιλ.Α 533 **θεοὶ δ᾽ ἅμα πάντες ἀνέσταν·** 11) ἐγείρομαι τῆς κλίνης : ᾽Ιλ.Ξ 336 **ἐξ εὐνῆς ἀναστᾶσα·** 12) κ. νεώτ. ἐκκλ. κ. δημ. ἐγείρομαι ἐκ νεκρῶν : **Χριστὸς ἀνέστη·** 13) ἐγείρομαι ἐκ νόσου : ῾Ηρ.1,22 **αὐτός τε ἐκ τῆς νούσου ἀνέστη·** 14) ἐγείρομαι ὡς ὑπέρμαχος : Σοφ.ΟΤ 1201 **θανάτων δ᾽ ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέστα·** 15) ἐγείρομαι κατά τινος : Αἰσχ. Προμ.354 **Τυφῶνα θοῦρον πᾶσιν ὃς ἀνέστη θεοῖς·** 16) παθ. ἐγείρομαι, ἀνυψοῦμαι : Εὐρ.Φοίν. 824 **πύργος ἀνέστα·** 17) καθίσταμαι, γίνομαι : ῾Ηρ.3,66 **βασιλέα ἀνεστεῶτα** (δ. γρ. ἐνεστ-)· 18) ἐπὶ ποταμοῦ, πηγάζω : Πλουτ.Πομπ.34 **ἀν- ἐξ ὀρέων·** 19) ἐγείρομαι νὰ ἀπέλθω, νὰ ὑπάγω κάπου : Πλάτ.Φαίδ.116 Α **ἀνίστατο εἰς οἴκημά τι ὡς λουσόμενος·** 20) ἀναγκάζομαι νὰ μεταναστεύσω, ἐκτοπίζομαι : Θουκ.1,12 **ἐξ ῎Αρνης ἀναστάντες ὑπὸ Θεσσαλῶν·** 21) ἐπὶ χώρας, ἀναστατοῦμαι, ἐρημοῦμαι : ῾Ηρόδ.5,29 **ἐν ἀνεστηκυίῃ τῇ χώρῃ,** Εὐρ.᾽Εκ.494 **πόλις πᾶσ᾽ ἀνέστηκεν δορί·** 22) ἐπὶ δικαστηρίου, διακόπτω τὰς συνεδριάσεις : Δημ.585,9 **ἐπειδὰν ἀναστῇ τὸ δικαστήριον·** 23) ἐπὶ κυνηγίου, ἐξεγείρομαι : Ξεν.ΚΠ 2,4,20 **καὶ τὰ ἀνιστάμενα θηρία ὑπεδέχοντο καὶ ἐδίωκον.**

ἀνιστορησία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. νὰ εἶναι τις ἀνιστόρητος, ἄγνοια τῆς ἱστορίας, ἔλλειψις ἱστορικῆς μορφώσεως : Κικ.᾽Αττ.6,1,17.

ἀνιστόρητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ διηγήσεως, χωρὶς νὰ ἔχῃ γίνει ἐξιστόρησις.

ἀνιστορητής (ὁ) μσν. κ. δημ. ὁ διηγούμενος ἢ ὁ διηγηθείς, ὁ ἀνιστορῶν βλ. λ.· συγγ. χρονογράφος, συναξαριστής, παραμυθάς.

ἀνιστόρητος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀγνοῶν τὴν ἱστορίαν, ὁ ἀπαίδευτος ἱστορικῶς : Πολύβ.12,3,2 **τὸν Τίμαιον εἴποι τις ἂν οὐ μόνον ἀνιστόρητον γεγονέναι περὶ τῶν κατὰ τὴν Λιβύην·** ‖ γεν. ὁ ἀγνοῶν τι : Δίων Χρ.Λόγ.12,1,404 **ἀθέατοι τῶν τοιούτων καὶ ἀνιστόρητοι·** 2) νεώτ. κ. δημ. ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἱστορήσῃ, ὁ ἀνεκδιήγητος : **ἀνιστόρητα παθήματα, - ἀνιστόρητος καϋμός** 3) ἐν παθ. σημ. ὁ μὴ ἱστορηθείς, ὁ μὴ ἀναφερόμενος ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ὅθεν γεν. ἀμνημόνευτος, κ. ἀνεξερεύνητος : ᾽Αγαθαρχ.π.Φωτ.Βιβλ. 453,36 **ἀκρίδων πλῆθος ἀμύθητον ἐκ τῆς ἀνιστορήτου παραγίνεται χώρας·** 4) νεώτ. ὁ ἀζωγράφητος, ὁ μὴ χρώμασιν ἱστορηθείς : **ἅγιος ἀνιστόρητος.**

ἀνιστορήτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ γνώσεως τῆς ἱστορίας, ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἱστορίας : Πλουτ.Δημήτρ.1 **εἰ μηδὲ τῶν φαύλων καὶ ψεγομένων ἀνιστορήτως ἔχομεν** (εἴμεθα ἀνιστόρητοι, δὲν γνωρίζομεν τὴν ἱστορίαν των)· ‖ ἄνευ μνημοσύνης ἐν τῇ ἱστορίᾳ : **ἀνιστορήτως παρῆλθον μεγάλα γεγονότα τῆς λιθικῆς ἐποχῆς.**

ἀνιστορικότης-τητος (ἡ) νεώτ. ἄγνοια τῆς ἱστορίας, ὅ. ἀνιστορησία βλ. λ.· 2) ἔλλειψις ἱστορικῆς σημασίας, ἱστορικότητος.

ἀνιστορικῶς ἐπίρρ νεώτ. κατὰ τρόπον μὴ ἱστορικόν, οὐχὶ ἱστορικῶς βλ. λ.

ἀνιστορῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ. δημ. **-άω** ἐρωτῶ νὰ μάθω, ἐρωτῶ : Αἰσχ.Πρ.963 **πεύσει γὰρ οὐδὲν ὧν ἀνιστορεῖς ἐμέ,** Σοφ.ΟΤ 578 **ἄρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς·** 2) ἐρευνῶ, ἐξετάζω τι : Θεόφρ.ΦΑἴτ.1,5,5 **δεῖ δὲ ἀκριβέστερον ὑπὲρ αὐτοῦ σκέψασθαι καὶ ἀνιστορῆσαι τὰς αὐτομάτους γενέσεις·** 3) νεώτ. κ. δημ. διηγοῦμαι, ἱστορῶ, ἀφηγοῦμαι, στορίζω· 4) νεώτ. δημ. κ. μέσ. -οῦμαι ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου, διαλογίζομαι, ἀναπολῶ· 5) μσν. ζωγραφῶ, εἰκονίζω, καλύπτω δι᾽ ἁγιογραφιῶν : ᾽Επιγρ. **ἀνεγέρθη καὶ ἀνιστορήθη ὁ . . ναός,** ΨΚωδιν.219,17 **ἡ εἰκών . . ἀνιστορήθη·** ‖ ἀνοικοδομῶ, διακοσμῶ : Νικήτ. Χων.431,21 **ἅπαντα τὰ διερραγότα τείχη ἀνεκαίνισε καὶ ἀνιστόρησεν εἰς κάλλος.**

ἄνιστος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἔχων ὡρισμένην ἱστολογικὴν ὑφήν.

ἀνιστῶ-άω μτγν. ἐγείρω **τινά,** ἀνίστημι βλ.λ.

ἀνίστωρ-ορος (ὁ, ἡ) μσν. ἀμαθής, ἄϊστωρ βλ.λ. : Τζέτζ. ᾽Ιστ.3,272 **ἀνίστωρ ἱστορία.**

ἀνίσχαλον ΕΜ « ἄτοκον ἢ ἀνήμελκτον ἢ ἀθήλαστον ».

ἀνισχάνω ποι. ἀνίσχω βλ.λ. : ᾽Ορφ.᾽Αργ.447 **παῖδα ἐν ἀγκαλίδεσσιν ἀνίσχανεν ἱππότα Πηλεύς.**

ἀνίσχιος-ον ὁ μὴ ἔχων σαρκώδη ἰσχία, ἐπὶ πτηνῶν : ᾽Αριστλ.ΖΜ 4,10 **διόπερ ἀνίσχια καὶ σκληρὰ τὰ σκέλη ἔχουσι.**

ἀνίσχυρα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἰσχύος, ἀδύναμα.

ἀνισχυρία (ἡ) νεώτ. ἔλλειψις ἰσχύος, ἀδυναμία.

ἀνισχυροποιῶ-έω νεώτ. ποιῶ τινα ἢ τι ἀνίσχυρον βλ.λ.

ἀνίσχυρος (-η)-ο(ν) κ. μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἰσχυρός, ὁ ἄνευ ἰσχύος, ἀδύνατος : ᾽Ιππ.Φυσ.8 **ῥῖγος ἀνισχυρότερον,** Στράβ.2,1,36 **ἵνα ἀνίσχυρον ᾖ τὰ ὑπ᾽ ἐκείνου διδόμενον,** ᾽Ωδ.4 Μηνι.10,15 **τὴν ἀνίσχυρον ἐταπείνωσας, μάρτυς ἰσχὺν τοῦ ἀλάστορος, - ἀνίσχυρες προσπάθειες·** ‖ νομ. ὁ μὴ ἰσχύων νομικῶς, ὁ μὴ ἔχων νόμιμον κῦρος : ᾽Επιγρ. **ἄκυρος καὶ ἀνίσχυρος, - ἀνίσχυρος διαθήκη, δωρεά, - δικαιοπραξία** ἡ ἕνεκα νομικοῦ κωλύματος μὴ δυναμένη νὰ φέρῃ τὰ δι᾽ αὐτῆς ἐπιδιωκόμενα ἀποτελέσματα.

ἀνισχυρότης-τητος (ἡ) Γλωσσ. ἔλλειψις ἰσχύος, ἀδυναμία.

ἀνισχύρως μσν. κ. νεώτ. ἄνευ ἰσχύος, κατὰ τρόπον ἀνίσχυρον βλ.λ.

ἄνισχυς-υος-υ μτγν. ὁ μὴ ἔχων ἰσχύν, σωματικὴν δύναμιν : ΠΔ ῾Ησ.40,30 **ἀνίσχυες ἔσονται.**

ἀνίσχω ἀνέχω βλ.λ.

ἀνισῶ-όω κ. μτγν. κ. μσν. (ἀνὰ-ἰσῶ) καθιστῶ τι ἴσον, ἐξισῶ : Ξεν.ΚΠ 5,7,65 **ὁ σίδηρος ἀνισοῖ τοὺς ἀσθενεῖς τοῖς ἰσχυροῖς ἐν τῷ πολέμῳ·** ‖ κ.παθ. γίνομαι ἴσος : ῾Ηρ.7,103 **καὶ ἀνισωθέντας πλήθεϊ χαλεπῶς ἂν . . μάχεσθαι·** 2) ὁμαλίζω : ᾽Ιώσ.ΠΙ 5,185 **ἀνισούμενος ὁ λόφος ηὐρύνετο·** 3) ἀνταλλάσσω : Πλάτ.Πολιτ.289 Ε **τὰ τῶν ἄλλων τεχνῶν ἔργα διακομίζοντες ἐπ᾽ ἀλλήλους καὶ ἀνισοῦντες·** 4) ΑΒ 80,9 « ἀνισῶσαι, ἐπὶ τοῦ πλεῖον ἐγχέαι πιεῖν τῷ ὕστερον ἐλθόντι »· 5) (ἄνισος) μσν. ποιοῦμαι τι ἄνισον : Γεώργ.Παχυμ.229 D **οὕτω δὲ τῆς μάχης ἀνισουμένης.. πίπτουσιν οὐκ ὀλίγοι.**

ἀνίσωμα (τό) μτγν. ὁ κατὰ τὴν ὑποδοχὴν ξένου τινὸς προσφερόμενος οἶνος, ἡ ἐπίστιος βλ.λ. : ᾽Αθήν.10,447 Α (δ. γρ. ἀνίσων).

ἀνίσων-ονος (ὁ) ἐπίστιος, ἀνίσωμα βλ. λ.

ἀνίσως (1) ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἄνισον βλ.λ. : ᾽Ιππ.᾽Αρθρ.827 **ἀνίσως αὐτὰ ἑωυτοῖσιν ἐκπίπτει,** Δημ.752,17 **οὕτω δ᾽ ἀνίσως καὶ πλεονεκτικῶς ἔσχε πρὸς ὑμᾶς** (ἐφέρθη οὐχὶ ἀμεροληπτως).

ἀνίσως (2) σύνδ.δημ. ἂν ἴσως, ἐὰν τυχόν : **ἀνίσως ἔρθῃ·** ‖ συνήθ. μετὰ τοῦ **καί** : δ. τραγ. **ἀνίσως καὶ δὲ σ᾽ ἀγαπῶ ν᾽ ἀδικοθανατήσω.**

ἀνίσωσις (ἡ) ἡ ἐξίσωσις : Θουκ.8,87 **ἀνισώσεως ἕνεκα, ὅπως μηδετέρους προσθέμενος ἰσχυροτέρους ποιήσῃ,** Πλάτ.Νόμ.5,740 Ε **περὶ τὴν ἀνίσωσιν τῶν . . οἴκων·** 2) σχόλ. ἡ μὴ ἐξίσωσις, ἀνισότης : Μιχ.᾽Εφ. εἰς ᾽Αριστλ. ΗΝικ.15,22.

ἀνισωφ-ωπος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων

ἡμιπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **νωτονηκτιδῶν**, ἀπαντῶν εἰς τὴν μεσημβρινὴν Εὐρώπην.

ἀνιύζω μτγν. κραυγάζω ἰσχυρῶς, φωνάζω ἀγρίως καὶ μεγαλοφώνως : Κόϊντ.11,177.

ἄνιφτος-η-ο δημ. ὁ μὴ νιφθείς, ἄπλυτος, ἄνιπτος βλ. λ.

ἄνιχθυς-υος-υ μτγν. ἄνευ ἰχθύων ἢ μὲ ὀλίγους ἰχθῦς, ἐπὶ λιμνῶν ἢ ποταμῶν : Στράβ.746 **ἁλμυρὰν αὐτὴν** (τὴν λίμνην) **οὖσαν καὶ ἄνιχθυν.**

ἀνίχνευσις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. τὸ ἀνιχνεύειν, ἡ παρακολούθησις τῶν ἰχνῶν τινος, ἡ δι' ἰχνηλασίας ἀναζήτησις, ἔρευνα : Εὐστ.1437,16, - **ἀνίχνευσις θηρίου, - ἀνίχνευσις τοῦ ἐδάφους·** ‖ εἰδ. στρατ. ἡ ἔν τινι περιοχῇ ἀναζήτησις λεπτομερειῶν **ἀφορωσῶν εἴτε** εἰς τὸ ἔδαφος εἴτε εἰς τὸν ἐχθρόν, ἐπιτελουμένη δι' εἰδικῶν στρατιωτικῶν ἀποσπασμάτων· ‖ ναυτ. ἡ δι' εἰδικῶν ἐλαφρῶν σκαφῶν ἢ δι' ἀεροπλάνων ἔρευνα ἐν τῇ θαλάσσῃ πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν πλοίων τοῦ ἐχθροῦ· ‖ χημ. **ἀνίχνευσις τοξικολογική** ἡ ἀναζήτησις τοῦ ληφθέντος δηλητηρίου εἰς τὰ σπλάγχνα τοῦ δηλητηριασθέντος· ἢ τὰ ἀπορρίμματα αὐτοῦ· 2) μτφ. προσεκτικὴ διερεύνησις, ἀναζήτησις, ἐξακρίβωσις.

ἀνιχνευτήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. ὀδοντιατρικὸν μεταλλικὸν ἐργαλεῖον ἀπολῆγον εἰς λεπτοτάτην αἰχμήν, χρήσιμον πρὸς εὕρεσιν καὶ διάγνωσιν τῆς ὀδοντικῆς τερηδόνος κ. ἄ. συναφεῖς σκοπούς.

ἀνιχνευτής (ὁ) κ. νεώτ. ὁ ἀνιχνεύων, ὁ ἀναζητῶν τὰ ἴχνη τινός· ‖ νεώτ. στρατ. **ἀνιχνευταὶ** στρατιωτικοὶ εἰδικῶς ἐκπαιδευόμενοι, εἰς οὓς ἀνατίθεται ἡ ἀνίχνευσις τοῦ ἐδάφους καὶ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἐχθροῦ εἰς πᾶσαν τακτικὴν κατάστασιν τοῦ ἐχθροῦ, οἷον πορείαν, μάχην, ὀπισθοχώρησιν κττ.

ἀνιχνευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἱκανός, ὁ ἁρμόδιος πρὸς ἀνίχνευσιν βλ.λ. : **ἀνιχνευτικὸς κύων, - ἀνιχνευτικὸν ἀπόσπασμα, - πλοῖον.**

ἀνιχνευτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνιχνευτικὸν βλ.λ.

ἀνίχνευτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἀνιχνευθείς, ἀνερεύνητος : Λουκ.Ἔρωτ.35 **ὑπὸ τοῦ μηδὲν ἐῶντος ἀνίχνευτον αἰῶνος,** ψ.Καλλισθ.2,38 **ἀνίχνευτοι βυθοί, - ἀνίχνευτος περιοχή.**

ἀνιχνεύω κ. μσν. κ. νεώτ. (ἐπιγρ. κ. **ἀνιχνῶ-έω**) ἀναζητῶ, ἀνερευνῶ διὰ τῆς ὁράσεως ἢ τῆς ὀσφρήσεως, παρακολουθῶν τὰ ἴχνη τινός : Ἰλ.Χ 192 **ἀλλά τ' ἀνιχνεύων** (κύων) **θέει ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὕρῃ,** Σέξτ.Ἐμπ.Πυρρ.1,64 **τὰ μὴ ὁρώμενα θηρία διὰ τῆς ὀσφρήσεως ἀνιχνεύων·** 2) γεν. ἀνερευνῶ, ἐξετάζω μετὰ προσοχῆς τόπον τινά : Πλούτ.Καισ.69 **διὰ γῆς πάσης καὶ θαλάσσης ἐλαύνων καὶ ἀνιχνεύων,** Νοτ.Χρυσοβ.Λογ.ἐν Σάθ. ΜΒ 204 **κἀκεῖσε τὸν τόπον ἐπιμελῶς ἀνιχνεύσας, - ἀνίχνευσαν τὸν λόφον·** κ. παθ. **ἀνιχνεύθη ὅλη ἡ πεδιάς·** ‖ ποιοῦμαι ἀνίχνευσιν βλ.λ. : **ἀνιχνεύσαμεν τὸν ἐχθρὸν χθὲς καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν·** 3) μτφ. ἀναζητῶ μετὰ προσοχῆς, ἐξιχνιάζω, διευκρινίζω : Ἀγαθ.π.ΑΠ 5,302,17 **τότε σοι μόνος αἶσχος ἀνάφει, ὕβριν ἀνιχνεύων σώματος ἀλλοτρίου.**

ἀνιχνίαστος-ον ὁ ἀνεξιχνίαστος οὗ δὲν δύναταί τις νὰ ἀνεύρῃ ἴχνη.

ἄνιχνος-ον μτγν. ὁ μὴ ἐμφανίζων, μὴ παρέχων ἴχνη αὐτοῦ ἢ σημεῖα : Γρηγ.Ναζ.Ὠδ.2,55.

ἀνιχνῶ-έω ἐπιγρ. ἀνιχνεύω βλ.λ.

ἀνίφαλος-ον κ. **-αλλος** ὁ μὴ παθὼν βλάβην, ὁ ἀβλαβής : Στησ.Ἀπ.76·Ζωναρ.171 «ἀνίφαλλον, ἀβλαβές, τὸ ἄνευ τοῦ ἰάπτεσθαι».

ἀνίφανον Ἡσ. «οὐ βεβλαμμένον ἀδιάφθορον, οἱ δὲ ἡλικίας τάξιν».

ἀνίφι (τὸ) δημ. οὐδ. τοῦ ἀνεφιὸς βλ. λ.

ἀνιφία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. **-φιά** τὸ μὴ νίπτεσθαι, ἀπλυσία, ρυπαρότης.

ἀνιφίδι (τὸ) δημ. ὑποκορ. κ. **ἀνε-** τοῦ **ἀνεφιός,** βλ.λ.

ἀνιφιός (ὁ) -φιά δημ. κ. **ἀνιφὸς** ἀνεφιὸς βλ.λ.

ἀνιῶ-άω κ. νεώτ. μέλλ. **ἀνιάσω,** ἐπ. **-ήσω,** ἀόρ. **ἠνίασα,** δωρ. **ἀνίασα,** παρακ. **ἠνίακα,** παθ. ἀόρ. **ἠνιάθην,** ἰων. **-ήθην,** παρακ. **ἠνίημαι** προξενῶ εἴς τινα ἀνίαν, ἐνοχλῶ, γίνομαι φορτικὸς εἴς τινα : Ὀδ.Υ 178 **ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις κατὰ δῶμα ἀνέρας αἰτίζων,** Ἀριστφ.Πλ.538 **βομβοῦσαι περὶ τὴν κεφαλὴν ἀνιῶσιν,** Πλάτ.Γοργ.485 Β **ἀνιᾷ μου τὰ ὦτα·** κ. μὲ δύο αἰτ. : Σοφ.Ἀντ.319 **ὁ δρῶν σ' ἀνιᾷ τὰς φρένας, τὰ δ' ὦτ' ἐγώ·** 2) ταλαιπωρῶ τινα : Ὀδ.Β 115 **εἰ δ' ἔτ' ἀνιήσει γε πολὸν χρόνον υἷας Ἀχαιῶν·** ‖ βλάπτω τινά : Ξεν.ΚΠ 1,4,25 **καὶ φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς ἀνιᾶν·** 3) προξενῶ λύπην, θλίβω τινα : Σοφ.Αἴ.263 **φίλους ἀνιῶν αὐτὸς ἡδονὰς ἔχειν,** Ἀριστφ.Εἰρ. 764 **παῦρ' ἀνιάσας πόλλ' εὐφράνας·** 4) νεώτ. ἀμτβ. καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἀνίας, ἀθυμῶ, βαρύνομαι : **ἀνιῶ ἐν τῇ ἐξοχῇ·** 5) μέσ. **-ῶμαι** αἰσθάνομαι ἀνίαν, ἀθυμίαν : Ὀδ.Γ 117 **πρίν κεν ἀνιηθεὶς σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκοιο** (βαρυνθείς)· ‖ λυποῦμαι, στενοχωροῦμαι, δυσαρεστοῦμαι : Ὀδ.Ο 335 **οὐ γάρ τίς τοι ἀνιᾶται παρεόντι** (δυσαρεστεῖται ἐκ τῆς παρουσίας του), Ξεν.ΚΠ 8,3,44 **δαπανῶντα ἰσχυρῶς ἀνιᾶσθαι·** ‖ ἐνοχλοῦμαι : Ὀδ. Α 133 **μὴ ξεῖνος ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ·** ‖ αἰσθάνομαι ἄλγος ψυχικόν, θλίβομαι : Θέογν.655 **σύν τοι, Κύρνε, παθόντι κακῶς ἀνιώμεθα πάντες,** Ἀριστφ. Λυσ.593 **περὶ τῶν δὲ κορῶν ἐν τοῖς θαλάμοις γηρασκουσῶν ἀνιῶμαι,** Λυσ.13,44 **ἀνιῶμαι .. ὑπομιμνῄσκων τὰς γεγενημένας συμφοράς.**

ἀνιώδης-ους-ες ἀνιαρὸς βλ. λ. : Θεοφρ.ΦΑἴτ. 6,10,8 (διόρθ. ἁλμώδη).

ἀνιῶμαι-άομαι πάλιν ἰῶμαι, θεραπεύω ἐκ νέου, διορθῶ : Ἡρ.7,236 **τὸ παρεὸν τρῶμα ἀνιεῦνται.**

ἀνιών-οῦσα-όν μσν. κ. νεώτ. μτχ. τοῦ **ἄνειμι** βλ. λ., ὁ ἀνερχόμενος, ὁ πρὸς τὰ ἄνω βαίνων, ἀντίθ. **κατιών : ἀνιὼν ἥλιος, - ἀνιοῦσα τάξις** (ἡ ἔχουσα κατεύθυνσιν πρὸς τὰ ἄνω)· 2) μσν. κ. νεώτ. νομ. **ἀνιόντες συγγενεῖς** οἱ πρὸς τὰ τέκνα τάξιν γονέων ἔχοντες, οἷον οἱ γονεῖς, πάπποι, πρόπαπποι κλπ. : Μιχ.Ἀτταλ.π. Σάθ.4 **ἔκ τινος τῶν ἀνιόντων κληρονομίας διεδεξάμην·** 3) μαθ. **ἀνιοῦσα πρόοδος,** ἡ πρόοδος ἧς οἱ ὅροι βαίνουσιν αὐξανόμενοι, ἄ. **αὔξουσα·** 4) μουσ. **ἀνιοῦσα κλῖμαξ** διαδοχὴ φθόγγων βαίνουσα πρὸς τὰ ἄνω· **ἀνιόντες χαρακτῆρες** τὰ μουσικὰ σημεῖα δι' ὧν ἀποδίδονται οἱ ὀξύτεροι φθόγγοι κ. εἰδ. εἰς τὴν βυζαντινὴν μουσ. τὰ σημεῖα τὰ παριστῶντα ἀνάβασιν τῆς φωνῆς ἐκ τῶν **βαρυτέρων πρὸς τοὺς ὀξυτέρους φθόγγους·** 5) **τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἀνιὸν** βλ. λ.

ἀνίωτος-ον κ. Πάπ. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς σκωρίασιν, μὴ ἐσκωριασμένος : Ἀριστλ.Θαυμ.48,2 **χαλκὸν .. ἀνίωτον.**

ἀνκαῖος (ὁ) νεώτ. ζωολ. **γένος** μαλακοστράκων ἑδραιοφθάλμων τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀνκαιιδῶν.**

ἀνκίλλα (ἡ) νεώτ. ζωολ. **γένος** μαλακίων τῆς οἰκογενείας τῶν **ὀλιβιδῶν.**

ἀνκοθαρίοντι Ἐπιγρ. = **ἀνακαθαροῦσι.**

ἀνκολία (ἡ) νεώτ. βοταν. **γένος θαμνωδῶν** φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **βατραχοειδῶν,** οὗτινος τὸ κοινὸν εἶδος **ἀνκολία ἡ κοινή,** καλλιανθές.

ἀνκριτήρ (ὁ) ἐπιγρ. ὁ ἀνακριτής : Ἐπιγρ. **ἀνκριτῆρες τοὶ ἐπὶ βασιλῆος Ἀντιφίλου.**

ἀνναβεργίτης (ὁ) **νεώτ.** ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν τοῦ νικελίου κρυσταλλούμενον εἰς ἀσαφεῖς κρυστάλλους ὑποπρασίνους, ἄ. **νικελιάνθη,** συγγενὲς πρὸς τὸν ἐν Λαυρείῳ συχνὸν καθρερίτην.

ἀννάλιθος (ὁ) νεώτ. μῖγμα κεκαυμένου γύψου μετ' ἄμμου καὶ σκύρων χυνόμενον **εἰς πλίνθους** συμπαγεῖς, χρησίμους **εἰς** τὴν τοιχοποιΐαν.

ἀνναλίνη (ἡ) νεώτ. χημ. μῖγμα γύψου **καὶ ὕδα-**

τος χρήσιμον εἰς τὴν παρασκευὴν χάρτου καὶ χρωμάτων.

ἀνναμίτειος-ον νεώτ. ὁ τοῦ Ἀνναμίτου ἢ ὁ ἐκ τῆς χώρας Ἀννὰμ προερχόμενος : **ἀνναμίτειον ἕλκος** ἰατρ. νόσος πιθ. λοιμώδους φύσεως προερχομένη ἀπὸ οἱουδήποτε τραύματος ἀπεργαζομένη δ' ἐνίοτε εἶδος ὀξείας γαγγραίνης, ἄ. φαγεδαινικὸν ἕλκος τῶν θερμῶν χωρῶν.

ἀνναμιτικός-ή-όν νεώτ. ἀνναμίτειος βλ. λ.

ἄννα κάγμα νεώτ. [σανσκριτ.] τὸ φυσικὸν σῶμα κατὰ τὴν φιλοσοφίαν τῆς βεδάντας βλ.λ.

ἄννα μάγμα νεώτ. [σανσκριτ.] ὁ πέπλος τῆς σαρκὸς κατὰ τὴν φιλοσοφίαν τῆς βεδάντας.

ἀννάτα (ἡ) νεώτ. [λατ.] τὸ κατὰ τὸν Μεσαίωνα πρὸς τὸν πάπαν καταβαλλόμενον ποσὸν ὑπὸ τῶν ἐπισκόπων καὶ ἀξιωματούχων κληρικῶν ἐτησίως κατὰ τὴν ἐπέτειον τοῦ διορισμοῦ των.

ἀννεῖται ἐπ. τοῦ ἀννέομαι βλ.λ. : Ὀδ.192 **οὐδ' ὅπῃ ἀννεῖται.**

ἀννελίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. τάξις σκωλήκων τῆς συνομοταξίας τῶν **σκωληκοζώων.**

ἀννέμω ποιητ. ἀνανέμω βλ.λ.

ἀννέομαι ποιητ. ἀνανέομαι, ἀνέρχομαι· ‖ ἐπὶ οὐρανίων σωμάτων, ἀνατέλλω, ἀναβαίνω· Ἡσ. « ἀννεῖται, ἀνατέλλεται, ἀναφαίνεται ».

ἀννεροδίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτ. ὑττριοῦχον ἅλας νιοβικοῦ ὀξέος ἀπαντῶν εἰς ρομβ. κρυστάλλους.

ἀννέφελος-ον μτγν. ἐπ. ἀνέφελος βλ.λ.

ἀννήθινον (τὸ) Πάπ. οὐδ. τοῦ ἀνήθινος βλ. λ.

ἀννησοειδής-οῦς-ές ὁ πρὸς ἄννησον προσόμοιος, εἰδ. περὶ τοῦ φυτοῦ ἐξ οὗ τὸ κώνειον. Ἡσ. « κωνείου· τοῦτο οἱ μὲν κορίανον, οἱ δὲ ἀννησοειδὲς καλοῦσι ».

ἄννησον (τὸ) κ. **ἄννησσον** δ.γρ. τοῦ ἄνησσον βλ.λ. διάφορον τοῦ ἄννηθον ἢ ἄνηθον : Ἱππ.8, 366,14 **τρίβειν ἄννησον καὶ ἀνήθου καρπόν.**

ἀννιβαϊκός-ή-όν μτγν. κ. **ἀννιβιακός** (ἐσφ.γ.) ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Ἀννίβαν : Πολύβ.1,2,2 **ὃν οἱ πλεῖστοι προσαγορεύουσιν ἀννιβιακὸν** (πόλεμον)· ‖ **ἀννιβαϊκὰ** (τὰ) οὐδ. ὡς οὐσ. τὰ πολεμικὰ ἔργα τοῦ Ἀννίβα ἢ βιβλία περὶ τῶν πολεμικῶν ἔργων τοῦ Ἀννίβα· ‖ εἰδ. **ἀννιβαϊκὸς πόλεμος** ὁ κατὰ τῶν Ρωμαίων πόλεμος τοῦ Ἀννίβα.

ἀννιβιακός-ή-όν μτγν. ἀννιβαϊκὸς βλ.λ.

ἀννιβίζω μτγν. φρονῶ τὰ τοῦ Ἀννίβα : Πλούτ. Μάρκελλ.10 **τὸν δῆμον ἀννιβίζοντα.**

ἀννιβίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. παραλλαγὴ τοῦ ὀρυκτοῦ **τετραεδρίτου** βλ.λ.

ἀννιδαλίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἡ **ἀριστόλη** ἢ **τρισιωδοῦχος θυμόλη** ἢ **ἰωδοφαινόλη** κόνις ἄοσμος, ἐρυθροϊώδης, εὐδιάλυτος ἐν ἀλκοόλῃ, αἰθέρι, χλωροφορμίῳ, ἀδιάλυτος ἐν ὕδατι.

ἄννιοιτο Ἐπιγρ. γ' ἑν. εὐκτ. ἀντὶ ἀννοῖτο.

ἀννίς (ἡ) μάμμη, γιαγιά : Ἡσ. « μητρὸς ἢ πατρὸς μήτηρ ».

ἄννισον (τὸ) δ.γρ. ἄνισον, ἄνηθον βλ.λ.

ἀννίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. μέλαινα ἄνευ μαγνησίου παραλλαγὴ τοῦ ὀρυκτοῦ **λεπιδομέλανος** βλ.λ.

ἀννόνα (ἡ) ἄ. ἀννῶνα βλ. λ.

ἀννουλαρία (ἡ) νεώτ. παλαιοφυτ. γένος ἀπολελιθωμένων φυτῶν τῆς συνομοταξίας τῶν **ἀγγειοφόρων κρυπτογάμων.**

ἀννουλαρίεια (τὰ) νεώτ. παλαιοφυτ. τάξις ἀπολελιθωμένων κρυπτογάμων φυτῶν τῶν περιόδων Δεβονείου καὶ Περμείου.

ἀννωδεῶς (δ.γ. **ἀννωδέως**) Ἡσ. « τρυφερῶς, σοβαρῶς ».

ἄννωμα Ἡσ. « τὰ θρυπτόμενα Ταραντῖνοι ».

ἀννῶνα (ἡ) (λατ.) κ. **ἀννώνα** κ. **ἀννόνα** ἡ ἐτησία ἐσοδεία καρπῶν· ‖ δθ. οἱ ἀποταμιευμένοι καρποί, ἰδίᾳ σιτηρά· ‖ κ. ἡ ἀγοραία τιμὴ τῶν καρπῶν, ἰδίᾳ τῶν σιτηρῶν· 2) φόρος ἐπὶ τῆς ἐτησίας παραγωγῆς εἰσπραττόμενος εἰς εἶδος, χρησιμεύων πρὸς σιτισμὸν τῶν κατοίκων τῆς πρωτευούσης ἢ τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων παρὰ Βυζαντινοῖς· 3) μισθοδοσία παρεχομένη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος πρὸς σιτισμὸν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων τῆς πρωτευούσης ἐνίοτε δὲ κ. τῶν ἀπόρων παρὰ Βυζαντινοῖς· Ε Γουδ. « ἡ παρὰ βασιλέως διδομένη ἑκάστῳ ἐνιαυτῷ ρόγα ».

ἀννωναρχῶ-έω Ἐπιγρ. ἐφορεύω, εἶμαι ἐπόπτης ἐπὶ τῆς ἀννώνας βλ. λ.

ἀννωνεακόν (τὸ) τὸ ἀναφερόμενον ἢ τὸ ἀνῆκον εἰς τὴν ἀννώναν βλ. λ. : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,38 **ἀννωνεακὸν φρόντισμα.**

ἀννωνέπαρχος (ὁ) Παπ. ὁ ἐπὶ τῆς ἀννώνας βλ.λ. ἐπόπτης.

ἀννωνεύω παρέχω ἀννώναν ἤτοι σιτηρέσιον ἐκ τοῦ φόρου τῆς ἀννῶνας βλ. λ.· ‖ μέσ. **-ομαι** λαμβάνω ἀννώναν, σιτίζομαι ὑπὸ τοῦ κράτους : Ἐπιγρ.200,20 **ἀννωνευόμενοι καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἄρτους σιτίνους μθ'.**

ἀννώνη (ἡ) Ἐπιγρ. ἀννώνα βλ.λ.

ἀννωνιακός-ή-όν Παπ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀννώναν βλ.λ.

ἀννωνικός-ή-όν ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀννώναν βλ.λ. Παπ. : **ἀννωνικὰ εἴδη.**

ἀνξηραίνω αἰολ. κ. ποι. ἀντὶ ἀναξηραίνω, ξηραίνω, ἀποξηραίνω : Ἰλ.Φ 347 **ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς βαρέης νεοαρδέ' ἀλωὴν αἶψ ἀνξηράνῃ.**

ἀνόα (ἡ) νεώτ. ζῳολ. θηλαστικὸν ἐκ τῶν μηρυκαστικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **κοιλοκέρων.**

ἀνοθιίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. ἔντομα κολεόπτερα τῆς οἰκογενείας τῶν **ξυλοφαγιδῶν**, προσβάλλοντα τάς τε νωπὰς καὶ τὰς ξηρὰς τροφάς.

ἀνόβιον (τὸ) νεώτ. ζῳολ. γένος τῶν κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **ξυλοφάγων.**

ἀνογόνον (τὸ) νεώτ. φαρμακ. μία τῶν ἑνώσεων τοῦ ὑδραργύρου, κόνις κρυσταλλικὴ θειοκιτρίνη.

ἀνόδεσις (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **ἐρωδιδῶν.**

ἀνόδευτος-ον ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ὁδεύσῃ, ἀδιάβατος : Στράβ.16,4,23 **πεζῇ φήσαντος ἀνόδευτα εἶναι στρατοπέδοις**· ‖ ὁ μέχρι νῦν ἄβατος : Ἠδύλ.π.Στραβ.683 **ἀνόδευτον χεῦμα.**

ἀνοδεύω μσν. ἀποκλίνω, ἐκτρέπομαι ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, παραστρατίζω : Νικήτ.Χων.Χρον.317 D **ἣν περισπερχῶς ἀνώδευσας πρότερον.**

ἀνοδήγητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ὁδηγίας.

ἀνοδήγητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὁδηγηθείς, ὁ μὴ ἔχων ὁδηγὸν ἢ μὴ τυχὼν ὁδηγίας.

ἀνοδηγήτως ἐπίρρ. ἄνευ ὁδηγίας.

ἀνοδηγῶ-έω μτγν. ὁδηγῶ πρὸς τὰ ὀπίσω : Βάβρ.95,55 **δεικνύων ἀνωδήγει** (διόρθ. ἂν ὡδήγει).

ἀνοδία (ἡ) Ἰων. **-ίη** ὁδὸς ἀδιάβατος, κακοστρατιά, δύσβατος τόπος : Φίλ.1,118,46 **δυσπορεύτους καὶ μακρὰς ἀνοδίας**· ‖ **ἀνοδίᾳ** ἐν ἐπιρρ. σημ. Πολύβ.2,19,7 **οἱ δὲ πλείους ἀνοδίᾳ καὶ κατὰ τὰς νήσους διεσπάρησαν** (διὰ μέσου δυσβάτου τόπου ἢ ὁδοῦ) κ. δοτ. πληθ. ἐπίρρ. : Πλούτ.Ἠθ. 508 D **φυγὼν ἵππῳ μετὰ τριῶν ἢ τεττάρων ἀνοδίαις καὶ πλάναις πολὺν δρόμον** (διὰ μέσου δυσβάτων τόπων)· 2) εἰδ. ἀστρονομ. ἀνάβασις : Βεττ.Βαλ.343,18 **ἀνοδίαι καὶ στάσεις τοῦ ἡλίου.**

ἀνοδικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἄνοδον βλ. λ., ὁ ἀνερχόμενος, ὁ ἀνηφορικός : **δρόμος ἀνοδικός**· 2) **νεώτ. φυσ. ἀκτῖνες ἀνοδικαὶ** ἀκτινοβολία ἐκπεμπομένη ἐντὸς ἀεροκένων σωλήνων ἀπὸ **ἄνοδον ἐπικεχρισμένην** μὲ ἅλατα νατρίου, λιθίου, στροντίου· ἀντιθ. καθοδικαὶ ἀκτῖνες· ‖ νεώτ. φυσ. **ἀνοδικὰ ρεύματα** κ. **ἠλεκρικὰ ρεύματα** αἱ κατὰ μῆκος τοῦ ἀγωγοῦ μετατοπίσεις ἠλεκτρικοῦ φορτίου.

ἀνοδικῶς ἐπίρρ.νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνοδικ[illegible] βλ.λ.

ἀνοδίνη (ἡ) νεώτ. χημ. κρυσταλλικὴ ἕνωσις εὐδιάλυτος ἐν ὕδατι καὶ τοῖς συνήθεσι διαλυτικοῖς μέσοις ἐν χρ. κατὰ τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ, πνευμονίας, φυματιώσεως καὶ ρευματισμῶν.

ἀνόδιον (τὸ) νεώτ. φυσ. κ. **ἄνοδος** (ἡ) τὸ θετικὸν ἠλεκτρόδιον ἠλεκτρικοῦ στοιχείου ἢ στήλης, ἀντίθ. **κάθοδος** βλ. λ.

ἄνοδμος-ον ὁ ἄνευ ὀσμῆς, ἄοσμος : Ἱππ.Διαίτ. 63 **οἶνον παντελῶς δοτέον καὶ ἄνοδμον παντάπασιν,** Ἀριστλ.Πρ.873 Α 2 **ὁ μὲν γλυκὺς ἄνοδμος.**

ἀνόδοντα (τὰ) νεώτ. ζωολ. γένος πεταλοβραγχίων μαλακίων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **ἀσιφωνοφάρων,** βιοῦν **εἰς ἕλη** ἢ ρεῖθρα γλυκέων ὑδάτων.

ἀνόδοντος-η-ο κ. δημ. ὁ ἄνευ ὀδόντων, νωδός : **ἀνόδοντος γέρος** (ἄ. κουτσοδόντης), - **ἀνόδοντο παιδάκι** (ποὺ δὲν ἔβγαλε δόντια).

ἀνοδόντουρα (τὰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ὑμενοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **σκολιδῶν.**

ἀνοδόντωτος-ον μσν. ὁ μὴ ὀδοντωτός, ὁ μὴ ἔχων ὀδόντας, **ἀνόδοντος** βλ. λ.

ἄνοδος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων ὁδόν, ἀδιέξοδος, ἀδιάβατος : Εὐρ.ΙΤ 889 **καὶ δι᾽ ὁδοὺς ἀνόδους στείχων·** ἀντίθ. **εὔοδος** : Ξεν.Ἀν.4,8,10 **τῇ μὲν γὰρ ἄνοδον, τῇ δὲ εὔοδον εὑρήσομεν τὸ ὄρος·** 2) θηλ. ὡς οὐσ. ἡ ἀνηφορικὴ ὁδός : Ἡρ. 8,53 **ὄπισθεν . . τῆς ἀνόδου·** ‖ ἀνωφέρεια ὑψώματος : Πολύβ.5,24,4 **ἀνόδῳ μεγάλῃ καὶ παντελῶς ἀπροσίτῳ·** ‖ πορεία πρὸς τὰ μεσόγεια ἀπὸ τῆς παραλίας· πρβλ. **ἀνάβασις·** 3) ἡ ἀνύψωσις : Ἀριστλ.Μετ.355 Α 6 **ἄνοδος τοῦ ὑγροῦ τοιαύτη·** 4) κ.νεώτ. ἡ ἀνάβασις : Πλάτ.Πολ.517 Β **τὴν εἰς τὸν νοητὸν τόπον τῆς ψυχῆς ἄνοδον, - ἡ ἄνοδος εἰς τὴν Ἀκρόπολιν·** 5) ἀστρον. ἀνατολὴ ἀστέρος : Ἄρατ.536· 6) εἰδ. ἡ πρώτη ἡμέρα τῶν θεσμοφορίων, ὅτε αἱ γυναῖκες ἀνέβαινον εἰς τὸν ναόν : Ἀλκίφρ.3,39· 7) ἐπάνοδος : Σουΐδ. « ἄνοδος· ἀνέλευσις »· 8) νεώτ. ἀνάρρησις, εἰς ἀξίωμα : **ἄνοδος εἰς τὸν θρόνον, εἰς τὴν ἐξουσίαν·** 9) γραμμ. ρητορ. φράσις χρησιμεύουσα οἱονεὶ κλῖμαξ τις ἄνετος, δι᾽ ἧς οἱ ἀκροαταὶ ἀνάγονται ἐπὶ τὸ θέμα· 10) νεώτ. φυσ. **ἄνοδος** (ἡ) **τὸ ἀνόδιον** βλ.λ.

ἀνόδους-οντος-ουν ὁ μὴ ἔχων ὀδόντας, νωδός, φαφούτης : Ἀριστλ.ΖΜ 674 Β 20 **ἐπεὶ γὰρ οὐδὲ ταῦτα ὅλως τὴν τοῦ στόματος ἀποδίδωσι λειτουργίαν· ἀνόδοντα γάρ·** 2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν βρυωδῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **βαϊσιδῶν·** 3) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων ἐντόμων βραχελύτρων τῆς οἰκογεν. τῶν **σταφυλιδῶν.** 4) οὐδ. πληθ. **ἀνόδοντα** (τὰ) βλ. λ.

ἀνοδόχειλα (τὰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **ὑδροκανθαριδῶν.**

ἀνοδύρομαι ἐκπέμπω θρήνους, σφοδρῶς θρηνῶ : Ξεν.ΚΠ 5,1,6 **περικατερρήξατό τε τὸν ἄνωθεν πέπλον καὶ ἀνωδύρατο,** Πλούτ.Ἠθ.132 C **καὶ τὰ ἐπιθρηνεῖν ἀνοδυρομένης.**

ἀνόδυρτος-ον κ νεώτ. ὃν οὐδεὶς ὀδύρεται, ἄκλαυστος, ἀθρήνητος : Ἀνών.π.Μ᾽Αντων.7,51 **ἀνάγκη τλῆναι καμάτοις ἀνοδύρτοις.**

ἀνόδων-οντος (ὁ,ἡ) κ. νεώτ. δ.γ. **ἀνόδους** ὁ μὴ ἔχων ὀδόντας : Ἀριστλ.ἀπ.294 **τὰ δὲ ἀνόδοντα καὶ λεῖα ὡς ῥαφίς·** 2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν, ὧν τινα καλλωπιστικὰ τῆς οἰκογενείας τῶν **μαλαχοειδῶν.**

ἀνόζκστα Ἡσ. « **τὰ μὴ ἐζεσμένα** » (πιθ. **ἀπό-**).

ἀνοζόλη (ἡ) νεώτ. χημ. μεῖγμα ἰωδοφορμίου καὶ θυμόλης.

ἄνοζος-ον κ. παραθ. **-ότερος** ὁ μὴ ἔχων ὄζους : Θεόφρ.ΦΙ 1,8,1 **ἔστι γὰρ τὰ μὲν ὀζώδη τὰ δὲ ἄνοζα,** αὐτ.2,13,5 **ἀλλ᾽ ἀνοζότερον.**

ἀνόημα-ατος (τὸ) μτγν. μωρὸν ἔργον, ἀνοησία : Στοβ.2,194 **ἀνοήματα καὶ ἀτακτήματα** (διόρθ. **ἀνομήματα**).

ἀνοήμων-ονος ὁ μὴ σωφρονῶν, ἀνόητος, ἀσύνετος, ἄμυαλος : Ὀδ.Β 270 **Τηλέμαχ᾽ οὐδ᾽ ὄπιθεν κακὸς ἔσσεαι οὐδ᾽ ἀνοήμων.**

ἀνοησία (ἡ) κ. νεώτ, κ. δημ. ἔλλειψις νοῦ, ἀνοησία, μωρία, βλακεία : **ἔχει ἀνοησίαν·** ‖ κ. ἡ ἀνόητος πρᾶξις : **ἔκαμα μιὰ ἀνοησία·** 2) ἡ ἀκαταληψία, τὸ μὴ νοητόν, τὸ ἀκατανόητον : Διον. Ἀρεοπ.π.Θείων Ὀνομ.1,1,376.

ἀνόητα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνόητον βλ.λ.

ἀνοηταίνω κ. νεώτ. κ. δημ. εἶμαι ἀνόητος, μωρός : Πλάτ.Φίλ.120 D **τὸν ἀνοηταίνοντα καὶ ἀνοήτων δοξῶν καὶ ἐλπίδων μεστόν·** 2) πράττω ἀνόητα, φέρομαι ἀνοήτως, κάμνω ἀνοησίαν.

ἀνοητεὶ ἐπίρρ. ἀνοήτως : ΑΒ 1327.

ἀνοητεύω σχόλ. ἀνοηταίνω βλ.λ. : Σχολ.Ἀριστφ. Νεφ.1484 « ἀνοητεύσαντος ».

ἀνοητία (ἡ) ἀττ. ἀνοησία βλ.λ. : Μοῖρ.28 « ἀνοητίαν Ἀττικοί, ἀνοησίαν Ἕλληνες ».

ἀνοητολογῶ νεώτ. κ. δημ. λέγω ἀνοησίας.

ἀνόητος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. κ. παραθ. **-ότερος -ότατος·** ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κατανοηθῇ, ἀκατανόητος, ἀντίθ. **νοητός** βλ.λ. : Ὕμν.Ὁμ.Ἑρμ.80 **ἄφραστ᾽ ἠδ᾽ ἀνόητα διέπλεκε θαυμαστὰ ἔργα,** Πλάτ.Φαίδ.80 Β **τῷ δ᾽ ἀνθρωπίνῳ καὶ θνητῷ καὶ ἀνοήτῳ·** 2) ὁ μὴ ἀναγόμενος, μὴ περιλαμβανόμενος εἰς τὸν κύκλον τῶν διανοημάτων, ἀδιανόητος : αὐτ.Παρμ.132 C **νοήματα ὄντα ἀνόητα εἶναι·** 3) ὁ μὴ ἔχων νοῦν, πνεῦμα : Γρηγόρ.Θαυματ.11,5 **εἴ τις λέγει ἄψυχον ἢ ἀνόητον τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου·** 4) κ.νεώτ.κ.δημ. μωρός, ἠλίθιος, ἄφρων, ἀσύνετος: Σοφ.Αἴ.162 **ἀλλ᾽ οὐ δυνατὸν τοὺς ἀνοήτους τούτων γνώμας προδιδάσκειν,** Πλάτ.Γοργ.464 D **ἐν ἀνδράσιν οὕτως ἀνοήτοις ὥσπερ οἱ παῖδες·** ‖ κ. ἀπερίσκεπτος, ἀσυλλόγιστος, ἀστόχαστος : Ξεν.Ἀπομν.1,3,9 **προνοητικῶν μᾶλλον ἢ ἀνοήτων, - ἀνόητος ἐνέργεια·** ‖ μετ᾽ ἄρθρ. ἐν πληθ. οὐδ. ὡς οὐσ. ἀσυλλόγιστα, ἀσύνετα : Ἀριστλ.ΗΝικ.1173 Α 2 **εἰ μὲν γὰρ τὰ ἀνόητα ὠρέγετο αὐτῶν . . εἰ δὲ καὶ τὰ φρόνιμα·** 5) ὁ κατὰ νοῦν γινόμενος, ὅθ. ὁ μὴ ἐγκρατής· ‖ **ἀνόητα** (τὰ) ὡς οὐσ. ὡς προσωνυμία τῶν ἀφροδισίων : Ἀριστφ. Νεφ.417 **οἴνου τ᾽ ἀπέχει καὶ γυμνασίων καὶ τῶν ἄλλων ἀνοήτων·** 6) ἀνόητοι (οἱ) μτγν. ἐκκλ. ὡς οὐσ. αἱρετικοὶ ἀπορρίπτοντες τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἰωάννου καὶ τὴν Ἀποκάλυψιν : Ἐπιφάν.Αἱρ.51.

ἀνοητῶ-έω μτγν. ἐσφ.γ. ἀντὶ ἀνοητεύω βλ.λ. : Ἐπιφάν.1,485 **ἐξ αὐτοῦ ἀνοητοῦντες.**

ἀνοήτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. παραθ. **-ότερον -ότατα** κ. **-στάτως** κατὰ τρόπον ἀνόητον βλ.λ. : Ἀριστφ. Λυσ.518 **πῶς ταῦτ᾽, ὦνερ, διαπράττεσθ᾽ ὧδ᾽ ἀνοήτως ;·** ‖ κ. ἐν περιφρ. : Λυσ.Θεομν.Α 14 **εἶτ᾽ οὐκ αἰσχύνει οὕτως ἀνοήτως διακείμενος.**

ἀνόθευτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ νοθείας βλ. λ.

ἀνόθευτος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ νοθευμένος, ἀπαραποίητος, γνήσιος, καθαρός, ἁγνός, ἄδολος : Ἀριστλ.Θαυμ.846 Α 30 **ἀνόθευτον τηροῦσι τὸν γάμον,** Διόδ.Σ 1,72 **μαρτυρίαν ἀνόθευτον παρεῖχε, - οἶνος ἀνόθευτος, - γάλα ἀνόθευτο,** μτφ. ὁ μὴ ἀλλοιωθείς, ὁ μὴ ὑποστὰς κακὴν ἐπίδρασιν : ἀνόθευτοι **ἐκλογαί, - ἀνόθευτα φρονήματα.**

ἀνοθεύτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ νοθείας βλ.λ.

ἀνόθηρον Ἡσ. « νωθρόν ».

ἄνοθος-ον μτγν. ὁ μὴ νόθος, γνήσιος : Φίλ.π. Εὐσ.Προπ.Εὐαγγ.388 D **ἡ ἄνοθος φιλοσοφία.**

ἀνόθως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἄνοθον βλ. λ. : Φίλ.2,416,7 **τὸ ἀνόθως καὶ γνησίως ἐκ καθαροῦ τοῦ συνειδότος ἐλευθεροστομεῖν.**

ἄνοια (ἡ) κ. νεώτ. ἰων. **ἀνοίη,** ἀρχ. ἀττ. **ἀνοία** ἔλλειψις νοῦ, ἀνοησία, μωρία, ἀμυαλιά : Θέογν. 453 **εἰ γνώμης ἔλαχες μέρος ὥσπερ ἀνοίης,** Αἰσχ.Πρ.1079 **εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης ἐμ-**

πλεχθήσεσθ' ὑπ' ἀνοίας, Πλάτ.Φαῖδρ.270 Α ἐπὶ φύσιν νοῦ τε καὶ ἀνοίας ἀφικόμενος, Πολύβ. 40,5,8 πρὸς τὴν ἄνοιαν καὶ μανίαν τῶν ἡγουμένων, - ἔπαθεν ἄνοιαν· || ἐν δοτ. ὡς ἐπίρρ. ἀνοήτως : Ἡρ.6,69 ὡς ἀνοίῃ τὸ ἔπος ἐκβάλλοι τοῦτο· || κ. ἐν περιφρ.'Αντιφ.122,3(ἐγώ τε γὰρ πολλῇ ἀνοίᾳ χρώμενος (ἐνεργήσας πολὺ ἀνοήτως), Δημ. 16,24 εἰ ἃ νῦν ἄνοιαν ὀφλισκάνων (νομιζόμενος ἀνόητος)· 2) νεώτ. ἰατρ. ἐπίκτητος, προϊοῦσα, ἀνίατος ἐξασθένησις ἢ ἀπώλεια, ὁλικὴ ἢ μερικὴ τῆς διανοίας, τοῦ συναισθήματος ἢ τῆς ἠθικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἀτόμου.

ἀνοιγάρι (τό) δημ. τὸ δι' οὗ ἀνοίγει τις, ἡ κλείς.

ἀνοιγεύς-έως (ὁ) μτγν. ὁ ἀνοίγων.

ἀνοιγή (ἡ) μτγν. ἐκκλ. ἄνοιγμα, ἅπλωσις : Ἰω.Χρυσ. Ψαλμ.103,1,950,37 ἀνοιγὴν δὲ τῶν χειρῶν αὐτοῦ καὶ τὴν τοῦ σταυροῦ ἔκτασιν χρὴ λογίζεσθαι.

ἄνοιγμα (τό) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀνοικτόν, τὸ ἔχον διάβασιν μέρος, ὅθ. ἡ εἴσοδος : ΠΔ Βασ. (4,6 εἰσερχομένης αὐτῆς ἐν τῷ ἀνοίγματι, - τὸ ἄνοιγμα τοῦ σπηλαίου· || τὸ ἀνοῖγον τμῆμα, ἐπὶ θυρῶν, παραθύρων κττ., τὸ φύλλο τῆς πόρτας : Ζωσ.'Αλχ.224 Β· 2) ἐπιγρ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἐκτάσεως, τὸ ἠνεῳγμένον μέρος, τὸ εὐρύτερον μέρος, τὸ πλέον ἀνοικτόν, ἡ πλατωσιά : τὸ ἄνοιγμα τοῦ κόλπου, - τῆς κοιλάδος· 3) νεώτ. κ. δημ. σχισμή, χάσμα, ὀπή, χαραμάδα : ὁ τοῖχος ἔχει μικρὸν ἄνοιγμα, - ἔβλεπε ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας· 4) νεώτ. κ. δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνοίγω βλ.λ. : τὸ ἄνοιγμα τῶν καταστημάτων,- τῶν σχολείων,- τῆς Βουλῆς, τοῦ καζίνου, - τοῦ κουτιοῦ, - τῆς φιάλης, - τοῦ πακέτου κλπ.· 5) νεώτ. κ. δημ. χρονικῶς, ἡ ἔναρξις περιόδου τινὸς ἢ ἐνεργείας ἢ πράξεως ἢ σχέσεως : τὸ ἄνοιγμα τῆς θερινῆς περιόδου, - λογαριασμοῦ, - δοσοληψίας· εἰδ. στρατιωτ. ἄνοιγμα τοῦ πυρὸς (ἔναρξις μάχης)· || αἱ κατὰ τὴν ἔναρξιν τιμαὶ ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ· 6) νεώτ. μαθημ. ἄνοιγμα ὀπτικῆς δέσμης, συγκλινούσης ἢ ἀποκλινούσης, ἡ ὑπὸ τῶν ἄκρων ἀκτίνων αὐτῆς σχηματιζομένη γωνία· || ὀπτικ. ἀριθμητικὸν ἄνοιγμα τὸ γινόμενον τοῦ ἡμιτόνου τοῦ ἡμίσεος τοῦ ἀνοίγματος ἐπὶ τὸν δείκτην διαθλάσεως τοῦ μέσου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἡ δέσμη διαδίδεται· 7) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐπὶ θόλου, ἡ μεταξὺ τῆς βάσεως ἤτοι τῶν δύο ὁριζοντίων ὑποστηριγμάτων, ἀπόστασις : τὸ ἄνοιγμα τῆς γεφύρας· 8) νεώτ. κ. δημ. ἰατρ. διάρρηξις ἀγγείου ἢ ἱστοῦ τοῦ σώματος, σχισμὴ δερματική : τὸ ἄνοιγμα τῆς πληγῆς, - τῆς μύτης· 9) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ φυτῶν, ἡ ἄνοιξις βλ. λ., ἡ ἄνθησις : τὸ ἄνοιγμα τῶν ῥόδων, - τῶν κρίνων· 10) νεώτ. κ. δημ. ναυτ. ἐπὶ πλοίων, ὁ πρὸς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος πλοῦς· 11) μτφ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀδυναμία πρὸς ἐκπλήρωσιν ἐμπορικῆς ἢ χρηματιστικῆς ὑποχρεώσεως, ἡ ἔλλειψις ἀντικρύσματος : ἐπτώχευσε μὲ μεγάλο ἄνοιγμα, - τὸ ἄνοιγμα πολλῶν χρηματιστῶν ἐπέφερε κρίσιν.

ἀνοιγμός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνοίγω βλ. λ.

ἀνοίγνυμι ἀνοίγω βλ. λ.

ἀνοιγοκλείω μτβ. κ. ἀμτβ. νεώτ., δημ. -κλειῶ κ. -κλείνω, ἀνοίγω καὶ κλείω ἐναλλάξ : ἀνοιγοκλεῖον ἐλατήριον, Σολωμ.Λάμπρ.25,47 αὐτοκίνητες πάντα ἀνοιγοκλειοῦνε οἱ θύρες.

ἀνοιγοκλειῶ δημ. ἀνοιγοκλείω βλ.λ.

ἀνοίγομαι παθ. τοῦ ἀνοίγω βλ.λ.

ἀνοιγόσανθος-ον (ὁ) νεώτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀμαρυλλιοειδῶν.

ἀνοιγοσφαλίζω δημ.κ. ἀνοιγοσφαλνῶ κ.-σφαλῶ ἀνοιγοκλείω βλ.λ. : Ἐρωτ.Α 436 κ' ἔκανε ὅλες τσὶ καρδιὲς ὁποὺ τὸν ἀγροικοῦσαν καὶ ἀνοιγοσφαλίζασι τὰ φύλλα κ' ἐπονοῦσαν.

ἀνοιγοσφάλισμα-ατος (τό) δημ. τὸ ἀνοίγειν καὶ κλείειν ἐναλλάξ.

ἀνοιγοσφαλνῶ δημ. κ. -σφαλῶ ἀνοιγοκλείω βλ.λ.

ἀνοιγοσφαλῶ κ. -λνῶ δημ. ἀνοιγοκλείω βλ.λ.

ἀνοίγω κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ., ἀ. ἀνοίγνυμι, μτγν. κ. ἀνοιγνύω, ποιητ. κ. ἀναοίγω, παρατ. ἀνέῳγον κ. ἀνῷγον, Ἰων. κ. ἐπ. ἀναοίγεσκον μτγν. κ. ἀνεῴγνυον, νεώτ. κ. σπαν. π. ἀρχ. ἤνοιγον δημ. ἄνοιγα, μέλλ. ἀνοίξω, ἀόρ. ἀνέῳξα κ. ἤνοιξα, ποιητ. ἀνῷξα δημ. κ. σπαν. μτγν. Ἰων. ἄνοιξα, παρακ. ἀνέῳχα μτγν. κ. ἀνέῳγα· || παθ. τ. ἀνοίγνυμαι, κ. νεώτ. κ. δημ. ἀνοίγομαι, μέλλ. ἀνοιχθήσομαι, μτγν. κ. ἀνεῴξομαι κ. ἀνοιγήσομαι, ἀόρ. ἀνεῴχθην, μτγν. κ. ἠνεῴχθην κ. ἠνοίγην (ἐν ἀπαρεμφ. κ. ἀνωῖξαι) ποι. μτγν. ἀνωίχθην, μτγν κ. νεώτ. ἠνοίχθην, δημ. ἀνοίχτηκα, παρακ. ἀνέῳγμαι κ. ἀνῷγμαι, μτχ. ἀνῳγμένος, νεώτ. κ. ἀνεῳγμένος κ. ἠνοιγμένος, δημ. ἀνοιγμένος, ὑπερσ. ἀνέῳκτο· ὡς μτβ. ἀποφράσσω ὥστε νὰ ὑπάρξῃ δίοδος, διάβασις, πέρασμα, κάμνω τι νὰ μὴ εἶναι ὡς πρὶν κεκλεισμένον, παραμερίζω ἢ ἀποσύρω τὸ φράγμα ἢ τὸ κάλυμμα τὸ ἐμποδίζον τὴν δίοδον, οἷον ἐπὶ θυρῶν : Ἰλ.Ω 455 τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῖδα θυράων, Αἰσχ.'Αγ. 604 πύλας ἀνοῖξαι, - ἀνοίγω τὸ παράθυρον, - τὴν κάσσα, - μοῦ ἄνοιξε ὁ ἴδιος τὴν πόρτα, - ἀνοίγω τὴ βρύση, - τὴν κάνουλα· || ἀνοίγω, σηκώνω ἢ ἀφαιρῶ τὸ κάλυμμα, οἷον κιβωτίου, φερέτρου : Ἡρ.1,187 οὐκ ἂν νεκρῶν θήκας ἀνέῳγες, Λυσ.'Ερατ.10 τὴν κιβωτὸν ἀνοίγνυμι, - ἄνοιξα τὸ ἀμπάρι,- τὸ συρτάρι· || κ.ἄνευ τοῦ ἀντικειμ.: Αἰσχ. Χο.877 ἀλλ' ἀνοίξατε ὅπως τάχιστα, Πλάτ.Πρωτ. 310 Β ἐπειδὴ αὐτῷ ἀνέῳξέ τις, - τοῦ ἄνοιξα καὶ μπῆκε· || κ. μτφ. : Εὐρ.Μηδ. μὴ καθαρὰν ἀνοίξαντι κλῇδα φρενῶν, Μενανδ.π.Στοβ.112,2 ἀνοίγειν λανθάνουσαν ἀτυχίαν, 'Αχιλλ.Τάτ.56,5 ἀνοίγειν φιλήματα (ἀνταλλάσσειν μετ' ἄλλου φιλήματα) ὅμ. ἐν πλείσταις φρ. δημ. μοῦ ἄνοιξε παλιοὺς καημοὺς ἢ πληγές (μοὶ ἐπανέφερε εἰς τὴν μνήμην θλιβερὰ δι' ἐμὲ γεγονότα), - ἀνοίγω τὴν καρδιά μου (ἐκμυστηρεύομαι), - θ' ἀνοίξω τὸ στόμα μου καί.. ἢ νά.. (θὰ ἐκστομίσω τι ἀποσιωπηθὲν μέχρι τοῦδε), - μοῦ ἀνοίγει τὴν ὄρεξη (μὲ κάμνει νὰ ἔχω ὄρεξιν), - μοῦ ἄνοιξαν τὴν καρδιά (μὲ ἐφαίδρυναν), - ἄνοιξε τὰ μάτια του (ἀντελήφθη, κατενόησε), - ν' ἀνοίξῃς τὰ μάτια σου (νὰ προσέξῃς), - σὰν ἄνοιξα τὰ μάτια μου (μόλις ἐξύπνησα), - τοῦ ἄνοιξα τὰ μάτια (τὸν κατέστησα ἐνήμερον, τὸν διεφώτισα), - ὁ δάσκαλος ἄνοιξε τὰ μάτια τῶν παιδιῶν (τὰ ἔμαθε γράμματα), - ἄνοιξε τ' αὐτιά σου ν' ἀκούσῃς (πρόσεξε), - τοῦ ἄνοιξε τὸ δρόμο (τὸν διευκόλυνε εἰς ἐπίτευξιν σκοποῦ τινος), - ἄνοιξε ἡ γῆ καὶ τὸν κατάπιε (ἔγινεν ἄφαντος), παροιμ. ἄνοιξε καρδιὰ νὰ φᾷς καμπρολάχανα (ἐπὶ γλίσχρου ἀμοιβῆς), - δ.τραγ. ἄνοιξε θλιβερὴ καρδιὰ καὶ πικραμένο χείλι | ἄνοιξε πές μας τίποτε καὶ παρηγόρησε μας, - τοῦ ἄνοιξα τὴν ἀγκαλιά μου ἢ τὸ σπίτι μου (τὸν περιέθαλψα, τὸν περιεποιήθην) - μοῦ ἄνοιξε δουλιὲς ἢ ἱστορίες (ἡ ἐνέργειά του προεκάλεσεν εἰς ἐμὲ πλείονας ἐνοχλήσεις ἢ δαπάνας κττ.), - τοῦ ἄνοιξε τὸν λάκκο (τὸν ὑπενόμευσε ἢ τὸν κατέστρεψε) - τοῦ ἄνοιξε τὸ κεφάλι (τὸν ἐτραυμάτισεν αἱματηρῶς εἰς τὴν κεφαλήν), - τοῦ ἄνοιξε τὴ μύτη (ὁμοίως), - τὸ ἄνοιξα στὰ δύο (ἐδιχοτόμησα), - τοῦ ἄνοιξαν τὸ μαγαζί (κλέπται ἐπετέλεσαν ἢ ἐπεχείρησαν κλοπὴν τοῦ καταστήματός του), - μοῦ ἄνοιξε κουβέντα (μοῦ ἔκαμε λόγον, μοῦ ἀνεκοίνωσε), - ἄνοιξα δρόμο καὶ πέρασα (ἐκτοπίσας τὸ πλῆθος διῆλθον), - τὸν ἄνοιξαν (ὑπέστη ἐγχείρησιν), - ἄνοιξέ του τὴ στράτα (δεῖξε του τὸν δρόμον), - ἄνοιξε τὸ πουγγί του

ἢ τὸ χέρι του (ἤρχισε νὰ δαπανᾷ), - **ἄνοιξε κλεῖσε** (περὶ ἀσκόπου συχνῆς ἐνεργείας, οἷον τὸ **σύρε κι ἔλα, σήκω κάτσε** κ.ἄ)· **ἄνοιξαν οἱ καταράχτες τ' οὐρανοῦ** (ἔβρεξαν ὀμβρηδόν)· 2) κ. νεώτ.κ.δημ. ἀποσφραγίζω, ἐπὶ ἐπιστολῶν, ἐκπωματίζω, ξεκαπακώνω, ἐπὶ ὑδριῶν, φιαλῶν, κιβωτίων κττ.· ἀνοίγω ὀπὴν πρὸς ἔξοδον ἐπὶ βυτίων κττ. περιεχόντων ὑγρόν : Ξεν.Λακ.6,4 **ἀνοίξαντες τὰ σήμαντρα** (τὰς σφραγῖδας ἐπιστολῆς), Ἰσοκρ.365 C **πέρυσιν ἀνοίξαντα τὰς ὑδρίας**, - **ἤνοιξε τὴν ἐπιστολήν**, - **τὴν φιάλην**, - **τὸ κιβώτιον**, - **ἄνοιξε τὸ βαρέλι** (τοῦ οἴνου), - **τὸν τενεκέ**, - **τὸ κουτί**· ‖ κ. κατὰ παράλειψιν τοῦ πραγμ. ἀντικειμένου, ἰδίως περὶ ποτῶν : Θεοκρ.14,15 **ἀνῷξα δὲ βύβλινον** (οἶνον) **αὐτοῖς**, - **ἄνοιξε τὰ νέα κρασιά**· 3) συνεκδ. κ. νεώτ. κ. δημ. καθιστῶ τι προσιτόν, ἐπιτρέπω τὴν εἴσοδον : Διοδ.Σ 1,67 **ἀνέῳξε τοῖς ἄλλοις ἔθνεσι τὰ κατὰ τὴν χώραν** (ἐπέτρεψε τὴν εἴσοδον), Κωνστ.Χαιριμ.43 C **ἀνοίξαντος τοῦ παλατίου** (ἐπιτραπείσης τῆς εἰσόδου), - **ἄνοιξαν τὸ σπίτι τους** (τὸ κατέστησαν φιλοξένως προσιτόν)· 4) νεώτ. κ. δημ. ποιοῦμαι ἔναρξιν, οἷον ἐνεργείας, ἑορτῆς, δοσοληψίας, ἐπιχειρήσεως κττ. : **ἤνοιξαν πυρά** (ἤρχισαν τὴν μάχην πυροβολοῦντες), - **ἤνοιξαν διαπραγματεύσεις πρὸς συνομολόγησιν εἰρήνης**, - **ἤνοιξε κλινικήν**, - **δικηγορικὸν γραφεῖον**, - **ἐμπορικόν**, - **θ' ἀνοίξῃ μπακάλικο**, - **μοῦ ἄνοιξε πίστωση**, - **ἀνοίγω τὸ παιγνίδι**, δ. τραγ. **ἄνοιξε ἡ Μπίλιω τὸ χορό**· ‖ κ. μτγν. ἐν παραπλ. σημ. τὸ μεσ. : Ἀριστείδ.2,24 **πῶς οὖν αἱ Μοῦσαι διδάσκουσιν; Ἆρά γε ὥσπερ οἱ γραμματισταὶ διδασκαλεῖον ἀνοιξάμεναι;**· 5) νεώτ. κ. δημ. ἀναπτύσσω, ξεδιπλώνω, διευρύνω, κρατῶ τι ἀνοικτόν : **ἀνοίγω τὸ βιβλίον**, - **τὴν ἐφημερίδα**, - **τὰ χαρτιά μου**, - **ἀνοίγω τὸ βῆμα μου**, - **ἄνοιξε τὸ πουλὶ τὰ φτερά του**, - **ἀνοίγω φύλλα** (ἐπὶ ζύμης, διὰ τοῦ πλαστηρίου τὴν ἀναπτύσσω εἰς λεπτὰ φύλλα), - **ἀνοίγω τὰ πανιά** (ἀναπετάννυμι τὰ ἱστία), - **καράβι ἀνοίγει τὰ πανιά**, Πολ.Ἐκλ.Τραγ.15 **ἀνοίγει τὴν παντιέρα**· ‖ νεώτ. εἰδ. ναυτ. **ἀνοίγω τὰ πρωραῖα**, - **τὰ πρυμναῖα** (κερουλκῶ αὐτὰ οὕτως ὥστε νὰ προσδέχωνται καλῶς ἐκ τοῦ πλαγίου τὸν ἄνεμον)· δημ. **ἀνοίγω τὸ βελάγιο**· 6) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀνοίγω δρόμον, ρυμοτομῶ : Πινδ.Π 5 **ἀλὸς βαθεῖαν κέλευθον ἀνοίγων**, - **ἤνοιξαν λεωφόρον πρὸς τὴν θάλασσαν**, - **ἀνοίγουν πολλοὺς νέους δρόμους**· ‖ κ. διαπλατύνω : **στένεψαν τὰ πεζοδρόμια κι ἄνοιξαν τὸ δρόμο**· ‖ ἀραιώνω : **ἀνοίγω τὶς ἀράδες**, - **τὴ λέξη**, - **τὰς τάξεις**· 7) δι' ἐκσκαφῆς κατασκευάζω, ὀρύσσω, ἐπὶ αὐλάκων, σηράγγων, φρεάτων κττ. : **ἀνοίγω ὑπόνομον**, - **πηγάδι**, - **τάφο**· ‖ κ. διευρύνω ἢ βαθύνω τὸ ἤδη ὑπάρχον : **ν' ἀνοίξῃς τὸ λάκκο**, - **τὸ χαντάκι**· ‖ γεν. κατασκευάζω ἢ διευρύνω ὀπὴν ἐπί τινος πραγμ. : **ἄνοιξε κουμπότρυπες**, - **ν' ἀνοίξῃς λίγο τὰ μανίκια**· 8) δημ. εἰδ. ἐπὶ βαφῆς, δίδω ἀσθενέστερον χρωματισμόν, κάμνω χρωματισμὸν ἀνοικτότερον : **ν' ἀνοίξῃς τὸ χρῶμα τοῦ τοίχου**· ‖ κ. ἀμβτ. ἐν αἷς κ. τὸ μτβ. σημ. καὶ ἰδίᾳ ὡς ἑξῆς· 9) ἀμτβ. νεώτ. κ. δημ. παρέχω διάβασιν, ἔχω ἄνοιγμα, παύω νὰ εἶμαι κλειστός, καθίσταμαι διαβατὸς ἢ προσιτός : **ἤνοιξαν αἱ πύλαι τοῦ φρουρίου**, - **τὸ ὑπουργεῖον ἀνοίγει τὴν ἐνδεκάτην**, - **ἄνοιξαν τὰ μαγαζιά**, - **ἀνοίγει εὔκολα ἡ κλειδαριά**, **ἡ πόρτα**, - **τὸ παράθυρο**, - **ἄνοιξε ὁ Ἰσθμός** (ἔγινε πλευστός)· 10) ὁμ. ἀμτβ. ἀρχίζω τὴν ἐνέργειαν, τὴν ἐργασίαν μου ἢ τὰς ἐργασίας μου, γίνεται ἡ ἔναρξις τῆς λειτουργίας μου : **ἄνοιξαν τὰ δικαστήρια**, - **τὰ σχολεῖα**, - **σήμερα ἀνοίγει ἡ Βουλή**, - **ἀνοίγει τὸ Τριῴδιον**, - **ἄνοιξε τὸ παιγνίδι**, - **ἡ θερινὴ περίοδος**· 11) ἀμτβ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ φυτῶν, ἔχω ἄνοιξιν βλ. λ., ἐκφύω βλαστοὺς κ. ἰδίως ἀνθῶ, λουλουδιάζω : **ἤνοιξαν αἱ ἀμυγδαλέαι**, - **ἀνοίγουν τὰ μπουμπούκια**, δ. τραγ. **ν' ἀνοίξουν τὰ τριαντάφυλλα, νὰ ξεραθῇ τ' ἀγκάθι**, - **κι ὡσὰν ἀνοίξουν οἱ δαυλοὶ καὶ βγάλουσι βλαστάρια**· 12) ἀμτβ. κ. δημ. πλέω πρὸς τὸ πέλαγος, ἀπομακρύνομαι τῆς ξηρᾶς προχωρῶν πρὸς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν : Ξεν.Ἑλλ.1,6,21 **τῶν δὲ ἐφορμώντων ὡς ἕκαστος ἤνοιγον, τάς τε ἀγκύρας ἀποκόπτοντες**, - **ἀνοίξαμε ὡς εἴκοσι μίλια ἀπὸ τὸν κάβο**· 13) ἀμτβ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ καιρικῆς καταστάσεως, αἰθριάζω, καλοκαιριάζω : **ἄνοιξε ὁ οὐρανός**, - **ἄνοιξαν οἱ καιροί**· 14) μτφ. ἐν περιφρ. εὐδοκιμῶ, προάγομαι, ἀκμάζω, ἀνακτῶ ἀκμήν : **ἄνοιξαν οἱ δουλιές**, - **ἄνοιξε ἡ τύχη του**· 15) ἔχω ρωγμάς, σχισμάς, ρηγνύομαι, σχάζω, σχίζομαι ἐπὶ πραγμάτων : **ἄνοιξε τὸ βαρέλι**, - **ὁ τοῖχος**, - **τὸ ροῦχο**· ‖ κ. μτφ. ὁμοίως περιφρ. ἐπὶ τοῦ ἀνθρ. σώματος : **ἀνοίγει ἡ μύτη του** (πάσχει αἱμορραγίαν ἐκ τῆς ρινός), - **ἄνοιξε ἡ πληγή**, - **τὸ σπυρί** (πυορροεῖ), - **ἄνοιξε ἡ μέση μου** (ἀλγῶ κατὰ τὴν ὀσφὺν ἢ τοὺς νεφρούς)· 16) ἐπὶ βαφῆς, γίνομαι ἀνοικτότερος : **ἀπὸ τὸν ἥλιο ἀνοίγουν τὰ χρώματα** (ξεθωριάζουν)· 17) παθ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν τῷ τ. **ἀνοίγομαι** εἶμαι, μένω, διατελῶ ἀνοικτός, παρέχω διάβασιν· 18) γεν. ὑφίσταμαι ἐνέργειαν ἄλλου ὥστε νὰ **ἀνοίγω** βλ. ἀνωτ. τὰς τοῦ μτβ. **ἀνοίγω** ἀντιστοίχους σημ. κ. φρ. : Ἡρ.1,9 **ὄπισθεν τῆς ἀνοιγομένης θύρης**, Πλάτ.Φαίδ.59 D **ἕως ἀνοιχθείη τὸ δεσμωτήριον**, Εὐρ.Ἴων.923 **θησαυρός, ὃς ἀνοίγνυται κακῶν**, Δημ.1091,21 **ἐπειδὰν ἀνοιχθῇ τὸ γραμματεῖον**, Συνέσ.44 B **καὶ παρ' ἡμῶν ἀνεῴξεται τὰ ἀνάκτορα**, Ἀριστφ. Ὀρν.1523 **παρέξει τἀμπόρι' ἀνεῳγμένα**, Πλάτ. Πολ.3,405 A **ἰατρεῖα πολλὰ ἀνοίγεται**, ΚΔ Ματθ. 7,7 **κρούετε καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν**, Λουκ.Τίμ.22 **ἐπειδὰν ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ**, ΑΠ 14,56 **ἐμοὶ δὲ μάτην χείλε' ἀνοιγόμενα**, αὐτ.Μελεαγρ.9,363,6 **λειμῶνες γελόωσιν, ἀνοιγομένοιο ῥόδοιο**, - **ἡ θύρα ἀνοίγεται ἀριστερόθεν**. - **ἠνοίχθησαν αἱ πύλαι**, - **τὰ βυτία**, - **αἱ οἰκίαι**, - **αἱ ἐπιστολαί**, - **τὰ ἱστία**, - **σήραγγες**, - **αὔλακες**, - **τὰ χρώματα**, - **ἀνοιγμένη πόρτα**, - **ἀνοίχτηκε τὸ σπίτι**, - **τὸ μαγαζί**, - **μ' ἀνοιγμένα μάτια**, - **ἀνοιγμένα τριαντάφυλλα**, - **ἀνοιγμένη τύχη**, - **δουλειὰ** κ.λ.· 19) δημ. **ἀνοίγομαι** εἰδ. ὡς μεσ. ἐν ταῖς ἑξῆς σημ.· ἐπὶ πλοίων ἢ ναυσιπλοούντων, ἀπομακρύνομαι τῶν παραλίων, πλέω εἰς ἀνοικτὸν πέλαγος : **ἀνοιχτήκαμε κατὰ τὸ κανάλι τῆς Μάλτας**· 20) εὐρύνω, ἐκτείνω πολὺ τὴν ἐπιχείρησίν μου, οἷον ἐμπορικήν, χρηματιστικὴν κττ. : **ἀνοίγεται πολὺ σὲ δάνεια**, - **σὲ πολλὲς δουλειές**, - **σὲ κερδοσκοπίες**· 21) μτφ. δαπανῶ, ξοδιάζω ὑπερμέτρως : **θέλει νὰ φαίνεται πλούσιος καὶ ἀνοίγεται πολύ**· 22) μτφ. ἐκμυστηρεύομαι, ἀνακοινώνω ἀνεπιφυλάκτως εἰς ἄλλον τὰ κατ' ἐμὲ ἢ τὰς σκέψεις μου, τὰ φρονήματά μου κττ. : **μὴν ἀνοίγεσαι στὸν καθένα.**

ἀνοιδαίνω μτγν. μτβ. ἐξογκώνω τι, κάμνω τι νὰ φουσκώσῃ : Πολυβ.4,17,9 **τὸ ἀνοιδαῖνον συστεῖλαι**· ‖ παθ. ἐξογκοῦμαι : Χριστόδωρ.Ἔκφρασ. 236 **μυώνες.. ἀνοιδαίνοντο ταθέντες τρηχαλέοι.**

ἀνοίδανσις-εως (ἡ) μτγν. ἀνοίδησις βλ.λ.

ἀνοιδείω ἐπ. ἀνοιδέω βλ.λ.

ἀνοίδησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. οἴδησις, ἐξόγκωσις, φούσκωμα : Ἀριστλ.ΖΙ 574 D 16 **ἐπὶ ταῖς θηλαῖς τῶν μαστῶν ἐπιγίνεταί ἀνοίδησίς τις.**

ἀνοιδίσκω μτγν. κ. παθ. -ίσκομαι, ἀνοιδαίνω, κάμνω τι νὰ ἐξογκωθῇ, νὰ φουσκώσῃ : Θεοφρ. ΦΑἴτ.4,13,7 **ἡ ἐμβαλλομένη γῆ καὶ ἄκοπον παρέχουσα** (τὸν σῖτον) **καὶ ἀνοιδίσκουσα.**

ἀνοιδῶ-έω ἐπ. -είω, ἀόρ. ἀνῴδησα, ἐξογκοῦμαι, φουσκώνω : Εὐρ.Ἱππ.1210 **ἀνοιδῆσαν κῦμα**, Ἀριστλ.ΙΖ 1,20 **οἱ τόποι ἀνοιδοῦσιν ὑπὸ τοῦ πνεύ-**

ματος· 2) μτφ. ἐξογκοῦμαι ἕνεκα ὀργῆς, φουσκώνω ἀπὸ θυμό : Ἡρ.7,39 **θυμὸς ἀνοιδέει,** Φιλόστρ. **ἐν Ἀπολλων.7,13 ἀνοιδήσας ὁ βασιλεὺς** (ὀργισθείς)· κ. μέσ. : Κοϊντ.Σμ.9,345 **θυμὸν ἀνοιδήσαντο** (ἐνεπλήσθησαν ὀργῆς).

ἀνοικειοπρόσωπος-ον μσν. ὁ οὐχὶ εἰς τὸ πρόσωπον, ἤτοι εἰς τὸν χαρακτῆρα προσώπου προσαρμοζόμενος : Τζέτζ.σχόλ.Ἀριστφ. ἐν Λ.252 **τὸ ἀνοικειοπρόσωπον Εὐριπίδης ἔχει ἐπίληπτον.**

ἀνοίκειος (-εία)-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ οἰκεῖος, μὴ γνωστός, μὴ φιλικός : Σέξτ.Ἐμπ.Πυρρ. 1,67 **ὁ κύων.. τοὺς ἀνοικείους καὶ ἀδικοῦντας ἀμυνόμενος·** || ἀσύμφωνος : Πολύβ.6,10,1 **ἔστι γὰρ οὐκ ἀνοίκειος ὁ λόγος τῆς προθέσεως·** 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀνάρμοστος, ἀπρεπής : Διόδ. Σ 3,56 **οὐκ ἀνοίκειον ἡγούμεθα διελθεῖν τὰ μυθολογούμενα, - ἀνοίκειος διαγωγή.**

ἀνοικειότης-ητος (ἡ) μτγν. ἔλλειψις οἰκειότητος· 2) ἀπρέπεια : Συνέσ.Ἐπ.84 **μῆκος ἐπιστολῆς ἀνοικειότητα κατηγορεῖ τοῦ διακομίζοντος.**

ἀνοικείως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνοίκειον βλ.λ. : Συνεσ.200 C **πρὸς τὸ ψεῦδος ἀνοικείως εἶχε, - ἐφέρθη ἀνοικείως.**

ἀνοικείωτος-ον μτγν. ὁ μὴ πρὸς ἕτερον οἰκεῖος, ὁ ἄσχετος, ὁ ἀλλότριος : Μ.Ἀντων.12,30 **ἀνοικείωτα ἀλλήλοις.**

ἀνοικής (ἔοικα) ἀπίθανος : ΕΜ 110,55 «ἀνοική, τὸν παρὰ τὸ εἰκός εἰρημένον».

ἀνοίκητος-ον ἀντὶ **ἀοίκητος,** ὁ μὴ οἰκούμενος, ἀκατοίκητος : Ἡρ.4,31 **ἀνοίκητα τὰ πρὸς βορρᾶν ἐστὶ τῆς ἠπείρου.**

ἀνοικίαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐνοικιασθείς, ξενοίκιαστος : **σπίτι, - λιβάδι ἀνοίκιαστο.**

ἀνοικίζω μτβ. μελλ. ἀττ. -ιῶ ἐκ νέου οἰκίζω καταστραφεῖσαν ἢ ἐγκαταλειφθεῖσαν πόλιν, κτίζω ἐκ νέου πόλιν, ἐγκαθιστῶν ἐν αὐτῇ οἰκήτορας : Παυσ.1,1,2 **Κόρινθον δὲ ἀνάστατον Μομμίου ποιήσαντος.. ὕστερον λέγουσιν ἀνοικίσαι Καίσαρα·** 2) μετοικίζω, μετάγω τοὺς κατοίκους πόλεώς τινος ἀλλαχοῦ : Παυσ.1,25,4 **ἀνοικίσαι τινὰς εἰς τὴν Περσίδα·** 3) μτφ. **ἀνοικίζω τινὰ φθόνου,** ἀπομακρύνω τινὰ ἀπὸ τοῦ φθόνου : Φιλόστρ. ἐν Ἀπολλων.7,11· 4) μεσ. -ομαι μετοικῶ, μεταναστεύω : Θουκ.1,58 **ἀνοικίσασθαι εἰς Ὄλυνθον·** || ἐγκαθίσταμαι πρὸς τὰ μεσογειότερα, μετοικῶ εἰς τὸ ἐσωτερικόν : Ἀριστφ.Εἰρ.207 **αὐτοὶ δ' ἀνῳκίσανθ' ὅπως ἀνωτάτω·** || ἔχω τὴν κατοικίαν μακρὰν τῆς παραλίας : Θουκ.1,8 **καὶ μέχρι τοῦδε ἔτι ἀνῳκισμένοι εἰσί.**

ἀνοίκισις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ μετοικίζειν, εἰς τὰ μεσογαιότερα τῆς χώρας : Ἀππ.Καρχ.84 **περὶ δὲ τῆς ἀνοικίσεως.. ἔστι καὶ τόδε ἀμήχανον·** 2) νεώτ. ἡ ἐκ νέου κτίσις πόλεως.

ἀνοικισμός-οῦ (ὁ) μτγν. ἡ ἀνοίκισις βλ.λ. ἀνοικοδόμησις : Ἡρωδιαν.3,6,9 **ἔπεμψε χρήματα πλεῖστα εἰς ἀνοικισμὸν τῶν πόλεων,** Εὐστ.Πον.346,28 **φυγή τις καὶ ἀνοικισμὸς καὶ εἰς ὕψος ἀποκατάστασις.**

ἀνοικιστής-οῦ (ὁ) μσν. ὁ ἀνοικίζων βλ. λ. : Μ. Ἀκομ. ἐν Β,1,317.

ἀνοικοδεσπότητος-ον μτγν. ὁ μὴ ἔχων κύριον, μὴ ὑπαγόμενος εἰς ἄλλον : Βέτ.Βαλλ.Κλιμάκτ.301 **ἐὰν δέ πως ἀνοικοδεσπότητος εὑρεθῇ ἡ γένεσις.**

ἀνοικοδομή (ἡ) δωρ. -**ά** κ. -**μησις** -**εως,** κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου κτίσις, ἀνοικοδόμησις, τὸ ξανάκτισμα, ξανακτίσιμο : Συναξαριστ.Μην.3,29 **εἰς ἀνοικοδομὴν αὖθις τῶν καθαιρεθέντων βωμῶν.**

ἀνοικοδόμησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἀνοικοδομὴ βλ.λ. : νεώτ. **ἀνοικοδόμησις ναοῦ.**

ἀνοικοδομητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀνοικοδόμησιν βλ. λ.

ἀνοικοδόμητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἀνοικοδομηθείς, μὴ ἐκ νέου κτισθείς : Χρησμ.Σιβύλ.5,408.

ἀνοικοδομία-ας (ἡ) σχολ. ἀνοικοδόμησις βλ.λ.

ἀνοικοδομικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνοικοδομίαν βλ.λ. : **ἀνοικοδομικαὶ ἐργασίαι·** || ὁ κατάλληλος εἰς ἀνοικοδομίαν.

ἀνοικοδομῶ-έω κ. νεώτ. οἰκοδομῶ, κτίζω ἐκ νέου, ξανακτίζω : Θουκ.1,89 **καὶ τὴν πόλιν ἀνοικοδομεῖν παρεσκευάζοντο καὶ τὰ τείχη,** μτγν. Διόδ.Σ.15,66 **καὶ τὴν χώραν ἀνοικοδομήσας,** μσν. Συναξ.Μην.3,5 **καταστραφῆναι τὸ ἀνοικοδομούμενον, - ἀνῳκοδομήθη ἡ ἐκκλησία·** 2) γεν. οἰκοδομῶ, κτίζω : Ἡρ.1,186 **τὰ χείλεα τοῦ ποταμοῦ.. ἀνοικοδόμησε πλίνθοισι·** 3) φράσσω διὰ τοίχου, ἀ. ἀποικοδομῶ : Ἀριστφ.Εἰρ.100 **τούς τε κοπρῶνας καὶ τὰς λαύρας καιναῖς πλίνθοισιν ἀνοικοδομεῖν** (σχόλ. ἀποφρᾶξαι)· 4) παθ. μτφ. ἐξυψοῦμαι : ΠΔ Μαλοχ.3,15 **ἀνοικοδομοῦντες πάντες.**

ἀνοικοκύρευτα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνοικοκύρευτον βλ.λ.

ἀνοικοκυρευτιά (ἡ) δημ. κ. -**ρεψιά** ἀνοικονομησία, ἔλλειψις νοικοκυρωσύνης, ἀκαταστασία.

ἀνοικοκύρευτος-η-ο δημ. ὁ μὴ φροντίζων διὰ τὴν ἐν τῷ οἴκῳ τάξιν καὶ εὐπρέπειαν, ὁ ἀκατάστατος, ἀτημέλητος, σπάταλος : **ἀνοικοκύρευτη γυναίκα·** || ἐν παθ. σημ. κ. ἐπὶ πραγμάτων, ὁ μὴ νοικοκυρεμένος, μὴ τακτοποιημένος, μὴ εὐπρεπισμένος, ὁ ἀσυγύριστος, ἀκατάστατος : **ἀφίνει τὰ παιδιά της καὶ τὸ σπίτι της ἀνοικοκύρευτα καὶ γυρίζει·** 2) ὁ μὴ νοικοκυρευθείς, μὴ σχηματίσας οἰκογένειαν, νοικοκυριό : **ἔμεινε ἀνοικοκύρευτος·** || κ. ὁ μὴ κοινωνικῶς ἀποκατασταθείς.

ἀνοικονομησία (ἡ) μον. ἡ κακὴ διοίκησις τῶν τοῦ οἴκου, ἀταξία : Γεωργ.Παχ.36 D **σκληρότητα σφίσιν ὀνειδίζων καὶ ἀνοικονομησίαν.**

ἀνοικονόμητος (-η)-ο(ν) κ. μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κακῶς οἰκονομῶν, σπάταλος : Ἀστέρ.598 **τῆς γυναικὸς ὁ τρόπος οὐκ οἰκουρός, καὶ ἀνοικονόμητος ἡ διοίκησις·** 2) ὁ μὴ διακανονισθείς, ὁ ἀτακτοποίητος : Μάχων π. Ἀθ.341 Β **εἴ τι σοι ἀνοικονόμητόν ἐστι, διατίθου ταχύ, Φιλόξεν', ἀποθανεῖ γὰρ ὥρας ἑβδόμης·** || ὁ μὴ καλῶς διατεταγμένος, μὴ ἔχων καλὴν δραματικὴν καὶ σκηνικὴν οἰκονομίαν, ἐπὶ δραμάτων κτλ. : Σχόλ.Ἀριστφ. Ἀχ.388 **τραγῳδοποιὸς ἀνώμαλος καὶ ἀνοικονόμητος·** || Γραμμ. **ἀνοικονόμητον** (τὸ) ἡ κακὴ τοῦ λόγου οἰκονομία, ἡ μὴ ὀρθὴ αὐτοῦ διαίρεσις : Σχόλ. **μή τινι ἀπίθανον δόξῃ καὶ ἀνοικονόμητον·** || **ἀνοικονόμητα** (τὰ) τὰ μὴ ἀνήκοντα εἰς τὴν ἐξ ἀρχῆς οἰκονομίαν τοῦ ποιήματος, ἀλλ' ἐκ στιγμιαίας ἐμπνεύσεως αἰφνιδίως παρεμβαλλόμενα· 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ τακτοποιηθῇ, ἀδόλευτος· || μτφ. ὃν δὲν δύναταί τις νὰ οἰκονομήσῃ, νὰ εὐχαριστήσῃ, δύστροπος, ἐνοχλητικός, δυσυπόφορος· 4) τὸ θηλ. -**η** δημ. ἐν αἰσχρ. σημ. περὶ γυναικός, ἡ μὴ ὑποστάσα γεννετήσιον ἐπιμειξίαν.

ἀνοικονομολόγητος-ον νεώτ. ὁ μὴ γνωρίζων οἰκονομολογίαν.

ἄνοικος-ον κ. μσν. ὁ ἄοικος, ὁ ἄνευ οἴκου, ὁ στερηθεὶς τοῦ οἴκου : Ἡρ.3,145 **ἐκβάλλοντάς τέ σε καὶ ἄνοικον ποιέοντας,** Εὐστ.Ὀδ.1817,24 **ἄνοικοι καὶ ἀνέστιοι.**

ἀνοικτά ἐπίρρ. δημ. κ. **ἀνοιχτά** κατὰ τρόπον ἀνοικτὸν βλ.λ., ἀναπεπταμένως, ἀντίθ. κλειστά : **ἄφησε ἀνοιχτὰ καὶ ἔφυγε** (δὲν ἔκλεισε τὴν θύραν ἢ δὲν ἐκλείδωσε), **τὴν Κυριακὴν ἔχομε ἀνοιχτὰ** (δὲν ἔχομεν ἀργίαν, ἐργαζόμεθα)· 2) εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, εἰς ἀπόστασιν : **τὸ βαπόρι βγῆκε ἀνοιχτά·** || φρ. **τράβα ἀνοιχτὰ** ἢ ἁπλῶς **ἀνοιχτὰ** (μὴ πλησιάσῃς, μακράν)· 3) φρ. **ξοδεύει πολὺ ἀνοιχτὰ** (δαπανᾷ ἐλευθερίως, ἀφειδῶς), **παίζει ἀνοιχτὰ** (ἐπὶ χαρτοπαικτοῦντος, διακυβεύει μεγάλα ποσά)· 4) ἄνευ περιστρο-

φῶν : φρ. **τοῦ μίλησα ἀνοιχτά**· 5) φρ. **πωλῶ στ' ἀνοικτά** ἐπὶ χρηματιστηριακῶν πράξεων, πωλῶ τίτλους, οὓς δὲν κατέχω, πωλῶ ἄνευ πραγματικοῦ ἀντικρύσματος.

ἀνοικτάγγεια (τὰ) ἢ ἀνοικταγγεία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος βρυοφύτων τῆς οἰκογενείας τῶν **βαϊσείων** φυόμενον ἐπὶ τῶν Ἄλπεων.

ἀνοικτάρι (τὸ) δημ. κ. **ἀνοιχτάρι** κ. **-ήρι** τὸ ἀνοικτήριον, ὄργανον, δι' οὗ ἀνοίγομεν, συνήθως ξύλινον, κλειδίον ἄ. ἀνοιγάρι· || εἰδ. κλεὶς φρουρίου.

ἀνοικτεί ἐπίρρ. μτγν. κ. **-τί** (οἶκτος) ἀνοίκτως, ἄνευ οἴκτου : Ἡρωδιαν.Ἐπίμ.257· 2) (ἀνοίγω) ἀναπεπταμένως, **στ' ἀνοιχτά.**

ἀνοικτές (τὸ) Ἡσ. « ἀταλαιπώρητον ».

ἀνοικτήριον (τὸ) μσν. **ἀνοικτάρι** βλ.λ. : Μ.Ἀτταλ. π.Σάθ.8 (,40 **ἵνα . . καὶ τῆς μὲν μιᾶς τὸ ἀνοικτήριον κατέχῃ ὁ κληρονόμος** μου.

ἀνοίκτης (ὁ) μτγν. ὁ ἀνοίγων : Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ.324,6.

ἀνοικτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. **ἀνοιχτικός** ὁ κατάλληλος πρὸς ἄνοιγμα, ὁ ἐπιφέρων ἄνοιξιν : Ἰω.Λυδ.Μην.4,64 **Ἀπρίλιον . ., οἱονεὶ ἀνοικτικὸν τοῦ καιροῦ**· || εἰδ. τὸ οὐδ. **-ον** ὡς οὐσ. μέσον πρὸς ἄνοιξιν τοῦ στόματος : Ὀρειβ.ἀπ.48· 2) νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ ἀναπεπταμένος, ἀνοικτός, εὐρύχωρος, ἁπλόχωρος· || **συνεκδ.** εὐάερος, ἀερικός, δροσερός, εὐχάριστος, εὐάρεστος, ἀνακουφιστικός : **ἀνοικτικὸς τόπος, - ἀνοιχτικὸ σπίτι, - γιατρικό**· 3) δημ. τὸ οὐδ. **-χτικό** ὡς οὐσ. καθάρσιον ἄ. κ. **εὐκολυντικό.**

ἀνοικτιρμόνως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ οἰκτιρμοῦ, χωρὶς εὐσπλαγχνίαν.

ἀνοικτιρμοσύνη (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνοικτίρμονος, ἔλλειψις οἰκτιρμοῦ, ἀσπλαγχνία.

ἀνοικτίρμων-ονος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ οἰκτίρμων, ἀνηλεής, ἄσπλαγχνος, ἄπονος : Σοφ.Ἀπ.587, Αἰλ.ΖΙ 11,18,8 **κἂν ἀνοικτίρμων τις οἰκτείρειέ νιν**, - ἀνοικτίρμων **καρδία.**

ἀνοίκτιστος ὁ δι' ὃν δὲν ἐξεδηλώθη οἶκτος, μὴ θρηνηθείς : ΑΠ 9,74 **ἀνοίκτιστον δὲ οὔνομα τύμβος ἔχει**· 2) ἐν ἐνεργ. σημ. ὁ μὴ ἔχων οἶκτον, ἀνηλεής, ἄσπλαγχνος : Ἐπιγρ. **ἀνοίκτιστοι Περσεφόνης θάλαμοι.**

ἀνοικτίστως ἐπίρρ. ἄνευ οἴκτου : Ἀντιφ.114,10.

ἀνοικτόκαρδος-η-ο(ν) νεώτ. δημ. κ. **ἀνοιχτόκαρδος** ὁ πάντοτε εὐδιάθετος, εὔθυμος, εὐπροσήγορος, ποὺ ἔχει ἀνοιχτὴ καρδιά : **ἀνοικτόκαρδοι ἄνθρωποι, - ἀνοιχτόκαρδη γυναίκα.**

ἀνοικτόκλειστος-ον μσν. ὁ δυνάμενος νὰ ἀνοίγηται καὶ νὰ κλείηται : Γ.Πισίδ.Ἑξαήμ.1745 **καὶ τὴν ἀνοικτόκλειστον ἐγκλείσω θύραν.**

ἀνοικτόλογος νεώτ. δημ. **ἀνοιχτόλογος** ὁ βωμολόγος, ὁ ἄνευ περιφράσεων, περὶ ἀσέμνων ὁμιλιῶν.

ἀνοικτομμάτης (ὁ) νεώτ. δημ. **ἀνοιχτομάτης** ἐν μτφ. σημ. ὁ ἔξυπνος, ὁ μὴ ἀπατώμενος, ποὺ ἔχει τὰ μάτια του ἀνοιχτά.

ἀνοικτος-ον ὁ ἄνευ οἴκτου ἢ ἐλέους, ἀνοικτίρμων, σκληρός, ἄσπλαγχνος : Ἀριστφ.Θεσμ.1022 **ἄνοικτος ὅς μ' ἔδησε τὸν πολυπονώτατον βροτῶν**, Πολυδ.8,12 **ἄνοικτος δικαστής.**

ἀνοικτός (-ή)-ό(ν) μτγν. κ. νεώτ. δημ. κ. **ἀνοιχτός** ὁ ἠνεῳγμένος, ὁ μὴ κλειστός : Βαρβ.59,11 **μὴ σχεῖν θυρωτὰ μηδ' ἀνοικτὰ τὰ στήθη**, Λουκ.Ἀλ.Ἱστ.1,24 **ἀνοικτὴ καὶ πάλιν κλειστή ἐστιν, - ἀνοικτὴ θύρα, - ἀνοιχτὸ παράθυρο, - ἀνοιχτὸς δρόμος**· || ὁ μὴ κεκαλυμμένος, ὁ χάσκων, χαίνων : **ἀνοικτὸν φρέαρ, - ῥῆγμα, - ἀνοικτὴ πληγή** (ἡ μὴ ἐπουλωθεῖσα), δημ. φρ. **ἦρθε μὲ ἀνοιχτὸ κεφάλι** (μὲ σπασμένο κεφάλι), **- ἔμεινε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα** (ἔκπληκτος, ἐμβρόντητος), **- ὅσο ἔχω τὰ μάτια μου ἀνοιχτά** (ἐν ὅσῳ ζῶ), **ἔχει τὰ μάτια του ἀνοιχτά** (εἶναι προσεκτικός, ἔξυπνος)· 2) ὁ ἀναπεπταμένος, εὐρύς, **ἁπλόχωρος** : **ἀνοικτὴ πεδιάς, - ἀνοικτὴ θάλασσα, - ἀνοιχτὰ πανιά** (τ' ἀναπεπταμένα ἱστία), **πλέω στ' ἀνοιχτὰ** εἰς τὴν ἀναπεπταμένην θάλασσαν· || ἐπὶ ὅρμου, ἀκτῆς, πεδιάδος κττ., ὁ ἐκτεθειμένος εἰς ἀνέμους πνέοντας ἀπὸ ὡρισμένου σημείου τοῦ ὁρίζοντος, εὐπρόσβλητος : **ἀνοικτὸς πρὸς νότον**· 3) ὁ ἄνευ ἐμποδίου τινός, ἐλεύθερος : δ. τραγ. **νὰ βρῇς τὶς στράτες ἀνοιχτὲς καὶ τὰ θεριὰ κλεισμένα, - λιμὴν ἀνοικτὸς εἰς τὸ ἐμπόριον, ἀνοιχτὴ βρύση** (ἡ ἀφίνουσα τὸ ὕδωρ νὰ ρέῃ ἐλεύθερον)· || ἐπὶ καταστημάτων, τὸ εἰς ὃ ἐπιτρέπεται, εἶναι ἐλευθέρα ἡ εἴσοδος, τὸ μὴ εὑρισκόμενον ἐν ἀργίᾳ : **τὸ Ὑπουργεῖο δὲν εἶναι ἀνοιχτὸ τὸ μεσημέρι, - αὔριο εἶναι ἀνοιχτὰ τὰ μαγαζιά**· || εἰδ. ἀνοιχτὴ ὥρα, ἡ στιγμὴ καθ' ἣν εἶναι ἐλεύθερα τὰ κακοποιὰ πνεύματα, τὰ δαιμόνια· 4) ἐπὶ προσώπ., ἀγαθός, εὐπροσήγορος, εὔθυμος : **ἀνοιχτὸς ἄνθρωπος, φρ. ἔχει ἀνοιχτὴ καρδιά** (εἶναι ἀνοιχτόκαρδος), **- ἀνοιχτὸ σπίτι** (τὸ φιλόξενον)· 5) κ. ὁ ἐλευθέριος, ὁ ἀφειδῶς δαπανῶν, **σπάταλος**, ἀνοιχτοχέρης· || φρ. **παίζει ἀνοιχτὰ χαρτιά** (διακυβεύει μεγάλα ποσά)· 6) ὁ φανερός, μὴ κρυπτόμενος, ὅθεν εἰλικρινής, ἄδολος, ἀμετροεπής· || φρ. **παίζει μὲ ἀνοιχτὰ χαρτιά** (συμπεριφέρεται εἰλικρινῶς, ἀνυποκρίτως)· || φρ. **ἀνοιχτὰ λόγια** (λόγοι ἀνειμένοι, ἄσεμνοι, βωμολοχίαι)· 7) ἐπὶ φυτῶν καὶ ἀνθέων, ὁ ἀνθισμένος : **ἀνοιχτὴ τριανταφυλλιά**· 8) ἐπὶ χρωματισμοῦ κ. βαφῆς, ὁ μὴ βαθύς, μὴ σκοῦρος, ὁ ἄτονος : **ἀνοικτὸν πράσινον, - ἀνοιχτὸ χρῶμα**· 9) **ἀνοικτὸς λογαριασμός**, ὁ μὴ κλεισθείς, μὴ ἐξοφληθείς, ὁ τρέχων· 10) ἐπὶ συναλλασσομένων, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀντεπεξέλθῃ εἰς τὰς ὑποχρεώσεις του, ὁ ἐλλειμματίας, ὁ ὀφειλέτης : **ἔμεινα ἀνοιχτός.**

ἀνοικτοσκελής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἔχων ἀνοικτά, διεσταλμένα τὰ σκέλη.

ἀνοικτόχειλος-ον νεώτ. ὁ ἔχων τὰ χείλη ἀνοικτὰ ἢ ἐκτεινόμενα πρὸς τὰ ἔξω· 2) ζῳολ. **ἀνοικτόχειλος** (ὁ) γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς ὁμοιογεν. τῶν **κολυδιιδῶν**· 3) βοταν. **ἀνοικτόχειλος** (ἡ) γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ὀρχεοειδῶν**, ὧν πολλὰ εἴδη καλλιεργοῦνται ὡς κοσμητικά.

ἀνοικτοχέρης (ὁ) νεώτ. δημ. ἀνοιχτοχέρης βλ.λ.

ἀνοικτόχρους-ουν νεώτ. δημ. κ. **ἀνοικτόχρωμος** ὁ ἔχων ἀνοικτόν, οὐχὶ βαθύν, οὐχὶ σκοτεινὸν χρωματισμόν, ἀντίθ. βαθύχρους.

ἀνοικτόχρωμος (-η)-ο(ν) νεώτ. δημ. κ. ἀνοιχτόχρωμος, ἀνοικτόχρους βλ.λ.

ἄνοικτρος-ον ὁ οὐδένα οἶκτον εὑρίσκων ἢ οὐδενὸς οἴκτου ἄξιος : Εὐρ.ΙΤ 227 (διόρθ. οἰκτρόν).

ἀνοίκτρως ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ οἴκτου : Ἀντ.Λιβερ. 39 (διόρ. ἀναίκτως).

ἀνοίκτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. μτγν. κ. **ἀνοίκτρως** ἄνευ οἴκτου, χωρὶς λύπηση : Σοφ.ΟΤ 180 **νηλέα δὲ γένεθλα . . κεῖται ἀνοίκτως.**

ἄνοιμα (τὸ) δημ. τὸ ἄνοιγμα, εἰδ. ἐπὶ χέρσου δασώδους, ἡ ἐκχέρσωσις πρὸς διάβασιν.

ἀνοιμώζω κ. νεώτ. ἐκφωνῶ, ἐκπέμπω οἰμωγήν, ἤτοι θρῆνον ἢ στεναγμόν : Αἰσχ.Περσ.465 Ξέρξης δ' ἀνῴμωξεν κακῶν ὁρῶν βάθος, Θουκ.3,113 ὁ κῆρυξ . . **ἀνοιμώξας ἀπῆλθεν.**

ἀνοιμωκτεί ἐπίρρ. δ. γρ. τοῦ ἀνοιμωκτὶ βλ.λ.

ἀνοιμωκτί ἐπίρρ. ἄνευ οἰμωγῆς, ἄνευ ὀδυρμοῦ, ὅθ. ἄνευ οἰμωγῆς τοῦ δρῶντός τι, ἀτιμωρητί : Σοφ.Αἴ.1227 **σὲ δ' ἀνοιμωκτὶ χανεῖν.**

ἀνοίμωκτος-ον ἄκλαυστος, ἀθρήνητος : Αἰσχ. Χο.433 **ἀνοίμωκτον ἄνδρα θάψαι.**

ἀνοινία (ἡ) μτγν. ἀοινία, ἀποχὴ ἀπὸ τοῦ οἴνου.

ἄνοινος-ον μτγν. ὁ ἄοινος, μὴ πίνων ἢ μὴ ἔχων ἢ μὴ παράγων οἶνον.

ἄνοιξη (ἡ) δημ. (ἀνοίγω) ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἀνοίγουσι, ἐκφύουσι φύλλα, ἀνθοῦσι τὰ φυτά· ἢ κ. ἄ. καθ' ἣν ἀνοίγουσιν οἱ καιροί, ἤτοι τὸ ἔαρ, νεώτ. ἄνοιξις : δ. τραγ. **μᾶς ἦρθε ἡ ἄνοιξη πικρή, τὸ καλοκαίρι μαῦρο, - κι ὅ,τι εἶναι ἄνοιξη καιροῦ | καὶ ἄρχιση καλοκαιριοῦ, - χαρὰ θεοῦ ἡ ἄνοιξη·** ‖ μτφ. ἐν περιφρ. ἡ ἐποχὴ τῆς νεότητος, ὁ χρόνος τῆς ἀκμῆς : **ἡ ἄνοιξη τῆς ζωῆς·** 2) σπαν. χρ. ἀντὶ ἄνοιγμα βλ. λ. : Ἐρωτοκρ.Α 1460 **ἐκεῖ κοντὰ στὴν ἄνοιξη** τῆς **πόρτας, στό 'να πλάϊ·** 3) τὸ φυτὸν λευκανθὲς ἄ. στεκούλι, ἄστρο.

ἀνοιξήσια ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἔαρος, τὴν ἄνοιξη· ‖ κατὰ τρόπον ἐαρινόν, ἰδιάζοντα εἰς τὸ ἔαρ, ἄ. ἀνοιξιάτικα.

ἀνοιξήσιος-α-ο δημ. ὁ γινόμενος ἢ γεννώμενος, ἢ παραγόμενος, ἢ τελούμενος, ἢ ἀνήκων εἰς τὴν ἄνοιξιν βλ.λ. ἄ. **ἀνοιξιάτικος : ἀνοιξήσιες σπορές.**

ἀνοίξια (τὰ) μσν. ἐκκλ. τὸ ἐπίσημον, τὸ διὰ τῆς κεκανονισμένης τελετῆς ἄνοιγμα, ἐπὶ ἐκκλησιῶν· συγγ. **ἐγκαίνια** βλ.λ. : Νικηφ.Ἐπισκοπικὸς Κανὼν **τὰ ἀνοίξια τῆς ἐκκλησίας γίνεσθαι.**

ἀνοιξιά (ἡ) δημ. ἐπὶ τόπου, τὸ ἀναπεπταμένον, ἀνοικτὸ μέρος· 2) ἡ σχισμή, τὸ ἄνοιγμα, ἡ ρωγμή : **ὁ τοῖχος ἔχει ἀνοιξιὰ σὲ μιὰ γωνιά.**

ἀνοιξιάζω δημ. εἶμαι ἢ ἀρχίζω νὰ εἶμαι ἐαρινός, ἀνοιξιάτικος, ἐπὶ καιρικῆς καταστάσεως : μόλις **ἀνοίξιασε,** δ. μοιρ. **ἡ ἄνοιξη ἀνοιξιάζει κι' αὐτὸς κλαδοκοπώντας.**

ἀνοιξιάτης (ὁ) δημ. προσωνυμικῶς ὁ μὴν Μάρτιος.

ἀνοιξιάτικα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὸ ἔαρ, τὴν ἄνοιξη : **ἀνοιξιάτικα παντρεύτηκε·** 2) κατὰ τρόπον ἐαρινόν, ἀνοιξιάτικο βλ.λ.

ἀνοιξιάτικος-η-ο δημ. κ. **ἀνοιξήσιος,** ὁ τοῦ ἔαρος, ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἰδιάζων ἢ ὁ ἁρμόζων εἰς τὸ ἔαρ, εἰς τὴν ἄνοιξη : **ἀνοιξιάτικες μέρες, - ἀνοιξιάτικα φροῦτα - ἀνοιξιάτικοι καιροί.**

ἄνοιξις-εως κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνοίγω βλ.λ., τὸ ἄνοιγμα : Θουκ. 4,68 **ἀσφάλεια δὲ αὐτοῖς μᾶλλον ἐγίγνετο τῆς ἀνοίξεως** (ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῶν πυλῶν) : Γεωπ.15,2 **ἄνοιξις πίθων - ἄνοιξις διώρυγος·** 2) μσν. ἔναρξις : Δουκαγγ. ἐν λ. « ἀνοίξει ἐκκλησίας, λουτρῶν »· 3) **νεώτ.** τὸ ἔαρ, ἡ ἄνοιξη βλ.λ.

ἄνοισις-εως (ἡ) Σουΐδ. « ἀνακόμισις ».

ἀνοιστέος-α-ον (ἀναφέρω, μελ. ἀνοίσω) ὁ ἀναγκαῖος νὰ ἀνενεχθῇ, νὰ ἀναφερθῇ : Πλούτ.Ἠθ. 431 A **ἀλλ' ἀνοιστέος ὁ λόγος, ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς ὑπόθεσιν·** 2) τὸ οὐδ. **-ον** πρέπει τις νὰ ἀναφέρῃ, νὰ ποιήσῃ φανερόν : Σοφ.Ἀντ.272 **ἦν δ' ὁ μῦθος ὡς ἀνοιστέον σοὶ τοὔργον εἴη τοῦτο κοὐχὶ κρυπτέον.**

ἀνοιστός-ή-όν (ἀνοίσω, ἀναφέρω) ἰων. **ἀνώιστος** ὁ ἀνενεχθείς, ἀναφερθεὶς εἴς τινα, οἷον εἰς δικαστήριον ἢ ἄρχοντα : Ἡρ.6,66 **ἀνωίστου δὲ γενομένου . . εἰς τὴν Πυθίην.**

ἄνοιστρος-ον μτγν. ἐκκλ. ἄνευ οἴστρου βλ.λ., ὁ μὴ οἰστρηλατηθείς : Γρηγ.Ναζ.Ὠδ.2,88.

ἀνοιστρῶ-έω κεντῶ δι' οἴστρου βλ.λ., ἐξεγείρω διὰ βακχικῆς μανίας, οἰστρηλατῶ : Εὐρ.Βάκ.979 **ἴτε θοαὶ Λύσσας κύνες, ἀνοιστρήσατέ νιν.**

ἀνοίσω μέλλ. τοῦ ἀναφέρω βλ.λ.

ἄνοιτο εὐκτ. ἐνεστ. τοι ἄνω βλ.λ.

ἀνοιχτά ἐπίρρ. δημ. κ. ἀνοικτὰ βλ.λ.

ἀνοιχτάρι (τὸ) δημ. κ. ἀνοικτάρι βλ.λ.

ἀνοιχτήρι (τὸ) δημ. κ. ἀνοικτήρι βλ.λ.

ἀνοιχτικός δημ. κ. ἀνοικτικὸς βλ.λ.

ἀνοιχτο- δημ. κ. **ἀνοικτο-** πρῶτον συνθετικὸν πολλῶν λέξεων ἔχον μτφ. σημ. ἤτοι· 1) τοῦ ἀπεριορίστως, ἀπεριφράστως, ἐλευθεροστόμως, ὅταν τὸ δεύτερον συνθετικὸν δηλοῖ ἐνέργειαν, οἷον **ἀνοιχτο-κουβεντιάζω, ἀνοιχτο-φέρνομαι, ἀνοιχτο-γράφω·** 2) τοῦ εὐθύμου, εἰλικρινοῦς κττ., ὅταν τὸ δεύτερον συνθετικὸν δηλοῖ πνευματικὴν ἢ ψυχικὴν διάθεσιν, κατάστασιν κττ., οἷον **ἀνοιχτόκαρδος, ἀνοιχτό-μυαλος·** 3) τοῦ ἀσθενεστέρως, ὠχροτέρως ἔχειν, τοῦ πρὸς τὸ λευκὸν ρέπειν ἐπὶ χρωμάτων, οἷον **ἀνοιχτο-πράσινος, ἀνοιχτο-κόκκινος, ἀνοιχτο-φέρνω, ἀνοιχτο-γάλαζος** βλ. τὰ ἑπόμ. λῆμ.

ἀνοιχτογάλαζος-η-ο δημ. ὁ ἔχων ἀνοικτὸν κυανοῦν χρωματισμόν.

ἀνοιχτόγελος-η-ο δημ. ὁ ἀνοιχτά, ἠχηρῶς γελῶν· ‖ ὁ ἀπὸ καρδίας, εἰλικρινῶς γελῶν· ‖ συνεκδ. ὁ ζωηρῶς εὔθυμος.

ἀνοιχτόθωρος-η-ο δημ. ἀνοικτόχρους βλ. λ.

ἀνοιχτόκαρδα ἐπίρρ. δημ. εἰλικρινῶς καὶ εὐπροσηγόρως, μὲ ἀνοιχτὴ καρδιά, μὲ καλήν, εὔθυμον διάθεσιν.

ἀνοιχτοκαρδιά (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνοιχτόκαρδου ἄ. καλοκαρδιά, **εὔθυμος** διάθεσις· ‖ εἰλικρίνεια.

ἀνοιχτόκαρδος-η-ο δημ. κ. ἀνοικτόκαρδος βλ.λ.

ἀνοιχτοκίτρινος-η-ο δημ. ὁ ἔχων ὠχρὸν κίτρινον χρῶμα.

ἀνοιχτοκουταλάτος-η-ο δημ. ὁ ἔχων **εὐρεῖαν** ὠμοπλάτην, εὐρύνωτος, ποὺ ἔχει ἀνοιχτὲς κουτάλες : δ. τραγ. **ἄντρακλας ἀνοιχτόστηθος καὶ ἀνοιχτοκουταλάτος.**

ἀνοιχτοκουτελάτος-η-ο δημ. ὁ ἔχων εὐρὺ μέτωπον, ἀνοιχτὸ κούτελο : δ. τραγ. **εἶταν μακρύς, εἶταν λιγνὸς καὶ ἀνοιχτοκουτελάτος.**

ἀνοιχτόλογος-η-ο δημ. ὁ ὁμιλῶν ἀπεριφράστως, εἰλικρινῶς, ἀνυστεροβούλως· 2) συνεκδ. ὁ ὁμιλῶν ἀνειμένως, ἀσέμνως, βωμολόχος.

ἀνοιχτομάτης (ὁ) δημ. θηλ. **-μάτα κ. -μάτισσα,** οὐδ. **-μάτικο** ὁ ἔχων ἀνοικτοὺς ὀφθαλμούς, ἀτενὲς τὸ βλέμμα· 2) μτφ. ὁ προσεκτικός, ἄξυπνος, εὐφυής, μὴ εὐκόλως ἀπατώμενος· παροιμ. **γαλίφης πῆε καὶ σκόνταφε σ' ἀνοιχτομάτη πόρτα** (ὑπὸ τοῦ δολίου ὁ προσεκτικὸς δὲν ἐξαπατᾶται)· ‖ ὁ εὐρυτέραν, διαυγεστέραν ἔχων ἀντίληψιν ἢ κρίσιν : Ἴων. Δραγούμ.Ὅσ.Ζωντ. 26 **ὁ δημοτικισμὸς δὲν εἶναι μόνο αἴσθημα καὶ σκέψη μερικῶν ἀνοιχτομάτηδων.**

ἀνοιχτομάτικα ἐπίρρ. δημ. μὲ **τὰ** μάτια ἀνοιχτά, προσεκτικῶς, εὐφυῶς.

ἀνοιχτόματος-η-ο δημ. κ. ἀνοιχτομάτης βλ.λ.

ἀνοιχτοματοσύνη (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης **τοῦ** ἀνοιχτομάτη, ἡ ἐξυπνάδα.

ἀνοιχτόμυαλος-η-ο δημ. ὁ ἀνοικτόν, εὐρὺν νοῦν ἔχων· ἀντίθ. **στενόμυαλος.**

ἀνοιχτοπάτημα (τὸ) δημ. κ. **ἀνοιχτοπατιά** (ἡ) τὸ ἀνοικτόν, τὸ πλατὺ βῆμα, ὅθ. τὸ ταχὺ βάδισμα.

ἀνοιχτοπάτης (ὁ) δημ. θηλ. **-πάτα κ. -πάτισσα** οὐδ. **-πάτικο** ὁ βαδίζων μὲ ἀνοικτὰ πατήματα, βήματα, ἐπὶ προσώπων, ὅθ. ὁ ταχυπόρος.

ἀνοιχτοπέλαγα ἐπίρρ. δημ. ἐν ἀνοικτῷ πελάγει, ἄ. μεσοπέλαγα, πλατυπέλαγα.

ἀνοιχτοπέλαγο (τὸ) δημ. τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, ἡ ἀνοικτὴ θάλασσα.

ἀνοιχτοπέλαγος-η-ο δημ. ὁ πλέων εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, ἄ. μεσοπέλαγος : **ἀνοιχτοπέλαγο παράδερνε τὸ καράβι.**

ἀνοιχτοπράσινος-η-ο δημ. ὁ ἔχων ὠχρὸν πράσινον χρῶμα.

ἀνοιχτός-ή-ό δημ. κ. **ἀνοικτός** βλ.λ.

ἀνοιχτοσπίτης (ὁ) δημ. θηλ. **-ίτρα κ. -ίτισσα,** ἄ. ἀνοιχτόσπιτος ὁ ἔχων τὸν οἶκον του ἀνοικτόν, προσιτόν, ὁ φιλόξενος, ἀντίθ. **κλειστοσπίτης.**

ἀνοιχτόστηθος-η-ο δημ. ὁ ἔχων, ὁ ἀφήνων ἀνοικτόν, γυμνὸν τὸ στῆθος· 2) ὁ ἔχων εὐρὺ στῆθος, εὐρύστερνος.

ἀνοιχτόστομος-η-ο δημ. ὁ ὁμιλῶν ἀνοικτά, ἀπεριφράστως, εἰλικρινής, θαρραλέος : Παλαμ.

Τρισ.Εὐγ.55 **ἤθελε.. κι ἀνοιχτόστομη ἀληθινὴ νὰ στέκεται.**

ἀνοιχτοσύνη (ἡ) δημ. τὸ ἄνοιγμα τοῦ καιροῦ, ἡ βελτίωσις τῆς καιρικῆς καταστάσεως, ἅ. ξάνοιξη· 2) ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνοικτοῦ ἀνθρώπου, ἐλευθεριότης, γενναιοδωρία.

ἀνοιχτοχέρης (ὁ) δημ. θηλ. **-α** οὐδ. **-ικο,** ἅ. **ἀνοιχτόχερος** ὁ μὴ φειδωλός, ἐλευθέριος, γενναιόδωρος, ὅθεν καὶ ὁ σπάταλος, ἅ. **ἀπλοχέρης.**

ἀνοιχτοχέρικα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ φειδοῦς, ἐλευθερίως, σπάταλα.

ἀνοιχτόχρωμος-η-ο δημ. ὁ ἔχων ἀνοικτὸν χρωματισμόν, ἀνοικτόχρους, ἅ. **ἀνοιχτόθωρος:** ἀνοιχτόχρωμες **βαφές, - ἀνοιχτόχρωμο ὕφασμα.**

ἀνοιχτόψυχος-η-ο δημ. ὁ καλοκάγαθος, καλόψυχος, εὐπροσήγορος, εὔθυμος, ποὺ ἔχει ἀνοιχτὴ ψυχή, ἅ. **ἀνοιχτόκαρδος.**

ἀνοιωθος-η-ο δημ. κ. **ἄνοιωστος,** κ. **ἄνοιωτος** κ. **ἀνιω-** ὁ μὴ αἰσθητὸς γινόμενος, ὃν δὲν αἰσθάνεταί τις, ποὺ δὲν τὸν νοιώθουμε: Βηλαρ.57 **ἄνοιωστος θάνατος** (μὴ αἰσθητός,ἀναίσθητος θάνατος)· 2) ὁ μὴ αἰσθανόμενος, ποὺ δὲ νοιώθει, ἀσυνείδητος.

ἄνοιωστος-η-ο δημ. ἄνοιωθος βλ. λ.

ἄνοιωτος-η-ο δημ. ἄνοιωτος βλ.λ.

ἀνόκαιον Ἡσ. «ὑπερῷον, γράφεται καὶ ἀνώγεων».

ἀνόκαρπα (τὰ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **σταυρανθῶν.**

ἀνοκηδκολόγον Ἡσ. «ἀνοικῆ».

ἀνόκνως ἐπίρρ. Πάπ. ἀόκνως βλ.λ.

ἀνοκωχκύω μτγν. ἀνακωχεύω κρατῶ ὀπίσω, σταματῶ, ἐμποδίζω, διακόπτω τὴν ἐνέργειαν· || ὡς ναυτ. ὅρος, συστέλλω τὰ ἱστία, σταματῶ εἰς τὰ ἀνοικτά: Ἡρόδ.6,116 **οἱ δὲ βάρβαροι τῇσι νηυσὶ ὑπεραιωρηθέντες Φαλήρου.. ὑπὲρ τούτου ἀνοκωχεύσαντες τὰς νέας ἀπέπλωον·** || ἐπὶ ἅρματος, κρατῶ αὐτὸ ὀπίσω, τὸ σταματῶ· 2) ἐπὶ πολέμου, διακόπτω: Διον.Ἀλ.6,16 **ἀνακ- πόλεμον·** 3) διατηρῶ, κρατῶ: Ἡρόδ.7,86 **ἵνα ἀνοκωχεύῃ τὸν τόνον τῶν ὅπλων** (ἵνα διατηρῇ τὴν ἔντασιν τῶν σχοινίων)· 4) ἀμτβ. ἐπὶ προσώπ., μένω, σταματῶ: Ἡρόδ.9,13 **ἀνεκώχευε** (ὁ Μαρδόνιος) **ἐθέλων εἰδέναι τὸ παρ' Ἀθηναίων, ὁκοῖόν τι ποιήσουσι.**

ἀνοκωχή (ἡ) ἐξ ἀναδιπλασ. τοῦ ἀνοχὴ (πρβλ. ὄκωχα παρακ. τοῦ ἔχω) στάσις, σταμάτημα, ἀνάπαυλα: Θουκ.4,117 **γενομένης ἀνοκωχῆς κακῶν·** || **ἐπὶ ἕλκους,** ἀνάσχεσις τῆς ἐξαπλώσεως αὐτοῦ: Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,9 **ἀνοκωχὴ νομῆς·** 2) διακοπή, πρόσκαιρος παῦσις ἐχθροπραξιῶν ἐν πολέμῳ, τὸ μτγν. κ. νεώτ. ἀνακωχή: Θουκ.1,40 **Κερκυραίοις δὲ οὐδὲ δι' ἀνοκωχῆς τῶν Ἑλληνικῶν·** 3) νεώτ. ναυτ. **ἀνακωχὴ** ὁ χειρισμὸς δι' οὗ τὸ πλοῖον ἀνακόπτει τὸν δρόμον του.

ἀνοκώχησις-εως (ἡ) ἐν σχολ. = σύμπτωσις.

ἀνολβία (ἡ) Ἰων. **-ίη** ἔλλειψις ὄλβου, ἀθλιότης, δυστυχία, ἔνδεια: Ἡσίοδ.Ἔργ.317 **αἰδώς τοι πρὸς ἀνολβίην, θάρσος δὲ πρὸς ὄλβον.**

ἀνολβίζω μέλλ. **-ίσω** θεωρῶ τινα εὐδαίμονα, μακαρίζω: Ἀπολλινάρ.Ψαλμ.143,37 **πάντες ἀνολβίζουσι τόσοις βεβριθότα λαόν.**

ἀνόλβιος-ον ὁ μὴ ὄλβιος, ἄνολβος, δυστυχής, ἄθλιος: Ἡρ.1,32 **πολλοὶ μὲν γὰρ ἀνθρώπων ἀνόλβιοί εἰσι,** Εὐρ.ἀπ.175 **οὗτος ἧσσον ἔστ' ἀνόλβιος** (δ.γ. ἔστιν ὄλβιος).

ἄνολβος-ον ποιητ. ἐπίθ. ἀνόλβιος βλ. λ., δυστυχής, **ἐλεεινός,** ἄθλιος, κακορίζικος: Χρησμ.π. Ἡρ.1,35 **αὐδήσει γὰρ ἐν ἤματι πρῶτον ἀνόλβῳ,** Αἰσχ.Εὐμ.551 **δίκαιος ὢν οὐκ ἄνολβος ἔσται·** || κ. συγκρ.: Θέογν.287 **ὡς δὲ τὸ σῶσαι οἱ πολλοὶ ἀνολβότεροι·** 2) ἀνωφελής: Σοφ.Ἀντ.1265 **ὤμοι ἐμῶν ἄνολβα βουλευμάτων** (ἀντὶ ὤμοι ἐμὰ ἄνολβα βουλεύματα), σχόλ. «ἄνολβα· ἀνωφέλητα»· 3) ἀπαίδευτος: αὐτ.Αἶ.1156 **τοιαῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών,** *Εὐστ.Ἰλ.1364,7* «ἄνολβος δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ ὁ ἀπαίδευτος ἐν τῷ ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών»· σχόλ.Ἰλ.Ω 536 «ἄνολβος ὁ ἀπαίδευτος»· 4) ἀνόητος, μωρός, ἄνους: Σοφ.Ἀντ.1026 **ἀνὴρ ἄβουλος οὐδ' ἄνολβος·** 5) μτγν. ὁ μὴ ἔχων ὄλβον, ἄπορος, πτωχός: Ἀρατ.1073 **χαίρει ἄνολβος ἀνήρ,** σχόλ. «ὁ πένης καὶ ἀνείμων».

ἀνολβῶ-έω Πάπ. εἶμαι ἄνολβος βλ.λ.

ἀνόλεθρος-ον ὁ μὴ παθὼν ὄλεθρον: Ἰλ.Ν761 **τοὺς δ' εὗρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας οὐδ' ἀνολέθρους·** πρβλ. **ἀνώλεθρος.**

ἀνόλη (ἡ) νεώτ. σῶμα λευκὸν τῆς φαινολικῆς σειρᾶς προερχόμενον ἐξ ἐπιδράσεως καυστικοῦ καλίου ἐπὶ τῆς ἀνηθόλης.

ἀνολίγωρος-ον μσν. ὁ μὴ ὀλίγωρος, ὁ μὴ ἀμελής.

ἀνολιγώρως ἐπίρρ. κ. νεώτ. οὐχὶ ἀμελῶς.

ἀνολίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἑρπετῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν **σαυρωδῶν** τῆς οἰκογενείας τῶν **μεγαλοσαυρωδῶν.**

ἀνολισθάνω ὀλισθαίνω πρὸς τὰ ὀπίσω, ὑποστρέφω, τὸ ἀμτβ. ξαναγυρίζω: Καλλ.ἀπ.96 **πάλιν τὸ δῶρον ἐς Θάλητ' ἀνώλισθε.**

ἀνολκεύς-έως (ὁ) νεώτ. μηχάνημα πρὸς ἄρσιν βαρῶν, τρίπους ἀνυψωτήρ, εἶδος βαρούλκου, βλ. **ἀνελκυστήρ, ἀνυψωτήρ.**

ἀνολκή (ἡ) ἡ πρὸς τὰ ἄνω ἕλξις: Θουκ.4,112 **πρὸς λίθων ἀνολκήν·** || ἐπὶ βυθισθέντος πλοίου, ἀνέλκυσις· || ὁμ. ἐπὶ πλοίου, ἀνάσυρσις, τράβηγμα εἰς τὴν ξηράν: Αἰν.Τακτ.10,12 **τῷ δὲ ναυκλήρῳ** (δίδοσθαι) **τὴν ἀνολκὴν καὶ καθολκήν.**

ἀνόλκητον Ἡσ. «ὑφ' οὗ τι ἀνέλκυται» (κῶδ. ἀνάλκητον - ἀνέλκητον).

ἀνολκίσκος (ὁ) μικρὸς τρίπους ἀνυψωτήρ.

ἀνολολύζω κράζω μεγαλοφώνως, ἰσχυρῶς φωνάζω: Αἰσχ.Ἀγ.587 **ἀνωλόλυξα.. χαρᾶς ὕπο·** 2) θρηνῶ μεγαλοφώνως: Σοφ.Ἠλ.750 **στρατὸς δ'.. ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν·** || μετὰ συστοίχ. αἰτ. ζητῶ μεγαλοφώνως βοήθειαν: Εὐρ.Τρῳ.1000 **ἢ ποίαν βοὴν ἀνωλόλυξας·** 3) μτβ. ἐξεγείρω διὰ βακχικῶν κραυγῶν: αὐτ.Βάκχ.24 **πρώτας δὲ Θήβας ἀνωλόλυξα.**

ἀνολόφυκτον Ἡσ. «ἀδάκρυτον» (πιθ. διορθ. **ἀνολόφυρτον**).

ἀνολοφύρομαι κ. νεώτ. ἀνοδύρομαι, θρηνολογῶ: Θουκ.8,81 **τὴν ἰδίαν ξυμφοράν.. ἀνωλοφύρατο.**

ἀνολόφυρτον (τὸ) ἐκ διορθ. τοῦ ἀνολόφυκτον βλ.λ.

ἀνόλπιστα ἐπίρρ. δημ. ἀνελπίστως βλ. λ.

ἀνόλπιστος-η-ον δημ. ἀνέλπιστος βλ.λ.

ἀνολυμπιάς (ἡ) ὀλυμπιὰς μὴ ἀναγνωρισθεῖσα ὡς κανονικὴ καὶ ἕνεκα τούτου μὴ ἀναγραφεῖσα εἰς τὸν κατάλογον τῶν ὀλυμπιάδων, εἶδ. περὶ τῆς 34ης καὶ τῆς 104ης: Παυσ.6,22,3 **ταύτας τὰς ὀλυμπιάδας.. ἀνολυμπιάδας οἱ Ἠλεῖοι καλοῦντες οὐ σφᾶς ἐν καταλόγῳ τῶν ὀλυμπιάδων γράφουσιν.**

ἄνομαι παθ. τ. τοῦ **ἄνω** βλ.λ.

ἀνομαλίζω ἐπαναφέρω εἰς τὸ ὁμαλόν, ἐξισῶ, ἅ. **ἀνωμαλίζω** βλ.λ.

ἀνομαλίτης (ὁ) νεώτ. προϊὸν ἀλλοιώσεως τοῦ ὀρυκτοῦ **ἰεφφερσονίτου.**

ἀνομάλωσις-εως (ἡ) ἡ ἴση διανομὴ πράγματός τινος: Ἀριστλ.Πολ.2,12,12 **ἡ τῶν οὐσιῶν ἀνομάλωσις.**

ἀνομάτοι (οἱ) δημ. κ. **νομάτοι** κ. **νοματέοι** περιληπτ. ἢ ἀοριστολογ. **πολλοὶ** ὁμοῦ **ἄνθρωποι,** ἰδίως ἄνδρες, τὸ νεώτ. ἄτομα: **στὸ γάμο ἦτανε πολλοὶ ἀνομάτοι, - πῆρα γιὰ τὸ σκάψιμο τ' ἀμπελιοῦ τρεῖς νοματέους** (ἐργάτας).

ἀνομβρήεις-εντος-εσσα-εν μτγν. ὁ πολὺ βρεχόμενος, Σχόλ. «πολύομβρος»: Νίκ.Ἀλεξ.288 **ἐν βροντῇσιν ἀνομβρήεντος Ὀλύμπου.**

ἀνόμβρησις-εως (ἡ) μσν. ὑετός, βροχή : Θεόδ. Ὑρτακ.2,429,5 **ἐφρεωρύχουν τοῖς νάμασι καινοτέραν ἀνόμβρησιν.**

ἀνομβρητικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀναβλύζων, ἀναδίδων ὕδωρ· 2) κ. μτφ. ὁ ἐκπέμπων, ὁ ἐξ οὗ ἐκπορεύεταί τι : Ἐπιφάν.1,914 **ὁ πατὴρ . . ἀνομβρητικὸς πνεύματος ἁγίου.**

ἀνομβρία (ἡ) κ. νεώτ. ἔλλειψις βροχῆς, αὐχμός, ξηρασία, δημ. ἀναβροχιά : Ἀριστλ.Ζῖ 606 B 20, Διοδ.Σ 1,29 **τῶν καρπῶν διὰ τὴν ἀνομβρίαν προηφανισμένων.**

ἄνομβρος-ον κ. νεώτ. ὁ στερούμενος ὄμβρων, ἐπὶ χωρῶν : Ἡρόδ.2,22 **ἄνομβρος ἡ χώρη καὶ ἀκρύσταλλος**· ‖ γεν. ὁ μὴ τροφοδοτούμενος, ἐνισχυόμενος δι' ὄμβρων : Εὐρ.Βάκχ.406 **ποταμοῦ ῥοαὶ καρπίζουσιν ἄνομβροι.**

ἀνομβρῶ-έω ἀναδίδω, ἀναβλύζω ἄφθονον ὕδωρ, οἱονεὶ ὄμβρον : Φίλων 2,91 **καθάπερ ἀπό τινος πηγῆς ἀνομβρούσης**· 2) μτφ. μετ' αἰτ. ἐκχέω, παρέχω τι ἀφθόνως : ΠΔ Ἐκκλ.19,29 **ἀνώμβρησαν παροιμίας ἀκριβεῖς**· ‖ πνευματικῶς, ψυχικῶς δροσίζω, καταρδεύω, ζωογονῶ : Εὐσεβ. Κωνστ.Ἐγκ.744,11 **ὁ σωτήριος λόγος ὥσπερ ἀπὸ πηγῆς πάντας ἀνώμβρησεν.**

ἀνομένου μτχ. (τοῦ ἄνειν = ἀνύειν) ἐν περιφρ. ἐπὶ χρόνου φθίνοντος : **ἀνομένου μηνός, - πέμπτῳ ἔτει ἀνομένῳ.**

ἀνομήλικος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ὁμῆλιξ, μὴ ὢν τῆς αὐτῆς ἡλικίας· ‖ νεώτ. εἰδ. **ἀνομήλικον δάσος** τὸ ἐκ δένδρων διαφόρου ἡλικίας.

ἀνόμημα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀνομία, πρᾶξις ἔκνομος, ἀδικία, παράβασις τοῦ νόμου, ἰδίως τοῦ ἠθικοῦ : Λυσ.π.Φωτ.Κεξ.143 **ἀνομίαν δὲ Κρατῖνος . . ἀνόμημα δὲ Λυσίας,** Διοδ.Σ 4,44 **τῶν εἰς αὐτοὺς ἀνομημάτων λαβεῖν κόλασιν,** Ἀραβ. Μυθολ.2,32 **ποῖος βάρβαρος ἠμπόρεσε νὰ τελέσῃ τοιοῦτον ἀνόμημα.**

ἀνομία (ἡ) (1) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀνυπαρξία νόμων καὶ κυρίως ἡ μὴ ἐφαρμογὴ ἢ ἡ παράβασις τῶν ὑφισταμένων νόμων : Ἡρ.1,96 **ἐούσης ἀνομίης πολλῆς ἀνὰ πᾶσαν τὴν Μηδικήν,** Εὐρ.ΙΑ 1095 **ἀνομία δὲ νόμων κρατεῖ,** Θουκ. 2,53 **ἦρξε καὶ ἐς τἆλλα τῇ πόλει ἐπὶ πλέον ἀνομίας τὸ νόσημα, - ἡ ἀνομία ἔφερε τὴν κοινωνικὴν ἀποσύνθεσιν**· ‖ ἡ τοῦ νόμου παραβίασις, ἡ τῶν νόμων παράβασις : Ἰσοκρ.Ἀρχιδ.129 C **εἰς πολλὰς καὶ δεινὰς ἀνομίας ἐμπεπτώκασιν, - ἡ ἀνομία τῆς κυβερνήσεως** (ἀ. παρανομία)· 2) ἡ ἄνευ ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου βίωσις : Σεξτ. Ἐμπ.Μαθ.33,296 **βασιλέως παρ' αὐτοῖς τελευτήσαντος πέντε τὰς ἐφεξῆς ἡμέρας ἀνομίαν ἄγειν**· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ παράνομος πρᾶξις, τὸ ἀνόμημα (ἰδίως μσν. κ. δημ. τὸ ἠθικὸν τοιοῦτον, ἡ ἁμαρτία) : Ἀντιφ.125,44 **τὴν ἀνομίαν τοῦ παθήματος ἀμύνοντας,** ΠΔ Ψαλμ.50 **ἰδοὺ γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην,** Διγ.Ἀκριτ.2643 **ὢ τῶν ἐμῶν ἀνομιῶν, - διέπραξεν ἀνομίαν.**

ἀνομία (ἡ) (2) νεώτ. ζῳολ. γένος μαλακίων ἀσιφωνοφόρων τῆς ὁμοιογενείας τῶν **ὀστρεϊδῶν.**

ἀνομίλητος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ὁμιλίαν, μὴ συναναστρεφόμενος, ἐπικοινωνῶν μετ' ἄλλων : Πλάτ.Νόμοι12,951 A **πόλις ἀνομίλητος**· 2) μετὰ γεν. ἢ δοτ. ἄμοιρος, ἀμέτοχος, ἀδαής : Πλάτ.Ἐπιστ.332 C **ἀνομιλήτῳ μὲν παιδείας, ἀνομιλήτῳ δὲ συνουσιῶν τῶν προσηκουσῶν,** Γαλ. 15,159 **ἀνομ- τοῖς ἔργοις τῆς τέχνης**· 3) ἀκοινώνητος, ἀμόρφωτος, ἄξεστος : Λουκ.Μισθ.Συν.14 **οὐκ ἀνομίλητος οἰκέτης**· ‖ κ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. : Πλούτ.Ἀλκ.Κοριολ.4 **τὸ ἀνομίλητον τοῦ τρόπου**· 4) δημ. ὁ ἀποφεύγων νὰ ὁμιλῇ, ἀ. λιγομίλητος.

ἀνομιλήτως ἐπίρρ.μσν. ἄνευ ὁμιλίας, ἀκοινωνήτως.

ἀνομιμοποίητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ νομιμοποιήσεως.

ἀνομιμοποίητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ νομιμοποιηθείς, μὴ ἀναγνωρισθεὶς νομίμως.

ἀνομιμοποιήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ νομιμοποιήσεως.

ἀνόμιμος-ον κ. μσν. ὁ μὴ νόμιμος, ἄνομος : Πλάτ.Μεν.314 D **αἱ δὲ νόμιμοι ἀνομίᾳ ἀνόμιμοι** (δ. γρ. **ἄνομοι**), Ἰωσ.Ὑμνογρ.1000 **ἀνομίμῳ νόμῳ θνήσκεις μόνη ἁγνή.**

ἀναμισματοποίητος-ον νεώτ. ὁ μὴ γενόμενος νόμισμα, ἐπὶ μετάλλων, ἰδίως τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου.

ἀνόμιστος (-η)-ο(ν) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀσυνήθης, ὁ ἀπίστευτος : Χρησμ. π. Φλέγ. Θαυμ.10· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ νομιζόμενος ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ νομισθῇ, ὁ μὴ ἀληθοφανής : **ἀνόμιστος ὑπόθεσις, - ἐκδοχή, - ἀνόμιστη διήγηση.**

ἀνομίτης (ὁ) ὀρυκτ. παραλλαγὴ τοῦ ὀρυκτοῦ βιοτίτου.

ἀνόμιχλος-ον ὁ ἄνευ ὁμίχλης : Ἀριστλ.Κόσ 394 A 23 **ἀνόμιχλος ἀήρ.**

ἀνόμματος-ον κ. νεώτ. ὁ ἄνευ ὀμμάτων, τυφλός ‖ ὁ μὴ ποιῶν χρῆσιν τῶν ὀμμάτων, τῶν ὀφθαλμῶν, περὶ κοιμωμένου : Σοφ.Φ.857 **ἀνὴρ δ' ἀνόμματος οὐδ' ἔχων ἀρωγάν,** βλ. **ἀόμματος**· 2) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς ὁμοιογενείας τῶν κολυδιιδῶν.

ἀνόμνυμι μσν. πάλιν ὀμνύω : Θεοδ.Προδρ.Ροδ.117.

ἀνομόβρυον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν **βρύων** διάμεσος τύπος μεταξὺ **βρύων** καὶ **ὑπνιδῶν.**

ἀνομογένεια (ἡ) μτγν. ἡ διαφορὰ τοῦ γένους.

ἀνομογενής-οῦς-ές μτγν. ὁ μὴ ὁμογενής, ὁ διάφορος τὸ γένος ἀ. **ἀνομοιογενής** βλ.λ.

ἀνομοδόντια (τὰ) νεώτ. παλαιοζ. ἄθροισμα χερσοβίων ζῴων ἐκ τῶν θηριομόρφων φυτοφάγων ἑρπετῶν, τοῦ τέλους τοῦ παλαιοζωικοῦ αἰῶνος, ἐξαφανισθέντων κατὰ τὸν μεσοζωικὸν αἰῶνα.

ἀνομόδους-οντος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος βρυοφύτων, ἀναπτυσσαμένων ἐπὶ δένδρων καὶ πετρῶν.

ἀνομοειδής-οῦς-ές μτγν. ἐκκλ. κ. νεώτ. ὁ μὴ ὅμοιος πρὸς ἄλλον κατὰ τὸ εἶδος, ὁ διαφόρου πρὸς ἄλλον μορφῆς ἢ συστάσεως : Ἰαμβλ.Μυστ.33, **- ἀναμοειδὴς τῷ Πατρί, - ἀνομοειδῆ περιεχόμενα, - ἀνομοειδεῖς ἐπιχειρήσεις**· ‖ νεώτ. κ. ὁ ἐν τῷ συνόλῳ αὐτοῦ ἤτοι κατὰ τὴν σύστασίν του μὴ ἀποτελούμενος ἐξ ὁμοίων στοιχείων ἢ εἰδῶν.

ἀνομοειδῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνομοειδῆ βλ. λ.

ἀνομόζηλος-ον μτγν. ὁ μὴ ἔχων ὃν ἄλλος τις ζῆλον, ὁ μὴ ζηλῶν τὸ αὐτό : Σεξτ.Ἐμπ.Μαθ.1,56,382 **ὁ ἀνομόζηλος τὸν ἑτερόζηλον κρίνει.**

ἀνομοθέτητα ἐπίρρ. δημ. ἀνομοθετήτως βλ. λ.

ἀνομοθέτητος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ νόμῳ τεθείς, μὴ νομοθετημένος, ὁ μὴ εἰς νόμους ἢ διὰ νόμων ὡρισμένος, διατεταγμένος : Ἀριστλ. Πολιτ.1269 B 19 **ἐν ὅσαις πολιτείαις φαύλως ἔχει τὰ περὶ τὰς γυναῖκας, τὸ ἥμισυ τῆς πόλεως εἶναι δεῖ νομίζειν ἀνομοθέτητον, - τὰ τῆς κοινωνικῆς προνοίας εἶναι παρ' ἡμῖν κατὰ τὸ πλεῖστον ἀνομοθέτητα**· ‖ κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἀνάγκην νομοθεσίας, ἀναγνωρίσεως ὑπὸ τοῦ νόμου, ὁ ἐξ ἑαυτοῦ τὴν νομιμότητα ἔχων : Διον. Ἀλ.7,41 **ἄγραφον καὶ ἀνομοθέτητον φύσεως δίκαιον, - δικαιώματα ἀνομοθέτητα**· 2) ὁ μὴ ὑπείκων, μὴ προσαρμοζόμενος εἰς τὰ νενομοθετημένα : Ἀθήν.1,12,542 D **ὁ τοῖς ἄλλοις τιθέμενος θεσμοὺς . . ἀνομοθέτητον ἑαυτῷ τὸν βίον κατεσκεύαζεν**· ‖ δθ. ὁ ἀρρύθμιστος : Βασ.3,32 D **ἀνομοθέτητος, ἄτακτος, ἀόριστος αὐτῶν ἡ ζωή.**

ἀνομοθετήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ νομοθετήσεως, χωρὶς νὰ ἔχῃ τεθῇ νόμος : **προστασία τῶν ἀπόρων δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀνομοθετήτως.**

ἀνομόθηκα (τὰ) νεώτ. βοτ. γένος καλλωπιστικῶν φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἰριδοειδῶν.
ἀνόμοια ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ὁμοιότητος.
ἀνομοιαληθής-οῦς-ές νεώτ. ὁ μὴ ὁμοιάζων, ὁ μὴ φαινόμενος ἀληθής, ὁ μὴ ἔχων τὸ ἐνδόσιμον ἀληθείας : **διήγησις ἀνομοιαληθής.**
ἀνομοιοβαρής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων ὅμοιον, ἴσον πρὸς ἄλλον βάρος : Ἀριστλ.Οὐρ.1,6,8.
ἀνομοιογένεια (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνομοιογενοῦς βλ. λ.
ἀνομοιογενής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ διαφόρου γένους ὤν, ὁ κατὰ τὸ γένος διάφορος ἄλλου : Σεξτ.Ἐμπ.Πυρρ.1,42 **ἀνομοιογενεῖς σχηματισμοί**· ‖ νεώτ. κ. ὁ ἐξ ἀνομοίων στοιχείων, μερῶν ἀπαρτιζόμενος : **ἀνομοιογενὴς κοινωνία, - ἀνομοιογενὴς σύστασις τοῦ ἐδάφους.**
ἀνομοιογενῶς ἐπίρρ. σχολ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνομοιογενῆ βλ. λ.
ἀνομοιογώνιος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἀνομοίους γωνίας.
ἀνομοιοείδεια (ἡ) μτγν. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνομοειδοῦς βλ. λ.
ἀνομοιοειδής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ ἀνόμοιος κατὰ τὸ εἶδος, ὁ ἑτεροειδής, ὁ. **ἀνομοειδής** : Ἀριστλ. ΗΝικ.1163 Β 35 ἐν **πάσαις δὲ ταῖς ἀνομοιοειδέσι φιλίαις τὸ ἀνάλογον ἰσάζει καὶ σῴζει τὴν φιλίαν, - ἀνομοειδὲς σύνολον.**
ἀνομοιοκατάληκτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ὁμοιοκαταληξίας βλ. λ.
ἀνομοιοκατάληκτος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων τὴν αὐτὴν κατάληξιν ἐν σχέσει πρὸς ἄλλον, οὐχὶ ὁμοιοτέλευτος : **στίχοι ἀνομοιοκατάληκτοι.**
ἀνομοιοκαταλήκτως (ἡ) νεώτ. ἄνευ ὁμοιοκαταληξίας, ρίμας βλ. λ.
ἀνομοιοκαταληξία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἔλλειψις ὁμοιοκαταληξίας, ρίμας βλ. λ.
ἀνομοιόκερα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. μικροὶ κάνθαροι μὲ μακρὰς κεραίας, ζῶντες ἐπὶ τῶν ἀνθέων.
ἀνομοιομέρεια (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνομοιομεροῦς βλ. λ.
ἀνομοιομερής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ συγκείμενος ἐξ ἀνομοίων μερῶν, ὁ οὐχὶ ὁμοιομερής : Ἀριστλ. ΖΙ 486 Α 7· ‖ κ. ἐν τῇ μετρικῇ : Ἡφαιστ.Ποιημ.4 **συστήματα . . κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆ.**
ἀνομοιομερῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνομοιομερῆ, ἄνευ ὁμοιομερείας.
ἀνομοιομορφία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνομοιομόρφου, ἔλλειψις ὁμοιομορφίας.
ἀνομοιόμορφος-ον νεώτ. ὁ μὴ ὢν ὁμοιόμορφος πρὸς ἄλλον, ὁ διαφέρων κατὰ τὴν μορφὴν ἢ τὸ σχῆμα : **ἀνομοιόμορφοι στολαί**· ‖ ὁ μὴ συγκείμενος ἐξ ὁμοιομόρφων πρὸς ἄλληλα μερῶν : **ἀνομοιόμορφος οἰκοδομή**· 2) ὁ μὴ ἔχων πάντοτε τὴν αὐτὴν μορφήν, ὁ ἑκάστοτε παραλάσσων : **ἀνομοιόμορφος κίνησις, - ρυθμός.**
ἀνομοιομόρφως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνομοιόμορφον βλ. λ., ἄνευ ὁμοιομορφίας.
ἀνομοιοουσιαστής (ὁ) ἐκκλ. ἐπὶ αἱρετικῶν, ὁ ἰσχυριζόμενος τὸν Υἱὸν ἀνομοιοούσιον τῷ Πατρί.
ἀνομοιοούσιος-ον μτγν. κ. **ἀνομοιούσιος** βλ.λ.
ἀνομοιοποιός-όν μτγν. ὁ προξενῶν ἀνομοιότητα.
ἀνομοιόπτωτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἀνομοίους πτώσεις· ‖ νεώτ. γραμμ. ὁ μὴ ὅμοιος πρὸς ἄλλον κατὰ τὴν πτῶσιν : **ἀνομοιόπτωτος προσδιορισμός** ἢ **συντακτικὴ περίπτωσις καθ' ἣν** ὁ προσδιορισμὸς ἢ τὸ κατηγορούμενον ἐκφέρεται κατὰ πτῶσιν διάφορον τῆς τοῦ προσδιοριζομένου, οἷον τὸ π.Ἀθην.568 Α « **ἐν τῷ** ἐπιγραφομένῳ δράματι Ἰσοστάσιον ».
ἀνομοιοπτώτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον **ἀνομοιόπτωτον.**

ἀνόμοιος (-α)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὅμοιος, διάφορος, ἄνισος, ὅμοιαστος : Πίνδ.Ν.8,28 **ἀνόμοια ἕλκεα**, Ἀριστλ.Πολιτ.1277 Α 5 **ἐξ ἀνομοίων ἡ πόλις** (ἐκ διαφόρων στοιχείων), - **ἀνόμοια πράγματα**· ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ ἀνομοιότης : Πλάτ.Συμπ.186 Β **τὸ δὲ ἀνόμοιον ἀνομοίων ἐπιθυμεῖ**· 2) μτγν. ἐκκλ. **ἀνόμοιοι** (οἱ) αἱρετικοὶ κηρύττοντες τὸν υἱὸν ἀνόμοιον πρὸς τὸν πατέρα : Ἐπιφάν.1,8 Λ **Ἀετιανοὶ οἱ καὶ Ἀνόμοιοι, οἷς συνάπτεται Εὐνόμιος, μᾶλλον δὲ Ἄνομος.**
ἀνομοιόσημος-ον νεώτ. ὁ οὐχὶ ταυτόσημος πρὸς ἄλλον, ὁ δηλῶν ἄλλο τι· 2) ὁ ἔχων ἀνόμοιον σῆμα, οἷον ἐπὶ ἐμπορικ. οἴκων, συλλόγων κτλ.
ἀνομοιόστροφος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ συγκείμενος ἐξ ἀνομοίων στροφῶν, **οἷον ἐπὶ ποιήματος** : Ἡφαιστ.Ποιημ.5,3· 2) νεώτ. ὁ περιστρεφόμενος ἀνομοιομόρφως, οἷον ἐπὶ μηχανῆς.
ἀνομοιοστρόφως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνομοιόστροφον, κατ' ἀνομοίους στροφάς.
ἀνομοιοσύλλαβος-ον νεώτ. ὁ μὴ ὁμοιοσύλλαβος, μὴ ἰσοσύλλαβος.
ἀνομοιόσχημος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἀνόμοιον, διάφορον σχῆμα πρὸς ἄλλον· ‖ νεώτ. ὁ μὴ ἔχων τὸ αὐτὸ σχῆμα καθ' ὅλα τὰ μέρη αὐτοῦ : ἀνομοιόσχημος **ἐπιφάνεια.**
ἀνομοιοσχήμων-ονος-ον μτγν. ὁ ἀνομοιόσχημος βλ.λ. : Γαλ.18,1,774L **ἀνομοιοσχήμονα τὴν ἐπιβολήν.**
ἀνομοιοσχήμως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνομοιόσχημον βλ.λ., ἀνομοιομόρφως.
ἀνομοιοτέλευτος-ον νεώτ. ὁ μὴ ὁμοιοτέλευτος, ἀνομοιοκατάληκτος· ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ.
ἀνομοιοτελεύτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ὁμοιοκαταληξίας.
ἀνομοιότης-ητος (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἔλλειψις ὁμοιότητος, διαφορότης, ἀνισότης : Πλάτ.Πολιτ.294 Β ἀνομοιότητες **τῶν τε ἀνθρώπων καὶ τῶν πράξεων.**
ἀνομοιότροπος-ον μσν. ὁ μὴ ὁμοιότροπος : Εὐστρ.ἐν ΑΠ 52,17 **ἀν- πρότασις.**
ἀνομοιούσιος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἀνομοίαν πρὸς ἄλλον οὐσίαν : Ἀθαν.1,763 Β **τὰ τοῦ πατρὸς ἴδια μεταφέροντες ἐπὶ τὸ ἀνομοιούσιον.**
ἀνομοιόφυλος-ον μτγν. ὁ διαφόρου φύλου ὤν.
ἀνομοιόχρονος-ον μσν. ὁ μὴ ὁμοιόχρονος, ὁ ἔχων διάφορον χρόνον ἤτοι ποσότητα πρὸς ἄλλον, οἷον ἐν τῇ μετρικῇ : Εὐστ.Ἰλ.13,7 **ἀνομοιόχρονον ἔχει τῇ παραληγούσῃ τὴν λήγουσαν.**
ἀνομοιόχρους-ουν μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ὁμοιόχρους, ὁ ἔχων διάφορον πρὸς ἄλλον χρῶμα.
ἀνομοιόχρωμος-ον νεώτ. ὁ ἀνομοιόχρους βλ.λ.
ἀνομοιόω-ῶ (ἀνόμοιος) κ. νεώτ. καθιστῶ τι ἀνόμοιον, διάφορον πρὸς ἄλλο : Πλάτ.Πολ.7,546 Β **τέτταρας . . ὅρους λαβοῦσαι ὁμοιούντων τε καὶ ἀνομοιούντων**· ‖ παθ. **-οῦμαι** εἶμαι ἢ γίνομαι ἀνόμοιος : Πλάτ.Παρμ.156 Β **ἀνόμοιόν γε καὶ ὅμοιον ὅταν γίγνηται, ὁμοιοῦσθαί τε καὶ ἀνομοιοῦσθαι**· 2) (ἀνά) πάπ. ἐκ νέου ὁμοιῶ.
ἀνομοιώδης-ους-ες μτγν. ὁ ἀνόμοιος : Πρόκλ. Στοιχ.Θεολ.203.
ἀνομοιώνω νεώτ. κ. δημ. ποιοῦμαί τι ὅμοιον πρὸς ἄλλο.
ἀνομοίως ἐπίρρ. κ. νεώτ. οὐχὶ ὁμοίως, διαφόρως : Θουκ.1,84 **λόγῳ καλῶς μεμφόμενοι ἀνομοίως ἔργῳ ἐπεξιέναι.**
ἀνομοίωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἀνομοιότης : Πλάτ.Θεαίτ.166 Β **ἐάν περ ἀνομοίωσις γίγνηται**· ‖ νεώτ. γλωσσολ. τὸ φαινόμενον καθ' ὃ ἀντὶ δύο ὁμοίων ἐν τῇ αὐτῇ λέξει φθόγγων ἐκφωνοῦμεν μόνον **τὸν ἕτερον** ἢ **συνεκφωνοῦμεν ἕτερον φθόγγον** συγγενῆ, εἴτε διὰ τῆς **ἀποβολῆς** τοῦ **ἑτέρου ἐκ** τῶν φθόγγων (οἷον τοῖς **μάρτυρσι - μάρτυσι, φλαῦλος - φαῦλος**) εἴτε διὰ τῆς ἀντικαταστάσεως (οἷον **βλασφημῶ - βλαστημῶ, γρήγορα - γλήγορα**)

εἴτε διὰ τῆς κατ' ἀναλογίαν ἀνομοιώσεως ἰδίως προκειμένου περὶ καταλήξεων (οἷον χρυσύφιον - χρυσάφιον, ξυρύφιον - ξυράφιον).
ἀνομοιωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνομοίωσιν βλ.λ.: **ἀνομοιωτικὸς σχηματισμός**· || ὁ κατάλληλος πρὸς ἀνομοίωσιν.
ἀνομοιωτικῶς ἐπίρρ. κατ' ἀνομοίωσιν βλ. λ.
ἀνομοίωτος-ον νεώτ. ὁ μὴ ὁμαιωθεὶς πρός τινα· 2) ὁ μὴ ὑποστὰς ἀνομοίωσιν βλ. λ. ἐπὶ φθόγγων.
ἀνομολόγημα (τὸ) κ. νεώτ. συμφωνία, ὁμολογία· || ἐπιταγὴ πληρωμῆς: Ἐπιγρ. **Ἑλληνοταμίαις παρεδόθη.. ἀνομολόγημα.**
ἀνομολόγητα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνομολόγητον βλ. λ.
ἀνομολόγητος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ δευτέρου ὁμολογούμενος ἢ συμφωνούμενος, ΑΒ «ἀνομολόγητα, ὅταν ἀνανεώσῃ τις τὴν ὁμολογίαν», αὐτ. «ἀνομολόγητα· τὸ ἐπ' ἀργυρίῳ ἐκ δευτέρου συνθήκας ποιεῖσθαι..»· 2) ἀσύμφωνος, ἀσυνεπής: Πτολ.Τετράβ.49 **τὸ ἀνομολόγητον** (ἡ ἀσυμφωνία)· 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὁμολογούμενος ἢ ὁμολογηθείς: **ἐνοχὴ ἀνομολόγητος**· 4) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὁμολογηθῇ, δθ. ὁ ἐπίψογος, αἰσχρός: **ἀνομολόγητοι πράξεις, - σχέσεις, - ἐνέργειες**· 5) δημ. ἀπερίγραπτος, ἀνέκφραστος, ἀνεκδιήγητος: **ἀνομολόγητα μαρτύρια.**
ἀνομολογήτως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνομολόγητον.
ἀνομολογία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ὁμολογία, συγκατάθεσις, Ἡσ. «ἀνομολογίαι· αἱ διὰ λόγων συγκαταθέσεις»· 2) ἀσυμφωνία, ἀντίφασις: Στράβ. 2,98 **αὕτη οὖν ἡ ἀνομολογία φανερά**· 3) νεώτ. ἡ ἐκ νέου ὁμολογία, ἡ ἀναγνώρισις.
ἀνομόλογος μτγν. ὁ μὴ ἑτέρῳ ὁμολογούμενος, ἀσύμφωνος: Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.Β,331 **διὰ τὸ ἐκεῖνα εἶναι ψευδῆ καὶ ἀνομόλογα.**
ἀνομολογουμένως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. οὐχὶ ὁμολογουμένως, ἄνευ ἐπιδοκιμασίας, ἀπαραδέκτως: Γαλ.5,470· 2) νεώτ. κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν, ἀναγνώρισιν.
ἀνομολογῶ-έω κ. δημ. κ. νεώτ. (συνηθέστ. παρ' ἀρχ. μέσ. **ἀνομολογοῦμαι**) ἀποθ. συμφωνῶ περί τινος πράγματος, συνεννοοῦμαι: Πλάτ.Πολ. 442 E **εἰ δέοι ἡμᾶς ἀνομολογεῖσθαι περί τε ἐκείνης τῆς πόλεως**· || μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐνεργ. κ. μέσ. ὁμολογῶ τι ἀπεριφράστως, παραδέχομαί τι: Πλούτ.Ἠθ.1070 D **τοῖς τέλος ἡγουμένοις τὴν ἐπιστήμην ἀνομολογεῖ**, Μουσ.π.Στοβ.3,444 **ὥσπερ.. καὶ ὁ ῥήτωρ Ἰσοκράτης ἀνωμολογήσατο, - ἀνωμολόγησε τὸ σφάλμα του**· || κ. παθ.: Δημ.254 **ἀνωμολόγημαι.. τὰ ἄριστα πράττειν** (πάντες ὁμολογοῦσι περὶ ἐμοῦ ὅτι..), **- ὑπὸ πάντων ἀνομολογεῖται**· 2) λαμβάνω, ἀποσπῶ ὁμολογίαν, συναίνεσιν παρά τινος: Πλάτ.Συμπ.119 B **ἵνα ἀνομολογησάμενος παρ' αὐτοῦ, οὕτως ἤδη λέγω**· 3) ἀνακεφαλαιῶ, συγκεφαλαιῶ τὰ προλεχθέντα: Πλάτ.Συμπ.200 E **ἴθι δὴ ἀνομολογησώμεθα τὰ εἰρημένα**· 4) πληρώνω χρήματα διὰ σημειώσεως ἰδιοχείρου ἢ ἐπιταγῆς ἢ ὁμολογίας: Ἐπιγρ. Φώτ.144,22 «ἀνομολογήσασθαι· διομολογήσασθαι ἀργύριον ἤ τι τοιοῦτον· Λυσίας»· 5) ἡ μτχ. **ἀνομολογούμενος** ἀσύμφωνος, ἀντιφατικός, ἀπάδων πρός τι, ἀνομόλογος: Πλάτ.Γοργ.495 A **ἵνα μὴ ἀνομολογούμενος ᾖ ὁ λόγος**, Θεοφρ.Φ Αἰτ.8,415 **ἀνομολογούμενον πρὸς τὴν κουφότητα**· 6) ἡ μτχ. **-μένος** ὁ μὴ ὁμολογηθείς, ὁ μὴ γινόμενος παραδεκτός: Ἀριστλ.Ρητ.2,22,15 **ἐξ ἀνομολογουμένων συνάγειν**, Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.5,664 **ταῖς τῶν πολλῶν ἕπεσθαι γνώμαις ἀκρίτοις καὶ ἀνομολογουμέναις**· 7) νεώτ. **ἀνομολογούμενος** ὁ πλήρως ἢ γενικῶς ὁμολογούμενος.
ἀνομολόγως ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ ὁμολογίας, ἀσυμφών..ς: Πορφύρ.Ἐγκρ.2,40 **πᾶσι τοῖς οὕτως ἀνομολόγως καὶ ἀκαταλλήλως γινομένοις.**
ἀνομομάθεια (ἡ) νεώτ. ἔλλειψις νομομαθείας, ἡ περὶ τοὺς νόμους ἀμάθεια.
ἀνομοούσιος-ον μτγν. ἐκκλ. ὁ μὴ ὁμοούσιος πρὸς ἄλλον: Ἐπιφάν.1,222 B.
ἀνομόργνυμι σφογγίζω, προστρίβω· || κ. μέσ. προστρίβομαι, δθ. φθείρομαι, μολύνομαι: Πλούτ. Κικ.32 **ἀνομόρξασθαι τὰ τῶν πολλῶν πάθη** (μολυνθῆναι, δ. γρ. **ἐνομόρξασθαι**).
ἄνομος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ παρὰ τὸν νόμον ὢν ἢ γιγνόμενος, δθ. κ. ὁ παρὰ τὸ δίκαιον, ὁ ἀνόσιος: Ἡρ.1,162 **τὸν.. Ἀστυάγης ἀνόμῳ τραπέζῃ ἐδαισε** (τοῦ παρέθεσεν ἀνόσιον γεῦμα), - Αἰσχ.Ἀγ.151 **θυσίαν ἑτέραν ἄνομόν τιν', - ἄνομος σχέσις, - ἄνομη συμφωνία, - συνεννόηση**· 2) κ. νεώτ. ὁ μὴ ὑπὸ νόμων διεπόμενος, ὁ ἄνευ νόμου ὤν: Πλατ.Πολιτ.302 E **ἄνομος μοναρχία, - ἄνομος ἐπαναστατικὴ περίοδος**· || ὁ εἰς τοὺς νόμους μὴ ὑπείκων: Σοφ.Τραχ.1096 **στρατὸν.. ὑβριστὴν ἄνομον, ὑπέροχον βίαν**· 3) κ. νεώτ.κ.δημ. ἐπὶ προσώπ., ὁ μὴ κατὰ νόμον, συνεκδ. κ. ὁ μὴ κατὰ τὸ δίκαιον ζῶν ἢ ἐνεργῶν, ὁ τοὺς νόμους παραβαίνων, παραβιάζων, καταπατῶν, παράνομος, ἄδικος: Πλάτ.Νομ.7,823 E **θηρευτὰς ὠμοὺς καὶ ἀνόμους**, Ἐκκλ.Ὠδὴ **ἀνόμοις κριταῖς σὲ τὸν δίκαιον κριτὴν παραδίδωσι**· || κ. παραθετ.Σταυροθεοτ.Μηνι 10,15 **ὁ τῶν Ἑβραίων ἀνομώτατος δῆμος**· || δθ. ἐκκλ. κ. δημ. ὁ φαῦλος, ὁ μιαρός, ὁ βδελυρός: Ἐκκλ.Ὠδὴ **μαθητοῦ ἀνόμου τὴν προδοσίαν**, δ. τραγ. **μωρὴ σκύλα, μωρὴ ἄνομη, μωρὴ μαγαρισμένη**· || ἐπὶ πραγμ., ὁ κατὰ παρανομίαν, ὁ οὐχὶ κατὰ τὸ δίκαιον, ὁ διὰ παραβάσεως τοῦ δικαίου βλαβερός, ὁ ἐγκληματικός: Εὐρ.ΙΑ 399 **ἄνομα δρῶντα κοὐ δίκαια παῖδας**, Θουκ.3,67 **ἡμῖν ἄνομα παθοῦσιν**· 4) κ. νεώτ. ὁ πρὸς τὸν νόμον ἀντίθετος, πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ δικαίου ἀντικείμενος: **ἄνομα προνόμια, - ἄνομοι δυναστικαὶ τάσεις**· 5) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ ἀνομία βλ.λ., ἡ παρανομία: Ξεν.ΚΠ 1,3,17 **τὸ μὲν νόμιμον δίκαιον εἶναι, τὸ δὲ ἄνομον βίαιον**· 6) δημ. εἰδ. ἐπὶ τέκνων, ὁ ἐκ παρανόμου συμβιώσεως νόθος· 7) **ὁ παρὰ τοὺς μουσικοὺς νόμους, ὁ μὴ μελῳδικός**, Αἰσχ.Ἀγ.1141 **θροεῖς νόμον ἄνομον.**
ἀνομόσημος-ον Πάπ. ὁ ἀντιθέτου σημασίας, ὁ ἀντιθέτως λεχθείς: Πάπ. **Πάσιτος δόντος ἀνομόσημον** (ὅρκον).
ἀνομοταγής-οῦς-ές μτγν. ὁ διαφόρου τάξεως, ὁ εἰς διάφορον τάξιν ἀνήκων: Δαμάσκ.Αρχ.119· 2) ὁ μὴ νομοταγής.
ἀνομόϋλος-ον σχολ. ὁ ὢν διαφόρου ὕλης, ὁ διάφορος τὴν οὐσίαν.
ἀνόμουρα (τὰ) νεώτ. ζωολ. τάξις δεκαπόδων μολακοστράκων, ἐν οἷς καὶ οἱ **παγουρίδαι** βλ. λ.
ἀνομόφυλος-ον μσν. ὁ ἀνήκων εἰς διάφορον φῦλον ἢ γένος: Κ Μανασσ.1.60 **ἔρως.. βέλος ἐπαφίησι καὶ τοῖς ἀνομοφύλοις.**
ἀνομπριά (ἡ) δημ. ἀνομβρία βλ.λ.
ἀνομφαλία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἔλλειψις ὀμφαλοῦ, ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνομφάλου.
ἀνόμφαλος-ον νεώτ.ἰατρ.ὁ ἐστερημένος ὀμφαλοῦ.
ἀνομῶ-έω κ. νεώτ. παραβαίνω τοὺς νόμους, πράττω τι παρὰ τὸν νόμον, εἶμαι ἄνομος, παρανομῶ: Ἡρ.1.144 **τοὺς περὶ τὸ ἱρὸν ἀνομήσαντας**· Σουΐδ. «ἀνομήτω· παρανομήτω».
ἀνομώνω δημ. ὀμνύω, κάμνω ὅρκον.
ἀνόμως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἄνομον βλ.λ.
ἀνόνα (ἡ) δ. ἀννώνα βλ. λ.
ἀνονδόκως Ἡσ. «ἄνωθεν».
ἀνονείδιστος-ον μσν. κ. νεώτ. ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ὀνειδίσῃ, ἄψογος· 2) νεώτ. κ. μὴ ὀνειδισθείς.

ἀνονειδίστως ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνονείδιστον βλ.λ.

ἀνονείρευτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ὀνείρων· ‖ μτφ. ἀπροσδοκήτως, ἀνελπίστως, χωρὶς νὰ ἔχῃ τις ὀνειρευθῆ, ἤτοι ἐλπίσει ἢ ὑποπτευθῆ τὸ πρᾶγμα.

ἀνονείρευτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ὄνειρα : ὕπνος **ἀνονείρευτος**· 2) μτφ. ὁ ὃν δὲν ὠνειρεύθη τις, δὲν ἐφαντάσθη, δὲν ἤλπιζε **ἀνονείρευτη εὐτυχία**.

ἀνόνειρος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ ὀνείρων, ἄ. **ἀνονείρευτος** βλ. λ.

ἀνόνη (ἡ) νεώτ. βοταν. φυτὸν θαμνῶδες τῆς οἰκογ. τῶν **ἀνωνωδῶν**, οὗ εἴδη τινὰ παράγουσι καρποὺς βρωσίμους, δημ. ὀνομάζ. **καϊμάκι**.

ἀνόνητος-ον δωρ. **-ατος** ἀνωφελής : Σόφ.Αἴ.758 **περισσὰ κἀνόνητα σώματα**·αὐτ.1272 **ὦ πολλὰ λέξας ἄρτι κἀνόνητ' ἔπη**, Κερκίδ.4,4 **ἄργυρον εἰς ἀνόνατα ῥέοντα**· ‖ τὸ οὐδ. πληθ. **ἀνόνητα** ὡς ἐπίρρ. ματαίως : Πλατ.Πολιτ.6,486 **ἀνόνητα πονεῖν**· 2) ἐνεργ. μετὰ γεν. **ἀνόνητα τῶν ἀγαθῶν** (μὴ ὠφελούμενος ἐκ τῶν ἀγαθῶν).

ἀνονήτως ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν. ἀνωφελῶς.

ἀνονίδα (ἡ) δημ. κ. **ἀνωνίδα** βλ.λ.

ἀνονόμαστος ἐσφ. γρ. τοῦ ἀνωνόμαστος.

ἀνονώδη (τὰ) νεώτ. βοταν. κ. **ἀνωνώδη** βλ.λ.

ἀνοξαιμία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κ. **ἀνοξυαιμία** κ. ἀνοξυγοναιμία (ἡ) ἡ ἐλάττωσις τῆς ἐν τῷ αἵματι ποσότητος τοῦ ὀξυγόνου κατὰ τὴν διαμονὴν ἐν ἠραιωμένῃ ἀτμοσφαίρᾳ, οἷον εἰς μεγάλα ὕψη, καὶ τὰ ἐντεῦθεν νοσηρὰ φαινόμενα.

ἀνοξείδωτος-ον νεώτ. ὁ μὴ ὀξειδωθείς, ὁ μὴ ὑποστὰς ὀξείδωσιν, ἐπὶ μετάλλων.

ἀνοξυαιμία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κ. **ἀνοξαιμία** βλ.λ.

ἀνοξυγοναιμία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κ. **ἀνοξαιμία** βλ.λ.

ἀνόξυντος-ον μσν. κ. νεώτ. γραμμ. ὁ μὴ ἔχων ὀξεῖαν, μὴ ὀξυνόμενος : Εὐστ.930,57, **- ἀνόξυντοι λέξεις**.

ἄνοος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **λαριδῶν** ἄ. **θαλάσσιοι χελιδόνες**.

ἀνόπαια ἐπίρρ. κ. **ἀνοπαία** κατὰ τὸν πρὸς τὸν φεγγίτην, τὸ ὀπαῖον, χῶρον : Σχόλ.Εὐστ. «διὰ τῆς ὀπαίας κεραμίδος ἢ τὴν κάπνην ἔχει»· ‖ δ.ἑρμ. σχόλ. «πόρρω τῆς ὄψεως» ἀοράτως ἀφανῶς : Ὀδ.Α 320 **ὄρνις δ' ὣς ἀνόπαια διέπτατο**· 2) παρ' Ἀριστάρχ. **ἀνόπαια ἢ πανόπαια εἶδος** ἀετοῦ· 3) κατὰ δ. γρ. ἀν' ὀπαῖα = ἀνὰ ὀπήν.

ἄνοπιν ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν. ἀνωτέρω : Εὐστ.Ἰλ.1031 **ἐν τῇ ἄνοπιν ἐκτεθείσῃ παραβολῇ**, Ἡσ. «εἰς τοὐπίσω».

ἀνοπλιστής (ὁ) νεώτ. ζῳολ. κ. **ἀνόπλιστος** (ὁ) ἔντομα κολεόπτερα τῆς οἰκογεν. τῶν **κεραμβυκιδῶν**.

ἀνοπλοθήριον (τὸ) νεώτ. παλαιοζ. τὸ ἀρχαιότατον θηλαστικὸν ἀρτιοδάκτυλον ἐκ τοῦ ἀθροίσματος τῶν **βουσεληνοδόντων** μηρυκαστικῶν, ζήσαν κατὰ τὴν ἄνω ἠώκαινον καὶ τὴν ὀλιγόκαινον ἐποχὴν ἐν Εὐρώπῃ.

ἀνοπλοκεφαλίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. εἶδος σκωλήκων τῆς οἰκογενείας τῶν **ταινιαδῶν** ζώντων παρασιτικῶς ἐντὸς τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος τῶν μηρυκαστικῶν ζῴων.

ἀνοπλοκέφαλος (ὁ,ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος σκωλήκων τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀνοπλοκεφαλιδῶν** ζώντων παρασιτικῶς ἐν τῷ σώματι τοῦ ἵππου, τοῦ ὄνου καὶ τοῦ ἡμιόνου.

ἄνοπλος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ τοῦ ὅπλου, δηλ. τῆς μεγάλης ἀσπίδος· ἐπὶ τῶν Περσῶν οἵτινες ἔφερον μόνον γέρρα : Ἡρόδ.9,62 **ἄνοπλοι δὲ ἐόντες καὶ πρὸς ἀνεπιστήμονες**· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὡπλισμένος, ὁ **ἄοπλος**· ‖ οὐδ. τὸ **ἄνοπλον**, ἀντιθέτως πρὸς τὸ **ὁπλιτικόν**, ἐπὶ πολιτῶν ἀνόπλων· 3) ἐπὶ πλοίου, τὸ χωρὶς ἐξάρτια· πρβλ. **ἄοπλος**.

ἀνόπλουρα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. ὁμοιογένεια ἐντόμων ἡμιπτέρων ἐκ τῶν **μαλλοφόρων** βλ. λ.

ἀνόπτησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκ νέου ὄπτησις· ‖ μεταλλουργ. θερμικὴ κατεργασία τῶν μετάλλων πρὸς ἀποκατάστασιν τῶν φυσικῶν ἰδιοτήτων, αἵτινες ἠλλοιώθησαν συνεπείᾳ μηχανικῶν ἢ θερμικῶν κατεργασιῶν.

ἄνοπτος-ον κ. νεώτ. Σουίδ. «ἀθέατος»· 2) νεώτ. ὁ μὴ ἑψηθείς, ἄψητος, ἰδίως ἐπὶ εἰδῶν κεραμικῆς : **ἄνοπτοι πλίνθοι** (πλίθρες).

ἀνοπτῶ νεώτ. ὀπτῶ πάλιν, ξαναψήνω.

ἄνορ Ἡσ. «νοῦς, λέξις Σκυθική».

ἀνόρατος-ον ὁ μὴ ὁρατός, μὴ θεατός, συνηθ. ἀόρατος βλ. λ. : Πλάτ.Τιμ.51 Α.

ἀνοργάζω ἀναζυμώνω, μαλάσσω, πλάσσω : Ἱππ.543,51 **ἵνα γοῦν ἀνωργασμένον τὸ σῶμα ᾖ πρὸς τὴν φαρμακοποσίην**· Ἡσ. «ἀνοργάζειν, ἀνακινεῖν».

ἀνοργανικός-ή-όν νεώτ. χημ. ὁ μὴ ὀργανικός, ἄ. ἀνόργανος βλ.λ.· ἀντίθ. **ἐνόργανος**.

ἀνοργάνιστα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνοργάνιστον βλ. λ.

ἀνοργάνιστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὠργανωμένος, ἀτακτοποίητος, ἀκατάρτιστος.

ἀνοργανίστως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνοργάνιστον βλ. λ.

ἀνοργανογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπιστήμη ἡ ἐξετάζουσα τὴν ἀνόργανον ὕλην ὡς αὕτη ἀπ' εὐθείας ἐκ τῆς φύσεως ἢ ἐκ τῆς τεχνικῆς προέρχεται.

ἀνοργανολογία (ἡ) νεώτ. ἡ τὴν ἀνόργανον ὕλην ἐξετάζουσα ἐπιστήμη, ἀνοργανογραφία βλ.λ.

ἀνόργανος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ὄργανα : Πλούτ.Περ.16 **ἀλλ' ὁ μὲν** (θεωρητικὸς) **ἀνόργανον καὶ ἀπροσδεᾶ τῆς ἐκτὸς ὕλης ἐπὶ τοῖς καλοῖς κινεῖ τὴν διάνοιαν**, αὐτ. Ἠθ.381 Α **ἀσπὶς χρωμένη κινήσεσιν ἀνοργάνοις** (ὁ ὄφις ἀσπὶς κινούμενος ἄνευ χρήσεως κινητηρίων μελῶν)· ‖ **νεώτ.** εἰδ. **ἀνόργανος γυμναστική** (ἡ μὴ χρησιμοποιοῦσα εἰδικὰ γυμναστικὰ ὄργανα)· 2) νεώτ. χημ. ὁ μὴ ὀργανικός, μὴ ἐνόργανος, ὁ μὴ ἐκ ζῳϊκῆς ὕλης : **ἀνόργανα σώματα**, **- ἀνόργανος φύσις**, **- κόσμος**· ‖ **ἀνόργανος χημεία** ὁ κλάδος τῆς χημείας, ὁ ἐξετάζων τὰ στοιχεῖα καὶ τὰς χημικὰς ἑνώσεις, ἐκτὸς τῶν ἀνθρακικῶν, δι' ἃς ἀσχολεῖται ἡ ὀργανικὴ χημεία.

ἀνοργάνως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ὀργάνων.

ἀνοργάνωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἐκ νέου ὀργάνωσις.

ἀνοργάνωτα ἐπίρρ. δημ. κ. **ἀνοργάνιστα** ἄνευ ὀργανώσεως, ἀτακτοποίητα.

ἀνοργάνωτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. κ. **ἀνοργάνιστος** ὁ μὴ ὠργανωμένος, ὁ ἐν ἀταξίᾳ διατελῶν, ἀκατάρτιστος : **ἀνοργάνωτος στρατός, -ὑπηρεσία**.

ἀνοργανώτως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνοργάνωτον, ἄνευ ὀργανώσεως.

ἀνόργητος (-η)-ο(ν) μτγν. νεώτ., δημ. κ. **ἀνόργιστος** ὁ ἄνευ ὀργῆς· Μοῖρις «ἄνοργοι, ἀττικῶς· ἀνόργητοι, ἑλληνικῶς».

ἀνοργία (ἡ) Ἡσ. «ἀμυησία», Σουίδ. «ὄργια γὰρ τὰ μυστήρια».

ἀνοργίαστα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνοργίαστον βλ. λ.4).

ἀνοργίαστος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ μεμυημένος εἰς τὰ ὄργια, ἀμύητος· 2) ἐπὶ θεῶν, ὁ μὴ διὰ τελετῆς ὀργίων τιμηθείς : Πλάτ.Ἐπινομ.985 D **ἀνοργιάστους τε ὄντας.. καὶ τιμὰς μὴ δεχομένους τὰς προσηκούσας αὐτοῖς**· 3) ἀτέλεστος : Ἀριστοφ.Λυσ.898 **τὰ τῆς Ἀφροδίτης.. ἀνοργίαστά σοι.. ἐστὶν** (δὲν ἐτέλεσες τὰ ὄργια τῆς Ἀφροδίτης)· 4) νεώτ. ὁ ἄνευ ὀργίων ἤτοι παρεκτροπῶν ἠθικῶν.

ἀνοργιάστως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνοργίαστον βλ. λ.4).

ἀνόργιστος(-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὀργισθείς, ἢ ὁ μὴ ὀργιζόμενος ἢ ὁ πρᾶος.

ἄνοργος-ον ὁ μὴ ἔχων ὀργήν, μὴ ὀργιζόμενος, ὁ ἐν ἀνοργίᾳ ὤν· πρβλ. **ἀνόργητος.**

ἀνοργωσιά (ἡ) δημ. ἡ μὴ δι' ὀργώσεως προπαρασκευὴ τῆς γῆς πρὸς σποράν.

ἀνόργωτος(-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀγροῦ, ὁ μὴ δι' ἀρότρου ἐκσκαφείς, μὴ ὀργωθείς· ‖ συνεκδ. ὁ ἀπομένων ἀκαλλιέργητος, ὁ χέρσος· 2) ὁ μὴ δεκτικὸς ὀργώσεως, οἷον ὁ πετρώδης ἢ ὁ κατωφερὴς ἀγρός.

ἀνορέα (ἡ) δωρ. ἡ **ἠνορέη,** ἡ ἀνδρεία.

ἀνορέγω κ. νεώτ. ἐκτείνω πρὸς τὰ ἄνω, ἐπὶ ἐλέφαντος ἀνυψοῦντος τὴν προβοσκίδα : Ἀριστλ. Ζἱ.2,1 **καὶ τῷ ἐλεφαντιστῇ ἀνορέγει ἄνω·** ‖ **νεώτ.** γεν. ἐκτείνω πρὸς τὰ ἄνω τὰς χεῖρας.

ἀνόρεκτα ἐπίρρ.δημ.κατὰ τρόπον ἀνόρεκτον βλ.λ.

ἀνορεκτικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐλαττῶν τὴν πρὸς τὰς τροφὰς ὄρεξιν : **ἀνορεκτικὰ φάρμακα.**

ἀνόρεκτος(-η)-ο(ν) ὁ μὴ ἔχων ὄρεξιν : Πλούτ. Ἠθ.460 C **ἐνδεεῖς γὰρ ἅμα πολλοὶ γίνονται καὶ ἀνόρεκτοι τῶν νοσούντων·** ‖ κ. μτφ. : Ἀριστλ. 4,5 **πάσης ἀπολαύσεως αἰσχρᾶς ἡδονῆς ἀνόρεκτον·** 2) νεώτ. δημ. **ἀνόρεχτος** κ. ὁ ἀπρόθυμος νὰ πράξῃ τι· 3) τὸ οὐδ. **τὸ ἀνόρεκτον,** τὸ μὴ κινοῦν τὴν ὄρεξιν.

ἀνορεκτῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. δὲν ἔχω ὄρεξιν.

ἀνορέκτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ὀρέξεως.

ἀνορεξία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. δημ. -ιά ἔλλειψις ὀρέξεως.

ἀνόρεξος-η-ο δημ. ὁ ἀνόρεκτος βλ.λ.· ‖ ἰδίως μτφ. ὁ ἄθυμος, ὁ δύσθυμος· ‖ κ. ὁ ἀπρόθυμος.

ἀνόρεος-α-ον ὁ πρὸς ἀνέρας γινόμενος, ὀθ. ὁ ἀνδρεῖος.

ἀνόρεχτα ἐπίρρ. δημ. ἀνόρεκτα βλ.λ.

ἀνόρεχτος-η-ο δημ. ἀνόρεκτος βλ.λ.

ἀνορθιάζω φωνάζω ἰσχυρῶς, μτφ. ἀπὸ τῶν ὀρθίων νόμων, δηλ. μουσικῶν ρυθμῶν : Ἀνδοκ.5,5 **οἱ γὰρ λόγοι τῶν κατηγόρων ταῦτα τὰ δεινὰ** ἀνωρθίαζον· 2) μτγν. ἀνεγείρω ἀνορθώνω.

ἀνορθίτης (ὁ) νεώτ.ὀρυκτὸν τῆς τάξ. **τῶν ἀστρίων.**

ἀνορθιτῖται (οἱ) νεώτ. πετρογρ. πετρώματα περιέχοντα ἄφθονον ἀνορθίτην βλ.λ.

ἀνορθόγραφα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνορθόγραφον βλ.λ.

ἀνορθογράφημα (τὸ) νεώτ. ἀνορθογραφία βλ.λ.

ἀνορθογράφησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνορθογραφῶ βλ.λ.

ἀνορθογραφία (ἡ) νεώτ. ὀρθογραφικὸν σφάλμα· ‖ ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνορθογράφου· 2) μτφ. ἐλαφρὰ παρατυπία, παράβασις τῶν κεκανονισμένων, ἀσχημία : **κατὰ τὴν τελετὴν ἔγιναν πολλαὶ ἀνορθογραφίαι.**

ἀνορθογράφος-ον νεώτ. κ. δημ. κ. **-όγραφος, -όγραφη, -όγραφο·** ὁ ὑποπίπτων εἰς ἀνορθογραφίας, εἰς ὀρθογραφικὰ λάθη· ‖ παθ. **ἀνορθόγραφος,** ὁ περιέχων ὀρθογραφικὰ λάθη : **ἀνορθ. ἐπιστολή.**

ἀνορθογράφω δημ. ἀνορθογραφῶ βλ.λ.

ἀνορθογραφῶ-έω νεώτ. γράφων ὑποπίπτω εἰς ὀρθογραφικὰ λάθη, κάμνω σφάλματα εἰς τὴν γραφὴν λέξεων ἐξ ἀμαθείας τοῦ γραμματικοῦ ἢ τοῦ ἐκ παραδόσεως τύπου αὐτῶν.

ἀνορθογράφως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνορθόγραφον βλ.λ.

ἀνορθοΐτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ.κίτρινοι κρύσταλλοι τοῦ τρικλινοῦς συστήμ. εὑρισκόμενοι ἐν ἐρυθρῷ ἀσβεστολίθῳ ὑπαγόμενοι εἰς τὸν **ἀνορθίτην** βλ. λ.

ἀνορθόκλαστον (τὸ) νεώτ. πάντες οἱ ἄστριοι οἱ κρυσταλλούμενοι κατὰ τὸ τρικλινὲς κρυσταλλικὸν σύστημα καὶ παραγόμενοι ἐξ ἰσομόρφου παραμίξεως ἀλβιτικῆς οὐσίας καὶ ὀρθοκλάστου.

ἀνορθοπεριπατητικός-ή-όν μσν. ὁ βαδίζων ὄρθιος, ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου : Ψ'Ἀθαν.2,243 Α **ἀνορθοπεριπατητικὸς λέγεται ὁ ἄνθρωπος, ἐπειδὴ βλέπει καὶ θεωρεῖ τὰ ἄνω.**

ἄνορθος-ον ὄρθιος, εὐθύς, ἰσόπεδος : Ἐπιγρ. **καὶ ἐγκατοικοδομήσει στρωτῆρας . . ὕψος ποιῶν τοῦ στόχου ὥστε ἀνόρθους εἶναι εἰς τὰ εἴσω.**

ἀνορθός-όν Ἐπιγρ. ἄνορθος βλ. λ.

ἀνορθοσῖται (οἱ) νεώτ. ὀρυκτολ. οἰκογένεια πετρωμάτων πλουτωνείων ὑπιδιομόρφως κοκκωδῶν, συνισταμένων ἐκ μισοξίνων μέχρι βασικῶν ἀσβεστονατρούχων ἀστρίων.

ἀνορθοσκόπιον (τὸ) νεώτ. φυσ. συσκευή τις δι' ἧς ἐπιτυγχάνονται ὀπτικαὶ ἀπάται.

ἀνορθῶ-όω κ. νεώτ. ἀνεγείρω ἐκ νέου, ἀνορθώνω, ἀνακαινίζω, ἀνοικοδομῶ : Θουκ.6,88 **καὶ τὸ στρατόπεδον ὃ κατεκαύθη ὑπὸ τῶν Συρακοσίων, αὖθις ἀνορθώσαντες διεχείμαζον·** ‖ κρατῶ τι ὄρθιον, ὑποβαστάζω : Εὐρ.Βάκχ.364 **πειρῶ δ' ἀνορθοῦν σῶμ' ἐμόν, κἀγὼ τὸ σόν·** ‖ μέσ. Ἀριστλ.Πολ.6,8,18 **ἀνορθοῦσθαι τὰ πίπτοντα τῶν οἰκοδομημάτων** (ἀνακαινίζειν τὰ ἑτοιμόρροπα οἰκοδομήματα)· ‖ νεώτ. ὀρθὸν αὖθις ὑψῶ τι καταπεσόν : **ἀνώρθωσαν τὸν τοῖχον·** κ. μεσ. ἀνεγείρομαι ὄρθιος : φρ. **ἀνορθοῦνται αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου·** κ. παθ. **ἀνωρθώθησαν οἱ στῦλοι τοῦ Παρθενῶνος·** 2) κ. νεώτ. ἐπαναφέρω εἰς τὴν προτέραν ἀκμήν : Σοφ.ΟΠ 46 **ἴθ', ὦ βροτῶν ἄριστε, ἀνόρθωσον πόλιν, - ἀνορθῶ τὰ οἰκονομικὰ τοῦ κράτους·** 3) κ. νεώτ. διορθώνω : Εὐρ.Ἰκ 1228 **οὐ γάρ μ' ἀνορθοῖς.**

ἀνορθώνω δημ. ἀνορθῶ βλ. λ.

ἀνόρθωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. δημ. -η ἀνέγερσις, ἐπανόρθωσις, διόρθωσις : Πολυβ.15,20,5 **κάλλιστον ὑπόδειγμα πρὸς ἀνόρθωσιν, - ἡ ἀνόρθωσις τῶν ἀρχαίων μνημείων·** ‖ κ. μτφ. ἡ ἀνόρθωσις τῆς χώρας, τῆς βιομηχανίας· 2) νεώτ. γεωλ. ἀνύψωσις τῶν πετρωμάτων κατὰ τὸ ἓν ἄκρον, προερχομένη ἐκ στολιδώσεως.

ἀνόρθωτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἀνορθώσεως· ‖ χωρὶς νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ ἀνόρθωσις βλ.λ.

ἀνορθωτής (ὁ) μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνορθῶν, ὁ πρόξενος ἀνορθώσεως βλ. λ.· 2) νεώτ. ἠλεκτρολ. συσκευὴ πρὸς μετατροπὴν ἐναλλασσομένου ρεύματος εἰς συνεχές.

ἀνορθωτικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνορθωτικὸν βλ. λ.

ἀνορθωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ προκαλῶν ἀνόρθωσιν, ὁ ἀνορθῶν τι· 2) ὁ ἰδιάζων ἢ ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἔχων σχέσιν πρὸς ἀνόρθωσιν βλ. λ.

ἀνορθωτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνορθωτικὸν βλ. λ.

ἀνόριστος-η-ο δημ. ὁ μηδενὶ ὑποκείμενος, ἀνυπότακτος, ποὺ δὲν τὸν ὁρίζει κανένας· ‖ ἐπὶ πράγματος, τὸ εἰς οὐδενὸς τὴν κυριότητα ὑπαγόμενον : **ἀνόριστο χαλέπεδο.**

ἀνόρκιστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ὁρκωμοσίας.

ἀνόρκιστος(-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὁρκισθείς, ἀνώμοτος, ὁ μὴ ὑποβληθεὶς εἰς ὁρκωμοσίαν.

ἀνορκίστως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ὁρκωμοσίας.

ἄνορκος-ον μτγν. ὁ μὴ ὁρκισθείς· ἀντίθ. **ἔνορκος.**

ἀνορμήνευτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ὁδηγίας, χωρὶς ὁρμήνεια.

ἀνορμήνευτος-η-ο δημ. ὁ μὴ λαβὼν ὁδηγίας, συμβουλάς, ὁρμήνειες : **τίποτα νὰ μὴν κάνῃς** ἀνορμήνευτος.

ἀνορμητικῶς ἐπίρρ. σχόλ. μεθ' ὁρμῆς, πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ἔξω : Σχόλ.Ὀππ.Ἀλ.5,210 **περιστένεται δέ οἱ ὕδωρ ἀμβολάδην** ἀνορμητικῶς.

ἀνόρμητος-ον κ. δημ. μτγν. ὁ μὴ ἔχων ὁρμήν, νωθρός, ἀδρανής : Βασ.2,79 **προτιμᾷ τὴν ἀκίνητον καὶ ἀνόρμητον** (φύσιν) **τῆς προαιρε-**

τικῆς καὶ ἐμπράκτου· 2) Ἐρωτιαν. « ἀνάσσυτος», ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω ὁρμῶν, ὁρμητικός· 3) δημ. ὁ μὴ ἔχων ὅρμον, καταφύγιον, ὁ ὑπ' οὐδενός περιθαλπόμενος· || ὅθ. συνεκδ. ἄθλιος, ταλαίπωρος.

ἀνορμίζω μτγν. ἐξάγω τὰ πλοῖα ἐκ τοῦ ὅρμου : Δίων Κ 48,48 **ἐς τὸ πέλαγος εὐθὺς τὰς ναῦς ἀνώρμισε·** || μέσ. ἐξέρχομαι εἰς τὸ πέλαγος : αὐτ.42,7 **ἀνορμισάμενος ἀνεῖχε.**

ἀνόρμιστος-ον νεώτ. ὁ μὴ προσορμισθείς, μὴ ἀραγμένος, ἐπὶ πλοίου.

ἄνορμος-ον κ. νεώτ. ὁ στερούμενος ὅρμου ἢ λιμένος, ἀλίμενος : Ἀνών.π.Σουΐδ. : **πρὸς τὰς.. ναῦς, ὥσπερ ἀνόρμους καὶ λισάδας πέτρας, - ἄνορμος νῆσος, - ἀκτή, - παραλία·** || κ.μτφ. : Σοφ.ΟΤ 423 **ὑμέναιον ὃν δόμοις ἄνορμον εἰσέπλευσας.**

ἀνορμῶμαι-άομαι μτγν. ἐγείρομαι, ἀνίσταμαι μεθ' ὁρμῆς, ὁρμῶ νὰ πράξω τι, ὁρμητικῶς ἐπιχειρῶ τι : Ὀππ.Ἁλ.3,105 **ἦν δ' ὅγ' ἀνορμηθεὶς πρῶτον στόλον αὖτις ὀλίσθῃ ἐς βρόχον.**

ἀνόρνυμι μέλλ. **-όρσω** διεγείρω, ἐξεγείρω, ἀνακινῶ τι, ὅθ. ἀρχίζω τι : Πινδ.Ν 9,16 **ἀνὰ μὲν φόρμιγγ', ἀνὰ δ' αὐλὸν.. ὄρσομεν·** 2) παθ. ἀναπηδῶ, τινάσσομαι ἐπάνω : Ἰλ.Ψ 812 **ἂν δ' ἄρα Τυδεΐδης ὦρτο·** || ἐγείρομαι ἐκ τῆς κλίνης : Ὀδ.Θ.5 **ἂν δ' ἄρα διογενὴς ὦρτο πτολίπορθος Ὀδυσσεύς.**

ἄνορον Σουΐδ. « τὸ ὀξύ ».

ἀνορούω ποιητ. ἀναπηδῶ, ἀνορμῶ, ἀνέρχομαι : Ὀδ.Χ 23 **ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν,** Ὀδ.Γ 1 **Ἠέλιος δ' ἀνόρουσε.. οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον,** (ταχέως ἀνῆλθε) : Ξεν.Ἱππαρχ.3,7 **ἐπ' ὄχθους ἀνορούειν·** || ἐγείρομαι, σηκώνομαι ἐπάνω : Ἰλ.Α.248 **τοῖσι δὲ Νέστωρ ἡδυεπὴς ἀνόρουσε.**

ἀνόροφος-ον κ. νεώτ. ὁ ἄνευ ὀροφῆς : Εὐρ. Βάκχ.38 **χλωραῖς ὑπ' ἐλάταις ἀνορόφοις ἧνται πέτραις,** ἄ. **ἀνώροφος** βλ.λ.

ἀνόρπιστα ἐπίρρ. δημ. ἀνέλπιστα βλ.λ.

ἀνόρπιστος-η-ο δημ. ἀνέλπιστος βλ.λ.

ἀνορροπύγιος-ον ὁ μὴ ἔχων ὀρροπύγιον, ἤτοι οὐράν : Ἀριστλ.ΖΙ 4,2,8 **ὁ καρκίνος μόνος τῶν τοιούτων ἀνορροπύγιον·** || ὁ μὴ ποιούμενος χρῆσιν τῆς οὐρᾶς πρὸς κατεύθυνσιν ἐν τῇ πτήσει : αὐτ. 4,7,8 **πτῆσις ἀνορροπήγιος.**

ἀνορταλίζω ἀνατινάσσω τὰς πτέρυγας καὶ κράζω, σχολ. « ἐπὶ τῶν ἀρχομένων ἀναπτερύσσεσθαι ὀρνίθων » (πετεινῶν)· || μτφ. κ. ἐπὶ παιδίων· Ἡσ. « ἀνάλλεσθαι, ἐντεῦθεν καὶ οἱ νεοττοί, ὀρτάλιχοι καὶ τὸ τὰ παιδία τοῖς χερσὶν ἀναπάλλειν ».

ἀνορτήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. στρατ. εἰδ. ὅρος (ἐκ μεταφρ. τοῦ γαλλ. bretelle) δηλῶν τὴν μεταξὺ δύο τμημάτων στρατοῦ συνδετικὴν τοποθεσίαν.

ἀνορυγή (ἡ) ἐκσκαφή, ἀνόρυξις : Παπ. **εἰς ἀνορυγὴν θεμελίου ἐργάται β.**

ἀνόρυγμα-τος (τὸ) νεώτ. ὁ δι' ἐκσκαφῆς λάκκος.

ἀνορυκτικός-ή-όν νεώτ. ὁ τῆς ἀνορύξεως, ἐκσκαφῆς, ὁ ἐξ ἀνορύξεως ἢ ὁ δι' ἀνορύξεως : **ἀνορ- φρέατα, - δοκιμαί.**

ἀνορυκτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἀνορύξεως, δι' ἐκσκαφῆς, δι' ἐξορύξεως βλ.λ.

ἀνόρυκτος-ον μτγν. ὁ μὴ λαμβανόμενος δι' ἀνορύξεως, ὁ μὴ δεκτικὸς ἀνορύξεως βλ. λ. : Ὀρειβ. Εὐπ.4,24 **ἀνόρυκτοι ἅλες.**

ἀνορύξιμος-ον νεώτ. ὁ δεκτικὸς ἀνορύξεως, ἐξαγωγῆς, ἐπὶ μεταλλευμάτων.

ἀνόρυξις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἐκσκαφή, διάνοιξις : Εὐστ.Πον.104,46 **ἀνορύξει βόθρων περιτυγχάνων, - ἀνόρυξις θεμελίων, - διώρυγος, - τάφρου, - φρέατος·** || νεώτ. κ. ἡ δι' ἀνορύξεως, ἐκσκαφῆς, ἐξαγωγὴ ἀπὸ τῆς γῆς : **ἀνόρυξις λιγνίτου, - μεταλλεύματος.**

ἀνορύσσω κ. μσν. κ. νεώτ. ἀττ. **-ύττω,** μέλλ. **-ύξω** παθ. **ἀνορύσσομαι** κ. **-ύττομαι,** μέλλ. ἀττ. **-ύξομαι,** μτγν. **-υγήσομαι,** παρακ. **ἀνορώρυγμαι** δι' ἐκσκαφῆς ἐξάγω τι ἐκ τῆς γῆς κεχωσμένον, τεθαμμένον, ξεσκάβω, ξεχώνω : Ἀριστλ.ΖΙ 5,33 **ἀνορύττει τὰ ᾠὰ καὶ ἐκλέπει,** Πλούτ.Σόλ.12 **τοὺς νεκροὺς ἀνορύξαντες ἐξέρριψαν ὑπὲρ τοὺς ὅρους,** Λουκ.Χαρ.11 **χαλκὸν ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι·** || ἀνοίγω δι' ἐκσκαφῆς : Ἡρ.1,68 **ἀνορύξας δὲ τὸν τάφον, - ἀνορύσσω τάφρον, - θεμέλια, - φρέαρ·** 2) ἐπὶ φυτῶν, ἐκριζῶ δι' ἐκσκαφῆς : Ἀρρ. Ἀλαν.3,28,11 **πρόβατον.. τὴν ῥίζαν ἀνορύττον καὶ ταύτην κατεσθίει,** Γεωπον.5,3,2 **τὸ φυτὸν εὐκόλως τῇ δικέλλῃ ἀνορυγήσεται·** 3) συνεκδ. ἐμπήγνυμι τοὺς ὄνυχας, οἱονεὶ ἐκσκάπτων : Μανέθ.5,195 **ἢ λαιμὸν γναπτοῖς ὀνύχεσσ' ἀνορύσσετ' ὀρείου πορδάλιος·** 4) ἐκσκάπτων διασκορπίζω τι, ὅθ. καταστρέφω : Ἰσοκρ.351 Ε **τὰς οἰκίας αὐτῶν κατέσκαπτον, ἀλλὰ καὶ τοὺς τάφους ἀνώρυττον·** 5) μσν. κ. μτφ. ἐξετάζω, διευκρινίζω τι, ἐξιχνιάζω : Εὐμάθ.Ἐσμ.334 **ἀναπτύξας τὸ γράμμα.. νοῦν καὶ λέξιν ἀνώρυττον καὶ ὅλον κατιχνηλάτουν τὸ ἐπιστόλιον·** Σουΐδ. « ἀνορωρυγμένον λέγουσιν, οὐχὶ ἀνωρυγμένον ».

ἀνορυχή (ἡ) ἀνορυγή, ἀνόρυξις βλ.λ. : Παπ. **εἰς λόγον κατ' ἀνορυχάς.**

ἀνορχία (ἡ) νεώτ. κ. **ἀνορχιδία** ἡ ἐκ γενετῆς ἔλλειψις ἀμφοτέρων τῶν ὄρχεων.

ἀνορχιδία (ἡ) νεώτ. ἡ ἀνορχία βλ. λ.

ἄνορχις-εως (ὁ) νεώτ. ὁ ἄνευ ὄρχεων, ἄνορχος.

ἄνορχος-ον κ. νεώτ. ὁ ἄνευ ὄρχεων : Ἱππ.358, 24· 2) ὁ ἄνευ πυρῆνος, ἐπὶ φοινίκων : Ἀριστλ. Ἀποσπ.267 **φοινίκων ἀνόρχων.**

ἀνορχοῦμαι-έομαι κ. νεώτ. ἀποθ. μετὰ σκιρτημάτων ὀρχοῦμαι, χορεύω ἢ ἁπλῶς χορεύω : Εὐρ.Ἀπ.719 ἀνηλάλαξα **κἀνωρχησάμην.**

ἀνοσάμικτον Ἡσ. « ὀλιγόρρυτον ὕδωρ »· διορθ. ἀνησίμικκον.

ἀνοσήλευτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ νοσηλείας βλ.λ.

ἀνοσήλευτος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ νοσοῦντος, ὁ μὴ τυχὼν νοσηλείας βλ. λ. : Σοφ.Ἀπ. 264· || νεώτ. κ. ὁ μὴ δεκτικὸς ἢ ὁ μὴ δεόμενος νοσηλείας, ἐπὶ νοσημάτων : **πολλαὶ ἤπιαι φρενοπάθειαι εἶναι ἀνοσήλευτοι.**

ἀνοσηλεύτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ νοσηλείας βλ.λ.

ἀνόσητος-ον ἄνοσος βλ. λ. : Σοφ.Ἀπ.838.

ἀνοσία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. (α στερητ. **νόσος**) ἔλλειψις νόσου, ὑγεία : Πολυβ.3,107· 2) νεώτ. ἰδιότης καθ' ἣν ἐκτιθέμενός τις εἰς τὴν ὑπὸ ὡρισμένου μικροβίου μόλυνσιν δὲν ὑφίσταται αὐτήν : **φυσική, - ἐπίκτητος, - ἐνεργός, - παθητικὴ ἀνοσία·** 2) ἀνοσία (ἀν-στερητ.ὅσιος) θηλ. τοῦ ἀνόσιος βλ.λ.

ἀνόσιος-ον κ. **-α-ον** κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὅσιος, ὁ ἀνίερος, ὁ μιαρός, ὁ βέβηλος· συνεκδ. ὁ ἀσεβής : Εὐρ.Ὀρ.518 **μισῶ μὲν γυναῖκας ἀνοσίους,** Πλάτ.Εὐθύφρ.7 Α **καὶ ὁ θεομισὴς ἀνόσιος,** αὐτ.Γοργ.505 Β **ἀκόλαστος καὶ ἄδικος καὶ ἀνόσιος** (περὶ ψυχῆς)· παραθ.Εὐρ.Ὀρ.24 **ματρὸς ἀνοσιωτάτας,** Ξεν.ΚΠ 8,8,27 **ἀνοσιωτέρους περὶ συγγενεῖς·** || νεώτ. κ. δημ. ὁ λίαν ἀνήθικος, ὅθ. βδελυκτός, ἀποτρόπαιος : **ἀνόσιος κακοῦργος, - ἐκμεταλλευτής·** 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἐνεργειῶν, καταστάσεων, ὁ μὴ ὁσίως, μὴ συμφώνως τῷ θείῳ νόμῳ, ὁ ἀσεβῶς, ἀνηθίκως ὢν ἢ γενόμενος, ὅθ. ὁ λίαν ἀξιοκατάκριτος, ἀξιόμεμπτος, ὁ ἀποστροφήν, βδελυγμίαν προκαλῶν : Ἀριστφ. Θεσμ.720 **λόγους τε λέξεις ἀνοσίους,** Εὐρ.Μήδ. 607 **ἀρὰς ἀνοσίους,** αὐτ. Ἡρ.323 **ἀνόσιον θέαν,** Ἡλιοδ.Αἰθ.1,11 **πράξεις ἀνοσίας,** Ἀρτεμίδ.5,58 **ἀνοσίαν τροφήν·** || κ. οὐτοτελῶς : Ξεν.Ἀπομν.1,4,19 **ἀπέχεσθαι τῶν ἀνοσίων,** αὐτ.Λακ.8,5 **οὐ μόνον ἄνομον, ἀλλὰ καὶ ἀνόσιον·** || κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν ᾗ σημ. κ. ἐπὶ προσώπ. **ἀνόσιος πρᾶξις·** 3) εἰδ.

ἐπὶ νεκρῶν, ὁ μὴ τυχὼν τῶν ὁσίων, ἤτοι τῶν τῆς ταφῆς : Σοφ.᾿Αντιγ.1035 **ἀνόσιος νέκυς**· σχολ. « τὸ ἀνόσιος πάλαι μὲν τὸν ἄταφον ἐδήλου, νῦν δὲ τὸν ἀσεβῆ »· 4) εἰδ. ὡς ὄν. τῆς θεᾶς ᾿Αφροδίτης, ἡ ἄναγνος, ἡ πάνδημος : σχόλ. ᾿Αριστφ. Πλοῦτ.179 **ἱερὸν ᾿Αφροδίτης ἀνοσίας.**

ἀνοσιότης-ητος (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνοσίου βλ.λ., ἡ ἀσέβεια : ᾿Ισοκρ.257 D **ἀνοσιότης καὶ δεινότης τῶν πεπραγμένων.**

ἀνοσιούργημα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀνόσιον ἔργον, ἡ ἐξαιρέτως ἀνήθικος, ἀξιοκατάκριτος, βδελυρὰ πρᾶξις.

ἀνοσιουργία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. πρᾶξις ἀνόσιος βλ.λ., ἀσέβεια : Πλάτ.᾿Επιστ.7,335 B **οἷς ξυνέπεται τῶν ἁρπαγμάτων ἀνοσιουργία.**

ἀνοσιουργός-όν ὁ πράττων ἔργα ἀνόσια βλ.λ., ὁ ἀνοσιουργῶν : ᾿Αριστλ.Η Νικ.9,4 **τῶν κομιδῇ φαύλων καὶ ἀνοσιουργῶν.**

ἀνοσιουργῶ-έω κ. νεώτ. πράττω ἔργα ἀνόσια βλ.λ. : Πλατ.Νομ.10,905 B **ἀνοσιουργήσαντες.**

ἀνοσίως ἐπίρρ.κ.νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνόσιον βλ.λ.

ἀνοσμία (ἡ) νεώτ. ἡ ἔλλειψις ὀσμῆς· || ἐλάττωσις ἢ ἀπώλεια τῆς ὀσφρήσεως, ἄλλως **ἀνοσφρησία.**

ἀνοσμίζω νεώτ. κ. δημ. καθιστῶ ἄνοσμον, ἀφαιρῶ τὴν ὀσμήν.

ἄνοσμος-ον κ. νεώτ. ὁ ἄνευ ὀσμῆς, ἄνοδμος, ἄοσμος : Πολυδ.Ε.12 **ἴχνη ἄνοσμα** τὰ μὴ καταλείποντα ὀσμήν.

ἀνοσοποίησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀνοσοποιία βλ.λ.

ἀνοσοποιία (ἡ) νεώτ. τὸ ποιεῖν τινα ἄνοσον δι' ἐμβολιασμοῦ προφυλακτικοῦ ἀπὸ νόσον τινά.

ἀνοσοποιῶ-έω νεώτ. διὰ προφυλακτικοῦ ἐμβολίου, καθιστῶ ὀργανισμόν τινα ἄνοσον.

ἄνοσος-ον ὁ ἄνευ νόσου, ὑγιής : ᾿Οδ.Ξ.255 **ἀσκηθέες καὶ ἄν-**, Πίνδ.᾿Αποσπ.107 **ἄνοσοι καὶ ἀγήρεοι**, Σοφ.᾿Αποσπ.326 **λῷστον δὲ τὸ ζῆν ἄνοσον**· 2) μετὰ γεν. : Εὐρ.Ι.Α.982 **ἄνοσος κακῶν**, ἀπρόσβλητος ἀπὸ κακά· 3) ἐπὶ χρονικῆς περιόδου : Θουκ.2.49 **ἔτος ἄνοσον ἐς τὰς ἄλλας ἀσθενείας**· 4) κ. νεώτ. ἐπὶ πραγμ. ὁ μὴ προξενῶν ἀσθένειαν, μὴ νοσηρός : Πλούτ.Κικ.8 **λόγος ἄνοσος, - χώρα ἄνοσος**· 5) νεώτ. κ. ὁ ἔχων ἀνοσίαν ἢ ὁ μὴ προσβαλλόμενος ἐκ δευτέρου ὑπὸ νόσου ἣν ἐνόσησε, ἢ ὁ δι' ἐμβολίου γενόμενος ἀπρόσβλητος.

ἄνοστα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἄνοστον βλ.λ.

ἀνοστάδα (ἡ) δημ. κ. **ἀνοστιά** ἡ ἔλλειψις ἡδύτητος, εὐχαρίστου, ἑλκυστικῆς γεύσεως· 2) κ. μτφ. ἡ ἔλλειψις χάριτος, εὐχαρίστου, συμπαθοῦς, ἑλκυστικῆς ἐμφανίσεως· 3) ἡ ἔλλειψις ἢ μείωσις τῆς γεύσεως, τὸ ἔχειν ἀπαθῆ ἢ δυσάρεστον τὴν γεῦσιν : **ἀπ' ὅταν ἀρρώστησα ἔχω ἀνοστάδα.**

ἀνοσταίνω δημ. κ. **ἀνοστένω** κ. **ἀνοστίζω**, ἀόρ. **ἀνόστησα** κ. **-ισα, ἀνόστηνα** κ. **-ινα, ἀνόστεψα** μτχ. παθ. **ἀνοστισμένος** κ. **ἀνοστημένος** γίνομαι ἄνοστος, ἀνούσιος, ἀηδής : **ἀνόστεψαν τὰ πεπόνια, - πολυβρασμένο τὸ γάλα ἀνοστίζει**· || κ. μτφ. ἀποβάλλω τὴν προτέραν χάριν, συμπαθῆ ἢ ἑλκυστικὴν ἔκφρασιν κττ. : **τὰ παιδιὰ σὰν ἀρχίσουν νὰ μεγαλώνουν ἀνοσταίνουν, - πάχυνε κι ἀνόστεψε**, Πολιτ.᾿Εκλ.Τραγ.199 **ἀχάριανε τὸ σπίτι μου ἀνόστισε ἡ αὐλή μου**· 2) μτβ. καθιστῶ τινὰ ἄνοστον, ἀνούσιον, ἀηδῆ, κατ' ἀμφ. τὰς ἄνω σημ. : **ἔβανες πολὺ νερὸ κι ἀνόστεψες τὰ φαΐ, - τὸ νέο μπαλκόνι ἀνοσταίνει τὸ σπίτι**, δ.τραγ.**ποὺ τὴν ἀνόστεψε ὁ καημός,- τὴ σούρωσε τὸ κλάμα.**

ἀνοστάλγητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ νοσταλγίας.

ἀνοστάλγητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ αἰσθανθείς, ἢ μὴ αἰσθανόμενος νοσταλγίαν· 2) ὁ μὴ προκαλῶν νοσταλγίαν, ὃν δὲν νοσταλγεῖ τις, ὁ μὴ ἄξιος νοσταλγίας : **τόπος, ἡμέρα ἀνοστάλγητος.**

ἀνοσταλγήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ νοσταλγίας.

ἀνοστανάλατος-η-ο δημ. κ. **-άλαδος** ὁ ἀνούσιος, ἀηδής, ἄνοστος καὶ ἀνάλατος, ἐπὶ ἐδεσμάτων κ. μτφ. : **ἀνοστανάλατα λόγια -καμώματα.**

ἀνόστεος-ον ὁ στερούμενος ὀστῶν : ᾿Αριστλ. ΖΠ.66 Β 17 **ἀνόστεος ἡ καρδία**, ᾿Οππ.᾿Αλ.1.639 **ἀνόστεος φυὴ μελέων**· 2) ῾Ησ. « ἀνόστεος» ὁ θαλάσσιος πολύπους, σκώληξ ».

ἀνοστεύω δημ. γίνομαι ἄνοστος, ἀνοσταίνω βλ.λ.

ἀνόστητος-ον ὁ μὴ ἐπιστρέφων· 2) ὁ ἀφ' οὗ δὲν δύναταί τις νὰ ἐπιστρέφῃ : ΑΠ 467 **ἐς τὸν ἀνόστητον ἔδης χῶρον ἀνέρων.**

ἀνοστιά (ἡ) δημ. ἔλλειψις ἡδύτητος, νοστιμάδας, χάριτος, ἀηδία, ἀνοστάδα : ᾿Ερωτόκρ.Α 1008 **γρὶκ' ἀνοστιά, γρίκ' ἀρωστιά**· || εἰς τὸν πληθ. λόγοι καὶ πράξεις ἀηδεῖς : **ἄφησε τὶς ἀνοστιές.**

ἀνοστίζω δημ. μτβ. καθιστῶ τι ἄνοστον, ἀηδές : **ἔρριξες νερὸ στὸ φαΐ καὶ τὸ ἀνόστισες**· || κ. μτφ. παρουσιάζω, περιγράφω τινὰ ὡς ἄνοστον, ἀηδῆ, ἄσχημον, τὸν ὑποτιμῶ, τὸν ψέγω : ᾿Ερωτόκρ.Β 1358 **καὶ ἀνόστιζέ τής τον πολλὰ μὲ πονηριὰ μεγάλη**· 2) ἀμτβ. καθίσταμαι ἄνοστος, **ἀνοσταίνω, ἀνοστεύω** βλ.λ.· || κ. μτφ. : φρ. **ἀνόστισε τὸ πράμα** (ἐπῆλθε κόρος, ἀνία, ἀηδία).

ἀνοστίλα (ἡ) δημ. κ. **ἀνοστιά** βλ. λ.

ἀνοστίμευτος-η-ο δημ. ὁ μὴ νοστιμευθεὶς ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ νοστιμευθῇ : **ἀνοστίμευτο φαΐ**· || κ. μτφ. **ὅσο καὶ νὰ φτιάνεται ἀνοστίμευτη εἶναι**· || ὁ μὴ ἐπιθυμητός, ἀπόθητος.

ἀνόστιμος-ον κ. μτγν. ὁ ἐστερημένος νόστου, ὃς δὲν δύναται ἢ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐπιστρέφῃ : ᾿Οδ.182 **ὅς κεῖνον δύστηνον ἀνόστιμον οἷον ἔθηκεν**· 2) ὁ ἀφ' οὗ δὲν δύναταί τις νὰ ἐπανέλθῃ : Εὐρ.῾Ηρ.431 **τάνδ' ἀνόστιμον . . βίου κέλευθον**· 3) ὁ μὴ εὔγευστος, ὁ ἄνοστος ἐπὶ σίτου : Θεοφρ.Φ Αἰτ.3,21 (· 4) μτγν. ὁ μὴ θρεπτικός : Σωράν.Ι,91.

ἀνοστογύναικο (τὸ) ἄνοστος, ἄχαρις γυνή.

ἀνοστοκάμωτος-η-ο δημ. ὁ ἀηδὴς τὴν μορφήν, ἄ. **ἀνοστοφτιαγμένος**, ἐπὶ ἀνθρώπων.

ἀνοστολογήματα (τὰ) νεώτ. ἄνοστοι λόγοι.

ἀνοστόμουτρο (τὸ) δημ. ὁ ἄχαρις, ἄνοστος τὴν μορφήν.

ἀνοστόπλαστος-η-ο δημ. ὁ ἀηδὴς τὴν μορφήν, ἄ. ἀνοστοφτιαγμένος, ἀνοστοκάμωτος.

ἄνοστος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. δημ. ὁ ἄνευ νόστου, ἐπανόδου εἰς τὴν πατρίδα, ὁ μὴ ἐπιστρέφων ἢ μὴ ἐπιστρέψας : ᾿Οδ.Ω 528 **πάντας ὄλεσαν καὶ θῆκαν ἀνόστους**, ᾿Αριστλ.ἀπ.145 **πάντες ἐγένοντο ἄνοστοι**· || κ. μτφ. ΑΠ 7,482 **ἠβάσεις ἦβαν ἀνοστοτάταν** (ἥτις οὐδέποτε ἐπανέρχεται)· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ νόστιμος, μὴ εὔγευστος, ὁ ἀνούσιος, ἀηδής, ἄστομος, ἐπὶ τροφῶν κυρίως : Θεόφρ. ΦΑἰτ.4,13,2 **νοστιμώτερα ἢ ἀνοστότερα καὶ πρὸς σίτησιν βελτίω ἢ χείρω, - ἄνοστα φαγητά, - ἄνοστο πεπόνι**· || νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἄχαρις, ἀτερπής, ψυχρός, δυστράπελος, ἀνάλατος, σαχλός : ᾿Ερωτόκρ.Α 1770 **ἄνοστος καταστένεται ὁ πόθος σὰ γεράσῃ**, φρ. **ἄνοστος καὶ ἀνάλατος, - ἄνοστη κοπέλα, - ἄνοστα λόγια**· || ὁ ἀηδῶς ἀπρεπής : **ἄνοστα καμώματα, - φερσίματα.**

ἀνοστόφαγο (τὸ) δημ. ἄνοστος τροφή, ἄνοστον ἔδεσμα.

ἀνοστοφτιαγμένος-η-ο δημ. μτχ. παθ. ὡς οὐσ. ὁ ἄχαρις, ποὺ εἶναι ἄνοστα φτιαγμένος (πεπλασμένος), ἐπὶ προσώπ.· || ἐπὶ πραγμάτων, ὁ ἀκόμψως κατεσκευασμένος : **ἔπιπλο ἀνοστοφτιαγμένο**· || συνηθέστ. ἐπὶ ἐδεσμάτων, ὁ ἀνούσιος, ποὺ εἶναι ἀνοσταμαγερεμένος.

ἀνοστόστομα (τὰ) νεώτ. ζωολ. γένος ὀρθοπτέρων ἐντόμων τῆς οἰκογενείας τῶν γρυλλιδῶν.

ἀνόστρακος-ον σχόλ. ὁ ἄνευ ὀστράκου, ὀστρέου, κελύφους : Σχόλ.Νίκ.᾿Αλεξ.295 **ἀνόστρακα ᾠά.**

ἀνοστῶ-έω δημ. ἀμτβ. γίνομαι, φαίνομαι ἀνο-

στος, ἀηδής, ἀνοστεύω βλ. λ. : Ἐρωτόκρ.Ε 448 **νὰ τοῦ ἀνοστήσῃ ταῦ γαμπροῦ νὰ μήν τηνε πειράζῃ** (νὰ τοῦ φανῇ ἄνοστη, ἄσχημη).

ἀνόσφιστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ νοσφιζόμενος, μὴ κλεπτόμενος· ‖ κ. μτφ. ἀσφαλής, βέβαιος : Ἰω.Χρυσ.6532 **ἵνα μετὰ τῆς προσευχῆς φυλάξαντες ἀνόσφιστον τὸ ἐπάγγελμα.**

ἀνόσφραντος-ον ὃν δὲν δυνάμεθα νὰ ὀσφρανθῶμεν : Ἀριστλ.Ψυχ.421 Β 6 **ἀνόσφραντον δὲ τὸ μὲν παρὰ τὸ ὅλως ἀδύνατον ἔχειν ὀσμήν, τὸ δὲ μικρὰν ἔχον καὶ φαύλην.**

ἀνοσφρησία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἐλάττωσις ἢ ἀπώλεια τῆς ὀσφρήσεως, οἷον ἐπὶ ἀλλοιώσεών τινων τοῦ ρινικοῦ βλενογόνου ἢ ἐπὶ νευροπαθείας.

ἀνόσφρητος-ον μτγν. ἀνόσφραντος βλ. λ.

ἀνοσχήν Ἡσ. « ἄνανδρος ».

ἀνόσως ἐπίρρ. ἄνευ νόσου : Ἱππ.Ἐπιδ.1,1 **ἀνόσως διάγειν,** Φίλ.1,267 **ἀνόσως ζῆν.**

ἀνότιγος-η-ο δημ. κ. ἀνότιστος βλ. λ.

ἀνότιστα ἄνευ νοτίδος, νοτισμοῦ, ὑγρασίας, στεγνά.

ἀνότιστος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ νοτιζόμενος, μὴ ὑγραινόμενος, στεγνός, ξηρός : Διοσκ.1,45 **ξηραίνειν ἐν τόποις ἀνοτίστοις.**

ἄνοτος-ον ὁ ἄνευ νοτίου ἀνέμου : Ἡσ. ἐν λ. βορεασμοί· «ἵνα ἄνοτοι πλέωσιν»· 2) μτγν. ὁ γνήσιος.

ἀνοτοτύζω θρηνῶ, ἀναβοῶ ὀτοτοῖ : Αἰσχ.Ἀγ. 1574 **τί τοῦτ' ἀνωτότυξας ἀμφὶ Λοξίου.**

ἀνοτότυκτον Ἡσ. « ἀθρήνητον ».

ἀνότως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἄνοτον, γνήσιον : Φίλ.Ἀπ.6 **ἀνότως φιλοσοφεῖν.**

ἄνου ἐπίρρ. Ἰων. κ. δημ. ἄνω βλ. λ.

ἀνούατος-ον μτγν. ὁ μὴ ἔχων ὦτα· ‖ ὁ ἄνευ ἑκατέρωθεν λαβῶν : Θεόκρ.Ἐπιγρ.4,3 **ἀνούατον ξόανον.**

ἀνουβιάς-άδος (ἡ) μτγν. κ. πάπ. εἶδος φυτοῦ, ἄγριος στάχυς ἢ κόνιζα.

ἀνουζόλη (ἡ) νεώτ. φαρμ. χημικὴ σύνθεσις χρήσιμος ὡς ἀντισηπτικὸν τῶν ἐντέρων καὶ κατὰ τῶν αἱμορροΐδων.

ἀνουθέτητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ νουθεσίας.

ἀνουθέτητος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ νουθετηθείς : Ἰσοκρ.2,4 **ἀνουθέτητοι διατελοῦσιν·** 2) ὁ μὴ θέλων νὰ ἀκούσῃ νουθεσίαν, ὁ μὴ δεκτικὸς νουθεσίας, ὃν δὲν δυνάμεθα νὰ νουθετήσωμεν : Δημ.1477,14 **ἀνουθέτητος ὢν εἰκότως.**

ἀνουθετήτως ἐπίρρ. ἄνευ νουθεσίας.

ἀνούλεγοι Ἡσ. « ἀνώλεθροι ».

ἄνουλος-ον ὁ μὴ οὖλος, μὴ κυματοειδής : Θεόφρ.Φ 13,11,3.

ἀνούμβιος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος πτηνῶν ξηροβατικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀναβατιδῶν.**

ἀνούραφις (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων ἡμιπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀφιδιδῶν** ἐπιβλαβὲς εἰς τὰ ὀπωροφόρα δένδρα κ. δὴ τὴν ροδακινέαν.

ἀνουρητικός-ή-όν νεώτ. ἰατρ. ὁ προξενῶν ἀνουρίαν : **ἀνουρητικὰ φάρμακα.**

ἀνουρητικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνουρητικὸν βλ. λ.

ἀνουρία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ κατάπαυσις τῆς ἐκκρίσεως τῶν οὔρων ἢ ἡ στάσις αὐτῶν ἐντὸς τῶν οὐρητήρων ἢ ἐν τῇ νεφρικῇ πυέλῳ.

ἄνουροι Ἡσ. « ἄθρεκτοι, ὑψηλοί ».

ἄνουρος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων οὐράν, ἐπὶ ζῴων. ‖ εἰδ. ζῳολ. **ἄνουρα** (τὰ) περιληπτ. ὀνομασία γένους ἀμφιβίων τῆς οἰκογεν. τῶν **βατραχιδῶν,** ἐπίσης δὲ καὶ γένους νυκτερίδων τῆς ὁμοιογενείας τῶν **φυλλοστόμων.**

ἀνουροσόρυξ-υγος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντομοφάγων θηλαστικῶν τῆς ὁμοιογεν. τῶν **μυΐδων.**

ἄνους ἀσυν. -οος-ουν κ. νεώτ. ὁ ἄνευ νοῦ, μωρός, ἄμυαλος : Ἰλ.Φ 441 **ἄνουν κραδίην ἔχες,** Πλάτ.Τίμ.44 Α **ἄνους ψυχὴ γίνεται τὸ πρῶτον·** ‖ ἀσύνετος, ἄφρων, ἐπιπόλαιος, ἐν χρ. καὶ ἐπὶ πράξεων, ἐνεργειῶν, καταστάσεων : Σοφ.Ἀντ. 99 **ἄνους μὲν ἄρχει,** Ἀριστφ.Ἀχ.736 **τίς δ' οὕτως ἄνους ὃς ὑμέ κα πρίαιτο,** Πλάτ.Ἐπ.8,355 C **γυναικῶν καὶ παίδων, ὧν λόγος ἄνους,** ΑΠ 9,43,3 **μισῶ πλοῦτον ἄνουν, - ἄνους ἐνέργεια, - ἐπέμβασις, - ἐπιχείρησις·** ‖ κ. παραθ. **ἀνούστερος, - ούστατος :** Σοφ.Ἀπ.514 **ἄνους ἐκεῖνος αἱ δ' ἀνούστεραι ἔτι·** ὅθεν κ. ἐπίρρ. μτγν. ἐκ τοῦ συγκρ. **ἀνουστέρως** βλ.λ.· 2) νεώτ. ἰατρ. ὁ πάσχων τὴν ἰδιάζουσαν φρενοπάθειαν **ἄνοιαν,** ὅ. **ἀνοϊκός·** 3) (ἀν- στερητ.οὖς) ὁ ἀνούατος, ἄωτος (ἀμφ.) : Ἐπιγρ. **ὃ ἀνέθηκε Κτησικλῆς ἄνους . . ἄνουν.**

ἀνούσια ἐπίρρ. δημ. ἄνευ οὐσίας, ἄνευ εὐχαρίστου γεύσεως· ‖ κ.μτφ. ἄνευ χάριτος, ἀτερπῶς.

ἀνουσίαστος-ον ὁ ἄνευ οὐσίας, ἄνευ ὑλικῆς ὑποστάσεως : Ἑρμ.Τρισμέγιστ.Ποίημ.21,5.

ἀνούσιος (-α)-ο(ν) μτγν. μσν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ οὐσίας ἤτοι ὑλικῆς ὑποστάσεως, ἀντίθ. **οὐσιώδης·** πρβλ. κ. **ὑπερούσιος :** Δαμάσκ.Ἀρχ.192 **οὐδὲ ἄρα ἡ ἑτερότης ἀνούσιος·** 2) ἀλχημ. ὁ μὴ τῆς οὐσίας, τῆς ὕλης συγκινητικός, μὴ ἐπὶ ταύτης ἐπιδρῶν : Ζώσιμ.Ἀλχ.160 Β **ἀνούσια σώματα·** 3) μσν. κ. ὁ ἄνευ οὐσίας, ἤτοι περιουσίας, ὁ ἐνδεής· 4) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ εὐχαρίστου εἰς γεῦσιν οὐσίας, χωρὶς νοστιμάδα, ἄνοστος : **φαγητὸν ἀνούσιον·** 5) νεώτ. κ. δημ. κ. μτφ. ὁ ἄνευ χάριτος, ἀτερπής· ‖ κ. ἐπὶ διατυπώσεως σκέψεων ἐγγράφως ἢ προφορικῶς, ὁ ἄνευ οὐσιαστικοῦ περιεχομένου, κενὸς ἢ πενιχρὸς τὴν ἔννοιαν.

ἀνουσιότης-ητος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ μὴ ἔχειν οὐσίαν, ὑλικὴν ὑπόστασιν· ‖ νεώτ. τὸ εἶναι τινὰ ἀνούσιον, ἔλλειψις νοστιμάδας, ἀνοστιά.

ἀνουσίως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνούσιον βλ. λ.

ἀνουσίωσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ὕπαρξις ἢ μετάπτωσις εἰς τὴν ἄνευ οὐσίας κατάστασιν.

ἄνουσος-ον Ἰων. ἄνοσος βλ. λ. : Ὀδ.Ξ 255 **ἀλλ' ἀσκηθέες καὶ ἄνουσοι ἥμεθα.**

ἀνουστέρως ἐπίρρ. κ. νεώτ. πλέον ἄλλου τινὸς ἀνοήτως, ἀσυνέτως, : Σοφ.ἀπ.589,1 **ἄνους ἐκεῖνος αἱ δ' ἀνουστέρως ἔτι** (παλ. γρ. ἀνούστεραι) βλ. ἄνους.

ἀνούτατος-ον ὁ μὴ πληγωθεὶς μὲ ξίφος ἐκ τοῦ πλησίον : Ἰλ.Δ 540 **ἀνούτατος ὀξέϊ χαλκῷ.**

ἀνουτητί ἐπίρρ. ἄνευ τραυματισμοῦ διὰ ξίφους : Ἰλ.Χ 371 **οὐδ' ἄρα οἵ τις ἀνουτητί γε παρέστη·** 2) μτγν. ἀτρώτως, ἀτραυματίστως, χωρὶς νὰ ἔχῃ τις τραυματισθῇ : Κόιντ.3,444.

ἀνούτητος-ον μτγν. ἀνούτατος βλ.λ. : Νίκ.Θηρ.719.

ἀνοῦχι Πάπ. « ἓν τῶν στοιχείων τῶν χρησιμοποιουμένων ἐν τῷ παραφρυγανισμῷ » βλ. λ. ἤτοι μία τῶν ὑλῶν τῶν χρησιμευουσῶν πρὸς κατασκευὴν παροχθίου φράγματος ἐκ χώματος καὶ φρυγάνων : **ἐνεκηρύξαμεν τοῦ ἀνούχιος τὸ ἀγώγιον.**

ἀνοφθαλμία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἔλλειψις τοῦ ἑνὸς ἢ τῶν δύο ὀφθαλμῶν.

ἀνοφθαλμίατος-ον μτγν. ἄνευ ὀφθαλμίας = ὀφθαλμιασμοῦ : Διοσκ.Παραδ.1,35 **δοκοῦσι τηρεῖν ἐπὶ ἐνιαυτὸν ἀνοφθαλμιάτους.**

ἀνοφθαλμοαιμία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἀναιμία τοῦ ὀφθαλμικοῦ βολβοῦ, ἐξασθένησις τῆς ἐν τῷ ὀφθαλμῷ κυκλοφορίας αἵματος.

ἀνόφθαλμος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ στερούμενος ὀφθαλμῶν, ἀόμματος· ‖ νεώτ. ἰατρ. ὁ πάσχων συγγενῆ ἔλλειψιν τοῦ ἑνὸς ἢ τῶν δύο ὀφθαλμῶν· 2) νεώτ. ζῳολ. **ἀνόφθαλμος** (ὁ) γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς ὁμοιογενείας τῶν **καραβιδῶν.**

ἀνοφρυάζομαι ἀνατείνω τὰς ὀφρῦς εἰς σχῆμα τόξου· ‖ μτφ. ὑπερηφανεύομαι : ΑΒ σχόλ. Φρύν.25,5 « ἀνωφρυασμένος ἄνθρωπος· σημαίνει τὸν ἀποσεμνυνόμενον ἑαυτόν ».

ἀνόχανος (ὁ) νεώτ. εἶδος ἐχίνου τῆς ὁμοιογενείας τῶν **σπαταγγιδῶν.**

ἀνοχεύς-έως (ὁ) ὁ κρατῶν τι πρὸς τὰ ἄνω, ὁ ὑποβαστάζων τι : Ἀρετ.Αἰτ.Ὀξ.Παθ.2,11 **τοὺς ὑμένας, τοὺς ἀνοχῆας τῶν ἐντέρων·** Ἡσ. ἐν λ. πάρπη « ἀνοχεὺς τῆς ἀσπίδος ».

ἀνόχκυτος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ ζῴων θηλέων, ὁ μὴ ὀχευόμενος ἢ ὁ μὴ ὀχευθείς, ἀβάτευτος βλ. λ.: Ἀριστ.546 Β 15 **ὡς πέρδικες αἱ θήλειαι, αἵτ' ἀνόχευτοι καὶ ὠχευμέναι.**

ἀνοχεύω μσν. κ. δημ. παύω δρῶν, σταματῶ τὴν ἐνέργειάν μου, ὅθ. ἀναπαύομαι : Νικήτ.Χων.π. Σάθ.1,97 **τῶν γυομόρων καμάτων ἀνόχευσον·** || **-ομαι** μέσ. διακόπτω τὰς ἐχθροπραξίας, ἀνοκωχεύω, ποιοῦμαι ἀνακωχήν : αὐτ.Χρον.350 Α **ἀνοχευσάμενοι δ' ἐκ τούτου μικρὸν οἱ Λατῖνοι·** 2) δημ. (ἀν- στερητ. ἔχω) μ. ἐν τῷ μέλλ. κ. ἐν τῷ ἀορ. κ. μετὰ σημ. ἐνεστ. **ἀνόχεφα,** ἔχω ἢ ἔσχον ἀφορίαν, ἐπὶ ἀγρῶν, ἀμπέλων κττ. : **ἀνόχεφαν φέτος οἱ ἐλιές, - ἀπὸ τὴν ἀνομπριὰ θ' ἀνοχέφουν τὰ σπαρτά.**

ἀνοχή (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. πρόσκαιρος, ἐκ συμφωνίας τῶν πολεμίων, διακοπὴ ἐχθροπραξιῶν, ἀνακωχή, εὔχρ. ἐν πληθ. : Ξεν.Ἀπομν.4,4,17 **ἀνοχὰς ἢ σπονδὰς ἢ συνθήκας,** Πλαύτ.Πελ.29 **σπεισάμενος δὲ τριακονθημέρους ἀνοχὰς τοῦ πολέμου·** || κ.περιφρ.μετ' ἀπαρεμφ. : Δημ.283,18 **τὰς ἀνοχὰς ποιήσασθαι μέχρι τοῦ θαργηλιῶνος μηνός·** || μτγν. κ. ἐπὶ διαδικασίας, διακοπή : Δίων Κ 55,26 **δικῶν ἀνοχὰς γενέσθαι·** 2) μτγν. γεν. ἀνάπαυλα ἐν πολέμῳ, μονομερὴς παῦσις ἢ διακοπὴ ἐνεργείας, ὅθ. πρόσφορος κατάστασις διὰ τὸν ἀντίπαλον, εὐκαιρία : ΠΔ Μακκ.1,12,24 **οὐ γὰρ ἔδωκε αὐτοῖς ἀνοχὴν ἐμβατεῦσαι εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ·** || συνεκδ. ἄδεια : Ἡρωδιαν.Ἱστ.3, 6,10 **μηδεμίαν ἀνοχὴν ἀναπαύλης διδούς·** 3) μτγν. γεν. παῦσις, σταμάτημα, στάθμευσις : Πτολεμ. Γεωπ.1,12,28 **ἀνοχὴ ὑδάτων ἔσται·** 4) μτγν. **ἀνοχαί** (αἱ) αἱ ἡμέραι ἀναπαύσεως, αἱ ἑορτάσιμοι, οἱ σκόλες : Δίων Κ 39,30 **τὰς ἀνοχὰς τὰς Λατίνας·** 5) μτγν. εἰδ. (ἀνα = ἄνω) ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἡ ἀνατολὴ αὐτοῦ : Πολυβ.4,157 **ἀνοχὴν καὶ δύσιν·** 6) μτγν. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀνέχεσθαι, ὑπομένειν τι, ἐπιείκεια, μακροθυμία : ΚΔ Ρωμ.3,26 **ἐν τῇ ἀνοχῇ τοῦ θεοῦ,- κυβέρνησις κατ' ἀνοχήν,- ἀναχὴ ξένων θρησκευμάτων,- ψῆφος ἀνοχῆς·** || κ. ἡ συγκατάβασις, ἡ ἐξ ἀσθενοῦς βουλήσεως ἔλλειψις τῆς δεούσης ἐπιβολῆς : **ἀνοχὴ τῆς τυραννίας, - τῆς κλεφιᾶς, ἀπὸ τὴν ἀνοχή του καταστράφηκαν οἱ κόρες του·** φρ. **οἶκος ἀνοχῆς** (κατ' εὐφημ. τὸ πορνεῖον)· 7) νεώτ. εἰδ. **ἀνοχή** ἐπὶ ἀργυρῶν καὶ ἰδίως χρυσῶν νομισμάτων, τὸ ὅριον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἡ ἀπὸ τοῦ κανονικοῦ βάρους διαφορὰ νομίσματός τινος δὲν καθιστᾷ αὐτὸ ἐλλιποβαρὲς (ξύγκικο).

ἀνοχικός Ἡσ. « ἀνατολικός »· 2) ἀνοχεὺς βλ.λ.

ἀνοχικῶς ἐπίρρ. μτγν. συναπτῶς, συνδετικῶς : Σιμπλίκ.Ψυχ.285,19.

ἀνοχλεύς (ὁ) νεώτ. ὁ μοχλὸς βλ.λ.

ἀνοχλησία (ἡ) μτγν. (ἀμφ.) κ. νεώτ. ἀοχλησία, τὸ μὴ ἔχειν ὄχλησιν, μὴ παθαίνεσθαι, ἡ ἀταραξία : Διογ.Λ.2,87 **ἀνοχλησίαν ἣν Ἐπίκουρος παραδέχεται.**

ἀνόχλητα ἐπίρρ.δημ.κατὰ τρόπον ἀνόχλητον βλ.λ.

ἀνοχλητικός-ή-όν μτγν. ὁ ὑποκινῶν τὸν μοχλόν, ὁ διὰ τοῦ μοχλοῦ ἐνεργῶν.

ἀνοχλητικῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἀνοχλητικὸν βλ.λ. : Σεξτ.Ἐμπ.Μαθ.10,83 **προποτικῶς κινεῖν ἢ ἀνοχλητικῶς.**

ἀνόχλητος-η-ο δημ. ὁ ἀνενόχλητος, ὁ μὴ ἐνοχληθεὶς ἢ μὴ ἐνοχλούμενος· 2) μὴ προξενῶν ἐνόχλησιν.

ἀνοχλίζω ἀναμοχλεύω, ἀνακινῶ : Ἀπολλ.Ροδ.Α.1167 **δὴ τότ' ἀνοχλίζων τετρηχότος οἴδματος ὁλκούς.**

ἄνοχλος-ον ὁ μὴ ἐνοχλούμενος· 2) ὁ μὴ ἐνοχλῶν, ὁ μὴ ὀχληρός, ὁ μὴ παρεμποδίζων : Ἀριστλ. ΖΜ 663 Β 20 **κέρατα πρὸς ἀλκήν τε χρησιμώτατ' εἶναι καὶ πρὸς τὸν ἄλλον βίον ἀνοχλότατα.**

ἀνοχλῶ-έω μτγν. ἀνακινῶ, ἀνοχλίζω βλ.λ. : Σεξτ. Ἐμπ.Μαθ.10,83 **ἐπισπώμενον ἀνοχλοῦν καὶ θλῖβον.**

ἀνοχμάζω ἀνυφῶ, ἀνασηκώνω : ΑΠ 204,1 **μή με τὸν Αἰάντειον ἀνοχμάσειας, ὁδῖτα, πέτρον.**

ἄνοχον (τὸ) μτγν. ἡ ἀποβολὴ τοῦ οἴκτου, τῆς συμπαθείας.

ἄνοχος-ον μτγν. ὁ ὃν δυνατὸν ἀνέχεσθαι, ὑποφερτός· 2) **ἄνοχον** (τὸ) ὡς οὐσ. ἡ διάρροια ἐπὶ ζῴων (ἀμφ.) : Θεοφρ.Φ1 3,181,13 **καθαίρεται δὲ ἀνόχῳ** (δ. γρ. καθαιρεῖται).

ἀνόχυρος-ον ἀνώχυρος βλ.λ., ὁ ἀνοχύρωτος.

ἀνοχυροῦμαι-όομαι μτγν. μεσ. ὀχυρῶ (ἀμφ.).

ἀνοχύρωτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ὀχυρώσεως.

ἀνοχύρωτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὠχυρωμένος, ὁ στερούμενος ὀχυρωματικῶν ἔργων : **ἀνοχύρωτος χώρα, - πόλις, - λιμήν·** || μτφ. ὁ μὴ διὰ καταλλήλων μέτρων ἀσφαλισθείς, κατοχυρωθείς : **ἀνοχύρωτον πολίτευμα, ἀνοχύρωτα δικαιώματα.**

ἀνοχυρώτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ὀχυρώσεως βλ.λ.

ἀνοχῶ-έω μτγν. ὀχῶ, φέρω πρὸς τὰ ἄνω, ἀνυφῶ.

ἀνοψία (ἡ) (ὄψον) ἡ ἔλλειψις ὄψων, ὀψοδεία : Πλούτ.Ἠθ.237F **ἀποφέρειν τὴν ἀνοψίαν·** || ἰδίᾳ ἔλλειψις ὀψαρίων, ἰχθύων, ἤτοι τοῦ συνήθ. προσοψήματος, προσφαγίου : Ἀντιφάν.190,8 **ἔφερον δεινῶς τὴν ἀνοψίαν πάνυ.**

ἀνοψία (ἡ) (2 ὄψις) κ. νεώτ. ἰων. -ίη Ἡσ. « ἀνοψίην· τὸ μὴ βλέπειν »· || νεώτ. ἰατρ. τυφλότης ἐξ ἐλλείψεως ἀμφοτέρων τῶν ὀφθαλμῶν, ἀνοφθαλμία.

ἄνοψος-ον μτγν. ὁ ἄνευ ὄψου, χωρὶς προσφάγιον : Πλούτ.Ἠθ.123 Β **ἐν τῷ νοσεῖν . . ἁπλοῦν τι καὶ ἄνοψον καὶ ἄκνισσον λαμβάνοντες.**

ἄνπαλος-ον ἐπιγρ. ὁ ἐναλλασσόμενος· τὸ οὐδ. μετὰ τῆς προθ. **κατὰ** ἐν ἐπιρρ.χρ. = κατ' ἐναλλαγήν : Ἐπιγρ. **τὰν δημοσίαν χώραν . . μὴ ἀποδόσθων . . ὥστε πετρώιαν ἔχειν τὰν πριάμενον . . ἀλλὰ κατ' ἄνπαλον μισθούντων.**

ἀνπανάμενος (ὁ) ἐπιγρ. ὁ υἱοθετημένος : Ἐπιγρ. **πάρ το ἀνπαναμένο ἐπιβαλλόντανς ἀνκορὲν τὰ κρέματα' αἱ δὲ ὁ ἀνπανάμενος ἀποείπαθθο . .**

ἄνπανσις-εως (ἡ) ἐπιγρ. ἡ υἱοθεσία, ἡ εἰσποίησις.

ἄνπαντος (ὁ) ἐπιγρ. ὁ υἱοθετῶν : Ἐπιγρ. **αἱ δὲ θάνοι ὁ ἄνπαντος γνέσια τέκνα μὲ καταλιπὰν . .**

ἀνπαιστήρ-ῆρος (ὁ) ἀναπαιστήρ, ρόπτρον : Ἐπιγρ. **εἵλετο ἀσπίδα καὶ ἀνπαιστῆρα τῷ μεγάλῳ θυρώματι.**

ἄνπερ ἐάνπερ, ἤνπερ βλ. λ.

ἀνπί ἐπιγρ. ἀντὶ **ἀμφί.**

ἀνπιμωλίω ἐπιγρ. ἀμφιμωλίω ἀμφιμάχομαι.

ἄνποτε σχόλ.εἴθε,ἄμποτε βλ.λ. : Σχόλ.Εὐρ.Ὀρ.1580.

ἀνποτέρωσε ἐπίρρ. ἐπιγρ. ἀμφοτέρωσε βλ.λ. : Ἐπιγρ. **αἲ κ' ἀνποτέρωσε ἴωντι οἱ μάρτυρες.**

ἀνρεία (ἡ) λ. πλασθεῖσα ὑπὸ Πλάτ. πρὸς ἐξήγησιν τοῦ **ἀνδρεία** : Πλάτ.Κρατ.413 C « ἐάν τις ἐξέλῃ τὸ δέλτα τοῦ ὀνόματος τῆς ἀνδρείας, αὐτὸ μηνύει τὸ ἔργον τὸ ὄνομα ἡ ἀνρεία ».

-ανς ἐν ἐπιγρ. κατάληξις αἰτ. πληθ. ἀντὶ **-ας** : Ἐπιγρ. τάνς, (τὰς) **Αἰγιναίανς, στατήρανς, κέρανς** (χεῖρας).

ἀνσατήρ Ἡσ. « βουβών, Λάκωνες ».

ἄνσατον Ἡσ. « ἄψασθαι, συνάψαι, Κρῆτες ».

ἀνσερίσασθαι Ἡσ. « τὸ μόνον πρὸς τὸ πῦρ στῆναι, Λάκωνες ».

ἀνσπάω ποι. ἀνασπῶ-άω βλ. λ.

ἄνστα ἀνστάς ποι. τ. τοῦ **ἀνίστημι** βλ.λ. ὁμοίως **ἀνστήμεναι, ἀνστήσεις, ἀνστήσων, ἀνστήτην** ποι.

ἀνστρέψειαν ποι. **ἀναστρέψειαν** βλ. λ.

ἀνσχεθέειν ἄνσχεο ποι. τύποι τοῦ **ἀνέχω.**

ἀνσχετός ποι. τ. **ἀνασχετός** βλ.

ἀνσχίσσαι ἐπιγρ. ἀνασχίσαι.

ἀντ- (κ. πρό δασέος ἀνθ-) κατ' ἔκθλιψ. ἀντὶ βλ.λ.

ἄντα (1) ἐπίρρ. ἐπ. ἀπέναντι, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, κατ' εὐθεῖαν : Ἰλ.Τ 163 **ἄντα μάχεσθαι** (ἀνὴρ πρὸς ἄνδρα), Ἰλ.Ω 630 **θεοῖσι γὰρ ἄντα ἐῴκει** (ὡμοίαζεν ἐντελῶς), Ὀδ.Χ 266 **ἄντα τιτύσκεσθαι** (σκοπεύειν κατ' εὐθεῖαν πρὸς αὐτούς)· 2) πέραν, ἀντικρύ, ἐμπρὸς εἴς τι : Ἰλ.Β 626 **Ἤλιδος ἄντα,** Ὀδ.Α 334 **ἄντα παρειάων σχομένη . . κρήδεμνα** (πρὸ τῶν παρειῶν), Ἀλκμ.35 **ἕρπει γὰρ ἄντα τῷ σιδάρῳ τὸ καλῶς κιθαρίσδεν** (ἀνθαμιλλᾶται πρὸς αὐτὸ)· 3) ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, ἐναντίον : Ἰλ.Θ 428 **Διὸς πάντα πολεμίζειν,** Ρ 166 **Αἴαντος στήμεναι ἄντα.**

ἄντα (2) δημ. προστ. ἀτένισον, παρατήρησον, κοίταξε : **ἄντα στὸ βουνό, - ἄντα κατὰ κεῖ.**

ἄντα (3) νεώτ. ζῳολ. εἶδος τοῦ ζῴου ταπίρου βλ.λ.

ἄντα (4) δημ. συνδεσμ. ὑποθετικὸς καὶ χρονικὸς ἐὰν - ὅταν, σάν, ἐν περιπτώσει καθ' ἥν : παροιμ. **ἄντα πᾶς ἴσια τὸ δρόμο δὲ φοβᾶσαι ἀπὸ τὸ νόμο, - ἄντα νὰ θέλῃ ὁ γείτω(ν) σου ἀρμάζεις τὰ παιδιά σου·** συγγεν. ὄντας βλ.λ.

ἀνταγανακτῶ-άω ἀγανακτῶ καὶ ἐγὼ κατ' ἄλλου ἀγανακτοῦντος : Εὐσεβ.Εὐαγγ.Πρ.257 C **ἐπειδὴ ἀγανακτεῖτε, φέρε καὶ ἡμεῖς ἀνταγανακτήσωμεν.**

ἀνταγάπη νεώτ. ἀνταγάπησις, ἀμοιβαία ἀγάπη.

ἀνταγάπησις (ἡ) μσν. ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη.

ἀνταγαπῶ-άω μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀγαπῶ τὸν ἀγαπῶντα με : Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.1,102,33 **καθήσει δ' ἡμῖν ἀνταγαπᾶν·** || κ.παθ. -ῶμαι : Φίλ.2,8 **ἀγαπήσαντας τὸν ἀληθῆ θεὸν καὶ ἀνταγαπηθέντας πρὸς αὐτοῦ,** Θεμίστ.4,55 D **ἐξ ἴσης ἀνταγαπώμεθα** (ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, ἀγαπιόμαστε), **- ἀνταγαπῶνται ἐκ παιδικῆς ἡλικίας.**

ἀνταγείρω μτγν. μελλ. **-ειρῶ** ἀνθαμιλλῶμαι πρός τινα ἐπὶ ἀγερμῷ (στὸ συμμάζωγμα) χρημάτων ἢ ἄλλων πραγμάτων δι' ἐπαιτείας.

ἀνταγιάντιστος-η-ο δημ. (τουρκ.) ὁ ἀνυπόφορος, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ὑπαμείνῃ, ποὺ δὲν νταγιαντιέται : **ἀνταγιάντιστος ἔγινες, - ἀνταγιάντιστα βάσανα.**

ἀνταγλαΐζομαι μτγν. ἀμοιβαίως ἀγλαΐζομαι, λαμπρύνομαι : ΨΚαλλισθ.2,26.

ἀνταγορά (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνταγοράζειν βλ.λ.

ἀνταγοράζω κ. νεώτ. ἀγοράζω τι εἰς ἀντάλλαγμα πράγματος ὅπερ ἐπώλησα : Ξεν.Ἀν.1,5,5 **ὄνους . . ἐπώλουν καὶ ἀνταγοράζοντες σῖτον ἔζων·** κ. παθ. : Δημ.930,23 **τὰ ἀνταγορασθέντα.**

ἀνταγορεύω κ. νεώτ. ἀγορεύω ἐναντίον τινός, ἀπαντῶ : Πίνδ.Π 4,156 **ἀκᾷ δ' ἀνταγόρευσεν καὶ Πελίας** (σκόλ. « ἀνταπεκρίθη »)· || ἀντιλέγω : Ἀριστφ.Βάτρ.1072 **καὶ τοὺς παράλους ἀνέπεισεν ἀνταγορεύειν τοῖς ἄρχουσι.**

ἀνταγρεύομαι ἀγρεύομαι, συλλαμβάνομαι καὶ ἐγώ : Ἀθανάσ.Τόμ.1,1055 A **θηρεύσαντες εἰς θάνατον ἀντηγρεύθησον καὶ θανάτῳ παραδίδονται.**

ἀνταγωγή (ἡ) νεώτ. νομ. ἀγωγὴ τὴν ὁποίαν ὑποβάλλει ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς κυρίας ἀγωγῆς ὁ ἐναγόμενος κατὰ τοῦ ἐνάγοντος πρὸς συνεκδίκασιν.

ἀνταγωγικός-ή-όν νεώτ. νομ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνταγωγήν : **ἀνταγωγικὸς ἰσχυρισμός, - ἀξίωσις, - ἐπιχείρημα, - ἀπαίτησις.**

ἀνταγωγικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἀνταγωγῆς βλ.λ.

ἀνταγωνία (ἡ) συμφορά· || κατὰ πληθ. ἐναντιώσεις, καταδρομαὶ τύχης : Ἐπιγρ. **ἀνταγωνίαι βίου.**

ἀνταγωνίζομαι ἀποθ. κ. νεώτ. μέλλ. **-ίσομαι** κ. **-ιοῦμαι** ἀγωνίζομαι κατά τινος, ἀντιμάχομαι, οἷον ἐν πολέμῳ : Ἡρ.5,109 **ἐς νέας ἐσβαίνειν . . Φοίνιξ, ἀνταγωνιεύμενος·** 2) κ. νεώτ. διαφιλονικῶ τι πρός τινα, ἀντιπαλαίω : Θουκ.6,72 **τοῖς πρώτοις τῶν Ἑλλήνων ἐμπειρίᾳ, ἰδιώτας ὡς εἰπεῖν χειροτέχναις, ἀνταγωνισαμένους, - ἀνταγωνίζονται διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀρχῆς·** || ἁμιλλῶμαι, προσπαθῶ νὰ ὑπερτερήσω τινὰ εἴς τι : Ξεν.ΚΠ 3,3,10 **φιλοτίμως ἔχοντες ἐν οἷς ἀντηγωνίζοντο, - ἡ ἑλληνικὴ ναυτιλία ἀνταγωνίζεται τὰς ξένας·** 3) ἀντιδρῶ πρός τινα : Ξεν.Ἀν.8,2,27 **οἱ ἀνταγωνιζόμενοί τι** (οἱ διάδικοι)· 4) ἀπολύτ. ποιοῦμαι ἀγῶνα, προβάλλω ἀξίωσιν περί τινος πράγματος : Ἀνδοκ.29,23 **οἱ ἀνταγωνιζόμενοι περὶ τῶν ἄθλων τούτων·** 5) κ. παθ. τίθεμαι, τοποθετοῦμαι πρὸς ἀγῶνα ἐναντίον τινός, προωθοῦμαι ὅπως ἀντιπαλαίσω πρός τινα : Ξεν.Οἰκ.10,12 **καὶ ὄψις δὲ ὁπόταν ἀνταγωνίζηται διακόνῳ.**

ἀνταγώνισις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἀγὼν κατά τινος : Γ.Παχυμ.Παλαιολ.128 B **οὐδὲν ἱκανὸν εἰς τὴν κατὰ τῆς ἀρρωστίας ἀνταγώνισιν ἔδοξεν.**

ἀνταγώνισμα-ατος (τό) μτγν. ἀντίστασις, ἐμπόδιον καθ' οὗ τις ἀγωνίζεται : Κλημ.Ἀλ.Στρωμ.7,839 **περιγενόμενος τῶν μεγάλων ἀνταγωνισμάτων.**

ἀνταγωνισμός (ὁ) νεώτ. τὸ ἀνταγωνίζεσθαι, τὸ εἶναί τινα ἀντίπαλον πρὸς ἄλλον, ἡ μετ' ἀγῶνος προσπάθεια ἢ ἡ ἅμιλλα μεταξὺ τῶν ἐπιδιωκόντων τὸν αὐτὸν ἢ ὅμοιον ἀντικειμενικὸν σκοπόν : **ἐμπορικός, εὐγενὴς ἀνταγωνισμός, - ἀνταγωνισμοὶ τῶν Μεγάλ. Δυνάμεων ἐν Ἀνατολῇ·** || νομ. **ἀθέμιτος ἀνταγωνισμὸς** πᾶσα πρᾶξις σκοποῦσα τὴν βλάβην οἰκονομικῆς τινος ἐπιχειρήσεως διὰ μέσων ἀθεμίτων· 2) ἰατρ. **ἀνταγωνισμὸς νόσων** θεωρία, καθ' ἣν εἰς τόπον ὅπου ἐνδημεῖ ὡρισμένη νόσος ἢ ἐπὶ πάσχοντος ἐξ ὡρισμένης νόσου δὲν δύναται νὰ ἀναπτυχθῇ ἄλλη νόσος· || ὀδοντιατρ. **ἀνταγωνισμός,** ἡ ἰδιότης τῶν γνάθων νὰ ἐκδιώκωσιν ἐκ τῶν φατνίων αὐτῶν τοὺς ὀδόντας τοὺς μὴ ἔχοντας ἀντίστοιχον ὀδόντα μεθ' οὗ νὰ ἀρθροῦνται.

ἀνταγωνιστής (ὁ) κ. νεώτ. (θηλ. **-ίστρια**) ὁ ἀνταγωνιζόμενος πρός τινα, ὁ ἀντίπαλος : Εὐρ.Τρῳ.1006 **ἔχων ἔρωτος ἀνταγωνιστὴν** (ἀντεραστήν), Ἀριστ. Πολ.8,4,7 **ἀνταγωνισταὶ τῆς παιδείας** (οἱ ἐναντίοι εἰς τὸ ἐκπαιδευτικὸν σύστημα), Πλούτ.Ἀλεξ.4 **εἴ γε, ἔφη, βασιλεῖς ἔμελλεν ἕξειν ἀνταγωνιστάς, - οἱ ἀνταγωνισταὶ ἐν τῇ πολιτικῇ·** || ὁ ἐντόνως ἀντιπράττων κατά τινος : Δημ.Φιλιππ.(2) 134,19 **τούτου δ' ἀνταγωνιστὰς μόνους ὑπείληφεν ἡμᾶς.**

ἀνταγωνιστικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀνταγωνισμὸν βλ.λ. : Πολυδ.3,141 **ἀνταγωνιστικὸν ἐλατήριον·** || ὁ ἐξουδετερῶν τὴν ἐπίδρασιν ἄλλου : **ἀνταγωνιστικὰ φάρμακα** (τὰ ἀντίδοτα).

ἀνταγωνιστικῶς ἐπίρ.νεώτ. δι' ἀνταγωνισμοῦ βλ.λ.

ἀνταγώνιστος-ον μτγν. (ὀμφ.) ἀντίπαλος.

ἀνταγωνιστῶ-έω εἶμαι, γίνομαι ἀνταγωνιστής, ἀντίπαλος, ἀναλαμβάνω ἀγῶνα ἐναντίον ἄλλου ἀγωνιζομένου πρός με : Ἀριστλ.Ῥητ.3,15 **ὁ Διομήδης τὸν Ὀδυσσέα προείλετο διὰ τὸ μὴ μόνον ἀνταγωνιστεῖν.**

ἀνταγωνίστως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἀνταγωνισμοῦ : Πολυδ.1,157.

ἀντάδελφος (ὁ) ἀδελφοῦ θέσιν ἔχων, ἰσάδελφος.

ἀνταδίκημα-ατος (τό) νεώτ. ἀντίποινον ἀντεκδίκησις, ἀδίκημα πρὸς τιμωρίαν ἄλλου ἀδικήματος.

ἀνταδικῶ-έω κ. νεώτ. ἀδικῶ καὶ ἐγὼ πρὸς ἐκδίκησιν, ἀνταποδίδω ἀδίκημα ἢ ἀδικίαν : Πλάτ. Θεαίτ.173 A **ἐπὶ τὸ ψεῦδος τε καὶ τὸ ἀλλήλους ἀνταδικεῖν τρεπόμενοι.**

ἀντᾴδω ᾄδω καὶ ἐγὼ εἰς ἀπόκρισίν τινος ᾄδοντος, ἀπαντῶ εἰς τὴν φωνὴν ἄλλου : Ἀριστλ. ΖΙ 9,8,B **ἐπὶ δὲ τὸν θηρευτὴν πέρδικα ὠθεῖται τῶν ἀγρίων ὁ ἡγεμὼν ἀντᾴσας ὡς μαχούμενος,** Θεμίστ.Λογ.4,54 A **ἀντᾳσόμεθα τοῖς Ἰταλιώταις ὑμνοποιοῖς·** 2) ἀντιφθέγγομαι, προβάλλω ἀντίρρησιν : Ἀριστλ.Ἐκκλησ.887 **ἐγὼ δ' ἢν τοῦτο δρᾷς ἀντᾴσομαι·** 3) ποθ. ὑφίσταμαι ἀντίρρη-

σιν : Πολυδ.Δ'.112 **στροφῇ ἀντᾳσθῆναι·** ‖ 'Ησ. « ἀντᾴδεται, ἐναντιοῦται ».
ἀνταείρομαι μεσ. ἀνταίρομαι πρὸς ἀγῶνα κατ' ἄλλου, σηκώνω ἐπάνω τὰς χεῖρας κατ' αὐτοῦ ἢ σηκώνομαι ἐναντίον του : 'Ηρ.3,144 **ἀνταείρεταί σφι χεῖρας,** αὐτ. 8.140 α' **τί μαίνεσθε πόλεμον βασιλέϊ ἀνταειρόμενοι ;**
ἀντάεις δωρ. ἀντὶ ἀντήεις.
ἄνταθλος-ον ἀνταγωνιστής, ἀντίπαλος ἐπὶ ἄθλῳ : Μελέαγρ.ΑΠ 12,68,4 **τί δέ μοι τὸν ἐπουρανίων βασιλῆα ἄνταθλον νίκης τῆς ἐν ἔρωτι λαβεῖν ;**
ἀνταιδέομαι-έομαι αἰδοῦμαι καὶ ἐγώ, σέβομαι ἐκεῖνον ὅστις μὲ σέβεται : Ξεν.Κ.Π.8,1,28 **γυναῖκας αἰδουμένας ἀνταιδεῖσθαι ἐθέλουσι.**
ἀνταίνω δημ. συνηθέστ. νταίνω, μελλ. **ἀντέσω,** ἀορ. **ἄντησα, ἄνταισα** κ. **ἔνταισα,** μτχ. παθ. **ἀντημένος** κ. νταιμένος [παρὰ τὸ ἀντάω κ. συνηθέστ. **ἀπαντάω, ἀπανταίνω**] ἐντυγχάνω προσώπῳ τινὶ ἢ πράγματι, συντυχαίνω, ἰδ. κ. μοιραίως συνδέομαι πρός τινα ἢ ἐμπλέκομαι (νταίνω) εἴς τι : παροιμ. **ἄνταισες μὲ παλαβό, καλά σου ξεμπερδέματα, - εὐχὴ νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ μὴν ἀντα ίσῃς κακὸ** (ὡς ἐν Σοφ.ΟΚ 1445 θεαῖς ἀρῶμαι μήποτ' ἀντῆσαι κακῶν), - Σαρρ.'Ανεκδ.ΛΗ **ἄντησε κακὸ ἀερικὸ στὸ δρόμο καὶ πάρθηκε,** φρ. **ἄνταισε καλὸν ἄντρα** ἢ γυναῖκα (ηὐτύχησεν εἰς τὸν γάμον), - **κάπου ἄνταισε ἡ γυναῖκα** (βίᾳ ἠσέλγησέ τις ἐπ' αὐτῆς) βλ.κ.**νταίνω, μπλέκω·** 2) σπαν. ἐν τῇ σημ. ἀνθίσταμαι, ἀντιτίθεμαι, ἀνταγωνίζομαι.
ἀνταῖος-α-ον ὁ κατ' εὐθεῖαν ἐναντίος, ὁ εὐθέως ἐξ ἀντιθέτου : Σοφ.'Αντ.1308 **τί μ' οὐκ ἀνταίαν ἔπαισεν** (δηλ. **πληγήν**)· 2) ὁ ἐναντίος τινί, ἐχθρικός, ἰδ. κ. μισητός : Αἰσχ.Χο.588 **κνωδάλων ἀνταίων βροτοῖσι·** σχόλ. 'Ερωτιαν. « ὑπ' ἀνταίης, ὑπὸ τῆς αἰσχρᾶς (ἰδ.γρ. ἐχθρᾶς) ἐξ ἐναντίας πολεμούσης »· 3) ὁ ἔναντι ὤν, τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ ἐξιλεώσῃ, εὐλιτάνευτος : 'Απολλ.Ροδ.Α 1141 **ἀνταίη δαίμων,** 'Ορφ.'Υμν.41,1 **ἀνταίη βασίλεια.**
ἀνταίρω κ. μτγν. κ. μσν. μέλλ. -αρῶ, ἀόρ. **-ῆρα** ἐγείρω, σηκώνω τι ἐναντίον τινός : ΑΠ 7,139 **χεῖρας ἀντῆρεν Δαναῶν παισίν,** Πολύβ.5,7,8 **μηδέποτε Καρχηδονίους Ρωμαίοις . . ἀντᾶραι πόλεμον,** Νικήτ.Χων. Σάθ.1,125 **τὸν πρὸ βραχέος χεῖρας ἀνταίροντα·** ‖ -ομαι μέσ. : Θουκ.1,53 **ἐμποδὼν ἵστασθε ὅπλα ἀνταιρόμενοι·** 2) ἀμτβ. ἐγείρομαι ἐναντίον τινός, ἀνθίσταμαι : Πλάτ.Εὐθύδ.172 Α **ὥστε μηδ' ἂν ἕνα αὐτοῖς ἀντᾶραι,** Πλούτ.Πύρρ.15 **ῥώμῃ τῆς ψυχῆς ἀνταίροντα πρὸς τὴν ἀπορίαν·** ‖ κ. μέσ. : Λουκ.ΖΤραγ.34 **δῆλος γοῦν ἐστιν οὐδὲ ἀντάρασθαι τῷ Δάμισι δυνησόμενος·** 3) μσν. ἐπαναστατῶ ἐναντίον ἀρχῆς : 'Ιω.Μαλ.385,9 **ἐν τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἀντῆρεν ὁ πατρίκιος 'Ιλλοῦς·** 4) ἐπὶ ὑψωμάτων χώρας τινός, ὑψοῦμαι, παραλλήλως ἢ ἔναντι : Στράβ.2,1,2 **τὰ τῆς 'Ινδικῆς ἄκρα . . ἀνταίρειν τοῖς κατὰ Μερόην τόποις,** Πλούτ.Αἰμ.6 **τὰ πρὸς τὴν Λιβύην ἀνταίροντα.**
ἀνταισθάνομαι νεώτ. ἐξ ἀντιθέτου, ἀμοιβαίως, ὁμοίως καὶ ἐγὼ αἰσθάνομαι.
ἀνταισχύνομαι μτγν. κ. νεώτ. αἰσχύνομαι καὶ ἐγώ : 'Αχιλλ.Τάτ.4,8 **ἀντῃσχύνετό με βλέπειν.**
ἀνταίτημα (τό) νεώτ. αἴτημα ἀπευθυνόμενον εἰς αἰτήσαντα.
ἀνταίτησις-εως (ἡ) νεώτ. αἴτησις (ἀξίωσις) ὑποβαλλομένη ὑπὸ τοῦ πρὸς ὃν ἀπηυθύνθη αἴτησις δόσεώς τινος ἢ παροχῆς.
ἀνταιτίασις-εως (ἡ) νεώτ. αἰτίασις, μομφή, κατηγορία προβαλλομένη ἐναντίον γενομένης αἰτιάσεως· ‖ **ἀνταιτιάσεις** = ἀμοιβαῖαι αἰτιάσεις.
ἀνταίτιος-ον μτγν. ἀμοιβαίως, ἐπίσης ἀξιόμεμπτος, ἔνοχος : Κλήμ.'Αλ.932 **ἀντιπληγεὶς δὲ ὑπ' αὐτοῦ θανασίμως ἔσχεν αὐτὸν ἀνταίτιον.**
ἀνταιτιῶμαι-άομαι μτγν. κ. νεώτ. προβάλλω αἰτίασιν κατ' ἄλλου αἰτιαθέντος ἐμέ, ἀνταποδίδω, ἀντεπιρρίπτω κατηγορίαν.
ἀνταιτῶ-έω κ. νεώτ. αἰτῶ ὡς ἀντάλλαγμα : Θουκ.4,19 **διδόντες μὲν εἰρήνην καὶ ξυμμαχίαν . . ἀνταιτοῦντες δὲ τοὺς ἐκ τῆς νήσου ἄνδρας·** ‖ μτγν. ἀξιῶ ὡς ἀντάλλαγμα, διεκδικῶ : Δίων Κ 40,53 **ἀνταιτήσας τῷ τε Μίλωνι καὶ τῷ Σκιπίωνι τὴν ὑπατείαν.**
ἀνταιχμαλωτεύω μτγν. αἰχμαλωτίζω καὶ ἐγώ : 'Ισίδωρ.Πηλ.'Επ.103.
ἀνταιχμαλωτίζω μτγν. ἐκκλ. κ. νεώτ. αἰχμαλωτίζω καὶ ἐγώ : Καισάρ.287.
ἀνταιωροῦμαι-έομαι μτγν. αἰωροῦμαι ἀμοιβαίως : Πλωτῖν.6,5,11.
ἀντακαῖος (ὁ) κ. νεώτ. ζωολ. εἶδος μεγάλου ἰχθύος ταυτιζομένου πρὸς τὸν **ἀκιπήσιον τὸν κοινὸν** ἢ **ὀξύρρυγχον** βλ.λ., δημ. **ξυρρύχι** ἢ **στουρόνι** : 'Ηρ.4,53 **κήτεα μεγάλα ἀνάκανθα, τὰ ἀντακαίους καλέουσι, παρέχεται εἰς ταρίχευσιν·** ‖ κ. ἐπίθ. : 'Αντιφάν.183 **ἀντακαῖον τάριχος** (χαβιάρι).
ἀντάκανθα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος θαμνωδῶν φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἐρυθροδανοειδῶν.**
ἀντακανθόσπερμα (τά) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **ἠριγεριδῶν** φυόμενον ἐν Μεξικῷ.
ἀντακάς 'Ησ. « σήμερον »· πρβλ. **ἀνταλλές.**
ἀντακές 'Ησ. « σημεῖον ».
ἀντακιδεύς-έως νεώτ. ὁ ἰχθὺς ὀξύρρυγχος βλ.λ.
ἀντακίς-ίδος νεώτ. ζωολ. εἶδος τοῦ ἰχθύος ἀντακαίου, ἡ μουρούνα.
ἀντακολούθησις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἀντακολουθεῖν βλ.λ. : Συνέσ.49 D **διὰ τὴν ἀναγκαίαν ἀντακολούθησιν.**
ἀντακολουθία (ἡ) μτγν. ἡ συνοδεία, τὸ ἀντακολουθεῖν, ἄ. **ἀντακολούθησις** : Κλήμ.'Αλ.Στρωμ.2. 436 **γνωστὴ ἡ πίστις θείᾳ τινὶ ἀντακολουθίᾳ.**
ἀντακόλουθος-ον μσν. ὅστις ἀντακολουθεῖ βλ.λ. : Εὐστρ. **εἰς** 'Αριστλ.ΗΝικ.311,18 **τὸ ἀντακόλουθον ἀλλήλαις.**
ἀντακολουθῶ-έω μτγν. ἀκολουθῶ ἀμοιβαίως, συνέπομαι : Χρύσιππ.Πλουτ.'Ηθ.1046 Ε **τὰς δ' ἀρετάς φασιν ἀντακολουθεῖν ἀλλήλαις** (ὅτι ἀκολουθοῦν ἡ μία τὴν ἄλλην).
ἀντακοντίζω μτγν. κ. νεώτ. ἀκοντίζω καὶ ἐγώ, ρίπτω, βάλλω καὶ ἐγὼ ἐξ ἀντιθέτου : Δίων Κ 59,28 **ὁπότε κεραυνὸς καταπέσοι λίθον ἀντηκόντιζεν.**
ἀντακούω μέλλ. -ούσομαι ἀκούω ἀμοιβαίως εἰς ἀπάντησιν τῶν λόγων μου : Σοφ.ΟΤ 544 **ἀντὶ τῶν εἰρημένων ἴσ' ἀντάκουσον,** Εὐρ.'Ηρ.1014 **ἃ γ' εἶπας ἀντήκουσας·** 2) ἀμτβ. δίδω καὶ ἐγὼ ἀκρόασιν, ἐπίσης προσέχω : Αἰσχ.Εὐμ.198 **ἄναξ 'Απολλον, ἀντάκουσον ἐν μέρει,** Ξεν.'Αν.2,5,17 **ὡς δ' ἂν μάθῃς . . ἀντάκουσον.**
ἀντακρεῖν Φώτ. « ἐξαρκεῖν ».
ἀντακροῶμαι-άομαι ἀκροῶμαι καὶ ἐγώ : 'Αριστοφ.Λυσ.527 **ἢν οὖν ἡμῶν χρηστὰ λεγουσῶν ἐθελήσητ' ἀντακροᾶσθαι.**
ἀντακρωτήριον (τό) μτγν. ἀκρωτήριον ἀπέναντι ἄλλου ἀκρωτηρίου κείμενον : Στράβ.6,1,1 **τῆς δὲ νήσου πρόκειται τὸ ἀντακρωτήριον.**
ἀνταλαζονεύομαι μσν. ἀλαζονεύομαι καὶ ἐγὼ ἐπίσης : Εὐστ.590,11.
ἀνταλαλάζω κ. νεώτ. ἐπὶ ἤχους, ἀντηχῶ, ἀντιλαλῶ : Αἰσχ.Περσ.390 **ὄρθιον δ' ἅμα ἀντηλάλαζε νησιώτιδος πέτρας ἠχώ.**
ἀνταλγικός-ή-όν ἀντιαλγικός βλ. λ.
ἀνταληγεῖς (ἄνεμοι) νεώτ. ρεύματα ἀνέμου σχηματιζόμενα ἐκ τῆς φύξεως ἀνωτέρων στρωμάτων ἀέρος τῆς ἰσημερινῆς ζώνης καὶ ἐκχυνόμενα πρὸς τοὺς πόλους, ἄ. **ἄνεμοι ἐπιστροφῆς.**
ἀνταληγής-ές νεώτ. εὐχρ. πληθ. ἀνταληγεῖς βλ.λ.
ἀνταληθεύω ἀληθεύω καὶ ἐγὼ ἐξ ἀντιθέτου, εἶμαι καὶ ἐγὼ ἐξ ἀντιθέτου ἀληθής.

ἀνταλής (ὁ) (τουρκ.) νησιώτης, ἰδίως ὁ ἐξ ἐγγὺς τῇ στερεᾷ νήσων καὶ εἰδ. τῶν ἐν τῇ Προποντίδι.

ἀνταλλαγή (ἡ) Γλωσσ. μσν. νεώτ. δημ. κ. **ἀνταλλαή** ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνταλλάσσειν, ἤτοι ἐκ συμφωνίας λαμβάνειν τι ἀντὶ ἄλλου δοθέντος· κατὰ νομ. ὁρισμὸν ἡ παροχὴ πράγματος ἀντὶ ἄλλου πράγματος· γεν. ἡ λῆψις ἐπὶ δόσει : Θεοφ.Εἰσηγ. 2,6,127 **ἀπὸ περμαυτατίονος ἤτοι ἀνταλλαγῆς, - ἀνταλλαγὴ κτημάτων, - αἰχμαλώτων, - περιουσιῶν, - ἀνταλλαγὴ εἰς εἶδος, - κάναμε ἀνταλλαγὴ τ' ἄλογό μου μὲ τὸ μουλάρι του·** ‖ νεώτ. κ. δημ. **ἀνταλλαγὴ προϊόντων** (ἡ ἐκ συμβάσεως ἀμοιβαία ἑκατέρωθεν παροχὴ προϊόντων ἰσοτίμου ἀξίας, ἤτοι ἡ διὰ προϊόντων πληρωμὴ ἀγοραζομένων προϊόντων)· ‖ νεώτ. κ. δημ. διεθν. δικ. **ἀνταλλαγὴ πληθυσμῶν** (ἡ δυνάμει συνθήκης δύο κρατῶν ἐκ τοῦ ἑνὸς ὑποχρεωτικὴ μετοικεσία εἰς τὸ ἕτερον τῶν εἰς τοῦτο κατ' ἐθνότητα ἀνηκόντων πληθυσμῶν καὶ τἀνάπαλιν)· ‖ νεώτ. φυσιολ. **ἀνταλλαγὴ τῆς ὕλης** τὸ φαινόμενον τῆς διαρκοῦς ἀποσυνθέσεως καὶ ἀναγεννήσεως τῶν κυττάρων τῶν ζώντων ὀργανισμῶν διὰ τῆς λειτουργίας τῆς θρέψεως· καὶ εἰδ. ἡ ἐν τοῖς ζωϊκοῖς ὀργανισμοῖς ἀντικατάστασις τῶν ἀναλισκομένων οὐσιῶν ὑπὸ τῶν ἔξωθεν προσλαμβανομένων θρεπτικῶν ὑλῶν· 2) νεώτ. συνεκδ. ἡ κατ' ἐναλλαγήν, κατ' ἀμοιβαιότητα πρᾶξις : **ἀνταλλαγὴ ἐπισκέψεων, - φιλοφρονήσεων, - διαπιστευτηρίων·** 3) μτφ. νεώτ. κ. δημ. πνευματικὴ ἐπικοινωνία κατ' ἰσοτιμίαν τῶν ἐπικοινωνούντων γινομένη : **ἀνταλλαγὴ ἰδεῶν, - σκέψεων, - γνωμῶν·** 4) νεώτ. κ. δημ. κατ' ἐπέκτ. ἀντικατάστασις φθαρέντος πράγματος δι' ὁμοίου αὐτῷ· 5) νεώτ. κ. δημ. κ. ἁπλῶς ἡ ἀμοιβαία δόσις : **ἀνταλλαγὴ δώρων.**

ἀντάλλαγμα-ατος (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ δι' ἀνταλλαγῆς βλ.λ. διδόμενον ἢ λαμβανόμενον : Εὐρ. Ὀρ.1157 **ἀντάλλαγμα γενναίου φίλου·** 2) συνεκδ. τὸ λύτρον : ΚΔ Ματθ.16,26 **τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ·** 3) νεώτ. γεν. τὸ ἀντίτιμον τοῦ διδομένου ἢ λαμβανομένου, ἡ ἀνταμοιβή, ἡ ὑλικὴ ἢ καὶ ἠθικὴ τοιαύτη : **ἀντάλλαγμα ὑπηρεσιῶν, - τῆς ἀνοχῆς, - τῆς παρασχεθείσης βοηθείας.**

ἀνταλλαγματικός-ή-όν νεώτ. ὁ σημαίνων ἀνταλλαγήν, ὅρος γραμματικός : **ἀνταλλαγματικὰ ῥήματα** π.χ. **πωλῶ, ὠνοῦμαι, ἀλλάσσω** κ.τ.τ.

ἀντάλλαγος-ον μτγν. ὁ δοθεὶς ἢ διδόμενος ἐπ' ἀνταλλαγῇ : Μένανδρ.Κανηφ.16 **ἐδεῖτο χρῆσαι τὴν σεαυτῆς θυγατέρα ἀντάλλαγον·** Σουΐδ. «ἀντάλλαγον καλοῦσι τὸν ἀντὶ ἄλλου ἠλλαγμένον».

ἀνταλλάζω δημ. ἀόρ. **ἀντάλλαξα,** παθ. **ἀνταλλάχτηκα,** μτχ. **ἀνταλλαγμένος,** ἀνταλλάσσω βλ.λ.

ἀνταλλακτήριος-ον νεώτ. ὁ χρησιμεύων διὰ τὴν ἀνταλλαγήν : **ἀνταλλακτήρια πλοῖα** (διεθν. **navires de cartel**) τὰ χρησιμοποιούμενα διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν αἰχμαλώτων ἢ τὴν διαβίβασιν προτάσεων ἀνακωχῆς ἐν καιρῷ πολέμου· ‖ **ἀνταλλακτήρια ταχυδρομικὰ** γραφεῖα τὰ δεχόμενα ταχυδρομικὰ δέματα πρὸς μεταβίβασιν.

ἀνταλλακτικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀνταλλαγήν, πρὸς ἀντικατάστασιν ὁμοίου αὐτῷ : **ἀνταλλακτικὰ εἴδη ἢ τεμάχια** (τὰ συναρτήματα τὰ ἀντικαθιστῶντα φθαρέντα μέρη οἷον μηχανῆς, ὅπλου κτλ.)· 2) ὁ διδόμενος εἰς ἀντάλλαγμα· 3) ὁ βασιζόμενος ἐπὶ τῆς ἀμοιβαίας ἀνταλλαγῆς : **ἀνταλλακτικὸν ἐμπόριον, - ἀνταλλακτικὴ σύμβασις** (ἡ συνομολογοῦσα τὴν δι' ἀνταλλαγῆς προϊόντων ἀγοραπωλησίαν).

ἀνταλλακτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνταλλακτικὸν βλ. λ.

ἀντάλλακτος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἴσην ἀξίαν πρός τινα καὶ δυνάμενος νὰ ἀνταλλαχθῇ μὲ αὐτόν : Πορφ.Κατ.1,51 **οὐκ ἀντάλλακτος πρὸς τὰς συνακολουθούσας ὀχλήσεις.**

ἀνταλλάξιμος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀνταλλαγῇ· ‖ εἰδ. πρόσωπον ὑπαγόμενον εἰς τὰς διατάξεις τῶν συμβάσεων ἀνταλλαγῆς πληθυσμῶν· ‖ εἰδ. **ἀνταλλάξιμα κτήματα** τὰ τῶν Τούρκων ἐν Ἑλλάδι ἢ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἐν Τουρκίᾳ, ὑπαγόμενα εἰς τὴν σύμβασιν ἀνταλλαγῆς· 2) τὸ οὐδ. **ἀνταλλάξιμα** (τά) αἱ ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους δοθεῖσαι ὁμολογίαι ἀποζημιώσεως εἰς ἀνταλλαξίμους πρόσφυγας διὰ τὰς ἐν Τουρκίᾳ ἀπολειφθείσας περιουσίας αὐτῶν.

ἀνταλλάσσω κ. νεώτ. δημ. **ἀνταλλάζω,** μέλλ. **-άξομαι,** ἀορ -ηξάμην, ἀορ. δημ. **ἀντάλλαξα** κ. παθ. **ἀνταλλάχτηκα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἀνταλλαγμένος** δίδων τι λαμβάνω ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο, κάμνω ἀνταλλαγήν, ἀλλαξιά : Εὐρ.Τρῳ.351 **δάκρυά τ' ἀνταλλάσσετε τοῖς τῆσδε μέλεσι,** Πολυβ.Γ 113 **τὴν ψυχὴν ἂν ἀνταλλάξας τοῦ χρυσίου,** δημ. **ἀνταλλάσσω ἀρραβῶνα, - δῶρα, - θέσιν, - κτῆμα, - αἰχμαλώτους·** 2) νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. ποιῶ τι ὑπὸ ἄλλου ὁμοίως πραττόμενον, ἀμοιβαδόν τινι δρῶ : **ἀνταλλάσσω ἐπισκέψεις, - τηλεγραφήματα, ἀντάλλαξαν κάμποσες βρισιὲς μεταξύ τους·** 3) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἐπὶ ἰδεῶν, γνωμῶν, προθέσεων κτλ. ἀμοιβαίως ἀνακοινῶ : **ἀντηλλάξαμεν τὰς σκέψεις μας·** 4) **ἀνταλλάσσομαι** μέσ. λαμβάνω δι' ἐμαυτόν τι εἰς ἀντικατάστασιν ἄλλου τινὸς ὅπερ εἶχον, στέργω, δέχομαί τι ὡς ἀντάλλαγμα, ὡς ἀντισήκωμα, δθ. κ. προτιμῶ : Αἰσχ.Χο.133 **ἄνδρα δ' ἀντηλλάξατο Αἴγισθον,** Εὐρ.Ἑλ.1088 **πέπλων τε λευκῶν μέλανας ἀνταλλάξομαι·** 5) ὁμ. μέσ. ποιοῦμαι ἀλλαγήν, ἀντικαθιστῶ τι δι' ἄλλου : Πλάτ. Θεαίτ.189 C **ὅταν τίς τι τῶν ὄντων ἄλλο αὖ τῶν ὄντων ἀνταλλαξάμενος τῇ διανοίᾳ·** 6) λαμβάνω, ὑφίσταμαι κακόν τι οἱονεὶ ὡς ἀντάλλαγμα πράξεώς μου : Εὐρ.Φοιν.1633 **ὃς ἂν νεκρὸν τόνδ' ἢ καταστέφων ἁλῷ ἢ γῇ καλύπτων θάνατον ἀνταλλάξεται·** 7) παθ. ὑφίσταμαι ἀλλαγὴν μὲ ἄλλο, δθ. γίνομαι ἀντὶ ἄλλου, ἀποβαίνω ἀλλοῖος : Θουκ. 4,14 **ἐγένετό τε θόρυβος μέγας καὶ ἀντηλλαγμένος τοῦ ἑκατέρου τρόπου·** 8) νεώτ. κ. δημ. ὑπόκειμαι εἰς ἀνταλλαγήν, γίνομαι ἀντικείμενον ἀνταλλαγῆς : **ἀντηλλάγησαν οἱ πληθυσμοί, - ἀνταλλάσσονται τὰ προϊόντα τῶν δύο χωρῶν** ‖ δημ. κ. εἶμαι δεκτικὸς ἀνταλλαγῆς.

ἀνταλλές Ἡσ.«ταύτης τῆς ἡμέρας» πρβλ.ἀντακάς.

ἄνταλλος-ον ὁ ἀντηλλαγμένος : Σχόλ.Δημ.342 Η.

ἀντάμα ἐπίρρ. μσν. κ. δημ. ὁμοῦ, μαζί, ἀπὸ κοινοῦ, ὁμάδι : Χρον.Μωρ.50,32 **ἐγλύτωσα τὸν θάνατον μὲ ἄλλους δύο ἀντάμα,** δ.τραγ. **ἀντάμα τρῶν καὶ πίνουνε καὶ γλυκοκουβεντιάζουν,** Βαλαωρ.36 **ἀντάμα ἐπέσανε μάνα, παιδί, - τοὺς ἔμασε ὅλους ἀντάμα** (συνήγαγεν ἐπὶ τὸ αὐτό).

ἀνταμείβω μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. παρ' ἀρχ. μ. ὁ παθ. τ. **ἀνταμείβομαι** κ. ἐν μεσ. σημ. ἀνταλλάσσω πρᾶγμά τι μὲ ἄλλα : Ἀρχίλ.74,7 **μηδ' ὅταν δελφῖσι θῆρες ἀνταμείψωνται νομὸν ἐνάλιον·** 2) ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ : Ἡρ.9,79 **ὁ δ' ἀνταμείβετο τοῖσδε,** Εὐρ.Ἀνδρ.154 **ὑμᾶς.. τοῖσδ' ἀνταμείβομαι λόγοις,** Φιλ.230 **ἀνταμείψασθε·** 3) μετ' αἰτ. ἀνταποδίδω τινὶ τὸ ὅμοιον : αὐτ.65 **τὸν κακῶς με δρῶντα δεινοῖσ' ἀνταμείβεσθαι κακοῖς,** Ἀριστφ.Θεσμ.223 **ἀθέοις ἔργοις ἀνταμειψόμεσθά σ'.. ἀντὶ τῶνδε·** ‖ γλωσσ. κ. νεώτ. κ. δημ. -ομαι ἐν ᾗ σημ. τὸ ἁπλοῦν ἀμείβομαι· 4) μσν. νεώτ. κ. δημ. εἰς τὸν ἐνεργ. τ. δίδω εἴς τινα ἀμοιβὴν δι' ὅ,τι μοὶ παρέσχε, οἷον ὑπηρεσίαν, ἐργασίαν, εὐεργεσίαν, συμβουλὴν κτλ., τοῦ πληρώνω : Αραβ.Μυθ.1,178 **μὲ ἀντήμειψε μὲ ἄλλα δῶρα ἀσυγκρίτως πολύτιμα, - θὰ σὲ ἀνταμείψω διὰ τὰς ὑπηρεσίας σου.**

ἀνταμειπτικός-ή-όν νεώτ. ὁ διδόμενος εἰς

ἀντάμειψιν βλ. λ., εἰς ἀνταμοιβήν, εἰς ἀποζημίωσιν· || ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὁ ἰδιάζων εἰς ἀντάμειψιν· || ὁ κατάλληλος ἢ ὁ ἐπαρκὴς εἰς ἀντάμειψιν.

ἀντάμειψις-εως (ἡ) μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνταμείβειν βλ. λ., ἡ ἀνταμοιβή, Ἡσ. «ἀνταπόδοσις» : ΠΔ Ψαλμ.112 **τοῦ ποιῆσαι τὰ δικαιώματά σου εἰς ἀντάμειψιν**, Ἀραβ.Μυθ. 3,31 ἐπιθυμῶ **νὰ σοῦ κάμω τὴν ἀντάμειψιν.**

ἀνταμελῶ-έω μτγν. μέλλ. παθ. **-μεληθήσομαι** ἀμελῶ καὶ ἐγώ : Φίλ.2,275.

ἀντάμη ἐπίρρ. δημ. ἀντάμα βλ. λ. : Ἐρωτόκρ. Δ 298 **τῆς μιλεῖ κόρης καὶ μάνν' ἀντάμη.**

ἀντάμης (ὁ) πληθ. -ισσα, οὐδ. -ικο (τουρκ.) ὁ εὐθὺς καὶ θαρραλέος, ὁ γενναῖος, παλληκαρᾶς : **εἰς ὅλα του εἶναι ἀντάμης·** 2) κατ' ἐπέκτ. ὁ πρὸς ἐπίδειξιν καὶ προκλητικῶς φίλερις.

ἀντάμικα ἐπίρρ. δημ. (τουρκ.) θαρραλέως, παλληκαρήσια : **φέρθηκε ἀντάμικα.**

ἀνταμικά ἐπίρρ. δημ. (ἀντάμα) ἀπὸ κοινοῦ, συνεταιρικῶς, ἐν κοινοπραξίᾳ.

ἀντάμικος-η-ο δημ. ὁ ἀναφερόμενος, ὁ ἰδιάζων εἰς ἀντάμην βλ. λ. : **ἀντάμικα καμώματα.**

ἀνταμικός-ή-ό δημ. (ἀντάμα) ὁ κοινὸς εἰς δύο ἢ περισσοτέρους, συνεταιρικός, μεσιακός : παροιμ. **τὸ ἀνταμικὸ τὸ βόδι τὸ τρώει ὁ λύκος** (ἥκιστα ἐπιμελείας τυγχάνει τὸ πολλοῖς κοινόν).

ἀνταμιλλᾶσθαι Ἡσ. «ἀντερίζειν».

ἀνταμοιβαῖος μτγν.γραμμ. μετρικὸς ποὺς ἐκ δύο βραχειῶν, δύο μακρῶν καὶ βραχείας : Διομ.1,481 Κ.

ἀνταμοιβή κ. μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀνταλλαγή : Ἡράκλειτ.90 **πυρὸς ἀνταμοιβὴ τὰ πάντα καὶ πῦρ ἁπάντων·** 2) μτγν. μσν. νεώτ. κ. δημ. ἀνταπόδοσις, παροχὴ ἀμοιβῆς, διὰ παρασχεθεῖσαν ὑπηρεσίαν, πληρωμή : Ἰω.Χρυσ.Ζ 3,357 **καὶ οὐδὲν ἐπὶ μισθῷ πράττοντες, οὐδὲ ἀντιδόσει καὶ ἀνταμοιβῇ**, Ἀραβ.Μυθ.1,49 αὐτὴ εἶναι **ἡ ἀνταμοιβὴ τῆς ἐνεργείας, - ἐπ' ἀνταμοιβῇ·** || μσν.κ. προσφορά, εἰσφορά : Χρον.Μωρ.9,26 **νὰ κάμωμεν ἀνταμοιβὴ κόντρα εἰς τὸν ἐχθρόν μας.**

ἀνταμοίβομαι ἀντὶ ἀνταμείβομαι : Πάπ. **ὠφελοῦμέν σε ἀνταμοιβόμενοι κατὰ τὸ ἔργον σου.**

ἀντάμοιβον (τὸ) μτγν. ἡ ἀντάμειψις, ἀνταπόδοσις, ἀντιμισθία : Πάπ. **ὁ θεὸς ἀντὶ τῶν πόνων ἀμείψηται αὐτῷ..τὰ ἀντάμοιβα μυριανταπλασίως.**

ἀντάμυνα (ἡ) μσν. ἄμυνα ἐναντίον τινός.

ἀνταμύνομαι κ. νεώτ. προβάλλω κατ' ἐπιτεθέντος μοι ἀντίστασιν, ὑπερασπίζω ἐμαυτὸν ἐναντίον ἄλλου : Θουκ.4,19 **οὐκ ἦν ἀνταμυνόμενός τις καὶ ἐπικρατήσας·** 2) ἀποδίδω εἴς τινα τὰ ἴσα, ἀντεκδικοῦμαι : Σοφ.Ἀντ.643 **ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται κακοῖς.**

ἀνταμφοδῶ-έω μτγν. ἀποτυγχάνω εἰς τὴν συνάντησιν προσώπου πρὸς ὃ κατηυθυνόμην : Παπ. **μήπως ἀνταμφοδήσῃς ἡμῖν.**

ἀντάμωμα (τὸ) δημ. συνάντησις, ἀντάμωση· 2) σύμμειξις, σύνθεσις, σμίξη, ἐπὶ πραγμάτων.

ἀνταμώνω δημ. (ἀντάμα) ἀόρ. **ἀντάμωσα** κ.μεσ. **ἀνταμώνομαι**, ἀόρ. **ἀνταμώθηκα**, μτχ. **ἀνταμωμένος** ἐντυγχάνω, συναντῶ τινά, συντυχαίνω κάποιον : **τὸν ἀντάμωσα στὸ τράμ, - πῆγε χθὲς καὶ τὸν ἀντάμωσε·** || κ. μεσ. **ἀνταμωνόμαστε στὸ καφενεῖο, - ἀνταμώθηκαν καὶ τὰ εἶπαν**, φρ. **σὰν ἀνταμωθοῦμε** (ἢ **ἀνταμώσουμε**) **μὲ τὸ καλό·** || κ. μτφ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς πράγματα ἢ περιστάσεις, ἰδίως ἐν κακῇ συνεκδοχῇ : παροιμ. **φουρτοῦνα μᾶς ἀντάμωσε κι ἄι Νικόλα βόηθα** (ἐπὶ δεινῆς περιπετείας), **- ἀντάμωσε ὁ κακὸς καιρὸς μὲ τὸν ἀσβολωμένο** (ἐπὶ συρροῆς ἀντιξόων περιστάσεων), **- τσχιὰ πάει ἡ φτώχια κι ἀνταμώνει τὴν ἀρρώστια·** 2) μτβ. συνδέω, συνάπτω, συμμιγνύω πρᾶγμα πρὸς ἄλλο : **ἀντάμωσε τὰ δυὸ παλούκια σταυρωτά, - ἀνταμώσαμε τὰ καπιτάλια μας**, γνωμ. **μὴν ἀνταμώνῃς τὰ παλιὰ μὲ τὰ καινούργια·** 3) εἰδ. συνεταιρίζομαι, συνάπτω μετ' ἄλλου κοινοπραξίαν : **ἀντάμωσαν καὶ πῆραν ἐργολαβίες·** 4) -ομαι εὑρίσκομαι ἢ κεῖμαι ὁμοῦ μετ' ἄλλων : Σολωμ.Ὕμν.Ἐλευθ.50 **τόσοι, τόσοι ἀνταμωμένοι | ἐπετιοῦντο ἀπὸ τὴ γῆ·** 5) -ομαι συνουσιάζομαι : **ἀνταμώνονται σὰ ζῶ στὰ χωράφια**, Πολ.Ἐκλ.Τραγ.6 **χωρίζει κι ἐν' ἀντρόγυνο μιὰ μέρα ἀνταμωμένο·** || **ἀνταμωμένος** κ. ὁ ἐν δεσμῷ γάμου, ὁ συνεζευγμένος : Ἀραβ.Μυθ.3,24 **ἐτούτη δικαίως ἀχρήζει νὰ εἶναι ἀνταμωμένη μὲ ἕναν ἐξωτικόν·** 6) **-ώνω** κ. **-ώνομαι** συμφιλιώνω ἢ συμφιλιοῦμαι μετὰ διάστασιν, συμβιβάζω ἄλλους ἢ συμβιβάζομαι : **ἦταν νὰ χωρίσουν, μὰ ὁ δεσπότης τοὺς ἀντάμωσε.**

ἀντάμωση (ἡ) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνταμώνω βλ.λ. ἐπὶ προσώπων, ἔντευξις, συνάντησις, ἰδίως μετὰ χωρισμόν : εὐχὴ **καλὴ ἀντάμωση** (εἰς ἀπερχόμενον) κ.ἐν πληθ. **καλὲς ἀντάμ-.**

ἀνταμωτά ἐπίρρ. δημ. ἀλληλενδέτως, συναφῶς, συναπτῶ, ὁμοῦ.

ἀνταμωτός-ή-ό δημ. ὁ ὁμοῦ ὤν, συνδεδεμένος, συναφής, ποὺ εἶναι ἀντάμα : Σολωμ.Λόρδ.Μπάϊρον 42 **ἡ Μοῖρα . . μὲ τὸ Κρῖμα ἀνταμωτή.**

ἀνταναβαίνω μσν. ἀμοιβαίως ἀναβαίνω, ἐπίσης καὶ ἐγὼ ἀναβαίνω : Θ.Προδρ.Ροδ.186.

ἀνταναβιβάζω κ. νεώτ. μέλλ. -άσω κ. -βιβῶ ἀμοιβαίως ἀναβιβάζω : Ξεν.Ἑλλ.3,2,15 **ἀνταναβιβάσαντες εἰς τὰ παρ' ἑαυτοῖς μνημεῖα καὶ τύρσεις τινάς.**

ἀνταναβοῶ-άω μτγν. ἐπίσης καὶ ἐγὼ ἀναβοῶ, φωνάζω : Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.2,131 **ἀναβοησάντων δὲ πολλῶν . . ἀντεβόησαν οἱ μισθωτοί.**

ἀνταναγιγνώσκω ἀναγιγνώσκω κείμενόν τι κατ' ἀντιπαραβολὴν πρὸς ἄλλο ὅμοιον (ἰδίως πρὸς ἔλεγχον τῆς ἀκριβοῦς ἀντιγραφῆς) Κρατῖν.Κωμ. 386 **ἀνταναγιγνώσκειν νόμους·** Ἡσ. «ἀνταναγνῶναι, ἀντιβάλλειν βιβλίον».

ἀνταναγνώστης (ὁ) μτγν. ὁ δι' ἀναγνώσεως συμπαραβάλλων ἀντίγραφον κειμένου τινὸς πρὸς ἄλλο ἀντίγραφον τοῦ αὐτοῦ κειμένου.

ἀντανάγω κ. νεώτ. κ. μέσ. **ἀντανάγομαι** ἐξ ἀντιθέτου, ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ ἀνάγω, εἰδ. ἐπὶ πλοίων· δθ. ἐκπλέω ὅπως ἀντεπεξέλθω ἐναντίον ἐχθρικοῦ στόλου : Θουκ.8,296 **οἱ δὲ Πελοποννήσιοι αἰσθόμενοι, ἐκ τῆς Ἀβύδου ἀντανῆγον καὶ αὐτοί**, Ξεν. Ἑλλ.1,6,29 **ἀντανήγοντο εἰς τὸ πέλαγος, - ὡς ἔμαθον τὴν ἔξοδον** τοῦ τουρκικοῦ στόλου οἱ Ἕλληνες **ἀνταναχθέντες ἔπλευσαν πρὸς βορρᾶν·** || κ. ἐν παθ. σημ. : Θουκ.1,117 **τὰς ναῦς ἀνταναγομένας·** 2) γεν. ἀντεπέρχομαι, ἀντεπιτίθεμαι : Πλάτ.Ἐρυξ.398 Ε **ἀντανήγετο πρὸς τὸ μειράκιον, ὡς ἀμυνούμενος·** 3) ἄγω, ἀναβιβάζω τινὰ εἰς ἀντικατάστασιν ἄλλου : Φίλιππ. ἐν ΑΠ 9,285,6 **ὄργανα ῥίψας Ἄρεος, εὐνομίης ἀντανάγει πατέρα.**

ἀνταναδίδωμι μσν. μελλ. **-δώσω** ἐπίσης ἢ ἐξ ἀντιθέτου καὶ ἐγὼ ἀναδίδω, ἐπὶ ἤχου : ΑΠ 3,348 **καὶ αὐτὴ τὸν αὐτὸν τῆς πληγῆς ἦχον ἀντανεδίδου.**

ἀνταναθρώσκω μσν. ἀναθρώσκω ἀμοιβαίως, πηδῶ καὶ ἐγὼ ὑψηλά : Ἀνν.Κομν.2,141 **ἀντανέθορε.**

ἀνταναίρεσις-εως (ἡ) μτγν. κ.μσν. ἀμοιβαία ἀναίρεσις, μείωσις, ἀ. ἀνθυφαίρεσις : Ἀριστλ.Τοπ.8,3,5· 2) μσν. κατὰ διαδοχὴν ἀμοιβαία μετακίνησις : Εὐστ.1,397,44· 3) ἐξάλειψις : Σιμπλίκ.Φυσ.1237,23.

ἀνταναιρετικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀναιρῶν βλ. λ., ἐξαλείφων, διαγράφων· μτφ. : Στωϊκ.3,64 **εὐλογιστία ἐστὶν ἐπιστήμη ἀνταναιρετική.**

ἀνταναίρω μελλ. -αρῶ ἀνταίρω ἀμοιβαίως, ὑψῶ, ἐγείρω.

ἀνταναιρῶ-έω κ. μτγν. κ. μσν. ἀφαιρῶ, ἐξαλείφω : Δημ.304,19 **ἢ δεῖν ἀντανελεῖν ταῦτα·** Ἡσ. «ἀντανελών, ἐκκόπτων, ἀφελών»· || κ. παθ. ἐξα-

λείφομαι, ἀπαλείφομαι : 'Αριστλ.Μεταφ.1040 Α 22 **ταῦτα δ' οὐκ ἀνταναιρεῖται·** 2) μτγν. κ. μσν. ἀφανίζω, φονεύω ἀμοιβαίως : Τζέτζ.'Ιστ.1,195 **πελέκει Λάκωνά τινα κτείνας ἀνταναιρεῖται·** Σουΐδ. « ἀντανῃρέθη· ἀντεφονεύθη »· 3) μσν. μέσ. αὖθις ἀναλαμβάνω : 'Αγαθ.4,29 **ἀποβεβληκὼς τὴν ἀλουργίδα οὐκέτι ἀντανείλετο.**

ἀντανάκλασις-εως (ἡ) μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. κάμψις, κύρτωσις, ἐπιστροφὴ πρὸς τὰ ὀπίσω : Σχόλ. εἰς 'Οππ.'Αλ.1,216 **ἀντανάκλασις ἀγκίστρου·** 2) κ. νεώτ. φυσ. ἡ ἐπιστροφὴ τῶν φωτεινῶν ἀκτίνων προσπιπτουσῶν ἐπὶ λείας καὶ στιλπνῆς ἐπιφανείας : Σχόλ. εἰς 'Απολλ.Ρ 1,746 **ἀντανακλάσεις ἐγίνοντό τινες ἐν τῇ ἀσπίδι, - ἀντανάκλασις τοῦ φωτός·** || μσν. κ. μτφ. αἴγλη, φωταύγεια : 'Ωδή.4, Μηνί 2,9 **ἀντανακλάσεις .. ἀντιπέμπεις·** 3) κ. νεώτ. φυσ. ἡ ἀνάκλασις τοῦ ἤχου, ἀντήχησις, ἠχώ : Πλούτ.'Ηθ.502,2 **ἀντανάκλασις τῆς φωνῆς, - ἀντανάκλασις τοῦ ἤχου·** 4) νεώτ. μτφ. φρ. **κατ' ἀντανάκλασιν** ἐμμέσως, οὐχὶ κατ' εὐθεῖαν, ἀντανακλαστικῶς· 5) γραμμ. ἡ χρῆσις λέξεώς τινος ἐν ἀντιθέτῳ σημασίᾳ, ἄ. ἀνάκλασις βλ.λ.3) : Κοϊντιλ.9,3,68· 6) φυσιολ. ἡ κατόπιν ἐρεθισμοῦ τινος, συνήθως περιφερειακοῦ, παραγωγὴ κινητικῆς ἐκδηλώσεως ἄνευ συμμετοχῆς τῆς βουλήσεως, ἄ. ἀνάκλασις βλ.λ.· 7) ψυχολ. **ἀντανάκλασις συναισθήματος** ἡ μετάδοσις ἑνὸς συναισθήματος εἰς ἄλλο πρόσωπον, οἷον χαρᾶς, λύπης κττ.

ἀντανακλασμός (ὁ) μτγν. ἡ ἀντανακλαστικὴ σημασία τῶν λέξεων, βλ. ἀντανάκλασις 5) : 'Απολλ. Δύσκ.'Αντων.70 Β **μάτην ὑπέβαλον τὴν τῶν τρίτων ὀρθοτόνησιν ἀντανακλασμὸν ἀπαιτεῖν.**

ἀντανακλάστης (ὁ) νεώτ. φυσ. ὄργανον δι' οὗ ἀποδίδεται δι' ἀντανακλάσεως ὁ ἦχος ἢ τὸ φῶς.

ἀντανακλαστικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς ἀντανάκλασιν : **ἀντανακλαστικὸν κάτοπτρον, ἀντανακλαστικαὶ ἀκτῖνες·** 2) γραμμ. **ἀντανακλαστικὴ ἀντωνυμία** ἡ ἀναφερομένη εἰς τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον, ἡ αὐτοπαθής· 3) νεώτ. φυσιολ. ὁ εἰς τὴν ἀντανάκλασιν βλ.λ.6), ἀναφερόμενος ἢ ἐκ ταύτης προερχόμενος : **ἀντανακλαστικὰ ἢ ἀνακλαστικὰ φαινόμενα, - ἀντανακλαστικαὶ κινήσεις.**

ἀντανακλαστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατ' ἀντανάκλασιν βλ. λ., ἐμμέσως : **ἡ κατήφεια μετεδόθη εἰς ὅλους ἀντανακλαστικῶς.**

ἀντανάκλαστος-ον μτγν. ὁ εἰς τὸ αὐτὸ ἐπιστρέφων, ἀντανακλαστικὸς βλ.λ.2).

ἀντανακλίνομαι μσν. ἀνακλίνομαι, κατακλίνομαι, πλαγιάζω καὶ ἐγώ : Νικήτ.Εὐγεν.7,333 **ἡ γραῦς δὲ λοιπὸν ἔνθεν ἀντανεκλίθη.**

ἀντανακλῶ-άω μτγν. κ. νεώτ. στρέφω, κάμπτω τι πρὸς τὰ ὀπίσω : 'Ηλιόδ.π.'Ορειβ.49,13,8 **ἀντανακλ- τὸν ἀγκῶνα·** 2) νεώτ. στρέφω τι πρὸς τὰ ὀπίσω προσκροῦσαν ἐπ' ἐμοῦ, οἷον φωτεινὰς ἢ ἠχητικὰς ἀκτῖνας : **τὸ κάτοπτρον ἀντανακλᾷ τὰς ἀκτῖνας τοῦ φωτός, - αἱ κόγχαι ἀντανακλῶσι τὸν ἦχον·** || ἀμτβ. περὶ φωτὸς καὶ ἤχου, ἐπιστρέφω πρὸς τὰ ὀπίσω προσκρούων που : Πλούτ.'Ηθ.696 Α **δι' ὑγρότητα καὶ σμικρότατον ἀντανακλᾷ τὸ φῶς ἐπὶ τὴν ὄψιν·** || νεώτ. μτφ. ἐπιστρέφω, ἀποδίδομαι, ἐξαπλοῦμαι : **ἡ ἀτιμία αὐτὴ ἀντανακλᾷ ἐπὶ ὁλοκλήρου τῆς οἰκογενείας·** || μέσ. κ. παθ. **-ῶμαι** πάσχω ἀντανάκλασιν, ἰδίᾳ ἐπὶ φωτὸς καὶ ἤχου : 'Ιώσ.ΑΙ 8,7,3 **τῆς αὐγῆς τοῦ χρυσίου πρὸς τὸν ἥλιον ἀντανακλωμένης,** 'Αχιλλ.Τάτ.1,9 **ὀφθαλμοὶ ἀλλήλους ἀντανακλώμενοι,** ΠΔ Σοφ.Σάλ.17,19 **ἀντανακλωμένη ἐκ κοιλοτάτων ὀρέων ἠχώ, - τὸ φῶς, ὁ ἦχος ἀντανακλᾶται·** 3) γραμμ. **σχῆμα ἀντανακλώμενον** καθ' ὃ αὐτοπαθῆ ὀνόματα, ἀντωνυμίαι καὶ ῥήματα ἀντανακλῶσιν εἰς ἑαυτὰ τὴν ἐνέργειαν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἀλληλοπαθῆ ἢ μεταβατικά· 'Απολλ.Δύσκ.Συντ.175 « **σχῆμα τῆς ἀντωνυμίας σύνθετον, καὶ ἀντανακλώμενον εἰλήφθη ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν εἰς αὐτὰ ἀντανακλωμένων σωμάτων** »· || **ἀντανακλώμενοι στίχοι** : 'Ιω.Σικελ. ἐν Ρητ.6,128 « **στροφὴ μέν, ὅτε πρὸς ἑαυτοὺς ἀντανακλῶνται οἱ στίχοι, ὅθεν καὶ ἀντανακλώμενοι λέγονται εἰς ἑαυτοὺς στρέφοντες καὶ ἀντιστρέφοντες τοὺς διαλεγομένους** ».

ἀντανακοπή (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἀμοιβαία ἀνακοπή, ἀπόκρουσις : 'Αριστ.Κόσμ.4,33 **ἀντ- κυμάτων·** 2) νεώτ. νομ. ἐπὶ βουλευμάτων ἢ ἐρήμην ἀποφάσεων ἀνακοπὴ τρίτου αἰτουμένου δι' αὐτῆς ἀντίθετα τῆς τε ἀποφάσεως καὶ τῆς ἐναντίον ταύτης γενομένης ἀνακοπῆς.

ἀντανακόπτω κ. νεώτ. ἐπίσης ἐξ ἀντιθέτου καὶ ἐγὼ ἀνακόπτω, ὠθῶ πάλιν ὀπίσω : Φρύνιχ.ἐν ΑΒ 34,7· 2) νεώτ. νομ. ποιοῦμαι ἀντανακοπὴν βλ.λ.2).

ἀντανακράζω μτγν. ἀνακράζω καὶ ἐγώ.

ἀντανακύκλησις-εως (ἡ) μσν. ἡ ἀμοιβαία ἀνακύκλησις, στροφή, ἐπάνοδος ὡς ἐν κύκλῳ : 'Αποστολ.Καν.7,56 **ἑορτῆς ἀνακύκλησις.**

ἀνταναλαμβάνω μτγν. κ. νεώτ. ἐπίσης ἀναλαμβάνω καὶ ἐγὼ ἐξ ἀντιθέτου : Πτολ.Φάσεις ΙΙ Η.

ἀνταναλίσκω μέλ. **-αλώσω** καταστρέφω, φονεύω, ἐξολοθρεύω καὶ ἐγὼ ἐπίσης : Εὐρ.'Ορ.1165 **ἵν' ἀνταναλώσω μὲν οἵ με προύδωσαν.**

ἀντανάλυσις-εως μτγν. ἀστρολ. ἀντίδρασις, ἐξ ἀντιθέτου λύσις, παρεκτόπισις : Βέττ.Βάλ.186,28.

ἀνταναλύω μτγν. ἀναλύω καὶ ἐγὼ ἐξ ἀντιθέτου : 'Αμφιλόχ.180· 2) ἀστρολ. ποιοῦμαι ἢ ὑφίσταμαι ἀντανάλυσιν βλ. λ. : Βέττ.Βαλ.289,17.

ἀνταναμένω μέλλ. **-μενῶ** ἀναμένω ἀντὶ νὰ ἐνεργήσω, περιμένω τί θὰ γίνῃ : Θουκ.5,12 **οὐκ ἀνταναμείναντες σαφῶς εἰδέναι, εἴ τι αὐτῶν ἔσται.**

ἀντανάπαιστος (ὁ) νεώτ. μετρικὸς πούς συγκείμενος ἐκ δύο μακρῶν καὶ μιᾶς βραχείας — — υ, ἀντιθέτως πρὸς τὸν ἀνάπαιστον ἔχοντα δύο βραχείας καὶ μίαν μακρὰν υ υ —.

ἀνταναπαύομαι μτγν. μεσ. ἀναπαύομαι καὶ ἐγὼ ὁμοίως : Πολύαιν.1.14 **ἀναπαυομένων ἀντανεπαύοντο.**

ἀνταναπέμπω μτγν. ἐκκλ. κ. μσν. πέμπω ὀπίσω : ἐν 'Οβιδ.Μεταμ.12,496 **τὰ βέλη ἀνταναπεμπόμενα πίπτει·** || πρὸς τὰ ἄνω κατ' ἀνταπόδοσιν πέμπω : Κοσμᾶ 'Υμνογρ.'Ωδὴ **ὕμνον τῷ θεῷ ἀνταναπέμποντες·** || **-ομαι** παθ. ἐξ ἀντιθέτου ἐκπέμπομαι, ἐπὶ ἤχου : Μ.Ψελλ.Πονημ.59 **ἠχὼ .. ὑπὸ τοῦ φωνοῦντος ἀνταναπέμπεται.**

ἀνταναπίμπλημι ἀόρ. **-έπλησα** πίμπλημι, πληρῶ, γεμίζω καὶ ἐγώ : Ξεν.'Ελλ.2,4,12 **οἱ δὲ ἀπὸ Φυλῆς ἀντανέπλησαν μὲν τὴν ὁδόν.**

ἀνταναπλέκω πλέκω ἁμιλλώμενος πρός τινα : ΑΠ 42,3 **ἀνθεά σοι δρέψας 'Ελικώνια .. ἀντανέπλεξα .. στεφάνους.**

ἀνταναπληρῶ-όω ἀναπληρῶ ἀμοιβαίως, ἀντικαθιστῶ : Δημ.182,22 **κατὰ δώδεκα ἄνδρας ἀνταναπληροῦντας πρὸς τὸν εὐπορώτατον ἀεὶ τοὺς ἀπορωτάτους** (ὥστε οἱ ἀπορώτατοι νὰ εἶναι ἀντιστάθμισμα κατὰ τῶν εὐπόρων) : 'Απολλ.Δύσκ. Συντ.14 **ἡ ἀντωνυμία ἀνταναπληροῦσα καὶ τὴν θέσιν τοῦ ὀνόματος καὶ τὴν τάξιν τοῦ ῥήματος·** || κ. παθ. **-οῦμαι** ὑφίσταμαι ἀναπλήρωσιν, ἀντικατάστασιν : Πτολ.Μαθ.1,435 Α **ἀνταναπληρουμένην τῷ τρίτῳ μέρει μιᾶς μοίρας.**

ἀνταναπλήρωσις-εως (ἡ) κ. μσν. ἡ ἐκ νέου ἀναπλήρωσις : 'Επίκουρ.π.Διογ.Λ.10.48· || ἡ ἀμοιβαία κατὰ διαδοχὴν ἀναπλήρωσις : Γρηγορ.Παλαμ.15.

ἀντανάπτω μτγν. μσν. κ. νεώτ. ἐπίσης καὶ ἐγὼ ἀνάπτω (πῦρ ἢ φῶς) : Θεοδ.'Εκθ.Κρητ.154 **καμίνους οἱ μέν .. ἀντανῆπτον τοῖς λίθοις,** αὐτ.188 **τῆς ἡμέρας δὲ τῆς ῥοδόχρου λαμπάδας ἐκ τῶν**

σκοτεινῶν ἀνταναφάσης πόρων, - ἐκ τῆς ἔναντι παραλίας ἀντηνάπτοντο ἀραιὰ φῶτα· ‖ ἀνάπτω πῦρ ἐναντίον τινός : Νικηφόρ. ἐν Ρ.1,495,26 **ἄλλο πῦρ ἀντανῆφε κεραύνιον** (ὁ Ζεύς).

ἀνταναστηκῶ-όω Ἐπίγρ. ἀνταμείβω, ἱκανοποιῶ.

ἀντανάστασις-εως (ἡ) μσν. ἡ ἀνέγερσις τείχους ἢ ἄλλου οἰκοδομήματος ἀπέναντι ἑτέρου : Εὐστ.Πονημ.291,81 **ἣν μὲν πολιτικὸν μυστήριον ἡ τοῦ τείχους ἀντανάστασις.**

ἀνταναστρέφω μτγν. κ. μσν. στρέφω τι ὀπίσω, ἀντιθέτως : Κλημ.Ἀλ. ἐν Φαίδ.Ι,13,160, Τζέτζ. ἐν Ἀλληγ.Ὁμ. **δόρυ ἔμπαλιν ἀντανέστρεφεν.**

ἀντανατέλλω νεώτ. ἀνατέλλω ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους, ἀνατέλλω καὶ ἐγὼ ἐξ ἀντιθέτου, ἀντανίσχω βλ.λ. : **ἡ σελήνη ἀντανέτειλε.**

ἀνταναπρέχω μέλλ. -τρέξω κ. δραμοῦμαι τρέχω ὀπίσω πάλιν· ‖ ἁπλοῦμαι αὖθις ὅπου ἤμην, κλείνω, ἐπὶ τοῦ συγκολλουμένου δέρματος κατὰ τὴν θεραπείαν τραύματος : Παῦλ.Αἰγ.197,32 **ἵνα τὸ δέρμα ἀνταναπρέχον καλύφῃ τὴν διαίρεσιν.**

ἀνταναφέρω κ. νεώτ. μελλ. **-ανοίσω,** ἀόρ. **-ανήνεγκον,** παρακ. **-ανήνοχα** ἀμοιβαίως ἢ ἐναμίλλως ἢ ἐξ ἀντιθέτου ἀναφέρω τι πρός τι : Πλούτ.Ἠθ. 20 C **αἱ δὲ τῶν ποιητῶν ὑπεναντιώσεις πρὸς αὐτοὺς ἀνταναφέρουσαι τὴν πίστιν·** 2) ἐπανορθῶ, ἀναπληρῶ, ἀποζημιώνω : Θεμίστ.Λογ.7,99 C **οὐκ ἀνταναφέρει τῇ λοιπῇ δόξῃ πρὸς ταύτην μόνην τὴν δυσφημίαν·** 3) νεώτ. ὑποβάλλω πρὸς προϊσταμένην ἀρχὴν ἀναφορὰν περιεχομένου ἀντιθέτου πρὸς ἀναφορὰν ἄλλου.

ἀνταναφορά (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνταναφέρω βλ. λ.

ἀνταναφύω μτγν. ἐξ ἀντιθέτου ἀναφύω· ‖ **ἀνταναφῦναι φύεσθαι ἀντὶ ἄλλου:**Κυριλλ.Ἀλ.Γλαφ.Ι,16.

ἀνταναφωνῶ-έω μτγν. **ἀντιφωνῶ** βλ. λ.

ἀνταναχωρῶ-έω μτγν. ἐπίσης ἀναχωρῶ, ἀποσύρομαι, ὑποχωρῶ : Ἀριστείδ.2,529 **ἀντανεχώρουν οἱ βάρβαροι.**

ἄντανδρος-ον ἀνὴρ ἀντικαθιστῶν ἄλλον ἄνδρα : Λουκ.Κατάπλ.10 **εἰ δὲ βούλεσθε, καὶ ἄντανδρον ὑμῖν ἀντὶ ἐμαυτοῦ παραδώσω τὸν ἀγαπητόν.**

ἀντάνειμι (εἶμι) φθάνω εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος εἰς ὃ καὶ ἄλλος : Θουκ.2.75 **ᾔετο δὲ τὸ ὕψος τοῦ τείχους μέγα, καὶ τὸ χῶμα οὐ σχολαίτερον ἀντανῄει αὐτῷ.**

ἀνταναίργω ἐμποδίζω, ἀποκρούω : Μαν.Φιλῆς 8,241,282 **τοὺς ἐν αὐτοῖς ἀντανείργων ὁπλίτας.**

ἀντανελίττω μσν. κάμπτω πρὸς τὰ ὀπίσω : Μ. Ψελλ.Πονημ.166 **ἀντανελίττει τὸν πόδα καὶ ἀναλύει τῆς ἀνόδου τὰ μέτρα.**

ἀντανέλκω μσν. ἀνασύρω ὀπίσω : Νικήτ.Εὐγεν. 6.402 **ὄφις δὲ τῶν σῶν ἀντανέλκει χαρίτων.**

ἀντανεμία (ἡ) μτγν. τὸ ἔχειν ἐνάντιον ἄνεμον : Σιμπλίκ.Ψυχ.60,32.

ἀντανεμικός-ή-όν νεώτ. ὁ προφυλάσσων ἀπὸ τοῦ ἀνέμου· ‖ εἰδ. **ἀντανεμικὰ δασικὰ μέτρα,** τὰ λαμβανόμενα πρὸς προφύλαξιν τῶν δασῶν ἀπὸ τῶν ἀνεμορραγιῶν καὶ ἀνεμοανατροπῶν.

ἀντανέμιος-ον νεώτ. ὁ ἐναντίον τοῦ ἀνέμου, ὁ ἀντανεμικός· ‖ εἰδ. **ἀντανέμιος σύνδεσμος,** σύνδεσμος τῶν ζευκτῶν στέγης ἢ γεφύρας συγκρατῶν αὐτὰ ἐναντίον τῆς πιέσεως τοῦ ἀνέμου.

ἀντανέρχομαι μσν. ἐπανέρχομαι, ξαναεπιστρέφω, ξαναγυρίζω : Θεόδ.Πρόδρ.Ροδάνθ.353 **εἰς τὰς ἑαυτῶν ἀντανῆλθον οἰκίας.**

ἀντανέχω μτγν. μέλλ. -σχήσω ἀνυψῶ καὶ ἐγώ : Πολύαιν.Στρατηγ.6,19,2 **Πλαταιεῖς ἐκ τῆς πόλεως ἀντανέσχον πυρσοὺς φιλίους.**

ἀντανισάζω μσν.ἀντανισῶ : Μ.Ψελλ.ἐνΣάθα 5,275.

ἀντανίστημι κ. μτγν. θέτω τι ἐναντίον τινός, ἀντιθέτω : Πλούτ.Ἠθ.348 D **ἄξιον τῷ στρατηγίῳ τὸ θέατρον ἀντανιστῆσαι·** ‖ παρουσιάζω τι ὡς ἐφάμιλλον ἢ ὑπέρτερον ἄλλου : αὐτ.40 Ε **τὸ δὲ ἕτερον ἀντανιστῆσαι βελτίονα πανταπασιν ἐργώδες·** ‖ ἀνεγείρω καὶ ἐγώ : Δίων Κ.42,48 **τρόπαιον ἀντανέστησε·** 2) μέσ. -αμαι ἐγείρομαι κατά τινος, ἀνίσταμαι, ἀνθίσταμαι : Σοφ.Τρ.441 **ἔρωτι μὲν νυν ὅστις ἀντανίσταται,** Πλούτ.Σύλλ.7 **ἀντανίστατο αὐτῷ Μάριος,** αὐτ.Ἠθ.723 Β **τὴν ἰσότητα τῶν φύλλων, οἷον ἀντανισταμένων ἀεὶ καὶ συνεκτρεχόντων** (ἐγειρομένων κατ' ἀλλήλων).

ἀντανίσχω μτγν. κ. μσν. ἐξ ἐναντίας ἀνίσχω, ἀνατέλλω : Βασ.Μ.Ι,53 Α **δυομένου δὲ πάλιν τοῦ ἡλίου αὕτη** (σελήνη) **πολλάκις ἐξ ἀνατολῶν ἀντανίσχει·** ‖ κ.μτφ. προβάλλω, ἐπικρατῶ : Θεόδ. Στουδ. ἐν Μ.5,76 **γαλήνης εἰρηνοδώρου ἀντανισχούσης·** Σουΐδ. « ἀντανίσχομεν, προβαλλόμεθα ».

ἀντανισῶ-όω μτγν. . ἀμοιβαίως ἐξισώνω, συμπληρῶ : Συνέσ.126 Β **ὁ Θεὸς ἀντανισώνει τὸ ἐνδεές.**

ἀντανίσωμα-ατος (τό) μτγν. τὸ δι' οὗ ἐξισοῦταί τι : Ἰώσ.ΑΙ 18,9,7 **ὥστε ἀντανίσωμα τὴν τούτων πρόσοδον γενέσθαι πλήθους τῶν ἀπολωλότων.**

ἀντανίσωσις-εως (ἡ) μτγν. ἐξίσωσις : Πορφύρ. παρ' Εὐσ.Εὐαγγ.ΙΙ,556 D **τῇ ἀντανισώσει τῆς αὐτῶν ἀθλιότητος.**

ἀντάνοδος (ἡ) μσν. ἐναντία ἄνοδος:Θεοφύλ.Σ.2,14.

ἀντανοίγω μτγν. ἀνοίγω τι ἐναντίον ἢ κατέναντί τινος : Λογγῖν.34,4 **καὶ θᾶττον ἂν τις κεραυνοῖς φερομένοις ἀντανοῖξαι τὰ ὄμματα δύναιτο ἢ . .** (ἀτενίσαι εἰς αὐτοὺς ἀφόβως).

ἀνταντάν Ἡσ. « ἐπίβουλον, ἀντίδικον ».

ἀντάντε ἐπίρρ. νεώτ. ἄκλιτ. (ἰταλ.) μουσ. διεθν. ὅρος βάδην, μετρίως ἀργά, ἐπὶ ἀποδόσεως (ἐκτελέσεως μουσικῶν ἤχων)· χαρακτηρισμὸς ἐν τῇ παρασημαντικῇ μιᾶς ἐκ τῶν ὀλιγώτερον βραδειῶν μουσικῶν ἀγωγῶν· ‖ κ. ὑπερθ. **ἀνταντίσσιμο** κ. ὑποκορ. **ἀνταντίνο.**

ἀνταντίνο ὑποκορ. τοῦ ἀντάντε βλ. λ.

ἀνταντίσσιμο ὑπερθετ. τοῦ ἀντάντε βλ. λ.

ἀντανύτω ἐπίγραμμ. ἀνύτω καὶ ἐγώ, ἐπιτελῶ καὶ ἐγὼ ἐν τῷ ἐμῷ μέρει.

ἀντανύω ἀντανύω βλ.λ.

ἀνταξ Ἡσ. « ἐν μέρει ».

ἀντάξια ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀντάξιον βλ.λ.

ἀντάξιος-α-ον ἴσος ἢ ἰσοδύναμος κατὰ τὴν ἀξίαν, οἷον τὴν ἀρετήν, τὴν δύναμιν, τὴν ἱκανότητα κττ.' ‖ μετὰ γεν. : Ἰλ.Ι 401 **οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον,** Λ 514 **πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων,** Ἡρόδ. 7,103 **ἕκαστος δέκα ἀνδρῶν ἀντάξιός ἐστι,** Πλάτ. Νόμ.5,728 **πᾶς ὁ χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιος, - ἀντάξιος τῶν περὶ αὐτοῦ προσδοκιῶν, - ἀντάξιος τοῦ πατέρα του·** 2) ὁ οὐχὶ κατωτέρας ἀξίας : Ἰλ.Α 136 **ἄρσαντες κατὰ θυμόν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται·** 3) μτγν. συγκρ. ὁ πλέον ἢ ἀντάξιος, ὁ ὑπερβάλλων εἰς ἀξίαν : Κύριλλ.Ἀλ. Ἡσ.53,745 **εἷς ὁ πάντων ἀνταξιώτερος.**

ἀνταξιῶ-όω κ. νεώτ. ἀνταπαιτῶ : Θουκ.6,16 **ἢ τὰ ἴσα νέμων τὰ ὁμοῖα ἀνταξιούτω·** ‖ κ. μετὰ διπλ. αἰτ. : Μάχων π. Ἀθην.13,579 Α **ἀνταξιῶσαι καὐτὸν δωρεάν τινα.**

ἀνταξίως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντάξιον βλ. λ. : Λουκ.Ζεὺς Τραγ.55 **ἀνταξίως τῆς τοιαύτης ἀξίας.**

ἀνταπαίτησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἔναντι ἀπαιτήσεώς τινος προβολὴ ἄλλης ἀπαιτήσεως : **ἀνταπαίτησις δύναται νὰ προβληθῇ ἀνταγωνιστικῶς ἢ δι' ἐνστάσεως συμψηφισμοῦ.**

ἀνταπαιτητής (ὁ) νεώτ. ὁ ἐξ ἀντιθέτου ἀπαιτῶν, διεκδικῶν τι : **ἀνταπαιτητὴς κληρονομίας.**

ἀνταπαιτῶ-έω κ. νεώτ. διεκδικῶ, ἀπαιτῶ καὶ ἐγώ, ζητῶ εἰς ἀντάλλαγμα : Θουκ.3,58 **τήν τε δωρεὰν ἀνταπαιτῆσαι·** ‖ κ. παθ. Πλούτ.Κάτ.Ν 53 **ἀνταπαιτηθεὶς λόγον ὑπ' ἐκείνων·** ‖ νεώτ. προβάλλω ἀνταπαίτησιν βλ. λ.

ἀνταπαμείβομαι ἀνταποκρίνομαι εἴς τινα ἢ εἴς τι· ‖ ὅθ. ὑπακούω ἐν τῷ ἐμῷ μέρει : Τυρτ. 4(2),6 **ἔπειτα δὲ δημότας ἄνδρας εὐθείαις ῥήτραις ἀνταπαμειβομένους.**

ἀνταπάντησις-εως (ἡ) νεώτ. ἀπάντησις εἰς γενομένην ἀπάντησιν πρὸς ἀπόκρουσιν ταύτης.

ἀνταπαντῶ-άω νεώτ. ἀπαντῶ πρὸς τὸν ἀπαντήσαντα εἰς ἐμέ.

ἀνταπαρνοῦμαι νεώτ. ἀπαρνοῦμαι καὶ ἐγὼ ἐξ ἀντιθέτου.

ἀνταπαστράπτω ἀστράπτω ἐξ ἀντιθέτου : σχολ. **τοῖς οὐρανίοις κεραυνοῖς ἀνταπαστράπτειν** (περὶ τοῦ Σαλμονέως).

ἀνταπατῶ-άω μτγν. κ. νεώτ. ἀπατῶ τὸν ἀπατῶντά με : Ἰώσ.Α) 5,8,11 **ὁ δὲ Σαμψὼν .. ἀντηπάτα τὴν Δαλίλην.**

ἀνταπαύγασμα-ατος (τό) μσν. ἀντανάκλασις φωτός· ‖ κ. μτφ. δόξης : Θ.Στουδ. τ. ἐν Μι. 5,11,11 **ἀϊδίου ἀπορροῆς ἀνταπαύγασμα.**

ἀνταπειλή (ἡ) νεώτ. ἀπειλὴ προβαλλομένη, ἐκφερομένη ἐναντίου ἀπειλήσαντος.

ἀνταπειλῶ-έω μτγν. μσν. κ. νεώτ. ἀπειλῶ καὶ ἐγώ, ἐκφράζω καὶ ἐγὼ ἀπειλήν, μετὰ δοτ. : Φίλ. 2,469,17, Νικήτ.Χων.Χρον.152 **μηδαμῶς προελθεῖν ἀντηπείλησεν·** ‖ νεώτ. ἀπειλῶ τὸν ἀπειλήσαντά με.

ἀνταπεργία (ἡ) νεώτ. ὁμαδικὴ τῶν ἐργοδοτῶν ἄρνησις παροχῆς ἐργασίας πρὸς ματαίωσιν ἐργατικῆς ἀπεργίας ἢ πρὸς ἐξαναγκασμὸν τῶν ἐργατῶν νὰ δεχθῶσι τι, διεθν. ὅρος **λὸκ - ἄουτ.**

ἀνταπεργιακός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τῆς ἀπεργίας : **ἀνταπεργιακὴ δύναμις, - ἀνταπεργ- μέσα.**

ἀνταπεργός (ὁ,ἡ) νεώτ. ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐργασίαν τοῦ ἀπεργοῦ, ἄ. ἀπεργοσπάστης.

ἀνταπερύκω μέλλ. **-ύξω** ἀποκρούω, ἀπομακρύνω : Θεοφάν.ἐν ΑΠ 15,14,2 **ὅττι σοφοὺς φιλέεις μέν, ἀμούσους δ᾽ ἀνταπερύκεις.**

ἀνταπέρχομαι μσν. **-ελεύσομαι, -ῆλθον** ἀπέρχομαι καὶ ἐγώ.

ἀνταπέχω ἐπιγρ. κ. νεώτ. ἔχω, λαμβάνω κατ᾽ ἀνταπόδοσιν· 2) νεώτ. ἀπέχω καὶ ἐγὼ ἐξ ἀντιθέτου, δὲν λαμβάνω καὶ ἐγὼ μέρος εἴς τι.

ἀντάπηξ-ηγος νεώτ. ἀστρον. τὸ σημεῖον τοῦ οὐρανίου θόλου τὸ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον πρὸς τὸν **ἄπηγα ἢ κόρυμβον,** πρὸς ὃν διευθύνεται ὁ ἥλιος κατὰ τὴν ἀνὰ τὸ διάστημα κίνησίν του, ἄλλως **ἀντικόρυμβος.**

ἀνταποδείκνυμι κ. **ἀνταποδεικνύω** βλ.λ. ἀποδεικνύω καὶ ἐγὼ μὲ τὴν σειράν μου, ἀποδεικνύω τὸ ἐναντίον : Ξεν.Συμπ.2,22 **ἀνταπέδειξεν ὅτι κινοίη τῆς φύσεως ἔτι γελοιότερον·** 2) ὑποδεικνύω, διορίζω, καθιστῶ τινὰ εἰς ἀξίωμα ἀντὶ ἄλλου τινος : Δίων Κ.49,43 **τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἀνταπέδειξεν.**

ἀνταποδεικνύω νεώτ. ἀορ. **-έδειξα,** παθ. **-εδείχθην,** μτχ. παρακ. **-δεδειγμένος** προβάλλω ἀπόδειξιν ἐπιδιώκουσαν νὰ ἀναιρέσῃ ἄλλην ἀπόδειξιν, ἀποδεικνύω τὸ ἀντίθετον ἢ διάφορον ἐκείνου ὅπερ ἄλλος ἐπεχείρησε ν᾽ ἀποδείξῃ· 2) ἀποδεικνύω καὶ ἐγώ τι κατ᾽ ἐκείνου ὅστις ἀπέδειξέ τι ἐναντίον μου.

ἀνταποδεικτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀνταπόδειξιν βλ.λ.: **ἀνταποδεικτικαὶ μαρτυρίαι.**

ἀνταποδεικτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατ᾽ ἀνταπόδειξιν βλ.λ., ἐξ ἀνταποδείξεως.

ἀνταπόδειξις-εως (ἡ) νεώτ. ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου προβληθείσης ἀποδείξεως· ‖ νομ. ἀπόδειξις προβαλλομένη κατὰ τῆς κυρίας ἀποδείξεως ἤτοι πρὸς ἀναίρεσιν (ἀπόδειξιν τοῦ ἀναληθοῦς) τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς (ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου) ἢ τῶν κατ᾽ αὐτῆς ἐνστάσεων (ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος).

ἀνταποδέχομαι μσν. κ. νεώτ. ἀμοιβαίως δέχομαι, ἀποδέχομαι καὶ ἐγὼ ὅ,τι καὶ ἄλλος τις ἀπεδέχθη.

ἀνταποδίδω μσν. κ. νεώτ. τ. τοῦ **ἀνταποδίδωμι** βλ.λ. δημ. κ. **ἀνταποδίνω** κ. **-δώνω,** ἀορ. **ἀνταπέδωσα** παρὰ τὸ **ἀνταπέδωκα,** δημ. ἀορ. παθ. **ἀνταποδόθηκα** κ. μτχ. παθ. παρακ. **ἀνταποδωμένος** ἀποδίδω τι τὸ ὁποῖον μοὶ εἶχε δοθῆ ἢ γίνει ἢ ἰσάξιόν τι ἐκείνου, τὸ ὁποῖον μοὶ εἶχε δοθῆ ἢ γίνει, ἐπιστρέφω ὅ,τι ἔλαβον, ἀντιπληρώνω ἢ ἀνταμείβω : Χρον.Μωρ.9,35 **κι ὁ πρέντζιπες εἶναι καλὸς νὰ τὸ ἀνταποδώσῃ,** - ἀνταποδίδω **εὐεργεσίαν, - φιλοφροσύνην, - χαιρετισμόν, - ὕβρεις, - ἐπίσκεψιν,** φρ. **ἀνταποδίδω τὰ ἴσα** (ἐπὶ κακῶν).

ἀνταποδίδωμι νεώτ. **ἀνταποδίδω,** μελλ. **-δώσω,** ἀόρ. **-έδωκα** πληρώνω χρέος, ἀντιτίνω : Βατραχομ.187 **καὶ οὐκ ἔχω ἀνταποδοῦναι·** 2) ἀνταποδίδω βλ.λ. : Ἡροδ.1,18 **ἀνταποδιδόναι τὸ ὅμοιον,** Λυσ.6,49 **ποῖα τροφεῖα ἀνταποδούς·** 3) *ἐκδικοῦμαι* : Ἀριστλ. Ἠθ. 4,11 **παῦλα δὲ γίνεται ὅταν ἀνταποδιδῷ, ἡ γὰρ τιμωρία παύει τῆς ὀργῆς·** 4) ὁρίζω ἢ εὑρίσκω ἀντίστοιχον διά τι : Πλάτ.Φαίδ.71 Ε **οὐκ ἀνταποδώσωμεν τὴν ἐναντίαν γένεσιν .. ;** 5) ἀμτβ. ἀντιστοιχῶ : αὐτ.72 **εἰ γὰρ μὴ ἀεὶ ἀνταποδιδοίη τὰ ἕτερα τοῖς ἑτέροις γιγνόμενα·** 6) ἀνταποδίδω λόγον, ἀποκρίνομαι : Πλάτ.Φαῖδρ.236 C **ἀνταποδιδόντες ἀλλήλοις·** 7) πέμπω ὀπίσω τὸν ἦχον, ἀντηχῶ : Δίων Κ.36,32 **καὶ σφῶν τὴν ἠχὴν τὰ ὄρη .. ἀνταπέδωκε φρικωδεστάτην·** 8) παθ. ἐπὶ πολεμικοῦ συνθήματος, μεταβιβάζομαι ὀπίσω ἀπὸ στόματος εἰς στόμα : Ξεν.Κ.Π.3,3,58 **ἐπεὶ δὲ πάλιν ἧκε τὸ σύνθημα ἀνταποδιδόμενον·** 9) μέσ. ἐξηγοῦμαι, ἑρμηνεύω καὶ ἐγώ· 10) ρημ. ἐπιθ. **ἀνταποδοτέον** : Ἀριστ.Ἠθ. Νικ.9,2 **τὸ ὀφείλημα ἀνταποδοτέον.**

ἀνταποδίνω δημ. κ. **ἀνταποδώνω** ἀνταποδίδω βλ.λ. : εὐχ. ἢ καταρ. **ὁ Θεὸς νὰ σοῦ τὸ ἀνταποδώσῃ** (νὰ σὲ ἀμείψῃ ἢ (καταρ.) νὰ σὲ τιμωρήσῃ).

ἀνταπόδομα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀνταποδιδόμενον καλὸν ἢ κακόν, ἄ. **ἀνταπόδοσις,** Π. Δ.Σοφ.Σειρ.12,2 **εὖ ποίησον εὐσεβεῖ καὶ εὑρήσεις ἀνταπόδομα,** ΚΔ Λουκ.14,12 **καὶ γένηταί σοι ἀνταπόδομα·** ‖ δημ. καὶ τὸ πρὸς ἀνταπόδοσιν, τὸ πρὸς ἀντιπληρωμὴν δοθέν : **πῆρε τὸ χωράφι ἀνταπόδομα τοῦ μερτικοῦ του στὸ σπίτι.**

ἀνταπόδοση (ἡ) δημ. ἀνταπόδοσις βλ.λ.).

ἀνταπόδοσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. **-η** ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνταποδίδωμι βλ.λ., γεν. ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ κακοῦ : Ἀριστλ.Ἠθ.Ν.5,5,7 **χαρίτων ἱερὸν ἐμποδὼν ποιοῦνται, ἵνα ἀνταπόδοσις ᾖ,** Π.Δ.Ἡσ.63,4 **ἡμέρα γὰρ ἀνταποδόσεως ἐπῆλθεν αὐτοῖς,** - **ἀνταπόδοσις εὐεργεσίας, χάριτος, κακοῦ·** ‖ πληρωμή, ἐξόφλησις : Πολύβ.32,13,6 **τῶν κε᾽ ταλάντων ποιήσασθαι τὴν ἀνταπόδοσιν·** 2) ὑποστροφή, κίνησις πρὸς ἀντίθετον διεύθυνσιν : Πολύβ.4.43,5 **ἐκεῖθεν δὲ πάλιν .. τὴν ἀνταπόδοσιν ποιεῖται** (ὁ ροῦς) **πρὸς τὰ .. ἄκρα·** 3) ὁ ἦχος τῶν θιγομένων χορδῶν ὀργάνου· 4) μεταβολή, ἀμοιβαία διαδοχή : Ἱππ.Ἀφ.1243 **καὶ αἱ τῶν περιόδων πρὸς ἀλλήλας ἀνταποδόσεις·** 5) μτγν. κ. νεώτ. ἐν τῇ ρητορ. ἡ ἀντιστοιχία ἢ ἀντίθεσις τῶν προτάσεων ἔν τινι περιόδῳ ἢ κώλῳ : Ἡφαιστ.Μέτρ.7,1· 6) εἰδ. διεθν. πιεστικὰ μέτρα κράτους τινὸς ἐναντίον ἄλλου ἀδικήσαντος κράτους, πρὸς ἐξαναγκασμὸν τούτου βλ. κ. **ἀντίποινον-α.**

ἀνταποδότης μτγν. ἐκκλ. μσν. κ. νεώτ. θηλ. **-ότρια** ὁ ἀνταποδίδων, ὁ ποιῶν ἀνταπόδοσιν βλ.λ.

ἀνταποδοτικά ἐπίρρ. δημ. κατ᾽ ἀνταπόδοσιν βλ.λ.).

ἀνταποδοτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος, ὁ ἰδιάζων ἢ ὁ ἀνήκων εἰς ἀνταπόδοσιν βλ.λ.)· 2) γραμμ. ὁ ἀνήκων εἰς ἀνταπόδοσιν βλ.λ.4) : **ἀνταποδοτικαὶ ἀντωνυμίαι,** αἱ ἔχουσαι σειρὰν τύπων ἀντιστοίχων κατὰ τὴν ἔννοιαν, αἱ ἄλλως καλούμεναι **συσχετικαί,** ἤτοι αἱ ἐρωτηματικαί, ἀόριστοι, αἱ δεικτικαὶ καὶ αἱ ἀναφορικαί· **ἀνταποδοτι-**

κὰ ἐπιρρήματα, τὰ σύστοιχα πρὸς τὰς ἀντωνυμίας ταύτας.

ἀνταποδοτικῶς σχολ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνταποδοτικὸν βλ. λ., κατ' ἀνταπόδοσιν βλ.λ.

ἀνταποδύομαι ἀποδύομαι ἤτοι ἀντεπεξέρχομαι κατά τινος ἐν τῷ ἀγῶνι : Φιλόστρ.842,19 **τοῖς δὲ ἐρρωμενεστέροις ἀνταποδύεται.**

ἀνταποδώνω δημ. ἀνταποδίδω βλ.λ.

ἀνταποθνήσκω μέλλ. **-θανοῦμαι** καταδικάζομαι εἰς θάνατον ὡς φονεύς : 'Αντιφῶν π.'Ηρῴδ.φόνου 10 **ἀνταποθανεῖν τοῦ νόμου κειμένου.**

ἀντάποινα ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἀντίποινα βλ.λ.

ἀνταποκατάστασις-εως (ἡ) ἀνανέωσις δι' ἀντικαταστάσεως· 2) ἐπὶ πλανητῶν· **ἀντίθετον τοῦ** ὑποκατάστασις βλ. λ.

ἀνταποκαταστατικός-ή-όν ἀστρολ. ὁ ἀντίθετος τοῦ **ἀποκαταστατικός** βλ. λ. : Μαξίμ.Μεταφρ.π.καταρχῶν 80,3,8 **ἀνταποκαταστατική, τουτέστιν ἑαυτῇ διαμετρήσασα σελήνη.**

ἀνταποκλίνω μσν. ἐκ τοῦ ἀντιθέτου ἢ ἀμοιβαίως ἀποκλίνω : Γ.Παχυμ.2,225,12.

ἀνταπόκριμα-τος (τό) μσν. **ἐξ ἀντιθέτου ἀπόκριμα,** ἀπόκρισις : Θ.Στουδ. ἐν Μί.981.

ἀνταποκρίνομαι κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπαντῶ, ἀντιλέγω : ΚΔΡωμ.9,20 **σὺ τίς εἶ ὁ ἀνταποκρινόμενος τῷ Θεῷ·** 2) νεώτ. κ. δημ. ἀποδίδω τὰ ἴσα : **ἀνταποκρίθηκε στὸ αἴσθημά μου·** 3) νεώτ. κ. δημ. ἐπαρκῶ : **ἀνταποκρίνεται στὰ ἔξοδά του·** ‖ ὁθ. κ. δύναμαι νὰ ἐκπληρώσω, ἐκπληρῶ τὸ δέον : **ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς ὑποχρεώσεις του·** ‖ κ. εἶμαι ἀντάξιος : **ἀνταποκρίνεται εἰς τὸ ἀξίωμά του, - εἰς τὰς προσδοκίας μας·** 4) κ. νεώτ. ἀντιστοιχῶ, **εὑρίσκομαι** εἰς τὴν δέουσαν σχέσιν : Νικόμ.Γερ.'Αριθμ.77 Α **ἀντ- ἀλλήλαις : δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὸν ρυθμόν·** 5) νεώτ. κ. δημ. εὑρίσκομαι εἰς ἀνταπόκρισιν, ἔχω ἀλληλογραφίαν μετά τινος, ἰδίως ἐπὶ ἐμπορικῆς τοιαύτης.

ἀνταπόκρισις-εως (ἡ) μτγν. μσν. νεώτ. δημ. -η ἡ ἀπόκρισις, ἀπάντησις : Νικήτ.Εὐγ.1,266 **ἐμοὶ λόγον δός, ἀνταπόκρισιν λάβε·** 2) νεώτ. κ. δημ. ἀλληλογραφία βλ. λ.· ‖ εἰδ. **σταθμὸς ἀνταποκρίσεως** σταθμὸς συνεννοήσεως στρατιωτικῶν κέντρων· 3) ἀντιστοιχία, ἀναλογία, δέουσα σχέσις· 4) δημοσίευμα ἐφημερίδος περὶ γεγονότων ἄλλου τόπου περιγραφομένων ὑπὸ προσώπου ἐκεῖ διατρίβοντος : **ἀνταπόκρισις ἐκ Παρισίων, - ἀνταποκρίσεις ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν.**

ἀνταποκριτής (ὁ) θηλ. **-ίτρια** νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀποστέλλων πληροφορίας περὶ τῶν συμβαινόντων εἰς τὸν τόπον ὅπου διαμένει : **ἀνταποκριτὴς ἐφημερίδος, - ἐμπορικὸς ἀνταποκριτής, - περιοδεύων ἀνταποκριτής** (ὁ περιερχόμενος διαφόρους τόπους), **- πολεμικὸς ἢ στρατιωτικὸς ἀνταποκριτής** (ὁ παρακολουθῶν πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις)· 2) εἰδ. ἐμπορ. : **ἀνταποκριτὴς** ὁ ἐν ἄλλῳ τόπῳ ἀντιπρόσωπος ἐμπορικοῦ ἢ βιομηχανικοῦ ἢ τραπεζιτικοῦ ἱδρύματος.

ἀνταποκτείνω φονεύω τινὰ πρὸς ἀντεκδίκησιν διὰ φόνον ὃν ἔπραξε : 'Ηρόδ.7,136 **ἀνταποκτείνας ἐκείνους ἀπολύσειν Λακεδαιμονίους τῆς αἰτίης.**

ἀνταπολαμβάνω κ. νεώτ. μέλλ. **-λήψομαι** ἀόρ. **-έλαβον,** παρακ. **-είληφα,** ἀπολαμβάνω καὶ ἐγώ, ἀπολαμβάνω ἀμοιβαίως : Πλάτ.Τίμ.27 Β **τελέως τε καὶ λαμπρῶς ἔοικα ἀνταπολήψεσθαι τὴν τῶν λόγων ἑστίασιν·** ‖ νεώτ. λαμβάνω εἰς ἀντάλλαγμα : **ἀνταπολαμβάνω χάριν, - εὐεργεσίαν.**

ἀνταπόλλυμι μελλ. **-έσω** κ. **-ῶ,** παρακ. **-όλωλα** καταστρέφω, ἐξολοθρεύω τὸν καταστρέφοντα : Εὐρ.'Ίων 1328 **οὐ χρή με τοὺς κτείνοντας ἀνταπολλύναι·** 2) παθ. καὶ μέσ. καταστρέφομαι καὶ ἐγώ : Εὐρ.'Ελ.106 **καὶ ξύν γε πέρσας αὐτὸς ἀνταπωλόμην·** 3) φονεύομαι πρὸς ἐκδίκησιν : 'Ηρόδ.3,14 **ἐδίκασαν ὑπὲρ ἀνδρὸς ἑκάστου δέκα Αἰγυπτίων τῶν πρώτων ἀνταπόλλυσθαι.**

ἀνταπολογοῦμαι-έομαι κ. νεώτ. ἀπαντῶ ἀπολογούμενος ἐναντίον κατηγορίας : 'Ισαῖ.52,23 **πολλὰ δὲ Λεωχάρους ἀνταπολογουμένου.**

ἀνταποπαίζω χάνω ὅ,τι ἐκέρδισα ἐν τῷ παιγνιδίῳ : Φρύνιχ. ἐν ΑΒ 25,20 « **ὅταν τις . .** κυβεύων **ἐπ' ἀργυρίῳ νικήσῃ, εἶτ' αὖθις νικᾶται ἃ** ἐνίκησεν».

ἀνταποπάλλω μσν. καὶ ἐγὼ ἀποπάλλω βλ.λ.

ἀνταπόπαλσις-εως (ἡ) μτγν. **ἡ ἐν διαδοχῇ** ἀνάπαλσις, ἡ ἀμοιβαία δόνησις.

ἀνταποπέμπω μτγν. ἐξ ἀντιθέτου ἐπίσης ἀποστέλλω ἢ ἀποπέμπω.

ἀνταποπέρδω πέρδομαι ἐναντίον τινὸς περδομένου (κροτοῦντος) : 'Αριστφ.Νεφ.293 **καὶ βούλομαι ἀνταποπερδεῖν πρὸς τὰς βροντάς.**

ἀνταπορῶ-έω μτγν. προβάλλω πάλιν ἢ ἐξ ἀντιθέτου ἀπορίαν : Σεξτ.'Εμπ.Μαθ.231,264 **ὅταν λέγητε τὸν βαρβαρισμὸν παράπτωσιν . . ἀνταπορήσομεν λέγοντες ποίαν φατέ, πολλῶν οὐσῶν.**

ἀνταποστέλλω κ. νεώτ. στέλλω ἀντὶ ἄλλου ἢ πρὸς ἀνταλλαγήν : Πολύβ.21,43,22 **ὁμήρους . . ἀνταποστέλλων·** ‖ νεώτ. κ. στέλλω τινὰ ἀντὶ ἄλλου ἀνακαλουμένου, πρὸς ἀντικατάστασίν του· 2) στέλλω πάλιν ἢ ὀπίσω : Λουκ.Δημοσθ.'Εγκ.39 **ἀνταποστέλλων ἀντανακλάσεις·** 3) παραπέμπω τινὰ πάλιν ἐπί τι.

ἀνταποστολή (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἀμοιβαία ἀποστολή : Νικήτ.Χρον.257Β **ἀνταποστολὴν πρέσβεων.**

ἀνταποστρέφω μσν. δίδω τι ὀπίσω, ἐπιστρέφω τι ληφθέν : Τζέτζ.'Ιστ.5,903 **ὅσα ἀφεῖλον ἐξ αὐτῶν ἀνταποστρέφας πάλιν.**

ἀνταποστροφή (ἡ) μτγν. τὸ εἶναί τινα ἐστραμμένον ἀντιθέτως ἑτέρῳ, ἐπὶ τόπων βλεπόντων πρὸς ἀντίθετα μέρη : Στραβ.6,257 **ἀνταποστροφήν τινα ἀπ' ἀλλήλων ποιουμένων αὐτῶν.**

ἀνταποταφρεύω μτγν. ἀποχωρίζω διὰ τάφρων.

ἀνταποτειχίζω μτγν. ἐγείρω τείχισμα ἐναντίον ἄλλου τειχίσματος, ἢ ὀχυρώματος : Δίων Κ 43,7.

ἀνταποτίννυμι μσν. ἀνταποτίνω, ἀνταποδίδω, ἀντιπληρώνω. ξεπληρώνω : Τζέτζ.'Επιστ.44.

ἀνταποτιννύω μσν. ἀνταποτίνυμι βλ.λ.

ἀνταποτίνω ἄ. **ἀνταποτίω** ἀνταποδίδω, ἀμοιβαίως ἀποτίω, ξεπληρώνω : Βιάνωρ ἐν ΑΠ 9,223,6 **τὰ δ' εὐστοχίης ἀνταπέτισε βέλη.**

ἀνταποτίω ; ἀνταποτίνω βλ. λ.

ἀντάποτος (ὁ) 'Ησ. « συνδεδεμένος ».

ἀνταποφαίνω μέλλ. **-φανῶ,** τὸ μεσ. **-φαίνομαι** κ. νεώτ. ἀποδεικνύω **τὸ** ἐναντίον, ἀνταποδεικνύω· 2) **-ομαι** κ. νεώτ. μέσ. ἐκφέρω ἐναντίαν γνώμην, ἰσχυρίζομαι τὸ ἐναντίον.

ἀνταποφέρω μέλ. **-αποίσω,** ἀόρ. **-ήνεγκα** ἀποφέρω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως : Πολυδ.Θ 107 **σφαῖραν ἀνταποφέρειν** (ρίπτειν ὀπίσω).

ἀνταποχή (ἡ) σχόλ. (ἀμφ.) ἐπὶ ὀφειλῆς, ἡ ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου συνεπείᾳ νέας παροχῆς ἀναγνώρισις τοῦ χρέους, πιθ.κατὰ συγκοπ. τοῦ ἀνταπο(δο)χή.

ἀντάποχον (τό) Πάπ. ἀνταποδεικτικόν, ἄ. **ἀντισύμβολον.**

ἀντάπτομαι ἰων. ἀντὶ ἀνθάπτομαι βλ. λ.

ἀνταπώθησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἀμοιβαία ἀπώθησις.

ἀνταπωθῶ-έω κ. νεώτ. ὠθῶ ὀπίσω ἢ πρὸς τὰ κάτω : 'Αριστ.Προβλ.24,9,3 **διὰ τὸ βάρος σωματοειδὲς . . ἀνταπωθοῦντα· -οῦμαι** παθ. ὑφίσταμαι πρὸς τὰ ὀπίσω ὤθησιν : αὐτ. Περὶ 'Ύπν.2,23 **τὸ ἀναχθὲν . . πάλιν ἀνταπωθεῖται καὶ κάτω ρεῖ.**

ἀντάπωσις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἀπωθεῖν κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν, ἀνταπώθησις.

ἄνταρ 'Ησ. « ἀετὸς ὑπὸ Τυρρηνῶν· 'Εφορίων δὲ δίασμα ».

ἀντάρα (ἡ) μσν. κ. δημ., μσν. σπαν. κ. **ἐντάρα**

ὁ μετὰ ζόφου θυελλώδης καιρός, τὸ μετὰ γνόφου δυσχείμερον, κακοκαιριὰ ἢ φουρτούνα μὲ ἀνεμοβοὴ καὶ μούχλη : Ἐρωτοκρ.Ε 783 **ἐσκόρπισεν ἡ συνεφιά, οἱ ἀντάρες ἐχαθῆκαν**, δ. τραγ. **ποὺ 'χει στὴ μέση καταχνιὰ καὶ στὴν κορφὴν ἀντάρα** (περὶ βουνοῦ)· || ὁ σκοτασμὸς τῆς ἀτμοσφαίρας, μσν. σκοτεινούρα, οἷον ἐκ πυκνῶν νεφῶν, ὁμίχλης ἢ κονιορτοῦ ἢ καπνοῦ, συνών. θολούρα ἢ μουρίλα τ' οὐρανοῦ, καταχνιά : Πολ.'Εκλ.Τραγ.59 **νὰ κατακάτσῃ ὁ κουρνιαχτός, νὰ σηκωθῇ ἡ ἀντάρα**, Βαλαωρ.Κλέφτης 7,18 **δὲν ἐφαίνετο ἄν' ἀστέρι | τόση ἀντάρα ἐπλημμυροῦσε τὸ κατάμαυρον ἀγέρι**, κατορ. **ποὺ καπνὸς κι ἀντάρα νὰ γίνῃς !**· || γεν. δεινὴ κακοκαιρία, λαῖλαψ, θύελλα, ἀνεμοζάλη : παροιμ. **ὁ λύκος ἀντάρα θέλει**, Ἐρωτόκρ.Β 555 **κι ὡσὰν ὁ ναύτης στὴ χιονιὰ καὶ στὴν πολλὴν ἀντάρα | ὅταν τὴ νύχτα κυβερνᾷ**· || κ. ὁ πολύβοος ἄνεμος, τὸ ἀνεμόβογγο : Πολ.'Εκλ.Τραγ.16 **φιλῇ βροχούλα ν' ἔπιασε κι ἕνα κομμάτι ἀντάρα**· 2) συνεκδ. ὀρυμαγδὸς ἐν μάχῃ, ὀχλοβοὴ δεινὴ ἐν συναγερμῷ, τάραχος, ἀναστάτωσις : 'Ανώνυμ.Θησηΐς 8 **ἀντάρα γὰρ ἀκοῦς πολλὴν καὶ ταραχὴ μεγάλη**, Ἐρωτόκρ.Δ 1832 **εἰς τῶν ἁρμάτων τὴν κακιά, στῆς μάχης τὴν ἀντάρα**, Σολωμ.'Υμν.'Ελευθ.70 **παντοῦ κλάφες, παντοῦ ἀντάρα**, δ.τραγ. **καὶ στὰ καημένα Γιάννενα ὅλο καπνὸς κι ἀντάρα**· || στασιαστικὸν κίνημα, συμπλοκή : 'Αθανάσ.Χρονογρ.56 **καὶ αἰφνίδια ἐσήκωσαν ἀντάρα** (πρβλ. σχόλ. 'Αριστφ.'Ιππ. **ἀνταράται** = συνωμόται)· || θορυβώδης ἀνησυχία, οἷον ἐκ βιαίων διενέξεων ἐν συνελεύσει, ἐκ πολλῆς ζωηρότητος κωμαστικοῦ ὁμίλου κττ. : Μολφέτα Ζιζάν.66,82 **στὴ Βουλή μας ἄρες, μάρες | καὶ βρισίματα κι ἀντάρες**, φρ. **γλέντι** (ἢ **φαγοπότι, πανηγύρι** κττ.) **ποὺ πῆγε ἀντάρα** (ἀπέβη ζωηρότατον)· || ἐπὶ παίδων, ἀταξία, φωνασκία : **ἔκανε ἀντάρα στὴν τάξη καὶ τὸν τιμώρησε ὁ δάσκαλος, - παίξετε φρόνιμα χωρὶς φωνὲς κι ἀντάρες**· 3) μτφ. σάλος, τάραχος τῆς ψυχῆς ἐκ δεινῆς θλίψεως, δθ. κ. ὀδυρμός : Βελισσάρ.'Ιστορ. **καὶ ἐκ τοῦ πόνου τῆς καρδίας ἐξέβαινεν ἀντάρα**, δ. μοιρ. **ποὺ 'κανε σ' ὅλους λύπηση καὶ στοὺς γονιοὺς ἀντάρα**· πρβλ. κ. συγγ. ἀντράλα κ. μαντάρα.

ἀνταραῖαι (αἱ) Σχόλ. « κάλωες δὲ τὰ ὅρμενα, τὰ λεγόμενα ἀνταραῖσι ».

ἀνταράται (οἱ) Σχόλ.'Αριστφ. κ. μσν. συνωμόται.

ἀνταρεμένος-η-ο δημ. μτχ. παθ. τοῦ ἀνταρεύω ὡς ἐπιθ. ἐπὶ καιροῦ δυσχειμέρου, ἐπὶ θαλάσσης, λίαν κυματόεσσα, τρικυμιώδης· || μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἐν ψυχικῷ σάλῳ, ἀ. ἀναστατωμένος.

ἀνταρεύω μσν. κ. δημ. ἀόρ. μσν. **ἀντάρευσα**, δημ. **ἀντάρεψα**, παθ. **ἀνταρεύομαι**, ἀόρ. δημ. **ἀνταρεύτηκα**, μτχ. **ἀνταρεμένος**· τὸ ἐνεργ. μσν. κ. δημ. ἐξεγείρω τινὰ εἰς στάσιν· 2) δημ. περιπλέκω τινὰ εἴς τι, τὸν μπερδεύω, ἐπὶ κακῷ : **τὸν ἀντάρεψε σὲ βρωμοδουλιές**· 3) περιάγω τινὰ εἰς ταραχήν, εἰς ἀναστάτωσιν, εἰς ἀντάραν βλ. λ., τὸν ἀναστατώνω (ὀρθότ. ἀνταριάζω) : **μᾶς ἀντάρεψαν οἱ πόλεμοι, - οἱ συφορές, - τὸν ἀνταρεύουν τὰ καμώματα τῆς γυναίκας του**· || ζαλίζω τινά, τὸν ἐνοχλῶ, τὸν ἀνησυχῶ : **μᾶς ἀντάρεψαν οἱ πιστολιές, - οἱ παλαβιές του, - μὲ τὰ τραγούδια τους ἀνταρεύουν κάθε βράδι τὴ γειτονιά**· 4) ἀμτβ. μσν. στασιάζω· 5) ἀμτβ. δημ. διατελῶ ἐν ταραχῇ, ἐν σάλῳ : **ἀντάρεψε ὁ καιρός, - ἡ θάλασσα**· 6) ἐπὶ τόπων, καλύπτομαι ὑπὸ ὁμίχλης : **ἀντάρεψαν οἱ βουνοκορφές**· 7) τὸ παθ. κ. ἐν μεσ. σημ. περιπλέκομαι, ἀναμιγνύομαι εἴς τι : **ἀνταρεύτηκαν στὶς προξενιὲς πολλοί**· 8) -ομαι ὑφίσταμαι ἀνησυχίαν, ἐνόχλησιν, ταραχήν : **ἀνταρεύτηκα ἀπὸ τὶς πονηριές του, - ἀπὸ τὰ λόγια του**· βλ. κ. ἀνταριάζω -ομαι.

ἀντάρης-ους-εν (ἡ) δωρ. ἀντήρης βλ. λ.

ἀντάρης (ὁ) (2) μτγν. κ. νεώτ. ἀστρον. ὁ ἀστὴρ α τοῦ Σκορπίου : 'Ηφαιστ.'Αστρολ.Ι,3.

ἀνταρθριτικός-ή-όν νεώτ. ἀντιαρθριτικὸς βλ.λ.

ἀνταριάζω δημ. κ. σπαν. **ἀνταρίζω**, ἀόρ. **ἀντάριασα**, παθ. **ἀνταριάζομαι**, ἀόρ. **ἀνταριάστηκα**, μτχ. παθ. παρακ. **ἀνταριασμένος** κ. **ἀνταρισμένος**· μτβ. προκαλῶ, κάμνω εἴς τινα ταραχήν, σύγχυσιν, ἀνησυχίαν, ταλαιπωρίαν, ἀντάρα βλ. λ., οἷον διὰ θορύβου, δι' ἀπειλῆς, ὕβρεως, ταλαιπωρήσεως, δαρμοῦ : **μᾶς ἀντάριασαν οἱ φωνές σας, - τὰ κλάματα τοῦ μωροῦ, - ἡ φωτιὰ τοῦ λόγγου, - οἱ χωροφύλακες, - τὸν ἀντάριασεν ἡ φτώχια**, φρ. **τὸν ἀντάριασε στὸ ξύλο** (δεινῶς ἔδειρε), συνήθ. κ. ὡς ἀπειλή : **θὰ σ' ἀνταριάσω στὸ ξύλο**· || περιάγω τινὰ εἰς δυσχερείας, εἰς δεινὴν θέσιν, τὸν ἀναστατώνω, τὸν καταπιέζω : **μᾶς ἀντάριασεν ὁ πόλεμος, - οἱ φοροεισπράκτορες κάθε λίγο καὶ λιγάκι ἀνταριάζουν τὰ χωριὰ** (ἀναστατώνουν, καταπιέζουν τοὺς χωρικούς), **- τ' ἀποσπάσματα ἀντάριασαν τοὺς λῃστάδες** (περιήγαγον εἰς δεινὴν θέσιν)· || κ. ἐπὶ πραγμ., κακοποιῶ, προξενῶ βλάβην : **τ' ἀγριοβόρι ἀντάριασε τὰ δέντρα, - ἡ φουρτούνα ἀντάριασε τὸ καΐκι**· || κ. μτφ. ὅταν τὸ ὑποκ. εἶναι θλιβερόν τι ψυχικὸν αἴτιον, μεταπιπτούσης οὕτω τῆς σημ. εἰς ἀμτβ. διατελῶ ἐν συγκινήσει, ἐν ταραχῇ, ἔχω ἀντάρα : δ. τραγ. **ἀλλὰ μ' μὲ τρώει ἡ ξενιτιὰ κι ἡ πίκρα μ' ἀνταρίζει**· 2) ἀμτβ. πληροῦμαι ἀχλύος, ὁμίχλης, καπνοῦ, σκοτεινιάζω, ὡς συνηθέστ. τὸ ἀνταρεύω : **ἀντάριασαν τὰ βουνά, ἀντάριασ' ἀπὸ τὸν καπνὸ τὸ σπίτι**· 3) ἀμτβ. κ. ἐπὶ πραγμ., ταράττομαι, σείομαι ἰσχυρῶς : **ἀνταριάζει τὸ πανὶ τῆς βάρκας, - ξεκαρφώθηκαν κι ἀντάριαζαν οἱ λαμαρίνες τῆς σκεπῆς** (ἐσείοντο καὶ ἐκρότουν)· || ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἔχω σφοδρὰ κύματα, διατελῶ ἐν μεγάλῃ ταραχῇ, φουρτουνιάζω : **ἀντάριασε τὸ πέλαγος**· || κ. ἀπροσωπ. **ἀντάριασε κατὰ τὸ μπογάζι**· || ἐπὶ ὑγρᾶς ἐπιφανείας, οἷον ὑδάτων, ἐλαφρῶς κυμαίνομαι, φρίσσω : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 61 **τὰ νερὰ π' ἀναταράζει τα ἀνταριάζουν**· 3) **ἀνταριάζομαι** κ. ὡς μεσ. ἐν αἷς τὸ ἐνεργ. σημ.: Βαλαωρ.Φωτειν.2,258 **καὶ τὰ σπουργίτ' ἀνταριαστοῦν στὴν κόρνιο τους τὸ βράδι**, Παλαμ.Τρισεύγ.15 **ἀνταριάστηκε ἡ γειτονιά**· 4) εἰδ. μεσ. αἰσθάνομαι ναυτίαν ἢ σκοτοδίνην, ἀντράλα, ἀ. ἀνακατεύομαι ἢ ζαλίζομαι : δ.διστ. **στὸ λέω παπαδοπούλα μ' μὴ μοῦ ξενοιάζεσαι) καὶ πάῃς εἰς τ' ἀνοιχτὰ καὶ μ' ἀνταριάζεσαι**· 5) ἡ μτχ. **ἀνταριασμένος** σκοτεινός, ὁμιχλώδης : **ἀνταριασμένα τὰ βουνά**· || πολυτάραχος, θυελλώδης, τρικυμιώδης, ἐπὶ καιροῦ ἢ θαλάσσης· || λίαν συγκεκινημένος, ἀνήσυχος, τεταραγμένος, ἰδίως ἐπὶ ἀνθρώπων : **ἀνταριασμένο σπίτι** (οἰκογένεια), φρ. **μωρὴ ἀνταριασμένη**, καταρ. ἡ ὕβρις : **τὸν κακό σου τὸν καιρὸ καὶ τὸν ἀνταριασμένο.**

ἀνταριθμέω μτγν. παραβάλλω ἀριθμὸν πρὸς ἀριθμόν, συγκρίνω ἀριθμόν : Παυσ.10,20,1 **ἀνταριθμῆσαι τοὺς ἐπὶ βασιλέα Ξέρξην . . καὶ τότε ἐναντία Γαλατῶν ἀθροισθέντας.**

ἀνταρκτικοπολοστρόφος (ὁ) μσν. προσηγορία τοῦ Θεοῦ ἐνδεικτικὴ τῆς παντοδυναμίας του.

ἀνταρκτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀντίθετος πρὸς τὸν ἀρκτικόν, μεσημβρινός, νότιος : 'Αριστλ.Κόσμ. 2,5 **ὁ ἀνταρκτικὸς πόλος**· || νεώτ. ὁ περὶ τὸν νότιον πόλον : **ἀνταρκτικαὶ χῶραι, - ἀνταρκτικὴ θάλασσα** (ὁ Νότιος παγωμένος ὠκεανός), **- ἀνταρκτικὴ περιοχὴ** (ἡ περὶ τὸν Νότιον πόλον γεωγραφικὴ περιοχὴ τῆς ἐξαπλώσεως τῶν ζώων)· 2) νεώτ. ζῳολ. **ἀνταρκτικὸς** (ὁ) γένος ἐντόμων κο-

λεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **καραβιδῶν** ἀπαντῶν εἰς τὴν Γῆν τοῦ Πυρός.

ἀνταρκτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. ἀντικρὺ τῆς ἄρκτου (τοῦ βορρᾶ), νοτίως.

ἀνταρκῶ-έω ἐξαρκῶ πρός τι, εἶμαι ἀρκούντως ἰσχυρός, ὥστε ν' ἀντισταθῶ πρός τινα ἢ νὰ ὑποστῶ τι : Θουκ.7,15 **μηδὲ τοῖς παροῦσιν ἀνταρκούντων·** 2) ἀντέχω, ἀνθίσταμαι : Ἀριστφ. Ἱππ.540 **μόνος ἀντήρκει,** Δίων Κ 68,25 **τρέφουσα τῷ γάλακτι καὶ ἑαυτὴν καὶ τὸ παιδίον ἀντήρκεσεν.**

ἀνταρσία (ἡ) μσν. μτγν. κ. **νεώτ.** ἔνοπλος ἐξέγερσις ἐναντίον πολιτικοῦ καθεστῶτος, στάσις, ἐπανάστασις : Ἰω.Λυδ.Διοσ.33.

ἀνταρσις-εως (ἡ) μτγν. ἐξέγερσις, ἀνταρσία βλ.λ.

ἀνταρτεύω δημ. καθίστημι τινὰ ἀντάρτην, ἐξεγείρω εἰς ἀνταρσίαν βλ. λ.· 2) ἀμτβ. εἶμαι ἢ γίνομαι ἀντάρτης βλ. λ., ἐπανίσταμαι· πρβλ. **ἀνταρεύω·** ‖ δημ. γίνομαι ἀπειθής, ἀτίθασος, ἀνυπάκουος : **ἀντάρτεψαν αἱ κόρες του.**

ἀντάρτης (ὁ) μσν. νεώτ. κ. δημ. (θηλ. δημ. **-ισσα,** οὐδ. **-ικο**) ὁ ἐνόπλως ἐξεγειρόμενος κατὰ πολιτικοῦ καθεστῶτος ἢ κρατικῆς ἐξουσίας, στασιαστής· Ἡσ. «τύραννος ἀντιβαίνων βασιλεῖ» : Βαλαωρ. Φωτειν.379 **δὲ θές, ἀντάρτη, δὲν ἀκοῦς;·** 2) νεώτ. κ. δημ. πολεμιστὴς ἀτάκτου στρατιωτικοῦ σώματος ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ πατριωτικῶν σκοπῶν οὐχὶ ἐξ ὀνόματος τοῦ κράτους : **εἴχανε βγεῖ ἀντάρτες στὴν Μακεδονία·** 3) συνεκδ. ὁ μὴ ὑπακούων, ὁ ἀτίθασος, ταραξίας.

ἀντάρτικα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀντάρτικον, στασιαστικῶς, ἀπειθῶς : **φέρνεται ἀντάρτικα.**

ἀνταρτικός-ή-ό(ν) μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. **ἀντάρτικος** στασιαστικός, ἐπαναστατικός, ἄτακτος πολεμιστής : Δούκας Ἱστ.Βυζ.112 C **πρὸς τὰ μάχιμα καὶ ἀνταρτικὰ ἐπιδεξίοις·** ‖ νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς ἀντάρτας : **ἀνταρτικὰ σώματα, - κινήματα·** ‖ δημ. τὸ οὐδ. **ἀντάρτικο** ὡς οὐσ. ἐν περιληπτ. σημ. οἱ ἀντάρται, ἄτακτοι πολεμισταὶ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν τακτικὸν στρατόν : δ.τραγ. **γὼ πάγω γι' ἀντάρτικο μέσ' τὴ Μακεδονία·** ‖ περιοχὴ ἔνθα ἐπικρατεῖ ἀνταρσία· 2) φρ. **τί, τὸ κάναμε ἀντάρτικο;** ὡς ἀπάντησις εἰς ἄνθρωπον ἀπειθῆ, αὐτογνώμονα, ταραξίαν.

ἀνταρτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. ἐπαναστατικῶς, δι' ἀνταρσίας, ἄνευ ὑπακοῆς εἰς τοὺς νόμους.

ἄνταρχος (ὁ) γλωσσ. ἀντάρχων βλ. λ.

ἀντάρχω κ. νεώτ. ἄρχω ὡς ἀντικαταστάτης ἄλλου· ‖ διαχειρίζομαι ἀρχήν τινα, ἐξουσίαν **ἐξ ὀνόματος ἄλλου.**

ἀντάρχων-οντος (ὁ) ἡ μτχ. τοῦ ἀντάρχω βλ. λ. ὡς οὐσ. ὁ κατὰ νόμον ἀναπληρωτὴς ἄρχοντος : Ἐπιγρ. ἐν ΑΒ 1,418 **ἀντάρχοντος τοῦ ἱερωτάτου ἀγῶνος πανελληνίου,** αὐτ.2,205 **ἵνα τε ὑπὸ μήθ' ᾧτινι οὖν τόπῳ ὦσιν ἀρχόντων ἢ ἀνταρχόντων·** 2) εἰδ. ἐπὶ Ρωμαίων ἀρχόντων, ὁ μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἐν Ρώμῃ ἐνιαυσίου ἀρχῆς αὐτοῦ στελλόμενος εἰς ἐπαρχίαν ὅπως ἄρξῃ ὁμοίαν ἐνιαύσιον ἀρχήν.

ἀντάς Ἡσ. «πνοάς».

ἀντασεδίνη (ἡ) νεώτ.χημ. σακχαροῦχον ἀσβέστιον.

ἀντάσης (ὁ) δημ. (τουρκ.) ὁ σύντροφος, συγγ. ἀρκαντάσης κ. μακαντάσης.

ἀντασθματικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τοῦ ἄσθματος βλ. λ. : **ἀντασθματικὰ φάρμακα.**

ἀντασπάζομαι κ. νεώτ. προσαγορεύω, χαιρετῶ ἀμοιβαίως τινά : Ξεν.ΚΠ 1,3,3· ‖ ἀνταποδίδω φιλοφροσύνην, περιποιοῦμαι φιλοφρόνως : Ξεν.ΚΠ 5,5,42 **εἴ τινές σε τιμῶσιν, ἀντασπάζου καὶ εὐώχει αὐτούς·** ‖ ἀνταποδίδω χαιρετισμόν : Πλούτ.Τιμ.38 **ὁ δ' ἀντασπασάμενος καὶ χρόνον τινὰ δοὺς ταῖς εὐφημίαις,** φρ. νεώτ. **σᾶς ἀντασπάζομαι** (ἐν ἐπιστολαῖς).

ἀντασπασμός (ὁ) μσν. κ. νεώτ. ἀμοιβαῖος ἀσπασμός, φίλημα, συνεκδ. [illegible] χαιρετισμός.

ἀνταστράπτω μτγν. ἀμοιβαίως ἢ [illegible]μενος πρός τινα ἀστράπτω : Δίων Κ 59,28 **ταῖς τε βρονταῖς ἐκ μηχανῆς τινος ἀντεβρόντα καὶ ταῖς ἀστραπαῖς ἀντήστραπτε.**

ἀντασφάλεια (ἡ) νεώτ. νομ. κ. **ἀντασφάλισις** ἡ ἀσφαλιστικὴ σύμβασις δι' ἧς ἀσφαλίζεται μέρος τῆς ἀναληφθείσης ὑπὸ τοῦ ἀσφαλιστοῦ ὑποχρεώσεως εἰς ἕτερόν τινα τρίτον ἀσφαλιστὴν βλ.λ.

ἀντασφαλίζω νεώτ. ἐπὶ ἀσφαλιστοῦ ἢ ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας, μεταβιβάζω εἰς ἄλλην ἀσφαλιστικὴν ἑταιρείαν διὰ συμβάσεως μέρος τῆς ὑπ' ἐμοῦ γενομένης πράγματός τινος ἀσφαλείας βλ.λ., οἷον οἰκοδομῆς, πλοίου, ἐμπορεύματος, ἐπίπλων κττ.

ἀντασφάλισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντασφαλίζειν βλ. λ.

ἀντασφαλιστής (ὁ) νεώτ. ὁ συνομολογήσας ἀντασφάλισιν βλ. λ.

ἀντασφαλιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀντασφάλειαν βλ. λ. : **ἀντασφαλιστικὴ σύμβασις, - ἀντασφαλιστικὸν σύστημα.**

ἀντασφαλιστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπαν ἀντασφαλιστικόν, δι' ἀντασφαλίσεως βλ.λ.

ἀντάτας-α (ὁ) (ἄτη) Ἐπιγρ. ὁ εἰς ἐξασφάλισιν κατὰ τῆς ἄτης ὢν ἢ γινόμενος.

ἀντατιμάζω ἀτιμάζω, περιφρονῶ καὶ ἐγὼ εἰς ἀνταπόδοσιν : Σοφ.ΑΪ.1339 **οὐκ ἀντατιμάσαιμ' ἄν.**

ἀντατροφικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τῆς ἀτροφίας : **ἀντατροφικὴ δίαιτα, - ἀντατροφικὰ φάρμακα.**

ἀνταττικιστής (ὁ) νεώτ. κ. **ἀντιαττικιστής** ὁ κατὰ τῶν ἀττικιστῶν, ὁ τοὺς ἐπιτηδευμένους νὰ γράφωσιν εἰς τὴν ἀττικὴν διάλεκτον ἐλέγχων ὡς κακῶς χειριζομένους τὴν δόκιμον ἀττ. γλῶσσαν.

ἀνταυγάζω μτγν. κ. νεώτ. ρίπτω ὀπίσω τὴν αὐγήν, τὴν λάμψιν, ἐξ ἀνακλάσεως εἰμὶ φεγγοβόλος, λαμπρός : Ἡλιόδ.Αἰθ.1,2 **Χρυσοῦφοῦς τῆς ἐσθῆτος πρὸς τὸν ἥλιον ἀνταυγαζούσης·** 2) μτβ. φωτίζω, λαμπρύνω : Φίλων 2,260 **ἡλίῳ καθαρῷ τὸν βίον ἀνταυγάσοντες.**

ἀνταυγασία (ἡ) γλωσσ. ἀντανάκλασις φωτός, ἀντιφέγγιαμα, ἄ. ἀνταύγεια.

ἀνταυγαστήρ-ῆρος νεώτ. στιλπνὴ ἐπιφάνεια σφαιρικὴ ἢ παραβολικὴ χρησιμεύουσα διὰ τὴν πρὸς ὡρισμένην κατεύθυνσιν ἀντανάκλασιν τοῦ φωτὸς λυχνίας τινός, διεθν. ὅρ. ἀμπαζούρ.

ἀνταυγαστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἰδιάζων εἰς τὴν ἀνταύγειαν βλ.λ.· ‖ ὁ χρήσιμος πρὸς τὸ δίδειν ἀνταύγειαν· ‖ ὁ παρέχων, ὁ ἐκπέμπων ἀνταύγειαν.

ἀνταύγαστρον (τὸ) νεώτ. κάτοπτρον ἀνταυγαστικὸν βλ.λ. προσαρμοζόμενον εἰς λαμπτῆρα οὕτως ὥστε νὰ ρίπτῃ συγκλῖνον τὸ φῶς ἐπὶ μικρᾶς ὡρισμένης περιοχῆς· ‖ συσκευὴ πρὸς τοιαύτην ἀνταυγαστικὴν ἐνέργειαν χρησιμεύουσα πρὸς φωτισμὸν οἷον ὁδῶν κατὰ τὴν νύκτα, σηράγγων κττ.

ἀνταύγεια (ἡ) κ. νεώτ. κ. **ἀνταυγία** ἀντανάκλασις φωτός, λάμψις, ἀντιφέγγισμα : Ξεν.Κυν.5,18 **εἰσὶ κατάδηλοι .. καὶ διὰ καλάμης διὰ τὴν ἀνταύγειαν,** Διόδ.Σ 17,82 **διὰ τὴν τῆς χιόνος ἀνταύγειαν, - ἡ ἀνταύγεια τῶν ἠρεμούντων ὑδάτων.**

ἀνταυγής-οῦς-ές ὁ ἀντανακλῶν φῶς, λαμπρός : Ἀριστφ.Θεσμ.902 **στρέφον ἀνταυγεῖς κόρας,** Διοδ.Σ 17,82 **λευκὴν καὶ ἀνταυγῆ τὴν χιόνα.**

ἀνταυγῶ-έω ἀντανακλῶ αὐγήν, φῶς : Ἐμπ.π. Πλουτ. Ἠθ.400 B **ἀνταυγεῖ πρὸς Ὄλυμπον ἀταρβήτοισι προσώποις,** Ἱππ.253,20 **ὅ,τι μὴ λαμπρόν ἐστι μηδὲ ἀνταυγεῖ, τουτέῳ οὐχ ὁρῇ·** ‖ κ. μτφ. : Εὐρ. Ὀρ.1519 **ἄπεχε φάσγανον· πέλας γὰρ δεινὸν ἀνταυγεῖ φόνον** (Σχόλ. «ἀντιλάμπει»)· ‖ λάμπω, μαρμαίρω, φεγγοβολῶ : Εὔβουλ.π. Ἀθην.11,417 D **στίλβουσαν, ἀνταυγοῦσαν, ἐκνενιμμένην.**

ἀνταυδῶ-άω ὁμιλῶ κατὰ πρόσωπον, ἀποκρίνομαι : Σοφ.'Ηλ.1478 **οὐ γὰρ αἰσθάνει πάλαι ζῶντας θανοῦσιν οὕνεκ' ἀνταυδᾷς ἴσα.**

ἀνταυλῶ-έω μσν. αὐλῶ ἐναντίον τινός : 'Αγαθ. 'Ιστ.257,3 **οἰκείῳ θεῷ ἀνταυλήσας** [ὁ Μαρσύας].

ἀνταύξω μσν. αὐξάνω ἐπίσης, παραλλήλως, καὶ ἐγώ : Νικ.Βλεμμ. 'Επιτ.Φυσ.62.

ἀνταΰω ἠχῶ εἰς ἀπάντησιν, ἀντηχῶ : Πινδ.Π 4,350 **ἐκ νεφέων δέ οἱ ἀντάϋσε βροντᾶς αἴσιον φθέγμα,** 'Οππιαν.Κυν.2,78 **αὐτὰρ ὁ γ' ἀντήϋσεν.**

ἄνταφα (τὰ) δημ. τὰ ἀπύθμενα, τὰ ἄβυθα.

ἀνταφαίρεσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἀφαίρεσις ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους : Νικομ.Γερ.'Αριθ.1,13· ‖ νεώτ. ὁμοιβαία ἢ κατ' ἐναλλαγὴν ἀφαίρεσις· 2) νεώτ. σειρὰ ἀφαιρέσεων, καθ' ἃς ἡ προκύπτουσα ἑκάστοτε διαφορὰ ἀφαιρεῖται ἀπὸ τὸν μειωτέον τῆς προηγουμένης ἀφαιρέσεως ἢ τἀνάπαλιν.

ἀνταφαιρῶ-έω κ. νεώτ. μέλλ. -**ελοῦμαι** ἀφαιρῶ τι παρά τινος κατ' ἀνταπόδοσιν : 'Αντιφ.4,1,7 **ὑμᾶς δὲ χρὴ . . τὴν βουλεύουσαν ψυχὴν ἀνταφελέσθαι αὐτόν**· 2) ἀφαιρῶ ἐξ ἑκατέρου μέρους : 'Αριστείδ.Λογ.23.50 **ἀλλ' ἅτα τε ἀνῄει καὶ** ἀνταφῄρει **πάλιν**· 3) νεώτ. ἐνεργῶ ἀνταφαίρεσιν.

ἀνταφεστιῶ-άω ἀντεφεστιάω βλ.λ. : Πλάτ.Τιμ.17Β.

ἀνταφήνω νεώτ. δ.γρ. -**ίνω** ἐξ ἀντιθέτου ἀφήνω, ρίπτω τι· ‖ πρὸς ἐναντίον σκοπὸν ἀφήνω, ρίπτω τι.

ἀνταφίημι ἀμοιβαίως ἀφήνω καὶ ἐγώ : Εὐρ. ΙΑ 478 **ἐγώ σ' ἀπ' ὄσσων ἐκβαλόντ' ἰδὼν δάκρυ . . καὐτὸς ἀνταφῆκα σοι πάλιν**· 2) ρίπτω ὀπίσω: Πολυδ.9,107 **ἀνταφῆκα σοι πάλιν** (σφαῖραν).

ἄνταφλα ἐπίρρ. δημ. ἀπροσέκτως, ἀτάκτως, σὰν ἀπὸ τύφλα, σκουντουφλιαστά.

ἀνταφορίζω νεώτ. ἀφορίζω βλ. λ. τινά, ὅστις μὲ ἀφώρισε.

ἀνταφυλαξία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. εἰδικὴ θεραπευτικὴ πρὸς πρόληψιν ἢ καταπολέμησιν τῶν ἀφυλακτικῶν παθήσεων.

ἀντάω [ἄντα] ποι., ἰων. **ἀντέω,** εὐκτ. **ἀντῴην,** παρστ. 'Ομ. **ἤντεον,** μέλλ. **ἀντήσω,** παρκ. **ἤντηκα,** μετὰ δοτ. ἔρχομαι ἔναντι τινός, συναντῶ τινα ἤ τι : 'Ιλ.Α 423 **οἱ δ' ἤντεον ἀλλήλοισι,** Σοφ.Τραχ. 902 **ὅπως ἄψορρον ἀντῴη πατρί,** Εὐρ.ΙΑ 150 **ἢν γὰρ πομπαῖς ἀντήσῃς**· 2) μετὰ γεν.προσ. συναντῶ τινα ἐχθρικῶς, πρὸς μάχην, ἐπέρχομαι πρὸς σύγκρουσιν : 'Οδ.Π 254 **εἴ κεν πάντων ἀντήσωμεν**· ‖ κ. μετὰ γεν. πραγμ. συναντῶ, συντυχαίνω τι ἐχθρικὸν εἰς ἐμέ : Αἰσχ.'Ικ.36 **ἀγρίας ἁλὸς ἀντήσαντες ὄλοιντο**· ‖ κ. ἄνευ ἐχθρ. σημ. συναντῶ τι, φθάνω μέχρι τινός : Σοφ.'Αντ.982 **σπέρμα μὲν . . ἄντασ' 'Ερεχθειδᾶν** [ἡ καταγωγή του ἔφθασε μέχρι τῶν 'Ερ.]· 3) μετὰ γεν. πραγμ. ἀπαντῶ τι, ὅθ. μετέχω τούτου : 'Ιλ.Η 158 **τῷ κε τάχ' ἀντήσειε μάχης κορυθαίολος Ἕκτωρ,** Σοφ. ΟΚ 1445 **ἀρῶμαι μήποτ' ἀντῆσαι κακῶν**· ‖ τυγχάνω τινός, συντυχαίνω, λαχαίνω κάτι : 'Ηρ.2,119 **ξεινίων ἤντησε** [ἔτυχε] **μεγάλων**· πρβλ. τὸ ποι. **ἀντιάω-ῶ** κ. τὸ πεζ. **ἀπαντάω-ῶ.**

ἄντε ἐπιφών. δημ. κ. **ἄντες** κατὰ συγκ. τοῦ ἄϊντε βλ. λ., παρακελευστικὸν ἢ ἁπλῶς προθεματικόν : δ.τραγ. παροίν. **ἄντε πῆγε στὸ χαμάμι | ἄντε ἡ κόρη τοῦ χαμάμη | ἄντε φερετζέ 'χει βάλει | ἄσπρη μπόλια στὸ κεφάλι,** φρ. σκωπτικῶς ἢ πρὸς ἐμπαιγμὸν ἐκφερομένη **καλὲ ἄντες.**

ἀντ-εβραϊσμός νεώτ. ἡ κατὰ τοῦ ἑβραϊσμοῦ, ἤτοι τῆς φυλῆς ἢ τῆς θρησκείας ἢ τῶν ἠθῶν, τῶν ἐπιδιώξεων κττ., τῶν 'Εβραίων πολεμική, ἰδ. εἰδικώτ. ἀντισημιτισμός βλ. λ.

ἀντέγγραφον (τὸ) νεώτ. νομ. ἔγγραφον διὰ τοῦ ὁποίου δηλοῦται ὅτι ἕτερον ὡρισμένον ἔγγραφον δημόσιον ἢ ἰδιωτικὸν εἶναι εἰκονικὸν ἢ ὅτι τοῦτο καταργεῖται.

ἀντεγγράφω κ. νεώτ. κ. παθ. -**ομαι** ἐξαλείφω ἐγγεγραμμένον ὄνομα καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐγγράφω ἄλλο : Δημ.25,73 **ἐξαλειφθήσεται νὴ Δία, ὁ δ'** ἀντεγγραφήσεται· 2) νεώτ. εἰδ. νομ. **ἀντεγγράφω προσημείωσιν** ἐγγράφω προσημείωσιν ἐπὶ ἀκινήτου περιουσίας ἄλλου, ὅστις ἐνέγραφε τοιαύτην ἐπὶ ἀκινήτου περιουσίας μου.

ἀντεγγύησις-εως (ἡ) νεώτ. νομ. ἐγγύησις ὁμολογουμένη, παρεχομένη εἰς τὸν ὁμολογήσαντα ἄλλην ἐγγύησιν καὶ πρὸς ἐξασφάλισιν αὐτοῦ.

ἀντεγγυῶ-άω μσν. νεώτ. **ἀντεγγυῶμαι** ἀμοιβαίως ἐγγυῶ, ὑποχρεώνω : Θ.Προδρ.Ροδ.142· ‖ νεώτ. -**ῶμαι** δίδω ἐγγύησιν πρὸς ἐξασφάλισιν δοθείσης ὑπὸ ἄλλου ἐγγυήσεως· ‖ κ. γεν. ἀναλαμβάνω ὑποχρέωσιν πρὸς ἱκανοποίησιν ἢ ἐξασφάλισιν ἢ ἀμοιβὴν ἄλλου διὰ παροχὴν αὐτοῦ ἢ ἐνέργειαν ἢ ἀποχὴν ἀπό τινος : **εἰς τοὺς ἀναγνωρίζοντας τὸ νέον καθεστὼς ἀντεγγυώμεθα ἀσφάλειαν ζωῆς καὶ περιουσίας.**

ἀντεγείρω ἀνεγείρω ἢ οἰκοδομῶ τι εἰς τὴν θέσιν ἄλλου : Δίων.Κ.69.12 **καὶ εἰς τὸν τοῦ ναοῦ τοῦ θεοῦ τόπον ναὸν τῷ Διὶ ἕτερον ἀντεγείραντος**· 2) ἐγείρω τι κατά τινος : 'Αππ.Καρχ.114 **ἀντήγειραν αὐτῷ χάρακα.**

ἀντέγερσις-εως (ἡ) ἔγερσις, ἐξανάστασις κατά τινος : Θεόδ.Προδρ.Ροδ.50 **οὐδ' ἀντέγερσις πνευμάτων ἀντιθρόων.**

ἀντεγκαλῶ-έω κ. νεώτ. ἐγκαλῶ, καταγγέλλω, καὶ ἐγὼ τὸν ἐγκαλέσαντά με : Δημ.1012.17 **ἀξιοῦντος ἐμοῦ ἀπολαβεῖν τὴν τῆς μητρὸς προῖκα** ἀντενεκάλουν **καὶ οὗτοι**· ‖ νεώτ. -**οῦμαι** μεσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : οἱ ὑπαφήφιοι ἀντεγκαλοῦνται.

ἀντέγκειμαι μσν. κεῖμαι που ἀντὶ ἄλλου : Εὐστ. 'Οδύσσ.1863,53 οὐ **μόνον ἀντεγκείμενον ἔχει τὸ ο, ἀλλὰ καὶ τὸ ε φυλάσσει.**

ἀντέγκλημα-ατος (τὸ) κατηγορία τὴν ὁποίαν ἀπευθύνει ὁ κατηγορούμενος κατὰ τοῦ κατηγόρου, ἵνα δικαιολογήσῃ τὸ ἀδίκημά του, ἀντέγκλησις, ἀντικατηγορία, **ἀντικαταγγελία,** ἡ κατὰ νομ. ὁρ. recriminatio : Σχολ.Θουκ.3,67.

ἀντεγκληματικός-ή-όν ὁ ἀντέγκλημα βλ. λ. περιέχων : Σχολ. « ἀντεγκληματικὴ ἀντίθεσις, ἀντέγκλημα ἔχουσα ».

ἀντεγκληματικῶς ἐπίρρ. σχολ. κατὰ τρόπον ἀντεγκληματικόν βλ.λ.

ἀντεγκληματῶ-έω νεώτ. διαπράττω ἔγκλημα εἰς ἐκδίκησιν ἄλλου ἐγκλήματος.

ἀντέγκλησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἀντέγκλημα βλ.λ., ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντεγκαλῶ· ‖ νεώτ. συνεκδ. ἀμοιβαία πρόκλησις πρὸς ρῆξιν, ὑβριστικὴ μεταξὺ δύο ἢ πλειόνων λογομαχία : **ἀντηλλάγησαν ἀντεγκλήσεις μεταξὺ τῶν βουλευτῶν.**

ἀντεγκλητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀντέγκλησιν.

ἀντέγκλισις-εως (ἡ) μσν.γραμμ. ἀλλαγὴ ἐγκλίσεως.

ἀντεγκοπίς-ίδος (ἡ) νεώτ. τὸ ἕτερον ἐκ τῶν δύο εἰς ἑκάστην δόσιν ὁμοῦ ἐγχαρασσομένων ξύλων, ὧν τὸ ἓν κρατεῖ ὁ δίδων (πωλητής) καὶ τὸ ἕτερον ὁ λαμβάνων (ἀγοραστής), παρ' ἀρχ. σύμβολον, μσν. σχέδουλα, δημ. τσέτουλα.

ἀντεγκύκλια γράμματα (τὰ) μτγν. ἐκκλ. ἐγκύκλιοι ἐπιστολαὶ ἀναιροῦσαι τὰς πρότερον ἀποσταλείσας : Εὐαγρ.'Ιστ.'Εκκλ.4,7 **ἀντεγκύκλιά τε διαπέμπεσθαι συνιστῶντα τὴν ἐν Καλχηδόνι σύνοδον.**

ἀντεγκύκλιος (ἡ) νεώτ. ἐγκύκλιος βλ.λ. ἀναιροῦσα προγενεστέραν ἐγκύκλιον τοῦ ἐκδίδοντος ἢ ἰδ. ὑπὸ ἑτέρου τινὸς ἐκδοθεῖσαν ἐγκύκλιον.

ἀντεγχαράσσω μσν. ἐξαλείφω τι καὶ ἐγχαράσσω, εἰκονίζω, ζωγραφίζω ἀντ' αὐτοῦ ἕτερον : Κ. Μανασσ.Χρον.4333 **ἀντενεχάραξε δ' αὐτοῖς χρώμασι καὶ ψηφῖσιν τὰ φίλα κυνηγέσια.**

ἀντεγχειρίζω μτγν. λαμβάνω τι ἀπό τινος καὶ τὸ ἐγχειρίζω, τὸ ἀναθέτω εἰς ἄλλον : Δίων Κ 60.24 :

τοῖς **στρατηγοῖς δίκας τινάς, ἃς πρότερον οἱ ὕπατοι διεδίκαζον, ἀντενεχείρισε.**

ἀντεγωϊστής-ίστρια νεώτ. μτφ. ὁ κατὰ διεθν. ὅρ. ἀλτρουϊστὴς βλ. λ.

ἀντέδων-οντος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐχινοδέρμων τῆς οἰκογενείας τῶν **κρινοειδῶν.**

ἀντέθεικε βοιωτ. Ἐπιγρ. ἀνατέθηκε τοῦ ἀνατίθημι.

ἀντεθησεῖται δωρ. ἀνατεθήσεται : Ἐπιγρ. **ἐπεὶ δὲ τὰν τιμὰν πᾶσαν καταβάλῃ ἀντεθησεῖται.**

ἀντεθνικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀντεθνικόν βλ.λ.1).

ἀντεθνικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀντικείμενος εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους : **ἀντεθνικὴ δρᾶσις, - ἀντεθνικὸν κίνημα, - ἀντεθνικὰ διδάγματα**· 2) εἰδ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς κοινωνιολογικὰς δοξασίας ἀποκρουούσας τὴν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐθνότητος συγκρότησιν καὶ ὀργάνωσιν τοῦ κράτους· συγγ. **διεθνικός : τὰ δόγματα τοῦ ἀναρχισμοῦ εἶναι ἀντεθνικά.**

ἀντεθνικῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀντεθνικὸν βλ.λ.1).

ἀντεικάζω μέλλ. **-σομαι** ἐξ ἀντιθέτου παρομοιάζω τι καὶ ἐγὼ πρὸς ἄλλο : Ἀριστφ.Σφ.1311 **ὁ δὲ ἀνακραγὼν ἀντῄκασ᾽ αὐτὸν πάρνοπι**· ‖ κ.μεσ. : Πλάτ.Μεν.80 C **ἀλλ᾽ οὐκ ἀντεικάσομαί σε.**

ἀντεικασία (ἡ) σχόλ. ἡ πρᾶξις ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀντεικάζω βλ. λ.

ἀντεικόνισμα-ατος (τὸ) μσν. ἀπεικόνισμα, εἰκών : Ἰω. Μαλάλ.36,16 **ἀντεικόνισμα τῆς Γοργόνος.**

ἀντειλῶ-έω μτγν. ἐκτυλίσσω κατ᾽ ἀντίθετον διεύθυνσιν.

ἀντεῖν Ἡσ. « ὁ ἐναντίος τῇ ἀγωγῇ ».

ἀντείνω ποι. ἀντὶ ἀνατείνω.

ἀντεῖπον κ. νεώτ. ἀόρ. β᾽ τοῦ **ἀντιλέγω** (ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει) μετὰ δοτ. εἶπον κατά τινος, ἀντέλεξα : Σοφ.ΟΚ 999 **ἀντειπεῖν ἐμοί**· ‖ κ. ἁπλῶς : Αἰσχ.Πρ.51 **οὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω**· 2) κ. νεώτ. ἀπήντησα, ἀπεκρίθην **πρός τινα, ὑπέρ τινος** : Σοφ.Ἀν.1053 **οὐ βούλομαι τὸν μάντιν ἀντειπεῖν κακῶς** (δὲν θέλω νὰ ἀπαντήσω μὲ κακολογίας)· ‖ μετὰ συστοίχου αἰτ. : Εὐρ.ΙΑ 1391 **ἆρά γ᾽ ἔχομεν ἀντειπεῖν ἔπος.**

ἀντειρηνικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τῆς εἰρήνης ὢν ἢ γινόμενος : **ἀντειρηνικὰ ἔργα - διδάγματα**

ἀντείρομαι ἀόρ. ἰων. **-ειρόμην,** ἀττ. **-ηρόμην** ἀντερωτῶ : Ἡρ.1,129 **ὁ δέ μιν προσιδὼν ἀντείρετο εἰ ἑωυτοῦ ποιέεται τὸ Κύρου ἔργον,** Ξεν. ΚΠ 2,2,22 **ἄλλος δ᾽ ἀντήρετο τοῦτον τίνα λέγοι.**

ἀντεισαγγελεύς-έως (ὁ) νεώτ. ἀνώτερος δικαστικὸς ὑπάλληλος ἔχων τὰ αὐτὰ καθήκοντα οἷα **καὶ** ὁ εἰσαγγελεὺς ἀναπληρῶν δὲ τοῦτον κωλυόμενον ἢ ἀπόντα : **ἀντεισαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου, - τῶν Ἐφετῶν - τῶν Πρωτοδικῶν.**

ἀντεισαγγελεύω νεώτ. ἐκτελῶ καθήκοντα ἀντεισαγγελέως βλ.λ.

ἀντεισάγω κ. νεώτ. ἀόρ. **-ήγαγον** Πάπ. ἀπαρέμφ. **-άξαι,** παρακ. **-ῆχα** κ. μτγν. **-αγήοχα,** παθ. ἀόρ. **-ηγαγόμην,** παρακ. **-ῆγμαι** εἰσάγω τι ἀντὶ ἄλλου ἐξαγομένου, ὅθ. ἀντικαθιστῶ : Πλάτ. Ἀξ.369 Ε **τῇ στερήσει τῶν ἀγαθῶν ἀντεισάγων κακῶν αἴσθησιν, - ἡ Ἑλλὰς ἐξάγει σταφίδα καὶ ἀντεισάγει σῖτον**· ‖ κ. παθ. Δημ.121,6 : **ἅπανθ᾽ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἐκπέπρακται ταῦτα, ἀντεισῆκται δὲ ἀντὶ τούτων ὑφ᾽ ὧν ἀπόλωλε καὶ νενόσηκεν ἡ Ἑλλάς**· ‖ εἰσάγω καὶ ἐγώ, εἰσάγω ὅπως καὶ ἄλλος τις : Πλούτ.Καῖσ.14 **εἰς ἐπαρχίας καὶ στρατεύματα καὶ δυνάμεις ἀλλήλους ἀντεισαγόντων**· 2) μτφ. ἀνταποδίδω, ἀνταμείβω : Πάπ. **ὑπερεύξομαι τῷ θεῷ τὸ ὑμέτερα ὑμῖν ἀντεισάξαι μυριαπλασίαις ἀμοιβαῖς**· 3) συνεκδ. ἀποκαθιστῶ τι, **ἐπανορθῶ : Γαλ.6,75.**

ἀντεισαγωγή (ἡ) γραμμ. κ. νεώτ. τὸ ἀντεισάγειν, ἡ εἰσαγωγὴ πράγματος ἀντὶ ἄλλου **ἐξαγομένου**· 2) γραμμ. σχῆμα ρητορικὸν καθ᾽ ὃ ὁμολογεῖται μὲν τὸ ἀληθὲς πράγματός τινος ἀλλ᾽ ἀντιτίθεται πρὸς αὐτὸ περίπτωσις οὐχ ἧττον ἀληθής, οἷον ἐν Ῥήτ.8,467 **ἡδὺ τὸ ζῆν, ἀλλὰ τόγε ὑπὲρ πατρίδος ἀποθανεῖν δόξαν αἰώνιον παρασκευάζει.**

ἀντείσακτος-ον μτγν. ὁ ἀντεισαχθείς, ὁ ὡς ἔνστασις κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἀντεισαγωγῆς φερόμενος : Κικ.Κόιντ.2,10.

ἀντεισβάλλω μτγν. κ. μσν. ἀμοιβαίως εἰσβάλλω, κάμνω ἔφοδον : ΔίωνΚ 48,21 **ἀντεσέβαλον ἐς τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ**· 2) ἀμοιβαίως ἐμβάλλω : Νικήτ.Εὐγεν.6,43 **ἀντεισβαλεῖν μοι συμφοράν.**

ἀντεισδέχομαι μσν. εἰσδέχομαι εἰς ἀντικατάστασιν ἢ ἀμοιβαίως εἰσδέχομαι.

ἀντεισδρομή (ἡ) μτγν. εἰσδρομὴ εἰς μέρος ὅθεν ἀπεβλήθη, ἀπεμακρύνθη ἄλλο τι, ὅθ. διαδοχή : Κύριλλ.Ἀλ. ἐν Ἡσ.58,818 **ἀρρωστίας ἀποβολὴ καὶ τῶν ἀμειμόνων ἀντεισδρομή.**

ἀντεισδύνω μσν. εἰσδύω εἰς τὴν θέσιν ἄλλου ἐξελθόντος, ἐκβληθέντος : Εὐστ.Ἰλ.1111,45 **ἐξικμασθείσης τῆς βύρσης τῷ τανυσμῷ, ἀντεισδύνει (τὸ λίπος) εἰς τοὺς πόρους.**

ἀντείσειμι μτγν. παρατ. **ἀντῄειν** ἀμοιβαίως εἰσέρχομαι : Συνέσ.64 Α **ὁ λόγος ἀντεισιών.**

ἀντεισενεκτέον μτγν. (εἰσφέρω) δεῖ ἀντεισφέρειν βλ. λ.

ἀντεισέρχομαι μτγν. ἀόρ. **-ῆλθον** εἰσέρχομαι εἰς θέσιν ἄλλου ἢ εἰσέρχομαι καὶ ἐγώ : Ἀριστείδ.Λόγ.37,(2),27.

ἀντεισήγησις-εως (ἡ) νεώτ. εἰσήγησις γινομένη πρὸς ἀπόκρουσιν ἄλλης εἰσηγήσεως βλ. λ.

ἀντεισηγητής (ὁ) νεώτ. μέλος στρατιωτικοῦ ἢ ναυτικοῦ δικαστηρίου ἀντικαθιστῶν τὸν εἰσηγητὴν εἰς τὰ ἀνακριτικὰ αὐτοῦ καθήκοντα.

ἀντεισηγοῦμαι-έομαι νεώτ. εἰσηγοῦμαι τι ἐναντίον πρὸς τὸ ὑπ᾽ ἄλλου προταθέν, κάμνω ἀντεισήγησιν.

ἀντεισιτήριον (τὸ) τὸ ἀντὶ εἰσιτηρίου διδόμενον σῆμα πρὸς ἔξοδον ἐκ θεάτρου καὶ ἐκ νέου εἴσοδον εἰς αὐτό, ἡ κοντραμάρκα.

ἀντεισκαλῶ-έω μτγν. εἰσκαλῶ καὶ ἐγώ, ἀμοιβαίως καλῶ τινα νὰ εἰσέλθῃ : Κύριλλ. ἐν Μ 10,106.

ἀντεισκρίνομαι μτγν. ἀμοιβαίως εἰσχωρῶ, εἰσάγομαι : Ἥρων Πνευμάτ.2,36.

ἀντεισοδιάζω Σχολ. ἀμοιβαίως εἰσάγω : ΑΒ 883,11 **ἵνα καὶ ἡμεῖς ἀντεισοδιάσωμεν τὰ ἀπαρέμφατα.**

ἀντεισοικίζω μσν. ἐπίσης καὶ ἐγὼ εἰσοικίζω, ἐγκαθιστῶ οἰκιστάς.

ἀντεισπράττω μσν. ἐπίσης καὶ ἐγὼ ἐνεργῶ, ἀπαιτῶ, ἀξιῶ : Φώτ.Ἀνεκδ.Ἐκ.2,121 **ἀντεισπρ- δίκην.**

ἀντεισφέρω κ. νεώτ. μέλλ. **-οίσω,** ἀόρ. **-ήνεγκον** εἰσφέρω ἀντὶ ἄλλου δαπανηθέντος : Ἀριστφ.Λυσ. 654 **τὸν ἔρανον . . ἀναλώσαντες οὐκ ἀντεισφέρετε τὰς ἐσφοράς**· 2) εἰσάγω νέον τι εἰς ἀντικατάστασιν παλαιοῦ : Δημ.486,24 **νόμον ἀντεισφέρειν,** ΔίωνΚ 52,36 **καινά τινα δαιμόνια ἀντεσφέροντες**· 3) νεώτ. ἐξ ἀντιθέτου ἢ ἀμοιβαίως ἢ εἰς ἀντιστάθμισμα εἰσφέρω καὶ ἐγώ : **οἱ μὴ ἔχοντες χρήματα ἀντεισέφερον τρόφιμα διὰ τὸν στόλον.**

ἀντεισφορά (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἀντίθετος εἰσφορά, εἰσαγωγὴ πράγματός τινος ἀντὶ ἄλλου, ἀντικατάστασις : Ἀνδρ.Κρήτ.230· ‖ κ. εἰσφορά, παροχὴ ἀντὶ ἄλλης, πρὸς ἀντιστάθμισμα ἄλλης.

ἀντεκβάλλομαι μτγν. ἐκβάλλομαι, ρίπτομαι εἰς τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν : Θεολ.Ἀριθμ.26.

ἀντεκδίδω νεώτ. ἐκδίδω, δημοσιεύω εἰς ἀπάντησιν γενομένης ἐκδόσεως γραπτοῦ τινος ἔργου : Ἠλ.Ταντα λίδ.47 **ἀντεξέδωκαν ἀντίρρησιν.**

ἀντεκδίκησις-εως ἡ) νεώτ. ἐκδίκησις κατὰ τοῦ πρὸς ἐκδίκησιν βλάψαντος, ἀνταπόδοσις κακοῦ **δι᾽ ἑτέρου κακοῦ**· 2) **διεθν.** δικ. οἱονδήποτε μέσον **ἥσσονος** βίας λαμβανόμενον ὑπὸ κράτους τινὸς κατ᾽ ἄλλου πρὸς ἐξαναγκασμὸν τούτου εἰς

λύσιν διαφορᾶς τινος ἄνευ προσφυγῆς εἰς τὰ ὅπλα· πρβλ. **ἀντίποινον-α.**

ἀντέκδικος (ὁ) Πάπ. ἀντιπρόσωπος, πληρεξούσιος, συνήγορος ἐν δικαστηρίῳ.

ἀντεκδικοῦμαι νεώτ. ἐκδικοῦμαι τὸν πρὸς ἐκδίκησιν βλάψαντά με, ἀνταποδίδω κακὸν ἀντὶ κακοῦ γενομένου πρὸς ἐκδίκησιν.

ἀντεκκήνσωρ-ορος (ὁ) μτγν. κ. μσν. **ἀντικήνσωρ** βλ. λ. : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,27 **τοὺς πάλαι μὲν ἀντεκήνσορας, καθ' ἡμᾶς δὲ ἀντιγραφεῖς.**

ἀντέκθεσις-εως (ἡ) νεώτ. ἔκθεσις ἀνασκευάζουσα, ἀναιροῦσα ἑτέραν ἔκθεσιν.

ἀντεκθέω μτγν. τρέχω, ἐφορμῶ κατά τινος : Ἀρρ.Ἀν.1,21.3 **καὶ ἐν τούτῳ ἀντεκθέουσί τινες καὶ ἄλλοι.**

ἀντεκθλίβω ἐκθλίβω καὶ ἐγώ : Ἱππ. Τόπ.Ἀνθρ.9 **καὶ αἱ σάρκες ἅμα αὗται ἀντεκθλίβουσι.**

ἀντεκκαίω μτγν. ἐκκαίω καὶ ἐγώ· μτφ. ἐκ παραλλήλου, ἐπίσης ὑπεκκαίω, ἐξάπτω : Ἰώσ.ΑΙ 15,7,3 **τὸ πάθος ἀντεξεκαίετο.**

ἀντεκκλέπτω κλέπτω καὶ ἐγὼ πρὸς ἐκδίκησιν : Ἀριστφ.Ἀχ.527 **κᾆθ' οἱ Μεγαρῆς . . ἀντεξέκλεψαν Ἀσπασίας πόρνα δύο.**

ἀντεκκλησιαστικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τῆς ἐκκλησίας, συγγ. ἀντικληρικός.

ἀντεκκομίζει Ἡσ. «ἀντεκφέρει» κ. «ἀντεκκομιεῖ».

ἀντεκκόπτω ἐκκόπτω, ἐκβάλλω, ἐξορύττω καὶ καὶ ἐγὼ πρὸς ἐκδίκησιν : Δημ.744,13 **ὄντος . . νόμου, ἐάν τις ὀφθαλμὸν ἐκκόψῃ, ἀντεκκόψαι παρασχεῖν τὸν ἑαυτοῦ.**

ἀντεκκρίνω μγτν. ἀμοιβαίως ἐκκρίνω : Γαλ.4,517.

ἀντεκπέμπω ἐκπέμπω κατά τινος : Ξεν.Ἑλλ.4,8,25 **οἱ δὲ Ἀθηναῖοι . . ἀντεκπέμπουσι Θρασύβουλον σὺν τεσσαράκοντα ναυσίν·** 2) ἐπὶ ἀναπνοῆς, ἀμοιβαίως, ἐναλλὰξ ἐκβάλλω πνοήν:Γαλ.5,710.

ἀντεκπλέω κ. μτγν. κ. νεώτ. μέλλ. **-πλεύσομαι** ἐκπλέω κατά τινος πλέοντος ἐναντίον μου, ἀντανάγομαι, ἀντεπιτίθεμαι διὰ πολεμικοῦ πλοίου ἢ στόλου : Θουκ.4,13 **ἢν μὲν ἀντεκπλεῖν ἐθέλωσι σφίσιν,** Πλούτ.Λυσ.10 **ἐκέλευε καὶ μένειν ἐν τάξει . . μηδ' ἀντεκπλέοντας.**

ἀντεκπλήσσω μτγν. ἀμοιβαίως ἐκπλήσσω, προξενῶ καὶ ἐγὼ ἔκπληξιν, τρόμον εἰς ἐκεῖνον ὅστις μὲ ἔκαμε νὰ ἐκπλαγῶ, νὰ τρομάξω : Αἰλ.ΖΙ 12,15 **βάτραχος ὕδρον . . δέδοικεν ἰσχυρῶς, οὐκοῦν τῇ βοῇ . . πειρᾶται ἀντεκπλήττειν αὐτόν.**

ἀντέκπλους (ὁ) νεώτ. τὸ ἀντεκπλέειν, ὁ πρὸς ἀντεπίθεσιν πλοῦς διὰ πολεμικοῦ πλοίου ἢ στόλου.

ἀντεκπνέω μτγν. ἀμοιβαίως ἐκπνέω : Γαλ.Φυσ. Δυν.3,13.

ἀντεκρέω μτγν. ἀμοιβαίως ἐκρέω : Γαλ.Φυσ. Δυν.1,13.

ἀντεκστρατεύω νεώτ. ἐκστρατεύω κατὰ τοῦ ἐκστρατεύσαντος κατ' ἐμοῦ.

ἀντέκτασις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἐναντίον ἐκτείνεσθαι· Ἡσ. «ἀνταπόδοσις»· ‖ νεώτ. γραμμ. ἡ ἔκτασις βραχέος φωνήεντος εἰς μακρόν, ἕνεκα ἀποβολῆς ἑπομένου ἡμιφώνου τῆς ἰδίας ἢ τῆς ἑπομένης συλλαβῆς, οἷον « σελάσνα - σελάννα - σελάνα, ἔστελσα - ἔστελλα - ἔστειλα, φέροντι - φέρουσι », ἄ. λεγ. **ἀναπληρωματικὴ ἔκτασις.**

ἀντεκτάσσω μτγν. ἀντιπαρατάσσω ἐξ ἀντιθέτου, ἀναπτύσσω στρατιὰν εἰς μάχην : Ἀππ.Ἐμφ. Πολ.4,108 **οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Βροῦτον ἀντεξέτασσον.**

ἀντεκτείνω μέλλ. **-τενῶ** ἐκτείνω τι ἵνα τὸ καταστήσω ἴσον, ἰσότιμον, ἰσάξιον, ὅμοιον πρὸς ἄλλο: Ἀριστφ.Βάτρ.1042 **ἀντεκτείνειν αὐτὸν τούτοις,** σχόλ. «ὁμοιοῦν, ἐξισοῦν»: Φιλόστρ.Βι.Σοφ.1,21,4 **ἀντεκτείνας τῇ ἐκείνου δεινότητι τὸν ἐκείνου πλοῦτον.**

ἀντεκτίθημι ἐκθέτω τι ἀντὶ ἄλλου προεκτεθέντος, ὀθ. κ. ἐξηγῶ : Πλούτ.Ἀρατ., **Διονυσιόδωρος δὲ** ἀντεκτίθησι τὴν ἀληθινὴν (παροιμίαν)· 2) δημοσιεύω διάταγμα ἀναιροῦν τὸ ὑπ' ἄλλου δημοσιευθέν : Πλούτ.Γράκχ. **ἀντεξέθηκεν ὁ Γάϊος διάγραμμα·** 3) ἐκθέτω τι κατ' ἄλλου : Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.1,251 **τὸ ἱστορικὸν ἀντεκτιθείς.**

ἀντεκτίνω μτγν. ἀντιπληρώνω : Φίλ.ΑΙ 464 D.

ἀντέκτισις-εως (ἡ) μτγν. ἀνταπόδοσις κακοῦ, ποινή : Φίλ.Χερ.31 **ἀντίδοσίν τινα καὶ ἀντέκτισιν.**

ἀντέκτιστος-ον σχόλ. ὁ κατ' ἀνταπόδοσιν ἀμοιβαίως τιμωρηθείς.

ἀντεκτρέφω μέλλ. -θρέψω ἐκτρέφω ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος μὲ ἐξέθρεψε, ἀττ. μ. ἐν τῷ παθ. : Ἀριστλ. ΖΙ 615 A 25 **φασὶ δὲ καὶ τοὺς μέροπας ἀντεκτρέφεσθαι ὑπὸ τῶν ἐκγόνων·** 2) ἐνεργ. καλλιεργῶ τι ὡς ἐφάμιλλον πρὸς ἄλλο : Λυγκεὺς π.Ἀθην. **τῷ δὲ . . Νικοστρατίῳ τὸν Ἱππώνιον ἀντεκτρέφουσι βότρυν** (διορθ. ἀντεκφέρουσα βότρυν).

ἀντεκτρέχω -δραμοῦμαι μτγν. τρέχω ἐναντίον τοῦ ἐκδραμόντος κατ' ἐμοῦ : Πλούτ.Ἀγησ.2,70.

ἀντεκφέρω μτγν. μέλλ. **-εξοίσω,** ἐκφέρω ἐξ ἀντιθέτου, ἀντιπροβάλλω, ἀντιτάσσω : Πλούτ.72 Ε **παρρησίᾳ παρρησίαν ἀντεκφέρειν.**

ἀντεκφύω μσν. ἐκφύω καὶ ἐγώ, παράγω ἐπίσης : Ἀνδρ.Κρήτ.146.

ἀντελαττοῦμαι-όομαι μτγν. ἡττῶμαι ὑπὸ τοῦ ἡττηθέντος : ΔίωνΚ 44,27 **καὶ τοτὲ μὲν ἀντεπικρατοῦντες ἄλλων, τοτὲ δὲ ἀντελαττούμενοι.**

ἀντελαύνω μέλλ. **-άσω** κ. **-ῶ** ἐχθρικῶς ἐξ ἀντιθέτου ἐλαύνω, ἀντεπεξέρχομαι· ‖ ὀθ. κ. ἐκπλέω κατά τινος:Πλούτ.Νικ.24**ἀντελαύνει δέκα τριήρεσι.**

ἀντέλεγχος (ὁ) νεώτ. ἔλεγχος ἐπὶ ἢ ἐναντίον γενομένου ἐλέγχου.

ἀντελεῶ-έω μσν. κ. νεώτ. ἐλεῶ τινα ἐλεήσαντα: εὐχὴ **τοὺς ἐλεοῦντας ἀντελέησον, Κύριε.**

ἀντελιγμός (ὁ) ἰων. ἀντὶ ἀνθελιγμός βλ. λ.

ἀντελλογίζομαι μσν. νομ. ἀντισταθμίζω, ἀποζημιῶ, συμψηφίζω : Θεοφίλ.Εἰσηγ.4,6,189 **κομπεσσατιὼν δέ ἐστιν ὁ ἀντέλλογος, τουτέστι τὸ ἀντελλογίζεσθαι τὰ ἐποφειλόμενα.**

ἀντελλόγισις-εως (ἡ) νεώτ. ἔγγραφή, καταχώρισις ἐν λογιστικῷ καταστίχῳ γινομένη πρὸς ἀναίρεσιν ἢ διόρθωσιν ἑτέρας ἐγγραφῆς ἐσφαλμένης.

ἀντελλογισμός (ὁ) γλωσσ. ἀντιστάθμισις, ἀποζημίωσις, συμψηφισμός.

ἀντέλλογος (ὁ) μσν. ἀντιστάθμισις, ἀντελλογισμὸς βλ.λ. : Εὐστ.Πον.3,39 **πρὸς μεγίστην θεραπείαν καὶ ἀντέλλογον δίκαιον·** ‖ μτφ. : Εὐστ.Ἰλ. 997,54 **ἐν ἀντελλόγῳ σταθμᾶσθαι.**

ἀντελλογῶ-έω Πάπ. ἀντελλογίζομαι βλ.λ.

ἀντέλλω ποι. ἀνατέλλω βλ.λ.

ἀντελόνικα (τὰ) δημ. κ. **ἀντελούνικα** ποικιλία σύκων τῆς κοινῆς ἢ καρικῆς συκῆς.

ἀντελπίζω εἰς ἀντικατάστασιν ἀποτυχούσης ἐλπίδος κτῶμαι, μορφώνω ἄλλην νέαν ἐλπίδα : Θουκ. 1,70 **ἀντελπίσαντες ἄλλα ἐπλήρωσαν τὴν χρείαν,** Λιβάν.Ρητ.26,28 **ἀντελπίζειν πλοῦτον ἕτερον.**

ἄντεμα (τὸ) δημ. κ. **ἀντέμα** συνηθέστ. **ντέμα** κ. ἀντέσιμο (τὸ) κ. **ντέσιμο** παροδικὴ συντυχία, συνέντευξις, ἀπάντημα· 2) τὸ ἐμπλέκεσθαι εἰς ὑπόθεσιν, ἐπὶ κακῷ, μπλέξιμο, μπέρδεμα : **εἶχε κακὸ ἀντέμα** (ἀντέσιμο)· 3) τὸ ὑπὸ τῆς μοίρας ἐπιβαλλόμενον τινί, τὸ γραφτό : **ὁ Θεὸς νὰ σοῦχῃ καλὸ ἀντέμα, - ντέμα, - ντέσιμο** (εὐχὴ εἰς παρθένους ἢ νέους ἀγάμους) πρβλ. **ἀνταίνω.**

ἀντέμα (τὸ) δημ. κ. **ἄντεμα** βλ.λ.

ἀντεμβαίνω μτγν. ἐμβαίνω ἀμοιβαίως καὶ προσαρμόζομαι, ἐπὶ στροφίγγων ἢ ἄρθρων : Σχόλ. Γαλ.2,737 **ἀντεμβαίνουσιν εἰς ἀλλήλους ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς θύραις οἱ γίγγλυμοι.**

ἀντεμβάλλω κ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. μέλλ. **-βαλῶ** ἐμβάλλω τι εἰς τὴν θέσιν ἄλλου τινός : Θεόφρ.ΦΙ 9,8,7 **ἀντεμβάλλειν . . τῇ γῇ παγκαρπίαν μελιττοῦταν,** Εὐστ.Πον.280,6 **τοῦ ζυγοῦ τὸν Ἀλέξιον**

ἐκτινάξας ἀντεμβάλλει τὸν Ἰωάννην· || ἀντικαθιστῶ : Διοσκ.2,49· || ἐξ ἐναντίας εἰσβάλλω, ἀντεπεξέρχομαι, κάμνω ἀντεπίθεσιν : Ξεν.Ἑλλ.3,5,4 Θηβαῖοι ἀντεμβάλλοντες εἰς τὴν Φωκίδα ἐδῄουν τὴν χώραν· 2) ἀνταποδίδω τὴν προσβολήν : Πλούτ.Φιλοπ.18· 3) συνάπτω ἀμοιβαίως, περιπλοκάδην : Ἡσ. ἐν λ. Καρχαρόδοντας ἀντεμβάλλειν εἰς ἀλλήλους τοὺς ὀδόντας, ΕΜ 512,4 ὄφεις ἐσχηματισμένους ἀντεμβαλλομένους ἀλλήλοις εἰς τύπον τοῦ φ στοιχείου.

ἀντέμβασις-εως (ἡ) μτγν. κ. μσν. ἡ ἀμοιβαία ἔμβασις, συνάρθρωσις : Γαλ.4,10 ἐπὶ τῶν σπονδύλων τοῦ μέσου τὴν ἀντέμβασιν ἑκατέρῳ τῶν πέριξ (περὶ τῶν πρὸς ἄλληλα συναρθρουμένων ὀστῶν)· || κ. μτφ. : Ἰω.Δαμ.1,69 Α κρᾶσις δέ ἐστι σωμάτων παράθεσις, ποιοτήτων ἀντέμβασις.

ἀντεμβιβάζω μέλλ. -βάσω κ. -βῶ ἐμβιβάζω τινὰ ἀντὶ ἄλλου, ἰδίᾳ εἰς πλοῖον : Θουκ.7.13 ἀνδράποδα ὑκκαρικὰ ἀντεμβιβάσαι ὑπὲρ σφῶν, Δημ.50,23 εἶτ' αὐτοὺς πάλιν ἀντεμβιβάζειν.

ἀντεμβοή (ἡ) ἀντίθετος ἐμβοή, κραυγὴ πρὸς ἀπάντησιν : Ρήτ.3,580,4 ἐμβοαὶ μαχητῶν καὶ ἀντεμβοαί.

ἀντεμβολή (ἡ) μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. ἀμοιβαία εἰσβολή, ἐξ ἀντιθέτου ἔφοδος : Ἰω.Δαμ.1,69 Α· 2) κ. νεώτ. ἀντέμβασις, βλ.λ., συναρμογή, συνάρθρωσις, ἐπὶ στροφίγγων, ἄρθρων : Σουΐδ. ἀντεμβολαί τινων ἐξοχῶν πρὸς κοιλότητας.

ἀντεμβοῶ-άω ΑΒ βοῶ πρός τινα εἰς ἀπάντησιν· 2) βοῶ ἐναντίον τινός.

ἀντεμβριάζειν Ἡσ. « ἀντεξετάζειν ».

ἀντεμβριμῶμαι-άομαι μσν. ἐντόνως ἀπειλῶ, ἀγρίως φοβερίζω καὶ ἐγώ : Νικήτ.Χων.Χρον.169 C ἀπειλοῦντι δεινὰ ἀντενεβριμᾶτο.

ἀντεμβροχή (ἡ) μτγν. φάρμακόν τι, ὑγρὸν ἢ ἀλοιφὴ πρὸς ἐντριβὴν ἢ ἐπάλειψιν : Ὀρειβ.ἀπ.90.

ἀντεμετικός-ή-όν νεώτ. κ. ἀντιεμετικός ὁ κατὰ τοῦ ἐμέτου, ὁ προλαμβάνων ἢ καταστέλλων τὸν ἔμετον: ἀντεμετικὸν φάρμακον,-ἀντεμετικὴ δίαιτα.

ἀντέμι (τὸ) δημ. (τουρκ.) παιγνίδιον τοῦ πηδήματος, ἀ. πιλάλα· παροιμ. στ' ἀντέμι πῆς κι ὁ γέρος (ἐπὶ τοῦ παρὰ τὸ προβεβηκὸς τῆς ἡλικίας νεανισκευομένου).

ἀντεμμάσασθαι Ἡσ. « ἀνταποδοῦναι, ἐπιπλῆξαι· Εὐριπίδης Πολιάσιν ».

ἀντεμπαίζω σχόλ. ἐμπαίζω τὸν ἐμπαίζοντα : Σχόλ.Ἀριστφ.Ἠρ.1112.

ἀντεμπείρω μσν. ἐμπήγω, ἐμβάλλω, προσηλοῦμαι, ἐπὶ ἀγκίστρου : Παῦλ.Αἰγ.6,88 (ἐν τῷ παθ. τ.).

ἀντεμπήγνυμαι ἀόρ. β' -ενεπάγην ἐμπήγομαι πρὸς ἐκδίκησιν : Ἀριστφ.Ἀχ.930 πρὶν ἂν σχοῖνος αὐτοῖσιν ἀντεμπαγῶ.

ἀντεμπίμπλημι μέλλ. -πλήσω πληρῶ, γεμίζω καὶ ἐγὼ ἐπίσης : Ξεν.Ἑλλ.2,4,12 ἀντενέπλησαν τὴν ὁδόν· 2) πληρῶ τι εἰς ἀνταμοιβὴν ἢ ἀνταπόδοσιν : αὐτ.Ἀν.4,5,23 τήν τε οἰκίαν αὐτοῦ ἀντεμπλήσαντες τῶν ἐπιτηδείων· 3) παθ. πληροῦμαι πράγματός τινος ἀντὶ ἄλλου ἐξ ἐμοῦ ἐξαχθέντος, ἀφαιρεθέντος : Πλάτ.Νόμ.705 Β νομίσματος ἀργυροῦ καὶ χρυσοῦ πάλιν ἀντεμπίμπλαιτ' ἄν.

ἀντεμπίμπρημι μέλλ. -πρήσω ἐμπίμπρημι, πυρπολῶ καὶ ἐγὼ εἰς ἐκδίκησιν : Ἡρ.5,102 οἱ Πέρσαι ὕστερον ἀντενεπίμπρασαν τὰ ἐν Ἕλλησι ἱρά.

ἀντεμπίπτω μσν. ἐμπίπτω, προσβάλω ἀμοιβαίως : Ἀγαθ.5,19· 2) περιπίπτω : Ἰω.Φιλόπ.Φυσ.547,19.

ἀντεμπλέκομαι μτγν. κ. μσν. ἀόρ. -πλάκην περιπλέκομαι ὁμοῦ : Πολυβ.1,184 ἀλλήλοις ἀντεμπλεκόμενα ἐν ἁλύσεως εἴδει, Νικήτ.Εὐγεν.9,175 ἀντεμπλακεὶς ἐκείνοις· 2) διασταυροῦμαι : Σωρ. 12,513 C (ἐπὶ ἐπιδέσμου)· 3) ἐναγκαλίζομαι καὶ ἐγώ, ἀποδίδω περιπτύξεις, ἀσπασμόν τινι : Ἰώσ. ΑΙ 16,2,5 ἀντεμπλεκόμενος καὶ κατασπαζόμενος.

ἀντεμπλοκή (ἡ) μτγν. ἡ ἀμοιβαία ἐμπλοκή, συμπλοκή : Μ.Ἀντων.7,50 διάλυσις τῶν ἐν τοῖς ἀτόμοις ἀντεμπλοκῶν· 2) διασταύρωσις, ἐπὶ φλεβῶν : Γαλ. εἰς Πλάτ.Τίμ.7· 3) μτφ. σύγχυσις, συντάραξις : Μ.Ἀντων.6,10.

ἀντεμπρησμός (ὁ) νεώτ. ὁ πρὸς ἐκδίκησιν γινόμενος ἐμπρησμός· 2) εἰδ. ἐπὶ καιομένου δάσους, ἐμπρησμὸς δασικῆς ζώνης πρὸς δημιουργίαν χώρου κενοῦ δασικῆς βλαστήσεως κατὰ μέτωπον τοῦ πυρὸς καὶ παρεμπόδισιν τῆς ἐξαπλώσεως τῆς πυρκαϊᾶς εἰς ὁλόκληρον τὸ δάσος.

ἀντεμφαίνω μτγν. μέλλ. -φανῶ ἰσχυρίζομαι τὸ ἐναντίον, ἀντιλέγω : Πολυβ.18,11,12 χάριν τοῦ μηδὲν ἀντεμφαίνειν ταῖς ἡμετέραις ἀποφάσεσιν.

ἀντεμφανίζων Ἡσ. « ἀντιδεικνύς ».

ἀντέμφασις-εως μτγν. ἡ διάφορος ἔμφασις, ἐμφάνισις : Στραβ.2,109 ἡ τῶν Ἰαπύγων ἄκρα παρεμπίπτουσα.. ἔχει τινὰ ἀντέμφασιν· 2) ἀντίθεσις, ἐναντίωσις : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ. ὥς ἐστιν ἐκ τῆς πρὸς τοὺς ποιητὰς ἀντεμφάσεως πρόδηλον· 3) διάκρισις, διαφορά : Ἡρωδιαν.π.μον.λ.1,941 ἐκτεινόμενον τὸ α πρὸς ἀντέμφασιν τοῦ οὐδετέρου.

ἀντεμφράττω μτγν. φράττω, ἐμποδίζω ἐξ ἀντιθέτου : Σιμπλίκ.Οὐρ.441,7.

ἀντεμφύομαι μτγν. φύομαι, προβάλλω ἐξ ἀντιθέτου : Γαλ.4,384.

ἀντεμφύσησις-εως (ἡ) μσν. τὸ ἐναντίον φύσημα : Πρόδρ.Ροδ.282 ἀντεμφύσησις ἀνέμων (ἐναντιότης ἀνέμων).

ἀντεμφυτεύω μσν. ἐμφυτεύω, ἐμβάλλω κατά τινος : Εὐστ.Πονημάτ.160,6 μῖσος ἀντεμφυτεύειν βαθύρριζον.

ἀντεμώνη (ἡ) εἶδος μήκωνος (ἐσφ. γρ. τοῦ ἀργεμώνη βλ. λ.) : Διοσκ.2,298.

ἀντεμώνιον (τὸ) μσν. τὸ ἀντιμώνιον βλ. λ.

ἀντένα (ἡ) δημ. (λατ.) κ. ἀντέννα ἡ κεραία ἰδίως τῶν πλοίων, τοῦ ἀνεμομύλου, τοῦ ἀσυρμάτου : Πολ.Ἐκλ.Τραγ.142 ἔχω κι ἀντένες μπρούτζινες κι ἀτσάλινα κατάρτια.

ἀντεναγκαλίζομαι νεώτ. ἐπίσης καὶ ἐγὼ ἐναγκαλίζομαι· || μτφ. ἐπίσης καὶ ἐγὼ ἐξ ἀντιθέτου ἀσπάζομαι, ἀποδέχομαι : ἀπομακρυνθεὶς τῆς ὀρθοδοξίας ἀντενηγκαλίσθη τὸν λουθηρανισμόν.

ἀντενάγω νεώτ. ἐνάγω καὶ ἐγὼ εἰς τὸ δικαστήριον τὸν ἐναγαγόντα με.

ἀντεναγωγή (ἡ) μσν. ἡ ἀγωγή, ἡ μσν. ἐναγωγή, ἣν ὑποβάλλει ὁ ἐναγόμενος κατὰ τοῦ ἐνάγοντος, ἀ. ἀνταγωγὴ βλ. λ. : Βασιλικὰ 1,418.

ἀντεναγωγικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατ' ἀντεναγωγὴν βλ. λ. Λεξ.νομοτεχν.40.

ἀντεναντίωσις-εως (ἡ) ρητορικὸν σχῆμα καθ' ὃ δηλοῦταί τι διὰ τῆς ἀρνήσεως τοῦ ἐναντίου, οἷον Ἀλεξ. ἐν Ρήτ. (Walz) 8.481 ἐχθροὺς ἔσχεν οὐ τοὺς ἀδυνατωτάτους λέγειν τε καὶ πράττειν (ἄρα τοὺς δυνατωτάτους).

ἀντενδείκνυμαι μτγν. κ. νεώτ. ἀποθ. ὡς μεσ. παρέχω ἐνδείξεις ἐναντίας, ἐπὶ συμπτωμάτων νόσου : Γαλ.10,626· 2) νεώτ. εὐχρ. μ. εἰς γ' προσ. ἐνεστ. κ. παρατ. ἀντενδείκνυται -υνται, ἀντενδείκνυτο -υντο, κ. εἰς τὴν μτχ. παρακ. ἀντενδεδειγμένος δὲν εἶναι ἢ δὲν θεωρεῖταί τι κατάλληλον, εἶναι ἢ δύναται νὰ εἶναι ἐπιβλαβές, ἀπαγορεύεται, ἰδίως ἐν ἰατρικῇ φρ. ἡ κινίνη ἀντενδείκνυται ἐπὶ φυματιώσεως, - τὰ καθάραια ἀντενεδείκνυντο ἄλλοτε ἐπὶ ἡπατικῶν παθήσεων.

ἀντενδεικνύω νεώτ. παρέχω, παρουσιάζω, προβάλλω ἐναντίαν ἔνδειξιν· || παθ. ἀντενδεικνύομαι ἐν ᾗ σημ. τὸ ἀντενδείκνυμαι βλ. λ.2).

ἀντένδειξις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ περὶ τοῦ ἐναντίου ἔνδειξις : Θεοδ.Στουδ.123 Ι).

ἀντενδίδωμι ἐνδίδω ἐναλλὰξ εἰς τὸν ἕλκοντα, ἐπὶ πριονιζόντων : Ἀριστφ.Σφ.694 καθ' ὡς πρίον' ὁ μὲν ἕλκει, ὁ δ' ἀντενέδωκε.

ἀντενδύομαι ἐνδύομαί τι ἀντὶ ἄλλου : Πλούτ. 139 C **ἡ σώφρων (γυνὴ) ἀντενδύεται τὴν αἰδῶ.**

ἀντενέδρα (ἡ) μτγν. ἡ ἐνέδρα ἐναντίον ἐνέδρας: Πολυβ.1,57,3 **ἐνέδρας, ἀντενέδρας, ἐπιθέσεις.**

ἀντενεδρεύω στήνω καὶ ἐγὼ ἐνέδραν κατὰ τοῦ ἐνεδρεύοντός με : ΔίωνΚ.41,51.

ἀντενέργεια (ἡ) μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀντίδρασις, ἀντίπραξις, ἐνέργεια ἐναντίον ἑτέρας ἢ πρὸς ματαίωσιν ἑτέρας ἐνεργείας.

ἀντενέργησις-εως μσν. ἀντενέργεια βλ. λ.

ἀντενεργητικός-ή-όν μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀντενέργειαν βλ. λ.

ἀντενεργός-όν νεώτ. ὁ ποιούμενος, ὁ ἐπιφέρων ἀντενέργειαν βλ. λ. : **ἀντενεργὸν φάρμακον.**

ἀντενεργῶ-έω μτγν. κ. νεώτ κ. δημ. ποιοῦμαι, ἐπάγω ἀντενέργειαν, ἀντίδρασιν : Διοσκ.1,115 **ἀντενεργεῖν θανασίμοις·** ‖ νεώτ. κ. δημ. ἐνεργῶ ἐναντίον τῶν ὑπ' ἄλλου ἐνεργουμένων, ἀντιδρῶ, ἀντιπράττω : **κατὰ τοῦ διορισμοῦ του ἀντενήργησαν πολλοί, - θ' ἀντενεργήσουν οἱ ἐργάτες.**

ἀντενεχυράζομαι Ἡσ. κ. σχολ. μεσ. λαμβάνω ἐνέχυρον ἀντὶ ἐνεχύρου· Ἡσ. ἐν λ. « ρυσιάζει » 2) παθ. ἀπάγομαι ὡς ἐνέχυρον, ὅμηρος, πρὸς ἐξασφάλισιν συνομολογηθείσης συμφωνίας : Σχολ. Εὐρ.Ἴων 1406.

ἀντενέχυρον (τὸ) μτγν. ἐνέχυρον διδόμενον ἀντὶ προσώπου ἢ πράγματος ἢ συμφωνίας.

ἀντενζύμιον (τὸ) νεώτ. ἰατρ. ἀντιτοξίνη βλ. λ. ἀναπτυσσομένη ἐν τῷ ὀρῷ τοῦ αἵματος ζώων διὰ τῆς εἰς τοῦτο ἐγχύσεως ἐνζύμων βλ.λ.

ἀντένζυμον (τὸ) νεώτ. ἀντίσωμα σχηματιζόμενον εἰς τὸν ὀρὸν ζώων ἐμβολιασμένων διά τινος ἐνζύμου, βλ. κ. ἀντενζύμιον.

ἀντένθεσις-εως (ἡ) μσν. γραμμ. ἡ ἔνθεσις γράμματός τινος εἰς τὴν θέσιν ἄλλου ἀποβληθέντος:Εὐστ. 1679.12 **ἀπελεύσει μὲν (τοῦ σ) ἀντενθέσει δὲ τοῦ τ.**

ἀντενίστημι ἐπιγρ. κ. νεώτ. ἐναντίον ἵστημι· 2) νεώτ.νομ. **ἀντενίσταμαι** μέσ. ποιοῦμαι, ὑποβάλλω ἔνστασιν εἰς ἀντίκρουσιν γενομένης ἐνστάσεως.

ἀντέν(ν)α (ἡ) δημ. (λατ.) κ. **-ένα** ἡ κεραία τοῦ ἱστοῦ τῶν πλοίων, τοῦ ἀσυρμάτου, τοῦ ἀνεμομύλου.

ἀντενναρία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τοῦ ἀθροίσμ. τῶν **συνθέτων** τῆς οἰκογεν. τῶν **κορυμβοφόρων·** 2) γένος περισποριωδῶν ἀσκομυκήτων προκαλοῦν τὴν νόσον **καπνίαν** τῆς ἐλαίας.

ἀντεννάτουλα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν **μυκήτων.**

ἀντεν(ν)οκάταρτο (τὸ) δημ. σκληρὸν ἐπίμηκες καὶ στρογγύλον ξύλον κατάλληλον πρὸς κατασκευὴν ἱστοῦ ἢ κεραίας λέμβου, **σφηκίσκος** βλ.λ.

ἀντενοίκησις-εως (ἡ) μσν. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντενοικίζω βλ. λ. : Ν.Χων. ἐν Σαθ.1,116 **διὰ τὴν κένωσιν ἐκείνου καὶ τὴν οὐδενὸς ἀντενοίκησιν.**

ἀντενοικίζω μτγν. κ. μσν. ἐνοικίζω τινὰ εἰς τὴν θέσιν ἄλλου ἢ ἀντὶ ἄλλου : Τζετζ.Ἐπιστ.21 **ἀντὶ χόρτων ἀνθρώπους ἀντενοικίσας·** 2) παθ. ἀλλάσσω κατοικίαν, μετοικῶ : Ἰωσ.ΙΠ.3,8,5 **(αἱ ψυχαὶ) ἁγνοῖς πάλιν ἀντενοικίζονται σώμασιν.**

ἀντένστασις-εως (ἡ) νεώτ. νομ. ἔνστασις ἀποσκοποῦσα τὴν κατάρριψιν τῆς ἐνστάσεως τοῦ ἀντιδίκου ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἢ οἱουδήποτε ἄλλου κατ' ἔνστασιν διατυπουμένου ἰσχυρισμοῦ.

ἀντεντίθημι μτγν. ἐντίθημί τι ἀντὶ ἄλλου, πρὸς ἀντικατάστασιν ἄλλου : Νικομ.Ἀριθμ.149 **ὁ δὲ ιε' ἀντεντεθεὶς τὴν γεωμετρικὴν ἀποδίδωσι.**

ἀντεντρέπομαι μσν. παθ. μετατρέπομαι εἰς τὸ ἐναντίον : Προδρ.Ροδ.8,417 **ἡ χαρμονὴ πρὸς πένθος ἀντενετράπη.**

ἀντενώπιος-ον μσν. ὁ κατὰ πρόσωπον, κατὰ μέτωπον γινόμενος : ΚΜανασσ.Χρον.3725 **μυριάκις συμπλακεὶς ἀντενωπίοις μάχαις.**

ἀντεξάγω κ. νεώτ. ἐξάγω τι ἔκ τινος τόπου ἀντὶ ἄλλου εἰσαγομένου, κάμνω ἐξαγωγὴν εἰς ἀντίρροπον εἰσαγωγῆς : Ξεν.Πορ.3,2 **ἐν δὲ ταῖς Ἀθήναις πλεῖστα μὲν ἔστιν ἀντεξάγειν ὧν ἂν δέωνται ἄνθρωποι, - ἡ Ἑλλὰς εἰσάγει σῖτον καὶ ἀντεξάγει καπνόν·** 2) μτγν. ἐξάγω καὶ ἐγὼ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, οἷον στράτευμα : Πολύβ.2,18,6 **τότε μὲν οὐκ ἐτόλμησαν ἀντεξαγαγεῖν Ῥωμαῖοι τὰ στρατόπεδα,** Διόδ.Σ 13,66 **τοὺς ἰδίους στρατιώτας ἀντεξήγαγε·** ‖ ἀθ. ἐκστρατεύω, ἀντεπεξέρχομαι κατά τινος : Πολύβ.3,66,1 **οὐδενὸς σφισιν ἀντεξάγοντος·** 3) ἀντεκφέρω, ἀντιτάσσω τι ἐναντίον τινός : σχόλ. Λουκ.Ἀλέξ.1 **ᾧ πρὸς ἰσάριθμον ἀντεξαγόμενος πρόθεσιν . . ἀντεῖπεν Ὠριγένης·** ‖ ἀντιπαλαίω : Κύριλλ. εἰς Ζών.2,375 **παναλκὲς τὸ θεῖον . . καὶ τοῖς ἀρρήτοις αὐτοῦ νεύμασιν τὸ ἀντεξάγον οὐδέν·** 4) ἐκβάλλω, ἀποδιώκω καὶ ἐγὼ : Πάπ. **αἱ ἀντεξάγοντες τὸν εἰσβιαζόμενον εἰς τὴν γῆν.**

ἀντεξαγωγή (ἡ) νεώτ. ἡ ἐξαγωγὴ πράγματός τινος ἀντὶ ἄλλου εἰσαγομένου, ἐπὶ προϊόντων.

ἀντεξαίρω μτγν. ἐξαίρω, ἐξυφώνω, μεγαλύνω τι ἁμιλλώμενος : Φιλόστρ.511 **ἀντεξάρας λόγοις ἔργα.**

ἀντεξαιτῶ-έω μτγν. ἀνταπαιτῶ τὴν παράδοσίν τινος : Πλούτ.Ἀλέξ.11 **ἀντεξαιτούντων . . Φιλώταν.**

ἀντεξανίσταμαι μτγν. κ. μσν. ἐξανίσταμαι κατά τινος : Ἡλιόδ.Αἰθ.7,19 **ἀντεξανέστη πλέον εἰς μεγαλοφροσύνην πρὸς τὸ ἀλαζονικὸν τῆς Περσικῆς θέας,** Ἀνδρ.Κρήτ.294.

ἀντεξαπατῶ-άω μτγν. ἐξαπατῶ καὶ ἐγὼ τὸν ἐξαπατήσαντα : Δίων Κ 58,18.

ἀντεξαποστέλλω μσν. ἐξαποστέλλω, ἐκπέμπω καὶ ἐγὼ : Ἰω.Ἱεροσ.Βι.Ἰω.Δαμ.248.

ἀντέξαρμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἀστρον. ἀντίθετον ἔξαρμα, ἤτοι πλάτος ἐν τῷ Ν ἡμισφαιρίῳ ἀντιστοιχοῦν εἰς Β ἔξαρμα βλ.λ. : Θεολ.Ἀριθμ.25 **Ἡ τὸ ἔξαρμα καὶ τὸ ἀντέξαρμα ὁρίζοντες.**

ἀντεξεγείρω νεώτ. ἐξεγείρω βλ.λ. τινὰ ἐναντίον ἄλλου ἐξεγερθέντος.

ἀντεξέγερσις-εως (ἡ) νεώτ. ἐξέγερσις βλ. λ. ἐναντίον ἄλλης ἐξεγέρσεως.

ἀντέξειμι παρατ. **-ῄειν** ἐξέρχομαι ἐναντίον τοῦ ἐλαύνοντος ἐχθροῦ, ἀντεξέρχομαι, ἀντεπεξέρχομαι : Ξεν.Ἑλλ.4,5,10 **ἐπεδείκνυ ὡς οὐδεὶς ἀντεξῄει.**

ἀντεξελαύνω μτγν. μέλλ. **-ελάσω,** ἀόρ. **-ήλασα** ἐξέρχομαι ἐναντίον τινός, ἀντεπεξέρχομαι ἰδίως μετὰ στρατοῦ ἢ ἱππικοῦ ἢ στόλου : Πλούτ.Φιλοπ. 18 **ἀντεξελαύνων τοῖς πολεμίοις,** Αὐτ.Ἀλκ.28 **ἐπὶ τοσαύτας ἀντεξήλασαν.**

ἀντεξεπάγω μτγν. ἀντεξελαύνω, βλ. λ. ἀντεπεξέρχομαι : Λουκ.Βάκχ.3.

ἀντεξέρχομαι κ. νεώτ. μέλλ. **-ελεύσομαι,** ἀόρ. **-ῆλθον,** παρακ. **-ελήλυθα** ἐξέρχομαι ἐναντίον ἄλλου ἐξελθόντος κατ' ἐμοῦ, ἀντέξειμι βλ.λ. : Ξεν. Ἑλλ.7,2,12 **ἀντεξελθόντες οἵ τε ἱππῆς καὶ οἱ ἐπίλεκτοι . . ἐμάχοντο,** αὐτ.ΚΠ 6,3,13 **ἀντέξελθε σύ.**

ἀντεξετάζω κ. νεώτ. ἐξετάζω τι παραβάλλων πρός τι ἄλλο : Αἰσχίν.1,8 **ἀντεξετάσαι τοὺς τρόπους τοῦ Τιμάρχου·** ‖ ποιοῦμαι σύγκρισιν τινὸς πρὸς ἕτερον : Πλούτ.Καῖσ.3 **μὴ στρατιωτικοῦ λόγον ἀνδρὸς ἀντεξετάζειν πρὸς δεινότητα ῥήτορας,** Διον.Ἁλ.6,757,18 **ἀγαθοὺς ἀγαθοῖς ἀντεξετάζων·** ‖ νεώτ. ἐξετάζω ἐξ ἀντιθέτου, ἐξετάζω παραλλήλως, συγκριτικῶς : **ἔχων ὑπ' ὄψιν τὴν δογματικὴν ἠθικὴν ἀντεξετάζω τὴν ἐκ τῆς ἐπιστήμης τοιαύτην·** ‖ ὁμ. νεώτ. νομ. ποιοῦμαι ἐνώπιον τῆς ἁρμοδίας δικαστικῆς ἀρχῆς ἐξέτασιν πρὸς ἀπόκρουσιν ἄλλης ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου ἐξετάσεως (μαρτύρων) : **ἀντεξήτασα διπλασίους μάρτυρας·** 2) μέσ. μετροῦμαι ἢ συγκρίνομαι πρός τι : Πλούτ.Τιμ.36 **παρὰ τὴν Ἐπαμεινώνδου στρατηγίαν . . ἀντεξεταζομένη φαίνεται οὐ τύχης ἔργον·** ‖ ἀντιμετροῦμαι, μετρῶ τὰς δυνάμεις μου πρός τινα : Λουκ.Νεκρ.Δ 12,2 **στρατηγοῖς τε τοῖς**

συνετωτάτοις ἀντεξεταζόμενος· 3) διαμφισβητῶ τι πρός τινα, παρουσιάζομαι ὡς ἀντίδικος, ἀντιδικῶ : Αὐτ.29,1 **τῆς μανίας αἴτιος κατέστη μόνος ἀντεξετασθεὶς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις**· 4) μτφ. διαμάχομαι, ἀνθίσταμαι : Αὐτ.᾿Αποκ.16 **ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ**· 5) ῾Ησ. « ἀντεξετάζω· ἀντερωτῶ ».

ἀντεξέτασις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. παραβολή, σύγκρισις δύο πραγμάτων, συγκριτικὴ ἐξέτασις : ᾿Απολλ.Δύσκ.Συντ.161,10· || ἡ ἐπὶ τῇ βάσει ἑνὸς συγκριτικὴ πρὸς τοῦτο ἐξέτασις ἄλλων πραγμάτων : Θεολ.᾿Αριθμ.10· ῾Ησ. « ἡμένη πελειὰς κατ' ἀντεξέτασιν τῶν παλευτριῶν »· || νεώτ. δικονομ. ἀντεξέτασις ἡ ἐνώπιον δικαστ. ἀρχῆς ἐξέτασις μαρτύρων πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν τοῦ ἀντιδίκου.

ἀντεξετασμός (ὁ) μτγν. ἀντεξέτασις βλ. λ.

ἀντεξεταστικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀντεξετάζων βλ. λ., ὁ συγκριτικός : ᾿Αφθόν.Προγυμν.10.

ἀντεξεταστικῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἀντεξεταστικόν, συγκριτικῶς : Μένανδ.ἐν Ῥήτ.3,403,27.

ἀντεξευρίσκω μσν. ἀντὶ τοῦ ἀντεφευρίσκω βλ.λ. : Μιχ.Ψελλ.π.Σάθ.5,404.

ἀντεξήγησις-εως (ἡ) μτγν. ἐναντία ἐξήγησις : ᾿Αθήν.14,634 E **Δίδυμος ὁ γραμματικὸς ἐν ταῖς πρὸς ῎Ιωνα ἀντεξηγήσεσιν.**

ἀντεξηγητής (ὁ) Πάπ. ἐντεταλμένος ἐξηγητής βλ.λ.

ἀντεξηγοῦμαι-έομαι μτγν. διηγοῦμαι καὶ ἐγὼ μὲ τὴν σειράν μου : ᾿Ωριγ.Κελσ.282.

ἀντεξιππεύω μτγν. ἀντεπεξέρχομαι ἔφιππος κατὰ τοῦ ἐπερχομένου ἐχθροῦ : Πλούτ.Πομπ.7 **παρὰ τῶν πολεμίων ἀντεξίππευσαν οἱ Κελτοὶ** (δ. γρ. ἀντεξίππασαν).

ἀντεξισάζω σχόλ. ἀμοιβαίως ἐξισῶ, συγκρίνων ζητῶ νὰ ἐξισώσω : Σχόλ.᾿Οδ.Λ 308.

ἀντεξίσταμαι μτγν. ἀόρ. β' **-έστην** ὑποχωρῶ πρό τινος ἢ ἐπανίσταμαι, ἐναντιοῦμαι κατά τινος : Πλούτ.᾿Ηθ.946 D **οὐδὲ ποιεῖ κοινωνόν, ἀλλ' ἀντεξίσταται.**

ἀντέξοδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. δι' ἐξορμήσεως ἐπίθεσις ἐπιτιθεμένου ἀντιπάλου : ᾿Ονήσανδρ. 10 **τὰς δι' ἀλλήλων ἀντεξόδους καὶ εἰσόδους.**

ἀντεξοπλίζω μσν. κ. νεώτ. ἐξοπλίζω τινὰ κατά τινος **ἐξοπλιζομένου** : Θεοφύλ.Σ᾿Ιστ.122,20.

ἀντεξοπλισμός (ὁ) νεώτ. ἐπὶ κρατῶν ἐξοπλισμὸς γινόμενος πρὸς ἀντιστάθμησιν ἢ ὑπερτέρησιν ἐξοπλισμοῦ γενομένου ὑπὸ ἄλλου κράτους.

ἀντεξόρμησις-εως (ἡ) κ. μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἐξορμᾶν ἐναντίον τοῦ ἐπελαύνοντος ἐχθροῦ : Θουκ.2,91 **ἀξύμφορον δρᾶν τὴν ἐξ ὀλίγου ἀντεξόρμησιν,** Πλούτ.Πομπ.69 **πληροῦσαν ἐνθουσιασμοῦ καὶ φορᾶς ἀντεξόρμησιν.**

ἀντεξορμῶ-άω μτγν. κ. νεώτ. **ἐξορμῶ κατὰ ἐξορμήσαντος ἐναντίον μου,** ἀντεπιτίθεμαι : Δίων Κ 48,47.

ἀντεξυβρίζω νεώτ. ἐξυβρίζω τὸν ἐξυβρίζοντά με.

ἀντέξωσις-εως (ἡ) ἡ ἀμοιβαία ἔξωσις, ἐκβολή : ᾿Επίκ.᾿Επιστ.2,40 U.

ἀντεπαγγελία (ἡ) μσν. ἀμοιβαία ἐπαγγελία, ὑπόσχεσις : Θεοφ.Κεραμ. ἐν Μl.617.

ἀντεπαγγέλλω μσν. ὑπόσχομαι ἐπίσης καὶ ἐγώ.

ἀντεπάγω κ. νεώτ. μέλλ. **-άξω,** ἀόρ. -ήγαγον ὁδηγῶ **τὸν στρατὸν ἐναντίον τῶν ἐπερχομένων** πολεμίων, ἀνεπεξέρχομαι : Θουκ.4,124 **ἀντεπαγαγόντες καὶ αὐτοὶ ξυνέβαλον**· 2) κ. νεώτ. νομ. ἀντεπιβάλλω, ἐπάγω ἀμοιβαίως : ᾿Ἀρισταίν.2,9 **ἀντποινήν τινι, - ἀντεπάγω ὅρκον**· 3) ἐξ ἀντιθέτου ἐπιφέρω, **ἐπάγω** : ᾿Ονήσανδρ.30 **ἀγαθὸν ἰατρόν . . ἀντεπάγειν τὰ ἀλεξήματα.**

ἀντεπαγωγή (ἡ) νεώτ. δικον. ἐπαγωγὴ πρὸς ἀντίκρουσιν τῆς ἐπαγωγῆς, ἀπάντησις εἰς ἐπαγωγήν· || νεώτ. νομ. **ἀντεπαγωγὴ ὅρκου** δήλωσις τοῦ **πρὸς ὃν ἐπάγεται ὅρκος ὅτι δέχεται νὰ δοθῇ ὁ ὅρκος παρὰ τοῦ ἐπάγοντος αὐτὸν** ἀντιδίκου.

ἀντεπᾴδω μτγν. ἐπᾴδω ἀμοιβαίως, μεταχειρίζομαι ἐπῳδὰς κατά τινος : Πλωτῖν.4,437 B **ἀντᾳδων καὶ ἀντεπᾳδων.**

ἀντεπαινῶ-έω κ. μτγν. κ. νεώτ. ἐπαινῶ τὸν ἐπαινοῦντα με : Ξεν.ΚΠ 8,9,49· 2) παθ. **ἐπαινοῦμαι ὑφ' ἑτέρου ἢ ἐν συγκρίσει** πρός τινα : Λουκ. ὑπ.Εἰκ.19 **τοὺς ἐπαινουμένους ὑπό τινος, ἀντεπαινοῦντας τούτους προθύμως.**

ἀντεπαιτικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τῆς ἐπαιτείας ἢ τῶν ἐπαιτῶν, ὁ περισταλτικὸς τῆς ἐπαιτείας : **ἀντεπαιτικὰ σωματεῖα.**

ἀντεπακτός-ή-όν νεώτ. νομ. **ἐπὶ ὅρκου, ὁ κατ' ἄλλου** ἐπαγόμενος, ἐπιφερόμενος· πρβλ. **ἀντεπαγωγή** (ὅρκου).

ἀντεπανάγομαι ἐκπλέω κατὰ τοῦ ἐπερχομένου θαλασσίως ἐχθροῦ : Θουκ.4,25 **ἀντεπαναγόμενοι πρός τε . . ναῦς.**

ἀντεπανάστασις-εως (ἡ) νεώτ. ἐπανάστασις πρὸς ἐξουδετέρωσιν ἐπαναστάσεως.

ἀντεπαναστάτης (ὁ) θηλ. **-τρια** νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀντεπαναστατῶν βλ. λ.· || ὁ ἀντιτιθέμενος εἰς ἐπαναστατικὸν κίνημα, ὁ ἀντιδρῶν εἰς τὰς ἐπαναστατικὰς ἰδέας.

ἀντεπαναστατικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἀντεπανάστασιν : **ἀντεπαναστατικὸν κίνημα, - ἀντεπαναστατικὰ μέτρα**· || ὁ ἐναντιούμενος, ἀντιδρῶν εἰς τὰς ἐπαναστατικὰς ἰδέας : **ἀντεπαναστατικαὶ θεωρίαι, - τάσεις.**

ἀντεπαναστατικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντεπαναστατικὸν βλ. λ.

ἀντεπαναστατῶ-έω νεώτ. κάμνω ἀντεπανάστασιν βλ.λ., μετέχω ἀντεπαναστατικοῦ κινήματος.

ἀντεπάνειμι μσν. ἀντεπανέρχομαι βλ. λ.

ἀντεπανέρχομαι μσν. κ. νεώτ. ἀόρ. **-ῆλθον** ἐπανέρχομαι πάλιν **ὀπίσω, ἐπιστρέφω.**

ἀντεπαρύομαι μτγν. ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ ἐπαρύομαι βλ. λ. : Εὐσ.᾿Εγκώμ.Κων.14.

ἀντεπαρχία (ἡ) νεώτ. ἡ κατ' ἐκλείφασαν διοικητικὴν διαίρεσιν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἀντεπάρχου βλ. λ. ἀνήκουσα περιφέρεια : ᾿Αρχ.᾿Ελλ.Παλιγγ.1,339.

ἀντέπαρχος (ὁ) Γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ ἀντικαθιστῶν τὸν ἔπαρχον· || νεώτ. βαθμὸς ἐκλειφάσης διοικητικῆς ἀρχῆς ὑφισταμένης **κατὰ** τὴν ᾿Επανάστασιν **τοῦ** 1821 **καὶ τοὺς μετέπειτα** χρόνους.

ἀντεπαυγάζω μσν. ἐκλάμπω : ΚΜανασσ.Χρον. 5959 **αἴφνης ἀντεπηύγασεν ἀπὸ χειμῶνος ἔαρ.**

ἀντεπαυξάνω μσν. μέλλ. **-αὔξω** ἀμοιβαίως, ὁμοίως καὶ ἐγὼ ἐπαυξάνω : Εὐστ.Πον.342,5 **τὸ ῥόδον ἀντεπαύξων ἡλίου λαμπρότητι.**

ἀντεπαφίημι μτγν. ἀφήνω, ἀπολύω τι κατά τινος : Λουκ.Ζεῦξ.9 **τοὺς ὀκτὼ δὲ (τῶν ἐλεφάντων) ἀντεπαφεῖναι τοῖς ἁρματηλάταις.**

ἀντεπεγείρομαι μσν. παθ. ἐγείρομαι κατά τινος : ΚΜανασσ.Χρον.3743 **ἄλλος τραχὺς** βαρύβρομος **κλύδων ἀντεπηγέρθη.**

ἀντεπεῖδον ἀόρ. β' ἄνευ ἐνεστ. ἔχω προβλέψει, μεριμνήσει εἰς ἀνταπόδοσιν : Νικήτ.Χων.ἐν Σάθ. 1,89 **Θεὸς δ' ὑφόθεν καὶ ἠρέμα ἀντεπεῖδε . . διακουφίζων τὰ προσέρποντα δυσχερῆ.**

ἀντέπειμι παρτ. **-ῄειν** ἐπεξέρχομαι, ἐξορμῶ κατὰ τοῦ ἐπερχομένου ἐχθροῦ : Θουκ.4.33,96 **καὶ ἅμα ἐκεῖνοι οὐκ ἀντεπῇσαν ἀλλ' ἡσύχαζον,** ᾿Ονήσανδρ. Στρατ.21 **πρὸς τὴν . . κύκλωσιν οὕτως ἀντεπιών.**

ἀντεπεῖπον μσν. ἀόρ. β' ἄνευ ἐνεστ. ἀνταπήντησα : Νικήτ.Εὐγεν.8.70 **τούτοις Χαρικλῆς ἀντεπεῖπε.**

ἀντεπεισάγομαι εἰσάγομαι ἢ εἰσέρχομαι ἀντὶ ἄλλου ἐξερχομένου : Τίμ.Λοκρ.102 A **ῥεῖ γὰρ τοῦ σώματος ἔξω θύραζε τὰ** πνεύματα, **ἀντεπεισάγεται δὲ διὰ τᾶς** ἀναπνοᾶς.

ἀντεπείσειμι μτγν. ἀντεπεισέρχομαι βλ.λ. : Πλούτ. ᾿Ηθ.903 E **ἀντεπεισ- εἰς τὰ ἀραιώματα.**

ἀντεπεισέρχομαι μσν. μέλλ. **-ελεύσομαι** ἀόρ **-ῆλθον** εἰσέρχομαι ἀντὶ ἄλλου ἐξελθόντος.

ἀντεπείσοδος (ἡ) μτγν. **τὸ εἰσέρχεσθαι ἀντί, εἰς** τὴν θέσιν, πρὸς ἀντικατάστασιν ἄλλου ἐξελθόντος: Πλούτ.'Ηθ.903 D **ἀντεπείσοδον παρέχει.**

ἀντεπεισφέρομαι μτγν. εἰσφέρομαι, **εἰσδύω** ἀντὶ ἑτέρου : Πλούτ.'Ηθ.903 E.

ἀντεπέκτασις-εως (ἡ) 'Ησ. κ. νεώτ. ἡ ἐπέκτασις πρὸς τὸ ἐναντίον ἢ κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν· 'Ησ. « ἀντεπέκτασις τῆς νευρᾶς »· || νεώτ. ἡ ἐδαφικὴ ἐπέκτασις κράτους τινὸς πρός τινα χώραν εἰς ἀντιστάθμισιν ἐδαφικῆς ἀπωλείας ἐξ ἄλλης χώρας.

ἀντεπεκτείνω μτγν. ἐπεκτείνω τι ἐξ ἀντιθέτου, πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος : Γαλ.18(1)213.

ἀντεπελαύνω μτγν. κ. μσν. ἀόρ. **-ήλασα** ἀντεπιτίθεμαι κατ' ἐπερχομένου ἐχθροῦ : 'Αππ.Λιβ.26.

ἀντεπεμβαίνω μσν. κ. νεώτ. ἀόρ. **-ενέβην,** μτχ. ἀορ. **-βάς** ἐναντιοῦμαι πρός τινα : Πρόδρ.269· || ἐπεμβαίνω ἐναντίον, πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῶν ἐνεργειῶν ἄλλου ἐπεμβαίνοντος.

ἀντεπέμβασις-εως (ἡ) νεώτ. ἐπέμβασις, ἐνέργεια στρεφομένη κατ' ἄλλης ἐπεμβάσεως.

ἀντεπεξαγείρομαι μσν. μετέχω ἀγερμοῦ, συναθροίσεως κατά τινος : Πρόδρ.210.

ἀντεπεξάγω κ. μσν. κ. νεώτ. μέλλ. **-άξω,** ἀόρ. **-ήγαγον** ἐξέρχομαι ἐναντίον τινός : Θουκ.8,104 **οἱ ἐναντίοι ἀντεπεξῆγον καὶ περιεγίγνοντο τῷ πλῷ·** || μτγν. μσν. νεώτ. ἐνεργ. ἐξάγω τι ἐναντίον τινός, οἷον στράτευμα : 'Ιώσ.ΙΑ 8,14,4 **ἀντεπ- δύναμιν,** ΚΜανασσ.1266 **ἀντεπεξῆγον στρατιᾶς σμῆνος ἀπειραρίθμου·** || μέσ. **-ομαι** ἀνάγομαι κατά τινος: ΔίωνΚ 50,31 **ἀντεπεξηγάγετο** (ἐπὶ στόλου).

ἀντεπέξειμι παρατ. **-ῄειν** ἀντεπεξέρχομαι ἐναντίον ἐπιτιθεμένου ἐχθροῦ : Θουκ.7,37 **πρὸς τοὺς . . κατὰ τάχος χωροῦντας ἱππέας . . ἀντεπεξῄσαν,** Ξεν.ΚΠ 3,3,30 **ἐὰν μὴ ἀντεπεξίωσιν.**

ἀντεπεξελαύνω ἀόρ. **-ήλασα** ἐξ ἀντιθέτου ἐξελαύνω, ἀντεπεξέρχομαι βλ.λ. : Θουκ.4,72 **ἀντεπεξελάσαντες . . εἰς χεῖρας ἦσαν.**

ἀντεπεξέρχομαι κ. νεώτ. ἀόρ. **-ῆλθον** ἐπεξέρχομαι ἐναντίον τοῦ ἐπιτιθεμένου ἐχθροῦ : Θουκ. 4,131 **οἱ δὲ ἀντεπεξελθόντες . . ἱδρύθησαν·** 2) νεώτ. ἀνταποκρίνομαι, ἐπαρκῶ εἴς τι : **δὲν ἀντεπεξέρχομαι εἰς τὰς ἀνάγκας μου, - εἰς τὰς ὑποχρεώσεις μου - εἰς τὰ ἔξοδά μου.**

ἀντεπέξοδος (ἡ) μτγν. ἡ ἔξοδος ἐκ τῶν τειχῶν τῆς πόλεως ἢ ἐξ ὀχυρώματος πρὸς ἀπόκρουσιν ἐχθρικῆς ἐπιθέσεως ἀντεπίθεσις : Δίων Κ **ἐκδρομαὶ καὶ ἀντεπέξοδοι παρ' ἀμφοτέρων ἐγίγνοντο.**

ἀντεπερείδομαι γλωσσ. ἀντιτείνω κατά τινος.

ἀντεπέρχομαι μτγν. μσν. κ. νεώτ. ἀόρ. **-ῆλθον** ἐπέρχομαι, ἐναντίον, ἐκστρατεύω κατά τινος : Δίων Κ 36,34 **ἀντεπῆλθεν ὁ πατὴρ μονωθέντι, - ἀντεπῆλθον αἰφνιδίως·** || μσν. ἐπέρχομαι : Νικήτ. Εὐγεν.1,267 **ἐπεὶ δὲ νὺξ ἀντεπῆλθεν.**

ἀντεπερώτησις-εως γλωσσ. κ. νεώτ. ἀμοιβαία ἐπερώτησις· || ἡ πρὸς ἐξουδετέρωσιν ἄλλης ἐπερωτήσεως γινομένη ἐπερώτησις.

ἀντεπερωτῶ-άω γλωσσ. Πάπ. κ. νεώτ. ἐπερωτῶ ἀμοιβαίως τὸν ἐπερωτῶντα με, κάμνω ἀντεπερώτησιν βλ.λ.· || Πάπ. ἐπικαλοῦμαι μάρτυρα : **ἐπερωτήσαντες ἑαυτοὺς καὶ ἀντεπερωτηθέντες ἀλλήλοις παρόντες παροῦσιν . . ὡμολόγησαν.**

ἀντεπεύχομαι νεώτ. ἐπεύχομαι ἀμοιβαίως, ἀνταποδίδω εὐχὴν πρὸς εὐχηθέντα με.

ἀντεπηχῶ-έω μτγν. κραυγάζων θορυβῶ πρὸς ἐνόχλησιν ἄλλων λαλούντων ἢ ᾀδόντων· || πρὸς φωνάζοντα (ἐπηχοῦντα) φωνάζω καὶ ἐγώ : Λουκ. Κατάπλ.19 **ἀντεπηχοῦσιν οὗτοι δακρύοντες.**

ἀντεπιβούλευτος-ον μτγν. ὁ ἐπίσης, ἀμοιβαίως ἐπιβουλευόμενος.

ἀντεπιβουλεύω ἐπιβουλεύω τὸν ἐπιβουλεύοντά με : Θουκ.1,33 **προεπιβουλεύειν αὐτοῖς μᾶλλον ἢ ἀντεπιβουλεύειν.**

ἀντεπιβουλή (ἡ) μσν. ἡ ἀμοιβαία ἐπιβουλή : ΓΠαχυμ.ΜΠαλ.91 C **ἀντεπιβουλὴν ὑπώπτευεν.**

ἀντεπιβοῶμαι-άομαι μσν. ἐπικαλοῦμαι μεγαλοφώνως καὶ ἐγώ : Κοσμ.'Ιεροσ.395.

ἀντεπιγράφω ἐπιγράφω τι εἰς τὴν θέσιν ἄλλου, ὅπερ ἐξήλειψα : Δημ.615 **σκέψασθε ὡς καλὰ καὶ ζηλωτὰ ἐπιγράμματα τῆς πόλεως ἀνελών, ὡς ἀσεβῆ καὶ δεινὰ ἀντεπέγραφεν·** 2) μτγν. μέσ. **-ομαι** μτφ. οἰκειοποιοῦμαι τι ἀνῆκον εἰς ἄλλον : Πολύβ.18,17,2 **ἀντεπιγραφομένους ἐπὶ τὸ νίκημα.**

ἀντεπιδείκνυμι κ. μτγν. νεώτ. **ἀντεπιδεικνύω** ἀμοιβαίως, ἐν συγκρίσει πρὸς ἄλλον ἐπιδεικνύω : Πλάτ.Θεαίτ.162 B **αὐτὸς μὴ ἀντεπιδεικνύναι τὸ εἶδος,** Ξεν.'Αγησ.1,12 **ἑαυτὸν ἀντεπιδείξας . . ὅρκους ἐμπεδοῦντα, - ἀντεπιδεικνύει τὰ πλούτη του, τὰ κατορθώματά του·** || μτγν. **ἀντεπιδείκνυμι φωνὴν** ὑψώνω τὴν φωνήν μου ἐναντίον τινός : Λογγῖν.1,26· 2) μέσ. **-δείκνυμαι** ἁμιλλώμενος ἐξ ἀντιθέτου ἢ ἐπίσης ἐπιδεικνύω : Πλούτ.'Ηθ.674 B **ζηλοῦντας ἑτέρους ἀντεπιδείκνυσθαι,** αὐτ.'Αντών.23 **βουλομένων δέ τι καὶ Μεγαρέων καλὸν ἀντεπιδείξασθαι ταῖς 'Αθήναις.**

ἀντεπιδεικνύω νεώτ. ἀντεπιδείκνυμι βλ. λ.· || μέσ. **-δεικνύομαι** ἁμιλλώμενος ἐπιδεικνύω ἐμαυτόν, ἤτοι ποιοῦμαι καὶ ἐγὼ ἐπίδειξιν, οἷον ἰσχύος, πλούτου, γενναιότητος, δυνάμεως.

ἀντεπίδειξις-εως (ἡ) νεώτ. ἐπίδειξις γινομένη ἐν ἁμίλλῃ ἢ εἰς ἀπάντησιν πρὸς ἄλλην ἐπίδειξιν

ἀντεπίδρασις-εως (ἡ) νεώτ. ἐπίδρασις ἐναντίον ἄλλης ἐπιδράσεως.

ἀντεπιδρομή (ἡ) νεώτ. ἐπιδρομὴ πρὸς ἀπόκρουσιν ἄλλης ἐπιδρομῆς.

ἀντεπιζεύγνυμι μσν. ὁμοιβαίως ζευγνύω : 'Επιφάν.1,249· || παθ. ἐπιζεύγνυμαι εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος : Εἰρην.1,17.

ἀντεπιζητῶ-έω μσν. κ. νεώτ. ἐπιζητῶ καὶ ἐγὼ ἐπίσης : "Αν.Κομν.13,402.

ἀντεπίθεσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. δημ. -η ἡ ἀμοιβαία ἐπίθεσις, προσβολή : Φίλ.1,663,41 **ἐπιθέσεως καὶ ἀντεπιθέσεως πειρατικῆς·** || νεώτ στρατ. κ. δημ. ἡ δι' ἑλιγμοῦ τῶν ἐφεδρειῶν ἀναλαμβανομένη ὑπὸ τοῦ ἀμυνομένου ἐν καταλλήλῳ χρόνῳ καὶ χώρῳ ἐπίθεσις κατὰ τοῦ ἐπιτιθεμένου πρὸς ἀνακοπὴν τῆς προελάσεως τούτου.

ἀντεπιθετικός-ή-όν ὁ κατάλληλος ἢ προωρισμένος πρὸς ἀντεπίθεσιν βλ.λ.· || ὁ ἀναφερόμεμενος εἰς τὴν ἀντεπίθεσιν βλ.λ.

ἀντεπιθετικῶς ἐπίρρ. νεώτ. **κατὰ τρόπον ἀν**τεπιθετικὸν βλ.λ.· || δι' ἀντεπιθέσεως.

ἀντεπιθυμῶ-έω κ. νεώτ. ἐπιθυμῶ τι ὅπερ καὶ ἄλλος ἐπιθυμεῖ, ἐναμίλλως πρός τινα ἐπιθυμῶ τι : 'Ανδοκ.32,42 **ἀλλὰ φανερῶς εἴρηκεν οὐκ ἐπιτρέφειν ἀντεπιθυμοῦσί τινος·** || νεώτ. ὁμοίως ἢ ἐξ ἀντιθέτου καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ τι· 2) παθ. εἶμαι καὶ ἐγὼ ἐπιθυμητός : Ξεν.'Απομν.2,6,28 **καὶ ἐπιθυμῶν ξυνεῖναι καὶ ἀντεπιθυμεῖσθαι τῆς ξυνουσίας.**

ἀντεπιθύω 'Επιγρ. προσφέρω θυσίαν ὡς ἀντικαταστάτης ἄλλου.

ἀντεπικαλῶ μτγν. ἀμοιβαίως ἐγκαλῶ τὸν ἐγκαλέσαντα δθ. κ. ἀντονειδίζω : 'Απп.'Εμφ.Πολ.5,59 **ἀντεπικαλούντων ὅτι . .**

ἀντεπικηρύσσω μτγν. κ. **-ττω** ποιοῦμαι ἀμοιβαίως ἐπικήρυξιν βλ. λ. : Πολυβ.4,93 **ἐπικηρύττειν τινὶ χρήματα καὶ ἀντεπικηρύττειν.**

ἀντεπικλαίω μσν. ἐπικλαίω, στενάζω καὶ ἐγὼ ἄνωθεν τινός : Μιχ.Ψελλ. ἐν Σάθ.4,253.

ἀντεπικλύζω μσν. ἀλλεπαλλήλως, ἐξακολουθητικῶς ἐπικλύζω, καταπλημμυρῶ : Νικήτ.Εὐγεν.9.34 **ζάλαι ζέουσαι συμφορῶν ἀνενδότων τὰς τῆς Δροσίλλης ἀντεπέκλυζον φρένας.**

ἀντεπικλῶ-άω μσν. ἀμοιβαίως ἐπικλῶ, λυγίζω, θραύω : Γεώργ.Πισ.'Εξ.991.

ἀντεπικουρία (ἡ) νεώτ. ἀνταπόδοσις ἐπικουρίας.
ἀντεπικουρῶ-έω κ. νεώτ. ἀμοιβαίως ἐπικουρῶ, βοηθῶ τὸν βοηθοῦντά με: Ξεν.Ἑλλ.4,6,3 **εἰ μὴ αὐτοῖς ἀντεπικουρήσουσι.**
ἀντεπικραίνω μτγν. ἐπικραίνω, κατορθῶ καὶ ἐγώ.
ἀντεπικράτεια (ἡ) ἡ ἐναλλὰξ ἐπικράτησις, ἡ διαδοχικὴ ὑπερίσχυσις: Στοβ.Ἐκλογ.Φυσ.1,416 **τὸν κόσμον φθείρεσθαι κατὰ τὴν ἀντεπικράτειαν τοῦ νείκους καὶ τῆς φιλίας.**
ἀντεπικρατῶ-έω μτγν. ἀμοιβαίως ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω τινὸς ὅστις εἶχεν ἐπικρατήσει: Στράβ. 16,1,19 **ἐρρωμένως ἀντεπεκράτησεν.**
ἀντεπικρίνω νεώτ. ἐπικρίνω τὸν ἐπικρίναντά με.
ἀντεπίκρισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπίκρισις τοῦ ἐπικρίναντος, ὁ ἔλεγχος τῆς ἐπικρίσεως.
ἀντεπικριτής (ὁ) νεώτ. ὁ ποιῶν ἀντεπίκρισιν βλ.λ.
ἀντεπιλαμβάνομαι μτγν. μέλλ. **-λήψομαι,** ἀόρ. **-ελαβόμην,** πρκμ. **-είλημμαι** κρατῶ, πιάνω καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος: Λουκ.Συμπ.43 **ὁ δ' ἀντεπελάβετο καὶ οὐκ εἴα πλεονεκτεῖν.**
ἀντεπιλέγομαι μσν. ἐκλέγω τι ἀντὶ ἄλλου: Εὐστ. Πονημ.248,51 **σπεύδεις αὐτὸν μὲν ἀφιέναι, ἀντεπιλέγεσθαι δὲ ὃν ἂν προέλῃ.**
ἀντεπιληπτικός-ή-όν νεώτ. κ. ἀντιεπιληπτικός ὁ κατὰ τῆς ἐπιληψίας βλ. λ. **ἀντεπ- φάρμακα.**
ἀντεπιλογίζω νεώτ. ἐξελέγχω, ποιοῦμαι λογιστικὸν ἔλεγχον: Λεξ.νομοτεχν.40.
ἀντεπιλογισμός (ὁ) νεώτ. τὸ ἀντεπιλογίζειν βλ.λ.
ἀντεπιλογιστής (ὁ) νεώτ. ὁ ἀντεπιλογίζων βλ.λ.
ἀντεπιμέλλω ἀπαρ. ἀόρ. **ἀντεπιμελλῆσαι** (διορθ. **ἀντιμελλῆσαι** βλ. λ.): Θουκ.3,12.
ἀντεπιμέλομαι ἀττ. ἀντεπιμελοῦμαι βλ. λ.
ἀντεπιμελοῦμαι-έομαι ἀττ. **ἀντεπιμέλομαι** ἐπιμελοῦμαι, μεριμνῶ, φροντίζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως, ἐπίσης: Ξεν.Ἀν.3,1,17 **οὐδεὶς οὐδὲν ἀντεπιμελεῖται ὅπως.. ἀγωνιούμεθα.**
ἀντεπιμένω νεώτ. ἐπίσης ἐπιμένω καὶ ἐγώ.
ἀντεπιμετρῶ-έω μτγν. ἀπονέμω καὶ ἐγώ τι, ὁμοίως, μὲ τὸ αὐτὸ μέτρον: Πολυδ.5,142.
ἀντεπινοῶ-έω μτγν. ἐπίσης ἐπινοῶ καὶ ἐγώ: Ἰώσ.ΑΙ 10,8,1.
ἀντεπιπίπτω νεώτ. ἐξ ἀντιθέτου ἐπιπίπτω καὶ ἐγώ.
ἀντεπιπλέω κ. νεώτ. πλέω ἐναντίον ἐπερχομένων ἐχθρικῶν πλοίων: Θουκ.1,50 **καὶ αὐτοὶ ἀντεπέπλεον.**
ἀντεπιπλήττω μσν. κ. νεώτ. ἐπιπλήττω τὸν ἐπιπλήττοντα: Μιχ.Ψελλ.Σάθ.5,486.
ἀντεπιρρέω ἐπιρρέω ἐξ ἄλλου καὶ ἐγώ: Ἱππ. Τόπ.Ἄνθρ. 29.
ἀντεπίρρημα (τὸ) μτγν. τὸ ἕβδομον ἤτοι τὸ τελευταῖον μέρος τῆς ἐν τῇ κωμῳδίᾳ παραβάσεως, ἀντίστοιχον πρὸς τὸ **ἐπίρρημα** ἤτοι τὸ πέμπτον μέρος ταύτης, ὁμοίως δὲ ἐκ τροχαϊκῶν τετραμέτρων ἀποτελούμενον καὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τοὺς θεατὰς ἀπαγγελλόμενον ὑπὸ τοῦ κορυφαίου, παρεμβαλλομένης μεταξὺ τοῦ **ἐπιρρήματος** καὶ τοῦ **ἀντεπιρρήματος** τῆς **ἀντῳδῆς,** οἷον Ἀριστφ.Νεφ. 575-594 ***ὦ σοφώτατοι θεαταί, δεῦρο τὸν νοῦν προσέχετε*** (ἐπίρρημα) κ. *607-626* **ἡνίχ' ἡμεῖς δεῦρ' ἀφορμᾶσθαι παρεσκευάσμεθα** (ἀντεπίρρημα).
ἀντεπιρροή (ἡ) μσν. τὸ ἐξ ἀντιθέτου ἐπιρρέειν: Εὐστ.Πονημ.128,81 **τῆς ἔξωθεν ἀντεπιρροῆς.**
ἀντεπιρροθῶ-έω μσν. ἀμοιβαίως ἀντηχῶ: Κ Μανασσ.Χρον.4016 **ἀκταὶ δεινὸν ἀντεπερρόθουν.**
ἀντεπισείω νεώτ. ἐξ ἀντιθέτου καὶ ἐγὼ ἐπισείω.
ἀντεπισκέπτομαι νεώτ. ἐπισκέπτομαι καὶ ἐγὼ τὸν ἐπισκεφθέντα με, ἀνταποδίδω τὴν γενομένην εἰς ἐμὲ ἐπίσκεψιν.
ἀντεπίσκεψις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀνταπόδοσις γενομένης ἐπισκέψεως.
ἀντεπισκόπευσις-εως (ἡ) νεώτ. στρατ. ἡ διάταξις ὀχυρωματικοῦ ἔργου **εἰς** τρόπον **ὥστε** ὁ ἐσωτερικὸς τοῦ χῶρος **νὰ** προφυλάσσηται μέχρις ὡρισμένης ἐδαφικῆς ἀκτῖνος ἀπὸ **τὰ βλέμματα** καὶ βλήματα τοῦ ἐχθροῦ· ἄ. ἀδιασκόπευσις, ἀνεπιβλέπτωσις, ἀβλήτωσις.
ἀντεπισκοπευτικός-ή-όν νεώτ. στρατ. ὁ ἱκανός, κατάλληλος πρὸς ἀντεπισκόπευσιν βλ.λ.· || τὸ θηλ. **ἀντεπισκοπευτική** ὡς οὐσ. ἡ μελέτη τῶν σχετικῶν πρὸς τὴν ἀντεπισκόπευσιν.
ἀντεπισκοπεύω νεώτ. **στρατ.** ἐκλέγω πρὸς στρατιωτικὴν ἐγκατάστασιν, οἷον διὰ κατασκήνωσιν, δι' ὀχύρωμα, διὰ τοποθέτησιν πυροβόλων κττ., θέσιν ἀφανῆ ἢ μὴ βλητὴν ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, **εἴτε καὶ τεχνητῶς** καθιστῶ αὐτὴν τοιαύτην, οἷον διὰ προπετασμάτων, ὀρυγμάτων κττ.
ἀντεπισκόπητος-ον μσν. ὁ κατ' ἀντίθεσιν ἢ ὁ ἀντὶ τῆς ἐπισκοπικῆς **ἐξουσίας: Εὐστ.**Πονημ. 262,35 **μένειν ἀντεπισκόπητος.**
ἀντεπίσκοπος (ὁ) μτγν. ἐκκλ. ὁ ἀντίζηλος ἐπίσκοπος, ὁ ἀντιποιούμενος τὴν αὐτὴν ἐπισκοπικὴν **ἕδραν**: Γρηγ.Ναζ.2,8 Α.
ἀντεπισκοτῶ-έω μσν. ἐπισκοτίζω πάλιν ἢ ἀμοιβαίως: ΚΜανασσ.Χρον.3078 **ὥσπερ ταχὺ καὶ θολερὸν ἀντεπεσκότει νέφος.**
ἀντεπισκώπτω μτγν. μέλλ. -σκώψομαι ἐπισκώπτω τὸν ἐπισκώψαντά με: Πολύβ.17,7,5.
ἀντεπίσπαστος-ον μτγν. **ὃν** τις **ἀμοιβαίως** ἐπισπᾶται, ἕλκει, ἐπισύρει ἐναντίον του: Κύριλλ. Ἀλ.1016 Α **ἀντεπίσπ- ἐφ' ἑαυτοῖς ἔχοντες νόσον.**
ἀντεπισπῶ-άω μτγν. ἀντιθέτως ἕλκω· Ἡσ: «ἀνθέλκει, ἀντεπισπᾷ»· || μέσ. **-ῶμαι** ἀνθέλκομαι: Φίλ.1,247· 2) καταπίνω τραφὴν: Γαλ.17,312.
ἀντεπίσταλμα-ατος (τὸ) Πάπ. - τὸ **ἀποστελλόμενον** εἰς ἀπάντησιν.
ἀντεπισταλτική μτγν. ἐπιστολὴ ἀποστελλομένη εἰς ἀπάντησιν ἄλλης ἐπιστολῆς· || **ἀντεπιστ- τέχνη** ἡ τοῦ γράφειν ἀπαντητικὰς ἐπιστολάς: Ἐπιστολιμαῖον Χαρακτ. (ἔκδ. Weichert) 19.
ἀντεπίσταμαι μτγν. ἐπίσταμαι καὶ ἐγὼ ἀφ' ἑτέρου: Κλήμ.Ἀλ.1,948 Α.
ἀντεπιστάτης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀναπληρῶν, ὁ ἀντικαθιστῶν τὸν ἐπιστάτην βλ. λ.
ἀντεπιστέλλω μτγν. κ. νεώτ. μέλλ. **-στελῶ** πέμπω ἀπάντησιν προφορικὴν ἢ γραπτήν: Λουκ. Κρόν.19· || κ. παθ.: Παυσ.4,22,6 **ἐπεδείκνυον ἐς τὸν δῆμον τὰ ἀντεπεσταλμένα ἐκ Λακεδαίμονος**· 2) νεώτ. ἀπαντῶ δι' ἐπιστολῆς· || ἐπικοινωνῶ δι' ἐπιστολῶν, ἀλληλογραφῶ· 3) νεώτ. εἰδ. ἡ μτχ. **-ων -ουσα -ον** ὡς τίτλος τιμητικὸς ἀπονεμόμενος ὑπὸ **ἐπιστημονικοῦ σωματείου εἰς** πρόσωπον **ἀλλαχοῦ διαμένον** καὶ δηλῶν ὅτι ὁ **εἰς** ὃν ἀπενεμήθη ἀποτελεῖ μέλος τοῦ σωματείου δι' ἀλληλογραφίας: **ἀντεπιστ- μέλος τῆς Ἀκαδημίας.**
ἀντεπιστένω μσν. ἐπιστενάζω καὶ ἐγὼ συμμεριζόμενος τοὺς στεναγμοὺς ἄλλου: Νικήτ.Εὐγεν.1,51.
ἀντεπιστημονικός-ή-όν νεώτ. κ. **ἀντιεπιστημονικός** ὁ μὴ ἐπιστημονικός, ὁ ἀντιβαίνων **εἰς** τὰς ἀρχὰς ἢ τοὺς κανόνας τῆς **ἐπιστήμης**: **ἀντεπιστημονικὴ θεωρία,- γνώμη,-συζήτησις,-θεραπεία.**
ἀντεπιστημονικῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀντεπιστημονικὸν βλ. λ.
ἀντεπιστολεύς-έως (ὁ) νεώτ. ὁ ἀντεπιστέλλων, ὁ ἀνταποκριτὴς **βλ.λ.**: **Λεξ.**Νομοτεχν.40.
ἀντεπιστολή (ἡ) μτγν. **κ.** νεώτ. ἐπιστολὴ εἰς ἀπάντησιν ἄλλης ἐπιστολῆς: Ἐπιφάν.3,17
ἀντεπιστρατεύω ἐκστρατεύω καὶ ἐγὼ κατά τινος: Ξεν.Ἑλλ.4,8,33 **ἀντεπεστράτευε καὶ ἐπορεύετο.**
ἀντεπιστρέφω μτγν. κ. νεώτ. ἐπιστρέφω τι ἀμοιβαίως, ἐπαναδίδω τι ἐξ ἀντιθέτου· || ἐπὶ λοιδοριῶν, ἀντεπιρρίπτω: Πλούτ.Ἠθ.810 Ε· 2) στρέφω πρὸς ἄλλο τι μέρος ἢ πέριξ, στρέφω, ἐπαναστρέφω, ἐπὶ ἀκίδος: Γαλ.10,418.
ἀντεπιστροφή (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἡ ἀντίθετος στροφή: Πλούτ.Ἠθ.901 D

ἀντεπιστροφῇ τῆς χειρὸς ἐπὶ τὸν ὦμον· ‖ κ.μτφ.: Κλήμ.᾿Αλ.Στρωμ.7,723 **οἱονεὶ ἀντεπιστροφή τίς ἐστι τῆς προνοίας·** 2) νεώτ. ἡ κατόπιν προσκρούσεως ἐπιστροφὴ πρὸς τὰ ὀπίσω : **πλῆγμα ἀντεπιστροφῆς** θανατηφόρον πλῆγμα κεραυνοῦ ἐπὶ ἀνθρώπου ἢ ζῴου εὑρισκομένου μακρὰν τῆς πτώσεώς του· 3) νεώτ. στρατ. **τοῖχος ἀντεπιστροφῆς**, ἅ. ἀκρότοιχος ἢ ἀκρογεφύρωμα βλ. λ.

ἀντεπιταγή (ἡ) νεώτ. ἐπιταγὴ ἀντίθετος ἑτέρας τοιαύτης, διαταγή, ἐντολὴ καταργοῦσα ἄλλην ἐπιταγήν, προσταγήν, διαταγήν.

ἀντεπιτακτικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀντεπιτάσσων : Δαμάσκ.᾿Αρχ.309.

ἀντεπιτάσσω κ. νεώτ. ἐπιτάσσω, διατάσσω καὶ ἐγώ : Θουκ.1,135 **ἀντεπέταξαν τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐλαύνειν αὐτό.**

ἀντεπιτείνω μτγν. μέλλ. **-τενῶ** ἐπιτείνω πρὸς τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν : Πλούτ.᾿Ηθ.933 C **ἀντεπιτείνειν τὴν φαντασίαν.**

ἀντεπιτειχίζω ἐγείρω ἐπιτείχισμα, ὀχύρωμα : ῾Ιμέρ.Λόγ.7,13 **Λυκείῳ τὴν ᾿Ιταλίαν ἀντεπετείχισεν·** ‖ μέσ. ἐγείρω καὶ ἐγὼ ἐπιτειχίσματα, χαρακώματα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ : Θουκ.1,142 **οὐχ ἧσσον ἐκείνοις ἡμῶν ἀντεπιτετειχισμένων.**

ἀντεπιτίθημι κ. μτγν. κ. νεώτ. μέλλ. **-θήσω** ἀόρ. **-έθηκα** ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ἐπιθέτω τι : Κλήμ.᾿Αλ.Στρωμ.8,932 **οὐχ ὁ θάνατος δὲ τούτῳ πάλιν τὴν θανασίμην ἀντεπέθηκε πληγήν·** ‖ παθ. τίθεμαι ἐπί τινος ἀντὶ ἄλλου τινός : Δίων Κ 587 **ἑτέρας κεφαλῆς ἀντεπιτεθείσης αὐτῷ τῷ (ἀγάλματι)·** 2) ἀντεπιτίθημι ἐπιστολὴν πέμπω πρός τινα ἐπιστολὴν περιέχουσαν ἀπάντησιν : Θουκ.1,129 **ἐπιστολὴν ἀντεπετίθει αὐτῷ ὡς τάχιστα διαπέμψαι,** Σχόλ. «ἀντεπιτίθησιν ἀντὶ τοῦ ἀντεπιστέλλει ᾿Ισαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλλιπίδην»· 3) ἀμοιβαίως ἐπιτίθεμαι : ῾Ιππ.᾿Επιστ.17 **ἀντ- ἀλλήλοισιν·** ‖ μτγν. κ. νεώτ. κ. μέσ. **ἀντεπιτίθεμαι** ἐπιτίθεμαι ἐναντίον ἐπιτιθεμένου, κάμνω ἀντεπίθεσιν βλ. λ. : Διόδ.Σ ἀπ.553,61 **οἱ ἀποστάται ἐξαίφνης ἀντεπιθέμενοι,** Στράβ.6,288 **τὸ ἀντεπιτίθεσθαι χαλεπὸν ἔγνωσαν, - ἀντεπετέθησαν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.**

ἀντεπιτιμῶ-άω μσν. ἀμοιβαίως, ἐπίσης ἐπιτιμῶ.

ἀντεπιτρέχω μτγν. στρέφομαι καὶ ἐπιτίθεμαι, ἐπὶ ζῴων καταδιωκομένων καὶ εὑρισκομένων ἐν ἀπέλπιδι ἀμύνῃ : Φίλ.2,354· Σουΐδ. «**ἀντεφοδεύω** καὶ ἀντεφώδευκα ἀντὶ τοῦ ἀντεπέτρεχον».

ἀντεπίτροπος ᾿Επιγρ. κ. νεώτ. ὁ ἀναπληρῶν τὸν ἐπίτροπον· 2) νεώτ. στρατ. βαθμοφόρος τῆς στρατιωτικῆς καὶ ναυτικῆς δικαιοσύνης ἐκτελῶν ὑπηρεσίαν ἀνάλογον τῆς τοῦ ἀντεισαγγελέως βλ.λ.

ἀντεπιφέρω κ. μσν. κ. νεώτ. μέλλ. **-οίσω** ἀόρ. **-ήνεγκον,** παθ. μετ. **-ενεχθείς** ἀμοιβαίως ἐπιφέρω, προξενῶ : Φίλων 1,407 **ὅσα πόλεις πόλεσι καὶ ἔθνεσιν ἔθνη.. ἀντεπιφέρουσι·** 2) πέμπω ὀπίσω : Πλανούδ.᾿Οβιδ.Μετ.3,369 **ἅπερ ἀκούει (ἡ ἠχώ) ῥήματα ἀντεπιφέρει·** 3) μέσ. κ. νεώτ. ἀντεπιφέρομαι, πάλιν ἢ ἐξ ἀντιθέτου φέρομαι, ἐφορμῶ, εἰσρέω : Τίμ.Λοκρ.102 Α **εἶτα πάλιν.. ἀντεπιφέρεται εἰς τὸ σῶμα** (τὰ πνεύματα).

ἀντεπιφορά (ἡ) γλωσσ. ἀναφορά· ‖ **ἐξ ἀντεπομνύειν** = δίδειν τὸν ὑπ᾿ ἄλλου ἐπαχθέντα ὅρκον.

ἀντεπιφορτίζομαι μσν. ἐπιφορτίζομαι καὶ ἐγώ.

ἀντεπιφώνημα-ματος (τό) μσν. ἀμοιβαῖον ἐπιφώνημα, προσφώνησις : Μιχ.Ψελλ.Σάθ.5,363.

ἀντεπιχαίρω νεώτ. χαίρω καὶ ἐγὼ ἐπίσης.

ἀντεπιχείρημα-ατος (τό) νεώτ. ἐπιχείρημα προβαλλόμενον πρὸς ἀνατροπὴν ἄλλου ἐπιχειρήματος.

ἀντεπιχείρησις-εως (ἡ) μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ ἀμοιβαία ἐπιχείρησις, ἐπίθεσις, ἡ ἀντεπίθεσις : Διον.᾿Αλ.9,14 **ἀντεπιχείρησιν κατὰ τοῦ ἀντιπάλου ποιήσεσθαι·** ‖ ἀντίθετος ἐνέργεια : Θεόδ.Μετοχ. 278,15 **τῆς αἱρέσεως ἀντεπιχείρησιν καὶ ἀντίπραξιν.**

ἀντεπιχειρῶ-έω κ. μτγν. κ. νεώτ. ἀμοιβαίως ἐπιχειρῶ, ἐπιπίπτω καὶ ἐγὼ κατά τινος : Στράβ.5,2,2, **ἀλλὰ καὶ ἀντεπιχειρεῖν καὶ μακρὰς στρατείας ποιεῖσθαι,** Πλούτ.Θεμ.31 **ἐπέστρεφεν αὐτὸν ἀντεπιχειρεῖν τοῖς ῞Ελλησι·** 2) ἐπιχειρῶ, προσπαθῶ νὰ ἀποδείξω τὸ ἐναντίον : ᾿Αριστλ.Τοπ.160 Β 10· **τὰ ἀντεπιχειρούμενα** ἐριστικὰ ἐπιχειρήματα διατυπούμενα πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας ἢ ἔλεγχον τοῦ ψεύδους ἀντεπιχειρημάτων βλ.λ. : Σέξτ.᾿Εμπ. Μαθ.9,191 **τὰ.. ἀντεπιχειρούμενα παρὰ τοῖς δογματικοῖς φιλοσόφοις εἰς τὸ εἶναι θεοὺς καὶ εἰς τὸ μὴ εἶναι.**

ἀντεπιχωριάζω μτγν. ἐπὶ λέξεων, ἀμοιβαίως κατέχω τὴν θέσιν ἄλλης λέξεως : Βασ.3,9 Ε **ῥᾳδίως ἀλλήλαις ἀντεπιχωριάζουσιν αἱ φωναί.**

ἀντεπόπτευσις-εως (ἡ) γλωσσ. ἀναλογισμός, σκέψις ἐξ ἐποπτείας, στοχασμός.

ἀντεποπτεύω νεώτ. ἀσκῶ καὶ ἐγὼ ἐποπτείαν ἢ ἐποπτεύω τὸν ἐποπτεύοντα.

ἀντεποφείλω μσν. ὀφείλω καὶ ἐγὼ πρὸς τὸν ὀφείλοντα εἰς ἐμέ : Θεόφιλ.᾿Ινστιτ.4,6,188 **ἅπερ ἐκεῖνος ἀντεποφείλει μοι.**

ἀντέραμαι μτγν. ἀόρ. **-ηράσθην** ἀνταγαπῶ : Λουκ.Μυΐ.᾿Εγκώμ.10 **καὶ ἀντερασθῆναί γε τῇ Σελήνῃ.. τοῦ ᾿Ενδυμίωνος.**

ἀντερανίζω μτγν. καταβάλλω καὶ ἐγὼ τὸ μερίδιόν μου εἰς ἔρανον· ‖ παθ. ὑποστηρίζομαι ἀμοιβαίως, ἀντιπληρώνομαι, ἀνταμείβομαι : Λεωνίδ. ᾿Αλ.ἐν ΑΠ 9,12,2 **τυφλὸς ἀλητεύων χωλὸν πόδας ἠέρταζεν, ὄμμασιν ἀλλοτρίοις ἀντερανιζόμενος.**

ἀντεραστής (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. θηλ. **-εράστρια** ὁ τοῦ αὐτοῦ πράγματος ἐραστής, ἀντίζηλος : ᾿Αριστφ.῾Ιππ.733 **ἀντεραστὴς τουτουΐ, ἐρῶν πάλαι σου,** Ξεν.Κυν.1,7 **ὧν αὐτῷ ἀντερασταὶ ἐγένοντο.. μόνος ἔτυχεν ᾿Αταλάντης, - εἶναι ἀντερασταί, - ἀντεράστριαι** (ἀγαπῶσι τὴν αὐτὴν γυναῖκα, ἢ ἄνδρα)· ‖ ἐρωτικὸς ἀντίπαλος : Πλάτ.Πολ.521 Β **οἵ γε ἀντερασταὶ μαχοῦνται·** 2) γλωσσ. θηλ. **ἀντεράστρια** παλλακή.

ἀντεργάζομαι μτγν. ἀνταποδίδω.

ἀντεργάτης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀντιτιθέμενος εἰς τὰς ἐπιδιώξεις καὶ τὰ ἰδανικὰ τῆς ἐργατικῆς τάξεως, ὁ δρῶν ἐναντίον τῶν συμφερόντων τῶν ἐργατῶν, ὁ ἐχθρικὸς πρὸς τοὺς ἐργάτας, ἅ. ἀντεργατικός.

ἀντεργατικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀντικείμενος εἰς τὰ ἐργατικὰ συμφέροντα, ὁ ἐχθρικὸς πρὸς τοὺς ἐργάτας, ὁ στρεφόμενος κατὰ τῆς ἐργατικῆς κινήσεως : **ἀντεργατικὸς νόμος.**

ἀντεργολαβῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. εἶμαι ἀντίπαλος ἐν τῇ ἐπιχειρήσει ἔργου τινός· ‖ ἀντικατηγορῶ τὸν ὁμότεχνόν μου ὡς ἀνίκανον : Ποσείδιππ. ᾿Αναβλ.1,3 **ἀντεργολαβοῦντες ἔλεγον·** νεώτ. ἀνταγωνίζομαι **ἄλλον** διὰ τὴν ἀνάληψιν ἐκτελέσεως (ἐργολαβίαν βλ.λ.) ἔργου τινός.

ἀντερεθίζω μσν. κ. νεώτ. ἐρεθίζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως : Εὐστ.848,17 **᾿Οδυσσεὺ αὖθις ὁ Διομήδης** ἀντερεθίζει **πρὸς μάχην.**

ἀντερείδω κ. νεώτ. στηρίζω ἐπὶ ἄλλου : Πίνδ.Π 4,65 **χειρὶ χεῖρα ἀντερείσας,** Εὐρ.᾿Ικ.702 **ἀντέρειδε τοῖς ᾿Ερεχθείδαις δόρυ·** ‖ στηρίζω, τοποθετῶ τι στερεῶς : Σοφ.Φιλ.1403 **ἀντέρειδε νῦν βάσιν σήν** (πάτα στερεῶς), Λουκ.Καταπλ.4 **τὼ πόδε ἀντερείδων πρὸς τὸ ἔδαφος·** 2) θέτω τι ὡς ὑποστήριγμα : Ξεν.᾿Ελλ.5,2,5 **ξύλα ἀντήρειδον καὶ ἐμηχανῶντο ὡς μὴ πίπτοι ὁ πύργος·** ‖ δθ. κ. νεώτ. ὑποστηρίζω, στερεῶ τι, ἀντιστυλώνω : Δημήτρ.᾿Ερμ.13 **λίθοι οἱ ἀντερείδοντες τὰς περιφερεῖς στέγας·** 3) ἀμτβ. ἵσταμαι σταθερῶς, ἀνθίσταμαι εἰς πίεσιν, ἐναντιοῦμαι, ἀντίθ. ὑπείκω : Ξεν.ΚΠ 8,8,16 **τῶν κλινῶν τοὺς πόδας ἐπὶ δαπίδων τιθέασι, ὅπως μὴ ἀντερείδῃ τὸ δάπεδον,** ᾿Αριστλ.Μηχ.34,1 **τὸ ὠθούμενον ἀντερείδειν**

ὅθεν ὠθεῖται, Πλούτ.Νόμ.20 **τοῖς κύκλῳ περικεκυμένοις γένεσι βαρβάροις ἀντερειδούσης.**

ἀντέρεισις-εως (ἡ) τὸ ἀντερείδειν τι, ἡ ἀντίστασις : Ἱππ.Ἄρθρ.50 **ἀμφιφλασθείσης τῆς σαρκὸς ὑπὸ ἀντερείσιος,** Πλουτ.Λύσανδρ.12 **λάμπειν ἀντερείσει τοῦ αἰθέρος** (διὰ τῆς ἀντιστάσεως αὐτοῦ)˙ || ἀντανάκλασις τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου : Πλούτ.Νόμ.9 **τὰ κουφότατα καὶ ξηρότατα . . ἀξέως ἀνάπτει κατὰ τὴν ἀντέρεισιν.**

ἀντέρεισμα-ατος (τὸ) Ἡσ. κ. νεώτ. ὑποστήριγμα ξύλινον ἢ κτιστόν, ἀντηρίς βλ. λ., Ἡσ. « οἱ λίθοι τοῦ τείχους οἱ προεστῶτες κάτωθεν πρὸς ἀντέρεισμα »˙ || νεώτ. τεμάχιον σιδηροδρομικῆς ῥάβδου κεκαμμένον εἰς τὰ ἄκρα καὶ ἀντιστηρίζον τὸν ὄνυχα τοῦ ἐπισώτρου τοῦ τροχοῦ εἰς τὰς διασταυρώσεις καὶ καμπὰς τῶν ὁδῶν˙ || στρατ. δευτερεύουσα κορυφογραμμή, **ἀντιστήριγμα.**

ἀντερειστικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ κατάλληλος, ὁ ἱκανὸς πρὸς ἀντίστασιν˙ || ὁ ἀντερείδων, ὁ ἐναντιούμενος : *Μέτωπος* ἐν Στοβ.Ἐκλ.1,64 **ἕξις ἀντὶ ἀντερειστικά˙** 2) ὁ χρησιμεύων ἢ ὁ κατάλληλος εἰς τὸ ἀντερείδειν βλ.λ.

ἀντερέσσω (ἀττ. **-ττω**) μτγν. κωπηλατῶ ἐξ ἀντιθέτου, κωπηλατῶν ἐπέρχομαι κατ᾽ ἄλλου κωπηλατοῦντος ἐπερχομένου κατ᾽ ἐμοῦ.

ἀντερεύγομαι μσν. ἐρεύγομαι καὶ ἐγώ.

ἀντερὶ (τὸ) δημ. (τουρκ.) τὸ μσν. ἐπιλώρικον, ποδήρης, χειριδωτὸς καὶ ἀνοικτὸς ἔμπροσθεν χιτών, μάλλινος, μετάξινος ἢ βαμβακερός, προσόμοιός πως μὲ τὸ ἐξωτερικὸν ἔνδυμα τῶν κληρικῶν (τὸ ράσον), ὧν ἐν χρ. ἐπὶ τουρκοκρατίας καὶ ἐν Ἑλλάδι, ἤδη δὲ μόνον σποραδικῶς παρὰ λαοῖς τῆς Μικρᾶς καὶ τῆς Κεντρῴας Ἀσίας˙ 2) συνεκδ. ὁ ἐσώτερος χιτών, ὁ ὑποχίτων, τὸ ὑποκάμισον.

ἀντεριὰ (ἡ) δημ. περιληπτ. τὰ ἔντερα ὁμοῦ μετ᾽ ἄλλων σπλάγχνων σφαγίου, συγγ. συκωταριά.

ἀντεριδαίνω μτγν. ποι. ἀντερίζω, ἀνθαμιλλῶμαι βλ. λ. : Νόνν.Εὐαγγ.Ἰω.7,43 **ἄλλοι δ᾽ ἀντερίδαινον ὁμογλώσσων ἀπὸ λαιμῶν.**

ἀντερίζω μτγν. μσν. κ. νεώτ. ἀνθαμιλλῶμαι : Πολύβ.46,5,8 **τύχη τις ἀντερίσαι . . πρὸς τὴν ἄνοιαν καὶ μανίαν τῶν ἡγουμένων˙** || συναγωνίζομαι : Φιλοστρ.Ἐρ.722,20 **ταύροις ἀντήριζε˙** || φιλονεικῶ : Τζέτζ.Ἱστ.4,425 **ἀντεριζούσῃ αὐτῇ περὶ εὐτεκνίας, - ἀντερίσαντες συνεπλάκησαν.**

ἀντεριοῦμαι δημ. κ. **ἀντι-** κ. **-ιέμαι** αἰδοῦμαι, συστέλλομαι, ἐντρέπομαι : **ἀντεριοῦμαι νὰ ζητήσω δανεικά, -εἶναι μικρούλα κι ἀντεριέται.**

ἀντέρις-ιδος (ἡ) γλωσσ. ἔρις ἐναντίον ἔριδος.

ἄντερο(ν) (τὸ) μσν. κ. δημ. γεν. πληθ. δημ. τῶν **ἀντεριῶ** τὸ ἔντερον βλ. λ. κ. γεν. τὸ σπλάγχνον, ἔγκατον, ἐντόσθιον : φρ. **τοῦ στρίφε τ᾽ ἄντερο** (δηλωτικὴ τῆς νόσου περιτυφλίτιδος)˙ || μτφ. ἐστενοχωρήθη πολὺ ἐκ ζηλοτυπίας, φθόνου, κακίας κτλ. **μακρὺ ἄντερο** (ὑπόθεσις περιπεπλεγμένη, δυσχέρεια δυσκανόνιστος) - **στριμμένο ἄντερο** (ὁ δύστροπος)˙ || συνηθέστ. χρ. ἐν πληθ. : φρ. **ἐμπῆκε ὁ λύκος στ᾽ ἄντερα** (ἐπείνασα) **-μοῦ στρίφε τ᾽ ἄντερα μὲ τὰ λόγια του** (μὲ ἐνώχλησε, μὲ ἐστενοχώρησε πολὺ)˙ || φρ. **κρέμουνται τ᾽ ἄντερά του καὶ δὲν τὰ σηκώνει** (ἐπὶ λίαν ὀκνηρῶν καὶ ἀτασθάλων)˙ 2) μτφ. ἐν πληθ. **ἄντερα** ἐπὶ πραγμ. εἰς ἔνδειξιν περιφρονήσεως, τὰ ἐνόχλησιν παρέχοντα, τὰ παρακωλύοντα : **πάρ᾽ αὐτὰ τ᾽ ἄντερ᾽ ἀπὸ δῶ, μὲ μποδίζουν˙** 3) εἰδ. **ἄντερα τοῦ πουλιοῦ** τὸ φυτὸν ἀναγαλλίς, ἁ. φελλόχορτο, περδικούλι.

ἀντεροβγάζω δημ. ἐξάγω τὰ ἔντερα ἐπὶ σφαγίων, ἁ. ξεντερίζω κ. γεν. σημ. ξεκοιλιάζω.

ἀντεροβγάλτης (ὁ) θηλ. **-ισσα** δημ. ὁ διὰ μαχαίρας ἀνοίγων τὴν κοιλίαν ἄλλου˙ || δθ. ὁ κακοῦργος˙ 2) μτφ. ὁ πείσμων, ὁ στενοχωρῶν τὸν συνομιλητήν του˙ 3) συνεκδ. μτφ. σαθρὸν ὄχημα ἢ πλοῖον ταράσσον ὑπερβολικὰ τοὺς ἐπιβαίνοντας : **αὐτὸ τὸ ἁμάξι εἶναι ἀντεροβγάλτης.**

ἀντεροκαίομαι δημ. ἀόρ. **ἀντεροκάηκα** μτχ. παθ. παρακ. **ἀντεροκαμένος** αἰσθάνομαι καῦμα, (καῖλα) ἐν τοῖς σπλάγχνοις, οἷον ἐκ δίψης, δηλητηριάσεως, πυρετοῦ.

ἀντερόλυσσα (ἡ) δημ. τὸ αἰσθάνεσθαι ἔντανον πύρεξιν, καῦμα ἐν τοῖς ἐντέροις, ἁ. σύφλογο.

ἀντέρομαι ἐξ ἀντιθέτου ἐρωτῶ, ἀντείρομαι βλ.λ.

ἀντεροξύσματα (τὰ) δημ. τὰ κατὰ τὴν δυσεντερίαν βλεννώδη ἐκκρίματα : δημ. ἰατροσόφιον πήλωμα ἤγουν ἀντεροξύσματα.

ἀντεροσφάχτης (ὁ) δημ. πόνος δριμὺς περὶ τὰ ἔντερα.

ἀντεροσφίχτης (ὁ) δημ. ἡ περὶ τὴν ὀσφὺν ζώνη.

ἀντερύομαι ἀντισταθμίζω, ἐπίσης ἐκτιμῶ : Θέογν.77 **πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι ἄξιος˙** || μτγν. ἐνεργ. **ἀντερύω** ἐπ. παρατ. **-ερύεσκον** σύρω, ἕλκω εἰς τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν : Νόνν.Δ 46,214.

ἀντερῶ-άω κ. νεώτ. ἀμοιβαίως ἐρῶ, ἀνταγαπῶ : Αἰσχ.Ἀγ.544 **τῶν ἀντερώντων ἱμέρῳ πεπληγμένος,** Λουκ.Ἐνάλ.Δ 1,5 **καὶ σὺ ἀντερῴης αὐτοῦ˙** || κ. παθ. **ἀντερῶμαι** ἀνταγαπῶμαι : Ξεν.Συμπ.8,3 **ἐρῶν ἀντερᾶται,** Βίων ἀπ.8,1 **ὄλβιοι οἱ φιλέοντες ἐπὴν ἴσον ἀντεράονται,** Πλούτ.Δίων 16 **ἀξιῶν ὑπὸ Πλάτωνος ἀντερᾶσθαι καὶ θαυμάζεσθαι˙** 2) εἶμαι ἀντεραστής τινος : Εὐρ.Ῥῆσ.184 **καὶ μὴν ἐρῶντί γ᾽ ἀντερᾷς ἵππων ἐμοί,** Λουκ.Μυί.Ἐγκώμ.10 **ἀντερασθῆναι τῇ σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρας τοῦ Ἐνδυμίωνος˙** || **τὸ ἀντερᾶν** ἡ ἐρωτικὴ ἀντιζηλία : Πλούτ.Λυκ.18 **τὸ ἀντερᾶν οὐκ ἦν, ἀλλὰ μᾶλλον ἀρχὴν ἐποιοῦντο φιλίας πρὸς ἀλλήλους οἱ τῶν αὐτῶν ἐρασθέντες.**

ἀντερῶ-έω μέλλ. συμπληρ. τοῦ ρημ. **λέγω,** παρακ. **-είρηκα** θὰ ἀντείπω, θὰ ἀντιλέξω : Αἰσχ.Ἀγ. 539 **τεθνάναι τ᾽ οὐκέτ᾽ ἀντερῶ θεοῖς,** Σοφ.Ἀντ.47 **Κρέοντος ἀντειρηκότος,** Θουκ.1,73 **οὐ τοῖς ἐγκλήμασι τῶν πόλεων ἀντεροῦντες,** Πολυβ.1,69 **πότερον ἀντερῶν ἢ συνηγορήσων πάρεστι˙** || παθ. : Σοφ.Τρ.1184 **οὐδὲν ἀντειρήσεται** (οὐδεμία ἄρνησις θὰ γίνῃ)˙ || **τὰ ἀντειρημένα** αἱ προβαλλόμεναι ἀντιρρήσεις : Γαλ.5,477.

ἀντέρως-ωτος (ὁ) κ. νεώτ. ὁ ἀμοιβαῖος ἔρως : Πλάτ.Φαῖδρ.225 D **εἴδωλον ἔρωτος ἀντέρωτα ἔχων,** Ἀχιλλ.Τάτ.1,9 **τίκτει πολλάκις ἀντέρωτα.**

ἀντερωσιὰ (ἡ) δημ. ἡ ἀντεριὰ βλ.λ.

ἀντερωτηματικῶς ἐπίρρ. μσν. κατ᾽ ἀντερώτησιν βλ. λ. : Θεόδ.Στ.128 C.

ἀντερώτησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀντερωτᾶν, ἡ ἐναντία πρὸς ἄλλην ἐρώτησις.

ἀντερωτῶ-άω κ. νεώτ. ἐρωτῶ καὶ ἐγὼ τὸν ἐρωτῶντα με : Πλάτ.Εὐθύδ.295 B **ἐρωτώμενος ἀντερωτᾷς ;** Αἰσχίν.3,226 **σαυτὸν δ᾽ οὐκ ἀντερωτᾷς.**

ἄντες δημ. κ. **ἄντε** βλ. λ.

ἀντεσθίω μσν. ἀμοιβαίως ἐσθίω, ἀλληλοφαγῶ : Μιχ.Ψελλ. Ἐπιστ.2.4 **ἀντεσθίομεν ἀλλήλους τρόπον τινὰ τοῖς ἔργοις, τοῖς λόγοις, τοῖς ἐνθυμήμασι.**

ἀντέσιμο (τὸ) δημ. κ. **ντέσιμο** κ. **ἄντεμα** βλ. λ.

ἀντέσο Ἡσ. « ἀντί(α)σον, ἄντικρυς ἐλθέ ».

ἀντεστραμμένως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀντιστρόφως, τἀνάπαλιν : Ἀριστλ.Πολιτ.4,14 **ἐν γὰρ ταῖς πολιτείαις ἀντεστραμμένως ποιοῦσιν,** Αὐτ.ΖΜ4,9 **αὐτοῖς μὲν παραπλησίως, τούτοις δ᾽ ἀντεστραμμένως.**

ἀντεταγών-γόντος (ὁ) μτγν. ἐπ. μετχ. ἀορ. β΄, κρατῶν ὑψηλά : Ἀπολλ.Ρ.2,119 **αἶψα μάλ᾽ ἀντεταγὼν πέλεκυν μέγαν . . ἔνθορε.**

ἀντεταιῶς Ἡσ. « ἀναγεγραμμένως » (διορθ. ἀντ᾽ ἔτεος ἀναγεγραμμένως).

ἀντέτι (τὸ) δημ. (τουρκ.) νόμος ἄγραφος, ἔθος, ἔθιμον, συνήθεια, τάξις, σύστημα : δ.μοιρ. **ἐγὼ θὰ**

κάνω μιὰ νομὴ κι ἕνα καινούργιο ἀντέτι· || φρ. τὄχουν ἀντέτι (ἔχουσιν ἔθος, συνειθίζουν).

ἀντετοῦς Ἡσ. «τοῦ αὐτοῦ ἔτους, Λάκωνες».

ἀντευαγγελικός-ή-όν νεώτ. κ. ἀντιευαγγελικός ὁ πολέμιος τοῦ εὐαγγελίου ἢ τῶν Εὐαγγελικῶν ἅ. Εὐαγγελιστῶν βλ. λ.

ἀντευδοκιμῶ-έω μτγν. εὐδοκιμῶ περισσότερον ἄλλου, ὑπερέχω κατὰ τὴν φήμην : Ἰω.Λυδ. Μην.1.24 **ἀντευδοκιμεῖται δὲ ὅμως παρά τοῦ Περγαμηνοῦ Ἀτταλοῦ.**

ἀντευεργέτημα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. ἀνταπόδοσις εὐεργεσίας, Ἡσ.« ἀνθυπούργησιν ἀντευεργέτημα ».

ἀντευεργέτης (ὁ) σχόλ. ὁ ἀνταποδίδων εὐεργεσίαν : Σχόλ.Ἀπολλ.Ρ2,321

ἀντευεργετικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀντευεργετῇ, ὁ εὐχαρίστως ἀνταποδίδων τὴν εὐεργεσίαν : Ἀριστλ.ΗΝικ.4,3,24 **ἀντευεργετικὸς πλειόνων** (ὁ μεγολόφυχος)

ἀντευεργετῶ-έω κ. νεώτ. ἀνταποδίδω τὴν εὐεργεσίαν : Ξεν.Ἀπομν.2,6,4 **εὖ δὲ πάσχων ἀνέχεται, μηδὲν φροτίζων τοῦ ἀντευεργετεῖν.**

ἀντευκλείδειος-ον νεώτ. μαθ. ὁ ἐξ ἀντιθέτου εἰς τὸ κατ' Εὐκλείδην γεωμετρικὸν ἀξίωμα : **ἀντευκλείδειος γεωμετρία** (ἡ θέτουσα ὅτι ἀπὸ ἑνὸς σημείου ἄγονται ἄπειροι παράλληλοι πρὸς ἑτέραν εὐθεῖαν)· ἅ. ὑπερβολικὴ γεωμετρία.

ἀντεύκρατος ζώνη (ἡ) μτγν. ἡ τοῦ ἀντιθέτου ἡμισφαιρίου εὔκρατος ζώνη : Διογ.Λ1,3.

ἀντευκτικός-ή-όν μσν. ὁ ἀνταποδίδων εὐχήν : Πρόδρ.Ροδ.94 **ἀντευκτικοὺς λόγους.**

ἀντευλογῶ-έω μσν κ. νεώτ. ἀνταποδίδω εὐλογίαν : Εὐστ.Πονημ.152.4 **εὐλογούμενος γὰρ ὁ Θεὸς ὑφ' ἡμῶν ἀντευλογεῖ τὰ καθ' ἡμᾶς.**

ἀντεύνοια (ἡ) μσν. ἡ ἀμοιβαία εὔνοια.

ἀντευνοῶ-έω εὐνοῶ τοὺς εὐνοοῦντας με : Ξεν. ΚΠ8,3,49 **οὓς γνοῖεν εὐνοϊκῶς ἔχοντας, τούτοις ἀντευνοοῦντας.**

ἀντευπάσχω μέλλ. -**πείσομαι** συνήθ. **ἀντ' εὖ** πάσχω ἀντευεργετοῦμαι : Πλάτ.Γοργ.520 Ε **εὐποιήσας ταύτην τὴν εὐεργεσίαν, ἀντευπείσεται.**

ἀντευποιΐα (ἡ) σχόλ. ἀνταπόδοσις εὐεργεσίας : σχόλ.Ἀριστλ.ΗΝικ.465,27.

ἀντευποιῶ-έω κ. δ.γρ. **ἀντ' εὖ** ποιῶ ἀνταποδίδω εὐεργεσίαν, ἀντευεργετῶ : Ξεν.Ἀν.5,5,21 **ἂν μέν τις εὖ ποιῇ, ἀντευποιεῖν,** Δημ.476,21 **ὅτι τοὺς εὐποιήσαντας ἡ πόλις ἀντευπεποίηκε.**

ἀντευτελίζομαι μσν. ἐπίσης καὶ ἐγὼ ὑφίσταμαι ἐξευτελισμόν βλ. λ. : Θεοφύλ.Σιμ.129,12.

ἀντευφημῶ-έω μτγν. **κατ'** ἀνταπόδοσιν εὐφημῶ, ἐπαινῶ καὶ ἐγώ.

ἀντευφραίνω μτγν. ἐκκλ. εὐφραίνω καὶ ἐγὼ τὸν εὐφράναντά με : Γρηγ.Νύσσ.2,644.

ἀντευφρασμα (τὸ) ἡ ἀμοιβαία εὐφροσύνη, χαρά, Σουΐδ. « τὸ ἐναντίον τῇ εὐφροσύνῃ ἀγαθόν ».

ἀντευχαριστῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. **εὐχαριστῶ καὶ ἐγὼ τὸν εὐχαριστήσαντά με.**

ἀντεύχομαι μτγν. εὔχομαι διὰ τὸν ὑπὲρ ἐμοῦ εὐχόμενον· || **εὔχομαι κατά** τινος:Φιλόδ.π.Ὀργ.1,75.

ἀντεφαπλῶ-όω μσν. ἁπλώνω καὶ ἐγώ : Νικήτ.Εὐγ. 7,263 **τὰς χεῖρας αὐτῆς ἀντεφήπλου τοῖς νέοις.**

ἀντεφάπτομαι μτγν. ἐφάπτομαι καὶ ἐγὼ ἐξ ἀντιθέτου:Πάπ. **πάντων ἀντεφαπτόμενος ὕστερον.**

ἀντεφέλκω μσν. ἐφέλκω ἐκ τοῦ ἀντιθέτου.

ἀντέφεσις-εως (ἡ) νεώτ. νομ. **τὸ ἔνδικον μέσον** δι' οὗ ὁ διάδικος προσβάλλει τὴν δικαστ.ἀπόφασιν ἣν ἤδη ὁ ἀντίδικός του προσέβαλε δι' ἐφέσεως.

ἀντεφεστιῶ-άω μέλλ. -**άσω** ἀνθεστιάω, ἀνταποδίδω ἑστίασιν, φιλεύω **καὶ ἐγώ** : Φιλόστρ.573.

ἀντεφευρίσκω μτγν. μέλλ. -**ρήσω** ἐξ ἀντιθέτου, **ἐναντίον,** πρὸς ἐξουδετέρωσιν ἄλλης ἐφευρέσεως ποιοῦμαι ἐφεύρεσιν : Ἰώσ.ΑΙ 10,8,1 **ἐν τῷ μὴ ἀντειπεῖν ἀντεφευρίσκοντος.**

ἀντεφήδομαι μτγν. ἐπιχαίρω καὶ ἐγώ.

ἀντεφίστημι ἐφίστημί τινα εἴς τι ἀντιθέτως, ὅθ. ἀντιτάσσω : Ἀριστείδ.1,302 **στρατηγοὺς ἀντεπιστήσαντες ἐκείνοις.**

ἀντεφοδεύω καὶ ἐγὼ ἐφοδεύω, *ἐξέρχομαι* καὶ ἐγὼ εἰς συνάντησιν, παρατήρησιν, ἐπιθεώρησιν· Σουΐδ. « ἀντεφώδευκα ἀντὶ τοῦ ἀντεπέτρεχον ».

ἀντεφοδιάζομαι μτγν. κ. νεώτ. μέσ. ἀντεπέρχομαι : Ἰώσ.ΙΑ 15,9,21 **διαρκῶς ἀντεφοδιαζομένων αὐτοῖς τῶν κακῶν·** 2) νεώτ. τὸ παθ. κ. ὡς μεσ. πορίζομαι ἢ λαμβάνω ἐφόδια βλ. λ. καὶ ἐγὼ ἐναμίλλως πρὸς ἕτερον.

ἀντεφοδιάζω νεώτ. δίδω, προμηθεύω, παρέχω εἴς τινα ἐφόδια βλ.λ. ἐναμίλλως πρὸς ἄλλον ἐφοδιασθέντα.

ἀντέφοδος (ἡ) νεώτ. ἔφοδος εἰς ἀντίκρουσιν γενομένης ὑπὸ ἄλλου ἐφόδου.

ἀντεφοπλίζω μσν. ὁπλίζω κατά τινος ἢ ὁπλίζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως : ΚΜανασσ.Χρον.2036,3651.

ἀντεφόρμησις-εως (ἡ) μτγν. (-**άω**) ἡ κατά τινος ἐφόρμησις, ἀντεπίθεσις.

ἀντεφορμῶ-άω μτγν. ἐφορμῶ κατά τινος ἐφορμήσαντος : Ἡλιόδ.Αἰθ.8,16 **οὐ μὴν ἐδέξαντό γε ἀντεφορμήσαντας.**

ἀντεφορμῶ-έω μτγν. προσορμίζομαι κατέναντι τοῦ ἐχθροῦ ὅπως ναυμαχήσω : Πολυβ.1,122 « καὶ τὸ ἀντικαθεστηκέναι πρὸς ναυμαχίαν ἀνθορμεῖν καὶ ἀντεφορμεῖν ».

ἀντεφορῶ-άω Ἐπιγρ. ἐλέγχω, ἐξελέγχω, βεβαιῶ, Ἐπιγρ. **καὶ τοὶ ἐπιμήνιοι διδόντω τὰς μερίδας ἀντεφορῶντες ἐκ τοῦ λευκώματος.**

ἀντεφυπνῶ-όω μσν. ἀμοιβαίως, ἐπίσης καὶ ἐγὼ κοιμῶμαι : Πρόδρ.138.

ἀντεχῖνος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **διδελφιδῶν,** δενδρόβιον.

ἀντέχω κ. νεώτ. κ. δημ. ποι. κ. **ἀντίσχω,** παρατ. -**εῖχον,** δημ. **ἄντεχα** μέλλ. -**έξω,** ἀόρ. -**εσχον** δημ. **ἄνθεξα** μετ' αἰτ. καὶ γεν. ἔχω, κρατῶ τι πρό τινος ἄλλου : Σοφ.ΟΚ 1651 **ὀμμάτων ἐπίσκιον χεῖρ' ἀντέχοντα κρατός·** 2) μετὰ δοτ. ἀνθίσταμαι, δὲν ὑποχωρῶ : Ἡρ.1,175 **μοῦνοι ἀντέσχον Ἁρπάγῳ·** || νεώτ. κ. δημ., μὲ τὴν προθ. εἰς: **ἀντέσχεν εἰς τὴν ἐπίθεσιν, - εἰς τὴν καταδρομήν,** κ. ἐν μτφ. φρ. **ἀντέχω εἰς τὸν πειρασμόν** (δὲν παρασύρομαι αἶον ὑπὸ πάθους ἢ δελέατος)· 3) μετὰ τῆς προθ. πρὸς κ. αἰτ., νεώτ. κ. δημ. **μετὰ τῶν** προθ. εἰς (σὲ) ἢ διὰ (γιὰ) κ.αἰτ., διατηρῶ **τὰς δυνάμεις μου,** ἔχω ἀντοχὴν ἢ ἐπάρκειαν ἐν σχέσει ἢ ἐν ἀναφορᾷ πρὸς ἀλλοτρίαν ἐνέργειαν ἢ κατάστασιν : Ἡρωδιαν.Ἱστ.3,8,22 **ἀντέχειν πρὸς τοὺς καμάτους, - ἀντέχω εἰς τὸν πυρετόν, - εἰς τοὺς κόπους, - τὸ καράβι ἀντέχει στὴ φουρτούνα, - τὸ κτῆμα ἀντέχει καὶ γιὰ ἄλλο δάνειο** (ἐπαρκεῖ πρὸς ἐξασφάλισιν), - **ἡ ἐπιχείρηση δὲν ἀντέχει σὲ ἄλλα ἔξοδα·** 4) μετὰ τῆς προθ. περὶ κ. γεν. ἐπιμένω εἴς τι : Ξεν.Ἑλλ.2,2,16 **εἰδὼς ἕξει Λακεδαιμονίοις πότερον ἐξανδραποδίσασθαι τὴν πόλιν βουλόμενοι ἀντέχουσι περὶ τῶν τειχῶν ἢ πίστεως ἕνεκα·** 5) κ. δημ. ἁπλῶς ἐκφερόμενον, ὑπομένω, καρτερικῶς **φέρω δεινόν τι ἢ μόχθηρον** : ΑΠ 9,299 **γαίης ἀντέχομεν καμάτοις, - ἀντέχω τὸν πόνο, - τὸ κρύο, - τὴ φτώχια, - δὲν ἀντέχει πιὰ ὁ κοσμάκης·** 6) κ. ἐπιμένω, δὲν ἐνδίδω, βαστῶ, ἰδίως κατ' ἐπιθέσεως, ἀλλὰ κ. μτφ. : Ἡρ. 2,157 **ἡ Ἄζωτος ἐπὶ πλεῖστον πολιορκουμένη ἀντέσχε,** Σοφ.Φ 175 **πῶς δύσμορος ἀντέχει,** Θουκ. 1,64 **ἔργῳ δὲ μάλιστα ἀντέχουσι, - ἡ καρδιά μου - τὸ κορμί μου δὲν ἀντέχει·** || ὅθ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἔχω ἀνθεκτικότητα ἢ τὴν δέουσαν στερεότητα, βαστάζω, μπορῶ νὰ βαστάξω : Πλατ.Τιμ. 85 Α **ὅταν τὸ σῶμα ἀντίσχῃ τηκόμενον, - ἡ γέφυρα, - ὁ τοῖχος - τὸ πάτωμα ἀντέχει, - ἂν καὶ γέρος**

ἀντέχει φρ. ἀντέχει ἡ τσέπη του (εἶναι πλούσιος, δύναται ἀνέτως νὰ δαπανᾷ)· 7) κ. διατηρῶ τὴν δύναμίν μου ἢ τὰς ἰδιότητάς μου, διατηροῦμαι : Πλουτ.Σιμπλ.684 C ὥστε ταχὺ σήπεσθαι καὶ μηδὲ πρὸς μίαν ἡμέραν ἀντέχειν, - τὸ σιτάρι δὲν ἀντέχει ἕνα χρόνο· ‖ διαρκῶ : Θουκ.2,64 μῖσος μὲν γὰρ οὐκ ἐπὶ πολὺ ἀντέχει· ‖ παρατείνομαι : αὐτ.7,71 ἐπὶ πολὺ ἀντισχούσης τῆς ναυμαχίας· ‖ ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι, νὰ ὑφίσταμαι : Εὐρ.Ἀλκ. 337 ἔστ' ἂν κιὼν οὑμὸς ἀντέχῃ· 8) ἐκτείνομαι, ἐξικνοῦμαι, φθάνω : Θουκ.6,69 ἐς ὅσον ἡ ἐπιστήμη ἀντέχει· 9) ἐπαρκῶ : Ἡρ.7,108 Λίσσος ποταμός.. οὐκ ἀντέσχε τὸ ὕδωρ παρέχων τῷ Ξέρξεω στρατῷ, ἀλλ' ἐπέλιπε· 10) ἀντέχομαι ἐν μέσ. σημ. μετ' αἰτ. κ. γεν. κρατῶ τι πρὸ ἐμαυτοῦ ὡς μέσον προφυλάξεώς μου : Ὀδ.Χ 74 ἀντίσχεσθαι τραπέζας ἰῶν· 11) μετὰ γεν. λαμβάνω τι καὶ τὸ κρατῶ στερεῶς, βαστιοῦμαι, πιάνομαι ἀπό κάποιον ἢ ἀπό κάτι : Ἡρ.2,121 νομίζουσαν αὐτῷ ἐκείνου τῆς χειρὸς ἀντέχεσθαι, Ἀριστφ. Λυσ.161 ἀντέχου σὺ τῶν θυρῶν· ‖ κ. μτφ. : Πλάτ. Εὐθύδ.365 A παντὸς ῥήματος ἀντέχονται· 12) δὲν ἀπομακρύνομαι ἀπό τινος, μένω πλησίον εἴς τινα : Ἡρ.9,56 οἱ μὲν τῶν ὀχθῶν ἀντείχοντο, Πλάτ. Ἐπιστ.6,233 A ξυμβουλεύω Κορίσκῳ.. Ἑρμείου ἀντέχεσθαι· 13) δθ. μτφ. προσηλοῦμαι, ἐκτιμῶ, ἀγαπῶ, λατρεύω : Πινδ.Νεμ.1,32 ἐγὼ δ' Ἡρακλέους ἀντέχομαι προφρόνως, Ἡρ.7,53 προαγορεύω ἀντέχεσθαι τοῦ πολέμου προτεταμένως, Ξεν.ΚΠ 2,2,27 εὐθυμότερον τῆς ἀρετῆς ἀνθέξονται· ‖ ἐπιδίδομαι εἴς τι : Θουκ.1,13 καὶ τῆς θαλάσσης μᾶλλον ἀντείχοντο· 14) συγκρατῶ ἐμαυτὸν : Σοφ.Φ 893 καὐτὸς ἀντέχου· 15) μετὰ διπλῆς γεν. προσ. κ. πράγμ. ἀμφισβητῶ τι, διεκδικῶ : Ἀριστφ.Ὀρν.1658 ἀνθέξεταί σου τῶν πατρῴων χρημάτων· 16) ἀνθίσταμαι : Διόδ.4,49 φονεῦσαι τοὺς ἀντεχομένους.

ἀντέω ἰων. ἀντάω βλ.λ. : Ἰλ.Η 493 οἱ δ' ἤντεον ἀλλήλοισιν.

ἄντζα (ἡ) μσν. κ. δημ. κ. ἄντζα κ. ἄντσα τὸ ὑποκάτω τοῦ γόνατος κοῖλον : Εὐστ.Ἰλ.Ψ «τὴν ἀγκύλην, κατὰ τοὺς παλαιούς, τὴν περὶ τὰς ἰγνύας, ἥν τινες ἄνταν ἢ ἄνζαν φασίν»· ‖ κατ' ἐπέκτ. τὸ γαστροκνήμιον, ἡ κνήμη : αὐτ. κ. τὴν γαστρακνημίαν ἡ τῶν πολλῶν γλῶσσα ἄνζαν φησί».

ἀντζί (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ ἄντζα βλ. λ.

ἀντζοκοπῶ-έω μσν. κ. δημ. -άω διὰ τῶν ποδῶν, τῶν κνημῶν ἐργάζομαι, κοπιάζω, βλ. κ. ἄντζα (δ. ἑρμ. ἀντιοκοπῶ, Herwerden ἐν λ.).

ἀντζοπηδῶ-άω δημ. κάμνω πηδήματα, εἰδ. διὰ κάμψεως τῶν γονάτων, βλ. κ. ἄντζα.

ἀντζούκλα (ἡ) δημ. παχεῖα κνήμη, ἄντζα βλ.λ.

ἀντζουλόβατος (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν σμῖλαξ ἡ τραχεῖα βλ. λ. ἄ. ἀρκουδόβατος, ξυλόβατος.

ἀντζούρι (τὸ) δημ. ὁ καρπὸς τῆς ἀντζουριᾶς βλ.λ. ἤτοι εἶδος ἀγγουρίου ὑπολεύκου ἐξωτερικῶς κ. μεγαλυτέρου τοῦ κοινοῦ, ἄ. ξυλάγγουρο.

ἀντζουριά (ἡ) δημ. ποικιλία τοῦ φυτοῦ πέπων ὁ ἥμερος, τῆς ἀγγουριᾶς, ἄ. ξυλαγγουριά.

ἀντζυνάρι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν κυνάρα ἡ σιβθόρπειος βλ.λ. ἄ. ἀγριαγκυνάρα.

ἄντη (ἡ) (ἄντομαι) προσευχή, ἱκεσία, δέησις : Σοφ.Ἠλ.139 οὔτε γόοισιν οὔτ' ἄνταις· Ἡσ. «ἄντῃσι· λιτανείαις, ἀντήσεαι».

ἀντῆ Ἡσ. «δῶρον ἱκέσιον».

ἀντηγορῶ-έω μσν. ὁμιλῶ κατά τινος, λοιδορῶ τινα : Θεόδ.Στ.295.

ἀντήδην ἐπίρρ. Ἡσ. «ἱκετευτικῶς».

ἀντήεις-εντος-εσσα-εν δωρ. -άεις ἐναντίος, ἐχθρικός : Πινδ.Π 9,165 ἀστῶν εἴ τις ἀντάεις.

ἀντηλάρισμα (τὸ) (ἀντήλι) δημ. κ. ἀντιλάρισμα (ἱλαρὸς) ἀνταύγεια, ἀντανάκλασις : Ἐρωτόκρ.Γ 570 δίχως φωτιὰ ἦτον ἐκεῖ φοβῶντας μὴν περάσῃ | κανεὶς καὶ δῇ ἀντηλάρισμα.

ἀντήλι (τὸ) δημ. κ. ἀντήλιο τὸ ἀντήλιον βλ.λ., ἤτοι πᾶν μέσον προφυλάσσον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τὸν ἥλιον : βάζει τὸ χέρι του ἀντήλι· 2) ἡ ἀντηλιά βλ.λ.

ἀντηλιά (ἡ) δημ. ἡ ἀνταύγεια ἡλιακοῦ φωτὸς καὶ θερμότητος προερχομένη ἐξ ἐπιφανείας φωτιζομένης ὑπὸ τοῦ ἡλίου : κλεῖσε τὴν πόρτα γιατὶ ἔρχεται ἀντηλιά, - μᾶς στράβωσε ἡ ἀντηλιά.

ἀντηλιάδα (ἡ) δημ. ἀντηλιὰ βλ. λ.

ἀντήλιος(-α)-ο(ν) ἰων. κ.νεώτ.κ.δημ. πρβλ. ἀνθήλιος ὁ πρὸς τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον βλέπων, ὁ ἀνατολικός : Σοφ.Αἴ.805 οἱ δ' ἑσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους ζητεῖτ'· 2) κ. δημ. ὁ εἰς τὸν ἥλιον ἐκτεθειμένος, ποὺ τὸν χτυπᾷ ὁ ἥλιος : Αἰσχ.Ἀγ.519 σεμνοί τε θᾶκοι, δαίμονες τ' ἀντήλιοι (ἀγάλματα ἱδρυμένα πρὸ τῶν πυλῶν ἐν ὑπαίθρῳ), - ἀντήλιο χωράφι· 3) ὁ ἴσος, ὅμοιος πρὸς τὸν ἥλιον : Εὐρ.Ἴων 1550 τίς.. ἀντήλιον πρόσωπον ἐκφαίνει θεῶν ;· 4) ἀντήλιος (ὁ) ΒΑ «ἀντήλιος, ἡ ἀνακλωμένη ὑπὸ τοῦ ἡλίου αὐγή» ἡ ἀντηλιὰ βλ.λ. δημ. ἀντήλι(ο)· 5) μτγν. νεώτ.κ.δημ. φωτομετέωρον τοῦ ἡλίου, εἴδωλον αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ παραλλήλου κύκλου ἄ. παρήλιος, ἀνθήλιος, ἄλως βλ.λ. : Μεν.511 (ἀντήλια)· 6) ἀντήλια τὰ πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τὴν ἀνταύγειαν τοῦ ἡλίου, σκιάδια : Εὐστ.Ἰλ.1281 «ἀντήλια, τὰ χάριν σκιᾶς προβεβλημένα τῶν προσώπων τοῖς ἡλιαζομένοις»· ‖ δημ. ἀντήλιο, Ἰω.Γρυπ. Ὁ πραματευτὴς Στὰ μάτια τοὺ ποὺ τὸν πλανοῦν βάζει συχνὰ τὰ χέρι ἀντήλιο· ‖ ἀντήλιον εἰδ. τὸ παρώπιον βλ.λ. τῶν ζώων : αὐτ.914 «ἀντήλιον, δέρμα περὶ τὰς ὄψεις τῶν ἵππων», αὐτ.1562,40 «ἀντήλια τὰ καὶ παρώπια».

ἀντήμερα ἐπίρρ. δημ. τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

ἀντήμερος-η-ο δημ. ὁ τῆς αὐτῆς ἡμέρας.

ἀντημοιβός-όν ἐπ. ἀνταμοιβός, ὁ ἀνταποκρινόμενος εἴς τι, ὁ ἁρμόζων : Καλλ.Δῆλ.52 ταῦ τι ἀντημοιβὸν ἁλίπλοοι οὔνομ' ἔθεντο.

ἄντην ἐπ. ἐπίρρ. ἐναντίον, ἀπέναντι, ἀντικρύ : Ὁμ.Ἰλ.Σ.306 οὔ μιν ἐγώ γε φεύξομαι..., ἀλλὰ μάλ' ἄντην στήσομαι (θὰ τὸν ἀντιμετωπίσω, θὰ ἀντισταθῶ)· ‖ κατὰ πρόσωπον, ἐκ τοῦ πλησίον : αὐτ.Θ.213 πειρηθήμεναι ἄντην· ‖ ἐνώπιον : αὐτ. Ὀδ.Ζ221 ἄντην... λοέσσομαι· 2) φανερῶς, ἀπροκαλύπτως : αὐτ.Ἰλ. Ω464 ἀγαπαζέμεν ἄντην· 3) ἐντελῶς : αὐτ.Ὀδ.Β 5 θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην· 4) ὡς πρόθ. μ. γεν. παρὰ μτγν. ἐπ. : Νικ.Θηρ.474.

ἀντήνεμον (τὸ) νεώτ. ναυτ. μικρὸν τεμάχιον ὀθόνης ἢ ἱστίου ἀνατεινόμενον καθέτως πρὸς τὸν ἄνεμον καὶ τοποθετούμενον πρὸ τῶν καπναδόχων τῶν μαγειρείων τοῦ πλοίου πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἐκφυγῆς τοῦ καπνοῦ, δημ. πανὶ τοῦ μαγερειοῦ· ‖ ἔλασμα, συνήθως μετάλλινον προφυλάσσον τὸ στόμιον τῆς καπνοδόχου ἀπὸ τὸν ἄνεμον.

ἀντηνεμῶ-όω νεώτ. ναυτ. θέτω τι ἄντικρυς τοῦ ἀνέμου· ‖ εἰδ. ναυτ. ἀντιβάλλω, μετακινῶ τὰ ἱστία τοῦ πλοίου εἰς τρόπον ὥστε νὰ προσπέσῃ ἐπ' αὐτῶν ὁ ἄνεμος ἐκ τῶν ἔμπροσθεν πρὸς ἀνάκρουσιν τοῦ πλοίου, δημ. σοπράρω.

ἀντηνέμωσις-εως (ἡ) νεώτ. ναυτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντηνεμῶ βλ. λ.

ἀντήνωρ-ορος (ὁ,ἡ) ὁ ἀντὶ ἀνδρός : Αἰσχ.Ἀγ.442 ψῆγμα δυσδάκρυτον ἀντήνορος σποδοῦ (σποδοῦ ἀντὶ ἀνδρός).

ἀντηρειοῦμαι δημ. κ. ἀντεριοῦμαι συστέλλομαι, ὑποστέλλομαι, διστάζω, φοβοῦμαι.

ἀντηρέτης (ὁ) ὁ ἀντηρετῶν βλ.λ., ΕΜ «ἀντηρέτης ὁ ἀντικαθήμενος», ΑΒ 411,6 «ἀντηρέτης ὁ ἀντικαθιζόμενος τῷ ἐλαύνοντι»· 3) ἀντίπαλος, ἐχθρός : Αἰσχ.Ἐπτ.933 δορός γε τῷ δ' ἀντηρέτας.

ἀντηρετῶ-έω ΕΜ «ἀντηρετεῖν τὸ ἐπὶ ταὐτοῦ ζυγοῦ καθεζόμενον ἐρέσσειν».

ἀντηρεύομαι δημ. κ. ἀντηρειοῦμαι βλ.λ.

ἀντηρκυτής (ὁ) Πάπ. ἀνδηρευτὴς βλ. λ.

ἀντηρήδια (τὰ) δημ. οἱ μετὰ τὸν τρυγητὸν ἀπομένοντες εἰς τὰ κλίματα ἄωροι μικροὶ βότρεις, στερνοστάφυλα κουδούνια.

ἀντήρημα (τὸ) δημ.κ.ἀντήρηση ἡ συστολή, ἐντροπή.

ἀντήρης-ους-ες ποι., δωρ. ἀντάρης ὁ ἄντικρυ, ἀπέναντί τινος ἱστάμενος ἢ κείμενος : Εὐρ.Τρῳ.221 Φοινίκας ἀντήρη χώραν (τὴν ἀπέναντι τῆς Φοινίκης χώραν), αὐτ. Φοίν.754 καί μοι γένοιτ' ἀδελφὰν ἀντήρη λαβεῖν (εἴθε νὰ συναντηθῶ ἐν τῇ μάχῃ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον)˙ ‖ ὁ ἐναντίον τινὸς φερόμενος : Σοφ.'Ηλ.89 πολλὰς δ' ἀντήρεις ᾔσθου στέρνων πληγὰς αἱμασσομένων (κτυπήματα κατὰ τοῦ στήθους)˙ ‖ δθ. ὁ ἐχθρικός : Εὐρ. Φοίν.1367 ἀντήρη δ' ἐμὴν καθαιματῶσαι δεξιὰν νικηφόρον, Εὐστ.Πονηρ.28,16 χεῖρας ἀντήρεις ἀνασχεῖν κατὰ ἰσχυροτέρου.

ἀντήρηση (ἡ) δημ. συστολή, φόβος.

ἀντήρητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ φόβου, χωρὶς ἀντήρηση βλ.λ. : 'Ερωτόκρ.Δ 1458 κι ἀντήρητα τοῦτο μπορεῖς στὸν πόλεμο νὰ βάλῃς.

ἀντηρίδιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ ἀντηρὶς βλ.λ., μικρὸν ἔρεισμα ἢ ὑποστήριγμα : 'Ἥρων Πελοπ.89,4,11.

ἀντήριος 'Ησ. « στήμων, καὶ κανὼν ὁ προσκείμενος τῇ θύρᾳ, ὃν ἔνιοι καλυπτῆρα φασί ».

ἀντηρίς-ίδος (ἡ) κ. νεώτ. ἔρεισμα, ὑποστήριγμα, ἀντιτείχισμα, 'Ησ. « ἀντηρίδες, τὰ ἀντερείδοντα ξύλα ἢ λίθινα κατασκευάσματα »˙ ‖ νεώτ.ἀρχιτ. τοιχίον στενὸν κατασκευαζόμενον κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν παρειὰν καθέτως μακροῦ τοίχου πρὸς ὑποστήριξιν αὐτοῦ˙ ‖ ξηρολιθοδομὴ ἐπὶ τῶν πρανῶν ἀσταθοῦς ἐδάφους πρὸς συγκράτησιν τῶν χωμάτων καὶ ὑποστήριξιν ἀπὸ τῆς καταπτώσεως, ξηρολιθιά˙ 2) κ. νεώτ. ναυτ. πληθ. ἀντηρίδες, δοκοὶ ἔνδοθεν τῆς πρῴρας τοῦ πλοίου ἐκτεινόμεναι καὶ πέραν αὐτοῦ καὶ ὑποστηρίζουσαι τὰς ἐπωτίδας : Θουκ.7.36 καὶ τὰς ἐπωτίδας ἐπέθεσαν ταῖς πρῴραις καὶ ἀντηρίδας ἐπ' αὐτῶν ὑπέτειναν˙ Πολύβ.8,6,6 ἐν ταῖς πρῴραις ἀσφαλίζοντες ταῖς ἀντηρίσιν, ἀσφαλίζουσι τὴν ἄρσιν τοῦ μηχανήματος˙ ‖ νεώτ. στήριγμα ξύλινον στερεὸν δι' οὗ στερεοῦται εἰς τὴν θέσιν του τὸ ποδόστημα τοῦ σκάφους ἐν τοῖς ναυπηγείοις κ. γκιοστέκι˙ 3) θυρίς, παράθυρον˙ 4) οἱ μυκτῆρες τοῦ ἵππου : Εὐρ.Ῥῆσ. 785 αἱ δ' (ἵπποι) ἔρεγκον ἐξ ἀντηρίδων.

ἄντησις-εως (ἡ) ἄντη βλ.λ.2)˙ ‖ νεώτ. σύμπλεγμα ἀγωγῶν ἐναερίως διατασσομένων διὰ τὴν ἐκπομπὴν ἢ παραλαβὴν ἠλεκτρομαγνητικῶν κυμάνσεων ἐν τῇ ἀσυρμάτῳ τηλεγραφίᾳ καὶ τηλεφωνίᾳ.

ἄντηστις-εως (ἡ) ἐπ. ἀντίκρουσις ἀντίστασις : 'Οδ.Υ 387 ἡ δὲ κατ' ἄντηστιν θεμένη . . δίφρον.

ἀντηχεῖον (τὸ) νεώτ. κοίλωμα σφαιρικὸν ἢ κυλινδρικὸν συνήθως ξύλινον χρησιμεῦον πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἀσθενῶν ἤχων διὰ τῆς συνηχήσεως.

ἀντήχημα (τὸ) μτγν. ἡ ἠχώ, ἡ ἀντήχησις βλ.λ.

ἀντήχησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀντηχεῖν, ἡ ἠχώ, ὁ ἀντίλαλος.

ἀντηχητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀποδίδων ἀντήχησιν.

ἀντηχητικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατ' ἀντήχησιν.

ἄντηχος-ον μτγν. ὁ ἀντηχῶν : Φίλ.1,312.

ἀντηχῶ-έω κ. νεώτ. δωρ. -αχέω ἀντανακλῶ ἦχον, ἀντιλαλῶ˙ 2) ᾄδω εἰς ἀπάντησιν : Εὐρ.'Αλκ.423 ἀντηχήσατε παιᾶνα . . θεῷ˙ 3) ἐπὶ μουσικῆς χορδῆς, ἐκπέμπω ἀντήχησιν˙ 4) νεώτ. ἀμτβ. κ. ἀκούομαι : ἀντηχεῖ κρότος, - ᾆσμα.

ἀντί πρόθ. (σανσκρ. anti, λατ. ante ἐκ τῆς ρ. αντ ὅθεν κ. τὰ ἄντα, ἄντη, ἄντην, ἀντίος, ἀντάω, ἄντομαι) δημ. κ. ἀντίς, μετὰ γεν. ἀπέναντι, κατέναντι, ἀντίκρυ : 'Ησίοδ.'Εργ.726 μηδ' ἀντ' ἠελίου τετραμμένος ὀρθὸς ὀμιλεῖν˙ ‖ δημ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. μετὰ τῆς εἰς κ. αἰτ. : δ.τραγ. στάθηκε ἀντὶ στὸ πέλαγο κι ἀντὶ στ' ἄγριο τὸ κῦμα˙ 2) ὄπισθεν, μόνον ἐν Ξεν.'Αν.4,66 πίτυσι διαλειπούσαις μεγάλαις, ἀνθ' ὧν ἑστηκότες ἄνδρες τί ἂν πάσχοιεν ;˙ 3) κ. νεώτ. κ. δημ. εἰς ἀνταμοιβὴν ἢ εἰς ἀνταλλαγήν : 'Ιλ.Ψ 650 σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν . . δοῖεν, 'Ηρ.3,59 παρὰ δὲ 'Ερμιονέων νῆσον ἀντὶ χρημάτων παρέλαβον, ΚΔΜατθ.5,38 ἀντὶ βρώσεως μιᾶς ἀπέδωκε τὰ πρωτοτόκια, - ἀντὶ τῆς οἰκίας ἔλαβε τὸ οἰκόπεδον˙ ‖ κ. δημ. μετ' αἰτ. ἀντὶ μετρητὰ τοῦ ἔδωκα τρόφιμα˙ 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσώπ. εἰς ἀναπλήρωσιν : 'Ιλ.Ω 254 'Εκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ . . πεφάσθαι, Σοφ.Αἶ.444 οὐκ ἄν τις αὐτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ, Ξεν.'Αν.1,1,4 ὅπως βασιλεύσει ἀντ' ἐκείνου, - παρέστη ἀντὶ τοῦ ὑπουργοῦ˙ ‖ κ. δημ. μετ' ὀνομ. ἢ αἰτ. ὀνόματος ὅπερ εἶναι ὑποκείμ. ἢ ἀντικείμ. παραλειπομένου ῥήματος ἐκφερομένου διὰ τοῦ νὰ καὶ ὑποτακτικῆς : ἀντὶς ἐκεῖνος (νὰ ἔλθῃ) ἔλα σύ, - ἀντὶ τὴν κόρη πῆρε τὴ μάνα˙ 5) κ. νεώτ. κ. δημ. εἰς ἀνταπόδοσιν : 'Ησίοδ.'Εργ.332 ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν, Πλάτ.Φαῖδρ.255 ἀντὶ τῶν πολλῶν πόνων σμικρὰ ἀπολαῦσαι, ΚΔ'Ιω.1,36 ἐλάβομεν χάριν ἀντὶ χάριτος, ἐκκλ. φρ. κ. παροιμ. ἀντὶ τοῦ μάννα χολὴν (ἐπὶ τῶν ἀδικούντων εὐεργέτην)˙ ‖ δημ. μετ' αἰτ. : γνωμ. ἀντὶ κακὸ κάνε καλὸ καὶ διάφορο θὰ τὸ 'χῃς˙ ‖ δθ. εἰς τιμωρίαν ἢ πρὸς ἐκδίκησιν ἢ πρὸς ἐξιλέωσιν γενομένου ἀδικήματος : Αἰσχ.Πρ.31 ἀνθ' ὧν . . τήνδε φρουρήσεις πέτραν ὀρθοστάδην, ΚΔΜατθ.5,28 ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ, - διαπράττουσι φόνον ἀντὶ φόνου˙ 6) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πραγμ. εἰς ἀντικατάστασιν : Πίνδ.Πύθ.4,17 ἀντὶ δελφίνων ἵππους ἀμείψαντες, Πλάτ.Πολ.2,391 τὰ μὲν ἀντ' ἀργυρίου ἀλλάξασθαι, - ἀντὶ τῶν ἀπαλλοτριωθέντων ἐδόθησαν ἀλλαχοῦ οἰκόπεδα˙ ‖ δημ. μετ' αἰτ. ἀντὶ τὸ ρωλόγι μου δέχομαι τὸ δικό σου˙ ‖ δθ. κ. εἰς πληρωμὴν ἢ εἰς ἐξίσωσιν : Πίνδ.'Ισθ.1,46 κοῦφα δόσις ἀνδρὶ σοφῷ ἀντὶ μόχθων, Λουκ.Νεκρ.Δ 22,1 ἀπόδος, φημί, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην˙ κ. νεώτ. - ἀντὶ τῆς ὀφειλῆς του ἔδωσε γραμμάτια˙ 7) εἰς ἐκφρ. τοῦ ἰσαξίου, τοῦ ἀνταξίου, τοῦ ἰσοδυνάμου ἢ κ. τοῦ προτιμητέου, τοῦ ὑπερτέρου : 'Ιλ.Ι 116 ἀντί νυ πολλῶν λαῶν ἐστιν ἀνήρ, ὅν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ, Πλάτ.Γοργ.526 ὃν ἀγῶνα ἐγώ φημι ἀντὶ πάντων τῶν ἐνθάδε ἀγώνων εἶναι (ἰσοδύναμον ἢ πάντων προτιμητέον)˙ 'Ησ. « ἀντὶ πολλῶν˙ ἴσος πολλοῖς »˙ 8) κ. νεώτ. κ. δημ. εἰς ἔκφρασιν ἀντιθέσεως πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ἢ τὸ σύνηθες, πρὸς τὸ εὔλογον ἢ τὸ προσδοκώμενον : 'Οδ.Υ 307 ἀντὶ γάμοιο πατὴρ τάφον ἀμφεπονεῖτο, 'Ηρ.7,37 ἀντὶ ἡμέρης τε νὺξ ἐγένετο, - ἀντὶ κερδῶν ὑπέστημεν ζημίας˙ ‖ δημ. μετ' ὀνομ. ἢ αἰτ. ὡς ἀνωτ. ἀντὶς τὴ νύφη πῆρε τὴν κουμπάρα, παροιμ. ἀντὶ παππᾶς καντηλανάφτης (ἐπὶ ἀποτυγχανόντων εἰς τὰς ἐπιδιώξεις αὐτῶν), - φωνάζει ὁ κλέφτης ἀντὶς ὁ νοικοκύρης˙ ἐνίοτε κ. συνεκφερομένου τοῦ ὡς εἴρηται, συνηθ. ἐξυπονοουμένου ῥήματος : παροιμ. ἀντὶς νὰ βόγγῃ ὁ στρατολάτης, βογγάει ὁ ἄνεμος, - ἀντὶς νὰ τρίζῃ τ' ἀμάξι, τρίζει, λέει, ὁ ἀμαξᾶς (ἀποφεύγεται ἡ μέμψις ἢ ἡ δίωξις τοῦ ἐνόχου)˙ 9) κ. νεώτ. εἰς ἐκφρ. τοῦ πρὸς ἐπίτευξιν ἢ πρὸς λῆψιν γενομένου ἢ δοθέντος ἢ ἀξιουμένου : Λυσ.106,38 ἀντὶ ποίας εὐεργεσίας, - ἀντὶ μικροῦ κόπου θὰ ἔχῃς μεγάλα κέρδη˙ 10) κ. νεώτ. εἰς ἔκφρ. τῆς ἀντιστοιχούσης, τῆς ἰσοδυνάμου, ἢ καταβαλλομένης ἐπί τινι τιμῆς : Θεμιστ.193 ἀντὶ ταλάντου πριάμενος, - ἀντὶ ἑκατὸν δραχμῶν παρέχεται δωμάτιον καὶ τροφή, - οἱ τρεῖς τόμοι ὁμοῦ ἀντὶ πεντήκοντα δραχμῶν˙ 11) εἰς ἔκφρ. τοῦ τίνος ἕνεκα πρὸς

τίνα σκοπόν, ἤτοι τῆς αἰτίας ἰδίως ἐν συνήθ. φρ. **ἀνθ' οὗ** ἢ ὅτου : Σοφ.'Αντ.234 **τί δ' ἐστὶν ἀνθ' οὗ ἔχεις ἀθυμίαν;** (οὗ ἕνεκα), Πλάτ.'Αλκ.2,148 **ἀνθ' ὅτου οἱ θεοὶ τὴν νίκην διδόασι·** πολλάκις κ. ἐν γεν. πληθ. **ἀνθ' ὧν** : 'Αριστφ.Πλ.433 **δοῦναι δίκην ἀνθ' ὧν ἐμὲ ζητεῖτον,** Θουκ.6,83 **ἀνθ' ὧν ἄξιοί τε ὄντες ἄρχομεν·** 12) εἰς ἔκφρ. τοῦ χάριν τινὸς ἐν εὐχητικῇ ἢ ἱκετευτικῇ φρ. : Σοφ.ΟΚ 1326 **οἵ σ' ἀντὶ παίδων τῶνδε.. ἱκετεύομεν·** 13) κ. νεώτ.κ. δημ. εἰς ἔκφρ. μεταβολῆς, μεταστάσεως ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην, ἰδίως ἀντίθετον, κατάστασιν : 'Ηρ.1,87 **τίς σε ἀνέγνωσεν.. πολέμιον ἀντὶ φίλου ἐμοὶ καταστῆναι;,** Θουκ.1,120 **μὴ ὀκνεῖν.. τὸν πόλεμον ἀντὶ εἰρήνης μεταλαμβάνειν, - ἀντὶ κατηγόρων κατέστησαν κατηγορούμενοι·** ‖ δημ. μετ' ὀνομ. ἐν συναφείᾳ ἀναφορικῆς ἢ τελικῆς προτάσεως : **ἀντὶ φτωχὸς ποὺ ἦταν ξημερώθηκε πλούσιος, - ἀντὶ ἄδικος νὰ 'σαι ἀδικημένος·** 14) κ. νεώτ. κ. δημ. εἰς ἔκφρ. συγκρίσεως : Πλάτ.Πολ. 331 **ἓν ἀνθ' ἑνὸς οὐκ ἐλάχιστον ἐγὼ θείην** (σταθμίζων ἓν πρὸς ἕτερον), Δημ.1,1, **ἀντὶ πολλῶν ἂν.. χρημάτων ὑμᾶς ἑλέσθαι νομίζω, - ἀντὶ τοῦ πλουσίως διάγειν ἐπεζήτησε τὸ ἐντίμως ζῆν·** ‖ κ. προηγ. ἢ ἑπόμ. συγκριτικοῦ κατὰ πλεονασμόν : Σοφ.'Αντ.182 **καὶ μεῖζον ὅστις ἀντὶ τῆς αὑτοῦ πάτρας φίλον νομίζει τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω,** αὐτ.Τρσχ.577 **ὥστε μή τιν' εἰσιδὼν στέρξει γυναῖκα κεῖνος ἀντὶ σοῦ πλέον·** ‖ δημ. μετ' ὀνομ. **ἀντὶ πλούσιος κι ἄτιμος κάλλιο φτωχὸς καὶ τίμιος·** 15) κ. νεώτ. κ. δημ. εἰς ἔκφρ. ἀναπληρώσεως, ἀντικαταστάσεως πράγματος δι' ἄλλου ἢ πράξεως ἢ καταστάσεως δι' ἄλλης : 'Ηρ.4,75 **τοῦτό σφι ἀντὶ λουτροῦ ἐστι** (ἀναπληροῖ τὸ λουτρόν, χρησιμεύει ὡς λουτρόν), **- ἐχρησιμοποίησεν ἀντὶ ἐλαίου λίπος·** ‖ δημ. μετ' αἰτ. ὡς ἀνωτ. **ἀντὶ βούτυρο ἔβανα λάδι, - ἀντὶ ψωμὶ ἔτρωγαν χαρούπια, - ἀντὶ μαξιλάρι ἔβανα γιὰ προσκέφαλο μιὰ πέτρα·** 16) ἡ **ἀντὶ** ἐν συνθέσει, **ἀντ'** ἤτοι κατ' ἔκθλιψιν ὅταν ἑνοῦται μετὰ λέξ. ἀρχομένης ἀπὸ ψιλοῦ φωνήεντ. κ. **ἀνθ'** ὅταν ἑνοῦται μετὰ λ. ἀρχομένης ἀπὸ φωνήεντ. δασυνομένου, σημαίνει· ‖ κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τόπου, ἀπέναντι, ἄντικρυ, κατέναντι : **ἀντιβλέπω, ἀνθίστημι, ἀντίπερα,** κ. τοπωνυμ. **'Αντίπαξοι, 'Αντικύθηρα, 'Αντίρριον,** κ. μτφ. **ἀντιτίθεμαι, ἀντίρροπον·** ‖ ἐπὶ κινήσεως, τὸ ἐξ ἀντιθέτου ἢ κατ' ἀντίθετον φοράν : **ἀντιβαίνω, ἀντιβάλλω·** ‖ κ. γεν. τὸ ἀντίθετον τοῦ ὑπὸ τοῦ β' συνθετικοῦ σημαινομένου : **ἀντιγνωμῶ, ἀντιπαιδαγωγικός, ἀντιεπιστημονικός, ἀντιαισθητικός, ἀντιθρησκευτικός, ἀντεργατικός, ἀντίχριστος·** ‖ ὁθ.κ.τὸ ἐναντίον, ἐχθρικῶς : **ἀντεπεξέρχομαι, ἀντιδικῶ, ἀντίδειξις, ἀντίπαλος, ἀντίμαχα·** 17) ἐπὶ ἐνεργείας,τὸ ἀμοιβαίως, ἐπίσης, ὁμοίως : **ἀντιδημηγορῶ,ἀντιδεξιοῦμαι, ἀντεναγκαλίζομαι, ἀντασπασμός, ἀντιχαιρέτισμα·** ‖ ὁθ. κ. τὸ κατ' ἀνταπόδοσιν : **ἀντιβοηθῶ, ἀντιδωροῦμαι,ἀντευεργεσία, ἀντεκδίκησις·** 18) ἐπὶ καταστάσεως, τὸ κατ' ἀλλαγήν, μεταβολήν, μετάστασιν, ἀναπλήρωσιν, ἀντικατάστασιν, ἰδίως ἐν συνθέσει μετ' ὀνόμ. δηλοῦντος ἀξίωμα : **ἀνθηγεμονεύω, ἀντιπρόεδρος,ἀντισυνταγματάρχης,ἀντιβασιλεία·** 19) ἐπὶ ἀξίας ἢ τιμῆς, τὸ ἴσον, τὸ ὅμοιον, τὸ ἰσοδύναμον, τὸ ἰσάξιον, ἰδίως ἐπὶ ὀνομ. δηλούντων ἰδιότητα : **ἀντίθεος, ἀντιβαρής, ἀντάξιος, ἀντίτιμον, ἀντίβοιον** (τὸ ἀξίας ἴσης μὲ τὴν ἀξίαν βοὸς ἀφιέρωμα)· 20) ἐπὶ μορφῆς ἢ συστάσεως, τὸ ὅμοιον, τὸ ὡς ὅμοιον ὂν ἢ γινόμενον, τὸ κατ' ἀπεικόνισιν ἄλλου : **ἀντιγράφω, ἀνθυπαγορεύω** (ὑπαγορεύω τὸ ὑπαγορευόμενον), **ἀντίτυπον, ἀντίγραφον·** 21) εἰδ. ἐπὶ ἐγγράφων, τὸ ἀναιροῦν, τὸ ἀκυροῦν : **ἀντέγγραφον, ἀντεπιστολή·** 22) δημ.κ. εἰς ἔκφρ. τοῦ διπλοῦ ἢ τοῦ ἐπαναλαμβανομένου ἢ τοῦ ἀντιστοίχου, οἷον ἐν φρ. **ἔχει θεὸ κι ἀντίθεο, - θάμα κι ἀντίθαμα, - ἀντήμερα τὰ Φῶτα** (τὴν ἀντίστοιχον ἑβδόμην, ἀπὸ τῶν Φώτων ἡμέραν), **ἀντίλαμπρα** (τὴν ἑβδόμην ἀπὸ τῆς Λαμπρῆς ἡμέραν), **- ἀντίπροχτες** (πρὸ τριῶν ἡμερῶν), **- ἀντιμεθαύριο** (τὴν τρίτην ἡμέραν ἀπὸ σήμερον)· 23) δημ. **ἀντί** (τό) τὸ ἀντίον βλ.λ.

ἀντιαθρίνη (ἡ) νεώτ. ἰατρ. οὐσία παραγομένη ὑπὸ τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν ζῴων μετὰ τὴν ἔνεσιν ἀθρίνης, ἧς τὴν ἐνέργειαν ἀναστέλλει.

ἀντιαδῖτις (ἡ) νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ τῶν ἀντιάδων ἤτοι τῶν ἀμυγδαλῶν ἄ. ἀμυγδαλῖτις βλ.λ.

ἀντιαδοτομία (ἡ) νεώτ.ἰατρ. ἀμυγδαλοτομία βλ.λ.

ἀντιαδοτόμον (τό) νεώτ. ἀμυγδαλοτόμον βλ.λ.

ἀντιαεροπλοϊκός-ή-όν νεώτ. ὁ χρησιμεύων διὰ τὴν ἄμυναν κατὰ ἐναερίου ἐπιθέσεως : **ἀντιαεροπλοϊκὸν πυροβόλον,-διαστημόμετρον.**

ἀντιαεροπλοϊκῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιαεροπλοϊκὸν βλ. λ.

ἀντιαεροπορικός-ή-όν νεώτ. ὁ χρησιμεύων διὰ τὴν ἄμυναν κατὰ ἐναερίου ἐπιθέσεως, ἄ. ἀντιαεροπλοϊκός βλ. λ. **ἀντιαεροπορικὴ ἄμυνα.**

ἀντιάζω παρατ. **ἠντίαζον,** ἰων. **ἀντίαζον** κ. **ὑπηντίαζον,** μέλλ. **ἀντιάσω,** δωρ. **ἀντιάξω,** ἀόρ. **ἠντίασα** (ὁ μέλλ. καὶ ἀόρ. τοῦ **ἀντιάω**) συναντῶ, ἀπαντῶ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον· 2) μετ' αἰτιατ. προσ., ἀπαντῶ τινα φιλικῶς ἢ ἐχθρικῶς : Αἰσχ.'Αγ.1557 **πατέρ' ἀντιάσασα πρὸς ὠκύπορον πόρθμευμα,** 'Ηροδ.1,166 **οἱ δὲ Φωκαέες πληρώσαντες καὶ αὐτοὶ τὰ πλοῖα.. ἠντίαζον ἐς τὸ.. πέλαγος·** ‖ κ. ἀπολ. : Πινδ.Ν 10,20 **ἔστι δὲ καὶ κόρος ἀνθρώπων βαρὺς ἀντιάσαι,** αὐτ.'Ο.11,88 **μολπὰ πρὸς κάλαμον ἀντιάξει μελέων** (θὰ ἀνταποκριθῇ, θὰ συναντηθῇ)· ‖ κ. μετὰ δοτ.Πίνδ.Ο 11,8 **ἀντιάζειν ὀργαῖς·** 3) μετ' αἰτιατ., πλησιάζω τινὰ ὡς ἱκέτης : 'Ηροδ.1,105 **Ψαμμίτιχος σφέας Αἰγύπτου βασιλεὺς ἀντιάσας δώροισί καὶ λιτῇσι ἀποτράπει·** ‖ ὁθ. ἱκετεύω, παρακαλῶ : Σοφ. Αἴ.492 **καί σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίου Διός·** ‖ ποι.κ.ἀπολ. : Σοφ.'Ηλ.1009 **ἀλλ' ἀντιάζω.. κατάσχες ὀργήν,** Εὐρ.'Ικ.272 **βᾶθι καὶ ἀντίασον γονάτων ἔπι χεῖρα βαλοῦσα·** 4) ποι. μετὰ δοτ. προσ. συναντῶ : Πινδ.Λ 1,94 **ὅταν θεοὶ γιγάντεσσι μάχην ἀντιάζωσι** (ὅταν ἔρχωνται εἰς ἀγῶνα).

ἀντιαισθητικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀντιαισθητικὸν βλ. λ.

ἀντιαισθητικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀντιβαίνων εἰς τοὺς νόμους τῆς αἰσθητικῆς βλ.λ., μὴ καλλιτεχνικός : **ἀντιαισθητικὸς διάκοσμος·** ‖ ὁ ἀποκρουστικός, ἄσχημος· ‖ ὁ μὴ ἔχων αἴσθησιν τοῦ ὡραίου : **ἀντιαισθητικὴ κοινωνία.**

ἀντιαισθητικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιαισθητικὸν βλ. λ.

ἀντιακαδημαϊκός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ κατὰ τῆς ἀκαδημίας ἢ τῶν ἀκαδημαϊκῶν· ‖ ἐν τῇ τέχνῃ, ὁ κατὰ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ τρόπου, τοῦ ἀκαδημαϊσμοῦ βλ.λ. : **ἀντιακαδημαϊκὴ ζωγραφική.**

ἀντιαλγικός-ή-όν νεώτ. ὁ καταπαύων τὸ ἄλγος, τοὺς πόνους : **ἀντιαλγικὰ φάρμακα** (τὰ ναρκωτικά).

ἀντιαλκοολικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τοῦ ἀλκοολισμοῦ· ‖ ὁ κατάλληλος πρὸς καταπολέμησιν τοῦ ἀλκοολισμοῦ βλ.λ. : **ἀντιαλκοολικὸς ἀγών.**

ἀντιαλκοολικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιαλκοολικὸν βλ. λ.

ἀντιαλκοολισμός (ὁ) νεώτ. ὁ ὁμαδικὸς ἀγών, ἡ ἐν συμπράξει πολλῶν προσπάθεια, ἐνέργεια πρὸς καταπολέμησιν τοῦ ἀλκοολισμοῦ βλ.λ. : **ὁ ἀντιαλκοολισμὸς ἐν 'Αγγλίᾳ.**

ἀντιαλωϊκαὶ πλάκες νεώτ. φωτογραφικαὶ πλάκες πρὸς φωτογράφησιν ἀντικειμένων παρουσιαζόντων ἰσχυρὰς ἀντιθέσεις φωτὸς καὶ σκιῶν, ἰδίως πρὸς ἐναντιοφώτους φωτογραφήσεις.

ἀντιαναφυλαξία (ἡ) νεώτ. κ. ἀντοφυλοξία βλ.λ.

ἀντιάνειρα (ἡ) ποι. (ἀντὶ ἀνήρ) ἐξ ἀρσ. εἰς -άνωρ ἢ -ήνωρ : ἐν Ἰλ. ἐπίθ. τῶν Ἀμαζόνων, ἴση πρὸς ἄνδρα : Ἰλ.Ζ 182 τὸ τρίτον αὖ κατέπεφνεν Ἀμαζόνας ἀντιανείρας, || μτγν. ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς : Κόλουθ.170· 2) Πίνδ.Ο 12,23 στάσις ἀντιάνειρα (πόλεμος ἀνδρὸς ἐναντίον ἀνδρός, ἐμφύλιος).

ἀντιαρθριτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνταρθριτικὸς βλ.λ.

ἀντιαρίνη (ἡ) νεώτ. δηλητηριῶδες συστατικὸν τῆς κομμιορρητίνης τοῦ δένδρου ἀντιαρὶς ἡ τοξικὴ βλ.λ.

ἀντιαρίς-ίδος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀρτοκαρπιδῶν ἰθαγενὲς τῶν Ἰνδομαλαισιακῶν χωρῶν περιλαμβάνον δένδρα ἢ δενδρύλλια μὲ γαλακτώδη χυμόν, οἷος εἶναι ὁ δηλητηριώδης «ἰὸς τῆς καρδίας» τοῦ εἴδους ἀντιαρὶς ἡ τοξική.

ἀντιάρμα (τὸ) νεώτ. στρατ. πυροβόλον ἢ πολυβόλον δυνάμενον νὰ βάλλῃ ἐναντίον ἅρματος ἀπὸ μικρᾶς ἀποστάσεως, ἢ δι' ἀπ' εὐθείας ἐπὶ τοῦ ἅρματος σκοπεύσεως.

ἀντιαρχικός-ή-όν κ. ἀντίαρχος νεώτ. ὁ ἐναντίον τῆς κρατικῆς ἀρχῆς· συγγ. εἰδ. ἀναρχισμὸς βλ.λ.· 2) ὁ ἀντιφερόμενος κατὰ τῆς ἀπολυταρχικῆς ἐξουσίας.

ἀντιαρχικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιαρχικὸν βλ. λ.

ἀντίαρχοι (οἱ) νεώτ. τάξις ἀπολιθωμένων ἰχθύων τῆς κλάσεως τῶν παλαιοδέρμων.

ἀντιάς-άδος (ἡ) κ. μτγν. · νεώτ. ἰατρ. συνήθ. ἐν τῷ πληθ. ἀντιάδες οἱ ἀδένες τοῦ λαιμοῦ κατὰ τὴν βάσιν τοῦ οὐρανίσκου ἅ. ἀμυγδαλαῖ βλ.λ. : Ἱππ. Νουσ.2,11 ἢν ἀντιάδες γένωνται, συνοιδέει ὑπὸ τὴν γνάθον ἔνθεν καὶ ἔνθεν, Παῦλ.Αἰγ.6,30 «τὰ παρίσθμια φλεγμήναντα καὶ ὑπεραυξηθέντα καὶ οἷον ἀποξηρανθέντα . . ἀντιάδες ἐκλήθησαν»· || νεώτ. ἀντιὰς γλωσσική ἄθροισμα λεμφοειδῶν ἀδένων ὄπισθεν τοῦ τυφλοῦ τμήματος τῆς γλώσσης· || ἀντ- σαλπιγγική ἄθροισμα λεμφ. ἀδένων περὶ ἑκάτερον τῶν φαρυγγικῶν στομίων τῆς Εὐσταχιανῆς σάλπιγγος· || ἀντιὰς φαρυγγική μᾶζα ἀδένων ἐπὶ τοῦ ἄνω τοιχώματος τοῦ φάρυγγος.

ἀντιασθματικός-ή-όν νεώτ. ἀντασθματικὸς βλ.λ.

ἀντιασφυκτικός-ή-όν νεώτ. ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀποτροπὴν τῆς ἀσφυξίας ἢ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς· || ὁ ἀντιασφυξιογόνος βλ.λ.

ἀντιασφυξιογόνος-ον νεώτ. ὁ προφυλάσσων ἀπὸ τὰ ἀσφυξιογόνα ἀέρια ; ἀντιασφυξιογόνος ἐνδυμασία, - προσωπίς.

ἀντιαττικιστής (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. τίτλος βιβλίου γραμματικοῦ τινος κατὰ τῶν ἀττικιστῶν : ΑΒ 77· || νεώτ. ὁ ἐλέγχων, ψέγων τοὺς ἐν τῇ νεωτ. καθαρευούσῃ γλώσσῃ ἐπιτηδευομένους τὸ ἀττικίζειν βλ.λ.

ἀντιαφροδισιακός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνακόπτων ἢ ἐμποδίζων τὸν ἀφροδισιασμὸν βλ.λ., συγγ. ἀναφροδισιακὸς βλ.λ. : ἀντιαφροδισιακὸν φάρμακον· 2) ὁ ἀντιαφροδίσιος βλ.λ.(ἰ).

ἀντιαφροδίσιος-ον νεώτ. κ. ἀντιαφροδισιακὸς ὁ ἐμποδίζων τὴν μετάδοσιν ἢ διάδοσιν ἀφροδισίων νοσημάτων : ἀντιαφροδίσιος ἀγών· 2) ὁ κατευνάζων ἢ παύων τὰς ἀφροδισίους ὁρμάς, ἅ. ἀναφροδισιακός, ἐπὶ φαρμάκων ἢ διαίτης.

ἀντιαχάτης (ὁ) μτγν. πολύτιμός τις λίθος εἶδος ἀχάτου βλ. λ. : Ὀρφ.Λιθ.637.

ἀντιάχω μτγν. ποι. ἀντιαχῶ βλ.λ. ; Ἀπολλ.Ῥόδ. 4,76 ἀμοιβηδὶς ἀντίαχεν.

ἀντιαχῶ-έω ἐκπέμπω καὶ ἐγὼ ἰαχήν : Θεόκρ.Ἐπιγρ. 4,11 ξουθαὶ δ' ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀντιαχεῦσαι.

ἀντιάω ἐπ. π. Ὁμ. κ. ἀντιόω (ἐν σιμ. κ. μέλλ.) ἀπαρ. ἀντιάαν, προστ. γ' πληθ. ἀντιοώντων, μτχ. -όωντες, μέλλ. ἀντιάσω, ἀόρ. ἠντίασα (ὡς καὶ τοῦ ρ. ἀντιάζω) - μέσ. παρατ. ἠντιάασθε (κ. ἀντιάσθε ἅπαξ ἐν Ἰλ.Ω 62)· ἐξέρχομαι πρὸς συνάντησιν ἢ ὑποδοχήν τινος, συναντῶ τινα φιλικῶς ἢ ἐχθρικῶς· 2) μετὰ γεν. πραγμ. ἐπιδιώκω, νὰ συναντήσω, ἐπίτηδες πορεύομαι πρός τι ἢ κατά τινος : Ἰλ.Π 368 αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι καὶ ἀντιόω πολέμοιο, Υ 125 πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλθομεν ἀντιόωντες τῆσδε μάχης, Μ 356 ὄφρα πόνοιο μίνυνθά περ ἀντιάσητον· 3) ὅθ. μτφ. ἐπὶ τοῦ βέλους, βάλλω, κτυπῶ : Ἰλ.Ν 290 ἀλλά κεν ἢ στέρνων ἢ νηδύος ἀντιάσειε· 4) ἐπὶ τῶν θεῶν προσέρχομαι νὰ λάβω, νὰ ἀποδεχθῶ τὴν θυσίαν : Ὀδ.Α 25 ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε . . ἀντιόων ταύρων . . ἑκατόμβης· || κ. ἐπὶ χρόνων παρῳχημένων, λαμβάνω, δέχομαι : Ἰλ.Α 67 αἴ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης . . βούλεται ἀντιάσας· 5) μετέχω, ἀπολαμβάνω : Ὀδ.Φ 402 αἲ γὰρ δὴ τοσσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν, Θέογν.1308 ἔργων ἀντιάσεις χαλεπῶν· || κ. ἅπαξ μέσ. : Ἰλ.Ω 72 πάντες δ' ἀντιάασθαι θεοὶ γάμου· 6) μετὰ γεν. προσ. ἀντιμετρῶμαι πρός τινα, ἀντεπεξέρχομαι κατά τινος : Ἰλ.Η 231 ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι, οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν· 7) μετὰ δοτ. προσ. συναντῶ τινι : Ὀδ.Σ 147 μηδ' ἀντιάσειας ἐκείνῳ, Ἰλ.Ζ 127 δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσιν· || κ. ἀπολ. κατὰ μτχ. ἀορ. : Ἰλ.Κ 551 ἀλλά τιν' ὔμμ' ὀίω δόμεναι θεὸν ἀντιάσαντα· 8) μετ' αἰτ. πραγμ. : Ἰλ.Α 31 καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν (εὐτρεπίζουσαν, σχολ. μετέχουσαν τῆς ἐμῆς κοίτης)· 9) μτγν. ἐπ. μετὰ γεν. προσ., ἀντιάζω, ἱκετεύω τινά : Ἀπολλ.Ῥ.Α 703 ὄρσο μοι, Ἰφινόη, τοῦδ' ἀνέρος ἀντιόωσα.

ἀντιβάδην ἐπίρρ. μτγν. διὰ βαδίσματος ἐξ ἀντιθέτου πρός τι : Πλούτ.181 Α ἀντιβάδην ὠθεῖν.

ἀντιβαδιάζω μσν. δίδω ὡς ἐνέχυρον πρᾶγμά τι ἤδη ἐνεχυριασμένον.

ἀντιβαδιασμός (ὁ) νεώτ. νομ. εἰδικὴ περίπτωσις κολασίμου ἀπάτης καὶ δόλου, τὸ περιέργων ἔγκλημα ἤτοι ἀδίκημα οὗ στοιχεῖον εἶναι ἡ πώλησις ἀκινήτου ἢ ὑποθήκευσις ὑπό τινος ἐν γνώσει διατελοῦντος ὅτι δὲν εἶναι κύριος ἢ καὶ ἡ ὑπὸ πωλοῦντος ἢ ὑποθηκεύοντος κυρίου ψευδὴς δήλωσις τοῦ πωλουμένου ἢ ὑποθηκευομένου κτήματος ὡς ἐλευθέρου ὑποθήκης ἢ ὡς βεβαρυμένου δι' ὑποθήκης μικροτέρας τῆς πραγματικῆς τοιαύτης.

ἀντιβαδιαστής (ὁ) νεώτ. ὁ διαπράττων τὸ ἀδίκημα τοῦ ἀντιβαδιασμοῦ βλ.λ.· συγγ. ἀλλοτριοπώλης.

ἀντιβαδίζω μτγν. βαδίζω τὴν ἐναντίαν ὁδόν· Φώτ. «ῥαβάττειν, ἄνω καὶ κάτω ἀντιβαδίζειν».

ἀντιβαδιστής (ὁ) δημ. ὁ βαίνων ἀντιθέτως πρός τινα, ὁ ἐναντίος, ὁ ἐχθρός.

ἀντιβάζω δημ. τοποθετῶ, βάζω ἀπέναντι.

ἀντιβαθμίς-ίδος (ἡ) νεώτ. τὸ ὄρθιον τμῆμα τῆς βαθμίδος ἤτοι ἕκαστον τῶν καθέτων πρὸς τὰς βαθμίδας μερῶν τῆς κλίμακος, τὸ ὑπέρεισμα, δημ. ποδιὰ τοῦ σκαλοπατιοῦ.

ἀντιβαιβάζω γλωσσ. «βληχῶμαι».

ἀντιβαίνω κ. νεώτ. μέλλ. -βήσομαι, ἀόρ. -έβην βαίνω ἐναντίον τινός, ἀνθίσταμαι κατά τινος : Ἡρόδ.5,40 καὶ μὴ ἀντίβαινε τούτοισι· || νεώτ. μτφ. διατελῶ εἰς ἀντίθεσιν πρός τι, ἀντίκειμαι : τοῦτο ἀντιβαίνει πρὸς τοὺς νόμους, - πρὸς τοὺς κανόνας τῆς ἠθικῆς, - πρὸς τὴν λογικήν, - στὸ συμφέρον μας, - στὶς συνήθειες μας, - στοὺς κανόνες τῆς ἀριθμητικῆς· 2) γεν. ἐναντιοῦμαι : Σοφ.Ἠλ.575 βιασθεὶς πολλὰ κἀντιβάς· 3) πατῶ ἐπάνω, ὅθ. στηρίζω τοὺς πόδας μου ἐπί τινος : Εὐρ.Βάκχ.1126 πλευραῖσιν ἀντιβᾶσα, Ἀριστφ.Βάτρ. 202 ἀντιβὰς ἔλα προθύμως· 5) Φώτ. «ἀντιβαίνει· ὀκνεῖ. Εὐριπίδης Ἀλκμέων».

ἀντίβακτρον (τὸ) νεώτ.μηχ. εἰς τὰς ἐμβολοφόρους μηχανάς, ἡ προέκτασις τοῦ βάκτρου πρὸς καὶ πέραν τοῦ πώματος τοῦ κυλίνδρου· || εἰδ. στρατ. μικρὸν βάκτρον εἰσερχόμενον εἰς ἀξονικὴν κοιλό-

τητα τοῦ βάκτρου τοῦ χαλινωτηρίου κιλλίβαντος πυροβόλου πρὸς τήρησιν σταθερᾶς ἐντάσεως κατὰ τὴν ὀπισθοδρόμησιν τοῦ πυροβόλου.

ἀντιβάκχειος μτγν. γραμμ. ἡ παλιμβάκχειος, μετρικὸς πούς ἐκ δύο μακρῶν καὶ ἑνὸς βραχέος ὡς « **λείποισθε** », ἀντίθ. πρὸς τὸν βακχεῖον βλ. λ.

ἀντίβακχος (ὁ) μτγν. γραμ. ἀντιβάκχειος βλ. λ.

ἀντιβάλανος 'Ησ. « κικκίς ».

ἀντιβάλλω κ. μτγν. κ. νεώτ. βάλλω ἐναντίον τοῦ βάλλοντος κατ' ἐμοῦ : Θουκ.7,25 **οἱ δὲ Συρακόσιοι ἀπὸ τῶν νεωσοίκων ἔβαλλον· οἱ δ' ἐκ τῆς ὁμάδος ἀντέβαλλον·** ‖ μετὰ δοτ. ὀργαν. : Πλουτ.Νικ.25 **ἀντ- ἀκοντίοις·** 2) μτγν. ῥίπτω πάλιν, ὀπίσω : Πολυβ.6,22 **ἀντιβ- βέλος·** ‖ κ. νεώτ. ναυτ. βάλλω πρὸς τὰ ὀπίσω : **ἀντιβάλλω τὸν ἀρτέμονα, - τὰ ἡμιόλια, - τὸν ἐπίδρομον** (ἕλκω τὰ ἱστία ταῦτα πρὸς τὴν προσήνεμον πλευρὰν τοῦ πλοίου)· 3) μτγν. παραβάλλω, ἐπὶ γραπτῶν κειμένων : Στράβ. 609 **βιβλιοπῶλαί τινες γραφεῦσι φαύλοις χρώμενοι καὶ οὐκ ἀντιβάλλοντες·** 4) μτγν. **ἀντιβάλλειν λόγους** = συνομιλεῖν : ΚΔ Λουκ.24,17 **τίνες οἱ λόγοι οὗτοι, οὓς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους·** 5) νεώτ. εἰδ. χρ. τὸ οὐδ. τῆς παθ. μτχ. **τὸ ἀντιβαλλόμενον,** φάρμακον ἀναπληρωτικὸν ἄλλου.

ἀντίβαλμα (τὸ) δημ. ἀντίθεσις, ἀντιλογία, ἀντιλόγιασμα.

ἀντιβάρημα-ατος (τὸ) μσν. κ. **ἀντιβάρυμα** βλ. λ.

ἀντιβαρής-ές σχόλ. ὁ ἔχων ἴσον βάρος, ἰσοβαρής.

ἀντιβαρνικί (τὸ) 'Ησ. « ἡ κασσία ».

ἀντίβαρον (τὸ) νεώτ. ἀντιζύγιον, βάρος τιθέμενον ἐξ ἀντιθέτου μέρους πρὸς διατήρησιν τῆς ἰσορροπίας· ‖ μτφ. ἀντισήκωμα, ἀντιστάθμισμα· ‖ βάρος ἐξουδετεροῦν ἀντιδράσεις ἢ παρέχον σταθερὰν τάσιν εἰς τὴν διατομὴν συστελλομένου ἢ διαστελλομένου σύρματος· ‖ **ἀντίβαρον ὑδραυλικὸν** ἡ δρᾶσις πεπιεσμένου ὕδατος ἐπὶ ἐμβόλου μεταδίδοντος ταύτην ἀντιθέτως πρὸς τὴν δρᾶσιν τοῦ κυρίου ἐμβόλου ὑδραυλικοῦ πιεστηρίου· φυσ. ἠλεκτρικὸς ἀγωγὸς ἐν τῇ ἀσυρμάτῳ τηλεγραφίᾳ καὶ ῥαδιοφωνίᾳ ἰσοδύναμος πρὸς τὸν ἐναέριον.

ἀντιβάρυμα-ατος (τὸ) μσν. ὀρθότ. -ημα τὸ ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους βάρος, ἀντιστάθμισμα, ἀντίβαρον βλ. λ. : Λέον.Βασιλ.Διατ.15,48 **λίθοι βαρεῖς . . ἀνασπώμενοι δι' ἑτέρων ἀντιβαρυμάτων.**

ἀντιβαρῶ-άω δημ. ὁρμῶ, κτυπῶν, ἐπιτίθεμαι : Καλοκαίρι 43 κειός ὁ **ταῦρος . . | μὲ τὰ** ...τα **ἀντιβάρει | εἰς τὰ δέντρα δυνατά.**

ἀντιβασιλεία (ἡ) νεώτ. ἡ ἄσκησις τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας ἀπὸ ἓν ἢ περισσότερα πρόσωπα εἰς περίπτωσιν θανάτου, νόσου, ἀπουσίας ἢ ἀνηλικιότητος τοῦ νομίμου βασιλέως· 2) ἡ χρονικὴ περίοδος καθ' ἣν ἡ βασιλικὴ ἐξουσία ἠσκήθη ὑπὸ ἀντιβασιλέως : **ἐπὶ ἀντιβασιλείας.**

ἀντιβασιλεύς-έως-ισσα (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ κατέχων θέσιν βασιλέως, ἀντικαθιστῶν τὸν βασιλέα : Διον.'Αλ.9,69· 2) νεώτ. κ. τίτλος ἀνωτάτου διοικητοῦ ἐπαρχίας ἢ κτήσεως, ἐν χρ. εἰς τινα κράτη βασιλευόμενα : **ὁ ἀντιβασιλεὺς τῶν 'Ινδιῶν.**

ἀντιβασιλεύω μτγν. κ. νεώτ. βασιλεύω ὡς ἀντίπαλος βασιλεύς : 'Ιώσ.ΠΙ 4,7,1 **καὶ τοῖς ἐναντιωθεῖσιν 'Ιωάννης ἀντεβασίλευσεν·** 2) νεώτ. εἶμαι ἀντιβασιλεὺς βλ. λ.

ἀντιβασιλικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐναντίος πρὸς τὸν βασιλέα ἢ τὸν θεσμὸν τῆς βασιλείας.

ἀντιβασιλικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιβασιλικὸν βλ. λ.

ἀντιβασίλισσα (ἡ) νεώτ. ἡ ἀσκοῦσα προσωρινῶς τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν· ‖ ἡ σύζυγος τοῦ ἀντιβασιλέως βλ. λ.

ἀντίβασις-εως (ἡ) μτγν. ἐναντίωσις, ἀντίστασις : Πλούτ.Καῖσ.38 **πρὸς τὴν ἀντίβασιν τοῦ κλύδωνος ἀγριαίνων ὁ ποταμός·** 2) ἡ δευτέρα βάσις τοῦ κίονος, ἄ. ἀντιστάτης.

ἀντιβασκάνιον νεώτ. τὸ ἀπὸ τῆς βασκανίας προφυλάττον ἢ ταύτην ἐξουδετεροῦν : **ἀντιβασκάν- καπνισμός, - εὐχή, - φυλακτόν, - βότανον.**

ἀντιβαστάζω μσν. βαστάζω, στηρίζω, δι' ἀντερείσματος, στυλώνω : Εὐστάθ.1933,37 **δῆλον γὰρ ὡς οἱ ἀντιβαστάζοντές τι καὶ ἀντερείδουσι.**

ἀντιβάτης (ὁ) σχόλ. κ. δημ. ὁ ἀντιβαίνων, ἀντιστάμενος, ἐχθρός· 2) ὁ μοχλὸς τῆς θύρας : Σχόλ. 'Αριστφ.Σφ.201 « ἐμβαλεῖν παρακελεύεται τὴν δοκήν, τουτέστι τὸν ἀντιβάτην, πρὸς τὴν θύραν »· ‖ δημ. διχαλωτὸν ξύλον χρησιμεῦον ὡς ἀντιστάθμισμα, ὑποστήριγμα κατὰ τὴν ἐκφόρτωσιν ζώων, ἄ. φορτωτήρα, βασταχτήρα.

ἀντιβατικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀντιβαίνων, ἀντίθετος : Πλούτ.Φωκ 2 **μήτε τὴν αὐτὴν τῷ οὐρανῷ φορὰν μήτε ἄντικρυς ἐναντίαν καὶ ἀντιβατικήν·** 2) ἐπὶ κινήσεως ἢ ὠθήσεως ἢ ἐπαφῆς, ἀνθιστάμενος, ἀνθεκτικός, βέβαιος, σταθερός : Σιμπλίκ.Οὐρ.440,19 **ἀντιβατικωτέρα ἡ κατὰ τὴν κίνησιν τοῦ οὐρανίου σώματος ἀφή,** Γαλ.8,949.

ἀντιβατικῶς ἐπίρρ. μτγν. ἀνθεκτικῶς, σταθερῶς : Γαλ.668· ‖ ὁμαλῶς· ‖ κ. συγκρ. : Σωραν. 2,61 **κλίνης ἀντιβατικώτερον ἐστρωμένης.**

ἀντιβάω δημ. ὠθῶ, σπρώχνω πρὸς τὰ ἐμπρός.

ἀντιβγαίνω δημ. ἀντιβαίνω, ἐναντιοῦμαι, ἀντεπεξέρχομαι, ἀντιμετωπίζω' τινά : **μὴν τοῦ ἀντιβγαίνεις·** ‖ συναγωνίζομαι, ἀνταγωνίζομαι, παραβγαίνω : **ἀντιβγήκανε στὸ τρέξιμο.**

ἀντιβεριβερίνη (ἡ) ἐκχύλισμα τῶν πιτύρων τῆς ὀρύζης, θεραπευτικὸν τῆς ἀσθενείας βεριβέρι βλ.λ.

ἀντιβηχικός-ή-όν νεώτ. ὁ θεραπευτικὸς ἢ ὁ πραϋντικὸς κατὰ τοῦ βηχός : **ἀντιβηχικὸν φάρμακον.**

ἀντιβηχίνη (ἡ) νεώτ.εἰδ.φάρμακον ἀντιβηχικὸν βλ.λ.

ἀντιβιάζομαι μτγν. μεταχειρίζομαι βίαν ἐναντίον βίας : Στράτ.ἐν ΑΠ 12,183 **οὐ φιλέεις ἀντιβιαζόμενος·** ‖ κ.παθ. : Φίλ.2,423,23 **ῥώμη ἀντιβιασθέντες.**

ἀντιβίας (ὁ) διορθ. τοῦ **ἐναντίβιος** ΑΠ 10,8 **αἰθυίαις οὔποτε ἀντιβίας** (οὔποτ' ἐναντίβιος).

ἀντιβιβλίον (τὸ) μτγν. παπ. κ. μσν. ἡ ἀντίβιβλος βλ.λ. : 'Ιουστ.Νεαρ.53.3,1 **ὑπογράφειν τῷ καλουμένῳ ἀντιβιβλίῳ.**

ἀντίβιβλος (ἡ) μτγν. κ. μσν. βιβλίον εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ὀφειλέτης ὑπέγραφε δηλῶν ὅτι ἔλαβε βιβλίον τῆς συμφωνίας ἢ ἀντίτυπον αὐτοῦ σημειῶν καὶ τὴν ἡμέραν τῆς παραλαβῆς αὐτοῦ· (δ.γρ. **ἀντιβιβλίον**).

ἀντιβιβρώσκω τρώγω καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἀμοιβαίως· ‖ κ. παθ. : 'Αθαν.343 **ὡς ὀψοφάγον δήσας παραδίδωσι τοῖς ἰχθύσιν ἀντιβρωθησόμενον.**

ἀντιβίην ἐπίρρ. ποι. ἐναντίον καὶ βιαίως κατὰ πρόσωπον, ὡς ἴσος πρὸς ἴσον ἐχθρικῶς : 'Ιλ.Α.278 **ἔθελ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ, ἀντιβίην.**

ἀντίβιος-α-ον κ. **-ος-ον** (βία) ὁ ἀντιτάσσων βίαν κατὰ τῆς βίας, ὡς ἐπιθ. ἅπαξ π. 'Ομ. : 'Ιλ.Α.304 **ἀντιβίοισι μαχησαμένω ἐπέεσιν·** 2) μτγν. ἐχθρικός : Τρυφ.624 **ἀντίβιος ὅμιλος·** 3) τὸ οὐδ. ἐπίρρ. **ἀντίβιον** = **ἀντιβίην** : 'Ιλ.Γ.20 **ἀντίβιον μάχεσθαι.**

ἀντιβλάπτω κ. νεώτ. βλάπτω τὸν βλάπτοντά με, ἀνταποδίδω βλάβην : 'Αριστλ.ΗΝικ.5,11,2.

ἀντιβλασφημῶ-έω σχόλ. κ. νεώτ. βλασφημῶ τὸν βλασφημοῦντά με : Σχολ.'Αριστείδ.673.

ἀντιβλεννορροιακός-ή-όν κ. ὁ κατὰ τῆς βλεννορροίας βλ.λ. : **ἀντιβλενορροιακὴ θεραπεία.**

ἀντιβλεννορροϊκός-ή-όν νεώτ. ὁ χρήσιμος πρὸς θεραπείαν τῆς βλεννορροίας, ἄ. **ἀντιβλεννορροιακός** : **ἀντιβλεννορροϊκὰ φάρμακα.**

ἀντιβλεπτῶ-έω μσν. ἀντιβλέπω βλ.λ.

ἀντιβλέπω κ. μτγν. κ. νεώτ. μελλ. **βλέψω,** μετὰ δοτ. προσ. βλέπω κατ' εὐθεῖαν πρός τινα, βλέπω κατὰ πρόσωπον, ἀτενίζω : Ξεν.'Ελλ.5,4,27 **τῷ ἐμῷ πατρὶ οὐδ' ἀντιβλέπειν δύναμαι,** αὐτ.'Απομν.4,7,7

ἀντ- εἰς τὸν ἥλιον· || κ. μετ' αἰτ. : Μεν. ἐν Στοβ. 70,49 ἀντιβλέπειν ἐκεῖνον οὐ δυνήσομαι· || κ. ἀπολ. : ἀτενίζω τὸν ἀτενίζοντά με : Ἀριστλ.ΖΙ 9,35 ἀντιβλέπουσαι . . αἱ αἶγες· 2) μτγν. κ. νεώτ. μετὰ τῆς πρὸς κ. αἰτ. βλέπω κατ' εὐθεῖαν πρός τι : Αἰλ.ΖΙ 3,33 ἡ Λίβυσσα ἀσπὶς τὸν πρὸς τὸ φύσημα αὐτῆς ἀντιβλέψαντα τυφλοῖ.

ἀντίβλεψις-εως (ἡ) κ. μτγν. τὸ βλέπειν κατὰ πρόσωπον, ἡ ἀτένισις : Ξεν.Ἱερ.1,35 εὐθὺς γάρ . . ἥδεῖαι μὲν αἱ ἀντιβλέψεις.

ἀντίβλημα-ατος (τό) Πάπ. λίθος παρεμβαλλόμενος, παρεντιθέμενος εἰς τὰ μεταξὺ τῶν μεγάλων λίθων κενὰ κατὰ τὴν τοιχοδομίαν, παραγεμίδι.

ἀντιβογγῶ-άω δημ. κ. ἀντιθογῶ ἀντιβοῶ, ἀντηχῶ, ἀντιλαλῶ : δ.τραγ. βροντᾶν τὰ τόπια τῶν Τουρκῶν ντουφέκι ἀντιβογγᾶνε, - βογγάει τὸ μαῦρο πέλαγο κι ἀντιβογγοῦν τὰ βράχια.

ἀντιβοηθῶ-έω κ. νεώτ. βοηθῶ ἀμοιβαίως τὸν βοηθοῦντά με : Θουκ.6,18 οὐ γὰρ ἵνα δεῦρο ἀντιβοηθῶσι προσεθέμεθα αὐτούς, Πλάτ.Πολ.8, 559 Ε καὶ ἐὰν μέν, οἶμαι, . . ἀντιβοηθήσῃ τις τῷ ἐν ἑαυτῷ ὀλιγαρχικῷ.

ἀντίβοιος-ον ἀφιέρωμα ἀξίαν βοὸς ἔχον· Ἡσ. « ἰσόβοιον, ἀντὶ βοὸς καθαγιαζόμενον ».

ἀντιβολάδιον (τό) μτγν. ὀργανόν τι χειρουργικόν.

ἀντιβόλαιον (τό) μσν. ἀντίγραφον θεωρούμενον ἀκριβές, πρὸς ὃ ἐγίνετο παραβολὴ καὶ ἔλεγχος ἄλλων ἀντιγράφων· || ὑπόδειγμα βλ. κ. ἀνθιβόλιον.

ἀντιβολεύς-έως (ὁ) γλωσσ. ὁ ὑπαγορεύων εἰς ἀντιγραφεῖς κείμενόν τι.

ἀντιβολή (ἡ) μτγν. μσν. νεώτ. κ. δημ. παραβολή, ἀντιπαράθεσις ἀντιγράφων πρὸς ἔλεγχον τῆς ἀκριβείας τῆς ἀντιγραφῆς : Στραβ.17,790 ἀντιβολὴ ἀντιγράφων· 2) δημ. ἀπάντησις, συνδιάλεξις βλ. κ. ἀθιβολή· 3) νεώτ. ναυτ. ἡ ἀπότομος κεροὔλκησις τῶν ἱστίων τοῦ πλοίου, δημ. ρουμπί.

ἀντιβολήρ-ῆρος (ὁ) Ἡσ. « στρωτὴρ μικρός, Λάκωνες ».

ἀντιβόλησις-εως (ἡ) ἱκεσία, παράκλησις : Πλάτ. Συμπ.183 ἱκετείας τε καὶ ἀντιβολήσεις ἐν ταῖς δεήσεσι ποιούμενος.

ἀντιβόλι (τὸ) δημ. τὸ ἀντιβόλαιον βλ. λ.

ἀντιβολία (ἡ) ἀντιβόλησις, ἱκεσία, παράκλησις : Θουκ.7,75 πρὸς γὰρ ἀντιβολίαν καὶ ὀλοφυρμὸν τραπόμενοι ἐς ἀπορίαν καθίστασαν.

ἀντιβόλιον (τό) σχόλ. κ. ἀντίβολον (τό) τὸ κατ' ἀντιβολὴν βλ.λ., ἀντίγραφον : Σχολ.Δημ.1440.

ἀντίβολον (τὸ) ἀντιβόλαιον βλ. λ.· || ἀχνάρι.

ἀντιβολῶ-έω παρατ. ἠντιβόλουν, ἀόρ. ἐπ. ἀντεβόλησα, π. Ἀριστφ. ἠντεβόλησα, συνήθως μετὰ δοτ. προσ., συναντῶ τυχαίως ἐν τῇ μάχῃ, ἀντικρύζω ἐχθρικῶς : Ἰλ.Π 847 εἴ πέρ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν· 2) σπαν. μετὰ δοτ. πράγμ. εἶμαι παρών που : Ὀδ.Λ 416 φόνῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας, αὐτ.Ω 87 τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας· 3) μετὰ γεν. πράγμ. λαμβάνω μέρος εἴς τι, ἐπιτυγχάνω : Ἰλ.Δ 342 μάχης καυστείρης ἀντιβολῆσαι, Ὀδ.Δ 547 οὐδέ κεν τάφου ἀντιβολήσαις· 4) σπαν. ἐπὶ πράγμ. μετὰ γεν. προσ. πίπτω εἰς τὴν τύχην τινός, μὲ συναντᾷ, μὲ πετυχαίνει μπρός του : Ὀδ. Σ 272 στυγερὸς γάμος ἀντιβολήσει . . ἐμέθεν· 5) μετ' αἰτ. προσ. συναντῶ τινὰ ὡς ἱκέτης : Ἀριστφ.Νεφ.10 ἀντιβολῶ σε· || πολλάκις παρενθετικῶς, ἐν ᾗ χρ. τὸ νεώτ. παρακαλῶ : αὐτ.Ἱππ.109 εἰπ', ἀντιβολῶ σε, τί ἐστιν ; || ἐν μτχ. ἀπολ. ὁ ἱκετεύων, ὁ παρακαλεστής, ὁ ζητιάνος : αὐτ.Σφ. 559 τουτὶ περὶ τῶν ἀντιβολούντων ἔστω τὸ μνημόσυνόν μοι· || παθ. ἱκετεύομαι : Ἀριστφ.Σφ. 560 εἶτ' εἰσελθὼν ἀντιβοληθείς.

ἀντιβομβῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. βομβῶ καὶ ἐγὼ ἀφ' ἑτέρου, ἐπίσης : Ἀχ.Τάτ.3,2 ἀντεβόμβει δὲ κάτωθεν τῶν κυμάτων ἡ στάσις.

ἀντιβόρειος (ὁ) μτγν. εἶδος ἡλιακοῦ ὡρολογίου κεκλιμένου πρὸς βορρᾶν : Βιτρ.9,9,1.

ἀντίβοσκο (τὸ) δημ. τὸ εἰς εἶδος ἤτοι εἰς ἔριον, γάλα, βούτυρον, τυρὸν διδόμενον εἰς τὸν κύριον γῆς τὸν ἐπιτρέψαντα τὴν ἐπ' αὐτῆς βοσκήν, συνηθέστ. εἰς πληθ. τὰ ἀντίβοσκα.

ἀντιβουΐζω δημ. ἀναδίδω βοὴν ἐξ ἀντηχήσεως, ἀντηχῶ, ἀντιλαλῶ : Σολωμ.Ἐθν.Ὕμν.43 ἀπὸ ράχη ἐκεῖ σὲ ράχη, ἀντιβούιξε φοβερά, Βαλαωρ. Γ 85 ἀντιβούισεν ὁ τοῖχος.

ἀντιβούισμα (τό) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀντιβουΐζω βλ.λ. βοὴ ἐξ ἀντηχήσεως.

ἀντιβουκολῶ-έω μτγν. μσν. κ. νεώτ. ἐξ ἀντιθέτου βουκολῶ βλ.λ.· 2) νεώτ. μτφ. ἀμοιβαίως δι' ὑποσχέσεων βουκολῶ, πλανῶ τὸν βουκολοῦντα.

ἀντιβουλεύομαι μτγν. λαμβάνω ἀντίθετον ἀπόφασιν· 2) δίδω ἐναντίαν συμβουλήν : Πολύαιν.1, 30,3 Θεμιστοκλῆς ἀντιβουλεύεται λέγων· || βουλεύομαι τὰ ἀντίθετα πρὸς ἄλλον.

ἀντιβούλομαι μσν. βούλομαι, φρονῶ τὸ ἐναντίον.

ἀντιβούνι (τό) δημ. ὄρος ἢ λόφος ἔναντι ἄλλου.

ἀντίβουο (τό) δημ. ἡ ἀντήχησις βοῆς· 2) ἡ μακρόθεν ἐρχομένη βοή, οἷον ἐκ συναγερμοῦ ἀνθρώπων, ἐκ δάσους ἢ θαλάσσης ἀνεμοπλήκτου.

ἀντίβουος (ὁ) δημ. ἀντίβουο βλ. λ.

ἀντιβουῶ δημ. ἀντιβουΐζω βλ.λ.

ἀντιβοῶ-άω μτγν. κ. νεώτ. μέλλ. ἀντιβοήσομαι ἀντηχῶ, ἀντιλαλῶ : Βίων 1,38 ἀχὼ δ' ἀντεβόασε· || νεώτ. κ. ἀναπέμπω βοὴν ἰσχυράν : ἀντιβούιζεν ὁ κάμπος ἀπὸ τὴν ποδοβολή· 2) ἀποκρίνομαι μεγαλοφώνως, φωνάζω, κραυγάζω πρὸς φωνάζοντα : ΔίωνΚ 49,9 πολλὰ ἀλλήλοις ἀντιβοῶντες.

ἀντιβράβευσις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ βράβευσις, ἡ ἀμοιβὴ ἀγαθῆς πράξεως, ἐνεργείας, προσπαθείας : Νικήτ.Χων.ἐν Σαθ.1,91 ἀπειρασίους ἀντιβραβεύσεις ἑαυτοῦ.

ἀντιβραβεύω νεώτ. ποιοῦμαι ἀντιβράβευσιν βλ.λ.· || κ. παθ. λαμβάνω παρ' ἄλλου ἀντιβράβευσιν.

ἀντιβραδύνω σχόλ. ἐπίσης βραδύνω, ἀργοπορῶ καὶ ἐγὼ : Σχολ.Θουκ.3,12.

ἀντιβράχιον (τό) τὸ ἀπὸ τοῦ καρποῦ μέχρι τοῦ ἀγκῶνος μέρος τῆς χειρός, ὅ. ἀντιβραχίων, ὁ πῆχυς, ἐπὶ ἀνθρώπ.· || τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τοῦ γόνατος τμῆμα τοῦ ποδός, ἐπὶ ἵππων· κατ' ἐπέκτ. κ. ἐπὶ ἄ. ζῴων· 2) μηχαν. ὁ ὑπήνεμος ἐν λιμένι προβλής, μῶλος, ὁ μόνον εἰς τοὺς κυματισμοὺς τῆς ἀκτῆς ἐκτεθειμένος, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸν λιμενοβραχίονα, ἐξωτερικὸν μῶλον, τὸν ἐκτεθειμένον εἰς τὰ ἐκ τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης κύματα.

ἀντιβρίθω μτγν. βαρύνω ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς πλάστιγγος : Φίλων 2,170 τῇ μὲν ἐταλάντευε τὸ ἔλεος καὶ τὰ δίκαια, τῇ δὲ ἀντέβριθεν ὁ νόμος.

ἀντιβροντῶ-άω βροντῶ καὶ ἐγώ, ἀνταγωνίζομαι κατὰ τοῦ βροντῶντος : Λουκ.Τίμων 2 ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς ἀντιβροντᾶν ἐτόλμα.

ἀντίβροχα (τὰ) δημ. αἱ πτηνοπαγίδες, βρόχοι πτηνῶν : δ.τραγ. ποιὸς ἔχει βρόχια στὰ βουνὰ κι ἀντίβροχα στοὺς κάμπους.

ἀντιβρυχῶμαι-άομαι βρυχῶμαι, μουγκρίζω καὶ ἐγὼ ἐξ ἀντιθέτου ἢ κατά τινος : Εὐστ.Πανηγ.357,78 ἅπαξ τούτοις ἀντιβρυχήσομαι.

ἀντιβυζαντινός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τῶν βυζαντινῶν, ὁ ἐπικρίνων, ὑποτιμῶν, κατηγορῶν τὸν βυζαντινὸν πολιτισμόν, οἷον τὴν πνευματικότητα, τὰ ἤθη, τὴν λογοτεχνίαν, τὴν καλλιτεχνίαν αὐτοῦ.

ἀντιγαλακταγωγός-όν νεώτ. ὁ ἐλάττωσιν ἢ στείρευσιν τῆς ἐκκρίσεως τοῦ γάλακτος ἐπάγων.

ἀντιγαλακτικός-ή-όν νεώτ. ἀντιγαλακταγωγὸς βλ. λ.

ἀντίγαμβρος (ὁ) γλωσσ. δημ. ἀντίγαμπρος ὁ σύζυγος τῆς ἐγγονῆς· 2) δημ. ὁ παράνυμφος, ὁ κουμπάρος.

ἀντίγαμος (ὁ) δημ. ἡ ἑορταστικὴ συνάθροισις ἡ κατ' ἔθος πολλαχοῦ γινομένη τὴν ἐπομένην Κυριακὴν τοῦ γάμου, ἀ. **(ἐ)πιστρόφια.**

ἀντιγαμῶ-έω μτγν. κ. μσν. νυμφεύομαι ἐπίσης καὶ ἐγώ : Εὐστ.1796,53 **Τηλέμαχον τὴν Κίρκην γῆμαι, Τηλέγονον δὲ . . ἀντιγῆμαι Πηνελόπην.**

ἀντιγέγωνα παρακ. μὲ σημ. ἐνεστ., ἀντιβοῶ : ΑΠ 9,177 **ὁ δὲ ἀντιγέγωνεν ἔνερθε.**

ἀντιγειτονέω μτγν. ἀμοιβαίως γειτονεύω.

ἀντιγεμίζω μτγν. κ. νεώτ. ἀμοιβαίως γεμίζω.

ἀντιγενεαλογῶ-έω Ἰων. **γενεηλογῶ** ἀντικρούω γενεαλογίαν τινὸς συνθέτων ἄλλην : Ἡρόδ.2,143 **Ἑκαταίῳ δὲ γενεηλογήσαντι ἑαυτὸν . . (οἱ ἱερέες) ἀντεγενεηλόγησαν ἐπὶ τῇ ἀριθμήσει.**

ἀντιγένεσις-εως μτγν. ἀστρολ. ἀναμέτρησις, ἐπισκόπησις τοῦ ὡροσκοπίου τῆς γεννήσεως κατ' ἄλλον χρόνον ἢ τρόπον : Βέττ.Βαλ.213,20.

ἀντιγεννῶ-άω γεννῶ ἁμιλλώμενος· || ὅθ. μτφ. ἐμφανίζω, παρουσιάζω καὶ ἐγώ : Λυγκεὺς π. Ἀθην. 285 F **ἀντιγεννήσασα τὸν ἀλώπεκα καλούμενον·** 2) γεννῶ τὸν γεννήσαντά με : Φίλ.1,89 ἀντιγεννῆσαι **γὰρ οὐχ οἷόν τε τούτους.**

ἀντιγεοῦχος (ὁ) Πάπ. διαχειριστὴς γαιῶν.

ἀντιγεραίρω μτγν. κ. μσν. γεραίρω καὶ ἐγώ, τιμῶ τὸν τιμῶντα με.

ἀντιγεύομαι μσν. δοκιμάζω : ἀντιγ- **φάρμακον.**

ἀντιγεωργικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τῆς γεωργίας, ὁ βλαβερὸς διὰ τὴν γεωργίαν ἢ διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς γεωργίας : **ἀντιγεωργικὴ πολιτική.**

ἀντιγηριζουῒτικαὶ ἐκρηκτικαὶ ὗλαι νεώτ. αἱ ἔχουσαι βάσιν τὸ νιτρικὸν ἀμμώνιον, ἀναπτύσσουσαι κατὰ τὴν ἔκρηξιν μικρὰν θερμοκρασίαν.

ἀντιγηροτροφῶ-έω μτγν. τρέφω τινὰ κατὰ τὸ γῆρας του εἰς ἀνταπόδοσιν τῶν τροφείων.

ἀντιγλαυκισμός (ὁ) Πάπ. ἡ ἀντικατάστασις διὰ γλαυκοῦ χρώματος.

ἀντίγλωσσο(ν) (τὸ) μσν. κ. δημ. τὸ ἀντὶ τῆς γλώσσης, ἤτοι τῆς ὁμιλίας· || ὅθ. μτφ. ἡ ἐπιστολή : Μ Φιλῆς ἐν Μ 1,233 **ἀντίγλωσσον τρανές, ἡ ἐπιστολὴ ἢ ἀντὶ γλώσσης ἀπαγγέλλει·** 2) δημ. τὸ ὑπὸ τὴν γλῶσσαν μέρος τοῦ στόματος· συγγ. γλωσσόραμμα.

ἀντιγνωμία (ἡ) νεώτ. δημ. κ. **-μιά** ἀντίθετος γνώμη, ἐναντιοφωνία, ἀντιλογία.

ἀντιγνωμονῶ-έω κ. νεώτ. ἔχω ἀντίθετον γνώμην : Ξεν.ΚΠ 4,3,8 **ταῦτα . . οὐδεὶς ἂν ἀντιγνωμονήσειε.**

ἀντιγνωμῶ-έω νεώτ. ἔχω ἐναντίαν γνώμην.

ἀντιγνώμων (ὁ) μτγν. ὁ ἐναντίαν γνώμην ἔχων.

ἀντιγοητεύω μσν. κ. νεώτ. ἐπίσης καὶ ἐγὼ γοητεύω : Μιχ.Ἀκομ.2,241,17.

ἀντίγομφος μσν. ὁ ἐκ τοῦ ἐναντίου γομφωμένος, **συμπεπηγώς** : Γεώργ.Πισίδ.1677.

ἀντιγόνειος-α-ον ἀ. **ἀντιγονικός** ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἀντίγονον, ὁ τοῦ Ἀντιγόνου : Πολύαιν.4,9,1 **οἱ δὲ ἀντιγόνειοι** (δηλ. στρατιῶται) **καταληφθέντες ἄοπλοι·** 2) **ἀντιγόνεια** (τὰ) ὄνομα ἑορτῆς πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀντιγόνου.

ἀντιγονίζω εἶμαι μὲ τὸ μέρος τοῦ Ἀντιγόνου.

ἀντιγονικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀντιγόνειος βλ.λ. : Πλούτ.Ἄρατ.54 **τῆς ἀντιγονικῆς βασιλείας.**

ἀντιγόνιον (τὸ) Ἡσ. « βοτάνη, καὶ ἄνθος ».

ἀντιγόνιος (ὁ) Ἡσ. « βόλος τις ».

ἀντιγονίς-ίδος (ἡ) εἶδος ποτηρίου, λαβόντος τὸ ὄνομα ἔκ τινος τῶν Ἀντιγόνων.

ἀντιγονοκοκκικός-ή-όν νεώτ. ὁ καταπολεμῶν τοὺς γονοκόκκους ἤτοι τὰ μικρόβια τῆς νόσου βλεννορροίας βλ. λ. : **ἀντιγονοκοκκικὸν ἐμβόλιον.**

ἀντίγονον (τὸ) κ. νεώτ. Ἡσ. «ἀκακία»· 2) νεώτ. βοταν. γένος τῆς τάξεως τῶν ἀναρριχητικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **πολυγονιιδῶν·** 3) κ. **ἀντιγόνον** νεώτ. μικροβ. πᾶσα οὐσία ἥτις ἐν τῷ ὀργανισμῷ προκαλεῖ τὴν γένεσιν ἄλλων οὐσιῶν ἐπαγουσῶν ἀνοσίαν· πρβλ. **ἀντίσωμα.**

ἀντιγονορροϊκός-ή-όν νεώτ. φαρμ. ὁ κατὰ τῆς γονοκοκκικῆς ῥύσεως τῶν γεννητικῶν ὀργάνων, ὁ θεραπεύων ταύτην : **ἀντιγονορροϊκὰ φάρμακα.**

ἀντιγόριον (τὸ) νεώτ. χρῖσμά τι, δι' οὗ οἱ κεραμεῖς ἀλείφουσιν τὰ πήλινα ἀγγεῖα.

ἀντιγορίτης (ὁ) νεών. ὀρυκτ. εἶδος ὀφείτου, ἄ. λεγ. φυλλώδης ὀφείτης.

ἀντίγραμμα (τὸ) μτγν. ἀντίγραφον : Λουκ.Ἑρμότ. 40· || μσν. ἀπάντησις εἰς γράμμα, εἰς ἐπιστολήν.

ἀντιγραμματεύς-έως (ὁ) νεώτ. ὁ ἀντικαθιστῶν τὸν γραμματέα, ὁ ἐκτελῶν χρέη γραμματέως.

ἀντιγραφεία (ἡ) Πάπ. τὸ ἔργον τοῦ ἀντιγραφέως.

ἀντιγραφεῖον (τὸ) Ἐπιγρ. δημόσιον κατάστημα εἰς τὸ ὁποῖον ἐξεδίδοντο ἀντίγραφα.

ἀντιγραφεύς-έως κ. μαν. κ. νεώτ. δημόσιος λειτουργὸς ἐντεταλμένος τὴν καταγραφὴν καὶ τὸν ἔλεγχον τῶν δημοσίων προσόδων : Ἁρποκρ. « ἀντιγραφεὺς ὁ καθιστάμενος ἐπὶ τῶν καταβαλλόντων τινὰ τῇ πόλει χρήματα, ὥστε ἀντιγράφεσθαι ταῦτα »· || εἰδ. **ἀντιγραφεὺς τῶν εἰσενεγκόντων** ὁ ἐλεγκτὴς τῶν προσόδων τῆς πολιτείας : Δημ.615,14 **ὧν ἕκαστος** ἀντιγραφεὺς **ἔμελλεν ἔσεσθαι τῶν εἰσενεγκόντων,** ἀ. ἀντιγραφεὺς τῆς διοικήσεως· 2) **ἀντιγραφεὺς τῆς Βουλῆς** ὁ πρακτικογράφος τῆς Βουλῆς· ΑΒ « ὁ καταγραφόμενος τὰ ἐν τῇ Βουλῇ γινόμενα », Πολυδ.8,98 « δύο δ' ἦσαν, ὁ μὲν τῆς βουλῆς ὁ δὲ τῆς διοικήσεως »· 3) ὁ ὑπαγορεύων εἰς γράφοντας, οἷον κείμενα συγγραφέων : Ἀριστ.1.472 **οὐδὲν . . ἄλλο ἐστὶν ούμὸς λόγος ἢ ὥσπερ τινὸς** ἀντιγραφέως **ἀνάγνωσις,** Σουΐδ. ἐν λ. Ἀνδριανὸς 100 C **καὶ ἀντιγραφεὺς τῶν ἐπιστολῶν ἐγένετο** βλ.λ.· 4) μσν. ὁ ἔχων τὸ ἀξίωμα τοῦ χαρτοφύλακος· 5) νεώτ. ὁ ἀντιγράφων τι ἀπὸ χειρογράφου ἢ ἐντύπου· || ὁ ἔχων ὡς ἐπάγγελμα τὴν ἀντιγραφὴν ἐγγράφων, χειρογράφων κειμένων κττ.· || εἰδ. ἐν τῇ ζωγραφικῇ ὁ ποιῶν ἀντιγραφὰς καλλιτεχνικῶν ζωγραφικῶν πινάκων· 6) μτφ. ὁ λογοκλόπος, ὁ ἀντιγράφων τὰ ὑπ' ἄλλων συγγραφέντα καὶ ὡς ἴδια ἑαυτοῦ παρουσιάζων αὐτά.

ἀντιγραφή (ἡ) κ. μτγν. μσν. νεώτ. κ. δημ. ἡ γραπτὴ ἀπάντησις : Ἀθήν.14 **ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἀριστοκλέους ἐπιστολὴν ἀντιγραφῇ·** || κατ' ἀπόκρισιν ἡγεμονικὴ ἐπιταγή : Φώτ.Βιβλ.59,19,11 **ἐγένετο ἀντιγραφὴ βασιλικὴ πρὸς τὴν σύνοδον·** 2) ἀναίρεσις, ἀνασκευή : Πλούτ.Καῖσ.3 **ἐν τῇ πρὸς Κικέρωνα περὶ Κάτωνος ἀντιγραφῇ,** αὐτ. Κικ.41 **Ἀντώνιος ἐν ταῖς πρὸς τοὺς Φιλιππικοὺς ἀντιγραφαῖς·** 3) ἀττ. δικ. γραφὴ (δικαστ. ἔγγραφον) ἐναντίον ἄλλης γραφῆς, ἀποκρούουσα τὰ ὑπὸ τοῦ μηνυτοῦ καταγγελλόμενα : Πλάτ.Ἀπολ.27C **καὶ ταῦτα καὶ διωμόσω ἐν τῇ ἀντιγραφῇ·** || ἡ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου διδομένη ἀπάντησις, ἡ ἀπολογία αὐτοῦ : Δημ.1115,21 **λαβὲ τὴν ἀντιγραφήν μοι·** || γενικώτ. κ. ἡ ἀντικατηγορία : Ἀριστφ.Νεφ.471 **πράγματα κἀντιγραφάς·** 4) μτγν. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀντιγράφειν : Διον.Ἁλ.4,62 **ἀντιγραφὴ κειμένων, - μᾶς ἔβαλε δέκα ἀράδες ἀντιγραφή·** || πιστὴ ἀπομίμησις ἔργου τέχνης· || **ἀντιγραφή,** ἐν χρ. κ. ὡς χαρακτηρισμὸς κατὰ συγγραφέως ἐμφανίζοντος ὡς ἰδίας αὐτοῦ καὶ πρωτοτύπους ἀντιλήψεις, ἐργασίαν ἢ τρόπους ἐκφράσεως ἄλλων : **τὸ σύγγραμμα αὐτό, - τὸ ποίημα, - τὸ δρᾶμα εἶναι ἀντιγραφή·** 5) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀντίγραφον βλ.λ. : Πλούτ.Ἠθ.577 E **ἐξέπεμψεν ἀντιγραφὰς τῷ βασιλεῖ, - πιστὴ ἀντιγραφὴ τοῦ κειμένου·** 6) νεώτ. **βιβλίον ἀντιγραφῆς** βιβλίον ἐν ᾧ τηροῦνται ἀντίγραφα τῶν ἐμπορικῶν ἐπιστολῶν καὶ τιμολογίων, ἀ. κόπια.

ἀντιγραφικός-ή-όν σχόλ. κ. νεώτ. ὁ κατάλληλος ἢ ἁρμόδιος πρὸς ἀντιγραφήν· Σχόλ. εἰς Ἀριστείδ.441 D **τὸ ἀντιγραφικὸν κεφάλαιον,** -

ἀντιγραφική μελάνη, - ἀντιγραφικόν πιεστήριον· || ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀντιγραφήν, τὸ ἀντιγράφειν : **ἀντιγραφικὴ ἐργασία·** 2) **τὰ ἀντιγραφικὰ** ὡς οὐσ. ἡ διὰ τὴν ἀντιγραφὴν δαπάνη ἢ ἀμοιβή.

ἀντίγραφον (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐξ ἄλλου ἐγγράφου ἀντιγεγραμμένον ἔγγραφον : Ἀριστλ. Πολιτ.1309 A || **ἀντίγραφα παραδόσεως χρημάτων** (ἀντίγραφα λογαριασμῶν), - **ἀντίγραφον ἐπιστολῆς, - βιβλίου, - συμβολαίου,** φρ. δικονομ. **ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον** (τὸ κατὰ πιστὴν ἀντιγραφὴν τοῦ πρωτοτύπου καὶ ὑπὸ τοῦ νομικῶς ἁρμοδίου ἐκδιδόμενον ἔγγραφον, ἔχον τὴν αὐτὴν μὲ ἐκεῖνο ἰσχύν)· || νεώτ. ὡς ἐμπ. ὁρ. **ἀντίγραφον ἐπιταγῆς, συναλλαγματικῆς·** 2) νεώτ. μτφ. ἐπὶ προσώπ. ἔχων τὰ ἐξωτερικὰ χαρακτηριστικὰ ἢ ἐσωτερικὰ γνωρίσματά τινος, ὁμοιάζων πρός τινα : **εἶναι πιστὸν ἀντίγραφον τοῦ πατρός του·** 3) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπομίμησις ἔργου τέχνης, ἀντίτυπον : Λουκ.Ζεῦξ.3 **τῆς εἰκόνος ταύτης ἀντίγραφόν ἐστι νῦν Ἀθήνησι, - ἀντίγραφον πίνακος τοῦ Τισσιανοῦ.**

ἀντίγραφος-ο(ν) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀντιγεγραμμένος, ἐπίσης γεγραμμένος : Δημ.1104,22 **ἃς αὐτοὶ μεμαρτυρήκασι διαθήκας ἀντιγράφους ἐκείνων,** Χαρίσιος ἐν Φωτ.Βιβλ.147,17 **ἀλλήλοις δ' ἦσαν ἀντίγραφοι·** || κ. δημ. ὅμοιος πρός τι.

ἀντιγράφω κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐναντίον γράφω, ἐπίσης γράφω, ἀπαντῶ ἐγγράφως : Πλούτ. Λουκ.21 **ἀντιγράφων αὐτοκράτορα προσεῖπεν·** || μτγν. περιγράφω : Λόγγ.Προοίμ.Δάφν.Χλ. **πολλά.. ἰδόντα με καὶ θαυμάσαντα πόθος ἔσχεν ἀντιγράψαι τῇ γραφῇ·** 2) μέσ. **-ομαι** ἐγείρω κατηγορίαν ἀντὶ κατηγορίας, ἀντικατηγορῶ βλ.λ. : Ἰσαῖ.11,17 **εἰς τοσαύτας δ' ἀπορίας κατέστησαν, ὅ,τι ἀντιγράφονται περὶ τῆς ἀγχιστείας·** Ἡσ. «ἀντιγράφεσθαι· τὸ ἀντιποιεῖσθαι κλήρου ἢ ἀντικατηγορεῖν»· || ὑποβάλλω ἐγγράφως ἔνστασιν ἀπαραδέκτου ἐναντίον κατηγορίας : Λυσ.23,5 **ἐπειδὴ δέ μοι αὐτὴν ἀντεγράψατο μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι·** 3) διατηρῶ ἀντίγραφον λογαριασμοῦ τῶν καταβαλλομένων ἢ λαμβανομένων χρημάτων : Ἀριστλ.Ἀθ.54,3 **καὶ τἄλλα πάντα ἀντιγράφεται καὶ παρακάθηται τῇ βουλῇ·** 4) Πάπ. ἐλέγχω λογαριασμούς· 5) Ἐπιγρ. ἀποστέλλω διάταγμα, δημοσιεύω ψήφισμα· 6) νεώτ. κ. δημ. γράφω τι ὅμοιον πρὸς ἄλλο ἤδη γεγραμμένον, ξανὰ τὸ γράφω, ξεσηκώνω : **ἀντέγραψα τὴν ἐπιστολήν, - τὸ βιβλίον, - τὸ συμβόλαιον·** 7) **κατασκευάζω ἔργον τέχνης ὅμοιον πρὸς ἄλλο ἤδη προϋπάρχον·** 8) μτφ. ἀπομιμοῦμαι, μιμοῦμαι : **ἀντιγράφει τοὺς τρόπους τῶν προϊσταμένων του·** 9) νεώτ. κ. ἐργάζομαι ὡς ἀντιγραφεύς.

ἀντίγραψις-εως (ἡ) ἡ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου εἰσαγωγή, ὑποβολὴ ἀντιγραφῆς βλ. λ. : Λυσ.23,10.

ἀντίγροφον (τό) Ἐπιγρ. ἀντίγραφον βλ.λ.

ἀντιγρύζω μσν. γρύζω, μουρμουρίζω ἐναντίον πράξεώς τινος ἢ λόγου : Ἰω.Καντακ.3,105,16 **ἀντιγρύζειν οὐδὲν ἐτόλμων.**

ἀντιγυμνασιαρχῶ-έω Ἐπιγρ. ἀντικαθιστῶ τὸν γυμνασίαρχον βλ.λ.

ἀντιγώνιος-ον μτγν. διαγώνιος βλ.λ. : Ἵππαρχ.3,4.

ἀντιδάκνω μέλλ **-δήξομαι** δάκνω τὸν δάκνοντα : Ἡρ.4,168 **τοὺς φθεῖρας.. τοὺς ἑωυτῆς ἑκάστη ἀντιδάκνει,** Μουσών.π.Στοβ.1,378 **τὸ σκοπεῖν ὅπως ἀντιδήξεταί τις τὸν δάκνοντα.**

ἀντιδάκτυλος (ὁ) μτγν. ὁ ἀντίχειρ : Ἀκύλ.29,30 2) ἐν τῇ μετρικῇ ὁ ἀντεστραμμένος δάκτυλος, ὁ ἀνάπαιστος (υυ-) : **Διομ.1,478 K.**

ἀντιδανείζω μτγν. δανείζω εἰς τὸν δανείσαντα: Ἰω. Χρυσ.5,844 **πρὸς ῥητορείαν φωνὴν ἀντεδάνεισε.**

ἀντιδαπανῶ-άω μτγν. δαπανῶ ἀμοιβαίως : Λιθάν.Ἐπιστ.763 **τοὺς δαπανωμένους ἀντιδ-.**

ἀντίδειξις-εως (ἡ) ὁ ἐναντίον τινὸς διευθυνόμενος λόγος : Θουκ.3,42 (διόρθ. ἐπίδειξιν).

ἀντιδειπνίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **μαλαχιδῶν.**

ἀντίδειπνος-ον μτγν. ὁ λαμβάνων κατὰ τὸ δεῖπνον τὴν θέσιν **ἀπουσιάσαντος προσκεκλημένου : Λουκ.Ἀλεκτρ.9.**

ἀντιδειπνῶ-έω μτγν. εἶμαι ἀντίδειπνος βλ. λ.· || δειπνῶ ἐπίσης καὶ ἐγώ : Ὠριγ. ἐν Ἰω.13,31.

ἀντιδεξιοῦμαι-όομαι κ. νεώτ. **δεξιοῦμαι τὸν** δεξιούμενόν με, ἀνταποδίδω χαιρετισμόν : Ξεν.ΚΠ 4,2,19 **ἀντεδεξιοῦντό τε αὐτοὺς καὶ ἐθάρρυνον·** 2) νεώτ. ἀνταποδίδω δεξίωσιν, **περιποίησιν.**

ἀντιδεξίωσις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. τὸ ἀντιδεξιοῦσθαι, ὁ ἀμοιβαῖος χαιρετισμός : Μιχ.Ἀκομ. 2,169,18· 2) νεώτ. ἡ ἀνταπόδοσις δεξιώσεως.

ἀντιδέομαι μέλλ. **-δεήσομαι** δέομαι καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ἀμοιβαίως, ἀνθικετεύω : Πλάτ.Λάχ.186 D **τοῦτο οὖν σου ἐγὼ ἀντιδέομαι.**

ἀντιδέρκομαι ἀποθ. ἐναντίον δέρκομαι, ἐξ ἀντιθέτου ὀξέως ἀτενίζω, προσεκτικῶς παρατηρῶ βλ. λ. : Εὐρ.Ἡρ.163 **βλέπει τε κἀντιδέρκεται ταχεῖαν ἄλοκα τάξιν ἐμβεβώς.**

ἀντίδερο (τό) δημ. τὸ ἀντίδωρον βλ.λ. : δ.τραγ **γιατὶ δὲν εἶναι ριζικὸ ἀντίδερο νὰ φάω.**

ἀντιδέρω μσν. δέρω καὶ ἐγὼ **ἀμοιβαίως.**

ἀντίδεσμα (τά) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν φυλλανθῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **εὐφορβιοειδῶν.**

ἀντιδεσμεύω μσν. δεσμεύω **τὸν δεσμεύσαντα.**

ἀντιδέσμη (ἡ) νεώτ. βοταν. βλ. λ. **ἀντίδεσμα.**

ἀντιδεσποτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐναντίον τῶν ἀρχῶν, τῶν μεθόδων τοῦ δεσποτισμοῦ ἢ δεσποτικῆς τινος ἐξουσίας· 2) εἰδ. **ὁ κατὰ τοῦ δεσπότου** (τοῦ ἀρχιερέως) ὢν ἢ ἐνεργῶν.

ἀντίδετος-ον νεώτ. μηχ. δι' ἀντιδέσεως πρὸς ἄλλο στερεῶς συναπτόμενος, οἷον διὰ συνδετῆρος κοχλιωτοῦ : **ἀντίδετος κρίκος, - ἅλυσις.**

ἀντιδέχομαι δέχομαι ἢ λαμβάνω τι ὡς ἀντάλλαγμα ἄλλου : Εὐρ.ΙΑ 1222 **ἔδωκα κἀντεδεξάμην.**

ἀντιδέω μτγν. **δένω καὶ ἐγὼ** ἀμοιβαίως:Διογ.Οἰν.39.

ἀντιδηλῶ-όω κ. νεώτ. κάμνω ἐναντίαν δήλωσιν, δηλῶ τὸ ἀντίθετον : **Φώτ.βιβλ.227 A.**

ἀντιδήλωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ εἰς ἀντίκρουσιν **τῆς ὑπὸ ἄλλου δηλώσεως** γενομένη δήλωσις.

ἀντιδημαγωγῶ-έω μτγν. δημαγωγῶ κατὰ τοῦ δημαγωγοῦντος : Πλούτ.Γράκχ.θ **ἡ δὲ βουλή.. ἀντιδημαγωγοῦσα καὶ χαριζομένη.**

ἀντιδημηγορία (ἡ) μσν.κ.νεώτ. δημηγορία γενομένη πρὸς ἀντίκρουσιν ἄ. δημηγορίας : **Φώτ.βιβλ.28.**

ἀντιδημηγορῶ-έω μσν. κ.νεώτ. δημηγορῶ ἀντιθέτως, πρὸς ἀντίκρουσιν δημηγορίας ἄλλου : Εὐστάθ.1029.1 **ἀντιδημηγορῶν τῷ Ἕκτορι.**

ἀντιδημιουργῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. δημιουργῶ, κατασκευάζω τι ἁμιλλώμενος πρός τινα : Κλήμ. Παιδ.3,262 **ἀντιδημιουργοῦσι τῷ Θεῷ·** || κ. μέσ. : Ἀθήν.11,469B **Ῥοδίους ἀντιδημιουργήσασθαι τὰς Ἀθήνησι θηρικλείους.**

ἀντιδημοκρατικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐναντιούμενος πρὸς τὴν δημοκρατίαν, ὁ ἐχθρὸς τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος.

ἀντιδημοτικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀντιδημοτικὸν βλ. λ.

ἀντιδημοτικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τοῦ δήμου, ὁ κατὰ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν συμφερόντων του : **νόμος ἀντιδημοτικός·** 2) ὁ μὴ ἀρεστὸς εἰς τὸν δῆμον, τὸν λαόν : **ἀντιδημ- κυβέρνησις** ἀντίθ. δημοφιλής.

ἀντιδημοτικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἔλλειψις δημοτικότητος, τὸ νὰ μὴν εἶναί τις δημοφιλής.

ἀντιδημοτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιδημοτικὸν βλ. λ.

ἀντίδι (τὸ) δημ. **ἀντίδιον** βλ. λ.

ἀντιδιαβαίνω κ. δημ. διαβαίνω, διαπεραιοῦμαι εἰς τὴν χώραν τοῦ ἐπιχειρήσαντος διάβασιν κατὰ τῆς χώρας μου : Ξεν.Ἀγησ.1,8 **ἐπειδὴ ὁ Πέρσης πρόσθεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα διέβη, ἀντιδιαβῆναι ἐπ' αὐτόν·** 2) διαβαίνω συχνά : δ. τραγ. **διάβαινε κι ἀντιδιάβαινε γιὰ τῆς μηλιᾶς τὰ μῆλα.**

ἀντιδιαβάλλω μελλ. **-βαλῶ** διαβάλλω, συκοφαντῶ τὸν διαβάλλοντα : Ἀριστλ.Ρητ.3,15,7.

ἀντιδιάβασις-εως (ἡ) νεώτ. ἐξ ἀντιθέτου διάβασις.

ἀντιδιαβητικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τοῦ διαβήτου βλ.λ.· || ὁ μὴ βλάπτων ἢ θεραπεύων τοὺς πάσχοντας ἐκ διαβήτου : **-ὸν φάρμακον, -ὸς ἄρτος.**

ἀντιδιαβητίνη (ἡ) νεώτ. φαρμ. χημ. εἰδικότης συγκειμένη ἐκ μαννιτοσακχάρου καὶ σακχαρίνης.

ἀντιδιαγραφή (ἡ) Πάπ. ἡ καταβολὴ ὀφειλῆς, πληρωμὴ εἰς νόμισμα ἀντὶ εἰς εἶδος.

ἀντιδιαγράφω Πάπ. ἐξοφλῶ ὀφειλήν μου, πληρώνω εἰς νόμισμα ἀντὶ εἰς εἶδος.

ἀντιδιαγώνιος (ἡ) νεώτ. μηχ. διαγώνιος δοκὸς τιθεμένη πρὸς ἐνίσχυσιν ἄλλης διαγωνίου δοκοῦ ἐν διασταυρώσει μετ' αὐτῆς εἰς σχῆμα Χ.

ἀντιδιαδηλῶ-όω νεώτ. κ. **-ώνω** διαδηλῶ καὶ ἐγὼ ἐξ ἀντιθέτου, πρὸς ἀναίρεσιν τῶν ὑπὸ ἄλλου διαδηλωθέντων.

ἀντιδιαδήλωσις-εως (ἡ) νεώτ. διαδήλωσις βλ.λ. πρὸς ἀντίδρασιν κατ' ἄλλης διαδηλώσεως.

ἀντιδιαδηλωτής (ὁ) νεώτ. ὁ μετέχων ἀντιδιαδηλώσεως βλ. λ.

ἀντιδιαζεύγνυμι μτγν. διαζεύγνυμι, διαχωρίζω τι ἀντιθέτως ἢ κατέναντι πρὸς ἄλλο· || παθ. **-ομαι** ἀντιθέτως διαζεύγνυμαι, διαχωρίζομαι : Σέξτ.Ἐμπ. Μαθ.11,15 **τῷ γὰρ ἑτέρῳ τῶν προσεχῶν εἰδῶν οὐ τὸ συζυγοῦν καὶ προσεχὲς εἶδος ἀντιδιέζευκται.**

ἀντιδιάθεσις-εως (ἡ) μσν. ἀντίθετος διάθεσις : Μιχ.Ψελλ.Σάθ.5,242.

ἀντιδιαίρεσις-εως (ἡ) μτγν. ἐν τῇ λογικῇ ἡ ἐξ ἐναντιώσεως, δι' ἀντιδιαστολῆς, διαίρεσις, ὑποδιαίρεσις : Διογ.Λ 7,61 « ἀντιδιαίρεσίς ἐστι γένους εἰς εἶδος τομὴ κατὰ τοὐναντίον, ὡς ἂν κατ' ἀπόφασιν, οἷον τῶν ὄντων τὰ μὲν ἐστιν ἀγαθά, τὰ δὲ οὐκ ἀγαθά»· 2) ἰατρ. ἀντίθετος ἐντομή : Παῦλ.Αἰγ.4,48.

ἀντιδιαιρῶ-έω κ. νεώτ. διαιρῶ, χωρίζω εἰς ἀντίθετα, ἀντιτίθημί τι : Στράβ.662 (τοὺς βαρβάρους) **ἀντιδιαιροῦντες πρὸς τοὺς Ἕλληνας,** Πλωτ.6,3,10 **ἀντιδιαιροῦντες τὸ σύνθετον τῷ ἁπλῷ·** || μέσ. **-οῦμαι** ἀντιδιαστέλλομαι, ἀντιτίθεμαι : Ἀριστλ.Κατηγ.13 « ἀντιδιῃρῆσθαι λέγεται ἀλλήλοις τὰ κατὰ τὴν αὐτὴν διαίρεσιν, οἷον τὸ πτηνὸν τῷ πεζῷ καὶ τῷ ἐνύδρῳ»· Ἡσ. « ἀντιδιαιρεῖται· ἀντιμερίζεται » : Ἀριστλ.Τοπ.6,6 **πᾶν γὰρ τὸ γένος ταῖς ἀντιδιῃρημέναις διαφοραῖς διαιρεῖται,** Γαλ.6,29 **ὑγιεινήν τινα τέχνην ἀντιδιαιρουμένην τῇ θεραπευτικῇ·** 2) μέσ. διανέμω : Θέων Γυμν.π.Γαλ.6,208 **ἀντιδ- τροφὴν τοῖς νεύροις·** 3) νεώτ. **-οῦμαι** κ. ἐν παθ. σημ. **ὑφίσταμαι διαίρεσιν·** || ὑπόκειμαι εἰς διαίρεσιν.

ἀντιδιάκειμαι μτγν. εἶμαι διάφορος, σύγκειμαι ἐκ μικτῆς ὕλης : Ἀκύλ.22,11.

ἀντιδιάκονος-ον μτγν. ὁ ἀμοιβαίως διακονῶν, ὑπηρετῶν : Στράβ.783 **ὥστε . . καί ποτ' ἀντιδιάκονον τοῖς ἄλλοις αὐτὸν γενέσθαι.**

ἀντιδιακοσμῶ-έω μτγν. ἀμοιβαίως διακοσμῶ, διατάττω, ἀντιπαρατάσσω : Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.2,75 (ὁ Πομπήιος) **παρέτασσε τοὺς λοιπούς . . καὶ ὁ Καῖσαρ ἀντιδιεκόσμει.**

ἀντιδιαλέγομαι μτγν. ἀμοιβαίως διαλέγομαι, ἀπαντῶ ἐν συνδιαλέξει : Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.203· || παθ. Διογ.Λ 7,202 ***περὶ τῶν*** **ἀντιδιαλεγομένων τοῖς διαλεκτικοῖς** (περὶ ἔργου τινὸς τοῦ Χρυσίππου).

ἀντιδιαλεκτικός-ή-όν ὁ ἀντίθετος πρὸς τὴν διαλεκτικὴν βλ.λ. : **ἀντιδιαλεκτικὴ φιλοσοφία.**

ἀντιδιαλλάσσομαι μτγν. ἀμοιβαίως ἀνταλλάσσω τι, οἷον **αἰχμαλώτους** : Διον.Ἀλ.19,13· 2) ἀλλάσσω τι, θέτων ἄλλο εἰς τὴν θέσιν του, ἀντικαθιστῶ ἐν διηγήσει, λέγω ἄλλο ἀντ' ἄλλου : αὐτ.1,84 **ἀντιδιαλλαττόμενοι δὲ πρὸς ταῦτα λέγουσιν.**

ἀντιδιαλογίζομαι Γλωσσ. ἀντισταθμίζω.

ἀντιδιαμαρτυρία (ἡ) νεώτ. κ. **ἀντιδιαμαρτύρησις** διαμαρτυρία ἐναντίον ἄλλης διαμαρτυρίας.

ἀντιδιαμετρητήρ-ος (ὁ) ἐργαλεῖον πρὸς ἔλεγχον τῶν διαστάσεων τῶν παραμετρητήρων βλ. λ.

ἀντιδιάμετρος-ον μσν. ὁ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος : Ἰω.Μόσχος Λειμων.1140 **ἀρετῆς ἀντιδιάμετρος ἡ κακία.**

ἀντιδιανυκτερεύω μτγν. διανυκτερεύω ἀπέναντί τινος ἐπίσης διανυκτερεύοντος : Ἀππ.Ἐμφ. Πολ.4,130 **καὶ ὁ Ἀντώνιος ἔνοπλος ἐπὶ τῶν φυλακτηρίων ἀντιδιενυκτέρευε τῷ Βρούτῳ.**

ἀντιδιαπλέκω ἀνταπαντῶ, ἀντιπαρατηρῶ, ἀντιτάσσω, ΑΒ « ἀντιλέγω ἐν δίκῃ », Ἡσ. « ἀντιμηχανῶμαι » : Αἰσχίν.3,91 ***ναί, ἀλλ'*** **ἀντιδιαπλέκει πρὸς τοῦτο εὐθέως λέγων.**

ἀντιδιαπληκτίζομαι νεώτ. ἀμοιβαίως ἢ ἐξ ἀντιθέτου διαπληκτίζομαι.

ἀντιδιαρροϊκός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τῆς διαρροίας βλ. λ. : **ἀντιδιαρρ- δίαιτα, - φάρμακον.**

ἀντιδιασταλτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ συντελῶν πρὸς ἀντιδιαστολήν, χωρίζων : Ἀπολλ.Δύσκ. Ἀντων.48 Β **ὁμοίως καὶ αἱ σύνθετοι** (προσωπικαὶ ἀντωνυμίαι) **καὶ γὰρ αὗται ἀντιδιασταλτικαί.**

ἀντιδιασταλτικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιδιασταλτικὸν βλ. λ. : Ἀπολλ.Δυσκ.Ἀντων.50 Α.

ἀντιδιαστατῶ-έω μτγν. διαφέρομαι, διΐσταμαι, ἐρίζω : Ἀμμών.Λεξ.44 « ἀντιπολιτεύεσθαι δὲ τοὺς ἐξ ἑτέρας (πόλεως) ἀντιδιαστατοῦντας ἀλλήλοις».

ἀντιδιαστέλλω μτγν. κ. νεώτ. μέλλ. **-στελῶ** διακρίνω δύο πράγματα ἀπ' ἀλλήλων δι' ἀντιπαραθέσεως : Λογγῖν.ἀπ.3,5 **ἀντιδιέστειλε γὰρ ἐκεῖνος ἀπὸ ῥυθμῶν τὰ μέτρα·** 2) ἀντιτάσσω : Σέξτ. Ἐμπ.Πυρρ.1,9 **ἀντιδιαστέλλομεν αὐτοῖς τὰ νοητά.**

ἀντιδιαστολή (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ διάκρισις δύο πραγμάτων ἀπ' ἀλλήλων δι' ἀντιπαραθέσεως : Κλήμ.Ἀλ.545 **πρὸς ἀντιδιαστολὴν τούτων φησίν·** || κ. μσν. κ.νεώτ. εἰδ. γραμμ. ἡ παράθεσις λέξεων πρὸς σαφῆ διάκρισιν τῆς σημασίας αὐτῶν, πολλάκις ἀντιθέτου· καὶ γεν. ἡ διάκρισις τῆς σημασίας λέξεων : Μοσχόπ. « ἐν τῷ **Ἕλλην** δύο λ γράφεις, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ **ἕλην, ὃ** σημαίνει τὴν θερμασίαν »· || νεώτ. ναμ. συμπέρασμα **κατ' ἀντιδιαστολὴν** ἡ σκέψις δι' ἧς εὑρίσκομεν τὴν θέλησιν τοῦ νομοθέτου ὡς πρὸς περίπτωσιν ἣν δὲν θίγει αὐτος, ἐξ ἑτέρας λύσεως, ἣν ἀντιδιαστέλλει ἀπὸ τῆς προκειμένης, οἷον ἐκ τοῦ νόμου τοῦ ἀπαγορεύοντος τὴν εἴσοδον τῶν γυναικῶν εἰς τὰ χαρτοπαικτεῖα συνάγομεν ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος εἰς τοὺς ἄνδρας, ἄ. ἐπιχείρημα ἀντιδιαστολῆς· 2) ἰατρ. ἡ ἐξ ἀντιθέτου διαστολή : Γαλλ.8,760 ἀντιδιαστολὴ **ἀρτηριῶν πρὸς καρδίαν,** Θεολ. Ἀριθμ.41 C **ὅσα ἀναπνεῖ κατὰ τὴν τοῦ πνεύμονος πρὸς τὸν θώρακα ἀντιδιαστολήν.**

ἀντιδιαταγή (ἡ) νεώτ. διαταγὴ ἀνακαλοῦσα προγενεστέραν διαταγήν, πρβλ. ἀντεπιταγή· ἐμπορ. ἐντολὴ αἴρουσα προγενεστέραν παραγγελίαν.

ἀντιδιατάζω δημ. ἀντιδιατάσσω βλ.λ.

ἀντιδιάταξις-εως (ἡ) μτγν. ἡ δι' ἀντιπαραθέσεως ἐπιχειρημάτων κατά τινος θεωρίας ἢ δοξασίας ἀνασκευὴ ταύτης : Ἰάμβλ.Μαθ.Ἐπιστ.35.

ἀντιδιατάσσομαι μτγν. ἀντιτάσσω, ἀντιπαραθέτω : Συνέσ.249 Β **οἶσθ' ὅτι πολλὰ φιλοσοφία τοῖς θρυλλουμένοις τούτοις ἀντιδιατάττεται.**

ἀντιδιατάσσω νεώτ. δημ. **-άζω** δίδω ἐναντίαν διαταγήν, αἴρω διαταγὴν ὑπ' ἄλλου ἢ ὑπ' ἐμοῦ δοθεῖσαν· || διατάσσω καὶ ἐγώ.

ἀντιδιατείνομαι μσν. διισχυρίζομαι κατ' ἄλλου διισχυριζομένου : Γεώργ.Παχ.4,234 A ἀμφοτέρωθεν διατεινομένων.

ἀντιδιατίθημι μτγν. ἀμοιβαίως, πρὸς ἀνταπόδοσιν διατίθημι, ἀποδίδω τὰ ἴσα εἴς τινα· Σουΐδ. « ἀμυνόμενοι τοὺς κακῶς τι πράξαντας ἀντιδιαθέντες » : Διόδ.Σ 34,12 τὸ μὲν καθ' ἓν αὐτὸν ἀντιδιατιθέναι σχεδὸν ἀδύνατον ὑπῆρχε· 2) μέσ. -τίθεμαι παρουσιάζω ἀντίστασιν : Λογγῖν.17,1 κἂν ἐπικρατήσῃ δὲ τοῦ θυμοῦ, πρὸς τὴν πειθὼ τῶν λόγων πάντως ἀντιδιατίθεται· || ἡ μτχ. ἀντιδιατιθέμενοι οἱ ἐναντίοι ἐχθροί : ΚΔΤίμ.2,2,25 ἐν πραότητι παιδεύοντα τοὺς ἀντιδιατιθεμένους.

ἀντιδιαψεύδω νεώτ. καὶ ἐγὼ ἐπίσης διαψεύδω τὸν διαψεύδοντά με.

ἀντιδιάψευσις-εως (ἡ) νεώτ. ἀμοιβαία διάψευσις.

ἀντιδιδάσκαλοι (οἱ) σχόλ. ποιηταὶ ἀνταγωνιζόμενοι εἰς δραματικοὺς ἢ λυρικοὺς ἀγῶνας : Σχόλ. Πινδ.Ν 4,60 τῶν πολεμούντων ἡμᾶς ἀντιδιδασκάλων καὶ ἀντιτέχνων.

ἀντιδιδάσκω ἐπὶ δραματικῶν ἢ λυρικῶν ποιητῶν, ἀνταγωνίζομαι περὶ τοῦ βραβείου : Ἀριστφ. Σφ.1410 Λᾶσός ποτ' ἀντεδίδασκε καὶ Σιμωνίδης· 2) μτγν. διδάσκω, λέγω τὸ ἐναντίον, ἀντιπείθω : Φίλιππ.ΑΠ 6,236,3 ὅπλα γὰρ ἐχθρῶν καρποὺς εἰρήνης ἀντεδίδαξεν ἔχειν.

ἀντιδίδωμι κ. μσν. δίδω καὶ ἐγὼ πρὸς τὸν δόντα μοι, ἀνταποδίδω : Αἰσχ.Χο.94 ἴσ' ἀντιδοῦναι τοῖσι πέμπουσι τάδε, Ἡρ.1,70 δῶρον βουλόμενοι ἀντιδοῦναι τῷ Κροίσῳ, Θεστοκι.Μηνι 2,17 λύτρον ἀντιδοῦσα Δέσποινα· 2) δίδω τι ἀντὶ ἐκείνου ὅπερ ἔμελλε νὰ δώσῃ ἄλλος : Εὐρ.Ἄλκ.340 σὺ δ' ἀντιδοῦσα τῆς ἐμῆς τὰ φίλτατα ψυχῆς ἔσωσας, αὐτ.ΙΤ 28 ἀλλ' ἐξέκλεψεν .. ἔλαφον ἀντιδοῦσα μου θεά· 3) προτείνω ἀνταλλαγὴν τῆς περιουσίας μου πρός τινα, πρβλ. ἀντίδοσις : Δημ. 840,28 ἵν', εἰ μὲν ἀντιδοίην, μὴ ἐξείη μοι πρὸς αὐτοὺς ἀντιδικεῖν· 4) δίδω ἀντίδοτον, ἀντιφάρμακον : Ἱππ. ὁκόσα πυρετῷ ἀντιδίδοται, Γαλ.14,90.

ἀντιδιέξειμι μέλλ. τοῦ ἀντιδιεξέρχομαι βλ.λ.

ἀντιδιεξέρχομαι διεξέρχομαί τι καὶ ἐγὼ ἀντιτιθέμενος : Αἰσχίν.1,155 καὶ πάλιν ὑμῖν ἀντιδιέξειμι ἀνθρώπων .. ὀνόματα· 2) ἀναφέρω τι ὑποστηρίζων τἀντίθετα πρὸς ἄλλον : Πλάτ.Θεαίτ.167 D ἀμφισβήτει, λόγῳ ἀντιδιεξελθών.

ἀντιδιεσταλμένως ἐπίρρ. μτγν. κατ' ἀντιδιαστολήν, ἐν τῇ ἀντιθέτῳ περιπτώσει : Ἰάμβλ.Νικ.ἀριθμ.12.

ἀντιδιήγησις-εως (ἡ) ἀντίθετος, ἐναντία διήγησις· || δικαν. ἡ ὑπὸ τοῦ ἑτέρου τῶν ἀντιδίκων ἀνασκευὴ τῆς διηγήσεως τοῦ ἀντιπάλου.

ἀντιδιηγοῦμαι-έομαι μτγν. διηγοῦμαι τὰ ἐναντία, ὡς ἀντίδικος διὰ διηγήσεως ἀνασκευάζω τὴν διήγησιν τοῦ ἄλλου : Ξεν. Ἐφ.5,9.

ἀντιδιίστημι Ἡσ., Σουΐδ. ἀντιδιαστέλλω.

ἀντιδιισχυρίζομαι νεώτ. διισχυρίζομαι, ὑποστηρίζω τι πρὸς ἀνατροπὴν τῶν ἰσχυρισμῶν ἄλλου.

ἀντιδικάζομαι ἐγείρω δίκην κατὰ τοῦ ἐγείραντος κατ' ἐμοῦ δίκην : Λυσ.ἀπ.300 E.

ἀντιδικαιολογοῦμαι-έομαι Παπ. δικαιολογῶ ἐμαυτὸν ἀμοιβαίως : Ἰωάννης δὲ ἀντιδικαιολογούμενος ταῖς ἐπενεχθείσαις αὐτῷ ἐναγωγαῖς.

ἀντιδικανικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀντίθετος πρὸς τὴν δικανικήν βλ. λ. : ἀντιδικαν- ἐνέργεια, - ρητορεία.

ἀντιδικασία (ἡ) μτγν. ἡ κατά τινος διαδικασία, κρισολογία : Ἀκύλ.Παροιμ.20,3

ἀντιδίκησις-εως (ἡ) γλωσσ. ἀντιδικία βλ.λ.

ἀντιδικία (ἡ) Παπ. κ. μτγν. κ. νεώτ. δημ. κ. -ιά τὸ εἶναι ἀντίδικον, ἡ ἐνώπιον δικαστηρίου ἀντίθεσις, δικανικὴ ἔρις, φιλονεικία : Πλούτ.Ἠθ.483B αἱ ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ ἀντιδικίαι, Παπ. ἵν' οὗτοι ἐκστήσωσιν αὐτὸν τῆς πρὸς αὐτοὺς ἀντιδικίας· 2) νεώτ. νομ. ἡ μεταξὺ διαδίκων ἐπιδιωκόντων ἀντίθετα συμφέροντα σχέσις ἢ κατάστασις ἐναντιότητος· 3) δημ. ἀντιδικία δυστροπία, ἐναντίωσις : αὐτὸ τὸ παιδὶ θὰ τὸ φάῃ ἡ ἀντιδικία του, ὅλο κλαίει.

ἀντιδικομαριανῖται (οἱ) μτγν. ἐκκλ. αἱρετικοὶ δοξάζοντες ὅτι ἡ Μαρία μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ ἔγινε σύζυγος τοῦ Ἰωσήφ.

ἀντίδικος-ον κ. μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν δικαστηρίῳ ἀντίπαλος, ὁ ἕτερος τῶν διαδίκων ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἄλλον : Πλάτ.Νόμ.11,937 τῶν ἀντιδίκων ἑκάτερος, ΚΔ Ματθ.5,25 ἴσθι εὐνοῶν τῷ ἀντιδίκῳ σου ταχύ, ἕως ὅτου εἶ ἐν τῇ ὁδῷ μετ' αὐτοῦ, νεώτ. οἱ ἀντίδικοι παρίστανται μετὰ τῶν δικηγόρων των, παροιμ. παλαβὸς γείτονας κακὸς ἀντίδικος· 2) κ. μσν. κ. δημ. γενικῶς ἀντίπαλος, ἐναντίος, ἐχθρός : Αἰσχ.Ἀγ.41 Πριάμου μέγας ἀντίδικος Μενέλαος ἄναξ, Ἀριστλ. Οὐρ.279 B 11 διαιτητάς, ἀλλ' οὐκ ἀντιδίκους εἶναι τοὺς μέλλοντας τ' ἀληθὲς κρίνειν ὀρθῶς, Ἐρωτόκρ.Α 1018 κι ὁποὺ 'χε πεῖ νὰ τ' ἀρνηθῶ, ἤτον ἀντίδικός μου, φρ. νάχω τὸ Θιὸ ἀντίδικο (ἐναντίον μου)· 3) δημ. κ. ὁ δύστροπος, ἰδίως ἐπὶ παίδων· 4) δημ. ἀντί(δ)ικο (τὸ) πᾶν φάρμακον ἱκανὸν πρὸς θεραπείαν ἀσθενείας τινός : ἀντίδικο τοῦ βῆχα, - τῆς χρυσῆς, - τῆς θέρμης.

ἀντιδικτάτωρ -ορος κ. **-ωρος** (ὁ) μτγν. ὁ ἐπέχων θέσιν δικτάτορος ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τούτου.

ἀντιδικῶ-έω κ. νεώτ. παρατ. ἠντιδίκουν κ. ἠντεδίκουν, ἀόρ. ἠντεδίκησα ἐγείρω ἢ ἔχω δίκην κατά τινος, εἶμαι ἀντίδικος : Πλατ.Νομ.948 D οἱ ἀντιδικοῦντες ἑκάτερον (οἱ ἀντίδικοι), Δημ.490,6 ἐξ ἀρχῆς τ' ἠντεδίκει· Παπ. ὁ δὲ οὐ προσέσχεν, ἀλλ' ἀντιδικεῖν προείλετο· || κ. μετ' ἀπαρεμφ. ἀντιδικάζομαι πρός τινα περί τινος : Λυσ.104,12 ὁ δὲ Ἄρχιππος ἠντεδίκει .. ἦ μὴν τὸν Ἑρμῆν ὑγιᾶ τε καὶ ὅλον εἶναι· 2) ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου, ὑπερασπίζω δίκην : Ἀριστφ.Νεφ.776 ὅπως ἀποστρέψαις ἂν ἀντιδικῶν δίκην· 3) ἐναντιοῦμαι, ἀντιλέγω : Ξεν. Ἀπομν.4,4,8 παύσονται οἱ πολῖται περὶ τῶν δικαίων ἀντιλέγοντες καὶ ἀντιδικοῦντες, Δημ.5,17 πῶς γὰρ ἂν ἐγὼ νῦν ταῖς τούτων διαβολαῖς ἀντιδικοίην.

ἀντιδιοικηταί (οἱ) μσν. οἱ ἐκτελοῦντες χρέη διοικητῶν.

ἀντίδιον (τὸ) μσν. κ. νεώτ., δημ. ἀντίδι ἐδώδιμον καλλιεργούμενον λαχανικὸν τῆς τάξεως τῶν συνθέτων τοῦ γένους κιχώριον, ὁ. ἐντύβιον.

ἀντιδιορίζω μτγν. κ. νεώτ. δίδω ἕτερον ὁρισμὸν διάφορον : Γαλ.18,837· 2) νεώτ. διορίζω τινὰ εἰς ἀντικατάστασιν ἑτέρου, ὅστις εἶχε διορισθεῖ.

ἀντιδιώρυξις-εως (ἡ) νεώτ. διώρυξις σήραγγος, στοᾶς ἢ ὑπονόμου, πρὸς συνάντησιν ἄλλης ἐχούσης ἀντίθετον διεύθυνσιν· || στρατ. ὑπόνομος ὀρυσσομένη πρὸς καταστροφὴν ἐχθρικῶν ὑπονομεύσεων, ὁ. ἀνθυπόνομος βλ. λ.

ἀντιδιορύσσω ἀττ. -ττω μτγν. κ. νεώτ. ὀρύσσω ὑπόνομον ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους : Στράβ. 576 ἐν τῇ διώρυγι ἀντιδιορύττοντες.

ἀντιδιπλοστήμονα (τὰ) νεώτ. βοταν. τὰ ἄνθη τῶν ὁποίων οἱ ἐξωτερικοὶ στήμονες εἶναι ἀντίστοιχοι πρὸς τὰ πέταλα τῆς στεφάνης καὶ σχηματίζονται συγχρόνως μὲ αὐτὰ πρὸ τῆς διαμορφώσεως τῶν ἐσωτερικῶν στημόνων.

ἀντιδίσκωσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ διπλασίασις τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου : Ἰω.Λυδ.Διοσ.14 B οὐχ ὑπὲρ τὸν ἥλιον ἢ τὴν σελήνην, ἀλλ' ἐκ πλαγίου τὴν λεγομένην ἀντιδίσκωσιν θεωρεῖσθαι συμβαίνει.

ἀντιδιφθεριτικός-ή-όν νεώτ. ὁ δι' οὗ πολεμεῖται ἡ διφθερῖτις βλ. λ. : ἀντιδιφθεριτικὸς ὀρός.

ἀντιδιώκω Γλωσσ. διαβάλλω.

ἀντιδογματίζω μτγν. κ. νεώτ. πρεσβεύω ἢ διδάσκω ἀντίθετα δόγματα πρὸς ἄλλους· || ἀντιφρονῶ : Γρηγ.Νύσσ.1,4 C.

ἀντιδογματικὸς-ή-όν νεώτ. ὁ ἐναντίος τῶν δογμάτων· ‖ ὁ μὴ δογματίζων, ὁ ἀποφεύγων κατηγορηματικὰς ἀποφθέγξεις.

ἀντιδογματικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιδογματικὸν βλ. λ.

ἀντιδόκιον (τὸ) Ἐπιγρ. τὸ ὑποβαστάζον τὴν δοκὸν ἔρεισμα δοκοῦ : Ἐπιγρ. **ἀντιδόκιον λίθινον.**

ἀντιδοκῶ-έω ἔχω ἐναντίαν γνώμην, δὲν συμφωνῶ : Ξεν.Ἀπομν.4,4,7 (δ.γρ. ἀντιδικοῦντες), ΠΔ Μακκ.2,9,8 (δ. γρ. ἄρτι δοκῶν).

ἀντίδομα-ατος μσν. ἀντιδωρεά : Εὐσταθ.Πονημ. 312 **τοῦτο μεγάλων δώρων ἀντίδομα.**

ἀντιδομὴ (ἡ) μτγν. οἰκοδόμημα ἐναντίον ἄλλης οἰκοδομῆς ἢ εἰς τὴν θέσιν ἄλλης : Αἰν.Τακτ.23,5 **οἱ ἐν τῇ πόλει ἀντιδομὴν παρασκευασάμενοι.**

ἀντιδονῶ-έω μσν., νεώτ. κ. δημ. ἀμοιβαίως δονῶ, ἀντηχῶ : Διγ.Ἀκρ.2241 **τὰ ὄρη τότε ἐσκίρτησαν, αἱ πέτραι ἀντιδονοῦσαν.**

ἀντιδοξάζω κ. μσν. κ. νεώτ. ἔχω ἐναντίαν δόξαν, γνώμην, ἀντιφρονῶ : Πλάτ.Θεαίτ.170 D **μυρίοι σοι μάχονται ἀντιδοξάζοντες,** Διογ.Λ 9,18 **ἀντιδοξάσαι λέγεται Θαλῇ·** 2) μσν. δοξάζω τὸν δοξάσαντά με : Ὠδ.7, Μηνι.2,8 **ἐδόξασας Κύριον .. τὸν σὲ μεγάλως ἀντιδοξάσαντα.**

ἀντιδοξία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐναντία γνώμη, ἀντιγνωμία.

ἀντίδοξος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐναντία δοξάζων, ὁ ἀντιφρονῶν : Λουκ.Παράσ.29 **ταῦτά μὴ λέγειν .. ἀλλὰ μάχην εἶναι φορᾶς ἀντιδόξου·** ‖ οἱ ἀντίδοξοι οἱ ἀλλόδοξοι, ἀλλόθρησκοι.

ἀντιδοξῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. ἀντιδοξάζω βλ. λ., ἀντιφρονῶ : Πολύβ.2,58,1 **ἐν πολλοῖς ἀντιδοξῶν καὶ τἀναντία γράφων ἐκείνῳ.**

ἀντιδόξως ἐπίρρ. μσν. κατὰ τρόπον ἀντίδοξον βλ. λ. : Θεόδ.Στ.441.

ἀντιδορκάς-άδος (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος θηλαστικῶν μηρυκαστικῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀντιλοπιδῶν.**

ἀντίδορος-ον ὁ ἀντὶ δορᾶς ἔχων ἄλλο κάλυμμα : ΑΠ 6,22 **κάρυον χλωρῆς ἀντίδορον λεπίδος·** ‖ Σουΐδ.«ἀντίδορον τὸ τοῦ δέρματος δέρμα».

ἀντιδοσαλάτα (ἡ) δημ. σαλάτα παρεσκευασμένη ἐξ ἀντιδίων βλ. λ.

ἀντιδοσία (ἡ) μτγν. ἀντίδοσις βλ. λ. : Φίλ.3,36.

ἀντιδόσιμος-ον μσν. ὁ δυνάμενος νὰ ἀνταποδοθῇ : Εὐστρ.311.

ἀντίδοσις-εως (ἡ) κ. μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. ἀμοιβαία δόσις, ἀνταλλαγή : Ἀριστλ.ΗΝικ.1113 λ 6 **ἀντίδοσις,** Καλλ.ἀπ.221 **Μέσφα Καλαυρείης ἦλθεν εἰς ἀντίδοσιν,** Διόδ.Σ 12,63 **μὴ βουλόμενοι τὴν ἀντίδοσιν τῶν αἰχμαλώτων ποιήσασθαι·** ‖ ἀνταπόδοσις : Λουκ. Ἀλέξ.50 **ἀντίδοσιν ταύτην ὕβρεως, ἰδίας ἀποτίνων,** Μηνι. 2,40 **λαβὼν ἀπὸ Θεοῦ ἀντίδοσιν·** 2) ἀττ. δίκ. ἡ πρὸ τοῦ δικαστηρίου πρότασις ἀνταλλαγῆς τῆς περιουσίας ὑπὸ πολίτου εἰς ὃν ἀνετέθη δαπανηρὰ δημοσία λειτουργία πρὸς τὴν **περιουσίαν ἄλλου** ὃν ἐθεώρει πλουσιώτερον μὲν αὐτοῦ, **οὐχὶ** δὲ ἀναλόγως φορολογούμενον : Ξεν.Οἰκ.7,3 **οὐ γὰρ δὴ ὅταν γέ με εἰς ἀντίδοσιν καλῶνται τριηραρχίας ἢ χορηγίας,** Δημ.565,8 **οὗτος δὲ καταστὰς ἐξ ἀντιδόσεως τότε,** αὐτ.840,25 **ἀντίδοσιν ἐπ' ἐμὲ παρεσκεύασαν·** 3) μσν. ἡ ἐπὶ κακῷ ἀνταπόδοσις, δθ. τιμωρία : Θεοφύλ.Σ 48,23· 4) νεώτ. νομ. ἡ **ἀνανέωσις** βλ.λ. ἐνοχῆς τινος δι' ἀλλαγῆς τῶν ὑποκειμένων αὐτῆς, ἤτοι τοῦ προσώπου τοῦ δανειστοῦ ἢ τοῦ ὀφειλέτου.

ἀντιδοτάριον (τὸ) μσν. νεώτ. τίτλος βιβλίων συνταγολογίας ἢ φαρμακοποιίας ἐκδοθέντων **ἐν** Δύσει κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας (antidotarium).

ἀντιδοτήριον (τὸ) νεώτ. **ἀντιδοτάριον** βλ.λ.

ἀντιδοτικός-ή-όν ὁ τῆς ἀντιδόσεως βλ.λ.

ἀντιδοτικῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀντιδοτικόν : Εὐστ.Πονημ.193,55 **ὡς οἷον ἀντιδοτικῶς.**

ἀντιδότιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ ἀντίδοτος βλ.λ.2).

ἀντίδοτος-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ διδόμενος ἀντί τινος : ΑΠ 9,675 **ἀνιηρὸν τοῦ πυρὸς ἀντίδοτον·** 2) ὁ διδόμενος πρὸς **ἐξουδετέρωσιν** ἢ παῦσιν κακῶν ἢ νόσου : αὐτόθι 10,115,6 **κακῶν φάρμακον ἀντίδοτον·** 3) **ἀντίδοτος** (ἡ) ὡς οὐσ. μτγν. κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. **-ον** φάρμακον διδόμενον ἐναντίον βλάβης τοῦ σώματος ἢ πρὸς ἐξουδετέρωσιν ἄ. φαρμάκου ἢ δηλητηρίου, ἄ. **ἀντιφάρμακον** βλ.λ. : Κλήμ. Ἀλ.Στρωμ.2,461 **ὁ ἰατρὸς δέδωκεν ἀντίδοτον ὑγιεινὴν καὶ ἀπέκτεινεν,** Παῦλ.Αἰγ.«ἀντιδότους τὰς **ἰωμένας τὰ πάθη** δυνάμεις, **μὴ ἔξωθεν τιθεμένας,** ἀλλ' εἴσω τοῦ σώματος λαμβανομένας»· 4) **ἀντίδοτα** (τὰ) ὡς οὐσ. νεώτ. φαρμακ. χημικαὶ οὐσίαι ἐξουδετεροῦσαι τὴν ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ ἐπίδρασιν τῶν δηλητηρίων καὶ ἀποτελοῦσαι μετ' αὐτῶν ἀβλαβεῖς ἑνώσεις ἢ προκαλοῦσαι ἀντιθέτους φυσιολογικὰς ἐνεργείας ἢ καὶ μηχανικῶς παρακωλυούσας τὴν ἐπιβλαβῆ δρᾶσιν τοῦ δηλητηρίου.

ἀντιδουλεύω ἀνταποδίδω ὑπηρεσίαν : Εὐρ.Ἰκ 362 **τοῖς τεκοῦσι γὰρ δύστηνος ὅστις μὴ ἀντιδουλεύει τέκνων.**

ἀντιδουλικός-ή-όν νεώτ. ὁ ὢν κατὰ τοῦ θεσμοῦ τῆς δουλείας· ‖ ὁ μὴ στέργων δουλικοὺς βλ. λ. τρόπους ἢ λόγους.

ἀντίδουλος-ον ὁ ἀντὶ δούλου, ὃν μεταχειρίζονται ὡς δοῦλον : Αἰσχ.Χο.135 **κἀγὼ μὲν ἀντίδουλος·** τὸ οὐδ. πληθ. ἐν ἐπιρρ. χρ. **εἰς θέσιν** δούλων : αὐτ.ἀπ.194 **ταύρων γονὰς δοὺς ἀντίδουλα.**

ἀντίδουπος-ον ὁ ἀντηχῶν : Αἰσχ.Πέρσ.120 **πόλισμ' ἀντίδουπον ᾄσεται·** ‖ τὸ οὐδ. πληθ. ἐν ἐπιρρ. χρ. : αὐτ.10,40 **βόα νῦν ἀντίδουπά μοι.**

ἀντιδραματικός-ή-όν νεώτ.ὁ ἐναντίος τῷ δραματικῷ· ‖ ὁ μὴ δραματικὸς τὴν ὑφὴν ἢ τὴν ἔκφρασιν.

ἀντιδραματικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιδραματικὸν βλ.λ.

ἀντιδρασίνη (ἡ) νεώτ. ἰατρ. εἶδος ἀντισωμάτων βλ.λ. συντελοῦν εἰς τὴν γένεσιν βιολογικῶν ἀντιδράσεων τὰ μάλιστα συμβαλλουσῶν εἰς τὴν διάγνωσιν ἐνίων νόσων.

ἀντίδρασις-εως μτγν. κ. νεώτ., δημ. **ἀντίδραση** ἀνταπόδοσις : Ἀνών. ἐν Ρητ.91,30· 2) νεώτ. κ. δημ. δρᾶσις ἀντίθετος πρὸς ἄλλην δρᾶσιν, ἀντενέργεια, ἀντίστασις προκαλουμένη ἀπὸ ἐνέργειαν τινά : **ἀντίδρασις τοῦ ὀργανισμοῦ κατὰ τῶν νόσων·** ‖ προσπάθεια πολιτικὴ στρεφομένη ἐναντίον μέτρου τινὸς ἢ ἐνεργείας τοῦ ἀντιπάλου : **ἀντίδρασις κατὰ τοῦ νομοσχεδίου·** 3) **νεώτ.γεν.** πᾶσα ἀντίστασις κατὰ τῶν νέων ἰδεῶν, τῶν κοινωνικοπολιτικῶν καινοτομιῶν, προσπάθεια σκοποῦσα εἰς τὴν ἐπαναφορὰν προϋπαρχούσης τάξεως πραγμάτων· ‖ συνεκδ. ἡ μερὶς τῶν ἀντιδραστικῶν : **ἡ ἀντίδρασις κατακτᾷ ἔδαφος, - πῆγε μὲ τὴν ἀντίδραση·** 4) εἰδ. φυσ. ἡ ἴση καὶ ἀντιθέτου φορᾶς δύναμις ἣν ἀντιτάσσει σῶμα τι ὑφιστάμενον τὴν ἐπίδρασιν ἑτέρας δυνάμεως· **τροχὸς ἢ στρόβιλος ἀντιδράσεως** σύστημα στρεπτὸν περὶ ἄξονα, ἐξ οὗ ἐκρέει περιφερικῶς καὶ καθέτως ἐπὶ τὴν ἀκτῖνα ῥεῦμα ὕδατος, ἀσκοῦν ἐπὶ τοῦ συστήματος ἀντίδρασιν, τιθεμένου οὕτω εἰς περιστροφικὴν κίνησιν· 5) χημ. πᾶσα χημικὴ δρᾶσις, οἷον σύνθεσις ἑνώσεων, ἀποσύνθεσις καὶ ἀντικατάστασις χρησιμεύουσα πρὸς ἀναγνώρισιν διαφόρων σωμάτων διὰ προσθήκης ἐν δεδομένῃ οὐσίᾳ ἑτέρας τοιαύτης γνωστῆς συστάσεως, τοῦ καλουμένου ἀντιδραστηρίου· 6) φυσιολ. κ. ψυχολ. ἡ ἐνσυνείδητος ἐκτέλεσις πράξεώς τινος μετὰ τὴν ἐπίδρασιν ἐρεθίσματός τινος· ‖ **χρόνος ἀντιδράσεως** ὁ χρόνος ὁ παρερχόμενος μεταξὺ τῆς ἀντιλήψεως τοῦ ἐρεθισμοῦ καὶ τῆς ἀντιδράσεως· ‖ **πειράματα ἀντιδράσεως** τὰ πρὸς ἐξέτασιν τῆς βουλήσεως, προσοχῆς καὶ γεν. τῆς διανοητι-

κῆς ἱκανότητος καθὼς καὶ τῆς ἐπαγγελματικῆς δεξιότητος ἀτόμου τινός· 7) ἰατρ. διαγνωστικὴ μέθοδος διὰ χρησιμοποιήσεως ἀντιδραστηρίων βλ.λ.
ἀντιδράσσομαι ἀττ. -ττομαι μτγν. λαμβάνω εἰς χεῖράς μου, πιάνω, ἐγγίζω : Θεμίστ.Λόγ.32,357 Β **ἀντιδράττεται καὶ ἀνθάπτεται τῆς καρδίας.**
ἀντιδραστήριον (τὸ) νεώτ. κ. δημ. μέσον προκαλοῦν ἀντίδρασιν βλ.λ.5) κ. 7)· || εἰδ. χημ. σῶμα τοῦ ὁποίου αἱ ἀντιδράσεις, ὡς τελείως γνωσταί, ἐπιτρέπουν τὴν ἀναγνώρισιν τῆς φύσεως τῶν σωμάτων μεθ' ὧν ἔρχεται εἰς ἐπαφήν.
ἀντιδραστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀντιδρῶν εἰς ὡρισμένην ἐνέργειαν· || ὁ περιλαμβάνων στοιχεῖον φέρον ἀντίδρασιν, ἐμπόδιον : **ἀντιδραστικὸν ἐλατήριον** (σπειροειδὲς ἐλατήριον ἐμποδίζον κίνησιν μηχανισμοῦ τινος)· 2) ὁ συμμετέχων εἰς πολιτικὴν ἀντίδρασιν· 3) ὁ ἀντιτιθέμενος εἰς τὰς νέας γενικῶς **ἰδέας καὶ ἀντιδρῶν κατ' αὐτῶν**, ἀθ. κ. ὁ ἄκρως συντηρητικός.
ἀντιδραστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιδραστικὸν βλ. λ., δι' ἀντιδράσεως.
ἀντιδρομή (ἡ) δημ. ἀντίθετος φορά, διεύθυνσις.
ἀντίδρομος-ον μσν. κ. νεώτ. βοταν. ὁ ἐναντίον τρέχων, ἀπαντῶν : Πρόδρ.Ροδ.42· 2) βοταν. ἀντίδρομος ἡ ἑλικοειδὴς γραμμὴ καθ' ἣν εἶναι διατεταγμένα τὰ φύλλα τοῦ ἄξονος τοῦ φυτοῦ, ἀ. ἑτερόδρομος.
ἀντιδρομῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. τρέχω κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν : Λουκ.'Αστρολ.12 **ἐς ἀντίξοον ἀλλήλοις ἀντιδρομέουσι.**
ἀντιδρῶ-άω ἀμοιβαίως δρῶ, ἀνταποδίδω τὰ ἴσα : Σοφ.ΟΚ 271 **παθὼν μὲν ἀντέδρων,** αὐτ.953 **ἀνθ' ὧν πεπονθὼς ἠξίουν τάδ' ἀντιδρᾶν·** || μετ' αἰτ. προσ. ἀντιπληρώνω, ἀνταποδίδω πρᾶξιν : Εὐρ. 'Ικ.1179 **γενναῖα γὰρ παθόντες ὑμᾶς ἀντιδρᾶν ὀφείλομεν·** || νεώτ. ἐνεργῶ κατὰ τῶν ἐνεργειῶν ἄλλου, ἀντιπράττω: **ἀντιδρᾷ εἰς τὸν διορισμόν μου.**
ἀντιδύναμος-ον σχόλ. ἀντίβιος βλ.λ.
ἀντιδυναστικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατά τινος ἀρχούσης δυναστείας ὤν, ὁ ἀντιβασιλικός.
ἀντιδυναστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιδυναστικὸν βλ. λ.
ἀντιδύνω μτγν. ἐπὶ ἀστέρος· δύω καθ' ἣν στιγμὴν ἄλλος ἀστὴρ ἀνατέλλει.
ἀντιδυσεντερικός-ή-όν νεώτ. ὁ χρησιμεύων πρὸς καταπολέμησιν τῆς δυσεντερίας βλ.λ.
ἀντιδυσοσμικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐξουδετερῶν τὴν δυσοσμίαν : **ἀντιδυσοσμικοὶ ραντισμοί.**
ἀντιδυσχεραίνω μτγν. δυσχεραίνω κατὰ τοῦ δυσχεραίνοντος : Μ'Αντων.6,26 **μηδὲ τοῖς δυσχεραίνουσιν ἀντιδυσχεραίνοντα.**
ἀντιδυσωπῶ-έω μτγν. παρακαλῶ καὶ ἐγὼ τὸν παρακαλοῦντά με : Εὐσ.Βί.Κωνστ.4,33 **ἀντιβολούντων δὲ καθέζεσθαι ἀντεδυσώπει.**
ἀντιδωρεά (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἀνταπόδοσις δωρεᾶς, ἀνταμοιβή : 'Αριστλ.ΗΝικ.4,2,15 **καὶ δωρεὰς καὶ ἀντιδωρεάς.**
ἀντιδώρημα-ατος (τὸ) νεώτ. ἀντιδωρεά, ἀντίδωρον.
ἀντίδωρο(ν) (τὸ) μσν. νεώτ. κ. δημ. τὸ ὡς ἀντιδωρεὰ διδόμενον, δῶρον ἀντὶ δώρου, ἀντευεργέτημα : Μέν.Πρ.20 D, γνωμ. **τὸ δῶρο θέλει ἀντίδωρο·** 2) ἐκκλ. τὸ πρὸς ἕκαστον τῶν ἐκκλησιαζομένων μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ὑπὸ τοῦ ἱερέως ἀντὶ τῶν θείων δώρων διδόμενον τεμάχιον εὐλογηθέντος ἄρτου, δημ. ἀ. κ. ἀντίδερο : Βαλσαμ.Καν.2 **ἀλλὰ μὴν καὶ τοῦ παρόντος ἐπενοήθη, ὡς ἔοικεν, ἡ τοῦ ἀντιδώρου διάδοσις,** δ.τραγ. **καβάλα πέρνει ἀντίδωρο ἀπ' τοῦ παπᾶ τὸ χέρι.**
ἀντιδωροῦμαι-έομαι κ. μσν. κ. νεώτ. παρέχω καὶ ἐγὼ δῶρον ἀντὶ ἐκείνου ὅπερ ἔλαβον : 'Ηρ. 2,30 **ὁ δὲ σφεας τῷδε ἀντιδωρέεται,** Θεοτόκ. Μηνι.2,10 **τὴν σὴν χάριν ἀντιδεδώρησο τοῖς εὐλαβῶς σε μέλπουσιν·** || ἀνταμείβω καλήν τινα πρᾶξιν : Εὐρ.'Ελ.159 **θεοὶ δέ σοι ἐσθλῶν ἀμοιβὰς ἀντιδωρησαίατο.**
ἀντιδωροφορῶ-έω μτγν. δίδω δῶρα ἀμοιβαίως.
ἀντιεδρίτης (ὁ) νεώτ. βασικὸν μεταπυριτικὸν ὀρυκτὸν μὲ βάσιν τὸ ἀργίλιον, ἀ. ἐδιγκτονίτης.
ἀντιεκρηκτικός-ή-όν νεώτ. ὁ προλαμβάνων ἢ ἐμποδίζων τὴν ἔκρηξιν εὐφλέκτων οὐσιῶν.
ἀντιεκτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐνδεικνυόμενος κατὰ τοῦ ἐκτικοῦ βλ.λ. πυρετοῦ.
ἀντιεμετικός-ή-όν νεώτ. κ. **ἀντεμετικός** βλ. λ.
ἀντιεξάγω Πάπ. ἀντεξάγω βλ. λ. : Πάπ. **καὶ ἐξέστω αὐτοῖς ἀντιεξάγειν τὸν ἐξάγοντα αὐτοὺς ἐκ τοῦ πύργου.**
ἀντιεπιληπτικός-ή-όν νεώτ. ἀντεπιληπτικός βλ.λ.
ἀντιερπητικός-ή-όν νεώτ. κ. ἀνθερπητικός βλ.λ.
ἀντιευαγγελικός-ή-όν νεώτ. ἀντευαγγελικός βλ.λ.
ἀντιεχιδνικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐξουδετερώνων τὰς συνεπείας τοῦ δήγματος τῆς ἐχίδνης κ. ἀ. ἰοβόλων ὄφεων : **ἀντιεχιδνικὸς ὀρός.**
ἀντίζερβα ἐπίρρ. δημ. ἀντιξόως, ἀνάποδα, οὐχὶ κατ' εὐχήν : **μοῦρθαν οἱ δουλιὲς ἀντίζερβα.**
ἀντιζεύγνυμι συζευγνύω, συνδέω : Διον.'Αλ. Θουκ.II,800,7 **τῷ θηλυκῷ γένει τῆς προσηγορίας τὸ θηλυκὸν ἀντέζευξαν μόριον.**
ἀντίζηλα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀντίζηλον βλ.λ.
ἀντιζηλία (ἡ) γλωσσ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἅμιλλα, συνερισμός, ζηλοτυπία, ἡ ἰδιότης τοῦ ἀντιζήλου.
ἀντίζηλος-ον μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ζηλῶν τι ἢ διά τι ἀντιθέτως πρὸς ἕτερον, ἀθ. ὁ ἀντίπαλος, ὁ ἀντίμαχος, ὁ ἀνταγωνιστής : Σχολ.'Ιλ.Υ 74, ΠΔ Λευϊτ.18,18 **γυναῖκα ἐπ' ἀδελφῇ αὐτῆς οὐ λήψῃ ἀντίζηλον, - εἶναι ἀντίζηλοι εἰς τὸν ἔρωτα, - εἰς τὴν πολιτικήν,** Σολ.'Εθν.'Υμν.91 **βλέπει ἀδύνατα τὰ τόξα τῶν ἀντιζήλων ἐθνῶν·** 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀντεραστής, ἡ ἀντεράστρια.
ἀντιζηλοτυπία (ἡ) μτγν. ἀντιζηλία : Εὐνάπ.19 Β.
ἀντιζηλῶ μτγν. μσν. κ. νεώτ. εἶμαι ἀντίζηλος, ἁμιλλῶμαι πρός τινα, ζηλεύω : ΚΜανασσ.Χρον. 1548 **ἀλώπηξ δέ τις δολερὰ τούτοις ἀντιζηλοῦσα·** || κ.μέσ. : Κλήμ.'Αλ.Στρωμ.319 **εἰμὴ θρασέως καί τισιν ἀντιζηλούμενος ἐπεπήδησεν τῇ διδασκαλίᾳ.**
ἀντιζήλως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντίζηλον βλ. λ.
ἀντιζητῶ-έω ζητῶ τὸν ζητοῦντα με, ζητῶ καὶ ἐγὼ ἐπίσης : Ξεν.Οἰκ.8,23 **ἄνθρωπον δέ γε ζητῶν, καὶ ταῦτα ἐνίοτε ἀντιζητοῦντα.**
ἀντίζομαι ἰων. ἀνθίζομαι, κάθημαι ἐναντί τινος : 'Ηρ.5,1 **ἀντιζομένων** (δ.γρ. ἀντικατιζομένων).
ἀντιζυγής-οῦς-ές μτγν. ὁ κατ' ἀντιζυγίαν παρατεταγμένος, ἀντιμέτωπος.
ἀντιζυγία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἰσορροπία, ἰσοστάθμησις : Θεολ.'Αριθμ.57· 2) νεώτ. στρατ. **παράταξις κατ' ἀντιζυγίαν** παράταξις στρατεύματος ἐπὶ ζυγῶν ἀντιμετώπως ἐστραμμένων.
ἀντιζυγιάζω δημ. ἀντιζυγίζω βλ.λ.
ἀντιζύγιασμα (τὸ) δημ. ἀντιζύγισμα βλ.λ.
ἀντιζυγίζω νεώτ. ἀντιζυγῶ, ἀντισταθμίζω, ἰσορροπῶ, ἀντιστοιχῶ.
ἀντιζύγιον (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ἀντίζυγι ἀντίβαρον, ἀντισήκωμα, παραζύγι.
ἀντιζύγισμα (τὸ) νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀντιζυγίζω, ἀντιστάθμισμα.
ἀντίζυγος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. δημ. ὁ οἱονεὶ εἰς τὴν ἀπέναντι πλάστιγγα τιθέμενος, ὁ τηρῶν τὴν ἰσορροπίαν, ἀντίστοιχος : 'Αριστλ.ΖΠ 3,4,15 **ἔχει δὲ τὸ ἧπαρ ὥσπερ ἀντίζυγον . . τὸν σπλῆνα·** || ὁ κατὰ ζεῦγος ἀντικείμενος : Πλούτ.'Ηθ.723 **τοῖς ἀντιζύγοις πετάλοις ἰσότητα θαυμαστὴν καὶ τάξιν ἀποδίδωσιν·** 'Ησ. « ἀντίζυγα· ἰσόζυγα »· 2) 'Επιγρ. **ἀντίζυγον** (τὸ) ὡς οὐσ. ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, ἐγκάρσιος ξυλίνη δοκός : 'Επιγρ. ἀντι-

ζυγώσει δυοῖν ἀντιζύγοιν καὶ καθηλώσει ἥλοις σιδηροῖς. . τὸ ἀντίζυγον· 3) δημ. ὁ πρὸς τὸ ἕτερον μέρος ρέπων, ποὺ ἀντιβαραίνει· ‖ μτφ. ὁ ἀντίξοος : φρ. **τοῦ ἦρθαν τὰ πράματα ἀντίζυγα.**
ἀντιζυγῶ-όω Ἐπιγρ., μσν. κ. νεώτ. δημ. -άω ἰσοζυγῶ, ἰσορροπῶ : Μιχ.Ψελλ.65 **ὃν ἐπαίρει ἢ ταπεινοῖ οὐδεὶς ἀντιζυγοῦν ἐξ ἀντιθέτου δυνήσεται·** ‖ ἀντιστοιχῶ : Εὐστ.'Ιλ.60,29 **κεῖται καὶ οὕτω τὸ ἀντιζυγοῦν πρὸς τὰ κακὰ ἤγουν τὸ ἐσθλόν·** 2) Ἐπιγρ. συνδέω διὰ ἀντιζύγων βλ.λ.2) : Ἐπιγρ. ἀντιζυγώσει δυοῖν ἀντιζύγοιν.
ἀντιζωγρεύω μσν. ἀντιζωγρῶ βλ.λ.
ἀντιζωγρῶ-έω μτγν. ἀμοιβαίως ζωγρῶ, σῴζω τὴν ζωὴν τοῦ σώσαντος τὴν ἰδικήν μου : Βάβρ.107,16 **ἐπάξιον δοὺς μισθὸν ἀντιζωγρήσας** (διόρθ. ἀντὶ ζωγρείας).
ἀντιζῳδιακὸν φῶς νεώτ. οὐρανία φωτεινὴ ζώνη ἐλλειπτικοῦ σχήματος, ὁρατὴ κατὰ τὰς ἀσελήνους καὶ διαυγεῖς νύκτας τοῦ φθινοπώρου καὶ τοῦ χειμῶνος, ἐπὶ τῆς ἐκλειπτικῆς, ἀντιθέτως πρὸς τὸν ἥλιον, ἄλλως ἀνθηλιακόν.
ἀντιζώνη (ἡ) μτγν. ἡ ἐναντία ζώνη : Ὠριγ.'Ιέρ.124.
ἀντιηθικός-ή-όν νεώτ. ὁ παραβαίνων τὰς ἀρχὰς τοῦ κρατοῦντος ἠθικοῦ νόμου· 2) **ἀντιηθική** (ἡ) ὡς οὐσ. ἡ θεωρία ἡ ὡς ἠθικὸν κανόνα θέτουσα τὸ Ἐγὼ ἤτοι τὸ ἄτομον δικαιούμενον κατ' αὐτὴν εἰς ἐπικράτησιν καὶ ὑπεροχὴν καὶ θέτουσα οὕτω τὰ πλήθη εἰς ὑπηρεσίαν τῶν ὀλίγων ἐκλεκτῶν, πρβλ. ὑπερηθική.
ἀντιηλεκτροκινητικὴ δύναμις νεώτ. ἠλεκτροκινητικὴ δύναμις ἀντιθέτου διευθύνσεως πρὸς τὴν προκαλοῦσαν τὸ ρεῦμα, κυρίαν ἠλεκτροκινητικὴν δύναμιν.
ἀντιθάλαμος (ὁ) νεώτ. ὁ θάλαμος δι' οὗ πρέπει νὰ διέλθῃ τις εἰσερχόμενος εἰς θάλαμον οἰκήματος, ἄ. προθάλαμος.
ἀντιθάλπω μτγν. θάλπω, θερμαίνω τινὰ ἀμοιβαίως : Ἰώ.Π I,4,4,6 **οἱ μὲν γὰρ Ἰδουμαῖοι συσπειραθέντες τοῖς σώμασιν ἀλλήλους ἀντέθαλπον.**
ἀντίθαμα (τό) δημ. θαῦμα ἀναιροῦν ἢ συμπληροῦν προγενέστερον θαῦμα : παροιμ. **κάθε θάμα ἔχει κι ἀντίθαμα·** ‖ διπλοῦν θαῦμα, μέγα τι θαῦμα : δ.τραγ. **γιὰ ἰδὲς θάμα κι ἀντίθαμα ποὺ γίνεται στὸν κόσμο | τέτια κοπέλα λυγερὴ νὰ σέρνῃ πεθαμένος.**
ἀντιθανατῶ-άω μσν. ἀμοιβαίως θανατῶ, ἐπιθυμῶ ν' ἀποθάνω : Εὐστ.'Ιλ.1035,11 **πρὸς θανόντας τοὺς Τρῶας ἀντιθανατᾶν βούλεται τοὺς Ἀχαιούς.**
ἀντιθάπτω θάπτω ἀπέναντι : ΑΠ 147 **δεξιὰ δ' ἀντετάφη γηραὸς Ἱππομέδων.**
ἀντιθεατρικός-ή-όν νεώτ. ὁ πολέμιος τοῦ θεάτρου· ‖ ὁ ὑποτιμῶν ἢ ἐπικρίνων τὸ θέατρον· ‖ ὁ μὴ συνᾴδων πρὸς τοὺς κανόνας τοῦ θεάτρου καὶ τῆς σκηνῆς, ὁ ἐναντίον τῆς ὑπερβολικῆς καὶ οἱονεὶ θεατρικῆς ἐπιδείξεως, ὁ μὴ **θεατρικὸς** βλ.λ.
ἀντιθεατρικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιθεατρικὸν βλ. λ.
ἀντιθεΐα (ἡ) μτγν. ἐκκλ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ λατρεία ψευδῶν θεῶν : Ἀθαν.2,463 A **ἀντιθείας ἐνόσησε πάθος·** 2) νεώτ. ἡ πρὸς τὴν ὕπαρξιν τοῦ Θεοῦ ἐναντίωσις· ‖ περιληπτ. πᾶσαι αἱ θεωρίαι αἱ ἀποκρούουσαι τὴν ὕπαρξιν τοῦ Θεοῦ· 3) δημ. συνεκδ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀντιθέου βλ. λ.2) συνεκδ.
ἀντίθειτι Ἐπιγρ. βοιωτ. ἀνατίθησιν.
ἀντίθεμα-ατος (τό) Ἐπιγρ. ἡ τελευταία προσθήκη εἰς οἰκοδομήν τινα· ‖ δ. ἑρμ. πλάκες δι' ὧν ἐπενεδύοντο οἱ τοῖχοι : Ἐπιγρ. **ἀντιθέματα ταῖ περιφανεῖ καὶ ταῖ πράται.**
ἀντίθεμαι ποι. ἀνατίθεμαι βλ. λ.
ἀντίθεντι Ἐπιγρ. βοιωτ. ἀνατιθέασιν.
ἀντίθεος (**-έη** κ. δημ. **-έα**)**-ο(ν)** ὁ ἴσος πρὸς θεὸν κατὰ τὴν ἀνδρείαν ἢ τὸ **κάλλος,** ἰσόθεος, ἔξοχος, παρ' Ὁμ. σύνηθ. ὡς ἐπιθ. βασιλέων, ἡρώων καὶ ἐθνῶν : Ὁμ.'Οδ.Ξ 18 **ἀντίθεοι μνηστῆρες.** ΑΠ 292,3 **καὶ τάσδ' ἀντιθέῳ ψυχῇ γεννήσαο κούρας·** 2) μτγν. μσν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐναντίος πρὸς τὸν Θεόν, ἀσεβής : Φίλ.1,566, Ὠδ.7, Μηνὶ 2,7 **ἀντίθεον πρόσταγμα παρανομοῦντος·** ‖ δημ. συνεκδ. ὁ ἀνηλεής, ὁ σκληρῶς φιλάδικος· 3) **ἀντίθεος** (ὁ) ὡς οὐσ. μτγν. μσν. νεώτ. δημ. κ. **ἀντιθεός** ὁ ἐχθρικὸς δαίμων, ὁ διάβολος : Ἡλιόδ.Αἰθ.4,7,148 **ἀλλά μοι ἀντίθεος ἔοικεν ἐμποδίζειν τὴν πρᾶξιν·** ‖ ὑβριστ. βλασφημία : **τὸν ἀντίθεό σου·** 4) δημ. ὡς ἐπιτατικὸν τοῦ θεός, φρ. **ἔχει θεὸ καὶ ἀντίθεο,** ἔχει προστάτην ἰσχύοντα.
ἀντιθεραπεύω ἀμοιβαίως θεραπεύω, περιθάλπω **τὸν** περιθάλψαντά με. Ξεν.ΚΠ 8,3,49 **γονέας δὲ πολὺ μᾶλλον ἀντιθεραπεύειν.**
ἀντιθερμαίνω μτγν. ἀμοιβαίως θερμαίνω, ἀντιθάλπω : Ἀλεξ.'Αφρ.Πρ.1,115.
ἀντιθερμικός-ή-όν ὁ καταπολεμῶν τὴν πυρετικὴν θερμοκρασίαν, ὡς ἡ ψυχρὰ ὑδροθεραπεία, ἡ ἀντιπυρίνη, ἀσπιρίνη, πρβ. ἀντιπυρετικός.
ἀντιθερμίνη (ἡ) νεώτ. φάρμακον ἀντιπυρετικόν.
ἀντιθερμόλη (ἡ) νεώτ. εἰδικόν τι φάρμακον κατὰ τῶν ἑλωδῶν πυρετῶν.
ἀντιθέσιον (τό) μτγν. **εἶδος βοτάνης, ἄ. ξάνθιον κ. φάσγανον** βλ. λ.
ἀντίθεσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. δημ. **-η** τὸ εἶναί τινα ἀντίθετον πρός τι : Ἀριστλ.Ζ I 2,11,3 **οἷόν περ ὁ μέγας ἡμῶν δάκτυλος πρὸς τὸ λοιπὸν τῆς χειρὸς ἀντίθεσιν ἔχει,** νεώτ. ἀντίθεσις **χρωμάτων, - γνωμῶν·** 2) ἐναντίωσις, ἀντίστασις : Ἀνθ.'Ελλ. 12,202,2 **μισῶ μαχιμώδεις φωνὰς καὶ σθεναρὴν ἐκ χειρὸς ἀντίθεσιν·** 3) μτγν. ἀντίρρησις : Ἀρτεμίδ.I,2 **τίς ὅρος καθολικὸς ἀνείρου οὐδὲν ἀντιθέσεως δεόμενος;·** 4) κ. νεώτ. λογ. ἡ σχέσις ἐννοιῶν ἢ κρίσεων ἀποκλειουσῶν ἀλλήλας· 5) κ. νεώτ. φιλοσ. ἡ διαφορὰ δύο ἀντιθέτων πραγμάτων, καταστάσεων, βουλημάτων κλπ. : **πεπερασμένος - ἄπειρος, περιττός - ἄρτιος,** ἀγαθόν **- κακὸν** κλπ. (πρβλ. ἀντίκειμαι)· ὁμ. ἐν τῇ φιλοσ. ὁ δεύτερος ὅρος μιᾶς ἀντινομίας : **θέσις, - ἀντίθεσις·** καὶ ἐν τῇ διαλεκτικῇ, τὸ αἶρον τὴν θέσιν : **θέσις - ἀντίθεσις - σύνθεσις·** 6) κ. νεώτ. ρητορ. τὰ ἐπιχειρήματα καὶ αἱ ἀποδείξεις τοῦ κατηγόρου, **ἅπερ** δέον ὁ κατηγορούμενος ν' ἀνασκευάσῃ· 7) κ. νεώτ. ρητορ. αἱ κατ' ἐναντιότητα τῶν ἐν **αὐταῖς** ἐννοιῶν συναπτόμεναι πρὸς ἀλλήλας φράσεις πρὸς ἐξαγωγὴν πορίσματος καταφανῶς προκύπτοντος ἐκ τῆς ἐκφερομένης ἀντιθέσεως, οἷον **ὁ δίκαιος πένης σεβαστότερος τοῦ ἀδίκου πλουσίου, - οἱ ψυγόστρατοι ἐπικριταὶ τῶν πολεμιστῶν, - σὺ μὲν δικαστὴς ὢν ἐδέχθης δῶρα, - ἐγὼ δὲ συνήγορος οὐδ' ἀμοιβὴν ἠθέλησα·** 8) μτγν. κ. μσν. γραμ. ἡ μετάθεσις γραμμάτων ἐν λέξει ὡς **αὐτάκι - αὐτίκα·** 9) νεώτ. ἀστρον. (ἐπὶ πλανητῶν) ἡ θέσις πλανήτου ἐν σχέσει πρὸς τὴν γῆν **εἰς θέσιν** ἀντίθετον ἐκείνης, εἰς ἣν εὑρίσκεται ὁ ἥλιος· 10) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων μικρολεπιδοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **τορτρισιδῶν,** οὗ εἶδός τι λίαν ἐπιβλαβὲς εἰς τὰ ὀπωροφόρα δένδρα.
ἀντιθεσπίζω μσν. ἐκδίδω νέον θέσπισμα ἀναιροῦν ἄλλο προηγούμενον.
ἀντίθετα ἐπίρρ. δημ. ἐκ τοῦ ἔναντι ἢ τοῦ ἐναντίου τόπου· ‖ κατ' ἐναντίον, κατ' ἄντικρυς διάφ.τρόπον.
ἀντιθετικός-ή-όν ὁ ἔχων ἢ ἀποτελῶν ἀντίθεσιν : Σέξτ.'Εμπ.π.Π 1,8 **ἔστι δὲ σκεπτικὴ δύναμις ἀντιθετικὴ φαινομένων τε καὶ νοουμένων καθ' οἷον δήποτε τρόπον·** ‖ ὁ ἐν σχέσει ἀντιθέσεως βλ. λ.4) κ. 5) εὑρισκόμενος : **ἀντιθετικαὶ ἔννοιαι, - κρίσεις, - προτάσεις·** ‖ μσν. ὁ ἐξ ἀντιθέσεως προερχόμενος· 2) μτγν. ὁ στίχος ὁ μετρικῶς ἀντίστοιχος πρὸς ἄλλον· 3) νεώτ. ὁ ἐναντιωμα-

τικός : **ἀντιθετικά** μόρια, τά διατυποῦντα ἀντίθεσιν εἰς τὴν πρότασιν ἐν ᾗ κεῖνται, ὡς τὰ **μέν, - δέ, - μέντοι, - ἀλλά, καίπερ, - ὅμως** κτλ.
ἀντίθετος (-η)-ο(ν) μτγν. κ.νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς ἐναντίαν θέσιν ἢ κατάστασιν ὤν, ἐναντίος : Σέξτ.Ἐμπ. Μ 9,156 **ἀρεταῖς κακίαι ἀντίθετοι**, ΠΔ Ἰώβ 25,3 **διότι οὐκ ἠδυνήθησαν ἀποκριθῆναι ἀντίθετα Ἰώβ**, ἀντίθετος ὄφις (ἡ ἀνάποδη), - **ἀντίθετος κίνησις, - ἀντίθετα συμφέροντα**· ‖ τὸ οὐδ. ἀντίθετον ρητ. σχῆμα, ἡ ἀντίθεσις, βλ.λ.7) : Διογ.Λ.8,37 **ταράττειν καὶ κυκᾶν τοῖς ἀντιθέτοις, τοῖς πέρασι, τοῖς παρισώμασι**· 2) νεώτ. ἱππευτ. **ἀντίθετον βῆμα** τὸ βάδισμα τοῦ ἵππου καθ' ὃ οὗτος ἐπαναθέτων εἰς τὸ **ἔδαφος** μίαν ὁπλὴν ἀνεγείρει τὴν **ἄλλην τῆς ἰδίας πλευρᾶς**.
ἀντιθέτω νεώτ. θέτω τι εἰς ἀντίθεσιν ἄλλου, **ἀντιτάσσω**, πρβλ. **ἀντιτίθημι**.
ἀντιθέτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντίθετον βλ. λ.
ἀντιθέω μέλλ. **-θεύσομαι** ἀνταγωνίζομαι εἰς ἀγῶνα δρόμου : Ἡρόδ.5,22 **οἱ ἀντιθευσόμενοι Ἑλλήνων ἐξεῖργόν μιν**· 2) μτγν. τρέχω ἀντιθέτως πρὸς ἄλλον τρέχοντα : ΑΠ 9,822,3 **ἀπλανέες δ' ἑκάτερθε καὶ ἀντιθέοντες ἀλῆται**.
ἀντιθήγω ἀκονίζω ἐναντίον ἀκονίζοντος : Λουκ. Παράσ.51 **ἀλλὰ κἂν ἐπ' αὐτὸν ὁ σῦς τὸν ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ παράσιτος ἐπὶ τὸν σῦν ἀντιθήγει**.
ἀντιθήματα (τὰ) Ἐπιγρ. πληθ. τοῦ **ἀντίθεμα** βλ. λ.
ἀντιθηρεύω μτγν. θηρεύω καὶ ἐγὼ ἐπίσης.
ἀντιθῖνες ὑποβρύχιοι (οἱ) νεώτ. ἐξογκώματα τῶν πυθμένων, ἀβαθῶν αἰγιαλῶν, σχηματιζόμενα ἐκ τῆς ὑπὸ τῶν κυμάτων συσσωρεύσεως ὕλῶν καὶ ἐκτεινόμενα δίκην ταινιῶν κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς, ἀντιδιαστελλόμενα **δὲ** πρὸς τὰ **ἔξω** τοῦ ὕδατος **ἐξογκώματα ἄμμου, ἅτινα καλοῦνται θῖνες**.
ἀντιθλίβω θλίβω καὶ ἐγώ, ἀντιπιέζω· ‖ παθ. : Ἀριστλ.Ζ1 4,3,18 **ἀντιθλίβεται τὸ θλῖβον** (ἡ πίεσις προκαλεῖ ἐναντίαν, ἐξ ἀντιστρόφου πίεσιν).
ἀντίθλιψις-εως (ἡ) νεώτ. δύναμις, πίεσις ἐνεργοῦσα ἐπὶ ἀντικειμένου τινὸς κατὰ φορὰν ἀντίθετον πρὸς τὴν ἀρχικῶς ἐνεργήσασαν ἐπ' αὐτοῦ.
ἀντιθνῄσκω ΕΜ θνῄσκω καὶ ἐγὼ ἢ ἀντὶ ἄλλου.
ἀντιθόωκος-ον (θῶκος) μτγν. ὁ ἀπέναντι καθήμενος, ἀντίθρονος· ‖ κ. συνεκδ. ἀντίζηλος, ἀντίπαλος, ἀνταγωνιστής : Γρηγ.Ναζ.2,169 **ἀντιθόωκον ἀναστῆσαι κακότητα**.
ἀντιθρηνῶ-έω θρηνῶ καὶ ἐγὼ ὁμοίως : Ἀνέκδ. Ὀξ.3,180 **ἀλλ' ἐπιτραγῳδήσω καὶ αὐτὸς τῷ πάθει . . καὶ ἀντιθρηνήσω σοι**.
ἀντιθρησκευτικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀντιθρησκευτικὸν βλ. λ.
ἀντιθρησκευτικός-ή-όν νεώτ ὁ ἀντιτιθέμενος πρὸς τὴν θρησκείαν, ὁ ἀρνούμενος καὶ καταπολεμῶν τὴν θρησκείαν : **τάσεις ἀντιθρησκευτικαί**.
ἀντιθρησκευτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιθρησκευτικὸν βλ.λ.
ἀντίθρησκος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀντιθρησκευτικός, ὁ ἄθρησκος ἢ ἑτερόδοξος· ‖ δημ. συνεκδ. ὁ ἀχρεῖος, ὁ φαῦλος, ἰδίως ὡς ὕβρις.
ἀντιθρομβίνη (ἡ) νεώτ. (θρόμβος) ἀντένζυμον, ἀναστέλλον τὴν ἐνέργειαν τῆς θρομβίνης, δι' ἧς γίνεται ἡ πῆξις τοῦ αἵματος.
ἀντίθρονος-ον μτγν. ὁ καθήμενος ἀπέναντι, δθ. συνεκδ. ὁ ἀντίζηλος, ἀντίπαλος : Γρηγ.Ναζ. Μυστ.4,25 **καὶ σύ, Μανυχαίοιο κακὸν σκότος, οὐ πάρος ἧες ἀκροτάτου φάους ἀντίθρονον**.
ἀντίθροος-ον μτγν. ὁ ἐξ ἀντιθέτου θροῶν, δθ. ὁ ἀντηχῶν : Νόνν.Δ 9,183 **ἀντίθροος ἠχώ**.
ἀντιθροῶ-έω ἀντεγείρω θροῦν, θόρυβον : Ἐμπεδ. 322 **αἵματος ἐν πελάγεσσι τεθραμμένη ἀντιθροοῦντος** (διόρθ. ἀμφιθορόντος).
ἀντιθρυλλῶ-έω κ. **ἀντιθρυλέω** ἀντιφιθυρίζω.
ἀντιθρυψίνη (ἡ) νεώτ. ἀντένζυμον ἀναστέλλον τὴν ἐνέργειαν τῆς θρυψίνης τοῦ παγκρεοτικοῦ ὑγροῦ.
ἀντιθρώσκω θρώσκω, σκιρτῶ ἐξ ἀντιθέτου, πηδῶ πρὸς συνάντησίν τινος : Ἑρμ.105,1.
ἀντιθυμιῶ-άω μσν. θυμιῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.
ἀντιθυμοῦμαι-όομαι μτγν. θυμώνω καὶ ἐγώ. Αὐλ.Ζ1 17,13 **ὥσπερ οὖν ἀντιθυμούμενος**.
ἀντιθυρεοειδικαὶ σκευασίαι (αἱ) νεώτ. φαρμακ σκευασίαι παρασκευαζόμεναι ἐξ αἵματος ἢ γάλακτος ζῴων, ὧν ἐξῃρέθη ὁ θυρεοειδὴς ἀδήν, χρησιμοποιούμεναι κατὰ τῆς **ἐξοφθαλμίου βρογχοκήλης** ἢ τῆς **βασεδοβείου νόσου**· τούτων μᾶλλον διαδεδομένη ἡ ἀντιθυρεοειδίνη βλ. λ.
ἀντιθυρεοειδίνη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. ἀντιθυρεοειδικὴ συσκευασία, λαμβανομένη ἐξ ὀροῦ αἵματος κριῶν, ὧν ἀφῃρέθησαν πρὸ χρόνου οἱ θυρεοειδεῖς ἀδένες.
ἀντιθύρετρος-ον ὁ ἀντὶ θυρέτρου, ὁ ἀντικαθιστῶν θύραν, θέσιν θύρας ἐπέχων : Νόνν.Εὐαγγ. Ἰω.11,140 **λίθος ἀντιθύρετρος**.
ἀντίθυρος-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀπέναντι τῆς θύρας πλευρὰ τοῦ δωματίου : Λουκ.Οἰκ.26 **κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον ἄνω τις ἀντίθυρος Ἀθηνᾶς ναὸς πεποίηται**· 2) γεν. ὁ ἀπέναντι τῆς θύρας : Σχολ.Ὀδ.Π.159 **στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης**, (εἰς τὸν πρὸ τῆς θύρας χῶρον)· 3) οὐδ. τὸ **ἀντίθυρον**, δημ. **ἀντίθυρο** ὁ ἐντὸς τῆς οἰκίας καὶ εὐθὺς μετὰ τὴν θύραν χῶρος, ὁ προθάλαμος, ὁ πρόδρομος : Σοφ.Ἠλ.1433 **βᾶτε κατ' ἀντιθύρων ὅσον τάχιστα**· ‖ Λουκ.Ἀλέξ.16 **ἐς τὸ ἀντίθυρον**.
ἀντιθύω μτγν. θύω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως : Φιλόξ.10.
ἀντιθωριά (ἡ) δημ. ἀνταύγεια, ἀντιφεγγιά.
ἀντιθωριάζω δημ. ἀντιβλέπω, ἀντιθωρῶ βλ.λ.
ἀντιθωρῶ-άω δημ. βλέπω ἀπέναντι, ἀγναντεύω.
ἀντιιατρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐναντίον τῶν ἰατρῶν ἢ τῆς ἰατρικῆς, ὁ παρὰ τοὺς κανόνας τῆς ἰατρικῆς : **ἀντιιατρικαὶ μέθοδοι**.
ἀντίκα (ἡ) δημ. (ἰταλ.) πᾶν ἀρχαῖον ἀντικείμενον ἰδίᾳ δὲ νόμισμα ἢ δακτυλιόλιθος· 2) μτφ. **ἐπὶ ἀνθρώπου**, ὁ μὴ συγχρονισμένος κατὰ τὰς ἰδέας καὶ τὸ ἦθη· ‖ ἡ γραῖα γυνή· ‖ ὁ παλαιὸς καὶ πολύπειρος ἄνθρωπος : **αὐτὸν ποὺ εἶναι ἀντίκα πᾶς νὰ γελάσῃς;**
ἀντικαθαιρῶ-έω καθαιρῶ τινα ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ τοποθετῶ εἰς αὐτὴν ἄλλον : Δίων Κ 46,34 **ἔπειτα καὶ ἐκείνους ἀντικαθελεῖν ἐπιχειρήσαντες**.
ἀντικαθαρτικά (τὰ) νεώτ. φαρμ. τὰ στυπτικὰ φάρμακα τὰ προκαλοῦντα δυσκοιλιότητα.
ἀντικαθέζομαι εἶμαι ἐστρατοπεδευμένος ἀπέναντι ἄλλου στρατοπεδεύοντος : Θουκ.1,30 **ἀλλὰ τὸ θέρος τοῦτο ἀντικαθεζόμενοι, χειμῶνος ἤδη ἀνεχώρησαν ἐπ' οἴκου**· 2) μτγν. ἵσταμαι ἀντιμέτωπος, κάθημαι ἀπέναντί τινος : Γρηγ. Ναζ.210,1 **σαρκὸς καὶ ψυχῆς ἀντικαθεζομένων**.
ἀντικαθέλκω μσν. καθέλκω ἀμοιβαίως, σύρω καὶ ἐγὼ πρὸς τὴν θάλασσαν : Εὐμάθ.Ἰσμ.4,131.
ἀντικαθεστωτικά ἐπίρρ. δημ. ἀντικαθεστωτικῶς βλ. λ.
ἀντικαθεστωτικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ κατὰ τοῦ κρατοῦντος πολιτικοῦ ἢ κοινωνικοῦ καθεστῶτος : **ἀντικαθεστωτικὸν κόμμα**.
ἀντικαθεστωτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιτιθέμενον **εἰς** τὸ κρατοῦν καθεστώς.
ἀντικαθεύδω μτγν. καθεύδω καὶ πάλιν : ΑΠ 11,366 **ἀντικάθευδε πάλιν**.
ἀντικάθημαι ἰων. **ἀντικάτημαι**, εἶμαι τοποθετημένος ἀπέναντί τινος, κυρίως ἐπὶ ἐχθρικῶν στρατῶν καὶ στόλων ἀντιμετώπων : Ἡρόδ.9,39 **ἡμέραι δέ σφι ἀντικατημένοισι ἤδη ἐγεγόνεσαν ὀκτώ**, Θουκ.5,6 **Βρασίδας δὲ πυνθανόμενος ταῦτα ἀντεκάθητο καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῷ Κερδυλίῳ**· 2) κάθημαι, εἶμαι τοποθετημένος ἀπέναντί τινος : Ἀρχύτ.

ἐν Στοβ.269,11 **τοῖς βασιλεῦσι τοι ἔφοροι ἀντικάθηνται·** 3) συνεκδ. ἀντίκειμαι, ἐναντιοῦμαι: Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.1,145 **ἰσχυρὸς ἀντικάθηται τούτῳ λόγος.**

ἀντικαθιδρύω μτγν. καθιδρύω τινὰ εἰς τὴν θέαιν ἄλλου.

ἀντικαθίζομαι κ. ἀντικαθέζομαι λαμβάνω θέσιν ἀπέναντί τινος, ἐπὶ πολεμίων ἀντιστρατοπεδεύω: Ἡρόδ.2,3 **ἀντικαθιζόμενοι ἐμάχοντο·** 2) τὸ ἐνεργ. μτγν. βάλλω τινὰ νὰ κατοικίσῃ, ἐγκαθιστῶ.

ἀντικαθίστημι νεώτ.κ. **ἀντικαθιστῶ,** Ἰων. **ἀντικατίστημι** θέτω τι εἰς θέσιν ἄλλου ἀφαιρεθέντος: Ἡροδ.9,93 **ἐν νόῳ ἔχων ἀντικαταστήσειν ἄλλα πριάμενος,** Θουκ.2,13 | τὸν χρυσὸν τοῦ ἀγάλματος | **μὴ ἐλάσσω ἀντικαταστῆσαι πάλιν·** 2) εἰς τὴν θέσιν τινὸς τοποθετῶ ἄλλον: Ἀριστλ.Ἀκουστ.94 **καὶ οὗτοι ἄρχουσιν αὐτῶν, κατ᾽ ἐνιαυτὸν δὲ ἄλλους ἀντικαθιστάναι τοιούτους·** 3) τοποθετῶ τινα ἐναντίον ἄλλου, ἀντιτάσσω: Θουκ.4,93 **Βοιωτοὶ δὲ πρὸς τούτους ἀντικατέστησαν τοὺς ἀμυνομένους,** Ἀριστλ.Πολ.9,591 **τῷ παρ᾽ ἡμῖν τοιούτῳ ἀντικαταστήσωμεν φύλακα ὅμοιον·** 4) δθ. μτφ. ἐπαναφέρω, μεταθέτω εἰς ἄλλην κατάστασιν ἢ διάθεσιν: Θουκ.2,65 **καὶ δεδιότας αὖ ἀλόγως ἀντικαθίστη πάλιν ἐπὶ τὸ θαρσεῖν,** Δίων Κ 35,16 **ἐς φόβον ἀντὶ τῶν ἐλπίδων ἀντικατέστησαν·** 5) παθ. κ. νεώτ. τίθεμαι εἰς τὴν θέσιν ἄλλου ὡς διάδοχος, ὡς ἀντικαταστάτης: Ἡροδ.2,37 **ἐπεὰν δέ τις** | τῶν ἱερέων | **ἀποθάνῃ τούτου ὁ παῖς ἀντικαθίσταται,** Ξεν.Ἀν.3,1,38 **εἰ ἐπιμεληθείητε ὅπως.. στρατηγοὶ καὶ λοχαγοὶ ἀντικατασταθῶσιν·** 6) μέσ. μετὰ δοτ. ἀνθίσταμαι, ἀντιτάσσομαί τινι: Θουκ.7,39 **καὶ ἀντικαταστάντες ταῖς ναυσί·** ‖ κ. ἀπολ.: αὐτ.1,62 **ἀντικαθίσταντο εἰς μάχην.**

ἀντικαθιστῶ νεώτ. δημ. κ. **ἀντικατασταίνω,** πρτ. ἀντικαθίστων, δημ. **ἀντικαθιστοῦσα,** ἀόρ. δημ. **ἀντικατάστησα,** μτχ. παθ. πρκ. **ἀντικατεστημένος,** δημ. **ἀντικαταστημένος.**

ἀντικάθοδος-ον (ἡ) νεώτ. φυσ. τὸ ἀπέναντι τῆς καθόδου μέρος ἀεροκαίνου σωλῆνος.

ἀντικαθολικισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἀντίθεσις πρὸς τὸν καθολικισμόν, ἡ καταπολέμησις τούτου.

ἀντικαθολικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀντιτιθέμενος, ὁ πολέμιος πρὸς τὰ δόγματα τῆς καθολ. Ἐκκλησίας.

ἀντικαθρεφτίζω δημ. ἀντικατοπτρίζω βλ.λ.

ἀντικαθρέφτισμα (τὸ) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀντικατοπτρίζω βλ.λ.

ἀντικαθρεφτισμός (ὁ) δημ. ὁ ἀντικατοπτρισμὸς βλ.λ.

ἀντίκαινος-ον Ἡσ. « ἀντίκαινον, ἰσόκαινον ».

ἀντικαίω καίω τὸ καῦσάν με: Πλάτ.Τίμ.65 E **καὶ πάλιν αὐτὰ ἀντικάοντα τὸ διαθερμῆναν.**

ἀντικακουργῶ-έω κ. νεώτ. κακοποιηθεὶς κακοποιῶ καὶ ἐγώ: Πλάτ.Κρίτ.49 C **ἀντικακουργεῖν κακῶς πάσχοντα·** ‖ νεώτ. ἐκδικούμενος τὸν κατ᾽ ἐμοῦ ἢ τῶν οἰκείων κακουργήσαντα πράττω καὶ ἐγὼ κακούργημα κατ᾽ αὐτοῦ.

ἀντικακοχυμικός-ή-όν νεώτ. ὁ θεραπεύων τὴν κακοχυμίαν τοῦ αἵματος: **ἀντικακ- φάρμακα.**

ἀντικακόω-ῶ μτγν. ἀντικακουργέω βλ. λ.

ἀντικακώνω δημ. ἀντικακουργῶ βλ. λ.

ἀντικάκωσις-εως (ἡ) μσν. ἡ ἀμοιβαία κακοποίησις.

ἀντικαλαισθητικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀντικαλαισθητικόν.

ἀντικαλαισθητικός-ή-όν νεώτ. ὁ μὴ ἔχων αἴσθησιν τοῦ καλοῦ, ὁ ἀκαλαίσθητος· ‖ ὁ μὴ σύμφωνος πρὸς τοὺς κανόνας τοῦ καλοῦ, τοῦ ὡραίου: ἀντικαλαισθητικὸς **διάκοσμος, -ὸν σχέδιον.**

ἀντικαλαισθητικῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀντικαλαισθητικὸν βλ. λ.

ἀντικαλαμῶμαι-άομαι μσν. συλλέγω ἢ δεματιάζω καὶ ἐγὼ καλάμην.

ἀντικαλλωπίζομαι μτγν. γαυριῶ, καμαρώνω, κάνω ἐπίδειξη καὶ ἐγώ: Πλούτ.1061 **ἀντικαλλωπίζεσθαι πρὸς τὴν πολυτέλειαν εὐτελείᾳ.**

ἀντικαλῶ-έω προσκαλῶ τὸν προσκαλέσαντά με: Ξεν.Συμπ.1,15 **ὡς ἀντικληθησόμενος καλεῖ μέ τις·** 2) δημ. προκαλῶ εἰς ἅμιλλαν, ἀνταγωνίζομαι.

ἀντικάμαρα (ἡ) νεώτ. | Ἰταλ. | προθάλαμος: **φρ. κάνω ἀντικάμαρα** | ἀποφεύγω νὰ εἰσέλθω ὅπου εὑρίσκονται ἄλλοι |, **μοῦ ἔκαμε ἀντικάμαρα** | ἀπέφυγε νὰ μὲ δεχθῇ |.

ἀντικαμίνη (ἡ) νεώτ. χημ. κ. **ἀντικαμινία** σκευασία χρήσιμος ὡς φάρμακον ὑπὸ μορφὴν δισκίων κατὰ τῆς ἡμικρανίας, νευραλγιῶν καὶ ῥευματισμοῦ.

ἀντικάμπτω μσν. ἐπανακάμπτω.

ἀντικάνθαρον μτγν. τὸ φυτὸν ἡμεροκαλλὲς βλ.λ.

ἀντικανονίζω μσν. ἀποφασίζω ἢ πράττω τι ἀντίθετον πρὸς τοὺς κανόνας τῆς ἐκκλησίας.

ἀντικανονικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀντικανονικὸν βλ. λ.

ἀντικανονικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ οὐχὶ σύμφωνος πρὸς τοὺς κανόνας, πρὸς τὴν παραδεδεγμένην τάξιν ὢν ἢ γινόμενος· ‖ εἰδ. **ὁ κατὰ παράβασιν** τῶν κανόνων γινόμενος, ὁ μὴ **κανονικός·** κ. παραθ. **-ώτερος, -ώτατος.**

ἀντικανονικότης-ότητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἔλλειψις κανονικότητος, τὸ ἀντικανονικὸν βλ. λ.· 2) εἰδ. ἐκκλ. ἡ παρὰ τοὺς κανόνας χειροτονία κληρικοῦ.

ἀντικανονικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντικανονικὸν βλ. λ.

ἀντικάρδιον (τὸ) μτγν. τὸ πρὸς τὸ κατώτερον μέρος τοῦ στήθους ἐπιγαστρικὸν κοίλωμα, τὸ ἅ. λεγόμενον κοῖλον τοῦ στομάχου· 2) τὸ ὑπὲρ τὸ στέρνον κοίλωμα τοῦ λαιμοῦ, ἅ. **σφαγὴ** βλ.λ.

ἀντικαρδιώδη (τὰ) τὰ μόρια τῶν φυτῶν τὰ φέροντα ἐντομὴν βαθεῖαν, διαιροῦσαν εἰς δύο λοβούς.

ἀντικάρηνος-ον μσν. ὁ ἔχων ἀντίθετον κάρα, κεφαλήν: Ἰω.Γαζαῖος Κοσμ.Πίν.444 **καὶ βραχὺς ἀντικάρηνος ὁμόπλοος ἄλλος ἐτύχθη.**

ἀντικαρκινικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐνδεικνυόμενος κατὰ τῶν καρκινικῶν παθήσεων: **ἀντικ- δίαιτα.**

ἀντικαρτερῶ-έω μτγν. καρτερῶ, ἀντέχω κατά τινος: Δίων Κ 44,13 **εἰ δύναιτο πρὸς αἰκισμοὺς ἀντικαρτερῆσαι·** ‖ κ. μτφ.: αὐτ.47,13 **ἀντικαρτερεῖν πρὸς τὰς συμφοράς.**

ἀντικαταβάλλω κ. νεώτ. μέλλ. **-βαλῶ** ἀνταποδίδω: Λιβάν.4,300 **καὶ ὑμᾶς τοὺς εὖ παθόντας οὐκ ἀποκνεῖν ἀντικαταβαλέσθαι χάριν·** ‖ νεώτ. ποιοῦμαι ἀντικαταβολὴν βλ. λ.

ἀντικαταβολή (ἡ) νεώτ. χρηματιστηριακὴ σύμβασις, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἕτερος τῶν συμβαλλομένων δικαιοῦται, ἀντὶ καταβολῆς ὡρισμένου ποσοῦ, νὰ πραγματοποιήσῃ ἐντὸς δεδομένης προθεσμίας ἀγορὰν ἢ πώλησιν εἰς ὡρισμένην τιμήν· ‖ ἐπὶ **ἀντικαταβολῇ** ταχυδρομικὴ ἀποστολὴ ἐμπορευμάτων, ὧν τὸ ἀντίτιμον καταβάλλεται εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἅμα τῇ παραδόσει | **διεθν. ὅρος contre remboursement** |.

ἀντικατάγω κατάγω, φέρω ἀντί τινος, ἀμοιβαίως κατάγω· ‖ παθ. ἔρχομαι, ἄγομαι εἰς τὴν θέσιν τινός: Τίμ.Λοκρ.151 D **ἀνάγκᾳ ὧν ἀντικαταχθῆμεν τὸ ἴσον τῷ ἀναλωθέντι.**

ἀντικαταδύνω μτγν. δύω καθ᾽ ἣν στιγμὴν ἄλλος ἀνατέλλει, ἐπὶ ἀστέρων: ΘέωνΣμυρν.Ἀστρολ. 178 **ἐπειδὰν ἡλίου ἀνατείλαντος τὸ κατὰ διάμετρον ἄστρον ἀντικαταδύνῃ.**

ἀντικαταδύομαι μτγν. ἀμοιβαίως, ἐπίσης καταδύομαι, κρύπτομαι: Ἀχιλλ.Τάτ.6,18 **ἡ δὲ ἀντικατεδύετο καὶ ἀπεκρούετο τὰ φιλήματα.**

ἀντικατάδυσις-εως (ἡ) μτγν. κατάδυσις πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος: Ἵππαρχ.2,1,14.

ἀντικαταθνήσκω ἀόρ. β´ **-έθανον** καταδικάζομαι εἰς θάνατον ὡς φονεύς, φονεύομαι ἐπίσης: Αἰσχύλ.Χο.144 **καὶ τοὺς κτανόντας ἀντικατθανεῖν·**

ἀντικατακαίνω ἀόρ. ἀπαρφ. **-κανεῖν** φονεύω τινὰ ὡς φονέα βλ. κ. ἀντικαταθνήσκω.
ἀντικατακλείω μτγν. κατακλείω ἐπίσης· || παθ. ἐγκλείομαι ἐπίσης : Ρούφ.'Ιατρ.70 **ὡς ἀντικατακλείεσθαι τὰς τοῦ ἐπιτριῶν ἀνωμαλίας.**
ἀντικατακτείνω φονεύω τὸν φονέα.
ἀντικαταλαμβάνω κ. νεώτ. λαμβάνω κατοχήν : Τίμ.Λοκρ.102 D **ἀντικαταλαμβάνοντα τὰν τῶν καρρόνων χώραν·** 2) **ἀντικ- δίκην** ἀντιλαγχάνω βλ. λ. : Πλάτ.Συμπ.9 D· 3) κ. νεώτ. ἐξ ἀντιθέτου, ἐπίσης καὶ ἐγὼ καταλαμβάνω, κατέχω : ΔίωνΚ 36,47 **ἀντ- λόφον, - ἀντικατέλαβον τὸν προλιμένα.**
ἀντικαταλέγω ἀμοιβαίως καταλέγω, ἐκλέγω, στρατολογῶ : ΔίωνΚ 40,65 **μέλλων πολλῷ πλείους στρατιώτας ἀντικαταλέξειν.**
ἀντικαταλείπω καταλείπω τινὰ εἰς τὴν θέσιν ἄλλου, εἰς ἀντικατάστασίν του : Πλάτ.Πολ.540 B ἀντικαταλιπόντας **τῆς πόλεως φύλακας.**
ἀντικατάλλαγα ἐπίρρ. δημ. ἐναλλάξ, ἐξ ὑπαμοιβῆς : **δουλεύουν ἀντικατάλλαγα.**
ἀντικαταλλαγή (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἀμοιβαία ἀνταλλαγή : Πλούτ.'Ηθ.49 D **ἀντικαταλλαγὴν οὐκ ἔχουσα χρηστοῦ καὶ βεβαίου πρὸς ἀβέβαιον καὶ κίβδηλον, - ἀντικαταλλαγὴ ἀέρος** (ἀνταλλαγή, ἀνανέωσις ἀέρος, ἀερισμός)· || ἀνταπόδοσις : Σχόλ.'Οππ.'Αλ.2,687· 2) Πάπ. συνδιαλλαγή, συμφιλίωσις : **οὐκ ἐξέσται οὐδενὶ ἡμῶν παραβῆναι τήνδε τὴν ἀντικαταλλαγήν.**
ἀντικατάλλαγμα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ ἀντάλλαγμα, δθ. ἀνταπόδοσις : 'Ιώσ.ΑΙ 15,9,2.
ἀντικαταλλάκτης (ὁ) νεώτ. ὁ μέλλων νὰ πληρώσῃ τὴν καταλλάγήν, τὴν συναλλαγματικήν, ἤτοι ὁ εἰς βάρος τοῦ ὁποίου ἐξεδόθη αὕτη : 'Αδαμ.Κορ.
ἀντικατάλλαξις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἐκ τινος ἐπιχειρήσεως κέρδος : Διογ.Λ 7,99
ἀντικαταλλάσσομαι ἀνταλλάσσω τι πρὸς ἕτερον, δίδω τι ἀντὶ ἄλλου : 'Ισοκρ.5,135 **ἴδοις δ' ἂν καὶ τῶν ἰδιωτῶν τοὺς ἐπιεικεστάτους ὑπὲρ ἄλλου μὲν οὐδενὸς ἂν τὸ ζῆν ἀντικαταλλαξαμένους,** Λυκοῦργ.88 **τὴν ἰδίαν ψυχὴν ἀντὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας** ἀντικαταλλάττεσθαι, 'Αριστλ. 'Ηθ.Ν 8 **ἕτερον ἀνθ' ἑτέρου ἀντικαταλλάττονται, οἷον ἡδονὴν ἀντ' ὠφελείας·** 2) δέχομαί τι ὡς ἀντάλλαγμα ἑτέρου : 'Ισοκρ.6,109 **ὅτι κάλλιόν ἐστιν ἀντὶ θνητοῦ σώματος ἀθάνατον δόξαν ἀντικαταλλάξασθαι·** 3) ἀντικαθιστῶ, ἀναπληρῶ : 'Αριστλ.ΖΜ 645 Α 3 **ἀντικαταλλάττεταί τι πρὸς τὴν περὶ τὰ θεῖα φιλοσοφίαν·** 4) μτγν. παθ. συνδιαλλάσσομαι, συμφιλιώνομαι : Πολυβ.15,20,5 Πάπ. **περὶ οὗ ἀντικατηλλάγη·** || κ. ἐνεργ. : Πάπ. **ὁμολογῶμεν ἀντικατηλλαχέναι πρὸς ἀλλήλους·** 5) μτγν. ἐνεργ. **ἀντικαταλλάσσω,** ἀνταλλάσσω.
ἀντικαταλλάσσω μτγν. κ. νεώτ. ποιοῦμαι ἀντικαταλλαγὴν βλ. λ.
ἀντικαταμειδιῶ-άω μτγν. καταγελῶ, ἐμπαίζω : Κύριλλ.Σοφ.623 **οὔτε μὴν ἀντικαταμειδιάσουσι τοῦ Χριστοῦ ἤγουν τῶν ἐκκλησιῶν.**
ἀντικαταμετρῶ-έω Πάπ. καταμετρῶ εἰς ἀνταπόδοσιν ἢ ἀνταλλαγήν.
ἀντικαταμύω μτγν. κλείω καὶ ἐγὼ τοὺς ὀφθαλμούς μου : Πολυβ.Θ 113.
ἀντικαταπέμπω μτγν. ἐκκλ. καταπέμπω ὡς ἀμοιβὴν διὰ τὸ ἀναπεμφθέν:Βασίλ.2,677 Α **ἀντικατάπεμψον ἡμῖν τὴν χάριν τοῦ ἁγίου σου πνεύματος.**
ἀντικαταπλήσσω καταπλήττω καὶ ἐγὼ ἐπίσης τὸν καταπλήξαντά με : 'Αππ.'Εμφ.Πόλ.3,91 **ἤλπιζον ἀντικαταπλήξειν τὸν Καίσαρα.**
ἀντικαταρρέω μτγν. καταρρέω καὶ ἐγὼ ἐπίσης.
ἀντικαταρροϊκός-ή-όν νεώτ. ὁ καταπολεμῶν τὸν κατάρρουν βλ. λ. : **ἀντικαταρροϊκὰ φάρμακα.**
ἀντικατασκευάζω μτγν. κ. νεώτ. ἀντικαθιστῶ : Διον.'Αλ.Ρωμ.15 **ταύτας δὴ τὰς πεπλανημένας ὑπολήψεις ἐξελέσθαι τῆς διανοίας τῶν πολλῶν καὶ ἀντικατασκευάσαι τὰς ἀληθεῖς·** 2) κ. νεώτ. κατασκευάζω τι ἐξ ἀντιθέτου ἢ ἐναντίον ἄλλου κατασκευάσαντος : ΔίωνΚ 47,37 **οἱ βάρβαροι μονόξυλα πλοῖα ἀντικατασκευάσαντες.**
ἀντικατασκοπεία (ἡ) νεώτ. τὰ λαμβανόμενα μέτρα πρὸς παρεμπόδισιν ἢ παραπλάνησιν τῆς κατασκοπείας ἐκ μέρους τοῦ ἐχθροῦ.
ἀντικατασταίνω δημ. ἀντικαθίστημι βλ.λ.
ἀντικατάστασις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. δημ. **-η** ἡ ἀντίστασις, ἀπάντησις εἰς ἐπιχείρημα ἐν συζητήσει, ἀντιπαράταξις : Πολύβ.4,47,4 **ἐκ τῆς ἀντικαταστάσεως τῆς γενομένης παρ' αὐτοῖς τῶν πρὸς τοὺς τῶν 'Ροδίων πρεσβευτάς·** || ἐναντιότης· 2) κ. νεώτ. κ. δημ., ἡ ἐγκατάστασίς τινος ἀντ' ἄλλου, ἀναπλήρωσις, ἀλλαγή : **ἀντικατάστασις τῆς φρουρᾶς, - τοῦ νομάρχου·** 3) νεώτ. γλωσσ. **λεκτικὴ ἀντικατάστασις** ἡ ἀνταλλαγὴ παλαιοτέρων στοιχείων τῆς γλώσσης (ἰδίως οὐσιαστ. ῥημ.) διὰ νεωτέρων ἐπισυμβαίνουσα ἀσυναισθήτως ὅλως καὶ ὑποσυνειδήτως ἐξ αἰτίας συναφοῦς χρήσεως ἐν τῇ καθ' ἡμέραν ὁμιλίᾳ οἷον **ἐκ τοῦ δός μοι ψωμὸν ἄρτου** ἐγένετο ἀντικατάστασις **τοῦ ἄρτος** διὰ τοῦ **ψωμός** κ. ὑποκορ. **ψωμίον, ἐκ τοῦ μῦς** ὁ **ποντικός** (ἤτοι ἑνὸς τῶν **εἰδῶν** κατ' 'Αριστλ. ἐγένετο ἀντ- τοῦ **μῦς** διὰ τοῦ **ποντικὸς κτλ., ψωμίον** ἀντὶ **ἄρτος, ποντικὸς** ἀντὶ **μῦς.**
ἀντικαταστάτης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. θηλ. **-άτις -ιδος** δημ. κ. **-άτρια** ἀντικαθιστῶν τινα, ἀναπληρωτής : **παρέδωσε τὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὸν ἀντικαταστάτην του·** 2) εἰδ. εἰς παλαιοτέραν ἐποχὴν ὁ ἔναντι ἀποζημιώσεως ἀντικαθιστῶν τὸν **κληρωτὸν** στρατιώτην.
ἀντικαταστατός-ή-όν νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀντικατασταθῇ· || εἰδ. νομ. **ἀντικαταστατὰ πράγματα** τὰ δυνάμενα νὰ ἀποδοθῶσι δι' ἄλλων πραγμάτων τῆς αὐτῆς ποιότητος καὶ ποσότητος, οἷον τὰ χρήματα, χρεώγραφα, ὁ σῖτος, οἶνος κτλ.
ἀντικαταστρατοπεδεύω μτγν. στρατοπεδεύω ἀπέναντι : Διον.'Αλ.Ρωμ.8,84 **ἀντικατεστρατοπέδευσεν ἐπὶ λόφου.**
ἀντικατάσχεσις-εως (ἡ) ἡ ἐπίσχεσις, ἡ βιαία συγκράτησις : 'Αριστλ.Πρ.961 Β 22 **ἐν τῷ πταρμῷ ἡ ἀντικατάσχεσις γενομένη τοῦ πνεύματος.**
ἀντικατάταξις (ἡ) νεώτ. κατάταξις γινομένη εἰς ἀντικατάστασιν ἄλλου.
ἀντικατάτασις-εως (ἡ) ἔκτασις, **ἐπέκτασις** δι' ἕλξεως τῶν ἀντιθέτων ἄκρων : 'Ιππ.834 **ἐνίοτε γὰρ ἀρκέει αὐτὸ τὸ ξύλον ἀντὶ τῆς ἄνωθεν ἀντικατατάσιος·** 2) παθ. ἀντίκρουσις, ἀντίστασις.
ἀντικατατάσσω μτγν. κ. νεώτ. κατατάσσω τινὰ εἰς τὴν θέσιν ἑτέρου : Κλήμ.'Αλ.Στρωμ.351 **ἀντὶ Περιάνδρου** ἀντικατατάττει **Μύσωνα.**
ἀντικατατείνω ἐκτείνω ἕλκων ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους· 2) μτφ. διισχυρίζομαί τι κατά τινος : Πλάτ.Πολ.348 Α **ἂν . . ἀντικατατείναντες λέγωμεν αὐτῷ λόγον παρὰ λόγον.**
ἀντικατατρέχω μτγν. ἀόρ. **-έδραμον** ἐπέρχομαι καὶ ἐγὼ κατὰ τῆς χώρας τῶν ἐπιδραμόντων κατὰ τῆς ἰδικῆς μου : ΔίωνΚ 60,9 **τὴν χώραν αὐτῶν ἀντικατέδραμε.**
ἀντικαταφέρομαι μτγν. ἀμοιβαίως καταφέρομαι, φέρομαι κατά τινος μὲ ὁρμήν : Γαλ.17(2),57.
ἀντικαταφρονῶ-έω μτγν. καταφρονῶ τὸν καταφρονήσαντα : ΔίωνΚ 54,33.
ἀντικαταφυτεύω Πάπ. φυτεύω εἰς ἀντικατάστασιν : Πάπ. ἀντικαταφυτεύειν **ἕτερα ἀντὶ τῶν ἐκλιπόντων δένδρων.**
ἀντικαταχωρισμός (ὁ) μτγν. ἡ ἐν χώρῳ ἀντικατάστασις : Ὀρειβ.6,10,14 **ὅσῳ γὰρ ἂν τις μᾶλλον κενώσῃ τὸν θώρακα . . τοσούτῳ πλείονος ἀέρος πάλιν εἰς τὸν ἀντικαταχωρισμὸν . . δεήσεται.**

ἀντικατέχω κ. νεώτ. ἀμοιβαίως, ἐπίσης ἢ ἐξ ἀντιθέτου καὶ ἐγὼ κατέχω : Ἱππ.336.

ἀντικατηγορητικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀντιρρητικός, ὁ ἀντιφατικός : Γαλ.Ἑρμ.12,65.

ἀντικατηγορία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἀμοιβαία κατηγορία, ἀντέγκλησις : Κοϊντιλ.3,10,4· ‖ ρητορ. κατηγορία ἀπαγγελλομένη ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου κατὰ τοῦ κατηγόρου.

ἀντικατηγορῶ-έω κ. νεώτ. κατηγορῶ τὸν κατηγορήσαντα, ἀμοιβαίως κατηγορῶ : Αἰσχίν.25,25 **ἐᾶτε γὰρ τοὺς ἀπολογουμένους ἀντικατηγορεῖν τῶν κατηγορούντων·** 2) παθ. **ἀντικατηγοροῦμαι** ἐν τῇ Λογικῇ, ἀντιστρέφομαι, ἐπὶ ὅρων δυναμένων νὰ χρησιμεύουν ἐναλλὰξ ὡς ὑποκείμενα καὶ ὡς κατηγορούμενα τῆς προτάσεως : Ἀριστλ.Τόπ. 1,5 **τοῦ πράγματος ἀντικατηγόρηται.**

ἀντικάτημαι Ἰων. τ. τοῦ ἀντικάθημαι βλ. λ.

ἀντικατίζομαι Ἰων. τ. τοῦ ἀντικαθίζομαι βλ.λ.

ἀντικατίστημι Ἰων. τ. τοῦ ἀντικαθίστημι βλ.λ.

ἀντικατοίχομαι μτγν. μέλλ. **-οιχήσομαι** χάνομαι ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συγκαταστρέφομαι : Ρήτ.1, 465,20 **δεδιὼς μὴ λάθῃ τὸ κακὸν καὶ ὅλον τὸ δένδρον ἀντικατοιχήσεται.**

ἀντικατολισθαίνω μτγν. κατολισθαίνω ἀντιστοίχως : Παῦλ.Αἰγ.6,65.

ἀντικατοπτρίζω νεώτ. ἀντανακλῶ **ἀντικαθρεφτίζω·** ‖ μέσ. **-ομαι** κοιτάζομαι εἰς τὸν καθρέπτην, καθρεφτίζομαι· 2) μτφ. ἐμφανίζω σαφῶς, φανερώνω, ἐκδηλῶ : **τὸ βλέμμα του ἀντικατοπτρίζει τὴν ἀγαθότητα τῆς ψυχῆς του·** ‖ κ. παθ. φαίνομαι οἱονεὶ ἐν κατόπτρῳ, ἐξεικονίζομαι.

ἀντικατοπτρισμός (ὁ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντικατοπτρίζω βλ.λ.· ‖ εἰδ. φυσ. φαινόμενον τῆς διαθλάσεως τοῦ φωτὸς ἐντὸς στρωμάτων ἀέρος διαφόρου πυκνότητος, καθ' ὃ βλέπει τις μεμακρυσμένα ἀντικείμενα σχηματίζοντα εἴδωλα ἀντεστραμμένα, δ. ὀρ. **φάτα μοργκάνα.**

ἀντικάτων-ωνος (ὁ) μτγν. σύγγραμμα τοῦ Καίσαρος, γραφὲν πρὸς ἀνασκευὴν τοῦ ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος γραφέντος βιβλίου « Κάτων » : Πλούτ. Καισ.54 **τὸ δὲ βιβλίον ἀντικάτων ἐπιγέγραπται.**

ἀντικαυστικός-ή-όν νεώτ. ὁ καταπολεμῶν τὴν ἐπίδρασιν καὶ τὰ ἀποτελέσματα καυτηριάσεως.

ἀντικαχεκτικός-ή-όν νεώτ. ὁ καταπολεμῶν τὴν καχεξίαν ἐν γένει : **ἀντικαχεκτικὴ δίαιτα, ἀντικαχεκτικὰ φάρμακα.**

ἀντικάω ἐξ ἀντιθέτου καίω : Πλάτ.Τίμ.65.

ἀντικβάριος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. (λατ.) ἀντικουάριος βλ.λ.· 2) δημ. ὁ πωλητὴς ἀρχαίων ἢ παλαιῶν ἀντικειμένων τέχνης ἢ πολυτελείας.

ἀντικέαται γ' πληθ. τοῦ ἀντίκειμαι βλ.λ.1 : Ἀρχύτ.π.Στοβ.2,2,4.

ἀντίκειμαι κ. μσν. κ. νεώτ. κεῖμαι ἀπέναντι : Ἡρ.6,2,4 **τὴν ἀντικειμένην ἤπειρον Εὐρώπη,** Ἀριστλ.Οὐρ.1,8,11 **ἀντικείμενα κατὰ διάμετρον·** 2) ἀντιστοιχῶ, πρόκειμαι, προορίζομαι : Πίνδ.Ι 7 (6),26 **τιμὰ δ' ἀγαθοῖσιν ἀντίκειται·** 3) εἶμαι ἀντίθετος : Πλάτ.Σοφ.258 Β **πρὸς ἄλληλα ἀντικειμένων ἀντίθεσις οὐδὲν ἧττον,** Ἀριστλ.Μεταφ. 1055 Α 35 **εἴδη ἀντίκειται μὲν ἀντίφασις καὶ στέρησις καὶ ἐναντιότης καὶ τὰ πρός τι·** ‖ εἰδ. ρητ. **ἀντικειμένη λέξις** ἡ ἀντιθετική : Αὐτ.Ρητ.3,9,7 4) νεώτ. ἐναντιοῦμαι, ἀντιβαίνω : **ἀντίκειται εἰς τοὺς νόμους,- εἰς τὸ σύνταγμα,- εἰς τοὺς κανόνας τῆς συμπεριφορᾶς·** 5) μτγν. ἀντιτάσσομαι, εἶμαι ἐναντίος : ΠΔ'Ἐξ. 23,22 **ἀντικείσομαι τοῖς ἀντικειμένοις σοι,** Ὠδ.4 Μηνὶ 2,16 **ἀντειπεῖν οὐκ ἴσχυσαν οἱ εὐσεβέσιν ἀντικείμενοι·** 6) εἶμαι βλαβερός τινι : Προκ.Γαζ.Ἐπικτ.27 **ἀντίκειται τοῖς σώμασι·** 7) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **ἀντικείμενον** βλ.λ.2).

ἀντικειμενικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀντικειμενικὸν βλ.λ.· ‖ ἀμερολήπτως.

ἀντικειμενικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων σχέσιν μὲ ἐξωτερικὸν ἀντικείμενον· ‖ ὁ πρὸς ὃν ἡ κατεύθυνσις : **ἀντικειμενικὸς σκοπός·** 2) ὁ μὴ ὑποκειμενικός, ὁ παντελῶς ἀνεπηρέαστος καὶ ἀμερόληπτος : **ἀντικειμενικὴ κρίσις·** 3) ὁ ἐξετάζων τὰ πράγματα ἀντικειμενικῶς καὶ ἀμερολήπτως : **ἀντικειμενικὸς κριτής·** 4) γραμμ. **ἀντικειμενικὰ ἢ ἐξηρτημένα** τὰ σύνθετα τῶν ὁποίων τὸ ἓν συνθετικὸν μέρος ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ἄλλο καθὼς τὸ ἀντικείμενον ἀπὸ τὸ ρῆμα οἷον **στρατηγὸς** ὁ ἄγων στρατόν, **φιλόδοξος** ὁ φιλῶν τὴν δόξαν κττ.· ‖ **ἀντικειμενικὴ γενικὴ** ἡ δηλοῦσα τὸ ἀντικείμενον βλ. λ., οἷον : **διοικητὴς τοῦ λόχου, - σωτὴρ τῆς πατρίδος, - ἄγευστος ἐλευθερίας, - προπαρασκευαστικὸς τῶν διὰ τὴν ἄμυναν τῆς χώρας ἀπαιτουμένων·** 5) τοπογρ. **ἀντικειμενικὸς φακὸς** ὁ ἐστραμμένος πρὸς τὸ παρατηρούμενον ἀντικείμενον· ‖ φωτογρ. ὁ ἐστραμμένος πρὸς τὸ φωτογραφικὸν ἀντικείμενον.

ἀντικειμενικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ὕπαρξις πράγματός τινος ἀνεξαρτήτως τῆς ἡμετέρας γνώσεως· 2) ἡ ἰδιότης τοῦ ἀντικειμενικοῦ βλ.λ.3), τοῦ ἀντικειμενικῶς κρίνοντος : **ὁ ἱστορικὸς πρέπει νὰ κρίνῃ μὲ ἀντικειμενικότητα.**

ἀντικειμενικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντικειμενικὸν βλ. λ. ἀμερολήπτως : **ἐξετάζω - κρίνω τὰ πράγματα ἀντικειμενικῶς.**

ἀντικείμενον (τὸ) νεώτ. πᾶν πρᾶγμα ἀπέναντι ἡμῶν κείμενον καὶ ὑποπῖπτον εἰς τὴν αἴσθησιν : **παρατηρῶ ἀντικείμενόν τι·** 2) τὸ προκαλοῦν αἴσθημά τι : **ἀντικείμενον θαυμασμοῦ, - ἀγάπης, - μίσους, - φόβου·** 3) τὸ ὂν θέμα τῆς σκέψεως, ἐρεύνης κττ. : **ἀντικείμενον μελέτης·** 4) τὸ πρὸς ὃ τείνει τις, ὁ τελικὸς σκοπός : **τὰ ἀντικείμ- τῶν προσπαθειῶν, - τῶν φιλοδοξιῶν·** 5) συντακτ. λέξις ἢ φράσις πρὸς ἣν μεταβαίνει ἡ διὰ τοῦ ρήματος δηλουμένη ἐνέργεια τοῦ ὑποκειμένου, τὸ ἄμεσον ἢ ἔμμεσον ἀντικείμενον τῆς προτάσεως· 6) φιλοσ. τὸ ἀνεξαρτήτως τῆς ἡμετέρας γνώσεως ὑπάρχον, τὸ κατ' ἀξίωμα δεκτὸν ὡς ὄντως ὄν.

ἀντικειμενοφόρος πλὰξ (ἡ) νεώτ. ὑαλίνη πλὰξ ἐπὶ τῆς ὁποίας τοποθετεῖται τὸ μικροσκοπικῶς ἐξεταζόμενον ἀντικείμενον.

ἀντικειμένως ἐπίρρ. εἰς τὴν ἀπέναντι θέσιν : Ἀριστλ.ΖΜ 654 Α 11 **ἀντικειμένως συνέστηκεν·** 2) ἐν ἀντιθέσει, ἀντιθετικῶς : Αὐτ.Ρητ.2,24,2 **ἀντικειμένως εἰπεῖν.**

ἀντικέλευθος-ον μτγν. ὁ εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος τῆς ὁδοῦ ὤν : Νόνν.Δ 8,191 **τοῖχον ἐς ἀντικέλευθον ἑὴν ἔκλινεν ὀπωπήν.**

ἀντικελεύω κελεύω τὸν κελεύσαντα : Θουκ.1, 128 **ἀντεκέλευον δὲ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς Λακεδαιμονίους·** ‖ παθ. κελεύομαι, διατάσσομαι καὶ ἐγώ : Αὐτ.1,139 **Λακεδαιμόνιοι δὲ . . τοιαῦτα ἐπέταξάν τε καὶ ἀντεκελεύσθησαν.**

ἀντίκεντρον (τὸ) πρᾶγμά τι ἢ γεγονὸς χρησιμεῦον ὡς κέντρον, κεντρί : Αἰσχ.Εὐμ.466 **ἄλγη προφωνῶν ἀντίκεντρα καρδίᾳ.**

ἀντικένωμα-ατος (τὸ) μτγν. μουσ. τόνος τις ἐν Ἑλληνικῇ μουσικῇ.

ἀντικεραύνιον (τὸ) νεώτ. ἀλεξικέραυνον βλ.λ.

ἀντικερδαίνω μσν. κερδίζω τι εἰς ἀνταμοιβὴν πράξεώς μου : Νικήτ.Εὐγ.3,363 **ἐξῆλθον . . καὶ πικρὸν ἦλθον ἀντικερδάνας.**

ἀντικέφαλα ἐπίρρ. δημ. ἀντιστρόφως, ἀνάποδα.

ἀντικεφαλαιοκρατικός-ή-όν ὁ κατὰ τῆς κεφαλαιοκρατίας βλ.λ. : **ἀντικ- ἀγών.**

ἀντικέφαλος-ο(ν) μτγν. κ. δημ. ὁ κείμενος κεφαλὴν πρὸς κεφαλήν : Πάπ. **ἔχων κροκοδείλους ἀντικεφάλους αὐτοῖς·** 2) μτγν.κ. δημ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς, τὸ ἰνίον, μετάφρενον : Ἰω.Λυδ.Μην.4,54 **ἐπὶ τοῦ βρέγματος κατὰ**

τὸ ἀντικέφαλον ἀναποκεῖσθαι λέγεται.. ἡ φρόνησις, Βηλαρ.77 **τὸν παίρνει στ' ἀντικέφαλο**· 3) μτφ. δημ. ἡ ὀφρὺς τοῦ ρυακίου.

ἀντικηδεύω περιποιοῦμαι καὶ ἐγὼ εἰς ἀνταπόδοσιν περιποιήσεως : Εὐρ.᾿Ιων 734 **ὥσπερ καὶ σὺ πατέρ' ἐμόν ποτε,.. ἀντικηδεύω πατρός.**

ἀντικήδομαι μτγν. ἀντικηδεύω βλ.λ. : Πολυδ.5,143.

ἀντικήνσωρ-ορος (ὁ) μσν. κ. **ἀντεκήνσωρ** βλ.λ.

ἀντικήρυξ-υκος (ὁ) ὁ ἀντικαθιστῶν τὸν κήρυκα.

ἀντικηρύσσω ἀπαντῶ εἰς κήρυγμα δι' ἄλλου κηρύγματος : Εὐρ.᾿Ικ.673 **κοὐδὲν Κρέων τοῖσδ' ἀντεκήρυξεν λόγοις**· || κηρύσσω καὶ ἐγὼ ἐπίσης : Εὐσ.᾿Ιστ.3,32 **ἀντικ- τὴν ἀληθινὴν γνῶσιν.**

ἀντικιάζω δημ. παρατηρῶν ἀναγνωρίζω μακρόθεν : **ἀπὸ μιὰ ὥρα μακριὰ σ' ἀντίκιασα.**

ἀντικίνησις μτγν. δημ. -η ἡ ἐναντία πρὸς ἄλλην ἐχθρικὴν κίνησις : ῾Ερμ.ἐν Στοβ.1,400· || νεώτ. δημ. ἀντίκτυπος, παλινδρόμησις, ἀνάπαλσις.

ἀντικίνητος-ον μτγν. ὁ ἐπίσης, ὁ ἀμοιβαίως κινούμενος : Φιλοπ.355,15.

ἀντικινῶ-έω κ. νεώτ. κινῶ τι ἐναντίον ἄλλου : ᾿Αριστλ.Μνημ.2,28· || κ. παθ. : αὐτ.Φυσ.8,5,19 **ἀνάγκη τὸ κινοῦν ἀντικινεῖσθαι**· 2) μτγν. μέσ. κινοῦμαι παρακολουθῶν τὰς κινήσεις τοῦ ἐχθροῦ : Πολύβ.2,66,3 **πρὸς πᾶν ἑτοίμως ἀντικινεῖσθαι**· 3) νεώτ. μεσ. κ. παθ. ἐξ ἀντιθέτου κινοῦμαι.

ἀντικίρνημι μτγν. κερνῶ καὶ ἐγώ.

ἀντικιχάνω Πάπ. κ. μτγν. συναντῶμαι, συντυγχάνω.

ἀντικιχράω μτγν. ἀντικίχρημι βλ. λ.

ἀντικίχρημι μτγν. ἀμοιβαίως διατίθημί τι εἰς χρῆσιν· || κ. παθ. **ἀντικίχρημαι** κ. **ἀντικιχρῶμαι-άομαι** παρέχομαι, ὑπόκειμαι ἀμοιβαίως εἰς χρῆσιν.

ἀντίκλα (ἡ) δημ. ἡ κνήμη, ἄντζα (μσν. κ. ἄντα) μεγεθυντικῶς, ἄ. ἀρίδα : **ἁπλώνει τὶς ἀντίκλες του ὅπου καθήσῃ.**

ἀντικλάζω ἀντηχῶ : Εὐρ.᾿Ανδρ.1145 **κραυγὴ.. πέτραισιν ἀντέκλαγξ'**· 2) μετὰ συατ. αἰτ. : αὐτ. Βάκχ.1057 **βακχεῖον ἀντέκλαζον ἀλλήλαις μέλος.**

ἀντικλαίω κλαίω καὶ ἐγὼ ἀκούων ἄλλον κλαίοντα : ῾Ηρόδ.3,14 **ἀνεβόων καὶ ἀντέκλαιον** (δ.γ. **ἀνέκλαιον**), Εὐστ.37,34.

ἀντίκλαρε (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν λώρανθος ὁ εὐρωπαϊκός, ἡ π. Θεοφρ. **στελίς.**

ἀντικλείδι (τὸ) δημ. τὸ ἀντίκλειθρον, ὁμοιότυπον ὡρισμένου κλειδίου, ἰδίως τὸ πρὸς δολίαν χρῆσιν : **ὁ κλέφτης ἄνοιξε μὲ ἀντικλείδι**, Λασκαρ. Τάλαρα 13 **νὰ μὴν ἔχουν τοῦ ἀντρός τους ἀντικλείδια** (κλειδίον μὲ τὸ ὁποῖον ἀνοίγονται διάφορα παρεμφερῆ πρὸς ἄλληλα κλεῖθρα), διεθν. λ. πασπαρτού (**passe partout**)· 2) μτφ. πλάγιον μέσον διὰ τοῦ ὁποίου τὸ ἐπιδιωκόμενον καθίσταται προσιτόν, ἐπιτυγχάνεται : δ.τραγ. **νἄχα ἀντικλείδι τῆς καρδιᾶς.**

ἀντικλειδίζω δημ. τολυπεύω νῆμα ἢ σχοινίον, τυλιγαδιάζω κλειδωτὰ ἤτοι σταυροειδῶς, οἷον ἐπὶ ραβδίσκου ἢ πλακιδίου· || γεν. τολυπεύω, κουβαριάζω.

ἀντίκλειδο (τὸ) δημ. ἄ. ἀντικλείδι βλ.λ. : Πολίτ. ᾿Εκλ.Τραγ.128 **κόρη κλειδιὰ σ' ἀγόρασα κι' ἀντίκλειδα σ' ἀφήνω.**

ἀντίκλειθρον (τὸ) Γλωσσ. τὸ ἀντικλείδι βλ. λ.

ἀντίκλεις-ειδος (ἡ) μτγν. τὸ ἀντίκλειθρον, τὸ ἀντικλείδι : Κλημ.᾿Αλ.7,897 **οὐδὲ τὴν κλεῖν ἔχοντες αὐτοὶ τῆς εἰσόδου, ψευδῆ δέ τινα καὶ ὥς φησιν ἡ συνήθεια ἀντικλεῖδα** (διόρθ. ἀντίκλειδα).

ἀντικλείω μτγν. ἀμοιβαίως ἐπίσης καὶ ἐγὼ κλείω· || παθ. **-ομαι** ἐπίσης ἐγκλείομαι.

ἀντίκλημα-ατος (τὸ) ἀρχ. Λεξ. ἀντέγκλημα, ἀντέγκλησις, ἀντικατηγορία.

ἀντικλήνι (τὸ) δημ. τὸ ἀντικνήμιον βλ. λ.

ἀντικληρικισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἐναντίον τῶν κληρικῶν διάθεσις, διδασκαλία ἢ ἐνέργεια, ἡ καταπολέμησις τῆς ἰσχύος τοῦ κλήρου.

ἀντικληρικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τοῦ κλήρου, ὁ ἐπιδιώκων τὴν κατάργησιν ἢ περιστολὴν τῶν δικαιωμάτων καὶ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ κλήρου.

ἀντικληροῦμαι-όομαι μσν. λαμβάνω καὶ ἐγώ τι διὰ κλήρου : Εὐσταθ.Πονημάτ.273,91.

ἀντίκλησις-εως (ἡ) μτγν. ἐξ ἀντιθέτου κλῆσις.

ἀντικλητήριον (τὸ) νεώτ. νομ. τὸ ἔγγραφον δι' οὗ παρέχεταί εἴς τινα τὸ εὐεργέτημα τῆς πενίας, ἤτοι ἡ ἄνευ καταβολῆς δικαστικῶν ἐξόδων διεξαγωγὴ δίκης ὑπ' αὐτοῦ.

ἀντίκλητος (ἡ) νεώτ. νομ. ὁ ὑπὸ διαδίκου μὴ κατοικοῦντος ἐν τῇ ἕδρᾳ τοῦ δικαστηρίου διοριζόμενος δικηγόρος ἢ μὴ τοιοῦτος, ἵνα εἰς τοῦτον κοινοποιῶνται δικόγραφα πλὴν τῶν ἐπαγομένων προσωπικὴν τοῦ διαδίκου ἐνέργειαν· || ὁ διὰ τοιαύτην ἁρμοδιότητα ὑποχρεωτικῶς διοριζόμενος διὰ τῆς πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγῆς ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος τὴν ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως ὡς καὶ ὑπὸ τοῦ κατάσχοντος εἰς χεῖρας τρίτου· || ὁ ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀπόφασιν τοῦ πλημμελειοδικείου ὑποχρεωτικῶς διὰ τοῦ ἐγγράφου τῆς ἐφέσεως διοριζόμενος, ὅστις κατ' ἐξαίρεσιν δέον νὰ εἶναι δικηγόρος κατοικῶν ἐν τῇ ἕδρᾳ τοῦ καταδικάσαντος ἢ τοῦ δικάσοντος δικαστηρίου.

ἀντικλῖμαξ-ακος (ἡ) νεώτ. εἰδ. τὸ ρητορικὸν σχῆμα καθ' ὃ ἐν τῇ αὐτῇ περιόδῳ λόγου ἀντιτίθενται δύο φραστικαὶ σειραὶ κλιμακηδὸν διατυπούμεναι (κλίμακες βλ. λ.) ὧν ἡ μὲν ἀνιοῦσα, ἤτοι χωροῦσα ἀπὸ τῶν ἐν μέρει ἐννοιῶν εἰς τὰς γενικάς, ἡ δὲ κατιοῦσα ἤτοι ἀντιθέτως.

ἀντικλινικὴ μετάπτωσις στρωμάτων νεώτ. γεωλ. ἡ μετάπτωσις, ἡ διαχωρίζουσα ἐν ἀντίκλινον βλ.λ. κατὰ μῆκος καὶ κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἄξονός του.

ἀντίκλινον (τὸ) νεώτ. γεωλ. τὸ κοίλωμα μιᾶς πτυχῆς πετρωμάτων τὰ ὁποῖα ὡς πρὸς τὸν ἄξονα αὐτῶν ἀποκλίνουν· ἀντίθ. σύγκλινον.

ἀντικλινόριον (τὸ) νεώτ. γεωλ. δέσμη πτυχῶν πετρωμάτων ὧν οἱ ἄξονες τῶν μεσαίων πτυχῶν εὑρίσκονται ὑψηλότερον ἀπὸ τοὺς τῶν πλευρικῶν.

ἀντικλίνω μτγν. κ. μσν. στρέφω τι πρὸς τὰ ὀπίσω : Πρόδρ.Ροδ.5,375 **τὸ δ' ἀντικλῖναι πρὸς φυγὴν τὰς ἡνίας**· 2) μτφ. κλίνω πρὸς τὸ ἐναντίον, ὅθ. ἀποφεύγω νὰ συναινέσω, ἀρνοῦμαι : Μουσαῖ.108 **καὶ πάλιν ἀντέκλινεν.**

ἀντίκλισις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀμοιβαία, ἡ ἑκατέρωθεν κλίσις : Σχολ.᾿Οππ.᾿Αλ.1.59· 2) νεώτ. γεωλ. ἐπὶ πετρωμάτων, ἡ ἀπὸ τοῦ ἄξονος αὐτῶν μετάπτωσις, ἀπόκλισις.

ἀντικλῶ-άω σχολ. κ. μσν. ἀνтανακλῶ, ἀντηχῶ : Ψελλ.Πον.59,13 **οὐ μὴν ἐπὶ πάσης ἀντιτυπίας σωμάτων ἀντικλᾷ ἑαυτὴν ἡ φωνή.**

ἀντικλώθω μσν. κλώθω καὶ ἐγὼ ἐπίσης.

ἀντικνήθω μσν. ἀμοιβαίως κνήθω, ξύω τὸν ξύοντά με : ᾿Αποστόλιος Συναγ.19,43 **τὸν ξύοντα ἀντιξύειν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὄνων· ἀλλήλους γὰρ ἀντικνήθουσι.**

ἀντικνήμη (ἡ) Πάπ. τὸ ἀντικνήμιον βλ. λ.

ἀντικνημία (ἡ) τὸ ἀντικνήμιον βλ.λ. : Πάπ. **οὐλὴ ἀντικνημίας δεξιᾶς.**

ἀντικνημιάζω μτγν. τύπτω, κρούω εἰς τὸ ἀντικνήμιον : Σεξτ.Μαθ.1,217

ἀντικνημίζω μτγν. ὀρθογρ. ἀντικνημιάζω βλ. λ.

ἀντικνήμιον (τὸ) τὸ πρόσθιον μέρος τῆς κνήμης : ᾿Αριστφ.᾿Ιππ.907 **τὰν τοῖσιν ἀντικνημίοις ἑλκύδρια περιαλείφειν**, ᾿Αριστλ.᾿Ιστ.Ζ 1,15,5 **καὶ ταύτης** (τῆς κνήμης) **τὸ μὲν πρόσθιον ἀντικνήμιον, τὸ δὲ ὀπίσθιον γαστροκνήμιον.**

ἀντικνησμώδης-ες νεώτ. ἐπὶ φαρμάκων, ὁ κατὰ τοῦ κνησμοῦ τοῦ δέρματος : **ἀντικν- ἀλοιφή.**

ἀντικόβω δημ. κ. **ἀντισκόβω** κ. **ἀντισκόφτω** διακόπτω τινὰ ὁμιλοῦντα : Βαλαωρ.᾿Αθ.Διάκ.5 **Θανάση δὲ σ' ἐρώτησα, μὴ μ' ἀντικόβεις, πάψε.**

ἀντίκοιλον (τὸ) κ. νεώτ. τὸ κοῖλον τοῦ πέλματος τοῦ ποδός, δημ. καμάρα : Πολ.Φυσιογν.2,27 **οἱ μὴ ἔχοντες τὸ ἀντίκοιλον τοῦ ποδός, ἀλλ' ὅλῳ βαίνοντες, πανοῦργοι.**

ἀντικοινοβουλευτικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀντίθετος, ὁ ἀντιδρῶν πρὸς τὸν κοινοβουλευτισμόν, ὁ κατὰ τοῦ κοινοβουλευτικοῦ πολιτεύματος· || ὁ μὴ κατὰ κοινοβουλευτικὸν τρόπον γινόμενος.

ἀντικοινοβουλευτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντικοινοβουλευτικὸν βλ.λ.

ἀντικοινοβουλευτισμός (ὁ) νεώτ. αἱ ἀντίθετοι πρὸς τὸν κοινοβουλευτισμὸν δοξασίαι ἢ ἐνέργειαι.

ἀντικοινωνικά ἐπίρρ. δημ. ἀντικοινωνικὸν βλ.λ.

ἀντικοινωνικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐναντίον τῆς κοινωνίας καὶ τῶν κοινωνικῶν θεσμῶν : **πρᾶξις ἀντικοινωνική·** 2) ὁ ἀποφεύγων τὴν κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων, ὁ ἀκοινώνητος.

ἀντικοινωνικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντικοινωνικῶς βλ.λ.

ἀντικοινωνισμός (ὁ) νεώτ. ἡ κοινωνιολογικὴ θεωρία, ἡ ἀντικειμένη εἰς τὸν κοινωνισμὸν βλ.λ.

ἀντικοινωνιστής (ὁ) νεώτ. ὁ ἐναντιούμενος εἰς τὸν κοινωνισμὸν βλ.λ.

ἀντικοινωνιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἀντικοινωνιστὰς ἢ εἰς τὸν ἀντικοινωνισμόν

ἀντικολάζω μτγν. τιμωρῶ καὶ ἐγώ, ἐπιβάλλω ἀντίποινα· || παθ. **-ομαι** τιμωροῦμαι διὰ κακήν μου πρᾶξιν : Λουκ Τυρανν.12 **εἴ τις . . ἀπέκτεινεν . . ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι.**

ἀντικολακεύω μτγν κ. νεώτ. κολακεύω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως : Πλούτ Ἀλκ.24 **ὥσθ' ὑπερβάλλειν αὐτὸν ἀντικολακεύων ἐκεῖνος.**

ἀντικομίζω μτγν. κ. μσν. κομίζω εἰς ἀπάντησιν ἢ ἀνταπόδοσιν : Πλούτ Λύσ.26 **ἄλλον λόγον ἐκ Δελφῶν ἀντικομίσαντες,** Ὠδ.5 Μηνὶ 2,9 **τῶν αὐτοῦ αἱμάτων σοὶ τοὺς κρουνοὺς ἀντικομίζει·** || μέσ.**-ίζομαι** ἀμοιβαίως λαμβάνω : Ἰώσ.Π1 2,8,4

ἀντικομματικός-ή-όν νεώτ. ὁ φρονῶν ἢ ὁ δρῶν ἐναντίον τῶν κομμάτων, τοῦ κομματισμοῦ βλ.λ. || ὁ ἀντιτιθέμενος εἰς τὸ κομματικὸν συμφέρον : **ἀντικομματικὴ ἐνέργεια.**

ἀντικομματισμός (ὁ) νεώτ. ἡ πρὸς τὰ κόμματα ἐχθρικὴ διάθεσις ἢ ἐνέργεια· || εἰδ. συνδικαλιστικὴ ἀρχὴ καθ' ἣν οἱ ἐργάται δὲν πρέπει νὰ ἔχωσιν ἴδια ἐργατικὰ κόμματα ἢ νὰ συμμετέχωσιν εἰς τοιαῦτα τοῦ ἀστικοῦ καθεστῶτος.

ἀντικομμουνισμός (ὁ) νεώτ. περιληπτ. πᾶσαι αἱ θεωρίαι ἢ ὁμαδικαὶ ἐνέργειαι, αἱ καταπολεμοῦσαι τὸν κομμουνισμὸν βλ.λ.

ἀντικομμουνιστής (ὁ) νεώτ. ὁ ἀντιτιθέμενος εἰς τὸν κομμουνισμὸν βλ.λ.

ἀντικομμουνιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ βλ.λ. : **ἀντικομμουνιστικὰ μέτρα.**

ἀντικομπάζω μτγν. κομπάζω, ἀλαζονικῶς φέρομαι ἐναντίον ἄλλου κομπάζοντος : Πλούτ. Ἀντών. 62 **τούτοις ἀντικομπάζων Ἀντώνιος.**

ἀντικοντῶ-όω κ. **-έω** (ἀμφ.) ὑποστηρίζω διὰ κοντοῦ ἤτοι ξυλίνου ὑποστηρίγματος : Ἱππ.Μοχλ. 852 **κατὰ δὲ τὸ ὑγιὲς** (σκέλος), **πλάγιον ξύλῳ τῷ σώματι ἀντικοντέουσι.**

ἀντικόντωσις-εως (ἡ) ἡ διὰ κοντοῦ ἀντέρεισις, τὸ ἀκούμβημα εἰς ράβδον, ἐπὶ χωλῶν : Ἱππ. Ἄρθρ. 819 D **τῷ ξύλῳ ἀναγκάζονται ἀντερείδεσθαι δέονται γὰρ ἀντικοντώσιος**

ἀντικοπή (ἡ) μτγν. ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ὤθησις, ἀντίκρουσις, ἀντίστασις . Πλούτ. Ἠθ.77 A **ἡ τοῦ καλάμου βλάστησις . . ὀλίγας λαμβάνουσα προσκρούσεις καὶ ἀντικοπάς·** || σύγκρουσις : Στράβ. 5,222 **μετεωρίζουσιν ἀλλήλους ταῖς ἀντικοπαῖς.**

ἀντικοπτικός-ή-όν μτγν. ὁ παρέχων ἀντίστασιν, ἀπωθῶν, Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.10,137 **ἔστω τὸ διορίζον φύσιν ἔχον ἀντικοπτικήν.**

ἀντικόπτω κ. νεώτ. ἀντικρούω, ἀπωθῶ, ἐμποδίζω : Ἱππ.Ἀέρ.285 **ὅταν νέφεα . . ἀντικόπτῃ πνεῦμα ἐναντίον·** || ἀμοιβαίως κόπτω τὴν προέλασίν τινός : Δίων Κ 43,37 **συσταδὸν ἀντικόπτοντες ἀλλήλους ἐπὶ πλεῖστον ἠγωνίσαντο·** 2) κ. νεώτ. εὔχρ. ἐν παρατ. κ. ἀόρ. μτφ. ἐνίσταμαι, προβάλλω ἀντιρρήσεις, ἀντισκόβω : Ξεν.Ἑλλ.2,3,15 **ὁ δὲ Θηραμένης ἀντέκοπτε λέγων·** || ἀμτβ. ἐμποδίζω : Αὐτ.2,3,31 **ἤν τι ἀντικόφῃ** (ἐὰν παρουσιασθῇ ἐμπόδιόν τι).

ἀντικόρακο (τὸ) δημ. τὸ κυρτὸν μέρος τῆς πρῴρας τοῦ πλοίου.

ἀντικόρδι (τὸ) δημ. ἀντίχορδον, λεπτὸν ἀγκαθωτὸν ξύλον τιθέμενον μεταξὺ τοῦ τοξαρίου καὶ τῆς χορδῆς κατὰ τὴν ξάνσιν τοῦ βάμβακος.

ἀντικορθύω μσν. ἀντεξεγείρω : Νικήτ.Εὐγ.9,29 **ὁ μὲν Ποσειδῶν ἐξεγείρει τὸν νότον, νότος δὲ τὴν θάλασσαν ἀντικορθύει.**

ἀντικόρυμβος (ὁ) νεώτ. ἀστρον. τὸ σημεῖον τοῦ οὐρανοῦ τὸ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον τοῦ κορύμβου, ἤτοι τῆς ἰδεατῆς κορυφῆς πρὸς ἣν χωρεῖ ἡ ὁλικὴ κίνησις τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος.

ἀντικορύσσομαι μτγν. παρασκευάζομαι εἰς μάχην, ὁπλίζομαι κατά τινος : Λεωνίδ.ΑΠ 7,668,4 **δέδοικα γὰρ οὓς πάρος ἔτλην κινδύνους ἀνέμοις ἀντ κορυσσόμενος,** Ἀθήν.15,701 B **ἀείποτε τῷ Οὐλπιανῷ ἀντικορυσσόμενος.**

ἀντικόρυφον (τὸ) νεώτ. ἀστρον. τὸ ναδὶρ ἤτοι τὸ σημεῖον τῆς οὐρανίας σφαίρας τὸ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον πρὸς τὸ κατακόρυφον ἢ ζενὶθ

ἀντικοσμητεύω Ἐπιγρ. εἶμαι ἀντικοσμητὴς βλ.λ.

ἀντικοσμητής (ὁ) ἡ **-μήτης** Ἐπιγρ. ὁ ἀναπληρῶν τὸν κοσμητήν, ὁ ἀντικοσμήτωρ βλ. λ. : Ἐπίγρ. **ὁ κοσμητὴς τῶν ἐφήβων . . καὶ ὁ ἀντικοσμήτης.**

ἀντικόσμι (τὸ) δημ κόσμος πολύς, πλῆθος : **μαζεύτηκε στὴν πλατεῖα ἕν' ἀντικόσμι παιδιά.**

ἀντικοσμῶ-έω μτγν. ὡσαύτως κοσμῶ : Πλούτ. Ἠθ 813 D **δίκαιον γὰρ ὑπὸ τῶν μειζόνων κοσμουμένους ἀρχῶν, ἀντικοσμεῖν τὰς ἐλάττονας.**

ἀντικύτησις-εως (ἡ) γλωσσ. προσβολή.

ἀντικοτῶ-έω γλωσσ. κ. δημ. **-άω** ἐναντιοῦμαι· 2) δημ. κατηγορῶ, αἰτιῶμαι : **ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἀντικοτᾷ·** 3) δημ. προσατενίζω : **καὶ πῶς νὰ τὸν ἀντικοτήσω ;·** 4) πλαγίως, ἀντικρυστὰ κινοῦμαι, προσκλίνω κατέναντι : δ.τραγ. **καὶ κεῖ ποὺ θάφανε τὴ νιὰ ἐβγῆκε καλαμάκι | ἀντικοτᾷ ἡ καλαμιὰ φιλεῖ τὸ κυπαρίσσι·** 5) ἀντηχῶ : **ἀντικοτᾶνε τὰ βουνά.**

ἀντικουάριος μτγν. κ. νεώτ. (λατ.) ἀντιγραφεὺς βιβλίων καὶ δὴ ἀρχαίων : Ἰω.Λυδ.Μην.1,33 **ἀντικουάριοι, οἱ κατὰ Ἕλληνας καλλιγράφοι·** || ὁ πωλητὴς βιβλίων μεταχειρισμένων ἢ γεν. ἀρχαίων ἀντικειμένων.

ἀντικούνημα (τὸ) δημ. βιαία κατ' ἀντίθετον δόνησις, τράνταγμα, τραμπάλισμα : **μᾶς ἔκοψε τὴ μέση τ' ἀντικούνημα τ' ἀμαξιοῦ.**

ἀντικούρσεμα (τὸ) μσν. κ. δημ. ἐπιδρομή, λεηλασία πρὸς ἐκδίκησιν· || γεν. ἐκδικητικὴ ἐνέργεια.

ἀντικουρσεύω δημ. λεηλατῶ, βλάπτω πρὸς ἐκδίκησιν || ὅθ. γεν. ἐκδικοῦμαι.

ἀντικούτικας (ὁ) δημ. τὸ ὑπεράνω τοῦ αὐχένος ὀπίσθιον μέρος τῆς κεφαλῆς, τὸ ἰνίον, ἀντικέφαλον, σνίχι, τζεχίνι.

ἀντίκοψις-εως (ἡ) ἡ ἐναντία πνοή : Θεόφρ.Ἀν.55 **χειμεριναὶ ἐπίπνοιαι καὶ ἀντικόψεις ἀνέμων.**

ἀντικράζω μσν. κράζω ἐναντίον, ἀντιβοῶ : Νικήτ.Εὐγεν.1,229 **μεῖζον ἀντεκεκράγει.**

ἀντικραίνω δημ. κ. **-κρένω** ἀόρ. **-κρίθηκα** ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ . δ.τραγ. κι **κόρη τ' ἀντικρίθηκε κι ἡ κόρη τ' ἀντικραίνει·** 2) ἀντιλέγω, ἀντιμιλῶ : **μὴν ἀντικραίνεις στὸ μεγαλύτερο.**

ἀντικρατικός-ή-όν νεώτ. ὁ στρεφόμενος ἐναν-

τίον τοῦ κράτους: **ἀντικρατικαὶ θεωρίαι, - ἰδέαι, ἐνέργειαι·** || ὁ ἐναντίον τῆς κρατικοποιήσεως, πρβλ. ἀντικρατισμός.

ἀντικρατισμός (ὁ) νεώτ. ἡ θεωρία ἡ ἀρνουμένη τὴν ἀνάγκην καὶ χρησιμότητα τοῦ κράτους ὑπὸ οἱανδήποτε μορφήν· || ἡ ἐναντία ἄποψις πρὸς τὴν κρατικοποίησιν τῆς ἐκκλησίας, ἐκπαιδεύσεως, συγκοινωνίας κττ.· πρβλ. ἀναρχισμός.

ἀντικρατῶ-έω κρατῶ ἢ ἔχω τι ἀντὶ ἑτέρου πράγματος: ΑΠ ΙΙ,298 **μῆτερ, μητρυιῆς χαλεπὸν τρόπον ἀντικρατοῦσα** (ἥτις ἔχεις τοὺς τρόπους μητρυιᾶς καὶ ὄχι μητρός).

ἀντικρένω δημ. κ. -αίνω βλ. λ.

ἀντίκρημνος-ον μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπόκρημνος: Μιχ.Ψελλ. ἐν Ρήτ.369· || νεώτ. στρατ. **ἀντίκρημνος** (ὁ) ἡ κλιτὺς τῆς τάφρου ὀχυρωμάτων ἡ κειμένη ἀπέναντι τοῦ κρημνοῦ· 2) δημ. ὁ ἔναντι ἄλλου κρημνός· || τὸ οὐδ. **-ο** ὁ ἔναντι κρημνοῦ τόπος.

ἀντικριά (ἡ) δημ. ἀπόκρισις, ἀπάντησις.

ἀντικρίζω δημ. δ. γρ. ἀντικρύζω βλ.λ.

ἀντικρινός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀντικρυνός βλ.λ.

ἀντικρίνω μτγν. μέλλ. **-κρινῶ** κρίνω τὸν κρίνοντα: Ἀριστείδ.Λογ.2,410 **καὶ τοὺς μὲν κρίνοντας αὐτῶν ἀντικρίνουσιν αὐτοὶ βελτίους ἑαυτῶν εἶναι·** 2) συγκρίνω, παραβάλλω: Αἰλ.ΠΙ 2,30 **τοῖς Ὁμήρου αὐτὰ ἀντικρίνων ἑώρα κατὰ πολὺ ἡττώμενα·** 3) μέσ. ἀντιμετροῦμαι πρός τινα: ΠΔ Ἰώβ 9,32 **οὐ γάρ εἶ ἄνθρωπος κατ' ἐμέ, ᾧ ἀντικρινοῦμαι.**

ἀντίκριος (ὁ) μτγν. πολεμικὴ μηχανή, κριὸς βλ.λ. ἀντιθέτως ἄλλου κριοῦ ἤτοι ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους τεθειμένος: Αἰν.Τακτ.32.

ἀντίκρισις-εως (ἡ) μτγν. ἀπόκρισις: Πολυδ.4,113.

ἀντικριτικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ σύμφωνος πρὸς τὴν τέχνην τοῦ κρίνειν, ὁ μὴ κριτικὸς βλ. λ.: **ἀντικριτικὴ παρατήρησις.**

ἀντικριτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντικριτικὸν βλ. λ.

ἀντικροτῶ μσν. κ. νεώτ. πάλιν κροτῶ, ἐπικροτῶ: Πρόδρ.Ροδ.66,234· 2) νεώτ. κάμνω ἀντίθετον, ἀντίρροπον κρότον.

ἀντίκρουσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ὤθησις ἢ κροῦσις πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος, αἰφνίδιος ἀντίστασις: Ἀριστλ.Μετ.3,1 **διὰ τὴν ἀντίκρουσιν τῆς δίκης, - ἀντίκρουσις τῆς ἐπιθέσεως τοῦ ἐχθροῦ·** || ἐμπόδιον: Πλούτ.Ἠθ.721 Β· 2) ἀπόκρουσις, εὔστοχος ἀπάντησις, ἀνασκευή: Αἰσχίν.1,168 **ὡς.. λέγοι ῥήσεις τινὰς καὶ ἀντικρούσεις πρὸς ἕτερον παῖδα** (ἀμφ.), **- ἀντίκρουσις τῶν ἐπιχειρημάτων τοῦ ἀντιδίκου.**

ἀντικρουσμός (ὁ) γλωσσ. ἀπαγόρευσις.

ἀντικρούστης (ὁ) δημ. ἄνεμος πνέων ἀντιθέτως τοῦ μέχρι τοῦδε πνεύσαντος καὶ ἤδη κοπάσαντος, ἀντίπνοια βλ. λ.

ἀντικρούω κ. νεώτ. κρούω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀπωθῶ: Πλάτ.Νόμ.9,857 **ὥσπερ φερόμενον ἀντικρούσας ἀνήγειρας·** 2) κρούω ἐπί τινος, συγκρούομαι: Ἀριστ.Οὐρ.4,6,2 **ὀλίγα .. τὰ ἀντικρούοντα αὐτοῖς·** 3) ἐμποδίζω, ἀντενεργῶ, ἐναντιοῦμαι: Θουκ 6,46 **αὐταῖς τοῦτο .. ἀντεκεκρούκει,** Ἀριστ. Ρητ.2,2,9 **ἐάν .. ἀντικρούσῃ τις οἷον τῷ διψῶντι πρὸς πιεῖν·** 4) νεώτ. ἀποκρούω, ἀνασκευάζω τι: **ἀντέκρουσε τὸν ῥήτορα, - τὸ κατηγορητήριον·** || προβάλλω ἀντίρρησιν: Παπαδ.Πασχ. Διηγ.38 **κοτζάμ βράχος, ἀντέκρουσεν ὁ πρῶτος.**

ἀντικρύ(ς) ἐπίρρ. (ἐκ ρ. ἀντ- βλ. κ. **ἀντί**) κ. νεώτ. δημ. κ. **ἀντίκρυ, -ια, ἄντικρυ -υς, ἀντίκρυτα** ἐκ τοῦ ἀντιθέτου, τοῦ ἔναντι τόπου (σχόλ. «**ἐξ ἐναντίας**») ὅθ. κ. κατὰ πρόσωπον: Ἰλ.Ε 130 **μή τοι σύ γ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι·** || ἀπέναντι, μετὰ γεν.: αὐτ.Θ 301 **Ἕκτορος ἀντικρύς,** Πολύβ.4,43,4 **τοῖς ἀντικρὺ τῆς Ἀσίας τόποις** (δ.γρ. ἄντικρυς), Διον.Περ.421 **ἥ τ' Ἐφύρης ἀντικρὺ ποτὶ ζόφον, - ἀντικρὺ τῆς οἰκίας μου,** δ.τραγ. **ἀντίκρυ μου ἦρθες κι ἔκατσες σὰν ἥλιος σὰ φεγγάρι·** δημ. κ. ἀναλυτ. μετὰ τῆς προθ. εἰς (σέ): **ἀντικρὺ στὴν ἐκκλησιὰ - στὸ βουνό· ἀντικρὺ στὸν τοῖχο·** || κ. ἔναρθρ. ἐν τῇ σημ. τοῦ ἀντικρινὸς βλ.λ.: Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.9 **μαῦρο πουλάκι ποὺ 'ρχεται ἀπὸ τ' ἀντίκρυ μέρη·** 2) κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός, εὐθέως εἰς τὸ ἔναντι μέρος, ἀρχικῶς ἐπὶ τοξευμάτων ἐξερχομένων ἐκ τοῦ ἀντιθέτου, διαμπάξ, διαμπερῶς, πέρα κι ὡς πέρα: Ἰλ. Ε 100 **ἀντικρὺς δὲ διέσχε** (ὀϊστός)· παρ' Ὁμ. συνήθ. συνεπομένης προθ.: Ἰλ.Γ 359 **ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην,** αὐτ.Π 49 **ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή·** 3) ἀκριβῶς ἔναντι, κατέναντι, ἐν ᾗ χρ. συνηθέστ. τὸ **καταντικρύ**: Ἰλ. Π 285 **ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ ἀντικρὺς κατὰ μέσσον** (καταμεσὶς ἀπέναντι), ἅπαξ κ. π.Ξεν.ΚΠ 7,1,30 **Ἀβραδάτας ἀντικρὺ διάττων** (ἐφορμῶν εἰς τὸ μέσον τῆς ἀντιπάλου παρατάξεως)· 4) ἐν τροπ. σημ. ἐντελῶς, ὁλοσχερῶς, ἀπολύτως, ὅθ. κ. φανερῶς, ἀπροκαλύπτως: Ἰλ.Η 362 **ἀντικρὺς δ' ἀπόφημι** (φανερῶς), Ἀπολλ.Ρ 3,493 **κῆρ' ἀντικρὺ κεχόλωται·** 5) δημ. μετὰ τῆς προθ. εἰς (σέ) ἐν τῇ σημ. τοῦ ἐν ἀναφορᾷ, ἐν ἀντιπαραβολῇ, ἐν συγκρίσει: **ἀντίκρυ σ' αὐτὸν τί ἀξίζει ὁ ἀδερφός του,** παροιμ. **ἀντίκρυ στὰ παιδέματα μικρὰ τὰ παιδοκόνια** (ἐπὶ ἀσημάντου ἐπιτυχίας).

ἀντικρύζω νεώτ. κ. δημ. μέσ. **-ομαι** μτχ. παθ. παρακ. **ἀντικρυσμένος,** κεῖμαι ἀντικρύ, ἀπέναντι, ἡ θέσις μου εἶναι κατέναντι τῆς θέσεως ἄλλου τινός: **Ἡ Ὄσσα ἀντικρύζει τὸν Ὄλυμπον, - τὸ σπίτι μας ἀντικρύζει τὴ θάλασσα, - τὸ βοριά·** 2) βλέπω τινὰ ἢ τι ἀντικρύ μου, ὅθ. καὶ συναντῶ, συντυχαίνω: **ξημερώματα ἀντικρύσαμε τὴ στεριά, - καὶ μᾶς ἀντίκρυσε στὴν πλατεῖα, - τὸ πρωὶ ἀντικρύσαμε φορτούνα·** || δημ. κ. μέσ. εὔχρ. ἰδίως εἰς τὸν μέλλ. κ. τὸν ἀόρ.: **γιὰ πρώτη φορὰ θ' ἀντικρυσθοῦνε στὸ σπίτι τοῦ θείου της, - μόλις ἀντικρύσθηκαν ἄρχισαν τὶς βρισιές·** || εἰδ. ἔρχομαι ἀντιμέτωπος πρὸς ἀντίπαλον: **σὲ λίγες μέρες θ' ἀντικρύσουμε τὸν ἐχθρό, - τὰ χρειάστηκε σὰν τὸν ἀντίκρυσε·** || κ. μτφ.: **ἀντίκρυσε τὴ συφορά του μὲ γενναιότητα·** || συνεκδ. ἀτενίζω, προσβλέπω, ἐπὶ προσ.: **δὲν τολμᾷ νὰ τὸν ἀντικρύσῃ,** δ.τραγ. **τὴν ἀντίκρυσεν ἀπ' ὥριο παραθύρι,** φρ. **ἀντικρύζει τὸν ἥλιο** (ἐπὶ ὀκνηρῶν πενομένων ἀέργων)· || κ. μτφ. ἐξετάζω, ἐρευνῶ, προσβλέπω κατὰ μέτωπον, ἀντιμετωπίζω: **ἀντικρύζω τὸ πρόβλημα τῆς σιταρκείας, - πρέπει νὰ ἀντικρύσῃς τὴν πραγματικότητα·** 3) μτβ. θέτω τι ἀντικρὺ ἄλλου: **ν' ἀντικρύσῃς τὸ παράθυρο μὲ τὴν πόρτα·** 4) ἀμτβ. διασκελίζω τὸν δρόμον ἐκ τῆς μιᾶς πλευρᾶς εἰς τὴν ἄλλην: **στάσου νὰ περάσῃ τὸ αὐτοκίνητο καὶ ν' ἀντικρύσουμε·** 5) κ. μτφ. θέτω τι ὡς ἀντίκρυσμα ἄλλου, πρὸς ἀντιμετώπισιν, ἰσοδυναμίαν, ἰσοζύγισιν, ὅθ. εἰδ. ἐπὶ βιοτικῶν ἢ ἄ. ἀναγκῶν, ἐπαρκῶ: **μόλις ἀντικρύζει τὰ ἔξοδά του·** 6) εἰδ. ἐπὶ χρηματιστικῶν πράξεων, παρέχω χρηματικὴν ἐγγύησιν πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ὑπ' ἐμοῦ ἢ διὰ λογαριασμόν μου γινομένης κατὰ περίοδον ἀγοραπωλησίας νομισμάτων ἢ τίτλων κττ. ὑποκειμένων εἰς αὐξομείωσιν τιμῆς· || ἐκτελῶ ἔργον ἀντικρυστοῦ βλ.λ.

ἀντικρυνά ἐπίρρ. δημ. ἔναντι, ἀντικρὺ βλ.λ.

ἀντικρυνός-ή-ό δημ. κ. -ινός ὁ ἀπέναντι, ὁ ἀντιπέραν: **τὸ ἀντικρυνὸ σπίτι, - στὸ ἀντικρυνὸ νησί, - οἱ ἀντικρυνοί μας** (= οἱ κατοικοῦντες ἔναντι)· || συνεκδ. ὁ ἔναντι, ὁ ἐναντίως δρῶν, ὁ ἀντίπαλος.

ἄντικρυς ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός: Ἀριστοφ.Λυσ.1070 **χωρεῖν ἄντικρυς ὥσ-**

περ **οἴκαδ' εἰς ἑαυτῶν**, Πλάτ.Εὐθ.273 Β **ἀντικρυς ἐὼν παρεκαθέζετο ἐκ δεξιᾶς**, Πλούτ.Καῖσ.4 **ἄντικρυς βαδίζων ἐπὶ τὴν Ῥώμην** - νεώτ. **ἐκτείνεται εἰς μῆκος ἄντικρυς**· 2) κ. νεώτ. φανερῶς, ἀπροκαλύπτως, ἀνεπιφυλάκτως, προδήλως : Αἰσχ. Χο.192 **ὅπως ἄντικρυς τάδ' αἰνέσω**, Ἀριστφ.Ἱππ. 129 **ὁ χρησμὸς ἄντικρυς λέγει**, Θουκ.5.30 **οὐ δηλοῦντες ἄντικρυς**· 3) ἐπὶ χρόνου, εὐθύς, ἀμέσως : Λυσ.13,78 **συλλαβόντες ἄγουσιν ἄντικρυς ὡς ἀποκτενοῦντες**· 4) μτγν. ἐξ ἀντιθέτου, ἐχθρικῶς, ἐναντίον : Διον.Ἀλ.Ρωμ.3,24 **αἱ μὲν ἄντικρυς ἐπιόντες**· 5) κ. μσν. κ. δημ. ὡς τὸ ἀντικρὺ βλ.λ. ἀπέναντι : Πάπ. **ἄντικρυς οἰκίας Ἐπιμάχου**, Διογ.Λ.6,99 **τὴν ἑαυτοῦ σκευὴν ἀποθέμενος ἄντικρυς αὐτῆς**, Διγ.Ἀκρ.**ἐστάθη 'ς τὸ σπίτι ἄντικρυς**· 6) μσν. κ. νεώτ. ὁλοσχερῶς, ὁλωσδιόλου, ἐντελῶς : Μιχ.Ἀτταλ. ἐν Σάθ.1,53 **καὶ ὅτι τοῦθ' οὕτως ἔχει καὶ ἀληθὲς τὸ λεγόμενον ἄντικρυς**, - νεώτ. ἐν χρ. ἰδίως ἐπὶ φεκτῶν **τὰ δημοσιευθέντα εἶναι ἄντικρυς ἀντίθετα πρὸς τὴν ἀλήθειαν**, - **εἶναι ἄντικρυς μωρία**, - **εἶμαι ἄντικρυς ἀντίθετος**.

ἀντικρύσιον μον. παράγωγον τοῦ ἄντικρυς (ἀμφ.).

ἀντίκρυσμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀντικρύζειν, ἡ κατὰ πρόσωπον συνάντησις : **ἀποφεύγω καὶ αὐτὸ τὸ ἀντίκρυσμά του**· ‖ τὸ θεᾶσθαι, ἀντιμετώπισις, ἐνατένισις : **τὸ θαρραλέο ἀντίκρυσμα τῶν δυσκολιῶν τῆς ζωῆς**, - **τὸ ἀντίκρυσμα τῆς θαλάσσης**, - **τοῦ βουνοῦ**· 2) εἰδ. χρηματικὸν ποσὸν κατατιθέμενον ὡς ἐγγύησις ἢ ἀσφάλεια χρηματιστικῶν ἰδίως πράξεων· ‖ **ἀντίκρυσμα χρυσοῦ** τὸ εἰς χρυσὸν ἢ ἄ. εἰς χρυσὸν ἀποτετιμημένας σταθερᾶς ἀξίας ἀπόθεμα ἐκδοτικῆς τραπέζης βλ. λ., τὸ ὂν ὡς ἀντίκρυσμα χαρτονομίσματος.

ἀντικρυσμένος-η-ο δημ. παθ. μτχ. τοῦ ἀντικρύζω βλ.λ. ὁ ὢν ἢ ὁ τοποθετούμενος ἀντικρὺ ἄλλου : **τὸ σπίτι εἶναι ἀντικρυσμένο στὴν ἀνατολή**· ‖ εἰδ. ὁ παρασχὼν ἢ ὁ ἔχων ἐπαρκὲς ἀντίκρυσμα βλ.λ. ἐπὶ χρηματιστικῶν πράξεων : **τὸ γραφεῖον του μόνον ἀντικρυσμένας ἀγοραπωλησίας διεξάγει**.

ἀντικρυστά ἐπίρρ. δημ. ἀντιμετώπως, ἀπέναντι.

ἀντικρυστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὑπάλληλος χρηματιστοῦ ἔργον ἔχων τὸν διακανονισμὸν τῶν διαφορῶν, αἵτινες προκύπτουν ἑκάστοτε ἐκ τῶν ἐπὶ προθεσμίᾳ διεξαγομένων χρηματιστικῶν πράξεων.

ἀντικρυστός-ή-ό δημ. ὁ ἀπαρτιζόμενος ἢ τελούμενος ὑπὸ ζεύγους ἢ ζευγῶν τεθειμένων ἀντικρὺ πρὸς ἄλληλα : **ἀντικρυστὸς χορός**· ‖ ὁ ἀντικρὺ κείμενος : **τὰ παράθυρά των εἶναι ἀντικρυστά**, - **βάλε τὰ κουπιὰ ἀντικρυστά**.

ἀντίκρυτα ἐπίρρ. δημ. ἀντικρὺ βλ.λ. ἀπέναντι : Ἐρωτόκρ.Β 1271 **τρεῖς εἶν' ποὺ θὲ νὰ πολεμοῦν καὶ δὲκ' ἀντίκρυτά του**, δ.τραγ. **κι ἀντίκρυτ' ἀπὸ τὸ χωριό, καρσὶ στὴν Καλαμπάκα**.

ἀντικτείνω μτγν. φονεύω τὸν φονεύσαντα, ἀνταποδίδω φόνον ἀντὶ φόνου : Ὠριγ.κατὰ Μαρκ.15.

ἀντικτερικός-ή-όν κ. **ἀντιϊκτερικός** ὁ κατὰ τοῦ ἰκτέρου ἐνεργῶν : **φάρμακα ἀντικτερικά**.

ἀντίκτησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἀπόκτησις πράγματός τινος ἀντὶ ἄλλου : Πλούτ.Ἠθ.481 Ε **ἀδελφοῦ ἀντίκτησις οὐκ ἔστι**.

ἀντικτονία (ἡ) μτγν. ἐκκλ. τὸ ἀμοιβαίως φονεύειν.

ἀντικτόνος-ον ὁ γινόμενος πρὸς ἀνταπόδοσιν φόνου : Αἰσχ.Εὐμ.464 **ἀντικτόνοις ποιναῖσι φιλτάτου πατρός**.

ἀντικτύπημα (τὸ) νεώτ. τὸ εἰς τὸ ἀντίθετον σημεῖον κτύπημα σφαίρας ἐπιστρεφούσης.

ἀντίκτυπος-ον μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. **ἀντίχτυπος** ὁ ἀντηχῶν : Νόνν.Εὐαγγ.Ἰω.8,70 **χέων ἀντίκτυπον ὀμφήν**· 2) νεώτ. κ. δημ. **ἀντίκτυπος** (ὁ) ἀντήχησις· 3) μτφ. ἡ ἀπήχησις, τὸ κατ' ἀντανάκλασιν ἐπακολούθημα ἑνὸς γεγονότος : **ἡ παγκόσμιος κρίσις ἔσχεν ἀντίκτυπον καὶ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν μας**.

ἀντικτυπῶ-έω μτγν. μσν. νεώτ. δημ. κ. **-άω** ἀόρ. **ἀντέκτυπον**, δημ. **ἀντιχτύπησα** ἀντιθέτως κτυπῶ. κροτῶ : ΑΠ 14,10,3 **ἀντικτυποῦντος τοῦ πρώτου τῷ δευτέρῳ**, Σολωμ.Ὕμν.Ἐλευθ.στρ.54 **σειοῦνται, σειοῦνται τὰ μαυράδια, | ὁποῦ οἱ κλῶνοι ἀντικτυποῦν**· ‖ ἀντηχῶ : Μιχ.Ψελλ.60 **οὐ γὰρ οἱ πλησίον τοῖχοι ἀντικτυποῦσιν ἀλλήλοις, ἀλλ' οἱ ἐκ διαμέτρου διεστηκότες**.

ἀντικυβερνητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀντιτιθέμενος πρὸς τὴν κυβέρνησιν· 2) ὁ ἀναπληρῶν τὴν κυβέρνησιν : **ἀντικυβερνητικὴ ἐπιτροπή**.

ἀντικυβερνητικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντικυβερνητικὸν βλ.λ.1).

ἀντικυδαίνω μτγν. ἀντεπαινῶ : Θεμίστ.Λόγ.57 1) **ἀντικυδαίνειν καὶ ἀντιτιμᾶν**.

ἀντίκυκλος (ὁ) νεώτ. ὁ ἐξ ἀντιθέτου κύκλος.

ἀντικυκλών-ῶνος (ὁ) νεώτ. ἰσχυρὰ ἀτμοσφαιρικὴ πίεσις ἐν μεγάλῃ γηίνῃ περιοχῇ, βαίνουσα κατὰ ζώνας καὶ αὐξανομένη πρὸς τὸ κέντρον.

ἀντικυκλωνικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὁ ἰδιάζων εἰς ἀντικυκλῶνα βλ. λ.

ἀντικυλίω μσν. ἀντιθέτως κυλίω· ‖ παθ. ὑφίσταμαι ἀντίθετον κύλισμα : Εὐστ.Πονημ.330,78 **ἀντεκυλίσθη μοι τοῦ βίου τροχός**.

ἀντικυμαίνομαι μτγν. παθ. κυμαίνομαι, κλυδωνίζομαι ἐν μέσῳ ἀντιθέτων κυμάτων : Πλούτ. Ἠθ.897 **παλίρροιαν, ὑφ' ἧς ἀντικυμαίνεσθαι τὰ πελάγη**· ‖ μέσ. μτφ. φέρομαι τῇδε κἀκεῖσε : Ὀρειβ.9,20,3 **ἀράσσει δὲ τὸν ἐν τῇ ἀγυιᾷ ἀέρα καὶ ἀντικυμαίνεται**· κ. ἐνεργ. : αὐτ. Matth.244 **ἀντικυμαίνει ἑαυτόν**.

ἀντικυματῶ-όω μτγν. ἀντιθέτως κυματῶ, ἀντικυμαίνομαι βλ. λ. : Προκ.Κτισμ.4,8,86 **ἀντικυματοῦσαι** (λίμνη καὶ θάλαττα).

ἀντικυμάτωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἀντίθετος κυμάτωσις, κυματισμός· ‖ εἰδ. ἡ ἀλληλοτυπία βλ.λ.2).

ἀντικύπριος (ὁ) μτγν. μετρικὸς ποὺς ἐξ ὀκτὼ χρόνων, τριῶν μακρῶν καὶ δύο βραχέων — — — υ υ.

ἀντικύπτω μτγν. ἐπέρχομαι ἐξ ἐναντίου, προκύπτω ἀντιθέτως : Ἀσκληπιόδ.Τακτ.12,10 **τὰς ἀντικυπτούσας χρείας** (πιθ. ἀνακυπτούσας).

ἀντικυρία (ἡ) Σουΐδ. « ἐξουσία ».

ἀντικυρικός-ή-όν ἐκ τῆς Ἀντικύρας προερχόμενος : Γαλ.13,227 **σησαμοειδὲς τὸ μέγα, ὅπερ καὶ ἀντικυρικὸς ἐλλέβορος ὠνόμασται**· Ἡσ. « ἀντικυρικὸν ὁ ἐλλέβορος ».

ἀντικύριος (ὁ) μσν. ὁ ἀναπληρωτὴς τοῦ κυρίου.

ἀντίκυρον (τὸ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων νευροπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **φρυγανιδῶν**.

ἀντικύρω ἀόρ. **-έκυρσα** συναντῶ τινὰ ἢ τι κατὰ τύχην : Σοφ.ΟΚ 99 **πρώταισιν ἡμῖν ἀντέκυρσ' ὁδοιπορῶν**· ‖ κ. ἀμτβ. ἐντυγχάνω, τυχαίως εὑρίσκομαι εἴς τι, περιπίπτω : αὐτ.Φιλ.545 **ἐπείπερ ἀντέκυρσα**.

ἀντικύων Ἡσ. « ἀλώπηξ ».

ἀντικωλικός-ή-όν νεώτ. ἐπὶ φαρμάκων, ὁ χρησιμοποιούμενος **κατὰ τῶν κωλικῶν**.

ἀντικωλύω προβάλλων ἐναντίωσιν κωλύω, ἐμποδίζω : Ἱππ.Τόπ.Ἄνθρ.10.

ἀντικωμάζω σχόλ. ἐγκωμιάζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως : Σχολ.Πινδ.Π 9,156 **κἀγὼ ἀντικωμάσω αὐτούς**.

ἀντικωμῳδῶ-έω μτγν. περιπαίζω, διακωμῳδῶ καὶ ἐγὼ ἐπίσης : Πλούτ.Φλαμ.9 **ἀντικωμῳδῶν τὸν Ἀλκαῖον τῷ ἐλεγείῳ παρέλαβεν**.

ἀντικωπηλάτης (ὁ) σχόλ. ὁ ἀντίθετος κωπηλάτης : Σχόλ.Αἰσχ.Ἑπτ. 283 « **ἀντηρέτας** - κυρίως ἀντικωπηλάτας ».

ἀντιλαβεύς-έως (ὁ) μέρος τῆς λαβῆς ἀσπίδος. Ἡσ. « ὁ πόρπαξ τῆς τοῦ ὁπλίτου ἀσπίδος »· ‖ αὐτ. « γόλαια, ἀγκύλη, ἀντιλαβεύς ».

ἀντιλαβή (ἡ) μέρος ἐκ τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ συλλάβη, νὰ κρατήση τις στερεῶς, λαβή : Θουκ.7,65 ὅπως ἂν ὀλισθάνη καὶ μὴ ἔχη ἀντιλαβὴν ἡ χεὶρ ἐπιβαλλομένη, ·Στράβ.3,154 οὔτε γὰρ πόρπακας οὔτ' ἀντιλαβάς· 2) μτφ. τὸ δυνάμενον νὰ δώση ἀφορμὴν ψόγου : Πλάτ.Φαίδ. 84 C πολλάς.. ἔχει ὑποψίας καὶ ἀντιλαβάς· 3) καθ' Ἡσ. ἡ δι' ἡμιστίχων ἐν τῷ θεάτρῳ χάριν ζωηρότητος στιχομυθία δύο προσώπων.

ἀντιλαγχάνω μέλλ. -λήξομαι, παρακ. -είληχα ὅρος ἀττ. δικ. αἰτοῦμαι, ἐνεργῶ ἢ ἐπιτυγχάνω τὴν ἐπανάληψιν δίκης γενομένης ἐρήμην· Ἡσ. «ἀντιλαχεῖν, τὸ δίκην ἐπὶ διαιτητοῦ λαχόντα ἐρήμην ὀφλεῖν καὶ πάλιν περὶ τὰ αὐτὰ δικάζεσθαι» : Δημ. 543,14 τὴν μὴ οὖσαν (δίκην) ἀντιλαχεῖν ἐξῆν αὐτῷ δήπου (ἠδύνατο νὰ ἐπιδιώξη τὴν ἐπανεκδίκασιν τῆς ἐρήμην αὐτοῦ διεξαχθείσης δίκης)· 2) ὑποβάλλω ἔνστασιν ἀκυρότητος δίκης ἢ ἐπιτυγχάνω τὴν ἀποδοχὴν τοιαύτης : αὐτ.976,33 οἱ νόμοι.. διδόασι τὰς παραγραφὰς ἀντιλαγχάνειν, περὶ ὧν οὐ εἰσὶν εἰσαγωγεῖς (= νόμιμοι μηνυταί)· 3) ποιοῦμαι κατ' ἔνστασιν ἀντικαταγγελίαν, ἀνταγωγήν : AB 184,29 «ἀντιλαχεῖν, ἀντικαλέσαι ἐστίν», Προκόπ.'Ανέκδ.17.

ἀντιλάζομαι κ. -υμαι ποι. ἀντιλαμβάνομαι, πιάνω μὲ τὸ χέρι μου : Εὐρ.ΙΑ 1227 περὶ σὸν ἐξαρτωμένης γένειον, οὗ νῦν ἀντιλάζυμαι· 2) μτφ. λαμβάνω μέρος, συμμετέχω : αὐτ.'Ορ.452 ἀλλ' ἀντιλάζου καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει· 3) λαμβάνω τι ὡς ἀμοιβήν : Αὐτ.'Ικ.363 δοὺς γὰρ ἀντιλάζυται παίδων αὐτοῦ τοιάδ' ἂν τοκεῦσι δῷ.

ἀντιλάζυμαι ποι. κ. ἀντιλάζομαι βλ. λ.

ἀντιλαϊκός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ στρεφόμενος κατὰ τῶν συμφερόντων τοῦ λαοῦ : ἀντιλαϊκὰ μέτρα τῆς Κυβερνήσεως· 2) ὁ ἀπαρέσκων εἰς τὸν λαόν, ἀντιδημοτικός.

ἀντιλακτίζω κ. νεώτ. λακτίζω καὶ ἐγὼ εἰς ἀνταπόδοσιν τὸν λακτίσαντα κ. γεν. τύπτω τὸν τύψαντά με : 'Αριστφ.Εἰρ.613 πίθος πληγεὶς ὑπ' ὀργῆς ἀντελάκτισεν πίθῳ, Πλούτ.'Ηθ.10 C καὶ εἴ με ὄνος ἐλάκτισεν, ἀντιλακτίσαι τοῦτον ἠξιώσατε ἄν;

ἀντιλακωνίζω μσν. ἀποκρίνομαι καὶ ἐγὼ λακωνικῶς, μετ' ἄκρας συντομίας : Εὐστ.'Οδ.1642,51 'Αγησίλαος δὲ ἀκούσας ἀντελακώνισε.

ἀντιλάλημα (τὸ) δημ. ἀντίλαλος· 2) ἐπὶ ἀλεκτρυόνων, λάλημα κατ' ἀκολουθίαν ἄλλου λαλήματος.

ἀντιλαλητό (τὸ) δημ. ἀντίλαλος.

ἀντιλαλιά (ἡ) μσν. κ. δημ. ἀντιλογία : Εὐστ. Πονημ.125,10 ἐντρέπω αὐτὸν τῆς ἀντιλαλιᾶς.

ἀντίλαλος (ὁ) δημ. ἀντίφθεγμα, ἠχώ, ἀντήχησις, ἀντιβούισμα : Σολωμ.Λάμπρος 17 γκλὰν γκλὰν τὰ σήμαντρα τῆς ἐκκλησίας, γκλάν, γκλὰν οἱ ἀντίλαλοι τῆς ἐρημίας, αὐτ. εἰς Μοναχ.29 ἐδῶ φθάνει ὁ ἀντίλαλος | δὲ φθάνει ἡ τρικυμιά,Βαλαωρ.Βλαχάβ. 18 γλυκὸς γλυκὸς ἀντίλαλος ἔφερνε τραγοῦδι.

ἀντιλαλῶ μτγν. κ. δημ. ἀντιλέγω, ἀντιμιλῶ : Μέν.'Επιτρ.471· 2) δημ. ἀποδίδω ἀντήχησιν, ἀντίλαλον, ἀντιβούισμα : Παλαμ.Τρισεύγ.24 τἀκρογιάλια μας δὲν ἀντιλαλοῦν παντοτεινὰ τὰ τραγούδια μας· || παθ. ὑφίσταμαι ἀντανάκλασιν, ἐπὶ ἤχου, φωνῆς κττ. : α'ὐτ.40 ἡ ζωὴ σὰν τὴν φωνὴν εἶναι ποὺ μέσαθε κι ἀπὸ τὰ πιὸ βαθιὰ φαράγγια γυρίζει ἀντιλαλημένη διπλὰ καὶ τρίδιπλα· || κ. ἀμτβ. ἀντηχῶ : 'Ερωτόκρ.Β 1760 κάνει κ' ἡ σάλπιγγα χτυπᾷ στὸ φόρο κι ἀντιλάλει· 2) συνᾴδω, συναντηχῶ, συμφωνῶ : δ. διστ. ἐμένα καὶ τῆς ἀγαπῶ ἴδιο τὸ ριζικό μας | καὶ στὰ κρυφά, στὰ φανερά, τ' ἀντιλαλοῦμ' οἱ δυό μας· 3) ἡ μτχ. ἀντιλαλούμενος ὁ ἠχηρός· || μτφ. ὁ διαδιδόμενος, ᾀδόμενος.

ἀντιλαμβάνω κ. -ομαι κ.νεώτ. κ. δημ.μέλλ. -λήψομαι λαμβάνω ἀντί τινος, ἀνταλλάσσω : Εὐρ.'Ηρ. Μαιν.646 μὴ χρυσοῦ δώματα πλήρη τᾶς ἥβας ἀντιλαβεῖν· || λαμβάνω ὡς ἀμοιβήν : Θέογν.108 εὖ δρῶν εὖ πάλιν ἀντιλαβεῖν· 2) συνήθ. κατὰ μέσ. τύπ. πιάνω, κρατῶ τι : Πλάτ.Λάχ.184 A ἕως ἄκρου τοῦ στύρακος ἀντελάβετο· || πιάνομαι ἀπὸ κάτι, στηρίζομαι : Θουκ.3,335 B τῇ ἀριστερᾷ ἀντ- τοῦ τρίβωνος· 3) συμμετέχω εἰς ἐργασίαν τινὰ ἢ εἰς κίνδυνον, βοηθῶ : Θουκ.2,61 τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀντιλαμβάνεσθαι, Πράξ. 'Αποστ.20,35 δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, Λειτουργ.Εὐχ.Προθέσ. ἀντιλαβοῦ,σῶσον, ἐλέησον· 4) φθάνω εἴς τι, γίνομαι κάτοχος : 'Αριστφ.Βάτρ.777 ἀντελάβετο τοῦ θρόνου ἵν' Αἰσχύλος καθῆστο· 5) ἐπιλαμβάνομαι, ἐπιχειρῶ : Θουκ.2,8 πάντες ὀξύτερον ἀντιλαμβάνονται (τοῦ πολέμου), Ξεν.ΚΠ 2,3,6 οἱ δυνατοὶ ἐρρωμένως ἀντιλήψονται τῶν πραγμάτων· || διακόπτω τὴν συνομιλίαν ἄλλων : Πλάτ.Πολ.336 B ἀντ- τοῦ λόγου· 6) θίγω, ἐξετάζω πρὸς ψόγον, δθ. προσβάλλω : Πλάτ.Σοφ 239 D ῥᾳδίως ἐκ ταύτης τῆς χρείας τῶν λόγων ἀντιλαμβανόμενος ἡ ὤν· 7) κατακυριεύω, αἰχμαλωτίζω : αὐτ. Φαίδ.88 D θαυμαστῶς γάρ μου ὁ λόγος οὗτος ἀντιλαμβάνεται· 8) κρατῶ ὀπίσω, σταματῶ, ἀναχαιτίζω : Ξεν.'Ιππ.10,15 ἅμα ἀντιλαμβάνηταί τε τῷ χαλινῷ (τὸν ἵππον)· 9) ἐπὶ φυτῶν, ἁπλώνω ρίζας, ριζοβολῶ, «πιάνω» : Θεοφρ.Φ I 1,6,4 τὰς μασχάλας ἐνοφθαλμίζειν τάς τε λειοτάτας καὶ νεωτάτας· ἀντιλαμβάνεται γὰρ ἐντεῦθεν· 10) κ. νεώτ. λαμβάνω διὰ τῶν αἰσθήσεων, αἰσθάνομαι : Σέξτ. 'Εμπ.π.Π 1,50,64 ἀντ- κατὰ τὴν ἀκοήν, ἀντιλαμβάνομαι τὸν ἦχον· 11) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. λαμβάνω διὰ τοῦ νοῦ, κατανοῶ : ἀντιλαμβάνομαι τὸ ζήτημα, δημ. δὲν ἀντιλήφθηκα τί ἤθελε νὰ πῇ· || ἀμτ. ἔχων ἀντίληψιν, κατανοῶ εὐκόλως τι : καὶ τὰ ζῷα ἀντιλαμβάνονται· 12) ἀντιλαμβάνω νεώτ. ναυτ. λαμβάνω ἀντιθέτως ἐπὶ ἱστίου ὅπερ ἐκ λελανθασμένου χωρισμοῦ ἢ ἀδεξίου πηδαλιουχήσεως δέχεται τὸν ἄνεμον ἐκ τῶν ἔμπροσθεν.

ἀντίλαμδα (τὸ) νεώτ. τὸ σημεῖον ὅπερ ἐτίθετο εἰς τὰ παλαιὰ χειρόγραφα πρὸς διάκρισιν τῶν παρατιθεμένων χωρίων ἄλλου συγγραφέως, ἐξ οὗ καὶ προῆλθον τὰ νῦν ἐν χρ. εἰσαγωγικά.

ἀντιλαμπή (ἡ) νεώτ. ἀντανάκλασις λάμψεως, ἀνταύγεια : Παπαδ.Πασχαλ.διηγήμ.37 ἐπάνω εἰς μέγαν ὑπερκείμενον βράχον εἶχεν ἰδεῖ τὴν ἀντιλαμπὴν τοῦ μικροῦ ναΐσκου.

ἀντιλαμπίζω δημ. ἀντανακλῶ τὸ φῶς, ἀντιλάμπω, ἀντιφέγγω.

ἀντίλαμπρα ἐπίρρ. δημ. τὴν ἑπομένην μετὰ τὸ Πάσχα Κυριακήν, ἀντίπασχα.

ἀντιλάμπω κ. νεώτ. κ. δημ. πέμπω καὶ ἐγὼ λάμψιν, μεταβιβάζω ἄγγελμα διὰ πυρσοῦ : Αἰσχ. 'Αγ.294 οἱ δ' ἀντέλαμψαν καὶ παρήγγειλαν πρόσω· 2) ἀντανακλῶ τὸ φῶς, τὴν λάμψιν : Σχολ. 'Ιλ.Ρ 547 *Ιριν δὲ καλέομεν τὸ ἐν νεφέλῃσιν ἀντιλάμπον τῷ ἡλίῳ· 3) φέγγω κατὰ πρόσωπόν τινος : Πλουτ.Αἰμ.18 ὅπως μή.. αὐτοῖς ἔωθεν ὁ ἥλιο; ἀντιλάμπῃ· 4) δθ. συνεκδ. θαμβώνω, ἐκ[illegible]ω· 5) νεώτ. δημ. ἀντιφέγγω, ἀντανακλῶ τὴν λάμψιν, λάμπω : Σολωμ.Λάμπρος Δέηση Μαρί.81 ποὺ 'χε ἀντιλάμψῃ ἀπὸ φωτοχυσίαις.

ἀντίλαμψις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἀντανάκλασις τοῦ φωτός, ἀνταύγεια : Πλούτ.'Ηθ.930 D ἀντιλάμψεις καὶ διαδόσεις ἀπ' ἀλλήλων λαμβάνουσιν.

ἀντιλαοί Ἡσ. «τῶν ἄρτων κλάσματα».

ἀντιλαρίδα (ἡ) δημ. φλόγιον, μικρὰ ἀσθενὴς φλόξ, φλογοῦλα.

ἀντιλαρίζω δημ. ἐκπέμπω ἀσθενὲς φῶς τρεμοφέγγω, τρεμολάμπω.

ἀντιλεγόμενα (τὸ) μτγν. ἐκκλ. εἰδ. τὰ ἱερὰ βιβλία ὧν ἐπί τινα χρόνον εἶχεν ἀμφισβητηθῆ ἡ αὐθεντία

καὶ ἡ ἀποστολικὴ καταγωγή, οἷον ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου, ἡ πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολὴ κ.ἄ

ἀντιλέγω κ. μσν., κ. νεώτ. δημ. μέλλ. **-λέξω, -ερῶ,** ἀόρ. **-έλεξα** κ **-εἶπον,** παρακ. **-είρηκα** λέγω, ὁμιλῶ κατά τινος, ἐναντιοῦμαι διὰ λόγων : Θουκ.5,30 **ἀντέλεγον τοῖς Λακεδαιμονίοις·** 2) διακηρύττω, ἀποκρίνομαι περὶ τοῦ ἐναντίου Ἡρ.8,77 **χρησμοῖσι δὲ οὐκ ἔχω ἀντιλέγειν ὡς οὐκ εἰσὶ ἀληθέες·** 3) λέγω τὰ ἐναντία, ἀντικρούω τὰ ὑπό τινος λεγόμενα : Ἡρ.9,42 **τούτου δὲ οὕτω δικαιεῦντος ἀντέλεγε οὐδείς, - δὲν σοῦ ἀντιλέγω·** 4) φιλονεικῶ : Ξεν.Ἑλλ.3,3 **ἀντέλεγον περὶ βασιλείας·** ‖ μτχ. ὁ **ἀντιλέγων,** ὁ ἐναντίος, ὁ ἀντίπαλος· 5) παθ. εἶμαι ὑπὸ ἀμφισβήτησιν, διαφιλονεικοῦμαι : Ξεν.Ἑλλ.6,5,37 **ἀλλὰ ταῦτα μέν.. ἴσως ἀντιλέγεται,** Θουκ.1,27 **ἀντέλεγον.. ποιήσειν ταῦτα,** Πολύβ.9,33 **τὰ ἀντιλεγόμενα** (τὰ φιλονεικούμενα).

ἀντιλειτουργῶ-έω Παπ. ἐκτελῶ λειτουργίαν τινά, ὑπηρετῶ εἰς ἀνταπόδοσιν.

ἀντίλεκτος-ον ὁ διαφιλονεικούμενος, ὃν δύναταί τις νὰ φιλονεικήσῃ, ἀμφίβολος : Θουκ.3,92 **εἷς ὅρος οὐκ ἀντίλεκτος παγήσεται.**

ἀντίλεξις-εως (ἡ) ἀπόκρισις, ἀπάντησις : Ἱππ.Εὐσχημ.12 **ἀντιλέξεις πρὸς τὰ ἀπαντώμενα·** 2) ὁ θεατρικὸς διάλογος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν μονῳδίαν : Φιλόστρ.244 **ἀντιλέξεις τῶν ὑποκριτῶν.**

ἀντιλεπρόλη (ἡ) νεώτ. χημ. αἰθέριον ὑγρὸν ἐξαγόμενον ἐκ τοῦ ἐλαίου σολμοῦγρα χρήσιμον ὡς φάρμακον κατὰ τῆς λέπρας.

ἀντιλεσχαίνω μτγν. ὁμιλῶ, φλυαρῶ κατά τινος, κακολογῶ τινά : Περικτ. παρὰ Στοβ.458,3 **καὶ ζῶντας** (τοὺς γονέας) **καὶ ἀποιχομένους σέβειν χρὴ καὶ μηδέποτε ἀντιλεσχαίνειν.**

ἀντιλέων-οντος (ὁ) ὁ ὅμοιος πρὸς λέοντα, ὄνομα κυνός : Ἀριστφ.Ἱππ.1044 **καὶ πῶς μ' ἐλελήθεις ἀντιλέων γεγενημένος;**

ἀντιληθαργικός-ή-όν νεώτ. ὁ καταπολεμῶν τὴν ληθαργικὴν κατάστασιν : **ἀντιληθαργικὰ φάρμακα.**

ἀντιλημματίζω Παπ. κάμνω ἔκπτωσιν εἰς λογαριασμόν.

ἀντιλήμπτωρ-ορος (ὁ) Πάπ. ἀντιλήπτωρ, προστάτης : Πάπ. **ἀξιῶ σε τῶν πάντων σωτῆρα καὶ ἀντιλήμπτορα.**

ἀντίλημψις-εως Πάπ. ἀντίληψις, προστασία : Πάπ. **δεόμενος τῆς ἀπὸ σοῦ ἀντιλήμψεως τυχεῖν.**

ἀντίληξις-εως (ἡ) ἀντέγκλησις, ἀντικατηγορία, ἔνστασις πρὸς ἀναθεώρησιν τῆς δίκης : Δημ.1006,14 **λάβε μοι τὴν ἀντίληξιν καὶ τὸ ἔγκλημα τουτί.**

ἀντιληπτικός-ή-όν κ. νεώτ. δωρ. ἀντιλαπτικός ὁ δυνάμενος νὰ ἀντιληφθῇ, ὁ ἔχων ὀξεῖαν ἀντίληψιν : Τίμ.Λοκρ.100 C **τὰν ἀκοὰν λόγων καὶ μελῶν ἀντιληπτικάν, - αὐτὸς εἶναι πολὺ ἀντιληπτικός·** 2) ἐπὶ ἀναρριχωμένων φυτῶν, ὁ δυνάμενος νὰ προσκολλᾶταί που : Θεόφρ.ΦΑἰτ.1,6,4 **ἥ τε γὰρ γλισχρότης ἀντιληπτική·** 3) νεώτ.οὐδ. **ἀντιληπτικόν (τὸ)** ὡς οὐσ. ἡ ἱκανότης τοῦ ἀντιλαμβάνεσθαι . **ἔχει ὀξὺ ἀντιληπτικόν·** 4) βοηθητικός : Εὐστ.Πονημάτ.338,40 **ὁ θερμὸς εὐεργετῆσαι καὶ εἰς ἀντιληπτικὴν χειραγωγίαν εὔδρομος·** 5) μτγν. ὁ διὰ τῶν αἰσθήσεων γινόμενος ἀντιληπτός : Κάσσ.Προβλ.35 6) ὁ ἱκανὸς νὰ ἀναχαιτίσῃ τι : Πλάτ. Ορ.416 Α **δειλία ἀντιληπτικὴ ὁρμῆς.**

ἀντιληπτικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιληπτικόν : Εὐστ.Πονημ.319.11 **ἃ δὴ ἀπονέμηται μὲν . . τῷ φεύγοντι ἀντιληπτικῶς.**

ἀντιληπτός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὑποπίπτων εἰς τὴν ἀντίληψιν, νοητός, αἰσθητός : **γίνομαι ἀντιληπτός** (κατανοοῦνται τὸ ὑπ' ἐμοῦ λεγόμενα) **ἔγινα ἀντιληπτός** (ἔγινε αἰσθητὴ ἡ παρουσία μου).

ἀντιληπτικότης (ἡ) νεώτ. ἡ ἱκανότης, ἐπιτηδειότης τοῦ ἀντιλαμβάνεσθαι, τοῦ κατανοεῖν

ἀντιλήπτωρ-ορος (ὁ) μτγν. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀντιλαμβανόμενος, προστάτης, ὑπερασπιστής, βοηθός, σύμβουλος : ΠΔΒασ.2,22,3 **ὁ θεός μου . . ὑπερασπιστής μου καὶ κέρας σωτηρίας μου, ἀντιλήπτωρ μου·** 2) νεώτ. νομ. ὁ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου διοριζόμενος ἐπιμελητὴς τῶν ἐχόντων διφορουμένας τὰς φρένας ἢ τῶν ἀσώτων, ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ ὁποίου δὲν δύνανται οὗτοι, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, νὰ δικαιοπραγῶσι.

ἀντίληψις-εως (ἡ) κ.μσν.κ.νεώτ. δημ. -η τὸ λαμβάνειν τι ἀντί τινος, ἀνταλλάσσειν τι πρὸς ἕτερον · Θουκ.1,120 **χαλεπωτέραν ἕξουσι τὴν κατακομιδὴν τῶν ὡραίων καὶ πάλιν ἀντίληψιν ὧν ἡ θάλασσα τῇ ἠπείρῳ δίδωσι·** 2) τὸ δι' ἑαυτὸν λαμβάνειν τι, τὸ ἔχειν ἀξίωσιν λήψεως πράγματός τινος · Ξεν.Ἑλλ.3,5,5 **τῆς τε ἀντιλήψεως τῆς τοῦ Ἀπόλλωνος δεκάτης·** 3) ἀμοιβαία συναρμογή, συνάφεια, συνοχή : Δημόκρ.π.Ἀριστλ.ἀπ.208 **τοῦ δὲ σημαίνειν τὰς οὐσίας μετ' ἀλλήλων μέχρι τινὸς αἰτιᾶται τὰς ἐπαλλαγὰς καὶ τὰς ἀντιλήψεις τῶν σωμάτων·** ‖ ἐπὶ φυτῶν, ῥιζοβόλησις, πιάσιμο Θεοφρ.Φ Αἰτ.2,6,6 **ἡ οἰκεία χώρα μεγίστην ἔχει ῥοπὴν καὶ πρὸς ἀντίληψιν καὶ πρὸς εὐκαρπίαν·** ‖ κ. ἡ διὰ τῶν ἑλίκων ἢ κλαδίσκων ἐξάρτησις, ἀναρρίχησις φυτοῦ ἀπὸ ἄλλου : αὐτ. 2,18,2 **τὴν ἕλικα δοκεῖ τούτου χάριν ἔχειν ὅπως εὐθὺς ἀντίληψις γένηται** (περὶ τῆς ἀμπέλου)· ‖ κ. ἡ ἐγκέντρισις φυτοῦ δι' ἄλλου, τὸ μπόλιασμα : αὐτ.1,6,2 **εὔλογος δὲ καὶ ἡ ἀντίληψις μάλιστα τῶν ὁμοιοφλοίων·** 4) τὸ παρέχον λαβήν, πιάσιμο, ἀγάντα, τὸ ἀφ' οὗ δύναταί τις νὰ πιασθῇ : Ξεν.Ἱππ.5,7 **ὅπως τῷ ἀναβάτῃ ὡς ἀφθονωτάτη ἀντίληψις ᾖ** (περὶ τῆς χαίτης τοῦ ἵππου), Πλούτ.Θησ.5 **ὅπως μὴ παρέχοιεν τῶν τριχῶν ἀντίληψιν τοῖς πολεμίοις,** Διόδ.Σ 1,30 **φερόμενοι πρὸς τὸν βυθὸν οὐδεμίαν ἀντίληψιν βοηθείας ἔχουσι** (δὲν ἔχουν ἀπὸ ποῦ νὰ πιαστοῦν)· ‖ συνεκδ. ἡ λαβὴ πράγματος, τὸ πιάσιμό του ἢ τὸ χερούλι του : Πολυδ.1,116 **ὑγραὶ ἦσαν αἱ ἀντιλήψεις** (τῶν κωπῶν)· 5) κ. ἰατρ. παθ. σημ. τὸ ὑφιστάμενον λαβήν, λῆψιν, κατάληψιν, κ.εἰδ. ἐπὶ νόσου, προσβολήν . Θουκ.2,49 **τῶν γε ἀκρωτηρίων ἀντίληψις αὐτοῦ ἐπεσήμαινεν** (προσβολὴ τῶν ἄκρων τοῦ νοσοῦντος) 6) μτφ. λαβὴ ἐπικρίσεως, μομφῆς, ὅθ. κ. ἀντίρρησις, ἀντιγνωμία : Πλάτ.Ἱππ.Μ 287 Α **σχεδὸν γάρ τι ἔμπειρός εἰμι τῶν ἀντιλήψεων,** αὐτ.Σοφ.241 Β **τὰς ἀντιλήψεις καὶ ἀπορίας ὁρᾷς ὡς εὔποροι καὶ πολλαί·** ‖ αἰτία ἢ ἀφορμὴ ἔριδος, φιλονεικίας : Πλούτ.Ἀλέξ.18 **ὃς τῶν ἐπὶ θαλάττῃ στρατηγῶν ἐπίδοξος ἦν Ἀλεξάνδρῳ πολλὰ πράγματα καὶ μυρίας ἀντιλήψεις καὶ ἀσχολίας παρέξειν·** 7) εἰδ.ἀμφισβήτησις, ἀντίθετος ἐμφάνισις (λῆψις) πραγματικοῦ γεγονότος ἐν δικαστηρίῳ : Ἑρμογ.Στασ.3,12,15 **«ἔστι γὰρ ἀντίληψις ἀνευθύνου πράγματος εἶναι δοκοῦντος ὡς ὑπευθύνου κατηγορία»** κ. Συριανὸς π. Ἑρμογ.4,369 **« ἀντίληψίς ἐστι πρᾶγμα ὅπερ ὁ μὲν διώκων ὡς ἀδίκημα ἐπάγει, ὁ δὲ φεύγων τὴν ἐξουσίαν προβάλλεται τοῦ πεποιηκέναι . . »·** 8) μτγν. Παπ. κ. μσν. κ. νεώτ. προστασία, ἐνίσχυσις, ἐπικουρία, συνδρομή, ἀρωγή : Πάπ. **ἔσομαι τετευχυῖα τῆς παρὰ σοῦ ἀντιλήψεως,** Θεοτοκί.Μηνι.10,2 **σκέπη καὶ ἀντίληψις . . μήτηρ τοῦ Θεοῦ, - ἡ ἐξ ὕψους ἀντίληψις, - ὑπουργεῖον προνοίας καὶ ἀντιλήψεως·** ‖ εἰδ. **δημοσία ἀντίληψις,** ἡ ὑπὸ τοῦ κράτους προστασία καὶ συνδρομή, ἡ παρεχομένη εἰς ἀπόρους, ἀσθενεῖς, γέροντας, ὀρφανὰ καὶ χήρας θυμάτων πολέμου ὡς καὶ ἡ ὑπὸ φιλανθρωπικῶν ἱδρυμάτων μερίμνη τοῦ κράτους παρεχομένη 9) νεώτ. νομ. **ἀντίληψις δικαστική,** ἡ παρὰ τοῦ δικαστηρίου ἀνατιθεμένη εἴς τινα (ἀντιλήπτορα) **ἐπιμέλεια ἀσώτου ἢ φρενοπαθοῦς**

πρὸς διεξαγωγὴν ὡρισμένων δικαιοπραξιῶν· 10) κ. νεώτ. μτφ. τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι διὰ τῶν αἰσθήσεων : Τίμ.Λοκρ.100 B **τὰς ὑπ' ἀντίλαψιν μὴ πιπτοίσας κυνάσιας**, Πλουτ.'Ηθ.625 B **δυσκίνητοι γάρ εἰσι καὶ δυσμετάβλητοι πρὸς τὰς ἀντιλήψεις τῶν ποιοτήτων**, 'Αλέξ.Πρ.1,116 **καὶ πᾶς ὁ ἀὴρ δίδωσι τῇ ὄψει καθαρωτέραν ἀντίληψιν τῶν ἀστρώων σωμάτων**· 11) νεώτ. τὸ εὐχερῶς νοεῖν : **ἔχει ἰσχυρὰν ἀντίληψιν, - ἄνθρωπος ἀντιλήψεως**· 12) νεώτ. φιλοσ. ἡ τοῦ ἔξω κόσμου διὰ τῶν αἰσθήσεων γνῶσις καὶ ἡ συναίσθησις τοῦ ἐσωτερικοῦ ἡμῶν κόσμου· ‖ νεώτ. φ.χολ. ἡ κατ' αἴσθησιν παράστασις καθ' ἣν λαμβάνομεν γνῶσιν καὶ τοῦ ἀντικειμένου τοῦ παράγοντος αὐτὴν καὶ γενικώτερον ἡ πνευματικὴ ἐνέργεια δι' ἧς ἐντυπώσεις ἐκ τῶν αἰσθήσεων διαμορφοῦνται εἰς παραστάσεις τῇ κριτικῇ συνεργείᾳ προτέρας σχετικῆς πείρας.

ἀντιλιθικός-ή-όν νεώτ. ὁ κωλύων τὸν σχηματισμὸν λίθων τῆς κύστεως ἢ τῶν νεφρῶν ἢ ὁ διαλύων τοὺς σχηματισθέντας τοιούτους.

ἀντιλιτανεύω μτγν. ἱκετεύω καὶ ἐγὼ τὸν ἱκετεύοντά με.

ἀντιλλίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. προϊὸν ἀποσαθρώσεως τοῦ ὀρυκτοῦ **βρονζίτου**.

ἀντιλόβιον (τό) μτγν. μέρος τοῦ ὠτός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **προλόβιον**.

ἀντιλοβίς-ίδος (ἡ) μτγν. ἀντιλόβιον βλ.λ.

ἀντίλοβος (ὁ) νεώτ. τὸ ἀντιλόβιον βλ.λ. τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ λοβοῦ τοῦ ὠτός.

ἀντιλοβῶμαι-άομαι μσν. ποιοῦμαι λώβην, κακοποιῶ τὸν κακοποιήσαντά με.

ἀντιλογαριασμός (ὁ) νεώτ. ὁ πρὸς ἔλεγχον λογαριασμοῦ τινος γινόμενος νέος λογαριασμός.

ἀντιλογαριθμικὸς πίναξ νεώτ. μαθημ. πίναξ, δι' οὗ δοθέντος ἑνὸς λογαρίθμου εὑρίσκομεν τὸν ἀντιστοιχοῦντα ἀριθμόν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς λογαριθμικοὺς πίνακας.

ἀντιλογάριθμος (ὁ) νεώτ. τὸ συμπλήρωμα τοῦ λογαρίθμου.

ἀντιλογητής (ὁ) δημ. ἐξ ἀντιθέτου ἢ ὁ τὰ ἐναντία λέγων, ὁ ἀντιμιλητής.

ἀντιλογήτικος-η-ο δημ. ἰδίᾳ ἐπὶ πραγμάτων ἀποτελούντων ζεῦγος, ὁ ἄλλου εἴδους, ἀνόμοιος, ἀσυμβίβαστος, ἀταίριαστος : **παπούτσια, γάντια** ἀντιλογήτικα (ἀμφότερα δεξιὰ ἢ ἀριστερά).

ἀντιλογητικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀντιλογικός βλ.λ.

ἀντιλογία (ἡ) κ. νεώτ. δημ. **-ιά** ἀντίφασις : Ἡρόδ.8,77 **ἀντιλογία χρησμῶν**· 2) συζήτησις, ἐξέτασις ὑποθέσεώς τινος : αὐτ. 9,87 **ἡμεῖς ἡμέας αὐτοὺς εἰς ἀντιλογίην παρέξομεν**· 3) κ. νεώτ. κ δημ ἀντίρρησις, ἀντιμίλημα, αὐθάδεια : Δημ.1018,8 **ἐξ ἀντιλογίας καὶ λοιδορίας πληγὰς συναψάμενος**· νεώτ. φρ. **εἶναι πνεῦμα ἀντιλογίας** (πάντοτε ἀντιλέγει) ‖ κατὰ πληθ. **ἐπιχειρήματα** ἀναιρετικὰ τῶν ρηθέντων : Θουκ.2,87 **ἀντιλογίας ἐν αὐτῷ ἔχειν**.

ἀντιλόγιασμα (τό) δημ. διὰ λόγων ἀντίθεσις, ἐναντίωσις, ἀντίβαλμα.

ἀντιλογίζομαι ὑπολογίζω ἀφ' ἑτέρου : Ξεν Ἑλλ. 6,5,24 **οἱ δὲ Θηβαῖοι ἤκουον μὲν ταῦτα, ἀντελογίζοντο δὲ ὅτι δυσεμβολωτάτη μὲν ἡ Λακωνική..**

ἀντιλογικά ἐπίρρ. δημ. ἀντιλογικῶς βλ.λ.

ἀντιλογικός-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀγαπῶν ἢ ὁ ἱκανὸς νὰ ἀντιλέγῃ, ἐριστικός, φιλόνεικος· ‖ ἡ ἀντιλογικὴ καὶ τὸ **ἀντιλογικόν**, ἡ τέχνη τοῦ ἀντιλέγειν, ἡ σοφιστική· ‖ **οἱ ἀντιλογικοί**, οἱ ἐξησκημένοι εἰς τὴν ἀντιλογικὴν **τέχνην**, οἱ σοφισταί· ‖ **ἀντιλογικοὶ λόγοι**, αἱ ἀντιλογίαι· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀντίθετος πρὸς τὴν λογικήν, παράλογος.

ἀντιλογικῶς ἐπίρρ. νεώτ κατὰ τρόπον ὁρμόζοντα εἰς τὸν ἀντιλογικόν, βλ. λ. τὸν ῥέποντα εἰς ἀντιλογίαν, τὸν ἐριστικόν· ‖ **κατὰ** τρόπον ἀντιλογίας· ‖ ἀντιθέτως πρὸς τὴν λογικήν, παραλόγως.

ἀντιλογιοῦμαι δημ. κ. **ἀντιλογῶ** κ. **ἀντιλογοῦμαι**, ἀόρ. **ἀντιλογήθηκα** ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ, ἀντιλέγω : δ.τραγ. **κι ἡ μηλιὰ μ' ἀντιλουγήθη, μὴ μοῦ παίρνετε τὰ μῆλα** βλ. κ. ἀντιλόγισμα.

ἀντιλόγισμα (τό) δημ. ἡ ἀπάντησις εἰς ὁμιλοῦντα· ‖ συμβουλή, παραίνεσις : φρ. **τ' ἀντιλογίσματα ποὺ τοῦλεγε ἄξιζαν καθένα δέκα φλουριά.**

ἀντιλογισμός (ὁ) ἐναντίος λογαριασμός : Φιλόστρ.549 **ἀντιλογισμοῖς τε ὑπήγοντο**· ‖ ἀντίθετος ἐγγραφὴ ἐν λογιστικοῖς βιβλίοις πρὸς ἀκύρωσιν ἑτέρας.

ἀντίλογος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐναντία λέγων, ἐναντίος, παράλογος : Εὐρ.'Ελ.1142 **ἀντιλόγοις πηδῶντ' ἀνελπίστοις τύχαις;**· 2) νεώτ. κ. δημ. ὡς οὐσ. ἡ ἀπόκρισις, εἰδ. ἡ ἐναντιολογία : παροιμ. **ὁ λόγος φέρνει ἀντίλογο.**

ἀντιλογῶ-έω κ. νεώτ. ἀρνοῦμαι : Σοφ.'Αντ.377 **πῶς εἰδὼς ἀντιλογήσω τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' 'Αντιγόνην;**· 2) κ.νεώτ. κ.δημ. φέρω ἀντίρρησιν, ἀντιλέγω : 'Αριστ.321 **ἑτέρῳ λόγῳ ἀντιλογῆσαι.**

ἀντιλόγως ἐπίρρ. νεώτ. ἀντιλογικῶς βλ. λ.

ἀντιλοιδορῶ-έω μτγν. λοιδορῶ τὸν λοιδοροῦντα· ‖ μέσ. μετ' αἰτ. : Λουκ.Συμπ.40 **καὶ Διονυσόδωρος ἀντελοιδορεῖτο τὰ εἰκότα.**

ἀντιλοιμικός-ή-όν ἐπὶ φαρμάκων ἢ ὑγειονομικῶν μέτρων, ὁ ἐνδεικνυόμενος κατὰ τοῦ λοιμοῦ κ. γεν. κατὰ τῶν λοιμωδῶν νόσων.

ἀντιλοκάπρα (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος μηρυκαστικῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν **κοιλοκέρων**.

ἀντίλοξος-ον μσν. πλάγιος, λοξός : Νικήτ.Εὐγεν. 7,322 **καὶ πυκνὸν ἀντίλοξον εὔστροφον τάχος.**

ἀντιλόπη (ἡ) νεώτ. ζῳολ. ζῷον θηλαστικὸν τοῦ ἀθροίσματος τῶν μηρυκαστικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **κοιλοκέρων** ζῶν εἰς βορείους χώρας.

ἀντιλοχῶ μτγν. ἀντενεδρεύω, ἐνεδρεύω καὶ ἐγὼ τὸν ἐνεδρεύοντα : Φίλ.Μηχ.1,664.

ἀντιλύπησις-εως (ἡ) τὸ λυπεῖν τὸν λυπήσαντα : 'Αριστλ.π.Ψυχ.1,1,16 **ὄρεξιν ἀντιλυπήσεως.**

ἀντιλυπῶ-έω κ. νεώτ. λυπῶ τὸν λυπήσαντά με : Λουκ 'Εταιρ.Διάλ.3,3 **ἀντιλυπεῖν ἐβουλόμην αὐτόν.**

ἀντίλυρος-ον ὁ εἰς τὴν λύραν ἀνταποκρινόμενος, ἀντῳδός : Σοφ.Τραχ.643 **θείας ἀντίλυρον μούσας.**

ἀντιλυσσιακός-ή-ό δημ. ἀντιλυσσικός βλ. λ.

ἀντιλυσσικός-ή-όν νεώτ. ὁ χρησιμοποιούμενος ἐναντίον τῆς λύσσης : **ἀντιλυσσικὸς ὀρός, - θεραπεία, - φάρμακον, - βότανον.**

ἀντίλυτρον (τό) τὸ ἀντὶ λύτρου διδόμενον : ΚΔ Τιμόθ.1,2,6 **Χριστὸς Ἰησοῦς, ὁ δοὺς ἑαυτὸν ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάντων**· 2) ἀντίδοτον φάρμακον.

ἀντιλυτρῶ-όω μτγν. μόνον ἐν τῷ ρημ. ἐπιθ. **ἀντιλυτρωτέον** = πρέπει τις νὰ ἀπολυτρώσῃ τὸν ἀπολυτρώσαντα.

ἀντιμαίνομαι τρελλαίνομαι καὶ ἐγὼ δι' ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος τρελλαίνεται δι' ἐμέ : Λουκ.'Εταιρ.Δ 12,2 **καὶ ὄψει.. αὐτόν.. ἀντιμεμηνότα ἀληθῶς.**

ἀντιμάμαλο (τό) δημ. τὸ παλινδρομοῦν κῦμα, ὅπερ ἀπωθεῖται ὑπὸ τοῦ παραπλέοντος πλοίου ἢ προσπῖπτον ἐπὶ τῆς ἀκτῆς παλινδρομεῖ.

ἀντιμανθάνω ἀφήνω τὰ παλαιὰ καὶ μανθάνω νέα : 'Αριστφ.Σφῆκ.1453 **ἕτερα δὲ νῦν ἀντιμαθών.**

ἀντιμάνταλο (τό) δημ. ὄργανον, μέσον δι' οὗ ἀνοίγει τὸ μάνδαλον βλ. λ. : δ.τραγ. **καὶ ἄλλων τἀντιμάνταλα καλοῦ στρατιώτ' ἀγάπες.**

ἀντιμαντεύομαι μτγν. μαντεύομαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως· 2) μαντεύω ἐναντίον ἄλλης μαντείας.

ἀντίμαντις-εως (ὁ) μτγν. ἀντίζηλος μάντις.

ἀντιμαρτύρησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἐναντία μαρτυρία, ἀναίρεσις μεμαρτυρημένων : Σέξτ.'Εμπ.Πυρ.2,244.

ἀντιμαρτυρία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐναντία μαρτυρία, ἡ ἀναιροῦσα ἄλλην.

ἀντιμαρτύρομαι μτγν. ποιοῦμαι ἐναντίαν μαρτυρίαν : Λουκ.Συμπ.47 **ἀντιμαρτύρεσθαι λέγοντα.**

ἀντιμαρτυρῶ-έω κ. νεώτ. μαρτυρῶ κατά τινος : 'Αριστφ.ἀπ.382 **ἦν γὰρ ἔν' ἄνδρ' ἄδικον σὺ διώκῃς, ἀντιμαρτυροῦσι δώδεκα τοῖς ἑτέροις ἐπίσιτοι·** 2) κ. νεώτ. φέρω, ἀποτελῶ, ἐνέχω ἀντίθετον μαρτυρίαν : Πλούτ.'Αλκ.62 **τῆς ἐπιγραφῆς ἀντιμαρτυρούσης, - τὰ γεγονότα ἀντεμαρτύρουν πρὸς ὅσα ἐβεβαίωνεν ἐκεῖνος.**

ἀντιμάχειος-ον σχόλ. ὁ τοῦ σχολιαστοῦ 'Αντιμάχου : Σχόλ.'Ιλ.Τ 233 **ἡ λέξις ἀντιμάχειος.**

ἀντιμάχησις-εως (ἡ) μτγν. ἀγών, συμπλοκή : Διον.'Αλ.Ρωμ.8,58 **λόγων καὶ ἀντιμαχήσεων τῶν ἐπ' ἀλλήλοις γενομένων.**

ἀντιμαχητής (ὁ) μτγν. ὁ ἀνταγωνιστής.

ἀντιμαχητύς-ύος (ἡ) μτγν. ἀντιμάχησις βλ. λ.

ἀντιμάχομαι κ. νεώτ. κ. δημ. μάχομαι κατά τινος : Θουκ.4,68 **τῶν προδιδόντων Μεγαρέων ἀντιμαχομένων·** || νεώτ. ἡ μτχ. οὐδ. **ἀντιμαχόμενα** (τά) ρητορικόν μέσον δι' οὗ ἀποδεικνύεται τὸ ἀδύνατον γεγονότος τινὸς ὡς ἀντικειμένου εἰς τὴν φύσιν ἢ τὸν χαρακτῆρα τοῦ ὑπὸ κρίσιν προσώπου· 2) δημ. ἐχθρεύομαι, μισῶ τινα, ἀποστρέφομαι : **τὸν ἀντιμάχομαι γιατὶ εἶναι τοκογλύφος.**

ἀντίμαχος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κατά τινος μαχόμενος, ὁ ἀντίπαλος : 'Απη'Ιβηρ.9 **οὐ γὰρ εἶναί τινας ἀντιμάχους αὐτοῖς, - οἱ ἀντίμαχοι τοῦ παπισμοῦ** (ἡ λ. κα' ὡς κύριον ὄν.)· 2) δημ. ὁ ἐχθρικῶς διακείμενος, ὁ μισῶν· 3) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς ὁμοιογενείας τῶν **μελανοσωμάτων.**

ἀντιμαχῶ-έω μτγν. ἀνθίσταμαι διὰ τῶν ὅπλων, ἀντιμάχομαι· 2) ὡς νομ. ὅρος, διεκδικῶ ἀκίνητον, ἀξιῶν τιμὴν ἀνωτέραν ἐκείνης εἰς ἣν ἐπώλησα τοῦτο : Γραμμ.ΑΒ 184,13 « **ὅταν ἀντιποιῆταί τις οἰκίας ἢ χωρίου καὶ ὁ πεπρακὼς ἑτέραν ζητῇ τιμὴν καὶ μάχηται** » δημ. εἶμαι ἀντίπαλος, ἐχθρεύομαί τινα, μισῶ.

ἀντιμέβω δημ. δ.γ. ἀντιμεύω βλ. λ.

ἀντιμεγαλοφρονῶ-έω μσν. μεγαλοφρονῶ ἀπέναντι τοῦ μεγαλοφρονοῦντος : Εὐστ 676,5 **ὁ Αἴας ἀντιμεγαλοφρονῶν τῷ Ἕκτορι.**

ἀντιμεθαυριανός-ή-ό(ν) νεώτ δημ κ **ἀντιμεθαυρινός** ὁ ἐπισυμβησόμενος τὴν τρίτην ἀπὸ τῆς σήμερον ἡμέραν . **τὸ ἀντιμεθαυρ- συνέδριον.**

ἀντιμεθαύριο ἐπίρρ.δημ.κατὰ τὴν ἡμέραν τὴν ἐπομένην τῆς μεθαύριον. **φεύγω μεθαύριο ἢ ἀντιμεθ-.**

ἀντιμεθέλκω μτγν. ἕλκω πρὸς ἀντιθέτους διευθύνσεις · ΑΠ 10,74 **ἢ καὶ τῇ θαμινῶς ἀντιμεθελκόμενος.**

ἀντιμέθεξις-εως (ἡ) μσν τὸ ἐπίσης μετέχειν, ἀμοιβαία συμμετοχή Σιμπλ'κ.Φυσ.101,18.

ἀντιμεθίστημι μέλλ. -μεταστήσω μετακινῶ τι ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους εἰς τὸ ἀντίθετον, ἀνατρέπω : 'Αριστφ.Θεσμ.362 **ψηφίσματα καὶ νόμον ζητοῦσ' ἀντιμεθιστάναι·** 2) -αμαι κ. μέσ. μεταβαίνω ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους εἰς τὸ ἕτερον . 'Αριστλ. Φυσ.4,2,4 **ἀντιμεθισταμένων ἀλλήλοις τοῦ τε ἀέρος καὶ ὕδατος,** Παῦλ.Αἰγ.176,5 **ὄγκος ῥᾳδίως ὑπείκων καὶ ἀντιμεθιστάμενος.**

ἀντιμεθυστικός-ή-όν νεώτ καταπολεμῶν τὴν μέθην ἢ τὴν ἕξιν πρὸς τὸ μεθύσκεσθαι **ἀντιμεθυστικὰ φάρμακα, - ἀντιμεθυστικὸς σύλλογος.**

ἀντιμεθυστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιμεθυστικὸν βλ.λ.

ἀντιμειρακεύομαι φέρομαι ὡς μειράκιον πρός τινα, παιδαριωδῶς δρῶν ἐπάγω αὐτῷ δυσχερείας Πλούτ.Σύλλ.6 **πρὸς Τιμόθεον μὲν οὖν φασιν ἀντιμειρακεύεσθαι τὸ δαιμόνιον.**

ἀντιμελετῶ-άω μτγν. μελετῶ τι μετ' ἐμβριθείας : 'Αθανάσ.1,320 F **καὶ ἀναγινώσκοντες τὰς τοῦ Δαβὶδ πράξεις ἀντεμελέτων αὐταῖς** (δ. ἑρμ. ἀσκοῦμαι, γυμνάζομαι εἰς τὰ ἐναντία ...νι).

ἀντιμελίζω ἁμιλλῶμαι πρός τινα ...ς τὸ μέλος, τὴν μουσικήν : ΑΠ 5,222 **Τερψιχόρης ἀντιμέλιζε μίτοις.**

ἀντιμέλλω ἀμοιβαίως καιροφυλακτῶ κατά τινος : Θουκ.3,12 **εἰ γὰρ δυνατοὶ ἦμεν ἐκ τοῦ ἴσου καὶ ἀντεπιβουλεῦσαι καὶ ἀντιμελλῆσαι.**

ἀντιμελοδραματικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τοῦ μελοδράματος βλ.λ.· || συνεκδ. ὁ κατὰ τῶν ἐπιδεικτικῶς αἰσθηματικῶν ἢ παραφόρων ἢ στομφωδῶν, οἱονεὶ μελοδραματικῶν, λόγων ἢ πράξεων.

ἀντιμελῳδισταί (οἱ) νεώτ. οἱ κατὰ τὰς θεωρίας τοῦ μουσουργοῦ Βάγνερ θέλοντες τὸν περιορισμὸν τῆς μελῳδίας ἐν ταῖς μεγάλαις μουσικαῖς συνθέσεσι καὶ τὴν ἐν αὐταῖς ἐπικράτησιν τῆς **ἁρμονικῆς βλ.λ.**

ἀντίμεμα (τό) δημ. κ. ἀντίμεφη (ἀντιμέβω) ἀμοιβή, πληρωμή : **δὲν ἔχει ἀντίμεμα** (ἀνεκτίμητος).

ἀντιμέμφομαι κ. νεώτ. μέμφομαι καὶ ἐγὼ εἰς ἀπάντησιν 'Ηρ.2,133 **πέμψαι εἰς τὸ μαντήιον τῷ θεῷ ὀνείδισμα, ἀντιμεμφόμενον ὅτι**

ἀντιμένω νεώτ. ναυτ ἐπὶ πλοίου, ἐλαττώνων τὴν ταχύτητα λοξοδρομῶ, οἷον ἐν τρικυμίᾳ πλέων οὕτω ἀντίπρωρα πρὸς τὸν ἄνεμον ἢ ἐν ἀναμονῇ πλοηγοῦ εἰς δύσπλοα ἢ πρὸ λιμένος διὰ τὴν συντέλεσιν διατυπώσεων προσορμίσεως κτπ., δημ. τραβερσάρω, πάω τραβέρσο

ἀντιμέρεια (ἡ) μτγν. γραμμ. κ νεώτ. θέσις μέρους τινὸς ἀντὶ ἄλλου, σχῆμα λόγου καθ' ὃ τίθεται μετοχὴ ἀντὶ ὀνόματος, οἷον « **τόξων εὖ εἰδὼς** » ἀντὶ « **τόξων εἰδήμων** »· 2) νεώτ. ζῳολ. τὸ τμῆμα σώματος ζῴου, ὅπερ παρουσιάζει ὁμοιότητα πρὸς ἕτερον τμῆμα τοῦ αὐτοῦ σώματος προσκείμενον εἰς αὐτό, οἱονεὶ χωριζόμενον τούτου συμμετρικῶς διὰ καθέτου τομῆς.

ἀντιμερία (ἡ) μτγν. δ.γρ ἀντιμέρεια βλ.λ.

ἀντιμερίζομαι μέσ. ἀμοιβαίως ἢ ἐξ ἀντιθέτου καὶ ἐγὼ διανέμω, μεταδίδωμι, παρέχω . ΑΠ 6,209 **ἀλλὰ σὺ τῇ μικκῇ μεγάλην χάριν ἀντιμερίζου·** || παθ.π.'Ησ. « **ἀντιδιαιρεῖται, ἀντιμερίζεται** ».

ἀντιμερίζω μέλλ. -ίσω κ. -ιῶ εὔχρ. τὸ μέσ. ἀντιμερίζομαι βλ.λ.

ἀντιμερίτης (ὁ) μτγν. ὁ τὰ ἐναντία ἰσχυριζόμενος ἢ ἀξιῶν . 'Ιουλ.κατὰ Χριστ.148 C.

ἀντιμεσουράνημα (τό) μτγν. κ. νεώτ. τὸ μεσουράνημα τὸ ἀντίθετον εἰς τὸ κατὰ τὴν μεσημβρίαν μεσουράνημα τοῦ ἡλίου, ἤτοι ὁ ἀντίθετος μεσημβρινός : Σέξτ.'Εμπ.Μαθ.2,12 **ἀντιμεσουράνημα τὸ διαμετροῦν τῷ μεσουρανήματι.**

ἀντιμεσουράνησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ εἰς τὸ ἀντιμεσουράνημα θέσις ἀστέρος : 'Ηφαιστ.'Αστρολ.1,2.

ἀντιμεσουρανῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. εἶμαι εἰς τὸν ἀντίθετον τοῦ μεσημβρινοῦ ἡλιακοῦ μεσουρανήματος τόπον, μεσουρανῶ εἰς τοὺς ἀντίποδας . Πλούτ.2,284 C.

ἀντιμεταβαίνω μτγν. κατ' ἐπαμοιβήν, διαδοχικῶς μεταβαίνω 'Αλέξ.Τράλλ.7,101 **ἀντιμεταβαίνειν δεῖ ἐπὶ τὸ πρόσφορον.**

ἀντιμεταβάλλω μέλλ. -βαλῶ ἀμοιβαδόν, διαδοχικῶς μεταβάλλω· || γενομένης εἴς τι μεταβολῆς ποιοῦμαι εἴς τι μεταβολὴν ἀντίστοιχον . 'Ιππ. Διαίτ 26 **μεγάλης τῆς μεταβολῆς γενομένης τῷ σώματι μέγα τι κάρτα καὶ ἀντιμεταβάλλειν.**

ἀντιμετάβασις-εως (ἡ) μτγν. ἡ μετάβασις κατ' ἀντίθετον, ἀντίστασις, δυσχέρεια ἐν τῷ μεταβαίνειν : Πλουτ 'Ηθ.319 C **ἀντιμεταβάσεως γενομένης πρὸς τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ.**

ἀντιμεταβατικός-ή-όν μτγν. ὁ ἐξ ἀναπηδήσεως ἐπανερχόμενος · Σωραν.2,31.

ἀντιμεταβολή (ἡ) μτγν. ἀντιμετάθεσις, ἀμοιβαία μεταλλαγή· 2) ρητορικὸν σχῆμα ἐκφράσεως καθ' ὃ ἡ ἔννοια τοῦ πρώτου κώλου ἀντιστρέφεται ἐν τῷ δευτέρῳ οἷον ἐν Δημ.π παραπρεσβ 97 **οὐ γὰρ Αἰσχίνης διὰ τὴν εἰρήνην κρίνεται, οὐκ, ἀλλ' ἡ εἰρήνη δι' Αἰσχίνην διαβέβληται.**

ἀντιμετάγω μτγν. μετάγω, ὁδηγῶ ἐναντίον τινός : Ὀνήσανδρ.33,6 **ἀντιμετάγειν, εἰ δέοι, λόχον.**

ἀντιμεταγωγή (ἡ) μτγν. ἡ πρὸς τὸ ἀντίθετον ἔκτασις, ἐξάπλωσις : Ἡλιόδ.Φιλ.π.Ὀρειθ.9,3 **ἀντιμεταγωγὴ τοῦ σώματος.**

ἀντιμεταδίδω νεώτ. μεταδίδω τι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως, οἷον νόσημα, φόβον, γέλωτα κττ.

ἀντιμετάδοσις-εως (ἡ) μσν. ἡ ἀμοιβαία μετάδοσις, ἀνταλλαγή, ἀντικατάστασις : Σχολ.Ἀπολ. Ρ 4,308 **Ἰόνιον δὲ τὸν Ἀδρίαν λέγει κατ' ἀντιμετάδοσιν ὀνόματος.**

ἀντιμετάθεσις-εως μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀμοιβαία μετάθεσις, ἡ κατ' ἐναλλαγὴν μετάστασις· 2) γραμμ. **ἀντιμετάθεσις,** ὁ φραστικὸς τρόπος καθ' ὃν ἐν τῇ ἀφηγήσει ἢ τῇ περιγραφῇ μεταβαλλομένης τῆς ἐκφράσεως ἀπὸ ἀπροσώπου ἢ τριτοπροσώπου εἰς δευτεροπρόσωπον, καθ' ὑποκείμενον ἢ ἀντικείμενον, μετάγεται οὕτως αὐτὸς ὁ ἀκροατὴς εἰς τὸν τόπον καὶ εἰς τὴν ἐνέργειαν ἢ τὸ πάθος τῆς ἀφηγήσεως, οἷον π. Ἡρ.2,29 ἀπὸ **Ἐλεφαντίνης . . ἔπειτα ἀπίξεαι ἐς πεδίαν λεῖον** σπαν. ἡ **ἀντιμετάθεσις** αὕτη γίνεται κ. διὰ μεταβολῆς ἀπὸ τρίτου προσώπου εἰς πρῶτον ἤτοι εἰς τὸ τοῦ ἀφηγουμένου, οἷον : **ἡ δόξα εἶναι δύσκτητος· διὰ νὰ τὴν ἔχω χρειάζεται ὄχι μόνον προσπάθειά μου καὶ ἱκανότης μου, ἀλλὰ καὶ τύχη·** 3) νεώτ. γλωσσολ. κ. μετρ. ἡ ἀντιμεταχώρησις βλ.λ. 4) νεώτ. μαθ. ἡ ἰδιότης τῶν ἀριθμητικῶν πράξεων προσθέσεως καὶ πολλαπλασιασμοῦ (πλὴν τοῦ ἀνυσματικοῦ λογισμοῦ) καθ' ἣν ἀντιμεταβαλλομένης τῆς τάξεως αὐτῶν, τὸ ἐξαγόμενον (ἄθροισμα ἢ γινόμενον) μένει τὸ αὐτό.

ἀντιμεταθέτω νεώτ. μεταθέτω ἀμοιβαίως· ‖ παθ. -ομαι ὑφίσταμαι ἀμοιβαίως μετάθεσιν.

ἀντιμετακλίνω μτγν. κλίνω πλαγίως ἢ κατὰ τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν.

ἀντιμεταλαμβάνω μτγν. λαμβάνω ἄλλο πρᾶγμα ἀντ' ἄλλου· ‖ παθ. μετατρέπομαι, μεταβάλλομαι : ΑΒ 440,21 **ἀντιμετειλημμένον δὲ εἰς αἰτιατικήν.**

ἀντιμετάληψις-εως (ἡ) ἡ ἀνταλλαγή : Πλούτ. Ἠθ.904Α **ταῖς ἀλλήλων ἀντιμεταλήψεσι·** 2) ἀμοιβαία κατάληψις, ἡ κατ' ἐναλλαγὴν ἐπενέργεια : Γαλ.2,81 **ἡ κατ' ἀντιμετάληψιν κατάστασις.**

ἀντιμεταλλεύω μτγν. ὀρύσσω ἐναντίον ὑπόνομον, ἀνθυπονομεύω : Πολύβ.16,31,8 **ἀντιμεταλλεύειν τοῖς πολεμίοις.**

ἀντιμεταρρέω ῥέω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἔχω ῥοὴν ἀντίθετον : Πλούτ.904 Α **πάλιν εἰς τὸν πνεύμονα τὸ περιττὸν ἀντιμεταρρεῖ.**

ἀντιμεταρρυθμιστής (ὁ) νεώτ. ὁ ἐπικρίνων τὰς μεταρρυθμίσεις, ἐναντιούμενος εἰς τοιαύτας.

ἀντιμεταρρυθμιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἰδιάζων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἀντιμεταρρυθμιστὴν βλ. λ.

ἀντιμετασπῶ-άω μτγν. σύρω πρὸς τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν, ἀντιμεθέλκω : Ἰωσ.ΑΙ 13,5,3 **τὴν παρασκευὴν . . ἀντιμετέσπασεν.**

ἀντιμετάστασις-εως (ἡ) ἡ εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος μετάβασις, ἢ ἡ ἀμοιβαία μετάστασις : Διον. Ἀλ.Ρωμ.3,19 **ἐπεμβάσεις, ὑπαναχωρήσεις καὶ . . αὖτις ἀντιμεταστάσεις.**

ἀντιμετάταξις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἀνταλλαγὴ θέσεως, ἀμοιβαία μετατόπισις.

ἀντιμετατάσσω μτγν. μέλλ. -ξω μεταβάλλω τὴν παράταξιν τοῦ στρατοῦ συμφώνως ἢ ἀντιστοίχως πρὸς τὴν παράταξιν τοῦ ἐχθροῦ.

ἀντιμετατίθεμαι μτγν. κ. νεώτ. μεσ. ποιοῦμαι μετάθεσιν ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἕτερον : Ἰωσ.ΑΙ 16,228 **ἀντιμετατιθέναι τὴν ἐγγύην·** 2) νεώτ. παθ. μετατίθεμαι εἰς τὴν θέσιν ἄλλου μετατεθέντος εἰς τὴν ἰδικήν μου.

ἀντιμεταφέρω μτγν. μέλλ. **-μετοίσω,** ἀόρ. **-μετήνεγκον** μεταφέρω εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος : Σωκρ. Σχ. Ἐκκ. Ἱστ.2,38,147,15 **ἀντιμετενεγκόντες τὰς ὕλας·** ‖ κ. μτφ. : Ἰώσ.ΑΙ 15,5,5 **ἀντιμεταφέρειν ταῖς ἐλπίσι** (μεταθέτειν, βασίζειν εἰς ἄλλο τι τὰς ἐλπίδας).

ἀντιμεταφυσικός-ή-όν νεώτ. ὁ μὴ δεχόμενος τὴν μεταφυσικὴν ὡς ἐπιστήμην ἢ ὡς ἐπιστημονικὴν φιλοσοφίαν : **ἡ θεωρία τῆς θετικῆς φιλοσοφίας εἶναι ἀντιμεταφυσική.**

ἀντιμεταχώρησις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. γραμμ. ἡ ἐν τῇ ἰων. καὶ ἰδίως τῇ ἀττ. διαλέκτῳ ἀπαντῶσα μεταβολὴ τῆς προσῳδίας δύο παρακειμένων φωνηέντων τῆς αὐτῆς λέξεως, ὥστε ἀπὸ μακροῦ μετὰ βραχέος νὰ προκύψῃ βραχὺ μετὰ μακροῦ λ.χ. **ναός,** ἰων. **νηός - νεώς, λαός, ληός - λεώς·** τοῦτο ὑπὸ ἀρχ. γραμματικῶν ἐκαλεῖτο χρόνου ὑπερβιβασμός· 2) ἡ μετάθεσις τῶν δασέων συμφώνων εἴς τινας λέξεις λ. χ. **ἐνταῦθα,** ἰων. **ἐνθαῦτα·** 3) κ. ἐν τῇ δημ. ἡ μετάθεσις φωνηέντων ὡς παρ' ἀρχ. ἢ συμφώνων ἢ κ. συλλαβῶν, οἷον φαλάκρα - καράφλα, χτίστης - στίχτης κττ.

ἀντιμεταχωρῶ-έω μτγν. μεταχωρῶ πρὸς τὸ ἕτερον μέρος : Ἰώσ.ΑΙ 15,2,2 **ἀντιμεταχωρεῖ ταῖς ἐλπίσι** (χωρεῖ πρὸς νέας ἐλπίδας).

ἀντιμετειλοῦμαι μτγν. ἀντιθέτως, ἀντιστρόφως ἐκτυλίσσομαι, ἐπὶ κάλου (σχοινίου) : Ὀρειβ.49,22,14.

ἀντιμέτειμι ἐπιδιώκω τι ἀμοιβαίως, ἀνθαμιλλῶμαι, ἀνταγωνίζομαι : Πλουτ.Σύγκρ.Ἀριστείδ.Κάτ.2 **Κάτων δὲ ὕπατος ᾑρέθη, πολλῶν ἀντιμετιόντων.**

ἀντιμετέρχομαι μτγν. ἀντιμέτειμι βλ. λ.

ἀντιμετερῶ-άω μτγν. διόρθ. ἀντιμεταρρέω βλ.λ.

ἀντιμετέχω μτγν. ἀμοιβαίως, διαδοχικῶς μετέχω : Δαμάσκ.Ἀρχ.14,33,65.

ἀντιμέτρημα (τὸ) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀντιμετροῦμαι βλ. λ., ἅμιλλα, διαγώνισμα, ὁ ἀγών, ἡ σύγκρισις.

ἀντιμέτρησις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἀνταπόδοσις : Νικηφ.Γρηγ.1,173,1 **εὗρον καὶ οὗτοι τὴν δίκην ὀψέ, τὴν ἀξίαν ἐπάγουσαν ἀντιμέτρησιν·** 2) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιμετροῦμαι βλ.λ. σύγκρισις.

ἀντιμετριέμαι δημ. ἀντιμετροῦμαι βλ. λ.2).

ἀντιμετριοῦμαι δημ. κ. ἀντιμετριέμαι ἀντιμετροῦμαι βλ. λ.2).

ἀντίμετρος-ο(ν) μσν. νεώτ. κ. δημ. ἀντίθετος, ἐναντίος : Μιχ.Ψελλ.Σάθ.5,35, **ἐξ ἀντιμέτρου** (ἐξ ἀντιθέτου) 2) δημ. **ἀντίμετρο** (τὸ) τὸ πρὸς ἔλεγχον ἄλλης μετρικῆς μονάδος μέτρον : **μὲ τὸ ἀντίμετρο βγῆκε τὰ τόπι δυὸ πήχες λιγώτερο·** 3) δημ. ἀντίθαρον, ἀντιζύγι κ. συνεκδ. ἀντισήκωμα.

ἀντιμετρῶ-έω κ. νεώτ. δημ. -άω δίδω τι ὡς ἀποζημίωσιν, ὡς ἀντιστάθμισμα : Λουκ.Ἔρωτ.19 **ἡ φύσις τῷ θνῄσκοντι τὸ τικτόμενον ἀντεμέτρησεν·** ‖ κ. παθ : ΚΔΜατθ.7,2 **καὶ ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε ἀντιμετρηθήσεται ὑμῖν** (θὰ πληρωθῆτε μὲ τὸ αὐτὸ μέτρον)· 2) νεώτ. **-ῶμαι** ἀντιπαραβάλλομαι πρός τινα, ἁμιλλῶμαι οἷον εἰς ἀξίαν, εἰς δύναμιν, εἰς πλοῦτον, εἰς εὐγένειαν κττ. συγκρίνω ἐμαυτὸν πρός τινα : **τολμᾷς νὰ ἀντιμετρηθῇς μ' αὐτόν;**

ἀντιμέτωπα ἐπίρρ. δημ. ἀντιμετώπως βλ.λ.

ἀντιμετωπίζω νεώτ. τάσσομαι ἀντιμέτωπος πρός τινα, ἀντεπεξέρχομαι, ἀποκρούω : **ἀντιμετωπίζω τὸν ἐχθρόν, - τὸν κίνδυνον.**

ἀντιμετώπισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιμετωπίζειν.

ἀντιμέτωπος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κατὰ μέτωπον, ἀντικρὺ τινος τασσόμενος : Ξεν.Ἑλλ.4,3,19 **ἀντιμέτωπος συνέρραξε τοῖς Θηβαίοις,** νεώτ. κ. δημ. ἐχθρός, ἀντίπαλος· ‖ πρόσωπον μὲ πρόσωπον συναντώμενος : **εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ εὑρέθημεν ἀντιμέτωποι.**

ἀντιμετωπῶ-έω μσν. εἶμαι ἀντιμέτωπος πρός τινα.

ἀντιμετώπως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ μέτωπον.

ἀντιμεύω δημ κ **-μεύγω** μέλλ. **-μέψω** ἀντα-

μείβω, ἀνταποδίδω, ξεπλερώνω : Ἐρωτόκρ.Β 792 **καὶ ν' ἀντιμέψω τἄδικο, ποὺ 'καμε τοῦ κυροῦ μου'** || κ. παθ. ἐν τῇ αὐτ. σημ. : Λασκαρ.Ραφ.4,63 **στοχάζεται πῶς τόση φιλοξένεια, | μ' ἕναν ἀφορεσμὸ κακὰ ἀντιμεύεται.**

ἀντίμεφη (ἡ) δημ. ἀνταμοιβή, ἀνταπόδοσις : Ἐρωτόκρ.Α 1159 **κι ἂν δοῦμε, κ' ἔχει ἀντίμεφη λιγάκ' ἡ δούλεψή τους.**

ἀντίμηλον (τὸ) μτγν. τὸ φυτὸν **μανδραγόρας** βλ.λ.

ἀντίμηνα (τὰ) Ἡσ. « κατὰ μῆνα ».

ἀντιμηνιγγιτικός-ή-όν ὁ χρήσιμος πρὸς καταπολέμησιν τῆς μηνιγγίτιδος.

ἀντιμηνίω Σουΐδ. « ἀντοργίζομαι ».

ἀντιμήνσιον (τὸ) [ἀντὶ κ. λατ. mensa = ἀντιτραπέζιον] ἐκκλ. τετράγωνον τεμάχιον ὀθόνης, φέρον θρησκευτικὰς παραστάσεις καὶ εἰκόνας ἁγίων προσώπων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τελεῖται ἡ θεία Εὐχαριστία ἐκεῖ ἔνθα δὲν ὑπάρχει ἁγία Τράπεζα.

ἀντιμηνύομαι μσν. κ. νεώτ. λαμβάνω μήνυμα εἰς ἀπάντησιν· 2) νεώτ. μηνυτὴς ὢν μηνύομαι βλ.λ. καὶ ἐγώ.

ἀντιμηνυτής (ὁ) νεώτ. ὁ ἀντιμηνύων βλ.λ.· 2) ὁ ὑποβάλλων μήνυσιν κατὰ τοῦ μηνυτοῦ αὐτοῦ.

ἀντιμηνύω μσν. κ. νεώτ. στέλλω καὶ ἐγὼ μήνυμα βλ.λ. εἰς ἀποστείλαντα τοιοῦτον· 2) νεώτ.ὑποβάλλω καὶ ἐγὼ μήνυσιν ἐναντίον τοῦ μηνύσαντός με.

ἀντιμηχάνημα-ατος (τὸ) μηχάνημα ἐναντίον μηχανήματος : Πολύαιν.4,2,20 **τοῖς μηχανήμασιν ἀντιμηχανήματα εὐτρέπιζον.**

ἀντιμηχανῶμαι-άομαι κ. νεώτ. μηχανῶμαι καὶ ἐγὼ ἀφ' ἑτέρου : Θουκ.7,53 **ἀντεμηχανήσαντο σβεστήρια κωλύματα,** Ξεν.Ἑλλ.5,3,16 **ὁ μέν τοι Ἀγησίλαος πρὸς τοῦτο ἀντεμηχανήσατο.**

ἀντιμιασματικός-ή-όν νεώτ. ὁ καταπολεμῶν τὰ μιάσματα : **ἀντιμιασματ- μέτρα, - φάρμακα.**

ἀντιμιασματικῶς ἐπιρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιμιασματικὸν βλ.λ.

ἀντιμίλημα (τὸ) δημ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιμιλῶ, ἡ ἀντιλογία, ἡ αὐθάδης ἀπάντησις.

ἀντιμιλητής (ὁ) δημ. θηλ. **-λήτρα** ὁ ἀντιμιλῶν, ὁ ἀντιλέγων· || συνεκδ. ὁ αὐθάδης.

ἀντιμιλιά (ἡ) δημ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιμιλῶ, ἀντιλογία, ἀντιγνωμία, αὐθάδης ἀπάντησις.

ἀντιμιλιταρισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἀντίθεσις πρὸς τὸν μιλιταρισμὸν ἤτοι τὴν στρατοκρατίαν καὶ τὰς στρατοκρατικὰς μεθόδους.

ἀντιμιλιταριστής (ὁ) νεώτ. ὁ ὀπαδὸς τοῦ ἀντιμιλιταρισμοῦ.

ἀντιμιλῶ-άω δημ. ἀντιλέγω, ἐνίσταμαι, προβάλλω ἀντιρρήσεις, ἀντιλογῶ, ἀντισκόβω· || ἀπαντῶ ἀπρεπῶς εἰς ἀνώτερόν μου, αὐθαδιάζω : **τὸν ἐχτύπησα γιατὶ ἀντιμίλησε.**

ἀντιμίμημα-ατος (τὸ) μτγν. ἀκριβὲς ἀπομίμημα : Ἐπιφάν.1,345 **ἀντιμίμημα τῶν ἐπιγείων.**

ἀντιμίμησις-εως (ἡ) πιστὴ μίμησις : Θουκ.7,67 **τὰ τῆς ἀντιμιμήσεως αὐτῶν τῆς παρασκευῆς ἡμῶν.**

ἀντίμιμον (τὸ) μτγν. μανδραγόρας βλ.λ. : Διοσκ. 4,75· || βοτάνη τις ὠκυμοειδής : ΨΔιοσκ.4,28.

ἀντίμιμος-ον ὁ κατ' ἀπομίμησιν : Ἀριστφ.Θεσμ. 15 **ὀφθαλμὸν ἀντίμιμον ἡλίου τροχῷ.**

ἀντιμιμοῦμαι-έομαι μτγν. μιμοῦμαι καὶ ἐγὼ ἐπίσης : Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.5,41,94.

ἀντιμίνσιον (τὸ) νεώτ. κ. **ἀντιμήνσιον** βλ.λ.

ἀντιμισθία (ἡ) μτγν. μσν. κ. νεώτ. ἡ ἀνταμοιβή, ἀνταπόδοσις, καταβολὴ μισθοῦ δι' ἐργασίαν· 2) μτφ. ἡ ἀνταπόδοσις κακοῦ, τιμωρία, κόλασις.

ἀντιμίσθιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἀνταμοιβή.

ἀντίμισθος-ον ὁ ἀντὶ μισθοῦ, ὁ ὡς ἀνταμοιβὴ διδόμενος : Αἰσχ.Ἱκ.270 **μνήμην.. ἀντίμισθον ηὗρετ' ἐν λιταῖς.**

ἀντιμισθωτός-όν μτγν. ὁ μισθωθεὶς ὡς ἀντικαταστάτης, Ἡσ. **« ὁ ἀντ' αὐτοῦ ὑπηρετῶν ».**

ἀντιμίσιον (τὸ) Σουΐδ. ἀντιμήνσιον βλ.λ.

ἀντιμισῶ-έω μισῶ τὸν μισοῦντα : Ἀριστφ.Λυσ.818 **κεῖνος.. ἀντεμίσει τοὺς πονηροὺς ἄνδρας ἀεί.**

ἀντιμνημονεύω ἐκκλ. ἀμοιβαίως μνημονεύω.

ἀντιμνησία (ἡ) νεώτ. ψευδαίσθησις καθ' ἣν νομίζομεν ὅτι ἀντιλαμβανόμεθα διὰ πρώτην φορὰν ἀντικείμενόν τι, καίπερ τοῦτο συνήθως προσπίπτει εἰς τὴν ἀντίληψιν ἡμῶν, ἀντίθ. **παραμνησία** βλ.λ.

ἀντιμνηστεύομαι μτγν. εἶμαι ἀντίπαλος μνηστήρ, ὁ ἀντεραστής.

ἀντιμνηστήρ-ῆρος (ὁ) μτγν. ἀντίπαλος μνηστήρ.

ἀντιμοιρεί ἐπίρρ. ἰσομοιρεί, κατ' ἴσην μοῖραν.

ἀντιμοιρία (ἡ) ἴση μοῖρα, ἰσότης μεριδίων : Δημ. 946,24 (διόρθ. ἀντιμοιρὲς βλ.λ.).

ἀντίμοιρος-ον διόρθ. τοῦ ἰσάμοιρος, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ἔκτασιν πρὸς ἄλλον τινὰ : Αἰσχ.Χο.319 σκότῳ φάος ἀντίμοιρον.

ἀντιμοιρῶ-έω μτγν. λαμβάνω ἴσον μερίδιον. Πολυβ.4,176 **« ἀντιμοιρεῖ, ἰσομοιρεῖ ».**

ἀντιμολεῖν μτγν. ἐναντίον πορεύεσθαι, συντυχεῖν : Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ.Ὁμ. ἐν λ. **« ἀντιβολῆσαι ».**

ἀντιμολία (ἡ) μτγν.συνηθ.νεώτ. γρ. ἀντ μωλία βλ.λ.

ἀντίμολπος-ον ἀντίφθογγος, ὁ ἔχων ἀντίθετον ἦχον, ἐναντίος πρὸς τὴν μολπήν : Αἰσχ.Ἀγ.17 **ὕπνου τόδ' ἀντίμολπον ἐντέμνων ἄκος** [ᾆσμα ὡς ἀντιδραστικὸν κατὰ τοῦ ὕπνου], Εὐρ.Μήδ.1176 **ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς μέγαν κωκυτόν** [ἀντὶ εὐφροσύνου ἐπιφωνήσεως ἐξέβαλε μέγαν θρῆνον].

ἀντιμολυσματικός-ή-όν νεώτ. ὁ καταπολεμῶν τὸ μόλυσμα· || ὁ ἐμποδίζων τὴν διὰ μολύνσεως μετάδοσιν νόσου · **ἀντιμολυσματικὰ μέτρα.**

ἀντιμοναρχικός-ή-όν ὁ ἐναντίος πρὸς τὸν μονάρχην ἢ πρὸς τὴν μοναρχίαν, πρὸς τὸν μοναρχικὸν θεσμόν : **ἀντιμοναρχικὸν κίνημα, - κόμμα.**

ἀντιμοναρχικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀντιμοναρχικοῦ βλ.λ.

ἀντιμοναρχικῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀντιμοναρχικὸν βλ.λ.

ἀντιμοναχικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀντιτιθέμενος πρὸς τὸν θεσμὸν τοῦ μοναχικοῦ, τοῦ καλογηρικοῦ βίου.

ἀντιμονή (ἡ) νεώτ. ναυτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιμένω βλ.λ. ἤτοι ἡ ἐλάττωσις τῆς ταχύτητος πλοίου καταληφθέντος ἐν πλῷ ὑπὸ σφοδρᾶς τρικυμίας ἢ δι' ἕτερον τινὰ λόγον, δημ. τραβέρσο.

ἀντιμονιακός-ή-όν νεώτ. κ. **ἀντιμονικός** ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἀντιμόνιον βλ.λ.· || ὁ περιέχων ἀντιμόνιον : **ἀντιμονιακὰ ὀξέα, ἀντιμονιακὴ ὤχρα** ἄ. ἀντιμονόλιθος βλ.λ.

ἀντιμονικός-ή-όν νεώτ. κ. ἀντιμονιακός βλ.λ.

ἀντιμονιοαρσενικοῦχος τετραεδρίτης νεώτ. ὀρυκτολ. ἰσόμορφος ἀνάμιξις ἀντιμονιούχου καὶ ἀρσενικούχου τετραεδρίτου.

ἀντιμονιολουζονίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτὸν διάμεσον μεταξὺ λουζονίτου καὶ φαματινίτου βλ.λ.

ἀντιμόνιον (τὸ) νεώτ. χημ. τὸ ὑπὸ τῶν ἀρχ. στίμμι καλούμενον, χημικὸν στοιχεῖον μεταλλικῆς ὄψεως χρώματος ἀργυροκυάνου, σκληρότερον τοῦ χαλκοῦ, ἀνευρισκόμενον ἐν τῇ φύσει κυρίως ὡς ἀντιμονίτης βλ.λ. καὶ σχηματίζον διαφόρους ἑνώσεις χρησίμους εἰς τὴν βιομηχανίαν καὶ τὴν ἰατρικήν.

ἀντιμονιοῦχος-ον νεώτ. ἐπὶ χημικῶν ἑνώσεων, ὁ περιέχων ἀντιμόνιον βλ.λ.

ἀντιμονίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. τὸ παρ' ἀρχ. πλατυόφθαλμον, ὀρυκτὸν παρουσιαζόμενον εἰς κρυστάλλους τοῦ ρομβικοῦ κρυσταλλικοῦ συστήματος ἰσχυρᾶς μεταλλικῆς λάμψεως, μολυβδόφαιον, περιέχον ἀντιμόνιον.

ἀντιμονόλιθος (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν ἀπαντώμενον ὡς κίτρινον ἐπάνθημα ἐπὶ τοῦ ἀντιμονίτου, ἄ. ἀντιμονιακὴ ὤχρα.

ἀντιμονύλιον (τὸ) νεώτ. χημ. ἀκόρεστος ὑποθετικὴ ἕνωσις ἀντιμονίου καὶ ὀξυγόνου.

ἀντίμορος-ον Ἐπιγρ. ὁ ἐξ ἀντιθέτου, κείμενος, ὁ ἀντίστοιχος· ΑΒ 1,162 γογγύλος λίθος, **ἄθετος ἀντίμορος ταῖς ἐπικρανίτισιν.**

ἀντίμορφος-ον μτγν. ὁ ἀντιστοίχου παραπλησίας μορφῆς, ὁ ὁμοιόμορφος· Ἡσ. « σκιά, ἐπιφάνεια τοῦ χρώματος ἀντίμορφος ».

ἀντιμορφῶ-όω μσν. μορφώνω ἀντιθέτως, κατ' ἀντίθετον τρόπον : Γεώργ.Πια.493.

ἀντιμόρφως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἀντίμορφον βλ.λ. : Πλούτ.Κράσσ.32 **ταῖς λεγομέναις ἐχίδναις καὶ σκυτάλαις ἀντιμόρφως.**

ἀντίμουσος-ον ὁ κακοηχής, θλιβερός, λυπηρός, περὶ μέλους : Νικηφ.ἐν Ρ.493,22 **μέλος ἀντίμουσον.**

ἀντιμούτσουνος (ὁ) δημ. κατὰ κωμικὴν ἔκφρασιν, ὁ ἀντιπρόσωπός τινος, ὁ πληρεξούσιος εἴς τι || ὁμ.κωμ.ἀντιμέτωπος: **βρέθηκαν ἀντιμούτσουνοι.**

ἀντιμύζω μσν. μέλλ. -μύξω, μυκῶμαι, μαυγγρίζω καὶ ἐγώ : Εὐστ.Πονημ.292,81 **ὁ δ' ἐπιτελεύτιον οἷον ἀντιμύξας τὸ καβαλλίκευμα.**

ἀντιμυκτηρίζω μτγν. μυκτηρίζω τὸν **μυκτηρίζοντα.**

ἀντιμυκῶμαι-άομαι μτγν. ἐπὶ βοῶν, μυκῶμαι εἰς ἀπάντησιν ἄλλου μυκωμένου : **Διον.Ἀλ.1,39 ἀντεμυκῶντο ταῖς ἔκτοσθεν.**

ἀντιμωλία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀντιπαράστασις· || νεώτ. νομ. ἡ παρουσία τοῦ ἐνάγοντος καὶ τοῦ ἐναγομένου κατὰ τὴν ἐκδίκασιν : **δίκη, - ἐξέτασις κατ' ἀντιμωλίαν.**

ἀντιμῶλος Πάπ. ἀντίδικος.

ἀντιναρκοβόλος-ον νεώτ. ὁ προφυλάσσων ἀπὸ τὰς νάρκας βλ.λ. : **ἀντιναρκοβόλα δίκτυα.**

ἀντιναυαρχία (ἡ) νεώτ. τὸ ἀξίωμα, ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀντιναυάρχου.

ἀντιναυαρχίς-ίδος (ἡ) νεώτ. τὸ πλοῖον τοῦ στόλου, ἐφ' οὗ ἐπιβαίνει ὁ ἀντιναύαρχος.

ἀντιναύαρχος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀνώτατος βαθμὸς ἐν τῷ πολεμικῷ ναυτικῷ, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν τοῦ ἀντιστρατήγου.

ἀντίναυλον (τὸ) μσν. φόρος προσωπικὸς (κεφαλιάτικο) ἐπιβληθεὶς εἰς τοὺς ναύτας ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξίου Ἀγγέλου : Νικήτ.312 C « τὸ ἐπιτεθὲν παρ' **αὐτοῦ κεφάλαιον εἰς τοὺς ναύτας,** τὸ νῦν λεγόμενον ἀντίναυλον ».

ἀντιναυμαχῶ-έω ναυμαχῶ ἐναντίον ναυμαχοῦντος : Νικήτ.Εὐγεν.4,23 **οἱ γοῦν σὺν ἡμῖν . . ὡς ἄριστοι ναυτίλοι τοῖς τὰ ξίφη φέρουσιν -συμάχουν.**

ἀντιναυπηγῶ-έω ναυπηγῶ καὶ ἐγώ : Θουκ.7,36 **οὐχ ὁμοίως ἀντινεναυπηγημένας** (τὰς ναῦς).

ἀντινέμομαι Ἐπιγρ. δωρῶ εἰς ἀνταπόδοσιν.

ἀντίνεμος-ον νεώτ. (διορθ. ἀντήνεμος) ὁ ἐναντίον, ὁ κάθετος, πρὸς τὸν ἄνεμον : **ἀντίνεμος ἀντιμονὴ** (ἀντιμονὴ βλ.λ. καθ' ἣν ἡ πλεῦσις εἶναι οἱονεὶ κάθετος ἐπὶ τὸ κῦμα).

ἀντινεοποιός (ὁ) Πάπ. ὁ ἀντικαταστάτης τοῦ νεοποιοῦ βλ.λ.

ἀντινευραλγικός-ή-όν νεώτ. ὁ καταπαύων ἢ κατευνάζων τὴν νευραλγίαν.

ἀντινευρικός-ή-όν νεώτ. ὁ καταστέλλων τὴν ηὐξημένην ἐγερσιμότητα τοῦ νευρικοῦ συστήματος : **ἀντινευρικὰ φάρμακα.**

ἀντινευρωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐνδεικνυόμενος κατὰ τῶν νευρώσεων : **δίαιτα ἀντινευρωτική.**

ἀντινήφω μσν. συνέρχομαι εἰς ἐμαυτόν.

ἀντινήχομαι μτγν. νήχομαι, κολυμβῶ ἐναντίον οἷον τοῦ ρεύματος : Πλούτ.Ἠθ.979 Β (ἰχθύες) **ἀεὶ πρὸς κῦμα καὶ ροῦν ἀντινήχονται.**

ἀντινικοτίνη (ἡ) νεώτ. φαρμακευτικὴ σκευασία χρησιμοποιουμένη κατὰ τῆς ἐπιβλαβοῦς ἐνεργείας τῆς νικοτίνης.

ἀντινικῶ-άω νικῶ τὸν νικήσαντά με : Αἰσχ.Χο.499 **εἴπερ κρατηθεὶς γ' ἀντινικῆσαι θέλεις.**

ἀντινοθευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ καταπολεμῶν τὴν νοθείαν. ὁ πρὸς **καταπολέμησιν τῆς νοθείας.**

ἀντίνομα ἐπίρρ. δημ. **ἐναντίον τοῦ νόμου,** ἀδίκως, παρανόμως.

ἀντινομία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἀσάφεια καὶ ἀντίφασις τοῦ νόμου πρὸς ἑαυτὸν ἢ πρὸς ἕτερον νόμον : Πλούτ.Καῖσ.13 **ἐν ἀντινομίᾳ γίγνεσθαι** (τὸ εὑρίσκεσθαι ἐν ἀπορίᾳ μεταξὺ δύο ἀντιθέτων νόμων)· || νεώτ. νομ. ἡ γενικὴ ἢ μερικὴ ἐναντιότης, ἀντίθεσις τῶν διατάξεων νόμου τινὸς πρὸς ἕτερον : ἡ ἀντινομία αἴρεται διὰ νομοθετικῆς ἢ ἐπιστημονικῆς ἑρμηνείας· 2) νεώτ. λογ. ἡ διαφωνία λόγων οἵτινες ὄντες πρὸς ἀλλήλους ἀντιφατικοὶ φαίνονται οὐχ ἧττον ἐξ ἴσου ἀμφότεροι βάσιμοι.

ἀντινομίζομαι παθ. ἐφαρμόζομαι κατά τινος, ἐπὶ νόμων : Ἀρχύτ.π.Στοβ.267,39 **πονηρῶν ἀθέων νόμοι θεῶν ἄγραφοι ἀντινομιζόμενοι.**

ἀντινομικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀντινομίαν, εἰς τὴν ἐν τοῖς νόμοις ἀσάφειαν.

ἀντινομικῶς ἐπίρρ. μτγν. κατ' ἀντινομίαν βλ.λ.

ἀντινομισμός (ὁ) νεώτ. τὸ δόγμα τῶν **ἀντινομιστῶν** βλ. λ.

ἀντινομισταί (οἱ) οἱ αἱρετικοὶ τοῦ Β' καὶ Γ' μ.Χ. αἰῶνος οἱ ἀρνούμενοι τὴν συμφωνίαν τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου καὶ ἐν γένει τῆς ΠΔ πρὸς τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν καὶ ἀμφισβητοῦντες τὴν διὰ τοὺς χριστιανοὺς χρησιμότητα τούτων.

ἀντινομιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν ἀντινομιστῶν βλ. λ.

ἀντινομοθετῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. θέτω νόμους στρεφομένους κατά τινος· 2) νεώτ. θέτω νόμον ἀντίθετον ἄλλου νόμου, νομοθετῶ τὰ ἀντίθετα.

ἀντίνομος-η-ο δημ. ὁ ἐναντίον τοῦ νόμου, ἄδικος, παράνομος.

ἀντινομοσχέδιον (τὸ) νεώτ. τὸ νομοσχέδιον τὸ ὑποβαλλόμενον πρὸς ψήφισιν εἰς ἀντικατάστασιν ἄλλου προϋποβληθέντος.

ἀντινομῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. ἀπειθῶ, παρακούω : Φιλόστρατ.233,3· 2) νεώτ. παρανομῶ.

ἀντινοννίνη (ἡ) νεώτ. χημ. περιληπτ. ὄν. διαφόρων διαλυτῶν εἰς τὸ ὕδωρ ἀλάτων τῆς δινιτροοκρεσόλης τῶν χρησιμοποιουμένων πρὸς καταστροφὴν τῶν νυμφῶν καὶ καμπῶν.

ἀντινοσίνη (ἡ) νεώτ. φαρμ. τὸ διὰ νατρίου ἅλας τῆς νοσοφένης, κόνις κυανῆ καὶ διαλυτὴ εἰς ὕδωρ, χρήσιμος ἐξωτερικῶς ὡς ἀντισηπτικόν.

ἀντινουθετῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. νουθετῶ τὸν νουθετοῦντα με : Πλούτ.72 Ε **ἥκιστα δὲ προσήκει νουθετούμενοι ἀντινουθετεῖν.**

ἀντίνους-οος-ουν ὁ ἔχων ἀντίθετον χαρακτῆρα, ὁ μὴ συμφωνῶν πρός τι, ὁ ἀνθιστάμενος : Ἱππ. 1184 F Ἴησις **ἀντίνοον μὴ ὁμονοεῖν τῷ πάθει**· || ἡ λ. καὶ ὡς κύριον ὄνομα **Ἀντίνοος.**

ἀντινοῶ-έω τὰ ἐναντία νοῶ, διαφωνῶ.

ἀντινύκτης (ὁ) μσν. ὅρος ἀρχιτεκτονικὸς δηλῶν τὰ ξύλινα στηρίγματα τῶν ξυλοτύπων (καλουπίων) τῶν τρούλλων.

ἀντίνυφη (ἡ) δημ. ἡ παράνυμφος.

ἀντίνωτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἐν χρ. κατὰ πληθ. ὁ ἔχων τὰ νῶτα ἐστραμμένα πρὸς τὰ νῶτα ἑτέρου : Διόδ.2,54 **καθημένους ἀλλήλοις ἀντινώτους.**

ἀντινώτως ἐπίρρ. νεώτ. μὲ τὰ νῶτα ἐστραμμένα πρὸς τὰ νῶτα ἄλλου.

ἀντιξενίζω μσν. ξενίζω τὸν ξενίσαντά με, φιλοξενῶ ἀμοιβαίως.

ἀντιξενικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐναντίος πρὸς τοὺς ἀλλοδαπούς, ὁ καταπολεμῶν τοὺς ξένους.

ἀντίξενος-ον μσν. ὁ πρὸς ἀνταπόδοσιν ξενίας διδόμενος : Θεόδ.Στ. 1806 **ἀντίξενον δῶρον.**

ἀντιξέω μσν. ἀμοιβαίως ξέω.

ἀντιξηραίνω μτγν. ἐσφ.γ. ἀντὶ ἀναξηραίνω βλ.λ.

ἀντιξιφισμός (ὁ) νεώτ. ξιφισμὸς ἐκτελούμενος μετὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἀπόκρουσιν προηγηθέντος ξιφισμοῦ τοῦ ἀντιπάλου.

ἀντίξοος-ον κ. νεώτ. συνηρ. **-ξους-ουν** κατὰ πληθ. οἱ ἀντιθέτως ἐξεσμένοι ὥστε νὰ προσαρμόζωνται ἀλλήλοις : Ἀπολ.Ροδ.**δοῦρα θοοῖς ἀντίξοα γόμφοις**· 2) ὁ ἐναντίος τινί : Ἡρόδ.7,218 **ἐλπόμενοι οὐδέν σφι φανήσεσθαι ἀντίξοον**· 3) νεώτ. μτφ. ὁ ἐκ περιστάσεως δυσμενής : **ἀντίξοοι περιστάσεις**· 4) οὐδ. τὸ **ἀντίξοον,** ἡ ἐναντιότης.

ἀντιξοῶ-έω ἐναντιοῦμαι, ἀντίκειμαι, ἀντιβαίνω : Πινδ.Ο 13,34 **Νέμεά τ' οὐκ ἀντιξοεῖ,** Σχολ. «ἀντιβαίνει», ΕΜ «ἐναντιοῦμαι».

ἀντιξόως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντίξοον, κατὰ δυσμένειαν τύχης.

ἀντιξύω ξύω τὸν ξύοντά με : Διογεν.8,48 παροιμ. **τὸν ξύοντα δ' ἀντιξύειν** (ἐπὶ τῶν ποιούντων χάριν ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ ἀνταποδόσεως· πρβλ. δημ. **ξύσε με νὰ σὲ ξύσω**).

ἀντίξως ἐπίρρ.μσν. ἀντιξόως βλ.λ. : Ἀνν.Κομν 1,39Β.

ἀντίο δημ. (Ἰταλ.) ἀποχαιρετιστήριος λέξις χρησιμοποιουμένη συνήθ. ἀντὶ τῶν **χαῖρε, χαίρετε** : ἀντίο, ἀντίο **σας,** φρ. **ἀντίο μαστέλλο** (ἐπὶ ὁριστικῆς ἀπωλείας ἢ ἀποτυχίας).

ἀντιοδονταλγικός-ή-όν νεώτ. ὁ καταπαύων ἢ καταπραΰνων τὴν ὀδονταλγίαν.

ἀντιοικονομικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐναντίον τῆς οἰκονομίας.

ἀντιοκοπεῖν μσν. κ. ἐξ ἐναντίου κόπτειν.

ἄντιον (τό) μσν. τὸ ἀντίον βλ. λ.· 2) συνεκδ. ξύλον ραβδοειδές, **κούντουρον,** κούτσουρα : Βίος Ἀγ.Στεφάν. τοῦ ν.202 **ἐξ ἑνὸς τούτων μέγα ξύλον λαβόμενος, ὅπερ ἄντιον λέγουσι.**

ἀντίον (1) τὸ οὐδ.τοῦ **ἀντίος** βλ.λ.ὡς ἐπίρρ.ἀπέναντι.

ἀντίον (τό) (2) κ. μσν. κ. νεώτ. δημ. **ἀντί** ἐργαλεῖον τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ, ξύλον ἐφ' οὗ τυλίσσεται τὸ ὑφαινόμενον Ἀριστφ. Θεσμ. 421 **ἡμῖν μὲν γὰρ σῶν ἔτι καὶ νῦν τἀντίον, ὁ κανών, οἱ καλαθίσκοι** φρ. δημ. **γιατί, ; - γιὰ τ' ἀντὶ ποὺ 'χει τέσσερεις τρῦπες** (ἀπάντησις εἰς ἀνόητον ἢ ἀδιάκριτον ἐρώτησιν)· 2) συνεκδ. ὁ ἱστός, ὁ ἀργαλειός : ΠΔ Βασ.2,21,18 **ἀντίον ὑφαινόντων**· 3) μτγν. ὁ μέγας ἱστὸς τῶν πλοίων.

ἀντιοξύ (τό) νεώτ. χημ. κατὰ πληθ. οὐσίαι τινές, οἷον τὰ ἀλκαλικὰ φάρμακα, δι' ὧν ἐξουδετεροῦνται τὰ ἐν τῷ ὀργανισμῷ δηλητηριώδη ὀξέα.

ἀντιοξυγόνος-ον νεώτ. χημ. ὁ δυνάμενος νὰ ἐμποδίσῃ τὴν αὐτοξείδωσιν ἄλλων σωμάτων, ὡς αἱ φαινολικαὶ ἐνώσεις ὑδροκινόνη, ρεζορκίνη κττ.

ἀντιοπαγής-ές Ἡσ. «ἀντιοπαγές· ἐναντίως συνεκτηκός».

ἀντιόπη (ἡ) νεώτ. ζωολ. τὸ ἔντομον **βενέσα** βλ.λ.

ἀντιοπικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐναντίον τῆς χρήσεως τοῦ ὀπίου βλ. λ. ἐνεργῶν.

ἀντιοργανικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐναντίος, ἀντίθετος πρὸς τὸν ὀργανικὸν βλ. λ.

ἀντίος-α-ον ὁ ἀπέναντι εὑρισκόμενος, ὁ ἔμπροσθεν ἱστάμενος : Ἰλ.Α 535 **ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες,** αὐτ.Λ 231 **Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἐλθών,** Ἡρόδ. 5,18 **ἀντίαι ἵζοντο τοῖσι Πέρσῃσι**· 2) ἐναντίος, ἀντίθετος : Αἰσχ.Ἀγ.499 **τὸν ἀντίον τοῖσδε λόγον,** Εὐρ.Ἰκ.482 **σοὶ μὲν δοκείτω ταῦτ', ἐμοὶ δὲ τἀντία,** φρ. **ἀντίον γίγνομαι,** ἐναντιοῦμαι· 3) ὡς ἐπίρρ. κατ' οὐδ. **ἀντίον** κ. **ἀντία** ἀπέναντι, ὡς τὸ **ἄντην, ἄντα** : Ὀδ.Ξ 79 **ἀντίον ἷζεν**· ‖ ὡς πρόθ. μετὰ γεν. : Ἰλ.Φ 481 **ἀντί' ἐμεῖο στήσεσθαι,** Ἡρόδ. 7,209 **ἀντία σεῦ** (ἐνώπιόν σου), αὐτ.5,77 **ἀντίον τοῦ μεγάρου**· ‖ ἐναντίον : Ἡρόδ.7,236 **ἰέναι ἀντία τοῖς Πέρσῃσιν ἐς μάχην**· 4) συνηθ. ὁμηρ. φρ. **τὸν δ' . . ἀντίον ηὔδα** (ἀπεκρίνατο εἰς αὐτόν).

ἀντιοστατῶ-έω ἐπὶ ἀνέμου, ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι ἐναντίος, ἀνθίσταμαι : Σοφ.Φ 640 **νῦν γὰρ ἀντιοστατεῖ** (τὸ πνεῦμα).

ἀντιοτομία (ἡ) μσν. ἡ ἀποκοπὴ τῶν παρισθμίων, ἤτοι τῶν ἑκατέρωθεν τῆς ρίζης τῆς γλώσ. ἀδένων.

ἀντιοτόμον (τὸ) μτγν. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἀντιστομίαν βλ.λ. : Γαλ.14,785.

ἀντιότριχον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν φλοριδῶν.

ἀντιουδαϊσμός (ὁ) νεώτ. ἀντισημιτισμὸς βλ. λ.

ἀντιοῦμαι ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι : Ἡροδ.1,76 **Κῦρος δὲ ἀγείρας τὸν ἑωυτοῦ στρατὸν . . ἠντιοῦτο Κροίσῳ**· ‖ μτχ. οἱ **ἀντιούμενοι,** οἱ ἐναντίοι, οἱ ἀντίπαλοι· 2) μετ' αἰτ. συναντῶ : Ἡροδ. 9,7 **τὸν Πέρσην ἀντιώσεσθαι ἐς τὴν Βοιωτίην**· οἱ Ὁμηρ.τ. ἀντιόω-ωσι ὑπάγονται εἰς τὸ **ἀντιάω.**

ἀντιόφρων Ἡσ. «ὁ ἐναντίον φρονῶν».

ἀντιοχειανὴ στρατηγία μτγν. περιφέρειά τις στρατιωτικὴ ἐν Καππαδοκίᾳ.

ἀντιοχειικός-ή-όν ἀντιοχικὸς βλ. λ.

ἀντιόχειος-α-ον Ἐπίγρ. ὁ τοῦ Ἀντιόχου : ἀντιόχειον **τέτραχμον.**

ἀντιοχεύομαι ΑΠ ἀντὶ **ἀντιοχέομαι** ὀχοῦμαι φέρομαι κατά τινος.

ἀντιοχικός-ή-όν μτγν. ὁ τοῦ Ἀντιόχου : Πολύβ.25,9,3 **τοὺς ἀντιοχικοὺς καιρούς.**

ἀντιοχισταί (οἱ) μτγν. οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Ἀντιόχου.

ἀντιοχῶ-έω Ἡσ. «ἀντιοχεῖ· ἐναντιοῦται».

ἀντιόω Ἰων. κ. ἐπ. τ. τοῦ ἀντιάω βλ. λ.

ἀντιπαγκρατιάζω μτγν. εἶμαι ἀνταγωνιστὴς εἰς τὸ παγκράτιον : Σχόλ.Φιλόστρ.Νεώτ.Εἰκ.2,6,818 ἀντιπάλου **ἀντιπαγκρατιάζοντος.**

ἀντιπάθεια (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀντίθετος κλίσις ἢ ἰδιότης, τὸ ἐξ ἄλλου πάσχειν : Πλάτ.Ἀξ. 370 Α **λυπεῖ . . τὸν στερόμενον τῶν ἀγαθῶν ἡ ἀντιπάθεια τῶν κακῶν**· 2) τὸ ἀντίθετον πάθος : Στράβ.3,57 **πεπιστεῦθαι κενῶς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων τὴν ἀντιπάθειαν,** Σουΐδ. ἐν λ. **Βῶλος περὶ τῶν συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν** (τίτλος ἔργου τοῦ Βώλου)· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀντίθετον πρὸς τὴν συμπάθειαν συναίσθημα, ἀντίθετος διάθεσις πρός τινα ἢ πρός τι, ἀπαρέσκεια, ἀποστροφή, ἀπέχθεια : Ἀλέξ. Ἀφρ.Προβλ.1 **φυσικὴν ἀντιπάθειαν ἔχουσι πρὸς ἕκαστον ἰοβόλον - αἰσθάνεται ἀντιπάθειαν πρὸς τὰ φάρμακα, - ἔχει ἀντιπάθεια στὰ χαρτιά, - στὸ πιοτό**· 4) ἐναντιότης, ἀντίθεσις : Πλούτ.Ἠθ.952 D **μυρίαι δήπουθέν εἰσιν ἀντιτάξεις καὶ ἀντιπάθειαι πρὸς τὸν ἀέρα τῆς γῆς**· 5) μτγν. εἰδ. ἐν τῇ μετρικῇ ἐπὶ ἀντιθέτων ρυθμῶν, ἀντισπαστικὴ ἢ χοριαμβικὴ κίνησις, ἥτις ἀπετελεῖτο ἐξ ἰάμβου καὶ τροχαίου υ - - υ : Ἡφαιστ.14 **τῆς δὲ κατ' ἀντιπάθειαν μείξεως νῦν τὰ πυκνότατα παραθησόμεθα.**

ἀντιπαθής-ές κ. νεώτ. ὁ παρέχων ἀμοιβαῖον αἴσθημα ἢ τέρψιν : Λουκ.Ἐρωτ.27 **τῶν ἡδονῶν τὰς ἀντιπαθεῖς μεταδιωκτέον**· 2) ὁ ἔχων ἐναντίας διαθέσεις ἢ ἰδιότητας : Πλούτ.940 Α **φύσιν ἔχειν ἀντ. πρός τι**· 3) νεώτ. ὁ προκαλῶν ἀντιπάθειαν βλ.λ., ὁ ἀπεχθής, μισητός, ἀντίθ. τοῦ συμπαθής : **αὐτὸς μοῦ εἶναι ἀντιπαθής**· 4) μτγν. τὸ οὐδ. τὸ **ἀντιπαθές** ὡς οὐσ. τὸ ἀντιφάρμακον διὰ πάθημα, ἄλλως **ἀντιπάθιον**· ‖ εἰδ. εἶδός τι μέλανος κοραλλίου : Διοσκ.5,140· 5) νεώτ. ζωολ. γένος ἀνθοζώων τῆς ὁμοιογενείας τῶν **ἀντιπαθιδῶν.**

ἀντιπαθητικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀντιπαθητικὸν βλ.λ.

ἀντιπαθητικός-ή-ό(ν) σχόλ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀντιθέτως ἐνεργῶν : σχόλ.Ὀππ.Ἀλ.1,653· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ κινῶν ἀντιπάθειαν βλ. λ., ἀποστροφήν, ἀπέχθειαν, ὁ ἀντιπαθής, μὴ συμπαθής : **ἀντιπαθητικὸς ἄνθρωπος, - ἀντιπαθητικὴ γυναῖκα.**

ἀντιπαθητικῶς ἐπίρρ. σχόλ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιπαθητικὸν βλ.λ.

ἀντιπαθίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. ὁμοιογένεια ἀνθοζώων, ζώντων ἐν τῇ θαλάσσῃ καθ' ὁμάδας ἀποτελούσας δενδροειδὲς σύμπλεγμα.

ἀντιπάθιον (τό) ἀντίδοτον· Ἡσ. «ἀντιπαθές»,

ἀντίπαθος-η-ο δημ. ἀντιπαθητικός βλ.λ.

ἀντιπαθῶ-έω κ. νεώτ. κ. δημ. αἰσθάνομαι ἐξωτερικὰς ἐντυπώσεις : Ἀπολλ.ΔΣυντ. 291,14 **οὐδὲ γὰρ εἰς τὸ ἀντιπαθεῖν ὑπὸ τῶν ἔξωθεν εὐδιάθετος·** 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἔχω ἀντιπάθειαν πρός τινα, ἢ πρός τι, μισῶ τινα, ἀποστρέφομαι: Ἀλέξ. Ἀφροδ. προοιμ. **τρίγλη τε κρατουμένη ἀντιπαθεῖ τῇ νάρκῃ·** || νεώτ. κ. δημ. μετ' αἰτ. : **ἀντιπαθῶ τοὺς πλουσίους, - τὰ γράμματα, - τὴν φευτιά.**

ἀντιπαθῶς ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. μὲ ἐναντίας διαθέσεις ἢ ἰδιότητας : Γεωπ.5,11,4· 2) νεώτ. κατ' ἀντιπάθειαν βλ.λ.

ἀντιπαιανίζω μτγν. κ. ἀντιπαιωνίζω βλ. λ.

ἀντιπαιδαγωγικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παιδαγωγικός, μὴ σύμφωνος πρὸς τὰ διδάγματα τῆς παιδαγωγικῆς : **ἀντιπαιδαγωγικὴ μέθοδος διδασκαλίας·** || κ. ὁ μὴ συντελῶν εἰς τὴν παιδαγωγίαν : **τὸ ξύλο εἶναι ἀντιπαιδαγωγικό.**

ἀντιπαιδαγωγικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιπαιδαγωγικὸν βλ.λ.

ἀντιπαιδεύω μσν. διδάσκω ὡς ἀντίπαλος διδάσκαλος· || διδάσκω ἀντίθετα.

ἀντιπαιδονόμος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ ἀντὶ τοῦ παιδονόμου βλ.λ.

ἀντιπαίζω παίζω μετά τινος ἢ ἐναντίον τινός.

ἀντίπαιλλος-η-ο δημ. ὁ ἐναντίος ἢ ὁ ἐνάμιλλος τοῦ παιλλοῦ ἤτοι τοῦ ἀδελτέρου, τοῦ μωροῦ: παροιμ. **ὁ παιλλὸς θέλει τὸν ἀντίπαιλλό του.**

ἀντίπαις-αιδος (ὁ) ὅμοιος πρὸς παῖδα : Αἰσχ. Εὐμ.38 **ἀντίπαις μὲν οὖν** (ἡ γραῦς)· 2) ὁ ἐξελθὼν τῆς παιδικῆς ἡλικίας, μὴ πλέον παῖς : Πλούτ. Φιλοπ.1 **τοῦ Φιλοποίμενος ἀντίπαιδος ὄντος.**

ἀντιπαίω παίω ἐναντίον : Ἀριστλ.Προβλ.11,29 **ἀντιπαίοντος τοῦ ἔσωθεν εἰσέρχεται ὁ ἔξωθεν φόφος·** 2) ἀνθίσταμαι : Πολύβ.18,29,15 **τὸ μηδὲν ἐκ τῆς τύχης ἀντιπαῖσαι πρὸς τὴν ἐπιβολήν.**

ἀντιπαιωνίζω ἀ. ἀντιπαιανίζω, ᾄδω καὶ ἐγὼ παιᾶνα : Μάξ.Τύρ.32,6 **ἀντιπαιωνίζοντα καὶ ἀντιτεταγμένα ἀλλήλοις στρατόπεδα.**

ἀντιπάλαισις-εως (ἡ) ἡ ἀντίστασις : Νικήτ.Χρον. 1,24 **ὁ χειμὼν ἀμβλύτερα πρὸς ἀντιπάλαισιν ψύχους τιθεὶς τὰ σώματα.**

ἀντιπάλαισμα-ατος (τό) μτγν. τρόπος πρὸς ἀντίστασιν, πρὸς ἀπόκρουσιν : Γρηγ.Νύσσ.1,336 C **ἐπειδὴ ἓν μόνον ἀντιπάλαισμα ἔχομεν.**

ἀντιπαλαιστής (ὁ) μτγν. ὁ ἀνταγωνιστὴς ἐν τῇ πάλῃ : Αἰλ.ΠΙ 4,15 **προσέταττε τοῖς ἀντιπαλαισταῖς.**

ἀντιπαλαίω μτγν. κ. νεώτ. δημ. ἀντιπαλεύω παλαίω κατά τινος, ἀνταγωνίζομαι πρός τινα : Γρηγ. Ναζ.1,10 D **τὸν ἀντιπολεμοῦντα καὶ ἀντιπαλαίοντα, - ἀντιπαλαίομεν ἐναντίον τῆς τρικυμίας·** || κ. μτφ. **ἀντιπαλαίομεν κατὰ τοῦ πάθους, - κατὰ τῆς δυστυχίας.**

ἀντιπαλάμησις-εως (ἡ) μσν. ἡ καταπολέμησις, ἡ ἀντίκρουσις τοῦ ἐχθροῦ δι' ἐναντίων μηχανημάτων : Γεώργ.Παχ.Ἀνδρ.Παλ.233 A.

ἀντιπαλαμῶμαι-άομαι ἀντιμηχανῶμαι : Βίος Ἰω.Δαμ.1,11 D **ἀντεπαλαμᾶτο πρὸς τὸν Λέοντα.**

ἀντιπαλεύω δημ. ἀντιπαλαίω, ἀγωνίζομαι κατά τινος : Σολωμ.Ὕμν.Ἐλευθ.στρ.15 **ναὶ ἀλλὰ τώρα ἀντιπαλεύει | κάθε τέκνο σου μὲ ὁρμή·** 2) ἀνταγωνίζομαι, συναγωνίζομαι πρός τινα.

ἀντιπάλλομαι μτγν. κ. μσν. τινάσσομαι πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀνασκιρτῶ, ἀναπηδῶ : Κάσσ.Προβλ.26 **μένει καὶ οὐκ ἀντιπάλλεται·** κ. παθ.: Εὐστ.Ἰλ.948, 13 **τοῦ βέλους . . εἰς ἀέρα μάτην ἀντιπαλθέντος.**

ἀντίπαλος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ παλαίων κατά τινος, ἀνταγωνιστής, ἀντίζηλος: Αἰσχ.Πρ.529 **κράτος ἀντίπαλον·** 2) ὁ ἁμιλλώμενος πρός τινα: Πίνδ.Ο 8,94 **μένος γήραος ἀντίπαλον·** 3) ὡς οὐσ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐναντίος, πολέμιος, ἐχθρός: Σοφ.Ἀντ.126 **ἀντιπάλου δυσχείρωμα δράκοντος·** νεώτ. **ὑπερισχύω κατὰ τῶν ἀντιπάλων μου·** || οὐδ. **τὸ ἀντίπαλον,** ἡ ἐναντία μερίς· || κ. περιληπτ. οἱ ἀντίπαλοι, οἱ ἐχθροί : Θουκ.3,11 **τὸ δὲ ἀντίπαλον δέος** (ὁ ἐκ τῶν ἐχθρῶν φόβος)· || **ἀντίπαλα** (τά) τὰ ἐναντία, τὰ ἐξ ἀντιθέτου· 4) ἐπὶ πραγμάτων, ὁ ἰσόπαλος, σχεδὸν ἴσος : Θουκ.1,91 **ἀντ- τριήρης,** ἐξίσου μεγάλη· || ὁ ἀνάλογος : Εὐρ.ΙΤ 446 **ἀντ- ποιναί·** || ὁ ἰσάξιος, ὁ ἱκανὸς νὰ ἀντιπαλαίσῃ : Θουκ.1,11 **ἀντίπαλος τινί,** οὐδ. τὸ ἀντίπαλον, τὸ ἰσόρροπον : Θουκ.6,71 **τὸ ἀντίπαλον τῆς ναυμαχίας** (τὸ ἀβέβαιον περὶ τῆς ἐκβάσεως)· 5) ὁ ὑπέρ τινος παλαίων, ὁ ὑπέρμαχος: Αἰσχ Ἐπτ.417 **τὸν ἀμὸν νυν ἀντίπαλον.**

ἀντιπάλως ἐπίρρ. ἰσοπάλως, ἰσορρόπως, μὲ ἴσας δυνάμεις : Θουκ.8,87 **ἀντιπάλως μᾶλλον ἢ ὑποδεεστέρως τῷ ναυτικῷ ἀνθώρμουν,** ΔίωνΚ 50,34 **ἀντιπάλως αὐτῶν μαχομένων.**

ἀντιπανουργεύομαι μτγν. κ. μσν. μεταχειρίζομαι πανουργίαν ἐναντίον πανουργίας ἢ ἄλλου τινὸς κακοῦ : Ἐφρ.Σύρ.3,1877 **τί οὐκ ἀντιπανουργεύῃ τῇ ματαιότητι;**

ἀντιπανουργῶ-έω μσν. μεταχειρίζομαι πανουργίαν κατὰ πανουργίας.

ἀντιπανωλικός-ή-όν νεώτ. ὁ προφυλάσσων ἀπὸ τὴν πανώλην ἢ ὁ πρὸς θεραπείαν αὐτῆς: ἀντιπανωλικὸς ὀρός, - **ἐμβόλιον, - θεραπεία.**

ἀντίπαπας (ὁ) νεώτ. πάπας μὴ ἐκλεγεὶς κανονικῶς καὶ ἕνεκα τούτου μὴ ἀναγνωριζόμενος ὑπὸ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Τοιοῦτοι ἀριθμοῦνται ἐν τῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ 34.

ἀντιπαραβαίνω Πάπ. ἀντιθέτως πρὸς τὴν θέλησιν τινὸς παραβαίνω τι : Πάπ. **μὴ ἐξεῖναι ῳτινιοῦν ἀντιπαραβῆναι ἃ διεθέμην.**

ἀντιπαραβάλλω κ. νεώτ. παραβάλλω τι πρός τι, συγκρίνω, παραλληλίζω : Πλάτ.Ἱππ.Ἐλάσσ.369 C **σὺ δ' αὖ ἀντιπαράβαλε λόγον παρὰ λόγον,** Πλάτ. Ἀπολ.41 B **ἀντιπαραβάλλοντι τὰ ἐμαυτοῦ πάθη πρὸς τὰ ἐκείνων·** || παθ. συγκρίνομαι : Ἀππ. Ἐμφ.2,15 **ἀντιπαρεβάλλετο ἤδη καὶ Πομπηίῳ·** || νεώτ. ἐξετάζω διὰ παραβολῆς : **ἀντ. χειρόγραφα·** 2) συνεισφέρω ἀντί τινος : Ξεν.Λακ.5,3 **οἱ δὲ πλούσιοι . . καὶ ἄρτον ἀντιπαραβάλλουσιν.**

ἀντιπαραβολή (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ σύγκρισις ἐκ τοῦ πλησίον, ἀντιπαράθεσις : **ἀντιπαραβολὴ λογαριασμῶν, - ἐξέτασις δι' ἀντιπαραβολῆς.**

ἀντιπαραβολικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀντιπαραβολὴν βλ.λ.: **ἀντιπαρ- πειράματα.**

ἀντιπαραγγελία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ παρουσιάζεσθαι ὡς ὑποψήφιος δι' ἀρχήν τινα ἐναντίον ἄλλου : Πλούτ.Ἄρατ.35· 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἔναντι ἄλλης παραγγελίας διδομένη τοιαύτη· || κ. ἡ πρὸς γενομένην παραγγελίαν ἀντίθετος.

ἀντιπαραγγέλλω κ. νεώτ. κ. δημ. δίδω ἐπίσης ἢ δίδω ἐναντίας παραγγελίας, διαταγάς : Ξεν. Ἑλλ.4,2,19 **ἀντιπαρήγγειλαν . . διασκευάζεσθαι εἰς μάχην·** 2) κ. νεώτ. κ. δημ. στέλλω παραγγελίαν εἰς ἀπάντησιν : ΔίωνΚ 65,1 **καὶ αὐτῷ ἐκεῖνοι ἀντιπαρήγγειλαν ἀπαλλαγῆναι ἐκ τοῦ βίου·** 3) διαγωνίζομαι διὰ τὴν κατάληψιν δημοσίας θέσεως, ἀξιώματος· 4) κ.νεώτ.κ.δημ. ποιοῦμαι καὶ ἐγὼ ἢ ποιοῦμαι ἀντίθετον παραγγελίαν βλ.λ.

ἀντιπαραγραφή (ἡ) Γλωσσ. παραγραφὴ ἐναντίον ἄλλης παραγραφῆς βλ. λ.

ἀντιπαράγραφος (ἡ) νεώτ. τὸ ἐναντίον τῆς παραγράφου σημεῖον, ἐν τῇ παλαιογραφίᾳ.

ἀντιπαραγράφω μτγν. προσθέτω ἢ καταχωρίζω ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους· || Γλωσσ. -ομαι μέσ. ὡς νομικὸς ὅρος, ἀπαντῶ εἰς τὰ ἐν παραγραφῇ βλ.λ. διατυπούμενα.

ἀντιπαράγω μτγν. μέλλ. **-άξω** ἀπορρίπτων τι προσάγω ἄλλο ἀντ' αὐτοῦ : Πλούτ.Ἠθ.719 C **ὁ δὲ τοῦτο μὲν ἀπεῖπεν, ἰδίαν δέ τινα δόξαν ἀντι-**

παρήγαγεν· 2) ἄγω συντεταγμένον στρατὸν κατά τινος, βαδίζω πρὸς συνάντησιν τοῦ ἐχθροῦ Πολύβ.3,92,6 **ὁ δὲ Φάβιος . ἐπιφαινόμενος ἀντ παρῆγε τοῖς πολεμίοις·** || ὁμ ἐπι στρατοῦ, πορεύομαι παραλλήλως πρός τινα . Διόδ.17,102 **ὁ δ οὖν Ἀλέξανδρος τὴν μὲν στρατιὰν προσέταξεν ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἀντιπαράγειν ταῖς ναυσίν.**

ἀντιπαραγωγή (ἡ) μτγν. ἡ κατὰ τῶν πολεμίων προέλασις συντεταγμένου στρατοῦ Πολύβ.9,3,10 **αἵ τε τῶν ἡττωμένων στρατοπέδων ἀντιπαραγωγαὶ . . εὐθέως ἐγίνοντο·** 2) γεν. ἐχθρικὴ ἐνέργεια κατά τινος.

ἀντιπαραδείκνυμι μτγν. παραβάλλω, προβάλλω πρὸς σύγκρισιν, ἀντιπαραθέτω: Γρηγ.Νύσσ.2,919C **τὸν Ἰωάννην ἀντιπαραδεῖξαι τῷ διδασκάλῳ.**

ἀντιπαραδέχομαι μτγν. δέχομαί τινα ἢ τι ἀντὶ ἄλλου, εἰς τὴν θέσιν ἄλλου : Ἀπολλ.Δυσκ.Ἀντων. 108,13 **οἱ λόγοι ἀντιπαραδεχόμενοι τὼς ἀντωνυμίας·** 2) δέχομαι καθ' ὑπαμοιβήν, κατὰ διαδοχήν : Φίλ.2,508,32 **καθάπερ αἱ ἐτήσιοι ὧραι κύκλον ἀμείβουσιν ἀλλήλας ἀντιπαραδεχόμεναι.**

ἀντιπαραδίδωμι ἀφαιρῶν τι ἀπ' ἐμοῦ ἢ ἀπό τινος ἄλλου τὸ παραδίδω εἰς ἄλλον : Ἰώσ.115,4,1 ἀντιπαρέδωκε τὴν **ἀρχὴν Ἀριστοβούλῳ τῷ υἱῷ.**

ἀντιπαράδοσις-εως (ἡ) μτγν. ἀστρολ. κ. νεώτ. ἀμοιβαία διευθέτησις, διαλλαγή, ἐπὶ ἀστέρων : Βέττ.θαλ.162,31 2) νεώτ. ἀμοιβαία παράδοσις.

ἀντιπαράθεσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἀντιπαραβολὴ βλ. λ., ἐξέτασις ἐξ ἀντιπαραβολῆς, σύγκρισις ἐκ τοῦ πλησίον : Ἀμμών.109 **παράδειγμα γεγονότος πράγματος ἀντιπαράθεσις,- κατ' ἀντιπαράθεσιν τῶν κειμένων.**

ἀντιπαραθετικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀντιπαράθεσιν, ὁ κατ' ἀντιπαράθεσιν βλ.λ.

ἀντιπαραθετικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατ' ἀντιπαράθεσιν, κατὰ σύγκρισιν δι' ἀντιπαραβολῆς.

ἀντιπαράθετος-ον μτγν. ὃν δύναταί τις νὰ συγκρίνῃ πρὸς ἄλλον ἢ ὃν ἔχει συγκρίνει.

ἀντιπαραθέτω νεώτ. παραθέτω πρὸς σύγκρισιν, ἀντιπαραβάλλω τινὰ ἢ τι πρὸς ἕτερον.

ἀντιπαραθέω μέλλ. **-θεύσομαι** τρέχω κατά τινος ἐκ τοῦ πλαγίου || ὑπερφαλαγγίζω : Ξεν.Ἀν.4, 8,17 ἀντιπαραθέοντες **οἱ μὲν ἐπὶ τὸ δεξιάν, οἱ δὲ ἐπὶ τὸ εὐώνυμον διεσπάσθησαν·** 2) μτγν. τρέχω παραλλήλως πρός τι.

ἀντιπαραθεωρῶ-έω μτγν. ἐκ τοῦ πλησίον θεωρῶ, ἐξετάζω δι' ἀντιπαραβολῆς.

ἀντιπαραίνεσις-εως (ἡ) νεώτ. ἀντίθετος παραίνεσις· 2) παραίνεσις πρὸς παραινοῦντα.

ἀντιπαραινῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. παραινῶ ἀντιθέτως, δίδω ἐναντίαν συμβουλήν : Δίων Κ 65,11 **ἀντιπαραινοῦντες τὰ τοῦ Βιτελλίου προελέσθαι·** 2) νεώτ. κ. παραινῶ τὸν παραινοῦντα.

ἀντιπαραιτοῦμαι-έομαι μτγν. κ. νεώτ ἐξ ἀντιθέτου καὶ ἐγὼ ἱκετευτικῶς αἰτοῦμαι· 2) νεώτ. ὑποβάλλω καὶ ἐγὼ ἐξ ἀντιθέτου τὴν παραίτησίν μου.

ἀντιπαρακαλῶ-έω παροτρύνω, προτρέπω καὶ ἐγὼ ἀφ' ἑτέρου Θουκ 6,86 **πολὺ δὲ ἐπ' ἀληθεστέραν γε σωτηρίαν ἡμεῖς ἀντιπαρακαλοῦμεν.**

ἀντιπαράκειμαι μτγν. κεῖμαι ἀκριβῶς ἀπέναντι : Πολύβ.3,37,7 **ἡ Εὐρώπη ταύταις ἀντιπαράκειται·** 2) Γραμμ. ἀντιστοιχῶ

ἀντιπαρακελεύομαι παροτρύνω καὶ ἐγώ : Ξεν.ΚΠ 3,3,42 **ἀντιπαρακελευόμενοι αὐτοῖς.**

ἀντιπαράκλησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἀμοιβαία παράκλησις· 2) προτροπή : Πολύβ.11,12,2 παραπλησίαν . **τὴν ἀντιπαράκλησιν γίνεσθαι**

ἀντιπαράκρισις-εως (ἡ) σύγκρισις: Διογ.Οἰν.(ἀμφ.)

ἀντιπαραλαμβάνω μτγν. κ νεώτ. παραλαμβάνω τι ἀντὶ ἄλλου· || ἀποδέχομαι ἐξ ἀντιθέτου : Γαλ 14,221,9 **τὸ δὲ ῥόδον ἀντιπαραλαμβανόμενοι ὅτι τῶν ἐμψύχων ἐστί.**

ἀντιπαραλλάσσω μτγν. ποιοῦμαι ἀλλαγήν, μετάστασιν : Σορ.1,103 **ἀντιπαραλλάσσειν χεῖρας περὶ τὸ στέρνον·** 2) παθ. **-ομαι** ἀμοιβαίως ἢ ἐξ ἀντιθέτου ἀλλάσσομαι, ἀλλοιοῦμαι : Πράξ Ἀποστ.Ἀποκρυφ.90,18 **μὴ ὁμοιωθῆτε τῷ ἀντιπαρηλλαγμένῳ τύπῳ.**

ἀντιπαραλληλίζω νεώτ. χαράσσω ἐπὶ τῆς ὀπισθίας ὄψεως ἐπιφανείας τινὸς γραμμὴν ἀκριβῶς ἀντίστοιχον πρὸς τὴν χαραχθεῖσαν ἐπὶ τῆς προσθίας αὐτῆς ὄψεως· 2) διὰ παραλληλισμοῦ συγκρίνω τινὰ ἢ τι πρὸς ἕτερον.

ἀντιπαραλληλισμός (ὁ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπαραλληλίζω βλ. λ.

ἀντιπαράλληλος-ον μτγν. μετρ. κ. νεώτ. μαθημ. ὁ διτρόχαιος βλ. λ. : Ἡφαιστ.173,2 **διτρόχαιος ἢ ἀντιπαράλληλος, ὁ καὶ κρητικός·** 2) **ἀντιπαράλληλοι** (αἱ) ἐν τῇ γεωμετρίᾳ δύο εὐθεῖαι αἱ ὁποῖαι χωρὶς νὰ εἶναι παράλληλοι σχηματίζουν ὅταν τέμνωνται ὑπὸ τρίτης, γωνίας ἴσας· εἶναι δὲ τοιαῦται αἱ ἴσαι πλευραὶ ἰσασκελοῦς τριγώνου.

ἀντιπαραλυπῶ-έω παρενοχλῶ, βλάπτω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως : Θουκ.4,80 **ἤλπιζον ἀποτρέψειν αὐτοὺς μάλιστα, εἰ ἀντιπαραλυποῖεν πέμψαντες ἐπὶ τοὺς συμμάχους αὐτῶν στρατιάν.**

ἀντιπαραλυτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐνδεικνυόμενος κατὰ τῆς παραλύσεως, ὁ συντελῶν εἰς τὴν θεραπείαν ἢ τὴν πρόληψιν τῆς παραλύσεως.

ἀντιπαραμετρῶ μτγν. ἐκ παραλλήλου πρὸς σύγκρισιν μετρῶ.

ἀντιπαραπέμπομαι φέρω εἰς τὴν μνήμην μου, ἀναπολῶ : Πλούτ.1099 D **ἀντιπαρεπέμπετο τῇ μνήμῃ τῶν ἀπολελαυσμένων πρότερον ἡδονῶν.**

ἀντιπαραπήγνυμι μτγν. παρεμπήγω ἀντιθέτως.

ἀντιπαραπλέω παραπλέω καὶ ἐγὼ ἐπίσης : Θουκ.2,83 **ἀντιπαραπλέοντάς τε ἑώρων αὐτούς.**

ἀντιπαραπορεύομαι πορεύομαι παραλλήλως πρὸς τοὺς ἀπέναντι : Πολύβ.5,7,11 **τῶν Θρᾳκῶν καὶ φίλων ἀντιπαραπορευομένων ταῖς χώραις.**

ἀντιπαρασιτικός-ή-όν νεώτ. ὁ συντελῶν εἰς τὴν θανάτωσιν ἢ ἀπομάκρυνσιν τῶν ἐντὸς τοῦ ὀργανισμοῦ ἢ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος βιούντων παρασίτων, οἷον τὰ ἀντενδόζωα καὶ ἀντεπίζωα καλούμενα ἀντιπαρασιτικὰ φάρμακα.

ἀντιπαρασκευάζω κ. νεώτ. **ἀντιπαρασκευάζομαι μέσ.** παρασκευάζομαι ἐναντίον ἄλλου παρασκευαζομένου : Θουκ.7,5 **ἀντ-ἀλλήλους ὡς ἐς μάχην** 2) μτγν. κ. νεώτ. ἐνεργ. παρασκευάζω τινὰ κατά τινος, διεγείρω : Δίων Κ 38,14 **ἐπεὶ Κικέρων Λούκιον Νίννιον ἐναντιωθῆναι πᾶσι σφίσιν ἀντιπαρεσκεύασεν.**

ἀντιπαρασκευή (ἡ) ἡ προπαρασκευὴ ἐναντίον ἐχθροῦ προπαρασκευαζομένου ἐπίσης πρὸς πόλεμον : Θουκ.1,141 **πολεμεῖν δὲ μὴ πρὸς ὁμοίαν ἀντιπαρασκευὴν ἀδύνατοι.**

ἀντιπαραστατικός-ή-όν μτγν. κ. μσν. νομ. ὁ διὰ πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν ἀποκρούων παράστασιν βλ. λ. : Ἑρμογ.Εὑρ.3,6, Νεαρὰ Μιχ.Δούκα ἐν Ζαχαρίᾳ ΓραικοΡωμ.122,19 **δι' ἀντιπαραστατικῶν μαρτυριῶν,** Εὐστ.Ἰλ.900,56 **καταμάλξας ἀντιπαραστατικοῖς λόγοις.**

ἀντιπαράστασις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἔνστασις κατ' ἐνστάσεως, ἀναίρεσις ἐνστάσεως· 2) νεώτ. νομ. ἡ σύγχρονος **κατὰ τὴν** ἀνάκρισιν ἢ ἐπ' ἀκροατηρίῳ **ἐξέτασις** δύο ἢ πλειόνων προσώπων, γινομένη **πρὸς διασαφήνισιν** προκυψασῶν κατὰ τὴν χωριστὴν **ἑκάστου ἐξέτασιν** ἀντιφάσεων . **ἐξητάσθησαν κατ' ἀντιπαράστασιν·** 3) ρητ σχῆμα **καθ' ὃ γίνεται μὲν δεκτὴ ἡ κατηγορουμένη πρᾶξις, ἀλλ' ἐμφανίζεται** ὡς οὐχὶ κολάσιμος

ἀντιπαραστατικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν. κατ' ἀντιπαράστασιν βλ.λ. : Ἑρμογ.Εὑρ.3,6, Εὐστ Ἰλ 704,36 **ὁ ῥήτωρ Νέστωρ ἀνθυπάγει** ἀντιπαραστατικῶς.

ἀντιπαραστρατοπεδεύω μτγν. στρατοπεδεύω ἀπέναντι τινός: Διον.'Αλ.Ρωμ.8.35 **ἀντιπαρεστρατοπέδευσας ἡμῖν καὶ τὰ τῶν πολεμίων ἔδρας ἔργα.**

ἀντιπαράταξις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ παράταξις ἐναντίον ἐχθρικῆς παρατάξεως: Διον.'Αλ.6,22 **ἀντιπαρατάξεις κατὰ τὴν ἀγοράν·** ‖ μτγν. κ. μτφ. ἀνένδοτος ἐπιμονή: 'Ιώσ.ΑΙ 18,8,4 **ἀντ- τῆς γνώμης.**

ἀντιπαράτασις-εως (ἡ) μσν. ἀντιπαράθεσις, ἀντιπαραβολή, σύγκρισις.

ἀντιπαρατάσσω κ. νεώτ. ἐνεργ. μετὰ μέσ. σημασ. παρατάσσομαι κατά τινος: Πολύβ.9,26,4 **τῶν πολεμίων καὶ πλείοσι στρατοπέδοις ἀντιπαραταττόντων·** ‖ νεώτ. ἐνεργ. μτβ. ἀντιτάσσω τι κατά τινος: **ἀντιπαρατάσσω στρατόν, - ἐνστάσεις, - ἐπιχειρήματα·** 2) ἀντιπαρατάσσομαι παρατάσσομαι κατά τινος: Θουκ.1,48 **ὡς δὲ κατεῖδον ἀλλήλους ἀντιπαρετάσσοντο αἱ ἀττικαὶ νῆες·** αὐτ.1,63 **καὶ οἱ Μακεδόνες ἱππεῖς ἀντιπαρετάξαντο ὡς κωλύσοντες·** 3) ἀντιτάσσομαι, ἐναντιοῦμαι, ἀνθίσταμαι: Αἰσχ.90,16 **ἀντιπαρατεταγμένους πρὸς τὴν τούτων ἀσέλγειαν.**

ἀντιπαραταύρειος-ον μσν. ὁ ἐκ τῶν παρὰ τὸν Ταῦρον χωρῶν πνέων, περὶ ἀνέμου: Θεόδ. Βαλσαμ.37,25,198 **ἀντιπαραταύρειος . . καικίας.**

ἀντιπαρατείνω παρατείνω, ἐκτείνω, ἀμοιβαίως· ‖ ἀντιπαραθέτω πρὸς σύγκρισιν: Πλάτ.Φαῖδρ. 257 C **πρὸς αὐτὸν ἄλλον (λόγον) ἀντιπαρατεῖναι.**

ἀντιπαρατίθημι παραθέτων συγκρίνω: Πλάτ. 'Απολ.40 D **τὰς ἄλλας νύκτας . . ἀντιπαραθέντα ταύτῃ τῇ νυκτί.**

ἀντιπαράτορα Σουΐδ. « ἡ ἀντικόσμησις ἢ ἄλλη εὐπρέπεια. Παράτον γὰρ ἡ παρασκευὴ παρὰ Ρωμαίοις ».

ἀντιπαρατρέπω μτγν. παρατρέπω, στρέφω πρὸς τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν: Κυρίλλ.'Αλ.5,583 C **τὸ ῥητὸν ἀντιπαρατρέποντες.**

ἀντιπαραφυλάσσομαι μτγν. ἐναντίον φυλάσσομαι, φυλάσσομαι πρό τινος κινδύνου: Κλήμ. 'Αλ.Παιδ.279 **τίς γὰρ οὐκ ἀντιπαραφυλάξαιτο ἑπόμενός τῳ καθ' ὁδόν.**

ἀντιπαραχώρησις-εως (ἡ) μτγν. κ. μσν. ἡ ἀμοιβαία παραχώρησις, ὑποχώρησις εἴς τι· 2) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπαραχωρῶ βλ.λ.2).

ἀντιπαραχωρῶ-έω μσν. κ. νεώτ. ἀμοιβαίως ὑποχωρῶ καὶ ἐγώ· 2) νεώτ. ποιοῦμαι παραχώρησιν διὰ γενομένην μοι παραχώρησιν.

ἀντιπάρειμι πορεύομαι παραλλήλως πρὸς τοὺς ἀπέναντι: Ξεν.'Αν.4,3,17 **πορευομένων δὲ αὐτῶν ἀντιπαρῄεσαν αἱ τάξεις τῶν ἱππέων.**

ἀντιπαρεισαγωγή (ἡ) μτγν. ἐναντία εἰσαγωγή.

ἀντιπαρεισρέω μτγν. ἐναντίον εἰσρέω.

ἀντιπαρεκδύομαι μτγν. ἀντεπιφαίνομαι, ἀνέρχομαι καὶ ἐγὼ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν: Συνέσ.17 B **καλῶς ἂν ἀλλήλαις ἀντιπαρεκδύοιντο πολυτέλεια καὶ εὐτέλεια.**

ἀντιπαρέκτασις-εως (ἡ) μτγν. παρέκτασις πρός τι, ἀντιπαράτασις· ‖ ὀθ. κ. ἐξίσωσις.

ἀντιπαρεκτείνω μτγν. ἀντιπαρατείνω βλ.λ.

ἀντιπαρεξάγω ἐξάγω, ὁδηγῶ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ: **ἀντ. τὸν στρατόν, - τὴν δύναμιν, - τὸν ἵππον·** 2) ἐπέρχομαι, ἐπελαύνω· 3) μτγν. κατ' ἐπέκτ. ἀντεπεξέρχομαι ἐν συζητήσει κατά τινος· 4) πορεύομαι παραλλήλως πρός τινα· 5) συγκρίνω, παραβάλλω τι πρός τι.

ἀντιπαρεξαγωγή (ἡ) ἐναντίωσις, μέσον ἐπιθέσεως ἐν συζητήσει: Σέξτ.'Εμπ Μαθ.1,150.

ἀντιπαρέξειμι μτγν. ἀπέναντι ἢ κατά τινος κατὰ παράλληλον πρὸς αὐτὸν διεύθυνσιν προελαύνω, ἐπὶ στρατιᾶς: Πλούτ.'Ηθ.195 G **ἐπηκολούθει διὰ τῶν τραχέων καὶ ὀρεινῶν ἀντιπαρεξιών·** 2) χωρῶν ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸν ἀντίπαλον ποιοῦμαι ἐχθρικὴν κατ' αὐτοῦ ἐπίδειξιν: Πλούτ.π.Κικ.43.

ἀντιπαρεξέρχομαι μτγν. μέλλ. **-ελεύσομαι,** ἀόρ. -ῆλθον ἀντιπαρέξειμι βλ.λ.: ΔίωνΚ 47,46 **ἀντιπαρεξῆλθον μηδὲν μηδέτεροι τολμήσαντες.**

ἀντιπαρεξετάζω μτγν. ἐξετάζω τι παραβάλλων αὐτὸ πρὸς ἕτερον: Διον.'Αλ.Ρωμ.1,3 **τὰς ἑλληνικὰς δυνάμεις οὐκ ἄξιον αὐταῖς ἀντιπαρεξετάζειν.**

ἀντιπαρεξέτασις-εως (ἡ) μσν. ἡ ἐξέτασις διὰ παραβολῆς πρὸς ἕτερον.

ἀντιπαρέρχομαι μτγν. κ. νεώτ. παρέρχομαι χωρὶς νὰ πλησιάσω: ΚΔΛουκ.10,31 **καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἀντιπαρῆλθεν·** 2) προσέρχομαι εἰς βοήθειαν: ΠΔΣοφ.Σολ.16,10 **τὸ ἔλεός σου γὰρ ἀντιπαρῆλθε καὶ ἰάσατο αὐτούς·** 3) κ. νεώτ. συνεκδ. δὲν δίδω προσοχὴν εἴς τι, δὲν ἐφιστῶ τὴν προσοχὴν ἄλλων εἴς τι, ὀθ. κ. δὲν ἀξιῶ μνείας, ἀποσιωπῶ: Στράτ.ΑΠ 12,8 **ἀντιπαρερχόμενος τὰ στεφανηπλόκια, - ἀντιπαρέρχομαι τὰς ὕβρεις τοῦ ἀγορεύσαντος καὶ ἐκθέτω μόνον τὰ γεγονότα.**

ἀντιπαρέχω κ. μσν. κ. νεώτ. παρέχω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως, ἀνταποδίδω: Θουκ.6,21 **εἰ . . μὴ ἀντιπαράσχωσιν ἡμῖν . . ἱππικόν, - διὰ τὰ παρασχεθέντα εἰς αὐτὴν προνόμια ἡ τράπεζα ἀντιπαρέχει ἐνίσχυσιν τῆς βιομηχανίας·** ‖ μσν. μέσ. Λέων.'Αλ.ἐν 'Ανθολ.9,12 **ἀλλήλοις ἀντιπαρασχόμενοι·** 2) προξενῶ τι καὶ ἐγώ: Δημ.555,12 **τοὺς ἀντιπαρέξοντας πράγματα μισθώσασθαι.**

ἀντιπαρηγορῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. παρηγορῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως: Πλούτ.'Ηθ.118 A **ὁ Ἕκτωρ πρὸς τὴν 'Ανδρομάχην ἀντιπαρηγορῶν εἶπεν.**

ἀντιπαρήκω ἐκτείνομαι παραλλήλως πρός τι: 'Αριστλ.π.Κόσμ.3,10 **ἀντιπαρήκει τοῖς εἰρημένοις ὁ κόσμος·** 2) ὑπερφαλαγγίζω, περικυκλώνω: Παυσ.8,10,6 **ἀντ- τῷ στρατεύματι.**

ἀντιπαρθενεύω μσν. διάγω **καὶ ἐγὼ παρθενικὸν** βίον.

ἀντιπαριππεύω μτγν. ὁδηγῶ ἱππικὸν παραλλήλως πρὸς τὸ πεζικὸν στράτευμα.

ἀντιπαρίσταμαι κεῖμαι ἀντιστοίχως ἔναντι: Πτολ. Γεωγρ.8,1,4 **ἀντιπαρασταθῆναι τῇ δυτικῇ παραλίᾳ.**

ἀντιπαριώτικα (τὰ) δημ. ἰδία τις ποικιλία σύκων, τὰ ἐκ τῆς καρικῆς συκῆς βλ.λ.

ἀντιπαροδεύω πορευόμενος συναντῶ τινα ἐκ τοῦ ἀντιθέτου ἐρχόμενον: 'Αππ.Καρχ.107 **ἀντιπαρώδευον ἀλλήλοις.**

ἀντιπαρονομάζομαι μτγν. **ἀντιθέτως παρονομάζομαι·** ‖ ὀθ. **ἔχω ἀντίθετον σημασίαν.**

ἀντιπαροχή (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἀμοιβαία παροχή, ἀνταπόδοσις παροχῆς: Μιχ.'Ατταλ.294.

ἀντιπαρρησιάζομαι μτγν. ὁμιλῶ καὶ ἐγὼ μετὰ παρρησίας: Πλούτ.72 E **καὶ ὅλως οὐκ ἀντιπαρρησιαζομένων δόξειεν ἄν.**

ἀντιπαρῴδησις-εως (ἡ) μσν. ἐναντία παρῴδησις, παρῳδία: Στέφ.'Αριστλ.Ρητ.319,19 **αὕτη ἡ ἀντιπαρῴδησις τοῦ 'Ησιοδείου στίχου ἐστὶ τὸ σκῶμμα τοῦ Χίου.**

ἀντιπαρῳδῶ-έω μτγν. παρῳδῶ ἐναντίον ἄλλης παρῳδίας: Στράβ.6,394 **οἱ δὲ Μεγαρεῖς ἀντιπαρῳδῆσαι οὕτως.**

ἀντιπαρωνυμία (ἡ) μτγν. ἀντίθετος παρωνυμία: 'Ιάμβλ.Νικ.'Αριθμ.13 P **ὡσανεὶ διάφραγμα καὶ μεθόριον ποιούσης ἑαυτῆς τῆς ἀντιπαρωνυμίας.**

ἀντιπαρώνυμος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἀντίθετον ὀνομασίαν, ὄνομα: Νικόμ.Γερ.'Αριθμ.2,3 **ἅπας πολλαπλάσιος τοσούτων ἐπιμορίων ἡγήσεται λόγων ἀντιπαρωνύμων αὐτῷ.**

ἀντιπαρωνυμῶμαι-έομαι μτγν. ὀνομάζομαι μὲ ἀντίθετον ὄνομα.

ἀντίπασχα (τό) μσν. νεώτ. κ. δημ. ἄκλιτον, ἡ πρώτη μετὰ τὸ πάσχα Κυριακή, ἡ Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ: Κεδρ.2,539 **ἡ τρίτη τοῦ ἀντίπασχα** (ἡ τρίτη ἡμέρα μετὰ τὸ ἀντίπασχα).

ἀντιπάσχω κ. νεώτ. μέλλ. πείσομαι, ἀόρ. -έπαθον, παρακ. -πέπονθα πάσχω κακόν ἀντί κακοῦ ὅπερ ἐπροξένησα : Θουκ.6,35 **τί ἂν δράσειαν αὐτοὺς ὅτι οὐκ ἂν μεῖζον ἀντιπάθοιεν·** || νεώτ. πάσχω = ὑποφέρω καί ἐγὼ ἐξ ἀντιθέτου ἢ ἐπίσης, πρβλ. συμπάσχω· 2) ἀπολαμβάνω ἀγαθόν τι ἀντί ἀγαθοῦ ὅπερ ἔπραξα : Σοφ.Φ 584 **δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά**, Ἀριστ.Ἠθ.Ν 8,13,8 **καλὸν δὲ τὸ εὖ ποιεῖν, μὴ ἵνα ἀντιπάθῃ·** 3) μτγν. εὑρίσκομαι ἐν τῇ αὐτῇ σχέσει· 4) ἀντενεργῶ· 5) ἔχω ἀντίθετον σχέσιν πρός τι· 6) μτχ. **ἀντιπεπονθώς** ὁ ἀλληλοπαθής, ἐπί ῥημάτων : ῥήματα ἀντιπεπονθότα· || λογ. ὁ ἀντιστρόφως ἀνάλογος : λόγος **ἀντιπεπονθώς·** || ὡς οὐσ. ἀντιπεπονθός ἡ ἀνταπόδοσις, ἀλληλοπάθεια, ἀμοιβαιότης σχέσεως.

ἀντιπαταγῶ-έω ποιούμενος πάταγον, κροτῶν καταπνίγω ἕτερον κρότον : Θουκ.3,22 **ψόφῳ δὲ .. ἀντιπαταγοῦντος τοῦ ἀνέμου.**

ἀντιπατάσσω γλωσσ.κ.πάπ. ἀμοιβαίως πατάσσω.

ἀντιπατρίς-ίδος (ἡ) Ἐπιγρ.εἶδος ἀργυροῦ σκεύους.

ἀντιπατριστής (ὁ) μτγν. ὁ τὰ τοῦ Ἀντιπάτρου φρονῶν : Ἀθην.5,186.

ἀντιπατριώτης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πατριώτης, ὁ κατὰ τῆς πατρίδος ἐνεργῶν· 3) ὁ πρεσβεύων δοξασίας ἀδελφώσεως τῶν λαῶν, καταπολεμουμένης οὕτω ὑπ' αὐτοῦ τῆς ἐννοίας τῆς πατρίδος καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ· συγγ. διεθνιστής.

ἀντιπατριωτικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀντιπατριωτικὸν βλ. λ.

ἀντιπατριωτικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πατριωτικός, ὁ κατὰ συμφερόντων τῆς πατρίδος ἐνεργῶν, ὁ βλάπτων τὴν πατρίδα· 2) ὁ ἀρνούμενος τὰ πατριωτικὰ ἰδεώδη, ὁ ἐναντιούμενος εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς πατρίδος.

ἀντιπατριωτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιπατριωτικὸν βλ. λ.

ἀντιπατριωτισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἰδεολογία ἡ ἀρνουμένη τὰ πατριωτικὰ ἰδεώδη.

ἀντιπατῶ-έω σχόλ. κ. δημ. ἀντιβαίνω βλ. λ., πατῶ ἀμοιβαίως . Σχόλ.Ἀριστφ.Πλ.973 **ἀντιβαίνειν ταὐτὸν τὰ παρὰ τοῖς κοινοῖς ἀντιπατεῖν·** 2) δημ. πατῶ πιέζω διὰ τοῦ ποδὸς ἰσχυρῶς, ἰδίως ἐπὶ ἱππέως πατοῦντος ἰσχυρῶς ἐπὶ τοῦ ἀναβολέως, τοῦ ἐφιππίου . Ἐρωτόκρ.Β 1775 κι ἀπόκει **τρέχει τὸ φαρί, τσὶ σκάλες ἀντιπάτει·** 3) δημ πατῶ, βαίνω ἀντιθέτως ἢ παρὰ τὸ πρέπον, συγγ. παραπατῶ βλ. λ. : παροιμ. **ὁ ἔρωτας κι ἂν ἀντιπατῇ πάλι τὸ ρέμα τὸν πατεῖ.**

ἀντιπαχυντικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐνδεικνυόμενος πρὸς καταπολέμησιν τῆς παχύνσεως, ὁ κατὰ τῆς αὐξήσεως τοῦ λίπους τοῦ σώματος : ἀντ- **δίαιτα.**

ἀντιπειθαρχία (ἡ) νεώτ. τὸ ἀντίθετον τῆς πειθαρχίας, ὁ. ἀπειθαρχία βλ. λ.

ἀντιπειθαρχικά ἐπίρρ.δημ. ἀντιπειθαρχικῶς βλ.λ.

ἀντιπειθαρχικός-ή-όν νεώτ. ὁ μὴ πειθαρχικός, ὁ ἀπειθάρχητος, ὁ μὴ ἐνεργῶν ἢ μὴ γινόμενος κατὰ τοὺς κανόνας τῆς πειθαρχίας : **ἀντιπειθαρχικός στρατιώτης.** · ἀντιπ- **ἀναφορά.**

ἀντιπειθαρχικότης-ητος (ἡ) νεώτ ἡ ἰδιότης τοῦ ἀντιπειθαρχικοῦ || ἡ τάσις πρὸς ἀπειθαρχίαν.

ἀντιπειθαρχικῶς ἐπίρρ νεώτ. οὐχὶ πειθαρχικῶς, κατὰ παράβασιν τῶν περὶ πειθαρχίας νόμων.

ἀντιπειθαρχῶ-έω νεώτ. ἀπειθαρχῶ, παραβαίνω τοὺς περὶ πειθαρχίας νόμους.

ἀντιπείθω μτγν. ἐκκλ. κ. μσν. πείθω τινὰ νὰ μὴν πράξῃ τι, ἀπατρέπω ἀπό τινος : Ἰω.Χρυσ.2,908 Α **σὲ προσκυνεῖν ἀντέπεισεν.**

ἀντιπειραματισμός (ὁ) νεώτ. ὁ ἀμοιβαῖος ἢ ἀντίθετος πειραματισμός βλ. λ.

ἀντιπειστικός-ή-όν μτγν. ὁ δυνάμενος νὰ πείσῃ περὶ τοῦ ἐναντίου.

ἀντιπέλα Πάπ. (πέλας) ἀντιπέρα, ἀπέναντι.

ἀντιπελάργημα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀντιπελαργεῖν, ἀντιπελάργησις βλ. λ.

ἀντιπελάργησις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἀντιπελάργωσις βλ.λ.

ἀντιπελαργῶ-έω μτγν. περιποιοῦμαι, περιθάλπω τινὰ ἀμοιβαίως (ἡ σημασία ἀπὸ τῶν νέων πελαργῶν οἵτινες ἐκτρέφουν καὶ ἱπτάμενοι φέρουσιν ἐπὶ τῶν πτερύγων τοὺς ὑπὸ γήρατος καταβεβλημένους γονεῖς των) : Ἀρισταίν.ἐπ.1,25 **οὕτω με νῦν ἀντιπελαργοῦσα δικαίαν ἀποδίδωσι χάριν.**

ἀντιπελάργωσις-εως (ἡ) κ. -ησις κ. **ἀντιπελαργία** (ἡ) ἡ ἀμοιβαία περιποίησις γονέων καὶ τέκνων.

ἀντιπέμπω κ. νεώτ. στέλλω ὀπίσω ἀπάντησιν : Ἡρόδ.2.114 **ἀντιπέμπει πρὸς ταῦτα ὁ Πρωτεὺς λέγοντα τάδε·** 2) μτγν. πέμπω ὀπίσω ἦχον, ἀντηχῶ : Ἀρρ.Ἀν.6,3,3 **τὴν βοὴν ηὐξημένην ἀντέπεμπον·** 3) στέλλω ὡς ἀνταμοιβὴν ἢ ἀντίδωρον : Σοφ.Τρ.540 **τοιάδ' Ἡρακλῆς .. οἰκούρι' ἀντέπεμψε·** 4) στέλλω ἐναντίον τινός : Θουκ.6,99 **εἰ ἐπιβοηθεῖεν, μέρος ἀντιπέμπειν αὐτοῖς τῆς στρατιᾶς·** 5) στέλλω ἀντὶ ἑτέρου : αὐτ.8,54 **ἀντέπεμψεν στρατηγοὺς ἐπὶ τὰς ναῦς.**

ἀντίπεμψις-εως (ἡ) ἡ ἀντήχησις : Ἀρρ.Ἀν.6,3,3 **ἐν τῇ ἀντιπέμψει τοῦ κτύπου.**

ἀντιπενθής-ές ἀρχ. ἰσοπενθής, ὁ ἀντίστοιχον προκαλῶν πένθος : Αἰσχ.Εὑμ.782 **ἰὸν ἰὸν ἀντιπενθῆ μεθεῖσα καρδίας σταλαγμόν.**

ἀντιπεπόνθησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἀμοιβαία σχέσις.

ἀντιπεπονθός (τὸ) κ. νεώτ. μτχ. παρακ. τοῦ ἀντιπάσχω βλ. λ. ὡς οὐσιαστ. ἡ ἀλληλοπάθεια ἢ ἀμοιβαιότης σχέσεως πάθους· || γραμμ. ἐν πληθ. **ἀντιπεπονθότα** ῥήματα τὰ ἀλληλοπαθῆ.

ἀντιπεπονθότως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατ' ἀμοιβαιότητα, κατ' ἀντίθετον λόγον, ἀντιθέτως.

ἀντιπεπονθὼς λόγος νεώτ. ἡ παθ. μτχ. τοῦ ἀντιπάσχω βλ.λ.· ἐν τῇ λογικῇ, ὁ ἀντίστοιχος λόγος.

ἀντιπεπτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀντιδρῶν εἰς τὴν πέψιν, ὁ παρακωλύων τὴν πέψιν βλ. λ.

ἀντιπεπτόν (τὸ) νεώτ. χημ. ἓν ἐκ τῶν προϊόντων τῆς ὑπὸ τῆς θρυψίνης ἤτοι ἑνὸς τῶν ἐνζύμων τοῦ παγκρεατικοῦ ὑγροῦ διασπάσεως τῶν πρωτεϊνῶν βλ.λ. καὶ μεταβολῆς αὐτῶν εἰς πολυπεπτίδας καὶ ἀμυνοξέα βλ. λ.

ἀντίπερα ἐπίρρ. δημ. εἰς τὸ ἀπέναντι, τὸ πέραν μέρος : **τὸ ἀντίπερα βουνό**, δ.τραγ. **ἐκεῖ πέρα κι ἀντίπερα στὰ γυάλινα πηγάδια.**

ἀντιπέρα ἐπίρρ. μτγν. ἀντὶ **ἀντιπέραν.**

ἀντιπέραθε ἐπίρρ. δημ. ἐκ τοῦ ἀντίπεραν βλ.λ.

ἀντιπεραίνω ἀμοιβαίως διαπερῶ, τρυπῶ, ἐπὶ ἀμοιβαίας μεταξὺ ἀρρένων αἰσχρουργίας ἐν χρ. εἰς τὸ ποθ. ὡς μέσ. : ΑΠ 12,238 **ἀμφαλλὰξ δὲ οἱ αὐτοὶ ἀπόστροφα νωτοβατοῦνται, τὸ δρᾶν καὶ τὸ παθεῖν ἀντιπεραινόμενοι.**

ἀντιπέραιος-α-ον ὁ πέραν τῆς θαλάσσης, ὁ ἀντίπεραν κείμενος : Ἰλ.Β 635 **οἵ τ' ἤπειρον ἔχον ἠδ' ἀντιπέραια νέμοντο·** μτγν. θηλ. ἀντιπέραια μσν. ἀντιπεραῖτις (ἡ) βλ.λ.

ἀντιπεραιοῦμαι-όομαι μεταφέρομαι, περαιοῦμαι εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος : Σωζομ.Ἐκκλ.Ἱστ.9,15 **ἀντιπεραιωθείσης αὖθις τῆς Ὀνωρίου στρατιᾶς.**

ἀντιπεραῖτις-ιδος (ἡ) μσν. ἡ ἀντιπέραια βλ.λ., ἡ ἀπέναντι χώρα : Τζέτζ.Χιλ.1,866.

ἀντιπεραλαχεῖν Ἡσ. « ἀντιστρέφειν ».

ἀντίπεραν μτγν. μσν. κ. νεώτ. ἀντιπέραν βλ. λ.

ἀντιπέραν ἰων. **ἀντιπέρην** ἐπίρρ. κ. νεώτ. δημ. ἀντίπερα εἰς τὸ πέραν μέρος, ἀντικρύ : Ξεν. Ἑλλ.6,2,6 **ἡ ἀντιπέραν ἤπειρος**, Πολύβ.9,41 **κατ' ἀντιπέραν τῆς χώρας·** πρβλ. ἀντιπέρας· || ἐνάρθρως ὡς ἐπίθ. : Μόσχ.2,9 **Ἀσίδα τ' ἀντιπέρην τε**, (τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν ἀντικρυνὴν παραλίαν) : ἡ **ἀντιπέραν παραλία.**

ἀντιπέρας ἐπίρρ. εἰς τὸ πέραν μέρος, ἀπέ-

ναντι, ἀντικρύ : Θουκ.2,66 ἐς Ζάκυνθον τὴν νῆσον, ἣ κεῖται ἀντιπέρας Ἤλιδος.

ἀντιπέρηθεν ἐπίρρ. μτγν. ἐκ τοῦ ἀντιπέραν μέρους δημ. ἀντιπέροθε.

ἀντιπέρην ἐπίρρ. ἐπ. κ. ἀντιπέραν, ἀντιπέρας : Ἀπολλ.Ρ,2,177, Μόσχ.1,9 Ἠπείρους δοιὰς περὶ εἶο μάχεσθαι Ἀσίδα τ' ἀντιπέρην τε.

ἀντιπεριάγω περιστρέφω κατά τινος : Ἀριστ.π. Θαυμ.1,39 τὸν δὲ (σκορπίον) τὸ κέντρον ἐπαίροντα ἀντιπεριάγειν· ‖ ὁμ. ἐν χρ. ἐπὶ τῶν κοράκων, πολεμικῶν ὀργάνων τῶν Ρωμαϊκῶν πλοίων.

ἀντιπεριαγωγή (ἡ) ἡ ἀντίθετος περιστροφή, ἐναντία κίνησις : Πτολ.Μαθ.1,289 ἐκ τῆς ἀμφοτέρων τῶν κινήσεων ἀντιπεριαγωγῆς περὶ τὸ κέντρον.

ἀντιπερίαμμα (τό) μτγν. ἀντίθετος δεσμός.

ἀντιπεριβάλλω μέλλ. -βαλῶ περὶ ἐπιδέσμου, περιτυλίσσω πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος, ἐξ ἀντιθέτου· 2) μτγν. περιπτύσσομαι, ἐναγκαλίζομαι τὸν ἐναγκαλισθέντα με : Ἀχ.Τάτ.5,8 ἀντιπεριβάλλω τε αὐτὸν καὶ τὰς αὐτὰς ἀπεδίδουν περιπλοκάς· ‖ παθ. περικυκλώνομαι : ΠΔ Σειρὰχ 23,12 ἔστι λέξις ἀντιπεριβεβλημένη θανάτῳ.

ἀντιπεριγράφω μτγν. περιγράφω τι ἀντιθέτως πρὸς ἄλλον : Πτολ.Γεωργ.460,18.

ἀντιπεριειλοῦμαι-έομαι μτγν. περιτυλίσσομαι πρὸς τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν : Ὀρειβ.49,22,24.

ἀντιπερίειμι μτγν. ἐπανέρχομαι οἱονεὶ κυκλικῶς, περιοδικῶς : Ἀρετ.Ὀξ.Παθ.2,2 ἢν μὴ ἰηθῇ ἡ γυνὴ εἰς πολλὰς περιόδους ἀντιπερίεισι ἡ ἀναγωγή.

ἀντιπεριέλκω μτγν. σύρω περιστροφικῶς πρὸς τὸ ἀπέναντι μέρος : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.1,189.

ἀντιπεριέρχομαι περιέρχομαι, μεταβάλλομαι, καταντῶ εἰς τὸ ἀντίθετον : Θεόδ.Πρόδρ.Ἀμάραντ. 453 εἰς δάκρυον ἀντιπεριῆλθεν ὁ γέλως.

ἀντιπεριηχῶ-έω μτγν. ἀντηχῶ τριγύρω : Πλούτ. 502 D τῆς ἀδολεσχίας ἂν ἐλάχιστος ἀφηταλόγος εὐθὺς ἀντιπεριηχεῖ κινοῦσα χορδὰς τὰς ἀκινήτους φρενῶν.

ἀντιπεριίστημι μέλλ. -στήσω κ. μσν. περιβάλλω παντοχόθεν : Ἀριστλ.Πρ.14,3 τὸ ψῦχος ἀντιπεριίστησιν ἔσω τὴν θερμότητα· ‖ παθ. μετὰ τῶν ἀμτβ. χρόνων τοῦ ἐνεργ. συμπιέζομαι πρὸς τὰ ἔσω παντοχόθεν· 2) παθ. ὡσαύτως ἀντικαθίσταμαι ὑπὸ ἑτέρας οὐσίας, πρβλ. ἀντιμεθίστημι· 3) ἀντιτάσσω πέριξ τινός, ἐπικρεμάζω κατά τινος : Νικηφ.Γρηγ.Ἱστ.4,1,56 F πλεῖστα τῶν λιθοβόλων μηχανημάτων ἀντιπεριστήσας αὐτῷ· ‖ κ. μτφ. προβάλλω ἐξ ἀντιθέτου : Πολύβ.4,50,1 ἀντιπεριστήσειν τῷ Προυσίᾳ φόβους καὶ κινδύνους.

ἀντιπερικόχλιον (τό) νεώτ. δεύτερον περικόχλιον, κοχλιούμενον ὑπὲρ τὸ πρῶτον ἵνα συγκρατῇ τοῦτο, δημ. κόντρα παξιμάδι.

ἀντιπεριλαμβάνω μέλλ. -λήψομαι ἐναγκαλίζομαι ἀμοιβαίως : Ξεν.Συμπ.9,4 περιλαβὼν ἐφίλησεν αὐτήν· ἡ δ' .. ἀντιπεριελάμβανεν.

ἀντιπεριοδικός-ή-όν νεώτ. ἐπὶ φαρμάκου, διδόμενον κατὰ τῶν περιοδικῶς ἐμφανιζομένων παθήσεων, οἷον κατὰ τῶν διαλειπόντων πυρετῶν.

ἀντιπεριπίπτω μέλλ. -πεσοῦμαι μτγν. πίπτω εἰς τὸ ἐναντίον : Κλήμ.Ἀλ.183 ἕως ἂν ἀντιπεριπεσὼν ὑφάλοις πέτραις .. αὐτὸς αὐτὸν .. διαφθείρῃ.

ἀντιπεριπλέκομαι μσν. ἀντιπεριβάλλω.

ἀντιπεριπλέω μτγν. περιπλέω ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους : Στράβ.1,5 τῷ μὴ συμμῖξαι μηδένας τῶν ἀντιπεριπλεόντων.

ἀντιπεριποιητικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. γραμμ. ὁ δηλῶν ἀμοιβαίαν ἐναντίωσιν : ἀντιπεριποιητικὰ ῥήματα (οἷον ἀντιλέγω, ἀμφισβητῶ), δοτικὴ ἀντ-.

ἀντιπεριποιοῦμαι-έομαι μτγν. γραμμ. ἐπὶ ῥημάτων, δηλῶ ἀμοιβαίαν ἐνέργειαν.

ἀντιπερίσπασμα-ατος (τό) μτγν. ὡς στρατ. ὅρος τὸ ἀντιπερισπᾶν, ἀντιπερισπασμὸς βλ.λ. Πολ.3,106,6 ἐξαπέστειλαν στρατηγὸν βουλόμενον ἀντιπερίσπασμα ποιεῖν τοῖς Κελτοῖς.

ἀντιπερισπασμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ πολεμικὴ ἐνέργεια εἴς τι σημεῖον τῆς ἐχθρικῆς παρατάξεως, ἡ ἀποβλέπουσα εἰς τὸ νὰ ἀναγκάσῃ τὸν ἐχθρὸν νὰ ἐνισχύσῃ τὸ σημεῖον τοῦτο, ἀποσύρων δυνάμεις ἐξ ἄλλου ὅπου πρόκειται νὰ γίνῃ ἡ κυρία ἐπίθεσις· 2) νεώτ. γεν. ἡ ἐνέργεια ἡ τείνουσα ν' ἀποσύρῃ, νὰ περισπάσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ καθ' οὗ γίνεται ἀπὸ τοῦ σημείου εἰς ὃ οὗτος δέον κυρίως νὰ προσέχῃ· 3) μτφ. δημ. ἀπασχόλησις ἐνοχλητική, φροντὶς δυσάρεστος, δυσχέρεια, ἔγνοια : ἔχω πολλοὺς ἀντιπερισπασμούς.

ἀντιπερισπαστικός-ή-όν νεώτ. στρατ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὁ κατάλληλος εἰς ἀντιπερισπασμὸν βλ.λ. : ἀντιπερισπαστικὴ κίνησις τοῦ ἐχθροῦ· 2) γεν. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὁ ἰδιάζων εἰς ἀντιπερισπασμὸν βλ.λ.2).

ἀντιπερισπαστός-ή-όν μτγν. ὁ ἐπὶ πληγῆς ἐπισυρόμενος, ἐπὶ καυτηρίου λίθου : Παῦλ.Αἰγ.6,42.

ἀντιπερισπῶ-άω μτγν. κ. νεώτ. ἀναγκάζω τὸν ἐχθρὸν νὰ ἐκτελέσῃ κίνησιν ἀντίθετον τῆς σκοπουμένης : Διόδ.Σ 18,38 ἀντιπερισπάσαι βουλόμενοι τὸν Ἀντίπατρον· 2) νεώτ. γεν. περισπῶ τὴν προσοχὴν ἢ τὴν ἐνέργειαν τινὸς εἰς ἄλλα ἢ τὰ δέοντα, δυσχεραίνω, ἐμποδίζω· ‖ κ.παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ.· ‖ παθ. ὑφίσταμαι ἀντιπερισπασμὸν βλ.λ.

ἀντιπερισταλτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀντίθετος τοῦ περισταλτικοῦ : ἀντιπερισταλτικαὶ κινήσεις, αἱ κινήσεις τοῦ ἐντέρου αἱ ἀντίθετοι πρὸς τὰς περισταλτικὰς βλ.λ.

ἀντιπερίστασις-εως (ἡ) ἡ πανταχόθεν περίσφιγξις, συμπίεσις : Πλούτ.Ἠθ.1404 D τὴν ἀντιπερίστασιν τῆς κινήσεως διὰ τὸ μηδαμοῦ κενὸν ὑπάρχειν αἰτίαν εἶναι τῶν περὶ τὰς ἰατρικὰς σικύας παθημάτων· 2) ἀμοιβαία ἐναλλαγὴ δύο οὐσιῶν ἢ καταστάσεων : Ἀριστλ.Ὕπν.3,18 ὁ ὕπνος ἐστὶ συνοδός τις τοῦ θερμοῦ εἴσω καὶ ἀντιπερίστασις φυσική· ‖ νεώτ. ἡ ἐπ' ἀλλήλων ἐπενέργεια δύο ἀντιθέτων ἰδιοτήτων, κατὰ τοιοῦτόν τινα τρόπον ὥστε ἡ μία νὰ ἰσχυροποιῇ τὴν ἄλλην.

ἀντιπεριστρέφω κ. νεώτ. ἐπιστρέφω πρὸς τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν.

ἀντιπεριστροφή (ἡ) μτγν. ἡ πρὸς τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν περιστροφή : Πλούτ.Ἠθ.911 Ο.

ἀντιπερισχίζομαι μτγν. περισχίζομαι εἰς δύο καὶ ἐπιστρέφω, ἐπὶ πτύσματος : Στέφ.Ἀθ.εἰς Ἱππ.1,174D.

ἀντιπεριτέμνω ἐκ νέου περιτέμνω : Ἐπιφάν.2, 172 B ὅσοι ἀπὸ Ἰουδαίων Σαμαρείταις προσφεύγουσιν ἀντιπεριτέμνονται.

ἀντιπεριτρέπω μσν. ἀμοιβαίως περιτρέπω.

ἀντιπεριφέρω μσν. φέρω ὁλόγυρα, μεταπείθω εἰς τὸ ἐναντίον : Φώτ.Ἐπιστ.279,44 εἰς φόγον ἀντιπεριενεχθήσεσθαι.

ἀντιπεριφορά (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἀντίθετος περιφορά, κυκλικὴ περιστροφή : Σιμπλίκ.Οὐρ.473,19.

ἀντιπεριχωρῶ-έω πορεύομαι πέριξ τοῦ ἐχθροῦ, περικυκλώνω αὐτόν : Πλουτ.Ἀγησ.39 τὰ δ' ἀντιπεριχωρῶν ἐμβάλλει τὸ πλῆθος αὐτῶν εἰς τόπον ἔχοντα διώρυχα.

ἀντιπεριψύχω μτγν. διατηρῶ ψυχρὸν τὸ περιψῦχόν με : Πλοῦτ.691 F ὥσπερ ἡμᾶς θερμαινόμενον θερμαίνει τὸ ἱμάτιον, οὕτω τὴν χιόνα ψυχόμενον ἀντιπεριψύχει.

ἀντιπεριωθῶ-έω ὠθῶν περισφίγγω, θλίβω.

ἀντιπερίωσις-εως (ἡ) μτγν. ὑπό τινος περιβάλλοντος συμπίεσις : Πλούτ.Ἠθ.1005 F.

ἀντιπερνῶ-άω δημ. παρέρχομαι, ἐπανειλημμένως, πάλιν περνῶ, ξαναπερνῶ, περνοδιαβαίνω : δ. τραγ. συχνὰ περνῶ κι ἀντιπερνῶ στὸ μαρμαρένιο ἁλώνι, - πέρασες κι ἀντιπέρασες πουλί μου ἀγάπησά σε· 2) ἀντιπερνῶ, περνῶ ἀντίπερα, εἰς τὸ

ἀπέναντι μέρος : **εἶχε πολὺ νερὸ τὸ ποτάμι καὶ δὲ μπόρεσα νὰ ἀντιπεράσω.**

ἀντιπερονοσποριικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατάλληλος πρὸς καταπολέμησιν τοῦ περονοσπόρου βλλ. : ἀντιπερονοσποριικὸς φεκασμός.

ἀντιπερῶ-άω μτγν. μσν. περαιοῦμαι εἰς τὸ ἔναντι μέρος : Ἰω.Χρυσ.9,291 A **ἀντιπεράσας ἔξεισιν.**

ἀντιπέσσομαι ἐπὶ τροφῆς, ἐντελῶς χωνεύω : Ἀριστλ.Πρ.5,30,1 **ἕως ἀντιπεφθῇ.**

ἀντιπέτομαι μσν. ἀντιθέτως πέτομαι κατά τινος : Εὐστ.Πονημ.187,72 **ἀντιπετόμενος τῷ . . βέλει.**

ἀντίπετρος-ον ὁ ὅμοιος πρὸς πέτραν, βραχώδης : Σοφ.Ο.Κ.192 **μηκέτι τοῦδ᾽ ἀντιπέτρου βήματος ἔξω πόδα κλίνης,** πρβλ. ἀντίθεος· 2) μτγν. ἐπίθ. τοῦ Διός· Σχολ. « ἀντίπετρος μὲν γὰρ ὁ Ζεύς, ἐπειδὴ ἀντ᾽ αὐτοῦ πέτρος ἐδόθη τῷ Κρόνῳ ».

ἀντιπεφάσθαι Ἡσ. « τεθνάναι, ἀναιρεῖσθαι ».

ἀντιπεφωνημένον ἀντίγραφον (τὸ) νεώτ. νομ. τὸ ἐκδιδόμενον ὑπὸ ἀρχῆς τινος ἀντίγραφον πρωτοτύπου ἐγγράφου μετὰ βεβαιώσεως περὶ τῆς ἀκριβείας καὶ τῆς γνησιότητος αὐτοῦ.

ἀντιπεψίνη (ἡ) νεώτ. ἀντένζυμον ἀναστέλλον τὴν ἐνέργειαν τῆς πεψίνης τοῦ γαστρικοῦ ὑγροῦ.

ἀντιπήγνυμι ἐπὶ τῶν ὀδόντων τοῦ κροκοδείλου, ἐμπήγω τὸν ἕνα πλαγίως πρὸς τὸν ἀντίστοιχον τῆς ἑτέρας σιαγόνος : Ἀνέκδ.Ὀξ.4.264,20 **ὅτι ἡνίκα δάκνῃ, ἀντιπεπηγότες ἀλλήλοις οἱ ὀδόντες . . οὐκ ἀπαλλάσσονται.**

ἀντιπήδημα (τὸ) δημ. ἀνάκρουσις, κροῦσις πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπὶ ὅπλου ἀνακρούοντος κατὰ τὴν βολήν, κλῶτσος, κλώτσημα τοῦ τουφεκιοῦ.

ἀντιπηδῶ-άω ἀρχ. Λεξ. ἀντὶ **ἀναπηδάω**· δημ. ἐπὶ ὅπλου. πηδῶ πρὸς ὀπίσω, κλωτσῶ.

ἀντίπηξ-ηγος (ἡ) πλεκτὸν λίκνον, κίστη, κιβωτός : Εὐρ.Ἴων 19 **κἀκτίθησιν** (ἡ Κρέουσα τὸ βρέφος) **ὡς θανούμενον κοίλης ἐν ἀντίπηγος εὐτρόχῳ κύκλῳ**· ‖ στρατ. κιβώτιον ἀσκεπὲς πρὸς μεταφορὰν πυρίτιδος ἢ πυρομαχικῶν.

ἀντιπηροῦμαι-όομαι μτγν. πηροῦμαι ὑπὸ τοῦ πηρωθέντος, ἀκρωτηριάζομαι εἰς ἀνταπόδοσιν.

ἀντιπήρωσις-εως (ἡ) γλωσσ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπηροῦμαι βλ.λ.

ἀντιπιέζω μτγν. ἀμοιβαίως πιέζω.

ἀντιπίεσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐξ ἀντιθέτου πίεσις.

ἀντιπίμπρημι καίω καὶ ἐγὼ ὡσαύτως (ἀμφ.).

•**ἀντιπίνω** σχόλ. κ. μσν. προπίνω ἀμοιβαίως, εἰς ἀνταπόδοσιν : Σχόλ.Ὀππ.Ἁλ.2,226, Θεόδ.Μετοχ. π.Σάθ.1,184 **καὶ προὔπινε καὶ ἐτίμα, τοῖς ἴσοις ἀντιπινόντων εὖ μάλα δὴ προσιέμενος.**

ἀντιπίπτω μελλ. **-πεσοῦμαι** πίπτω ἀμοιβαίως κατὰ τοῦ ἄλλου, συγκρούομαι : Ἀριστ.Προβλ. 16,13.1 **τὰ φερόμενα ὅταν ἀντιπέσῃ ἀλλήλοις**· 2) πίπτω εἰς ἐναντίαν διεύθυνσιν · Στράβ 96 **τὰς σκιὰς ἀντιπίπτειν**· 3) ἀντιμάχομαι ἀνθίσταμαι, εἶμαι ἐναντίος, ἐπὶ *περιστάσεων* : Πολύβ.16,28,2 **τῆς τύχης ἀντιπιπτούσης**· 4) ἀντίκειμαι, ἀντιφάσκω : Πολύβ.25,9 **ὁ νόμος ἀντιπίπτει τούτῳ**· 5) λαμβάνω ἀτυχῆ ἔκβασιν : Γρηγ.Ναζ.Ἰουλ.1,27.

ἀντιπιστεύω μτγν. πιστεύω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

ἀντίπιστος-η-ο δημ. ὁ ἐναντίαν ἢ διάφορον ἢ οὐδεμίαν πίστιν ἔχων, ἀντίχριστος, ἄπιστος· 2) ὁ σκληρὸς ἀντίπαλος, ὁ ἀπηνὴς ἐχθρός.

ἀντιπιστωτήριον (τὸ) νεώτ ἡ ὑπὸ τραπεζιτικοῦ ἱδρύματος ὑπεύθυνος πρὸς ἕτερον τοιοῦτον ἵδρυμα ἐντολὴ παροχῆς ὡρισμένου ποσοῦ χρημάτων (= πιστώσεως) εἴς τινα, ἄ. πιστωτικὴ ἐπιστολή.

ἀντιπιτυριώδης-ους-ες νεώτ. ὁ καταπολεμῶν τὴν πιτυρίασιν βλ. λ. : **ἀντιπιτυριῶδες φάρμακον.**

ἀντιπιφαύσκει Ἡσ. « ἀνταποδίδωσι ».

ἀντιπλαγιάζω μτγν. ἀντιθέτως πλαγιάζω, πλαγίως θέτω : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,37 **διάφραγμα ξυλουργὲς ἀπὸ σχιδάκων μακρῶν ἀντιπλαγιαζομένων.**

ἀντιπλάδη (ἡ) Ἐπιγρ. οὐσία προστατεύουσα τὰ τείχη ἀπὸ τῆς πλάδης βλ.λ., τῆς ὑγρασίας· ‖ γεν ἡ προστασία τῶν τειχῶν ἀπὸ τῆς ὑγρασίας.

ἀντίπλαξ-ακος (ἡ) νεώτ. στρατ. παχεῖα χαλυβδίνη πλάξ τιθεμένη ἐπὶ τῆς προσθίας πλευρᾶς τοῦ σφηνοειδοῦς κλείστρου βλ. λ. τῶν πυροβόλων καὶ χρησιμεύουσα διὰ τὴν ἔμφραξιν αὐτοῦ.

ἀντιπλάσσομαι πλάττομαι ἐκ νέου, ἀναπλάττομαι Κλήμ.Ἀλ.221 **ἀντιπλασθῆναι πάθει οὐ θέμις τὸ ἅπαξ πεπλασμένον.**

ἀντιπλαστικός-ή-όν νεώτ. ὁ οὐδεμίαν σχέσιν ἔχων πρὸς τὸ πλάσσειν βλ.λ.· 2) ὁ ἀνεπιτήδειος νὰ πλάσῃ τι ἢ νὰ πλασθῇ· 3) εἰδ. ἐπὶ φαρμάκων, ὁ κατὰ τῆς δυσπλασίας ἢ ἀπλασίας βλ.λ., τῆς ἐλλιποῦς διαμορφώσεως τμήματός τινος τοῦ σώματος ἐνδεικνυόμενος : **ἀντιπλαστικὰ φάρμακα.**

ἀντίπλαστος-ον ἰσόπλαστος, ἐξ ὁμοίας ὕλης πλασθείς : Σοφ.ἀπ.284 **τὸν ἀντίπλαστον ἔχει νόμον.**

ἀντιπλαστουργεῖν πλαστουργεῖν ἐναντίον τοῦ πλαστουργήσαντος : Λέοντ.Νεαρ.Ξ **ἀντ- τῷ Θεῷ.**

ἀντιπλέκω μτγν. κ. μσν. συμπλέκω πρὸς ἄλληλα, ἐμπλέκω τὸ ἓν μετὰ τοῦ ἄλλου : Γαλ.2,434 **ἐνίας δὲ** (ἶνας) **ἀντιπλεκομένας ἀλλήλαις**· ‖ μσν. μέσ. συμπλέκομαι : Νικήτ.Χων.153 D **τοῖς βασιλικοῖς ἀντιπλακησάμενοι στρατεύμασι**· 2) δημ. λύω τὸ πεπλεγμένον, ξεπλέκω ἢ ξεμπλέκω.

ἀντιπλεονεκτῶ-έω μσν. πλεονεκτῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως : Ἰσίδωρ.Πηλουσ.Ἐπ.5,380.

ἀντιπλέρωμα-ατος (τὸ) δημ. ἡ ἐξόφλησις, τὸ ξεπλήρωμα, ἡ ἐκδίκησις· 2) τὸ προκατατιθέμενον παρὰ τραπέζῃ πρὸς πληρωμὴν συναλλαγματικῆς χρηματικὸν ποσόν.

ἀντιπλερώνω δημ. ἀποπληρώνω, ἀποτίνω τὰ ὀφειλόμενα· ‖ δθ. μτφ. ἐκδικοῦμαι : **τὸ κακὸ ποὺ μοῦ 'καμες θὰ μοῦ τ᾽ ἀντιπλερώσῃς, - τοῦ τ᾽ ἀντιπλέρωσε** (τὸν ἐξεδικήθη, τοῦ τὸ πλήρωσε).

ἀντίπλευρα ἐπίρρ. δημ. ἀντιθέτως πρὸς τὰς πλευράς· ‖ ἐπὶ στηρίξεως δομῆς κττ., ἐκ τοῦ ἀντιθέτου πρὸς τὰς πλευράς.

ἀντίπλευρος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κατὰ πλευρὰν ἀπέναντι κείμενος, παράλληλος, ἀντικρινός : Σοφ.Ἀπ.24,4 **τὸν ἀντίπλευρον κῆπον Εὐβοίας νέμων**· 2) δημ. κ. ὁ ἐξ ἀντιθέτου τῶν πλευρῶν τοποθετημένος πρὸς στήριξιν.

ἀντιπλέω πλέω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ : Θουκ.1,50,54 **οἱ δὲ . . μετὰ τῶν Ἀττικῶν νεῶν καὶ αὐτοὶ ἀντέπλεον**· ‖ πλέω ἐναντίον, ἀντιθέτως . Ψευδο-Φωκυλ.113 **ἀντ- ἀνέμοισιν.**

ἀντιπληθωρικός-ή-όν νεώτ ὁ τείνων ἢ ὁ κατάλληλος νὰ ἐλαττώσῃ τὴν πληθώραν τοῦ ἐν κυκλοφορίᾳ χαρτονομίσματος : **ἀντιπληθωρικὰ μέτρα.**

ἀντιπληθωρισμός (ὁ) νεώτ. ἡ τάσις ἡ ἀποβλέπουσα εἰς τὴν ἐλάττωσιν τοῦ κυκλοφοροῦντος χαρτονομίσματος καὶ τὰ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον λαμβανόμενα μέτρα· πρβλ. **πληθωρισμός.**

ἀντιπλήκτης (ὁ) μτγν κ. μσν. ὁ ἀνταποδίδων κτύπημα ἀντὶ κτυπήματος, ὁ ἀντιπλήσσων . Βασίλ 2,208 B **ἀντιστάται, ἀντιπλῆκται.**

ἀντιπληκτίζω μσν ἔρχομαι εἰς ἔριδα, διαπληκτίζομαι, φιλονεικῶ : Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ.930 **πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Κρίσσον ἀντιπληκτίσας.**

ἀντιπλημμυρικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρὸς πρόληψιν τῶν πλημμυρῶν καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν καταστροφῶν . **ἀντ- σχέδια, - ἔργα ἐν Μακεδονίᾳ.**

ἀντιπλήξ-ῆγος ὁ πλησσόμενος κατὰ μέτωπο ὑπὸ τῶν κυμάτων : Σοφ.Ἀντ.592 **στόνῳ βρέμουσι δ᾽ ἀντιπλῆγες ἀκταί.**

ἀντίπληξις-εως (ἡ) μτγν. κ. μσν. ἡ ἐναντία πλῆξις, ἀντίκρουσις : Ἰουστῖν.Μάρτ.452 D **διὰ τοῦ ἴσου τῆς ἀντιπλήξεως.**

ἀντιπληρῶ-όω ἐπὶ πλοίων, πληρῶ, ἐξοπλίζω καὶ ἐγώ : Θουκ.7,69 **διὰ τάχους ἀντιπληρώσαντες**

ἑξήκοντα ναῦς· ‖ μέσ. **ἀντιπληροῦμαι** πληρῶν τὸ ποτήριόν μου πίνω εἰς ὑγείαν τινός : 'Αριστείδ.1,115 **ἀντιπληροῦμαι φιλοτησίαν πρός τινα·** 2) ἀναπληρῶ, ἀντικαθιστῶ τινα : Ξεν.ΚΠ 2,2,26 **μηδὲ μέντοι σκοπεῖτε ὅπως ἐκ τῶν πολιτῶν ἀντιπληρώσετε τὰς τάξεις.**

ἀντιπληρώνω νεώτ. ἀνταποδίδω, ἰδίως κακόν.

ἀντιπλήσσω πλήττω τινὰ ἀμοιβαίως : 'Αριστλ. Φυσ.2,4,10 **ὅταν ἄνεμοι ὀξέως πνέωσι.. καὶ ἀντιπλήττωσιν ἀλλήλους·** ‖ παθ. πλήττομαι ὑπὸ τοῦ πλήγ ντος · αὐτ.'Ηθ.Ν 5,5,4 **εἰ ἀρχὴν ἔχων ἐπάταξεν οὐ δεῖ ἀντιπληγῆναι.**

ἀντίπλοια (ἡ) μτγν. ὁ ἐναντίον τοῦ ἀνέμου πλοῦς· ‖ μτφ. σύγκρασις ἐνεργείας, ἔμμεσος δρᾶσις : Πολύβ.6,10,7 **κατὰ τὸν τῆς ἀντιπλοίας λόγον** (διορθ. ἀντιπνοίας).

ἀντιπλοίαρχος (ὁ) νεώτ. βαθμὸς ἀνωτέρου μαχίμου ἀξιωματικοῦ ἐν τῷ πολεμικῷ ναυτικῷ, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν τοῦ ἀντισυνταγματάρχου.

ἀντιπλοκή (ἡ) μσν. περιπλοκή : 'Ανδρ.Κρήτ.192.

ἀντίπλοος (ὁ) μσν. ὁ κατὰ ἐναντίαν διεύθυνσιν πλέων : Πρόδρ.Ροδ.113 **νῆας ἀντιπλόους.**

ἀντίπλους-ου (ὁ) νεώτ. ἡ ἀντίπλοια βλ. λ., τὸ πλέειν ἀντιθέτως πρὸς ἄνεμον, πρὸς ρεῦμα θαλάσσης ἢ ποταμοῦ· 2) πλοῦς ἐναντίον ἐπερχομένου.

ἀντιπλουτοκρατικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ κατὰ τῶν πλουτοκρατῶν, τῶν κυρίων τοῦ πλούτου : οἱ **κομμουνισταὶ διεξάγουσιν ἀντιπλουτοκρατικὸν ἀγῶνα** ‖ ὁ ἀντιβαίνων εἰς τὰ **συμφέροντα** τῶν πλουτοκρατῶν.

ἀντιπλουτῶ-έω μτγν. πλουτῶ καὶ ἐγώ.

ἀντίπλωρα ἐπίρρ. δημ. ἀντίπρωρα βλ. λ.

ἀντίπλωρος-η-ο δημ. ἀντίπρωρος βλ. λ.

ἀντιπνκίω ἀντιπνέω βλ.λ.

ἀντιπνευματισμός (ὁ) νεώτ. περιληπτ. ἡ κατὰ τοῦ πνευματισμοῦ βλ.λ. διδασκαλία ἢ ἐνέργεια.

ἀντιπνευματιστής (ὁ) νεώτ. ὁ ἀντιτιθέμενος, ὁ καταπολεμῶν τὸν πνευματισμὸν βλ.λ.

ἀντιπνευματιστικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ σχέσιν ἔχων ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἀντιπνευματιστὰς βλ.λ. ἢ τὸν ἀντιπνευματισμόν.

ἀντιπνευμονικός-ή-όν νεώτ. ὁ χρησιμεύων πρὸς καταπολέμησιν τῆς πνευμονίας.

ἀντιπνευμονοκοκκικός-ή-όν νεώτ. ἰατρ. ὁ ἐνεργῶν κατὰ τῶν πνευμονοκοκκικῶν λοιμώξεων· **ἀντιπνευμονοκοκκικὸς ὀρός.**

ἀντίπνευσις-εως (ἡ) μτγν. ἀντιπνοή βλ. τὸ ἐναντίον, τὸ ἀντίθετον ρεῦμα ἀέρος : 'Ορειβ 244 **οἱ ἄνεμοι τὰς ἀντιπνεύσεις ποιοῦνται**

ἀντιπνέω κ. νεώτ. ἐπὶ ἀνέμου, πνέω πρὸς .. μέρος· 2) κ. νεώτ. **πνέω ἐκ τοῦ ἐναντίο μέρους,** πνέω ἐναντίον : Πλούτ.Κικ.32 **ἀντιπνεύσαντος πελαγίου·** ‖ μτφ. εἶμαι ἐναντίος, δυσμενής, ἐπ' τῆς τύχης : Πολύβ.26,5,9 **ὅτι δὲ πάλιν τὰ τῆς τύχης ἀντέπνευσε·** ‖ κ. ἀπρόσ. **ἀντιπνεῖ,** πνέει ἐναντίος ἄνεμος· ‖ κ.μτφ. ἐπέρχεται δυσμένεια τῆς τύχης : Λουκ.Τόξ.7 **εἰ δέ τι καὶ σμικρὸν ἀντιπνεύσῃ αὐτοῖς.**

ἀντιπνοή (ἡ) σχόλ. **ἀντίπνοια** βλ.λ.

ἀντίπνοια (ἡ) πνοὴ ἀνέμου ἐναντία πρὸς ἄλλον ἄνεμον : Θεόφρ. περὶ 'Ανέμ.28 **ἀντίπνοιαι γίνονται βορέᾳ·** 2) ἐναντίος ἄνεμος.

ἀντίπνοος-ουν κ. **-οος-οον** ὁ ἀντιθέτως πνέων, ἐπὶ ἀνέμου : Αἰσχ.'Αγ.149 **ἀντιπνόους αὔρας,** ἐναντίους ἀνέμους (ἐκ διορθ. τοῦ **ἀντ-.. απλοίας**).

ἀντιπνόως ἐπίρρ. μσν. διὰ πνοῆς ἀντιθέτου : Τζέτζ.Λυκόφρ.739 **τῶν ἀνέμων ἀντιπνόως ταραξάντων τὸ πέλαγος.**

ἀντιποδαγρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐνδεικνυόμενος κατὰ τῆς ποδάγρας βλ.λ.

ἀντιποδαλγικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐνδεικνυόμενος κατὰ τῆς ποδαλγίας βλ.λ.

ἀντίποδες νεώτ. πληθ. τοῦ ἀντίπους βλ.λ. περίληπτ. οἱ τοῦ ἄλλου ἡμισφαιρίου τῆς γῆς κάτοικοι· ‖ μτφ. οἱ ἐκ διαμέτρου εἴς τι ἀντίθετοι : **εἴμεθα ἀντίποδες εἰς τὰ φρονήματα, - εἰς τὰς συνηθείας.**

ἀντιποδικός-ή-όν νεώτ. ὁ εὑρισκόμενος εἰς τοὺς ἀντίποδας : **θάλασσα, - χώρα ἀντιποδική.**

ἀντιποθῶ-έω κ. νεώτ. ποθῶ τὸν ποθοῦντα με : Ξεν.'Απομν.2,6,28 **φιλῶν ἀντιφιλεῖσθαι καὶ ποθῶν ἀντιποθεῖσθαι·** 2) νεώτ. κ. ποθῶ τι ἀντίθετον ἢ διάφορον τοῦ ποθουμένου ὑπὸ ἄλλου.

ἀντιποίησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀντιποιεῖσθαι, τὸ ἐγείρειν ἀξιώσεις ἐπί τινος : Διον.'Αλ.11,30 **τὴν τοῦ σώματος ἀντιποίησιν, ἀντιποίησις περιουσίας·** 2) μτγν. σπουδή, ἄσκησις εἴς τι πρᾶγμα : 'Ιώσ.ΑΙ 4,6,12 **ἀντιποίησις ἀρετῆς·** 3) μτγν. ἐπιδίωξις, προσπάθεια πρὸς ἐπίτευξιν : 'Αθαν.2, 30 Α· 4) νεώτ. ὁ σφετερισμός, οἰκειοποίησις ξένου ἢ δημοσίου πράγματος ἢ δικαιώματος· ‖ **εἰδ.** νομ. **ἀντιποίησις δημοσίας ἀρχῆς,** πρᾶξις κολάσιμος προβλεπομένη ὑπὸ τοῦ ποιν. νόμου.

ἀντιποιητικά ἐπίρρ. δημ. ἀντιποιητικῶς βλ. λ.

ἀντιποιητικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ διεκδικῶν τι, ὁ ἐγείρων ἀξιώσεις ἐπί τινος, ὁ ἐπιζητῶν τι· 2) **νεώτ.** κ. δημ. ὁ παραβαίνων τοὺς κανόνας τῆς ποιήσεως, ὁ μὴ ποιητικός : **ἀντιποιητικὴ ἔκφρασις, - λέξις,** παροθ. **-ώτερος -ώτατος.**

ἀντιποιητικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. **ἀντιποιητικά** μετ' ἀντιποιήσεως βλ.λ., μετὰ σπουδῆς, φιλοτίμως· 2) νεώτ. δημ. **-ά** ἀντιθέτως πρὸς τὸν σκοπόν, πρὸς τοὺς κανόνας τοῦ ποιητικοῦ λόγου.

ἀντιποιμαίνω εἶμαι ἀντίζηλος ποιμήν : Γρηγ. Ναζ.1,523 D **πῶς συνάψω καὶ εἰς ἓν ἀγάγω τοὺς ἀντικαθεζομένους τούτους καὶ ἀντιποιμαίνοντας;**

ἀντίποινον (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. τοῦ ἀντίποινος βλ.λ. ὡς οὐσ. συνήθ. ἐν τῷ πληθ. **ἀντίποινα** (τὰ) τὸ ὡς ποινὴ γινόμενον, ἡ ἀνταπόδοσις κακῆς πράξεως : Αἰσχ.Εὐμ.268 **ἀντίποιν' ὡς τίνῃς ματροφόνου δύας,** Σοφ.Φ 316 **οἷ' Ὀλύμπιοι θεοὶ δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν** (νὰ τιμωρηθοῦν δι' ὅσα ἐγὼ ἔπαθον)· 2) νεώτ. κ. δημ. εἰς πληθ. ζημία, βλάβη ἐπιφερομένη εἴς τινα πρὸς ἐκδίκησιν ζημίας προξενηθείσης ὑπὸ τούτου : **ἐφαρμόζω ἀντίποινα·** ‖ **εἰδ.** κατὰ τὸ Διεθν. Δίκ. ἡ ὑπό τινος κράτους ἐκτέλεσις ἀδίκου ἢ ἐπιζημίου πράξεως ἐναντίον ἄλλου προαδικήσαντος ἢ προζημιώσαντος αὐτὸ κράτους.

ἀντίποινος-ον μτγν. ὁ ἐπανορθῶν, ὁ ἀποζημιῶν : Λυκόφρ.271 **αὖθις τὸν ἀντίποινον ἐκχέας.. μύδρον·** 2) ἡ διὰ καταβληθέντα ὑπηρετικὸν πόνον (κόπον) ἀποζημίωσις, τὸ παιδοκόπι : 'Ιαμβλ. Πυθ.22,56 **μισθὸν καὶ ἀντίποινον παρεῖχε τῷ νεανίᾳ τριώβολον·** 3) ὁ εἰς ἀντικατάστασιν, ὁ ἀντικαταστάτης : αὐτ.1297 **ὕβριν ἁρπαγῆς ἀντίποινον·** 4) **εἰδ.** τὸ οὐδ. **ἀντίποινον** (τὸ) βλ.λ.

ἀντιποιοῦμαι μέσ. τ. τοῦ ἀντιποιῶ βλ.λ.

ἀντιποιῶ-έω κ. νεώτ. ἀνταποδίδω πρᾶξιν : Πλάτ. Κρίτων 50 Ε **καὶ σοὶ ταῦτα ἀντιποιεῖν** οἴει δίκαιον εἶναι, 'Αριστ.Ρητ.2,2,17 **οἱ μὴ ἀντιποιοῦντες εὖ,** Ξεν.'Α. 3,3,12 **κακῶς πάσχειν οὐδὲν δ'ἀντιποιεῖν·** ‖ **καὶ** ἀναλελυμένως : Πλάτ.Γοργ.520 Ε **ἀντ' εὖ ποιεῖν·** 2) κ νεώτ. μέσ. μετὰ γεν., νεώτ. κ. μετ' αἰ. ἐπιζητῶ τι, ἐγείρω ἀξιώσεις ἐπί τινος : **ἀντ- τῆς δόξης, - τῆς θαλάσσης, - ἀρετῆς, - τῆς τέχνης, - τῶν νικητηρίων, - τοῦ πρωτεύειν, - ἀντιποιοῦμαι τὴν ἐξουσίαν·** ‖ μετ' ἀπαρεμφ. Πλάτ. Μέν.91 C **ἀντιποιουμένων τι ἐπίστασθαι** (ἀξιούντων ὅ γνωρίζουν)· 3) διαμφισβητῶ πρός τινα : Ξεν Α. 2,1,11 **τίς γὰρ αὐτῷ ἐστιν ὅστις τῆς ἀρχῆς ἀντιποιεῖ αι·** 4) δρῶ ὡς ἀντίπαλος : 'Αριστ.Πολ.5,11,14 **τοὺς μὲν πολεμίους, τοὺς δ' οὐκ ἀντιποιουμένους·** 5) κατέχω, ἐξουσιάζω : Πολύβ.2,9,5 **συνέβη τοὺς 'Ιλλυριοὺς ἐπὶ πο-**

λὺν χρόνον ἀντιποιουμένους, **τέλος ἐκπεσεῖν ἐκ τῆς πόλεως·** 6) νεώτ. ἀξιῶ τι, ἐπιδιώκω νὰ ἔχω τι εἰς ἄλλον ἀνῆκον : **ἀντιποιεῖται τὸν τίτλον τοῦ σοφοῦ·** 7) νεώτ. οἰκειοποιοῦμαι ἀλλότριόν τι, σφετερίζομαι : **ἀντεποιήθη δικαστ. ἐξουσίαν.**

ἀντιπολεμίζω Σουΐδ. ἀντιπολεμῶ βλ.λ.

ἀντιπολεμικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ κατὰ τοῦ πολέμου δοξάζων ἢ διδάσκων ἢ ἐνεργῶν· συγγ. εἰρηνόφιλος, εἰρηνιστὴς βλ.λ.

ἀντιπολέμιος-ον ὁ ἐκ τῆς ὁμάδος πολεμίων, ὁ ἐκ τῶν μετεχόντων τοῦ πολέμου ἐχθρός, ἀντίθ. σύμμαχος : Θουκ.3,113 **ἃ ἢ μετὰ τῶν Ἀθηναίων οἱ ξύμμαχοι ἔπραξαν ἢ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους οἱ ἀντιπολέμιοι** (δ.γρ. ἀντιπόλεμοι).

ἀντιπόλεμος-ον ὁ ἐν πολέμῳ ἀντίπαλος· ἐν πληθ. περιληπτ. οἱ πολέμιοι, ἀντιπολέμιοι βλ. λ., τὸ σύνολον τῶν ἐμπολέμων ἐχθρῶν : Ἡρ.7.236 **τὰ τῶν ἀντιπολέμων μὴ ἐπιλέγεσθαι πρήγματα·** Ἡσ. « ἀντιπολέμοις, πολεμίοις ».

ἀντιπολεμῶ-έω κ. νεώτ. πολεμῶ κατά τινος· ‖ ἐπιχειρῶ κατά τινος πόλεμον· 2) παθ. πολεμοῦμαι ὑπὸ τοῦ πολεμουμένου ὑπ' ἐμοῦ : ΔίωνΚ 38,40 **ἐπειδὴ δὲ ἀντιπολεμεῖσθαι ἤρξαντο.**

ἀντιπολίζω μτγν. κατασκευάζω ὀχυρώματα ἐναντίον πόλεώς τινος : Ἰωσ.ΠΙ 5,2,4.

ἀντιπολιορκῶ-έω πολιορκῶ καὶ ἐγώ, ἀμοιβαίως : Θουκ.7,28 **Συρακούσας.. ἀντιπολιορκεῖν.**

ἀντίπολις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἀντίπαλος πόλις· ‖ ὄνομα ἀρχαίας πόλεως τῆς Γαλατίας.

ἀντιπόλισμα-ατος (τό) μσν. ἀντίπολις βλ.λ.

ἀντιπολιτάρχης (ὁ) νεώτ. στρατιωτ. βαθμὸς τῶν πρώτων μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν χρόνων.

ἀντιπολιτεία (ἡ) μτγν. πολιτικὴ διαμάχη, ἀντιπολίτευσις, κομματισμός : Πολύβ.20,5,5 **διὸ καὶ μεγάλην ἀντιπολιτείαν εἶναι συνέβαινε τούτοις πρὸς τούς..·** 2) αἱ ἀντιμαχόμεναι φατρίαι· 3) τὸ ἀντίθετον κόμμα, ἡ ἀντιπολίτευσις· 4) ἡ κατά τινος ἐναντίωσις,ἀντίρρησις,ἀμφισβήτησις : Θεοδ.Μετοχ. Μικτ.170 **ἀντιπολιτείαν πρὸς αὐτὸν τὸν Πλάτωνα.**

ἀντιπολιτειακός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐναντιούμενος πρὸς τὸ κρατοῦν πολιτειακὸν καθεστώς.

ἀντιπολιτειακῶς ἐπίρρ. νεώτ. διὰ τρόπου θίγοντος τὸ πολιτειακὸν καθεστώς.

ἀντιπολιτεύομαι κ. νεώτ. κ. δημ. εἶμαι πολιτικὸς ἀντίπαλος, ἀνταγωνίζομαι πολιτικῶς πρός τινα· **οἱ ἀντιπολιτευόμενοι,** τὸ ἀντίπαλον πολιτικὸν κόμμα· νεώτ. γεν. οἱ ἀνήκοντες εἰς τὰ ἔξω τῆς Κυβερνήσεως κόμματα· ‖ ἐναντιοῦμαι εἰς τὴν κρατοῦσαν ἐν τῇ πολιτείᾳ μερίδα ἢ κόμμα : Φιλόστρ.2,20,24 **ἀντιπολιτευόμενον τοῖς ἀγορεύουσιν, - ἀντιπολιτεύομαι τὴν κυβέρνησιν· ἀντιπολιτευόμενοι·** ‖ συνεκδ. ἀντιπράττω κατά τινος.

ἀντιπολίτευσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ πολιτεύεσθαι ἀντιθέτως πρός τινα, κατά τινος· ‖ ἡ ἀντίδρασις εἰς τὰ σχέδια καὶ τὰς ἐνεργείας τῆς Κυβερνήσεως· 2) ὡς ούσ περιληπτ. οἱ βουλευταὶ καὶ γερουσιασταὶ οἱ ἀντιπολιτευόμενοι τὴν κυβέρνησιν· ‖ συνεκδ. ἡ ἀντίπραξις, ἡ ἐναντίωσις κατά τινος : **μᾶς κάνετε ἀντιπολίτευσιν εἰς τὰ σχέδιά μας.**

ἀντιπολιτευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ τῆς ἀντιπολιτεύσεως βλ.λ.· ‖ ὁ ἐνεργῶν ἢ ὁ γινόμενος πρὸς ἀντιπολίτευσιν, πρὸς πολιτικὸν ἢ κομματικὸν ἀνταγωνισμόν : **ἀντιπολιτ. ἐφημερίδες,- δηλώσεις.**

ἀντιπολιτευτικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀντιπολιτευτικοῦ, τοῦ ἀντιπολιτευομένου· ‖ ἡ τάσις πρὸς τὸ ἀντιπολιτεύεσθαι.

ἀντιπολιτευτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δημ. **ἀντιπολιτευτικά** κατὰ τρόπον ἀντιπολιτευτικὸν βλ. λ.

ἀντιπολίτης (ὁ) νεώτ. ὁ κατὰ τῆς πολιτείας ἀντιδρῶν : Κόρ.30.

ἀντιπολιτικά ἐπίρρ. δημ. ἀδεξίως, ἄνευ ἐπιτηδειότητος, χωρὶς πολιτικὴ βλ.λ.

ἀντιπολιτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀντίθετος πρὸς τὸ ὀρθῶς, συνετῶς, δεξιῶς πολιτεύεσθαι : **πρᾶξις, ἐνέργεια** ἀντιπολιτική.

ἀντιπολιτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιπολιτικὸν βλ.λ.

ἀντιπολιτιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀντίθετος τοῦ πολιτιστικοῦ, μὴ πολιτιστικὸς βλ.λ.

ἀντίπολος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀντίθετος πόλος· ‖ ἐν τῇ γεωμετρ. τὸ σημεῖον τὸ ὡς πρὸς τὸ κέντρον τῆς ἐλλείψεως ὂν συμμετρικὸν τοῦ πόλου τὸ κείμενον ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὡς πρὸς τὴν ἔλλειψιν **εὐθείας.**

ἀντίπομπος-ον μσν. ὁ ἀντιπεμφθείς.

ἀντίπονον (τό) μτγν. ἡ ἀμοιβὴ διὰ τὸν κόπον, μισθός, παιδοκόπι (δ.γρ. **ἀντίποινον**).

ἀντιπονοῦμαι-έομαι μτγν. κοπιάζω, μοχθῶ ἐναντίον τινός.

ἀντιπορεία (ἡ) μτγν. ἀντίθετος πορεία.

ἀντιπορεῖν (ἀόρ. ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρ.) παρέχω τι ἀντί τινος : ΑΠ 341 **καὶ ἵππους ἀντιπορών.**

ἀντιπορεύομαι πορεύομαι ἀντιθέτως πρὸς τὴν πορείαν ἄλλου : Ξεν.Ἑλλ.7,3,5 **αἰσθόμενοι δὲ οἱ πρόσθεν φυγάδες τὴν ὁδὸν αὐτοῦ καὶ τὴν παρασκευήν, ἀντεπορεύοντο εἰς τὰς Θήβας.**

ἀντιπόρευτος-ον μσν. ὁ πορευόμενος κατά τινος : Νικ.Χων. ἐν Σάθ.1,95 **ἀντιπόρευτος ἑαυτῷ.**

ἀντιπόρθμιος-ον ὁ πέραν, ὁ ἀντικρὺ τοῦ πορθμοῦ κείμενος : Εὐρ.ἀπ.519 **Πελοπίας χθονὸς ἐν ἀντιπόρθμοις** (εἰς τὰ ἀπέναντι τῆς Πελοποννήσου)· ‖ κατὰ πληθ. τὰ ἑκατέρωθεν πορθμοῦ κείμενα : αὐτ. Ἴων 1585 **ἀντίπορθμα δ' ἠπείροιν δυοῖν πεδία κατοικήσουσιν, Ἀσιάδος τε γῆς Εὐρωπίας τε.**

ἀντιπορθῶ-έω πορθῶ, καταστρέφω πρὸς ἐκδίκησιν : Εὐρ.Τρφ.359 **κἀντιπορθήσω δόμους.**

ἀντιπορνοβοσκός (ὁ) ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Διωξίππου.

ἀντίπορος-ον κ. δημ. ὁ πέραν τοῦ θαλασσίου πόρου, πέραν τοῦ πορθμοῦ κείμενος : Αἰσχ.Πέρσ. 66 **πεπέρακεν μὲν ὁ.. βασίλειος στρατὸς εἰς ἀντίπορον γείτονα χώραν,** Εὐρ.ΙΑ 1494 **Ἄρτεμιν Χαλκίδος ἀντίπορον** (τὸν ἀπέναντι τῆς Χαλκίδος, ἐν Αὐλίδι, ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος)· 2) γεν. ὁ ἀπέναντι : Ξεν.Ἀν.4,2,18 **τὸν ἀντ- λόφον τῷ μαστῷ·** 3) δημ. τὸ οὐδ. **ἀντίπορο** ὁ ἔναντι πόρος ποταμοῦ, τὸ μέρος τῆς ἀπέναντι ὄχθης **ἐξ** οὗ ὑπάρχει διάβασις, πέρασμα.

ἀντιπόρνη (ἡ) πόρνη βλ. λ. **ἐκ** τοῦ ἀντιθέτου τῆς κυρίας πόρνης τιθεμένη : Ἱππιατρ.24,26.

ἀντιποταμιακός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τῆς ὁρμητικότητος τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ ἢ τῆς ἐκχειλίσεως : **ἀντιποταμιακὰ ἔργα.**

ἀντιποτίζω ποτίζω τὸν ποτίσαντά με : Ἰσιδ.Πηλ. Ἐπιστ.121 D **ἰὸν αὐτὴν ἀντιποτίζων.**

ἀντίπους-οδος-ουν κ. νεώτ. ὁ πατῶν, ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὸ **ἐκ** διαμέτρου ἀντίθετον μέρος τῆς ὑδρογείου σφαίρας : Ἀριστ.π.Οὐρ.4,1,4 **ἀντίπους ἔσται πορευόμενος ἕκαστος αὐτὸς αὑτῷ,** Στράβ.15 **οἱ ἀντίποδες,** οἱ τόποι καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ **ἐκ** διαμέτρου ἀντιθέτου σημείου τῆς ὑδρογείου : **οἱ ἀντίποδες τῆς Ἑλλάδος θὰ εὑρίσκοντο εἰς τὸν** Εἰρηνικὸν **ὠκεανόν, ἂν ὑπῆρχε ξηρά·** 2) νεώτ. εἰδ. **ἀντίπουν ζεῦγος,** ζεῦγος γραμματοσήμων, τῶν ὁποίων τὸ ἓν ἔχει εἰκόνα ἀντεστραμμένην ὡς πρὸς τὸ ἕτερον.

ἀντιπραγία (ἡ) μσν. ἀντίπραξις.

ἀντιπραγματισμός (ὁ) νεώτ. πρωτόγονος τρόπος ἀγοραπωλησίας ἤτοι ἀνταλλαγῆς προϊόντων χωρὶς τὴν μεσολάβησιν χρήματος· 2) φιλοσοφικὴ δοξασία ἀντίθετος τοῦ πραγματισμοῦ βλ.λ.

ἀντίπραγος-ον δημ. ὁ ἐξ ἐναντίου ἐνεργῶν, ὁ ἀντιπράττων· 2) ὁ μὴ πρακτικῶς δρῶν ἢ σκεπτόμενος· ‖ θθ. ὁ ἀδέξιος, ὁ ἀνεπιτήδειος.

ἀντιπράζω δημ. ἐξ ἐναντίου πράττω, ἀντιδρῶ.

ἀντιπραίτωρ-ωρος (ὁ) μτγν. ὁ παρὰ τοῖς Ρωμαίοις pro prectore ἢ propraetor, ἤτοι ὁ πραίτωρ μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἐνιαυσίου ἐν Ρώμῃ ἀρχῆς του, ὁπότε ἀπεστέλλετο εἰς ἐπαρχιακὴν διοίκησιν.

ἀντιπρακτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀντιπράττων, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ ἀντιπράττῃ· 2) νεώτ. ὁ μὴ ἔχων πρακτικότητα βλ. λ.

ἀντιπράκτωρ-ορος (ὁ) μσν. ὁ ἀντιπράττων.

ἀντίπραξις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. δημ. -η ἡ ἀντενέργεια, ἀντίδρασις : Διον.᾽Αλ.Ρωμ.11,53 **κατηγορίαι καὶ ἀντιπράξεις ἐγένοντο συνεχεῖς,** Πλούτ. Ποπλικ.11 **δεδιὼς ἀντίπραξιν ὑπὸ φθόνου τινὸς ἢ ἀγνοίας, - αἱ ἀντιπράξεις ἐματαίωσαν τὸν διορισμόν του, - θὰ κάνῃ ἀντίπραξη.**

ἀντίπρασις-εως (ἡ) Πάπ. σύμφωνον, συμβόλαιον ἐκτελέσεως ἐνοχῆς τινος ὑπὸ τοῦ ἀγοραστοῦ.

ἀντιπράττω ἀττ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἰων. **ἀντιπράσσω** ἐνεργῶ ἐναντίον τινός, ἀντενεργῶ, ἀντιδρῶ : Ξεν.᾽Αθην.2,17 **ὀλίγοι ἄνθρωποι αὐτῷ ἀντιπράττοντες·** || γεν. ἐναντιοῦμαι : ᾽Αριστλ.Ρητ.2,2,9 **ἐὰν ἀντιπράττῃ ἢ μὴ συμπράττῃ, - ἀντιπράττει κατὰ τῆς κυβερνήσεως, - κατὰ τῆς προόδου·** | μτχ. **ὁ ἀντιπράσσων,** ὁ ἀντίπαλος.

ἀντιπρεσβεύομαι στέλλω καὶ ἐγὼ πρεσβευτὰς πρός τινα, ἵνα ἀντιπράξουν κατὰ **τῶν ὑπ᾽ ἄλλου** σταλέντων:Θουκ.6,75 **ἀντεπρεσβεύοντο καὶ αὐτοί.**

ἀντιπρεσβευτής (ὁ) γλωσσ. ὁ ἀντικαθιστῶν τὸν πρεσβευτήν.

ἀντιπρέσβυς-εως (ὁ) νεώτ. **οὕτως ἐκαλοῦντο** ἐπὶ Καποδιστρίου καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς βασιλείας Ὄθωνος οἱ ἐν Ἑλλάδι ξένοι διπλωματικοὶ οἱ ἔχοντες τὸν βαθμὸν πληρεξουσίου ἢ προσέδρου ὑπουργοῦ.

ἀντιπρήσσω ἰων. τ. τοῦ **ἀντιπράσσω** βλ.λ.

ἀντιπρίαμαι μσν. ἀμοιβαίως ἀγοράζω ἀνταγοράζω.

ἀντιπροαίρεσις-εως (ἡ) ἡ ἀμοιβαία προαίρεσις, θέλησις, ἐπιθυμία : ᾽Αριστλ.᾽Ηθ.Ε7,2,12 **ἀντιφιλία καὶ ἀντιπροαίρεσις πρὸς ἀλλήλους.**

ἀντιπροβάλλω σχόλ. κ. νεώτ. μέλλ. **-λῶ** προβάλλω καὶ ἐγὼ ἐξ ἄλλου ἢ ἐξ ἀντιθέτου : Γλωσσ. Γαλ.406 **κἀκεῖνος ἀντιπροβάλλει τὴν ἐν τοῖς Σόλωνος ἄξοσι γλῶτταν,** - ἀντιπροβάλλω **ἐπιχειρήματα·** 2) τὸ μέσ. **ἀντιπροβάλλομαι** προβάλλω, προτείνω τι ἀντὶ ἄλλου : Πλάτ.Νόμ.755 D **ἀντιπροβαλλέσθω τὸν ἕτερον·** 3) μτγν. μσν. κ. νεώτ. **-ομαι** παθ. προβάλλομαι ὑπὸ ἄλλου ἐξ ἀντιθέτου ἢ **ἐναντίον** : **Βασ.3,221 D ἀντιπροβάλλεσθαι τὴν συνήθειαν,** - ἀντιπροβληθεῖσαι **προτάσεις.**

ἀντιπροβλεπτής (ὁ) νεώτ. (ἰταλ.) ὁ ἐπίσης προνοῶν περί τινος· || εἰδ. ἐπὶ ἑνετοκρατίας ἐν Ἑπτανήσῳ, ὁ ἀντικαθιστῶν τὸν προβλεπτήν, προνοητὴν βλ.λ.

ἀντιπροβολή (ἡ) τὸ προτείνειν τινὰ ἢ τι ἀντὶ ἑτέρου **ἄ. ἀντιβολή** : Πλάτ.Νομ.6,755 Ε **τὴν .. ἀντιπροβολὴν εἶναι .. τὴν αὐτὴν καὶ περὶ τῶν ταξιάρχων·** 2) ρητ. ἀντιπρότασις, ἔνστασις.

ἀντιπροεδρεία (ἡ) νεώτ. κ. **-δρία** βλ.λ.

ἀντιπροεδρεύω νεώτ. εἶμαι ἀντιπρόεδρος βλ.λ.

ἀντιπροεδρία (ἡ) νεώτ. κ. **-δρεία** τὸ νὰ εἶναί τις ἀντιπρόεδρος, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀντιπροέδρου βλ.λ.

ἀντιπροεδρικός-ή-όν νεώτ. ὁ τοῦ ἀντιπροέδρου.

ἀντιπρόεδρος (ὁ,ἡ) νεώτ. ὁ ἀντικαθιστῶν τὸν πρόεδρον ἀπόντα ἢ κωλυόμενον : **ἀντιπρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως, - τῆς βουλῆς, - τῆς Ἑταιρείας, - τῆς κοινότητος.**

ἀντιπρόειμι ἀντεπεξέρχομαι κατά τινος : Θουκ. 6,66 **καὶ προσῆλθον μὲν ἐγγὺς τοῦ στρατεύματος .. ἔπειτα δέ, ὡς οὐκ ἀντιπροῇσαν αὐτοῖς.**

ἀντιπροηγοῦμαι-έομαι ΕΜ ἐπὶ τῶν γραμμάτων, προηγοῦμαι ἀντὶ νὰ ὑποτάσσωμαι.

ἀντιπροθυμοῦμαι-έομαι μτγν. ἔχω προθυμίαν πρός τι ἀντίθετον, ὁθ. διάκειμαι δυσμενῶς.

ἀντιπροθύμως ἐπίρρ. ἐξ ἴσου προθύμως (δ. ἑρμ. οὐχὶ προθύμως) : Τιμοκλ.κωμ.π.Διδύμῳ 410 **Ἑρμῆς ταῦτα συνδιακονεῖ ἀντιπροθύμως.**

ἀντίπροικα ἐπίρρ. κ. δημ. σχεδὸν δωρεάν, πολὺ **εὐθηνά** : Ξεν.᾽Αγησ.1,18 **ἀντίπροικα τὰ πάντα ἐπωλεῖτο·** 2) διὰ ἢ ὡς ἀντιπροίκι βλ.λ.

ἀντιπροίκι (τὸ) δημ. τὸ ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ διδόμενον εἰς τὴν μελλόνυμφον εἰς χρήματα ἢ εἰς κτηματικὴν περιουσίαν οἱονεὶ ἀντὶ τῆς λαμβανομένης προικός, τὸ ἀντίπροικον βλ.λ.

ἀντίπροικον (τὸ) Πάπ. κ. νεώτ. δωρεὰ ἐπὶ γάμῳ, ἄ. **ἀντιπροικῷον** συγγ. δημ. ἀντιπροίκι βλ.λ.

ἀντιπροικοσύμφωνον (τὸ) νεώτ. τὸ σύμφωνον, τὸ συμβόλαιον δι᾽ οὗ δίδεται ἀντίπροικον βλ.λ.

ἀντιπροικῷον (τὸ) νεώτ. **ἀντίπροικον** βλ.λ.

ἀντιπροΐσχομαι προτάσσω τι κατά τινος, ἀντιτάσσω : Θεμίστ.357 Β **ἐπειδὰν ἡ λύπη ἀμύνηται ..** ἀντιπροϊσχομένη **τὰ ἄμαχα κέντρα τῆς φύσεως.**

ἀντιπροκαλοῦμαι μεσ. ἀντιτάσσω πρόκλησιν κατὰ προκλήσεως, ἀντιπροτείνω : Δημ.979,9 **ἠναγκαζόμην, παρ᾽ ἃ ἡγούμην δίκαι᾽ εἶναι, ἀντιπροκαλεῖσθαι·** || προκαλῶ τὸν προκαλοῦντα : Διον. ᾽Αλ.4,2325 **ἀντιπροκαλούμεθα ὑμᾶς.**

ἀντιπροκαλῶ-έω νεώτ. δέχομαι τὴν πρόκλησιν, προκαλῶ καὶ ἐγώ, ἀντιπροκαλοῦμαι βλ.λ.

ἀντιπροκήρυξις-εως (ἡ) νεώτ. ἀντίθετος προκήρυξις βλ.λ.

ἀντιπρόκλησις-εως (ἡ) Ἡσ. « ἀμοιβαία πρόκλησις, ἀντέγκλησις ».

ἀντιπρόξενος (ὁ) **νεώτ.** ὁ ἀντὶ τοῦ προξένου, ὁ ἀντικαθιστῶν τὸν πρόξενον βλ.λ.

ἀντιπροξενῶ-έω νεώτ. εἶμαι ἀντιπρόξενος, ἀσκῶ τὰ δικαιώματα τοῦ προξένου.

ἀντιπροοδευτικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀντιπροοδευτικὸν βλ.λ.

ἀντιπροοδευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐναντιούμενος, ἀντιμαχόμενος εἰς τὴν πρόοδον, ὁ μὴ προοδευτικός.

ἀντιπροοδευτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιπροοδευτικὸν βλ.λ.

ἀντιπροορῶ-άω μτγν. προορῶ, προδιακρίνω καὶ ἐγὼ ἐπίσης : Φιλ.2,544,1 **οἱ δ᾽ ἐκ τοῦ λιμένος** ὑπηντίαζον **καὶ πόρρωθεν ἀντιπροεῖδον ἀλλήλους.**

ἀντιπρόπερσι ἐπίρρ. δημ. κ. ἀντιπροπέρυσι βλ.λ.

ἀντιπροπέρυσι ἐπίρρ. νεώτ. δημ. κ. **ἀντιπρόπερσι** κατὰ τὸ προηγούμενον **ἔτος** τοῦ **προπερυσινοῦ,** τὸ τρίτον ἔτος πρὸ τοῦ παρόντος.

ἀντιπροπίνω κ. νεώτ. ἀνταποδίδω πρόποσιν : ᾽Ιωσ.Π.1.5.1C,4 **ἀντιπροέπινον δ᾽ ἀλλήλοις τὸ αἷμα τῶν δημοτῶν·** || **νεώτ.** μ. ἐπὶ προπόσεως ἐν **ἑστιάσει·** 2) μτφ. ἀντιδωροῦμαι : Διονύσ.᾽Ελεγ. 1,4 **σὺ λαβὼν τόδε δῶρον ἀοιδᾶς ἀντιπρόπιθι.**

ἀντιπρόποσις-εως (ἡ) νεώτ. πρόποσις βλ. λ. γινομένη εἰς ἀνταπόδοσιν ἄλλης προπόσεως.

ἀντιπροσαγόρευσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπροσαγορεύω, ἀμοιβαία προσαγόρευσις.

ἀντιπροσαγορεύω μτγν. προσαγορεύω τὸν προσαγορεύσαντα : Πλούτ.Παμπ.θ **προσαγορευθείς, ὡς εἰκός, αὐτοκράτωρ, ἀντιπροσηγόρευσεν αὐτοκράτορα τὸν Πομπήιον·** || **γεν.** ἀντιχαιρετῶ τινα

ἀντιπροσάγω μτγν. **κ. νεώτ.** προσάγω τι εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος : Φιλόδ.Ρητ.1,379 S· 2) νεώτ. προσάγω τινὰ ἢ τι πρὸς ἀντίκρουσιν ἄλλου προσαχθέντος : **ἀντιπροσήγαγε μάρτυρας.**

ἀντιπροσαμῶμαι-άομαι ἐξ ἐναντίας προσαμῶμαι, συσσωρεύω : Ξεν.Οἰκ.17,13 **ἀντιπροσαμησάμενοι τὴν γῆν.**

ἀντιπροσβάλλω μτγν. κ. νεώτ. ἀμοιβαίως προσβάλλω· || κ. παθ. **-ομαι** μτγν. δέχομαι, ὑφίσταμαι **καὶ** ἐγὼ προσβολήν, ἀμοιβαίως συγκρούομαι.

ἀντιπρόσειμι πορεύομαι ἐξ ἀντιθέτου ἐναντίον τινός : Ξεν.ΚΠ 3,3,24 **μὴ δοκεῖν φοβουμένους μὴ ἀντιπροσιέναι.**

ἀντιπροσεῖπον ἀττ. ἀόρ. τοῦ **ἀντιπροσαγορεύω** βλ.λ. : Θεόφρ.Χαρ.15,3 **καὶ προσαγορευθεὶς μὴ ἀντιπροσειπεῖν.**

ἀντιπροσελαύνω μτγν. προελαύνω κατά τινος, ἐφορμῶ ἐπίσης : Δίων Κ.46,37 **τοῖς ἀντιπροσελάσουσι προσμίξαντες.**

ἀντιπροσέρχομαι μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. πορεύομαι κατά τινος : Δίων Κ.60,6 **προσεξανέστη τε καὶ ἀντιπροσῆλθε σφίσιν·** 2) νεώτ. προσέρχομαι ἐξ ἀντιθέτου, ἐπίσης προσέρχομαι.

ἀντιπροσέχω μσν. προσέχω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως : Νικήτ.Εὐγεν.6.95 **τούτοις ὁ Χάγος ἀντιπροσχὼν τοῖς λόγοις.**

ἀντιπροσκαλοῦμαι-έομαι κ. νεώτ. προσκαλῶ καὶ ἐγὼ εἰς τὸ δικαστήριον τὸν προσκαλέσαντά με, ἀντεγκαλῶ, ἀντικαταγγέλλω : Δημ.1153.3 **ἀντιπροσκαλεσαμένου δὲ κἀκείνου ἐμέ·** 2) νεώτ. προσκαλοῦμαι ὑπὸ τοῦ **προσκληθέντος.**

ἀντιπρόσκλησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀμοιβαία πρόσκλησις.

ἀντιπροσκρίνω μτγν. προσκρίνω, προσθέτω εἰς ἀντικατάστασιν : Ἀλεξ.Ἀφρ.Ψυχ.134,32.

ἀντιπροσκυνῶ-έω μτγν. μσν. κ. νεώτ. προσκυνῶ ἀμοιβαίως τὸν προσκυνοῦντα με.

ἀντιπροσλαλῶ-έω μσν. ἀμοιβαίως προσλαλῶ.

ἀντιπρόσοφις-εως (ἡ) Σουίδ. « ὀμηρεία, ἡ ἀντιπρόσοφις ».

ἀντιπροστατευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τοῦ προστατευτικοῦ συστήματος ἐν τῇ πολιτικῇ οἰκονομίᾳ, ὁ ἐναντίον τοῦ προστατευτισμοῦ βλ. λ.

ἀντιπροστίθημι μσν. προσθέτω ἀφ' ἑτέρου.

ἀντιπροσφέρω κ. νεώτ. μέλλ. **-οίσομαι,** ἀόρ. -ήνεγκον ἀμοιβαίως προσφέρω : Ξεν.Συμπ.5.9 **λύχνον ἀντιπροσενεγκεῖν τῷ Κριτοβούλῳ.**

ἀντιπροσφθέγγομαι μτγν. ἀντιπροσφωνῶ.

ἀντιπροσφορά (ἡ) νεώτ. προσφορὰ γινομένη ἐναντίον ἢ πρὸς ἀνταγωνισμὸν ἄλλης προσφορᾶς.

ἀντιπροσφώνησις-εως (ἡ) μσν. προσφώνησις πρὸς προσφωνήσαντα, ἀμοιβαία προσφώνησις.

ἀντιπροσφωνῶ-έω νεώτ. προσφωνῶ τὸν προσφωνοῦντα με, ἀνταποδίδω προσφώνησιν.

ἀντιπροσχωρῶ-έω μσν. πλησιάζω καὶ ἐγώ.

ἀντιπροσωπεία (ἡ) νεώτ.κ.δημ. κ. **-ία** τὸ νὰ εἶναι τις ἀντιπρόσωπος βλ. λ., τὸ παρίστασθαι ἐξ ὀνόματός τινος· 2) οἱ ἀντιπρόσωποι ἐν συνόλῳ, τὸ ἀντιπροσωπευτικὸν σῶμα : **ἡ ἐν Γενεύῃ ἑλληνικὴ ἀντιπροσωπεία·** 3) ἡ ὑπό τινος ἀποκλειστικὴ ἐμπορικὴ ἐκπροσώπησις ἱδρύματος ἀλλαχοῦ ἑδρεύοντος : **ἔχει τὴν ἀντιπροσωπείαν τριῶν ἀγγλικῶν ἀσφαλιστικῶν ἑταιριῶν·** κ. ἀπολ. **ἔχει πολλὰς ἀντιπροσωπεῖες.**

ἀντιπροσωπεύσιμος-ον νεώτ. ὁ δυνάμενος ἢ ὁ κατάλληλος νὰ ἀντιπροσωπευθῇ.

ἀντιπροσώπευσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπροσωπεύω βλ. λ.

ἀντιπροσωπευτικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ δυνάμενος ἢ κατάλληλος νὰ ἀντιπρασωπεύσῃ τι· || **ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος ὁ συγκεντρῶν ἐν ἑαυτῷ τὰ οὐσιώδη γνωρίσματα ἑνὸς συνόλου,** ὁ χαρακτηριστικός : **ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος ἑλληνικῆς καλλονῆς,-τοκογλύφου·** 2) εἰδ.**ἀντιπροσωπευτικὸν σύστημα** ἢ **πολίτευμα** τύπος πολιτεύματος, καθ' ὃ ὁ λαὸς μεταβιβάζει εἰς ἐκλεγομένους διὰ ψηφοφορίας ἀντιπροσώπους αὐτοῦ τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν· || **ἀντιπροσωπευτικὰ σώματα** τὰ ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ ἀπαρτιζόμενα, οἷον ἡ Βουλὴ καὶ ἡ Γερουσία.

ἀντιπροσωπευτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιπροσωπευτικὸν βλ. λ.

ἀντιπροσωπεύω νεώτ. κ. δημ. ἀντικαθιστῶ τινα παριστάμενος καὶ ἐνεργῶν ἐξ ὀνόματος καὶ διὰ λογαριασμὸν αὐτοῦ, εἶμαι ἀντιπρόσωπος βλ. λ. τινός· || συγκεντρῶ ἐν ἐμαυτῷ τὰ οὐσιώδη γνωρίσματα συνόλου τινός· || μέσ. **-ομαι** ἔχω ἀναθέσει εἰς τρίτον νὰ μὲ ἀντιπροσωπεύσῃ.

ἀντιπροσώπησις-εως νεώτ.ἀντιπροσώπευσις βλ.λ.

ἀντιπροσωπία νεώτ. κ. ἀντιπροσωπεία βλ. λ.

ἀντιπροσωπίδι (τὸ) δημ. τὸ ἀμνίον ἤτοι ὁ περιβάλλων τὸ ἔμβρυον ἐσώτατος ὑμὴν κατὰ τὴν κύησιν ἄ. προσοφίδα, νηνίδα.

ἀντιπροσωπικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ἀντιπροσωπευτικὸς βλ. λ.

ἀντιπρόσωπος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρός τινα, ἀντιμέτωπος : Ξεν.ΚΠ.7.1,25 **ἀντ- τοῖς πολεμίοις,** αὐτ.Ἑλλ.6.5,26 **ἀντιπρόσωποι μαχόμενοι·** 2) μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκπροσωπῶν ἄλλον καὶ ἐνεργῶν ἐξ ὀνόματός του, ὁ ἀπεσταλμένος : Μακάριος Ἀγκυρανός : **εἶχε λεγάτους, ἀντιπροσώπους δηλαδή, - ἀντιπρόσωπος τοῦ λαοῦ** (ὁ βουλευτής, ὁ γερουσιαστής, ὁ πληρεξούσιος), **ἀντιπρόσωπος ἑταιρείας, -ἐμπορικοῦ οἴκου, - διπλωματικὸς ἀντιπρόσωπος.**

ἀντιπροσωπῶ-έω μσν. στρέφω τὸ πρόσωπον πρός τινα.

ἀντιπροσώπως ἐπίρρ. πρόσωπον πρὸς πρόσωπον : Ἀριστλ.Θαυμ.3356,11.

ἀντιπρότασις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ ἐναντία πρότασις· || νεώτ. κ. πρότασις διάφορος ἢ συμπληρωματικὴ ὑποβληθείσης προτάσεως· || νεώτ. νομ. **ἀντιπροτάσεις** οἱ ἐγγράφως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ὑποβαλλόμενοι πραγματικοὶ καὶ νομικοὶ ἰσχυρισμοὶ ὑπὸ τοῦ ἑνὸς τῶν διαδίκων πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν ἤδη ὑποβληθέντων τοιούτων (διὰ τῶν προτάσεών του) ὑπὸ τοῦ ἑτέρου διαδίκου.

ἀντιπροτείνω κ. νεώτ. προτείνω εἰς τὸν προτείναντα, ἀμοιβαίως προτείνω : Ξεν.Ἑλλ.4.1,31 **τὴν δεξιὰν προτείναντος Φαρναβάζου ἀντιπρούτεινε καὶ ὁ Ἀγησίλαος·** 2) μτγν. κ. ὑποβάλλω ἀντίθετον ἢ διάφορον πρότασιν, κάμνω ἀντιπρότασιν βλ. λ.

ἀντιπροτίθημι μτγν. κ. μσν. προβάλλω, ὑποβάλλω ἐναντίαν πρότασιν, ἀντιπροτείνω : Δίων Κ 65,1 **καὶ αὐτῷ ἐκεῖνοι ἀντιπροθέντες γράμματα.**

ἀντιπροφέρω μτγν. κ. μσν. μέλλ. **-οίσω** προβάλλω, παρουσιάζω καὶ ἐγὼ ἀφ' ἑτέρου, φέρω ἐμπρὸς ἐναντίον ἄλλου : Εὐστ.Πον.238,26 **τὸ οὐράνιαν ἀντιπροφέρει κυάνεον.**

ἀντίπροχθες νεώτ. κ. δημ. κ. **-ές** δημ. **-χές** κ. **-χτές** ἐπίρρ. χρον. τὴν προηγουμένην ἡμέραν τῆς προχθές.

ἀντιπροχθεσινός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. **ὁ κατὰ** τὴν προηγουμένην τῆς προχθὲς ἡμέραν.

ἀντίπροχτες ἐπίρρ.δημ.κ. **-χτές** ἀντιπροχθὲς βλ.λ.

ἀντιπροχτεσινός-ή-ὁ δημ. ἀντιπραχθεσινὸς βλ.λ.

ἀντίπροψες ἐπίρρ. δημ. ἀντίπροχθες βλ. λ.

ἀντίπρυμνα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀντίπρυμνον βλ. λ., ἀντίθ. ἀντίπλωρα.

ἀντίπρυμνος-η-ον νεώτ. ὁ ἔχων τὴν πρύμνην του ἔναντί τινος ἢ ἔναντι τῆς πρύμνης ἄλλου πλοίου.

ἀντιπρυτανεία (ἡ) νεώτ. ὁ χρόνος καθ' ὃν εἶναι τις ἀντιπρύτανις βλ. λ., τὸ γραφεῖον τοῦ ἀντιπρυτάνεως καὶ τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ.

ἀντιπρυτανεύω μσν. κ. νεώτ. ἀμοιβαίως ἐπιμελοῦμαι : Μιχ.Ψελλ.Ἐγκώμ.κόριος 94 **τὴν ἀντιμισθίαν τῆς τραπέζης ἀντιπρυτανεύει λαμπρῶς·** 2) νεώτ. εἶμαι ἀντιπρύτανις βλ. λ.

ἀντιπρύτανις-εως (ὁ) νεώτ. ὁ ἀντικαθιστῶν τὸν πρύτανιν· || εἰδ. ἀκαδημαϊκὸν ἀξίωμα, τὸ ὁποῖον ἀσκεῖ ὁ μέλλων πρύτανις Πανεπιστημίου ἐπὶ ἓν ἔτος πρὸ τῆς πρυτανείας του.

ἀντίπρῳρα ἐπίρρ. κ. νεώτ. δημ. ἀντίπλωρα μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, κατακέφαλα : Χρησμ. Σιβύλλ.8,190 **ἀντίπρῳρα πίπτειν·** 2) νεώτ. κ. δημ. μὲ τὴν πρῷραν ἐστραμμένην οἷον πρὸς τὸν ἄνεμον ἢ **πρὸς τὴν πρῷραν ἄλλου πλοίου.**

ἀντίπρῳρος-ον μτγν.κ.νεώτ. δημ. ἀντίπλωρος-η-ο ὁ ἔχων τὴν πρῷραν ἐστραμμένην πρός τι οἷον πρὸς τὸν ἄνεμον ἢ πρὸς τὴν πρῷραν ἄλλου πλοίου: Ἡρόδ.8,11 **ἀντίπρῳροι τοῖσι βαρβάροισι γενόμενοι**, Θουκ.8,75 **τῶν πολεμίων ἀντιπρῴρων .. ἐφορμούντων**, Πλούτ.Θεμ.14 **ἀντιπρῴρους καταστῆσαι ταῖς βαρβαρικαῖς τὰς τριήρεις**· 2) μτφ. ὁ ἔμπροσθεν, ὁ ἐνώπιον εὑρισκόμενος, ὁ κατὰ πρόσωπον : Σοφ.Τρ.223 **τάδ' ἀντίπρῳρα δή σοι βλέπειν πάρεστ' ἐναργῆ**, Εὐρ.Ῥῆσ.136 **ἀντίπρῳρα ναυστάθμων πυρά**, Ξεν.Ἑλλ.7,5,23 **τὸ στράτευμα ἀντίπρῳρον .. προσῆγε**· 3) τὸ οὐδ. -α ὡς ἐπίρρ. κατὰ κεφαλῆς, βλ. ἀντίπρῳρα· 4) νεώτ. κ. ὁ ἐκ τοῦ μέρους τῆς πρῴρας πνέων, ὁ ἐναντίος, ἐπὶ ἀνέμου : **ἀντίπρῳρος ἄνεμος**.

ἀντιπρῳρῶ-έω νεώτ. πλέω μὲ τὴν πρῷραν ἐστραμμένην πρός τι.

ἀντιπρῴρως ἐπίρρ. νεώτ. ὅ. ἀντίπρῳρα βλ.λ.

ἀντιπταίω μτγν. ἐμποδίζω, ἵσταμαι ὡς ἐμπόδιον : Ὀνήσανδρ.17.

ἀντιπτερύσσομαι μον. ἀνακινῶ καὶ ἐγὼ τὰ πτερά μου ἁμιλλώμενος, ἀναφτερουγίζω καὶ ἐγώ· || μτφ. ἐναμίλλως ἄλλῳ κινοῦμαι, δρῶ : Εὐστ. Πον.320,43 **ἕτερος αὐτόθεν ἀναπτερύζεται**.

ἀντιπτύω νεώτ. πτύω τὸν πτύσαντά με.

ἀντίπτωμα-ατος (τὸ) τὸ ἐμπόδιον, τὸ πρόσκομμα : ΠΔΣειρὰχ 31,34 **ἐν ὁδῷ ἀντιπτώματος μὴ πορεύου** (εἰς ὁδὸν ἔχουσαν προσκόμματα)· 2) ἰατρ. ἐκ τύχης δυστύχημα, πάθημα.

ἀντίπτωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. μετάπτωσις, μεταβολή, ἀντίστασις : Ἱππ.Κρισ.3 **χαλεποὶ πρὸς τὰς ἀντιπτώσιας**· 2) μτγν. κ. νεώτ. γραμμ. ἡ ἐναλλαγὴ πτώσεων, τὸ θέτειν μίαν πτῶσιν ἀντὶ ἄλλης.

ἀντιπτωτικός-ή-όν μτγν. ὁ ἐξ ἀντιπτώσεως ἢ ὁ εἰς ἀντίπτωσιν βλ.λ.2) ἀνήκων : Ἀνων. περὶ σχημάτων ἐν Ρ.8,660,1 **ἀντιπτωτικὸν σχῆμα**.

ἀντιπτωτικῶς ἐπίρρ. μον. κ. νεώτ. κατ' ἀντίπτωσιν βλ.λ.2), κατόπιν ἀλλαγῆς τῆς μεθ' ἧς συντάσσεται ῥῆμα τι πτώσεως δι' ἄλλης:Εὐστ.Ἰλ.29,39.

ἀντίπτωτος-ον νεώτ. ὁ ἐξ ἀντιθέτου εἰς τὰ αὐτὰ πίπτων : **ἡ δεισιδαιμονία ἀντίπτωτος τῇ ἀθεΐᾳ**.

ἀντίπυγος-ον ὁ ἔχων τὴν πυγὴν ἐστραμμένην πρὸς τὴν πυγὴν ἄλλου, ἐπὶ ζῴων ὀχευομένων : Ἀριστλ. ΖΙ 5,2,8 **ὀχεύει οὐκ ἀντίπυγος**, αὐτ.5,8,4 **ἀντίπυγα συμπλέκονται**.

ἀντιπυκτεύω μτγν. πυκτεύω, πυγμαχῶ πρός τινα.

ἀντίπυλος-ον ὁ ἔχων πύλας ἀντικρυζούσας : Ἡρόδ.2,148 **ἀντίπυλοι ἀλλήλῃσι αὐλαί**.

ἀντιπυνθάνομαι μτγν. κ. μον. ἐρωτῶ ἢ ἐρευνῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως περί τινος.

ἀντιπυονίνη (ἡ) νεώτ. φάρμακον ἀντισηπτικὸν συνιστάμενον ἐκ συντήξεως ἴσων μερῶν βόρακος καὶ βορικοῦ ὀξέος, ὅ. **τετραβορικὸν νάτριον**.

ἀντίπυργος-ον ὁ ὅμοιος πρὸς πύργον ἢ χρησιμοποιούμενος ἀντὶ πύργου : Εὐρ.Βάκχ.1097 **ἀντίπυργον ἐπιβᾶσαι πέτραν**· 2) ὡς οὐσ. ἀντίπ- (ὁ) ἡ ἀποθήκη : Λιβάν.1,358,10 **ἀντίπυργοι ξύλινοι**.

ἀντιπυργῶ-όω οἰκοδομῶ πύργον ἀπέναντι ἄλλου πύργου ἢ φρουρίου : Αἰσχ.Εὐμ.688 **πόλιν .. τήνδ' .. ἀντεπύργωσαν τότε** (ἀνήγειραν τὸν Ἄρειον Πάγον ὡς ἀντίζηλον τῆς Ἀκροπόλεως).

ἀντιπυρετικός-ή-όν νεώτ. ὁ χρησιμοποιούμενος πρὸς καταπολέμησιν τοῦ πυρετοῦ : **ἀντιπυρετικὰ φάρμακα**.

ἀντιπυρίνη (ἡ) νεώτ. φάρμακον χρησιμοποιούμενον ὡς ἀντιπυρετικὸν καὶ ἀντινευραλγικὸν καὶ ἀντισηπτικόν : **ἀντιπυρίνη ἀμυγδαλική**.

ἀντιπυροβολεῖον (τὸ) νεώτ. συγκρότημα πυροβόλων βαλλόντων ἐναντίον ἐχθρικοῦ πυροβολείου.

ἀντιπυροβόλησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀντιπυροβολεῖν βλ.λ., ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπυροβολοῦντος.

ἀντιπυροβολισμός (ὁ) νεώτ. πυροβολισμὸς ἐναντίον ἢ εἰς ἀπάντησιν πυροβολοῦντος.

ἀντιπυροβολῶ-έω νεώτ. πυροβολῶ ἐναντίον τοῦ πυροβολοῦντος με : **ἡ μεραρχία προήλασε πυροβολουμένη καὶ ἀντιπυροβολοῦσα**.

ἀντιπυρσεύω μτγν. ἀπαντῶ εἰς τὸ διὰ πυρσοῦ σημεῖον ἀνυφῶν καὶ ἐγὼ πυρσόν : Πολύβ.8,30,3 **ἔνδοθεν ἀντιπυρσεῦσαι**.

ἀντιρ(ρ)άβδι (τὸ) δημ. ἡ μικρὰ ῥάβδος δι' ἧς καταρρίπτουσι, τινάζουσι τὸν καρπὸν ἀπὸ τῶν ἐλαιῶν, ὅ. ραβδί : Βαλαωρ.Φωτειν.Β'126 **καὶ δικριάνια ἕνα σωρὸ καὶ δέμα μὲ ἀντιρράβδια**.

ἀντίρ(ρ)αβδο (τὸ) δημ. ἀντιρ(ρ)άβδι βλ.λ.

ἀντίρ(ρ)ιμ(μ)α-ατος (τὸ) δημ. κ. -ίρ(ρ)ιγμα ὁ δεύτερος βλαστὸς τῶν φυτῶν· γενικῶς ὁ φυόμενος μετὰ τὴν τυχαίαν ἢ σκόπιμον καταστροφὴν τοῦ πρώτου· || τὸ παραβλάστορο βλ.λ., ὁ παρὰ τὴν ρίζαν δένδρου φυόμενος βλαστός, ὅ. κωλοριζίτης.

ἀντιρ(ρ)ίμι (τὸ) δημ. ἡ ἀντηρὶς βλ.λ. τὸ ὑποστήριγμα, τὸ ἀντιστύλι.

ἀντιρραπίζω μτγν. ἐκκλ. μον. κ. νεώτ. ῥαπίζω τὸν ῥαπίσαντά με : Ἰω.Χρυσ.Ψαλμ.7,1,571,39 **παρήνει .. ῥαπίζεσθαι καὶ μὴ ἀντιρραπίζειν**.

ἀντιρραχιτικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τοῦ ραχιτισμοῦ χρησιμοποιούμενος : **ἀντιρρ- γυμναστική**.

ἀντιρρέπω κ. νεώτ. μέλλ. -έψω ῥέπω πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος· 2) κάμνω τι νὰ ῥέπῃ : Αἰσχ. Ἀγ.574 **νικᾷ τὸ κέρδος, πῆμα δ' οὐκ ἀντιρρέπει**· 3) μτφ. ἀμφιταλαντεύομαι, ἐπαμφοτερίζω : Φίλ.1,30,47 **ὑπαμφίβολος, ἀντιρρέπων**.

ἀντίρρευμα-ατος (τὸ) νεώτ. δημ. **ἀντίρεμα** ρεῦμα ἀντίθετον πρὸς τὸ κύριον ῥεῦμα.

ἀντιρρευματικός-ή-όν νεώτ. ὁ καταπολεμῶν τοὺς ρευματισμούς : **ἀντιρρευματικὸν φάρμακον**.

ἀντιρρέω μτγν. ῥέω κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν· || ἐπὶ ἀνέμου πνέω ἐναντίως : Ποδ.1,111 **τοῦ πνεύματος ἀντιρρέοντος**.

ἀντιρρήγνυμι μτγν. μέλλ. -ξω διαρρηγνύω, σπάζω ἐξ ἀντιθέτου· || παθ. ἀντιρρήγνυμαι, διαρρήγνυμαι καὶ ἐγώ : Πλούτ.1005 Β **κἀκεῖνος ἀντιρραγεὶς ὑποχωρεῖ**.

ἀντιρρημονῶ-έω μον. ἀντιλέγω : Ἰω.Δαμασκ. ΠΜ 96,476 **ἀντιρρημονεῖν τῷ ἐλέγχοντι**.

ἀντιρρησίας (ὁ) νεώτ. ὁ ἀγαπῶν νὰ φέρῃ πάντοτε ἀντιρρήσεις, νὰ ἀντιλέγῃ, ὁ ἐριστικός.

ἀντιρρήσιμος-ον νεώτ. ὁ περὶ οὗ δύναταί τι νὰ ἀντιλεχθῇ, ὁ ἐπιδεχόμενος ἀντίρρησιν βλ. λ.

ἀντίρρησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. δημ. -η ἡ ἀντιλογία, ἡ διὰ λόγου ἐναντίωσις πρὸς τὰ λεγόμενα, τὰ προτεινόμενα ἢ τὰ ἐνεργούμενα ὑφ' ἑτέρου· || ἡ ἀνασκευή, ἡ ἀναίρεσις τῶν ὑπὸ ἄλλου λεχθέντων.

ἀντιρρητής (ὁ) νεώτ.ὁ προβάλλων ἀντίρρησιν βλ.λ.

ἀντιρρητικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀντιλογικός, ὁ ἔχων ὡς θέμα ἀντίρρησιν βλ. λ., ὁ ἐριστικός : Σέξτ.Ἐμπ.Π 1,21 **λόγοι ἀντιρρητικοὶ πρὸς τὰ Ἱεροκλέους**· || τὸ θηλ. ἀντιρρητική (ἡ) ὡς οὐσ. θεολογικὸν μάθημα ἐξετάζον κατὰ τρόπον πολεμικὸν τὰς μεταξὺ τῶν διαφόρων χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν διαφωνίας· 2) νεώτ. ὁ ῥέπων πρὸς τὸ ἀντιλέγειν, ὁ ἀντιρρησίας, ὁ ἀντιρρητής.

ἀντιρρητικῶς ἐπίρρ. μον. κ. νεώτ. μὲ διάθεσιν ἢ κατὰ τρόπον ἀντιλογίας, ἐριστικῶς : Στεφ. εἰς Ἱππ.1,72 D **ἀντιρρητικῶς ἔχειν πρός τινας**.

ἀντίρρητοι λίβελλοι μον. ἀντιρρητικὰ καὶ συμπληρωματικὰ ὑπομνήματα εἰς τὰ Βασιλικὰ βλ. λ.

ἀντιρρητορεύω ῥητορεύω ἐναντίον, ἀντιλέγω : Μάξ.Τύρ.9,3 **ἀντερρητόρευε τοῖς λέγουσι**.

ἀντίρριγμα-ατος (τὸ) δημ. τὸ ἀντίριμα βλ. λ.

ἀντιρριζοσπαστικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τῶν ριζοσπαστῶν, κατὰ τῆς ριζοσπαστ. ἰδεολογίας.

ἀντιρριζῶ-όω μτγν. ἐκτείνω πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος ῥίζας, ῥιζώνω ἐξ ἀντιθέτου : Ἰω.Χρυσ.8,961.

ἀντίρριμ(μ)α-ατος (τό) δημ. ἄ. ἀντίριμα βλ. λ.
ἀντιρρίνη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. πικρὰ οὐσία φαρμακευτικῶς χρήσιμος ἐξαγομένη ἐκ τοῦ φυτοῦ ἀντιρρίνου τοῦ μείζονος, δημ. σκυλλουδιοῦ βλ.λ.
ἀντίρρινον (τό) μτγν. κ. νεώτ. ποῶδες τι φυτόν, τὸ λυκόστομον : Γαλ.19,82 « πόα ἣν καὶ βουκράνιον καὶ λυχνίδα ἀγρίαν ὀνομάζουσιν »· Ἡσ. « ἀντίρρινον, ἀντίρριζον· οἱ δὲ βοτάνης εἶδος »· || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν σκοφουλαριοειδῶν.
ἀντιρρινώδης-ους-ες νεώτ. ὁ ἀνήκων, ὁ σχετικὸς εἰς τὰ τοῦ φυτοῦ ἀντιρρίνου βλ. λ.
ἀντιρριπτοῦμαι μτγν. μσν. ῥίπτομαι πρὸς τὰ ὀπίσω ὑπὸ ἐναντίων κυμάτων.
ἀντιρρίπτω μτγν. σχολ. ῥίπτω ἐξ ἀντιθέτου ἢ πρὸς τὸ ἀντίθετον· 2) ἀντιπέμπω : Φιλόστρ.Εἰκ.1.6 « ἀντιπέμπουσι, ἀντιρρίπτουσι ».
ἀντιρροή (ἡ) νεώτ. ἡ ἐξ ἀντιθέτου ῥοή.
ἀντίρροια (ἡ) μτγν. ἀντίθετον ρεῦμα ἀέρος.
ἀντίρροπα ἐπίρρ. ἐπιγρ. κ. δημ. ἀντιρρόπως βλ.λ.
ἀντιρροπή (ἡ) ἡ ἀντιρροπία βλ. λ.1), τὸ ἀντισήκωμα : Ἱππ.Τέχν.38,39.
ἀντιρρόπησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἰσορρόπησις.
ἀντιρροπία (ἡ) τὸ ἐξ ἀντιθέτου βάρους ἰσορροπεῖν, ἄ. ἀντιρροπή, ἰσορροπία : Ἱππ.Ἄρθρ. 803 A **τῇ ἀντιρροπίᾳ παντάπασιν οὐδὲν κωλύσει χρῆσθαι**· 2) μτγν. ἡ ἀντίθετος ῥοπή, ἡ ἐναντιότης : Ἀγαθ.Ἱστ.4 B **τύχης ἀτάκτους ἀντιρροπίας**.
ἀντιρροπίζω νεώτ. καθιστῶ δύο τινὰ ἰσόρροπα, ἰσορροπῶ τι πρὸς ἄλλο.
ἀντίρροπος-ον κ. νεώτ. ὁ φέρων ῥοπὴν πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, δθ. κ. ὁ φέρων ἰσορροπίαν κ. ὁ ἰσόρροπος : Σοφ.Ἠλ.119 **ἄγειν . . οὐκέτι σωκῶ λύπης ἀντίρροπον ἄχθος**· || τὸ οὐδ. πληθ. **ἀντίρροπα** ὡς ἐπίρρ., ἐν ἰσορροπίᾳ ἰσορρόπως : **ψυχὰς δ'ἀντίρροπα θέντες**· 2) συνεκδ. ὁ ἰσοβαρής· || ὁ ἰσοδύναμος, πρβ. ἀντίζυγος.
ἀντιρρόπως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐν ἰσορροπίᾳ, ἰσοδυνάμως : Ξεν.Ἑλλ.5,1,36 **μᾶλλον ἀντιρρόπως τοῖς ἐναντίοις πράττοντες οἱ Λακεδαιμόνιοι**.
ἀντίρρους-ουν ὁ ῥέων ἀντιθέτως πρός τινα: Στραβ.492 **ἀντίρρους τῷ Νείλῳ**.
ἀντιρρῶ (τό) νεώτ. παλαιογρ. τὸ γράμμα ρ ἐστραμμένον ἀντιθέτως ἤτοι πρὸς τὰ ἀριστερά.
ἀντίρρωται Ἡσ. « ἀποπέμπεται ».
ἀντίς μσν. κ. δημ.. ὁ ἐξ ἐναντίου ὢν ἢ κείμενος πρός τι: **ὁ ἀντὶς δῆμος** (ἡ ἀντίθετος μερὶς τοῦ κοινοῦ εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ ἐν Κων/πόλει ἱπποδρόμου)· 2) δημ. ἀντί βλ. λ.
ἀντισάζω μτγν. ἐξ ἐναντίου ἰσάζω, ἐξ ἀντιθέτου καθιστῶ ἴσον : Σχόλ.Εὐρ.Ἄλκ.859.
ἀντισαιξπηρισταί (οἱ) νεώτ. οἱ ὑποστηρίζοντες ὅτι ὁ Σαίξπηρ δὲν εἶναι ὁ ποιητὴς τῶν ἐπ'ὀνόματί του φερομένων δραματικῶν ἔργων· 2) οἱ ἀρνούμενοι τὴν ἐξαιρετικὴν ἀξίαν τῶν Σαιξπηρικῶν ἔργων.
ἀντισάκωσις-εως (ἡ) δωρ. κ. **ἀντισήκωσις** ἀποζημίωσις : Ἐπιγρ. **ἀποτισάτω διπλασίαν ἀντισάκωσιν τῇ πόλει**.
ἀντισέβομαι ἀμοιβαίως σέβομαι : Ἐπικ.Ἀπ.141.
ἀντισεισμικός-ή-όν νεώτ. ἐπὶ δομῆς, ὁ ἀντέχων εἰς τοὺς σεισμούς : **ἀντισεισμικὰ κτίρια**· || γεν. ὁ ἀποβλέπων εἰς πρόληψιν τῶν ἐκ τοῦ σεισμοῦ καταρρεύσεων : **ἀντισεισμικὴ ἀρχιτεκτονική**.
ἀντισεισμικῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀντισεισμικὸν βλ λ.
ἀντισείω σείω καὶ ἐγὼ ἐπίσης· || ἐξ ἀντιθέτου καταλύω : Ψ.Ἰω.Χρυσ.3,962 B **μάχη γλωσσῶν ἀντισείει τὸν πόλεμον**.
ἀντισελήνη (ἡ) νεώτ. μετεωρολ. φαινόμενον ἀντίστοιχον πρὸς τὸ ἀνθήλιον βλ. λ. καθ' ὃ τὸ εἴδωλον τῆς σελήνης φαίνεται ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ εἰς σημεῖον ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον πρὸς τὴν σελήνην.
ἀντισεμνύνομαι κ. μσν. φέρομαι ὑπερηφάνως πρὸς τὸν ὑπερήφανον : Ἀριστλ.Πολιτ.5,11 **ὁ δὲ ἀντισεμνυνόμενος ἐλευθεριάζων, ἀφαιρεῖται τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὸ δεσποτικὸν τῆς τυραννίδος**· 2) τὸ ἐνεργ. μσν. μέλλ. -υνῶ ἐξαίρω, ἐγκωμιάζω, ἐξυμνῶ καὶ ἐγώ : Εὐστ.Ὀδ.1563,40.
ἀντισηκόω θέτων ἐπὶ τῆς πλάστιγγος ἀντίρροπον βάρος, ἀποκαθιστῶ τὴν ἰσορροπίαν, ζυγοστατῶ : Εὐρ.Ἑκ.57 **θεῶν τις φθείρει σε, ἀντισηκώσας τῆς πάροιθ' εὐπραξίας**, Κλημ.Ἀλ.151 **καθάπερ ἐπὶ ζυγοῦ τὰς ἰσοστασίους ἀντισηκώσωμεν τοῦ δικαίου πλάστιγγας**· 2) μτγν. ἀντισταθμίζω, ἰσοφαρίζω, δθ. κ. ἀνταποδίδω : Λουκ.Τραγ. 243 **τιμαῖς ἀντισηκώσω χάριν**.
ἀντισήκωμα-ατος (τό) μσν. κ.νεώτ.κ.δημ. βάρος ἀντίρροπον, ἀντίβαρον, ἀντιστάθμισμα· || τὸ διδόμενον ἐναντί τινος πρᾶγμα ἢ χρῆμα· 2) εἰδ. νεώτ. κ. δημ. χρηματικὸν ποσὸν ὅπερ οἱ ὑπὸ ὡρισμένας συνθήκας διατελοῦντες στρατεύσιμοι καταβάλλουν ἵνα ἀπαλλαγοῦν μέρους ἢ ὁλοκλήρου τῆς στρατιωτικῆς των θητείας.
ἀντισηκώνω νεώτ. κ. δημ. κάμνω νὰ ἰσορροπήσῃ ἡ πλάστιγξ, ἀντιρρέπω βλ. λ. || **μτφ.** ἰσοσταθμίζω, ἐξισῶ· 2) δημ. ἀνασηκώνω βλ. λ.· 3) δημ. κ. μεσ. -ομαι ἀνασηκώνομαι.
ἀντισήκωσις-εως (ἡ) δωρ. **-σάκωσις** ἀποκατάστασις ἰσορροπίας, ἀντιστάθμησις, ἀποζημίωσις : Ἐπιγρ. **ἀποτισάτω διπλασίαν ἀντισάκωσιν τῇ πόλει**· || συνεκδ.μτγν. ταλάντευσις : Γρηγ.Ναζ.1,520 B **μετακλίσεις τοῦ λόγου καὶ ἀντισηκώσεις**.
ἀντισηκωτήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. τμῆμα μηχανῆς μεταδίδον τὴν κίνησιν καὶ ρυθμίζον αὐτήν, ἄ. **ζυγός**.
ἀντισημαίνω μτγν. κ. νεώτ. δίδω σημεῖον ἀντίθετον : Ἰώσ.ΑΙ 19,1,10· 2) κάμνω ἐχθρικὰ σημεῖα : Παυσ.10,23,1· 3) νεώτ. ναυτ. ὑφῶ τὸ ἀντίσημον ἵνα δηλώσω ὅτι εἶδον τὸ πρὸς ἐμὲ ἀπευθυνόμενονσῆμα.
ἀντισημίτης (ὁ) θηλ. **-ῖτις** κ. **-ίτρια** νεώτ. κ. δημ. ὁ πολέμιος τῶν Σημιτῶν δηλ. τῶν Ἑβραίων, ὁ ὀπαδὸς τοῦ ἀντισημιτισμοῦ βλ.λ.
ἀντισημιτικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀντισημίτην ἢ εἰς τὸν ἀντισημιτισμόν : **ἀντισημιτικὴ πολιτική, - ἀντισημιτικὰ φρονήματα**.
ἀντισημιτισμός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. κοινωνικὸν καὶ πολιτικὸν δόγμα πρεσβεῦον τὴν καταπολέμησιν τῆς μεγάλης δυνάμεως καὶ ἐπιρροῆς τῶν Ἑβραίων εἴς τινας χώρας, διὰ τῆς λήψεως περιοριστικῶν ἢ διωκτικῶν μέτρων ἐναντίον αὐτῶν.
ἀντισημιτιστής (ὁ) νεώτ. ὁ πολεμῶν τὸν σημιτισμόν, ὁ διώκτης τοῦ σημιτισμοῦ, ἀντισημίτης.
ἀντίσημον (τό) νεώτ.ναυτ. σῆμα μονόσημον ὅπερ ὑψοῦται ἐπὶ πλοίου πρὸ ὃ ἀπηυθύνθη σῆμα τι,πρὸς δήλωσιν ὅτι τὸ ἀπευθυνθὲν σῆμα ἐγένετο ἀντιληπτόν· 2) στρατ. μικρὰ σημαία χρησιμεύουσα εἰς τὴν ζύγισιν τῶν ταγμάτων τοῦ πεζικοῦ.
ἀντισηπτικός-ή-όν νεώτ. ἰατρ. ὁ καταστρέφων τοὺς μικροοργανισμοὺς τοὺς προκαλοῦντας τὴν σῆψιν, ὁ ἀντιδρῶν κατὰ τῆς σήψεως.
ἀντισηπτικότης (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀντισηπτικοῦ βλ.λ.
ἀντισηπτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντισηπτικὸν βλ.λ.
ἀντισηπτίνη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. ἰωδιοῦχος βορικοθυμολικὸς **φευδάργυρος**· κόνις λευκή, διαλυτὴ ἐν ὕδατι, ὀσμῆς εὐαρέστου, μὴ δηλητηριώδης, χρησιμοποιουμένη ὡς ἀντισηπτικὴ τῶν πληγῶν.
ἀντισηπτόλη (ἡ) νεώτ. χημ. ἕνωσις προκύπτουσα τῇ ἐπιδράσει ἰωδίου ἐπὶ θειικῆς κιγχονίνης· κόνις ἀδιάλυτος ἐν ὕδατι, εὐδιάλυτος ἐν χλωρασφορμίῳ καὶ ἀλκαόλῃ περιέχουσα ἰώδιον 50 %.
ἀντισήπω μτγν. μέλλ. **-ψω**, εὐχρ. τὸ παθ. **ἀντισήπομαι**, σήπομαι καὶ ἐγὼ ἐπίσης : Γαλην.2,21 **σήπεσθαι καὶ ἀντισήπεσθαι**.

ἀντισηψία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ μέθοδος τῆς διὰ χημικῶν μέσων καταστροφῆς τῶν νοσογόνων σπερμάτων καὶ τῶν μικροοργανισμῶν οἵτινες ἐπιφέρουσι τὴν σῆψιν τῶν ζωικῶν ἢ φυτικῶν οὐσιῶν· πρβλ. ἀπολύμανσις, ἀποστείρωσις.
Ἀντισθένειοι (οἱ) εἰδ. οἱ ὀπαδοὶ τοῦ φιλοσόφου Ἀντισθένους· || γεν. οἱ τοῦ Ἀντισθένους : Ἀριστλ.Μεταφ.774,11 **τῶν ἀντισθενίων λόγων.**
ἀντισθενισμός (ὁ) μτγν. ὁ τρόπος τοῦ ζῆν κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ κυνικοῦ φιλοσόφου Ἀντισθένους : Ἰουλιαν.187 C **ὁ κυνισμὸς οὔτε ἀντισθενισμός ἐστιν οὔτε διογενισμός.**
ἀντίσιγμα (τό) μτγν. σχόλ. κ. νεώτ. τὸ σῖγμα ἐστραμμένον πρὸς τὰ ἀριστερά, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀρχαίοις γραμματικοῖς ὡς κριτικὸν σημεῖον πρὸς δήλωσιν τῶν μεταθετέων ἢ τῶν ταυτολογούντων στίχων : Διογ.Λ 3,66 **ἀντίσιγμα περιεστιγμένον πρὸς τὰς διπλᾶς χρήσεις καὶ μεταθέσεις τῶν γραφῶν.**
ἀντισιγῶ-άω μσν. ἀντισιωπῶ βλ.λ.
ἀντισιωπῶ-άω κ. νεώτ. σιωπῶ καὶ ἐγώ : Ἀριστφ.Λυσ.528 **κἀντισιωπᾶν ὥσπερ χἠμεῖς.**
ἀντισκαιωρῶ-έω μσν. νεώτ -σκευωρῶ (σκευωρία) μηχανῶμαι καὶ ἐγὼ δόλον, ἀντιπανουργεύομαι : Τζέτζ.Ἱστ.3,256 **ἡ δ'** (Ἑκάβη) **ἀντισκαιωρήσασα τοῦτον μετακαλεῖται.**
ἀντισκευάζομαι διὰ σκευῶν, ἐπίπλων, κοσμῶ καταρτίζω τι δι' ἐμαυτὸν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ὑπὸ ἄλλου τινὸς διασκευήν : Ξεν.Ἀγησ.8,6 **ὁ Πέρσης πάντα τὰ πολυτελέστατα ἐπειρᾶτο πρὸς ἑαυτὸν ἀθροίζειν, ὁ δ' οὕτως ἀντεσκευάσατο τὸν οἶκον ὥστε τούτων μηδενὸς προσδεῖσθαι.**
ἀντισκήνιον (τό) μσν. τόπος πρὸ τῆς σκηνῆς ἢ ἀπέναντι αὐτῆς.
ἀντίσκηνον (τό) νεώτ. τετράγωνον τεμάχιον ἐξ ἀδιαβρόχου ὑφάσματος συνήθως μήκους 1,60 μ, χρησιμεῦον πρὸς στέγασιν τοῦ στρατιώτου καὶ ὡς ἀδιάβροχος ἐπενδύτης αὐτοῦ.
ἀντίσκηνος-ον Ἐπιγρ. ὁ ἀπέναντι σκηνῆς κείμενος, πιθ. περὶ στοᾶς.
ἀντίσκιος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ρίπτων σκιὰν πρὸς τὴν ἀντίθετον ἢ πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν : Νόνν.Δ 7,331 **δυομένης ζόφον ὑγρὸν ἄγων ἀντίσκιον Ἠοῦς·** 2) **ἀντίσκιοι** (οἱ) ὡς οὐσ. οἱ κάτοικοι δύο τόπων ἐχόντων τὸ αὐτὸ γεωγραφικὸν μῆκος, ἴσα δὲ ἀλλ' ἀντίθετα γεωγραφικὰ πλάτη : Ἀχιλλ. Ἀράτ.Φαιν.31 « ἀντίσκιοι οἱ ἐν τῷ βορείῳ, ἐπειδὴ ἐναντίας τὰς σκιὰς ἔχουσιν, οἱ μὲν εἰς τὰ δεξιὰ μέρη αὐτῶν, οἱ δὲ εἰς τὰ ἀριστερὰ διὰ τὸ μέσον εἶναι αὐτῶν τὸν ἥλιον », ἄ. ἄντοικοι.
ἀντισκληρύνομαι μσν. σκληρύνομαι καὶ ἐγώ.
ἀντι(σ)κόβω δημ. διακόπτω τινὰ ὁμιλοῦντα· ϐθ. ἀντιλέγω : **μιλοῦσα καὶ μ' ἀντίσκοφε,** Λασκαρ. Ληξ.Ραφ.1,242 **μὰ ἐδῶ τὸν ἀντισκόβουνε μὲ μίας | ὅλοι τους κράζοντές τονε « ὁ Μεσίας ».**
ἀντίσκομα (τό) δημ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντισκόβω, ἀντίρρησις, ἀντιλογία· 2) ἐμπόδιον, πρόσκομμα.
ἀντίσκοπος-η-ο δημ. ὁ ἔχων ἀντίθετον ἦχον, σκοπόν, ἀντίφωνος, ἀντίθουσος· || τὸ ἀρσ. **ἀντίσκοπος** ὡς οὐσ. σκοπός, ἦχος ἀντίθετος, ἀντίφωνον, ἄ. περιφρ. γύρισμα τοῦ τραγουδιοῦ.
ἀντισκοπῶ-έω μσν. σκοπεύω ἐναντίον τινός : Γεώργ.Παχ.Μιχ.Παλαιολ.1,5 **ἀντιμαχομένου καὶ οἷον ἀντισκοποῦντος τοῦ Ἑρμοῦ τῇ Λητοῖ.**
ἀντισκορβουτικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τῆς ἀσθενείας σκορβούτου βλ.λ. δρῶν, ὁ πρὸς θεραπείαν αὐτοῦ χρήσιμος, ἐπὶ φαρμάκων.
ἀντισκόροδον (τό) μτγν. εἶδος σκορόδου, σκόροδον τὸ Κύπριον.
ἀντισκότησις-εως (ἡ) γλωσσ. πρόσκομμα.
ἀντισκοτῶ-έω μτγν. ἐπισκοτίζω· 2) ἐμποδίζω : Σέξτ.Ἐμπ. πρὸς Μ 2,78 **ἀντισκοτεῖ τῷ δικαίῳ.**
ἀντισκοτῶ-όω μσν. ἐναντίον σκοτίζω, τυφλώνω· || παθ. πάσχω ἐπισκότισιν, ἐκτυφλοῦμαι.
ἀντισκόφτω δημ. ἀντισκόβω βλ. λ. : Σολωμ. Ὑμν.Ἐλευθ.στρ.47 **καὶ οἱ βροντὲς καὶ τὸ σκοτάδι | ὁποὺ ἀντίσκοφτε ἡ φωτιά.**
ἀντισκρίβας (ὁ) Πάπ. (λατ.) ἀντιγραφεύς.
ἀντισκύλευσις-εως (ἡ) μσν. ἀμοιβαία πολεμίων σκύλευσις βλ. λ. : Νικήτ.Χων.Χρον.347 A **παλίωξιν καὶ ἀντισκύλευσιν.**
ἀντισκώπτω σκώπτω τὸν σκώπτοντά με : Πλούτ. Τιμολ.15 **ἀντισκώπτων ἐκεῖνος ἐκέλευε·** κ. παθ. : Δίων Κ 66,11 **καὶ ἔσκωπτε . . καὶ ἀντεσκόπτετο.**
ἀντισκωριακός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τῆς σκωριάσεως, ὁ προφυλάσσων ἀπὸ τῆς σκωριάσεως βλ.λ. : **ἀντισκωριακαὶ συνθέσεις.**
ἀντισοσιαλισμός (ὁ) νεώτ. ἡ πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ δόγματα τοῦ σοσιαλισμοῦ βλ.λ. ἐναντιότης.
ἀντισοσιαλιστής (ὁ) νεώτ. ὁ ἐναντιούμενος πρὸς τὰς δοξασίας τοῦ σοσιαλισμοῦ βλ. λ.
ἀντισοσιαλιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀντιτιθέμενος πρὸς τὸν σοσιαλισμὸν βλ.λ.
ἀντισοφίζομαι κ. μσν. ἐπινοῶ σόφισμα ἐναντίον σοφίσματος : Ἀριστλ.Πολιτ.4,13,5 **ταῦτα μὲν οὖν ὀλιγαρχικὰ σοφίσματα τῆς νομοθεσίας, ἐν δὲ ταῖς δημοκρατίαις πρὸς ταῦτα ἀντισοφίζονται,** Συμ.Μεταφρ. βίος Χρυσ.8,396,25 **ἀντισοφίζεται ἡ ἀρετὴ τῇ κακίᾳ·** || μτγν. κ. ἐπινοῶ, ἐξευρίσκω τρόπον ἀντιδράσεως : Ἀθήν.8,361 B **ἀντισοφίζεται, πλοῖα αὐτοῖς διδούς, ἵνα ἀποκομισθῶσιν.**
ἀντισόφισμα-ατος (τό) μτγν. κ. νεώτ. ἄ. -ίστευμα σόφισμα βλ. λ. ἐναντίον σοφίσματος : Νεῖλ. ἐν Μνημ.Col.210.
ἀντισοφίστευμα-ατος (τό) μτγν. σοφίστευμα, σόφισμα βλ.λ. ἐναντίον σοφιστεύματος : Ταπαν.51.
ἀντισοφιστεύω ἀντισοφίζομαι βλ. λ.
ἀντισοφιστής (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀντιτάσσων σόφισμα κατὰ σοφίσματος, ὁ σοφιζόμενος τὰ ἀντίθετα ἢ τὰ ἐναντία τινί, ὁ ποιῶν ἀντισοφίσματα : Λουκ. Ἀλεξ.43 **ἀντισοφιστὴς τῆς μαγγανείας αὐτοῦ.**
ἀντισπαθίζω νεώτ. κάμνω ἀντισπαθισμὸν βλ.λ.
ἀντισπαθισμός (ὁ) νεώτ. ἐν τῇ ὁπλομαχητικῇ ὁ ὑπὸ τοῦ ἀμυνομένου μετ' ἀπόκρουσιν σπαθισμοῦ τοῦ ἐπιτιθεμένου ἐπιφερόμενος σπαθισμὸς βλ. λ.
ἀντισπαράσσω μσν. σπαράσσω ἀμοιβαίως.
ἀντίσπασις-εως (ἡ) ἡ ἕλξις, συρροὴ πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, ἐπὶ τῶν ὑγρῶν τοῦ σώματος : Ἱππ.Ὑγρ.1., Ἀρετ.81,50 **ἀντίσπασις τῶν χυμῶν.**
ἀντίσπασμα-ατος (τό) μτγν. τὸ περισπᾶν τὰς δυνάμεις τοῦ ἐχθροῦ, ὁ ἀντιπερισπασμός : Πολύβ. 2,18,3 **γενομένου δ' ἀντισπάσματος.** Φίλ.1,549,22 **οὐδ' . . ἀντισπάσματα τῆς φυγῆς ἐπενόεις·** 2) ἀφορμὴ πρὸς ἔριν : Ἰώσ.ΑΙ 17,2,4 **ἀντίσπασμα δ' ἦν αὐτοῖς ἡ βασιλέως ἀδελφή.**
ἀντισπασμός (ὁ) ἡ στύσις, τέντωμα τοῦ πέους : Ἀριστφ.Λυσ.967 **ὦ Ζεῦ, δεινῶν ἀντισπασμῶν·** 2) ἡ ὄγκωσις καὶ ἡ πτῶσις τῶν ὑδάτων, ἄμπωτις καὶ παλίρροια τῆς θαλάσσης : Στοβ.Ἐκλ.4,78 **Κράτης . . τὸν ἀντισπασμὸν τῆς θαλάττης αἰτιᾶται.**
ἀντισπασμωδικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀντιδρῶν κατὰ τῶν σπασμῶν, ὁ καταπαύων τοὺς σπασμούς : **ἀντισπασμωδικὰ φάρμακα.**
ἀντισπασμωδικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντισπασμωδικὸν βλ.λ.
ἀντισπαστέον πρέπει τις ἐξ ἀντιθέτου νὰ ἕλξῃ, νὰ σύρῃ ἔξω : Γαλην.16,153 **ἀντισπαστέον ἐπὶ ῥῖνά τε καὶ στόμα.**
ἀντισπαστικός-ή-όν ὁ δυνάμενος νὰ ἀντισπᾷ ἢ νὰ ἀναχαιτίζῃ : Γαληνν.17(1) 907 **τό γε μὴν ἐμέτοις χρῆσθαι, τῶν αἰδοίων πεπονθότων, ἀντισπαστικόν ἐστι βοήθημα·** 2) ἐν τῇ μετρικῇ, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀντίσπαστον πόδα ἢ ὁ συγκείμενος ἐξ ἀντισπάστων ποδῶν : Ἡφαιστ.1.9 **ἀντισπ- μέτρον.**

ἀντισπαστικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντισπαστικὸν βλ. λ.|| : Ὀρειβ.2,32,6 **ἀντισπαστικῶς χρὴ κενοῦν.**

ἀντίσπαστος-ον κ. νεώτ. ὁ ἑλκυσθείς, συρθεὶς εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος : Ὀρφ.ὕμν.21.5 **ἠέριοι νεφέλαι ... πνεύμασιν ἀντίσπαστοι·** 2) ὁ προξενῶν ἀντιθέτους σπασμούς, δθ. κ. ὁ στρεβλωτικός : Σοφ.Τρ.770 **ἦλθε δ' ὀστέων ἀδαγμὸς ἀντίσπαστος·** 3) ὁ διπλόφθογγος, ὁ διπλοῦν ἦχον, συριγμὸν ἀποδίδων, ἰδίως ἐν χρ. περὶ μουσικῶν ὀργάνων : Σοφ.Απ.412 **ἀντίσπαστα ἐφυμνεῖ πηκτίδος συγχορδίᾳ·** 4) ὡς οὐσ. **ἀντίσπαστος** (ὁ) (ἐνν. πούς) μετρικὸς πούς ἀποτελούμενος ἐξ ἰάμβου καὶ τροχαίου ἤτοι υ——υ : Φρύν.τραγ. παρ' Ἀθην. 635 C **ἀντίσπαστα μέλη·** 5) τὸ οὐδ. ἀμοιβαῖον φίλημα· Ἡσ. « φιλήματος ὄνομα »· 6) κ. νεώτ. ὡς οὐσ. μηχάνημά τι περικυλιόμενον καὶ οὕτω περιελίσσον καλῴδια (σχοινία) : Ἀθηναῖος μηχ.9,13 **προωθούμενος ὁ κριὸς δι' ἀντισπάστων ἐνήργει τὴν χρείαν·** || νεώτ. ναυτ. **ἀντίσπαστος τρόχιλος,** εἶδος διδύμου τροχίλου τοῦ ὁποίου τὰ δύο κάρυα κεῖνται ἐπὶ ἐπιπέδων καθέτων πρὸς ἄλληλα, διαπερῶνται δὲ ἀπὸ δύο καλῴδια ἀντιθέτως ἑλκόμενα.

ἀντισπένδω σπένδω πρὸς ἐκδίκησιν : Αἰσώπ. Μῦθ.404 B, ἐκδ. Halm, **ἐγὼ δὲ** (ἡ ἄμπελος) **παρ' ἐμαυτῆς ἀντισπείσω τὸν οἶνον** (δ. γρ. ἐπισπείσω).

ἀντισπεύδω σπεύδω ἐναντίον τινός, ἐναντιοῦμαι. ἀγωνίζομαι προθύμως κατά τινος : Δίων Κ 59,13 **πᾶσι τοῖς ἐπιθυμήμασιν αὐτοῦ ἀντέσπευδον.**

ἀντίσπιλος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων λεπιδοπτέρων, ἐκ τῶν ἐπιβλαβῶν εἰς τὰ φυτά.

ἀντισπόδιον (τὸ) μτγν. ἄ. ἀντίσποδος, σποδὸς φυτική, ἔχουσα τὰς ἰδίας θεραπευτικὰς ἰδιότητας ἃς καὶ ἡ ἐκ μετάλλου παραγομένη, ἥτις ἐκαλεῖτο σπόδιον : Γαλ.13,267 **ᾧ** (σποδίῳ) **δοκεῖ παραπλησίαν δύναμιν ἔχειν τὸ καλούμενον ἀντισπόδιον.**

ἀντίσποδος-ον μτγν. **ἀντισπόδιον** βλ. λ.

ἀντίσπορος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ εἰς τὸν κύριον ἀγροῦ καταβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ μισθώσαντος καὶ σπείραντος τοῦτον· ἐν χρ. ἰδίως τὸ οὐδ. **ἀντίσπορον** (τὸ) = τὸ εἰς εἶδος προσυμπεφωνημένον καὶ καταβαλλόμενον μίσθωμα ἀγροῦ σιτηρῶν ἢ ἄ. δημητριακῶν· || νεώτ. εἰδ. ἐπὶ μισθώσεως ὑπὸ μὴ ἐγκατεστημένων ἐν τῷ ἀγροκτήματι (τσιφλικίῳ) : **ἡ ἐπ' ἀντισπόρῳ καλλιέργεια.**

ἀντισπουδάζω μτγν. μετὰ σπουδῆς ἀντιδρῶ : ΔίωνΚ.40,55 **ἐπειδὴ τὸν Πομπήιον συναιρόμενόν οἱ εἶδον, ἀντεσπούδασαν αὐτῷ.**

ἀντισπουδία (ἡ) μτγν. τὸ ἀντισπουδάζειν.

ἀντισπῶ-άω ἕλκω, σύρω τινὰ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω : Αἰσχ.Πρ.337 **ὁρμώμενον δὲ μηδαμῶς ἀντισπάσῃς·** 2) ἕλκω πρὸς ἐμαυτόν : Ἀριστλ.ΖΙ 5,8 **ὅταν ἡ θήλεια σπάσῃ, ὁ ἄρρην ἀντισπᾷ·** 3) ἐπάγω ἀντίσπασμα βλ. λ. : Ῥοῦφ.π.Ματθ.8,4 **σύρητικὸν μὲν μηδὲν προσφέρειν, ἀντισπᾶν δὲ καὶ εἰς ἱδρῶτας·** || κ. μτφ. κατευθύνω τινὰ πρὸς ἄλλο τι : Πλούτ.Φιλοπ.17 **τοὺς.. ἰσχύοντας ἀντισπᾶν ἐπειρᾶτο πρὸς τὴν ἐλευθερίαν·** || δθ. κ. μειῶ, ἐξασθενῶ τὴν ἐνέργειάν τινος : αὐτ.Ἠθ. 1146 F **μουσικὴν ἱκανὴν ἀντισπᾶν καὶ πραΰνειν τὴν τοῦ οἴνου ὑπόθερμον δύναμιν·** 4) ἀμτβ. συγκρατοῦμαι ἔκ τινος, ἀντέχομαι : Ἀπολλ.Ῥοδ.Β. 600 **στιβαρῆς ἀντέσπασε πέτρης·** 5) Σουΐδ. « ἀντισπᾶν, ἐναντιοῦσθαι »· 6) **-ῶμαι** παθ. κ. ἀντὶ τοῦ διασπῶμαι ἢ ἀποσπῶμαι : Διογ.Λ.10,144 **τινὰ ἄστρα ἀντισπώμενα ὑπὸ τῆς δίνης.**

ἀντιστάδην μσν. ἐπίρρ. ἐπὶ μάχης, ἐκ τοῦ πλησίον δι' ἀγχεμάχων ὅπλων : Θ.Μετοχ.694 **ἀντιστάδην συρραγείσης μάχης·** 2) κατ' ἐναντιότητα : Γ Πισίδ.12,285 **ἀφῆκας εἰς ἀντιστάδην.**

ἀντισταδιαῖος-α-ον σχολ. ὁ ἔχων μῆκος σταδίου· 2) συνεκδ. ὁ μακρός, ὁ μέγας.

ἀντιστάθμευσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἀντισήκωσις βλ. λ : Ἰω.Χρυσ.6,83· 2) νεώτ. ἡ στάθμευσις βλ. λ. εἰς τὸ ἔναντι ἢ κατ' ἀντίθετον.

ἀντιστάθμησις-εως (ἡ) σχόλ. κ. μσν. ἀντισήκωσις βλ. λ.

ἀντισταθμίζω μτγν. κ. νεώτ. ἰσορροπῶ, ἀντισηκῶ βλ. λ.· 2) νεώτ. ἀμτβ. ἐξισοῦμαι, ἰσοφαρίζω : **αἱ ζημίαι ἀντισταθμίζουν τὰ κέρδη·** 3) **ἀντισταθμίζω τὴν πυξίδα** διὰ τοποθετήσεως ἀντισταθμιστῶν ἐλαττώνω τὴν ἐκ τῶν μεταλλικῶν περιβλημάτων τοῦ πλοίου παρεκτροπὴν τῆς μαγνητικῆς πυξίδος.

ἀντιστάθμισις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἀντισταθμίζειν, τὸ ἰσορροπεῖν τι διὰ τοποθετήσεως ἀντιβάρου εἰς τὸ ἕτερον μέρος· 2) φυσ. ἡ ἐξουδετέρωσις τῶν ἀλλοιώσεων ἃς ἐπιφέρει εἰς τὴν πορείαν φαινομένου τινὸς ἡ μεταβολὴ τῶν ὅρων ὑφ' οὓς τοῦτο συμβαίνει· || ναυτ. **ἀντιστάθμισις πυξίδος** ἡ ἐλάττωσις παρεκτροπῆς μαγνητικῆς πυξίδος τῶν σιδηρῶν πλοίων διὰ καταλλήλου τοποθετήσεως παρ' αὐτὴν ἀντισταθμιστῶν, τὸ ἀντισταθμίζειν βλ.λ.3).

ἀντιστάθμισμα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ ἰσοδύναμον βάρος· 2) μτφ. τὸ παρεχόμενον πρὸς ἀναπλήρωσιν ζημίας ἢ **ἀνταπόδοσιν** ἄλλης παροχῆς.

ἀντισταθμιστής (ὁ) νεώτ. σιδηροῦν τεμάχιον τιθέμενον παρὰ τὴν ναυτικὴν πυξίδα πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῆς παρεκτροπῆς της προερχομένης ἐκ τῶν ὑπὸ τῶν σιδηρῶν ὑλῶν τοῦ πλοίου σχηματιζομένων μαγνητικῶν πεδίων· 2) διασκευὴ ἐξουδετεροῦσα τὸν ἐκ τῆς διαστολῆς κίνδυνον διαρραγῆς τῶν ὑδραγωγῶν καὶ ἀτμαγωγῶν σωλήνων.

ἀντισταθμιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἀντιστάθμισιν βλ. λ.

ἀντίσταθμος-ον ὁ ἴσον βάρος ἔχων, ἰσοβαρής, ἰσόρροπος : Διόδ.5.29 **χρυσὸν ἀντίσταθμον τῆς κεφαλῆς οὐκ ἐδέξαντο·** 2) μτφ. ὁ προσφερόμενος πρὸς ἐξιλασμόν : Σοφ.Ἠλ.571 **ὡς πατὴρ ἀντίσταθμον τοῦ θηρὸς ἐκθύσειε τὴν αὐτοῦ κόρην.**

ἀντισταθμῶ-άω μτγν. μσν. κ. νεώτ. κ. -έω ἀντισηκῶ, ἰσορροπῶ, ἐξισάζω : Γρηγ.Ναζ.1,897 **ἀντισταθμήσωμεν τὰ λυπηρὰ τοῖς ἡδέσιν·** || κ. μέσ. ἀντισταθμῶμαι ἐν τῇ αὐτ. σημ. : Εὐστ.Ὀδ.1875,8 ἡ **Φιλομήλα τὴν τῆς ἀδελφῆς γλῶτταν ἀντισταθμᾶται τοῦ παιδός.**

ἀντιστασία (ἡ) μσν. ἀντίστασις.

ἀντιστασιάζω κ. νεώτ. ἀνθαμιλλῶμαι : Ξεν.Ἀτ. 4,1,27 **ἀντιστασιάζων δὲ αὐτοῖς Καλλίμαχος.. καὶ οὗτος ἔφη ἐθέλειν πορεύεσθαι·** || μτχ. **οἱ ἀντιστασιάζοντες** οἱ τῆς ἀντιθέτου φατρίας, ἄ. **ἀντιστασιῶται·** 2) νεώτ. ποιοῦμαι καὶ ἐγὼ στάσιν πρὸς ἐξουδετέρωσιν ἄλλης τοιαύτης.

ἀντιστασιαστής (ὁ) μτγν. **ἀντιστασιώτης** βλ.λ.

ἀντιστάσιμος-ον μτγν. ὕπτιος, λοξός, ἐπικλινής.

ἀντιστασιόμετρον (τὸ) νεώτ. ὄργανον χρησιμεῦον πρὸς μέτρησιν ἠλεκτρικῶν ἀντιστάσεων.

ἀντιστάσιος-ον μτγν. ὁ ἰσοβαρής.

ἀντίστασις-εως (ἡ) κ. νεώτ. δημ. -η ἀντίδρασις, ἄμυνα ἐναντίον ἐκραγείσης στάσεως : Πλάτ. Πολ.560 A **στάσις καὶ ἀντίστασις καὶ μάχη·** 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνθίστασθαι, ἐναντίωσις, ἄρνησις ὑποταγῆς : **ἀντίστασις κατὰ τῆς ἐξουσίας, - ἔνοπλος ἀντίστασις·** || ἄμυνα κατ' ἐπιθέσεως : **ὑποχωρῶ ἄνευ ἀντιστάσεως·** 3) ἐπὶ μάχης, ἐκ τοῦ ἐγγὺς συμπλοκή, σύγκρουσις : Ἡρωδιαν.5,4,6 **ἐξ ἀντιστάσεως ἀγωνίζεσθαι** (αὐστάδην)· 4) νομ. ἡ ὑπὸ τοῦ ὁμολογοῦντος τὸ ἀδίκημα **ἐναγομένου** ἔνστασις ὠφελείας τοῦ ἐνάγοντος προκυψάσης ἐκ τοῦ ἀδικήματος : Ἑρμογ.π. Κουΐντιλ.7,5 « γίνεται ἀντίστασις, ὅταν ὁμολογῶν ὁ φεύγων πεποιηκέναι τι ὡς ἀδίκημα, ἀνθιστᾷ ἕτερόν τι εὐεργέτημα μεῖζον δι' αὐτοῦ τοῦ ἀδικήματος πεπραγμένον »· 5) νεώτ. ἀντίδρασις σώμα-

τος κατὰ τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἐνεργείας ἄλλου σώματος: ἀντίστασις τῆς ὕλης, - τοῦ ἀέρος· 6) ρητ. ἡ ἀντίθετος θέσις τοῦ ζητήματος, ἀντίθετος ἰσχυρισμός.

ἀντιστασιώδης (ὁ) μτγν. ὁ στασιαστικὰς ἰδιότητας ἔχων: Κλημ.'Αλ.Στρωμ.2,430,29.

ἀντιστασιώτης (ὁ) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀντίπαλον στασιάζουσαν φατρίαν: 'Ηρ.1,92 **ὃς οἱ πρὶν ἢ βασιλεῦσαι ἀντιστασιώτης κατεστήκεε.**

ἀντιστάτημα-ατος (τὸ) μσν. ἀντίστασις, πρόσκομμα, ἐμπόδιον.

ἀντιστάτης (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐναντίος, ἀντίπαλος, ἐχθρός: Πλουτ.'Ηθ.1084 B **ὄχλον ἀντιστάτην κακίαις**· 2) μσν. ξύλινον στήριγμα, ἀντηρίς· || νεώτ. λοξῶς τεθειμένη δοκός, ὑποστηρίζουσα τὴν μακρὰν καὶ ὁριζοντίαν δοκὸν τοῦ ἰκριώματος τῆς στέγης.

ἀντιστατικός-ή-όν μτγν. ὁ παρέχων ἀντίστασιν, ὁ ἕτοιμος πρὸς ἀντίστασιν· 2) ὁ ἀνήκων, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀντίστασιν.

ἀντιστατικῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἀντιστατικὸν βλ.λ.: 'Ορειβ.2,32.

ἀντίστατος-ον μτγν. **ἀντιστατικός** βλ. λ.

ἀντιστατῶ-έω ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι: 'Ηρ. 3,52 **ἀντιστατέων τε καὶ ὀργῇ χρεώμενος**, Πάπ. **οἱ ἀντιστατοῦντες τοῖς πράγμασιν.**

ἀντίσταυρα ἐπίρρ. δημ. ἄ. **στὸ σταυρό** ἤτοι εἰς τὸ κάτωθεν τοῦ μετώπου σημεῖον ὅπου συναντᾶται ἡ ρὶς οἱονεὶ προεκτεινομένη μετὰ τῆς γραμμῆς τῶν ἑκατέρωθεν ὀφρύων: **τὸν πέτυχε τὸ βόλι ἀντίσταυρα**· 2) κατὰ διασταύρωσιν, ἐν διασταυρώσει, χιαστί, σταυρωτά: **κάγγελα ἀπὸ πήχες ἀντίσταυρα βαλμένες.**

ἀντισταφυλοκοκκικός-ή-όν νεώτ. ἰατρ. ὁ ἔχων προφυλακτικὴν ἢ θεραπευτικὴν δύναμιν κατὰ τῆς σταφυλοκοκκιάσεως: **ἀντισταφ- ἐμβόλιον.**

ἀντίστεκος-η-ο δημ. ὁ ἀπέναντι τινὸς ἱστάμενος, ἀντιμέτωπος, ἀντίστοιχος· 2) ὁ ἐναντίος, ὁ ἀντίπαλος, ὁ ἐχθρός.

ἀντιστέκω μσν. κ. δημ. συνηθέστ. μέσ. **ἀντιστέκομαι**, ἀόρ. **-στάθηκα**, μτχ. **ἀντιστεκάμενος** κ. **ἀντιστεκούμενος**, ἵσταμαι ἀπέναντί τινος· 2) μτφ. ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι διὰ λόγων ἢ ἔργων ἢ εἰς τοὺς λόγους ἢ τὰς πράξεις τινός: Δουκάγγ. «ἀντιστέκεσθαι, ἀνθίστασθαι», Χρον.Μωρ.Προοίμ.17 **δὲν εἴμαστεν ἀρκετοὶ γιὰ νὰ ἀντισταθοῦμεν**, δ.τραγ. **καὶ πλιὰ δὲ σ' ἀντιστέκομαι, κάνε μ'ὅ,τι θελήσῃς.**

ἀντιστέλλω μτγν. προτάσσω· 2) διαστέλλω, διαχωρίζω τι ἀπό τινος: Βασ.2,766 A **ὅσα τῶν ἐνύδρων τοῖς ἰχθύσιν ἀντιστελλόμενα**· || μσν. διαφέρω ἀπό τινα.

ἀντιστένομαι δημ. ἀντιστέκομαι, ἀνθίσταμαι.

ἀντιστέργω μτγν. κ. μσν. ἀνταγαπῶ.

ἀντίστερνον (τὸ) μτγν. τὸ ἀπέναντι τοῦ στέρνου μέρος τῆς ράχεως.

ἀντιστεφανῶ-όω μσν. στεφανώνω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως: Εὐμάθ.8,344 **ρόδοις ταύτην ἀντεστεφάνωσεν.**

ἀντιστήκω μτγν. ἀνθίσταμαι, ἀντιστέκω.

ἀντιστήλι (τὸ) δημ. κ. ἀντιστύλι βλ. λ.

ἀντιστήλωμα (τὸ) δημ. κ. ἀντιστύλωμα βλ. λ.

ἀντιστηλώνω δημ. κ. ἀντιστυλώνω βλ. λ.

ἀντιστήριγμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. ἀντέρεισμα· || μτγν. κ. νεώτ. μτφ. ὑποστήριξις, προστασία.

ἀντιστηριγματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἀντιστήριγμα ἢ ἀντιστήριξιν βλ.λ.· || ὁ πρὸς ἀντιστήριξιν χρησιμεύων.

ἀντιστηριγμός (ὁ) μτγν. τὸ ἐναντιοῦσθαι· 2) ἡ σύμπτωσις συμφώνων ἅτινα δὲν δύνανται νὰ προφερθῶσιν ὁμοῦ: Διον.'Αλ.Συνθ.'Ονομ.5,99,10 **ἀνακοπάς τε ποιήσει συλλαβῶν.. καὶ ἀντιστηριγμοὺς γραμμάτων**· πρβ. στηριγμός.

ἀντιστηρίζω κ. νεώτ. ὑποστηρίζω ἐξ ἀντιθέτου: Δημόκρ.9 **τῶν ἐπισειόντων καὶ τῶν ἀντιστηριζόντων**· 2) ἐπιπιέζω: 'Ιππ.836 B **κατὰ τὸν γλουτὸν ἀντιστηριζέτω τις τοῖσι χερσί**· Σουΐδ. «ἀντιστηρίζει· ἀντιλαμβάνεται».

ἀντιστήριξις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ δι' ἀντερείσματος ὑποστήριξις.

ἀντιστίλβω μτγν. ἀντανακλῶ λάμψιν πρὸς τὸ λάμπον: Γρηγ.Ναζ.1,480 C **ἀντιστίλφει τὸ κάλλος τῷ κάλλει.**

ἀντίστιξις-εως (ἡ) νεώτ. μουσ. ἡ τέχνη τοῦ συνδυασμοῦ καὶ τῆς συναρμογῆς τῶν ταυτοχρόνως ἐκτελουμένων μουσικῶν ἤχων.

ἀντίστοιχα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀντίστοιχον βλ.λ.3), κατ' ἀντιστοιχίαν.

ἀντιστοιχείωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ μεταβολὴ στοιχείου, γράμματος λέξεώς τινος· 2) νεώτ. ἡ μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου γινομένη ἀντικατάστασις παλαιοτέρων στοιχείων τῆς γλώσσης διὰ νεωτέρων, τῆς εὐκτικῆς, τοῦ ἀπαρεμφ. τοῦ μονολεκτικοῦ μέλλ. τοῦ παρακειμ. κ.ἄ.

ἀντιστοίχησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀντιστοιχῶ βλ.λ.· 2) εἰδ. ἡ δύο ἀντιμετώπων σελίδων λογιστικοῦ βιβλίου ἢ τετραδίου ἀρίθμησις οὕτως, ὥστε νὰ λογίζωνται ὡς μία.

ἀντιστοιχία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ νὰ ἵσταταί τις ἀπέναντι ἄλλου, τὸ εἶναί τινα ἀντίστοιχον πρός τινα: 'Αριστλ.Πρ.10,30 **κατ' ἀντιστοιχίαν τῶν ποδῶν ἦν ἡ κίνησις**· 2) μτγν. ἡ ἐναλλαγὴ γράμματός τινος μὲ τὸ ἀντίστοιχον αὐτοῦ,πρβλ. **σύστοιχος.**

ἀντιστοιχίζω νεώτ. θέτω τι εἰς ἀντιστοιχίαν· 2) δθ. κ. ἐξομοιῶ τι **πρὸς ἄλλο.**

ἀντίστοιχος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀντιστοιχῶν πρὸς ἄλλον τινά, ὁ συμμετρικῶς ἀπέναντι ἄλλου κείμενος: **ἀντίστοιχοι πόδες**, ἐπὶ τετραπόδων καὶ πολυπόδων, ἕκαστος τῶν δεξιῶν ἐν σχέσει πρὸς τὸν παρόπλευρον ἀριστερόν, πρβλ. **σύστοιχος**· || **ἀντίστοιχα γράμματα**, τὰ ἐννέα ἄφωνα σύμφωνα κατὰ τὴν πρὸς ἄλληλα σχέσιν αὐτῶν ὡς ψιλῶν, μέσων καὶ δασέων ὡς λ.χ. τὰ οὐρανισκόφωνα κ, γ, χ πρὸς τὰ χειλικὰ π, β, φ ἢ τὰ ὀδοντικὰ τ, δ, θ· || νεώτ. μετεωρ. **ἀντίστοιχα ὕψη**, τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ μεσημβρινοῦ πρὸ καὶ μετὰ τὴν μεσουράνησιν τοῦ ἡλίου λαμβανόμενα πρὸς ρύθμισιν τῶν χρονομέτρων· 2) ὅμοιος: Εὐρ. 'Ανδρ.745 **σκιᾷ γὰρ ἀντίστοιχος ὤν**· 3) νεώτ. κ. δημ. ἴσος, ἀνάλογος: **ἀντίστοιχος βαθμός.**

ἀντιστοιχῶ-έω κ. νεώτ. ἵσταμαι ἀπέναντι κατὰ στοίχους ἢ κατὰ ζεύγη: Ξεν.'Αν.5,4,12 **ὥσπερ χοροὶ ἀντιστοιχοῦντες ἀλλήλοις**· 2) μτγν. γεν. εἶμαι ἐξ ἐναντίου, εἶμαι ἀντίθετος· 3) νεώτ. ἀναλογῶ, ἐξομοιοῦμαι, εἶμαι ἴσος: **ὁ ἀντιναύαρχος ἀντιστοιχεῖ πρὸς ἀντιστράτηγον.**

ἀντιστοίχως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντίστοιχον βλ.λ.3), κατ' ἀντιστοιχίαν.

ἀντιστομίζω μτγν. ἀποστομίζω, ἀποστομώνω βλ.λ.

ἀντίστομος-ον 'Ησ. «**ἡ ἐξ ἑκατέρου μέρους τάξις**», ἐπὶ στρατιᾶς.

ἀντιστορέννυμι 'Επιγρ. ἀόρ. ἀπαρφ. **ἀντιστρῶσαι** ποιοῦμαι λιθόστρωσιν.

ἀντιστοχαστικός-ή-όν σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἀμοιβαίως στοχαζόμενος, εἰκάζων· 2) νεώτ. ὁ μὴ στοχαστικός βλ. λ.

ἀντιστρατεύομαι κ. νεώτ. ἐκστρατεύω, ἐγείρω πόλεμον κατά τινος: Ξεν.ΚΠ 6,8,26 **ὅταν οἱ 'Ἕλληνες αὐτοῖς** (τοῖς Πέρσαις) **ἀντιστρατεύωνται**· 2) μτγν. κ. ἐνεργ. ἐκστρατεύω καὶ ἐγώ, ἐκστρατεύω ἐξ ἀντιθέτου: Γλωσσ.Διόδ.Σ 499,22 **ἀντεστράτευσαν δὲ καὶ Μαμερτῖνοι**· 3) μτφ. κ. νεώτ. ἐναντιοῦμαι, ἀντιπράττω: 'Αρισταίνετ.2,1,13 **ὁ 'Ἔρως ἀντιστρατεύειν τοῖς ὑπερηφανοῦσι φιλεῖ**· 4) σχόλ. ἐνεργ. μτβ. ἐκπέμπω εἰς ἐκστρατείαν, ἀντιτάσσω τινὰ κατά τινος: Σχολ.'Ιλ.Ν 1 **τῷ ἀνυπόστατον ἔχοντι τὴν δύναμιν τὸν Ποσειδῶνα**

ἀντιστρατεύει· 5) μτγν. μσν. κ. νεώτ. μτφ. ἀντίκειμαι, ἀντιβαίνω εἴς τι : **ἡ πρότασις αὕτη ἀντιστρατεύεται πρὸς τὸν νόμον.**

ἀντιστράτευσις-εως (ἡ) μσν. ἡ ἐναντίον τινὸς ἐκστρατεία.

ἀντιστρατήγημα-ατος (τό) μτγν. στρατήγημα βλ.λ. ἐναντίον στρατηγήματος.

ἀντιστρατήγησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἐχθρικὸς ἑλιγμός, ἐχθρικὴ πρᾶξις : Ὀνήσανδρ.32,9 **ἐπίνοιαι καὶ ἀντιστρατηγήσεις**· 2) νεώτ. συνεκδ. ἐναντίωσις, ἀντίδρασις, πρβλ. καταστρατήγησις.

ἀντιστρατηγία (ἡ) νεώτ. τὸ ἀξίωμα, ὁ βαθμὸς καὶ τὸ ἔργον τοῦ ἀντιστρατήγου· 2) ἡ περίοδος, καθ' ἣν διατελεῖ τις ἀντιστράτηγος βλ.λ.3).

ἀντιστρατηγικός-ή-όν νεώτ. ὁ μὴ στρατηγικός βλ.λ.· 2) ὁ τοῦ ἀντιστρατήγου βλ.λ.

ἀντιστρατηγικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον μὴ στρατηγικὸν βλ.λ.

ἀντιστράτηγος (ὁ) κ. νεώτ. ὁ στρατηγὸς τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοῦ : Θουκ.7,86 **Γύλιππος καλὸν τὸ ἀγώνισμα ἐνόμιζέν οἱ εἶναι . . τοὺς ἀντιστρατήγους κομίσαι τοῖς Λακεδαιμονίοις**· 2) μτγν. ὁ ὑποστράτηγας τοῦ ἐν Ρώμῃ στρατηγοῦ, ὁ Propraetor ἢ Legatus praetoris : Πλούτ.Κάτ.Νεώτ.57 **οὐκ ἔφη ἑαυτὸν ἀντιστράτηγον ὄντα παρόντος ἀνθυπάτου προτάξειν**· ‖ Ἐπιγρ. κ. ὁ ἀνθύπατος (pro-consul)· 3) νεώτ. ὁ ἀνώτατος ἀξιωματικὸς ἐν τῷ στρατῷ τῆς ξηρᾶς, ὁ κατὰ βαθμὸν ἀμέσως ἀνώτερος τοῦ ὑποστρατήγου.

ἀντιστρατηγῶ-έω μτγν. κ. μσν. στρατηγῶ, ἄγω στρατὸν ἐναντίον τινός, ἐκστρατεύω κατά τινος, κινῶ πόλεμον κατά τινος : Ἀρρ.Ἀν.2,7,5 **Ἀλέξανδρον ἀντιστρατηγεῖν Δαρείῳ**· 2) ἀναπληρῶ τὸν στρατηγόν, εἶμαι ἀντιστράτηγος βλ. λ.2) : Πλούτ. Σερτ.12· 3) κ. μαν. συνεκδ. ἀντιδρῶ, ἀντιπράττω, δραστικῶς ἐναντιοῦμαι : Διον.Ἀλ.Ρωμ.11,37 **εἰ μὴ παύσεσθε διαστασιάζεσθαι τὴν πόλιν ἀντιστρατηγοῦντες**, Γεωρ.Πισ.49,235 **ἀντεστρατήγουν δυσμαχοῦντες ἐν λόγοις**· ‖ εἶμαι ἀντίθετος, δθ. κ. δυσμενής, πιεστικός : Κλημ.Ἀλ.Στρωμ.681 **τὸν ἀντιστρατηγοῦντα νόμον τῷ φρονήματι**· 4) ποιοῦμαι στρατήγημα βλ. λ. εἰς ἀπόκρουσιν στρατηγήματος : Πολύαιν.4,2,18 **Φίλιππος πρὸς τὴν ἐνέδραν ὀξέως ἀντεστρατήγησεν.**

ἀντιστρατιώτης (ὁ) μτγν. στρατιώτης ἐκ τοῦ ἀντιπάλου στρατεύματος, ἐχθρός, πολέμιος : Λιβάν. 4,522,4 **ἄλλος ἄλλον ἀντιστρατιώτην τρεφάμενος** (δ. γρ. **ἀντιστασιώτης**).

ἀντιστρατιωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ μὴ σύμφωνος πρὸς τὴν στρατιωτικὴν τέχνην· 2) ὁ ἀντιτιθέμενος πρὸς τὴν στρατιωτικὴν ὀργάνωσιν τῶν κρατῶν.

ἀντιστρατιωτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιστρατιωτικὸν βλ. λ.

ἀντιστρατιωτισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἐναντίωσις πρὸς τὸν θεσμὸν τῆς στρατιωτικῆς ὀργανώσεως τῶν κρατῶν, διεθν. ὅρος **ἀντιμιλιταρισμός.**

ἀντιστρατοπεδεία (ἡ) μτγν. ἡ στρατοπέδευσις ἀπέναντι ἢ ἐναντίον τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου, **ἀντιστρατοπέδευσις.**

ἀντιστρατοπέδευσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ στρατοπέδευσις δύο ἐχθρικῶν στρατευμάτων ἀπέναντι ἀλλήλων, ἡ ἀντιμέτωπος στρατοπέδευσις : Δίων Κ 78,26 **μάχης περὶ τοῦ ὕδατος τοῖς στρατιώταις ἐν τῇ ἀντιστρατοπεδεύσει γενομένης.**

ἀντιστρατοπεδεύω κ. νεώτ. στρατοπεδεύω ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ : Ἰσοκρ.132 D **περὶ τὰς αὐτὰς δυσχωρίας ἡμῖν ἀντιστρατοπεδεύοντας ἀνθρώπους ἀτάκτους, - ἀντεστρατοπεδεύσαμεν ἐπὶ τῆς ἔναντι λοφοσειρᾶς**· ‖ **-ομαι** μέσ. συνηθέστ. χρ. παρ' ἀρχ. : Ἡρ.1,76 **Κῦρος ὡς ἀπίκετο καὶ ἀντεστρατοπεδεύσατο Κροίσῳ**, Θουκ.1,30 **ἀντεστρατοπεδεύοντο δὲ καὶ οἱ Κερκυραῖοι.**

ἀντιστρεπτικῶς μσν. ἐπίρρ. ἀντιστρόφως.

ἀντιστρεπτοκοκκικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐνεργῶν κατὰ τοῦ στρεπτοκόκκου.

ἀντίστρεπτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἀντιστρεπτικός, ὁ πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος ἐστραμμένος ἢ δυνάμενος νὰ ἀντιστραφῇ· 2) μτγν. τὸ οὐδ. πληθ. **ἀντίστρεπτα** (τὰ) ὡς οὐσ. εἶδος μοχλῶν ἢ πόλων δι' ὧν ἐκινεῖτο ἡ ἑλέπολις ἐπὶ τῶν τροχῶν αὐτῆς πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις· 3) νεώτ. φυσ. **ἀντιστρεπτὸν φαινόμενον**, πᾶσα μεταβολὴ τοῦ ἀντικειμενικοῦ κόσμου δυναμένη νὰ χωρήσῃ καὶ κατ' ἀντίστροφον φοράν, οἷα εἶναι τὰ φαινόμενα τῆς κινήσεως τῆς ὕλης, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ τριβή.

ἀντιστρεπτότης (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀντιστρεπτοῦ βλ. λ.· 2) εἰδ. ἐν τῇ μαθημ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀντιστρεπτοῦ, ἡ ὑπάρχουσα μεταξὺ δύο ἀριθμῶν α καὶ β, ἐὰν τὸ α ὁρίζηται ὑπὸ τοῦ β διὰ πράξεων ὁμοίων πρὸς ἐκείνας, δι' ὧν ὁρίζεται τὸ β ὑπὸ τοῦ α, ὅ. **ἀντιστροφή** βλ. λ.

ἀντιστρέφω κ. νεώτ. κ. δημ. στρέφω τι πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος : Θεογνητ. ἐν Ἀθην.3,104 **ἀντέστροφέν σου τὸν βίον τὰ βιβλία - ἀντιστρέφω τὰ σχήματα - τὰς ἐννοίας**· ‖ παθ. στρέφομαι πρὸς τὰ ὀπίσω· 2) ἀμτβ. στρέφομαι πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν : Ξεν.Ἀγησ.1.16 **ὁ δὲ Ἀγησίλαος ἀντὶ τοῦ ἐπὶ Καρίαν ἰέναι εὐθὺς ἀντιστρέψας ἐπὶ Φρυγίας ἐπορεύετο**· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀνατρέπω, γυρίζω ἀνάποδα, ἐπὶ προτάσεως, ἐπιχειρήματος, ὅρου : Ἀριστ.τοπ.8.14,1 **ἀντιστρέφειν ἐθίζεσθαι χρὴ τοὺς λόγους**· νεώτ. **ἀντιστρέφω τὰ ἐπιχειρήματά σου, - ἀντιστρέφω τοὺς ὅρους τοῦ κλάσματος**· ‖ μτγν. μτχ. **ὁ ἀντιστρέφων**, εἶδος σοφιστικοῦ συλλογισμοῦ καθ' ὃν οἱ ἐρίζοντες στρέφουν κατ' ἀλλήλων τὰ αὐτὰ ἐπιχειρήματα· 4) ἀμτβ. ἐπὶ συλλογιστικῶν ὅρων, ἀνταλλάσσω θέσιν : Ἀριστ.Κατηγ.5.11 **τὰ γένη κατὰ τῶν εἰδῶν κατηγορεῖται, τὰ δὲ εἴδη κατὰ τῶν γενῶν οὐκ ἀντιστρέφει**· 5) ἁρμόζω ἀντιστρόφως πρὸς ἕνα ἢ ἄλλον σκοπόν : Ἀριστ. Τοπ.2.2.4 **ὁ τόπος ἀντιστρέφει πρὸς τὸ ἀνασκευάζειν ἢ τὸ κατασκευάζειν**· 6) παθ. ἀντίκειμαι : Ἀριστ.Ἱστ.Ζ 2.1,9 **ἀντεστραμμένα πρὸς ἄλληλα.**

ἀντιστρέψιμος-ον νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ στραφῇ ἀντιθέτως, νὰ ἀντιστραφῇ.

ἀντίστροφα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀντίστροφον βλ. λ., ἀντιθέτως, ἀξανάποδα.

ἀντιστροφή (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος στροφή· 2) εἰδ. ἐπὶ τοῦ χοροῦ τῶν ἀρχαίων δραμάτων καὶ τῶν ᾠδῶν τοῦ Πινδάρου, ἡ κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν στροφὴ τῶν χορευτῶν, ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν προηγηθεῖσαν στροφήν· ‖ σύστημα λυρικῶν στίχων ἀρχαίου χορικοῦ ᾄσματος ἢ ᾠδῆς, ἀνταποκρινόμενον εἰς τὴν στροφήν· 3) εἰδ. σχῆμα ῥητορικὸν κατὰ τὸ ὁποῖον δύο κῶλα τελειώνουν μὲ τὰς αὐτὰς λέξεις· 4) γραμμ. μεταβολὴ τῆς συνήθους συντάξεως τῶν λέξεων, οἷον **ληρεῖς ἔχων** ἀντὶ **ἔχεις ληρῶν, πυνθάνομαι ἀκούων** ἀντὶ **πυνθανόμενος ἀκούω**· 5) ἡ ἀλλαγή : Ἀριστλ.Φυσ.8.10,7 **κατὰ τὴν ἀντ- τῆς ἀναλογίας**· 6) ἐν τῇ λογικῇ, ἡ ἀντιστροφὴ τῶν ὅρων τῆς προτάσεως : αὐτ. Ἀναλυτ.Πρ.1.45,4 **ἀντιστροφὴν δέχεσθαι**· νεώτ. **ἀντιστροφὴ τῶν κρίσεων** ἡ ἐν τῇ προτάσει ἐναλλαγὴ τοῦ ὑποκειμένου πρὸς τὸ κατηγορούμενον· 7) ΕΜ ἡ ἀντίστροφος θέσις τῶν γραμμάτων ἔν τινι λέξει· 8) νεώτ. μαθημ. μέθοδος τῆς νέας Γεωμετρίας δι' ἧς ἀντὶ σχήματός τινος ἐξετάζεται ἄλλο συνδεόμενον πρὸς αὐτό, οὗτινος ἡ ἐξέτασις εἶναι εὐκολωτέρα.

ἀντιστρόφι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν γνάφαλον τὸ ἑλληνικὸν βλ.λ., ἀσπροθύμαρο, λιβανόχορτο.

ἀντιστροφικός-ή-όν κατὰ πληθ. οὐδ. **ἀντιστροφικά** (τὰ) τὰ ἐκ στροφῶν καὶ ἀντιστροφῶν συνιστάμενα λυρικὰ μέρη τῶν ἀρχ.ἑλληνικῶν δραμάτων.

ἀντίστροφος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀντιθέτως ἐστραμμένος, ὁ γυρισμένος ἀνάποδα ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω· : Ἰσοκρ.94 D **Κόνων δ' οὐ πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον ἀντίστροφα τούτων ἔπραξε·** 2) ὁ κατ' ἀντίθεσιν, ὁ ἐκ τοῦ ἐναντίου κείμενος ἢ ὢν ἢ προκύπτων : Πλάτ.Τίμ.87 C **τὸ δὲ τούτων ἀντίστροφον,** Λουκ.Μισθ.Συν.31 **καί σοι τὰ τῆς διαίτης πρὸς τὸν πάλαι βίον ἀντίστροφα** (ἀντιθέτως ὄντα)· 3) ὁ κατὰ διαστολὴν καὶ κατ' ἀντιστοιχίαν διάφορος ἄλλου : Ἀριστλ.Πολιτ.4,5 **καὶ ἔστιν ἀντίστροφος αὕτη ἐν ταῖς ὀλιγαρχίαις, ὥσπερ ἡ τυραννὶς ἐν ταῖς μοναρχίαις·** 4) ὅθ. συνεκδ. ὁ ἀντίστοιχος, ὁ ἀνάλογος : Πλατ.Γοργ.464 B **ἀντίστροφον μὲν τῇ γυμναστικῇ τὴν νομοθετικήν,** Ἀριστλ. Ρητ.1,1 **ἡ ῥητορική ἐστιν ἀντίστροφος τῇ διαλεκτικῇ·** 5) ὁ δυσμενῶς ἐναντίος, ἀντίξοος, ὁ ἀνάποδος : Μαξ.Τυρ.Διαλ.7,2 **ἀντίστροφα γὰρ ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων βούλεται τὸ δαιμόνιον,** Λιβαν.4,186,1 **ἐγὼ δὲ ἀντιστρόφου πειρῶμαι τῆς τύχης·** 6) ἀντὶ τοῦ ἀγχίστροφος : Διον.Ἀλ.Ρωμ.2, 43 **ἐγίνετο ἀντίστροφος ἡ τοῦ ἀγῶνος τύχη** (δ. γρ. ἀγχίστροφος)· 7) νεώτ. νομ. **ἀντίστροφος ἀγωγὴ ἢ ἀντίθετος,** ἡ ἐγειρομένη ἐπὶ ἑτεροβαρῶν συμβάσεων **κατ'** ἀντίθ. τῆς ἐγειρομένης ὑπὸ τοῦ κυρίως ἐκ τῆς συμβάσεως ἔχοντος δικαιώματα καλουμένης **εὐθείας·** 8) νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀντιστραφῇ : **ἀντίστροφοι προτάσεις,** ἐκεῖναι εἰς τὰς ὁποίας ἡ ὑπόθεσις ἑκάστης ἀποτελεῖ τὸ συμπέρασμα τῆς ἑτέρας : μτφ. φρ. **ἐξ ἀντιστρόφου,** δι' ἀντεστραμμένης συντάξεως· 9) νεώτ. μαθ. ἀντίστροφοι ἀριθμοί, δύο ἀριθμοὶ ὧν τὸ γινόμενον εἶναι ἡ μονὰς λ.χ. 5×0,2=1· || **ἀντίστροφα ποσά,** δύο ποσὰ παρ' οἷς ὁ πολλαπλασιασμὸς τοῦ ἑνὸς ἐπὶ τὸν τυχόντα ἀριθμὸν συνεπάγεται διαίρεσιν τοῦ ἄλλου διὰ τοῦ ἰδίου ἀριθμοῦ· 10) μτγν. ὅμοιος, ἰσόρροπος· 11) **ἀντίστροφος** (ἡ) οὐσ. ἀντιστροφή.

ἀντιστύλι (τὸ) δημ. ἀντηρίς, ἀντέρεισμα, ὑποστήριγμα : Βαλαωρ.Θαν.Διάκ.74 **κι ὅταν τὸ δέντρο ξεραθῇ καὶ γύρῃ τἀντιστύλι, | Θανάση Διάκο, κι ὁ κισσός, τὸ ξέρεις, γονατίζει·** 2) εἰδ. ξυλίνη ῥάβδος, δι' ἧς ἀντιστυλώνει τις βλ.λ., διχάχαλο, ἀντιβάτης, βασταχτήρα· 3) μτφ. ἐπὶ προσώπ. στήριγμα, προστάτης, ὑποστηρικτής : **ὁ ἄντρας εἶναι τὸ ἀντιστύλι τοῦ σπιτιοῦ.**

ἀντίστυλο (τό) δημ. ἀντιστήριγμα : Βαλαωρ.Κυρ. Φροσ.11 **καὶ τὤβαλεν ἀντίστυλο τὸ χέρι του μὴ πέσῃ.**

ἀντιστύλωμα (τό) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀντιστυλώνω βλ. λ.· 2) ἀντιστήριγμα, ἀντιστύλι : **ἔβαλα τρία ἀντιστυλώματα.**

ἀντιστυλώνω δημ. ἀντερείδω, ἀντιστηρίζω, στυλώνω τι ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος· || εἰδ. ὑποβαστάζω διὰ τῶν χειρῶν ἢ μὲ ἀντιστύλι τὸ ἥμισυ τοῦ φορτίου ὑποζυγίου πρὸς διατήρησιν ἰσορροπίας κατὰ τὴν φόρτωσιν ἢ ἐκφόρτωσιν τοῦ ἑτέρου ἡμίσεος· || ὅθ. βοηθῶ τινα κατὰ τὴν ἐκφόρτωσιν· || κ. συνεκδ. ξαλαφρώνω· 2) **-ομαι** μέσ. ἀνορθοῦμαι ὅπως ἀντιτάξω ἀντίστασιν, ἀντιστέκομαι, ἐναντιοῦμαι : **μὴ μοῦ ἀντιστυλώνεσαι, - τοῦ ἀντιστυλώθηκε·** 3) μτφ. ἀναζωογονοῦμαι, ἀναλαμβάνω δυνάμεις : **ἤπια ἕνα ρακὶ κι ἀντιστυλώθηκα** (συνηθέστ. **στυλώθηκα**)· 4) **-ομαι** παθ. στηρίζομαι ὑπό τινος ἐξ ἀντιθέτου : **μὲ τὰ δοκάρια ἀντιστυλώθηκε ὁ τοῖχος** (ὑπεστηρίχθη)· 5) μτφ. ἐνδυναμοῦμαι ὑπό τινος, τονώνομαι, ἐμψυχοῦμαι.

ἀντισύγγραφος-ον Πάπ. ὁ ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ τῶν συμβαλλομένων ἐγγράφως συνωμολογημένος, συμπεφωνημένος ὅρος : Πάπ. **τάσδε τὰς ἀντισυγγράφους ὁμολογίας καὶ συνθήκας.**

ἀντισυγγράφω μσν. ἀμοιβαίως ὁμολογῶ συγγραφὴν ὅρων συμβάσεως : Μιχ.Ψελλ.π.Σάθ.5,190.

ἀντισύγκλητος (ἡ) ἡ ἐναντία σύγκλητος, ὄνομα δοθὲν ὑπὸ τοῦ Μαρίου εἰς τοὺς περὶ ἑαυτὸν ἑξακοσίους δορυφόρους.

ἀντισυγκολλητίνη (ἡ) νεώτ. ἀντίσωμα παραγόμενον ἐκ τῆς ἐγχύσεως συγκολλητίνης.

ἀντισυγκρίνω μτγν. συγκρίνω πρὸς ἄλληλα.

ἀντισυγχώρησις-εως (ἡ) μσν. ἀμοιβαία συγχώρησις : Κ'Ἀκροπολῖτ.873.

ἀντισύζευξις-εως (ἡ) νεώτ. ἠλεκτρολ. εἰδικὸς τρόπος συνδεσμολογίας ἠλεκτρονικοῦ σωλῆνος πρὸς παραγωγὴν διατηρουμένων ἠλεκτρικῶν ταλαντώσεων, ἀ. ἀντίδρασις.

ἀντισυζυγία (ἡ) μτγν. ἡ ἀντίθετος συζυγία, συνδυασμὸς ἀντιθέτων ἰδιοτήτων.

ἀντισυκοφαντῶ-έω μσν. συκοφαντῶ τὸν συκοφαντοῦντα : Γεμιστ.Πληθ.ἐν Μι.160,889.

ἀντισυλλογίζομαι μέλλ. **-ίσομαι, -ιοῦμαι** ποιοῦμαι, προβάλλω ἐναντίον συλλογισμόν : Ἀριστλ.Ρητ.2,25 **ἔστιν δὲ λύειν ἢ ἀντισυλλογισάμενον ἢ ἔνστασιν ἐνεγκόντα.**

ἀντισυλλογισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν αὐτῶν δεδομένων ἐξαγωγὴ ἀντιθέτου συλλογισμοῦ, ἤτοι συμπεράσματος ἐναντίου πρὸς ἕτερον.

ἀντισύμβολον (τὸ) Πάπ. ἀμοιβαῖον σύμβολον ἢ ἀντίγραφον συμβόλου, συμβολαίου : Πάπ. **καὶ σύμβολον καὶ ἀντισύμβολον ποίησε ὡς καθήκει.**

ἀντισυμβολῶ-έω Πάπ. ἐκδίδω ἀντισύμβολον βλ.λ. : Πάπ. **Ἄρειος γραμματεὺς πέζης Ἀτούβιον ἀντισυνεβόλησε Χαιρήμονα τελωνησάμενον.**

ἀντισυμβουλεύω μτγν. δίδω ἐναντίαν συμβουλήν : Στοβ.Ἐκλ.2,40 **ἔργον ἰατροῦ . . τῶν ἀντισυμβουλευόντων λόγους ἀφελέσθαι.**

ἀντισυμμαχῶμαι-έομαι μτγν.παθ. ἀντιβοηθοῦμαι.

ἀντισυμπλέκω μσν. ἀμοιβαίως συμπλέκω.

ἀντισυμποσιάζω μτγν. κ. μσν. γράφω καὶ ἐγὼ Συμπόσιον ἁμιλλώμενος πρὸς τὸν Πλάτωνα.

ἀντισυμφωνῶ-έω μτγν. ἀμοιβαίως συμφωνῶ : Πλούτ.Ἠθ.334 (διόρθ. ἀντιφωνῶ).

ἀντισυνάγω μσν. ἐκκλ. ποιοῦμαι ἀντισυναγωγήν, ἤτοι ἀντίθετον τῆς κανονικῆς τῶν ἐπισκόπων συναγωγῆς (συνόδου), ὅθ. γίνομαι σχισματικός : Συνόδ. Κωνσταντινουπ.Κανὼν 6.

ἀντισυναλείφω μτγν. ἀμοιβαίως συναλείφω, οἷον δι' ἐλαίου : Φιλόδ.π.Κακ.25,23 **τὸν συναλείφοντα μὴ ἀντισυναλείφειν** (δ. ἑρμ. ἀμοιβαίως ὁμοῦ ἀλείφω, ὅθ. ἐπισκοτίζω, συγχέω).

ἀντισυναλλαγματική (ἡ) νεώτ. εἰκονικὴ συναλλαγματικὴ ἐκδιδομένη ὑπὸ τοῦ ἀποδέκτου ἄλλης εἰκονικῆς συναλλαγματικῆς εἰς βάρος τοῦ ὑπὲρ οὗ αὕτη εἶχε γίνει δεκτὴ καὶ πρὸς κάλυψιν τῆς οὕτω ἀναληφθείσης ὑποχρεώσεώς του. Αἱ τοιαῦται εἰκονικαὶ συναλλαγματικαὶ καὶ ἀντισυναλλαγματικαὶ γίνονται ὑπὸ ἐμπόρων πρὸς ἀμοιβαίαν χρηματικὴν διευκόλυνσιν διὰ προεξοφλήσεων.

ἀντισυναντῶ-άω μτγν. συναντῶ τινα ἐρχόμενον ἐκ τοῦ ἀντιθέτου : ΑΠ 12,227.

ἀντισύναξις-εως (ἡ) μσν. σύνοδος ἐκκλησιαστικῶν σχισματικῶν ἢ αἱρετικῶν.

ἀντισυνάπτω συνάπτω κατὰ τὰ ἐναντία μέρη : Γαλην.12,38 **κἂν ὁδὸς κατάντης ἀντισυνάπτῃ·** || παθ. προσαρμόζομαι ἀντιθέτως : Κοσμ.Τοπογρ.Χρ.121 A **πόδες ἀνθρώπων ἀντισυναπτόμενοι . . πῶς εὑρεθήσονται ἀμφότεροι ὄρθιοι;**

ἀντισύνδρομος-ον μσν. ὁ βοηθῶν τινα εἰς ἐπίθεσιν κατ' ἄλλου : Γεωργ.Πισ.Διαλ.486 **ὡς κυμάτων γὰρ ἀντισύνδρομον μάχην.**

ἀντισύνθεσις-εως (ἡ) μσν. ἡ ἐναντία σύνθεσις.

ἀντισύνθετος-ον μσν. ὁ ἐναντίος, ὁ ἀντίστοιχος.

ἀντισυνιστῶ-άω μσν. κ. νεώτ. ἐναντίον συνιστῶ, βοηθῶ : Φώτ.Μανιχ.4.24 **λανθάνειν ἑαυτὸν ἀντισυνιστῶντα καὶ κρατύνοντα·** 2) νεώτ. ποιοῦμαι ἀντίθετον σύστασιν, ὑπόδειξιν, συμβουλήν.

ἀντισυνοδικός-ή-όν μσν. κ. νεώτ. ἐκκλ. ὁ κατὰ

ἐκκλησιαστικῆς συνόδου : Ταράσιος Κωνσταντινουπ. ἐν Μί.1476 D **ἀντισυνοδικὸν γράμμα.**

ἀντισύνοδος (ἡ) νεώτ. σύνοδος συγκαλουμένη καὶ νομοθετοῦσα συγχρόνως πρὸς τὴν ὑπὸ τῶν ἐπισήμων ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν συγκαλουμένην καὶ ἐν διαστάσει πρὸς ταύτην οὖσα.

ἀντισυνταγματάρχης (ὁ) νεώτ. ὁ ἀμέσως κατώτερος τοῦ συνταγματάρχου ἀξιωματικὸς τοῦ κατὰ ξηρὰν στρατοῦ ἢ **τῆς χωροφυλακῆς.**

ἀντισυνταγματικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀντισυνταγματικὸν βλ. λ.

ἀντισυνταγματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀντιβαίνων πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ πολιτικοῦ Συντάγματος ἤτοι τοῦ καταστατικοῦ (συντακτικοῦ) νόμου κράτους μὴ ἀπολυταρχικοῦ.

ἀντισυνταγματικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀντισυνταγματικοῦ βλ.λ.

ἀντισυνταγματικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντισυνταγματικὸν βλ. λ.

ἀντισυντάσσω μτγν. συντάσσω τι, οἷον ὑπόμνημα, διατριβήν, βιβλίον κττ., ἐναντίον ἢ εἰς ἀπάντησιν ἄλλου τοιούτου : Ἐπιφάν.1,837 C **πρὸς ὃν ἀποτεινόμενοι καὶ αὐτοὶ ἀντισυνέταξαν.**

ἀντισύνωνον (τὸ) μσν. ὡς οὐσ. τὸ λόγῳ συνωνῆς διδόμενον σημίσειον (μεσιακό, σεμπριάτικο, κολλιγιάτικο) ἤτοι τὸ ὑπὸ τοῦ ἐπιμόρτου καλλιεργητοῦ ἐτησίως καταβαλλόμενον εἰς τὸν κύριον τῆς σπειρομένης γῆς : Γρηγόρ.Κορίνθ. ἐν P 7,1118,20 « νομικὴ δὲ λέξις ἐστὶ καὶ ἡ συνωνή, τὰ ἓξ μόδια τῶν παραλίων καὶ τὰ τέσσαρα τῶν χερσαίων ἀντὶ σημ(ε)ισίου· ἀντισύνωνον δὲ τὸ ἀντὶ τούτων σημ(ε)ίσιον ».

ἀντισύνωνος-ον μσν. νομ. ὁ κατ' ἀμοιβαίαν συνωνήν, συναλλαγήν, συμφωνίαν διδόμενος, εἰδ. ὑπὸ τοῦ ἐπιμόρτου καλλιεργητοῦ εἰς τὸν κύριον τῆς γῆς· || τὸ οὐδ. ἀντισύνωνον (τὸ) βλ.λ.

ἀντισυριγγιακός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ προστατεύων ἀπὸ τὰ συρίγγια βλ. λ., ὁ πρὸς θεραπείαν τῶν συριγγίων χρήσιμος : Ἀέτ.15,13 **ἀντισυριγγιακὸν κολλύριον.**

ἀντισύρω μσν. μέλλ. **-υρῶ** σύρω, ἕλκω πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος : Θεοδ.Προδρ.Ροδ.174 (Δ.404) **τὸν μειρακίσκον ἀντέσυρεν ἠρέμα.**

ἀντισυστάδην ἐπίρρ. μσν. ἀπέναντι, εἰς τὴν ἀντικρὺ θέσιν : Πρόδρ.Ροδ.235.

ἀντισύστατος-ον μτγν. ὁ ἀντιθέτου συστάσεως, ὁ ἐναντίως συντεθειμένος : Ἐπιφάν.Αἱρ.65.

ἀντισυστρέφω μσν. συστρέφω πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος : Γεωρ.Πισ.Ἑξ.1055.

ἀντισύστροφος μσν. ὁ πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος συστρεφόμενος : Μαν.Φιλ.ἆσμ.5,514.

ἀντισυφιλιδικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐνεργῶν κατὰ τῆς συφιλίδος : **ἀντισυφιλιδικὰ φάρμακα.**

ἀντισφαιρίζω κ. νεώτ. ἐν τῇ παιδιᾷ ρίπτω τὴν σφαῖραν ὀπίσω εἰς τὸν ρίψαντα : Ξεν.Λακ.9,5· || μτχ. οἱ **ἀντισφαιρίζοντες,** οἱ ἐπιδιδόμενοι εἰς τὴν παιδιὰν τῆς ἀντισφαιρίσεως· 2) νεώτ. παίζω ἀντισφαίρισιν, διεθν. λ. **τέννις.**

ἀντισφαίρισις-εως (ἡ) νεώτ. παιδιὰ ἀγωνιστική, ἡ κατὰ διεθν. λ. **τέννις,** παιζομένη ἐντὸς περιωρισμένου χώρου μεταξὺ ἑνὸς ἢ δύο ζευγῶν παικτῶν καὶ συνισταμένη εἰς τὴν διὰ σφαιροπλήκτρων (ρακετῶν) ἐκσφενδόνισιν σφαίρας ἐκ καουτσοὺκ πρὸς τὸν ἀντίπαλον, ὑπὲρ τεταμένον δίκτυον οὕτως ὥστε νὰ μὴ δύναται οὗτος πλήττων αὐτὴν ἐπίσης διὰ σφαιροπλήκτρου νὰ τὴν στρέφῃ ὀπίσω : **ὅμιλος ἀντισφαιρίσεως·** || **ἀντισφαίρισις διὰ τῆς χειρός,** διεθν.λ. **βόλλεϋ μπώλ,** παιδιὰ καθ' ἣν οἱ παῖκται ἱστάμενοι εἰς δύο ἀντιπάλους ὁμάδας ἑκατέρωθεν τεταμένου δικτύου ρίπτουσιν διὰ τῶν χειρῶν ὑπεράνω τοῦ δικτύου τὴν σφαῖραν πρὸς τοὺς ἀντιπάλους, οἵτινες ἀντιρρίπτουσιν αὐτήν, καταβαλλομένης ὑπὸ τῶν πρὸς οὓς ρίπτεται προσπαθείας νὰ μὴ πέσῃ αὕτη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

ἀντισφαιριστής (ὁ) θηλ. **-ίστρια** νεώτ. ὁ παίζων ἀντισφαίρισιν βλ. λ.

ἀντισφάττω μτγν. φονεύω τὸν φονεύσαντα, ἀντικτείνω· || **-ομαι** παθ. φονεύσας ἄλλους σφάζομαι, φονεύομαι καὶ ἐγὼ : Δίων Κ 45,47 **ὁ μὲν Κίννας οὐ πολλῷ ὕστερον ἀντεσφάγη.**

ἀντισφήν-ῆνος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. σφὴν τοποθετημένος οὕτως ὥστε νὰ συναντᾷ ἕτεραν σφῆνα.

ἀντισφήνια (τὰ) δημ. οἱ σφηνόλιθοι ἢ θολῖται οἱ τοποθετημένοι ἑκατέρωθεν τῆς κλειδὸς θόλου ἢ ἀψῖδος, ἄ. **παρακλείδια.**

ἀντίσφηνο (τὸ) δημ. ἀντισφὴν βλ. λ.

ἀντισφίγγω συσφίγγω τὸ ἓν μετὰ **τοῦ ἄλλου,** σφίγγω ἑκατέρωθεν : Ἱππ.π.Ἄρθρ.781 **οἱ τένοντες οἱ ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς μασχάλης ἀντισφίγγοντες.**

ἀντίσφοδρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **σφοδριδῶν.**

ἀντισφράγισμα-ατος (τὸ) Ἐπιγρ. τὸ ἐσφραγισμένον ἀντίγραφον : Ἐπίγρ. **ἀρχαιοτάτου δόγματος συγκλήτου ἀντισφράγισμα.**

ἀντισχέδιον (τὸ) νεώτ. σχέδιον κατ' ἀντίθεσιν ἢ πρὸς τροποποίησιν ἄλλου σχεδίου.

ἀντισχηματίζω μτγν. ἀπαντῶ καὶ ἐγὼ διὰ ρητορικοῦ σχήματος : Διον.Ἀλ.π.Ρητ.9,14 **τοῦτο τὸ σχῆμα συνιδὼν καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς** ἀντισχηματίζει.. **μιμούμενος τὴν τέχνην τοῦ διδασκάλου.**

ἀντισχηματισμός (ὁ) μτγν. ἡ χρῆσις ρητορικοῦ σχήματος κατ' ἄλλου τοιούτου.

ἀντισχολαστής (ὁ) μτγν. ὁ ἀνοίξας σχολὴν ἐναντίον ἄλλου, διδάσκαλος ἀντίπαλος ἄλλου· || γεν. ὁ ἀντίζηλος ὁμιλητής.

ἀντισχόλιον (τὸ) νεώτ. σχόλιον δι' οὗ σχολιάζει τις ἄλλο σχόλιον ἢ σχόλια.

ἀντισχυρίζομαι διισχυρίζομαι τὸ ἐναντίον : Θουκ.3,44 **καὶ αὐτὸς .. ἀντισχυριζόμενος τἀναντία γιγνώσκω·** 2) μτγν. ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι πρός τινα ἢ πρός τι : Πλούτ.Ἠθ.535 E **δεῖ δὲ** ἀντισχυρίζεσθαι **καὶ** πρὸς ἀμφότερα.

ἀντίσχυρος-ον μτγν. ἰσχυρὸς πρὸς ἀντίστασιν, ἐπίσης ἰσχυρός· Ἡσ. ἐν λ. « ἀντικάρτερα ».

ἀντισχύω μτγν. ἰσχυρῶς ἀπωθῶ, ἀνθίσταμαι : ΚΠ Σοφ.Σαλ.7,30 **σοφίας οὐκ ἀντισχύει κακία.**

ἀντίσχω ἀντέχω βλ.λ. : Σοφ.Φιλ.830 **ὄμμασι δ'** ἀντίσχοις **τάνδ' αἴγλαν.**

ἀντισῶ-όω κ. νεώτ. ἐξισῶ : Γρηγ.Ναζ.2,21,1289 ἀντισῶσαι **τοῖς παρελθοῦσι τὰ νῦν·** || μέσ. **-οῦμαι** εἶμαι ἴσος πρὸς ἴσον ἢ ἀνθίσταμαι ἐπὶ ἴσοις ὅροις : Θουκ.3,11 **τοῦ ἡμετέρου ἔτι μόνου** ἀντισουμένου· 2) νεώτ. εἶμαι ἐξ ἀντιθέτου ἴσος πρός τινα : **αἱ ἑκατέρωθεν ζημίαι ἐκ τοῦ πολέμου** ἀντισοῦνται.

ἀντισῴζω σῴζω τὸν σώσαντά με : Σουΐδ. ἐν λ. «δυσκλεές»· **ὥστε τὸν ἐμὲ σώσαντα μὴ ἀντισῶσαι.**

ἀντίσωμα-ατος (τὸ) νεώτ. βιολ. ἀμυντήριος οὐσία περιεχομένη εἰς τὸ αἷμα καὶ τὰ ὑγρὰ τοῦ σώματος καὶ βοηθοῦσα εἰς ἐπέλευσιν ἐπικτήτου ἀνοσίας· τοιαῦται οὐσίαι εἶναι αἱ ἀντιτοξῖναι, λυσῖναι, ὀψωνῖναι, συγκολλητῖναι, ἰζηματῖναι κ.ἄ.

ἀντίσωμος-ον μσν. ὁ ἀντικαθιστῶν τινα.

ἀντίσωσις-εως (ἡ) μτγν. ἐξίσωσις.

ἀντισωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ μὴ ἐξισωτικός, ὁ ἀντιτιθέμενος πρὸς τὰ ἐξισωτικὰ κοινωνικὰ συστήματα.

ἀντίταγμα-ατος (τὸ) μτγν. ἡ ἀντιτασσομένη, ἡ ἀντίπαλος στρατιωτικὴ δύναμις.

ἀντιτάκτης (ὁ) μτγν. αἱρετικὸς τοῦ κύκλου τῶν γνωστικῶν τοῦ δευτέρου αἰῶνος, ἄ. ἀντιτακτικός.

ἀντιτακτικός-ή-όν μτγν. ἐπιτήδειος πρὸς ἀντίστασιν· 2) αἱρετικός, ἀντιτάκτης βλ. λ.

ἀντιτακτικῶς ἐπίρρ. μτγν. ἐκκλ. δι' ἀντιτάξεως· || αἱρετικῶς : Γρηγ.Νύσσ.1,459.

ἀντίτακτος-ον μτγν. ἀντίθετος : Ἱεροκλ.298.

ἀντιταλάντευσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιταλαντεύω βλ. λ.· ‖ ἀντιστάθμισις.

ἀντιταλαντεύω μτγν. κ. μσν. ἀντισηκῶ, ἰσοστάσιον δίδωμι, ἀντισταθμίζω : Κοσμ.Τοπογρ.Χριστ. 2θ9 D ἐὰν ἀντιταλαντεύῃς ξυγῷ τὰς θλίψεις.

ἀντιτάλαντος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἀντίσταθμος, ἴσος, ἀ. ἰσοτάλαντος : ἀντιτάλαντον βαρόμετρον.

ἀντιταλάντωσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἰσορροπία.

ἀντιταμίας (ὁ) μτγν. ὁ Ρωμαῖος pro quaestore ἢ proquaestor δηλ. ταμίας μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἐν Ρώμῃ ἐνιαυσίου ἀρχῆς του, ὁπότε ἀπεστέλλετο νὰ ἄρξῃ τὴν ἰδίαν ἀρχὴν ἐν ρωμαϊκῇ τινι ἐπαρχίᾳ.

ἀντίταξις-εως (ἡ) ἡ ἀντιμέτωπος παράταξις, ἀντιπαράταξις : Θουκ.7,17 ἡ σφετέρα ἀντίταξις τῶν τριήρων· 2) μτγν. ἀντίδρασις, ἀντίστασις : Δίων Κ 36,7 τὴν ἀντίταξιν τῶν δυνατῶν ὁρῶν.

ἀντιταράττω μτγν. διαταράττω : Μάξ.Τύρ.Διαλ. 14,7 ἀντιφιλοτιμεῖται τῇ ἀρετῇ καὶ ἀντιταράττει.

ἀντίτασις-εως (ἡ) ἡ πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος τάνυσις, οἷον κατὰ τὴν τοποθέτησιν ἐξαρθρωθέντος μέλους : Ἱππ.Ἀρθ.836· 2) ἐναντίωσις : Πλάτ. Νόμ.781 C πᾶσαν ἀντίτασιν ἀντιτείνειν.

ἀντιτάσσω κ. νεώτ. κ. δημ. ἀττ. -ττω τάσσω τι ἐναντίον τινός, παρατάσσω κατά τινος : Ἡρ.5,110 Σολίων ἀπολέξαντες τὸ ἄριστον ἀντέτασσον Πέρσῃσι, Ξεν.Ἀν.2,5,19 δυναίμεθ' ἂν λιμὸν ὑμῖν ἀντιτάξαι· ‖ μετὰ προθ. : Αἰσχ.56,8 ἀντιτάττειν τὸν νόμον πρὸς τὴν τούτων ἀναίδειαν· ὁμοίως κ. νεώτ. κ. δημ. μετὰ κ. τῶν προθ. εἰς ἢ κατὰ ἢ τοῦ ἐπιρρ. ἐναντίον : εἰς τοὺς στασιαστὰς ἀντετάξαμεν τὴν βίαν, - κατὰ τῶν ἰσχυρισμῶν σου ἀντιτάσσω ὅτι . .· ‖ κ. ἄνευ ἐμπροθ. προσδ. ἀντιτάσσω σιγήν, - ἄρνησιν· 2) -ομαι μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Θουκ.3,56 τῶν Ἑλλήνων . . ἀρετὴν τῇ Ξέρξου δυνάμει ἀντιτάξεσθαι, αὐτ.4,32 ὅπως μὴ ἔχωσι πρὸς ὅ,τι ἀντιτάξωνται· κ. ἀπολ. αὐτ.4,55 οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀθρόᾳ τῇ δυνάμει ἀντετάξαντο· ὁμοίως κ. νεώτ. ἀντετάχθημεν πρὸς τοὺς εἰσβολεῖς, - ἐὰν ἀντιταχθῶμεν κατὰ τῶν καταχρήσεων· 3) -ομαι μέσ. τάττω ἐμαυτὸν κατά τινος : Εὐρ.Φοίν.622 ἀντιτάξομαι κτενῶν σε· ‖ γεν.ἐναντιοῦμαι πρός τινα, ἀνθίσταμαι : Αἰσχίν. 25,8 ὑμέτερόν ἐστιν ἔργον πρὸς ταῦτα ἀντιτετάχθαι, Πολύβ.32,11,8 πάσαις ταῖς ἐπιθυμίαις ἀντιταξάμενος, Διόδ.Σ 17,97 ἀντιταττόμενοι τῇ βίᾳ τοῦ ρεύματος· ὁμ. κ. νεώτ. κ. δημ. : ἀντιτάσσομαι εἰς τὴν ψήφισιν τοιούτου νόμου· 4) -ομαι παθ.κ.νεώτ. τάσσομαι ὑπό τινος ἐναντίον τινός : Πλάτ.Νόμ.1,634 B πρὸς τὰς ἀλγηδόνας νόμους ἀντιτεταγμένους.

ἀντιταφρεύω μτγν. ὀρύσσω τάφρον ἐκ μέρους ἀντιθέτου πρὸς ἄλλην τάφρον.

ἀντιτείνω κ. νεώτ. κ. δημ. σύρω, τεντώνω πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος : Ἀριστλ.Πρβλ.8,9,5 ἀντ- εἰς τοὔπισθεν τὰ σπαρτία, Πλούτ.2,13 D τὰς ἡνίας ἀντιτεῖναι· 2) προσφέρω, προβάλλω καὶ ἐγώ : Εὐρ.Μηδ.891 ἀντιτείνειν νήπια ἀντὶ νηπίων· 3) ἀντενεργῶ, ἐναντιοῦμαι, ἀνθίσταμαι : Πίνδ.Ν 4,60 ἀντ- ἐπιβουλίᾳ, Πλάτ.Νόμ.727 D ὑπείκει καὶ οὐκ ἀντιτείνει· 4) μτγν. ἐπὶ χωρῶν, τόπων, κεῖμαι ἀπέναντι· 5) κ. νεώτ. κ. δημ. προβάλλω ἐναντίωσιν, ἀντίρρησιν : Ἀριστλ.Ἠθ.5,6 οἱ πάντα πρὸς ἡδονὴν ἐπαινοῦντες καὶ οὐδὲν ἀντιτείνοντες, - ἀντέτεινεν εἰς τὰ λεχθέντα, - ὅλο μοῦ ἀντιτείνεις.

ἀντιτειχίζω μσν. μέλλ. -ίσω κ. -ιῶ ἀνεγείρω τείχισμα ἐναντίον ἄλλου τειχίσματος.

ἀντιτείχισμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. τείχισμα ὀχυρωματικὸν ἀνεγερθὲν ἐναντίον ἄλλου ὀχυρωματικοῦ τειχίσματος : Θουκ.2,77 ἀντιτείχισμα τῷ χώματι γίνεται· 2) νεώτ. ἀρχιτεκτ. ἰσχυρὸς τετραγωνικὸς στῦλος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται ἀφιδωτὴ ἀντηρὶς κτιρίου.

ἀντιτέμνω μέλλ. -τεμῶ τέμνω τι ἐναντίον τινός : Εὐρ.Ἀλκ.972 οὐδ' ὅσα Φοῖβος Ἀσκληπιάδαις ἔδωκε φάρμακα πολυπόνοις ἀντιτεμὼν βροτοῖσιν· 2) μτγν. -ομαι παθ. τέμνομαι ἐξ ἀντιθέτου, τέμνομαι ἐπίσης, τέμνομαι εἰς δύο μέρη : Ψ'Ερατοσθ.264 A ὁ γαλαξίας . . διὰ τῶν πόλων ἀντιτεμνόμενος δίχα τοῦ ὁρίζοντος.

ἀντιτερηδονικός-ή-όν νεώτ. ὁ καταπολεμῶν τὴν τερηδόνα τῶν ὀστῶν καὶ ἰδίως τῶν ὀδόντων.

ἀντιτέρπω μτγν. τέρπω τὸν τέρψαντά με, ἀμοιβαίως τέρπω : Πλούτ.Ἠθ.334 A.

ἀντιτεταγμένως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀντιθέτως : Πλωτῖν.5,3,15 ἀντιτεταγμένως τῷ ποιεῖν· ‖ νεώτ. κατ' ἀντίθετον τάξιν ἢ διάταξιν.

ἀντιτετανικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐνεργῶν κατὰ τοῦ τετάνου : ἀντιτετανικὸς ὀρός.

ἀντίτευχος (ὁ) μτγν. βόλος ἀστραγάλων : Εὐβ.57,3.

ἀντιτεύχω κατασκευάζω τι ἐναντίον τινός.

ἀντιτεχνάζω μτγν. μεταχειρίζομαι τέχνασμα κατὰ τεχνάσματος : Διον.Ἁλ.Ρητ.9,5 καὶ τὸν ἀκούοντα ἀντιτεχνάζειν καὶ ἀντισχηματίζειν.

ἀντιτέχνασμα-ματος (τὸ) νεώτ. τέχνασμα πρὸς ἐξουδετέρωσιν ἄλλου τεχνάσματος.

ἀντιτέχνησις-εως (ἡ) τέχνασμα κατ' ἄλλου τεχνάσματος : Θουκ.7,70 πολλὴ δὲ ἡ ἀντιτέχνησις τῶν κυβερνητῶν· 2) μτγν. ἅμιλλα τῶν τεχνιτῶν πρὸς ἀλλήλους : Διον.Ἁλ.14,10.

ἀντιτεχνία (ἡ) μσν. ἀντιτέχνησις βλ.λ.

ἀντιτεχνικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀντίτεχνον βλ.λ.· 2) ὁ μὴ κατὰ τέχνην, μὴ τεχνικός.

ἀντιτεχνίτης (ὁ) μτγν. τεχνίτης ἀντίζηλος, ἀντίτεχνος : Γαλ.5,655.

ἀντίτεχνος-ος ἀντίπαλος, ἀντίζηλος, ἀνταγωνιστὴς ἐν τῇ τέχνῃ : Πλάτ.Φ 60 D οὐκ ἐκείνῳ οὐδὲ τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ ἀντίτεχνος.

ἀντιτεχνῶ-έω μτγν. εἶμαι ἀντίζηλος ἐν τῇ τέχνῃ· Ἡσ. « ἀντιτεχνήσει, ἀντικατασκευάσει ».

ἀντιτεχνῶμαι-άομαι κ. νεώτ. ἐπινοῶ τέχνασμα ἐναντίον, πρὸς ἐξουδετέρωσιν τεχνάσματος : Ἡρόδ.5,70 Ἰσαγόρης ἀντιτεχνᾶται τάδε.

ἀντιτηρῶ-έω μτγν. ἀμοιβαίως, ὡσαύτως διατηρῶ : Ἀρρ.Ἐπίκτ.2,20,14.

ἀντιτίθημι κ. νεώτ. μέλλ. -θήσω θέτω τι ἔμπροσθεν ἢ ἐναντίον τινός, ἀντιτάσσω : Εὐρ.Φοίν. 770 ἴσους ἴσοισι πολεμίοισιν ἀντιθείς· 2) ἀντιπαραβάλλω, συγκρίνω : Ἡρόδ.1,207 τωὐτὸ ἐκείνῳ ἀντιθήσω, Εὐρ.Ὀρ.551 δέο γὰρ ἀντίθες δυοῖν ‖ παθ. ἀντιπαραβάλλομαι, συγκρίνομαι· 3) ἀποκρίνομαι, ὅθ. κ. ἀντιλέγω : Εὐρ.Ἠλ.1049 κἀντίθες παρρησίᾳ, ὅπως τέθνηκε σὸς πατὴρ οὐκ ἐνδίκως· 4) ἀμτβ. ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι· ‖ νεώτ. ὁ παθ. τ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : ἀντιτίθεμαι κατὰ τῆς τοιαύτης ἐνεργείας· ‖ εἰδ. ἀντιτιθέμενος ἀτμός, ὁ ἔχων ἀντίθετον φορὰν πρὸς τὴν κίνησιν τῆς ἀτμαμάξης· 5) θέτω τι ὡς τίμημα, ὡς ἀντίτιμον πράγματός τινος· 6) θέτω τι ἀντὶ ἐμαυτοῦ : Πλάτ.Γοργ.461 E ἀντίθες τοι.

ἀντιτίμημα-ατος (τὸ) ἐν τῷ ἀττ. δικ. ἡ ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου πρὸς τὸ δικαστήριον πρότασις ἐλαφροτέρας ποινῆς ἀπὸ τὸ τίμημα, ἤτοι ἀπὸ τὴν ὑπὸ τοῦ κατηγόρου προταθεῖσαν ποινήν.

ἀντιτίμησις-εως (ἡ) τὸ ἀντιτίμημα βλ.λ.2), ἀττ.δικ. ἡ ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου πολίτου, οὗ δι' ἀπογραφῆς εἶχε καθορισθῇ ἀνακριβῶς ἡ περιουσιακὴ κατάστασις, ἀνεκτίμησις αὐτῆς ἐνώπιον τῶν ἀρχῶν.

ἀντίτιμος-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀντὶ τῆς τιμῆς διδόμενος· Ἡσ. «ἀντίτιμα· τὰ ἄποινα, τὰ ἀντέκτιτα»· 2) νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. ἀντίτιμο(ν) ὡς οὐσ. ἡ εἰς χρῆμα ἀξία πράγματός τινος· ‖ κ. γεν. τὸ ἰσότιμον, τὸ ἰσάξιον πρός τι, ὅθ. κ. τὸ ἀποτέλεσμά τινος : ἀντίτιμον τῆς προδοσίας του ὑπῆρξεν ἡ γενικὴ περιφρόνησις.

ἀντιτιμῶ-άω κ. νεώτ. τιμῶ τὸν τιμῶντα με, ἀμοιβαίως τιμῶ : Ξεν.'Ελλ.3,1,13 ὥστε καὶ ἀντετίμα αὐτὴν (τὴν Μανίαν) μεγαλοπρεπῶς ὁ Φαρνάβαζος· 2) μέσ. ἐν τῷ ἀττ. δικ. κατηγορούμενος ὢν ἀντιπροτείνω ἐν δικαστηρίῳ ἄλλην ποινὴν ὡς δικαιοτέραν τῆς προταθείσης ὑπὸ τοῦ κατηγόρου : Πλάτ.'Απολ.26 Β τιμᾶται δ' οὖν μοι ὁ ἀνὴρ θανάτου· εἶεν· ἐγὼ δὲ δὴ τίνος ὑμῖν ἀντιτιμήσομαι; πρβλ. τιμῶ, ὑποτιμῶ.

ἀντιτιμώρημα-ατος (τὸ) μτγν. ἡ ἐκδίκησις.

ἀντιτιμώρησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἐκδίκησις : 'Ωριγ.2,541 Α ὁρμὴν εἶναι ὄρεξιν ἀντιτιμωρήσεως.

ἀντιτιμώρητος-ον μσν. ἐκδικητικός.

ἀντιτιμωρία (ἡ) σχόλ. ἡ ἐκδίκησις.

ἀντιτιμωροῦμαι-έομαι ἀντεκδικοῦμαί τινα : Θουκ.3,82 ἀντιτιμωρήσθαί τέ τινα, Εὐρ.'Ελ.849 φονέα δὲ πατρὸς ἀντετιμωρησάμην· ‖ κ. ἀπολ. λαμβάνω ἐκδίκησιν : Ξεν.'Ελλ.5,4,42 οἱ δ' οὖν Θηβαῖοι ἀντιτιμωρεῖσθαι βουλόμενοι.

ἀντιτίνω ὑφίσταμαι, ὑποφέρω τιμωρίαν διὰ κακὸν ὅπερ ἔπραξα : Σοφ.Αἶ.1065 ἀρῶντες ἂν ἡδώμεθα οὐκ ἀντιτίσειν αὖθις ἂν λυπώμεθα· 2) ἀντιπληρώνω, ἀνταποδίδω : Εὐστ.'Ιλ.142,15 ἀντιτείνειν .. χάριτας· 3) μέσ. λαμβάνω ἀντίποινα, ἀντιτιμωρῶ, ἐκδικοῦμαί τινα : Αἰσχ.'Αγ.1263 ἐμῆς ἀγωγῆς ἀντιτίσασθαι φόνον· ‖ γεν. τιμωρῶ διά τι : Εὐρ.'Ικ.1144 ἀντιτίσομαι σὸν φόνον.

ἀντιτιουγχάνοντες 'Επιγρ. ἀντιτυγχάνοντες βλ.λ.

ἀντίτισις-εως (ἡ) μτγν. ἀνταπόδοσις, ἐκδίκησις.

ἀντίτιτος-ον 'Ησ. « ἀντιτιμώρητος », ἄντιτος βλ.λ.

ἀντιτιτρώσκω μέλλ. -τρώσω, εὔχρ. ἐν τῷ παθ. λαμβάνω καὶ ἕτερον τραῦμα · 'Ηλιόδ.7,27 ἀντιτέτρωτο δὲ ἐκ θατέρων ὁ 'Αχαιμένης.

ἀντίτοιχος-ον μτγν. ὁ ἐναντίον τοιχώματος προσκρούων : Τιμόθ.Περσ.13 εἰ δ' ἀντίτοιχος ἀκτὶς προσάξειε.

ἀντίτολμος-ον ὁ μετὰ τόλμης ἐπιτιθέμενος, τολμηρός : Αἰσχ.Εὐμ.556 τὸν ἀντίτολμον παραβάταν.

ἀντιτολμῶ-άω κ. νεώτ. δεικνύω τόλμην ἐναντίον ἄλλου τολμηροῦ : Θουκ.2,89 μέγα τι τῆς διανοίας τὸ βέβαιον ἔχοντες ἀντιτολμῶσιν· ‖ κ. νεώτ. τολμῶ καὶ ἐγὼ ἐξ ἀντιθέτου.

ἀντίτομος-ον ὁ τεμνόμενος πρὸς θεραπείαν κακοῦ τινος· ‖ οὐδ. **ἀντίτομον** (τὸ) φάρμακον προληπτικὸν κατά τινος νόσου, ἀλεξιφάρμακον : Πίνδ.Π 4,394 ἀντίτομα .. ὀδυνᾶν.

ἀντιτονισμός (ὁ) νεώτ. ἡ κατὰ τοῦ τονισμοῦ τῶν λέξεων θεωρία

ἀντιτονισταί (οἱ) νεώτ. οἱ κατὰ τοῦ τονισμοῦ τῶν λέξεων ἐν τῇ 'Ελληνικῇ γλώσσῃ.

ἀντίτονος-ον κ νεώτ. ἐναντίον τινὸς τεντωμένος, ὁ ἀνθιστάμενος πρός τινα· 2) μτγν. ὡς οὐσ. **ἀντίτονα** (τὰ) σχοινία δι' ὧν ἐκινεῖτο ἡ πολιορκητικὴ μηχανὴ καταπέλτης· 3) νεώτ. **ἀντίτονοι**, οἱ πρώραθεν ἐνεργοῦντες ὁλκοὶ τῆς μεγίστης κεραίας ἱστιοφόρου πλοίου, τὰ γκιοστέκια.

ἀντιτονοῦμαι-έομαι ἢ -όομαι μτγν. μσν. γραμμ. ἔχω, λαμβάνω διάφορον, ἀντίθετον τόνον : Εὐστ. 1025,4 Κλεῖτος ἀντιτονούμενος τῷ κλειτῷ.

ἀντιτοξεύω ἐπιτηδείως, ταχέως τοξεύω ἐναντίον τοξεύοντος : Ξεν 'Αν.3,3,15 ὅσον οὔτε οἱ Κρῆτες ἀντιτοξεύειν δύνανται.

ἀντιτοξικός-ή-όν ὁ ἐνεργῶν κατὰ τῶν τοξινῶν τῶν νοσογόνων βακτηρίων : ἀντιτοξικὸς ὀρός.

ἀντιτοξίνη (ἡ) νεώτ. οὐσία παραγομένη ὑπὸ τοῦ ὀργανισμοῦ ἀμυνομένου ἐναντίον μολύσματός τινος (μικροβίου ἢ τοξίνης)· 2) ὁ ἀντιτοξικὸς ὀρός : διφθεριτικὴ ἀντιτοξίνη.

ἀντιτοξότης (ὁ) μτγν. ὁ τοξεύων κατ' ἄλλου τοξότου, ὅστις ἀντιτοξεύει βλ. λ.

ἀντιτοπία (ἡ) μσν. ἡ παραχώρησις τόπου πρὸς ἐξίσωσιν ἢ διαρρύθμισιν γειτονικῶν κτημάτων : Νόμος Γεωργικ.1,5 δότω ἀντιτοπίαν ὁ πλέον ἔχων τῷ ὀλίγον ἔχοντι.

ἀντιτόρησις-εως (ἡ) μσν. ἡ διατρύπησις, διάτρησις : Εὐστ.'Ιλ.672,30 Ὅμηρος .. ἐπὶ ἐκτρυπήσεως τοίχου τὴν ἀντιτόρησιν τίθησιν.

ἀντιτορπιλλικόν (τὸ) νεώτ. πολεμικὸν πλοῖον ἐλαφρόν, ἀθωράκιστον καὶ ταχύτατον, μὲ ἀρχικὸν προορισμὸν τὴν καταναυμάχησιν τῶν τορπιλλικῶν, νῦν δὲ χρησιμοποιούμενον καὶ διὰ περιπολίας, ἀνιχνεύσεις, πόντισιν καὶ ἁλιείαν ναρκῶν, τορπιλλικὰς ἐπιθέσεις, δίωξιν ὑποβρυχίων κ. ἄ.

ἀντιτορπιλλικός-ή-όν νεώτ. ὁ χρησιμεύων πρὸς ἄμυναν κατὰ τῶν τορπιλλῶν ἢ τῶν τορπιλλικῶν : ἀντιτορπιλλικὸν δίκτυον.

ἀντιτορπιλλοβόλον (τὸ) νεώτ. ναυτ. πλοῖον χρησιμοποιούμενον κατὰ τῶν τορπιλλοβόλων βλ.λ.

ἀντιτορπιλλοφόρον (τὸ) νεώτ. ναυτ. πλοῖον χρησιμοποιούμενον κατὰ τῶν τορπιλλοφόρων βλ.λ.

ἀντιτορῶ-έω διατρυπῶ μέχρι τοῦ ἀντιθέτου μέρους, διαπερῶ : 'Ιλ.Ε.338 δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν, Κ 267 πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας.

ἄντιτος-ον ὁ ἐκδικητικός, ὁ ἀνήκων εἰς ἐκδίκησιν : 'Ιλ.Ω213 τότ' ἄντιτα ἔργα γένοιτο παιδὸς ἐμοῦ (ἔργα ἐκδικήσεως ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ).

ἀντίτραγος (ὁ) μτγν. κωνοειδὲς ἔξαρμα τοῦ πτερυγίου τοῦ ὠτὸς παρὰ τὴν ὀπισθίαν μοῖραν τῆς κόγχης, ἔναντι καὶ χαμηλότερον τοῦ τράγου βλ. λ.

ἀντιτραγῳδῶ-έω μσν. ἀντιθρηνῶ: Προδρ.Ροδ.26.

ἀντιτραπέζια (τὰ) νεώτ. τὰ ἀντιμήνσια βλ.λ.

ἀντιτραυματίζω μσν. κ. νεώτ. τραυματίζω τὸν τραυματίσαντά με, ἀμοιβαίως τραυματίζω.

ἀντιτραυματικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τοῦ τραύματος, ὁ ἐπιφέρων ἐπούλωσιν τῶν τραυμάτων.

ἀντιτραχύνομαι μσν. μέλλ. -υνῶ τραχύνομαι πρὸς τὸν τραχυνόμενον : Εὐστ.467.9 'Οδυσσεὺς δὲ ἀντιτραχύνεται αὐτὸς ἠρέμα πρὸς τὸν βασιλέα.

ἀντιτρέπω μσν. ἀμοιβαίως τρέπω : 'Ανν.Κομν.208.

ἀντιτρέφω τρέφω τὸν θρέψαντά με, ἀποδίδω τὰ τροφεῖα : Ξενφ.ΚΠ 8,3,38 ἔνθα δὴ ἐγὼ ἀντέτρεφον ἐκεῖνον ἕως ἔζη.

ἀντιτρέχω μτγν. μέλλ. -θρέξομαι κ. -δραμοῦμαι τρέχω ἁμιλλώμενος πρός τινα : 'Ιω.Χρυσ.6,288 Α ὁ ἥλιος ἄνω τρέχει, Παῦλος κάτω ἀντιτρέχει.

ἀντιτριαδισταί (οἱ) νεώτ. οἱ ἀντιτριαδῖται βλ.λ.

ἀντιτριαδῖται (οἱ) νεώτ. αἱρετικοὶ ἀντιτιθέμενοι εἰς τὸ δόγμα τῆς ὑπάρξεως τριαδικοῦ θεοῦ.

ἀντιτριβή (ἡ) νεώτ. ἐνέργεια, ἀντίδρασις κατὰ τῆς τριβῆς : ἀντιτριβῆς μέταλλα, σκληρὰ κράματα μετάλλων δι' ὧν ἐπενδύονται οἱ τριβεῖς τῶν μηχανῶν (τὰ κουζινέτα).

ἀντιτρίβω μτγν. τρίβω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

ἀντιτριχία (ἡ) νεώτ. γένος βρυοφύτων τῆς οἰκογενείας τῶν λευκοδοντείων, φυόμενον ἐπὶ κορμῶν δένδρων καὶ ἐπὶ πετρῶν.

ἀντιτρομοκρατικοί (οἱ) νεώτ. οἱ κατὰ τῶν τρομοκρατικῶν βλ. λ.

ἀντίτροπα (τὰ) νεώτ. βοταν. περιληπτ. τὰ φυτά, ὧν τὸ ἔμβρυον λαμβάνει διεύθυνσιν ἀντίθετον τῆς τοῦ σπέρματος.

ἀντίτροχον (τὸ) νεώτ. πᾶν μὴ περιστρεφόμενον καμπυλωτὸν ξύλον ὅπερ ἀντικαθιστᾷ προχείρως τὸν θραυσθέντα τροχὸν τετρατρόχου ὀχήματος.

ἀντιτρυπῶ-άω σχόλ. διατρυπῶ : Σχόλ.'Οππ. 'Αλ.3,556 ἐν λ. « ἀντετόρησεν ».

ἀντιτρυτανεύω μτγν. ἀντισταθμίζω : Καισάρ. 60,13 νηστεύει ἀντιτρυτανεύων τὰς ἐν παραδείσῳ μ' ἡμέρας τοῦ 'Αδάμ.

ἀντιτυγχάνω τυγχάνω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως: Θουκ 6.87 ἀντιτυχεῖν ἐπικουρίας ἀφ' ἡμῶν· 2) ἐπιτυγχάνω : Συλλ.'Επιγρ.1212.2 Πυθοκλέους πλείστων ἀντιτυχὼν ἀέθλων· 3) προσκόπτω ἐπί τινος : 'Οππ. 'Αλ.4.480 πετραίης . . . χοιράδος ἀντιτυχοῦσα.

ἀντιτυμπανίζω τυμπανίζω, κρούω τύμπανα ἐναντίον ἄλλου ἤχου ἵνα μὴ ἀκούηται : Ἀνων. ἐν Ρ ΙΙΙ.19 **ἀντιτυμπανίζειν φασὶ Γέτας ταῖς τοῦ Διὸς βρονταῖς** (δ.γρ. **ἀποτυμπανίζειν**).

ἀντιτυπής-ές μτγν. ὁ ἀνθιστάμενος, ἀπωθῶν, ἀποκρούων, ἄ. **ἀντίτυπος**· 2) μτφ. τραχύς, σκληρός : Ἡρωδιαν.Ἱστ.7,2,11 **τὰ ἄβατα καὶ ἀντιτυπῆ.**

ἀντιτύπησις-εως (ἡ) μτγν. ἐξ ἀντιθέτου τύψις, σύγκρουσις : Ὀλυμπ.Μετ.204,19.

ἀντιτυπία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀντιτύπτειν, ἡ ἀντίστασις, ἀνταπώθησις : Ἀθην.3,91 D **οὐ συνιεὶς τὴν ἀντιτυπίαν τῆς τραχύτητος**· 2) νεώτ. ἰατρ. ἡ δι' ἀποτόμου πλήξεως ἐπὶ τοιχώματος ἐγκύου μήτρας προκαλουμένη μετατόπισις τοῦ ἐμβρύου, αἰσθητὴ ἀπὸ τοῦ τετάρτου μηνὸς τῆς ἐγκυμοσύνης : **ἀντιτυπία κοιλιακή, -κολπική.**

ἀντίτυπος-ο(ν) (σπαν. θηλ. -η) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀντικρουόμενος, ἀπωθούμενος ὑπὸ σκληροῦ σώματος : Ἡροδ.1.68 **τύπος ἀντίτυπος, ὁ ἄκμων καὶ ἡ σφῦρα**· ‖ ἐπὶ ἤχου, ὁ ἀντηχῶν : Σοφ.Φ 695 **στόνον ἀντίτυπον**· ‖ ἐπὶ φωτός, ὁ ἀντανακλώμενος : Τρυφ.519 **ἀντιτύπους ἀκτῖνας**· 2) μτγν. ὁ κατὰ τὸν τύπον ἄλλου πεποιημένος, ἀπεικόνισμα ἢ ἀντίγραφον ὅμοιον τῷ πρωτοτύπῳ : ΚΔΠαῦλ. Ἑβρ.9,24 **οὐ γὰρ εἰς χειροποίητα ἅγια εἰσῆλθεν ὁ Χριστός, ἀντίτυπα τῶν ἀληθινῶν, ἀλλ' εἰς αὐτὸν τὸν οὐρανόν**· Χρησμ. Σιβ.133 **ἀντ- μίμημα** (ἀκριβὲς ἀπομίμημα)· ‖ μτγν. **ἀντίτυπος** (ὁ) τὸ ἀντίγραφον· 3) νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. πανομοιότυπον ἐντύπου, ἰδίως βιβλίου : **ἀντίτυπον βιβλίου, -ἐφημερίδος, -ἐγκυκλίου, - ἐπούλησε ἑκατὸ ἀντίτυπα**· 4) εἰκών, ὁμοίωμα : Συλλ.Ἐπιγρ. 4535 **Ἄμμωνος κεραοῦ χάλκεον ἀντίτυπον**· 5) μτφ. ἀκριβής, ζωηρὰ ἐντύπωσις ἐν τῇ διανοίᾳ : Πλωτ.2,9,6· 5) μτγν. ἐκκλ. κατὰ πληθ. **ἀντίτυπα,** τὰ Ἅγια Δῶρα τῆς θείας Εὐχαριστίας· 6) ἐνεργ. ὁ ἀπωθῶν, ὁ τραχύς, σκληρός· ‖ κ. παραθετ. : Ξεν.Ἱππ.1,4 **ἀντιτυπώτερα γὰρ ὄντα κόπτει τὸν ἀναβάτην** (περὶ τῶν ὀστῶν τοῦ ποδὸς τοῦ ἵππου), Ἀριστλ.Πρ.5.40,6 **οἱ ἐν ἀντιτύποις περίπατοι** (ἐπὶ σκληροῦ ἐδάφους)· 7) μτφ. ὁ ἰσχυρογνώμων, ἐπίμονος, πεισματώδης : Πλάτ.Θεαίτ. 156 A **ἀντ- ἄνθρωπος,** Ξεν.Ἀγησ.6,2 **μάχη ἀντίτυπος**· 8) ἐπὶ χρωμάτων, λαμπρός· 9) ὁ ἐναντιούμενος εἴς τι, ἀντίθετος, ἀντίπαλος : Αἰσχύλ.Ἑπτ. 521 **τὸν Διὸς ἀντίτυπον**· 10) μτγν. ὁ ἀπέναντί τινος : Πολύβ.6.31,8 **ἀντίτυπος τινί.**

ἀντιτύπτω τύπτω τὸν τύπτοντά με : Πλάτ.Κρίτ. 51 A **τυπτόμενον ἀντιτύπτειν.**

ἀντιτυπῶ-έω πλήττω ἐναντίον, ἀνθίσταμαι, προσκρούων ἀπωθῶ : Πλάτ.Κρατ.420 D **τὸ εἶκον καὶ μὴ ἀντιτυποῦν,** Ἀριστλ.Μετ.3.1,4 **ὅταν τὸ ἐκκρινόμενον πνεῦμα ἑτέρῳ ἀντιτυπήσῃ.**

ἀντιτυπῶ-όω ἀπεικονίζω, ἐκφράζω ἀκριβῶς ἢ ζωηρῶς : ΑΠ 1,366 **χρώμασι μιμηλὴν ἀντ- χάριν.**

ἀντιτύπως ἐπίρρ. μτγν. ἐκκλ. τραχέως : Βασ.Ι, 442 E **ἀντιτύπως πρὸς πάντα καὶ ἀντιβατικῶς.**

ἀντιτύπωσις-εως (ἡ) μτγν. εἰκὼν ἀποτυπωθεῖσα.

ἀντιτυραννικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τοῦ τυράννου ἢ ὁ κατὰ τῆς τυραννίας.

ἀντιτυραννῶ-έω γίνομαι καὶ ἐγὼ ἐπίσης τύραννος, δεσποτικὸς ἄρχων : Ἰω.Λυδ.165.5 **Μαρίου τυραννήσαντος Σύλλας ἀναστὰς ἀντετυράννησεν.**

ἀντιτυφικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τοῦ τύφου ἐνεργῶν· ‖ ὁ προληπτικὸς τοῦ τύφου : **ἀντ- ἐμβόλιον.**

ἀντιτυφλῶ-όω μτγν. τυφλῶ εἰς ἀνταπόδοσιν, εἰς τιμωρίαν : Μιχ.Ἐφέσ.ΗΝικ.31,27.

ἀντιτωθάζω ἀμοιβαίως σκώπτω, περιπαίζω, ἀντιλοιδορῶ : ΚόνωνΔιηγ.49 **ἔσκωπτον τοὺς ἥρωας, οἱ δὲ ἀντετώθαζον τὰς γυναῖκας.**

ἀντιυγροσκοπικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐμποδίζων τὴν ὑγρασίαν, τὴν ἐκ τῆς ὑγρασίας διαπότισιν.

ἀντιυδρωπικός-ή-όν νεώτ. κ. ἀνθυδρωπικὸς βλ.λ.

ἀντιυστερικός-ή-όν νεώτ. κ. ἀνθυστερικὸς βλ.λ.

ἀντιφαγίνη (ἡ) νεώτ. φυσιολ. οὐσία ἀπαντῶσα ἐν τῷ ὀργανισμῷ τοῦ ἀνθρώπου προστατεύουσα τὰ μικρόβια ἀπὸ τῶν μικροβιοφάγων κυττάρων.

ἀντιφαίνω μέλλ. **-ανῶ** παθ. ἀόρ. **-εφάνην** ἀντανακλῶ λάμψιν : Θεόφρ.Αἰσθ.26 **ὅταν ἀντιφαίνῃ.**

ἀντιφάνεια (ἡ) μτγν. ἡ ἐξ ἀντιθέτου ἐμφάνισις, ὁ ἀντικατοπτρισμός, ἡ ἀντανάκλασις τοῦ φωτός : Δαμιαν.Ὀπτ.12 **ὧν δὲ τὰς ἐμφάσεις θεωροῦμεν ἐν ὕδατι ταῦτα.. κατ' ἀντιφάνειαν ὁρᾶται.**

ἀντιφάρα ΕΜ «ἡ ζήλη παρὰ Συρακοσίοις παρὰ τὸ φέρω, οἱ Δωριεῖς φάρω λέγουσι», Ἡσ. «ἀντιλογία, μάχη, ζήλη· οἱ δὲ μητρυιά».

ἀντιφαρές Ἡσ. «ἐναντίον».

ἀντιφάρμακο(ν) (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. φάρμακον διδόμενον ὡς ἀντίδοτον, ἰδίως κατὰ δηλητηρίου : Ἀθήν.370 C **Ἀθήνησι καὶ ταῖς τετοκυίαις κράμβη παρεσκευάζετο ὥς τι ἀντιφάρμακον εἰς τροφήν,** Κεβ.Θηβ.6 **διὰ τὸ ἔχειν ἀντιφάρμακον τούτου, -ἀντιφάρμακο τῆς λύσσας.**

ἀντιφάρμακος-ον μτγν. ὁ κατὰ φαρμάκου, πρὸς ἐξουδετέρωσιν φαρμάκου, ἰδίως δηλητηρίου χρησιμοποιούμενος : Διόδ.Σ 17,90 **τὴν ἀντιφάρμακον ῥίζαν**· ‖ **ἀντιφάρμακον** (τὸ) ὡς οὐσ. βλ. λ.

ἀντίφασις-εως (ἡ) κ. νεώτ. δημ. **-η** τὸ ἀντιφάσκειν, τὸ λέγειν διάφορα ἢ ἀντίθετα πρὸς προηγουμένως λεχθέντα : **ὁ κατηγορούμενος, - ὁ μάρτυς περιέπεσεν εἰς ἀντιφάσεις**· 2) ἐν τῇ λογ. ἡ ἀντίθεσις καθ' ἣν ἐκ δύο ἐννοιῶν ἢ δύο κρίσεων ἀντιθέτων τιθεμένη ἡ μία αἴρει τὴν ἑτέραν, ἄ. λεγ. ἀντιφατικὴ ἀντίθεσις : Ἀριστλ.Ἑρμ.17 A 33 **ὅσαι ἀντιφάσεις τῶν καθόλου εἰσὶ καθόλου, ἀνάγκη τὴν ἑτέραν ἀληθῆ εἶναι ἢ ψευδῆ**· οὕτως ἐν ταῖς ἐννοίαις : **ἔνοχος - ἀθῷος, ὑπάρχει θεός, - δὲν ὑπάρχει θεός**· ‖ νεώτ. **νόμος ἀντιφάσεως,** ὁ θεμελιώδης νόμος τοῦ διανοεῖσθαι καθ' ὃν δὲν δύναταί τι νὰ ὑπάρχῃ καὶ συγχρόνως νὰ μὴ ὑπάρχῃ.

ἀντιφασίστας (ὁ) δημ. ἀντιφασιστὴς βλ.λ.

ἀντιφασιστής-ίστρια νεώτ. ὁ ἀντιτιθέμενος πρὸς τοὺς φασιστὰς ἢ τὸν φασισμὸν βλ.λ.

ἀντιφασιστικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ στρεφόμενος κατὰ τῶν φασιστῶν ἢ τοῦ φασισμοῦ βλ.λ.

ἀντιφάσκω μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. λέγω τὰ ἐναντία πρὸς ὅσα εἶπον πρότερον, ἀναιρῶ τοὺς λόγους μου : Σχόλ. εἰς Ἀριστλ.44,37 **τὰ ἀντιφάσκοντα** (τὰ ἀντιφατικά, τὰ ἀντίθετα), νεώτ. φρ. : **φάσκει καὶ ἀντιφάσκει** (λέγει παράλογα, ἐναντία πρὸς ἄλληλα)· 2) ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ : Νικήτ. Εὐγεν.6,170 **τούτοις Χαρικλῆς ἀντέφασκε τοιάδε.**

ἀντιφατικά ἐπίρρ. δημ. ἀντιφατικῶς βλ.λ.

ἀντιφατικός-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ περιέχων ἀντίφασιν : **ἀντιφατικὸς λόγος, ἀντιφατικὴ πρότασις, ἀντιφατικαὶ ἔννοιαι, - γνῶμαι, - εἰδήσεις.**

ἀντιφατικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀντιφατικοῦ βλ.λ.

ἀντιφατικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατ' ἀντίφασιν ἢ μετ' ἀντιφάσεως, κατὰ τρόπον ἀντιφατικὸν βλ.λ. : Ἀριστλ.Ἑρμ.7,6, Ἐφραίμ.Καισ.3753,116 **ἐξ ἑκατέρου μέρους ἀντιφατικῶς ἀντερίζοντες λόγοις.**

ἀντιφεβρίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἄ. **ἀκετανιλίδιον,** τὸ ἀνιλίδιον τοῦ ὀξικοῦ ὀξέος.

ἀντιφεγγιά (ἡ) δημ. ἀνταύγεια, φεγγοβολιά : Ἰω.Δραγ.ΟΖ 84 **φεγγάρι.. ρίχνοντας χλωμὲς ἀντιφεγγιὲς στὴ θάλασσα τὴν ἀσημώνει.**

ἀντιφεγγίζω δημ. κ. **ἀντιφέγγω** βλ.λ.

ἀντιφέγγισμα (τὸ) δημ. ἀντιφεγγιά βλ.λ.

ἀντίφεγγος-η-ο δημ. ὁ ἀνταυγάζων, ποὺ ἀντιφέγγει βλ.λ., φεγγοβόλος, φωτοβόλος· ‖ τὸ οὐδ. ἀντίφεγγο ὡς οὐσ. ἡ ἀντιφεγγιὰ βλ.λ., ἀντίφωτο.

ἀντιφέγγω κ. -ίζω δημ. φέγγω ἐκ τοῦ ἀπέναντι μέρους, ἀντιλάμπω, ἀντανακλῶ.

ἀντιφεμινισμός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἡ πρὸς τὸν φεμινισμὸν βλ.λ. ἐναντίωσις.
ἀντιφεμινιστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀντιτιθέμενος πρὸς τὸν φεμινισμὸν βλ.λ.
ἀντιφεμινιστικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ κατὰ τοῦ φεμινισμοῦ βλ.λ.
ἀντιφερίζω ἐξισῶ ἐμαυτόν πρός τινα, ἀντιμετροῦμαι, παραβγαίνω : Ἰλ.Φ 537 **Ἥφαιστ', οὔ τις σοίγε θεῶν δύνατ' ἀντιφερίζειν,** Ἀριστφ.Ἱππ.813 **σὺ Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζεις;** πρβλ. ἀντιφέρομαι.
ἀντίφερνος-ον ὁ ἀντὶ προικὸς διδόμενος : Αἰσχ. Ἀγ.406 **ἄγουσα τ' ἀντίφερνον Ἰλίῳ φθοράν** || οὐδ. πληθ. **ἀντίφερνα** (τὰ) ὡς οὐσ. τὰ ἀντὶ τῆς προικὸς δῶρα τοῦ γαμβροῦ πρὸς τὴν νύμφην.
ἀντιφέρνω δημ. κ. μέσ. **-φέρνομαι** ἀντιφέρομαι, ἐναντιοῦμαι, φιλονεικῶ, ἐρίζω, ἔχω ἔχθραν πρός τινα : **τί ἔχουν κι ἀντιφέρνουν;**
ἀντιφκρρασίδαι (οἱ) νεώτ. χημ. αἱ μίξεις, αἱ χρησιμοποιούμεναι πρὸς ἔκπλυσιν τῶν ὀξέων τοῦ σιδήρου.
ἀντιφέρω μέλλ. -οίσω παθ. ἀόρ. **-ηνέχθην** ἀντιτάσσω : Πλάτ.Ἐρυξ.395 Β **ὥστε μὴ ἔχειν ὅ,τι πρὸς ταῦτα ἀντιφέρωσιν·** || μέσ. ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, ἐρίζω : Ἰλ.Α 589 **ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι·** Ἡσ. « ἀντιφέρεσθαι ἐριστικῶς ἢ ἀντιλέγειν ἢ ἀντιτάσσεσθαι »· 2) ἁμιλλῶμαι, ἀντιμετροῦμαι πρός τινα· 3) ἐν τῷ παθ. φέρομαι κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν πρός τι : Ἀριστλ. π.Οὐρ.2,10,2 **ἀντ. τῷ οὐρανῷ.**
ἀντιφεύγω μέλλ. -φεύξομαι ἐκδιώκομαι, στέλλομαι εἰς ἐξορίαν ἀντὶ ἄλλου : Εὐρ.Ἠλ.1091 **κοὔτ' ἀντιφεύγει παιδὸς ἀντὶ σοῦ πόσις.**
ἀντίφημι κ. μσν. ὁμιλῶ ἐναντίον, ἀντιλέγω : Πλάτ. Γοργ.501 C **οὐδὲ πότερον συγκατατίθεσθαι ἡμῖν.. ἢ ἀντιφῄς;·** || κ. ἀπολ. : Πολύβ.9,42,2 **ὁ Πόπλιος πρῶτος μὲν πικρῶς ἀντέφη·** 2) ἐναντιοῦμαι, ἀντίκειμαι : Ἀριστλ.π.Ἐνυπν.3,14 **ἀντίφησι .. πρὸς τὴν φαντασίαν·** 3) μσν. λέγω ἀποκρινόμενος, ἀνταπαντῶ : Νικήτ.Εὐγ.5,67 **Δρόσιλλα τί φῄς, ἀντέφησεν εὐθέως.**
ἀντιφθεγγία (ἡ) μσν. ἀπάντησις:Γεώρ.Πισ.Ἑξ.1679.
ἀντιφθέγγομαι ἀντηχῶ : Πίνδ.Ο 6,105 **ἀντεφθέγξατο δ' ἀρτιεπὴς πατρία ὄσσα·** 2) ἐπαναλαμβάνω φωνήν, λόγον, ἦχον : Ἀριστλ.ΖΓ.781a 26 **ὥστε ἀντιφθέγγεσθαι τὸ ἀκουσθέν·** || ἀνταλαλάζω : Διόδ.Σ 17 **τῶν βαρβάρων ἀντιφθεγξαμένων·** 3) μτγν. ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ· 4) μτγν. ὁμιλῶ ἐναντίον τινός, ἀντιλέγω, ἀντίφημι βλ.λ. : Ὀρχ.23 **πῶς ἀντιφθέγγεσθαι ἐκείνοις τολμᾷς;**
ἀντίφθεγμα-ατος (τὸ) σχόλ.κ.μέσ. ἀντήχησις, ἠχώ.
ἀντιφθειρικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατάλληλος πρὸς καταστροφὴν τῶν φθειρῶν.
ἀντιφθισικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τῆς φθίσεως, ἀντιφυματικὸς βλ.λ.
ἀντίφθογγος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ συμφωνῶν κατὰ τὸν ἦχον : Πίνδ.Ἀποσπ.91 **ψαλμὸν ἀντίφθογγον,** Φἰλ.2,174,37 **ἀντιφθόγγοις ἁρμονίαις συνηχοῦντες·** 2) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀντίθετος κατὰ τὸν ἦχον, ἀντιφατικός : Νικήτ.Χων.6 **ἀντίφθογγον τὴν γλῶτταν τοῖς νοήμασι πλουτεῖν.**
ἀντιφιλελεύθερος-ον νεώτ. ὁ κατὰ τοῦ φιλελευθερισμοῦ βλ.λ.· || ὁ μὴ φιλελεύθερος.
ἀντιφιλεύω δημ. φιλεύω καὶ ἐγώ, εἰς ἀνταπόδοσιν.
ἀντιφίλησις-εως (ἡ) τὸ ἀντιφιλεῖν, τὸ ἀμοιβαίως ἀγαπᾶν καὶ ἀγαπᾶσθαι : Ἀριστλ.Ἠθ.Ν 8,2,3 **ἐπὶ μὲν τῇ τῶν ἀψύχων φιλήσει οὐ λέγεται φιλία, οὐ γάρ ἐστιν ἀντιφίλησις.**
ἀντιφιλία (ἡ) ἀμοιβαία φιλία: Ἀριστλ.ΗΕὐδ.1236B2.
ἀντιφιλοδοξῶ-έω κ. νεώτ. ἁμιλλῶμαι ἐν τῇ φιλοδοξίᾳ, φιλοδοξῶ καὶ ἐγὼ ἐπίσης : Πολύβ.1,40,11 **ἀντιφιλοδοξοῦντες οἱ τῶν ἐλεφάντων ἐπιστάται πρὸς τὸν Ἀσδρούβαν.**

ἀντιφιλολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐναντιούμενος πρὸς τοὺς φιλολόγους ἢ πρὸς τὴν φιλολογίαν· || ὁ μὴ ἀγαπῶν τὴν φιλολογίαν· 2) ὁ μὴ σύμφωνος πρὸς τοὺς φιλολογικοὺς κανόνας.
ἀντιφιλονεικῶ-έω μτγν. δεικνύομαι φιλόνεικος, ἀντερίζω, ἀντιτείνω : Πολύβ.3,103,7 **ἐκπεφυσημένον καὶ πρὸς πάντα ἀντιφιλονεικοῦντα.**
ἀντιφιλοσοφία (ἡ) Θησαυρ. Στεφ. ἀντίθετον σύστημα φιλοσοφίας.
ἀντιφιλοσοφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀντιτιθέμενος πρὸς τοὺς φιλοσόφους ἢ τὴν φιλοσοφίαν· || ὁ ἀπεχθανόμενος τὴν φιλοσοφίαν, ὁ κατὰ τῆς φιλοσοφικῆς, τῆς ἀφῃρημένης σκέψεως· 2) ὁ μὴ φιλοσοφικός, μὴ σύμφωνος πρὸς τὰ τῆς φιλοσοφίας· || ὁ ἀφιλοσόφητος.
ἀντιφιλοσοφικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιφιλοσοφικὸν βλ. λ.
ἀντιφιλόσοφος (ὁ) μτγν. φιλόσοφος ἄλλης σχολῆς· 2) ὁ ἀντιφιλοσοφικὸς βλ.λ.
ἀντιφιλοσοφῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. ἔχω ἐναντίας φιλοσοφικὰς θεωρίας ἢ γνώμας : Λουκ.Δὶς Κατ.21· || διδάσκω, γνωματεύω ἀντιθέτως πρὸς τὴν φιλοσοφίαν.
ἀντιφιλοτίμησις-εως (ἡ) μτγν. ἀνταγωνισμός, ἅμιλλα, ἀντιζηλία.
ἀντιφιλοτιμοῦμαι-έομαι κ. νεώτ. κινοῦμαι ἀπὸ φιλοτιμίαν ἢ ἀντιζηλίαν κατά τινος, ἁμιλλῶμαι ἐκ φιλοτιμίας : Διον.Ἀλ.6,96 **ἀντιφιλοτιμούμενος ὁ δῆμος πρὸς τὴν βουλήν·** || τὸ ἐνεργ. μσν. κινῶ εἰς φιλοτιμίαν : Κ.Μανασσ.5,19 **ἀντιφιλοτιμοῦντες.**
ἀντιφιλοφρονοῦμαι-έομαι μτγν. μαν. ἀνταποδίδω φιλοφροσύνην.
ἀντιφιλῶ-έω κ. νεώτ. ἀνταγαπῶ : Ξεν.Ἀπομν. 2,6,28 **φιλῶν τε αὐτοὺς ἀντιφιλεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν·** 2) μτγν. κ. νεώτ. ἀσπάζομαι ἀμοιβαίως.
ἀντιφλέγω κάμνω τι νὰ λάμψῃ, καταυγάζω, λαμπρύνω : Πινδ.Ο 3,36 **ὅλον χρυσάρματος ἑσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μήνα** (ἡ χρυσῆ σελήνη κατηύγασε ὁλόκληρον τὸ σκότος τῆς νυκτός).
ἀντιφλογιά (ἡ) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀντιφλογίζω βλ. λ., ἀντανάκλασις φλογός, ἀκτίνων, θερμότητος, ἄ. ἀντίφλογο.
ἀντιφλογίζω μσν. ἀντιφλέγω βλ. λ.
ἀντιφλογιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐνεργῶν κατὰ τῆς φλογώσεως ἢ φλεγμονῆς.
ἀντίφλογο (τὸ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀντιφλογίζω βλ. λ. : Βλαχογ.Παληκ.10 **κατὰ τὸν ἥλιο, ποῦ 'ριχνε τἀντίφλογό του .. μέσ' τὰ γούνατα.**
ἀντιφλυαρῶ-έω κ. νεώτ. φλυαρῶ κατά τινος φλυαροῦντος : Γαλην.8,696 **τοῖς φλυαροῦσιν ἀντ-.**
ἀντιφοβῶ-έω φοβίζω ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον φοβοῦμαι : Αἰλ.π.Ζ 12,15 **πειρᾶται** (ὁ βάτραχος) **ἀντεκπλήττειν αὐτὸν** (τὸν ὕδρον) **καὶ ἀντιφοβεῖν.**
ἀντιφολκός Ἡσ. « μέρος τῆς πολεμικῆς νεώς».
ἀντιφονεύω μτγν. φονεύω τὸν φονεύσαντα, ἀνταποδίδω τὸν φόνον.
ἀντίφονος-ον ὁ ἀντὶ φόνου, ὁ πρὸς ἐκδίκησιν γινόμενος : Σοφ.Ἠλ.247 **δώσουσ' ἀντιφόνους δίκας·** 2) ὁ ἐξ ἀλληλοσφαγῆς : Αἰσχ.Θ 893 **θάνατοι ἀντίφονοι·** 3) ἢ λ. καὶ ὡς κύρ. ὄνομα.
ἀντιφορά μτγν. ἀντίθεσις.
ἀντιφόρησις-εως (ἡ) μσν. τὸ φορεῖν τι ἀντὶ ἄλλου : Εὐστ.Πον.279,87 **ῥίψις μὲν καπνικοῦ καλύμματος .. ἀντιφόρησις δὲ ἐρυθροῦ.**
ἀντιφορικῶς ἐπίρρ. μτγν. ἀντιφραστικῶς.
ἀντιφορμίνη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. ὑπεραλκαλικὸν διάλυμα ὑποχλωριώδους νατρίου ἀπολυμαντικόν, ἀντισηπτικὸν ἰσχυρότερον τοῦ φαινικοῦ ὀξέος.
ἀντιφορολογικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ κατὰ τῆς φορολογίας.
ἀντίφορος (ὁ) μτγν. (λατ.) ὁ ἀντὶ τοῦ φόρου ἤτοι τῆς ἀγορᾶς, ὁ χρησιμεύων ὡς ἀγορὰ ὠνίων τόπος.

ἀντιφορτίζω φορτώνω τὸ πλοῖον μὲ ἐμπόρευμα ἀγορασθὲν διὰ χρημάτων εἰσπραχθέντων ἐκ πωληθέντος φορτίου : Δημ.931.1 **ἐπειδὰν ἀποδῶνται ἐν τῷ Πόντῳ ἃ ἦγον, πάλιν ἀνταγοράζειν χρήματα καὶ ἀντιφορτίζειν καὶ ἀπάγειν Ἀθήναζε·** 2) ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἐξάγω ἐμπορεύματα ἀπέναντι τῶν εἰσαγομένων : Ξεν.Πολ.3.2 **τοῖς ἐμπόροις . . ἐπιφορτίζεσθαί τι, ἀνάγκη νομίσμασι γὰρ οὐ χρησίμοις ἔξω χρῶνται.**

ἀντίφορτον (τό) Ἐπιγρ. τὸ ἐξ ἀντιθέτου πρὸς ἰσοζύγισιν τιθέμενον βάρος.

ἀντίφορτος (ὁ) φορτίον ἀνταλλαχθὲν πρὸς ἕτερον φορτίον : ὑποθ.Ἀριστφ.Ἀχ.1 **ἀντ- ἀξάγειν.**

ἀντιφουγγίνη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. σκευασία βορικοῦ ὀξέος, μαγνησίας καὶ ὕδατος.

ἀντίφραγμα-ατος (τό) φραγμός, ὀχύρωμα κατά τινος : Πλούτ.558 D **ταῦτα μὲν ὥσπερ ἀντιφράγματά σοι κείσθω πρός . . ἐκείνους.**

ἀντιφράζω ἐκφράζω τι δι᾽ ἄλλης ἢ δι᾽ ἀντιθέτου ὀνομασίας : Τρύφ.ἐν Ρ 2,15 **διὰ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον ἀντιφράζεται.**

ἀντιφρακτικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀντιφράσσων· || **ἀντιφρακτικά** (τά) ὡς οὐσ. τὰ ἐμπόδια.

ἀντίφραξις-εως (ἡ) ἡ παρεμβολὴ φραγμοῦ μεταξὺ δύο πραγμάτων : Ἀριστλ.Ἀποσπ.203 **ἥλιον ἐκλείπειν σελήνης ἀντιφράξει**, πρβλ. ἀντιφράσσω 2).

ἀντίφρασις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ὁ τρόπος τοῦ ἐκφράζειν τι διὰ τῆς ἀντιθέτου ἐννοίας, πρὸς εὐφημισμὸν π. χ. **Εὐμενίδες** ἀντὶ **Ἐρινύες, Πόντος εὔξεινος** ἀντὶ **ἄξεινος**, δημ. **γλυκάδι** ἀντὶ **ξίδι·** 2) νεώτ. λέξις ἥτις διὰ τῆς ἐξελίξεως τῆς γλώσσης μετέπεσεν εἰς σημασίαν ἀντίθετον τῆς ἀρχικῆς π. χ. τὸ **ἀφιππεύω** = ἀναχωρῶ ἔφιππος μετέπεσεν εἰς τὴν σημ. κατέρχομαι τοῦ ἵππου, **δωροδοκῶ** = δέχομαι δῶρα μετέπεσεν εἰς τὸ δίδω δῶρα κττ.

ἀντιφράσσω ἀττ. **-ττω** φράττω, ἐμποδίζω : Ξεν.Συμπ.5.6 **[τὸ σιμὸν τῆς ῥινὸς] οὐκ ἀντιφράττει ἀλλ᾽ εὐθὺς ἐᾷ τὰς ὄψεις ὁρᾶν ἃ ἂν βούλωνται**, Ἀριστλ.Μετ.1,8,5 **ὅσοις ἀντιφράττει ἡ γῆ ὥστε μὴ ὁρᾶσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου·** || καλύπτω πέριξ, περιφράττω : Φίλιστ.π.Πολυδ.1,116 **ἀντιπεφραγμένος λαμπτήρ·** 2) παθ. τίθεμαι ὡς φραγμός, ὡς ἐμπόδιον : Πλάτ.Τίμ.66 Ε **ἀντιφραχθέντος τινὸς περὶ τὴν ἀναπνοήν.**

ἀντιφραστικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατ᾽ ἀντίφρασιν βλ. λ. : **ἀντιφραστικὸς τρόπος τοῦ λέγειν.**

ἀντιφραστικῶς μσν. κατ᾽ ἀντίφρασιν βλ.λ.

ἀντιφρίσσω φρίσσω, ἀνορθῶ τὰς τρίχας μου κατά τινος, ἐπὶ χοίρου : Ἀριστλ.Ἱστ.Ζ630Α 2 **ἤδη δ᾽ ὤπται λέων καὶ ὗι ἐπιτίθεσθαι μέλλων, καὶ ὡς εἶδεν ἀντιφρίξαντα, φεύγων.**

ἀντιφρονῶ-έω νεώτ. ἔχω ἀντίθετον φρόνημα, ἐναντίαν γνώμην, διαφωνῶ.

ἀντιφρούραρχος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀντὶ τοῦ φρουράρχου, ὁ ἀντικαθιστῶν τὸν φρούραρχον βλ. λ.

ἀντιφρούριον (τό) μσν. ἀντίθετον φρούριον βλ.λ.

ἀντίφρουρος Ἡσ. « ἀντίφρουροι, τὴν ἴσην ἔχοντες φρουράν».

ἀντιφρουρῶ-έω μτγν. ἐξ ἀντιθέτου φρουρῶ

ἀντιφρυάσσομαι μτγν. ἐπὶ ἵππου, χρεμετίζω· πρὸς ἄλλον ἵππον χρεμετίζοντα· 2) μτφ. ἐπὶ ἀνθρ. ἀλαζονεύομαι, γαυριῶ καὶ ἐγώ.

ἀντιφρυμαγμός (ὁ) μσν. ὁ ἐναντίος, ὁ ἀντίθετος φρυμαγμός βλ. λ.

ἀντίφρων-ον-ονος μσν. ὁ ἔχων ἀντίθετον φρόνημα, ὁ δυσμενῶς διακείμενος πρός τι.

ἀντίφτιαστος-η-ο δημ. ἀπαράλλακτος.

ἀντιφυγαδεύω νεώτ. ἐξ ἀντιθέτου φυγαδεύω βλ.λ.

ἀντίφυγος (ὁ) μτγν. ὁ ἀντιθέτως φεύγων : Στοβ. Λόγ.6,167 **σωφροσύν᾽ ἐστιν . . φύσεως ἀντίφυγος.**

ἀντιφύλαγμα (τό) δημ. παραφύλαγμα βλ. λ.· 2) φύλαγμα, προφύλαξις.

ἀντιφυλακή (ἡ) ἡ ἀμοιβαία προφύλαξις, τὰ ἑκατέρωθεν λαμβανόμενα προφυλακτικὰ μέτρα : Θουκ.2,84 **ἡ πρὸς ἀλλήλους ἀντιφυλακή.**

ἀντιφύλαξ-ακος (ὁ) μτγν. ὁ φύλαξ τῆς ἀντιθέτου παρατάξεως, ὁ ἐχθρικὸς φρουρός : Λουκ. Ἱστορ.Συγγρ.28 **φύλακας καὶ ἀντιφύλακας** (δ.γρ. **φυλακάς καὶ ἀντιφυλακάς**).

ἀντιφύλαξη (ἡ) δημ. ἡ προφύλαξις· 2) ἡ πρὸς προστασίαν ἐποπτεία, ἐπιτήρησις.

ἀντιφυλάσσω φυλάττω, ἐπιτηρῶ τὸν ἐπιτηροῦντα : Πλάτ.Νόμ.705 Ε **ἀντιφυλάξετε ἑπόμενοι·** || μέσ. προφυλάσσομαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως : Ξεν.Ἀν.2,5,3 **φυλαττόμενον δέ σε ὁρῶ ὡς πολεμίους ἡμᾶς καὶ ὁρῶντες ταῦτα ἀντιφυλασσόμεθα.**

ἀντιφυλλοξηρικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τῆς φυλλοξήρας βλ.λ., χρησιμοποιούμενος.

ἀντιφυματικός-ή-όν νεώτ. ὁ καταπολεμῶν τὴν φυματίωσιν : **ἀντιφυματικὸς ἀγών, - ἀντιφυματικὴ θεραπεία, - ἀντιφυματικὸν ἐμβόλιον.**

ἀντιφύομαι ἐπὶ φυτῶν, φύομαι ἀντὶ ἄλλου ἐκκοπέντος· 2) μτφ. διαδέχομαι ἀντικαθιστῶ : Εὐστ. Πονημ.6,29 **δένδρου τούτου ἀλυσιτελοῦς ἐκκεκομμένου ἀντιφυῆναι τὸν μέγαν νικηφόρον.**

ἀντιφύσημα-ατος (τό) μτγν. τὸν ἐναντίον φύσημα.

ἀντιφύσησις-εως (ἡ) μτγν. **ἀντιφύσημα** βλ. λ.

ἀντιφυσικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ φυσικός, ὁ ἀντίθετος πρὸς τὸ φυσικὸν ἢ πρὸς τὴν φύσιν.

ἀντιφυσικότης (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀντιφυσικοῦ βλ.λ.

ἀντιφυσικῶς ἐπίρρ. νεώτ. οὐχὶ κατὰ φύσιν, κατὰ τρόπον οὐχὶ φυσικὸν βλ. λ.

ἀντιφυσιολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ μὴ φυσιολογικός, ὁ παρὰ τὴν φυσιολογίαν βλ.λ.

ἀντιφυσιολογικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον μὴ φυσιολογικόν.

ἀντιφυσῶ-άω κ. νεώτ. φυσῶ πρὸς τὸ ἀντίθετον : Ἀντυλλ.π.Ματ.249 **ἀντ- δὲ δεῖ . . τῷ στόματι.**

ἀντιφυσώδης-ους-ες νεώτ. ὁ μὴ φυσώδης, ὁ μὴ προξενῶν φύσας βλ.λ.

ἀντιφυτεύω φυτεύω εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος· || μτφ. προξενῶ, ἐπιφέρω ἐξ ἀντιθέτου : ΨΦωκυλ. 78 **ἔρις δ᾽ ἔριν ἀντιφυτεύει.**

ἀντιφυτοφάγος (οἱ) νεώτ. ὁ ἀποκρούων τὰς περὶ διαίτης ἀντιλήψεις τῶν φυτοφάγων βλ.λ.

ἀντιφύω φύομαι ἀντιθέτως πρὸς τὸ σύνηθες, πρὸς τὸ κανονικόν, μ. ἐν μτχ. παρακ. παρ᾽ Ἡσ « ἀντιπεφυκότων, ἐναντίως πεφυκότων ».

ἀντιφωνάριον (τό) μσν. λειτουργικὸν βιβλίον τῆς λατινικῆς ἐκκλησίας περιλαμβάνον ἀντίφωνα, ὕμνους καὶ ψαλμοὺς τῶν θρησκευτικῶν τελετῶν.

ἀντιφώνημα-ατος (τό) νεώτ. ἡ ἀντιφώνησις βλ.λ.

ἀντιφώνησις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. νομικὴ πρᾶξις δι᾽ ἧς πανηγυρικῶς, ἤτοι κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένην διατύπωσιν ὑπόσχεταί τις εἰς τὸν δανειστὴν τὴν καταβολὴν ὑφισταμένου πρὸς αὐτὸν χρέους, ἰδικοῦ του ἢ ξένου· 2) νεώτ. ἀπάντησις εἰς προσφώνησιν.

ἀντιφωνητής (ὁ) μσν. νομ. ὁ ἐγγυητής· 2) τίτλος ἐν τῷ Βυζ. παλατίῳ : Τζέτζ.Ἐπιστ.71 **τῷ μεγαλοεπιφανεστάτῳ ἀναγραφεῖ τῶν ἐπισκέψεων τοῦ ἀντιφωνητοῦ κυρίῳ Ἰωάννῃ Ἰσμηνιώτῃ.**

ἀντιφωνητικῶς ἐπίρρ. ἐκκλ. κατὰ ἀντιφώνησιν, δι᾽ ἀντιφωνήσεως.

ἀντιφωνήτρια (ἡ) νεώτ. δημ. κ. **-ήτρα, εἰδ.** ὡς ἐπίθ. τῆς Παναγίας, ἡ ὑπὲρ ἄλλου ἀποκρινομένη, ἐγγυωμένη, ὅθ. συνεκδ. ἡ ὑπὲρ τῶν χριστιανῶν δυσωποῦσα τὸν Θεόν.

ἀντιφωνία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ διαφωνία : Εὐσ. Προτρ.1,25· 2) νεώτ. μουσ. μελῳδία ψαλλομένη ὑπὸ πολλῶν φωνῶν κατ᾽ ὀγδόας ἢ διπλᾶς ὀγδόας· πρβλ. **ἀντίφωνον·** ἀντιδιαστελ. πρὸς τὴν ταυτοφωνίαν ἢ ὁμοφωνίαν βλ.λ.

ἀντιφωνικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατ' ἐναλλαγὴν λόγου ἢ ᾄσματος, κατ' ἀντιφωνίαν βλ.λ.2) : ΚΚαιριμ. 213 Λ **ἄρχονται λέγειν ἀντιφωνικῶς.**

ἀντίφωνος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐξ ἀντιθέτου ὁ ἠχῶν εἰς ἀπάντησιν, δθ. σύμφωνος, ἐναρμόνιος : Πλάτ.Νόμ.212 D **ὀξύτητα βαρύτητι ξύμφωνον καὶ ἀντίφωνον,** αὐτ.717 B **ἀντ- τοῖς πρότερον ῥηθεῖσι·** 2) ὁ ἀνταποκρινόμενος πρός τι : Πλούτ. Ἠθ.412 B **ἀντίφωνα τῶν γενησομένων·** 3) μουσ. ὡς οὐσ. **ἀντίφωνον** (τὸ) ἡ συμφωνία ἐν τῇ διαπασῶν· 4) ἐκκλ. **ἀντίφωνα** (τὰ) στίχοι τῆς Ἁγ. Γραφῆς ψαλλόμενοι κατ' ἀνταπόκρισιν ὑπὸ τῶν δύο χορῶν πρὸ τῆς Μικρᾶς Εἰσόδου ἐν τῇ λειτουργίᾳ.

ἀντιφωνῶ-έω κ. μσν. φωνῶ, λέγω εἰς ἀπάντησιν, ἀποκρίνομαι : Αἰσχ.Εὐμ.303 **οὐδ' ἀντιφωνεῖς ἀλλ' ἀποπτύεις λόγους,** Σοφ.Φ 1065 μή μ' ἀντιφώνει μηδέν· || μτγν. ἀποκρίνομαι μεγαλοφώνως· || ἐκκλ. ψάλλω κατ' ἀντιφωνίαν ἢ ψάλλω ἀντίφωνον· 2) ἐπὶ λύρας, ἠχῶ ἐρωτικὰς μελῳδίας εἰς ἀπάντησιν : Ἀνακρεόντ.23(1)9 **ἀντ- Ἔρωτα·** 3) μτγν. ἀπαντῶ δ' ἐπιστολῆς παθ. : Πολύβ.15,18,6 **μέχρις ἂν ἐκ Ῥώμης ἀντιφωνηθῇ τι·** 4) μσν. κ. νεώτ. νομ. ἀποκρίνομαι ἀντὶ ἑτέρου, εἶμαι δι' αὐτὸν ὑπεύθυνος, ποιοῦμαι ἀντιφώνησιν βλ. λ.1) : Ἰω.Χρυσ.Ὁμ.5 **ἀπαιτεῖ γὰρ ὁ δανείζων ἢ ὑποθήκην ἢ ἐνέχυρα ἢ ἀντιφωνοῦντα.**

ἀντιφώνως ἐπίρρ. νεώτ. ἀντιφωνικῶς, κατὰ τρόπον ἀντίφωνον βλ. λ.

ἀντιφωτίζω μτγν. νεώτ. κ. δημ. φωτίζω τι ἐκ τοῦ ἀπέναντι μέρους : ἡ **φωτιὰ ἀντιφώτιζε τοὺς ἀντικρυνοὺς τοίχους·** || ἀμτβ. ἀνταυγάζω, ἀντιφέγγω· 2) παθ. **-τίζομαι** φωτίζομαι κατ' εὐθεῖαν ἐκ τῶν ἔναντι : Δαμάσκ.Αρχ.29 **ἀντιφωτιζομένου ὄμματος.**

ἀντιφωτισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐξ ἐπιπτώσεως φωτὸς ἀντανάκλασις : Πλαυτ.Νικ.21 **ὁ πρὸς τὴν σελήνην τῶν ἀσπίδων ἀντιφωτισμός.**

ἀντίφωτο (τὸ) νεώτ. δημ. φῶς ἐξ ἀντανακλάσεως, ἀντίφεγγο, ἀντιλαμπή.

ἀντιφωτῶ-άω δημ. ἀντιφωτίζω βλ. λ.

ἀντιχαίνω γλωσσ. ἐξ ἀντιθέτου χαίνω.

ἀντιχαιρέτησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιχαιρετῶ, χαιρετισμοῦ ἀνταπόδοσις.

ἀντιχαιρετίζω μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀνταποδίδω χαιρετισμόν, ἀντασπάζομαι.

ἀντιχαιρέτισμα (τὸ) δημ. ἀντιχαιρετισμὸς βλ.λ.

ἀντιχαιρετισμός (ὁ) νεώτ. καὶ δημ. ἡ ἀνταπόδοσις χαιρετισμοῦ.

ἀντιχαιρετῶ-άω νεώτ.κ.δημ. **ἀντιχαιρετίζω** βλ.λ.

ἀντιχαίρω κ. νεώτ. χαίρω καὶ ἐγὼ ἐπίσης, συμμερίζομαι τὴν χαρὰν τινος : Σοφ.Ἀντ.149· || νεώτ. ἀντιχαίρετε ἀντιφώνησις εἰς τὸ **χαίρετε·** πρβλ. χαίρω.

ἀντιχαλανίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἑρπετῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ὀφιδίων.**

ἀντιχαλαρωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐμποδίζων ἢ προλαμβάνων τὴν χαλάρωσιν τῶν μηχανῶν : **ἀντιχαλαρωτικαὶ διατάξεις μηχανισμῶν.**

ἀντιχαλεπαίνω μτγν. ὀργίζομαι, δυσανασχετῶ καὶ ἐγὼ κατὰ τοῦ ὀργισθέντος.

ἀντιχάλημα Ἡσ. « μέρος τι τῆς μακρᾶς νεὼς » | ἀναγν. ἀντιχέλισμα |.

ἀντιχαλκεύω μτγν. χαλκεύω τι ἐναντίον ἄλλου, χαλκεύω τι κίβδηλον, παραχαράττω· 2) χαλκεύω τι πρὸς ἀντίστασιν : Πολύαιν.8.7,2 **ἐκέλευσεν ἀντιχαλκεύσασθαι τὰ κράνη ὁλοσίδηρα καὶ λεῖα.**

ἀντιχαλῶ-άω μσν. ἀμοιβαίως χαλῶ βλ. λ.

ἀντιχάνδαξ-ακος (ὁ) νεώτ. στρατ. ἀντίθετος χάνδαξ, ἀντόρυγμα βλ. λ.

ἀντίχαρα (ἡ) δημ. ἡ κατὰ τὴν ἐπαύριον τῆς χαρᾶς τοῦ γάμου ἢ κατὰ τὴν ἐπομένην Κυριακὴν τελουμένη ἑορτή, ὁ. ἀντίγομος.

ἀντιχαράκωμα (τὸ) νεώτ. στρατ. ἀντίθετον χαράκωμα, ἀντόρυγμα βλ. λ.

ἀντιχαράσσω μσν. χαράσσω, γράφω εἰς ἀπάντησιν : ΚΜαν.Χρον.4914 **πρὸς οὖς αὐτὸς ἀντιγραφὴν ἀντιχαράξας γράφει.**

ἀντίχαρη (ἡ) δημ. χάρις πρὸς ἀνταπόδοσιν χάριτος : γνωμ. **ἡ χάρη θέλει ἀντίχαρη.**

ἀντιχαριεντίζομαι ἀρχ. Λεξ. κ. νεώτ. ἀμοιβαίως χαριεντίζομαι, ἀνταποδίδω χαριεντισμόν.

ἀντιχαριεντισμός (ὁ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιχαριεντίζομαι, ἀμοιβαῖος χαριεντισμός.

ἀντιχαρίζω κ. μεσ. -ομαι ἀνταποδίδω χάριν τινί : Ξεν.ΚΠ 8,3,49 **τοῖς τε χαριζομένοις πειρώμενος ἀντιχαρίζεσθαι.**

ἀντίχαρις-ιτος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. δημ. **ἀντίχαρη** ἡ ἀνταπόδοσις χάριτος, χάρις ἀντὶ χάριτος.

ἀντιχαρὶς-ίδος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **χοιραδοειδῶν** (ιθαγενὲς τῆς Ἀραβίας.

ἀντιχαριστικός-ή-όν νεώτ. γραμμ. ὅρος ἐπὶ τῆς δοτικῆς, **δοτικὴ ἀντιχαριστική,** ἡ δηλοῦσα τὸ πρόσωπον πρὸς βλάβην τοῦ ὁποίου γίνεταί τι, οἷον « ἥδε ἡμέρα τοῖς Ἕλλησι μεγάλων κακῶν ἄρξει »· 2) ἐπὶ ρημάτων καὶ ὀνομάτων, τὰ μετὰ δοτικῆς συντασσόμενα καὶ δηλοῦντα ἐναντιότητα, ἔχθραν, οἷον : « θεῷ μάχεσθαι δεινόν ἐστι καὶ τύχῃ », - « ἐχθρός μοι ὁ ἄνθρωπος ».

ἀντιχάριτα (ἡ) δημ. ἀντίχαρις βλ.λ.

ἀντιχαροποιός μσν. ὁ ἐπίσης προξενῶν χαράν.

ἀντιχασματοῦμαι-όομαι μσν. ἀπὸ λόφου μεταβάλλομαι εἰς χάσμα : Θ.Προδρ.Ροδ.50.

ἀντιχασμῶμαι-άομαι χασμῶμαι ὅταν χασμᾶται ἄλλος : Ἀριστλ.Πρ.7,1,1 **διατί τοῖς χασμωμένοις ἀντιχασμῶνται ὡς ἐπὶ τὸ πολύ.**

ἀντίχειρ-ειρος (ὁ) κ. νεώτ. ὁ μέγας δάκτυλος τῆς χειρός, ὁ ἄλλως ἀντιδάκτυλος : Πλούτ.761 C **ἀπέκοψε τὸν ἀντίχειρα.**

ἀντιχειρία (ἡ) μτγν. ὡς οὐσ. **ὁ** ἀντίχειρ : Πάπ. **οὐλὴ ἀντιχειρίᾳ ἀριστερᾷ.**

ἀντιχειριαῖος-ον γλωσσ. ὁ τοῦ ἀντίχειρος.

ἀντιχείριος-ία-ον μτγν. ὁ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενος, λαμβανόμενος.

ἀντίχειρον (τὸ) μτγν. ὁ **ἀντίχειρ** βλ. λ.

ἀντίχειρος δάκτυλος (ὁ) μτγν. **ὁ** ἀντίχειρ.

ἀντιχειροτονία (ἡ) ἡ ἐναντία ψῆφος, ἡ καταψήφισις : Πολυβ.2,150.

ἀντιχειρότονος σύσπασις (ἡ) νεώτ. ἰατρ. τονικὴ σύσπασις τοῦ ἀντίχειρος τῶν ἐπιληπτικῶν πρὸς τὴν παλάμην, σύμπτωμα παροξυσμοῦ.

ἀντιχειροτονῶ-έω ψηφίζω ἐναντίον προτάσεώς τινος, καταψηφίζω : Δημ.1346,25 **γενομένης διαχειροτονίας, οὐδεὶς ἀντεχειροτόνησεν.**

ἀντιχέλυσμα Ἡσ. « μέρος τι τῆς μακρᾶς νεὼς »· πρβλ. χέλυσμα.

ἀντιχέω μσν. ἀντιθέτως ἢ ἀμοιβαίως χέω, χύνω εἴς τι, ἐπιχύνω : Μιχ.Ψελ.π.Σάθ.5,473.

ἀντίχθων-ονος (ἡ) μτγν. ἡ κατὰ τὴν δοξασίαν τῶν Πυθαγορείων φιλοσόφων ἐναντία γῆ, πλανήτης ἀόρατος περιστρεφόμενος περὶ τὸ κεντρικὸν πῦρ, τὴν Ἑστίαν : Ἀριστλ.π.Οὐρ.293 A 24 **ἔτι δ' ἐναντίαν ἄλλην ταύτῃ κατασκευάζουσι γῆν, ἣν ἀντίχθονα ὄνομα καλοῦσιν·** 2) μτγν. τὸ νότιον ἡμισφαίριον, ἡ χώρα τῶν ἀντιπόδων· 3) κατὰ πληθ. οἱ κάτοικοι τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου, οἱ ἀντίποδες.

ἀντιχιμετλίνη (ἡ) νεώτ. περιληπτ. πᾶν φάρμακον κατὰ τῶν χιμέτλων ὡς ἡ ἰχθυόλη, φαινόλη κ.ἅ.

ἀντιχλώριον (τὸ) νεώτ. τὸ ὑποθειῶδες νάτριον, ἐξουδετεροῦν τὰ ὑπολειπόμενα ἴχνη χλωρίου κατὰ τὴν λεύκανσιν χάρτου καὶ ἄλλων εἰδῶν.

ἀντιχοιραδικός-ή-όν νεώτ. ὁ δρῶν κατὰ τῆς χοιραδώσεως βλ.λ. : **ἀντιχοιραδικὰ φάρμακα.**

ἀντιχολερικός-ή-όν νεώτ. ὁ καταπολεμῶν τὴν χολέραν : **ἀντιχολερικὸς ὀρός.**

ἀντιχορδαί (αἱ) νεώτ. μαθ. αἱ τρεῖς εὐθεῖαι αἱ ἑνοῦσαι τὰ σημεῖα τομῆς τριῶν κωνικῶν τομῶν ἀνὰ δύο ἐκτὸς τῆς κοινῆς χορδῆς, αἵτινες καὶ ἀποτελοῦσιν ἀκτῖνας τῆς αὐτῆς δέσμης, ἤτοι διέρχονται διὰ τοῦ αὐτοῦ σημείου.

ἀντίχορδος-ον ὁ μὴ συμφωνῶν κατὰ τὸν ἦχον, δθ. συνεκδ. ἀπροσάρμοστος, ἀντίθετος, ἐναντίος: Πλούτ.663 Ε **καὶ ταῦτα μὲν ὡς ἀντίχορδα κείσθω τοῖς ὑπὸ σοῦ πεφιλοσοφημένοις**· πρβλ. παράχορδος· || Ἡσ. ἀντίθετος ἑρμ. « ἀντίχορδα σύγχορδα, ἰσόχορδα ».

ἀντιχορεύω χορεύω ἀπέναντί τινος, συγχορεύω: Νόνν.Δ.22 **ἀντεχόρευε λέων βητάρμονι κάπρῳ.**

ἀντιχόρηγος (ὁ) ὁ ἀντίπαλος χορηγός: Δημ.543.

ἀντιχορηγῶ-έω κ. νεώτ. εἶμαι ἀντίπαλος χορηγός: Ἀνδοκ.34.30 **τυγχάνω ἀντιχόρηγος τραγῳδοῖς οὐ τύπτων τοὺς ἀντιχορηγοῦντας**· 2) μτγν. κ. νεώτ. χορηγῶ καὶ ἐγώ, ἀνταποδίδω.

ἀντιχορία (ἡ) ἀντιχόριον βλ. λ.

ἀντιχόριον (τό) ἐν πληθ. τὰ ὑπὸ τῶν ἡμιχορίων εἰς τὰ λυρικὰ μέρη δράματος ᾀδόμενα μέλη: Πολυδ.4,107 « ὁπόταν ὁ χορὸς εἰς δύο διαιρεθῇ, τὸ μὲν πρᾶγμα καλεῖται διχορία· ἑκατέρα δὲ [ἡ] μοῖρα ἡμιχόριον· ἃ δὲ ἀντᾴδουσιν ἀντιχόρια ».

ἀντίχορος (ὁ) νεώτ. χορὸς ὑπὸ πολλῶν ἀπέναντι ἀλλήλων ζευγῶν χορευόμενος κατὰ διαφόρους συνδυασμοὺς καὶ συναρμόσεις τῶν ζευγῶν τούτων, ἄ. τετράχορος, διεθν. ὅρος contre danse, κοιν. ἡ **καδρίλλια.**

ἀντιχόρτοις Ἡσ. « συνόροις ».

ἀντιχρῶ-άω ἀρκῶ εἰς τινα χρῆσιν, ἐπαρκῶ· ἐν χμ. μόνον κατ' ἀόρ.: Ἡρόδ.7.187 **τὰ σιτία ἀντέχρησε.. μυριάσι τοσαύτῃσι**, αὐτ.7,127 **ὁ ποταμὸς οὐκ ἀντέχρησε τῇ στρατιῇ πινόμενος, ἀλλ' ἐπέλιπε.**

ἀντιχρηματίζομαι Πάπ. χρηματίζομαι, διεξάγω ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις ἀντὶ ἄλλου: Πάπ. **κελεύει μὴ ἕτερον ὑπὲρ ἑτέρου μήτε λειτουργεῖν μήτε ἀντιχρηματίζεσθαι.**

ἀντίχρησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ χρῆσις πράγματός τινος ἀντὶ ἄλλου· 2) νεώτ. νομ. ἡ σύμβασις δι' ἧς ὁ πιστωτὴς ὁ παρασχὼν δάνειον ἄτοκον λαμβάνει τοὺς καρποὺς ἢ τὴν χρῆσιν πράγματος παρασχεθέντος εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου.

ἀντιχρησμοδοτῶ-έω μσν. δίδω ἐναντίον χρησμόν.

ἀντιχριστιανικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀντιχριστιανικὸν βλ.λ.· || συνεκδ.ἀδυσωπήτως,σκληρῶς.

ἀντιχριστιανικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐναντίος πρὸς τὸν χριστιανισμὸν ἢ ὁ παρὰ τοὺς ἠθικοὺς κανόνας τῆς χριστιανικῆς θρησκείας: **ἀντιχριστιανικαὶ ἰδέαι,- διωγμοί, - κηρύγματα, - πράξεις, - διαγωγή.**

ἀντιχριστιανικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀντιχριστιανικοῦ βλ.λ.

ἀντιχριστιανικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντιχριστιανικὸν βλ.λ.· || ἀδυσωπήτως, σκληρῶς.

ἀντιχριστιανός (ὁ) μσν. ὁ πολέμιος τῶν χριστιανῶν, ὁ ἐχθρὸς τοῦ χριστιανισμοῦ.

ἀντιχριστικός-ή-όν μσν. ὁ τοῦ πολεμίου τῷ Χριστῷ, ὁ τοῦ Ἀντιχρίστου: Θεοδ.Στ.243 Ε **ἀντιχριστικὴ προδρομία.**

ἀντίχριστος (ὁ) μτγν. μσν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐναντίος πρὸς τὸν Χριστόν, ὁ τοῦ **Χριστοῦ** ἢ τοῦ χριστιανισμοῦ πολέμιος: Συναξ.ἁγ.Ποπλίος **τοῦ ἀντιχρίστου Ἰουλιανοῦ τῇ Ἀντιοχέων ἐπιδημήσαντος**· || εἰδ. ὑπὸ χριστιαν. ἔποψιν ὁ δολιευόμενος ἢ παραποιῶν τὴν τοῦ Χριστοῦ διδασκαλίαν, δθ. κατὰ **βραδύτερον κρατήσασαν** πίστιν ὁ ὡς ἄρχων τοῦ κόσμου ἢ ὡς ψευδομεσσίας ἀναφανησόμενος ἐκπρόσωπος τοῦ Σατανᾶ καθ' οὗ θὰ διεξαχθῇ ὁ τελικὸς νικηφόρος ἀγών: Ἐπιστ.Ἰωάνν.Ι,2,18 **καὶ καθὼς ἠκούσατε ὅτι ὁ ἀντίχριστος ἔρχεται, καὶ νῦν ἀντίχριστοι πολλοὶ γεγόνασιν· ὅθεν γινώσκομεν ὅτι ἐσχάτη ὥρα ἐστίν**· 2) δημ. κατ' ἐπέκτ. ὁ Σατανᾶς, ὁ Διάβολος ἐν χρ. ἰδίως εἰς ὕβρεις: **τὸν ἀντίχριστό σου**· 3) δημ. κ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ ἀσεβής, ὁ σκληρός, ὁ ἀνοικτίρμων: **εἶναι ἀντίχριστος**· || ὁ μυσαρός: **μὲ σκότωσε ὁ ἀντίχριστος.**

ἀντιχριστοφορίτης (ὁ) μσν. ἄνθρωπος ἀσεβὴς καὶ κακοῦργος: Ἐφρ.Καισ.125.

ἀντιχριστῶ-έω μσν. ἀντιτίθεμαι πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ τὴν διδασκαλίαν του.

ἀντιχρίστως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντίχριστον βλ.λ., ἀντιχριστιανικῶς.

ἀντιχρονία (ἡ) μτγν. **ἀντιχρονισμός** βλ. λ.

ἀντιχρονιά (ἡ) δημ. ἡ ἀντίστοιχος χρονικὴ περίοδος κατὰ τὸ ἑπόμενον ἔτος.

ἀντιχρονικῶς ἐπίρρ. κατ' ἀντιχρονισμὸν βλ.λ.

ἀντιχρονισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ χρῆσις χρόνου τινὸς ἀντὶ ἄλλου οἷον τοῦ παρακ. **οἶδα** μὲ σημ. ἐνεστ., τοῦ ἐνεστ. **ἥκω** μὲ σημ. παρακ.· 2) νεώτ. μουσ. συγκοπὴ τῆς ὁποίας τὸ δεύτερον μέρος ἀντικατεστάθη διὰ παύσεως.

ἀντιχρόνου (τοῦ) ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὸ μεθεπόμενον ἔτος: παροιμ. **τοῦ χρόνου καὶ τ' ἀντιχρόνου τρέχα γύρευε** (ἐπὶ ἀναβολῆς ἐκπληρώσεως, οἷον ὑποσχέσεως, ὀφειλῆς κττ.).

ἀντίχρους-οος-ον μτγν. ποικιλόχρους.

ἀντιχρώζω μτγν. δίδω εἴς τι διάφορον χρῶμα: Λιβαν.4,1071,23 **καί πως ἀντέχρωζεν πρὸς ἕκαστα.**

ἀντιχρωματίζω νεώτ. ἐπιρρίπτω ἔγχρωμον φῶς ἐπὶ ἀντικειμένου τινός, **οἷον** κτιρίου, τοπείου κττ., ἀλλάσσω διὰ τοῦ φωτισμοῦ τὸ χρῶμά του.

ἀντιχτυπιέμαι δημ. ἀμοιβαίως κτυπῶμαι, δέρομαι· 2) ταλαιπωροῦμαι, παραδέρνω βλ.λ.

ἀντίχτυπος (ὁ) δημ. ὁ ἀντίκτυπος βλ.λ.

ἀντιχτυπῶ-άω δημ. ἀντικτυπῶ βλ.λ.

ἀντιχώννυμι ἐξ ἐναντίου ποιοῦμαι ἐπίχωμα, πρόχωμα: Ἀθήν.12,529 Ε **ἀντιχωννύειν τῇ πόλει.**

ἀντιχωραίνη (ἡ) νεώτ. **ἕνωσις** πεντονικοῦ **καὶ** διισωδιούχου ὑδραργύρου,χρησ. κατὰ τῆς αυφιλίδος.

ἀντιχωριστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐναντίος, ὁ ἀντιδρῶν εἰς χωρισμόν· || εἰδ. ὁ ἐναντίον τῶν χωριστικῶν τάσεων ἢ ἐνεργειῶν ἐν ἐπικρατείᾳ τινί: **τὸ ἀντιχωριστικὸν κόμμα ἐν Αὐστρίᾳ.**

ἀντιχωρῶ-έω μτγν. κινοῦμαι, φέρομαι εἰς ἀντίθετον διεύθυνσιν.

ἀντιψάλλω συνοδεύω ᾆσμα δι' ὑποκρούσεως ἐγχόρδου μουσικοῦ ὀργάνου: Ἀριστφ. Ὄρν.217 **Φοῖβος.. τοῖς σοῖς ἐλέγοις ἀντιψάλλων ἐλεφαντόδετον φόρμιγγα, θεῶν ἵστησι χορούς.**

ἀντίψαλμος-ον ἁρμονικός, σύμφωνος: Εὐρ.ΙΤ 179 **ἀντιψάλμους ᾠδάς**· 2) Ἡσ. « ἀντιψάλμους· ἀντιστρόφους ».

ἀντιψαύω μτγν. ἀνθάπτομαι.

ἀντιψέγω σχόλ. ψέγω τὸν ψέγοντά με: Σχόλ.εἰς Αἰσχύλ.Εὐμ.413 **οὐ δυνήσῃ ἐφ' οἷς εἶπον ἀντιψέξαι.**

ἀντιψηλαφῶ-άω Γλωσσ. ἐξ ἐναντίου ψηλαφῶ.

ἀντιψηφίζομαι δίδω ἐναντίαν ψῆφον, καταψηφίζω: Πλούτ.Λυσ.27 **ἀντεψηφίσαντο Θηβαῖοι.**

ἀντιψήφισμα-ατος (τό) νεώτ. τὸ ἀντίθετον ψήφισμα εἰς προταθὲν ἢ **προψηφισθὲν** τοιοῦτον.

ἀντίψηφος-ον ὁ ἐναντίον ψηφοφορῶν· || εἰς ἄλλο ἀντιτιθέμενος πρός τινα: Πλάτ.Ἀλκ.2,150 Β **ἀντίψηφον τῷ θεῷ γενέσθαι.**

ἀντιψύχι (τό) δημ. ἐλεημοσύνη διδομένη εἰς μνημόσυνον θανόντος· || γεν. ἐλεημοσύνη, ἄ. **ψυχικό.**

ἀντίψυχο (τό) δημ. χιμαιρικὸν βότανον ἀποσοβοῦν τὸν θάνατον, μαγιοβότανο, ψυχοβότανο: φρ. **ἔφαγε ἀντίψυχο** (περὶ ἀντέχοντος εἰς βαρεῖαν νόσον)· 2) λαογρ. φῶς κανδήλας ἢ κηρίου διατηρούμενον ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας παρὰ τὸ προσκεφάλαιον, ὅπου ἐξεψύχησέ τις· 3) ἐν πληθ. οὐδ. **ἀντίψυχα** (τὰ) οἱ ἄρτοι ἰδίως διπυρῖται οἱ διανεμόμενοι κατὰ τὰ μνημόσυνα ὑπὲρ τῶν ἀποθανόντων, ἄ. συχώρια· πρβλ. ἀντίψυχος.

ἀντιψυχολογισμός (ὁ) νεώτ. φιλοσ. ἐπίκρισις, ἄρνησις τοῦ ψυχολογισμοῦ βλ. λ., ὡς μὴ ἐπαρκῶς βασιζομένου εἰς τὰ φυσιολογικὰ δεδομένα.
ἀντίψυχος (-η)-ο(ν) μτγν. μσν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀντὶ τῆς ψυχῆς δηλ. τῆς ζωῆς διδόμενος : Ἀθαν.Ι,54 Ε **τὸν ἑαυτοῦ ναὸν καὶ τὸ σωματικὸν ὄργανον προσάγων ἀντίψυχον ὑπὲρ πάντων**· 2) ὁ ἀποθνήσκων ἀντ' ἄλλου : ΔίωνΚ 59,8 **ἀντίψυχοι οἱ ἀποθανεῖν ἐθελήσαντες**· 3) μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ χάριν τῆς ψυχῆς, γιὰ τὴν ψυχή, διδόμενος : Εὐστ.Πονημ.224,77 **δίδου ἀντίψυχον τοιοῦτον χάριν σου τῷ θανάτῳ**· || εἰς πληθ. οὐδ. Ἡσ. « περίψημα, ἀντίλυτρα »· 4) τὸ ἐξ ἐλευθεριότητος διδόμενον ὡς δῶρον, ἰδίως εἰς χρήματα : Λουκ.Λεξιφ. 10 **χρήματα ἀντίψυχα διδόναι ἤθελε**, Σχόλ.Ἀριστφ. Βάτρ.330 **τοῦ Διονύσου τῶν μάλιστα τερπόντων αὐτῷ ἀντίψυχον . . πέμψαντος**· 5) Ἡσ. « ἀντίψυχοι, οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ Μέμνονες ὄρνιθες ».
ἀντιψύχω ψυχθεὶς ψύχω καὶ ἐγώ : Ἀλεξ.Ἀφρ. Προβλ.Ι,115 **ψυχθέντα παρὰ τῆς χιόνος ἀντιψύχοντα ταύτην τηροῦσιν αὐτῆς τὴν ψυχρότητα.**
ἀντιψωμίζω σχόλ. ψωμίζω, τρέφω καὶ ἐγώ : Ὑπόθεσ. εἰς Ἀριστφ.Ἱππ.Ι **δείσαντος δὲ τοῦ Κλέωνος κἀπὶ τὸ ψωμίζειν τὸν Δῆμον ὁρμήσαντος, ἀντιψωμίζειν ἅτερος ἐγχειρεῖ.**
ἀντιψωριακός-ή-όν νεώτ. κ. **ἀντιψωρικός** ὁ κατὰ τῆς ψωριάσεως βλ.λ.
ἀντιψωρικός-ή-όν νεώτ. ἀντιψωριακὸς βλ.λ.
ἀντιψωρίνη (ἡ) νεώτ. φάρμακον διδόμενον κατὰ τῆς ψώρας.
ἀντιωματικός ἐναντιωματικὸς βλ.λ.
ἀντλεία (ἡ) ἀντὶ ἀντλία· || εἰδ. Ἡσ. « καδίσκος, σκάφη, τοῦ πλοίου τὸ σκαφίδιον ».
ἄντλη (ἡ) ἄντλος βλ. λ.
ἄντλημα-ατος (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ. γαυλός, καδίσκος πρὸς ἄντλησιν ὕδατος, ἀντλητήριον, κουβᾶς τοῦ πηγαδιοῦ : ΚΔ Ἰωάνν.Εὐαγγ.4,11 **οὔτε ἄντλημα ἔχεις καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ**· 2) κ. νεώτ. ἑκάστη δι' ἀντλητηρίου ἄντλησις ὕδατος : Πλούτ.Ἠθ.974 Ε **ἑκατὸν ἑκάστη βοῦς ἀναφέρει ἀντλήματα**· 3) ἐπίχυσις ὕδατος ἐπὶ πάσχοντος μέλους τοῦ σώματος : Διοσκ.4,64.
ἄντλησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀντλεῖν ὑγρόν τι· 2) μτφ. τὸ προσπορίζεσθαι, λαμβάνειν : **ἄντλησις ἐκ τοῦ πατρικοῦ ταμείου, - ἄντλησις γνώσεων**· 3) ἐκκένωσις, ἄδειασμα : Αἰλ.Π.Ι.1,24.
ἀντλησμός (ὁ) πάπ. ἄντλησις βλ. λ.
ἀντλητήρ-ῆρος (ὁ) κ. νεώτ. ἀγγεῖον δι' οὗ ἀντλεῖται ὕδωρ : Ἀθήν.424 Α **κύαθον δ' ἐπὶ τοῦ ἀντλητῆρος Πλάτων εἴρηκεν ἐν τῷ Φάωνι οὕτως**· || Ἡσ. «κάδος ναυτικός»· 2) νεώτ. μηχάνημα ἀντλοῦν ὕδωρ, ἀντλητικὴ μηχανή, γεράνι.
ἀντλητήριος-α-ον μτγν. ὁ κατάλληλος πρὸς ἄντλησιν· 2) τὸ οὐδ. **ἀντλητήριον**, καδίσκος πρὸς ἄντλησιν χρήσιμος, ἄ. ἄντλημα : Δίων Κ 50,34 **οὔτε γὰρ πολλὰ ἢ καὶ μεγάλα τὰ ἀντλητήρια εἶχον.**
ἀντλητής (ὁ) ἀντλητὴρ βλ. λ.
ἀντλητικός-ή-όν παπ. ὁ κατάλληλος, ὁ χρησιμοποιούμενος δι' ἄντλησιν : Πάπ. **ἀντλητικὸς ἄξων, -κάδος**· || ὁ πρὸς πρόσφορος ἄντλησιν : Πάπ. **ἀντλητικὰ κτήματα**· || τὸ οὐδ. -κόν ὡς οὐσ. μηχάνημα πρὸς ἄντλησιν, νερομάγγανο.
ἀντλῆτις-ιδος (ἡ) Σουίδ. « ἐπαρυστρίδες, ἠντλήτιδες », δοχεῖον πρὸς ἄντλησιν, ἀντλητήριον.
ἀντλητός-ή-όν Σουίδ. ἐν. λ. ἱμητὸς « ἠντλημένος »· || Πάπ. ὁ πρόσφορος πρὸς ἄντλησιν, εἰς ὃν δύναταί τις νὰ ἀντλήσῃ : Πάπ. **γῆς κατοικικῆς ἀντλητοῦ**· || ὡς οὐσ. ἡ ἄρδευσις : Παπ. **καὶ τὸν ἀντλητὸν ποιήσονται ἀπὸ Φαρμοῦθι νεομηνίας.**
ἀντλήτρια (ἡ) σχολ. τὸ θηλ. τοῦ ἀντλητής, ἡ ἀντλοῦσα· || εἰδ. ἱέρεια κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Θεσμοφορίων : Σχόλ.Λουκ.Θε.Δ 2,1.

ἀντλία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐσωτερικὸν κοῖλον τοῦ πλοίου, ἡ ἀντλοδόκη, δημ. κούτσα : Σοφ.Φ.482 **ἐμβαλοῦ μ' ὅπῃ θέλεις ἄγων, εἰς ἀντλίαν, εἰς πρῷραν**, Ἀριστφ.Ἱππ.434 **τὴν ἀντλίαν φυλάξω**· 2) τὸ εἰς τὸν πυθμένα τοῦ πλοίου συρρέον θαλάσσιον ὕδωρ, ὁ ἄντλος, ρύπος, δημ. σεντίνα· 3) κάδος δι' οὗ ἀντλοῦντες ἐκχέουσι τὸ ἐντὸς τοῦ κύτους τοῦ πλοίου συρρέον θαλάσσιον ὕδωρ· 4) μτγν. τὸ συνεχῶς ἀντλεῖν : Διον.Κωμ.2,41 **δεῖπνον . . ἐξ ἀντλίας ἥκοντα**· || τὸ καταναγκαστικῶς ἀντλεῖν, οἷον λόγῳ ποινῆς : Ἀρτεμίδ.Ὀνειροκρ.14 **συνέβη δέ, τοῦτον ἰδόντι τὸν ὄνειρον εἰς ἀντλίαν καταδικασθῆναι**· 5) Ἡσ. « σκάφη ἐν ᾗ μάσσουσι »· 6) νεώτ. κ. δημ. συσκευή, μηχάνημα δι' οὗ ἀντλεῖται ἢ μεταγγίζεται ὑγρόν τι ἢ ἀέριον· πρβλ. **ὑδραντλία, ἀεραντλία.**
ἀντλιαντλητήρ-ῆρος (ὁ) γαυλός, καδίσκος, κουβᾶς δι' οὗ ἀντλεῖται ὕδωρ : Μένανδρ. ἐν Ἀνατιθεμένῃ ἢ Μεσσηνίᾳ Ι. (Α.Β.411.12) **καὶ κάδους οὐ δεῖ λέγειν ἀλλ' ἀντλιαντλητῆρας.**
ἀντλιαρρινίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια ἐντόμων κολεοπτέρων τετραμεροῦς συμμετρίας τοῦ ἀθροίσματος τῶν **ρυγχωτῶν.**
ἀντλιάρρινος (ὁ) νεώτ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀντλιαρρινιδῶν.**
ἀντλιάται (οἱ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀκάρεων** παρασιτοῦν ἐπὶ ἄ. ζῴων.
ἀντλιοβραγχιοφόρα (τὰ) νεώτ. ζωολ. κατηγορία τις ἐντόμων φερόντων κεραίας ἐφωδιασμένας δι' ἀπομυζητικῶν ὀργάνων.
ἀντλίον (τὸ) κ. νεώτ. κ. **ἄντλιον** κάδος πρὸς ἄντλησιν ὕδατος· 2) νεώτ. ξύλινον ἐπίμηκες συνήθ. μετὰ λαβῆς **σκαφίδιον** δι' οὗ ἐκκενοῦται τὸ εἰς τὸ κύτος τῶν λέμβων **εἰσρέον ὕδωρ ἢ ἀντλεῖται** προχείρως ὕδωρ ἐκ τῆς θαλάσσης πρὸς πλύσιν.
ἀντλοδόκη (ἡ) νεώτ. ναυτ. τὸ μέρος τοῦ κύτους πλοίου ἐν ᾧ συναθροίζεται τὸ ὁπωσδήποτε εἰσρέον ἐν αὐτῷ ὕδωρ, ἡ ἄντλος, δημ. κούτσα.
ἄντλον (τὸ) μτγν. ὁ ἄντλος βλ. λ. : Πολυβ.Ι,92 « **ἄντλον, ὅθεν καὶ ὑπέραντλον σκάφος** ».
ἄντλος (ὁ) τὸ ἐσωτερικὸν κοῖλον τοῦ πλοίου ὅπου συρρέει τὸ ἐκ τῶν ρωγμῶν εἰσδῦον ὕδωρ, ἄ. ἀντλία : Ὀδ.Μ.411 **ὅπλα τε πάντα εἰς ἄντλον κατέχυνθ'**· 2) τὸ ἐν τῷ πυθμένι τοῦ πλοίου συναγόμενον θαλάσσιον ὕδωρ : Εὐρ.Τρω.686 **ἄντλον εἴργων ναός** (ἐκχέων τὸν ἄντλον τοῦ πλοίου)· 3) μτφ. συσσώρευσις δεινῶν, δυσχερειῶν κττ. : αὐτ. Ἡρακλ.168 **εἰς ἄντλον ἐμβαίνειν πόδα** (ἐμπίπτω εἰς δυσκολίαν)· 4) ἡ θάλασσα : Πινδ.8,14 **ἐν ἄντλῳ τιθέναι** (ρίπτω εἰς τὴν θάλασσαν, ἐξαφανίζω), Εὐρ.Ἑκ.1025 **ἀλίμενον . . εἰς ἄντλον πεσών**· 5) κάδος πρὸς ἄντλησιν, κουβᾶς· 6) σωρὸς σίτου ἠλωνισμένου ἀλλὰ μὴ λιχνισθέντος ἔτι, δημ. **λαμνί** : Κόϊντ.Ι,352 **ἄντλον ὅπως στείβεσκον ὁμοῦ κταμένοισι πεσόντας.**
ἀντλοσίφων (ὁ) νεώτ. ἀντλία πλοίου δι' ἧς κενοῦται ὁ ἄντλος βλ.λ., ἡ σεντίνα.
ἀντλῶ-έω κ. νεώτ. χύνω ἔξω τὸν ἄντλον ἤτοι τὸ δυσῶδες θαλάσσιον ὕδωρ τὸ συναχθὲν εἰς τὸν πυθμένα τοῦ πλοίου : Θέογν.673 **ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα ἀμφοτέρων τοίχων**· 2) κ. νεώτ. ἀνασύρω ὕδωρ : Ἡρόδ.6,119 **ἀντλέει καὶ ἐκχέει**, Πλάτ.Τίμ.79 Α **οἷον ἐκ κρήνης ἐπ' ὀχετοὺς ἀντλεῖν**, Ἀριστλ.Οἰκ.Ι.6,1 **ἠθμῷ ἀντλεῖν** (ἐπὶ ματαιοπονίας)· 3) μτφ. πορίζομαι, λαμβάνω : **ἀντλῶ γνώσεις - παραμυθίαν**· 4) ἐγχέω ὑγρὸν εἴς τι ἀγγεῖον : Ξεν.Οἰκ.7,40 **εἰς πίθον τετρυπημένον ἀντλεῖν** (δημ.νερὸ μέσ' στὸ κόσκινο, ἐπὶ ματαιοπονίας)· 5) μετέρχομαι, ἐξαντλῶ πᾶν μέσον, πᾶσαν προσπάθειαν : Πινδ.Π.3,110 **τὰν δ' ἔμπρακτον ἄντλει μαχανάν**· 6) ὑπομένω μέχρι τέλους : Αἰσχ.Πρ.375 **τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύ-**

χην, Εὐρ.Ἱππ.898 **λυπρὸν ἀντλήσει βίον**· 7) μτφ. σπαταλῶ, ἐξαντλῶ, ἀσωτεύω : Σοφ.Ἠλ.1291 **πατρῴαν κτῆσιν ἀντλεῖν.**

ἀντοδονταλγικός-ή-όν νεώτ. ἀντιοδονταλγ. βλ.λ.

ἀντοδυνῶ-άω προξενῶ καὶ ἐγὼ ὀδύνην : Σχόλ. εἰς Θεόκρ.3,13 **ἵνα κεντήσας ἀντοδυνήσῃ.**

ἀντοδύρομαι ὀδύρομαι καὶ ἐγὼ ἀφ᾽ ἑτέρου : Ἀππ.Ἐμφύλ.1,10 **οἱ δ᾽ αὖ πένητες ἀντωδύροντο.**

ἀντοζωνίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ποικιλία τοῦ ὀρυκτοῦ ἀργυροδάμαντος ἢ φθορίτου βλ. λ.

ἀντοικοδομή (ἡ) Ἐπιγρ. οἰκοδομὴ ἐξ ἀντιθέτου.

ἀντοικοδομία (ἡ) μτγν. τὸ οἰκοδομεῖν ἐξ ἀντιθέτου.

ἀντοικοδομῶ-έω οἰκοδομῶ ἢ ἐγείρω ἐξ ἀντιθέτου ἢ κατά τινος οἷον πύργον, τείχη, ὀχυρώματα : Πολύβ.1,42,12 **τὰ μὲν ἀντοικοδομῶν τὰ δ᾽ ἀντιμεταλλεύων.**

ἄντοικος-ον ὁ κατοικῶν εἰς τὸ αὐτὸ γεωγραφικὸν πλάτος τοῦ ἀντιθέτου ἡμισφαιρίου, ἄ. ἀντίσκιος : Πλούτ.898 B **τοῖς ὑπὸ τὸν χειμερινὸν τροπικὸν ἀντοίκοις.**

ἀντοικτείρω κ. ἀντοικτίρω οἰκτίρω τὸν οἰκτίραντά με : Εὐρ.Ἴων 312 **ἡμεῖς σ᾽ ἄρ᾽ αὖθις, ὦ ξέν᾽, ἀντοικτίρομεν.**

ἀντοικτίζω μέλλ. -ίσω κ. -ιῶ ἀντοικτίρω : Θουκ. 3,40 **πρὸς τοὺς οὔτ᾽ ἀντοικτιοῦντας ἐξ ἀνάγκης .. καθεστῶτας ἀεὶ πολεμίους.**

ἀντοικτίρω ἀττ. γρ. τοῦ ἀντοικτείρω βλ.λ.

ἀντοικῶ-έω μτγν. κατοικῶ εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς γῆς, εἰς τοὺς ἀντίποδας· ‖ **ἡ ἀντοικουμένη,** ἡ ἀντίχθων γῆ.

ἀντοίομαι φρονῶ τὸ ἐναντίον, εἶμαι ἀντιθέτου γνώμης : Πλάτ.Θεαίτ.178 **καὶ ἕτερος .. ἀντοιηθῇ.**

ἀντοιχίζω δημ. ἐν τοίχῳ θέτω, ἐκ τοίχου κρεμῶ : δ.τραγ. **ποῦ νὰ πάῃ νὰ τάντοιχίσῃ καὶ νὰ τὸ ἀντικλειδίσῃ** (τὸ κουβάρι).

ἀντολή (ἡ) ποι. ἀνατολή.

ἀντολίη (ἡ) ποι. ἀνατολή· 2) ὡς ἐπίθ. ἀνατολική : Νόνν.Δ 25,98 **ἐν ἀντολίῃ ἀρούρῃ.**

ἀντολίηθε ἐπίρρ. ποι. ἐξ ἀνατολῶν.

ἀντολίηνδε ἐπίρρ. ποι. πρὸς ἀνατολάς.

ἀντολικός-ή-όν μτγν. ἀνατολικός.

ἀντολοφύρομαι μτγν. ὀλοφύρομαι καὶ ἐγώ.

ἄντομαι ποι. μεσ. συναντῶμαι φιλικῶς ἢ ἐχθρικῶς : Ἰλ.Β 595 **ἔνθα τε Μοῦσαι ἀντόμεναι,** Ο 698 **ἀλλήλοισιν ἄντεσθ᾽ ἐν πολέμῳ**· ‖ συμπίπτω : αὐτ.Λ 237 **ἀργύρῳ, ἀντομένη .. ἐπετράπετ᾽ αἰχμή**· 2) προσέρχομαι φιλίως, δθ. ἀσπάζομαί τι, προσέχω εἴς τι : Πίνδ.Π 2,130 **ἑπτακτύπου φόρμιγγος ἀντώμενος**· 2) προσέρχομαι ταπεινῶς πρός τινα, ἱκετεύω : Σοφ.ΟΚ 243 **πατρὸς ὑπὲρ τοὐμοῦ μόνου ἄντομαι,** Εὐρ.Ἄλκ. 1098 **πρός τε τοῦ σπείραντος ἄντομαι Διός.**

ἀντομαί Ἡσ. « αἱ καλάμαι ὑπὸ Ταραντίνων ».

ἀντομματῶ-έω μτγν. βλέπω κατὰ πρόσωπον.

ἀντόμνυμι ὁρκίζομαι καὶ ἐγὼ ἀφ᾽ ἑτέρου : Ξεν.Ἑλλ.3,4,6 **Τισσαφέρνης μὲν ὤμοσε τοῖς πεμφθεῖσι .. ἐκεῖνοι δὲ ἀντώμοσαν**· 2) ἀττ. δικ. ὡς νομ. ὅρος, ἐπὶ μὲν τοῦ ἐνάγοντος ὁρκίζομαι ὅτι ἀληθῆ θὰ κατηγορήσω, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐναγομένου ὅτι ἀληθῆ θὰ ἀπολογηθῶ· πρβλ. **ἀντωμοσία.**

ἀντομνύω νεώτ. ἀντόμνυμι βλ. λ.

ἄντομος (ὁ) μτγν. ἀνάτομος, σκόλοψ, χάραξ, παλούκι· ‖ φραγμός, περίφραγμα· 2) ὁδὸς γειτνιάζουσα πρὸς φραγμόν.

ἀντομῶσαι Ἡσ. « παρακαλέσαι ».

ἀντοναί (αἱ) Ἡσ. « αἱ τῶν χειρῶν φοραί ».

ἀντονειδίζω μσν. ὀνειδίζω τὸν ὀνειδίσαντά με : Εὐστ.Ἰλ.1042,46 **ἀντονειδίζει τῷ Ἀχιλλεῖ.**

ἀντονίνημι μτγν. ἀμοιβαίως ὠφελῶ, ἀντωφελῶ.

ἀντονομάζω κ. νεώτ. δίδω νέον ὄνομα, μετονομάζω : Θουκ.6,5 **τὴν πόλιν Μεσσήνην ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ τὸ ἀρχαῖον πατρίδος ἀντωνόμασεν**· 2) μεταχειρίζομαι ἐν τῷ λόγῳ ἀντονομασίαν βλ.λ.· 3) μεταχειρίζομαι ἀντωνυμίαν : Εὐστ. 103,23 **ὁπηνίκα συνθέτως ἀντονομάσαι βούλεται.**

ἀντονομασία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ χρῆσις ἐπιθέτου, πατρωνυμικοῦ ἢ προσηγορικοῦ ἀντὶ τοῦ κυρίου ὀνόματος, οἷον **Κρονίων** ἀντὶ Ζεύς, **Πηλείδης** ἀντὶ Ἀχιλλεύς, **γαιήοχος, ἐνοσίγαιος** ἀντὶ Ποσειδῶν κττ.· 2) γραμμ. ἡ ἀντωνυμία καὶ ἡ χρῆσις αὐτῆς· 3) νεώτ. γεν. δίδω ἄλλην τῆς προτέρας ὀνομασίαν.

ἀντονομαστικός-ή-όν μτγν. ἀντωνυμικός : Διον. Ἀλ.Ἐπιστ. πρὸς Ἀμμ.2,12.

ἀντονομαστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατ᾽ ἀντονομασίαν βλ. λ. δι᾽ ἀντονομασίας.

ἀντοξυπρωτεϊνικὸν ὀξύ (τὸ) νεώτ. χημ. ἀζωτοῦχος ὀργανικὴ οὐσία ἐμπεριεχομένη εἰς τὰ οὖρα καὶ οὐσα ἀγνώστου εἰσέτι χημικῆς συντάξεως.

ἀντοπή (ἡ) νεώτ. τὸ πρὸς τὴν ὁπλὴν στενούμενον στόμα τῶν ὀπῶν δι᾽ ὧν καθηλοῦται τὸ πέταλον.

ἀντοπισθογράφησις-εως (ἡ) νεώτ. ὀπισθογράφησις εἰς ἀντίκρυσμα ὀπισθογραφήσεως.

ἀντοπτεύω μσν. παρατηρῶ, προσβλέπω, ἀτενίζω πρός τι : Κοσμ.Τοπογρ.Χριστ.196 D **τὸν οὐρανὸν ὡς οἰκητήριον ἀντοπτεύοντα.**

ἀντόπτρα (ἡ) μτγν. δ. γρ. κωδ. **ἀντόπρα** ὄνομα χειρουργικοῦ τινὸς ἐργαλείου : Ἑρμῆς 38,281.

ἀντορέγω μτγν. ἁπλώνω καὶ ἐγὼ τὴν χεῖρα μου καὶ δίδω τι : Θεμίστ.135 A **ὀρέξαντι τὴν κύλικα τοῦ φαρμάκου ἀντώρεξε τὴν ἐπιστολήν.**

ἀντορθιάζω μτγν.ἀντιθέτως ὀρθιάζω : Ἱεροκλ.17A.

ἄντορος (ὁ) ἐπιγρ. κ. νεώτ. ἄ. **ἄνθορος,** ὁ ἀπέναντι ὅρος, δηλ. ἡ στήλη ἡ δεικνύουσα τὸ ὅριον μέρους τινός· 2) νεώτ. χημ. ὁ **ἄντορος** βλ. λ.

ἀντορός (ὁ) νεώτ. χημ. κ. **ἄντορος** ὀρὸς ζῴου παρασκευαζόμενος δ᾽ ἐνέσεων ξένου ὀροῦ καὶ ἐνέχων ἀντίσωμά τι.

ἀντόρυγμα-ατος (τὸ) ὄρυγμα τοῦ πολιορκουμένου ἐναντίον τῶν ὀρυγμάτων τοῦ πολιορκητοῦ.

ἀντόρυξις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἀντορύσσειν, ὄρυξις ὑπονόμου ἀντιθέτου πρὸς ἄλλην.

ἀντορύσσω σκάπτω ὑπόνομον ἀντίθετον πρὸς ἄλλην : Ἡρόδ.4.200 **ἀντορύσσοντες δ᾽ ἂν ταύτῃ οἱ Βαρκαῖοι ἔκτεινον τῶν Περσέων τοὺς γεωρυχέοντας**· ‖ ἐξορύσσω ἀμοιβαίως : Παυσ.3,14,10 **δάκνουσί τε καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀντορύσσουσι.**

ἀντορχοῦμαι-έομαι ὀρχοῦμαι ἐξ ἀντιθέτου, ἀμοιβαίως ὀρχοῦμαι : Ἀριστλ.ΖΙ 8,12 **ἀντορχούμενος ἁλίσκεται ὁ ὠτός**· ‖ ἀπέναντί τινος χορεύοντος μιμοῦμαι τὸν χορόν του.

ἄντος Ἡσ. « εὖρος, οἱ δὲ Εὐριπίδης ».

ἀντουρία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἡπατικῶν** ἰθαγενὲς τῆς Ἀμερικῆς.

ἀντοφειλή (ἡ) νεώτ. ὀφειλὴ πρὸς ὀφείλοντα.

ἀντοφείλω κ. νεώτ. ἀμοιβαίως ὀφείλω ἀγαθόν τι, οἷον εὐεργεσίαν, χάριν : Θουκ.2,40 **ὁ δ᾽ ἀντοφείλων ἀμβλύτερος, εἰδὼς οὐκ ἐς χάριν, ἀλλ᾽ ἐς ὀφείλημα τὴν ἀρετὴν ἀποδώσων.**

ἀντοφθάλμησις-εως (ἡ) μσν. τὸ ἀντιβλέπειν, βλέπειν κατὰ πρόσωπον.

ἀντοφθαλμίζω μτγν. προσβλέπω : Γρηγ.Κύπρ. ἐν Ἀνεκδ.Β.1,344 **μὴ ἔχοντες πρὸς τὰς σὰς ἀντοφθαλμίζειν φαιδρότητας.**

ἀντοφθάλμιος-ον νεώτ. ὁ κείμενος πρὸς τὸ ἀντίθετον τοῦ πρὸς τὸν ὀφθαλμὸν μέρους : **ἀντοφθάλμιος φακός**· ἀντιθ. **προσοφθάλμιος.**

ἀντόφθαλμος-ον μτγν. ὁ βλέπων κατὰ πρόσωπον· Ἡσ. « ἀντωπόν, ἀντόφθαλμον ».

ἀντοφθαλμῶ-έω μτγν. ἀντιβλέπω, βλέπω τὸν βλέποντά με : Πολύβ.18,21,12 **ἀντοφθαλμῆσαι κατὰ πρόσωπον**· 2) συνεκδ. ἐναντιοῦμαι, ἀνθίσταμαι : ΚΔΠράξ.27,15 **συναρπασθέντος δὲ τοῦ πλοίου καὶ μὴ δυναμένου ἀντοφθαλμεῖν τῷ ἀνέμῳ.**

ἀντόφρυς Ἡσ. «βοτόνης εἶδος».
ἀντοφρυῶ-όω μσν. ὑφῶ καὶ ἐνῶ τὰς ὀφρῦς.
ἀντοχεύς Ἡσ. «πόρποξ ἀσπίδος».
ἀντοχή (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ **ἀμοιβαίως** ἀντέχεσθαι, συγκρατεῖσθαι, ἡ συνοχή, συνάφεια: Ἀλέξ. Ἀφροδ.Προβλ.2,67 **τὸ δὲ ὁμιλεῖ ἑαυτοῖς κατ' ἀντοχὴν καὶ περιπλοκὴν** 2) νεώτ. δύναμις ἡ ἰδιότης ἀντιδρῶσα εἰς καταστρεπτικὴν ἐνέργειαν: **ἐπιστήμη ἀντοχῆς τῶν ὑλικῶν**, ἡ ἐρευνῶσα τὰ ὅρια ἀντοχῆς τῶν ὑλῶν, πρβλ. **ἀντίστασις** 3) νεώτ. κ. δημ. δύναμις τῶν ζωϊκῶν ὀργανισμῶν εἰς τὸ ὑπομένειν τι: **ἀντοχὴ εἰς σωματικοὺς κόπους, - στὴν κακοπέραση, - δρόμος - ἀγὼν ἀντοχῆς** || κ. ἐπὶ πραγμ. ἡ δύναμις ἀντιστάσεως: **τὸ πάτωμα αὐτὸ ἔχει πολλὴ ἀντοχή** || κ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀντέχειν εἰς τὴν φθοράν: **ὕφασμα πολλῆς ἀντοχῆς**.
ἀντοχοῦμαι-έομαι μτγν. καὶ ἐγὼ ὀχοῦμαι, οἷον ἐφ' ἵππου ἢ ἁμάξης: Μόσχ.2,119 **αἱ δ' ἄρα πᾶσαι κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι ἀντοχέοντο**.
ἀντοχυρῶ-όω ἀνοικοδομῶ ὀχύρωμα: Ἰωσήπ. Ἰουδ.Π.3,7,23 **τὸ καταρριφθὲν ἀντωχύρωσαν**.
ἀντοχύρωσις-εως (ἡ) νεώτ. στρατ. ὀχύρωσις ἐναντίον ἄλλης ὀχυρώσεως, ὀχύρωσις πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῆς ἐπιθέσεως τοῦ ἐχθροῦ.
ἀντράβαινα (ἡ) δημ. κ. **-βαινα** ἀνδράβαινα βλ. λ.
ἀντραγάθημα (τὸ) δημ. ἀνδραγάθημα βλ. λ.
ἀντραγαθία (ἡ) δημ. ἀνδραγαθία βλ. λ.
ἀντραδέρφη (ἡ) δημ. ἀνδραδέλφη βλ. λ.: γνωμ. **πεθερὰ κακὴ πετριὰ | ἀντραδέρφη μανναριά**.
ἀντραδέρφι (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ ἀνδράδελφος βλ. λ. ἄνευ ὑποκορ. ἐννοίας.
ἀντράδερφος (ὁ) δημ. ἀνδράδελφος βλ. λ.
ἀντραΐδα (ἡ) δημ. ἀνδραΐδα βλ. λ.
ἀντραῖος-ον ὁ διαιτώμενος εἰς ἄντρα, ὁ ζῶν εἰς σπήλαια, θηλ. **ἀντριάς** βλ. λ.
ἀντράκλα (ἡ) δημ. κ. **-ράχλα** ἀνδράκλα βλ. λ.
ἄντρακλας (ὁ) δημ. ἄνδρακλας βλ. λ.
ἀντρακλίδα (ἡ) δημ. ἀνδράκλα βλ. λ.
ἀντράλα (ἡ) δημ. σκοτοδινίασις, ἴλιγγος, ζάλη: **ἔπαθε ἀντράλα κι ἔπεσε στὸ δρόμο** 2) κ. μτφ. περισπασμός: **ἔχει ἀντράλες καὶ σκοτοῦρες**.
ἀντραλεύω δημ. ἀντραλώνω βλ. λ.
ἀντραλιάζω δημ. ἀντραλίζω βλ. λ.
ἀντράλιασμα (τὸ) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀντραλίζω, ἡ ἀντράλα βλ. λ.
ἀντράλισμα (τὸ) ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀντραλίζω, ἡ ἀντράλα βλ. λ.
ἀντραλίζω δημ. ζαλίζω || ἐνοχλῶ || μέσ. **-ίζομαι** ζαλίζομαι, σκοτοδινῶ: Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ. 95,27 **εἶμαι ἀπὸ τὴν πεῖνα κι ἀντραλίζομαι**.
ἀντραλώνω μσν. κ. δημ. ζαλίζω, σκοτίζω, πρβλ. τὸ παρὰ Δουκαγγ. ἐνταλώνω || μέσ. **-ώνομαι** μτχ. **-ωμένος**, σκοτοδινῶ, ζαλίζομαι, συγχίζομαι, σαστίζω: Ἀραβ.Μυθ.3,46 **ἀντραλωμένη καὶ ἀνακατωμένη ἀπὸ ἐντροπήν**, δ. τραγ. **μ' ἔχουν καὶ μὲ τὶς προξενειὲς πολὺ ἀντραλωμένο**.
ἀντραμίδα (ἡ) δημ. δ. ἀνδραμίδα βλ.λ.
ἀντρανίζω δημ. ὑψῶ τὴν κεφαλήν, ἀτενίζω, προσβλέπω: δ.τραγ. **ἔχεις ποδάρια νὰ σταθῇς καὶ μάτια ν' ἀντρανίσῃς;** 2) δθ. ἀνταγωνίζομαι, ἀντιμετρῶμαι: δ.τραγ. **ποιὸς παραβγαίνει ζαρκαδιοῦ, ποιὸς μὲ θεριὸ ἀντρανίζει;** 3) προσέχω **εἴς τινα**, λαμβάνω τινὰ ὑπ' ὄψιν, δθ. συνεκδ. συγκατανεύω, συναινῶ εἰς τὰ ὑπ' αὐτοῦ αἰτούμενα: φρ. **ποιὸς τὸν ἀντρανίζει;** (οὐδεὶς τὸν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν), δ.τραγ. **γιὰ νὰ μὴ λειώσω σὰν κερὶ ὅσο ποὺ ν' ἀντρανίσῃς** 4) κ. μτβ. κάμνω ἄλλον νὰ προσέξῃ ἢ νὰ συναινέσῃ: δ.τραγ. **πρῶτος ὅπου θὰ μιλήσῃ | τὸ γαμπρόνε ν' ἀντρανίσῃ**.
ἀντραντές (ὁ) δημ. κ. **ἀντρεντές** (γαλ.) λωρὶς κεντήματος ἁρμοζομένη μεταξὺ δύο τεμαχίων ὑφάσματος.

ἄντραρος (ὁ) δημ. μεγεθυντικὸν τοῦ ἄντρας.
ἄντρας (ὁ) δημ. ὁ ἐνήλικος ἄρρην, ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἀνὴρ βλ.λ.: **ἄντρες καὶ γυναῖκες, - χώρια οἱ γυναῖκες χώρια οἱ ἄντρες** 2) δηλωτικὸν ἡλικίας, ὁ ἐνήλικος: **εἶσαι παιδὶ ἀκόμη, ὅταν γίνῃς ἄντρας θὰ τὰ καταλάβῃς** 3) συνεκδ. γενναῖος, ἄφοβος: **πρόσεξε νὰ φανῇς ἄντρας** 4) ὁ σύζυγος: δ.τραγ. **ἄντρα μου, βοήθεια μου καὶ σκέπη καὶ χαρά μου**, παροιμ. **ἀπὸ ποῦ εἶσαι κόρη μου; - ἀπὸ κεῖ ποῦ 'ν' ὁ ἄντρας μου** || γεν. προστάτης οἰκογενείας: παροιμ. **ἄντρας στὸ σπίτι κι' ἂς εἶναι καὶ κούτσουρο**.
ἀντρασκέλα (ἡ) δημ. κ. **ἀνδρασκέλι** ἀνδρασκελιὰ βλ.λ.
ἀντρασκέλημα (τὸ) δημ. ἀνδρασκελιὰ βλ.λ. (πρβλ. Δουκάγγ. ἀδρασκέλημα = βῆμα).
ἀντρασκελίζω δημ. κ. **ἀνδρασκελῶ** κ. **-λνῶ**, κ. **-ώνω** ἀδρασκελίζω βλ.λ.
ἀντρασκελωτά ἐπίρρ. δημ. ἐπὶ ἱππεύοντος, μὲ τὰ σκέλη ἑκατέρωθεν τοῦ σάγματος.
ἀντραχλιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ἄνδραχνος βλ. λ., ἡ ἀγριοκουμαριά.
ἀντρέ (ἡ, τὸ) δημ. (γαλλ.) κ. **ἀντρές** (ὁ) εἴσοδος καὶ κυρίως ὁ ἔσω ταύτης διάδρομος ἢ προθάλαμος τῶν οἰκιῶν.
ἀντρεασπεργίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. συνών. τοῦ ὀρυκτοῦ ἁρμοτμήτου βλ.λ.
ἀντρεβσίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτὸν κρυσταλλοειδὲς ἐκ χαλκούχου φωσφορικοῦ σιδήρου.
ἀντρεδές (ὁ) δημ. ἀντραντὲς βλ. λ.
ἀντρεήσιος-α-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Νοέμβριον μῆνα ἢ ὁ γεννηθεὶς τὸν Νοέμβριον, ἤτοι τὸν μῆνα τοῦ ἁγίου Ἀντρέα.
ἀντρεία (ἡ) δημ. κ. **-ειά** ἡ ἀνδρεία, ἡ γενναία ἀνδρικὴ ὁρμή, ἡ παλληκαριά: δ.τραγ. **ἀγένειο καὶ ἀμούστακο καὶ πάνω στὶς ἀντρειὲς του**.
ἀντρειανός-ή-ό δημ. ὁ ἀνδρειωμένος βλ.λ.: δ.τραγ. **γιατ' ἦταν ἀπ' ἀντρειανὴ γενιὰ καὶ δὲ φοβόταν**.
ἀντρειεύω δημ. ἀνδρειεύω βλ.λ.
ἀντρεῖος-α-ον δημ. ἀνδρεῖος βλ.λ.
ἀντρειοσύνη (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνδρείου, ἀνδρεία, παλληκαριά: Ἐρωτόκρ.Β 1227 **νὰ δείξῃ ἀπάνω στ' ἄλογο τέχνη κι ἀντρειοσύνη**.
ἀντρειότη (ἡ) δημ. ἀνδρεία: Ἐρωτόκρ.Α 1061 **τὸ περασμένο κάμωμα τῆς ἀντρειότης πάλι**.
ἀντρείωμα (τὸ) δημ. ἀνδρείωμα βλ.λ.
ἀντρειωμένος-η-ο δημ. ἀνδρειωμένος βλ.λ.
ἀντρειώνω δημ. ἀνδρειώνω βλ.λ.
ἀντρέλλα (ἡ) δημ. εἶδος παιδιᾶς ἄ. τρίλια βλ.λ.
ἀντρελούσια (τὰ) δημ. σπορίματα διάφορα, ἅτινα κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου ἢ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου (Παναγίας Μεσοσπορίτισσας) ὁμοῦ βραζόμενα διανέμονται, ἄ. μπόλια (ἐμβόλια), πρβλ. τὰ τῶν ἀρχαίων πυανέφια.
ἀντρεόλιθος (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. συνών. τοῦ ὀρυκτοῦ ἁρμοτμήτου βλ.λ.
ἀντρέπομαι δημ. ἐντρέπομαι βλ.λ.: παροιμ. ὅποιος **δὲν ἀντρέπεται ὁ κόσμος εἶν' δικός του**.
ἀντρέπω ποι. ἀνατρέπω βλ. λ.
ἀντρές (ὁ) δημ. κ. ἀντρὲ βλ.λ. 2) **οἱ ἀντρές** (θηλ.) εἶδος παιγνίου, ἄ. ἀντρέλλα, τρίλια βλ.λ.
ἀντρέσας Ἡσ. «ἀναφοβηθείς».
ἀντρεύω δημ. κ. **-εύγω** ἀνδρεύομαι βλ. λ., ἀνδρίζομαι: Ἐρωτόκρ.Α 317 **κι ἀγάπη ποὺ στὰ βάσανα ἀντρεύγει καὶ πληθαίνει**.
ἀντρζκζοφσκία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **σταυροειδῶν** ἰθαγενὲς τῆς Ἀσίας.
ἀντρηΐς-ΐδος (ἡ) μτγν. ἀντριὰς βλ.λ.
ἀντρηΐωι δοτ. Ἐπιγρ. ἀντὶ ἀνδρείῳ.
ἀντρήσιος-α-ον δημ. ἀνδρικός.
ἀντρία (ἡ) δημ. κ. **-ιά** ἀνδρεία βλ.λ.

ἀντρίανος (ὁ) δημ. κ. -**ἀνος** -**ανός** ἀνδριάνος βλ.λ.
ἀντριάς-άδος (ἡ) μτγν. θηλ. τοῦ **ἀντραῖος** ἡ διαιτωμένη εἰς σπήλαια : **Νύμφαι ἀντριάδες.**
ἀντριεύω δημ. κ. ἀντρειεύω βλ.λ.
ἀντρίζω δημ. ἀνδρίζω βλ.λ.
ἀντρίκια ἐπίρρ. δημ.' ἀνδρίκια, ἀντρήσια, κατὰ τρόπον ἀνδρικόν : **κολυμπᾷ τ' ἀντρίκια.**
ἀντρίκιος-α-ο δημ. ὁ ἀνδρικός, ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἰδιάζων εἰς ἄνδρα : **ἀντρίκιο ρούχο, - ἀντρίκια περπατησιά, - ἀντρίκια λόγια** (εὔτολμα).
ἀντρικοκιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν κράταιγος ὁ ἐζαρόλος βλ.λ., ἡ **ἐπιμηλὶς** τῶν ἀρχαίων, ἄ. κουδουμηλιά, μοσφιλιά.
ἀντριμόλιθος (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. παραλλαγὴ τοῦ ὀρυκτοῦ μεσολίθου βλ. λ.
ἀντριοσύνη (ἡ) δημ. ἀντρειοσύνη βλ.λ.
ἀντρίσιμα ἐπίρρ. δημ. ἀνδρίκια βλ.λ.
ἀντρίσιμος-η-ο δημ. ἀνδρίκιος βλ.λ.
ἄντρισμα (τό) δημ. γάμος γυναικός, ἡ ὑπανδρία, ἄ. πάντρεμα, παντριά.
ἀντρίτης (ὁ) μσν. ὁ ἀντραῖος βλ. λ.
ἀντριωμένος-η-ο δημ. ἀνδρειωμένος βλ.λ.
ἀντριώνω δημ. ἀνδρειώνω βλ.λ.
ἀντρόγκνο (τό) δημ. ἀνδρόγυνον βλ.λ.
ἀντρογυναίκα (ἡ) δημ. ἀνδρογυναίκα βλ.λ.
ἀντρογύναικο (τό) δημ. ἀνδρογυναίκα βλ.λ.
ἀντρογύνι (τό) δημ. ἀνδρόγυνον βλ.λ. : δ.δίστ. ὁ ἥλιος **ἐβασίλεψε μαλώνει τ' ἀντρογύνι | καὶ τώρα συλλογίζονται τί μέλλει γιὰ νὰ γίνῃ.**
ἀντρόγυνο (τό) δημ. ἀνδρόγυνον βλ.λ.
ἀντρογυνοχωρίζω δημ. ῥαδιουργῶν ἢ ἄ. ἀνηθίκως δρῶν φέρω εἰς διάστασιν, χωρίζω ἀνδόγυνον.
ἀντρογυνοχωριστής (ὁ) δημ. θηλ. -**ίστρια** ἀνδρογυνοχωριστὴς βλ.λ. : δ.δίστ. **Πηλιάτισσες διαόλισσες, Ὀθήτισσες μεθύστρες | καὶ σεῖς οἱ Ἀπερίτισσες ἀντρογυνοχωρίστρες.**
ἀντρόδημος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἑρπετῶν ἀπολιθωμένων τῆς οἰκογεν. τῶν **δεινοσαύρων,** ζήσαν κατὰ τὴν Ἰουράσιον περίοδον, ἄ. **ἀλλόσαυρος.**
ἀντροδίαιτος-ον ὁ διαιτώμενος ἐντὸς ἄντρων, ὁ ζῶν εἰς σπήλαια, ὁ ἀντραῖος ἢ ἀντρίτης.
ἀντροειδής-ές μτγν. ὁ ὅμοιος πρὸς ἄντρον, σπηλαιόμορφος· Ἡσ. « σπηλαιώδης ».
ἀντρόζωα (τά) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογ. τῶν **πλεκωτιδῶν** ἰθαγενὲς τῆς Ἀμερικῆς.
ἄντροθε ἐξ ἄντρου, ἐκ σπηλαίου, : Πίνδ.Π 4,(8) **ἄντροθε γὰρ νέομαι πὰρ Χαρικλοῦς καὶ Φιλύρας.**
ἀντροθειός (ὁ) θηλ. -**θειά** ὁ θεῖος ἢ ἡ θεία τοῦ συζύγου γυναικός τινος.
ἀντροῖνα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ἀνάγυρις ἡ δύσοσμος βλ.λ. ἄ. βρωμοκλάδι, ἀτσόγερο, ἀνδραβάνα.
ἀντροκαλῶ-άω κ. -**έω** προκαλῶ τινα πρὸς διαπληκτισμόν, πρὸς σύγκρουσιν, ἐρεθίζω προκλητικῶς τινά.
ἀντρόκαρδος-η-ο δημ. ὁ ἀνδρικήν, γενναίαν καρδίαν ἔχων, γενναιόκαρδος, ἀνδρεῖος.
ἀντροκέφαλος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **πλαγιοχασματιδῶν.**
ἀντροκουμαριά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ἀρβοῦτος ἡ ἀνδράχλη βλ.λ.
ἀντρολόγι (τό) δημ. πολλοὶ ἄνδρες συνηγμένοι, σύναξις ἀνδρῶν, πρβλ. γυναικολόγι, γυναικομάνι.
ἀντρομανία (ἡ) δημ. ἀνδρομανία βλ.λ.
ἀντρομίδα (ἡ) δημ. ἀνδρομίδα βλ. λ.
ἀντρομοίρι (τό) δημ. ἡ ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ ἀποθανόντος συζύγου μοῖρα (κλῆρος) τῆς συζύγου.
ἄντρον (τό) κ. νεώτ. σπήλαιον : Αἰσχ.Εὐμ.193 **λέοντος ἄντρον αἱματορρόφου'** || νεώτ. ἰδίως τὸ μικρὸν σπήλαιον' 2) νεώτ. μτφ. καταφύγιον, ἐνδιαίτημα κακοποιῶν : **ἄντρον λῃστῶν'** 3) νεώτ. ἀνατομ. κοιλότης τοῦ κρανίου : **Ἰγμόρειον ἄντρον,** ἄντρον τοῦ **λαβυρίνθου, μετωπιαῖον** ἄντρον.
ἀντροξάδερφος (ὁ) θηλ. -**δέρφη** οὐδ. -**δέρφι** ὁ ἐξάδελφος τοῦ συζύγου γυναικός τινος.
ἀντροπατῶ-άω δημ. πατῶ, βαδίζω ὡς ἄντρας, ἔχω ἀνδρικὸν βῆμα, ἐπὶ γυναικός.
ἀντρόπιαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ καταισχυνθείς, μὴ ἀτιμασθείς : **ἀντρόπιαστη κοπέλλα, - ἅρματα ἀντρόπιαστα'** 2) ὁ μὴ αἰσθανόμενος ἐντροπήν, ὁ ἀναιδής, ὁ ἀναίσχυντος.
ἀντρόπουλας (ὁ) δημ. ὑποκορ. τοῦ ἄντρας ἐν χλευαστικῇ ἐννοίᾳ, αὐγγ. ἀνθρωπάκις.
ἀντροσόϊ (τό) δημ. οἱ συγγενεῖς τοῦ συζύγου γυναικός τινος, τὸ σόϊ (=γένος) τοῦ ἀντρός της.
ἀντρόσπιτο (ὁ) δημ. οἶκος ἐν ᾧ κατοικοῦσι μόνον ἄνδρες' ἀντίθ. γυναικόσπιτο.
ἀντροσύνη (ἡ) δημ. ἀνδροσύνη βλ. λ.
ἀντρού (ἡ) δημ. γυνὴ φίλανδρος, πρὸς ἄνδρας ἀσέμνως ἀναστρεφομένη, ἀνδρομανὴς βλ.λ., ἀσελγής.
ἀντρούκλας (ὁ) δημ. κ. -**κλάς** μεγεθ. τοῦ **ἄντρας,** ὁ μεγαλόσωμος ἀνήρ, συνηθ. σκωπτικῶς.
ἀντρούκλι (τό) ὁ καρπὸς τῆς ἀντρουκλιᾶς βλ.λ. : δ.δίστ. **τἀντρούκλια καὶ τὰ κούμαρα βγαίνουν εἰς τὸν Ἀκάμαν | ἀφότου ἀποχωρίστημεν δὲν μοῦλειψε τὸ κλάμα.**
ἀντρουκλιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν κόμαρος ἡ ἀνδράχλη, ἄ. ἀγριοκουμαριά, ἀντρόκλα.
ἀντρουκλιαγρος (ὁ) δημ. τὸ φρυγανῶδες φυτὸν ἀνάβασις ἡ ἀκανθωδεστάτη.
ἀντρούλης (ὁ) δημ. ὑποκορ. θωπευτ. τοῦ ἄντρας.
ἀντρούλιακας (ὁ) δημ. χλευαστικῶς, ὁ μεγαλόσωμος ἀνήρ, ἄντρακλας, ἀντρούκλας.
ἀντρουμπόλιστος-η-ο δημ. ἐπὶ τοῦ γάλακτος, τὸ ἀτάρακτον, ἐξ οὗ **δὲν ἀφῃρέθη** τὸ βούτυρον, ἀβάρετο, ἀχτύπητο, πρβλ. ντρουμπολίζω.
ἀντροφυής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐν σπηλαίοις φυόμενος' 2) νεώτ. βοταν. τὸ οὐδ. **ἀντροφυὲς ὡς οὐσ.,** γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **πτερίδων φυόμενον** εἰς τὰς τροπικὰς χώρας.
ἀντροχαρής-οῦς-ές ὁ χαίρων νὰ διαιτᾶται ἐν ἄντροις, ἐν σπηλαίοις, ἐπίθετον τῶν νυμφῶν καὶ τοῦ Πανός : Ὀρφ.Ὕμν.10,12.
ἀντρόχι (τό) δημ. κ. -**τρόχτι** ἀντηρίς, ὑπαστήριγμα, στύλωμα' || εἰδ. ξύλον ἢ λίθος τιθέμενος πρὸ τοῦ τροχοῦ σταθμευούσης ἁμάξης πρὸς ἀποφυγὴν κατωφερικῆς κυλινδήσεως αὐτῆς.
ἀντροχωρίζω δημ. ἀντρογυνοχωρίζω βλ. λ.
ἀντροχωρίστρα (ἡ) δημ. ἀνδροχωρίστρα βλ.λ.
ἀντρώδης-ες ὁ πλήρης σπηλαίων : **ἀντρώδης πέτρα, - τόπος'** 2) ὁ ἀντροειδὴς βλ. λ.
ἀντρώνομαι δημ. μεσ. γίνομαι τέλειος ἀνήρ, ἀνδροῦμαι : **σὰν ἀντρωθῇ ὁ γυιός σου.**
ἄντσα (ἡ) δημ. ἄντζα βλ. λ.
ἀντσούγα (ἡ) δημ. κ. **ἀντσούγια** ἁλίπαστος ὁ μικρὸς ἰχθὺς ἀφύη βλ. λ.
ἀντσουλώματα (τά) δημ. περιληπτ. τὸ ἄγριον φυτὸν ἀλωνὶς ἡ ἑλληνική, ἄ. ἀλωνίδα : **γέμισε τὸ περιβόλι ἀντσουλώματα.**
ἀντσούρι (τό) δημ. ἀντζούρι βλ. λ.
ἀντσουριά (ἡ) δημ. ἀντζουριὰ βλ. λ.
ἀντύα Ἡσύχ. « τὸ ὑποπόδιον, Ῥόδιοι ».
ἀντυγωτός-όν Ἡσύχ. « ἀναδεδεμένος ».
ἀντυκάρτερα Ἡσ. « ἀντίσχυρα, Λάκωνες ».
ἄντυξ-γος ἡ περιφέρεια παντὸς κυκλοτεροῦς ἢ ἐπικαμποῦς πράγματος' || κύκλος μετάλλινος περιβάλλων τὴν ἀσπίδα : Ἰλ.Ζ 118 **ἄντυξ ἡ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης'** 2) ἡ καμπύλη ῥάβδος, ἡ περιθέουσα τὸ πρόσθιον μέρος καὶ τὰ πλάγια του ἅρματος καὶ χρησιμεύουσα ὡς ἔρεισμα ἢ λαβὴ εἰς τὸν ὀχούμενον καὶ εἰς προσάρτησιν τῶν ἡνίων, ὁ γῦρος τοῦ δίφρου : Ε 262 **ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας** (= τανύσας)' 3) συνεκδ. ὅλον τὸ ἅρμα' 4) ὁ **σκελετὸς** τῆς λύρας : Νόνν. Δ.38.108' 5) **ἄντυξ οὐρανίη** (ὁ κύκλος τοῦ κό-

σμου)· 6) τὰ στρογγύλα μέρη τοῦ σώματος: Νόνν.Δ.12,393 **ἄντυγες μαστῶν,- μηρῶν,** πρβλ. **ἴτυς -υος·** 7) νεώτ. κυκλικὸν μετάλλινον τμῆμα τῶν γωνιομετρικῶν ὀργάνων διῃρημένον εἰς μοίρας.
ἀντυποκρίνομαι Ἰων. ἀνθυποκρίνομαι βλ. λ.
ἀντυπουργῶ-έω Ἰων. ἀνθυπουργέω βλ. λ.
ἄντυπος Ἡσύχ. « Ἴσος, ὅμοιος, ἢ ἐναντίος ».
ἄντυτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐνδεδυμένος, γυμνός· ‖ ὁ ἀτημελήτως ἢ ἀκόμψως ἐνδεδυμένος: **ξοδιάζει πολλά γιὰ ντύσιμο καὶ πάντα ἄντυτος εἶναι·** ‖ ὁ μὴ φορῶν τὸ ἑορτάσιμον, ἐπίσημον ἔνδυμα: **ἄντυτος κι ἀξούριστος πῆγε στὸ γάμο.**
ἀντυφοσκληρία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κ. **ἀντυφοσκλήρωσις** ἡ σκληρία ἐν ᾗ ὁ παθολογικὸς ἱστὸς δὲν εἶναι ἐπιπρόσθετος εἰς τὰ προϋπάρχοντα στοιχεῖα, ἀλλ' ὑποκαθίσταιαι εἴς τινα μέρη κατεατραμμένα.
ἀντῳδή (ἡ) ἡ ἀντίστοιχος ᾠδή: Σχολ. εἰς Ἀριστφ. Σφ.1086 **ἀντῳδὴ καὶ ἀντιστροφή.**
ἀντωδίνω μσν. ἀμοιβαίως ὠδίνω.
ἀντῳδός-όν ὁ ἀντιστοίχως δι' ᾄσματος ἀπαντῶν, ὁ ἐπαναλαμβάνων τὴν ᾠδήν: Ἀριστφ.Θεσμ.1059 **ἠχὼ λόγων ἀντῳδὸς ἐπικοκκάστρια.**
ἀντώδυνον (τὸ) νεώτ. φαρμακ. σκευασία φαινοξυ - προπανεδιόλης ἀβλαβής, χρήσιμος ὡς ἀναισθητικὴ τοῦ κεντρικοῦ νευρικοῦ συστήματος, τοῦ νωτιαίου μυελοῦ καὶ τῶν νευρικῶν ἀκρεμόνων, ὅθ. πραϋντική, παυσώδυνος νευραλγιῶν, ἀρθραλγιῶν, ρευματισμῶν, ταχυκαρδίας, σπασμῶν κ. ἄ.
ἀντώθησις-εως (ἡ) καὶ **-ισμός** μσν. ἡ κατά τινος ὤθησις, τὸ σπρώξιμο.
ἀντωθισμός (ὁ) μσν. ἡ δι' ἀντεπιθέσεως ὤθησις: Νικήτ.Χων.Χρον.102 B **διαδορατισμοὶ παρ' ἀλλήλων ἦσαν καὶ ὠθισμοὶ καὶ ἀντωθισμοί.**
ἀντωθῶ-έω ὠθῶ ἀντιθέτως ἢ πάλιν ὀπίσω: Ἀριστλ.ΖΓεν.4,3,18 **τὸ ὠθοῦν ἀντωθεῖται·** ‖ μτγν. μεσ. ὠθῶ τινα κατ' ἄλλου· 2) ἐναντιοῦμαι.
ἄντωμος-ον μτγν. ὁ ἱστάμενος πλησίον ἄλλου, ὦμον πρὸς ὦμον· ‖ **ἄντωμοι** (οἱ) οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἡμισφαιρίου, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ **ἀντίποδες** (τοῦ ἑτέρου ἡμισφαιρίου).
ἀντωμοσία (ἡ) ἀττ. δικ. ἔνορκος βεβαίωσις, μαρτυρία διδομένη ἐν δικαστηρίῳ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος: Πλάτ.Ἀπ.19 B **ὥσπερ οὖν κατηγόρων τὴν ἀντωμοσίαν δεῖ ἀναγνῶναι αὐτῶν·** ‖ ὁμ. τοιαύτη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου: Πολυδ.8,55 « προωμοσία μὲν ὅρκος ὃν ὁ κατηγορούμενος προομνύει, ἢ μὴν ἀληθῆ κατηγορεῖν, ἀντωμοσία δὲ ὅρκος ὃν ὁ κατηγορούμενος ἀντομνύει, ἢ μὴν μὴ ἀδικεῖν ».
ἀντωνία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **λουγανιδῶν,** ἰθαγενὲς τῆς Β. Ἀμερικῆς.
ἀντωνιανοὶ (οἱ) νεώτ. καθολικοὶ μοναχοὶ τοῦ τάγματος τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου· 2) μοναχικὴ ἀδελφότης οὐνιτῶν Ἀρμενίων ἱδρυθεῖσα τὸν 17ον αἰῶνα· 3) ἀντινομιστική τις αἵρεσις ἐν Ἑλβετίᾳ.
ἀντωνιανὸν πῦρ ἢ **Ἁγίου Ἀντωνίου πῦρ** νόσος ἐπιδημική, κατὰ τὸν μσν. λίαν θανατηφόρος, χαρακτηριζομένη διὰ πλάσεως φυσαλλίδων καὶ σήψεως, ὀνομασθεῖσα δ' οὕτω, διότι ὁ ἅγιος Ἀντώνιος ἐθεωρεῖτο προστάτης τῶν ἐκ ταύτης πασχόντων.
ἀντωνιανός (ὁ) μτγν. ρωμαϊκὸν νόμισμα κατ' ἀρχὰς ἀργυροῦν, εἶτα καὶ χαλκοῦν, ἀξίας ἑνὸς καὶ ἡμίσεος δηναρίου, εἰσαχθὲν ὑπὸ Καρακάλλα.
ἀντωνοῦμαι-έομαι ἀποθ. ἀγοράζω ἀντὶ τοῦ πωληθέντος: Ξεν.Οἰκ.20,26 **καὶ ἀπεδίδοτο.. ἀλλὰ ἄλλον τοι εὐθὺς ἀντεωνεῖτο·** 2) ὡς ἀντίπαλος ἀγοραστὴς προσφέρω ἀνωτέραν τιμήν: Λυσ.165,5. **μὴ ἀλλήλοις ἀντωνεῖσθε**: Δημ.307,6· ‖ **ὁ ἀντωνούμενος** ἀντίπαλος ἀγοραστὴς πλειοδότης.
ἀντωνυμία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. λέξις κλιτὴ τιθεμένη ἀντὶ οὐσιαστικοῦ ἢ ἐπιθέτου μὴ ἀναφερομένου ἐν τῷ λόγῳ: **ἀντωνυμία προσωπική, -δεικτική, -ἀναφορικὴ** κλπ.
ἀντωνυμικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἀντωνυμίαν· ‖ νεώτ. κ. ὁ παραγόμενος ἐξ ἀντωνυμίας: **ἀντ- ἐπιρρήματα.**
ἀντωνυμικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀντωνυμικὸν βλ. λ.: Ἀπολ.Δύσκ.Συντ.156,7 **ἣν δὲ κἀκεῖνο ἀντωνυμικῶς παραδέξασθαι.**
ἀντώνυμος-ον ὁ ἀντὶ ὀνόματος: Ἀπολλ.Δύσκ. 2B « ἀντώνυμόν ἐστι τὸ εἰδικόν, τὸ ἐγώ, τὸ σύ, ἀντωνυμία τὸ ὅλον, τουτέστι τὸ γενικόν ».
ἀντωνυμῶ-έω μτγν. ἔχω ἐναντίον ὄνομα.
ἀντῳοειδῆ (τὰ) νεώτ. βοταν. φύλλα ᾠοειδῆ προσηρτημένα εἰς τὸν βλαστὸν διὰ τοῦ μίσχου ἐκ τοῦ στενωτέρου αὐτῶν ἄκρου.
ἀντωπής-ές ἀντωπός βλ. λ.
ἀντωπία (ἡ) μτγν. πρόσβλεψις: Μεθόδ.107.
ἀντώπιος-ον θηλ. κ. -ις ἐνώπιος, κατὰ πρόσωπον, ἀπέναντι: Νόνν.Δ.7,193 **πατρὸς ὀπιπευτῆρος Ἔρως ἀντώπιος,** Μαν.4,336 **ἀντώπια φέγγεσ.**
ἀντῶπις-ιδος μτγν. ποι. θηλ. τοῦ **ἀντώπιος** βλ.λ.
ἀντωπός-όν (ὤψ) ὁ ἀντώπιος, ὁ ἀντίος τοῖς ὄμμασιν, ὁ ἀντιβλέπων τινί: Εὐρ.ΙΑ585 **ἐν ἀντωποῖς βλεφάροισιν φῶτα δέδωκας**: Λουκ.Εἰκ.6 **ὅσα τῆς ὄψεως ἀντωπά** (ἔμπροσθεν μέρη τοῦ προσώπου)· Ἡσ. **« ἀντωπόν,** ἀντόφθαλμον ».
ἀντωπῶ-έω μτγν. βλέπω κατὰ πρόσωπον: Πολυδ. 2,52 **ἀντιβλέπειν δὲ τῷ ἡλίῳ καὶ ἀντωπεῖν.**
ἀντωρύομαι σχολ. ὠρύομαι κατά τινος ἢ πρός τινα: Σχολ.Λουκ.Παράσ.51.
ἄντωσις-εως (ἡ) τὸ ἀντωθεῖν, ἀντίθ. **σύνωσις**: Ἀριστλ.Ἀναπν.20,7 **πήδησίς ἐστιν ἄντωσις, γινομένη πρὸς τὴν τοῦ ψυχροῦ σύνωσιν.**
ἀντωτίς-ίδος (ἡ) μτγν. καλύμματα τῶν ὤτων ὡς αἱ ἀμφωτίδες βλ. λ.: Κλημ.Ἀλ.Παιδ.2,198.
ἀντωφέλεια (ἡ) σχολ. ἀμοιβαία ὠφέλεια.
ἀντωφελῶ-έω ὠφελῶ ἀμοιβαίως: Ξεν.Οἰκ.5.6 **ὠφελούμενοι.. οἱ ἵπποι καὶ αἱ κύνες ἀπὸ τῆς γεωργίας ἀντωφελοῦσι τὸν χῶρον·** ‖ παθ. ἀμοιβαίως λαμβάνω ὠφέλειαν: αὐτ.Ἀπόμν.2,8,3 **ὠφελοῦντα ἀντωφελεῖσθαι.**
ἀνυβριστὶ ἐπίρρ. ἄνευ ὕβρεως: Ἀνακρ.ἐν Ἀθ.10,427.
ἀνύβριστος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. ὁ μὴ ὑβρισθείς: Πλούτ.Πελ.9 **ἀνύβριστος τελευτή, - οὐδεὶς ἔμεινεν ἀνύβριστος ὑπ' αὐτοῦ·** 2) ἐνεργ. ὁ μὴ ὑβρίζων, ὅθ. εὐπρεπής: Στοβ.2,226 **τὸν σοφὸν ἀνύβριστον εἶναι· οὐθ' ὑβρίζεσθαι γὰρ οὐθ' ὑβρίζειν·** ‖ ὁ μὴ περιέχων ὕβριν: Πλουτ.Σερτ.26 **ἀν- παιδιαί.**
ἀνυβρίστως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ ὕβρεως.
ἀνυγιαίνω μτγν. ἐπαναφέρω εἰς τὴν ὑγείαν.
ἀνυγίαστος-ον ἀνίατος· Ἡσ. « ἀναλθής ».
ἀνυγιής-οῦς-ές γλωσσ. ὁ μὴ ὑγιής.
ἀνυγραίνω κ. νεώτ. ὑγραίνω, καθιστῶ τι ὑγρόν· ‖ **-ομαι** κ. μέσ. γίνομαι ὑγρός: Λουκ.Ἐρ.3 **αἱ τῶν ὀμμάτων βολαὶ τακερῶς ἀνυγραίνοντο·** 2) μτφ. μαλακώνω, καθιστῶ ἠπιώτερον: Πλούτ. 156 D **τῷ οἴνῳ μαλάσσων τὰ ἤθη καὶ ἀνυγραίνων.**
ἀνυγρασμός (ὁ) μτγν. τὸ ἀνυγραίνειν, μαλακώνειν.
ἄνυγρος-ον μτγν. ὁ μὴ ὑγρός, ὁ ξηρός: Ἰω. Λυδ.Μην.4,75 (διόρθ. ἄνυδρον).
ἀνύδατος-ον μτγν. ὁ ἄνευ ὕδατος: Μανεθ.1,144.
ἀνυδρεύομαι ἀντλῶ ὕδωρ ἐκ φρέατος: Φερεκράτ.76 **ἀνύδρευσαι τὸν κάδον.**
ἀνύδρευτος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ὑδρευθείς, ἀπότιστος· 2) ὁ μὴ ὑδρευόμενος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὑδρευθῇ: Θεόφρ.Φ1 7,4.6.
ἀνυδρία (ἡ) κ. νεώτ. δημ. κ. -ιά ἡ ἔλλειψις ὕδατος, αὐχμός, ξηρασία: Ἱππ.Ἀέρ.288 **ὑπὸ ἀνυδρίης ἀναξηραίνεται,** Θουκ.3,88 **θέρους δὲ δι' ἀνυδρίαν ἀδύνατον ἦν ἐπιστρατεύειν.**
ἀνυδρικός-ή-όν νεώτ. ὁ στερούμενος ὕδατος· ‖ εἰδ. γεωλογ. **ἀνυδρικὴ περίοδος τῆς γῆς** ἡ περίοδος καθ' ἣν ἡ γῆ σχοῦσα τὸν πρῶτον αὐτῆς στερεοποιηθέντα φλοιὸν ἐστερεῖτο ἀκόμη

ὑγρῶν ὑδάτων διότι ἕνεκα τῆς ὑψηλῆς θερμοκρασίας εὑρίσκοντο ταῦτα ὑπὸ μορφὴν ὑδρατμῶν.

ἄνυδρις (ἡ) Πάπ. ἡ ἄνυδρος : Πάπ. **διὰ τὸ εἶναι ἄνυδριν τὴν κώμην.**

ἀνυδρίτης (ὁ) νεώτ. χημ. ὄνομα χημικῶν ἑνώσεων σχηματιζομένων ἐξ ἄλλων δι' ἀφαιρέσεως τῶν στοιχείων τοῦ ὕδατος.

ἀνυδρῖτις γύψος (ἡ) νεώτ. ὀρυκτολ. κρυσταλλικὸν ὀρυκτόν, διαφανές, ἄχρουν, λευκὸν ἢ ὑπόλευκον, ὅπερ ἐρχόμενον εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ ὕδατος μεταβάλλεται εἰς ὑδρομιγῆ γύψον βλ.λ.

ἀνυδροβίωσις-εως (ἡ) νεώτ. βιολ. ἡ λανθάνουσα ζωὴ ὀργανισμῶν τινων κατόπιν πλήρους στερήσεως ὕδατος καὶ ἀποξηράνσεως τῶν ἱστῶν.

ἀνυδρομυελία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἔλλειψις ἐγκεφαλονωτιαίου ὑγροῦ ἀπὸ τοῦ νωτιαίου μυελικοῦ σωλῆνος.

ἄνυδρος (-η)-ο(ν) κ. μσν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ὕδωρ, ἐπὶ ξηρῶν τόπων : Ἱππ.Ἀέρ.280 **ἄνυδρος γῆ, - ἔκτασις, - ἀγρός·** || ἐπὶ ὡρῶν τοῦ ἔτους, ὁ ἄνευ βροχῶν : αὐτ.Ἀφ.1247 **ἢν δὲ βόρειον ᾖ καὶ ἄνυδρον, - ἄνυδροι μῆνες·** || ἐπὶ πραγμάτων, ὁ ξηρός, στεγνός : **ἄνυδρος σμύρνα, - ἄνυδρον ἅλας·** 2) μτγν. οὐδ. **ἄνυδρον** (τό) ὡς οὐσ. τὸ φυτὸν στρύχνον τὸ μανικὸν βλ. λ.

ἀνύκτερος-ον μτγν. μσν. ὁ μηδέποτε ἔχων νύκτα, ὁ ἀεὶ λάμπων, ἀνέσπερος : Καισάρ.Ἐρωτ. 2,10 **ἄϋλον καὶ ἀνύκτερον φῶς.**

ἀνύλακτος Σουΐδ. ὁ μὴ ὑλακτῶν, ἐπὶ κυνός.

ἄνυλος-ον ὁ ἄνευ ὕλης ἤτοι ἄνευ δάσους : ἄδενδρος : Θεόφρ.Αἰτ.Φ 1,5,2 **αἱ μεταστάσεις τῶν ποταμῶν πολλοὺς τόπους ποιοῦσιν ὑλώδεις τοὺς πρότερον ἀνύλους** (δ. γρ. **ἄϋλος**).

ἀνυμέναιος-ον ὁ ἄνευ ὑμεναίου, ἄγαμος : Σοφ. Ἀντ.876 **ἄκλαυτος, ἄφιλος, ἀνυμέναιος.**

ἀνυμεναιῶ-όω ᾄδω τὸν ὑμέναιον, τὸ γαμήλιον ᾆσμα : Σοφ.ἀπ.725 **οὐ παύσεσθε τούσδε τοὺς γάμους ἀνυμεναιοῦντες ;**

ἀνυμεναίως ἐπίρρ. σχόλ. ἄνευ ὑμεναίου, χωρὶς γαμήλιον ᾆσμα.

ἄνυμι ποι. ἀνύω βλ.λ. : Θεόκρ.7,19 **τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες·** || κ. παθ. : Ὀδ.Ε 243 **ἤνυτο ἔργον** (ἐτελειοῦτο).

ἀνύμφευτος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ νυμφευθείς, ἄγαμος : Σοφ.Ἠλ.1665 **ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ** (ἄγαμος πάντοτε περιπλανῶμαι), Οἶκοι Θεοτόκου ἐπῳδ. **χαῖρε νύμφη ἀνύμφευτε.**

ἀνυμφεύτως μσν. ἐκκλ. ἄνευ γάμου.

ἀνυμφής-οῦς (ἡ) ἡ μὴ νυμφίον σχοῦσα ἢ ἄγαμος, ἡ παρθένος : Γρηγ.Ναζ. **ἀνυμφὴς μήτηρ.**

ἄνυμφος-ον ὁ μὴ νυμφευθείς, ὁ ἄγαμος : Σοφ. Ἠλ.1183 **φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τε τροφῆς** (τῆς ἀγάμου καὶ κακοτύχου ζωῆς)· 2) ὁ ἄνευ νύμφης, ἄνευ οἰκοδεσποίνης : Εὐρ.Ἑλ.1125 **ἄνυμφα μέλαθρα·** 3) ἐν παραθέσει μετὰ τοῦ νύμφη, κακόνυμφος· πρβλ. **δῶρα ἄδωρα, - γάμος ἄγαμος** κττ. : Εὐρ.Ἑκ.612 **νύμφην τ' ἄνυμφον, - παρθένον τ' ἀπάρθενον** (σχόλ. ἤγουν δυστυχῆ παρθένον).

ἀνυόδρομος ὁ ταχέως, ἐλαφρῶς τρέχων, ταχύπους : Σαπφ.ἀπ.71.

ἀνυπαγόρευτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὑπηγορευμένος, ἐπὶ ἐγγράφου, ἐπιστολῆς.

ἀνυπαίτιος-ον μτγν. ὁ μὴ ὑπαίτιος, ἀθῷος, ὅθ. κ. ἄμεμπτος· Ἡσ. « ἀναίτιος ».

ἀνυπαιτίως ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ αἰτίας, χωρὶς πταῖσμα : Φίλ.1,206.

ἀνυπακοή (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἔλλειψις ὑπακοῆς, παρακοή, ἀπείθεια.

ἀνυπάκουος-η-ο δημ. ὁ μὴ ὑπακούων, ἀπειθής, παράκουος : **ἀνυπάκουο παιδί.**

ἀνυπάκουστος-ον μτγν. ὁ μὴ πρόσφορος πρὸς ἀκοήν, μὴ καλῶς ἀκουόμενος· ἐπὶ λ. ἢ φρ. μὴ ἐπιτήδειος πρὸς ἀπαγγελίαν : Φιλοδ.ἐν Ρ.198,25 **ἄψυχον γὰρ αὐτοῦ καὶ ἀνυπάκουστον εἶναι τὴν λέξιν καὶ οἱονεὶ πρὸς ἕνα τόνον πεποιημένην.**

ἀνυπάλλακτος-ον Πάπ. ὁ μὴ ἐνεχυριασθείς.

ἀνύπανδρος (-η)-ο(ν) νεώτ. δημ. -ντρος ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικός, ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον, ἀνύμφευτος, ἄγαμος : δημ. παροιμ. **ἀνύπαντρος βασιλικὸς ὅπου κι ἂν πάῃ μυρίζει, - στῆς ἀνύπαντρης τὴν πόρτα ἑκατὸ κι ὁ γάϊδαρος.**

ἀνυπάντρευτος-η-ο δημ. ἀνύπανδρος.

ἀνύπαντρος-η-ο δημ. ἀνύπανδρος βλ. λ.

ἀνύπαρκτος (-η)-ο(ν) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὑπάρχων, μὴ ὑφιστάμενος, ὅθ. κ. ὁ φαντασιώδης.

ἀνυπάρκτως ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ ὑπάρξεως.

ἀνυπαρξία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ μὴ ὑπάρχειν, μὴ πραγματικῶς εἶναι : Σεξτ.Ἐμπ.Μαθ.1,21.

ἀνύπατος-ον μσν. ὁ ἄνευ ὑπάτου, ἐπὶ χρονικῆς περιόδου : Χρον.Πασχ.690 **ἀνύπατος ἐνιαυτός.**

ἀνύπεικτος-ον μτγν. ὁ μὴ ὑποχωρῶν, ἀνένδοτος : Γρηγ.Νύσσ.3,606 C **τὰς ἀνυπείκτους ψυχάς.**

ἀνυπεξαιρέτως ἐπίρρ. μτγν. χωρὶς ἐξαίρεσιν.

ἀνυπεξάλυκτος-ον μσν. ἄφευκτος, ἀνυπέρθετος : Νικητ.Χων.Χρον.1,12.

ἀνυπέρακτος-ον μτγν. ὁ μὴ ἐπιδεικτικός, ὁ μὴ ἀλαζονικός : Ἀνδρόν.Ρ 576 **ἐν δαπάναις καὶ παρασκευαῖς ἀνυπεράκτοις.**

ἀνυπεράσπιστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ὑπερασπίσεως βλ. λ. : **δικάστηκε ἀνυπεράσπιστα.**

ἀνυπεράσπιστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ ὑπερασπίσεως, προστασίας, ὑποστηρίξεως, ὁ ἀπροστάτευτος : **γυναῖκα ἀνυπεράσπιστη·** || ἐπὶ τόπου, καὶ ὁ μὴ δεκτικὸς ὑπερασπίσεως κατὰ ἐχθροῦ : **τόσο ἀνοικτὸς κάμπος εἶναι ἀνυπεράσπιστος.**

ἀνυπερασπίστως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνυπεράσπιστον, ἄνευ ὑπερασπίσεως βλ. λ.

ἀνυπέρβατος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ὑπερβῇ : Δίων Χρ.Λ 64,2,338 **κρημνοὺς ἀνυπερβάτους, - ἀνυπέρβατον τεῖχος, - ἐμπόδιον.**

ἀνυπερβάτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ ὑπερπηδήσεως, παραδρομῆς, χωρὶς παράλειψιν : Νικόμ.Γερ.Ἀριθμ.2,23 **τῇ φυσικῇ ταύτῃ ἐκθέσει τοῦ ἀριθμοῦ συνεχῶς καὶ ἀνυπερβάτως ἐξεταζομένῃ·** || εὐθὺς ἀμέσως : Γαλ.19,544· 2) νεώτ. ἀνυπερβλήτως, ἀκαταγωνίστως.

ἀνυπέρβλητος (-η)-ο(ν) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ὑπερβάλῃ, ἀπαράμιλλος, ἀκατανίκητος : Ξεν.ΚΠ 8,7,13 **οὕτως ἀεὶ ἀνυπέρβλητος ἔσται ἡ ὑμετέρα φιλία,** Ἀντιφ.168,8 **ἄνθρωπος ἀνυπέρβλητος εἰς πονηρίαν, - ἀνυπέρβλητον κάλλος, - κώλυμα, - ἀνυπέρβλητη δύναμη, - καλωσύνη, - κακία.**

ἀνυπερβλήτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ὑπερβολικῶς : Ἀριστλ.Ρητ.1,11,3· 2) νεώτ. ἀκαταγωνίστως.

ἀνυπέρεκτος-ον μτγν. ἀνυπέρβλητος : Φιλόδ. Θε.γ' 5 **ἀνυπέρεκτος ἀκρότης.**

ἀνυπερήφανος-ον μτγν. ὁ μὴ ὑπερήφανος.

ἀνυπερηφάνως ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ ὑπερηφανείας : Βασ.Ἐπιστ.267.

ἀνυπερθεσία (ἡ) μτγν. τὸ μὴ ἀναβάλλειν π.

ἀνυπέρθετος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνυπέρβλητος, ἀνυπέρβατος : Δημοκρ.π.Στοβ.76,13 **τεκνοτροφίη κέκτηται τὴν ἀποτυχίην ἀνυπέρθετον ἑτέρῃ ὀδύνῃ,** Διογ.Λ.7,93 **τὴν δὲ ἐγκράτειαν εἶναι διάθεσιν ἀνυπέρθετον τῶν κατ' ὀρθὸν λόγον·** || ἀπαράμιλλος : Φιλόλ.ἀπ.21 **ὁ κόσμος.. ὑπὸ ἑνὸς τῷ κρατίστῳ καὶ ἀνυπερθέτῳ κυβερνώμενος·** 2) κ. νεώτ. ὁ ἄμεσος : Διοσκ.Θηρ.1,7 **ἀνυπέρθετον μηχανῶνται τοῖς πολεμίοις τὸν θάνατον·** || ὁ ἄνευ ἀναβολῆς, μὴ ἐπιδεχόμενος ἀναβολήν : Φίλ.2,382,18 **ἀνυπερθέτῳ κολάσει, - ἀνυπέρθετος δρᾶσις, - ἀνάγκη.**

ἀνυπερθετῶ-έω μτγν. ἐκτελῶ τι εὐθύς, ἄνευ ἀναβολῆς, σπεύδω νὰ ἐκτελέσω : Ἀκύλ.Ψαλμ.77,21,79

ἀνυπερθέτως ἐπίρρ. μτγν. μσν. κ. νεώτ. ἄνευ ὀναβολῆς καὶ μελλήσεως, χωρὶς ἀργοπορίαν, ἀμέσως : ΠΔ Μακκ.3,5,20 **ἀνυπερθέτως δὲ εἰς τὴν ἐπιτέλλουσαν ἡμέραν . . ἑτοίμασον,** Μιχ.'Ατταλ. π.Σάθ.1,55 καθυπερτερεῖν **ἀνυπερθέτως.**

ἀνυπερνίκητος-ον νεώτ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὑπερνικηθῇ, ἀνυπέρβλητος, ἀκαταγώνιστος.

ἀνυπέροχος-ον μσν. μὴ ὑπερέχων, μὴ ὑπερνικῶν.

ἀνυπερπήδητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ὑπερπηδήσῃ, νὰ ὑπερβῇ.

ἀνυπερτέρητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ὑπερτερήσῃ, ἀνυπέρβλητος.

ἀνυπερτίμητα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνυπερτίμητον βλ.λ.

ἀνυπερτίμητος-η-ον νεώτ. ὁ μὴ ὑπερτιμηθείς.

ἀνυπεσταλμένως μτγν. ἐπίρρ. ἄνευ ὑποστολῆς, ἄνευ συστολῆς, ἀφόβως.

ἀνυπεύθυνα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνυπεύθυνον βλ.λ., χωρὶς εὐθύνην.

ἀνυπεύθυνος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὑπέχων εὐθύνην, ἀνεύθυνος : 'Αριστφ.587 **καὶ ταῦτ' ἀνυπεύθυνοι δρῶμεν, - τὸ παιδὶ ὅ,τι κι ἂν κάνῃ εἶναι ἀνυπεύθυνο.**

ἀνυπευθύνως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ εὐθύνης.

ἀνυπήκοος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ὑπακούων, ἀπειθής : Πλάτ.Τίμ.91 Β **ζῷον ἀνυπήκοον τοῦ λόγου.**

ἀνυπηλιφής-οῦς-ές ἢ ἀνυπήλιφος-ον ΑΒ ὁ μὴ ὑπαληλιμμένος, ἠλειμμένος διὰ πίσσης.

ἀνύπηνος-ον μσν. 'Ησ. Σουΐδ. « ἀγένειος ».

ἀνυπηρεσία (ἡ) μτγν. ἡ ἔλλειψις, ἡ στέρησις ὑπηρεσίας : Σιμπλ.ἐν Ἐπικτ.40 D.

ἀνυπηρέτητος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. δωρ. **-έτατος** ὁ ἄνευ ὑπηρετῶν : Εὐρύφ.π.Στοβ.3,344 **ἀνυπηρέτατον τὰν ἀρετάν·** 2) ὁ μὴ ὑπηρετηθείς.

ἀνύπνια (ἡ) δημ. ἡ ἀϋπνία : γνωμ. **ἡ πεῖνα φέρνει ἀνύπνια κι ἡ καλοφαγιὰ βαρύπνια.**

ἄνυπνος (-η)-ο(ν) μσν. κ. δημ. ἄϋπνος.

ἀνυπνῶ-όω ἐξυπνῶ : Σωκρ.'Επιστ.17.

ἀνύπνωτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ὕπνου, ἐν ἀϋπνίᾳ, ἐν ἐγρηγόρσει : φρ. **ἀνύπνωτα ὀνειρεύεται.**

ἀνυπνώτιστος-η-ον νεώτ. ὁ μὴ ὑπνωτισθείς· || ὁ μὴ δεκτικὸς ὑπνωτίσεως βλ.λ.

ἀνύπνωτος-η-ον δημ. ἄνυπνος, ἄϋπνος.

ἀνυπόβλητος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἴς τι : 'Ιουστ.Μάρτ.489 **οὗτος ἀνυπόβλητος τῷ τῆς ἐλαττώσεως ὀνόματι·** 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μήπω ὑποβληθείς : **ἀνυπόβλητος αἴτησις.**

ἀνυπόγνωστος-ον μσν. ὁ ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ὑπογνώσῃ, ἀνυπονόητος : Καλλίμ.κ.Χρυσ.2201 [ἔκδ. Λάμπρ.] **ἀνυπόγνωστον κακομηχάνημα.**

ἀνυπόγραφα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ὑπογραφῆς.

ἀνυπόγραφος (-η)-ο(ν) Πάπ. σχόλ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ βίβλων, κωδίκων, ἐγγράφων, ὁ μὴ φέρων ὄνομα συγγραφέως· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ φέρων ὑπογραφήν, ἐπὶ ἐπιστολῆς, ἐπὶ δημοσιεύματος, ἐπὶ ἐγγράφου, ἐπὶ καλλιτεχνικοῦ ἔργου κττ.

ἀνυπογράφως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ὑπογραφῆς.

ἀνυποδεσία (ἡ) μτγν. ἀνυποδησία βλ.λ.

ἀνυπόδετος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. μσν. κ. δημ. ἀνυπόδητος, ξυπόλυτος : Συναξάρ.Γρηγορ.Μηνι.1.5 **διῆγε μονοχίτων καὶ ἀνυπόδετος.**

ἀνυποδετῶ-έω μτγν. ἀνυποδητῶ βλ.λ.

ἀνυποδήματος-ον ΑΒ ἀνυπόδητος.

ἀνυποδησία (ἡ) τὸ μὴ φέρειν ὑποδήματα.

ἀνυπόδητος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ φορῶν ὑποδήματα, γυμνόπους : Ξεν.'Απομν.1,6,2 **ἀνυπόδητός τε καὶ ἀχίτων διετέλεις, - ἔτρεχον ἀνυπόδητοι·** || ὁ ἔχων ἀπροστατεύτους τοὺς πόδας:Πλάτ.Πρωτ. **τὸν δὲ ἄνθρωπον γυμνόν τε καὶ ἀνυπόδητον·** 2) νεώτ. εἰδ. **ἀνυπόδητοι** (οἱ) ὡς οὐσ. τάγματα μοναχῶν τῆς δυτικῆς 'Εκκλησίας εἰς οὓς μοναστικὸς κανὼν ἐπιβάλλει τὴν ἀνυποδησίαν.

ἀνυποδητῶ-έω εἶμαι ἀνυπόδητος : 'Αριστλ.ἀπ. 74 **τὸν δεξιὸν ἀνυποδητοῦσι·** || βαίνω ἀνυπόδητος : Λουκ.'Ον.29 **ἀνυποδήτουν ὄρει ἐν λιθίνῳ.**

ἀνυποδίκητος-ον μτγν. ἀνυπόδικος, ἀτιμώρητος : 'Ιώσ.ΑΙ 402 **ἀνυποδίκητος ἀσέβεια.**

ἀνυπόδικος-ον μτγν. ὁ μὴ ὑπόδικος, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς δίκην, ἀθ. ὁ ἀνεύθυνος.

ἀνυπόδουλος-ον νεώτ. ὁ μὴ ὑπόδουλος.

ἀνυποδούλωτος (-η)-ο(ν) νεώτ. ὁ μὴ ὑποδουλωθείς, μὴ ὑπόδουλος.

ἀνυπόζωτος-ον 'Επιγρ. ὁ ἄνευ ὑποζώματος, ἤτοι ζώνης προστατευτικῆς ἀπὸ κυμάτων, ἐπὶ πλοίων.

ἀνυπόθετος-ον ὁ μὴ ὑποθετικός, ὁ ἄνευ ὅρων, ἀπόλυτος : Πλάτ.Πολ.511 Β **νόησις τοῦ νοητοῦ ἀνυποθέτου·** 2) μτγν. ὁ στερούμενος ὑποθέσεως, βάσεως,ὁ ἀβάσιμος,ἀνυπόστατος· 3) νεώτ. ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ὑποθέσῃ, ἀπίθανος, παράλογος : **ἀνυπόθετος περίστασις.**

ἀνυποθέτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ ἀσφαλοῦς βάσεως : Πλούτ.'Ηθ.399 Β· 2) οὐχὶ ἐξ ὑποθέσεως, ἄνευ προϋποθέσεως.

ἀνυπόθηκα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ὑποθήκης.

ἀνυποθηκάριον (τὸ) μσν. ἡ ἐγγράφως ὁμολογουμένη, ἀλλ' ἀνυπόθηκος ὀφειλή : σχόλ.Βασιλ. 4,26 **ἀνυποθηκάριον χρέος.**

ἀνυποθήκευτα ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ὑποθήκης.

ἀνυποθήκευτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὢν ἐν ὑποθήκῃ : **ἀνυποθήκευτον κτῆμα·** || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὑποθηκευθῇ : **τὰ ἱερὰ ἱδρύματα εἶναι ἀνυποθήκευτα.**

ἀνυπόθηκος (-η)-ο(ν) μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ ὑποθήκης συνομολογηθείς, νεώτ **ἀνυπόθηκον δάνειον, - χρέος,** ἀντίθ. **ἐνυπόθηκος·** || δημ. κ. ὁ μὴ βαρυνόμενος δι' ὑποθήκης, ἐπὶ κτήματος.

ἀνυποθήκως ἐπίρρ. μσν. ἄνευ ὑποθήκης.

ἀνύποιστος-ον μτγν. ἀφόρητος, ἀνυπόφορος.

ἀνυποιστότης-ητος (ἡ) γλωσσ. τὸ ἀφόρητον.

ἀνυποίστως ἐπίρρ. μτγν. ἀφορήτως : Πολύβ.3,130.

ἀνυποκρισία (ἡ) μσν. ἡ ἔλλειψις ὑποκρισίας, εἰλικρίνεια:Εὐστ.Πον.90,26 **τὸν τῆς ἀνυποκρισίας ἥλιον.**

ἀνυπόκριτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ὑποκρισίας, χωρὶς προσποίησιν, εἰλικρινῶς.

ἀνυπόκριτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄνευ ὑποκρισίας, ἀπροσποίητος, εἰλικρινής : ΠΔΣοφ.Σαλ.5,17 **περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον, - ἀνυπόκριτος χαρά·** 2) ὁ μὴ πρὸς ὑπόκρισιν πρόσφορος, ἐπὶ δραμάτων, ὁ μὴ δραματικός : Δημήτρ. π.'Υφ.194· 3) γραμμ. εἶδος στίξεως ὑποδεικτικῆς πρὸς ἀπαγγελίαν, ἀντίθ. **ἐνυπόκριτος** : Νικάν.Γραμματ. ἐν Κώδ.Barroc.72,204 **στιγμαὶ εἰσὶν ὀκτὼ . . ὑπερτελεία, τελεία, ὑποτελεία, ἄνω πρώτη, ἄνω δευτέρα,ἀνυπόκριτος,ἐνυπόκριτος καὶ ὑποστιγμή.**

ἀνυποκρίτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ ὑποκρισίας, χωρὶς προσποίησιν : Μ.'Αντών.8,5.

ἀνυπόληπτος (-η)-ο(ν) μσν. κ. νεώτ. μσν. δημ. **-φτος** ὁ μὴ ἀξιούμενος ὑπολήψεως, τιμῆς παρὰ τῶν ἄλλων, ἀντιθ. **εὐυπόληπτος.**

ἀνυπολήπτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ὑπολήψεως.

ἀνυπόληφτος-η-ο(ν) μσν. κ. δημ. ἀνυπόληπτος βλ. λ. : Πρόδρ.'Ηγούμ.1,184 **ὡς δ' εἶδα τὸ ἀνυπόληφτον καὶ ἀδιάκριτόν της.**

ἀνυποληψία (ἡ) νεώτ. ἡ ἔλλειψις ὑπολήψεως, ἐκτιμήσεως, τὸ μὴ ἔχειν ὑπόληψιν βλ.λ.

ἀνυπολόγιστα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνυπολόγιστον βλ. λ.

ἀνυπολόγιστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὑπολογισθῇ, ἀμέτρητος, ἀλογάριαστος : **ἀνυπολόγιστοι θησαυροί, - ἀνυπολόγιστες ζημίες.**

ἀνυπολογίστως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνυπολόγιστον βλ. λ.

ἀνυπόλογος-ον ἐπιγρ. ὁ μὴ ὑπόλογος, ὁ μὴ ὑποχρεούμενος νὰ δώσῃ λόγον.

ἀνυπολόγως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ὑποχρεώσεως πρός λογοδοσίαν βλ. λ.· || ἄνευ λογοδοσίας.
ἀνυπόλυτος-η-ον δημ. ἀνυπόδητος, ξυπόλυτος
ἀνυπομενετός-ή-ό μτγν. ὄν δὲν πρέπει ἢ δὲν δύναταί τις νὰ ὑπομείνῃ : Στοβ.2,196.
ἀνυπομένητος-ον μτγν. ἀφόρητος, ἀνυπομόνητος βλ.λ. : Φιλόδ.Μουσ.91 Κ.
ἀνυπόμνηστος-ον πάπ. ὁ μὴ κληθεὶς εἰς ἐξέτασιν, ἀνεξέταστος, ἀνερώτητος : Πάπ. **καὶ τοῦ εἰς τοῦτο ἀταράχου καὶ ἀστασιάστου καὶ ἀνυπομνήστου . . φυλαττομένου.**
ἀνυπομνήστως ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. ἄνευ ὑπομνήσεως : Θεόδ.Στ.529.
ἀνυπόμονα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ὑπομονῆς, μὲ ἀνυπομονησίαν : Βαλαωρ.᾽Αθ.Διάκ.2,13 **καὶ γρούζουν ἀνυπόμονα τροχίζοντας τὰ νύχια.**
ἀνυπομόνετος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων ὑπομονήν.
ἀνυπομόνευτα ἐπίρρ. δημ. ἀνυπόμονα βλ. λ.
ἀνυπομόνκυτος-η-ο δημ. ἀνυπομόνητος βλ. λ.2).
ἀνυπομονησία (ἡ) μτγν. μσν. κ. νεώτ. δημ. **-σιά** τὸ μὴ ὑπομένειν, ἔλλειψις ὑπομονῆς δθ.κ.ἀγωνιώδης προσδοκία : ᾽Αραβ.Μυθ.Χαλ.3,72 **ἀνέμεναν μὲ ἀνυπομονησίαν τὴν πλήρωσιν τοῦ ταξίματός του.**
ἀνυπομονητικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ὑπομονητικός, ὁ μὴ ἔχων ὑπομονήν.
ἀνυπομόνητος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ κ. δημ. ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ὑπομένῃ, ὁ ἀφόρητος : ᾽Αριστλ. Θαυμ.843 Α 15,Διόδ.Σ 3,29 **τὴν δριμύτητα παντελῶς ἔχοντες ἀνυπομόνητον·** 2) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ὑπομονήν, ἀνυπόμονος· 3) ῾Ησ. « ἀνυπομόνητον, προῦχον ἢ βόλος τις ».
ἀνυπομονήτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ ὑπομονῆς, μετ᾽ ἀνυπομονησίας.
ἀνυπομονία (ἡ) νεώτ. δημ. **-νιά** ἡ ἔλλειψις ὑπομονῆς, ἀνυπομονησία : Σολωμ.Κρητ.19,14 **κι᾽ ἔδειχνεν ἀνυπομονιά γιά νά ᾽μπῃ στό κορμί της.**
ἀνυπόμονος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ στερούμενος ὑπομονῆς, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομένῃ· || ὁ ἀπὸ χαρακτῆρος βιαστικός, ὁ ἀνήσυχος.
ἀνυπομονῶ-έω νεώτ. κ. δημ. στεροῦμαι ὑπομονῆς, εἶμαι ἀνυπόμονος· || βιάζομαι, ἀνησυχῶ.
ἀνυπομόνως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνυπόμονον, χωρὶς ὑπομονήν, μὲ ἀνυπομονησίαν.
ἀνυπονόητος-ον ὁ περὶ οὗ δὲν ἔχει τις ὑπόνοιαν, ὑποψίαν· 2) ἀπροσδόκητος, ἀναπάντεχος· 3) ἐνεργ. ὁ μὴ ὑπονοῶν, ὑποπτεύων ἄλλον.
ἀνυπονοήτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνυπονόητον βλ.λ., ἄνευ ὑπονοίας, ὑποψίας : Πολύβ. 5,39,2 **τῶν δὲ χρωμένων τούτοις ἀνυπονοήτως.**
ἀνυπόνοιαστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ὑπονοίας, χωρὶς ὑποψίαν, ἀνυπόπτως, ξέγνοιαστα.
ἀνυπονοίαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ὑπονοιασθείς, μὴ ὑποψιασθείς, εἰς ὃν δὲν ἐγεννήθησαν ὑπόνοιαι.
ἀνυπόπαστος· ᾽Επιγρ. ἐν τῇ ἀρχιτεκτ. ὁ μὴ ὑποστρωθείς, οὗτινος οὐδὲν τμῆμα ἐστρώθη.
ἀνύποπτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ὑποψίας.
ἀνυπόπτευτα ἐπίρρ. δημ. ἀνυποπτεύτως βλ.λ.
ἀνυπόπτευτος-ον μτγν. ὃν δὲν ὑποπτεύει τις.
ἀνυποπτεύτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ὑποψίας.
ἀνύποπτος (-η)-ο(ν) κ. μσν., κ. νεώτ. δημ. κ. **-φτος** ὃν δὲν ὑποπτεύει τις, ὃν δὲν ὑποψιάζεται : Πλούτ. Βροῦτ.8 **οὐ μὴν οὐδὲ Καῖσαρ ἀνύποπτος ἦν πάμπαν οὐδ᾽ ἀδιάβλητος πρὸς αὐτόν·** 2) ὁ μὴ ὑποπτεύων, ὁ μηδὲν ὑποπτεύων, ὁ μὴ ὑπονοίας ἔχων περί τινος : Δίων Κ.55,15 **ἀφροντίστῳ καὶ ἀνυπόπτῳ τῇ ψυχῇ προσομιλεῖν, - πήγαινε ἀνύποπτος·** 3) κ. παραθ. ἐν ἀμφ. τοῖς σημ. : Θουκ.3,43 **καθέστηκε τ᾽ ἀγαθὰ μηδὲν ἀνυποπτότερα εἶναι τῶν κακῶν,** Ξεν.ΚΠ,5,75 **ἀνυποπτότατος ἂν εἴη.**
ἀνυπόπτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ ὑποψίας, ἄνευ ὑπονοίας : Θουκ.1,143 **παρ᾽ ἀλλήλους ἐφοίτων ἀκηρύκτως μέν, ἀνυπόπτως δὲ οὔ,** Αἰν.Τακτ.10,20.
ἀνυπόπτωτος-ον μτγν. ὁ μὴ ὑποπίπτων εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν αἰσθήσεων.
ἀνυποσημείωτος-ον μτγν. ὁ μὴ σημειωθείς : Κλήμ.᾽Αλ.Στρωμ.1,324,24 **ἔστι δὲ καὶ ἀνυποσημείωτα μεμενηκότα τῷ χρόνῳ ἃ νῦν ἀπέδρα.**
ἀνυπόσταλτος-ον νεώτ. ὁ μὴ ὑποσταλείς, μὴ καταβιβασθείς, ἐπὶ σημαίας, ἱστίων κττ.
ἀνυποστάλτως μτγν. ἐπίρρ. μὲ παρρησίαν, ἀφόβως· πρβλ. **ἀνυποστόλως.**
ἀνυποστασία (ἡ) μτγν. τὸ μὴν ὑπομένειν· || τὸ ἐν ἀφορήτῳ καταστάσει εἶναι· πρβλ. **ἀτλησίη.**
ἀνυποστασιολογίαι (αἱ) νεώτ. λόγοι, φῆμαι βεβαιώσεις ἀνυπόστατοι, ψευδεῖς.
ἀνυπόστασις-εως (ἡ) σχολ. ἔλλειψις ὑποστάσεως.
ἀνυπόστατα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνυπόστατον βλ. λ.2), ἀβασίμως.
ἀνυπόστατος (-η)-ο(ν) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ᾧ δὲν δύναταί τις νὰ ἀντιστῇ, ἀκαταγώνιστος : Ξεν.᾽Απ.4,4,15 **πόλις ἐν πολέμῳ ἀνυπόστατος,** Διογ.Λ 9,99 **ἀνυποστάτους εἶναι τὰς τῶν ὅλων ἀρχάς·** 2) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ ἀσφαλοῦς βάσεως, ὁ μὴ ἔχων ὑπόστασιν, ἀνύπαρκτος : **φῆμαι ἀνυπόστατοι, - ἀνυπόστατα πράγματα** (ψευδῆ)· 3) ὁ ἄνευ ὑποστάθμης : ᾽Αρετ. Αἰτ.Χρον.Παθ.1,13 **ἀνυπόστατα οὖρα.**
ἀνυποστάτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνυπόστατον βλ.λ. : ᾽Αριστόβουλ. π. Εὐσ.Προτρ.Εὐαγγ. 8,10,3730 **τὴν τοῦ πυρὸς δύναμιν φλεγομένην ἀνυποστάτως, - ἀνυποστάτως ἐγένετο κατηγορία.**
ἀνυποστήρικτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ στερούμενος ὑποστηρίγματος φυσικοῦ ἢ ἠθικοῦ : **ἀνυποστήρικτος τοῖχος, - ἄνθρωπος.**
ἀνυποστήριχτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ὑποστηρίξεως.
ἀνυποστήριχτος-η-ο δημ. ἀνυποστήρικτος βλ.λ.
ἀνυπόστολος-ον ὁ μὴ ὑποκρυπτόμενος, παρρησιαστικός, ἄφοβος : Πολυβ.4,21 **ἀνυπ- ῥήτωρ,** ᾽Ιωσ.᾽Αρχ.᾽Ι.16,3,1 **τὰ τῆς ὀργῆς ἀνυπόστολον.**
ἀνυποστόλως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἀνυπόστολον βλ.λ., εἰλικρινῶς, μετὰ παρρησίας : Δίων Χρ.13,16 **ἐβόα πάνυ ἀνδρείως τε καὶ ἀνυποστόλως,** ᾽Αλκίφρ.3,39 **καλὸν ἅπασιν ἀνθρώποις ἀνυποστόλως ὁμιλεῖν.**
ἀνυπόστρεπτος-ον ὁ μὴ ὑποστρέφων, μὴ ἐπανερχόμενος : Σουΐδ. ἐν λ. « ἀνόστους ».
ἀνυποστρέπτως ἐπίρρ. ἄνευ ἐπιστροφῆς, ἐπανόδου, ἐπαναγωγῆς : Πυθ. π. Φιλοπόνῳ Ψυχ.116,32.
ἀνυπόστροφος-ον ὁ τόπος ἐξ οὗ δὲν ἐπιστρέφει τις, ἀγύριστος : ᾽Ορφ.῞Υμν.56 **Κωκυτοῦ ναίων ἀνυπόστροφον οἶμον ἀνάγκης·** || ἐπὶ νόσου, ἡ μὴ ὑποτροπιάζουσα : ῾Ιππ.᾽Επιδ.6,3,4 **πᾶν τὸ ἐκπνέον ἀνυπόστροφον.**
ἀνυπόσφραγις-ιδος (ἡ) Πάπ. μὴ ὑποσφραγισθεῖσα : **τὴν διαθηκίμαιαν βούλησιν ἀσήμαντρον οὖσαν καὶ ἀνυποσφράγιδα.**
ἀνυπόσχετος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὑποσχεθείς τι· 2) ὁ περὶ οὗ δὲν ἐδόθη ὑπόσχεσις.
ἀνυποταγή (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀνυποταξία.
ἀνυπότακτα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνυπότακτον βλ. λ.3) κ.4).
ἀνυπότακτος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὑποτεταγμένος εἴς τινα, ἀπεριόριστος, ἐλεύθερος· 2) ἄτακτος, συγκεχυμένος, δυσκατάληπτος : Πολύβ.3,36,4 **ἀνυπότακτος καὶ κωφὴ γίνεται ἡ διήγησις·** 3) ὁ μὴ ὑποτασσόμενος, ὁ ἀρνούμενος νὰ ὑπακούσῃ, ἀπειθής : ΚΔ Παῦλ.᾽Επιστ.Τιμόθ.1,1,9 **ἀνόμοις δὲ καὶ ἀνυποτάκτοις, - μαθητὴς ἀνυπότακτος·** 4) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. στρατεύσιμος κληθεὶς καὶ μὴ προσελθών, φυγόστρατος· 5) νεώτ. ζῳολ. **ἀνυπότακτος** (ὁ) ὡς οὐσ. γένος ἐντόμων τετραμεροῦς συμμετρίας τῆς οἰκογεν. τῶν **βραούχων.**
ἀνυποτακτῶ μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. εἶμαι ἀνυπότακτος, δὲν ὑπακούω, ἀπειθῶ.

ἀνυποτάκτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀπειθῶς, κατὰ τρόπον ἀνυπότακτον βλ.λ.· Ἡσ. « ἀστέκτως, ἀνυπομόνως, ἀνυποτάκτως ».

ἀνυποταξία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ μὴ ὑποτάσσεσθαι· 2) νεώτ. εἰδ. ἡ μὴ προσέλευσις τοῦ κληθέντος εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ.

ἀνυπόταχτος-η-ο δημ. ἀνυπότακτος βλ.λ.1) : ἀνυπόταχτο παιδί, Βαλαωρ.Ξερρ.Δέντρ.72 **ἀνήμερο, ἀνυπόταχτο κι ἐγὼ σὰν τὰ στοιχεῖα.**

ἀνυποτελής-οῦς-ές μτγν. ὁ μὴ ὑποτελής, μὴ ὑποκείμενος εἰς φορολογίαν : Πάπ. **σπορίμης γῆς καὶ ἀνυποτελοῦς ἄρουραι.**

ἀνυποτίμητος-ον ὁ μὴ ἐκτιμηθεὶς ὑπὸ τοῦ τιμητοῦ (non census)· 2) ἐπὶ κατηγορουμένου, ὁ οὗτινος ἡ ποινὴ δὲν ὡρίσθη, ὅθ. ὁ ἀτιμώρητος, πρβλ. **ἀνεπιτίμητος**· 2) νεώτ. ὁ μὴ ὑποτιμηθείς.

ἀνυποτιμήτως ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ φόβου τιμωρίας : Ἰώσ.ΑΙ 16,9,1 **ἀνυποτιμήτως τὴν Ἡρώδου πᾶσαν ἄγοντες καὶ φέροντες διετέλουν.**

ἀνυπότλητος-ον σχόλ. ὁ ἀφόρητος, ἀνυπόφορος.

ἀνύπουλος-ον μτγν. ὁ μὴ ὕπουλος, ὁ μὴ δόλιος.

ἀνυπούλως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ ὑπουλότητος, χωρὶς δόλον : Ἐπιφάν.1,862.

ἀνύπους (ὁ, ἡ) Ἡσυχ. « ἀνύποδας, ταχύποδας, ἀπὸ τοῦ τοῖς ποσὶν ἀνύειν » πιθ. ἐκ παραναγνώσεως τοῦ παρὰ Σοφοκλ.ΑΙ.837 **Ἐρινῦς τανύποδας.**

ἀνυπόφερτα ἐπίρρ. δημ. ἀνυπόφορα βλ.λ.

ἀνυποφερτιά (ἡ) δημ. τὸ ἀφόρητον, ἀνυπόφορον.

ἀνυπόφερτος (-η)-ο(ν) μσν. κ. δημ. ἀφόρητος, ἀνυπόφορος βλ. λ. : Ἀραβ.Μυθ.1,131 **ἡ δὲ ὕλη ἔβγαλε μίαν δυσωδίαν ἀνυπόφερτον.**

ἀνυπόφορα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνυπόφορον βλ. λ., ἀφορήτως.

ἀνυποφόρητος-ον ΕΜ « ἀφόρητος ».

ἀνυπόφορος (-η)-ο(ν) μσν. νεώτ. κ. δημ. ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ὑποφέρῃ, ἀφόρητος, ἀβάσταχτος : ΚΜανασσ.Χρον.97 **ἐντεῦθεν ἀνυπόφορον, ἥλιε, πάθος εἶδες, - ἀνυπόφορος ἄνθρωπος, - ἀνυπόφορη ζέστη, - ἀνυπόφορο κακό.**

ἀνυποφόρως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνυπόφορον βλ.λ., ἀφορήτως.

ἀνυπόχρεος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. δ.γρ. -ως -ων ὁ μὴ ὑπόχρεος, ὁ μὴ ὀφείλων χάριν· 2) δημ. κ. ὁ μὴ ἔχων ὑποχρεώσεις ἢ ὀφειλάς.

ἀνυποχώρητος-ον ὁ μὴ ὑποχωρῶν· Ἡσ. ἐν λ. « ἀνύπεικτος ».

ἀνυποψία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἔλλειψις ὑποψίας.

ἀνυποψίαστα ἐπίρρ. δημ. κ. -όψιαστα κατὰ τρόπον ἀνυποψίαστον, χωρὶς ὑποψίαν βλ.λ.

ἀνυποψίαστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παρέχων ὑποψίας· 2) ἐνεργ. ὁ μὴ ἔχων, ὁ μὴ μορφώσας ὑποψίας κατά τινος· πρβλ. **ἀνύποπτος.**

ἀνυποψιάστως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνυποψίαστον, ἄνευ ὑποψίας.

ἀνύπτιος-ον μτγν. γραμμ. ἐπὶ ρημ. ὁ μὴ ὕπτιος, ὁ μὴ παθητικός : Διογ.7,64.

ἄνυρις Ἡσ. « ἄδικος, ἀσεβής ».

ἄνυρος Ἡσ. « ἄδικος ».

ἀνυσιεργός-όν καὶ **ἀνυσίεργος-ον** ὁ τὸ ἔργον προάγων, φίλεργος, φιλόπονος : Θεοκρ.28,14.

ἀνύσιμος-ον λυσιτελής, συντελεστικός, ἀποτελεσματικός συνηθ. χρ.τὸ οὐδ. : Πλούτ.ΓΓράκχ.6 **τὸ δὲ πάντων ἀνύσιμον**· || κ. παραθ. **-ώτερος -ώτατος** : Ξεν.ΚΠ 1,6,22 **εἰς τοὺς πειθομένους ἔχειν οὐδὲν εἶναι ἀνυσιμώτερον τοῦ . .,** Πλάτ.Νομ. 4,716 D **ἄριστον καὶ ἀνυσιμώτατον πρὸς τὸν βίον.**

ἀνυσίμως ἐπίρρ. λυσιτελῶς· ΑΒ « ἀνυσίμως, ἐνεργῶς, πρακτικῶς, τελείως » : Πλάτ.Θεαίτ.144 Β **ὁ δὲ λείως τε καὶ ἀπταίστως καὶ ἀνυσίμως ἔρχεται ἐπὶ τὰς μαθήσεις**· κ. συγκρ. : αὐτ.Πολ.518 D **ῥᾷστά τε καὶ ἀνυσιμώτατα μεταστραφήσεται.**

ἄνυσις-εως (ἡ) κατόρθωσις, τελείωσις : Ἰλ.Β,374 **ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν** (τελείωσις τῆς βουλῆς αὐτῶν), Ὀδ.Δ544 **οὐκ ἄνυσίν τινα δήομεν** (οὐδὲν τέλος θὰ εὕρωμεν), Θέογν. 462 **χρήμασι, τῶν ἄνυσις γίνεται οὐδεμία.**

ἄνυσμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἀποτέλεσμα, κατόρθωμα, τέλος· 2) νεώτ. ὡρισμένον τμῆμα εὐθείας γραμμῆς ἐχούσης ἀρχὴν καὶ πέρας, ἤτοι μῆκος, διεύθυνσιν καὶ φοράν, ἄ. **διάνυσμα**· 3) ἐπὶ ἀγωνισμάτων, ἡ ἀνωτάτη ἐπίδοσις διεθν. λ. **ρεκόρ.**

ἀνυσματικός-ή-όν νεώτ. γεωμ. ὁ ἀνήκων εἰς ἄνυσμα, ὁ ἐνέχων τὴν ἔννοιαν τῆς διευθύνσεως : **ἀνυσματικὸς λογισμός, - ἀνυσματικὴ ροή, - ἀνυσματικὸν μέγεθος.**

ἀνύσταγος-η-ο δημ. ἀνύστακτος βλ. λ.

ἀνύστακτος-ον μτγν. μαν. νεώτ. δημ. **-χτος-η-ο** ὁ μὴ νυστάζων, ἄγρυπνος : Ἐφρ.Σύρ.3,602 **ὁ τούτου ἀνύστακτος ὀφθαλμός**· || μτφ. ἄσβεστος : Ὠδ.8Μηνι.5,30 **ἀνύστακτον τῆς ψυχῆς τὴν λαμπάδα, ἐλαίῳ σου τῶν ἀγώνων τηρήσας.**

ἀνυστάκτως ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. ἄνευ νυσταγμοῦ, ἀγρύπνως· || οὐχὶ νωθρῶς, οὐχὶ μετ' ὄκνου.

ἀνυστέα π. ἀττ. ἀντὶ **-έον** Σουΐδ. « δεῖ ἀνύειν ».

ἀνυστέρητος-ον μτγν. ὁ μὴ ἐλλιπής, μὴ ὑστερῶν, μὴ ἔν τινι ὑπολειπόμενος : Φιλ.Ἀσμ.Ἀσμ.58 **ἀνυστέρητα τὰ ἀγαθά.**

ἀνυστερήτως ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ ὑστερήσεως.

ἀνυστερόβουλος-ον νεώτ. ὁ μὴ ὑστερόβουλος, ἄνευ ἰδιοτελοῦς ὑπολογισμοῦ, εἰλικρινής.

ἀνυστικός-ή-όν κ. **ἀνυτικός** συντελεστικός, ἀποτελεσματικός· 2) ταχύς, ὁρμητικός : Εὐστ.Ἰλ.844, 56 **ἐνεργόν, δραστήριον καὶ ἀνυστικὸν λόγον**· || συνηθέστ. ἐν τοῖς παραθ. **-ώτερος, -ώτατος** : ἈριστΛ.ΖΜ 4,6 **τὴν πολυποδίαν ἀνυτικωτέραν αὐτοῖς ποιεῖν τὴν κίνησιν,** Ξεν.Οἰκ.20,22 **ἀνυτικωτάτη χρημάτισις ἀπὸ γεωργίας.**

ἀνυστός-όν ὁ κατορθωτός, δυνάμενος νὰ γίνῃ, ἢ νὰ λεχθῇ, ὅθ. κ. ὁ ἐπιτρεπόμενος : Εὐρ.Ἡρακλ. 961 **οὐκ ἔστ' ἀνυστὸν τόνδε σοι κατακτανεῖν** (δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον), Ὀππ.Ἁλ.2,4 **τί γὰρ μερόπεσσιν ἀνυστὸν νόσφι θεῶν;** (τί δύνανται οἱ θνητοὶ νὰ κάμουν χωρὶς τὴν θέλησιν τῶν θεῶν)· || μετὰ τοῦ **ὡς** = κατὰ τὸ δυνατόν : Ξεν.1,8,11 **σιγῇ ὡς ἀνυστόν,** Διογ.Ἀπολλ.ἀπ.4 **ὡς ἀνυστὸν κάλλιστα**· 2) **ἀνυστός** ἐπὶ προσ. ἱκανός, ἕτοιμος : Ἱππ.22,53 **ἀνυστὸς πρὸς λόγους.**

ἀνύτης (ὁ) μτγν. κ. μσν. κ. **-τής** ΕΜ « ὁ ἀνύων »· || εἰδ. δημόσιός τις λειτουργός, διαχειριστής, εἰσπράκτωρ : Ἰουστ.Νεαρ.163 **ἀπαγορεύοντες βουλευταῖς τε καὶ ἐκλήπτορσι . . παλατίνοις τε καὶ ἀνυταῖς,** Εὐστ.Βί.Ἀγ.Εὐθ.68 **πάντας τοὺς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Πόντου διοικοῦντας, τρακτευτάς φημι καὶ ἀνυτὰς τῶν δημοσίων.**

ἀνυτικός-ή-όν ἀνυστικός βλ. λ.

ἀνυτικῶς ἐπίρρ. μτγν. ὁρμητικῶς, ταχέως, κατὰ τρόπον ἀνυστικὸν βλ. λ. : Λογγῖν.ἀπ.8,8 **οὐ γὰρ ὅμοιον εἰπεῖν τὸ λίαν, μάλα ἀνυτικῶς.**

ἀνυτίνη (ἡ) νεώτ. χημ. κεκαθαρμένον ἰχθυολογικὸν ἀμμώνιον ὑπὸ μορφὴν πισσώδους μάζης, χωρὶς τὰς ἐν τῇ ἰχθυόλῃ ἀπαντώσας προσμίξεις.

ἀνύτω ἢ ἀνύτω ἀττ. τ. τοῦ ἀνύω βλ.λ.

ἀνύφαινα (ἡ) νεώτ. ζῳολ. κ. -ος (ἡ) γένος ἐντόμων ἀραχνοειδῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **δρασιδῶν,** οὗτινος πάντα τὰ εἴδη ζῶσιν ἐπὶ χαμηλῶν θάμνων.

ἀνυφαινίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. ὁμοιογέν. ἀραχνοειδῶν, φερόντων ὀκτὼ ὀφθαλμοὺς εἰς δύο σειράς.

ἀνυφαίνω κ.δημ. ἐκ νέου ὑφαίνω : Πλάτ.Φαίδ.87 Ε **ἀν- τὸ ἀνατριβόμενον**· 2) δημ. ἀντὶ τοῦ ὑφαίνω.

ἀνυφαίρετος-ον μτγν. ἀναφαίρετος βλ. λ.

ἀνύφανσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου ὕφανσις : Ἀχμ.Ὀνειροκρ.231,204.

ἀνυφανταρειό (τὸ) δημ. τὸ μέρος, οἰκία ἢ ὑπόστεγον, ἔνθα ὑφαίνουσιν· || συνεκδ. ὁ ὑφαν-

τικός ἱστός, ὁ ἀργαλειός : γνωμ. **ὅποιος θέλει νὰ γεράσῃ ἀνυφανταρειὸ νὰ πιάσῃ.**

ἀνυφαντάρης (ὁ) δημ. ἀνυφαντής βλ.λ.

ἀνυφάντης (ὁ) μσν. θηλ. **-άντρια** δημ. ἀνυφαντής θηλ. -ίνα ἢ -οῦ ἢ **-άντρα** Σουΐδ. « ὑφάντης καὶ ἀνυφαντής », ὁ ὑφαίνων τι, ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος ὑφαντής· 2) δημ. τὸ ἀραχνοειδὲς ἔντομον ἔπειρος τὸ διάδημα βλ.λ., ά. ἀλυφαντής, ἀλυφαντή, ἀλφαντής : Ἐρωτόκρ.Α 1237 **ὁ ἔρωτας ἀνυφαντὴς μὲ πονηριὰν ἐγίνη | ἀράχνην ἤστεσε φιλὴ κ' ἐπιάστηκα σὲ κείνη.**

ἀνύφαντος (-η)-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὑφασμένος : Αἴλ.Διονυσ.ἀπ.801 **ἀνύφαντο πανί**· 2) δημ. ἐπὶ προσ. κ. ὁ μὴ ὑφάνας.

ἀνυφαντός-ή-ό δημ. ὑφαντός,ὑφασμένος,φαντός.

ἀνυφαντοῦρα (ἡ) δημ. ἡ ὑφαντικὴ τέχνη.

ἀνυφαντούρης (ὁ) δημ. ὁ ἀνυφαντής· 2) συνηθέστ. χρ. μτφ. ὁ ψευδῆ πλάττων καὶ διηγούμενος, ὁ φαντασιολόγος· || συνεκδ. ὁ ραδιοῦργος.

ἀνυφάντρα (ἡ) δημ. κ. **ἀνυφαντίνα** κ. **ἀνυφαντοῦ** θηλ. τοῦ ἀνυφαντής βλ.λ., ἀνυφάντρια : Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 55,23 **ἡ γρηὰ ἀνυφάντρα γῆ.**

ἀνυφάντρια (ἡ) μσν. θηλ. τοῦ ἀνυφάντης βλ.λ. ἡ ὑφαίνουσα : Εὐστ.Ὀδ.1764 « ἀνέστριαι· αἱ ῥάπτριαι ἢ ἀνυφάντριαι ».

ἀνύφευτος-η-ο δημ. ἀνύμφευτος βλ.λ. : δ.τραγ. **ἐδῶ κοιμᾶτ' ὁ ἀφέντης μας, τ' ὅμορφο παληκάρι | τ' ὅμορφο καὶ τ' ἀνύφευτο, μὸν' ἀρραβωνιασμένο.**

ἀνυχάκι (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ ἀνύχι βλ.λ., μὲ θωπευτικὴν σημ. μικρὸς ὄνυξ : δ.τραγ. **ἀνύχια, ἀνυχάκια μου | κι ἀνυχοποδαράκια μου.**

ἀνύχι (τὸ) δημ. ὄνυξ, νύχι.

ἀνυχία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **παρονυχιδῶν,** ἰθαγενὲς τῆς Ἀμερικῆς.

ἀνυχοποδαράκια (τὰ) δημ. οἱ ὄνυχες τῶν ποδῶν, πρβλ. **ἀνυχάκι.**

ἀνυχοφόρα (τὰ) νεώτ. ζωολ. κατηγορία ἑρπετῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ὀφιδίων,** ἅτινα κατὰ τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ σώματος φέρουσιν ἀντὶ ὀνυχωτῶν φυματίων ἁπλᾶς φολίδας.

ἀνύχτωτα ἐπίρρ. δημ. πρὸ τῆς ἐλεύσεως τῆς νυκτός, πρὸ τοῦ νυκτώσῃ.

ἀνύχτωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ καταληφθεὶς ὑπὸ τῆς νυκτός, συνηθ. ἐπὶ ἀρᾶς : **ἀνύχτωτος νὰ μείνῃ** (νὰ μὴ τὸν πάρῃ ἡ νύχτα)· φρ. **ἀνύχτωτος ποῦ 'σαι ἀκόμη** (πόσον ἀνυποψίαστος ἢ πόσον ἐν ἀγνοίᾳ διατελεῖς)· || **ἀνύχτωτη μέρα** ,ἡ μακρά, ἡ οἱονεὶ ἀτελεύτητος ἡμέρα τοῦ θέρους.

ἀνυψῶ-όω κ. νεώτ. σηκώνω ὑψηλά, ἀνεγείρω, ἀναδεικνύω, ἐξαίρω : ΠΔ Ψαλμ.112,8 **καὶ ἀπὸ κοπρίας ἀνυψῶν πένητα,** Νόνν.Εὐαγγ.Ἰω.16,43 **ἀνυψώσει με γεραίρων, - ἡ τύχη καὶ μωροὺς ἀνυψοῖ.**

ἀνύψωμα-ατος (τὸ) τὸ ὕψωμα, ἡ ἀνύψωσις : Εὐστ.Πονημ.69,70 **τοῦ αὐτῇ πρέποντος ἀνυψώμ-.**

ἀνυψώνω δημ. ἀνυψῶ βλ. λ.

ἀνύψωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. δημ. **-η** ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνυψῶ : Ἀθαν.Συνοψ. Ἁγ.γρ.46,2,174 C **περὶ ἀνυψώσεως υἱῶν τῆς σοφίας.**

ἀνυψωτήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. γεν. πᾶσα μηχανὴ χρησιμεύουσα εἰς ἀνύψωσιν βαρῶν· || εἰδ. ὁ ἀνελκυστὴρ τῶν πολυωρόφων οἰκοδομῶν, ὁ κατὰ διεθν. λ. ἀσανσὲρ (ascenseur), θαλαμίσκος κινούμενος δι' ἠλεκτρισμοῦ κατακορύφως τῇ βοηθείᾳ σιδηρᾶς τροχιᾶς καὶ χρησιμεύων διὰ τὴν ἀπὸ ὀρόφου εἰς ὄροφον ἄνοδον καὶ κάθοδον ἀνθρώπων ἢ μετακόμισιν πραγμάτων· 2) **ἀνυψωτὴρ ὅπλου,** ἰσχυρὸν ἐλατήριον ἐκ δύο ἢ περισσοτέρων σκελῶν ἀποτελούμενον, οὗτινος τὸ ἄνω σκέλος πιέζει διαρκῶς τὰ ἐν τῇ ἀποθήκῃ τοῦ ὅπλου φυσίγγια.

ἀνυψωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ παράγων ἀνύψωσιν, ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀνύψωσιν : **-ωτικὰ μηχανήματα.**

ἀνυψωτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἀνυψώσεως.

ἀνύφωτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὑφωθείς· || δημ. κ. ὁ μὴ δεκτικὸς ὑφώσεως : **σπίτι χωρὶς γερὰ θεμέλια εἶναι ἀνύφωτο.**

ἀνύω ἀττ. ἀνύτω ἢ ἀνύττω παθ. μέλλ. **ἀνυσθήσομαι,** ἀόρ. ἠνύσθην, παρακ. ἤνυσμαι (ὡς ἐκ θέμ. ἀνυσ-) ἀπεργάζομαι, ἐκτελῶ, περαίνω, τελεσφορῶ : Ὀδ.Ε 243 **ἤνυτο δ' ἔργον,** Σοφ.Ἀντ.1173 **τοῦπος ὡς ἄρ' ὀρθὸν ἤνυσας**· 2) κατορθώνω τι, ἄγω εἰς πέρας : Ἡρόδ.9.66 **οὐδὲν ἤνυε,** Πλάτ. Σοφ.230 Α **σμικρὸν ἀνύτειν,** Σοφ.ΟΤ 720 **Ἀπόλλων . . ἐκεῖνον ἤνυσε φονέα γενέσθαι** (ἔφερε τὰ πράγματα οὕτως ὥστε νά . .)· 3) καταναλίσκω : Ὀδ.Ω 71 **ἐπεὶ δή σε φλὸξ ἤνυσεν Ἡφαίστοιο**· 4) διανύω, διατρέχω : Αἰσχ.Πέρσ.747 **πολὺν κέλευθον ἤνυσεν**· 5) παρ' ἀττ. ἀφικνοῦμαι, φθάνω : Σοφ.Τρ.657 **πρὶν τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε**· || κ. μτφ. : Εὐρ.Τρῳ.595 **δούλια ζυγὰ ἀνύσαι** (νὰ τελειώσῃ τις ἐν δουλείᾳ)· 6) καταλήγω, γίνομαι εἰς τὸ τέλος : Σοφ.Φ.720 **εὐδαίμων ἀνύσει καὶ μέγας** (ἐνν. ὤν)· 7) μέσ. κατορθῶ τι πρὸς τὸ συμφέρον μου : Ὀδ.Π 373 **ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα**· 8) παθ. τελειώνω, περατοῦμαι : Θεόκρ.2.92 **χρόνος ἄνυτο**· 9) αὐξάνομαι, μεγαλώνω : Αἰσχ.Ἀγ. 1159 **ἠνυτόμην τροφαῖς**· 10) λαμβάνω, προμηθεύομαι : Σοφ.Φ.713 **ἀν- γαστρὶ φορβάν**· 11) μετὰ μτχ. κερδίζω, ὠφελοῦμαι : Ἰλ.Δ.56 **οὐκ ἀνύω φθονέουσα**· 12) πράττω τι ταχέως, σπεύδω, κάνω γρήγορα : Ἀριστφ.Πλουτ.607 **οὐ μέλλειν . . ἀλλ' ἀνύειν,** αὐτ.Σφ.241 **ἀνύσατε πετόμενα πρὸς ἐμὰν αὐδὰν** (πετάξατε γρήγορα).

ἄνφανσις Ἐπίγρ. πρᾶξις υἱοθετήσεως, εἰσποίησις, πρβλ. ἀμφαίνομαι, ἀμφαντίς.

ἀνφὶ Ἐπίγρ. πρόθ. ἀντὶ ἀμφὶ **βλ.λ.**

ἀνφιδέαι Ἡσ. « ψέλλια, κρίκοι, δακτύλιοι ».

ἀνφίδημα (ἡ) Ἐπίγρ. εἷμα, ἱμάτιον : Ἐπίγρ. **τὰ δὲ τρίτρα τᾶς Ϝήμας καὶ τᾶς ἀνφιδήμας.**

ἀνφιμωλῶ-έω Ἐπίγρ. ἐγκαλῶ εἰς δικαστήριον, διεκδικῶ, ἴδ. μωλῶ, **-έω.**

ἀνφιπαίσοντι Ἐπίγρ. κ. **ἀνφεπ-** ἀμφισβητήσουσι : **ἀνφεπαίσοντι τὸ κοινὸν οἱ Ῥιτθένιοι.**

ἀνφοτάροις Ἐπίγρ. ἀμφοτέροις.

ἀνχαλίνη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. ἀλκαλοειδὲς δηλητήριον ἐκ τοῦ φυτοῦ **ἀνχαλονίου τοῦ σφριγώδους,** στερεόν, διαλυτὸν ἐν ὕδατι, ἀλκοόλῃ κ. αἰθέρι.

ἀνχαλονιδίνη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. ἡ ἀνχαλίνη.

ἀνχαλονίνη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. ἡ ἀνχαλίνη βλ.λ.

ἀνχαλόνιον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν δικοτυληδόνων, πολυετῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **κακτωδῶν**· || **τὸ σφριγῶδες,** εἶδος ἐξ οὗ ἡ ἀνχαλίνη βλ. λ.· || **ἀνχαλόνιον Οὐϊλιάνειον,** ἕτερον εἶδος ἐξ οὗ λαμβάνεται τὸ ἀλκαλοειδὲς **πελλοτίνη** βλ. λ.

ἀνχιμωλία (ἡ) ἡ ἀγχε- ἀμφ. ἔρις Ἐπιγρ. **ὅστις μέζατος ἴοι τῷ ἀνφάντῳ μ' ἦμεν ἀνχεμωλίαν.**

ἄνω (1) παρατ. **ἦνον,** ἀόρ. **ἤνεσα** (ριζ.τ. τοῦ ἀνύω) τελειώνω : Ὀδ.Γ.496 **ἦνον ὁδόν,** Εὐρ.Ἀνδρ.1132 **ἀλλ' οὐδὲν ἦνον**· 2) παθ. πλησιάζω πρὸς τὸ τέρμα, τελειώνω : Ἰλ.Κ 251 **μάλα γὰρ νὺξ ἄνεται,** Ἡρόδ.8.71 **ἤνετο τὸ ἔργον,** αὐτ.7.20 **ἔτος ἀνόμενον**· || κ. ἀπρόσ. : Πινδ.Ο 8,10 **ἄνεται δὲ πρὸς χάριν εὐσεβέων ἀνδρῶν λιταῖς** (τέλος γίνεται ταῖς λιταῖς δηλ. εἰσακούονται πρὸς χάριν τῶν εὐσεβῶν).

ἄνω (2) ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. δημ. αἰολ. **ὄνω** ἐπὶ κινήσεως, πρὸς τὰ ἐπάνω, πρὸς ὑψηλότερα, κατὰ ἐπάνω : Ὀδ.Λ 596 **ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον,** Ἡρόδ.2,8 **ἄνω ἰόντι,** Θουκ.4,34 **κονιορτὸς ἄνω ἐχώρει**· 2) ἐπὶ στάσεως, ὑψηλά, ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου, ἀντίθ. **κάτω** : Θουκ.4,48 **βαλλόμενοι ὑπὸ τῶν ἄνω,** Πλάτ.Φαῖδ.109 C **ἄνω ἐπὶ τῆ γῆς,** Σοφ.Ἀντ.068 **οἱ ἄνω** (οἱ ζῶντες), ἀντιθ. **οἱ κάτω** (οἱ νεκροί), Ξεν.Ἱππ.1,2 **τὸ ἄνω τῆς οἰκίας,** Λουκ.Χαρίδ.1 **τὰ ἄνω πράγματα** (ὁ ἄνω κόσμος), Πλούτ.Σόλ.19 **ἡ ἄνω βουλὴ** (ἡ τοῦ Ἀ-

ρείου Πάγου), - **τὸ ἄνω πάτωμα, - τό ἄνω κατάστρωμα, - τὰ ἄνω ἄκρα** (αἱ χεῖρες), **τὸ ἄνω χεῖλος, τὰ ἄνω τοῦ σώματος** (ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ καὶ ἄνω)· 3) μετὰ γεν. κ. ὑψηλότερον : Φιλέταιρ.π.'Αθ.1,21 C **μηδ' ἀγροίκως ἄνω γόνατος ἀμφέξει, - ἄνω τῆς πόλεως**· 4) όμ.περισσότερον : **ἄνω τῶν δέκα μέτρων, - ἀπὸ δέκα ἐτῶν καὶ ἄνω**· || γεωγρ. πρὸς βορρᾶν : 'Ιλ.Ω 544 **ὅσσον Λέσβος ἄνω . . ἐέργει,** 'Ηρόδ.1,142 **οὔτε τὰ ἄνω χωρία οὔτε τὰ κάτω**· || πρὸς τὰ μεσόγεια, μακρὰν τῆς παραλίας : αὐτ.1,95 **τὰ ἄνω τῆς 'Ασίης,** Θουκ.2,48 **ἡ ἄνω πόλις** (αἱ 'Αθῆναι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Πειραιᾶ), **ἡ ἄνω Αἴγυπτος, - ἄνω Ρῆνος**· 5) ἐπὶ χρόνου : Πλάτ.Νόμ.878 A **οἱ ἄνω τοῦ γένους,** οἱ προγενέστεροι, οἱ πρόγονοι· || ἐπὶ φωνῆς : Πλούτ. Κικ.3 **οἱ ἄνω τόνοι** (οἱ ὀξύτεροι)· || μετρ. **ὁ ἄνω χρόνος,** ἡ ἄρσις τοῦ μετρ. ποδός· 6) μτφ. : Φιλόστρ.15 **ἄνω βαίνειν,** ὑπερηφάνως βαδίζειν· 7) κ. νεώτ. κ. δημ. **ἄνω καὶ κάτω,** ἐπάνω κάτω, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ : Εὐρ.'Ηρ.Μαιν.953 **εἷρπ' ἄνω τε καὶ κάτω,** 'Αριστλ.'Αχ.21 **ἄνω καὶ κάτω φεύγειν**· || **ἄνω κάτω** = ἀντεστραμμένως : 'Ηρόδ.3,3 **τὰ μὲν ἄνω κάτω θήσω τὰ δὲ κάτω ἄνω,** Αἰσχ.ἀπ.321 **τρέπουσα τύρβ' ἄνω κάτω,** Εὐρ.Βακχ.349 **ἄνω κάτω συγχεῖν, - μᾶς ἔκανε ἄνω κάτω** (μᾶς ἔφερε ἀναστάτωσιν), **τἄκανε ὅλα ἄνω κάτω** (τὰ πάντα ἔθεσε εἰς ἀταξίαν)· 8) κ. μτγν. κ. ἐκκλ. περιφρ. μετὰ τοῦ ἔχω : **ἄνω ἔχειν τὸν νοῦν, τὴν καρδίαν** = ἐξαίρειν, ἐξυψοῦν τὸν νοῦν, οἷον εἰς ὑπερτέραν σκέψιν, προσευχὴν κττ. : Θλειτ. **ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας**· 9) περιφρ. **ἄνω ἔχειν τὸ πνεῦμα,** ἀσθμαίνειν, πνευστιᾶν : Μένανδρ.'Αλ.3· 10) νεώτ. ναυτ. **ἄνω** κέλευσμα ὅπως οἱ ἄνδρες ἀνέλθουν εἰς τὴν ἐξαρτίαν ἢ τὰ ἐπιστεγάσματα· **ἄνω τὸν οἴακα!** κέλευσμα ὅπως τεθῇ οὗτος προσηνέμως· 11) συγκρ. **ἀνωτέρω,** ὑπερθ. **ἀνωτάτω** βλ. λ., κ. νεώτ. δημ. **ἀνώτερα, -τατα.**

ἀνῶ ὑποτακτ. τοῦ ἀορ. β' τοῦ **ἀνίημι.**

ἀνώβιον (τὸ) νεώτ. ζῳολ. ἀνόβιον βλ.λ.

ἀνώβλι (τὸ) δημ. ξυλοδεσία ἐντειχιζομένη κατὰ τὸ κτίσιμον τοίχων λεπτῶν ἢ ἐκ μὴ ὀπτῶν πλίνθων (μὲ πλίθες), χρησιμεύουσα δὲ πρὸς συγκράτησιν καὶ ἐνίσχυσιν αὐτῶν, ἄ. χαντίλι.

ἄνωγα ἐπ. παρακ. μὲ σημ. ἐνεστ. ἔχων ἀνωμάλους σχηματισμούς, **ἄνωγα -ες -ε** πληθ. **ἄνωγμεν,** προστ. **ἄνωγε -έτω -ετε** κ. **ἄνωχθι -χθω,** ἀπαρφ. **ἀνωγέμεν,** ὑπερσ. μὲ σημ. παρατ. **ἠνώγεα**· ἕτερος τ. **ἀνώζω, -ον, -ξω, -ξα** ἀπαρφ. **ἀνῶξαι**· κελεύω, παραγγέλλω, διατάσσω, ἐπὶ βασιλέων καὶ ἀρχόντων· συμβουλεύω, προτρέπω ἐπὶ ἴσων καὶ κατωτέρων : 'Ιλ.Β 280 **σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει** (διέταξε τὸ στράτευμα νὰ σιωπήσῃ), Αἰσχ.Πρ.947 **πατήρ σ' ἄνωγε . . αὐδᾶν,** Σοφ.Τρ.1247 **πράσσειν ἄνωγαν οὖν με τάδε;** αὐτ.'Ηλ.1458 **σιγᾶν ἄνωγα**· || μετ' αἰτ. προσ. : 'Ιλ.Ο 43 **αὐτόν θυμόν . . ἀνώγει** (ἡ ψυχή του τόν παρεκίνει).

ἀνώγαιον (τὸ) κ. νεώτ. κ. **ἀνώγεων** κ. **-γεον** κ. **-γειον** τὸ ὑπερῷον τῆς οἰκίας χρησιμεῦον ὡς ἀποθήκη, ἡ σοφίτα : Ξεν.'Αν.5,4,29 **κάρυα δὲ ἐπὶ τῶν ἀνωγαίων ἦν πολλὰ καὶ πλατέα**· 2) μτγν. τὸ ἑστιατόριον, δειπνητήριον τῆς οἰκίας (λατ. coenaculum, τρικλίνιον) : ΚΔΜᾶρκ.14,15 **καὶ αὐτὸς ὑμῖν δείξει ἀνώγαιον μέγα ἐστρωμένον ἕτοιμον**· 3) τὸ δεσμωτήριον : 'Αρποκρ. ἐν λ. ἀναγκαῖον « ἀναγκαῖον ἀντὶ τοῦ δεσμωτήριον 'Ισαῖος . . Καλλισθένης δὲ ἀνώγεων εἶπεν, ὃ δεῖ μᾶλλον λέγεσθαι »· 4) νεώτ. ὁ ἄνω ὄροφος οἰκίας κατὰ διαστολὴν πρὸς τὸ ἰσόγειον καὶ ὑπόγειον.

ἀνώγκιος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἀνώγεως βλ. λ. : **ἀνώγειος κατοικία.**

ανῷγεν παρατ. τοῦ **ἀνοίγω, ἀνοίγνυμι** βλ. λ.

ανώγεος μτγν. μσν. ἀνώγαιος βλ.λ.

ἀνώγεως-ων μτγν. μσν. κ. νεώτ κ. **ἀνώγαιος, -γεος** κ. **-γειος** ὁ ἄνω τῆς γῆς ὤν· || εἰδ. ἐπὶ οἰκοδομῶν, ὁ ὑπερκείμενος τῆς γῆς ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ κατώγεως : Σουΐδ. **ἀνώγεων οἴκημα,** Σχόλ. 'Οδ.Α 328 « 'Υπερώια· τὰ ἀνώγεα οἰκήματα », Εὐστ.'Ιλ.1054,1 **ταῖς γυναιξὺ ἀνώγεοι θάλαμοι ἐγίνοντο**· 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **ἀνώγαιον** βλ. λ.

ἀνωγή (ἡ) μτγν. παρακέλευσις, προτροπή : 'Απολλ. Ρ 2,499 **Διὸς πνείουσιν ἀνωγῇ.**

ἀνώγιμον 'Ησ. « κελευστικόν ».

ἀνῶγιν (τὸ) μσν. δημ. ἀνώγι κ. **ἀνῶι** τὸ ἀνώγαιον, ὁ ἄνω ὄροφος οἰκίας, τὸ ὑπερῷον· Δουκάγγ. « ἀνῶγιν, ἀνώγαιον » : φρ. μαν. **καλὴ πετραία τοῦ ἦλθεν εἰς τὸ ἀνῶγιν,** Ζερβ.τραγ.ΚΚ 12 **μὲ τὰ λόγια χτιοῦν ἀνώγια καὶ κατώγια.**

ἀνώγω βλ. ἄνωγα.

ἄνωδα ἐπιγρ. ἄνωθεν (ἀμφ.)

ἀνώδης-ους-ες ὁ μὴ ἔχων ὀσμήν, ἄοσμος, ἀντίθ. **εὐώδης** : Πλάτ.Τίμ.50 E **ποιοῦσιν ὅτι μάλιστα ἀνώδη τὰ δεξόμενα ὑγρὰ τὰς ὀσμάς.**

ἀνωδίνω μτγν. ποι. κ. θαμιστ. **-ίσκω** ἔχω ὠδῖνας τοκετοῦ, τίκτω : Νονν.Δ 41,177 **πιεζομένη δὲ λοχείῃ λυσιτόκῳ Κύπρις ἀνωδίνεσκε.**

ἀνωδίνως ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀνώδινον βλ.λ. : Μην.'Οκτ.9 **ὃν ἀνωδίνως, φρικτῶς ἐκύησεν.**

ἀνωδόρκας (ἄνω - δέρκομαι) 'Ησ. « βρίγκος ὁ ἰχθὺς ὑπὸ Θηβαίων ».

ἄνῳδος-ον ὁ μὴ ᾄδων, ἀντίθ. **ᾠδικός.**

ἀνώδυνα ἐπιρρ.δημ.ἀνωδύνως, ἄνευ ὀδύνης, πόνου.

ἀνωδυνία (ἡ) ἡ ἔλλειψις ὀδύνης : Πρωταγ.9.

ἀνώδυνος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προξενῶν ὀδύνην : ἀντίθ. **ἐπώδυνος** : 'Ιππ.Προγν.38 **ἀνώδυνα οἰδήματα,** 'Αριστλ.Ποιητ.1449 A 35 **τὸ γάρ γελοῖόν ἐστιν ἁμάρτημά τι καὶ αἶσχος ἀνώδυνον, - ἀνώδυνοι ἀστειότητες**· || ὁ ἄνευ ὀδύνης ἐνεργούμενος : **ἀνώδυνος ἐξαγωγὴ ὀδόντος**· 2) **ὁ** μὴ βλάπτων, ἀβλαβής : Σοφ.Αἴ.554 **τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν**· 3) ὁ καταπαύων τὴν ὀδύνην, ἐπὶ φαρμάκων : Πλούτ.614 C **φάρμακον ἀνώδυνον**· 4) παθ. ὁ μὴ ἔχων ὀδύνην, ὁ μὴ ὑποφέρων : Σοφ.Φιλ.833 **ἀλλ' ἥδομαι μὲν σ' εἰσιδὼν παρ' ἐλπίδα ἀνώδυνον,** ΑΠ παραρτ.57 **πολλοὺς δὲ σώσας φαρμάκοις ἀνωδύνοις, ἀνώδυνον τὸ σῶμα νῦν ἔχει θανών** (ἐπιτύμβ.), Παραθ. **-ώτερος -ώτατος.**

ἀνωδύνως κ. νεώτ. ἄνευ ὀδύνης, ἄνευ πόνου.

ἄνωθα ἄνωθεν βλ.λ.

ἄνωθε(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. δωρ. **ἄνωθα** ἐπὶ τόπου, ἐκ τῶν ἄνω, ἀπὸ ψηλά : Θουκ.4,75 **ὕδατος ἄνωθεν γενομένου** (βροχῆς πεσούσης), αὐτ.7,84 **βάλλειν ἄνωθεν,** Ξεν.'Απομν.4,3,14 **ὁ κεραυνὸς ἄνωθεν ἀφίεται**· 2) ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ χώρας τινός : Θουκ.1,59 **ἄνωθεν στρατιᾷ ἐσβεβληκότων**· 3) ἐπάνω ὑψηλά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κάτω, χαμηλά : Αἰσχ.Χο.834 **οἱ ἄνωθεν** (οἱ ἐπὶ τῆς γῆς, οἱ ζῶντες), Δημ.671,19 **ἡ ἄνωθεν Φρυγία**· || μετὰ γεν. : 'Ηρόδ.1.75 **ἄνωθεν τοῦ στρατοπέδου**· 4) ἐπὶ χρόνου, ἀπ' ἀρχῆς, ἀνέκαθεν : Πλάτ.Φιληβ. **ἄνωθεν ἄρχεσθαι ἐπιχειρεῖν,** αὐτ.Τιμ.18 D **οἱ ἄνωθεν** (οἱ πρόγονοι), Δημ.1125,23 **πονηρὸς ἄνωθεν** (ἐκ γενετῆς), αὐτ.121,19 **ἐν τοῖς ἄνωθεν χρόνοις**· 5) πάλιν ἐκ νέου, πάλιν ὡς ἐξ ἀρχῆς, ὡς πρότερον : 'Ιωσ.ΑΙ 1,18,3 **φιλίαν ἄνωθεν ποιεῖται.**

ἀνώθησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρὸς τὰ ἄνω ὤθησις.

ἄνωθον 'Ησ. « ὀξύν ».

ἀνωθῶ-έω κ. νεώτ. μέλλ. **ἀνώσω** ὠθῶ πρὸς τὰ ἄνω ἢ ἐμπρός : 'Οδ.Ο,553 **ἀνώσαντες** (τὴν ναῦν) **πλέον ἐς πόλιν** (ὠθήσαντες αὐτὴν μακρὰν τῆς ἀκτῆς ἔπλεον πρὸς τὴν πόλιν), Θουκ.8,93 (τὴν πόλιν) **μηδ' ἐς τοὺς πολεμίους ἀνῶσαι** (μηδὲ νὰ τὴν σπρώξετε νὰ πέσῃ εἰς τὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν)· 2) ὠθῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, στέλλω ὀπίσω : Συλλ.

Ἐπιγρ.3044,51 ὅστις σῖτον.. ἐπαχθέντα ἀνωθεοίη· 3) μεσ. ἀποκρούω: Ἡρόδ.7,139 οὗτοι ἦσαν οἱ.. βασιλέα.. ἀνωσάμενοι· πρβλ. ἀπωθέω.
ἀνῶι (τό) δημ. ἀνώγι(ν) βλ.λ.
ἀνωιστί ἐπιρρ. ἀπροσδοκήτως, ἀνελπίστως: Ὀδ. Δ 92 ἔπεφνεν λάθρῃ, ἀνωιστί, δόλῳ οὐλομένης ἀλόχοιο, πρβλ. ἀνωίστως.
ἀνώιστος-ον (1) (οἴομαι) ἀπροσδόκητος, ἀνέλπιστος, ἀπρόοπτος: Ἰλ.Φ 39 ἀνώιστον κακόν.
ἀνώιστος-ον (2) Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀνοιστός ὁ ἀναφερθείς, ὁ ἀναγγελθείς: Ἡροδ.6,66 ἀνωίστου δὲ γενομένου.. ἐς τὴν Πυθίην· 2) μτγν. ὁ ἀνυψωθείς, ὁ ὑψωμένος.
ἀνωίστως ἐπίρρ. μτγν. ἀνυπονοήτως, ἀπροσδοκήτως: Ἀπολλ.Ρ 3,6 πυκινοῖσιν ἀνωίστως δονάκεσσι Μίμνον ἀριστῆες λελοχημένοι ἀ. ἀνωϊστί βλ.λ.
ἀνωκατιά (ἡ) δημ. τὸ ἀντίθετον τῆς κυφίας ὄφεως, ἐπὶ ὑφάσματος, ἡ ἀνάποδη.
ἀνωκάτω ἐπίρρ. νεώτ. κ. δημ. βλ. ἄνω.
ἀνώλεθρος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ὄλεθρον: Ἀναξίμανδρ.1 ἀθάνατος καὶ ἀνώλεθρος, - ἡ ὕλη εἶναι ἀνώλεθρος· 2) ἐνεργ. ὁ μὴ προξενῶν ὄλεθρον, ἀβλαβής: Παυσ.10,17,12 ἀν- ὄφεις.
ἀνώλεως Ἡσ. «ἰσχυρός».
ἄνωλις (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος σαυρῶν τῆς ὁμοιογεν. τῶν ἰγουανιδῶν ζῶν εἰς τὰς τροπικὰς χώρας.
ἀνωλόφυκτος-ον Ἡσ. «ἀνωλόφυκτον ἀδάκρυτον», ὁ ὃν δὲν ἐθρήνησέ τις.
ἀνωμακτινέλλα (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος μαλακοστράκων τῆς οἰκογενείας τῶν ἀθυριδῶν, ζῆσαν κατὰ τὴν τριάσιον περίοδον.
ἀνώμαλα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνώμαλον βλ.λ.
ἀνωμάλανθος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐχινοδέρμων τῆς οἰκογενείας τῶν κλυπεαστριδῶν.
ἀνωμαλαπτέρυξ-υγος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογενείας τῶν δεινορνιθιδῶν, ζῆσαν κατὰ τὴν πλειόκαινον ἐποχήν.
ἀνωμαλής-οῦς-ές ὁ ἀνώμαλος: Ἀριστλ.Πρ.918 Α 11 ἡ φωνὴ μεταβάλλει ἐπὶ τὸ.. ἀνωμαλέστερον.
ἀνωμαλία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἔλλειψις ὁμαλότητος ἢ ὁμοιομορφίας: Πλάτ.Πολ.547 Α ἀνομοιότης ἐγγενήσεται καὶ ἀνωμαλία ἀνάρμοστος· || τραχύτης, προεξοχὴ ἐπὶ ὁμαλῆς ἐπιφανείας· 2) ἀκαταστασία, ἀταξία: Διόδ.18,59 ἀνωμαλία βίου, - πολιτική, - ταμιακὴ ἀνωμαλία· 3) ἐκτροπὴ ἐκ τοῦ ὁμαλοῦ ἢ ἐκ γενικοῦ κανόνος: ἀνωμαλία ὀργανική, - σωματική, - γραμματική· 4) μτγν. ἀδιαθεσία: Ἡλιοδ.Αἰθ.7,9 ἀνωμαλίαν τινὰ προσπεπτωκέναι πλαττομένη· 5) νεώτ. ἄστρον. ἡ φαινομένη ἀταξία τῆς κινήσεως πλανήτου καὶ ἡ γωνία μετρήσεως τῆς ἀταξίας ταύτης.
ἀνωμαλιακός-ή-όν νεώτ. ἄστρον. κ. ἀνωμαλιστικός ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πλανητικὴν ἀνωμαλίαν: ἀνωμαλιακὴ περιφορὰ ἡ περὶ τὴν γῆν περιφορὰ τῆς σελήνης ἐντὸς ἑνὸς ἀνωμαλιακοῦ μηνὸς βλ.λ.· || ἀνωμαλιακὸν ἔτος ὁ χρόνος ὁ παρερχόμενος μεταξὺ δύο διαδοχικῶν διαβάσεων τῆς γῆς διὰ τοῦ περιηλίου· || ἀνωμαλιακὸς μὴν ὁ χρόνος ὁ παρερχόμενος μεταξὺ δύο διαδοχικῶν ἐπανόδων τῆς σελήνης εἰς τὸ περίγειον.
ἀνωμαλιακῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνωμαλιακὸν βλ. λ.
ἀνωμαλίζω καθιστῶ τι ἀνώμαλον: Βέττ.Βάλ. 57,4· || κ. μέσ.: Ἀριστλ.Ρητ.3,11 καὶ τὸ ἀνωμαλίσθαι τὰς πόλεις ἐν πολὺ διέχουσι ταυτό, ἐν ἐπιφανείᾳ καὶ δυνάμεσι τὸ ἴσον (πρβλ.κ. ἀνομαλίζω).
ἀνωμαλίνα (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος πρωτοζῴων τῆς οἰκογενείας τῶν τριχοβλεφάρων.
ἀνωμαλιστικός-ή-όν νεώτ. ἀνωμαλιακός βλ.λ.
ἀνωμαλιστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. ἀνωμαλιακῶς βλ.λ.
ἀνωμαλιχθύς-ύος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογενείας τῶν κοκκοστεΐδων.
ἀνωμαλόδοντα (τά) νεώτ. παλαιοζ. γένος μαλακίων τῆς οἰκογενείας τῶν ἀμβωνυχιδῶν, ζῆσαν κατὰ τὴν σιλουριακὴν καὶ τὴν δεβόνιον περίοδον.
ἀνωμαλοκρὰς Ἡσ. «ἀνωμάλως κεκραμένη».
ἀνωμαλόκρινος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἐχινοδέρμων τῆς οἰκογενείας τῶν ἑτεροκρινιδῶν, ζῆσαν κατὰ τὴν σιλουριακὴν περίοδον.
ἀνωμαλοκυστίδαι (οἱ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἐχινοδέρμων τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀμφοροειδῶν, ζῆσαν κατὰ τὴν καμβρικὴν περίοδον.
ἀνωμαλόμυς-υος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν μυΐδῶν, ζῆσαν κατὰ τὴν πλειόκαινον ἐποχήν.
ἀνώμαλος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἐδάφους, ὁ μὴ ἰσόπεδος: Πλάτ.Νόμ.625 D ἥδε γὰρ (ἡ χώρα) ἀνώμαλος αὖ, Πολύβ.5,22,1 περιεχούσης ἐν αὐτῇ διαφόρους ἀνωμάλους καὶ βουνώδεις τόπους, - νεώτ. ἀνώμαλος ἐπιφάνεια, - ἀνώμαλος δρόμος· || κατ' οὐδ.: Θουκ.7,71 τὸ ἀνώμαλον, ἡ ἀνωμαλία τοῦ ἐδάφους· 2) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ὁ μὴ ἤρεμος, ὁ μὴ κανονικός, δθ. ὁ ταραχώδης: ἀνώμαλος πολιτικὴ κατάστασις· || ὁμ. ἐπὶ πνευματικῆς ἢ ψυχικῆς καταστάσεως, ὁ μὴ φυσιολογικῶς ἔχων, μὴ ἰσορροπημένος: γεννετήσιοι ὀρέξεις, - ἀνώμαλος πνευματικὴ λειτουργία· 3) ἐπὶ περιστάσεων, τύχης, ὁ εὐμετάβολος: Εὐρ.Ἀποσπ. 685 φεῦ τῶν βροτείων ὡς ἀν- τύχαι· 4) ἐπὶ προσώπων, ὁ ἀσταθής, ἰδιότροπος: Ἀππ.Ἐμφύλ. 3,42 ἀν- ὄχλος· 5) γραμμ. ὁ μὴ κανονικῶς σχηματιζόμενος: ἀνώμαλα οὐσιαστικά, - ἐπίθετα, - ῥήματα· 6) νεώτ. ζῳολ. ἀνώμαλα (τά) περιληπτ. ὡς οὐσ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν πεταλοκέρων περιλαμβάνον πλεῖστα εἴδη, ἐπιβλαβῆ εἰς τὰ φυτά· 7) νεώτ. ζῳολ. καθ' ἑνικόν, ἀνώμαλον (τό) ὡς οὐσ. γένος ὑμενοπτέρων ἐντόμων τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἰχνευμονιδῶν· 8) νεώτ. βοταν. ἀνώμαλα (τά) κατηγορία φυτῶν ἐχόντων κάλυκα ἀνομοιομερῆ μὴ κατατασσομένων εἰς οὐδὲν φυτικὸν ἄθροισμα, οἷον τὸ ἴον, τὸ δελφίνιον (καπουκῖνος) κ.ἄ.
ἀνωμαλοσκόπιον (τό) νεώτ. ὀπτικὴ συσκευὴ δι' ἧς γίνεται ἀνάμιξις τῶν χρωμάτων τοῦ φάσματος πρὸς ἔλεγχον τῆς ὁμαλῆς ἢ ἀνωμάλου καταστάσεως τῶν ὀφθαλμῶν ὡς πρὸς τὴν ἐκτίμησιν τῶν χρωμάτων.
ἀνωμαλότης-ητος (ἡ) ἡ ἀνωμαλία, τὸ ἀνίσως, ἀνισορρόπως εἶναι: Πλάτ.Τίμ.57 Ε κίνησιν εἰς ἀνωμαλότητα ἀεὶ τιθῶμεν.
ἀνωμάλουρος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν σκιουριδῶν.
ἀνωμαλόφυλλα (τά) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν φλοριδῶν ἢ ῥοσομελιδῶν.
ἀνωμαλῶ-έω μτγν. εἶμαι ἀνώμαλος.
ἀνωμάλως ἐπίρρ. κ. νεώτ. οὐχὶ ὁμαλῶς: Ἀριστλ. Φυσ.283 Α,22 ἀνωμάλως κινεῖσθαι· 2) οὐχὶ ἠρέμως, ἐκρύθμως: Πλάτ.Τίμ.52 Ε ἀνωμάλως πάντη ταλαντουμένην, - ἡ πολιτικὴ κατάστασις ἐξελίσσεται ἀνωμάλως· 3) ἀνίσως, ἀνομοίως: Δίων Κ 52,12 ἄν τις ἀνωμάλως αὐτὰ διανέμειν ἐθελήσῃ· 4) σχόλ. γραμμ. οὐχὶ κανονικῶς.
ἀνωμαλῶς ἐπίρρ. οὐχὶ ὁμαλῶς, οὐχὶ κανονικῶς: Ἀριστλ.Φυσ.265 Β 12.
ἀνωμάλωσις-εως (ἡ) ἡ ἀνομάλωσις βλ. λ.
ἀνωμεριά (ἡ) δημ. τὸ ἐπάνω μέρος, ἃ πανωμεριά· || συνεκδ. ἡ ἀνωφέρεια.
ἀνωμίτης-η κ. **-ου** (ὁ) νεώτ. διπλῆ ταινία ἢ λωρὶς ἐξ ἐλαστικοῦ συνήθως ὑφάσματος συγκρατοῦσα τὴν περισκελίδα ἐκ τῶν ὤμων, δημ. τιράντα· 2) γεν. ἀορτὴρ δι' οὗ κρέματαί τι ἐκ τοῦ ὤμου.
ἀνωμολογημένως ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ ὁμολογίας, χωρὶς συμφωνίαν.
ἄνωμος-ον Σουΐδ. «ὁ μὴ ἔχων ὦμον».

ἀνωμοτὶ ἐπίρρ.κ.νεώτ. ἄνευ ὅρκου: Ἡρόδ.2.118 **καὶ ὀμνύντας καὶ ἀνωμοτί**· ‖ νεώτ. νομ. **ἀνωμοτὶ ἐξέτασις** ἡ τοῦ μάρτυρος ἄνευ ὁρκοδοσίας αὐτοῦ.
ἀνώμοτος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ὀμόσας, μὴ ὁρκισθείς, ἀντίθ. **ἐνώμοτος, ἐπώμοτος,** Εὐρ.Ἱππ.612 **ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος,** Ἀντιφῶν 130.40 **ἀνώμοτοι μάρτυρες,** Δημ.404 **ἀν- εἰρήνη,** ἐν ᾗ οἱ συνθηκολογήσαντες δὲν ὡρκίσθησαν· ‖ νεώτ. εἰδ. **ἀνώμοτος μάρτυς** (ὁ κατ' εἰδικὰς περιπτώσεις) ἐξεταζόμενος χωρὶς νὰ ὁρκισθῇ.
ἀνωμότως ἐπίρρ. μτγν. ἀνωμοτί, ἄνευ ὅρκου.
ἀνωμῶ-όω σηκώνω ἐπ' ὤμου : Νικήτ.Χρον.153 Α **ἕτερος σημαίαν ἀνωμώσας** (δ.γρ. **ἀνεμόω**).
ἀνώνα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀνωνοειδῶν περιλαμβάνον** πλεῖστα εἴδη τῶν τροπικῶν χωρῶν.
ἀνώνιδα (ἡ) δημ. τὸ **φρυγανῶδες** φυτὸν ὀνωνὶς ἡ ἀκανθώδης βλ.λ., ἄ. βοϊδινὸ ἀγκάθι· ‖ κ. **ἀνωνίδι** τὸ φρυγανῶδες φυτὸν ὀνωνὶς ἡ ἀρχαία, ἄ. ἀλωνίδα, παλαμίδι, γαλινιά· 2) τὸ φυτὸν ποτήριον τὸ ἀκανθῶδες, ἄ. ἀστοίβη, ἀφάνα, ἀχυροστουβιά.
ἀνωνίδι (τὸ) δημ. ἀνωνίδα βλ. λ.
ἄνωνις-ιδος μτγν. κ. **ἀνωνὶς-ίδος** τὸ θαμνοειδὲς καὶ ἀκανθῶδες φυτὸν ὀνωνὶς ἡ ἀρχαία **ἀνωνίδα, ἀνωνίδα** βλ.λ. : Διοσκ.3,12(21).
ἀνωνοειδῆ (τὰ) νεώτ. βοταν. κ. -ώδη οἰκογένεια δικοτυληδόνων θαμνωδῶν φυτῶν, περιλαμβάνουσα πλεῖστα γένη καὶ εἴδη καὶ ἀπαντῶσα κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὰς τροπικὰς χώρας.
ἀνωνόμαστος-ον ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ὀνομάσῃ, ἀπερίγραπτος, ἀνεκδιήγητος : Εὐρ.Ἑκ.714 **ἄρρητ', ἀνωνόμαστα, θαυμάτων πέρα,** Ἀριστφ. Ὄρν.1715 **ὀσμὴ δ' ἀνωνόμαστος . . χωρεῖ.**
ἀνώνυμα ἐπίρρ. δημ. ἀνωνύμως, ἄνευ ὀνόματος· ‖ χωρὶς ὑπογραφήν.
ἀνωνυμεὶ κ. -ί ΑΒ ἐπίρρ. ἀνωνύμως.
ἀνωνυμία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ μὴ ἔχειν ὄνομα· 2) νεώτ. ἀπόκρυψις τοῦ ὀνόματος : **κρύπτομαι ὑπὸ ἀνωνυμίαν** (δημοσιεύω τι ἀνωνύμως).
ἀνωνύμιος-ον μτγν. ἀνώνυμος βλ.λ.
ἀνωνυμογραφία (ἡ) νεώτ. τὸ γράφειν καὶ ἀποστέλλειν ἀνωνύμως, οἷον ἀνυπόγραφον ἐπιστολήν.
ἀνωνυμόγραφος-ον (ὁ) νεώτ. ὁ γράφων ἐπιστολὴν ἀνώνυμον, ἀνυπόγραφον.
ἀνωνυμογραφῶ-έω νεώτ. γράφω ἀνωνύμως, εἶμαι ἀνωνυμογράφος βλ.λ.
ἀνώνυμος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. (ἐκ τοῦ αἰολ. ὄνυμα ἀντὶ ὄνομα) ὁ ἄνευ ὀνόματος : Ὀδ.Θ 552 **οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμος ἔστ' ἀνθρώπων,** Ἡρόδ.4,45 **ἡ Εὐρώπη . . ἦν ἀνώνυμος,** Ἰσοκρ. 19,35 **τὸν οἶκον αὐτοῦ ἀνώνυμον γενόμενον περιιδεῖν** (χωρὶς κληρονόμον τοῦ ὀνόματος)· 2) νεώτ. ὁ μὴ ἀναφερόμενος εἰς ὡρισμένον πρόσωπον : **ἀνώνυμον συνάλλαγμα, - ἀνώνυμος ἑταιρεία**· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ φέρων ὑπογραφήν : Λυσ.131,39 **ἀνώνυμος μήνυσις, - ἀνώνυμος ἐπιστολή, - ἀνώνυμο(ν) βιβλίον - γράμμα**· 4) ἄρρητος, ἀπερίγραπτος· ‖ ὃν δὲν πρέπει τις νὰ ὀνομάσῃ : Εὐρ.ΙΤ 944 **ταῖς ἀνωνύμοις θεαῖς** (ταῖς Ἐρινύσι)· 5) ἄγνωστος, ἄδοξος · Ἀριστφ.Λυσ. 854 **ὄνομα ἀνων-** Δημ.106,6 **ἀνων- καὶ ἄδοξος.**
ἀνωνύμως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ μνείας ὀνόματος, χωρὶς ὑπογραφήν : Μέν.Ρήτ.391 S **- τὸ ἄρθρον, ἡ μελέτη ἐδημοσιεύθη ἀνωνύμως**· 2) ἄνευ ὀνόματος, χωρὶς δόξαν : Πολυδ.5,160.
ἀνωνώδη (τὰ) νεώτ. βοταν. ἀνωνοειδῆ βλ.λ.
ἀνῷξα μτγν. ποι. ἀόρ. τοῦ ἀνοίγω βλ.λ.
ἄνωξις-εως (ἡ) παρακέλευσις, ἄ. **ἀνωγή**· ‖ Ἡσύχ. « βούλευσις ».
ἀνωξίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ἔνυδρον πυριτικὸν ἀργίλιον, παρουσιαζόμενον εἰς λεπτοκρυσταλλικὰ συσσωματώματα.
ἀνώξω ἴδ. ἄνωγα.
ἀνωοφία (ἡ) νεώτ. στραβισμός, καθ' ὃν ὁ βολβὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ εἶναι ἐστραμμένος πρὸς τὰ ἄνω.
ἀνώπαχυς (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς ὁμοιογενείας τῶν **χρυσομηλιδῶν.**
ἀνωπέταλα (τὰ) νεώτ. βοταν. περιληπτ. τὰ ἄνθη ὧν τὰ πέταλα διευθύνονται πρὸς τὰ ἄνω.
ἀνώπιον (τὸ) μτγν. ἐν τῷ πληθ. **τὰ ἀνώπια** ἡ ἄνωθεν τῆς θύρας ὀπή, ἄνοιγμα τοῦ τοίχου.
ἀνώπιστον Ἡσ. « ἀόρατον, ἀπάρακτον (διόρθ. ἀτάρ-), ἀνεπίστροφον ».
ἀνώποδα ἐπίρρ. μὲ τοὺς πόδας ἄνω, ἀνάποδα : Νικ.Χων.ἐν Σάθ.ΜΒ 1,93 **ἀνώποδα ἑαυτὸν ἰνδαλγόμενον ἐν ὕδασιν ἐνοπτρισάμενος.**
ἀνωπτυχία (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος μαλακίων τῆς οἰκογενείας τῶν **ψευδομελανιδῶν,** ζῆσαν κατὰ τὴν ἰουράσιον περίοδον.
-άνωρ-ορος δωρ. ἡ κατάληξις -ήνωρ βλ.λ. οἷον εἰς τὰς λ. ἀγάνωρ, φιλάνωρ, μεγαλάνωρ.
ἄνωρα ἐπίρρ. δημ. κ. **-ώρα** πρὸ τῆς καταλλήλου ὥρας, προώρως, ἀντίθ. **πάρωρα, ἐξώρας.**
ἀνωρέας Ἡσ. « οὐκ ἀπολλυμένους ».
ἀνωρεπής-οῦς-ές μσν. ὁ πρὸς τὰ ἄνω ρέπων.
ἀνωρία (ἡ) ἰων. -ίη τὸ ἀκατάλληλον τῆς ὥρας τοῦ ἔτους, τὸ ἄκαιρον, ἀντίθ. **ὥρα ἔτους** : Ἡρόδ. 81,13 **ἅμα δὲ ἀνωρίην τοῦ ἔτεος πολεμέειν.**
ἀνωρίμαστος-η-ον νεώτ. ὁ μήπω ὡριμάσας.
ἀνωρὶς ἐπίρρ. δημ. ἐνωρίς, ἄνωρα βλ.λ.
ἄνωρος-ον ὁ μὴ γενόμενος εἰς τὴν πρασήκουσαν ὥραν, ἤτοι ἐποχήν, ὁ πρόωρος : Ἡρόδ.2,79 **ἄνωρος ἀποθανών.**
ἀνώροφος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄνευ ὀροφῆς ἢ στέγης, ἀστέγαστος : ΔίωνΚ 37,17 **νεὼν μέγιστον . . πλὴν καθ' ὅσον . . ἀνώροφος ἦν ἐξεποίησαν.**
ἀνωρροθία (ἡ) μτγν. τὸ κῦμα τὸ ὑψούμενον μέχρι τῶν χειλέων τοῦ πλοίου.
ἀνώρροπος-ον μσν. ὁ ἄνω ρέπων, ἀδόκιμος τύπος τοῦ **ἀνάρροπος** βλ.λ. : Εὐστ.Πον.185,77.
ἀνώρυξις-εως (ἡ) Πάπ. ἀνόρυξις βλ.λ. : Πάπ. **ἀνώρυξις τῶν διωρύγων.**
ἀνωρύομαι ὠρύομαι ἰσχυρῶς, ὀλολύζω, θρηνῶ : Ἡλιόδ.10,16 **μυκηθμῷ τινι προσκοικὸς ἀνωρύετο.**
ἀνώρως ἐπίρρ. νεώτ. ἐνωρίς, προώρως· ‖ οὐχὶ εἰς τὴν προσήκουσαν ὥραν, οὐχὶ ἐγκαίρως.
ἀνωρώφ-ῶπος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος κολεοπτέρων ἐντόμων, ἑτερομεροῦς συμμετρίας, ἰθαγενὲς εἰς τὰς νήσους Βόρνεο καὶ Ἰάβαν.
ἄνωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω ὤθησις· ‖ εἰδ. φυσ. ἡ δύναμις ἡ ἐπενεργοῦσα ἐπὶ τῶν σωμάτων ἀντιθέτως πρὸς τὴν βαρύτητα, ἡ πρὸς τὰ ἄνω ὤθησις ἣν ὑφίσταται πᾶν σῶμα ἐμβαπτιζόμενον ἐντὸς ὑγροῦ ἢ ἀερίου.
ἀνωστικῶς ἐπίρρ. μτγν. δι' ἀνώσεως, μὲ ὤθηθησιν πρὸς τὰ ἄνω.
ἀνωστὸν Ἡσ. « ἐγκλητόν ».
ἀνώτατα ἐπίρρ. ὑπερθ. τοῦ **ἄνω** κ. νεώτ. ὑπέρτατα, ὕψιστα : Θουκ.4,110 **λαθόντες τούς τε ἐπὶ τοῦ ἀνώτατα** (δ.γρ. ἀνωτάτω, ἀνωτάτου) **φυλακτηρίου φρουρούς, - οἱ ἀνώτατα κείμενοι.**
ἀνώτατος-η-ο κ.νεώτ. κ.δημ. ὑπερθ. ἐκ τοῦ **ἄνω,** ὁ ἀνώτερος πάντων, ὑπέρτατος, ὕψιστος· ἀντίθ. κατώτατος : Εὐρύφαμ.π.Στοβ.555,53 **θεοὶ ἀνώτατοι, - ὁ ἀνώτατος ἄρχων, - ἀνώτατος ἀξιωματικός, - ὑπάλληλος, - ἀνώτατον δικαστικὸν συμβούλιον, - ἀξίωμα, - ἀνώτατος βαθμός, - κατ' ἀνώτατον ὅρον.**
ἀνωτάτω ἐπίρρ. ὑπερθ. τοῦ **ἄνω** ὑπέρτατα, ὕψιστα : Ἡρ.7,23 **ἕως ἀπίκοντο ἐς τοὺς ἀνωτάτω** (ἐνν. στάντας), Ἀριστφ.Εἰρ.207 **αὐτοὶ δ' ἀνωκίσανθ' ὅπως ἀνωτάτω,** Ἀρρ. Ἐπίκτ.3,24,48 **ἡ ἀνωτάτω καὶ κυριωτάτη ἄσκησις** (ἡ ὑφίστη).
ἀνώτερα ἐπίρρ. νεώτ. κ. δημ. συγκρ. τοῦ **ἄνω**

ἀνωτέρω, ὑψηλότερον, ὑπέρτερον : φρ. εὐχητ. **καὶ εἰς ἀνώτερα** (ἐνν. ἀξιώματα).

ἀνωτέρκιος-α-ον Πάπ. ὁ τῆς ἀνωτέρας κλάσεως.

ἀνωτερικός-ή-όν ὁ ὑψηλὰ κείμενος, μεσόγειος : ΚΔ Πράξ.'Απ.19,1 **τὰ ἀνωτερικὰ μέλη**· 2) 'Ιππ. 264,11 **τὸ ἀνωτερικόν**) ἐνεργοῦν ἐκ τῶν ἄνω (φάρμακον ἐμετικόν.

ἀνώτερος-έρα-ον (ἄνω) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπίθ. συγκρ. ὁ ὑψηλότερος ἄλλου, ὑπέρτερος, καλύτερος, ἀντίθ. **κατώτερος** : 'Αριστλ.Ηἱ 496 Β 35, ΚΔ Λουκ.14,10 **φίλε προσανάβηθι τὸν ἀνώτερον**, - **ἀνώτερος βαθμός**, - **ἀνωτέρα θέσις**, - **ποιότης**, - **τέχνη**, - **ἐκπαίδευσις**· || **ἀνώτερος ἀξιωματικός**, - **ὑπάλληλος**, - **ἐπόπτης**, - **ἀνώτερος ἄνθρωπος** (ὁ πνευματικῶς ἢ ἠθικῶς ὑπέρτερος τοῦ κοινοῦ), **ἀνώτερα ἱστία**, οἱ φύσωνες σίπαροι κτλ.· 2) μτφ. νεώτ. κ. δημ. μετὰ γεν. ὁ μὴ ὑπό τινος κατανικώμενος, δελεαζόμενος, παρασυρόμενος, ὑποδουλούμενος : **ἀνώτερος φθόνου**, - **δωροδοκίας**, - **χρημάτων**· 3) ὁ ἐξ ὑψηλοτέρας ἀρχῆς προερχόμενος : **ἀνωτέρα διαταγή**, - **ἐπέμβασις**, - **ἀνωτέρα βία**.

ἀνωτερότης (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνωτέρου ἰδίως ψυχικῶς ἢ πνευματικῶς.

ἀνωτέρω ἐπίρρ. κ. νεώτ. συγκρ. τοῦ ἄνω ἀπολ. ὑψηλότερον, ὑπέρτερον, παραπάνω, παραπέρα : Αἰσχ.Πρ.312 **τάχ' ἂν σου καὶ μακρὰν ἀνωτέρω θακῶν κλύοι Ζεύς**, 'Ηρ.1,190 **ἀνωτέρω τε οὐδὲν τῶν πρηγμάτων προκοπτομένων** (μὴ προχωρούντων περαιτέρω), Πλάτ.Νόμ.880 Β **ὡς ἀδελφῷ ἢ πατρὶ ἢ ἔτι ἀνωτέρω**, Πολύβ.4,2,3 **τὸ ἀνωτέρω προσλαμβάνειν τοῖς χρόνοις**, - **ὡς ἀνωτέρω ἀνεφέραμεν**· 2) μετὰ γεν. : 'Ηρ.8,132 **τὸ πρὸς ἑσπέρης ἀνωτέρω Σάμου μὴ τολμᾶν καταπλῶσαι καταρρωδηκότας**, Ξεν.'Αν.1,4,17 **οὐδεὶς ἐβρέχθη ἀνωτέρω τῶν μαστῶν** (ὑπεράνω)· || κ. χρον. : Πλάτ.Κράτ.396 C **τινὰς ἔτι τοὺς ἀνωτέρω προγόνους λέγει τούτων** (τοὺς ἀρχαιοτέρους).

ἀνωτέρωθεν ἀρχ. ἐπίρρ. ἐξ ἀνωτέρου μέρους.

ἀνωτήρα (ἡ) δημ. τὸ παρὰ τὸ ἀγκύλιον τῆς ἀτράκτου σφονδύλιον : **ἔχασα τὴν ἀνωτήρα τ' ἀδραχτιοῦ μου**· 2) ὁ στρογγύλος σπόνδυλος ὁ ἑνώνων τὸν μηρὸν μετὰ τοῦ ποδός : **ἔσπασεν ἡ ἀνωτήρα τοῦ ποδιοῦ του**.

ἀνωτίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. τὰ στερούμενα ὤτων ζῷα· 2) βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἐρυθροδανοειδῶν**, ἰθαγενὲς τῆς 'Αμερικῆς.

ἀνωτικός-ή-όν 'Επιγρ. ἀνωτερικὸς βλ.λ.

ἀνωτίς (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ρουβιοειδῶν**.

ἄνωτος μτγν. ἀντὶ **ἄωτος** βλ.λ.

ἀνωφάλακρος μτγν, ὁ κατὰ τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς φαλακρός : Πτολ.Τετραβ.143,17.

ἀνώφελα ἐπίρρ. δημ. ἀνωφελῶς βλ.λ., ματαίως.

ἀνωφέλκια (ἡ) μτγν. ἡ ἔλλειψις ὠφελείας.

ἀνωφέλετα ἐπίρρ. δημ. ἀνωφέλευτα, ἀνωφελῶς, ματαίως, τοῦ κάκου.

ἀνωφέλετος-η-ο δημ. ἀνωφέλευτος, ἀνωφελή-, ἄχρηστος.

ἀνωφέλευτα ἐπίρρ. δημ. ἀνωφελῶς.

ἀνωφέλευτος-η-ο δημ. ὁ ἀνωφελής, ὁ μὴ παρέχων χρησιμότητα, ἀνώφελος, μάταιος : Λόσκαρ.165,13 **τώρα τί μὲ ἀνωφέλευτες κλάψες τὰ φιλήσυχα δάση κουφαίνεις**.

ἀνωφελής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ μὴ ὠφέλιμος, ἄχρηστος, μάταιος : Αἰσχ.33 **πολλοὺς δ' ὀδυρμοὺς καὶ γόους ἀνωφελεῖς φθέγξει**, Θουκ.3,47 **πάντα ἀνωφελῆ ἦν**, Πλάτ.Πολ.496 D **ἀν- αὑτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις**, - **ἀνωφελεῖς λόγοι**, - **προσπάθειαι ἀνωφελεῖς**· 2) ἐπιβλαβής, ἐπιζήμιος : Πλάτ. Πρωτ.334 Α **ἃ ἀνθρώποις μὲν ἀνωφελῆ ἐστι καὶ σῖτα καὶ ποτά**· 3) νεώτ. εἰδ. **ἀνωφελεῖς κώνωπες** οἱ ἀποτελοῦντες ἰδίαν ὁμάδα τῶν κωνώπων, ὄντες φορεῖς ἀσθενειῶν, ἰδίως ἑλονοσίας.

ἀνωφέλητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ὠφελείας, ἄνευ ἀποτελέσματος, ἀχρήστως, ματαίως, τοῦ κάκου.

ἀνωφέλητος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παρέχων ὠφέλειαν, δθ. ὁ ἄχρηστος, κ. ὁ μάταιος : Σοφ.'Αντ.645 **ἀνωφέλητα . . τέκνα**, Ξεν.ΠΚ **ἐφῃ τὴν γῆν ἀργοῦσαν ἀνωφέλητον εἶναι**, - **ἀν- γῆ**· 2) ὁ μὴ θέλων ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ὠφεληθῇ : Εὔπολ.'Αδήλ.87 ἐν ΑΒ 4,24 **ἀνωφέλητος ἄνθρωπος**.

ἀνωφέλιμος-ον μτγν. ἀνωφέλητος βλ. λ., μὴ ὠφέλιμος, μὴ ὠφελῶν : Φιλόδ. ἐν Ρ 2,69.

ἀνώφελος-η-ο δημ. ὁ μὴ παρέχων ὠφέλειαν, ἄχρηστος, ἀνωφελής : Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.24,18 **μόνο τὰ γυναικόπαιδα καὶ γέροντες ἀνώφελοι**· || μάταιος, ἄσκοπος : παροιμ. **ἀνώφελα τὰ κλάμματα γιὰ τὰ κακὰ γεράματα**.

ἀνωφελῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνωφελῆ, ἀχρήστως, ἀσκόπως : 'Αριστλ.ΗΝικ.1095 Α 5 **ματαίως καὶ ἀνωφελῶς**, Πλουτ.'Ηθ.66 C.

ἀνωφέρεια (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. δημ. **-ειά** ἡ πρὸς τὰ ἄνω κλίσις, ἔκτασις τοῦ ἐδάφους, τὸ ἀνηφόρι, ὁ ἀνήφορος· ἀντίθ. **κατωφέρεια**.

ἀνωφερειά (ἡ) δημ. κ. **-ιά** ἡ ἀνωφέρεια βλ.λ.

ἀνωφερειακός-ή-όν νεώτ. ἀνηφορειακός, ἀνηφορικὸς βλ.λ. : **ὁδὸς ἀνωφερειακή**.

ἀνωφερειακῶς ἐπιρρ. νεώτ. . κατὸ τρόπον ἀνοφερειακόν, ἀνηφορικὸν βλ.λ.

ἀνωφερής-οῦς κ νεώτ. πρὸς τὰ ἄνω φερόμενος, ὁ ἀναβαίνων, ἀντίθ. κατωφερής : 'Αριστλ. Προβλ.908 Α 25 **ἀν- ὀσμαί**· 2) ὁ πρὸς τὰ ἄνω φερόμενος, δθ. ἐπὶ οἴνου ὁ εἰς τὴν κεφαλὴν ἀναβαίνων, μεθυστικός : 'Αθην.1,2 **τὴν κεφαλὴν ποιεῖ διάπυρον· ἀνωφερὴς γὰρ οἶνος**· 3) ὁ πρὸς τὰ ἄνω φέρων· || νεώτ. ἐπὶ ἐδάφους, τὸ πρὸς τὰ ἄνω κεκλιμένον, τὸ ἀνηφορικόν : **ἔκτασις ἀνωφερής**, - **ὁδὸς ἀνωφερής**.

ἀνωφερῶς ἐπιρρ. νεώτ. κατὰ ἀνωφέρειαν, διὰ ἢ ἀπὸ ἀνωφερείας.

ἀνώφλιον (τὸ) μσν. **νεώτ.** δημ. **ἀνώφλι** ἡ ἄνω φλιὰ τῆς θύρας ἢ τοῦ παραθύρου, τὸ ὑπέρθυρον, ἀντιθ. κατώφλιον.

ἀνώφλιος (ὁ) δημ. τὸ ἀνώφλιον βλ.λ.

ἀνώφοιτος-ον μτγν. ὁ πρὸς τὰ ἄνω ἀναβαίνων.

ἀνωφόρησις-εως (ἡ) μσν. ἡ πρὸς τὰ **ἄνω** φορά, ἀνάβασις.

ἀνώφορος-ον μτγν. ὁ ἀνωφερὴς βλ.λ.

ἀνωφορῶ-έω μσν. φέρω πρὸς τὰ ἄνω.

ἄνωχθι **ἀνώχθω, ἄνωχθε**, προστ. τοῦ **ἄνωγα**.

ἄνωχμον 'Ησ. « κελευστικόν ».

ἀνώχυρος-ον ὁ ἀνοχύρωτος : Ξεν.'Αγησ.6,6 **τὰ ἐχυρὰ ἀνώχυρα τοῖς ἐχθροῖς καθίστη**.

ἀνωχύρωτος-ος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὠχυρωμένος, ἀνώχυρος : **ἀνωχύρωτ- πόλις** - **παραλία**.

ἀξ- δημ. ἡ πρόθεσις ἐξ ἐν συνθέσει οἷον εἰς τὰς λ. ἀξάδερφος, ἀξεακούφωτος, **ἀξάμωσα**.

ἀξάβουλα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ βουλήσεως, χωρὶς ἰδίαν θέλησιν : **ἀξάβουλα παντρεύτηκε**.

ἀξάγι (τὸ) δημ. κ. ἀξάι τὸ ἐξάγιον, τὸ ἄλευρον ὅπερ δίδεται πρὸς ἀνταμοιβὴν εἰς τὸν μυλωθρόν.

ἀξαγιάζω δημ. λαμβάνω τὸ ἀξάγι βλ.λ.

ἀξαγκάθα (ἡ) δημ. τὸ θαμνῶδες ἄγριον φυτὸν βερβερὶς ἡ κοινὴ βλ.λ.

ἀξαγκαθιά (ἡ) δημ. τὸ θαμνῶδες ἄγριον φυτὸν βερβερὶς ἡ κρητικὴ βλ.λ., βερβερίτσι.

ἀξάγκωνα ἐπίρρ. δημ. ὀπισθάγκωνα βλ.λ.

ἀξαγκωνιάζω δημ. κ. **ἀξαγκωνίζω** δένω τινὰ ἀξάγκωνα, ὀπισθάγκωνα βλ.λ.

ἀξαγόραστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐξαγορασθείς, ὁ ὑποκείμενος εἰσέτι εἰς χρέος : **σπίτι ἀξαγόραστο**.

ἀξαγόρκυτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ξαγορευμένος, ὁ μὴ ἐξομολογηθεὶς εἰς ἱερέα τὰς ἁμαρτίας του·

2) κατ' ἐπέκτ. ἀμάλαχτος, σκληροτράχηλος, ἀνοικτίρμων· 3) μτφ. ἐχέμυθος, κρυφίνους.

ἀξάδεια (ἡ) δημ. κ. συνήθ. **ξάδεια** ἡ σχολή, τὸ διάγειν ἐν ἀργίᾳ, ἡ ἄδεια βλ.λ.4) : φρ. **δὲν ἔχω τὴν** ἀξάδεια σου (γιὰ κουτσομπολιό, - γιὰ γλέντια κττ.).

ἀξαδειάζω δημ. κ. **ξαδειάζω** ἐκκενῶ τι ἐντελῶς· 2) περατώσας τὴν ἐργασίαν μου εὐκαιρῶ.

ἀξαδέρφη (ἡ) δημ. ἡ ἐξαδέλφη βλ.λ.

ἀξαδέρφι (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ ἀξάδερφος βλ.λ.

ἀξαδερφογαμπρός (ὁ) δημ. ὁ ἐπὶ ἐξαδέλφῃ γαμβρός, ὁ σύζυγος ἐξαδέλφης.

ἀξαδερφονύφη (ἡ) δημ. ἡ σύζυγος ἐξαδέλφου.

ἀξάδερφος (ὁ) δημ. ὁ ἐξάδελφος βλ.λ.

ἀξαζόμενος-η-ο δημ. ἄξιος, ἱκανός : Ἐρωτόκρ. Α 78 **φρόνιμο κι' ἀξαζόμενο.**

ἀξάζω δημ. ἀξίζω· 2) μτβ. τακτοποιῶ, διευθετῶ : **ἀξάζει ὅλο τὸ σπίτι μονάχη της.**

ἄξαι, ἄξαντε, ἄξον βλ. ἄγνυμι.

ἀξαίνω δημ. αὐξάνω βλ.λ. : **ἀλιάστον ποὺ ἀξαίνουν τὰ χράνια του καὶ δὲν τ' ἀξαίν' ἡ γνώση.**

ἀξάκριστος-η-ο δημ. οὗτινος δὲν ἀπεκόπησαν τὰ περιττεύοντα ἄκρα : **βιβλία ἀξάκριστα.**

ἀξαλάφρωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐλαφρυνθείς, ὁ βεβαρημένος : **μιὰ μέρα τῆς ζωῆς μου δὲν ἔμειν' ἀξαλάφρωτος·** 2) κ. ἀντίθ. ὁ ἐξαλαφρυνθείς, ὁ ξαλαφρωμένος : **ξυπνῶ ἀξαλάφρωτος.**

ἄξαλλα (ἡ) μτγν. βότανον φυόμενον παρὰ τὸν Εὐφράτην καὶ χρησιμεῦον πρὸς θεραπείαν πυρετοῦ : Ψ.Πλούτ.Ποτ.20,3.

ἀξάμηνο (τὸ) δημ. κ. **ὀξαμηνιά** τὸ ἑξάμηνον, ἡ χρονικὴ περίοδος ἓξ μηνῶν.

ἀξαμιάζω. δημ. ἀξαμώνω βλ.λ.

ἀξαμόλητα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀξαμόλητον βλ.λ., οὐχὶ ἀφέτως.

ἀξαμόλητος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων ἀφεθῆ, ὁ συγκρατούμενος **ἀκόμη**· ἀντίθ. ἀμολητός, ἀμολημένος.

ἄξαμος (ὁ) δημ. κ. **ἀξαμός** μετρική τις μονάς, ἔξαμος βλ. λ.· || διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ πρόχειρος καὶ κατὰ προσέγγισιν ἐκτίμησις ποσοῦ τινος.

ἀξαμώνω δημ. κ. **-μιάζω** ἀντιπαραβάλλω, συγκρίνω δύο τινά, μετρῶ διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀπόστασιν ἢ ποσόν τι, σημαδεύω, μετρῶ, ἄ. ξαμώνω, βλ.λ. (πρβλ. κ. τὸ μσν. ἐξαμώνω) : Ἐρωτόκρ.Γ 714 **θωρεῖ τὸ πρᾶμα κ' εἶν' ἐμπρός, καὶ βάρος ἀξαμώνει·** 2) μ. **-ώνω** ὑφῶ τὰς χεῖρας, ὁρμῶ κατά τινος, ἐπιτίθεμαι : **ἀξάμωσε νὰ μὲ χτυπήσῃ.**

ἀξάμωτα ἐπίρρ. δημ. ἀμέτρητα, ἀσκόπευτα.

ἀξάμωτος-η-ο δημ. ἀπροσμέτρητος, ἄφθαστος· || μὴ δυνάμενος νὰ σκοπευθῇ, ἀσκόπευτος.

ἀξανά ἐπίρρ. δημ. ἐκ νέου, ξανὰ βλ.λ.· || **ἀξανα-** ὡς πρῶτον συνθετικὸν ἐπὶ ῥημάτων ἰδίᾳ πρὸς δήλωσιν τοῦ ἐκ νέου ἢ τανάπαλιν ὅπως καὶ τὸ **ξανα-** βλ.λ. οἷον « ἀξαναζητῶ », « ἀξαναπαιδιώνω », « ἀξαναθύμισμα »· 2) **ἀξανα-** (α στερ.) ὡς πρῶτον συνθετικὸν διαφόρων ῥηματικῶν ἰδίᾳ ἐπιθέτων πρὸς δήλωσιν τοῦ μὴ ἐκ νέου γενομένου ἢ τοῦ μὴ δυναμένου νὰ γίνῃ, οἷον ἀξανακάμωτος, ἀξαναγύριστος, **ἀξαναύρετος,** φρ. **ἀξανάζηστα τὰ νιάτα.**

ἀξανάκακα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ κακίας, ἄνευ κακῆς προθέσεως· || μὲ ἀνεξικακίαν.

ἀξανάκωλα ἐπίρρ. δημ. ἀνάποδα· || πρὸς τὰ ὀπίσω· 2) εἰδ. ἐπὶ ἱππεύοντος ἐπὶ τῶν νώτων, ὄπισθεν τοῦ ἐφιππίου, τῆς σέλας : δ.τραγ. **κι ἔβαλ' ὁ ἀγᾶς τὴν κόρη ἀξανάκωλα στὴ μούλα.**

ἀξαναπαρχῆς ἐπίρρ. δημ. ἀπ' ἀρχῆς, ἐκ νέου ἄ. ξαναπαρχῆς.

ἀξανάστροφα ἐπίρρ. δημ. ἀντιστρόφως, ἀνάποδα, τἀνάπαλιν, ἄ. ξανάστροφα.

ἀξανέμητος-η-ο δημ. κ. **-μιστος** ὁ μὴ ἀναρριπισθεὶς εἰς τὸν ἄνεμον, ἀλίχνιστος : **ἀξανέμιστο στάρι, - κριθάρι.**

ἀξανεμιά (ἡ) δημ. τόπος ὑπήνεμος, ἀπανεμιὰ βλ.λ.

ἀξανεμικός-ή-ό δημ. ὁ μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ὑπήνεμος : **ἀξανεμικό περιβόλι.**

ἀξανέμισμα (τὸ) δημ. ἡ διὰ τοῦ ἀνέμου ἐκκόκκισις τῶν δημητριακῶν, ἀνέμισμα, λίχνισμα βλ.λ.

ἀξανέμιστος-η-ο δημ. ὁ ἀξανέμητος βλ.λ.

ἀξάνεμος-η-ο δημ. ὁ μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀπάνεμος βλλ.

ἀξανθῆ (τὰ) νεώτ. βοταν. περιληπτ. ὄν. γένους φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἐρυθροδανοειδῶν.**

ἀξάνοιχτος-η-ο δημ. ὁ ἐπιφυλακτικός, ποὺ δὲν ξανοίγεται ἢ δὲν ξανοίχτηκε, οἷον εἰς τοὺς λόγους, τὰς ἐργασίας, τὰς δαπάνας του κττ.· 2) ὁ ἀκοινώνητος· || ὁ κοινωνικῶς ἄπειρος.

ἄξαντα ἐπίρρ. δημ. κ. **ἄξαστα** ἐπὶ ἐρίων, ἄνευ ξάνσεως, χωρὶς λανάρισμα.

ἄξαντος (1) μετοχ. ἀορ. τοῦ ῥ. ἄγω βλ. λ.

ἄξαντος-η-ο (2) δημ. κ. **ἄξαστος** ἐπὶ ἐρίων, ὁ μὴ ἐξασμένος ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ξανθῇ, ἄ. ἀλανάριστος.

ἀξάπλα (ἡ) δημ. κ. **ξάπλα** ἡ ἐκτάδην στάσις, τὸ ξάπλωμα· || συνεκδ. ἡ ἐν ὀκνηρίᾳ ζωή : φρ. **φαΐ κι ἀξάπλα** (ἐπὶ μὴ ἐργαζομένων εὐπόρων)· 2) ἀξάπλα ἐπίρρ. ἐκτάδην : φρ. **τὸν πῆγαν ξάπλα** (ἐπὶ θανόντος), - **δουλεύει ξάπλα** (ἐν αἰσχρ. σημ. ἐπὶ πόρνης).

ἀξαπλωμὸς ἡ ξάπλα βλ. λ.)).

ἀξαπλώνω δημ. ἐνεργ. ἐξαπλῶ, ἐκτείνω τινὰ ἤ τι χαμαί, ἄ. **ξαπλώνω** βλ.λ. : **ἀξαπλώνω τὴν κουβέρτα, - μὲ μιὰ γροθιὰ τὸν ἀξαπλώνω** (τὸν ρίπτω χαμαί)· 2) μεσ. κ. παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ.· || μεσ. κατακλίνομαι πρὸς ὕπνον ἢ πρὸς ἀνάπαυσιν : **ἀξαπλώνομαι τὸ μεσημέρι.**

ἀξάπλωτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἁπλώσεως, οὐχὶ ἁπλωτά, χωρὶς ξάπλωμα.

ἀξαπλωτά ἐπίρρ. δημ. κατ' ἀνέκτασιν, κατ' ἀνάπτυξιν, ἁπλωτά.

ἀξαπλωταρειά (τὸ) δημ. τὸ ἐκτάδην κεῖσθαι.

ἀξάπλωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐξηπλωμένος, μὴ ἁπλωθείς, μὴ ἐκταθείς.

ἀξαπλωτός-ή-ό δημ. ὁ ἡπλωμένος.

ἀξαπόλυτος-η-ον δημ. ὁ ἀπολελυμένος, τελείως ἐλεύθερος, ἰδίως ἐπὶ κατοικιδίων ζῴων : **ἄφησες τὶς κατσίκες ἀξαπόλυτες.**

ἀξαπολυῶ δημ. κ. **ξαπολυῶ** ἐξαπολύω, ἀφίνω ἐλεύθερον, κυρίως ἐπὶ ζῴων.

ἀξαποσταίνω δημ. ἀποθ. κ. **ξαποσταίνω,** ἀόρ. **ἀξαπόστασα,** μτχ. παθ. **ἀξαποσταμένος** ἀναλαμβάνω τὰς ἐκ τοῦ κόπου ἐξαντληθείσας δυνάμεις μου· 2) γεν. ἀναπαύομαι, ἀναψύχομαι ἐκ πόνου σωματικοῦ ἢ πνευματικοῦ· 3) ἐπὶ ἀγροῦ, ἀπομένω ἄσπαρτος ἢ ἀφύτευτος πρὸς ἀγρανάπαυσιν : **ἀξαποσταμένο χωράφι** (μετ' ἀγρανάπαυσιν).

ἀξαπόσταμα (τὸ) δημ. κ. **ξαπόσταμα** ἡ ἐκ κόπου ἀνάπαυλα, ἀνάπαυσις, ἀναψυχή, ξεκούρασμα· || κ. ἐπὶ ἀγραναπαύσεως : ἀξ- **τοῦ χωραφιοῦ.**

ἀξαπόστατος-η-ον δημ. ὁ μὴ πεπονημένος, μὴ κεκμηκώς, ἀκάματος· || ὁ μετ' ἀνάπαυσιν ἀναλαβὼν τὰς ἑαυτοῦ δυνάμεις.

ἄξαππα ἐπιρρ. δημ. κ. **ἄξηππα** κ. **ἄξυππα** ἔξαφνα, ἐξαπίνης, ἀπροσδοκήτως : **ἦρτεν ἄξαππα.**

ἀξαργητοῦ ἐπίρρ. δημ. μετ' ἀργοπορίας, μὲ ἄργητα, βραδέως, ἀργά : Ἐρωτοκρ.Δ 428 **κι ἀξαργητοῦ τὰ ξάπλωνε τὰ λόγια κι ἐσκορποῦνταν.**

ἀξαρέσκια (τὸ) δημ. τὰ ἀρέσκοντα, αἱ ὀρέξεις.

ἄξαρκα ἐπίρρ. δημ. ἀτελεσφόρως, ματαίως, ἀνωφελῶς : **γιατί παλεύεις καὶ βασανίζεσαι ἄξαρκα ;**

ἄξαρκος-η-ο δημ. ὁ ἀνεπαρκῶς, βραδέως, νωθρῶς ἐνεργῶν τι : παροιμ. **ἄξαρκος δουλευτής, ἄσκαφτο τ' ἀμπέλι.**

ἀξαρκῶ δημ. ἀνεπαρκῶς, βραδέως πράττω τι.

ἀξαρμάτωτα ἐπιρρ. δημ. ἄνευ ἁρμάτων, ἄνευ ὅπλων· || ἐπὶ πλοίου, ἄνευ ἐξαρτύσεως.

ἀξαρμάτωτος-η-ο δημ. ὁ ἄνευ ἁρμάτων, ὅπλων, ὁ μὴ ὡπλισμένος, ἄοπλος· 2) ἐπὶ πλοίων, ὁ ἄνευ ἐξαρτύσεως· 3) γεν. σπαν. ἀστόλιστος.

ἄξασθε προστ. ἀορ. τοῦ ρ. **ἄγω** βλ.λ.

ἀξαστεριά (ἡ) δημ. κ. **ξαστεριά** ἡ αἰθρία.

ἀξάστερος-η-ο δημ. κ. **ξάστερος** αἴθριος, ἀνέφελος, διαυγής, κυρίως ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ· 2) συνεκδ. ὁ εὐδιάκριτος, ὁ σαφής: **ἀξάστερα γράμματα, - λόγια**· 3) μτφ. ἐπὶ προσ. ὁ εἰλικρινής.

ἀξαστέρωμα (τὸ) δημ. κ. **ξαστέρωμα** ἡ αἰθρία.

ἀξαστερώνω δημ. κ. **ξαστερώνω** ἀμτβ. αἰθριάζω, συνήθ. ἀπροσώπ. **ἀξαστερώνει, ἀξαστέρωσε**· 2) συνεκδ. διευκρινίζομαι : **ἀξαστέρωσε ἡ βουλιά**· 3) μτφ. πραΰνομαι, ἐπὶ ὀργισθέντος.

ἀξαστέρωτα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀξαστέρωτον βλ.λ., χωρὶς ξαστέρωμα.

ἀξαστέρωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ξαστερωμένος, ὁ μὴ αἰθριάσας, ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ· 2) συνεκδ. ἐπὶ χρωμάτων, ὁ μὴ διαυγής· 3) μτφ. ὁ μὴ διευκρινισθείς· || ὁ μὴ **δεκτικὸς** διευκρινίσεως.

ἄξαστος-η-ο δημ. ἄξαντος βλ.λ.

ἀξαύτου ἐπίρρ. δημ. ἐπίτηδες, ά. ἐπιταυτοῦ.

ἄξαφνα δημ. ἐπίρρ. ἔξαφνα βλ.λ.

ἀξαφνιά (ἡ) δημ. ὁ αἰφνιδιασμός, τὸ ξάφνιασμα.

ἀξαφνίζω δημ κ. **ξαφνίζω** βλ.λ.

ἀξαφνικά ἐπίρρ. δημ. κ. **ξαφνικά** αἰφνιδίως.

ἀξαφνικός-ή-ό δημ. κ. **ξαφνικός**, ὁ αἰφνίδιος.

ἀξάφνισμα (τὸ) δημ. κ. **ξάφνισμα** κ. **ξάφνιασμα** ἔκπληξις, αἰφνιδιασμός· || τρόμος, πτόησις.

ἀξάφνιστα δημ. ἄνευ ἐκπλήξεως, ἀφόβως.

ἀξάφνιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ πτοηθεὶς ἢ μὴ πτοούμενος, ποὺ δὲν ξαφνιάστηκε ἢ ποὺ δὲν ξαφνιάζεται.

ἄξαφνος-η-ο δημ. ὁ αἰφνίδιος, ἀπροσδόκητος, ξαφνικός, ἀναπάντεχος : **ἄξαφνος ἐρχομός**· 2) **ἄξαφνο** (τὸ) οὐδ. ὡς οὐσ. πᾶν τὸ ἀπροσδοκήτως γινόμενον, συνήθ. ἐπὶ κακοῦ : **πῶς σοῦ φάνηκε αὐτὸ τὸ ἄξαφνο** (τὸ κακόν, τὸ δυστύχημα)· || κ. φρ. : **ἦταν ἀπὸ τ' ἄξαφνα** (ἀπὸ τὰ αἰφνίδια, τὰ ἀπροσδόκητα, τὰ μὴ ἀναμενόμενα).

ἀξάφνου ἐπίρρ. δημ. ἐξαίφνης, αἰφνιδίως.

ἀξάφριστος-η-ο δημ. οὗ δὲν ἀφῃρέθη ὁ ἐκ βρασμοῦ ἀφρός : **ἀξάφριστο ζουμί, - σιρόπι.**

ἀξάφτω δημ. ἐξάπτω, ἐξεγείρω.

ἀξαχλυάζω δημ. διασκεδάζω τὴν λύπην μου, τὴν μονοτονίαν τῆς ζωῆς μου, τὴν δυσθυμίαν μου : **ἀξαχλυάζει μὲ τὰ παιγνίδια, - μὲ τὸ κρασί.**

ἀξάχλυασμα (τὸ) δημ. κ. **ἀξάχλυο** ἡ διασκέδασις τῆς λύπης, τῆς δυσθυμίας.

ἀξάχλυαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ διασκεδάσας τὴν λύπην του, τὴν δυσθυμίαν, τὴ στενοχώρια του.

ἀξάχλυο (τὸ) δημ. τὸ ἀξάχλυασμα βλ.λ.

ἀξαχυρίζω δημ. ἐξαχυριῶ, ἐξάγω τὸ ἄχυρον, ἐπὶ δημητριακῶν : **ἀξαχύρισε τὸ σιτάρι.**

ἀξαχύριστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐξαχυριωθείς, ἐξ οὗ δὲν ἀφῃρέθησαν τὰ ἄχυρα: **ἀξαχύριστο κριθάρι.**

ἀξε- προθεματικὸν πολλῶν ρηματικῶν ἐπιθ. τῆς δημ. παραχθὲν ἐκ τοῦ στερητ. α- καὶ τῆς προθ. **ξε-**, ἥτις προῆλθεν ἐκ τῆς προθ. (ἐ)ξ καὶ τοῦ ἀρκτικοῦ ε διαφόρων ρηματ. τύπων : **ἐξ - ἔκαμον, ἐξ - επέρασα** κτλ., δθ. καὶ κατ' ἐνεστ. : **ξεκάνω, ξεπερνῶ**· ἔχουσι δὲ τὰ τοιαῦτα σύνθετα σημ. ἀντίθετον πρὸς τὴν τοῦ παρακ. τοῦ ρήματος, οἷον **ἀξεπούλητος, ἀξεκαθάριστος** (ὁ μὴ ξεπουλημένος, ὁ μὴ ξεκαθαρισμένος, ποὺ δὲν ξεπουλήθηκε, δὲν **ξεκαθαρίστηκε**), ὁσάκις τὸ α δὲν εἶναι ἁπλῶς εὐφωνικόν, οἷον **ἀξεκάρφωτος** (ὁ ξεκαρφωμένος).

ἀξέβγαλτος-η-ο δημ. κ. **-αρτος** ἐκεῖνος ποὺ δὲν εἶναι **ξεβγαλμένος**, ποὺ δὲν ἔχει πεῖραν τοῦ κόσμου καὶ τῆς ζωῆς, ὁ ἀπονήρευτος : **ἀξέβγαλτο παιδί, - ἀξέβγαλτη κοπέλλα**· πρβλ. **ἄβγαλτος.**

ἀξεγλύτωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ λυτρωθείς, ἀγλύτωτος βλ. λ.· || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ λυτρωθῇ.

ἀξέγνοιαστος-η-ο δημ.κ. **ἀξέννοιαστος** κ. **ἀξέ(ν)νιαστος** ἄφροντις, χωρὶς ἔγνοιες ἢ χωρὶς γνοιάση.

ἀξέγραφτα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀξέγραφτο βλ. λ., ἀπαραγράπτως.

ἀξέγραφτος-η-ο δημ. ὁ μὴ διαγραφείς, ἀσβήστος· || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διαγραφῇ· || συνεκδ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ λησμονηθῇ.

ἀξεγύμνωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ γυμνωθείς· 2) μτφ. οὗτινος δὲν ἀφῃρέθησαν τὰ κεκτημένα.

ἀξέδετος-η-ο δημ. ὁ μὴ λυθεὶς ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ λυθῇ· 2) κ. ἀντίθ. ὁ μὴ δεδεμένος, ἄδετος.

ἀξεδιάκριτος-η-ο δημ. ὁ μὴ διαχωριζόμενος εἰς τὰ ἐξ ὧν σύγκειται, ἀξεχώριστος· 2) ὁ μὴ διακριτικός, ἀναιδής, ἀγενής, ἀδιάκριτος.

ἀξεδιάλεχτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ διαλογῆς.

ἀξεδιάλεχτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐκ διαλογῆς, μὴ κατ' ἐπιλογήν, μὴ ξεδιαλεγμένος, ὁ συμπεφυρμένος.

ἀξεδιάλυστος-η-ο δημ. ἀξεδιάλυτος βλ. λ.3).

ἀξεδιάλυτα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀξεδιάλυτον βλ.λ.

ἀξεδιάλυτος-η-ο δημ. ὁ μὴ λυθεὶς ἢ ὁ μὴ διαλυθείς, μὴ διαλυμένος, ὁ **μπερδεμένος** ἀκόμα· 2) μτφ. ὁ ἀσαφήνιστος· || δθ. συνεκδ. ἐπὶ ὀνείρων ἢ προρρήσεων, ὁ μὴ ἐπαληθεύσας, ὁ μὴ πραγματοποιηθείς : **ὄνειρα ἀξεδιάλυτα**· 3) ὁ μὴ **δεκτικὸς** λύσεως ἢ **διευκρινίσεως**, ά. **ἀξεδιάλυστος.**

ἀξεδιάντροπα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ αἰδοῦς, χωρὶς ἐντροπήν, ἀναισχύντως, ἀδιάντροπα.

ἀξεδιαντροπιά (ἡ) δημ. ἀδιαντροπιά, ἀναισχυντία.

ἀξεδιάντροπος-η-ο δημ. ἀδιάντροπος βλ. λ.

ἀξεδίψαστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ παύσεως τῆς δίψης· || μτφ. ἀκορέστως, ἀχόρταγα.

ἀξεδίψαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ κορέσας τὴν δίψαν του, ποὺ δὲ ξεδίψασε· || ἀδρόσιστος· || ὁ οὗ δὲν δύναται νὰ κορεσθῇ ἡ δίψα· || μτφ.ἀκόρεστος.

ἀξέζωστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐζωσμένος, ἢ ὁ μὴ ἔχων ἐσφιγμένην τὴν ζώνην.

ἄξεθε προστ. ἀορ. τοῦ ρ. **ἄγω** βλ.λ.

ἀξεθέρμιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ πλυθεὶς διὰ θερμοῦ ὕδατος, ἐπὶ πλυνομένων φορεμάτων ἢ σκευῶν : **ἀξεθέρμιστη μπουγάδα**· || δθ. κ. ἀκάθαρτος, ἐπὶ σκευῶν : **ἀξεθέρμιστα πιάτα.**

ἀξεθύμαστα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀξεθύμαστον βλ. λ.

ἀξεθύμαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ξεθυμασμένος, μὴ ὑποστὰς ἐξάτμισιν, οὗ δὲν ἠλαττώθη ἡ ὀξύτης : **ἀξεθύμαστο ξίδι**· 2) μτφ. ὁ μὴ κατευνασθείς, ποὺ δὲν ξεθύμανε : **ἀξεθύμαστος θυμός.**

ἄξεινος-ον ἰων. ἄξενος βλ.λ.

ἀξεκαθάριστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐκκαθαρίσεως· 2) μτφ. ἄνευ σαφηνείας, συγκεχυμένως.

ἀξεκαθάριστος-η-ο δημ. κ. **-ριγος** ὁ μὴ ἐκκαθαρισθείς, μὴ διευκρινισθείς, μὴ κανονισθείς, μὴ διευθετηθείς : **ἀξεκαθάριστος λογαριασμός.**

ἀξεκάρφωτος-η-ο δημ. κ. **ξεκ-** ξεκαρφωμένος.

ἀξεκόλλητα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀξεκόλλητον βλ. λ., χωρὶς ξεκόλλημα.

ἀξεκόλλητος-η-ο δημ. ἀναπόσπαστος, ἀχώριστος, ποὺ δὲ ξεκόλλησε ἢ ποὺ δὲν ξεκολλᾷ.

ἀξεκούνητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ κινήσεως, χωρὶς κουνήματα, ἀσάλευτα.

ἀξεκούνητος-η-ο δημ. ὁ μὴ μετακινηθεὶς ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ μετακινηθῇ, ἀκούνητος.

ἀξελάκκιαστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ γυρώσεως, χωρὶς ξελάκκιασμα, ά. **ξελάκκωμα.**

ἀξελάκκιαστος-η-ο δημ. ἀξελάκκιστος βλ. λ.

ἀξελάκκιστος δημ. κ. **-ωτος** κ. **-άκκιαστος** ὁ μὴ περιλακκισθεὶς μὴ γυρωθείς, ποὺ δὲν ξελακκίστηκε, ἐπὶ φυτῶν καὶ ἰδίως τῆς ἀμπέλου.

ἀξελάκκωτα ἐπίρρ. δημ. ἀξελάκκιστα βλ. λ.

ἀξελάκκωτος-η-ο δημ. ἀξελάκκιαστος βλ.λ.

ἀξελία (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος παλαιοζωϊκῶν ἰχθύων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **τελεοστέων**.

ἀξελιθάριστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐκλιθολογηθείς, οὗ δὲν ἀφῃρέθησαν οἱ λίθοι, ἐπὶ ἀγρῶν.

ἀξελόγιαστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἀποπλανήσεως, χωρὶς ξελόγιασμα.

ἀξελόγιαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ξελογιασμένος, ὁ μὴ ἀποπλανηθείς, μὴ παρασυρθείς, μὴ διαφθαρείς : **κορίτσι ἀξελόγιαστο**· ‖ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ παραπλανηθῇ, νὰ παρασυρθῇ, ἐπὶ κακῷ.

ἀξελόχωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ λοχμωθείς, μὴ ἀναπτυχθεὶς εἰς λόχμην : **ἀξελόχωτα θάμνα.**

ἀξεμάτιστα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς ξεμάτισμα βλ.λ.

ἀξεμάτιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ξεματισμένος, μὴ ἐκφλοιωθείς : **κουκκιὰ ἀξεμάτιστα** (ὧν δὲν ἀφῃρέθη ἡ μαύρη γραμμὴ τοῦ φλοιοῦ).

ἀξέμεν ἀξέμεναι ποι. ἀπαρφ. μέλλ. τοῦ ρ. **ἄγω.**

ἀξεμολόγητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐξομολογήσεως βλ. λ.

ἀξεμολόγητος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐξομολογηθεὶς τὰς ἁμαρτίας του : **μετάλαβε ἀξεμολόγητος**· 2) ὃν δὲν ἐξωμολογήθη τις: **ἀξεμολόγητη ἁμαρτία.**

ἀξεμπέρδευτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἀπαλλαγεὶς ἀπὸ περιπλοκῆς τινος (ἀπὸ μπέρδεμα)· 2) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐξεμπέρδεψαν, δὲν ἐφόνευσαν, ὁ μὴ ἐξοντωθείς· προβλ. **ἀξεπάστρευτος.**

ἀξεμυάλιστος-η-ο ὁ μὴ παραπλανηθείς, ποὺ δὲν ξεμυαλίστηκε, ἀξελόγιαστος βλ.λ. : **δὲν ἄφησε κορίτσι τῆς γειτονιᾶς του ἀξεμυάλιστο.**

ἀξεμύτιστα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς ξεμύτισμα βλ.λ.

ἀξεμύτιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ προβαλὼν τὴν ῥῖνα, ὅθ. συνεκδ. τὴν κορυφήν, τὸ ἄκρον : **ἀξεμύτιστα σπαρτά**· 2) ἐπὶ ἀνθρ. ὁ μὴ ἐξελθὼν ἐκ τῆς οἰκίας του, οἷον ἐκ φόβου, προφυλάξεως κτт.

ἀξενα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἄξενον, ἀφιλόξενα.

ἀξενάγητος-η-ον νεώτ. ξένος μὴ τυχὼν ἐντοπίου ξεναγοῦ, μὴ ξεναγηθείς.

ἀξεναγώγητος-ον μσν. ξένος, μὴ τυχὼν ξεναγοῦ.

ἀξενήτευτα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς ξενήτεμα βλ.λ.

ἀξενήτευτος-η-ο δημ. κ. ἀξενί- ὁ μὴ ταξιδεύσας εἰς τὴν ξενητειάν, ἀταξίδευτος, ἄβγαλτος.

ἀξενία (ἡ) μτγν. ἡ ἔλλειψις φιλοξενίας, ἀφιλοξενία.

ἀξενίτευτος-η-ο δημ. ἀξενήτευτος βλ.λ.

ἀξεννοιασιά (ἡ) δημ. κ. **ἀξεν(ν)ιασιὰ** κ. **-γνοιασιά** ἡ ἰδιότης τοῦ ἀξέννοιαστου, ἀφροντισία.

ἀξέννοιαστα ἐπίρρ. δημ. κ. **ἀξέν(ν)ιαστα** κ. **ἀξέγνοιαστα** ἄνευ φροντίδων, χωρὶς ἔγνοιες.

ἀξέννοιαστος-η-ο δημ. κ. **ἀξέν(ν)ιαστος** κ. **ἀξέγνοιαστος** ὁ ἀπηλλαγμένος μερίμνης, ἄφροντις.

ἄξενος-ον κ. νεώτ., ἰων. κ. ποι. **ἄξεινον** ἀφιλόξενος : Ἡσίοδ. Ἔργ. 715 **μηδὲ πολύξεινον μηδ' ἄξεινον καλέεσθαι,** Εὐρ. ἀπ. 736 **ἀνὴρ ξένοισιν ἄξενος, - ἄξενος ὅρμος, - γῆ, - στέγη, - Ἄξεινος** (Πόντος) : ὁ κατ' εὐφημισμὸν **Εὔξεινος.**

ἀξέντυστος-η-ο δημ. κ. **ἀξέντυγος** ὁ μὴ ἐκδυθείς, ποὺ δὲ γδύθηκε.

ἀξενύσταχτος-η-ο δημ. ὁ ἔτι νυστάζων· ‖ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς μεθ' ὕπνον νάρκης.

ἀξένως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἄξενον βλ.λ.

ἀξεπάστρευτα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς καθάρισμα· ‖ ἄνευ ἐκκαθαρίσεως· 2) χωρὶς ἐξόντωσιν.

ἀξεπάστρευτος-η-ο δημ. ὁ μὴ καθαρθείς· 2) συνεκδ. ὁ μὴ ἐκ τοῦ μέσου ἀρθείς, ὅθ. κ. ὁ μὴ ἐξοντωθείς, μὴ φονευθείς, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ξεπάστρεψαν· προβλ. **ἀξεμπέρδευτος.**

ἀξεπάτωτος-η-ο δημ. οὗτινος δὲν ἀφῃρέθη ὁ πάτος, ὁ πυθμήν· ‖ συνεκδ. ὁ μὴ ἐξοντωθείς.

ἀξεπέραστα ἐπίρρ. δημ. ἀνυπερβλήτως, χωρὶς ξεπέρασμα.

ἀξεπέραστος-η-ο δημ. ἀνυπέρβλητος, ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν ξεπεράσῃ.

ἀξεπεταςμός (ὁ) δημ. ἡ παρέκκλισις ἀπὸ τῆς ἠθικῆς· ‖ ἡ παρὰ τὸ πρέπον χειραφέτησις, τὸ ξεπέταγμα βλ.λ.· προβλ. ξεπετῶ, ξεπετιέμαι.

ἀξέπεφτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐκπεσὼν τῆς προτέρας αὐτοῦ ἀξίας, ὁ ἱστάμενος εἰς τὸ ὕψος του· ‖ ὁ μὴ ὑποστὰς ἔκπτωσιν τιμήματος : **τὰ σιτάρια εἶναι ἀξέπεφτα**· 2) μτφ. ὁ μὴ ἐκ τῆς ἀρετῆς ἢ τοῦ ἀξιώματός του ἢ τῆς πρὸς αὐτὸν κοινῆς ὑπολήψεως ἐκπεσών.

ἀξεπλέρωτα ἐπίρρ. δημ. **ἀνεξοφλήτως.**

ἀξεπλέρωτος-η-ο δημ. ὁ ὃν δὲν ἐξέτισε (δὲν ἐπλέρωσε) τις, ὁ οὗ δὲν ἐγένετο ἐξόφλησις, ποὺ δὲν ξεπληρώθηκε ἀκόμη : **χρέος ἀξεπλέρωτο**· 2) ὁ μὴ δεκτικὸς πληρωμῆς, ἀποτίσεως, ἀνταποδόσεως : **εὐεργεσία ἀξεπλέρωτη.**

ἀξεπούλητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ὁλοκληρωτικῆς πωλήσεως, χωρὶς ξεπούλημα.

ἀξεπούλητος-η-ον δημ. ὁ μὴ ἐκποιηθείς, ποὺ δὲν ἔχει ξεπουληθῆ, ἐπὶ ἐμπορεύματος.

ἀξερρίζωτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐκριζώσεως, χωρὶς ξερρίζωμα.

ἀξερρίζωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐκριζωθείς, ποὺ δὲν ξερριζώθηκε· 2) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκριζωθῇ, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ξερριζωθῇ : **ἡ ρίζα τοῦ σκοίνου εἶν' ἀξερρίζωτη**· ‖ κ. μτφ. ἐπὶ ἐλαττωμάτων : **κακὲς συνήθειες ἀξερρίζωτες.**

ἀξεσήκωτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ μετακινήσεως, χωρὶς ξεσήκωμα βλ.λ.· 2) ἄνευ ἀντιγραφῆς.

ἀξεσήκωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ μετατοπισθείς, ποὺ δὲν ξεσηκώθηκε, δὲν μετακινήθηκε ἀπὸ τὸν τόπο του· 2) ὁ μὴ ἀντιγραφείς, ποὺ δὲν τὸν ἐξεσήκωσαν : ἀξεσή**κωτο σχέδιο, - κέντημα**· ‖ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ξεσηκωθῇ, κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημ. : **ἀξεσήκωτο πιθάρι, - ἀξεσήκωτη εἰκόνα.**

ἀξεσκάλιστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ σκαλίσματος βλ.λ.· 2) μτφ. ἄνευ **ἐρεύνης, χωρὶς ἐξέτασιν.**

ἀξεσκάλιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐπιμελῶς διὰ σκαλίσματος καλλιεργηθείς, ἐπὶ φυτῶν· 2) μτφ. ὁ μὴ ἀνερευνηθείς, μὴ ἐν λεπτομερείᾳ ἐξετασθείς.

ἀξεσκέπαστα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς ξεσκέπασμα.

ἀξεσκέπαστος-η-ο δημ. ὁ ἀφ' οὗ δὲν ἀφῃρέθη τὸ σκέπασμα, μὴ ξεσκεπασμένος· ‖ μτφ. ὁ μὴ ἀποκαλυφθείς, ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς φῶς.

ἀξεσκέπατος-η-ο δημ. ὁ ἀξεσκέπαστος βλ.λ.

ἀξεσκήπατος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων σκεπήν.

ἀξέσκιστος-η-ο δημ. κ. **ἀξέσχ-** ὁ μὴ ἐσχισμένος.

ἀξεσκόλιστα ἐπίρρ. δημ. **ἄνευ περατώσεως** μαθήσεως· 2) συνεκδ. ἄνευ μορφώσεως, μὲ ἐλλιπεῖς τὰς γνώσεις.

ἀξεσκόλιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ τὰς ἐν σχολείῳ σπουδὰς συμπληρώσας : **ἀξεσκόλιστο παιδί**· 2) συνεκδ. ὁ μὴ εἴς τι ἐπαρκῶς ἐντριβής.

ἀξεσπάθωτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἀνασπάσεως τοῦ ξίφους, χωρὶς ξεσπάθωμα βλ.λ.· ‖ συνεκδ. ἄνευ ἀποφασιστικῆς προσπαθείας· 2) μτφ. ἐπιφυλακτικῶς, ἄνευ πλήρους ἐκδηλώσεως τοῦ φρονήματος.

ἀξεσπάθωτος-η-ο δημ. ποὺ δὲν ξεσπάθωσε, δὲν ἀνέσυρε τὸ ξίφος· ‖ συνεκδ. ὁ μὴ ἀποφασιστικῶς δράσας· 2) μτφ. ὁ μὴ ἐκδηλώσας ἀνεπιφυλάκτως τὰς γνώμας ἢ τὰ φρονήματά του.

ἀξέσπαστα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀξέσπαστον βλ. λ., χωρὶς ξέσπασμα.

ἀξέσπαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐκσπάσας, ἐπὶ ὕδατος, τρικυμίας κττ.· 2) μτφ. ὁ μὴ ἐκδηλωθείς : **ἀξέσπαστος θυμός, - ἀξέσπαστη ἀρρώστια.**

ἄξεστα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἄξεστον βλ.λ.

ἀξεστάχυαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ εἰσέτι ἐκσταχυωθείς, ποὺ δὲν ξεστάχυασε, ἐπὶ φυτῶν· 2) μτφ. ὁ μὴ ὥριμος : **κόρη ἀξεστάχυαστη.**

ἄξεστος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ἄξυστος, ὁ μὴ ἐξεσμένος, μὴ κατειργασμένος, ἀπελέκητος : Σοφ. ΟΚ 19 **οὗ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου**· 2) μτφ. ἐπὶ ποιητοῦ, ἀδέξιος, τραχύς·

3) νεώτ. μτφ. ἀμόρφωτος, χονδροειδής, ἀγροῖκος : **ἄξεστος ἄνθρωπος, - ἄξεστοι τρόποι.**
ἀξεστρεμμάτιγος-η-ο δημ. ὁ μὴ βαθέως σκαφείς : **χωράφι ἀξεστρεμμάτιγο** (μὴ βαθέως σκαφὲν κατὰ τὴν πρώτην ἐκχέρσωσιν, ὥστε νὰ καταστῇ καλλιεργήσιμον).
ἀξέστρωτος-η-ο δημ. ὁ εἰσέτι ἐστρωμένος, ποὺ δὲν ξεστρώθηκε : **ἀξέστρωτο κρεβάτι.**
ἀξέστως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἄξεστον βλ.λ.
ἀξέσφιχτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ χαλαρώσεως τοῦ δεσμοῦ, χωρὶς ξέσφιγμα βλ.λ.
ἀξέσφιχτος-η-ο δημ. ὁ ἐσφιγμένος εἰσέτι, ποὺ δὲν ξεσφίχτηκε· 2) ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐκσφίξῃ.
ἀξέσχιστα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς ξέσχισμα.
ἀξέσχιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐσχισμένος, ποὺ δὲν ἐσχίσθηκε ἢ δὲν ξεσχίσθηκε.
ἀξεσυνέριστος-η-ο δημ. ὁ ἄκακος, ὁ μειλίχιος, ὁ μὴ λαμβάνων ὑπ' ὄψιν λόγους προσβλητικοὺς δι' αὐτόν, ποὺ δὲν ξεσυνερίζεται· 2) ὁ ἕνεκα τῆς κατωτερότητος αὐτοῦ, οἷον πνευματικῆς ἀδυναμίας ἢ ἀγροικίας, μὴ θεωρούμενος ὑπεύθυνος δι' ἀπρεπεῖς λόγους ἢ πράξεις αὐτοῦ, ποὺ δὲν τὸν ξεσυνερίζονται, ἀκαταλόγιστος.
ἀξετασιά (ἡ) δημ. ἡ μὴ ἐξέτασις· || ἀσκεψία.
ἀξέταστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐρεύνης, χωρὶς ἐξέτασιν· || ἄνευ διακρίσεως.
ἀξέταστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐξετασθείς.
ἀξετίμητα ἐπίρρ. δημ. κ. **-ωτα** ἄνευ ἐκτιμήσεως τῆς ἀξίας, χωρὶς ξετίμωμα βλ.λ.
ἀξετίμητος-η-ο δημ. κ. **-ωτος** ὁ διὰ τὸ μέγεθος ἢ τὴν ἀξίαν, μὴ δεκτικὸς ἐκτιμήσεως, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ξετιμηθῇ, ὁ ἀπροσδιορίστου ἀξίας.
ἀξετύλιχτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔτι ἐκτυλιχθείς, ποὺ δὲν ξετυλίχθηκε ἐπὶ νήματος, σχοινίου κτπ.
ἀξέφευγα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς δυνατότητα ἀποφυγῆς, ἀναποφεύκτως.
ἀξέφευγος-η-ο δημ. ἀναπόφευκτος, ἀναπότρεπτος, βέβαιος.
ἀξεφιτίλιστος-η-ο δημ. κ. **-φτίλιστος** οὗ δὲν ἐκόπη, δὲν ἐκαθαρίσθη ἡ θρυαλλίς, ἐπὶ λυχνίας.
ἀξεφλούδιστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἀποφλοιώσεως, χωρὶς ξεφλούδισμα.
ἀξεφλούδιστος-η-ο δημ. ἀ. **ἀξέφλοιστος** ὁ μὴ ἀπεφλοιωμένος, ποὺ δὲν ξεφλουδίστηκε.
ἀξέφραστος-η-ο δημ. ἄρρητος, ἀνείπωτος.
ἀξεφύλλιαστα ἐπίρρ. δημ. κ. **ἀξεφύλλιστα** ἄνευ ἀφαιρέσεως ἢ πτώσεως τῶν φύλλων· 2) χωρὶς φυλλομέτρησιν, ἐπὶ βιβλίων.
ἀξεφύλλιαστος-η-ο δημ. κ. **-ύλλιστος** ὁ οὗ δὲν ἔπεσαν, ἢ δὲν ἀφῃρέθησαν τὰ φύλλα, ἐπὶ φυτῶν· 2) ὁ μὴ φυλλομετρηθείς.
ἀξεφύτρωτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐκβλαστήσεως.
ἀξεφύτρωτος-η-ο δημ. ὁ μήπω ἐκβλαστήσας, ποὺ δὲν ξεφύτρωσε ἀκόμης.
ἀξέχαστα ἐπίρρ. δημ. ἀλησμονήτως.
ἀξέχαστος-η-ο δημ. ὁ ἀλησμόνητος, ποὺ δὲν ξεχνιέται : **ἀγάπη, - χαρά, - λύπη ἀξέχαστη.**
ἀξεχώνιαστος-η-ο δημ. κ. **ἀξέχωτος** ὁ μὴ ἐκχωσθείς : **ἀξεχώνιαστος θησαυρός**· || συνηθ. ἐπὶ νεκροῦ, ὁ οὗ δὲν ἐξεχώσθησαν τὰ ὀστᾶ.
ἀξεχώριστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ διακρίσεως, ἄνευ διαστολῆς, χωρὶς ξεχώρισμα.
ἀξεχώριστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ὑπὸ ἄλλων χωρισθεὶς ἢ χωριζόμενος, ποὺ δὲν ξεχωρίζεται, δὲν διακρίνεται, δυσδιάκριτος.
ἀξέχωστος-η-ο δημ. ὁ ἀξέχωτος βλ. λ.
ἀξέχωτος-η-ο δημ. βλ. **ἀξεχώνιαστος.**
ἀξήγητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐξηγήσεων, χωρὶς διευκρίνισιν· 2) ἀναιτιολογήτως.
ἀξήγητος-η-ο δημ. ἀνεξήγητος, ἀσαφήνιστος, ἀδιαλεύκαντος· || ὁ μὴ δώσας ἐξηγήσεις περί τινος· || ὅθ. κ. ὁ μὴ συμβιβασθεὶς πρός τινα.
ἀξηγόρευτος-η-ο δημ.κ.ἀξα- ὁ μὴ ἐξομολογηθείς.
ἀξήλωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐξηλωθεὶς ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξηλωθῇ : **ἀξήλωτη ραφή.**
ἄξημα (τὸ) δημ. κ. **ἄξεμα** ἡ αὔξησις.
ἀξημέρωτα ἐπίρρ. δημ. πρὶν ξημερώσῃ.
ἀξημέρωτος-η-ο δημ. ὁ μήπω ἐν ἡμέρᾳ, ἐν φωτὶ ὢν ἢ ἐλθών : **νύχτα ἀξημέρωτη** (ἡ μακρὰ χειμερινὴ νύξ)· || ἐπὶ προσ. : φρ. **τί ἔκανες ἀξημέρωτε** (ποὺ νὰ μὴ ξημερωθῇς, νὰ μὴ σὲ εὕρῃ ἡ ἡμέρα ζῶντα).
ἀξήραντος-ον μσν. ὁ μὴ ξηρανθεὶς ἢ ξηραινόμενος, ὀστέγνωτος, ἐπὶ ἐπιστολῆς.
ἄξια ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἄξιον βλ.λ.
ἀξία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἰων. -ίη ἡ τιμή, τὸ ἰσότιμον πράγματός τινος : Πλάτ.Νόμ.936 D **ἡ ἀξία τοῦ δούλου,** Ξεν.'Απομν.1,6,11 **ἔλαττον τῆς ἀξίας,** νεώτ. **ἡ ἀξία τῆς οἰκίας, - τοῦ ἵππου, - τῶν ἐμπορευμάτων, - ὀνομαστική, - πραγματικὴ ἀξία νομίσματος, - ἀντικείμενον μεγάλης ἀξίας, - δεῖγμα ἄνευ ἀξίας, - ἀξία παραγωγῆς** (τὸ κόστος), **- κινηταὶ ἀξίαι** ἢ ἁπλῶς **ἀξίαι** (αἱ μετοχαί, ὁμολογίαι, χρεόγραφα)· || γραμμ. **γενικὴ τῆς ἀξίας,** γενικὴ πτῶσις δηλοῦσα τὴν ἀξίαν πράγματός τινος, οἷον 'Ησαΐ. 2,35 **δέκα μνῶν χωρίον,** κ.δημ. **μιᾶς δεκάρας πρᾶμα, - πέντε παραδιῶν ἄνθρωπος**· 2) τὸ ἁρμόζον, τὸ πρέπον : 'Ηρ.1,100 **κατ' ἀξίην ἑκάστου ἀδικήματος,** νεώτ. **κατ' ἀξίαν, - παρ' ἀξίαν**· 3) καταβαλλόμενον χρηματικὸν ποσόν : 'Ηρ.4,201 **ὑποτελέειν .. ἀξίην βασιλέι**· 4) ὁ βαθμός, τὸ ἀξίωμα : Πλάτ.Νόμ.944 B **ἡ τῆς ἀρχῆς ἀξία,** Λουκ.Νιγρ.24 **οἱ ἐπ' ἀξίας** (οἱ ἐπίσημοι, οἱ ἄρχοντες), Διόδ.Σ 5,40 **δουλικὴ ἀξία** (ἡ κοινωνικὴ θέσις τῶν δούλων)· 5) ἐπισημότης, πομπικὴ πορεία : Πολύβ.39,2,6 **ἐξεπορεύετο μετὰ μεγάλης ἀξίας**· 6) κ. νεώτ. δημ. ἐπὶ προσώπου, ὁ βαθμὸς τῆς ἠθικῆς ἢ τῆς πνευματικῆς ὑπεροχῆς αὐτοῦ, ἡ ἀνωτερότης του : Εὐρ.'Εκ.374 **θανεῖν πρὶν αἰσχρῶν μὴ κατ' ἀξίαν τυχεῖν,** νεώτ. **ἡ ἀξία τοῦ Πλάτωνος, - ἐπιστήμων μεγάλης ἀξίας, - τιμᾶται, - εὐτυχεῖ παρ' ἀξίαν, - ἀνταμείβεται κατ' ἀξίαν, - ἄνθρωπος χωρὶς ἀξία**· || ἡ ἱκανότης : **ἡ στρατηγικὴ ἀξία τοῦ Μ. 'Αλεξάνδρου, - μετάλλιον στρατιωτικῆς ἀξίας**· 7) νεώτ. ζῳολ. γένος μαλακοστράκων δεκαπόδων τῆς ὁμοιογενείας τῶν **μακροούρων**· 8) νεώτ. βοταν. θάμνος τῆς οἰκογεν. τῶν **νυκτηγερτιδῶν** ἐν Ν. 'Ασίᾳ.
ἀξιά (ἡ) δημ. ἡ σωματικὴ δύναμις, ἀντοχή, ἱκανότης : **δὲν ἔχω ἀξιὰ νὰ περπατήσω, - νὰ δουλέψω**· πρβλ. **ἀξιάδα.**
ἀξιαγάπητος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος ἀγάπης, ἄξιος νὰ ἀγαπᾶται : **ἀξιαγάπητος ἄνθρωπος, - ἀξιαγάπητες συνήθειες.**
ἀξιάγαστος-ον κ. νεώτ. ὁ ἄξιος θαυμασμοῦ.
ἀξιαγάστως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀξιοθαυμάστως.
ἀξίαγνος-ον μσν. ὁ τετιμημένος δι' ἁγνότητα.
ἀξιαγώνιστος-ον μσν. ὁ ἄξιος ἀνταγωνιστής.
ἀξιάδα (ἡ) δημ. ἀξία, ἱκανότης, πρβλ. **ἀξιά**· || δραστηριότης, ταχύτης ἐνεργείας, γληγοράδα : **ἔβγαλε τὶς ἀξιάδες του.**
ἀξιαζούμενος-η-ο δημ. ἱκανός, ἐπιτήδειος καὶ ἐργατικός : **ἀξιαζούμενος ἄνθρωπος** ; παροιμ. **ὅ,τι εἶν' ἀπ' τὸν ἠγούμενο | ἄξιο κι ἀξιαζούμενο.**
ἀξιάζω μον. κ. δημ. ἀξίζω, πρβλ. **ἀξιῶ** : Νικήτ. Χων.Χρον.10,322· 2) δημ. ἀποδίδω εἴς τινα ἀξίαν, τὸν ἐκτιμῶ· || εἶμαι καταδεκτικὸς πρός τινα.
ἀξιάκουστος-ον κ. νεώτ. ὁ ἄξιος νὰ ἀκουσθῇ : Ξεν.Συμπ.4,44 **θεᾶσθαι τὰ ἀξιοθέατα καὶ ἀκούειν τὰ ἀξιάκουστα.**
ἀξιακρόατος-ον ὁ ἄξιος ἀκροάσεως : Ξεν. Λακ.4,2 **χοροὺς ἀξιακροατωτάτους.**
ἀξιανάγνωστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος ἀναγνώσεως : **ἀξιανάγνωστο(ν) βιβλίον.**

ἀξιαναγνώστως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀξιανάγνωστον βλ.λ.

ἀξιαπήγητος-ον ἰων. ἀξιαφήγητος βλ.λ. : Ἡρ. 5,57 **οὐκ ἀξιαπηγήτων ἐπιτάξαντες ἔργεσθαι,** κ. ὑπερθ. αὐτ.1,16 **ἀλλα δὲ ἔργα ἀπεδέξατο ἐὼν ἐν τῇ ἀρχῇ ἀξιαπηγητότατα τάδε.**

ἀξιαπόλαυστος (-η)-ο(ν) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος νὰ τὸν ἀπολαύσῃ τις.

ἀξιαφήγητος-ον κ. νεώτ. ὁ ἄξιος ἀφηγήσεως.

ἀξιάω κ. μσν. ἀξιῶ βλ. λ. : Ἐπιγρ. **[τὸ τ]ε φήφισμα ἀποδώσει καὶ ἀξιάσει**· 2) μσν. ἀξίζω.

ἀξίδιαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ μετατραπεὶς εἰς ὄξος : **ἀξίδιαστο κρασί**· 2) ὁ μὴ ραντισθεὶς μὲ ὄξος : **ἀξίδιαστη σαλάτα.**

ἀξιεκτίμητος-η-ον νεώτ. ὁ ἄξιος ἐκτιμήσεως.

ἀξιελέητος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος ἐλέους, βοηθείας, ἐλεημοσύνης.

ἀξιέντρεπτος-ον μτγν. ὁ ἄξιος σεβασμοῦ, ἀξιοσέβαστος : Κλήμ.Ἀλ.Ἐκκλ.997,22 **ἀξιεντρεπτοτέρους ποιοῦσα τοὺς πιστούς.**

ἀξιέπαινα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἄξιον ἐπαίνου, ἀξιεπαίνως, ἐπαινετῶς.

ἀξιεπαίνετος-η-ο δημ. ὁ ἄξιος ἐπαίνου.

ἀξιέπαινος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος ἐπαίνου : Ξεν.Ἑλλ.4,36 **ἀξιεπαινοτάτης τελευτῆς τυχεῖν, - ἀξιέπαινος πρᾶξις, - ἀξιέπαινη διαγωγή.**

ἀξιεπαίνως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἄξιον ἐπαίνου : Ἀπολλ.Βιογρ.Αἰσχ.2 **ἀξιεπαίνως ἐμαχέσατο, - ἐνήργησεν ἀξιεπαίνως.**

ἀξιεπιθύμητος-ον μτγν. ὁ ἄξιος ἐπιθυμίας.

ἀξιεπίτευκτος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ οὗ ἄξιον εἶναι νὰ ἐπιδιωχθῇ ἡ ἐπίτευξις.

ἀξιέραστος-ον κ. νεώτ. ὁ ἄξιος ἀγάπης : Ξεν. Συμπ.8,14 **ἡ δὲ ψυχὴ ἀξιεραστοτέρα γίγνεται.**

ἀξιεράστως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀξιέραστον, ἀξιαγάπητον.

ἀξίζω νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πραγμ. ἔχω ἀξίαν, ἰδιότητας ἀποτιμητάς, χρησιμότητας δεκτικὰς ἐκτιμήσεως, ἔχω ἀνταλλακτικὴν δύναμιν : **αὐτὸ τὸ σπίτι ἀξίζει ἕνα ἑκατομμύριο, - δὲν ἀξίζει τόσο**· 2) ἐπὶ προσ. ἔχω πνευματικὴν ἢ ἠθικὴν ἢ ἄλλην ἀξίαν, εἶμαι ἱκανός, ὑπέρτερος ἄλλων εἴς τι : **αὐτὸς ὁ δικηγόρος, - ὁ καθηγητὴς ἀξίζει, - ὁ γιατρός σας δὲν ἀξίζει**· ‖ κ. ἀπρόσ. = ἄξιόν ἐστι (δημ. **δὲν ἀξίζει νὰ πᾶς, - σοῦ ἀξίζει νὰ εἶσαι πρῶτος,** φρ. **δὲν ἀξίζει τὸν κόπο** (δὲν εἶναί τι ἀξιεπίτευκτον βλ.λ.).

ἀξιήκοος-ον μτγν. ἀξιάκουστος.

ἀξίθεος βλ. **ἀξιθέωρος ἀξιόθεος.**

ἀξιθέωρος-ον ἀξιόθεος, ἀξιοθέατος Ἐπιγρ. : **γαῖαν ἐς ἡμετέρην πυρηφόρον, ἀξιοθέωρον.**

ἀξικέρατα (τὰ) νεώτ. ζωολ. θηλαστικὰ κερασφόρα, μὲ κέρατα ὁμοιάζοντα πρὸς τὰ τῆς ἀξίδος.

ἀξίνα (ἡ) κ. **ἄξινα** δημ. ἀξίνη βλ.λ.4).

ἀξιναία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **ἀσιφωνοφόρων.**

ἀξινάρα (ἡ) δημ. μεγάλη ἀξίνη, μέγας πέλεκυς.

ἀξινάρι(ον) (τὸ) μτγν. κ. μσν. δημ. ἀξινάρι κ. ξινάρι μικρὰ ἀξίνη : Ἰώσ.ΠΙ 2,137· 2) δημ. εἰδ. μέτρον τι ἐκτάσεως, ἐπὶ καλλιεργουμένων ἀγρῶν : **πέντε ἀξινάρια τοῦ χωραφιοῦ.**

ἀξιναροκράτημα (τὸ) δημ. κ. **ἀξινοκράτημα** τὸ χέρι, ἡ λαβή, ὁ στειλεὸς τῆς ἀξίνης.

ἀξινέλλα (ἡ) νεώτ. ζωολ. κ. **-η** γένος σπόγγων, σχήματος **δενδροειδοῦς,** ἀπαντῶν ἐν Μεσογείῳ τῆς οἰκογενείας τῶν **χαλινοφιδῶν.**

ἀξίνη (ἡ) κ. νεώτ.κ.δημ. **ἀξίνα** κ. **ἄξινα** εἶδος πελέκεως : Ἰλ.Ν 612 **ἀξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ**· 2) εἶδος πελέκεως πολεμικοῦ : Ἰλ.Ο 711 **ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο**· 3) πέλεκυς πρὸς σχίσιμον ξύλων ἢ κοπὴν δένδρων : Ξεν. Ἀν.1,5,12 **τῶν στρατιωτῶν ξύλα σχίζων τις . . . ἴησι τῇ ἀξίνῃ**· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐργαλεῖον σκαφῆς, εἶδος σκαπάνης, σκαπάνη· 5) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **διπτέρων** ἰθαγενὲς τοῦ Μεξικοῦ· 6) νεώτ.ζωολ. γένος σκωλήκων τῆς οἰκογενείας τῶν **βδελλῶν.**

ἀξινηφόρος-ον μσν. ὁ ὡπλισμένος δι' ἀξίνης στρατιώτης.

ἀξινίδιον (τὸ) μτγν. ἀξινάριον, μικρὸς πέλεκυς.

ἀξίνιστα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπ. ἀξύνιστον βλ.λ.

ἀξίνιστος-η-ο δημ. κ. **ἀξύνιστος** ὁ μὴ κατοστὰς ὄξινος, ὁ μὴ ξινισμένος· 2) μτφ. ὁ μὴ δυσαρεστηθείς πως, μὴ πειραχθεὶς ἐκ πράξεων καὶ ἰδίως ἐκ λόγων ἄλλου.

ἀξινίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτὸν κρυσταλλικὸν ἀνῆκον εἰς τὴν ὁμάδα τῶν ὀρυκτῶν τοῦ **τουρμαλίνου.**

ἀξινογύρι (τὸ) δημ. ἀντὶ **ἀξινορύγι** βλ. λ.

ἀξινόδερμα-ατος (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **ἀκεφάλων.**

ἀξινοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὅμοιος πρὸς ἀξίνην.

ἀξινοκοπῶ-έω μσν. δημ. -άω κατακόπτω μὲ ἀξίνην· ‖ δημ. ἐργάζομαι, μοχθῶ σκάπτων δι' ἀξίνης.

ἀξινοκράτημα-ατος (τὸ) μσν. κ. δημ. ὁ στειλεός, τὸ ξύλον τῆς ἀξίνης τὸ ἀξιναροκράτημα.

ἀξινομαντεία (ἡ) μτγν. τὸ ἐξ ἀξίνης μαντεύεσθαι, ἡ διὰ τῆς ἀξίνης, τοῦ πελέκεως γινομένη μαντεία.

ἀξινόπαλπις (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τοῦ ἀθροίσματος τῶν μαυροκεράτων τῆς οἰκογενείας τῶν **κεραμβικιδῶν.**

ἀξινοπλάτεια (ἡ) Μοῖρ.345 « σμινύη Ἀττικοί, σκαφεῖον ἀξινοπλάτειαν (ἀμφ.) Ἕλληνες ».

ἀξινόπληκτος-ον σχόλ. ὁ πληγεὶς μὲ ἀξίνην.

ἀξινορύγι (τὸ) μσν. δημ. κ. **ἀξινογύρι** εἶδος ἀξίνης· μσν. συνήθ. ἐν πληθ.· 2) σκαπάνη.

ἄξινος-η-ο νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπαρκῶς ξινός, πρβλ. **ἄγλυκος**· 2) νεώτ. ζωολ. **ἄξινος** (ὁ) γένος παλαιοζ. μαλακίων τῆς οἰκογεν. τῶν **λουκινιδῶν.**

ἀξινόταρσος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **χρυσομελιδῶν.**

ἀξινοτελής-οῦς-ές μσν. ὁ παραπλησίαν μὲ τὴν τῆς ἀξίνης ἐνέργειαν φέρων : Νικήτ.Χων.ἐνΣάθ.1,112 **οὐδ' ἀξινοτελὲς τὸ ἔγχος ὡς ἰῷ δαπανώμενον.**

ἀξινοτόμα (τὰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **καράβων.**

ἀξινουργός (ὁ) νεώτ. ὁ κατασκευάζων ἀξίνας.

ἀξίνουρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **ἀκανθοπτερύγων.**

ἀξινοφόρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **βρούχων.**

ἀξινόφοφον (τὸ) νεώτ. ζωολ. κ. **-ος** (ὁ) γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **καράβων.**

ἀξινώρυξ (ὁ) γλωσσ. λίσγος, σκαλίς, ἀξινορύγι βλ.λ.

ἀξιο- κ. νεώτ. κ. δημ. πρῶτον συνθετικὸν ἐπίθετον δηλοῦν ὅτι ὁ περὶ οὗ πρόκειται εἶναι ἄξιος νὰ ὑποστῇ, νὰ καταστῇ ἢ νὰ πράξῃ τὸ ὑπὸ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ ἐκφραζόμενον πάθος ἢ ἐνέργειαν, οἷον **ἀξιοδάκρυτος, ἀξιομακάριστος, ἀξιομνημόνευτος, ἀξιόμαχος, ἀξιοζήλευτος.**

ἀξιόαθλος-ον μσν. ἄξιος ἄθλου, ἀγῶνος.

ἀξιοβίωτος-ον κ. νεώτ. ὁ τοῦ ζῆν (τοῦ βίου) ἄξιος : Ξεν.Ἑλλ.4,4,6 **ἐνόμισαν οὐκ ἀξιοβίωτον εἶναι** (δ. γρ. **ἀβίωτον**).

ἀξιοβράβευτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἄξιος βραβεύσεως, βραβείου.

ἀξιογέλαστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος γέλωτος, χλευασμοῦ : **ἀξιογέλαστος πρᾶξις.**

ἀξιογέραστος-ον μσν. ὁ ἄξιος βραβείου.

ἀξιοδάκρυτα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀξιοδάκρυτον βλ.λ.

ἀξιοδάκρυτος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος δακρύων, ὁ ἐλεεινός : **τύχη ἀξιοδάκρυτος.**

ἀξιοδακρύτως ἐπίρρ. νεώτ., δημ. **-α** κατὰ τρόπον ἀξιοδάκρυτον βλ.λ.

ἀξιοδιήγητος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος ἀφηγήσεως, ἄξιος μνείας.
ἀξιοδίωκτος-ον μσν. ὁ ἄξιος καταδιώξεως : Θ.Στουδ. ἐν Mι.1224 **ἀξιοδίωκτος πρᾶξις**.
ἀξιόδοτος-ον 'Επιγρ. ὁ ἔχων ἀξίαν τινά, ἀξιότιμος.
ἀξιοδότως μσν. ἐπίρρ. ἀξίως, ἐπαξίως.
ἀξιοεπίτευκτος-ον μτγν.κ.μσν. ἀξιεπίτευκτος βλ.λ.
ἀξιοεργός-ον ὁ ἄξιος δι' ἔργον τι, ὁ ἱκανὸς νὰ ἐργασθῇ : Ξεν.Οἰκ.7,34 **ἐπειδὰν δὲ . . ἀξιοεργοὶ οἱ νεοττοὶ** [τῶν μελισσῶν] **γένωνται**.
ἀξιοζήλευτα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀξιοζήλευτον, ζηλευτῶς, ἐπιζήλως.
ἀξιοζήλευτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ ὁ ἄξιος νὰ τὸν ζηλεύῃ τις, ζηλευτός, ἐπίζηλος.
ἀξιοζηλεύτως ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -α κατὰ τρόπον ἀξιοζήλευτον βλ. λ., ἀπιζήλως.
ἀξιόζηλος-ον κ. νεώτ. ἀξιοζήλευτος βλ.λ. : Αἰλ. ΠΙ 1,12,64,10 **κατεκόσμησεν ἐσθῆτι βασιλικῇ καὶ ἐντοφίοις ἀξιοζήλοις**.
ἀξιοζήλως ἐπίρρ. Σουΐδ. « ζηλωτῶς, ἐπαινετῶς ».
ἀξιοζήλωτος-ον μτγν. ἀξιοζήλευτος.
ἀξιοζήτητος-ον μτγν. ὁ ἄξιος ζητήσεως, ἐρεύνης.
ἀξιοθάνατος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄξιος θανάτου.
ἀξιοθαύμαστα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἄξιον θαυμασμοῦ βλ.λ.
ἀξιοθαύμαστος (-η)-ο(ν) ὁ ἄξιος θαυμασμοῦ.
ἀξιοθαυμάστως ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -α κατὰ τρόπον ἄξιον θαυμασμοῦ.
ἀξιοθέα (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ζωνοσκωλήκων τοῦ ἀθροίσματος τῶν πολυχαιτῶν, τῆς οἰκογενείας τῶν **μαλδανιδῶν**.
ἀξιοθέατος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἰων. -ητος ὁ ἄξιος θέας, ἀξιοπαρατήρητος, ἀξιοπρόσεκτος : 'Ηρ.1,14 **ἀνέθηκε γὰρ δὴ καὶ Μίδης τὸν βασιλήιον θρόνον . . ἐόντα ἀξιοθέητον**, - **τὰ ἀξιοθέατα τῆς πόλεως**, παραθ. **-ότερος -ότατος**· 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **χρυσομελιδῶν**.
ἀξιόθεος-ον μτγν. [θεός] ὁ ἄξιος τοῦ θεοῦ, εὐσεβής, ἅγιος : Οἰνόμ.π.Εὐαγγ.5,34· 2) [θέα] ὁ ἀξιοθέατος : 'Αλκίφρ.3,55· ἐν 'Επιγρ. ἀξίθεος.
ἀξιοθησαύριστος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος νὰ ἀποθησαυρισθῇ, νὰ κατατεθῇ εἰς θησαυρόν· || νεώτ. ἐπὶ λέξεων, ὁ ἄξιος νὰ ἀποθησαυρισθῇ, νὰ καταλεχθῇ οἷον ἐν λεξικῷ, ἐν συλλογῇ λέξεων κττ. : **λέξις ἀξιοθησαύριστος**.
ἀξιοθρήνητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος θρήνων, οἰκτρός, πρβλ. **ἀξιοδάκρυτος**.
ἀξιοθρηνήτως ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -α κατὰ τρόπον ἀξιοθρήνητον βλ. λ.
ἀξιόθρηνος-ον ὁ ἄξιος θρήνου : Εὐρ.'Αλκ.904 **κόρος ἀξιόθρηνος ὤλετ' ἐν δόμοισιν μονόπαις**.
ἀξιοθριάμβευτος-ον μτγν. ὁ ἄξιος θριάμβου.
ἀξιοκαταγέλαστος-ον νεώτ. ὁ ἄξιος καταγελασμοῦ, χλευασμοῦ, ὁ γελοῖος.
ἀξιοκατάκριτα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἄξιον κατακρίσεως, μομφῆς, ψόγου βλ.λ.
ἀξιοκατάκριτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος κατακρίσεως, κατηγορίας, ἀξιόμεμπτος.
ἀξιοκατακρίτως ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -α κατὰ τρόπον ἄξιον κατακρίσεως, μομφῆς ψόγου.
ἀξιοκαταφρόνητος (-η)-ο(ν) μτγν. καὶ νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος καταφρονήσεως, ὁ ἀνάξιος προσοχῆς, ἀσήμαντος. 'Επίρρ. **-ήτως**.
ἀξιοκατηγόρητος-η-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος κατηγορίας, ἀξιοκατάκριτος.
ἀξιόκλεος-ον μτγν. ὁ ἄξιος κλέους, δόξης.
ἀξιοκοινώνητος-ον ὁ ἄξιος κοινωνίας, σχέσεως, ἀναστροφῆς μετ' ἄλλων : Πλάτ.Νόμ.12,961 Α **τοῦ ξυλλόγου ἀξιοκοινωνήτους εἶναι**.
ἀξιοκόλαστος-ον νεώτ. . ὁ ἄξιος κολασμοῦ, ἀξιοτιμώρητος, ἀξιόποινος.

ἀξιόκτητος-ον κ. νεώτ. ὁ ἄξιος νὰ γίνῃ κτῆμά τινος, ποὺ ἀξίζει νὰ τὸν ἀποκτήσουμε : Ξεν.ΚΠ 5,2,10.
ἀξιολάτρευτα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀξιολάτρευτον βλ. λ.
ἀξιολάτρευτος-η-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος λατρείας, ἀξιαγάπητος : **κόρη ἀξιολάτρευτος**.
ἀξιολατρεύτως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀξιολάτρευτον βλ.λ.
ἀξιόλεκτος-ον 'Ησ. κ. νεώτ. ἄξιος νὰ λεχθῇ, ὁ περὶ οὗ εἶναι ἄξιον νὰ γίνῃ λόγος· ὅθ. κ. ἀξιέπαινος· 'Ησ. « ἐπαινετός ».
ἀξιόληπτος-ον μτγν. ὁ ἄξιος νὰ ληφθῇ, νὰ κτηθῇ, ὅθ. πολύτιμος : Κύριλλ.'Αλ.'Ησ.54,770 **ἀξιόληπτα τῆς δικαιοσύνης τὰ γέρα**.
ἀξιόλιθοι (οἱ) νεώτ. γεωλ. ἐν τῇ πετρογραφίᾳ τὰ σφαιρολιθικὰ κατασκευάσματα ἐντὸς λιπαριτῶν ἢ χαλαζιοπορφυριτῶν τὰ ἱστάμενα καθέτως ἢ λοξῶς ἐπὶ ἐπιμήκους ἄξονος.
ἀξιόλογα ἐπίρρ.δημ. κατὰ τρόπον ἀξιόλογον βλ.λ.
ἀξιολογία (ἡ) νεώτ. κλάδος τῆς φιλοσοφίας κοινωνιολογικῶς, ψυχολογικῶς καὶ καθόλου ἐπιστημονικῶς ἐξετάζων καὶ προσδιορίζων τὰς ἠθικὰς κ. ἄ. ἀξίας, οἷον αἰσθητικάς, βιολογικάς, οἰκονομικάς, ὡς καὶ τὰς μεταξὺ τῶν ἀξιῶν τούτων σχέσεις καὶ ἀλληλεπιδράσεις.
ἀξιόλογος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος λόγου, ἀξιοπρόσεκτος, σπουδαῖος : 'Ηρ.2,148 **ἀξιόλογός γε καὶ ὁ ἐν 'Εφέσῳ ἐστὶ νηός**, Θουκ.1,1 **πόλεμον . . ἀξιολογώτατον**, **-ἀξιόλογον γεγονός, -βιβλίον, -σύγγραμμα**· || ἐπὶ προσώπων, σπουδαῖος, ἐπίσημος : Θουκ.2,10 **τοὺς μάλιστα ἐν τέλει καὶ ἀξιολογωτάτους**· || νεώτ. κ. δημ. ἐνάρετος, κοινωνικῶς εὐπρεπής : **ἀξιόλογος ἄνθρωπος**.
ἀξιολογότης-ητος γλωσσ. ἐντιμότης.
ἀξιολογούμενος-η-ον μσν. ὁ ὡς ἄξιος φημιζόμενος, ἀξιόλογος : Θεόδ.'Αλαν.400 **πῶς ἂν εἴπω τὴν ἀξιολογουμένην τῶν ἐπιτηδείων ὑπηρεσίαν ;**
ἀξιολόγως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀξίως λόγου, σημαντικῶς, σπουδαίως, ἐπαρκῶς : Ξεν.'Απομν.1,5,5 **τίς γὰρ ἂν ἄνευ ταύτης ἢ μάθοι τι ἀγαθὸν ἢ μελετήσειεν ἀξιολόγως ;**
ἀξιολύπητα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀξιολύπητον βλ.λ., ἄξιον οἴκτου.
ἀξιολύπητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἄξιος λύπης, οἴκτου : **ἀξιολύπ- ἄνθρωπος, - οἰκογένεια**.
ἀξιομαθής-οῦς-ές ἀξιομάθητος βλ.λ.:Ξεν.'Επιστ.7.
ἀξιομάθητος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἄξιος νὰ τὸν μάθῃ τις, ἀξιομελέτητος, ἀξιοσπούδαστος.
ἀξιομακάριστος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος μακαρισμοῦ ὅθ. ὁ ὄλβιος, ὁ εὐτυχής : Ξεν. 'Απολ.34 **ἐκεῖνον ἐγὼ τὸν ἄνδρα ἀξιομακαριστότατον νομίζω**, 'Εκκλ.'Υμν.Θεοτ. **τὴν ἀξιομακάριστον καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν**, 'Επικήδ.Εὐχ. **ἀξιομακάριστε ἀδελφὲ ἡμῶν**.
ἀξιομανεῖς (οἱ) 'Ησ. « δυνατώτεροι ».
ἀξιόμαχα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπ. ἀξιόμαχον βλ.λ.
ἀξιόμαχος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος πρὸς μάχην, ἱκανὸς νὰ ἀντεπεξέλθῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ : 'Ηρ.7,157 **ἀξιόμαχοι γινόμεθα τοῖσι ἐπιοῦσι**, Θουκ.8,38 **οὔτε οἱ . . ἐπίκουροι ἀξιόμαχοι αὐτοῖς ἐφαίνοντο**, **- ἀξιόμαχος δύναμις, - ἀξιόμαχο ἀνταρτικὸ σῶμα**· 2) μετ' ἀπαρφ. ἐπαρκὴς κατὰ τὴν δύναμιν, ἰσόπαλος : 'Ηρ.6,89 **νέες ἀξιόμαχοι τῇσι Αἰγινητέων συμβαλέειν**· 3) τὸ οὐδ. -ον ἄξιον, . σημαντικὸν ὡς ἐνέργεια ἢ ὡς ἀποτέλεσμα μάχης, ἀγῶνος : Δίων Κ.43,4 **ἀξιόμαχόν τι δρᾶν** [συντελεστικὸν πρὸς νίκην].
ἀξιομάχως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἰσοδυνάμως πρὸς μάχην, ἰσοπάλως : Πλούτ.Σύλλ.19 **ἐπὶ τὸ δεξιὸν ἠπείγετο καὶ καθ' ἑαυτὸ μὲν ἀξιομάχως ἤδη τῷ 'Αρχελάῳ συνεστηκός**· 2) νεώτ. κατὰ τρόπον ἀξιόμαχον βλ.λ.).

ἀξιομελέτητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος μελέτης ἢ ἐπισταμένης ἐρεύνης, προσοχῆς, ἀξιοσπούδαστος· 2) δημ. κ. ὁ ἄξιος νὰ μνημονευθῇ, ποὺ ἀξίζει νὰ τὸν μελετήσουμε, ἤτοι νὰ κάμωμεν λόγον περὶ αὐτοῦ.

ἀξιομίμητος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος μιμήσεως: Ἔκφαντ.Πυθ.παρὰ Στοβ.4,7,65 **παρέχων ἀξιομίμητον αὐτόν, - ἀξιομίμητη ἐνέργεια.**

ἀξιομισής-οῦς-ές μτγν. ἄξιος μίσους, μισητός.

ἀξιομίσητος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἄξιος μίσους, ὃν ἀξίζει ἢ πρέπει τις νὰ μισήσῃ, ἀξιομισής: Πλούτ.Ἠθ.537 D **οὓς ἀξιομισήτους καλοῦμεν·** || κ. νεώτ. συνεκδ. ἀπεχθής, βδελυρός.

ἀξιομισθία (ἡ) νεώτ. θρησκ. ἡ κατάστασις ἢ ἡ ἰδιότης τοῦ ἀξιομίσθου βλ.λ.

ἀξιόμισθος-η-ον νεώτ. ἐκκλ. κ. δημ. ὁ ἄξιος μισθοῦ· 2) εἰδ. ἐκκλ. ὁ μισθοῦ ἠθικοῦ ἄξιος, ἤτοι ὁ δικαιούμενος εἰς ψυχικήν, ἠθικὴν ἀντιμισθίαν, ὁ εἰς ὃν ὀφείλεται ἀναγνώρισις διὰ τὰς ἀγαθὰς αὐτοῦ πράξεις (συμφώνως πρὸς τὰ δεδογμένα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας): **ἔργα ἀξιόμισθα.**

ἀξιόμισος-ον ὁ ἄξιος μίσους, ἀξιομισής βλ. λ.: Αἰσχ. Εὐμ.366 **ἀξιόμισον ἔθνος τόδε.**

ἀξιομνημόνευτος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος μνείας: Πλάτ.Συμπ.178 A **ἔδοξέ μοι ἀξιομνημόνευτον, - ἀξιομνημόνευτα γεγονότα, - πράξη.**

ἀξιόμνηστος-ον γλωσσ. ἀξιομνημόνευτος.

ἀξιόμορφος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἀξίαν λόγου μορφήν, εὔμορφος, ὡραῖος: Μαν.4,513.

ἀξιονίκη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος σκωλήκων τοῦ ἀθροίσματος τῶν ζωνοσκωλήκων τῆς οἰκογεν. τῶν διατρυπιδῶν.

ἀξιόνικος-ον ὁ ἄξιος νίκης καὶ ὁ ἱκανὸς νὰ νικήσῃ: Ξεν.ΚΠ 1,5,10 **καὶ εἴ τίς γε ἀσκητής.. ἀξιόνικος γενόμενος ἀναγώνιστος διατελέσειεν·** κ. παραθ.: Διον.Ἀλ.Ῥωμ.4,11 **ἀξιονικοτέρους ταύτης τῆς τιμῆς τυγχάνειν.**

ἀξιονίκως ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. ἀξίως τῆς νίκης.

ἀξιονόμαστος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ ἄξιος νὰ ὀνομάζεται, ὁ ἄξιος τοῦ ὀνόματος, ἀξιοσημείωτος: Ἰγνάτ. εἰς Ἐφ.4,12 **ἀξιονόμαστον πρεσβυτέριον.**

ἀξιοπαθῶ-έω δικαίως πάσχω: σχόλ.Σοφ.Αἴ.112.

ἀξιοπαράκλητος-ον μσν. ὁ ἄξιος παρηγορίας.

ἀξιοπαρατήρητος (-η)-ο(ν) νεώτ. ὁ ἄξιος παρατηρήσεως βλ.λ.: **ἀξιοπαρατήρητον φαινόμενον.**

ἀξιοπενθής-οῦς-ές ὁ ἄξιος πένθους, θρήνων: Εὐρ.Ἱππ.1465 **ἀξιοπενθεῖς φῆμαι.**

ἀξιοπένθητος-ον μσν. ἀξιοπενθής βλ. λ.

ἀξιοπερίεργος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος περιεργείας, ἀξιοπαρατήρητος, ἀξιοθέατος.

ἀξιόπιστα ἐπίρρ.δημ.κατὰ τρόπον ἀξιόπιστον βλ.λ.

ἀξιοπιστεύομαι μτγν. εἶμαι ἄξιος πίστεως, ἀξιοπιστῶ: Φιλόδ.Ποιημ.1676,11.

ἀξιοπιστία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ νὰ εἶναί τις ἀξιόπιστος: **ἡ ἀξιοπιστία τοῦ μάρτυρος·** 2) τὸ νὰ φαίνεταί τις ἀξιόπιστος, ὁ εὐλογοφανής.

ἀξιόπιστος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος πίστεως, ὁ ἐμπνέων ἐμπιστοσύνην, ἀσφαλής: Δημ.10,3 **ἀξιόπιστος ἂν εἰκότως φαίνοιτο, - ἀξιόπιστος μάρτυς·** 2) ἱκανός, ἀρκετός: Πλούτ.Καῖσ.58 **ἀξ. πρὸς τὴν τοσαύτην ναυτιλίαν·** 3) ὁ ἐκ πείρας ἀποβαίνων ἄξιος πίστεως: Ἀριστλ.Γέν.Β 741 A 37 **ὅσων ἀξιόπιστον ἔχομεν τὴν πεῖραν·** 4) νεώτ. κ. δημ. ὁ εὔλογος, ὁ πιθανός: **ἀξιόπιστη διήγηση·** 5) ἐκκλ. ἐπὶ κακῆς σημ. ὁ ἀπατηλῶς φαινόμενος ὡς πιστευτός: Χαρίτ.1,4 **ὑποκριτήν, πανοῦργον.. καὶ ἀξιόπιστον λαλῆσαι·** 6) ἐν χρ. τὸ οὐδ. **ἀξιόπιστον** (τὸ) ὡς οὐσ. ἡ ἀξιοπιστία.

ἀξιοπιστῶ-έω μτγν. εἶμαι ἀξιόπιστος.

ἀξιοπίστως ἐπίρρ. κ. νεώτ. μετ' ἀξιοπιστίας: Ἀριστλ.ΖΓ 741 A 34 **ὅπερ ἀξιοπίστως μὲν οὐ συνῶπται,** Πολύβ.28,4,10 **τοῦτο λέγει οὕτως ἀξιοπίστως.**

ἀξιόπλοκος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ἀξίως, πρεπόντως, προσηκόντως πεπλεγμένος: Ἰγνάτ.Ἐπιστ.Μαγν. 13,21 **ἀξιοπλόκου καὶ πνευματικοῦ στεφάνου.**

ἀξιοπόθητος (-η)-ο(ν) μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος πόθου, ποθεινός, ἐπιθυμητός.

ἀξιόποινα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀξιόποινον βλ.λ., κολάσιμον, ἀξιοτιμώρητον.

ἀξιόποινος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος ποινῆς, κολάσιμος: νεώτ. **ἀξιόποινος παράβασις·** 2) ὁ ἐπαξίως τιμωρῶν, ἐπώνυμον τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Σπάρτῃ: Παυσ.3,15,6 **ἱερὸν Ἀθηνᾶς ἱδρύεται ἀξιοποίνου δὲ ἐπίκλησιν·** 3) νεώτ. τὸ οὐδ. ἀξιόποινον ὡς οὐσ.: **τὸ ἀξιόποινον τῆς πράξεως.**

ἀξιοποίνως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀξιόποινον βλ.λ., κολάσιμον, ἀξιοτιμώρητον.

ἀξιοπραγία (ἡ) μτγν. ἀξιέπαινος πρᾶξις, ἐνέργεια.

ἀξιοπρέπεια (ἡ) μσν. κ. νεώτ. τὸ νὰ εἶναί τις ἀξιοπρεπής βλ. λ., ἡ σεμνότης, ἡ κοσμιότης.

ἀξιοπρεπής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ ἐμπρέπων εἰς τὴν ἀξίαν τινός, εὐπρεπής, σεμνός, κόσμιος· ἀντίθ. ἀναξιοπρεπής: Ξεν.Συμπ.8,40 **σῶμα ἀξιοπρεπέστατον, - ἀξιοπρεπὴς συμπεριφορά, - ἐνέργεια.**

ἀξιοπρεπῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. μετ' ἀξιοπρεπείας, κατὰ τρόπον ἀξιοπρεπῆ βλ.λ.

ἀξιοπρόσεκτος (-η)-ο(ν) νεώτ., δημ. κ. **-χτος** ὁ ἄξιος νὰ τύχῃ προσοχῆς.

ἀξιοπροστάτευτος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος νὰ προΐσταται, νὰ πρωτοστατῇ, νὰ εἶναι ἀρχηγός: Πολυδ.1,178 **ἐπαινῶν δὲ στρατηγὸν λέγε προστατευτικός, ἀξιοπροστάτευτος·** 2) νεώτ. κ. δημ. παθ. ὁ ἄξιος νὰ προστατευθῇ.

ἀξιόρατος-ον μτγν. ἀξιοθέατος: Λουκ.Ἱστ. Συγγρ.32 **τὰ μὲν ἀξιόρατα αὐθ' ὁρῶντες.**

ἄξιος (-α)-ο(ν) (ἄγω) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἰσοδύναμος, ἰσότιμος πρός τι: Ἰλ.Ψ 885 **βοὸς ἄξιος,** αὐτ.Θ 234 **νῦν δ' οὐδ' ἑνὸς ἄξιοί εἰμεν Ἕκτορος,** Ξεν.Ἀν. 4,1,28 **πολλοῦ ἄξιος** (μεγάλης ἀξίας), Εὐρ.άπ. 277 **τοῦ παντὸς ἄξιον,** Ἡρ.1,133 **λόγου ἄξιος** (ἀξιόλογος), Θέογν.456 **οὐδενὸς ἄξιος·** || ὁμοίως: **σμικροῦ - βραχέος - μείζονος, ἐλαχίστου ἄξιος,** Δημ.816,20 **εἰς ὀγδοήκοντα μνᾶς ἄξια·** || μετὰ δοτ.προσ.: Ἰλ.Ψ 562 **πολέος δέ οἱ ἄξιος ἔσται·** 2) ἀπολ. ἀξιόλογος, ἔξοχος: Ξεν.ΚΠ 3,3,2 **φέροντες ὅ,τι ἕκαστος ἄξιον εἶχε·** 3) νεώτ. ἱκανός, ἐπιτήδειος, δυνατός: **ἄξιος ἄντρας, ἄξια γυναῖκα,** φρ. **δοκίμασε ἂν εἶσαι ἄξιος** (ἂν τολμᾷς)· 4) ἐπίσημος, τὰ πρῶτα φέρων: Ἡρ.7,224 **ἀνδρῶν ἀξίων γενομένων·** 5) κατάλληλος, προσήκων, ἁρμόδιος: Ξεν.Οἰκ.12,19 **δίκην τὴν ἀξίαν ἐπιθεῖναι τῷ ἀμελοῦντι,** Αἰσχ.Ἀγ.1527 **ἄξια δράσας ἄξια πάσχων** (ἄξια τῶν πράξεών μου)· || νεώτ. φρ. **ἄξιος ὁ μισθός σου** κ. εἰρωνικῶς ἐκφερομένη (ἡ ἀμοιβή σου ἂς εἶναι ἀνταξία τῆς πράξεώς σου)· || ἐπὶ προσ.: Ἡρ.1,107 **οἱ ἑωυτοῦ ἄξιοι** (οἱ ὅμοιοί του)· 6) μετὰ γεν. ἀνάλογος, ἐπαρκὴς πρός τι: Δημ.185,26 **ἄξια τοῦ πολέμου τὰ χρήματα·** 7) ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ὁ ἀξίζων τι: Αἰσχ.Χο.445 **οὐδὲν ἀξία·** 8) μετὰ γεν. ὁ προσήκων, ὁ ἁρμόζων κατὰ τὴν 5ην σημ.: Εὐρ.Ἑκ.309 **ἡμῖν δ' Ἀχιλλεὺς ἄξιος τιμῆς,** Ἀριστφ.Ἀχ.633 **πολλῶν ἀγαθῶν ἄξιος ἡμῖν,** Θουκ.2,71 **ποιεῖν ἄξια οὔτε ὑμῶν οὔτε πατέρων,** Πλούτ.Κίμ.5 **ἄξια τοῦ Μαραθῶνος διανοεῖσθαι,** Ξεν.Ἀπομν.1,1,1 **ὡς ἄξιος εἴη θανάτου τῇ πόλει, - ἄξιος τῆς πατρίδος, - ἐπαίνου,- φόγου·** 9) νεώτ. δημ. εἰδ. **ἄξιος! ἄξιος!** ἐπιδοκιμαστικὴ ἀναφώνησις τοῦ παρεστῶτος λαοῦ κατὰ τὴν χειροτονίαν κληρικοῦ ἢ τὴν ἐκλογὴν ἄρχοντος· 10) μετ' ἀπαρφ.: Σοφ.Αἴ.924Β 36 **ἄξιοι δουλεύειν** (ἄξιοι μόνον δουλείας), Ξεν.ΚΠ 5,4,19 **ἄξιός εἰμι ἀπολαῦσαι** (μοὶ πρέπει νά..)· || κ. νεώτ. κ. δημ. **ἄξιος νὰ ζήσῃ·** 11) ἀπρόσ. **ἄξιον** (ἐστι) εἶναι προσῆκον, ἀξίζει: Ἰλ.Ν.446 **εἴσκομεν ἄξιον εἶναι τρεῖς ἑ-**

νός ἀντὶ **πεφάσθαι** », Ἀριστφ.Ἀχ.205 **τῇ πόλει γὰρ ἄξιον συλλαβεῖν τὸν ἄνδρα**, Ξεν.Ἀν.2,3,25 **ὡς οὐκ ἄξιον εἴη βασιλεῖ ἀφεῖναι** (δὲν τὸ ἐπέτρεπεν ἡ θέσις τοῦ βασιλέως νά . .), Θ.Λειτ. **ἄξιόν ἐστι μακαρίζειν**· ‖ καὶ κατὰ παράλειψιν τοῦ ἀπαρμφ. : Ἀριστφ.Ἀχ.8 **ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι**· 12) εὔωνος, εὐθηνός : Ἀριστφ.Ἱππ.645 **οὐπώποτ᾽ ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας**, Λυσ.22,18 **ὡς ἀξιώτατον πρίασθαι**· 13) μσν. κ. δημ. ὁ γενναῖος, ὁ ἀνδρεῖος : Χρον. Μωρ.7,20 **πῶς ἀποκεφαλίζανε τὰ ἄξια παλληκάρια**· 14) δημ. ὁ ἱκανός, ὁ ἐπιδέξιος, ὁ ἐπιτήδειος : **δὲν εἶν᾽ ἄξιος γιὰ τίποτε.**

ἀξιοσέβαστα ἐπίρρ. δημ. ἀξιοσεβάστως βλ.λ.

ἀξιοσέβαστος (-η)-ο(ν) μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος σεβασμοῦ, τιμῆς, ὑπολήψεως.

ἀξιοσεβάστως ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -α κατὰ τρόπον ἄξιον σεβασμοῦ, τιμῆς.

ἀξιοσεβής-οῦς-ές μσν. ἄξιος σεβασμοῦ.

ἀξιόσεπτος-ον μσν. ἀξιοσέβαστος βλ.λ.

ἀξιοσήμαντος-ον νεώτ. ἀξιοσημείωτος βλ.λ.

ἀξιοσημείωτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος σημειώσεως, ἀξιοπρόσεκτος, σπουδαῖος.

ἀξιοσημειώτως ἐπίρρ. νεώτ. δημ. -α κατὰ τρόπον ἀξιοσημείωτον βλ.λ., ἀξιολόγως, σπουδαίως.

ἀξιόσκεπτος-ον ὁ ἄξιος σκέψεως, προσοχῆς : Ξεν.Ἑλλ.6,1,13 **τὰ μὲν ἄλλα ἀξιόσκεπτα λέγε.**

ἀξιοσπούδαστος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος σπουδῆς, ἐπιμελείας, μελέτης : Ξεν.Λάκ.10,3 **οἱ ἀγῶνες αἱ τῶν ψυχῶν . . ἀξιοσπουδαστότεροι, -ἀξιοσπούδαστα ἤθη, -ἀξιοσπούδαστη ἐπιστήμη.**

ἀξιοσπουδάστως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀξιοσπούδαστον βλ.λ.

ἀξιοστιγμάτιστος-ον νεώτ. ἄξιος ἠθικοῦ στιγματισμοῦ βλ.λ., βαρείας μομφῆς δημοσίᾳ.

ἀξιοστρατήγητος-ον μτγν. ἀξιοστράτηγος βλ.λ.

ἀξιοστρατηγικός-ή-όν μτγν. ἀξιοστράτηγος βλ.λ., ὁ ἄξιος νὰ στρατηγῇ : Ἀρρ.Ἀν.4,11,9.

ἀξιοστράτηγος-ον ὁ ἄξιος νὰ εἶναι στρατηγός, νὰ στρατηγῇ : Ξεν.Ἀν.3,1,24 **φάνητε τῶν λοχαγῶν ἄριστοι καὶ τῶν στρατηγῶν ἀξιοστρατηγικότεροι** (δ.γρ. **ἀξιοστρατηγικώτεροι.**

ἀξιοσυγχώρητος-ον νεώτ. ὁ ἄξιος νὰ τύχῃ συγχωρήσεως, συγγνώμης.

ἀξιόσυλος-ον Ἐπιγρ. ὁ ἔχων κτήματα ὑποκείμενα εἰς κατάσχεσιν (σύλησιν) ἕνεκα χρέους.

ἀξιοσυμπάθητος-ον νεώτ. ἄξιος συμπαθείας.

ἀξιοσύστατος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος συστάσεως : **ἀξιοσύστατος νέος, - ἀξιοσύστατο(ν) βιβλίον, - σχολεῖον.**

ἀξιοτέκμαρτος-ον ὁ ἄξιος ὡς τεκμήριον, ἀξιόπιστος βλ. λ. : Ξεν.Ἀπομν.4.4.10 **ἀξιοτεκμαρτότερον τοῦ λόγου τὸ ἔργον.**

ἀξιότης-ητος (ἡ) νεώτ., δημ. **-ότη** κ. **-άτητα** ἐπιτηδειότης, ἱκανότης, ἀξιάδα, ἡ ἰδιότης τοῦ ἀξίου βλ. λ.· ‖ δημ. κ. ἀνδρεία, εὐτολμία.

ἀξιότιμα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀξιότιμον βλ.λ.

ἀξιοτίμησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἐκτίμησις, ὁ ἔπαινος.

ἀξιοτίμητος (-η)-ο(ν) γλωσσ. κ. δημ. ὁ ἄξιος νὰ ἔχῃ τιμήν, ἐκτίμησιν τῶν ἄλλων, ἀξιότιμος.

ἀξιοτιμήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἀξιοτίμως.

ἀξιότιμος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. ὁ ἄξιος τιμῆς, ὑπολήψεως, ἀξιοσέβαστος : Ξέν.Ἐπ.2,31, νεώτ **ὁ ἀξιότιμος προλαλήσας, - ἀξιότιμη γυναῖκα**· ‖ νεώτ. εὐχρ. ὡς προσαγόρευσις κ. ἐν ἐπιστολαῖς : **Ἀξιότιμε Κύριε**· 2) **ἀξιότιμον** (τὸ) νεώτ. ζῳολ. γένος κοιλεντερωτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀκαληφῶν, ζῶν εἰς τὰς θαλάσσας τῆς Αὐστραλίας.

ἀξιοτιμώρητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος τιμωρίας, ἀξιόποινος.

ἀξιοτίμως ἐπίρρ.νεώτ. κατὰ τρόπον ἀξιότιμον βλ.λ.

ἀξιοῦχος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀξίαν, ἀξίωμά τι ἔχων, ἀξιωματοῦχος, ὀφφικιοῦχος, **βαθμοῦχος.**

ἀξιοφανής-οῦς-ές μσν. ὁ ἄξιος νὰ φαίνηται, νὰ ἐμφανίζηται, νὰ εἶναι φανερός.

ἀξιοφίλητος-ον κ. νεώτ. ὁ ἄξιος ἀγάπης.

ἀξιοχρεία (ἡ) Πάπ. τὸ ἀξιόχρεων, ἀξιοπιστία.

ἀξιοχρείων-ονος-ον Ἐπιγρ. ἀξιόχρεως βλ.λ. : Ἐπιγρ. **ἐνέχυρα ἀξιοχρείονα καὶ ἀνέπαφα.**

ἀξιόχρειως-ων Ἐπιγρ. ἀξιόχρεως βλ.λ

ἀξιόχρεος-ον Ἰων. κ. νεώτ. ἀξιόχρεως βλ.λ.

ἀξιοχρκότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀξιοχρέου, ἀξιοχρεωσύνη, ἡ **φερεγγυότης.**

ἀξιοχρέων-ονος Ἐπιγρ. ἀξιόχρεως βλ.λ. : Ἐπιγρ. **ἀξιοχρέονας ἐγγύας.**

ἀξιόχρεως-εων γεν. -ω κ.νεώτ. Ἰων. κ.μτγν. κ.νεώτ. **ἀξιόχρεος-ον** ὁ ἄξιός τινος, ἀξιόλογος, μέγας : Θουκ.1,10 **ἀξ- πόλις**· 2) **εὔλογος**, ἐπαρκής : Ἡρ.1,150 **ἀξιόχρεον πρόφασιν προτείνειν**· 3) κ. νεώτ. ὁ ἀξιόπιστος, ὁ δυνάμενος **νὰ πληρώσῃ** : Ἀριστφ.Ἐκκλ.1065 **ἀξ- ἐγγυηταί, - ἀξιόχρεως ἔμπορος, - τράπεζα**· 4) μετ᾽ ἀπαρφ. ἱκανός : Εὐρ. Ὀρ.598 **ἢ οὐκ ἀξιόχρεως ὁ θεὸς . . μίασμα λῦσαι ;**· 5) ἄξιος τοῦ **εἶναι** ἢ γίγνεσθαι : Ἡρ. 5,65 **ἀξιόχρεα ἀπηγήσιος** (ἄξια διηγήσεως).

ἀξιοχρέως ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. ἐπαξίως· Ἡσ. « ἱκανῶς » : Θεόδ.Στ.602 **ἅπαντα γὰρ ποιοῦντες ἀξιοχρέως τῶν μαρτυρούντων ἐξανύσετε δρόμον**· 2) νεώτ. **ἀξιοπίστως, φερεγγύως.**

ἀξιοχρεωσύνη (ἡ) νεώτ. ἡ φερεγγυότης τὸ νὰ εἶναί τις ἀξιόχρεως βλ. λ.

ἀξίπαστος-η-ο δημ. δ.γ. τοῦ **ἀξύπαστος** βλ.λ.

ἀξίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος θηλαστικῶν τοῦ ἀθροίσμ. τῶν κοιλοκέρων τῆς οἰκογ. τῶν **ἐλαφιδῶν.**

ἀξιύμνητος-ον μτγν. ὁ ἄξιος ὕμνων· δ. **ἀξιοΰμνητος, ὑμνήσεως ἄξιος** : Νεκτάρ.Ὁμιλ.11.

ἀξιφεὶ ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ ξίφους : Ἡρωδιαν. Ἐπιμ.257.

ἀξιφοειδία (ἡ) νεώτ. ἀνατομ. ἡ ὁλικὴ ἀπουσία τῆς ξιφοειδοῦς ἀποφύσεως **τοῦ ὀστοῦ τοῦ στέρνου.**

ἄξιφος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ ξίφους : Λυκόφρ.50· 2) δημ. εἶδ. ἡ τίτανος, εἶδος λευκῆς βαφῆς· 3) δημ. κόνις τις φυτικὴ δηλητηριώδης ἐν τῇ πρακτικῇ ἰατρικῇ χρησιμεύουσα πρὸς θεραπείαν τῶν **σκωληκοβρώτων πληγῶν.**

ἀξίφυλλος-ον δ.γ. **ἀεξίφυλλος** βλ.λ. : Αἰσχ.Ἀγ.697.

ἀξιῶ-όω κ. μσν., νεώτ., δημ. **ἀξιώνω, θεωρῶ** ἄξιον : Εὐρ.Μήδ.962 **ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου**, Φίλιππ.Δημ. 283,25 **ἄνπερ . . τῆς προσηκούσης ἀτιμίας ἀξιώσητε**· 2) τιμῶ : Αἰσχ.Ἀγ.903 **ἀξιοῦν τινα προσφθέγμασιν**, Εὐρ.Ὀρ.1210 **καλοῖσιν ὑμεναίοισιν ἀξιουμένη**· ‖ **ἐπὶ** πραγμ. ἐχόντων ἐμπορικὴν ἀξίαν, θεωρῶ τι ἄξιον : Πλάτ.Νόμ.917 D **ὁπόσης ἂν τιμῆς ἀξιώσῃ τὸ πωλούμενον**· 3) μετ᾽ αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρφ. θεωρῶ τινα ἄξιον νὰ πράξῃ ἢ νὰ εἶναι τι : Ἀριστφ.Ἱππ.182 **οὐκ ἀξιῶ ᾽γὼ ᾽μαυτὸν ἰσχύειν μέγα**· ‖ παθ. τιμῶμαι ὡς . . : Πλάτ.Θεαίτ.161 D **διδάσκαλος ἀξιοῦσθαι**· 4) κ. νεώτ. νομίζω προσῆκον, ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ . . : Ἡρ.2,162 **ἀξ- τινα ἰέναι**, Ἀντιφ. 118,20 **ἀξ- τινα ἀληθῆ λέγειν**, Θουκ.4,86 **οὐκ ἀξιῶ ὑποπτεύεσθαι** (νομίζω ὅτι δὲν εἶμαι ἄξιος ὑποψίας), Μένανδ. **ἐν Ἀδελφ.3 προθύμως τ᾽ ἀξιούμενον ποιεῖν** (τὸ καθῆκον)· ‖ μετ᾽ ἀπαρφ. μόνον : Λυσ.22,5 **ἄλλο τι ἀξιοῖς ἢ ἀποθανεῖν**· 5) **θεωρῶ καλόν, συναινῶ, ἀποφασίζω** : Σοφ.ΟΤ 944 **ἀξιῶ θανεῖν**, Δημ.547,9 οἶμαι **πάντας . . φέρειν ἀξιοῦν**, Ξεν.Οἰκ.21,4 **πείθεσθαι οὐκ ἀξιοῦντες** (ἀρνούμενοι νὰ πεισθῶσι)· ‖ καταδέχομαι, **στέργω** εἴς τι : Ἡρ. 2,20 **οὐκ ἀξιῶ μνησθῆναι**, αὐτ.1,199 **οὐκ ἀξιεύμενα μίσγεσθαι τῇσι ἄλλῃσι**, Αἰσχ.Πρ.215 **οὐκ ἠξίωσαν οὐδὲ προσβλέψαι**· 6) διατείνομαι, ἰσχυρίζομαι : Ἡρ.6,87 **ἀξιοῦντες ἀδικέεσθαι**, Θουκ.1, 54 **ἑκάτεραι νικᾶν ἠξίουν**· ‖ ἐγείρω ἀξίωσιν, ἀπαιτῶ, διεκδικῶ : Πολύβ.39,1,7 **ἀξίωσιν ἀξιοῦν**, νεώτ,

ἀξιῶ τὸ μορίδιόν μου, - ἀξιῶ νὰ λάβω ἱκανοποίησιν, - ἠξίωσαν παράδοσιν τῶν ὅπλων· 7) ἔχω τὴν γνώμην, νομίζω : Δημ.312,6 **ἐγὼ μὲν οὖν οὑτωσὶ περὶ τῆς τύχης ἀξιῶ**· 8) φιλοσ. θέτω τι ὡς ἀξίωμα· 9) ἐκκλ. κ. δημ. ἀξιώνω, κάμνω τινὰ ἄξιον νὰ λάβῃ ἢ νὰ ἐπιτύχῃ τι κ. μέσ. **ἀξιοῦμαι**, δημ. **ἀξιώνομαι**, γίνομαι, καθίσταμαι ἄξιός τινος, ὅθ. κ. ἔχω τὴν εὐτυχίαν νὰ ἐπιτυγχάνω τι : Ἐκκλ. Θ.Λειτ.45 **τῆς ἐπουρανίου σου βασιλείας ἀξιωθῆναι, - νὰ σ' ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς νὰ δῇς τὸ παιδί σου, - θ' ἀξιωθῶ ἆρά γε νὰ σὲ ξαναδῶ ;**

ἀξιώλεθρος-ον μτγν. ἄξιος ὀλέθρου : Προκ. Κτισμ.6,5 **ἀξιώλεθρον ἐνθύμημα.**

ἀξίωμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου θεωρεῖταί τις ἄξιος, ἡ ἀπονομὴ τιμῆς : Εὐρ. Ἴων62 **γάμων ἀξίωμ' ἐδέξατο**, αὐτ. Ὀρ.9 **κοινῆς τραπέζης ἀξ- ἔχειν**, Δημ.277,4 **τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα** (τὸ ἀντιπροσωπεύειν τὴν πόλιν)· 2) ἀγαθὴ φήμη, ἐξαίρετος ὑπόληψις : Δημ. 1384,3 **τὸ τῶν ἐλευθέρων γυναικῶν ἀξίωμα**, Ἀριστλ.Πολ.1261 D 25 **ἀξ- ἔχειν ἀρετῆς**· 3) τάξις, θέσις : Θουκ.2,27 **ἀξιώματος ἀφάνεια**, αὐτ. 2.65 **Περικλῆς δυνατὸς ὢν τῷ τε ἀξιώματι καὶ τῇ γνώμῃ**, Ἰσοκρ. 385 E **γένει καὶ τοῖς ἄλλοις ἀξιώμασιν**· || νεώτ. κ.δημ. ἀνωτέρα δημοσία θέσις : **ἀξίωμα ἐκκλησιαστικόν, - στρατιωτικόν, - πολιτικόν, - τὰ ἀνώτατα τῆς πολιτείας ἀξιώματα**· 4) ἐπὶ πραγμάτων, ἀξία, ποιότης : Θουκ.5,8 **οὐ τῷ πλήθει ἀλλὰ τῷ ἀξιώματι**· 5) ἀπόφασις, σκοπός : Δημ. 298,4 **τὰ τῶν δαιμόνων ἀξιώματα**· 6) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν ταῖς ἐπιστήμαις ἡ αὐταπόδεικτος ἀρχὴ ἡ μὴ χρήζουσα ἀποδείξεως, (principio ex quo demonstratio ducitur) : **λογικόν, - μαθηματικόν, - φυσικόν, - νομικὸν ἀξίωμα**· || φιλοσ. κ. ἡ ὡς ἀναπόδεικτος ἀρχὴ τιθεμένη πρότασις, ἀ. λεγ. **λῆμμα** : Ἀριστλ.Α'Ὑστ.1,2 **ἣν** (πρότασιν) **δ' ἀνάγκη ἔχειν τὸν ὁτιοῦν μαθησόμενον, ἀξίωμα**· || ὅθ. κ. τὸ δογματικῶς τιθέμενον, τὸ δόγμα, ἡ δοξασία : Ἀριστλ.Μετσφ.3,4 **κατὰ τὸ τοῦ Ζήνωνος ἀξίωμα**· 7) αἴτησις γραπτή : Πλούτ.Συμπ.2,1,9.

ἀξιωματικός-ή-ό(ν) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος δι' ἀξίωμα· || ὁ μετὰ κύρους, αὐθεντικός, μεγαλοπρεπής : Διον.'Αλ.π.Δημ1093 **ἀξιωματικὸν ὕφος**· || νεώτ. ὁ ἔχων ἐπίσημον ἢ κοινῶς ὡμολογημένην ἀναγνώρισιν εἴς τι : **ἀξιωματικὴ ἀντιπολίτευσις**· 2) ὁ κατέχων ἀξίωμα, ὑψηλὴν δημοσίαν θέσιν, ὁ ἀξιωματοῦχος : Πλούτ.'Ηθ. 617 D **οἱ λοιποὶ πολῖται χωρὶς τῶν ἀξιωματικῶν**· 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν τῷ στρατῷ, τῷ ναυτικῷ ἢ τῇ ἀεροπλοΐᾳ βαθμοῦχος : **ἀξιωμ- ἀνώτερος, - κατώτερος τοῦ πεζικοῦ, - τοῦ ναυτικοῦ**· 4) μτγν. ἱκετευτικός, παρακλητικός, ἐπὶ λόγου, αἰτήσεως κτλ. : Πολύβ.20,9· 5) ὁ ὁμιλῶν δι' ἀξιωμάτων βλ.λ.6)· 6) νεώτ. φιλοσ. **ἀξιωματικὴ θεωρία** ἡ διδασκαλία περὶ τῆς ἀξίας τῶν ἀξιῶν ἢ τῶν διεπόντων αὐτὰς κανόνων.

ἀξιωματικῶς κ. νεώτ. μετ' ἀξιώματος, κατὰ τρόπον ἀξιωματικὸν βλ.λ.1)· || ἐπιτακτικῶς, αὐθαδῶς : Δημ.1088,12 **αὐστηρῶς καὶ ἀξιωματικῶς.**

ἀξιωμάτιον (τὸ) μτγν. μικρὸν ἀξίωμα, ὀλίγη τιμή : Ἀρρ.'Επικτ.2,2,10.

ἀξιωματοῦχος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀξίωμά τι ἔχων, ἀξιοῦχος, ὀφφικιοῦχος, βαθμοῦχος.

ἀξιώνυμος-ον μτγν. ἄξιος ὀνόματος.

ἀξιωνύμως ἐπίρρ. μτγν. ἀξίως τοῦ ὀνόματος.

ἀξιώνω δημ. ἀξιῶ βλ.λ.

ἀξίως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατ' ἀξίαν, ἐπαξίως : Σοφ.ΟΤ 133 **ἐπαξίως μὲν Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθε ἐπιστροφήν**, Θουκ.3,40 **κολάσετε ἀξίως τούτους**, Ξεν.Οἰκ.3,16 **τῶν ἐπιστημῶν τοὺς ἀξίως λόγου ἑκάστην ἐργαζομένους**· 2) εὐώνως, εὐθηνά : Πολύβ.7,10.

ἀξίωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. δημ. -η τὸ θεωρεῖν τι ἄξιον, προσῆκον : Ἡρ.6,130 **τῆς ἀξιώσιος εἵνεκεν τῆς ἐξ ἐμεῦ γῆμαι**, (ἐπειδὴ θεωρεῖς ἄξιον νὰ λάβῃς γυναῖκα ἐκ τῆς οἰκογενείας μου)· 2) τὸ νὰ θεωρῆταί τις ἄξιος, ἡ ὑπόληψις, ἡ ἐκτίμησις : Θουκ.1,138 **διὰ τὴν προϋπάρχουσαν ἀξίωσιν**, αὐτ.2,61 **τὴν ἀξίωσιν μὴ ἀφανίζειν**· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπαίτησις, βασιζομένη ἐπὶ λόγων ἀξίας : Θουκ.1,41 **ἀξ- χάριτος, - ἐγείρω ἀξιώσεις** (ἀπαιτῶ, διεκδικῶ), **- ποίαν ἀξίωσιν ἔχεις ; - αὐτὸς ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ τὸν ὑπακούουν, - εἶναι ἄνθρωπος μὲ πολλὰς ἀξιώσεις, - ἄνθρωπος, - ἐπιστήμων, - ἔργον ἀξιώσεων** (μὲ ἀνωτέρας βλέψεις)· 4) τὸ νομίζειν καλόν, γνώμη, ἀξίωμα : Θουκ.2,88 **τὴν ἀξ- ταύτην εἰλήφεσαν**· 5) εἰδ. σημασία : Θουκ. 3,82 **ἀξ- τῶν ὀνομάτων** (σημασία τῶν λέξεων).

ἀξιωσύνη (ἡ) δημ. τὸ νὰ εἶναί τις ἄξιος, ἡ ἱκανότης, ἐπιτηδειότης : **αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔχει μεγάλη ἀξιωσύνη, - θαυμάζω τὴν ἀξιωσύνη του.**

ἀξιώτικος (ὁ) δημ. εἶδος λαϊκοῦ χοροῦ, ἐν Νάξῳ κυρίως χορευόμενος.

ἀξιωτός-όν μσν. ὁ εἰς τὴν ἀξίαν τείνων· || τὸ οὐδ. **-τόν** ὃ εἶναι ἄξιον νὰ θέλῃ τις : Θεόδ.ΣΓ 143 **τὸ γάρ τοι τοιοῦτον πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἀξιωτὸν αὐτῷ μᾶλλον, οὐ νεμεσητόν.**

ἀξόανος-ον μτγν. ὁ ἄνευ ξοάνων, δηλ. ξυλίνων ὁμοιωμάτων : Λουκ.Συρ.3.

ἀξοατάς (ὁ) δημ. (τουρκ.) δοσοληψίαι, ἐργασίαι, συναλλαγαί : **δὲν ἔχω μαζί σου ἀξοατά.**

ἀξόδευτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ καταναλώσεως, χωρὶς ξόδιασμα.

ἀξόδευτος-η-ον δημ. ὁ μὴ πωληθείς, μὴ καταναλωθείς, μὴ ἐξοδιασθείς : **τρόφιμα ἀξόδευτα.**

ἀξόδιαστα ἐπίρρ. ἄνευ δαπάνης, χωρὶς ἔξοδα, ἀνέξοδα· 2) ἀξόδευτα βλ.λ.

ἀξόδιαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐξοδευθείς, μὴ δαπανηθείς, ὁ μὴ καταναλωθείς· 2) ὁ μὴ ἀπαιτῶν ἔξοδα δαπάνας, ἄλλως **ἀνέξοδος.**

ἄξοδος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἀπαιτῶν δαπάνας, ἔξοδα, ἀνέξοδος· 2) ἀξόδευτος, ἀξόδιαστος βλ.λ.

ἀξολόθρευτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐξολοθρεύσεως, χωρὶς ἀφανισμόν.

ἀξολόθρευτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐξολοθρευθείς, μὴ ἀφανισθείς, μὴ καταστραφείς· 2) ὁ μὴ δεκτικὸς ἐξολοθρεύσεως, ἀφανισμοῦ.

ἀξολότλιον (τὸ) νεώτ. ζωολ. βατραχοειδές, ἀποτελοῦν τὴν πρώτην φάσιν τῆς μεταμορφώσεως τοῦ **ἀμβλυστόμου** βλ.λ.

ἀξόλοφον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **κολοκυνθοειδῶν.**

ἀξομολόγητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐξομολογήσεως.

ἀξομολόγητος-η-ο δημ. ἐπὶ προσ. ὁ μὴ ἐξομολογηθείς· || ἐπὶ πράξεων, ὁ μὴ ὁμολογηθείς, ὁ περὶ οὗ δὲν ἐγένετο ἐκμυστήρευσις : **ἁμαρτία ἀξομολόγητη.**

ἀξόμπλιαστα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς ἐξόμπλια, κεντήματα· 2) μτφ. ἄνευ κακολογίας.

ἀξόμπλιαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων διακοσμήσεις, ἐξόμπλια, ἀποίκιλτος, ἀκέντητος : **ροῦχα ἀξόμπλιαστα**· 2) μτφ. ὁ μὴ κακολογηθείς, ἀνεπίκριτος, ἀκουτσομπόλευτος.

ἀξόνη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀκάρεων**, ζῶν ἐν Εὐρώπῃ εἰς γλυκέα ὕδατα.

ἀξονήλατος-ον κ. νεώτ. ὁ κινούμενος δι' ἄξονος : Αἰσχ.'Ικ.181 **σύριγγες οὐ σιγῶσιν ἀξονήλατοι.**

ἀξόνι (τὸ) δημ. μικρὸς ἄξων· || κ. γεν. ὁ ἄξων.

ἀξονικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἄξονα : **ἀξονικὸς κύλινδρος, - κίνησις.**

ἀξονικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἄξονος, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸν ἄξονα.

ἀξόνιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. δημ. **ἀξόνι** μικρὸς ἄξων : Ἥρων Βελ.82· || γεν. ἄξων, οἷον τῆς ἁμάξης, τοῦ ἀνεμομύλου, τοῦ μαγγάνου κτλ.

ἀξόνιος-ον ΑΠ ὁ τοῦ ἄξονος, ἀξονικὸς βλ.λ.
ἀξονίσκος (ὁ) μτγν. μικρὸς ἄξων : Ἥρων Πνευμ.2,32.
ἀξονοανθῆ (τὰ) νεώτ. βοτάν. τὰ φυτά, ὧν τὰ ἄνθη ἀναπτύσσονται παρὰ τὸν ἄξονα αὐτῶν.
ἀξονοδέτης (ὁ) νεώτ. μετάλλινος ὀχεύς, συγκρατῶν τὸν ἄξονα.
ἀξονοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς ἄξονα.
ἀξονοειδῶς ἐπίρρ. νεώτ. ἐν εἴδει ἄξονος.
ἀξονοθήκη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **σκιαδανθῶν**, ἐν Ν. Ἀσίᾳ κ. Ἀφρικῇ.
ἀξονόλιπα (τὰ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἐκλειφάντων κοιλεντερωτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **διχογραπτιδῶν**.
ἀξονομετρία (ἡ) νεώτ. μέτρησις τῶν (ἢ διὰ τῶν) ἀξόνων· 2) ἐν τῇ παραστατικῇ γεωμετρίᾳ, ὁ προσδιορισμὸς τῆς παραλλήλου προβολῆς στερεοῦ διὰ τῶν συντεταγμένων τῶν σημείων αὐτοῦ.
ἀξονομετρικός-ή-όν νεώτ. ὁ διὰ μετρήσεως τῶν ἀξόνων γινόμενος : **ἀξονομετρικὴ προβολή**· ‖ τὸ θηλ. ὡς οὐσ. **ἀξονομετρική** ἡ ἀξονομετρία.
ἀξονόμετρον (τὸ) νεώτ. ὄργανον, δι' οὗ οἱ ὀπτικοὶ κανονίζουσι τὸν σκελετὸν τῶν διόπτρων ἀναλόγως τῆς μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν ἀποστάσεως καὶ τοῦ ὕψους των ὑπὲρ τὴν ράχιν τῆς ρινός.
ἀξονόπη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῶν τροπικῶν χωρῶν τῆς οἰκογ. τῶν **ἀγρωστωδῶν**.
ἀξονοῦχος (ὁ) νεώτ. ὑπέρεισμα ἄξονος ἢ ἀτράκτου μηχανῆς, **ὅ. ἔδρανον**.
ἀξονοφόρος-ον νεώτ. ὁ φέρων ἢ ἔχων ἄξονα.
ἀξονοχιλιόμετρα (τὰ) νεώτ. τὸ ἄθροισμα τῶν διανυθέντων χιλιομέτρων ὑπὸ ἑκάστου ἄξονος δι' ἕνα συρμὸν ἢ δι' **ἕνα** δίκτυον σιδηροδρόμων εἰς ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα.
ἄξοος-ον μτγν. ἄξεστος βλ.λ.: Καλλ.ἀπ.105 **ἀξ- σανίς**.
ἀξοπίσω ἐπίρρ. δημ. κ. **ξοπίσω** κ. **ἐξοπίσω** ἐκ τῶν ὄπισθεν : Ἐρωτόκρ.Β 185 **πάλι ἀξοπίσω πρόβαλε**· 2) αὖθις, πάλιν, ἐκ νέου : **ξοπίσω τὰ ἴδια**.
ἀξόπλασμα-ατος (τὸ) νεώτ. ὀνομασία ἀποδιδομένη ἐν τῇ ἰατρικῇ εἰς τὸ ὑαλόπλασμα τοῦ κυλινδρικοῦ ἄξονος τοῦ νωτιαίου μυελοῦ.
ἀξοπόρα (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἐκλειφάντων κοιλεντερωτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν **κνιδοζώων**.
ἀξόρκιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐξορκισθείς, ὁ δι' οὗ τὴν θεραπείαν δὲν ἐγένοντο ξόρκια· ‖ ὁ μὴ πολεμηθεὶς δι' ἐξορκισμοῦ. Ἐπίρρ. **ἀξόρκιστα**.
ἄξος (ὁ) κρητ. ἀντὶ **ἀγμός** βλ.λ. : Στέφ.Βυζ.ἐν λ. Ὄαξος· ‖ Ἡσ. « **ἄξος** ὕλη παρὰ Μακεδόσιν ».
ἀξουγγία (ἡ) μτγν. ἀξούγγιον, λῖπας, ξύγγι : Γαλ.12,419.
αξουγγιασμός (ὁ) μτγν. θεραπεία δι' ἀξουγγίου, διὰ λίπους : Ἱππιατρ.129.
ἀξούγγιον (τὸ) μτγν. ὀξύγγιον, λίπος, ξύγγι : Γαλ.13,57.
ἀξούμκνος-η-ο δημ. ὁ περιουσιακῶς προοδεύων, εὐδοκιμῶν, ὁ οὗ τὸ εἰσόδημα αὐξάνει.
ἀξουράφιστος-η-ο δημ. κ. ἀξυράφιστος βλ. λ.
ἀξούριστος-η-ο δημ. κ. ἀξούριγος, ἀξύριστος βλ.λ.
ἀξόφλητος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐξοφληθείς, ἀνεξόφλητος : **λογαριασμὸς ἀξόφλητος**.
ἀξόφυλλον (τὸ) νεώτ. παλαιοντ. γένος ἐκλειφάντων κοιλεντερωτῶν τοῦ ἀθροίσμ. τῶν **κνιδοζώων**.
ἀξυγκρότητος-ον ἀσυγκρότητος βλ.λ.
ἀξύλευτος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. ἐξ οὗ οὐδεὶς ξυλεύεται, οὐδεὶς ὑλοτομεῖ : **ἀξύλευτον δάσος**.
ἀξυλία (ἡ) μτγν. δημ. **-λιά** ἡ ἔλλειψις ξύλων.
ἀξύλιστος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀξύλευτος βλ.λ.· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ξυλισθείς, ὁ μὴ δαρείς. Ἐπίρρ. δημ. **ἀξύλιστα**.
ἀξυλοκόπητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ξυλοκοπηθείς, ὁ μὴ δαρείς· 2) ὁ οὗ δὲν ἐγένετο ξύλευσις, ἐπὶ δένδρου, δάσους : **ἀξυλ- λόγγος**.
ἄξυλος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐξ οὗ δὲν ἐκόπησαν ξύλα, ἀξύλευτος : Ἰλ.Λ 155 **ἀξύλος ὕλη** (ἡ μὴ ἀραιωθεῖσα, πυκνή)· 2) κ. δημ. ὁ ἄνευ ξύλων, ὅπου δὲν ὑπάρχουν ξύλα : Ἡρ.4,61 **τῆς δὲ γῆς τῆς Σκυθικῆς αἰνῶς ἀξύλου ἐούσης**· 3) μτγν. ὁ ἄνευ φορτίου ξύλων.
ἄξυνος-ος Ἡσ., Σουΐδ. « **ἀκοινώνητος** ».
ἀξύπαστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ταραχῆς· 2) ἄνευ οἰήσεως, χωρὶς ἔπαρσιν, μετριοφρόνως.
ἀξύπαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ξυπασμένος, μὴ φαντασμένος, ὁ μετριόφρων· 2) ὁ μὴ ἐξ ἐπιδείξεων ἐκπληττόμενος.
ἀξύπνηγος-η-ο δημ. ἀξύπνητος βλ.λ.
ἀξυπνησιά (ἡ) δημ. ὁ αἰώνιος ὕπνος, ὁ θάνατος.
ἀξύπνητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἀφυπνίσεως, χωρὶς ξύπνημα.
ἀξύπνητος-η-ο δημ. κ. **-γος** ὁ μὴ ἐξυπνήσας, ὁ μὴ διακόψας τὸν ὕπνον του· 2) μτφ. ὁ μήπω συνείδησιν ἔχων τινός, οἷον τῶν δικαιωμάτων, του, τῆς γενετησίου ὁρμῆς κτλ.· ‖ ὁ ἀπολίτιστος· 3) ὡς οὐσ. ὁ θάνατος : **κοιμᾶται τὸν ἀξύπνητο**.
ἀξυπολυσιά (ἡ) δημ. κ. **ξυπολυσιά** τὸ μὴ ἔχειν ὑποδήματα, τὸ **βαίνειν ἄνευ ὑποδημάτων**· ‖ συνεκδ. ἡ ἔνδεια : **γδύμνια κι ἀξυπολυσιά**.
ἀξυπόλυτος-η-ο δημ. κ. ξυπόλητος ὁ στερούμενος ὑποδημάτων, γυμνόπους.
ἀξυράφιστος-ον νεώτ. δημ. καὶ **ἀξουράφιστος -η-ο** ὁ μὴ τὰς τρίχας ξυρείς, ὁ ἀξύριστος.
ἀξυρής-ές Ἡσ. ὁ μὴ κοπτερός, ὁ ἀμβλύς.
ἀξυρίς-ίδος (ἡ) νεώτ βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **χηνοποδιδῶν**.
ἀξυρισιά (ἡ) δημ. ἔλλειψις ξυρήσεως, τὸ ἔχειν ἀξύριστον πρόσωπον : φρ. **ἔχει φοβερὲς ἀξυρισιὲς** (σκωπτικῶς λεγόμενον).
ἀξύριστος (-η)-ο(ν) νεώτ. δημ. κ. **ἀξούριστος,-γος**, ὁ μὴ νεωστὶ ξυρείς, ξυρισθείς, οὗτινος ἀνεπτύχθησαν αἱ πρότερον ἐξυρισμέναι τρίχες τοῦ γενείου· ‖ ὁ μὴ ξυριζόμενος, ὁ διατηρῶν τὸ γένειον· 2) ἐπὶ κληρικῶν ἀξιοτιμωρήτων, ὁ μήπω τῆς ἱερωσύνης ἀπόβλητος.
ἄξυρος-ον Ἡσ. « ἀξύριστος ».
ἄξυστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ξέσεως.
ἀξύστατος-ον ἀσύστατος βλ.λ.
ἄξυστος (-η)-ο(ν) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐξεσμένος, ὁ μὴ γενόμενος ὀξὺς διὰ ξέσεως : **ἄξυστο μολύβι**· 2) μτγν. ὁ μὴ ἐσπλβωμένος.
ἀξύστρητος-η-ο δημ. ἀξύστριστος.
ἀξύστριστος-η-ο δημ. μὴ ξυστρισμένος, μὴ ξυσθεὶς διὰ τῆς στρεγγλίδος, ἐπὶ κτηνῶν : ἀξ- **ἄλογο**.
ἀξωμένος-η-ο μτχ. τοῦ ἀξώνω βλ. λ., ὁ ἀξίαν, ἱκανότητα, ἰσχὺν ἔχων : Ἐρωτόκρ.Β 511 **ὅλοι σταθῆκα νὰ θωροῦν ἔτοιο κορμὶ ἀξωμένο**.
ἄξων-ονος (ὁ) τὸ πραγματικὸν ἢ νοητὸν σημεῖον ἢ ἀντικείμενον, περὶ ὃ κινεῖται σῶμά τι καὶ δὴ ὁ ἄξων τοῦ τροχοῦ, ἁμάξης, ἅρματος κττ. : Ἰλ.Ε 838 **μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων βριθοσύνῃ, - ὁ ἄξων τοῦ τροχοῦ, - τοῦ κώνου, - τῆς σφαίρας, - τοῦ κυλίνδρου, - ὁ ἄξων ὁδοῦ, - ὁ ἄξων περιστροφῆς, - ὁ ἄξων τῆς γῆς**· ‖ ὁ ὑποτιθέμενος ἄξων τῆς νοητῆς οὐρανίου σφαίρας· 3) οἱ **ἄξονες** ξύλινοι πίνακες τῶν νόμων ἐν Ἀθήναις, περιστρεφόμενοι ἐπὶ ἄξονος· πρβλ. **κύρβεις**· 4) κατὰ πληθ. ὡσαύτως μέρος τοῦ χαλινοῦ περὶ τὸ στόμα· 5) ὄνομα ἑνὸς ἐκ τῶν σπονδύλων : Πολυβ.2,132 **τῶν δὲ σπονδύλων ὁ δεύτερος ἀκίνητος ὢν ἄξων ὀνομάζεται**.
ἀξώνω δημ. ἀξιώνω βλ.λ. : Ἐρωτόκρ.Α 46 **γιὰ νὰ τσ' ἀξώσῃ καὶ νὰ δοῦν παιδί, ποὺ πεθυμοῦσαν**.
ἄογκος-ον ὁ μὴ ἔχων ὄγκον, λεπτός, ἰσχνός.
ἀογκῶ-έω ἐλαττῶ κατ' ὄγκον· ὀθ. κ. ἐξασθενίζω, ἀδυνατίζω τι : Ἐπιγρ. **προσαγορεύει οὖν ἀογκεῖν τὸ γάπτωμα** (διόρθ. **γάμφωμα, γνάμπτωμα**).
ἄοδμος-ον κ. **ἄνοδμος** ἄοσμος : Ἱππ.Ὀξ.63.
ἄοδος-ον γλωσσ. ἄνοδος βλ.λ.
ἀόδους-οντος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογενείας τῶν **καρχαριδῶν**.

ἀοζία (ἡ) Ἐπιγρ. ὑπηρεσία.

ἄοζος (ὁ) κ. μτγν. θεράπων, ὑπηρέτης, διάκονος : Αἰσχ.Ἀγ.231 **φράσεν δ' ἀόζοις πατὴρ μετ' εὐχάν δίκαν χιμαίρας**· Ἡσ. « **ἄοζοι**· μάγειροι, ὑπηρέται, θεράποντες, ἀκόλουθοι, Καλλίμαχος »· 2) **ἄοζος-ον** ἄνοζος βλ. λ.

ἀοζῶ-έω ὑπηρετῶ τινα.

ἀοῖ δωρ. δοτ. ἀντὶ **ἠοῖ** τοῦ ἠώς βλ. λ.

ἀοῖα (τὰ) Ἡσ. « δένδρα κοπτόμενα καὶ ἀνατιθέμενα τῇ Ἀφροδίτῃ, ὡς ἱστορεῖ Νάσανδρος, πρὸς ταῖς εἰσόδοις ».

ἄοιγον Ἡσ. « ὀλέθριον » (διόρθ. **λοιγόν**).

ἀοιδή (ἡ) ἀττ. κ. νεώτ. συνηρ. **ᾠδή** ἡ τέχνη τοῦ ᾄδειν : Ὀδ.Θ 498 **ὡς ἄρα τοι.. θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν**· 2) ἡ πρᾶξις τοῦ ᾄδειν, τὸ τραγούδισμα : Ἰλ.Σ 304 **οἱ δ' εἰς.. ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν τρεφάμενοι**· 3) κ. νεώτ. τὸ ᾀδόμενον ᾆσμα, τὸ τραγούδι ἢ μοιρολόγι : Ἰλ.Ω 721 **στονόεσσαν ἀοιδήν**, Σοφ.Ἀντ.882 **ἀοιδὰς καὶ γόους**, Εὐρ. Μήδ.425 **λύρας ἀοιδή**· 4) ἀφορμή, θέμα ᾄσματος : Ὀδ.Θ 580 **ἵνα ᾖσι καὶ ἐσσομένοισιν** ἀοιδή· 5) μτγν. μῦθος, διήγημα, ἱστορία.

ἀοιδικός-ή-όν σχόλ. μουσικός.

ἀοίδιμος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑπὸ τῶν ποιητῶν ᾀδόμενος, ὑμνούμενος, περίφημος, ἔνδοξος : Ἡρ.2,79 **Λίνος, ὅσπερ ἔν τε Φοινίκῃ ἀοίδιμός ἐστι καὶ ἐν Κύπρῳ**, Πίνδ.Ο 14,3 **ὦ λιπαρᾶς ἀοίδιμοι βασίλειαι Χάριτες Ὀρχομενοῦ**, Συλλ. Ἐπιγρ. **ἀοίδιμος εὐνομίῃσιν** (περίφημος ἐπὶ δικαιοσύνῃ)· || θαυμαστός : Πίνδ.Ν 3,136 **ἀοίδιμον πόμα**· 2) ἐπὶ κακῆς σημ., διαβόητος : Ἰλ.Ζ 358 **ὡς καὶ ὀπίσω ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι**· 3) νεώτ. κ. δημ. ἀείμνηστος, ἀλησμόνητος, ἐπὶ τεθνεῶτος : **ὁ ἀοίδιμος ἐθνικὸς εὐεργέτης.**

ἀοιδιῶ-άω ποι. ἀντὶ **ἀείδω** βλ. λ.

ἀοιδοθέτης (ὁ) ΑΠ ὁ συνθέτης ᾠδῶν, ὁ λυρικὸς ποιητής· πρβλ. **ὑμνοθέτης.**

ἀοιδοκῆρυξ Ἐπιγρ. δωρ. **-κᾶρυξ** κῆρυξ, ἀγγέλλων ἀοιδούς.

ἀοιδομάχος-ον μτγν. σκωπτικῶς, ὁ ἐρίζων περὶ λέξεων καὶ στίχων ποιητικῶν : ΑΠ 11,140 **τούτοις τοῖς παρὰ δεῖπνον ἀοιδομάχοις λογολέσχαις, τοῖς ἀπ' Ἀριστάρχου.**

ἀοιδοπόλος (ὁ) ΑΠ ὁ περὶ τὰς ἀοιδὰς ἀσχολούμενος, ἀοιδός, ποιητής, συγγ. τῷ **μουσοπόλος** βλ. λ.· 2) ὁ εἰς τὰς εὐχητικὰς ᾠδὰς χρησιμοποιούμενος, ἐπὶ τοῦ χοριάμβου.

ἀοιδός (ὁ) κ. νεώτ. ὁ ποιῶν καὶ ᾄδων ἔπη : Ὀδ. Δ 17 **μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς φορμίζων**, Ἡρ.1,24 **τοῦ ἀρίστου ἀνθρώπου ἀοιδοῦ**· || νεώτ. γεν. ὁ κατ' ἐπάγγελμα ᾄδων, ὁ τραγουδιστής· 2) θρηνῳδός, μοιρολογητής : Ἰλ.Ω 720 **παρὰ δ' εἷσαν ἀοιδοὺς θρήνων ἐξάρχους**· 3) ἐπὶ ἀηδόνος, ἡ ψάλτρια : Ἡσίοδ.Ἔργ.206 **καὶ ἀοιδὸν ἐοῦσαν**· || συνεκδ. περὶ τῆς Σφιγγός, ἡ εἰς στίχους ἐκφέρουσα αἰνίγματα : Σοφ.ΟΤ 36 **σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμόν**· 4) ὁ δι' ἐπῳδῶν θεραπεύων, γόης, μάγος, λατ. **incantator**· 5) ὡς ἐπίθ. ᾠδικός, μελῳδικός : Εὐρ.Ἑλ.1109 **ὄρνις ἀοιδοτάτα**· 6) ὡς ἐπιθ. μετὰ παραθ. ἀοίδιμος, διάσημος : Ἀρκεσίλ.Διογ.Λ 4,30 **πολλὸν ἀοιδοτέρη.**

ἀοιδοσύνη (ἡ) μτγν. τὸ ποιεῖν ἢ ᾄδειν ᾠδάς, ἡ ποίησις, τὸ ᾆσμα : Γρηγ.Ναζ.Ὠδ.26 Α 8.

ἀοιδοτόκος-ον ὁ ἐμπνέων ἀοιδήν, ποίησιν : ΑΠ 9,364 **ἀοιδοτόκου πόμα πηγῆς.**

ἀοιδῶ-άω ἀοιδιῶ, ἀμφ.ἐνΣιμων.174.

ἀοιδῶ-έω μτγν. ᾄδω : Ἀρκάδ.155,12.

ἀοίκητος-ον ὁ μὴ κατοικούμενος ἀπὸ ἀνθρώπους, ἢ ὃν δὲν δύνανται ἄνθρωποι νὰ κατοικήσωσιν : Ἡρ.2,34 **ἀοίκητος καὶ ἐρῆμος ἡ Λιβύη**· 2) ὁ μὴ ἔχων οἰκίαν, ἄστεγος, **ἄσπιτος** : Δημ.1123,3 **ποιεῖν τινα ἀοίκητον.**

ἄοικος-ον ὁ μὴ ἔχων οἶκον, ὁ ἄνευ οἰκογενείας : Ἡσίοδ.Ἔργ.600 **θῆτα τ' ἄοικον ποιεῖσθαι** (νὰ λαμβάνῃς ὡς ἐργάτην σου ἄνθρωπον ἄνευ οἰκογενείας), Σοφ.Τρ.300 **ἀοίκους ἀπάτορας τ' ἀλωμένας**· 2) ἐπὶ κατοικίας, ἡ ἀθλία, ἡ εἰς ἣν δὲν δύναταί τις νὰ κατοικήσῃ : Σοφ.Φιλ.534 **τὴν ἔσω ἄοικον εἰσοίκησιν.**

ἄοιμος-ον Ἡσ. « ἄρρητος »· 2) Ἡσ. «ἄπορος»

ἀοινία (ἡ) μτγν. ἡ ἀποχὴ ἀπὸ οἴνου.

ἄοινος-ον ὁ ἄνευ οἴνου : Αἰσχ.Εὐμ.107 **ἄοινοι χοαὶ** (αἱ προσφερόμεναι εἰς τὰς Ἐρινῦς)· || ὅθ. προσωνυμία τῶν Ἐρινύων : Σοφ.ΟΚ 100 **πρώταισιν ὑμῖν ἀντέκυρσ' ὁδοιπορῶν, νήφων ἀοίνοις**, Πλάτ. Φίλ.61 C **νηφαντικὴ καὶ ἄοινος κρήνη**, Θεόφρ.π. Πλουτ.Ἠθ.679 Α **ἄοινον συμπόσιον** (καθ' ὃ δὲν ἔπινον οἶνον)· || ὁ ἄνευ χρήσεως οἴνου : Πλούτ.Ἠθ. 716 Α **ἄοινος μέθη**· 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μὴ πίνων οἶνον, ἐγκρατής· 3) ἐπὶ τόπου, ὁ μὴ παράγων οἶνον.

ἀοινῶ-έω εἶμαι ἄοινος, ἀπέχομαι ἀπὸ οἴνου, δὲν πίνω κρασί : Ἱππ.Νούσ.3,7.

ἀοῖος αἰολ. κ. δωρ. ἀντὶ ἠοῖος ἑῷος : Ἀριστφ. Εἰρ.837 **Ἀοῖον αὐτὸν πάντες ἐκάλουν ἀστέρα.**

ἄοιστος-ον ἀφόρητος (δ. γρ. **ἄϊστος**).

ἀοκνία (ἡ) δραστηριότης, φιλεργία.

ἄοκνος-ον κ. νεώτ. ὁ ἄνευ ὄκνου, ὁ μὴ νωθρός· ὅθ. ὁ ἀκούραστος, ὁ φίλεργος : Ἡσίοδ. Ἔργ.493 **ἔνθα κ' ἄοκνος ἀνὴρ μέγα οἶκον ὀφέλλῃ**, Πλούτ.Πελ.3 **ἄοκνος πρός τι.**

ἀόκνως ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. ἄνευ ὄκνου, νωθρότητος, **δισταγμοῦ**, οὐχὶ ὀκνηρῶς, **δραστηρίως** : Ἱππ.Ἄρθρ.38,Πλάτ.Νόμ.649 Β **εἰπεῖν τε ἀόκνως ὁτιοῦν, ὡσαύτως δὲ καὶ πρᾶξαι, -ἀόκνως ἐργάζεται**· || συγκρ. **-ότερον** κ. **-οτέρως**· ὑπερθ. **-ότατα** : Ξεν.ΚΠ 1,4,2 **πάντων ἀοκνότατα ἀνεπήδα**, Θεόδ.Στ.183 Ε **τὸ κελευσθέν μοι ποιήσω ἀοκνότατα, - ἐργάζεται ἀοκνότατα.**

ἀολλεῖ Ἡσ. « συνάγει ».

ἀολλεῖς Φώτ.153,16 « παρὰ Σοφοκλεῖ τὰς συνηγμένας ».

ἀολλήδην ἐπίρρ. ὁμαδόν, ἀθρόως : Ὀππ.Ἁλ.1, 788 **θάλασσαν ἀολλήδην ἐφέπωσιν** (αἱ ἀφύαι).

ἀολλής-ές κατὰ πληθ. ὅλοι μαζί, ἀθρόοι : Ἰλ.Ε 498 **Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες οὐδ' ἐφόβηθεν**, Σοφ.Φ.1469 **χωρῶμεν δὴ πάντες ἀολλεῖς**· || κ. ἐπὶ δύο μόνον, ἀμφότεροι ὁμοῦ.

ἀόλλησις-εως (ἡ) συμπύκνωσις, συγκέντρωσις.

ἀολλίζω συναθροίζω ἐπὶ τὸ αὐτό, μαζεύω ἐπὶ προσ. καὶ πραγμ. : Ἰλ.Ζ 287 **ταὶ δ' ἄρ' ἀόλλισαν κατὰ ἄστυ γεραιάς**· || παθ. συναθροίζομαι προσέρχομαι εἰς συνάθροισιν, εἰς συνέλευσιν : Ἰλ.Τ 54 **πάντες ἀολλίσθησαν Ἀχαιοὶ** (συνεκεντρώθησαν).

ἀολλόπους-ποδος-ουν ἀελλόπους βλ. λ.

ἀομβρία (ἡ) ἀνομβρία.

ἀόμματος (-η)-ο(ν) μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀνόμματος, **τυφλός, στραβὸς** καὶ ἀπὸ **τὰ** δυὸ μάτια.

ἀονία (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐκ τῶν ζωνοσκωλήκων τῆς οἰκογεν. τῶν **νηρηΐδων.**

ἀονιδία (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων ἡμιπτέρων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **κοκκιδῶν.**

ἀόνιος-α-ον μτγν. βοιωτικός : Ἀπολλ.Ρ 3,1177, 1185, Στράβ.9,402 **τὸ ἀόνιον καλούμενον πεδίον** (τὸ ἀπὸ τοῦ Ὑπάτου μέχρι Καδμείας).

ἀονίς-ίδος (ἡ) (1) μτγν. ποι. θηλ. τοῦ **ἀόνιος** βλ.λ. : Νόνν.Δ 54,51 **Ἀονὶς ἔπλετο βάκχη.**

ἀονίς (ἡ) (2) νεώτ. ζῳολ. γένος σκωλήκων τοῦ ἀθροίσματος τῶν ζωνοσκωλήκων τῆς οἰκογεν. τῶν **πολυχαιτιδῶν.**

ἀόξοος-ον ἄξοος βλ.λ.

ἄοπλα ἐπίρρ. δημ. ἀόπλως, ἄνευ ὅπλων.

ἀοπλία (ἡ) νεώτ. ἡ μὴ ὕπαρξις, ἔλλειψις ὅπλων.

ἄοπλος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ ἀσπίδος, χωρὶς **βαρὺν** ὁπλισμόν : Θουκ.4,9 **τῶν τε ἀό-**

πλων καὶ ὡπλισμένων· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. γεν. ὁ μὴ ὡπλισμένος : Ξεν.ΚΠ 3,3,45 τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος καὶ ἄοπλα καὶ ἄχειρα, αὐτ.6,4,16 ἅρμα ἄοπλον (πολεμικὸν ὄχημα χωρὶς δρέπανα), - ἄοπλοι πληθυσμοί· 3) ἐπὶ πλοίων, τὸ μὴ ἐξωπλισμένον· 4) ἄοπλος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ὀρχεοειδῶν, ἰθαγενὲς τῶν Ἰνδιῶν.

ἀόπλως ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. ἄνευ ὅπλων : Συμεὼν Μετάφρ. Ἀθανάσ.2,566,- ἀόπλως ἀγωνίζεται.

ἄοπος-ον Ἡσ. « ἄφωνος »· 2) ἄοπτος βλ. λ.

ἄοπτος-ον ἀόμματος, τυφλός· 2) ὁ μὴ ἐν ὄψει, ἀόρατος : Ἀντιφ.Σοφ.4.

ἄορ-ος (ὁ) κ. **ἄορ** ξίφος, κρεμάμενον ἀπὸ τοῦ ἀορτῆρος : Ὀδ.Λ 24 ἐγὼ δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ βόθρον ὄρυξ', Ἰλ.Κ 484 ἄορι θεινομένων· 2) μτγν. γεν. πᾶν ὅπλον : Ὀππ.Κ 2,553 κέρας αἰνὸν ἀκαχμένον, ἄγριον ἄορ (περὶ τοῦ κέρατος τοῦ ρινοκέρωτος).

ἀορασία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ στέρησις τῆς ὁράσεως, τὸ μὴ δύνασθαι ὁρᾶν, ἡ τύφλωσις· 2) νεώτ. τὸ νὰ μὴ εἶναί τι ὁρατόν ἢ λόγῳ τῆς θέσεως ἢ τῆς ἐλλείψεως φωτὸς ἀφάνεια.

ἀόρατος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. καὶ δημ. ὁ μὴ ὁρατός, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἴδῃ : Πλάτ.Φαίδ.85 Ε ἀόρατος ὄφιν, Α.Πλ.198 τραῦμ' ἀόρατον ἔρως, Ἰσοκρ.8 Β τὸ μέλλον ἀόρατον, Ἐκκλ.Συμβ. Πίστ. ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων, - ἀόρατοι κινήσεις, - ἀόρατη δύναμη, - ὁ ἀόρατος κόσμος· 2) συνεκδ. ὁ σκοτεινός, ἄδηλος : Ἐπιγρ.2892,2 ἀόρ- ἀτραπιτὸν βιότου· 3) ἐνεργ. ὁ μὴ ἰδών : Πολύβ.2,21,2 ἄπειρος δὲ καὶ ἀόρατος παντὸς κακοῦ· 4) ἀόρατος νεώτ. βοταν. ἄρκευθος βλ. λ.

ἀοράτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀπαρατηρήτως, ἀθεάτως, ἀφανῶς, χωρὶς νὰ ὁρᾶται : Ἰω.Χρυσ.1,1072,21 οὐδὲν ἕτερον ἀλλ' ἢ τοῦ Θεοῦ χεὶρ ἀοράτως αὐτοὺς ἀποκρουομένη.

ἀόρβιτος-ον μτγν. ὁ μὴ ἔχων κυκλοτερὲς περίβλημα : Ἐδικτ.Διοκλ.15,31 Α ἀόρβιτοι τροχοί.

ἀοργησία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ παντελὴς ἔλλειψις ὀργῆς : Ἀριστ.Ἠθ.Ν 1108 Α 8 εἴτ' ἀοργησία τις ἐστὶν εἴθ' ὁ,τιδήποτε, ψέγεται, οἱ γὰρ μὴ ὀργιζόμενοι ἐφ' οἷς δεῖ ἠλίθιοι δοκοῦσιν εἶναι· || νεώτ. τὸ νὰ μὴ ὀργίζεταί τις εὐκόλως, ἡ ψυχραιμία.

ἀόργητος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ὀργιζόμενος, μὴ ὀργίλος : Ἀριστλ.Ἠθ.Ν 1108 Α 8· || νεώτ. ὁ μὴ ὀργιζόμενος εὐκόλως, ψύχραιμος, μετριοπαθής.

ἀοργητοῦμαι-έομαι μτγν· εἶμαι ἀόργητος βλ. λ.

ἀοργήτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ ὀργῆς, ψυχραίμως, οὐχὶ ὀργίλως : Ἀρρ.Ἐπικτ.3,18,6.

ἀόργιστος-ον ἀόργητος βλ.λ.

ἀορίζειν αὐρίζειν βλ.λ.

ἀόριστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ὡρισμένης, σαφοῦς ἐκδηλώσεως, μὲ ἀοριστίαν βλ.λ.

ἀοριστaίνω μτγν. κ. νεώτ. ἀοριστῶ βλ. λ. : Πρόκλ.Στοιχ.Θεολ.124· 2) ἐνεργ. ποιῶ τι ἀόριστον : Ἰάμβλ.ἐν Νικ.Ἀριθμ.78 D.

ἀοριστεύω μτγν. ἀοριστῶ βλ.λ. : Ἀρκάδ.142,4.

ἀοριστία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ νὰ εἶναί τι ἀόριστον, ἡ ἀβεβαιότης, ἡ ἀσάφεια : Ἀριστλ.Πρ.941 Β 32 ἀοριστία τῆς ὥρας, - ἀοριστία περὶ τὴν διατύπωσιν, - ἡ ἀοριστία συμβάσεως συνεπάγεται ἀκύρωσιν, - βρισκόμαστε σὲ κυβερνητικὴ ἀοριστία· || νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀορίστως, οὐχὶ σαφῶς λεγόμενον, τὸ ἀοριστολόγημα : εἶπε πολλὰς ἀοριστίας. 2) φιλοσ. γνωσιολογικὴ ἀντίληψις τῶν μεταγενεστέρων σκεπτικῶν καθ' ἣν τὰ ὄντα εἶναι ἀόριστα καὶ ὁ καθορισμὸς αὐτῶν ἀδύνατος.

ἀοριστικός-ή-όν μσν. γραμμ. ὁ ἀόριστος, ὁ δηλῶν ἀοριστίαν· ἄ. γραμματικῶς ἀοριστολογικός : ἀοριστικὸς σύνδεσμος, - χρόνος.

ἀοριστικότης (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης ἢ ἡ κατάστασις ἀοριστίας βλ.λ.

ἀοριστόβιος νεώτ. ὁ ἐν ἀοριστίᾳ βλ.λ. βιῶν.

ἀοριστολόγημα-ατος (τὸ) νεώτ. ἡ ἀόριστος ἔκφρασις, διατύπωσις, ἄ. ἀοριστολογία βλ. λ.

ἀοριστολογία (ἡ) νεώτ. ὁ ἀόριστος λόγος, φράσις χωρὶς σαφῆ καὶ ὡρισμένην ἔννοιαν.

ἀοριστολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ λεγόμενος μετ' ἀοριστίας, ὁ μὴ ἔχων ὡρισμένην ἔννοιαν : ἀοριστολογικαὶ ἀντωνυμίαι (αἱ ἀναφορικαί, ἀόριστοι, οἷον ὅστις, ὁπόσος, ὁποῖος κτλ.).

ἀοριστολογικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀοριστολογικὸν βλ.λ., δι' ἀοριστολογιῶν.

ἀοριστολόγος (-α)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ λέγων ἀόριστα καὶ ἄνευ σαφοῦς ἐννοίας.

ἀοριστολογῶ-έω νεώτ. ἐκφράζομαι ἀορίστως, ἄνευ σαφηνείας καὶ ἀκριβείας, ὁμιλῶ ἢ γράφω ἀσαφῶς· || ἀποφαίνομαι οὐχὶ ὡρισμένως.

ἀόριστος (-η)-ο(ν) ὁ ἄνευ ὁρίων, ὁ μὴ ἐντὸς καθωρισμένων ὁρίων περιεχόμενος : Θουκ.1,139 τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς καὶ τῆς ἀορίστου· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὡρισμένος ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ὁρισθῇ, ἀπροσδιόριστος : Ἀριστλ.Πολ.1275 Α 26 ἀόρ- ἄρχων (ὁ κατέχων τὴν ἀρχὴν ἐπ' ἀόριστον χρόνον), Δημ.50.16 οὐδὲν ἀνεξέταστον οὐδ' ἀόριστον, - μὲ κατέχει ἀόριστον προαίσθημα, - ἀναβάλλω τι ἐπ' ἀόριστον, - ἀόριστος ἄδεια, - ἔχει ἀόριστες γνῶμες· || ἀβέβαιος : ΑΠ 9,499 ἀόρ- ζωῆς τελευτή, - τὸ μέλλον εἶναι ἀόριστον· || ἀόριστον ὄνομα, τὸ μὴ ὡρισμένον, τὸ μὴ εἰς συγκεκριμένον τι ὂν ἀποδιδόμενον, οἷον οὐκ ἄνθρωπος· 3) γραμμ. ὁ ἀόριστος χρόνος τῶν ρημάτων : ἐνεργητικός, - παθητικός, - μέσος ἀόριστος.

ἀοριστύς-ίος ὁ. ὀαριστύς : Ζωναρ. « ὁμιλία ».

ἀοριστῶ-έω εἶμαι ἀόριστος, ἀβέβαιος : Ἀριστλ. Πρ.941,26· || μτγν. εἶμαι ἄνευ ὡρισμένης γνώμης.

ἀοριστῶ-όω μτγν. κ. μσν. εἶμαι ἀόριστος.

ἀοριστώδης-ους-ες μτγν. ὅμοιος πρὸς ἀόριστον.

ἀορίστως ἐπίρρ.κ.νεώτ., δημ. -α κατὰ τρόπον ἀόριστον βλ.λ. : Πλάτ.Νόμ.416 Ε ἀτάκτως καὶ ἀορίστως ἐῶντες, - ὡμίλησεν, - ἀπεφάνθη ἀορίστως.

ἄορκος-ον νεώτ. ὁ μὴ ὁρκισθείς.

ἀόρκτους Ἡσ. « ὁμιλίας ».

ἀόρμητος-ον μτγν. ὁ ἄνευ ὁρμῆς.

ἄορνις (ὁ,ἡ) μσν. ἄορνος βλ.λ. : Εὐστ.εἰς Διον. 1151 τοὔνεκά μιν καὶ φῶτες ἐπικλείουσιν ἄορνιν.

ἄορνος-ον ὁ ἄνευ πτηνῶν : Σοφ.ἀπ.840 ἄορνος λίμνη, Πλούτ.Ἠθ.327 C ἄορνα ὕψη (ὕψη, ὅπου δὲν φθάνουν τὰ πτηνά), Διόδ.Σ 17,85 ἡ ἄορνος πέτρα (φρούριον ἐπὶ κρημνοῦ παρὰ τὸν Ἰνδόν).

ἄορον Ἡσ. « μοχλόν, πυλῶνα,θυρωρόν, Κύπριοι ».

ἄορος (ὁ) ΑΠ ἄωρος.

ἀορτεκτασία (ἡ) νεώτ.ἡ τῆς ἀορτῆς βλ.λ.ἔκτασις.

ἀορτεύρυσμα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ τῆς ἀορτῆς ἀνεύρυσμα βλ.λ·

ἀορτεύς-έως (ὁ) νεώτ. στρατ. ὁ ἱμὰς ὁ ἀναρτώμενος ἐκ τῆς λαβῆς τῆς σπάθης τῶν ἀξιωματικῶν (χρυσόπλεκτος) καὶ τῶν ἐφίππων ὁπλιτῶν (σκύτινος) χρησιμεύων, ἵνα εἰσάγηται ἐντὸς αὐτοῦ ὁ καρπὸς τῆς δεξιᾶς χειρός, ὅταν ἡ σπάθη κρατῆται εἱλκυσμένη· ἄ. σπαθιστήρ.

ἀορτή (ἡ) κ. νεώτ. κατὰ πληθ. τὰ κατώτατα ἄκρα τῆς τραχείας ἀρτηρίας· 2) μτγν. κ. νεώτ. καθ' ἑνικ. ἡ ἀρτηρία ἡ ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς κοιλίας τῆς καρδίας· 3) τὰ δύο ἄκρα τοῦ λάρυγγος, δι' ὧν εἰσέρχεται οὗτος εἰς τὸν πνεύμονα· 4) σακκίδιον κρεμάμενον ἀπὸ τῶν ὤμων.

ἀορτήρ-ῆρος (ὁ) κ. νεώτ. τὸ λωρίον, δι' οὗ κρέμαται τὸ ξίφος : Ὀδ.Λ 609· || κατὰ πληθ. οἱ κρίκοι ἢ τὰ ἄγκιστρα, δι' ὧν ὁ κολεὸς συνάπτεται πρὸς τὸν ἀορτῆρα : Ἰλ.Λ 31 κουλεὸν .. χρυσέοισιν ἀορτήρεσσιν ἀρηρός· 2) ἱμὰς πρὸς ἀνάρτησιν σακκιδίου· 3) ἀορτῆρες ἵπποι, σειραφόροι.

ἀορτηροῦχος (ὁ) νεώτ. στρατ. κρίκος ἐλλει-

φοειδοῦς σχήματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου πορποῦται ὁ ἀορτὴρ τοῦ τυφεκίου.

ἀόρτης (ὁ) ἀορτὴ βλ. λ.

ἀορτικός-ή-όν νεώτ. ὁ τῆς ἀορτῆς.

ἀορτῖτις-ίτιδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ ὀξεῖα ἢ χρονία τῶν τοιχωμάτων τῆς ἀορτῆς.

ἄορτο ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἤορτο,** γ' ἑν. τοῦ παθ. ὑπερσ. τοῦ **ἀείρω** βλ.λ.· πρβλ. **ἄωρτο.**

ἄορτρα τὰ) οἱ λοβοὶ τῶν δύο πνευμόνων.

ἀορτῶ-έω ΑΠ ἐκτετομένος τ. τοῦ **ἀείρω,** κατὰ μτχ. παθ. ἀορ. α'. **ἀορτηθείς,** κρεμασθείς.

ἀόρχης-ες μτγν. ὁ ἄνευ ὄρχεων, εὐνοῦχος.

ἄος ἢ **ἆος** (τό) μτγν. ἡ αὔρα, ὁ ἀήρ.

ἀοσμία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἔλλειψις ὀσμῆς : Θεόφρ.ΦΑἰτ.6,16,3· ‖ νεώτ. ἡ ἐξασθένησις τῆς ὀσφρήσεως.

ἀοσμοποιία (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ φαρμάκων καταστολή, ἐξάλειψις τῆς δυσοσμίας.

ἀοσμοποιός (ὁ) νεώτ. ὁ καταστέλλων, ὁ ἐξαλείφων τὴν δυσοσμίαν, ἐπὶ φαρμάκων.

ἄοσμος-ον κ. νεώτ. ὁ ἄνευ ὀσμῆς, ὁ μὴ ἀναδίδων ὀσμήν· ἀντίθ. εὔοσμος : **ἄνθη ἄοσμα.**

ἀόσμως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ὀσμῆς.

ἀοσσητήρ-ῆρος (ὁ) βοηθός, ἐπίκουρος : Ἰλ.Ο 254 **τοῖόν τοι ἀοσσητῆρα Κρονίων ἐξ Ἴδης προέηκε.**

ἀοσσῶ-έω μτγν. βοηθῶ· πρβλ. **ἀοζέω.**

ἄοστον Ἡσ. « ἄριστον » (λῷστον).

ἄοστρα (τὰ) δημ. τὸ φυτὸν **χυνώδης ὁ δάκτυλος.**

ἀοσφόρος (ὁ) ἀντὶ **ἀωσφόρος** βλ.λ. : Πίνδ.Ι 3,42.

ἀοτός Ἐπιγρ. αὐτός.

ἀούβιον (τό) μτγν. χελιδόνιον μέγα : Ψ,Διοσκ. 2,211.

ἀουβριετία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **σταυρανθῶν : ἀουβριετία ἡ ἑλληνική, - ἀουβρ- ἡ δελτοειδής.**

ἄουκρ λυχνία (ἡ) νεώτ. λυχνία, καίουσα διὰ φωταερίου, ἐν ᾗ διαπυροῦται κύλινδρος (φωτοβολίς), κατασκευαζομένη ἐκ πλέγματος ἀμιάντου, ἐπιτείνουσα καὶ ἀποδίδουσα λευκότερον τὸ φῶς.

ἀουερβαχίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. παραλλαγὴ τοῦ ζιρκονίου βλ. λ.

ἀουκούβα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **κορνοειδῶν.**

ἀούματα (τὰ) Ἡσ. « τὰ τῶν πτισσομένων κριθῶν ἄχυρα, Κύπριοι » (πιθαν. **λούματα** = λύματα).

ἀουορβία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **λειριωδῶν.**

ἀουραμίνη (ἡ) νεώτ. τεχνητὸν κίτρινον χρῶμα πρὸς βαφὴν βαμβακερῶν καὶ μεταξωτῶν ὑφασμάτων, ἀνῆκον εἰς τὰς βασικὰς χρωστικὰς τοῦ διφαινυλομεθανίου.

ἀουρανθιανθῆ (τὰ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν δικοτυληδόνων τῆς οἰκογεν. τῶν **πηγανοειδῶν,** περιλαμβάνον 12 περίπου εἴδη.

ἀουρεοβασίδιον (τό) νεώτ. χημ. ἡ **ἐξωβασίδιον.**

ἀουρία (ἡ) δημ. εἶδος παιδικοῦ παιγνίου προσομοίου πρὸς τὸν λεγόμενον μύλον βλ. λ.

ἀουρίδα (ἡ) δημ. ἀγουρίδα βλ.λ.

ἀουρικούλη (ἡ) νεώτ. κοινὴ ὀνομασία τοῦ φυτοῦ **ἡρανθὲς ἡ ὠτίς.**

ἀουρίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἕνωσις, παρασκευαζομένη διὰ θερμάνσεως φαινόλης μετὰ θειϊκοῦ καὶ ὀξαλικοῦ ὀξέος.

ἀούρμαστος-η-ο δημ. ὁ μήπω ὡριμάσας, ἄωρος.

ἀουρονάλης χρώματα νεώτ. βιομηχανικαὶ θειοῦχαι χρωστικαὶ οὐσίαι, παρασκευαζόμεναι διὰ συντήξεως ἢ βρασμοῦ ἀμινῶν, φαινολῶν, ἀμινοφαινολῶν καὶ ἀναλόγων σωμάτων μετὰ θείου ἢ νατριοσουλφιδίου ἢ μετ' ἀμφοτέρων.

ἄουρος δημ. ἄωρος, ἄγουρος βλ.λ.· ‖ εἰδ. ἐπὶ ἀνδρός : παροιμ. **ὁ ἄουρος, ὅταν γεννηθῇ κι ἡ κόρη σὰν κατασταθῇ** (ἐνν. λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν).

ἀουροφαινίνη (ἡ) νεώτ. χημ. τεχνητὴ κιτρίνη χρωστικὴ οὐσία, παρασκευαζομένη δι' αἰθυλιώσεως τοῦ **λάμποντος κιτρίνου** καὶ χρησιμεύουσα πρὸς βαφὴν ἐρίου καὶ μετάξης.

ἀουροφωσφίνη (ἡ) νεώτ. χημ. τεχνητὴ ἐρυθροκίτρινος χρωστικὴ οὐσία, χρησιμεύουσα πρὸς βαφὴν δερμάτων.

ἀούστας (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν **κυνόδους ὁ δάκτυλος.**

ἄουτον Ἡσ. « ἀνήκοον ».

ἄουτος-ον ὁ μὴ τραυματισθείς, ἀβλαβής : Ἰλ.Σ 536 **ἄλλον ἄουτον, ἄλλον τεθνηῶτα.**

ἀόφθαλμος-ον μον. ἀνόφθαλμος, τυφλός.

ἀοχλησία (ἡ) μτγν. ἀνοχλησία, τὸ ἀνενόχλητον.

ἀόχλητος-ον μτγν. ὁ μὴ ἐνόχλησιν προξενῶν· ‖ παθ. ὁ μὴ ὑφιστάμενος ἐνοχλήσεις, ὁ ἀτάραχος.

ἀοχλήτως ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ ἐνοχλήσεως, ἀταράχως, ἡσύχως : Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.2,21 **τὸ ἀοχλήτως καὶ καλῶς ζῆν·** ‖ συγκρ. **-ότερον** : Γαλ. 13,597· κ. ὑπερθ. **-ότατα** : αὐτ.15,707.

ἄοχλος-ον ὁ μὴ παρέχων ἐνόχλησιν, ὁ μὴ ἐνοχλητικός : Ἱππ.Ἄρθρ.78.

ἀόχλως ἐπίρρ. ἀοχλήτως βλ.λ. : Ἱππ.Ἀγμ.31.

ἀοψ-οπος μτγν. ὁ ὄψεως, ὁράσεως στερούμενος.

ἀόψιαστος-η-ο δημ. ἄοφος βλ. λ.

ἄοφος-η-ο δημ. κ. **ἄνοφος** ὁ χλωμός.

απ Πάπ. κ. ἀπη συντομογραφ. ἀντὶ ἀπηλιώτης βλ.λ.

ἄπα νεώτ. ἄκλιτος νηπιακὴ λέξις, συνήθης εἰς τὰς φράσεις : **πηγαίνω ἄπα, - εἶμαι ἄπα** καὶ σημαίνουσα βαδίζω, πηγαίνω περίπατον, φεύγω· ‖ εἰδ. φρ. **πάει ἡ πήγε ἄπα** (ἐξηφανίσθη).

ἀπά ἐπίρρ. δημ. κ. **ἐπά** κ. **πά** ἐπί, ἐπάνω : **ἀπὰ στὸ πόδι, - στὴ σκεπή, - στὴν κορφή,** φρ. **γράφει ἐπὰ στὰ γόνα** (προχείρως, ἀπροσέκτως).

ἀπαθγουλιάζω δημ. ἐπὶ ὀρνίθων, παύω νὰ γεννῶ.

ἀπάθγουλο (τό) δημ. τὸ τελευταῖον ᾠὸν τῆς ὄρνιθος, μεθ' ὃ παύει ᾠοτοκοῦσα.

ἀπαθοιδῶς Ἡσ. « (ἀπαϜοιδῶς, ἀπῳδῶς)· ἐκμελῶς, Λάκωνες ».

ἀπαγάδι δημ. ἐπίρρ. σύνηθ. εἰς τὰς παιδιὰς ἐν τῇ φρ. **εἴμαστε ἀπαγάδι** (εἴμεθα ἴσια κι ἴσια).

ἀπαγαδίζω δημ. ἐξοφλῶ χρέος.

ἀπαγάδισμα (τό) δημ. κ. ἀπαγάδι ἀνταπόδοσις, ἐξόφλησις δι' ἰσοτίμου παροχῆς.

ἀπαγάλια δημ. ἀγαληνά, ἀγάλια βλ.λ.

ἀπάγγεια ἐπίρρ. δημ. ἀπάγγια βλ. λ.

ἀπαγγειάζω δημ. ἀπαγγιάζω βλ. λ.

ἀπάγγειος-α-ο δημ. ἀπάγγιος βλ. λ.

ἀπαγγελεύς-έως (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀπαγγέλλων· ‖ ὁ ἀγγελιαφόρος.

ἀπαγγελία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἔκθεσις, ἡ λογοδοσία πρεσβευτοῦ : Δημ.242,20 **ὅτι ἐκ . . τῶν ἀπαγγελιῶν τὸ βουλεύσασθαι περὶ τῶν πραγμάτων ἡμῖν ἐστιν·** 2) ἡ ἀφήγησις, ἡ ἐξιστόρησις : Θουκ.3,67 **ὧν . . βραχεῖα ἡ ἀπαγγελία ἀρκεῖ·** 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ μετὰ ρυθμοῦ καὶ ὕφους ἀνάγνωσις ἢ ἐκφώνησις πεζοῦ ἢ ἐμμέτρου λόγου : Πλάτ.Πολ.394 C **ἡ δι' ἀπαγγελίας αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ,** Ἀριστλ. Ποι.1449 B 26 **δρώντων καὶ οὐ δι' ἀπαγγελίας, - ἡ ἀπαγγελία τοῦ ποιήματος·** ‖ νεώτ. γεν. ἡ ἀνάγνωσις, ἐκφώνησις : **ἡ ἀπαγγελία τῆς ἀποφάσεως·** 4) μτγν. τὸ ὕφος τοῦ λόγου, τὸ λεκτικόν· ‖ νεώτ. ἡ τοῦ λόγου προφορά : **ἔχει καλὴ ἀπαγγελία.**

ἀπαγγελιά (ἡ) δημ. παραγγελία, ἐντολή : **ἔκανα τὴν ἀπαγγελιά σου** (ἐξετέλεσα τὴν ἐντολήν σου).

ἀπαγγέλλω ἰων. **-έω** κ. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. **-ῶ** ἀναγγέλλω, μηνύω, γνωστοποιῶ δι' ἀγγέλου : Ἰλ.Ι 626 **ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα χρὴ μῦθον Δαναοῖσι,** Ἡρ.1,127 **ἐκέλευε τὸν ἄγγελον ἀπαγγέλλειν,** Ξεν. Ἀν.2,4,4 **ἀπ- εἰς τὴν Ἑλλάδα·** παθ. : Δημ.522,25 **ἐξ ὧν . . ἀπηγγέλλετό μοι** (καθὼς μοὶ ἀνηγγέλθη), μετὰ μτχ. : Ἡρ.2,121,5 **ἀπηγγέλθη ὁ νέκυς ἐκκεκλεμμένος** (ἀνηγγέλθη ὅτι τὸ νεκρὸν σῶμα εἶχε κλαπῆ)· 2) ἐπὶ ρήτορος ἢ συγγραφέως, ἀφη-

γοῦμαι, λέγω, ἐκφωνῶ : Δημ.537,27 **ὧν ὁ παθὼν.. οὐδ' ἂν ἀπαγγεῖλαι δύναιθ' ἑτέρῳ**, - **ἀπαγγέλλω ποίημα**, - **λόγον**· 3) κάμνω ἀπαγγελίαν βλ. λ.3) : **ἀπ- ποιήματα** ‖ εἰδ. ἐν νομ. φρ. ἀναγιγνώσκω, ἐκφωνῶ : **ἀπαγγέλλω κατηγορίαν.**

ἀπαγγέλνω δημ. προφέρω, ἀρθρώνω.

ἀπάγγελσις-εως (ἡ) ΑΒ ἀπαγγελία.

ἀπαγγελτήρ-ῆρος (ὁ) ὁ ποιῶν γνωστόν, ὁ δεικνύων : ΑΠ 6,5,3 **ἀπαγγελτῆρά τε κύρτου φελλόν.**

ἀπαγγελτής (ὁ) νεώτ. ὁ ἀπαγγέλλων στίχους.

ἀπαγγελτικόν (τό) ὡς οὐσ. βλ.λ. ἀπαγγελτικός.

ἀπαγγελτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ἀπαγγέλλων, ἀφηγηματικός· 2) ρητ. ὁ εἰς τὴν ἀπαγγελίαν ἀνήκων· ‖ τὸ οὐδ. **ἀπαγγελτικὸν** ὡς οὐσ., ἡ δύναμις τοῦ ἀπαγγέλλειν βλ. λ.3).

ἀπαγγελτικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀποφαντικῶς : Σέξτ.Ἐμπ.Πυρρ.1,197 **οὐκ ἀπαγγελτικῶς μετὰ πεποιθήσεως ἀποφαινόμενος.**

ἀπαγγελτός-ή-όν νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀπαγγελθῇ βλ.λ. : **ἀπ- κατηγορία.**

ἀπαγγέλτρια (ἡ) νεώτ. κ. δημ. θηλ. τοῦ ἀπαγγελτής, ἡ ἀπαγγέλλουσα.

ἀπαγγῆ Ἡσ. « φανερὸν ποιῶ ».

ἀπάγγια ἐπίρρ. δημ. κ. **-εια** εἰς θέσιν ὑπήνεμον, εἰς ἀπανέμι : **σταθήκαμε ἀπάγγια**· 2) ἐπὶ ἀνέμου, ἐκ τῆς ξηρᾶς : **φύσηξε ἀγέρας ἀπάγγια.**

ἀπαγγιάζω δημ. κ. **-ειάζω** καταφεύγω εἰς τόπον ὑπήνεμον, ἀπαντιάζω, ὑπηνεμῶ : **ἀπαγγιάσαμε σ' ἕνα τοῖχο**· 2) ἐπὶ τόπου, εἶμαι ὑπήνεμος : **σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἀπαγγιάζει.**

ἀπάγγιος-ια-ιο δημ. κ. **-ειος** ὑπήνεμος, ἀπρόσβλητος ὑπὸ ἀνέμου, βροχῆς, ψύχους κτπ. : **ἀπάγγια μεριά**· ‖ ἐπὶ ἀνέμου, ὁ ἐκ τῆς ξηρᾶς ἐρχόμενος, ὁ ἀπόγειος· 2) τὸ οὐδ. **-ιο** ὡς οὐσ. τόπος ὑπήνεμος· ἁ. **ἀπανεμιά** : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 9 **καὶ καλά 'ναι, Σειλινέ, νὰ ξαπλώσῃς 'κεῖ στ' ἀπάγγιο**· 3) ναυτ. ἡ νηνεμία : **ἔχει ἀπάγγιο σήμερα.**

ἄπαγκ προστ. τοῦ ρ. ἀπάγω ὡς ἐπίρρ. κατὰ παράλειψιν τοῦ **σεαυτὸν** τιθεμένου ἐνίοτε, μακρὰν ἀπ' ἐδῶ : Ἀριστφ.Βάτρ.853 **ἄπαγε σεαυτὸν ἐκποδὼν** (ξεκουμπίσου), αὐτ.Εἰρ.1053 **ἄπαγ' ἐς μακαρίαν ἐκποδὼν** (πήγαινε στ' ἀνάθεμα)· μτγν. κ. νεώτ. : φρ. **ἄπαγε τῆς βλασφημίας!** (μὴ βλασφημεῖς, ἢ μακρὰν ἀπὸ τοῦ ..).

ἀπάγελος-ον Ἡσ. « ὁ μηδέπω συναγελαζόμενος παῖς· ὁ μέχρι ἐτῶν ἑπτακαίδεκα, Κρῆτες».

ἀπαγής-ές ὁ μὴ στερεός, ὁ μαλακός : Ἡρ.7,61 **Πέρσαι .. περὶ τῇσι κεφαλῇσι εἶχον τιάρας καλεομένους πίλους ἀπαγέας,** Πλούτ.Ἠθ.949 Β **ἀπαγὲς καὶ ἀσύστατον,** (ἐπὶ ὕδατος μὴ πεπηγότος)· ‖ ἐπὶ σαρκός, **πλαδαρός, χαῦνος**· ‖ ἐπὶ νεοσσῶν, ἄπτερος ἔτι.

ἀπαγίδευτος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ περιπίπτων ἢ περιπεσὼν εἰς παγίδα, καὶ ὃν δὲν δύναταί τις νὰ παγιδεύσῃ, νὰ συλλάβῃ : Νικήτ.Χων.Χρον.93 C **τῶν θηράτρων ὑπεραλλόμενος ἀπαγίδευτος ἦν.**

ἀπαγινῶ-έω ἰων. ἀντὶ ἀπάγω, ἐξάγω : Ἡρ.1,1 **ἀπαγινέοντας φορτία Αἰγύπτια**· ‖ εἰδ. κομίζω φόρον ὑποτελείας : αὐτ.3,98 **ἀπαγινέειν φόρον.**

ἀπαγίωτος-ον κ. νεώτ. μὴ παγειωθείς, ἀπαγίς.

ἀπαγκαλίζομαι ὑπαγκαλίζομαι βλ.λ. : Εὐρ.Ἡρακλ.42 **ἔσωθε ναοῦ τοῦδ' ἀπηγκαλισμένη** (δ.γρ. **ὑπηγκαλισμένη**).

ἀπάγκια ἐπίρρ. δημ. δ.γρ. τοῦ **ἀπάγγια** βλ.λ.

ἀπαγκιάζω δημ. δ.γρ. τοῦ ἀπαγγιάζω βλ.λ.

ἀπάγκιος-α-ον δημ. δ.γρ. **ἀπάγγιος** βλ.λ.

ἀπαγκίστρωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τοῦ ἀγκίστρου, τὸ ξαγκίστρωμα· 2) εἰδ. ἐπὶ στρατεύματος, περικυκλωθέντος ἀγκιστροειδῶς ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, ἡ διεκφυγὴ ἀπὸ τῆς κυκλώσεως.

ἀπαγκυλῶ-όω μτγν. κάμνω τι ἀγκύλον, **κάμπτω** στρογγυλοειδῶς, καμπυλώνω.

ἀπαγκωνίζομαι ἀπωθῶ διὰ τῶν ἀγκώνων· ‖ μτφ. Φιλόστρ.561 **ἀπηγκωνισμένῃ τῇ γλώττῃ καὶ γυμνῇ διετείνετο** (θρασέως καὶ ἀπροκαλύπτως ἰσχυρίζετο)· 2) Ἡσ. « **ἀπαγκωνισάμενοι**· ἐκτείναντες τοὺς ἀγκῶνας »· 3) Εὐστ. σχόλ. « ἀπαγκωνίσαι, τὸ τὰς χεῖράς τινος ὀπίσω δῆσαι »· πρβλ. **πισθάγκωνα.**

ἀπάγκωνο (τὸ) δημ. τὸ ὑπήνεμον· ἁ. **ἀπάγκωνο** βλ.λ.

ἀπαγλαΐζω ἀποστερῶ τινα τῆς αἴγλης του, τοῦ στολισμοῦ του : ΑΠ 5,220 **μηδὲ κομάων τὴν ῥαδινὴν κούρην πάμπαν ἀπαγλαΐσαι.**

ἀπάγλαυται Ἡσ. « διόλου κατάνυται ».

ἄπαγμα-ατος (τὸ) μτγν. ἰατρ. κάταγμα κατὰ τὴν διάρθρωσιν : Ὀρειβ.86,6 **ἔστι τὸ ἄπαγμα κάταγμα κατὰ τὸ τῆς διαρθρώσεως χωρίον.**

ἀπαγνάντια ἐπίρρ. δημ. κ. **ἀπανάντισ** ἄλλως ἀγνάντι κ. **ἀγνάντια** βλ.λ. ἀπέναντι : **κάθεται ἀπαγνάντια στὸ σπίτι μας,** παροιμ. **ἀπαγνάντια ἀπ' τὸ τραπέζι κανένας δὲ χορταίνει** (ὁ ἀπέχων ἢ ὁ ἀδρανῶν δὲν ἐπωφελεῖται εὐνοϊκῶν περιστάσεων).

ἀπαγνίζω ἰων. ἀντὶ **ἀφαγνίζω** βλ.λ.

ἀπάγνυμι μτγν. θραύω, σπάζω: Γαλ.π.Ὀρειβ.46,6,3 **ποτὲ μὲν τὸ τοῦ πήχεως ὀστοῦν ἀπάγνυται, ποτὲ δὲ τὸ τοῦ βραχίονος.**

ἀπαγοράζω γλωσσ. ἐξαγοράζω βλ.λ.

ἀπαγόρευμα-ατος (τὸ) μτγν. ἡ ἀπαγόρευσις : Πλούτ.Ἠθ.1036 C **τὸ κατόρθωμά φασι νόμου πρόσταγμα εἶναι τὸ δὲ ἁμάρτημα νόμου ἀπαγόρευμα.**

ἀπαγορεύσιμος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ δυνάμενος ν' ἀπαγορευθῇ, δεκτικὸς ἀπαγορεύσεως.

ἀπαγόρευσις-εως (ἡ) μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **-η** κ. **ἀπαγόρεψη** τὸ ἐμποδίζειν, τὸ μὴ ἐπιτρέπειν τι : **ἠθική, - ἐκ τοῦ νόμου, - ἀστυνομικὴ ἀπαγόρευσις, - ἀπαγόρευσις κυκλοφορίας, - ὁπλοφορίας**· ‖ νεώτ. νομ. **θέτειν τινὰ ὑπὸ ἀπαγόρευσιν** ἀφαιρεῖν τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας του, λόγῳ πνευματικῆς ἀνικανότητος, οἷον λόγῳ φρενικῆς νόσου ἢ γεροντικῆς ἀνοίας· ‖ νεώτ. νομ. **νόμιμος ἀπαγόρευσις** ἡ στέρησις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων ἐπερχομένη ὡς συνέπεια καταδίκης δι' ὡρισμένα τινὰ κακουργήματα· ‖ νεώτ. στρατ. **ἀπαγορεύσεως βολὴ** βολὴ πυροβολικοῦ πρὸς παρεμπόδισιν κυκλοφορίας ἢ ἀνεφοδιασμοῦ τοῦ ἀντιπάλου· 2) μσν. ἄρνησις· 3) μτγν. εἰδ. ἡ διαρκοῦντος τοῦ ἀγῶνος παραίτησις τοῦ ἀθλητοῦ καὶ ἡ ὁμολογία τῆς ἥττης του.

ἀπαγορευτής (ὁ) νεώτ. ὁ ἀπαγορεύων.

ἀπαγορευτικός-ή-ό(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκφέρων ἢ δηλῶν ἀπαγόρευσιν, ὁ μὴ ἐπιτρέπων : Πλούτ.Ἠθ.1037 F **οὐκοῦν καὶ ἡ ἀφορμὴ λόγος ἀπαγορευτικός, - ἀπαγορευτικοὶ νόμοι, - διατάξεις, - δασμοί, - ἀπαγορευτικὸν σύστημα**· ‖ κ. γραμμ. **ἀπαγορευτικὰ μόρια, - ἐπιρρήματα.**

ἀπαγορευτικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. δι' ἀπαγορεύσεως : Ἀριστ℮.1,31, - σχόλ.Ἰλ.Α 309 « ἀπηλεγέως, ἀποτόμως, σκληρῶς ἢ ἀπαγορευτικῶς ».

ἀπαγορεύω κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. **ἀπερῶ**, ἀόρ. **ἀπεῖπον**, παρακ. **ἀπείρηκα**, δημ. ἀόρ. **ἀπαγόρεψα**, μτχ. παθ. **ἀπαγορευμένος**, κ. **-εμένος** δὲν ἐπιτρέπω νὰ γίνῃ τι, κωλύω, ἐμποδίζω : Ἡρ.3,51 **ἐς τούτους πέμπων ἄγγελον ἀπηγόρευε μή μιν δέκεσθαι οἰκίοισι,** Πλάτ.Πολ.339 Α **ἔμοιγε ἀπηγόρευες ὅπως μὴ .. ἀποκριναίμην,** Λυσ.114,39 **τοῦ νόμου ἀπαγορεύοντος,** Ἀριστλ.Πολ.1336 Β 9 **τὰ ἀπηγορευμένα** (τὰ μὴ ἐπιτρεπόμενα), - **σοῦ ἀπαγορεύω νὰ μοῦ μιλᾷς, - ἀπαγορεύεται τὸ κάπνισμα, - ὁ ἀπηγορευμένος καρπός**· 2) ἀποτρέπω : Ἡρ.9,66 **πολλὰ ἀπαγορεύων οὐδὲν ἤνυε**· 3) ἀμτβ. καταβάλλομαι, ἐξασθενῶ : Πλάτ. Μενξ.245 Β **ἐπειδὴ ἑώρα** (ὁ βασιλεύς) **Λακεδαιμονίους τῷ κατὰ θάλατταν πολέμῳ ἀπαγορεύοντας,** Ξεν.Κυν.1,16 **οὔτε λέγων, οὔτε ἀκούων**

περὶ **ἐκείνου οὐδεὶς ἀπαγορεύει** | οὐδεὶς εἶναι εἰς θέαιν |' || ἀπαυδῶ, ἀποκάμνω, κουράζομαι: Ξεν.'Αν.5,8,3 **ὑπὸ πόνων ἀπαγορεύοντες**, 'Αριστλ.Ζl 712 Α 32 **ταχὺ ἀπαγορεύουσιν οἱ ἵπποι**, - **ἀπαγόρεψα ἀπὸ τὴν πολλὴ δουλειά**, - **ἔφθασ' ἀπαγορευμένος** | ἐξηντλημένος |' 4) ἐπὶ πραγμάτων, **τὰ ἀπαγορεύοντα** τὰ καθιστάμενα ἄχρηστα.

ἀπαγόρια (τὰ) δημ. κ. **ἀπογόρια** νωχέλεια, νωθρότης, χαύνωσις : φρ. **τὸν πιάνουν τἀπαγόρια του** (χαυνοῦται,καθίσταται νωθρός)·συγγ. **ἀπομώρια** βλ. λ.

ἀπαγορία (ἡ) δωρ. ἀντὶ **ἀπηγορία** βλ. λ.

ἀπαγρκύω 'Ησ. « ἀφσιρῶ ».

ἀπαγριοῦμαι-όομαι κ. νεώτ. ἐξαγριοῦμαι, ἀποθηριοῦμαι : Σοφ.Φιλ.226 **μή μ' ὄκνῳ δείσαντες ἐκπλαγῆτ' ἀπηγριωμένον.**

ἀπαγριώνω δημ. ἀόρ. **-αγρίεψα,** παθ. ἀόρ. **-αγριώθηκα,** παθ. παρακ. μτχ. **-αγριωμένος**· ἐπὶ ἀνθρώπ. κ. ζώων ἐξαγριώνω ἐντελῶς, κάμνω τινὰ ἤ τι ὁλωσδιόλου ἄγριον, ἀποθηριῶ : **ἡ μοναξιὰ τῶν βουνῶν ἀπαγριώνει τὸν ἄνθρωπο**· κ. παθ. **-ομαι** ὡς ἐν τῷ ἐνεργ.· 2) ἐπὶ ἀγρῶν ἢ φυτῶν, ἀφήνω ἀκαλλιέργητον ἐπὶ μακρὸν χρονικὸν διάστημα· κ. παθ. **-ομαι.**

ἀπαγρίωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀπαγριώνω βλ. λ., ἡ ἐξαγρίωσις, ἡ μεταβολὴ ἀπὸ ἡμέρου εἰς ἀγρίαν κατάστασιν.

ἀπαγροικίζω μτγν. μέλλ. **-ίσω** κ. **-ιῶ** καθιστῶ ἀγροῖκον· κ. παθ. **-ομαι** ὡς ἐν τῷ ἐνεργ. : Νικηφ. Γρηγ.1,27 **νῦν δὲ καὶ παντάπασιν ἀπηγροικίσμεθα.**

ἄπαγρος-ον 'Ησ. « ἀτυχὴς περὶ τὰς ἄγρας ».

ἀπάγυνα (τὰ) νεώτ. βοταν. τὰ φυτὰ τὰ μὴ καρποφοροῦντα εἰμὴ ἅπαξ μόνον.

ἀπαγχονίζω κ. νεώτ. μέλλ. **-ίσω** κ. **-ιῶ** θανατῶ, πνίγω διὰ τῆς ἀγχόνης, φουρκίζω, ἐπὶ ἀνθρώπου κρεμῶ : ΑΠ 11,111 **νῆμα λαβὼν ἀράχνης αὐτὸν ἀπηγχόνισεν,** - **ἀπηγχόνισαν ὅλους τοὺς αἰχμαλώτους**· || κ. παθ. ὑφίσταμαι τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον : Δίων Κ 72,2 **οἱ Κοΐντίλιοι ἀπηγχονίσθησαν**· || νεώτ. **-ομαι** κ. ὡς μέσ. ἀπαγχονίζω ἐμαυτόν· 2) λύω, ἀπελευθερῶ ἀπὸ τῆς ἀγχόνης : Λουκ. Λεξιφ.11 **ἀπωλώλει ἂν εἰ μὴ ἐγὼ ἐπιστάς, ἀπηγχόνισά τε αὐτὸν καὶ παρέλυσα τῆς ἐμβροχῆς.**

ἀπαγχόνισις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. τὸ ἀπαγχονίζειν, ὁ δι' ἀγχόνης θάνατος, ἀπαγχονισμός, κρέμασμα, φούρκισμα.

ἀπαγχονισμός (ὁ) νεώτ. ὁ δι' ἀγχόνης θάνατος.

ἀπαγχονῶ-όω μτγν. κ. μσν. κ. **-έω** ἀπαγχονίζω : Δίων Κ 72,7· || μτφ. καταπνίγω, ἀφανίζω : Μηνι. 3,30, 'Ωδ.5 **ἀπηγχόνησας λιμῷ τὰ πάθη.**

ἀπάγχω πνίγω : 'Οδ.Τ.230 **ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων,** 'Αριστφ.Εἰρ.795 **γαλῆν ἀπάγξαι**· κ. μέσ. : Θουκ.3,81 **καὶ ἐκ τῶν δένδρων τινὲς ἀπήγχοντο.**

ἀπάγω κ. νεώτ. μέλλ. **-ξω,** ἀόρ. **-ήγαγον** ὁδηγῶ μακράν, ἀπομακρύνω, βιαίως μετ' ἐμοῦ ἄγω, ὁθ. ἁρπάζω : 'Οδ.Σ 278 **ἀπάγουσι βόας καὶ ἴφια μῆλα,** νεώτ. **ἀπήγαγε τοὺς αἰχμαλώτους,** - **ἀπήγαγε τὴν ἐρωμένην του** | κρυφὰ ἢ βιαίως λαβὼν μετ' αὐτοῦ ἔφυγε |' 2) μετακινῶ, ἀφαιρῶ : Θεόφρ.ΙΦ 7,6,2 **ἀπάγω ἀχλὺν ἀπ' ὀφθαλμῶν**· 3) ἀποσύρω : 'Αριστφ.Νεφ.35 **ἄπαγε τὸν ἵππον**· 4) ἐλλειπτικῶς, ἀποσύρομαι, ἀπομακρύνομαι· προβλ. **ἄπαγε**· 5) νεώτ. ναυτ. στρέφω τὸ πλοῖον οὕτως, ὥστε νὰ μὴ ἀντηνεμωθῶσι τὰ ἱστία· 6) φέρω ὀπίσω, φέρω εἰς τὴν πατρίδα : 'Οδ.Π 370 **ἀπήγαγεν οἴκαδε**· 7) καταβάλλω, δίδω τὸ ὀφειλόμενον : 'Αριστφ.Σφ.707 **πόλεις . . αἳ νῦν τὸν φόρον ἡμῖν ἀπάγουσιν**· 8) συλλαμβάνω καὶ ὁδηγῶ διὰ τῆς βίας : 'Ηρ.2,114 **ἀπάγετε αὐτὸν παρ' ἐμέ,** - **ἀπήχθη αἰχμάλωτος**· 9) ἀττ. ὡς νομ. ὅρος, ὁδηγῶ πρὸ τῆς ἁρμοδίας ἀρχῆς τὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ συλληφθέντα ἔνοχον, ὅπως τιμωρηθῇ· κ. ἐπιδίδω εἰς ἁρμόδιον ἄρχοντα ἔγγραφον καταγγελίαν : Δημ.736,2 **ἀπ- τοῖς ἕνδεκα**· 10) ἄγω εἰς τὴν φυλακήν : 'Ανδοκ.31,24 **ἀπάγω εἰς τὸ δεσμωτήριον,** Πλάτ.Μέν.80 Β **ὡς γόης ἀπαχθῆναι**· 11) ἐπὶ συζητήσεως, ἐκτρέπω ἐκ τοῦ προκειμένου θέματος : Δημ.116,24 **ἀπ- τινὰ ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως**· 12) διακρίνω, ἀποχωρίζω : Πλάτ.Φίλ.39 Β **ἀπ' ὄψεως . . τὰ δοξαζόντα ἀπ-** 13) ἁπλῶς, φέρω, κομίζω : αὐτ. Νόμ.795 Α **ἀπ- ἐν ἀριστερᾷ τὸ τόξον.**

ἀπαγωγεύς-έως (ὁ) νεώτ. ὁ ἀπάγων, ὁ ἁρπάζων : **ἀπαγωγεὺς ἀνθρώπων,** - **ζώων**· 2) ἀνατομ. **ἀπαγωγεὺς μῦς** ὁ ἐκτελῶν τὴν κίνησιν τῆς ἀπομακρύνσεως μέλους τινὸς τοῦ σώματος ἀπὸ τῆς κανονικῆς του θέσεως· προβλ. **ἀπαγωγός.**

ἀπαγωγή (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ὁδηγεῖν, ἀπάγειν μακράν : Ξεν.'Αν.7,6,5 **ἀπ- τοῦ στρατεύματος**· || ἡ βιαία ἀπομάκρυνσις, ἁρπαγή : Λουκ. Φάλ.1,3 **γυναικῶν ἀπαγωγαί,** - **ἀπαγωγὴ κόρης,** - **βιαία - ἑκουσία ἀπαγωγή**· || εἰδ. ἐν τῇ γυμναστικῇ, ἡ ἀπομάκρυνσις τῶν χειρῶν ἢ ποδῶν ἀπ' ἀλλήλων, ἀντίθ. **προσαγωγή**· 2) πληρωμή : 'Ηρ.1,6 **κατεστρέψατο ἐς φόρου ἀπ-** | διὰ τὴν πληρωμὴν φόρου |' 3) ἀττ. ὡς νομ. ὅρος, ἡ ἐνώπιον **τοῦ ἁρμοδίου ἄρχοντος** προσαγωγὴ τοῦ **ἐπ' αὐτοφώρῳ** συλληφθέντος ἐνόχου ἀδικήματός τινος : 'Υπερείδ.Εὐξεν.22 **ἀπαγωγῆς ἄξια**· || ἡ ἔγγραφος καταγγελία ἡ ἐπιδιδομένη εἰς τοὺς ἄρχοντας : Λυσ.13,86 **ἀπάγειν τὴν ἀπαγωγήν**· 4) ἐν τῇ λογικῇ, ἔμμεσος ἀπόδειξις ψευδοῦς προτάσεως διὰ τῆς συναγωγῆς ἐξ αὐτῆς ἑτέρας προτάσεως εἴτε γνωστῆς ὡς ψευδοῦς εἴτε ἀντιφατικῆς πρὸς τὴν πρώτην : 'Αριστλ.ΑΠρ.69 Α 20 **ἡ εἰς τὸ ἀδύνατον ἀπαγωγή,** - νεώτ. μαθημ. **ἀπόδειξις διὰ τῆς εἰς ἄτοπον ἀπαγωγῆς.**

ἀπαγωγικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀπαγωγήν, ἤτοι τὴν εἰς τὸ ἀδύνατον ἄγουσαν ἀπόδειξιν : **ἀπαγωγικὴ ἀπόδειξις.**

ἀπαγωγικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατ' ἀπαγωγήν, δι' ἀπαγωγῆς, κατὰ τρόπον ἀπαγωγικὸν βλ. λ.

ἀπαγωγός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀπάγων, ἀπομακρύνων : Γοργ.'Εγκώμ.'Ελ.95 **οἱ γὰρ ἔνθεοι διὰ λόγων ἡδοναὶ ἐπαγωγοὶ μὲν ἡδονῆς, ἀπαγωγοὶ δὲ λύπης γίνονται**· 2) νεώτ.ἀνατομ. **ἀπαγωγὸς μῦς**· ἄλλως **ἀπαγωγεὺς μῦς** βλ.λ.

ἀπαγώνιος **ἐπαγώνιος** βλ. λ.

ἀπάγωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ παγωθείς, μὴ ἐκ φυσικῆς αἰτίας ἢ διὰ τεχνικῶν μέσων καταψυγείς.

ἀπαδειάζω δημ. σχολὴν ἄγω· || ὁθ. εἶμαι εὔκαιρος : **σὰν ἀπαδειάσω θὰ 'ρθω**· 2) μτβ. κενῶ, ἀδειάζω ἐντελῶς : **ἀπάδειασε τὸ λάδι νὰ καθαρίσουμε τὸ κιούπι**· || κ.ἀμτβ.κ.ἐν παθ. σημ. κενοῦμαι ἐντελῶς : **ἀπάδειασε τὸ βαρέλι χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε**· ἄ. κ. ἀπαδειάστηκε· 3) εἰδ. ἐπὶ γυναικός, ἀδειάζω, παύω νὰ γεννῶ, ἄ. **ξεπαιδοκομάω.**

ἀπαδικῶ-έω μτγν. ἀδίκως κατακρατῶ : ΠΔ Δευτερ.24,14 **μισθὸν ἀπαδικεῖν τινος.**

ἀπάδις (αἱ) λέξις εἰς πλεῖστα χῖφα τοῦ Πινδάρου, ἑρμηνευομένη **πραπίδες** βλ.λ. | δ.γρ. **ἐλπίδες** |.

ἀπαδόντως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀσυμφώνως, διαφόρως, ἀναρμόστως· 'Ησ. « **οὐκ ἀπαδόντως**, ὅμοιον » : Πλωτῖν.3,5,5.

ἀπαδότης (ὁ) δημ. βοηθὸς εἰς ἐπιχείρησιν.

ἀπᾴδω κ. νεώτ. ᾄδω παραφώνως, παραφωνῶ : Πλάτ.Νόμ.802 Ε **δεινὸν γὰρ ὅλῃ τῇ ἁρμονίᾳ ἀπᾴδειν**· 2) μτφ. διαφωνῶ, δὲν συμφωνῶ : αὐτ. 662 Β **ἀπ- ἀπ' ἀλλήλων**· || νεώτ. δὲν προσαρμόζομαι, δὲν ἁρμόζω : **αὐτὸ ἀπᾴδει πρὸς τοὺς κανόνας τῆς συμπεριφορᾶς,** - **πρὸς τὰ χρηστὰ ἤθη** | δὲν ἁρμόζει |' 3) ἀπομακρύνομαι, ἀποπλανῶμαι : Πλάτ.'Ιππ.Μ.292 C **ἀπ- ἀπὸ τοῦ ἐρωτήματος.**

ἀπαείδω ἀπᾴδω βλ. λ.

ἀπαείρω ποι. τοῦ ἀπαίρω μέσ. **-ομαι** σηκώνομαι καὶ ἀπέρχομαι : 'Ιλ.Φ 563 **ἀπαειρομέναν πόλιος.**

ἀπαέξομαι ποι. ἀπαυξάνομαι : Σιμωνίδ.᾿Αμ.7,85 **θάλλει δ᾿ ὑπ᾿ αὐτῆς κἀπαέξεται βίος.**

ἀπαεροῦμαι-όομαι μσν. κ. νεώτ. μεταβάλλομαι εἰς ἀέρα, ἐξαεροῦμαι : Τζέτζ.᾿Αλληγ.1,163,577.

ἀπαζάρευτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ διαπραγματεύσεως ἀγοραπωλησίας, χωρὶς παζάρια βλ. λ.

ἀπαζάρευτος-η-ο δημ. ὁ μὴ παζαρευθείς, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔγιναν διαπραγματεύσεις ἀγοραπωλησίας : **τὸ ἀγόρασα ἀπαζάρευτο·** ‖ κ. ὁ μὴ δεκτικὸς παζαρευμάτων.

ἄπαθα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ παθήματος, ἀπαθῶς βλ.λ.

ἀπαθανατίζω κ. νεώτ. κλίνω πρὸς τὸ ἀθάνατον, προσπαθῶ νὰ παρομοιάσω πρὸς τὸ θεῖον : ᾿Αριστφ.᾿Ηθ.Ν 1177 Β 33 **χρὴ . . ἐφ᾿ ὅσον ἐνδέχεται ἀπαθανατίζειν·** 2) ἀνάγω εἰς τοὺς θεούς, καθιστῶ ἀθάνατον : σχόλ. εἰς ᾿Αριστλ.Μεταφ.876,38Β **ἀπ- τὴν ψυχήν,** Φίλ.1,427 **ψυχαὶ ἀπαθανατιζόμεναι,** Διόδ.Σ 4,7 **τοὺς διὰ τῶν ποιημάτων ἀπαθανατιζομένους τῇ δόξῃ, - τὸ ὄνομά του ἀπηθανατίσθη, - ἀπηθανατισμένοι ἥρωες.**

ἀπαθανάτισις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ καθιστάναι τινὰ ἀθάνατον, ἡ ἀποθέωσις : Δίων Κ 60,35.

ἀπαθανατισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἀπαθανάτισις, ἀποθέωσις : ᾿Επιφάν.1,14.

ἀπαθανατῶ-όω μτγν. ἀπαθανατίζω βλ.λ.

ἀπάθεια (ἡ) κ.νεώτ. κ.δημ. τὸ νὰ εἶναί τις ἀπαθής, ἡ ἔλλειψις αἰσθήσεως, ἀναισθησία, ἀντίθ. **πάθος** : Θεόφρ.ΙΦ 9,15,1 **ἀπάθεια κακῶν, - βλέπω, - ἀκούω μὲ ἀπάθειαν·** ‖ δημ. τὸ μὴ συγκινεῖσθαι, μὴ παθαίνεσθαι, ἡ ἀταραξία : **ἀπάθεια ποὺ τὴν ἔχει·** 2) φιλοσ. ἡ ὑποταγὴ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν καὶ ἀδυναμιῶν εἰς τὸν λόγον, ὅπερ εἶναι τὸ γνώρισμα τοῦ ἀληθοῦς σοφοῦ κατὰ τοὺς Στωϊκούς· 3) ἡ ἔλλειψις, ἀπουσία παθημάτων ἢ πόνου.

ἀπαθηναῖοι (οἱ) μτγν. οἱ μὴ ὡς οἱ πάλαι, οἱ παρηλλαγμένοι, οἱ διεφθαρμένοι ᾿Αθηναῖοι.

ἀπαθής-οῦς-ές ὁ μὴ πάσχων ἢ μὴ παθών τι : Θέογν.1177 **ἀπ- ἔργων αἰσχρῶν·** ‖ ὁ μὴ λαβὼν πεῖραν : ῾Ηρ.6,12 **ἀπ- πόνων·** 2) ἀπολ. ἄβλαπτος, ἀτιμώρητος : ῾Ηρ.9,79 **χάριν ἴσθι ἐὼν ἀπαθής·** μετὰ δοτ. : Λουκ.Πλ. ἢ Εὐχ.44 (3,277) **ἀπαθὴς ὢν τῷ πυρί** (ἀπρόσβλητος ὑπὸ τοῦ πυρός)· 3) κ. νεώτ. ὁ ἄνευ πάθους, ἀσυγκίνητος, ἀναίσθητος : **παρατηρῶ ἀπαθής, - μένω ἀπαθής·** 4) ἐπὶ πραγμάτων, ὁ μὴ μεταβαλλόμενος, ὁ ἀμετάτρεπτος : ᾿Αριστλ.Τοπ. 148 Α 20 **ἀπαθεῖς αἱ ἰδέαι,** αὐτ.Ψυχ.408 Β 29 **ὁ δὲ νοῦς ἴσως θειότερόν τι καὶ ἀπαθές ἐστιν·** 5) ἐνεργ. ὁ μὴ διεγείρων αἴσθημα, ὁ μὴ προκαλῶν ἐντύπωσιν· 6) γραμμ. **τὰ ἀπαθῆ** τὰ ἀμετάθατα ῥήματα· 7) **ἀπαθής** (ὁ) νεώτ. ζωολ. ὡς οὐσ. γένος ἐντόμων ὑμενοπτέρων τοῦ ἀθροίσματος τῶν κεντροφόρων τῆς οἰκογενείας τῶν **μελισσιδῶν.**

ἀπάθητος (-η)-ο(ν) κ. δημ. ὁ ἀπαθής· ‖ ὁ μὴ κακὰ παθών· ‖ εἰδ. ὁ μὴ πάθος σωματικόν, πάθησιν ὑποστάς : **ἀπάθητος σ᾿ ὅλη του τὴ ζωή.**

ἀπαθία (ἡ) ᾿Α Κρεμ. ἀπάθεια.

ἀπάθιαστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ χρονίας τινὸς σωματικῆς παθήσεως, χωρὶς νόσημα.

ἀπάθιαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ παθιασμένος, ὁ ἄνευ σωματικῆς παθήσεως, νοσήματος ἢ βλάβης.

ἀπαθλίωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ μετάπτωσις εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ἀθλιότητος, τῆς πενίας, ἀ. ἐξαθλίωσις : **ἡ ἀπαθλίωσις τῶν μαζῶν·** πρβλ. **ἀθλιότης.**

ἀπάθνιαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ὢν ἢ μὴ τραφεὶς ἐν φάτνῃ, ἐπὶ ζώου : **βόδι ἀπάθνιαστο.**

ἄπαθος-η-ο δημ. ἀτάραχος, ἀπαθής, ἀδιάφορος· 2) ἄνευ παθήσεως, ἀπάθιαστος βλ.λ.

ἀπαθῶ-έω μτγν. δὲν ὑπόκειμαι εἰς πάθη.

ἀπαθῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ πάθους, μετ᾿ ἀπαθείας : Πλούτ.Σόλ.20 **μὴ ἀπαθῶς μηδ᾿ ἀναισθήτως ἔχειν πρὸς τὸ κοινόν, - ἤκουσεν ἀπαθῶς τὴν καταδίκην του** (ἀσυγκινήτως, ἀταράχως).

ἀπαί ποι. **ἀπό,** ὡς τὰ **διαί, παραί, ὑπαί·** ἄσχετον πρὸς τὸ δημ. **ἀπέ** βλ.λ.

ἀπαιγκιροῦμαι-όομαι μτγν. μεταμορφοῦμαι εἰς αἴγειρον : Στράβ.5,1,9.

ἀπαιδαγωγησία (ἡ) νεώτ. ἡ μὴ παιδαγώγησις, ἡ ἔλλειψις παιδαγωγικῆς μορφώσεως.

ἀπαιδαγώγητος-ο(ν) κ.νεώτ. κ.δημ. ὁ ἄνευ παιδαγωγοῦ ἢ ὁδηγοῦ· ‖ ὁ μὴ τυχὼν ἀγωγῆς, παιδαγωγικῆς μορφώσεως, ὁ ἀπαίδευτος· ‖ οὐδ. **τὸ ἀπαιδαγώγητον** ἡ ἔλλειψις παιδαγωγικῆς μορφώσεως.

ἀπαιδαγωγήτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀδιδάκτως· ‖ νεώτ. ἄνευ παιδαγωγήσεως.

ἀπαιδευσία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἔλλειψις παιδεύσεως, μορφώσεως : Θουκ.3,42 **μετὰ ἀπαιδευσίας καὶ τραχύτητος γνώμης,** ᾿Αριστλ.Ρητ. 1355 Α 29 **δι᾿ ἀπαιδευσίαν,** αὐτ.1391 Α 17 **ἀπαιδευσία πλούτου ἐστὶ τὸ νεόπλουτον εἶναι** (ἀπειρία περὶ τὴν διαχείρισιν τῶν χρημάτων)· ‖ ἀμάθεια, ἀγροικία, σκαιότης, χωριατιά : Πλάτ.Γοργ.527 Ε **εἰς τοσοῦτον ἥκομεν ἀπαιδευσίας.**

ἀπαίδευτα ἐπίρρ. δημ. ἀπαιδεύτως βλ.λ. 2) χωρὶς παιδέματα, ἄνευ ταλαιπωριῶν.

ἀπαίδευτος (-η)-ο(ν) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πεπαιδευμένος, ἀμόρφωτος : Εὐρ.Κύκλ.492 **παιδεύσωμεν τὸν ἀπαίδευτον,** ᾿Αριστλ.Ρητ.1395 Β 27 **πιθανώτεροι οἱ ἀπαίδευτοι τῶν πεπαιδευμένων ἐν τοῖς ὄχλοις·** ‖ μετὰ γεν. πράγματος, ὁ μὴ ἀσκηθεὶς εἴς τι : Ξεν.ΚΠ 3,3,55 **ἀπ- ἀρετῆς·** ‖ δημ. ἐπὶ ὑποζυγίων, ὁ μὴ γυμνασθεὶς εἰς τὸ ἔργον του : **τὸ βόδι σου εἶναι ἀπαίδευτο στὸ ἀλέτρι·** ‖ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μὴ ὑποστὰς βασάνους, παιδέματα : **ἔζησε ἀπαίδευτος·** 2) δημ. εἰδ. ἐπὶ κλιβάνου νεοτεύκτου, ὁ μήπω πυρακτωθείς· ἄλλως **ἄκαυτος** : **φοῦρνος ἀπαίδευτος·** 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀγροῖκος, χονδροειδής : Αἰσχίν.1,70 **ἀπ- μαρτύρια.**

ἀπαιδευτότροπος-ον μτγν. ὁ ἔχων τρόπους ἀπαιδεύτου, σκαιός, ἄξεστος, ἀγροῖκος.

ἀπαιδευτῶ-έω ΑΒ εἶμαι ἀπαίδευτος.

ἀπαιδεύτως ἐπίρρ. κ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ παιδεύσεως, χωρὶς μόρφωσιν : Πλάτ.Πολ.8,859 **τεθραμμένος ἀπαιδεύτως καὶ φειδωλῶς.**

ἀπαιδεψιά (ἡ) δημ. ἡ ἀπαιδευσία, ἡ ἔλλειψις μορφώσεως· 2) τὸ ἄμοχθον, ἡ ἔλλειψις κόπων.

ἀπαιδία (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. δημ. **ἀπαιδιά** ἡ ἔλλειψις παίδων, ἀτεκνία.

ἀπαιδοιῶ-όω μτγν. ἐκτέμνω τὰ αἰδοῖα, εὐνουχίζω ἢ περιτέμνω.

ἄπαιδος-η-ο δημ. ὁ μὴ παιδευθείς, μὴ γυμνασθεὶς εἰς τὸ ἔργον του, ἀπαίδευτος βλ.λ., ἐπὶ ὑποζυγίων : **ἄπαιδο ἄλογο, - βόδι·** 2) ὁ μὴ ἔχων τέκνα, παιδιά, ὁ ἄτεκνος.

ἀπαιδοτρίβητος-ον ΑΒ ὁ μὴ γυμνασθεὶς ὑπὸ παιδοτρίβου.

ἀπαιθαλῶ-όω μτγν. κ. **-άλω** καίω τι μέχρις οὗ μεταβληθῇ εἰς αἰθάλην, τέφραν.

ἀπαιθεροῦμαι-όομαι μτγν. καθίσταμαι αἰθέριος : Συνέσ.α.137 Α **τὸ πρῶτον αὐτῆς** (τῆς ψυχῆς) **λεπτύνεται καὶ ἀπαιθεροῦται.**

ἀπαίθομαι μτγν. φλέγομαι : Κόϊντ.Σμύρ.1,693 **κεραυνοῖς, οἵ οἱ πρόσθε ποδῶν θαμέες ποτόωντο δι᾿ αἴθρης, δεινὸν ἀπαιθόμενοι.**

ἀπαιθριάζω ἐκθέτω εἰς τὸν ἀέρα, εἰς τὸ ὕπαιθρον· 2) κάμνω αἰθρίαν διώκων τὰ νέφη : ᾿Αριστφ.῎Ορν.1502 **ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας** (ὁ Ζεύς)· 3) μτγν. ἀμτβ. καθίσταμαι αἴθριος, ἀνέφελος, γαληνεύω, ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαίρας.

ἀπαιθύσσομαι ἐπὶ πυρσοῦ ἢ λαμπάδος, ῥίπτω κυματοειδῆ φλόγα : Διόδ.Σ 2,53 **σχηματισμὸν ἀποτελεῖ λαμπάδος ἀπαιθυσσομένης·** 2) ΕΜ ἐνεργ. ἀμτβ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀστράπτω, λάμπω.

ἄπαικτος (-η)-ο(ν) μσν. κ. νεώτ., δημ. **ἄπαιχτος** ὁ μὴ παικτός, ὁ ἀκατάλληλος πρὸς ἀστεϊσμούς :

Εὐστ. ἐν Συλλ.Βατ.7,285,6 B **μεθύομεν καὶ παίζομεν τὰ ἄπαικτα**· 2) δημ -χτος ἐπὶ παιγνίων, ὁ μὴ παιχθείς, οὗ τὸ παίξιμον (ἡ ἐκτέλεσις) δὲν ἐγένετο ἢ δὲν ἐτερματίσθη : **ἄπαιχτη παρτίδα**· || **ἄπαιχτα λεφτὰ** (τὰ μὴ ἀπολεσθέντα εἰς τυχηρὰ παίγνια).

ἀπαίνευτος-η-ον δημ. ὁ μὴ ἐπαινεθείς· 2) ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐπαινέσῃ. Ἐπίρρ. **ἀπαίνευτα.**

ἀπαινίττομαι μτγν. ὑπαινίττομαι (ἀμφ.).

ἀπαίνομαι δ. γρ. τοῦ **ἀναίνομαι** βλ. λ.

ἀπαίνυμαι ἀφαιρῶ : Ἰλ.Λ 582 **τεύχε' ἀπαινύμενον**· 2) δρέπω, ἀποκόπτω, ἐπὶ ἄνθους ἢ μτφ. : Μόσχ.2,66 **ὑάκινθον . . ἀπαίνυτο.**

ἀπαινῶ-έω δὲν αἰνῶ, δὲν ἐξυμνῶ.

ἀπαιόλη (ἡ) (αἰόλος) ἡ διὰ δόλου στέρησις· Ἡσ. « ἀπάτη, ἀποστέρησις » : Αἰσχ.ἀπ.185 **τέθνηκεν . . χρημάτων ἀπαιόλῃ**· 2) **Ἀπαιόλη** ἢ **Ἀπαιολή**, ἡ ἀπάτη προσωποποιουμένη παρ' Ἀριστφ. Νεφ.1150 **εὖ γ', ὦ παμβασίλει' Ἀπαιόλη,**

ἀπαιόλημα-ατος (τό) ἐξαπάτησις, ἀποπλάνημα, ξεπλάνεμα : Αἰσχ.Χο.1002 **ξένων ἀπαιολήματα.**

ἀπαιόλησις-εως (ἡ) ἡ δι' ἀπάτης στέρησις· Ἡσ.« **ἀπαιόλησις μισθοῦ** ἀποστέρησις μισθοῦ ».

ἀπαιολῶ-άω παραπλανῶ : Βάβρ.95,99 **ἀπαιολτινά τῆς ἀληθείας** δ. γρ. **ἀπαιολέω.**

ἀπαιρέω ἰων. τ τοῦ **ἀφαιρῶ.**

ἀπαίρω κ. νεώτ. μέλλ. **-αρῶ**, ἀόρ. **-ῆρα**, παρακ. **-ῆρκα** σηκώνω, παίρνω : Ἡρ.1,186 **ἀπ- τὰ ξύλα**· || ἀπομακρύνω, ἀποσύρω τι ἀπό τινος : Εὐρ. Ὀρ.1608 **ἄπαιρε θυγατρὸς φάσγανον,** Ἀχαιὸς π. Ἀθην.641 D **ἀπαίρεται τράπεζα**· 2) μετακινῶ στόλον ἢ στρατόν· AB « **ἀπαίρειν** τὸ μὲν πλεῖστον c' Ἀττικοὶ ἐπὶ πλοῦ τιθέασι, πλέον καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοιπορίας, ὡς Αἰσχύλος καὶ Ἀριστοφάνης » : Ἡρ.8,57 **ἢν ἀπάρωσι τὰς νέας ἀπὸ Σαλαμῖνος**· || ἀποχωρῶ ἔκ τινος τόπου, ἐκκινῶ : Εὐρ.Κύκλ.131 **ὡς ἀπαίρωμεν χθονός,** Δημ.392,14 **ἀπῆραν . . εἰς Παγασὰς** (ἐξεκίνησαν) διὰ πρεσβείαν εἰς . .)· || **νεώτ.μ.** ἐπὶ πλοίων, ἀνασύρω τὴν ἄγκυραν, ἀποπλέω, σαλπάρω : **τὰ πλοῖον ἀπῆρε.**

ἄπαις-δος (ὁ,ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ, ὁ ἄνευ παιδός, ἄτεκνος : Ἡρ.6,38 **τελευτᾷ ἄπαις**, Αἰσχ.Πέρσ.580 **τοκέες ἄπαιδες**· || Σοφ.Τρ.911 **τὰς ἄπαιδας οὐσίας** (τὰς ἄνευ κληρονόμου)· || **μετὰ γεν.** κατὰ πλεονασμόν : Ἡρ.1,109 **ἄπαις ἔρσενος γόνου** : Εὐρ.Ἰκ. 810 **τάλαιναν τέκνων ἄπαιδα**· 2) ἐν παραθ. μετὰ τοῦ παῖς, ὁ μὴ παῖς, ὁ κακός, ὀλέθριος παῖς : Αἰσχ.Εὐμ.1034 **νυκτὸς παῖδες ἄπαιδες.**

ἀπαίσια ἐπίρρ. δημ. ἀπαισίως βλ. λ2.).

ἀπαισιόδοξα ἐπίρρ. δημ. μετ' ἀπαισιοδοξίας.

ἀπαισιοδοξία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. τὸ νὰ εἶναί τις ἀπαισιόδοξος βλ.λ. : **κατέχομαι ἀπὸ ἀπαισιοδοξίαν**· || φιλοσ. ἡ θεωρία, καθ' ἣν ὁ κόσμος καὶ ὁ ἀνθρώπινος βίος εἶναι κακοὶ καὶ πλήρεις ὀδύνης· διεθν. ὅρος πεσσιμισμός· ἀντίθ. **αἰσιοδοξία.**

ἀπαισιόδοξος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἀπαισίας γνώμας, δοξασίας ἢ προβλέψεις, ὁ θλιβερὰ τὰ παρόντα ἢ τὰ μέλλοντα ἐκτιμῶν : **ὁ μὴ ἔχων πίστιν εἶναι μοιραίως ἀπαισιόδοξος**· || ὁ προσδοκῶν ἢ προβλέπων κακόν τι : **εἶμαι ἀπαισιόδοξος περί τινος ζητήματος** (προβλέπω κακὴν ἔκβασίν του)· || **ἀπαισιόδοξος φιλοσοφία** ἡ θεωρητικὴ ἀντίληψις, καθ' ἣν ὁ κόσμος ἐξελίσσεται ἐπὶ τὰ χείρω· || ἐπίσης ἡ ἐκ παρεμφεροῦς ἐποπτείας θεωρία, καθ' ἣν οὐδὲν τέλος αἴσιον πρόκειται εἰς τὸν ἀνθρώπινον κόσμον κατ' ἄτομον ἢ ἐν συνόλῳ.

ἀπαισιοδοξῶ-έω νεώτ. εἶμαι ἀπαισιόδοξος περί τινος, προβλέπω κακὴν ἔκβασιν : **ἀπαισιοδοξῶ περὶ τοῦ μέλλοντος.**

ἀπαισιοδόξως ἐπίρρ. νεώτ. μετ' ἀπαισιοδοξίας, κατὰ τρόπον ἀπαισιόδοξον βλ.λ.

ἀπαισιόμορφος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἀπαισίαν, εἰδεχθῆ, ἀποκρουστικὴν μορφήν.

ἀπαίσιος (-ία)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ αἴσιος, ὁ κακὰ προμηνύων, δυσοίωνος : Ὀππ.Ἁλ.372 **ἀπ- ὕαινα,** Λουκ.Ψευδολ.12 **ἀπ- ἡμέρα, - ἀπαίσιος οἰωνός, - ἀπαίσια μέρα ἡ Τρίτη**· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ προκαλῶν φρίκην, ὁ εἰδεχθής : **ἀπαίσιος ἄνθρωπος, - ἀπαισία μορφή, - ἀπαίσιον θέαμα**· 3) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ὁ λίαν κακός, ὁ ἐπιζήμιος εἰς τοὺς ἄλλους : **ἀπαίσια γυναῖκα.**

ἀπαισιότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπαισίου βλ.λ., τὸ ἀπαίσιον.

ἀπαισιουργία (ἡ) νεώτ. ἔργον ἀπαίσιον, πρᾶξις εἰδεχθής.

ἀπαισίως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. οὐχὶ αἰσίως : AB « δυσοιωνεῖν· τὸ δυσφήμως καὶ **ἀπαισίως** ἐπί τινι πράξει μελλούσῃ διαλέγεσθαι » : Γαλ.2,192 **οἱ μὲν γὰρ ἅπαντα τοῖς κάμνουσιν αἰσίως τε καὶ ἀπαισίως ἐπιγενησόμενα προμαντεύονται**· 2) νεώτ. κ. εἰδεχθῶς, φρικωδῶς, ἀπεχθῶς : **ὄζει ἀπαισίως.**

ἀπαισχύνομαι μέλλ. **-νοῦμαι** ἐντρέπομαι, συστέλλομαι ἐξ αἰσχύνης : Πλάτ.Γοργ.494 C **δεῖ . . μηδ' ἐμὲ ἀπαισχυνθῆναι.**

ἀπαισχυντῶ-έω μτγν. συστέλλομαι ἐξ ἐντροπῆς, ἀπέχομαί τινος ἐξ αἰσχύνης : Ἡλιόδ.8,5 **οἱ ἐρῶντες ἁλισκόμενοι ἀπαισχυντοῦσιν.**

ἀπαΐσσω ἀττ. **-ᾴσσω** πηδῶ ἀφ' ὑψηλοῦ : Ἰλ.Φ 234 **κρημνοῦ ἀπαΐξας**· || ἀναπηδῶ, τινάσσομαι, φεύγω : Ἐμπεδ.348 **ὁπόταν μὲν ἀπαΐξῃ τέρεν αἷμα,** Σοφ.Τρ.190 **τοῦ δ' ἐγὼ κλύων ἀπῇξα**· 2) διαρρηγνύομαι, σπάω : αὐτ.ἀπ.337 **ἀπῇξε πέμφιξ.**

ἀπαίτημα-ατος (τὸ) μτγν, κ. νεώτ. ὅ,τι ἀπαιτεῖται, ἡ ἀπαίτησις, ἡ ἀξίωσις.

ἀπαιτήσιμος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀπαιτηθῇ ἢ ὅστις ἀπαιτεῖται, ἀπαιτητός· || μτγν.εἰδ. τὸ οὐδ. **-ιμον** ὡς οὐσ. ἀπαίτησις, ἀξίωσις ἔναντι ὑπηρεσίας τινός : Πάπ. **ἐπιδίδωμί σοι ἀπαιτησίμου κατ' ἄνδρα σιτικῶν καθηκόντων τοῦ ϛ' ἔτους τοῦ . . Ἀδριανοῦ Καίσαρος.**

ἀπαίτησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. δημ. **-η** τὸ ἀπαιτεῖν τὸ ὀφειλόμενον : **Ἑλένης ἀπαίτησις** (τίτλος ἀπολεσθέντος δράματος τοῦ Σοφοκλέους), Δημ. 901,1 **ἀπ- ποιεῖσθαι** = ἀπαιτεῖν τὸ διεκδικούμενον πρὶν ἐνεργῆσαι δικαστικῶς, **ἀπαίτησις δικαία, - ἄδικος, - λογική, - παράλογος**· συχνότατα κατὰ πληθ. **προβάλλω ἀπαιτήσεις**· || μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἔντονος ζήτησις, ἀξίωσις : **ἔχω τὴν ἀπαίτησιν νὰ πληρωθῶ, - ἔχει τὴν ἀπαίτησιν νὰ τοῦ ὑπακούουν**· πρβλ. ἀξίωσις· || νεώτ. ὡς νομ. ὅρος, δικαίωμα ἀποδόσεως, ὅπερ ἔχει τις ἐπὶ ἀλλοτρίας περιουσίας, ἤτοι τῆς περιουσίας τοῦ ἐκ παροχῆς ἢ ἐξ ὁμολογίας ἐκ ζημίας χρεώστου· || νεώτ.ἐμπορ.**ἐπισφαλεῖς ἀπαιτήσεις** (δικαιώματα ἐξ ὀφειλῶν, ὧν ἡ εἴσπραξις δὲν εἶναι ἀσφαλής).

ἀπαιτητής (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰσπράκτωρ φόρων : Πάπ. **ἀπαιτητὴς ἀννώνας**· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἀπαίτησιν βλ. λ. ἢ ἀξίωσιν.

ἀπαιτητικά ἐπίρρ. δημ. ἀπαιτητικῶς βλ. λ.

ἀπαιτητικός-ή-όν μαν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων μεγάλας, ὑπερβολικὰς ἀπαιτήσεις βλ.λ., ἀξιώσεις : **εἶναι πολὺ ἀπαιτητικός.**

ἀπαιτητικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπαιτητικοῦ βλ.λ., τὸ ἀπαιτεῖν, ἀξιοῦν τι ἐπιμόνως.

ἀπαιτητικῶς ἐπίρρ. νεώτ., δημ. **-ά** κατὰ τρόπον ἀπαιτητικόν, μετ' ἀπαιτήσεως, κατ' ἀπαίτησιν.

ἀπαιτητός-ή-όν κ. νεώτ. ὃν δύναταί τις νὰ ἀπαιτήσῃ : **χρέος ἀπαιτητόν.**

ἀπαιτίζω ζητῶ ὀπίσω τὸ ἀφαιρεθέν : Ὀδ.Β 78 **χρήματ' ἀπαιτίζοντες, ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη.**

ἀπαιτῶ-έω κ. νεώτ. κ. δημ. ζητῶ νὰ μοὶ ἐπιστραφῇ τι ὀφειλόμενον : Ἡρ.1,3 **ἀπαιτέειν τε Ἑλένην καὶ δίκας τῆς ἁρπαγῆς αἰτέειν,** Σοφ.Φιλ. 362 **ἀπ- ὅπλα τοῦ πατρός**· || μετ' ἀπαρφ. : Εὐρ. Ἰκ.385 **ἀπαιτεῖ . . θάψαι**· 2) νεώτ. κ. δημ. ἔχω

ἀξίωσιν, ἀπαίτησιν εἴς τι ἢ διά τι, ζητῶ τι ὀφειλόμενον : **ἀπαιτῶ ἀμοιβήν, - μισθόν, - ἀποζημίωσιν**· ‖ ζητῶ ἐπιμόνως, ἢ ἐντόνως ἀξιῶ : **ἀπαιτῶ ἡσυχίαν, - πειθαρχίαν, - ὁ νόμος, - ἡ λογική, - τὸ δίκαιον ἀπαιτεῖ**· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. συνεπάγομαι, ἔχω ὑποχρέωσιν : Ἡρ.5,35 **ἡ δαπάνη τῆς στρατιῆς ἀπαιτεομένη, - νεώτ. αἱ σπουδαὶ ἀπαιτοῦν δαπάνας, - ἀπαιτεῖται προσοχή, - κόπος**· 4) νεώτ. κ. δημ. **τὰ ἀπαιτούμενα**, τὰ ἀναγκαῖα, τὰ δέοντα **ἔχω ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα, - τοῦ λείπουν τὰ ἀπαιτούμενα**· 5) ὑποχωρῶ, ἐνδίδω εἰς ἀπαίτησιν : Εὐρ.Φοίν.602 **οὐκ ἀπαιτούμεθα**.

ἄπαιχτος δημ. ἄπαικτος βλ.λ. Ἐπίρρ. **ἄπαιχτα**.

ἀπαίων-ωνος ἄνευ παιᾶνος, χωρὶς εὐθυμίαν, θλιβερός : Σοφ.ἀπ.523 **ἀκτὰς ἀπαίωνος . . Ἀχέροντος**.

ἀπαιώνιστος-ον ἀπαίων βλ.λ.· Ἡσ. « δύσφημον· Εὐριπίδης Ἀλκμαίωνι διὰ Κορίνθου » : Εὐρ.ἀπ.78.

ἀπαιώρημα-ατος (τὸ) ταινία, ἀρτάνη, κρεμαμένη συνήθως ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ καὶ ὑποβαστάζουσα τεθλασμένην χεῖρα : Ἱππ.Ἀγμ.30.

ἀπαιώρησις-εως (ἡ) μτγν.κ.νεώτ. ἐξάρτησις, κρέμασμα : Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.2,238 **ἀπ- κρασπέδων**· ‖ ἡ ἀφ' ὑψηλοῦ καὶ εἰς ὕψος ἐξάρτησις πράγματος.

ἀπαιωροῦμαι-έομαι κ. μσν. κ. νεώτ. κρέμαμαι ἔκ τινος : Ἡσίοδ.ἀπ.234 **δράκοντε δοιὼ ἀπηωρεῦντο**, Ἱππ.Ἀγμ.756 **ἔνθεν δὲ καὶ ἔνθεν ἀπαιωρέεται ἡ χείρ**· ‖ μτγν. ἐνεργ. ἀφήνω τι νὰ κρέμαται : Ἀλκίφρ.3,55 **πλοκάμους ἄκρας τῆς κεφαλῆς ἄχρι στέρνων αὐτῶν ἀπαιωρῶν**, Μηνι. 5,1, Ὠδ.6 **ὡς γὰρ ἀμνὸν τῷ ξύλῳ, τὸν Χριστὸν ἀπηώρησε . . δῆμος ὁ ἄνομος**.

ἀπαιωρῶ-έω ἐνεργ. τοῦ **ἀπαιωροῦμαι** βλ. λ.

ἀπακεττάριστος-η-ο δημ. (Ἰταλ.) ὁ μὴ συσκευασθεὶς εἰς πακέττο βλ.λ. : **ἀπακεττάριστα σιγάρα**.

ἀπάκι (τὸ) μσν. κ. δημ. πληθ. **ἀπάκια** τὰ περὶ τοὺς νεφροὺς πλευρά, αἱ ψόαι : **μοῦ πονοῦν τ' ἀπάκια μου**· ‖ τὸ κρέας τῶν πλευρῶν, ὅπερ θεωρεῖται καὶ νοστιμώτερον : δ. τραγ. **νὰ φᾷς τ' ἀπάκια τοῦ λαγοῦ, στηθάρι ἀπὸ περδίκι**.

ἀπακμάζω μτγν. παρακμάζω· ‖ νεώτ. ἐπὶ ἀνέμου, ἐξασθενῶ, μετριάζομαι δημ. **μποσικάρω, πέφτω**· ἀντίθ. **ἐπακμάζω**.

ἀπακμή (ἡ) μτγν. παρακμή.

ἀπακοντίζω ῥίπτω ὡς ἀκόντιον, ἐξακοντίζω : Ἀριστλ.Ζ1 501 Α 36 **ἀπ- τὰς ἀποφυάδας**· 2) ἐκπέμπω : Νόνν.Δ 40,414 **ἀπ- μαρμαρυγήν**.

ἀπακονῶ-άω μτγν. ἀκονῶ : Πορφ.Χριστ.31 **ἀπακονεῖν τὴν γλῶσσαν καθάπερ μάχαιραν**.

ἀπακουή (ἡ) δημ. ὑπακοή, εὐπείθεια· 2) προσηγορία τῆς Θεοτόκου, οἷον **Παναγία ἡ Ἀπακουή** (ἡ ἐπακούουσα, ἐπήκοος).

ἀπακούμπι (τὸ) δημ. κ. **ἀποκούμπι** τὸ ἐφ' οὗ ἀκουμπᾷ, στηρίζεταί τις, τὸ στήριγμα· ‖ κατάλυμα, ἀναπαυτήριον : **τὸ σπίτι μου αὐτὸς τὄχει ἀπακούμπι**· 2) κ. μτφ. ἐξασφάλισις περιθάλψεως, ὑποστηρίξεως : **αὐτὸ τὸ παιδί μου θά 'νε τὸ ἀποκούμπι τῶν γηρατειῶν**· πρβλ. **ἀντιστύλι**.

ἀπακουμπῶ δημ.κ. **ἀποκουμπῶ** κ.-άω ἐπακουμβῶ, στηρίζομαι εἴς τι· 2) καταλύω, φιλοξενοῦμαι : **αὐτὸς πάντα βρίσκει ν' ἀπακουμπήσῃ** (νὰ φιλοξενηθῇ)· 2) μτφ. γηροτροφοῦμαι, περιθάλπομαι κατὰ τὸ γῆρας : **δὲν ἔχει ποῦ ν' ἀπακουμπήσῃ**.

ἀπακουστά ἐπίρρ. δημ. ἀκουστά, ἐξ ἀκοῆς, ἐκ φήμης : **ἀπακουστὰ τὸν ἔχω**.

ἀπακουστικός-ή-ό δημ. ὁ ἐξ ἀκοῆς, ἐκ φήμης, ἐκ διαδόσεως προερχόμενος.

ἀπακουστός-ή-ό δημ. ὁ ἀκουστός, ἐξ ἀκοῆς, ἐκ φήμης γνωστός : **τὸ 'χομε ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ἀπακουστό**· 2) ὁ διάσημος, ὁ ἐξακουστός.

ἀπακουτερός-ή-ό δημ. ὁ ὑπακούων, εὐπειθής.

ἀπακούω δημ. ὑπακούω : Ἐρωτόκρ.Ε 355 **κι ἂς ἀπακούσῃ σήμερο κεῖνα, ποὺ τῆς μιλοῦσι**.

ἀπάκρας μάχα Ἡσ. « ἡ ἑνὸς πρὸς ἑνὸς μάχη. Λάκωνες ».

ἀπακριβοῦμαι-όομαι κ. νεώτ. γίνομαι μὲ ἀκρίβειαν, μὲ τελειότητα : Πλάτ.Τίμ.29 C **λόγος ἀπηκριβωμένος**, Ἀριστλ.Ζ Μ 666 Α 28 **ἐν τοῖς μάλιστ' ἀπηκριβωμένοις** (τοῖς τελειοτάτοις), Ἰσοκρ.238 D **ἀπηκριβωμένος ἐπί τινι** (γινώσκων τι μὲ ἀκρίβειαν)· πρβλ. **ἀπηκριβωμένως**· ‖ μέσ. ἐξεργάζομαί τι μετ' ἀκριβείας, τὸ καθιστῶ τέλειον.

ἀπακρινός-ή-όν δημ. ἀκραῖος, ἀκρινός.

ἀπακταίνω Ἡσ. « **ἀποκταίνειν**· ὁ κινεῖσθαι δυνάμενος »· 2) μτβ. κουράζω, καταπονῶ διὰ βιαίας ἀσκήσεως· πρβλ. **ἀκταίνω**.

ἀπακτίς-ίδος (ἡ) νεώτ. βοταν. δένδρον τι τῆς Ἰαπωνίας, μὴ ὑπαχθὲν εἰς ὡρισμένον τι γένος.

ἄπακτος-όν μτγν. διόρθ. **ἀπακτός** ὁ δυνάμενος νὰ ἀπαχθῇ εἰς τὴν φυλακὴν (δ.γ. **ἀπότακτος**).

ἀπάκτωτος-η-ο μσν. κ. δημ. (λατ.) ὁ μὴ πακτωθείς, ὁ ἀμίσθωτος : **ἀπάκτωτο χτῆμα**.

ἀπάλα (ἡ) δημ. παιδιά τις, παιζομένη ὑπὸ δύο ὁμάδων παίδων· 2) δέσμη, χεριά, φουχτιὰ πράγματός τινος : **μιὰ ἀπάλα μαλλιά**.

ἀπαλά ἐπίρρ. δημ. μεθ' ἁπαλότητος, ἁβρῶς, τρυφερῶς, μαλακά : **κράταγε τὸ παιδὶ ἀπαλά**.

ἀπάλαλκε παρακ. τοῦ **ἀπαλέξω** βλ.λ.

ἀπάλαιμα (τὸ) δημ. κ. **-λεμα** πάλη, πάλαιμα.

ἀπαλαίνω δημ. μαλακώνω, πραΰνω : **ἡ μολόχα ἀπαλαίνει τὸ βῆχα** βλ. κ. **ἀπαλύνω**· ‖ κ. μτφ. καθιστῶ ἠπιώτερον : **τοῦ ἀπάλυνα τὸ θυμό**. 2) ἀμτβ. ἐπὶ πράγμ. γίνομαι ἁπαλός, μαλακός· ‖ κ. μτφ. ἐπὶ προσ. πραΰνομαι, γίνομαι ἠπιώτερος.

ἀπάλαιστος-ον μτγν. ὁ ἀνίκητος ἐν τῇ πάλῃ, ὁ μὴ εἰς τὴν πάλην ἠσκημένος.

ἀπαλαίστρος-ον ΑΠ ὁ μὴ γυμνασθεὶς ἐν τῇ παλαίστρᾳ, ἄπειρος τῆς πάλης· 2) συνεκδ. ἀδέξιος, ἀγροῖκος· 3) ὁ ἀσυνήθης ἐν τῇ παλαίστρᾳ (δ.γ. **ἀπάλαιστος**).

ἀπαλαίωτος (-η)-ο(ν) Ἡσ. κ. νεώτ., δημ. κ. **ἀπάλιωτος** ὁ μὴ παλαιούμενος, ὁ ἄφθαρτος· ‖ ὁ μήπω παλαιωθείς, μήπω φθαρείς.

ἀπαλάκια (τὰ) δημ. τὰ φυτὰ **ἀρνόγλωσσον τὸ μικρὸν** καὶ **ἀρνόγλωσσον τὸ μέγα**.

ἀπαλάμη (ἡ) δημ. ἡ παλάμη : κατάρ. **ὅσες τρίχες ἔχει ἡ ἀπαλάμη τόσο καλὸ νὰ δῇ**.

ἀπαλάμιστος-η-ο δημ. ἐπὶ πλοίου, ὁ μὴ παλαμισθεὶς μὲ πίσσαν, ἀπίσσωτος : **ἀπαλάμιστο καράβι**· πρβλ. **καλαφατίζω**· ‖ γεν. ἐπὶ τοίχων, οἰκοδομῶν κτλ., ὁ εἰς ὃν δὲν ἐγένετο παλάμισμα, ἐπίστρωσις δι' ἀμμοκονιάματος ἢ ἁ. πρόχειρος ἐπίχρισις δι' ἀσβέστου : **ἀπαλάμιστος τοῖχος, - ἄφησε τὸ σπίτι ἀπαλάμιστο**.

ἀπάλαμνος-ον ποι. κ. μον. κ. **ἀπάλαμος** ὁ ἐν ἀμηχανίᾳ διατελῶν : Ἰλ.Ε 597 **ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος**, Νικήτ.Χων. ἐν Σάθ.1,123 **ἀνδράριον δειλανδρον καὶ ἀπάλαμνον**· 2) αὐθάδης, θρασύς, ὑβριστικός : Σόλων 14 **ἔρδειν ἔργ' ἀπάλαμνα**, Θέογν.481 **ἀπάλαμνα μυθεῖσθαι**.

ἀπαλάμνως ἐπίρρ. ΑΒ « ἀβούλως καὶ ὡς ἀσυνέτως ».

ἀπάλαμος-ον ἀνίκανος· 2) ἀμήχανος : Πίνδ.Ο 9, 95 **βίος ἀπάλαμος**.

ἀπαλαμωνίδα (ἡ) δημ.κ. **παλαμωνίδα** κ. **-ίδι** (τὸ) τὸ φυτὸν **ὀνωνὶς ἡ ἀρχαία**· ἁ. **ἀνωνίδα**.

ἀπαλάνθη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **λειχηνοειδῶν**.

ἀπαλαρία (ἡ) μτγν., μον., δημ. κ. **ἀπαλεριά** κ. **ἀπαλαρέα** τὸ σύνολον τῶν ἐν ἑστιάσει παρατιθεμένων ἐδεσμάτων (λατ. **epulorie**) : Ἰω.Λυδ.Μην.1,29 ‖ δημ. εἰδ. τὰ ἐν δίσκῳ κατὰ τὸ μνημόσυνον παρατιθέμενα κόλλυβα : δημ.ἔγγρ.1740 **νὰ τοῦ κάμουν λείψανον καὶ μνημόσυνον καὶ μίαν ἀπαλαρίαν**· 2) γεν. ἡ παροψίς, ἡ ἀπλάδα : Κορ.Ἄτ.1,292 «ἀπα-

λαρέα δὲν εἶναι πλὴν εἶδος δίσκου ἢ πινακίου, ἤγουν ἀγγείου πλέον πλατυτέρου παρὰ βαθυτέρου ».

ἀπαλασίξαι Ἡσ. « ἀπαληθίσαι, ὀμόσαι, Λάκωνες ».

ἀπαλαστῶ-έω Ἡσ. σχετλιάζω βλ. λ.

ἀπαλατόα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **λοβοφόρων.**

ἀπαλαύξινα Ἡσ. « εἰς αὐτὸν καταστρέφοντα ».

ἀπάλαφρα ἐπίρρ. δημ. ἐλαφρῶς, ἀπαλά.

ἀπάλαφρος-η-ο δημ. ἐλαφρός, ἀπαλός.

ἀπάλγησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ παῦσις τοῦ ἄλγους.

ἀπαλγῶ-έω παύω νὰ ἀλγῶ, δὲν πονῶ πλέον: Θουκ.2,61 **ἀπαλγήσαντες δὲ τὰ ἴδια τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀντιλαμβάνεσθαι·** 2) μτφ. εἶμαι ἀπαθής, ἀναίσθητος πρός τι, ἀδιαφορῶ: Πολύβ. 9,40,4 **ἀπαλγοῦντες ταῖς ἐλπίσιν.**

ἀπαλεῖν Ἡσ. « ἀμελεῖν ».

ἀπαλέντες Ἡσ. « ἀμελοῦντες ».

ἀπάλεια (ἡ) δημ. τὸ τέλος τῆς ἁλιευτικῆς περιόδου ἐν τοῖς ἰχθυοτροφείοις.

ἀπαλειπτικός-ή-όν μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀπαλείφων, ὁ ἐξαλειπτικός, ὁ συντελῶν εἰς ἀπάλειψιν.

ἀπαλειπτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἀπαλείψεως.

ἀπαλείφω κ. μσν., νεώτ., κ. δημ. ἐξαλείφω, σβήνω: Δημ.1115,5 **τότ' οὖν αὐτὸν ἔδει ταῦτ' ἀπαλείφειν κελεύειν,** Ἐκκλ.Θ Λειτ.123 **σήμερον τὰ τῶν ἀνθρώπων πταίσματα τοῖς ὕδασι τοῦ Ἰορδάνου ἀπαλείφονται·** || ἀπαλλάσσω: Δημ.1338,8 **ἀπ- τινὰ ἀπὸ ὀφλήματος·** 2) ὑφαιρῶ, κλέπτω: Δημ.1243,17 **ἀπ- ἀπὸ τῶν παρακαταθηκῶν·** 3) δημ. ἐντελῶς ἀλείφω, περιαλείφω.

ἀπάλειψις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐξάλειψις, τὸ σβήσιμο: **ἀπάλειψις τῆς εἰκόνος·** || διαγραφή, ἀκύρωσις: **ἀπάλειψις τῆς ὑποθήκης, - ἀπάλειψις διατάξεως νόμου.**

ἀπαλέλυτρα (τὰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **λαμπυριδῶν,** χαρακτηριζόμενα ἐκ τῶν ἀπαλῶν αὐτῶν ἐλύτρων.

ἀπαλένω δημ. κ. **ἀπαλαίνω,** ἀόρ. **ἀπάλυνα** μτχ. παθ. παρακ. **ἀπαλεμένος,** μτβ. ἀπαλύνω, μαλακώνω, καθιστῶ ἀπαλόν· 2) ἀμτβ. ἀπαλύνομαι, μαλακώνομαι, καθίσταμαι ἀπαλός, μαλακός.

ἀπαλέξαι ἀπαρφ. τοῦ **ἀπαλέξω** βλ. λ.

ἀπαλέξησις-εως (ἡ) μτγν. ὑπεράσπισις: Κλήμ. Ἀλ. Παιδ.2,224 **πρὸς ἀπαλέξησιν κρυμῶν ὑπερβολῆς.**

ἀπαλεξίκακος-ον ἀλεξίκακος βλ.λ.: Ὀρφ. Ὕμν.

ἀπαλεξητικός-ή-όν ΕΜ ὁ ἔχων ἀμυντικὴν δύναμιν, ὁ ἀποκρούων, ὁ ὑπερασπίζων, ὁ προφυλάττων.

ἀπαλέξω ἀποκρούω, ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω, μετ' αἰτ. πράγμ. εἰς γεν. προσ.: Ἰλ.Ω 371 **καὶ δέ κεν ἄλλον σεῦ ἀπαλεξήσαιμι·** || καὶ μετὰ δοτ.: Αἰσχ. Ἱκ.1053 **Ζεύς.. μοι ἀπαλέξαι γάμον·** || μετ' αἰτ. προσ. ἢ πράγμ. προφυλάττω: Ὀδ.Ρ 364 **οὐδ' ὡς τιν' ἔμελλ' ἀπαλεξήσειν κακότητος·** || μέσ. ὑπερασπίζω ἐμαυτόν: Σοφ.Αἶ.116 **πρὸς ταῦτ' ἀπαλέξασθαι·** πρβλ. **ἀπάλαλκε.**

ἀπαλεριά (ἡ) δημ. κ. ἀπαλαρία βλ.λ.

ἀπαλεστής (ὁ) δημ. συνήθ. ἐν πληθ. **-άδες** (οἱ) ὁ εἰς μυλῶνα πρὸς ἄλεσιν σιτηρῶν μεταβαίνων.

ἀπαλέτης (ὁ) δημ. ὁ μεταβαίνων ἢ μεταβὰς εἰς τὸν μύλον, ἵνα ἀλέσῃ καρπόν: **αὔριο θὰ πάω ἀπαλέτης·** || ὁ τακτικῶς ἀλέθων εἴς τινα μύλον, ὁ πελάτης του: εἶμαι **ἀπαλέτης στὸ μύλο σας.**

ἀπαλεύομαι μτγν. μένω μακρὰν τινος, ἀποφεύγω.

ἀπαλεύω δημ. κ. **ἀπαλαίδω·** παλαίω βλ.λ.

ἀπάλη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων ἑτερομερῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **κανθαριδῶν.**

ἀπαλή (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν **συνθέτων,** ἰθαγενὲς τῆς Χιλῆς.

ἀπαλήθεια δημ. ἐπίρρ. βεβαιωτ. ἐπιτατ. μόνον ἐν τῇ φρ. **ἀλήθεια κι' ἀπαλήθεια.**

ἀπαληθεύω κ. μαν. λέγω πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν: Ξεν.Οἰκ.4,12 **ἀπαληθεῦσαι πρὸς ἡμᾶς·** 2) μσν. ἐξευρίσκω τὴν ἀλήθειαν.

ἀπαληθίζω ἐπὶ τῶν ὀμνυόντων, ἀπαληθεύω βλ.λ.

ἀπαληλεσμένος-η-ον μσν. κ. νεώτ. παθ. μτχ. ἐκ ρ. ἀπαλῶ, ὁ ἔχων ἐντελῶς ἀλεσθῆ.

ἀπαλησμονῶ-άω δημ. ἀπολησμονῶ βλ.λ.

ἀπαλθαίνομαι κατὰ δ. ἐκδ. **ἀπάλθομαι** ἐντελῶς θεραπεύομαι, γιατρεύομαι: Ἰλ.Θ 419 **ἕλκε' ἀπαλθήσεσθον** (θὰ γιατρευτοῦν ἀπὸ τὶς πληγές).

ἀπάλθομαι **ἀπαλθαίνομαι** βλ.λ.

ἀπαλία (ἡ) μσν. ἀπαλότης, μαλακότης, τὸ ἠρέμα πνέειν, ἐπὶ τοῦ ἀνέμου: Γεωπ.18.2 **ἀπαλία τοῦ ἀέρος.**

ἀπαλίας (ὁ) μτγν. ἔριφος γαλαθηνός, κατσίκι τοῦ γάλακτος: Διογ.Λ 8,20 (πιθαν.).

ἀπαλίκη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων ἰθαγενὲς τῶν τροπικῶν θαλασσῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀριγγῶν.

ἀπαλιμίζω δημ. ἀφαιρῶ τὴν ἅλμην, τὴν ἁλμύραν ἀλιπάστου τινός: ἀπαλιμίζω **τὴ σαρδέλλα·** ὅ. **ἀπαλμίζω, ἀφαλμίζω** βλ.λ.

ἀπαλινῴδητος-ον μσν. ἐπὶ ὁμολογίας πίστεως, ἡ μὴ ἀνακληθεῖσα, μὴ ἀναιρεθεῖσα ὑπὸ τοῦ δόντος· || ἐπὶ προσ. ἐν τῇ αὐτ. χρ. ὁ μὴ παλινῳδήσας.

ἀπάλιον Ἡσ. « θῦμα δελφάκιον ».

ἀπαλιούρας (ὁ) νεώτ. βοταν. κ. **παλιοῦρι** κ. παλιοῦρος τὸ φυτὸν παλίουρος ὁ ἀκανθώδης βλ.λ.

ἀπάλιωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ παλαιωθείς, μὴ φθαρείς, ἀπαλαίωτος βλ.λ.

ἀπαλκάζειν Ἡσ. « ἐκκλησιάζειν, Ἴωνες ».

ἀπαλλαγείς (ὁ) νεώτ. συνήθ. ἐν πληθ. **-έντες** (οἱ) παθ. μτχ. ἀορ. τοῦ ρ. ἀπαλλάττομαι βλ.λ.' || εἰδ. ὁ ἀπαλλαγεὶς τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἕνεκα σωματικῆς ἀνικανότητος ἢ οἰκογενειακῶν λόγων.

ἀπαλλαγέντας (ὁ) δημ. ὁ ἀπαλλαγεὶς τῆς στρατιωτικῆς ὑποχρεώσεως, ὁ ἄμαχος· 2) εὐτραπέλως, ὁ ὄνος, ὡς ἐξαιρούμενος ἐκ τῆς κατὰ τὸν πόλεμον ἐπιτάξεως τῶν κτηνῶν.

ἀπαλλαγή (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπελευθέρωσις λύτρωσις, γλυτωμός: Αἰσχ. Ἀγ.20 ἀπαλλαγὴ πόνων, Δημ.275,29 **τοῦ πολέμου οὐκ ἦν πέρας οὐδ' ἀπαλλαγή, - ἀπαλλαγὴ πημάτων, - ξυμφορᾶς, - πραγμάτων, - πολέμου, - νόσου·** ἀπ- **ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς θητείας, - τῆς φορολογίας·** 2) νεώτ. κ. ἀπομάκρυνσις, ἀπόλυσις: **ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῶν καθηκόντων, - ἀπὸ τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας·** 3) εἰδ. ἀθῷωσις: **ἀπαλλαγὴ ἀπὸ κατηγορίας·** 4) διάλυσις γάμου: Εὐρ.Μήδ.236 **οὐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαὶ γυναιξίν·** 5) μετατόπισις: Πλάτ.Νόμ.736 Α **ἀπαλλαγὴν ὄνομα ἀποικίαν τιθέμενος·** 6) διαφυγή, ὑποχώρησις, διάσωσίς τινος: Θουκ.1,51 **ἡ ἀπαλλαγὴ ἐγένετο ἀλλήλων·** 7) κ. ἐκκλ. ἡ ἀπὸ τῆς ζωῆς ἀποδημία, ὁ θάνατος: Ἱππ. Ἐπιδ.7,89 **ἀπαλλαγὴ τοῦ βίου.**

ἀπαλλάγι (τὸ) δημ. τὸ ἄπλυτον ἐσώρρουχον, τὸ ὁποῖον ἀπεκδυόμεθα, διὰ νὰ φορέσωμεν καθαρόν· ὅ. **ἀπαλλαξίδι.**

ἀπαλλαγίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ὁ νοσοφαινικὸς ὑδράργυρος, χρησιμοποιούμενος ὡς ἀντισηπτικόν.

ἀπάλλαγμα (τὸ) δημ. ἡ ἀπαλλαγή, λύτρωσις.

ἀπαλλάζω δημ. μέλλ. **-άξω,** ἀόρ. **-αξα,** παθ. ἀόρ. **-άχτηκα,** μτχ. παθ. παρακ. **-αγμένος** ἀπαλλάσσω βλ.λ., ἀπελευθερῶ· || μέσ.κ.παθ. **-ομαι** ὡς ἐν τῷ ἐνεργ.· 2) **ἀπαλλάζω** ἐνεργ. ἀμτβ. ἀλλάσσω τὰ μὴ καθαρὰ ἐσωτερικὰ φορέματά μου, τὰ ἀσπρόρρουχα· ὅ. **ἀλλάζω.**

ἀπαλλακτής (ὁ) μτγν. ὁ ἀπαλλάσσων, ἀπελευθερῶν ἀπό τινος: Μάξ.Τύρ.13,5 **ἀπαλλακτὴς κακοῦ θάνατος·** || εἰδ. Πάπ. ὁ βοηθῶν εἰς ἀπέκδυσιν ἢ εἰς ἀλλαγὴν τῶν ἱματίων ὑπηρέτης: **τοῖς ἀπαλλακταῖς τοῦ δημοσίου λουτροῦ.**

ἀπαλλακτικά ἐπίρρ. δημ. ἀπαλλακτικῶς βλ.λ.

ἀπαλλακτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. δημ. κ. **-χτικός** ὁ δυνάμενος ἢ ὁ ἁρμόδιος νὰ ἀπαλ-

λάσση, νὰ ἀπελευθερώνῃ : Διοσκ.3,83 στρόφων ἀπαλλακτικόν· || κ. νεώτ. ὁ ἀπαλλάσσων, ὁ ἀπελευθερῶν : ἀπαλλακτικὸν βούλευμα, - ἀπαλλακτικὴ ἀπόφασις δικαστηρίου (ἀθῳωτική)· || ἀπαλλακτικὸς ὅρκος (ὁ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου εἰς τὸν καθ' οὗ ἡ ἀγωγὴ ἢ ἔνστασις ἐπιβαλλόμενος ὅρκος, ὅταν ὁ ἐγείρων ταύτην ἀτελῶς τὴν ἀποδεικνύῃ)· 2) ἰατρ. ὁ κατάλληλος πρὸς θεραπείαν νόσου τινός : Ἀριστλ.Πρ.959 B 26, τοὺς θερμοὺς ἱδρῶτας εἶναι ἀπαλλακτικούς.

ἀπαλλακτικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀπαλλακτικὸν βλ.λ. 2) μτγν. περίφρ. ἀπαλλακτικῶς ἔχω ἐπιθυμῶ νὰ ἀπαλλαχθῶ, νὰ ἀπέλθω, ἀπαλλαξείω : Διον.Ἀλ.Ρητ.11,8 οὐ προθύμως ἔχοντας συμμαχεῖν, ἀλλ' ἀπαλλακτικῶς ἐπὶ τῶν πατρίδων.

ἀπαλλακτιῶ-άω μτγν. ἀπαλλαξείω βλ.λ.

ἀπαλλάξ ἐναλλάξ : Ξεν.Ἱππ.1,7 πρὸς τὸ μὴ ἀπαλλάξ (διόρθ. ἐπαλλάξ).

ἀπαλλαξείω ἐφετ. τοῦ ἀπαλλάσσω, ἐπιθυμῶ νὰ ἀπαλλαχθῶ, νὰ ἀπελευθερωθῶ : Θουκ.1,95 ἀπαλλαξείοντες δὲ καὶ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου, Ἀγαθ. 4,20 τῆς πρὸς Ῥωμαίους δυσμενείας ἀπαλλαξείοντες· Ἡσ. « ἀπαλλαξείοντες ἀπαλλακτικῶς ἔχοντες », Μοῖρ. « ἀπαλαξείοντες Ἀττικοί, ἀπαλλακτικῶς ἔχοντες Ἕλληνες ».

ἀπαλλαξίκακος ὁ ἀπαλλάσσων ἀπὸ τὰ κακά, ἀλεξίκακος βλ.λ. ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους.

ἀπάλλαξις-εως (ἡ) ἀπαλλαγὴ βλ.λ : Ἡρ.9,13 ἀπάλλαξις οὐκ ἦν ὅτι μὴ κατὰ στεινόν, Ἱππ.Χυμ.5 χροιῆς ἀπάλλαξις, πνεύματος μινύθησις.

ἀπαλλᾶσθαι Ἡσ. « ἀπαντλεῖν » (πιθαν. ἐπαμᾶσθαι, ἐπαντλεῖν).

ἀπαλλάσσω (ἀττ. -ττω) κ. νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. δημ. ἀπάλλαξα, ἐλευθερῶ τινα ἀπό τινος : Ἡρ. 6,61 ἐλίσσετο τὴν θεὸν ἀπαλλάξαι τῆς δυσμορφίης τὸ παιδίον, - ἀπαλλάσσω τινὰ πόνων, - κακῶν, φόβου, - πημονῆς· || ἀπολύω, ἀφήνω : Σοφ.Φιλ.880 κόπος μ' ἀπ-· νεώτ. ἀπαλλάσσω τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας (ἀπολύω ἀπὸ πάσης στρατιωτικῆς ὑποχρεώσεως, οἷον ἕνεκα σωματικῆς ἀνικανότητος ἢ οἰκογενειακῶν λόγων)· || ἀπομακρύνω, μετακινῶ : Εὐρ.Ἱππ.774 ἀπαλλάσσουσά τ' ἀλγεινὸν φρενῶν ἔρωτα, Πλάτ.ἀπ. 284,26 μύθοις ἔργ' ἀπ- κακά· || ἀπολύω ἀπὸ ὑπουργήματος, ἀποπέμπω : Θουκ.1,129 τὴν σατραπείαν παραλαβεῖν Μεγαβάτην ἀπαλλάξαντα, νεώτ. ἀπαλλάσσω τῆς ὑπηρεσίας, - τῶν καθηκόντων 2) ἀποσύρω κατηγορίαν· || νεώτ. ἀθῳώνω : τὸ δικαστήριον ἀπήλλαξε τὸν κατηγορούμενον· 3) ἀμτβ. διαφεύγω : Ἡρ.1,16 οὐκ ὡς ἤθελε ἀπήλλαξε, αὐτ.3,69 οὐ δεῖ χαίροντα ἀπαλλάσσειν, ἀλλὰ δοῦναι δίκην· 4) παθ. καὶ μέσ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. ἐλευθεροῦμαι, : Ἡρ.1,170 ἀπαλλαχθέντας δουλοσύνης· ὁμοίως : ἀπ- τυράννων, - κακῶν, - μαχῶν, - στρατιᾶς· 5) ἐκφεύγω : Εὐρ.Ἡρακλ.346 ἀγῶνος ἀπ- καλῶς, Ἀριστφ. Πλ.271 ἀζήμιος ἀπ- (ἄνευ καταδίκης)· 6) ἐπὶ συζητήσεως, λαμβάνω τέλος· 7) ἀπέρχομαι, ἀποχωρῶ, ἐξέρχομαι : Ἡρ.1,61 ἀπηλλάσσετο ἐκ τῆς χώρης, Εὐρ.Μήδ.729 γῆς ἀπαλλάσσεσθαι πόδα· || δθ. ἐν τῇ φρ. ἀπαλλ- τοῦ βίου = ἀποβιοῦν, ἀποθνήσκειν : Εὐρ.Ἑλ.102· || ἐνίοτε κ. ἁπλῶς ἀπαλλάττεσθαι = ἀποθνήσκειν· Σουΐδ. « ἀπηλλάγησαν, ἐτελεύτησαν »· || ἐπὶ πραγμάτων, παύομαι· 8) ἀποβάλλω ἀπ' ἐμαυτοῦ ὀχληρόν τι, ξεφορτώνομαι, γλυτώνω, ξεκάμνω : Εὐρ.Ἀνδρ.592 ἀπηλλάγης λέχους (ξεφορτώθηκες τὴν γυναῖκα σου)· νεώτ. ἀπαλλάσσομαι τῶν ἐνοχλήσεων, - τῶν φροντίδων· || Πλάτ.Γοργ.514C τῶν διδασκάλων ἀπηλλάγημεν (συνεπληρώσαμεν τὴν παρὰ διδασκάλοις φοίτησιν), Αἰσχίν.1,40 ἀπηλλάγη ἐκ παίδων (ἐξῆλθε ἀπὸ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν)· 9) μέσ. ἀπομακρύνομαι ἀπό τινος : Θουκ.1,122 τριῶν τῶν μεγίστων συμφορῶν ἀπήλλακται· || αὐτ.1,138 κρῖναι ἱκανῶς οὐκ ἀπήλλακτο (δὲν ἐστερεῖτο τῆς ἱκανότητος νὰ κρίνῃ ἐπαρκῶς)· 10) παραιτοῦμαι, ἀπέχομαι ἀπό τινος : Σοφ. Ἠλ. 1335 καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντες τῶν μακρῶν λόγων.. εἴσω παρέλθεθ'· || ἀπολ. παρέρχομαι : Σοφ.Ἀντ.422 καὶ τοῦδ' ἀπαλλαγέντος.. ἡ παῖς ὁρᾶται, Πλάτ.Γοργ.491 C εἰπὼν ἀπαλλάγηθι (πές καὶ φύγε)· 11) ἀφήνω τὴν ἔχθραν, συμφιλιοῦμαι : Πλάτ.Νόμ.915 C ἀπαλλάττονται πρὸς ἀλλήλους τῶν ἐγκλημάτων· 12) ἀναλαμβάνω ἐκ νόσου.

ἀπαλλητόν Ἡσ. « θαυμαστόν, ἔξαλλον, πολὺ παρηλλαγμένον ».

ἀπαλλιῶς ἐπίρρ. δημ. ἄλλως, ἐξ ἄλλου, ἐξ ἀντιθέτου : κι ἀπαλλιῶς γιὰ ποιὸ σκοπό;· 2) κατὰ τρόπον διάφορον, διαφορετικά : φρ. ἂν μπορῇς κάνε ἀπαλλιῶς.

ἀπαλλοιῶ-όω μτγν. κ. μον. καθιστῶ τι ἐντελῶς ἀλλοῖον, διάφορον : Φιλόδ.Στωϊκ.339,9.

ἀπαλλότριος-α-ον μτγν. ὁ ἀπαλλοτριωθείς, ὁ περιελθὼν εἰς ξένην κυριότητα : Διόδ.Σ 11,76.

ἀπαλλοτριῶ-όω κ. νεώτ. καθιστῶ τι ἀλλότριον, ξένον, ἀποξενώνω : Αἰσχίν.2,194 ἀπηλλοτριωκέναι δ' ἀφ' ὑμῶν τὸν ἐπὶ Θρᾴκης τόπον· || μτχ. ἀπηλλοτριωμένος ὁ μὴ ἔχων συγγένειαν, συνάφειαν, σχέσιν πρός τι, δθ. κ. ὁ ἀκατάλληλος : Διόδ.Σ 3,73 ἀπηλλοτριωμένην πρὸς φυτείαν χώραν, - ἀπηλλοτριωμένος πάσης ἀρετῆς· 2) ἐπὶ κτημάτων, ἐκποιῶ, πωλῶ· || νεώτ. νομ. ἀφαιρῶ ἀπό τινος ἀντὶ τιμήματος ἀναγκαστικῶς δυνάμει νόμου τὴν κυριότητα : ἡ κυβέρνησις ἀπηλλοτρίωσε πολλὰ κτήματα τῶν μονῶν· κ. παθ. ἀπηλλοτριώθησαν πολλὰ κτήματα πρὸς ἐγκατάστασιν προσφύγων· 3) ἀφαιρῶ : Ἐπιγρ. οὐδενὸς δ' ἀπηλλοτρίωσε οὐδὲν τῶν ὑπαρχόντων.

ἀπαλλοτριώσιμος-ον νεώτ. κ. ἀπαλλοτριωτός-ή-όν ὁ δεκτικὸς ἀπαλλοτριώσεως βλ. λ. : αἱ ἀπαλλοτριώσιμοι ἐκτάσεις, - δημόσια κτήματα γίνονται ἀπαλλοτριωτὰ διὰ νόμου, - τὰ ἱερὰ ἱδρύματα δὲν εἶναι ἀπαλλοτριώσιμα.

ἀπαλλοτρίωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. -η ἡ ἐκποίησις, πώλησις, κ. γεν. ἡ ἀγοραπωλησία πράγματος : Ἀριστλ.Ρητ.1361,22 λέγω δὲ ἀπαλλοτρίωσιν δόσιν καὶ πρᾶσιν· 2) ἀποστέρησις, ἀποξένωσις : Γαλ.19,181 φιλτάτων ἀπαλλοτρίωσις· 3) νεώτ. κ. δημ. νομ. ἀναγκαστικὴ ἀπαλλοτρίωσις (-η) ἡ ἀφαίρεσις ἢ ὁ περιορισμὸς ἐμπραγμάτου δικαίου τινὸς ὑπὸ τοῦ Κράτους ἢ ὑπὸ δήμου, κοινότητος κτλ. δυνάμει τοῦ νόμου καὶ χάριν ὡρισμένης δημοσίας ἀνάγκης ἢ ὠφελείας.

ἀπαλλοτριωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀπαλλοτριῶν, ὁ τῆς ἀπαλλοτριώσεως : ἀπαλλοτριωτικὸς νόμος.

ἀπαλλοτριωτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἀπαλλοτριώσεως βλ. λ.3).

ἀπαλλοτριωτός-ή-όν νεώτ. ἀπαλλοτριώσιμος βλ.λ.

ἀπαλοανθής-οῦς-ές Ἡσ. « ἀπαλοβραχέα· ἀπαλοανθῆ, ἁπαλῶς θάλλοντα ».

ἀπαλόβιος-ον μον. ὁ ἁπαλῶς, μαλθακῶς ζῶν, ἁβροδίαιτος : Κ.Μανασσ.Χρον.6692.

ἀπαλοβραχής-έος-ές Ἡσ. « ἀπαλοβραχέα· ἀπαλοανθῆ, ἁπαλῶς θάλλοντα ».

ἀπαλογέρνω δημ. προσκλίνω, ὑπτιάζω ἐλαφρῶς, ἀναγέρνω : ἀπαλογείρανε τὰ κλαριὰ ἀπ' τὸ χιόνι· 2) κατακλίνομαι προχείρως πρὸς μικρὰν ἀνάπαυσιν : ἀπαλόγειρα μετὰ τὸ φαγητό.

ἀπαλόγναθος-ον νεώτ. ἐπὶ ἵππου, ὁ ἔχων ἁπαλὰς γνάθους καὶ δυσχερῶς φέρων τὸν χαλινόν· ἀ. ἐλαφρόστομος· ἀντίθ. σκληρόγναθος.

ἀπαλόδερμος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. κ. -μα (τὰ) γένος πτηνῶν τῆς οἰκογενείας τῶν τρογωνιδῶν, ζῶν εἰς τὰς τροπικὰς χώρας.

ἁπαλοζῶ δημ. διάγω βίον ἥσυχον, ἁπαλόν.
ἁπαλόθριξ-χος ὁ ἔχων ἁπαλάς, μαλακὰς τρίχας.
ἁπαλοὶ (οἱ) νεώτ. ζῳολ. γένος θηλαστικῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν τετραχείρων τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀρκτοπιθήκων.**
ἀπαλοῖξαι Ἡσ. « ὀμόσαι ».
ἀπαλοιφὴ (ἡ) γλωσσ. κ. νεώτ. ἡ ἀπάλειψις, ἡ ἐξάλειψις· || **νεώτ.** μαθημ. ἡ πρᾶξις, δι' ἧς ἐκ περισσοτέρων ἐξισώσεων εὑρίσκομεν ἄλλας ἰσοδυνάμους, ἀλλ' ὀλιγωτέρας καὶ μὴ ἐχούσας ἄγνωστόν τινα ἢ παράμετρον ἐκ τῶν εὑρισκομένων εἰς τὰς πρώτας.
ἁπαλοιῶ-άω ποι. ἁπαλοῶ βλ.λ.
ἁπαλοκοπιά (ἡ) δημ. ἁπαλὴ καὶ εὔληπτος τροφή, ἰδίᾳ ἡ θερμὴ τοιαύτη.
ἁπαλοκουρίς-ίδος (ἡ) εἶδος ἁπαλῆς καρίδος ἢ ἰχθύος : Ἀθήν.7,304 E (διόρθ. **ἁπαλοκαρίδες**).
ἁπαλοκροκῶδης-ους-ες Ἐπιγρ. εἶδος κολλυρίου βλ.λ.
ἁπαλόλοφος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος πτηνῶν ἁρπακτικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **σπιζιδῶν.**
ἁπαλόμυς (ὁ) νεώτ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **μυῶν** (ποντικῶν), ἔχον τὸ τρίχωμα μακρὸν καὶ ἁπαλόν.
ἁπαλομωνίδα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν **ὄνωνις ἡ ἀρχαία,** ἄ. ἀπαλαμωνίδα, παλαμωνίδα.
ἄπαλον Ἡσ. « ἀνοχὴ ἀπὸ τοῦ παλαίειν ».
ἁπαλόπαις-δος Ἡσ. « ἁπαλόν, τρυφερὸν παιδίον ».
ἁπαλοπάρηος-ον μσν. ὁ ἔχων ἁπαλὰς παρειάς.
ἁπαλοπλόκαμος-ον ὁ ἔχων ἁπαλοὺς πλοκάμους : Φιλόξ. π. Ἀθήν.147 B **σηπιοπουλυποδείων τῶν ἁπαλοπλοκάμων.**
ἁπαλόπνοος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ ἁπαλῶς, ἠρέμα πνέων, ἐπὶ ἀνέμου : ΚΜανασσ.Χρον.3928 **ἁπαλόπνοος αὔρα.**
ἁπαλόπους-δος γλωσσ. ὁ ἔχων ἁπαλοὺς πόδας.
ἁπαλοπτέρυξ-υγος (ὁ,ἡ) μσν. ὁ ἔχων ἁπαλὰς πτέρυγας : ΚΜανασσ.Χρον.6570.
ἁπαλός-ή-ό(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., αἰολ. **ἄπαλος** μαλακὸς εἰς τὴν ἀφήν, τρυφερός : Ἰλ.Γ 371 **ἁπαλὴν ὑπὸ δειρήν,** αὐτ.Σ 123 **παρειάων ἁπαλάων,** Εὐρ.Ἠλ.1339 **βλέφαρον** τέγγουσ' **ἁπαλόν, - ἁπαλὸ(ν) δέρμα, - στρῶμα, - ἁπαλὲς φύτρες, - ἁπαλὰ μόρια** (οἱ μυϊκοὶ ἱστοὶ τοῦ σώματος), ἀπα-**λὸν νῆμα** (ἄκλωστον· ἀντίθ. στριμμένο), φρ. **ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων** (ἐκ παιδικῆς ἡλικίας)· || ἐπὶ ἀνθρώπου : Σαπφ.76[42] εὐμορφοτέρα.. **τᾶς ἀπάλας Γυρίννως,** Εὐρ.ΙΑ 1286 **βρέφος ἁπαλόν·** 2) μτφ. ἤπιος, ἁβρός, γλυκύς : Ὀδ.Ξ 465 **ἁπαλὸν γελάσαι,** Πλάτ.Φαῖδρ. 237 C **ἁπαλὴ δίαιτα,** αὐτ. Συμπ.195 E **ἔρως ἁπαλός·** 3) ἐπὶ κακῆς σημασίας, μαλθακός : Ἀριστφ.Θεσμ.192 **λευκὸς ἐξυρημένος.. ἁπαλός,** παραθ. **-ώτερος, -ώτατος·** 4) νεώτ. ζῳολ. ὡς οὐσ. **ἁπαλὸς** (ὁ) γένος κανθάρων τῆς ὁμοιογενείας τῶν **μελοειδῶν·** 5) δημ. τὸ οὐδ. **ἁπαλὸ** ὡς οὐσ. τὸ μέτωπον.
ἁπαλόσαρκος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἁπαλήν, τρυφερὰν σάρκα.
ἁπαλόστεφον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **κιχωριοειδῶν.**
ἁπαλόστομος-ον Ἡσ. « ἐπὶ οἴνου ὁ μαλακὸς εἰς τὸ στόμα, τὴν γεῦσιν ».
ἁπαλόστρακος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἁπαλὸν ὄστρακον, ἐπὶ ὀστρακοδέρμων : Γρηγ. Νύσσ.2,92 C **ἁπαλόστρακα ὡς οἱ κάραβοι καὶ καρκίνοι καὶ ἀστακοί.**
ἁπαλοσύγκριτος-ον μτγν. ὁ ἁπαλῶς συγκεκριμένος, ὁ ἔχων ἁπαλὴν σύστασιν : Ὀρειβάσ. Μι.9,12 **ἐπὶ τῶν παιδικῶν καὶ γυναικείων σωμάτων τῶν ἁπαλοσυγκρίτων.**
ἁπαλοσώματος-ον ὁ ἔχων σῶμα ἁπαλόν, ἁβρόν : Ἀριστφ.ἀπ.54 D.
ἁπαλότης-ητος (ἡ) κ. νεώτ., δημ. **-ότη** κ. **-ότητα** τὸ νὰ εἶναί τις ἁπαλός, ἡ μαλακότης· || μτφ. ἡ πραότης, ἡ μειλιχιότης : **ἁπαλότης ἀχαρακτῆρος.**
ἁπαλοτόπι (τό) δημ. κ. **ἁπαλοτοπιά** (ἡ) ὁμαλὴ ἔκτασις γῆς.
ἁπαλοτοπιά (ἡ) δημ. ἁπαλοτόπι βλ. λ.
ἁπαλοτρεφής-οῦς-ές καλῶς τεθραμμένος, εὔτραφής : Ἰλ.Φ 363 **ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο,** ΑΠ 50,11 **λειμώνων.. ἁπαλοτρεφέων** (ἐχόντων τρυφερὸν χόρτον).
ἁπαλότριχος-η-ο δημ. ἁπαλόθριξ.
ἁπαλούτζικος-η-ο(ν) μσν. κ. δημ. κ. **-τσικος** ὁ ὀλίγον ἢ ὁ κάπως ἁπαλός.
ἁπαλοφόρος-ον μτγν. ὁ φορῶν ἁπαλά, μαλακὰ ἐνδύματα : ΕΜ ἐν λ. **ἁβρείμονες.**
ἁπαλόφρων-ονος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἁπαλά, τρυφερὰ αἰσθήματα, ἤπιος, πρᾶος.
ἁπαλόφωτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἁπαλῶς φωτίζων, ὁ ἐκπέμπων φῶς ἁπαλόν.
ἁπαλοχλαμύς (ἡ) νεώτ. βοταν γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **γελαστριδῶν,** Ἰθαγ. τῆς Ἀφρικῆς.
ἁπαλόχροος-ον κ. συνηρ. **-χρους-ουν** κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἁπαλὸν δέρμα· 2) νεώτ. ζῳολ. ὡς οὐσ. **ἁπαλόχρους** (ὁ) γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς ὁμοιογενείας τῶν **μελυριδῶν.**
ἁπαλόχρως-ωτος (ὁ,ἡ) ΑΒ ἁπαλόχρους.
ἁπαλόψυχος-ον μσν. ὁ ἔχων ἁπαλήν, ἤτοι τρυφερὰν ψυχήν, προσηνής, ἤπιος.
ἀπαλοῶ-άω ποι. -οιάω ἀλωνίζω : Δημ.1042,22 **σῖτος ἀπηλοημένος** (ἀλωνισμένο σιτάρι)· || μτφ. θραύω, συντρίβω : Ἰλ.Δ 522 **ἄχρις ἀπηλοίησεν.**
ἀπάλυνσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ καθιστάναι τι ἁπαλόν, τὸ μαλάκωμα.
ἁπαλυντής μσν. ἁπαλύνων δέρματα,βυρσοδέψης.
ἁπαλυντικός-ή-όν νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἁπαλύνῃ τι, νὰ τὸ μαλακώσῃ : **σάπων ἁπαλυντικός, ἀπ- ἀλοιφή, - ἀπ- φάρμακα.**
ἁπαλύνω κ. μσν. κ. δημ. **ἁπαλαίνω** μαλακώνω, μαλάσσω : Ξεν.Ἱππ.5.5 **ταῖς χερσὶ τρίβειν καὶ ἁπαλύνειν·** 2) παχύνω ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἰσχναίνω·** 3) καθιστῶ τι ἁπαλόν, τρυφερόν· || μσν. νεώτ. κ. μτφ. καταπραΰνω : Ἀραβ.Μυθ.Χαλ.2,8 **τὰ δάκρυά της ἁπάλυναν τὴν καρδίαν τοῦ πατρός της, - γλήγορα ἀπαλαίνει ὁ θυμός του.**
ἁπαλύσκομαι μτγν. ἀπαλεύομαι βλ. λ. : Νίκ. Θηρ.829 **ἀπαλύξασθαι** (δ. γρ. **ἀπαλέξασθαι**).
ἁπαλυσμός (ὁ) ἡ διὰ χρήσεως ἀφθονωτέρας τροφῆς πάχυνσις τοῦ ἰσχνοῦ : Ἱππ.Ἄρθρ.50.
ἀπάλυωτος-η-ο δημ. κ. **-λιωτος** ὁ μὴ διαλυθεὶς εἰσέτι, ἄλιωτος : **ἀπάλυωτο βούτυρο.**
ἀπαλφιτίζω μτγν. κ. μσν. κ. **ἀπαλφιτῶ-όω** ἀναμιγνύω οἶνον μετ' ἀλφίτων : Ἀθήν.10,432 D (δ. γρ. **ἐπαλφιτίζω**), Εὐστ.σχόλ.Ἰλ.768,59.
ἁπαλώδης-ους-ες μτγν. ὁ ἁπαλῆς φύσεως.
ἀπαλῶμαι-άομαι παρεκβαίνω, ἐκτρέπομαι τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ἀποπλανῶμαι : Ἡσίοδ.Α 409 **αὐτὸς δ' ἀπαλήσεται ἄλλη.**
ἀπαλωνιά (ἡ) δημ. ἡ περιφέρεια τοῦ ἀλωνιοῦ.
ἀπαλωνίδι (τό) δημ. κ. **ἀπάλωνο** βλ.λ.
ἀπαλωνίζω δημ. τερματίζω τὴν ἐργασίαν τοῦ ἀλωνίσματος : **ἀκόμα δὲν ἀπαλωνίσαμε.**
ἀπάλωνο (τό) δημ. συνήθ. κατὰ πληθ. **ἀπάλωνα** (τά) τὰ σκύβαλα τὰ ὑπολειπόμενα εἰς τὸ ἀλώνιον μετὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ ἀλωνισθέντος γεννήματος, ἄ. ἀπαλωνίδι, -ίδια.
ἁπαλῶς ἐπίρρ.κ.νεώτ., δημ. **-ά** μαλακῶς, ἡσύχως, ἡδέως: Σωκρ.Κωμ.1,16 **καὶ πτερύγια ἁπαλῶς σηπίας ὠπτημένα** (μετρίως ὠπτημένα), Σέξτ.Ἐμπ.Πύρρ. 1,130 **ὡς σωρὸς δὲ συνδεθεῖσαι ἁπαλῶς κινοῦσι τὴν αἴσθησιν, -ἁπαλῶς βαδίζει·** κ. συγκρ. **-ωτέρως** : Ἱππ.Ἄρθρ.37 **ἁπαλωτέρως ἅπτεσθαι·** || νεώτ. μαλακῶς, μαλθακῶς, τρυφερῶς.

ἀπάλωσις-εως (ἡ) μτγν. μαλάκυνσις : Ἀθαν.2,62 C.

ἀπαλωσύνη (ἡ) δημ. ἡ ἀπαλότης : **ἀπαλωσύνη τοῦ καιροῦ·** ‖ κ. μτφ. ἀπαλωσύνη τῆς καρδιᾶς.

ἀπαλωτικός-ή-ό . δημ. ἀπαλώδης, ἤπιος : **φαΐ, - γιατρικὸ ἀπαλωτικό,** συγγ. μαλακτικός βλ. λ.

ἀπαλωτίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος θηλαστικῶν τοῦ ἀθροίσμ.τῶν **τρωκτικῶν** τῆς οἰκογ.τῶν **μυιῶν.**

ἀπαμαλδύνω μτγν. ποι. ἐπισκοτίζω, καθιστῶ τι ἀφανές : Γρηγ.Ναζ.Ὕμν.161.1 **ἀστράσιν ἠέλιος, ἠελίῳ δὲ νέφος κάλλος ἀπημάλδυνε.**

ἀπαμαυρῶ-όω κ. νεώτ. ἀφαιρῶ τὸ σκότος : Ὀρφ.Ὕμν.5.6 **ὅσσων ὃς σκοτόεσσαν ἀπημαύρωσες ὁμίχλην·** 2) νεώτ.καθιστῶ τι ἀσαφές,σκοτεινόν.

ἀπαμάω ἀποθερίζω, ἀποκόπτω : Ὀδ.Φ 301 **ἀπ' οὔατα νηλέϊ χαλκῷ ῥῖνάς τ' ἀμήσαντες** (τμῆσ.), Σοφ.Φιλ. **ἀπάμησον [τὸν πόδα],** ὁμοίως μέσ. Κόϊντ.Σμ.13,242 (ἐν τμήσ.) **ἀπὸ στάχυν ἀμήσασθαι.**

ἀπαμβλίσκω μτγν. ἀόρ. ἀπήμβλωσα ἐξάμβλωμα, ἔκτρωμα ποιῶ : Πλούτ.Ἄρατ.32 **δένδρα ἄφορα καρποὺς ἀπαμβλίσκειν** (νὰ ρίπτωσι τοὺς καρποὺς πρὶν ὡριμάσωσιν· σημ.Κοραῆ « ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀπαμβλισκουσῶν γυναικῶν »)· 2) ἀμτβ. ἐπὶ γυναικός, κάμνω ἀποβολήν.

ἀπάμβλυνσις-εως (ἡ) νεώτ. ἐξασθένησις : **ἀπάμβλυνσις τῆς ὁράσεως, - τῆς διανοίας.**

ἀπαμβλύνω κ. μσν. κ. νεώτ. καθιστῶ τι ἀμβλύ, μὴ κοπτερόν· παθ. **-ομαι** καθίσταμαι ἀμβλύς, παύω νὰ εἶμαι κοπτερός· ἀντίθ. τοῦ ἐνεργ. **ἀποξύνω** : Δίων Κ 40,24 **τὰ ξίφη πάντα ἀπημβλύνθη·** 2) μτφ. : Πίνδ.Π 1,160 **ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει αἰανὴς ταχείας ἐλπίδας** (τμῆσ.)· παθ. γίνομαι ἀμβλύς, χάνω τὴν ὀξύτητα καὶ δύναμίν μου : Αἰσχ.Πρ.866 **ἀπαμβλυνθήσεται γνώμην,** Ἡρ.3,134 **γηράσκοντι συγγηράσκουσιν αἱ φρένες καὶ ἀπαμβλύνονται, - ἀπημβλύνθησαν τὰ μίση** (ἐχαλαρώθησαν).

ἀπαμβρακοῦμαι-όομαι ὑπομένω, ἐγκαρτερῶ· Ἡσ. « ἀπαμβρακοῦ, καρτέρει » : Πλάτ.Κωμ.5 D.

ἀπαμβροτεῖν ἀπαρφ. ἐπ. ἀορ. τοῦ **ἀφαμαρτάνω** βλ. λ.

ἀπάμκια (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων λεπιδοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **νυκτελιδῶν.**

ἀπαμείβομαι μέλλ. -φομαι, ἀόρ. ἀπημείφθην, ὑπερσ. ἀπάμειπτο ἀπαντῶ, ἀποκρίνομαι : Ἰλ.Α 84 **ἀπαμειβόμενος προσέφη,** Ξεν.Ἀν.2,5,15 **Τισσαφέρνης δὲ ὧδε ἀπημείφθη.**

ἀπαμείρω ἀποστερῶ τι παρά τινος, ἀφαιρῶ τὴν μερίδα του : Ἀπολλ.Ρ 3,186 **μηδ' αὔτως . . τόνδ' ἀπαμείρωμεν σφέτερον κτέρας·** παθ. στεροῦμαι δ.γ. κ. ἀντὶ **ἀπομείρομαι** ἐν Ἡσιόδ.Θ 801 κ. Ἔργ.578

ἀπαμέλγω μτγν. ἰατρ. βυζαίνω, ροφῶ γάλα ἐκ τοῦ μαστοῦ : Σωραν.Ι,105.

ἀπαμελής (ὁ) δημ. ἐντελῶς ἀμελής.

ἀπαμελοῦμαι-έομαι ὅλως ἀμελοῦμαι, παραμελοῦμαι : Ἡρ.3,129 **τὸν δὲ ὡς ἐξεῦρον ἐν τοῖσι Ὀροίτεω ἀνδραπόδοισι ὅκου δὴ ἀπημελημένον, παρῆγον ἐς μέσον.**

ἀπαμέργομαι μτγν. ἀποδρέπω δι' ἐμαυτόν : Νίκ.Θηρ.861 **πτόρθους ἀπαμέργεο ῥάμνου.**

ἀπαμέρδω μτγν. **ἀπαμείρω** : Κόϊντ.Σμ.4,422.

ἀπαμεύς-έως (ὁ) Πάπ. θεριστής.

ἀπάμη (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων λεπιδοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **νυκτοβιιδῶν.**

ἀπαμήτωρ-ορος (ὁ) μτγν. ὁ δρέπων, ὁ ἀποκόπτων ἢ ὁ κείρων : Μαν.4,220 **μηδέων ἀπ- ἄνδρες.**

ἀπαμμένος ἰων. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ **ἀφάπτω.**

ἀπαμοιβή (ἡ) Ἐπιγρ. **ἐναλλαγή.**

ἀπαμπαίομαι Ἐπιγρ. ἀποκρούω, ἀποδιώκω.

ἀπάμπελο (τό) δημ. ἀγρός, ὤν ποτε ἄμπελος.

ἀπαμπίσχω μτγν. ἀφαιρῶ : Φιλ.2,43 **ἐσθῆτα ἀπ-·** ‖ μέσ. ἀποθέτω (ἔνδυμα)· κ. μτφ. ἀποβάλλω : αὐτ.Ι,569 **ψυχὴ ἀπ- τὸ ἀδικεῖν·** 2) μτφ. ἀποκαλύπτω, φανερώνω : αὐτ.2,74.

ἀπαμπλακεῖν κ. ἀπαπλ- ἀπαρφ. τοῦ ἀορ. ἀπήπλακον = **ἀφαμαρτεῖν** ὁλοσχερῶς ἀποτυχεῖν : Σοφ.Τρ.1139 **στέργημα . . δοκοῦσα προσβαλεῖν σέθεν (ἀπήμπλαχ', ὡς προσεῖδε τοὺς ἔνδον γάμους.**

ἀπαμυνταί Ἡσ. « βοηθοί »· (κῶδ. -**τοί**).

ἀπαμύνω ἀποκρούω, ἀποτρέπω, ἀποδιώκω ὑπερασπίζων : Ἰλ.Ι 597 **Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἦμαρ,** Ἡρ.7,120 **ἀπαμύνειν τῶν ἐπιόντων κακῶν τὰ ἡμίσεα,** Ἀριστφ.Σφ.597 φυλάττει **διὰ χειρὸς ἔχων καὶ τὰς μυίας ἀπαμύνει·** ‖ μέσ. ἀπωθῶ ἀπ' ἐμαυτοῦ : Ὀδ.Π 72 **ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι,** μτφ. : Ἡρ.7,102 **ἡ Ἑλλὰς τήν τε πενίην ἀπαμύνεται καὶ τὴν δεσποσύνην·** ‖ ἀπολ. ὑπερασπίζω ἐμαυτόν : Ὀδ.Λ 579 **ὁ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσίν.**

ἀπαμφιάζω μτγν. ἀπεκδύω, ἀπογυμνῶ, ἀφαιρῶ τὸ περιβάλλον ἢ τὸ περικοσμοῦν· κ. μέσ. : Φιλ.Ι,288 **ἀπαμφιασάμενοι τὰ περίαπτα·** ‖ μτφ. : αὐτ.Ι,263 **γυμνὴ καὶ ἀπημφιασμένη ἀλήθεια,** Θεμίστ.Λόγ.21 249 D **ἀπαμφιάσαι γυμνὴν τὴν ψυχήν.**

ἀπαμφίασις-εως (ἡ) μτγν. κ. **-εσις** ἀπόδυσις.

ἀπαμφίασμα (τό) μσν. ἀπαμφίασις βλ. λ.

ἀπαμφιασμός (ὁ) ἡ ὑπὸ ἄλλου ἀπόδυσις, ἀπαμφίασις : Κουρνοῦτ.Θε.Φύσ.30 **ἀπ- τοῦ τρόπου.**

ἀπαμφιέννυμι ἐκδύω, ξεγυμνώνω : Ξέναρχ.4,5 **στέρν' ἀπημφιεσμένας γυμνάς·** ‖ ἀφαιρῶ τὴν διακόσμησιν : Πλούτ.Ἠθ.516F **ἀπ- τοίχους.**

ἀπαμφίζω κ. **ἀπαμφιάζω** ἀπογυμνῶ, ξεσκεπάζω : Μέν.339 **ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ κατάπλαστον τοῦτό σου . . ἡ μέθη ποτέ** ἄ. τύπ. ἀπαμφίσκω.

ἀπαμφίσκω μτγν. ἀπαμφίζω βλ. λ. : Φιλ.2,319.

ἀπαμῶ-άω ἐπὶ ἐδάφους, δρέπω καὶ ἀφαιρῶ τὴν ἐν αὐτῷ βλάστησιν, καθαρίζω : Γεωπ.2,6,44 **γῆν ἀπ-** βλ. κ. ἀσυναίρ. ἀπαμάω

ἀπαναγιγνώσκω μσν. πλημμελῶς ἀναγινώσκω : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.126,15.

ἀπαναγκάζω ἐπαναγκάζω, ἐξαναγκάζω : Ἱππ. Ἄρθρ.2 ὑποτείνας τοὺς **δακτύλους, ἀπαναγκάζει ἀπὸ τῶν πλευρέων·** ‖ ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **προσαναγκάζω** : αὐτ.Ἄρθρ.14 **αἱ γὰρ ἐπιδέσιες οὐδέν τι μᾶλλον προσαναγκάζουσιν ἢ ἐπαναγκάζουσιν.**

ἀπανάγνωσμα-ατος (τό) μτγν. τὸ ἐσφαλμένως ἀναγνωσθέν, ἰδίως ἐπὶ χειρογράφων.

ἀπαναιδεύομαι μτγν. ἀναισχυντῶ, φέρομαι ἀναιδῶς : Εὐστ.Ἐρωτ.8,6· ὁ Θωμ.Μ. θεωρεῖ τὴν **λ.ἀττ.**

ἀπαναίνομαι ποιητ. ἀπηνηνάμην δὲν ἀναγνωρίζω, ἀπορρίπτω, ἀπαρνοῦμαι : Ὀδ.Κ 297 **σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνήν,** Πίνδ.Ο 5,60 **εὐθὺς δ' ἀπανάνατο νύμφαν,** ΠΔ Ψαλμ.76,5 **ἀπηνήνατο παρακληθῆναι ἡ ψυχή μου.**

ἀπαναισιμῶ-όω ἀπαναλίσκω βλ. λ. : Ἱππ.Ἀδ.9.

ἀπαναισχυντία (ἡ) νεώτ. παντελὴς **ἔλλειψις αἰδοῦς, ἀναίδεια.**

ἀπαναισχυντῶ-έω ἀποβάλλω πλήρως τὴν αἰδῶ, ἔχω τὴν ἀναίδειαν νὰ εἴπω ἢ νὰ πράξω τι : Πλάτ. Ἀπολ.31 B **τοῦτο οὐχ οἷοί τε ἐγένοντο ἀπαναισχυντῆσαι·** 2) ἀρνοῦμαι ἀναισχύντως,χωρὶς ντροπή.

ἀπαναλίσκω παρακ. ἀπανάλωκα, καταναλίσκω τι ὁλοσχερῶς, καταδαπανῶ : Θουκ.7,11 **ἀπαναλωκυίας τῆς φυλακῆς τῶν τειχῶν μέρος τι τοῦ ὁπλιτικοῦ·** τοῦ τύπου **ἀπαναλῶ,** παθ. μτχ. ἐνεστ. π. Τίμ.Λοκρ.101 D **ἀπαναλούμενος.**

ἀπανάλωσις-εως (ἡ) μτγν. παντελὴς κατανάλωσις.

ἀπανᾶν Ἡσ. « καλεῖν »· πρβλ. **ἀπανεῖ.**

ἀπαναπανωτά ἐπίρρ. δημ. ἐπιτατ. τοῦ ἀπανωτά βλ. λ., εἰς ὕψος μέγα, μέχρις ὀροφῆς.

ἀπαναπανωτός-ή-ό δημ. ἐπιτατ. τοῦ ἀπανωτός, ὁ εἰς μέγα ὕψος, ὁ μέχρις ὀροφῆς.

ἀπαναπαύομαι μτγν. ἀναπαύομαι μετὰ προηγηθέντα μόχθον : σχόλ.Ὀππ.Ἀλ.3,236.

ἀπανάρι (τό) δημ. κ. **ἀπαναριά** (ἡ) τὸ ἐπάνω μέρος, ἡ ἀπανωσιά βλλ. 2) ἡ πέτρα τοῦ μύλου,

ὁ ὄνος ἀλέτης· 3) τὸ ἐπάνω σπάργανον, δι' οὗ σκεπάζουσι τὰς κεφαλὰς τῶν παίδων ἐν τῷ λίκνῳ.

ἀπαναριά (ἡ) δημ. τὸ ἀπανάρι, ἡ ἀπανωσιά· τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ἄρτου· ἀντίθ. καταριά.

ἀπανάστασις-εως (ἡ) μτγν. δημ. **-ση** μετοικεσία, μετάστασις, εἰς ἄλλον τόπον ἐγκατάστασις.

ἀπαναστάτης (ὁ) μσν. κ. δημ. μετανάστης, ὁ μετοικήσας : Εὐμάθ.273 **πατρίδων ἀπαναστάτης.**

ἀπαναστεύω μσν. ἀπανίσταμαι βλ.λ. : Νικήτ. Χων.Χρον.214 B **ἀπαναστεῦσαι ἐκεῖθεν.**

ἀπαναστομῶ-όω ἀντὶ τοῦ **ἀναστομῶ-όω** βλ. λ.

ἀπανατέλλω μτγν., ποι. **ἀπαντέλλω** κάμνω τι ν' ἀνατείλῃ, ἐγείρω ἀπό τινος : Ὀππ.Κυν.2,97,563.

ἀπαναχώρησις-εως (ἡ) μτγν. ἀποχώρησις.

ἀπαναχωρῶ-έω μτγν. ἐπιτατ. τοῦ **ἀναχωρῶ.**

ἀπανδόκευτος-ον ὁ ἄνευ πανδοχείου, καταλύματος πρὸς ἀνάπαυσιν : Δημόκρ.230 **βίος ἀνέορταστος μακρὰ ὁδὸς ἀπανδόκευτος.**

ἀπάνδρευτος-η-ο(ν) μσν., δημ. κ. **ἀπάντρευτος** ἐπὶ γυναικός, ἡ μὴ ὑπανδρευθεῖσα· ‖ συνεκδ. κ. ἐπὶ ἀνδρός ὁ μὴ εἰς γάμον ἐλθών, ἀνύπαντρος : Δουκάγγ. « ἄγαμος ».

ἀπανδρίζομαι μτγν. ὑπομένω, ἀντέχω ἀνδρικῶς : Καλλίστρ.Ἔκφρ.4 **πρὸς τὸ τῆς ἀκμῆς φλογῶδες εἰωθότων ἀπανδρίζεσθαι.**

ἀπανδροῦμαι-όομαι γίνομαι ἀνδρικός : Εὐρ. Ἴων 53 **ἀπηνδρώθη δέμας·** ‖ Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,6 **ἀπηνδρώθησαν αἱ μῆτραι** (ἐγένοντο ὥριμοι δι' ἄνδρα, ἔφθασαν εἰς ὥραν γάμου).

ἀπανεῖ Ἡσ. « καλεῖ ».

ἀπάνειμι ἀποχωρῶ, ἀπέρχομαι : Ἰω.Γενέσ.63,17 **Συρίας ἀπάνεισι** (ἐκ τῆς Συρίας ἀπέρχεται).

ἀπανέμι (τὸ) δημ. κ. **ἀπανεμιά** βλ.λ.

ἀπανεμία (ἡ) μσν., δημ. **ἀπανεμιά** ἔλλειψις ἀνέμου, νηνεμία, γαλήνη : σχόλ.Ὀππ.Ἁλ.1,602· 2) δημ. ὁ μὴ ὑπὸ ἀνέμου προσβαλλόμενος τόπος, ὁ ὑπήνεμος, τὸ ἀπανέμι : **πᾶμε νὰ κάτσουμε στὴν ἀπανεμιά·** συνών. **ἀπάγκιο** (τὸ).

ἀπανεμιά (ἡ) δημ. βλ. **ἀπανεμία** 2).

ἀπανεμιάζω δημ. κάθημαι εἰς ὑπήνεμον μέρος, συνών. **ἀπαγκιάζω·** τριτοπρ. **ἀπανεμιάζει** ἐπὶ τόπου : **κάθισε δῶ, ποὺ ἀπανεμιάζει** (ἔχει ἀπανεμιά).

ἀπανεμίδα (ἡ) δημ. κ. **ἀπαμενίδα** πᾶν τὸ ἀπομένον μετὰ λίκνισμα, εἰδικῶς τῆς ξηρᾶς σταφίδος.

ἀπανεμίζω δημ. λικμῶ, λιχνίζω.

ἀπανέμισμα (τὸ) δημ. ἡ λίκμησις, τὸ λίχνισμα : **τὸ ἀπανέμισμα τοῦ σταριοῦ.**

ἀπάνεμος-η-ο δημ. ὁ μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου : **στήσαμε τὴ σκηνὴ σ' ἀπάνεμο μέρος.**

ἀπανεμοῦμαι-όομαι καταρρίπτομαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου· Ἡσ. « **ἀπηνεμήθη**· ὑπὸ ἀνέμου ἔπεσεν ».

ἀπάνεσον Ἡσ. « κάλεσον, Λάκωνες ».

ἀπάνευθε κ. πρὸ φωνήεντ. **-θεν** μετ' ἐπιτάσεως ἀντὶ **ἄνευθε** ἐπίρρ. μακράν, πολὺ μακράν : Ἰλ.Ι 478 **φεῦγον ἔπειτ' ἀπάνευθε·** 2) πρόθ. μακρὰν ἀπό . . : Ἰλ.Ξ 189 **τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν,** αὐτ.Τ 374 **τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ' ἠύτε μήνης.**

ἀπάνη μσν. σκαπάνη βλ.λ. : Εὐστ.σχόλ.Ἰλ.857,27.

ἀπανηγύριστος-ον νεώτ. κ. δημ. **-ος-η-ο** ὁ μὴ πανηγυρισθείς, ὁ μὴ διὰ πανηγύρεως τιμηθείς, μὴ ἐγκωμιασθείς : παροιμ. **ἀπανηγύριστος ἅγιος δόξα δὲν ἔχει·** 2) ὁ μὴ πανηγυρίσας, μὴ ἑορτάσας.

ἀπάνθησις-εως (ἡ) ἡ ροὴ τῶν ἀνθέων μετὰ τὸν μαρασμόν των : Θεόφρ.Αἰτ.Φ 5,9,13 **κατὰ τὴν ἀπάνθησιν** (κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπανθ.).

ἀπανθίζω κ. νεώτ. δρέπω ἄνθη· ‖ κ. μτφ. ἐκλέγω τὰ ἐξαίρετα : Αἰσχ.ἀπ.98 **Ἄρης φιλεῖ τὰ λῷστα πάντ' ἀπανθίζειν** κ. μέσ. ἐκλέγω τὰ ἄριστα : Πλούτ.Ἠθ.30 C **ἀπανθίζεται τὴν ἱστορίαν·** 2) τὸ μέσ. συλλέγω δι' ἐμαυτὸν τὸ ἄριστον, ὡς τὸ μέλι τῶν ἀνθέων ἡ μέλισσα· 3) τὸ παθ. **ἀπηνθίσθαι** ἀποβεβληκέναι τὸ ἄνθος· ὅθ. ξηραίνεσθαι.

ἀπάνθισμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπανθίζω, ἐκλογὴ τοῦ ἀρίστου, τοῦ ἀνθοῦ : Γεωπ. Προοίμ.11 **τὸ τερπνὸν τῆς πορφύρας ἀπάνθισμα** (ρήτορ. περιγραφὴ αὐτοκράτ.Κωνστ.Πορφυρογεν.)· 2) εἰδ. κατὰ μτφ. ἐκλογὴ τῶν ἀρίστων τεμαχίων ἐκ ποιητῶν ἢ πεζογράφων : Μιχ.Ἀποστ. ἐν τῷ Μεδ.κώδ. τοῦ Ἁρποκρ.58,4 **ἀπάνθισμα φυσικῶν τε καὶ φιλοσόφων δογμάτων τοῦ σοφωτάτου Συμεών.**

ἀπανθισμός (ὁ) μτγν. συλλογὴ ἀνθέων· 2) μτφ. ἐπὶ τῶν τοῦ ἀνθρ. σώματος, π. Γαλην. γραμμὴ μόλις ὁρατὴ ἢ τριχοειδὲς ἀγγεῖον.

ἀπανθιστής (ὁ) νεώτ. μτφ. ὁ ἀπανθίζων, ὁ ἐκλέγων τὸ ἄνθος, ἤτοι τὸ κάλλιστον μέρος : **ἀπανθιστὴς ποιημάτων, - διηγημάτων.**

ἀπανθρακίζω ὀπτῶ ἐπὶ τῶν ἀνθράκων : Ἀριστφ. Βάτρ.506 **βοῦν ἀπηνθράκιζ' ὅλον.**

ἀπανθρακίς-ίδος (ἡ) Ἡσ. « **ἀπανθρακίδες, οἱ** πρὸς ὄπτησιν ἐπιτήδειοι ἰχθύες »· ἀ. **ἐπανθρακίς·** 2) Ἡσ. « **πέμματος** (= πλακουντίου) εἶδος, ὀπτηθὲν ἐπ' ἀνθράκων ».

ἀπανθράκισμα-ατος (τὸ) Ἡσ. ἐν λ. **χναύματα** « τὸ ἐπὶ ἀνθράκων ὀπτηθέν ».

ἀπανθρακῶ-όω μτγν. κ. νεώτ. **-ώνω** καίω τι, ἕως οὗ μεταβληθῇ εἰς ἄνθρακα : Λουκ.Νεκρ.Δ 20,4.

ἀπανθράκωμα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ μεταβεβλημένον εἰς ἄνθρακα, ὀπτάθραξ.

ἀπανθράκωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ τῆς καύσεως εἰς ἄνθρακα μεταβολὴ ὕλης τινός.

ἀπάνθρωπα ἐπίρρ. δημ. ἀπανθρώπως βλ.λ. : **τὸν μεταχειρίζεται ἀπάνθρωπα σὰ δοῦλο του.**

ἀπανθρωπεύομαι ἀποφεύγω τοὺς ἀνθρώπους, μισανθρωπῶ : Ἱππ.Ἐπιστ.12 **ἀπανθρωπεύονταί** (δ. γρ. **ἀπανθρωπέονται**) **τε ξύμφυλον ὄφιν ἀλλοτριωτάτην νομίζοντες.**

ἀπανθρωπία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ φεύγειν καὶ μισεῖν τοὺς ἀνθρώπους, ἡ μισανθρωπία· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. γεν. ἡ ἔλλειψις ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν συναισθημάτων, σκληρότης, ἀγριότης· 3) παντελὴς ἀπουσία ἀνθρώπων ἀπό τινος τόπου, ἐρημία : Ἰώσ.Π1 2,7,13.

ἀπανθρωπίζομαι μτγν. κ. μσν. γίνομαι ἄνθρωπος· ἀντίθ. ἀποκτηνοῦμαι : Ἑρμ.Τρισμ.π.Στοβ.1,49,69.

ἀπανθρώπινος-ον μτγν. ἀπάνθρωπος βλ.λ. : Γρηγ. Ναζ.159,18 **ὡς λίαν ἀσεβὲς καὶ ἀπανθρώπινον.**

ἀπάνθρωπον (τὸ) ὡς *οὐσ.* μτγν. ἡ δραστικότης (ἐπὶ φαρμάκων)· 2) σταφὶς ἀγρία : ΨΔιοσκ.4,153.

ἀπάνθρωπος (-η)-ο(ν) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μακρὰν τοῦ ἀνθρώπου· ‖ ἔρημος, ἀνθρώπων : Αἰσχ.Πρ.20 **τῷδ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ** (ἐπὶ τοῦ Καυκάσου)· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. σκληρὸς (ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ τῶν πράξεων αὐτῶν) : Διον.Ἁλ. 6,81 **ἀπάνθρωπα διαπεπραγμένη, - ἀπάνθρωπος πρᾶξις·** 3) μὴ κοινωνικός, μισάνθρωπος· 4) δυσάρεστος, ἀποκρουστικός : Πλούτ.Ἠθ.254 C **χρόα οὐκ ἀπάνθρωπον.**

ἀπανθρωποῦμαι-έομαι ἀποφεύγω τοὺς ἀνθρώπους, εἶμαι μισάνθρωπος : Ἱππ.Ἐπιστ.12 **ἀπανθρωπέονται ξύμφυλον ὄφιν** (δ.γρ. ἀπανθρωπεύονται).

ἀπανθρώπως κ. νεώτ., δημ. -α ὠμῶς, ἀγρίως, σκληρῶς : Λουκ.Τίμ.35 **οὕτως ἀπανθρώπως, - φέρεται ἀπανθρώπως·** κ. ὑπερθ. -οτάτως κ. -ότατα· σχόλ. Δημ.773,18 **ὁ μετὰ Ἀνδροτίωνος ἀπανθρωποτάτως** (δ.γρ. ἀπανθρωπότατα), **ἂν χρησάμενος τοῖς πολίταις, - τὸν ἐτιμώρησεν, - τοῦ** *ἐφέρθη ἀπανθρωπότατα.*

ἀπανθῶ-έω παύω νὰ ἀνθῶ, μαραίνομαι, ἀποβάλλω τὴν νεανικὴν ἀκμήν : Πλάτ.Συμπ.196 A **ἀπανθεῖ . . καὶ ἀπηνθηκότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ,** Ἀριστλ.Ρητ.1410 D 15 **ἄμφω γὰρ ἀπηνθηκότα** (ἡ ἡλικία καὶ τὸ ἄχυρον, πρὸς ὃ αὕτη παραβάλλεται)· 2) ἐπὶ **οἴνου,** χάνω τὴν γλυκύτητά μου, ἀρχί-

ζω νὰ γίνωμαι δριμύς, ξιδιάζω : Ἀλεξ.45 **ἀπανθήσαντα δὲ [τὸν οἶνον] σκληρὸν γενέσθαι.**

ἀπανιζόμενοι Ἡσ. « ξηραινόμενοι ».

ἀπανινός-ή-ό δημ. ὁ ἄνωθεν, ὁ ἀπὸ πάνω, ὁ ἀποπανινός· ‖ εἰδ. ὁ εἰς τὸν ἄνω ὄροφον οἰκίας διαμένων συγκάτοικος : **κάθε μέρα μαλώνει μὲ τὴν ἀπανινή του.**

ἀπανίστημι μέλλ. **-στήσω,** ἀόρ. **-έστην** ἀπάγω, ἀποπέμπω : Ἡρ.6,133 **αἴτεε ἑκατὸν τάλαντα, φάς, ἦν μή οἱ δῶσι, οὐκ ἀπαναστήσειν τὴν στρατιήν·** 2) παθ. (μὲ ἐνεργ. ἀόρ. β´ κ. παρακ. κ. μέσ. μέλλ.) ἐγείρομαι καὶ ἀπέρχομαι : Θουκ. 1,61 **ἀπανίστανται ἐκ τῆς Μακεδονίας·** 3) καταλείπω τὸν τόπον μου, μεταναστεύω, ξεσηκώνομαι ἀπὸ τὴν γενέτειραν : Διον.Ἀλ.Ῥωμ.7,18 **οἱ ἀπαναστάντες πανοικεσίᾳ.**

ἀπανιστῶ-άω μσν. **ἀπανίστημι** βλ.λ., ἐκτοπίζω : Εὐστ.Πονημ.147,11.

ἀπάνου ἐπίρρ. δημ. ἐπάνω, ἀπάνω βλ.λ. : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.15 **νὰ σκάσουν οἱ χοτζάδες ἀπάνου στὰ τζαμιά.**

ἀπανούργαυτος-ον εἰλικρινής· ΕΜ « ἄτεχνος ὁ ἀπανούργευτος ».

ἀπανουργεύτως ἐπίρρ. σχόλ. ἄνευ πανουργίας, εἰλικρινῶς : σχόλ.Δημ.22,20.

ἀπάνουργος-ον μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ πανοῦργος, ὁ εὐθύς, ὁ εἰλικρινής : Πολυβ.3,132 **ἁπλοῦν τε κἀπάνουργον,** ΚΜανασσ.8,35 **καρδία ἀπάνουργος.**

ἀπανούργως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ πανουργίας, ἄνευ δόλου, μετ' εὐθύτητος : Σέξτ.Ἐμπ. Μαθ.2,77 **ἀπανούργως τοὺς λόγους ποιεῖσθαι.**

ἀπανόφι (τὸ) δημ. ἡ ἄνω ἐπιφάνεια, τὸ ἐπάνω μέρος, ἡ ἀπαναριά βλ. λ.

ἀπαντάπασι ἐπίρρ. ὁλοσχερῶς : Σόλ. 34.

ἀπανταχῆ ἐπίρρ. κ. **-ῇ** ἀπανταχοῦ βλ.λ.: Εὐρ.ἀπ.218.

ἀπανταχόθεν μτγν. κ. νεώτ. ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη : Διόδ.Σ 13,49 **τὰς ἀπανταχόθεν τριήρεις·** ‖ κ. μετὰ γεν. : Λουκ.Νεκρ.Δ 9,2 **δῶρα προσήγετο ἀπανταχόθεν τῆς γῆς.**

ἀπανταχόθι μτγν. ἀπανταχοῦ βλ. λ. : Λουκ. Προμ.12 **οἷα πολλὰ νῦν ἀπανταχόθι φαίνεται.**

ἀπανταχοῖ πρὸς πᾶν μέρος, **ἀπανταχόσε** : Ἰσαΐ.9,14 **ἀπανταχοῖ ἀπεδήμει.**

ἀπανταχόσε ἐπίρρ. μτγν. εἰς πάντα τὰ μέρη : Πλούτ.Κάμ.41 **ἀπανταχόσε τοῦ πεδίου.**

ἀπανταχοῦ ἐπίρρ. κ. νεώτ. παντοῦ εἰς πάντα τὰ μέρη, εἰς πάντα τόπον : Εὐρ.ΙΤ 517 **Τροίαν ἴσως οἶσθ', ἧς ἀπανταχοῦ λόγος,** ΘΛειτ.Ἑσπ. **τῶν ἐνθάδε εὐσεβῶς κειμένων καὶ ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξων.**

ἀπανταχοῦσα (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἀρχικῶς ἐγκύκλιος πατριάρχου, ἡ κατὰ τὸ εἰωθὸς ἀπευθυνομένη « πρὸς τοὺς **ἀπανταχοῦ** ὀρθοδόξους ». 2) συνεκδ.κ. ἐγκύκλιος μητροπολίτου ἢ μονῆς πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτοὺς κληρικοὺς ἢ τὸ ὑπ' αὐτοὺς ποίμνιον· ‖ δημ. συνεκδ. ἐπιστολὴ ἢ ἔγγραφον ἐπιτιμητικόν· ‖ κ. γεν. ἐπιτίμησις αὐστηρά : **ἄκουσε ἀπὸ τὸν προϊστάμενο μιὰ ἀπανταχοῦσα.**

ἀπαντέλλω μτγν.ἀντὶ **ἀπανατέλλω** : Ὀππ.Κυν.2,97.

ἀπαντένω δημ. κ. **-αίνω** συναντῶ : Λασκαρ. Βαρκ.1,33 **α'ὅσους σᾶς ἀπαντένουνε στὴ στράτα.**

ἀπάντεχα ἐπίρρ. δημ. μετὰ προσδοκίας, μὲ ἀπαντοχή· 2) κατὰ συγκ.ἀντὶ ἀνεπάντεχα, ἀπροσδοκήτως : Σολωμ.Τρελλ.Μάνν.3 **τώρα ποὺ ἡ ξάστερη (νύχτα μονάχους) μᾶς ηὗρε ἀπάντεχα.**

ἀπαντεχαίνω μσν. κ. δημ. προσδοκῶ, προσμένω, περιμένω, κατ' εὐχρηστότ. τ. ἀπαντέχω : Ἀραθ.Μυθ.Χαλ.3,227 **γελάσαι ταλαίπωρε.. ἂν ἀπαντεχαίνῃς νὰ μᾶς πλανέσῃς,** δ.τραγ. **στὸ παραθύρι κάθεται καὶ τὸν ἀπαντεχαίνει.**

ἀπάντεχος-η-ο δημ. κ. **ἀπάντεχτος** ὁ προσδοκώμενος, ἀναμενόμενος· 2) ἀντίθ. κατὰ συγκ. ὁ ἀνεπάντεχος, ὁ ἀπροσδόκητος : Λασκαρ.Ληξ.3,25 **πές μου, οἱ Δεμπονεράδες πῶς ἐμείνανε (εἰς τἀπάντεχο ἐκειὸ καλῶς σᾶς βρήκαμε ;**

ἀπαντεχούμενος-η-ο δημ.μτχ.τοῦ ἀπαντέχω βλ.λ.

ἀπάντεχτος-η-ο δημ. ἀπάντεχος βλ.λ.

ἀπαντέχω μσν. κ. δημ. περιμένω, προσδοκῶ, Δουκάγγ. « **ἀπαντέχειν,** ἀπαντεχαίνειν = προσδοκᾶν, ἐπιμένειν » : Ζήνων Σάθα Κρητ.Θέατρ.4,303 **κι ὅσο ποὺ σύρνει τὸν καιρὸ τὸ γλυτωμὸ ἀπαντέχει,** Ζερβ.Τρ.ΚΚ 36 **καὶ κεῖνο ποὺ ὅλο ἀπάντεχα νὰ μοῦ 'ρθει ἀπὸ τὴ μοῖρα·** ‖ ἡ μτχ. **(ἀ)παντεχούμενος** ὁ προσδοκῶν ἐπί τινα : παροιμ. **ἀλὶ στὸν παντεχούμενο στῆς γειτονιᾶς τὸ δεῖπνο.**

ἀπάντη πανταχοῦ : Ὀδ.Θ 278 **χέε δέσματα κύκλῳ ἀπάντῃ,** Ἰλ.Η 183 **κῆρυξ δὲ φέρων ἀν' ὅμιλον ἀπάντῃ δεῖξε.**

ἀπαντή (ἡ) μτγν. κ. μσν. προϋπάντησις : Διγ.Ἀκρ. 2264 **ἐξῆλθεν ἡ στρατήγισσα εἰς ἀπαντὴν τῶν νέων.**

ἀπάντημα-ατος (τὸ) κ. δημ. συνάντησις : Εὐρ. Ὀρ.513 **οὐδ' εἰς ἀπάντημ', ὅστις αἷμ' ἔχων κυρεῖ·** ‖ τὸ τυχαίως συναντώμενον· 2) ἡ δεισιδαιμονία ὅτι ἐκ τῆς συναντήσεως τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ προσώπου ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον γενέσθαι : φρ. **Θεὸς νὰ σὲ φυλάῃ ἀπὸ κακὸ ἀπάντημα·** ὅ. **συναπάντεμα.**

ἀπάντησις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -η συνάντησις, ἀπάντημα βλ.λ. : Σοφ.ἀπ.828, ΚΔΜατθ.25,6 **ἰδοὺ ὁ νυμφίος ἔρχεται, ἐξέρχεσθε εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ** (εἰς προϋπάντησιν)· 2) συνοδεία, προπομπή : Πολύβ.5,43,3· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπόκρισις ἐν συζητήσει : Πολύβ.10,5,6 **προσφιλὴς κατ' ἀπάντησιν** (ἐν συνομιλίᾳ), **- εὔστοχος ἀπάντησις·** καὶ ἐπὶ ἀλληλογραφίας : δημ. **δὲν πῆρα ἀκόμη ἀπάντηση στὸ γράμμα μου·** 4) προετοιμασία ἐπὶ τῇ προόψει ἀντιπαρατάξεως : Ἱππ.Εὐσχημ.4.

ἀπαντητήριον (τὸ) Πάπ. τόπος συναντήσεως, ἐντευκτήριον, ξενών.

ἀπαντητής (ὁ) γλωσσ. ὁ ἐξ ἐναντίου ἐρχόμενος.

ἀπαντητικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀπαντῶν εὐκόλως : Ἀσπ.εἰς ΗΝικ.82,27· 2) ὁ χρησιμεύων ὡς ἀπάντησις βλ.λ. : **ἀπαντητικὴ ἐπιστολή, - διατριβή.**

ἀπαντητικῶς ἐπίρρ. γλωσσ. κ. νεώτ. δι' ἀπαντήσεως, πρὸς ἀπάντησιν, ἐν εἴδει ἀπαντήσεως βλ.λ.

ἀπαντήχνω δημ. κ. **παντήχνω** συναντῶ, ἔρχομαι εἰς συνάντησιν : Ἐρωτόκρ.Β 642 **συχνιὰ συχνιὰ παντήχνασι μ' αὐτὸν τὸ νιὸν ὁμάδι.**

ἀπαντιάζω (1) κ. μσν. συνέρχομαι εἰς συνέλευσιν : Ἀρχύτ.1 **ἀλλήλοις ἀπαντ-,** Προκ.Γοτθ.3,6 **ἐπεὶ οἱ πολέμιοι οὐδὲν ἀπηντίαζεν** (διόρθ.**ὑπηντίαζεν**).

ἀπαντιάζω (2) κ. **ἀμπαντιάζω** δημ. παραμερίζω, προφυλάσσω τι ἀπὸ τοῦ ἀνέμου ἢ γεν. ἀπὸ βλάβης· 2) κ. ἀμτβ. παραμερίζων προφυλάσσομαι· συγγ. **ἀπαγκειάζω.**

ἀπαντίζορα Ἡσ. « ἐναντία ».

ἀπαντικρύ κ. νεώτ. κ. δημ. ἐκ τοῦ ἀντικρύ, ἀκριβῶς ἀπέναντι : Ξεν.Ἑλλ.6,4,4 **ἐστρατοπεδεύσατο ἐπὶ τῷ ἀπαντικρὺ λόφῳ·** 2) ἐν χρον. σημ. ἀπ' εὐθείας, ἀμέσως, κατὰ τὴν πρώτην περίστασιν : Ἱππ.Ἄρθρ.41 **τούτοισιν ἀπαντικρὺ κρίσιν ποιέει ἡ κύφωσις.**

ἀπαντινά Ἡσ. « ἀνέντροπα, ἐκτετημένα ».

ἀπαντίον ἀκριβῶς ἀπέναντι : Ἡρ.7,34 **ἐξ Ἀβύδου εἰς τὴν ἀπαντίον·** συνών. **ἀπεναντίον.**

ἀπάντλημα-ατος (τὸ) ἀπάντλησις βλ.λ.

ἀπάντλησις-εως (ἡ) τὸ ἀπαντλεῖν, δι' ἀντλήσεως ἀναλαμβάνειν ὕδωρ : Ἀριστλ.Πρ.869 Β,38.

ἀπαντλῶ-έω ἀνασύρω ἀπό τινος : Εὐρ.Ὀρ.1641 **ὡς ἀπαντλοῖεν χθονὸς ὕβρισμα θνητῶν ἀφθόνου πληρώματος·** ‖ ἀνέλκω, ἐξέλκω, ἀφαιρῶ : Αἰσχ. Πρ.84 **τί σοι οἷοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλῆσαι πόνων·** 2) μετ' αἰτιατ. ἐλαφρύνω, ἐλαττώνω : Εὐρ. Ἀλκ.354 **ἀλλ' ὅμως βάρος ψυχῆς ἀπαντλοίην ἄν.**

ἀπάντομαι ἱκετεύω τινὰ νὰ μὴ γίνῃ τι : Εὐρ.Ρῆσ. 901 ἀπὸ **μεμφομένας ἐμοῦ πορευθείς, | ἀπὸ δ' ἀντομένου πατρὸς βιαίως·** 2) ποι. **ἀπαντῶ-άω** βλ.λ.

ἄπαντον (τὸ) νεώτ. μοναδικὸν ἔργον ἀνάξιον λόγου : φρ. **αὐτό εἶναι τὸ ἄπαντον τῆς ἐπιτυχίας του** (= ὅλη κι ὅλη ἡ ἐπιτυχία του).

ἀπάντοτε μτγν. πάντοτε ἢ ἑκάστοτε : Ἀπολλ. Δύσκ.Συντάξ.263,2.

ἀπαντούντων Ἐπιγρ. ἀντὶ **ἀπαντώντων.**

ἀπαντοφθόρος-ον μσν. ὁ τὰ πάντα φθείρων.

ἀπαντοχή (ἡ) μσν. κ. δημ. ἀναμονή, προσδοκία· || ἐλπίς, καταφυγή : δ.δίστ. **ἔλα μάτια καὶ ψυχή μου | ἡ χαρά κι ἀπαντοχή μου.**

ἀπάντρευτος-η-ο δημ. **ἀνύπανδρος,** ἐπὶ γυναικός· || (ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς) ἄγαμος.

ἀπαντρευτούλα (ἡ) δημ. θωπευτικῶς, ἡ ἀνύπανδρος, ἡ ἄγαμος : δ.τραγ. **τρεῖς ἀδερφοῦλες ἤμασταν κι οἱ τρεῖς ἀπαντρευτοῦλες.**

ἀπαντροκύ ἐπίρρ. Ἐπιγρ. ἀπαντικρὺ βλ. λ.

ἀπαντυχαίνω δημ. ἀπαντεχαίνω βλ. λ.

ἀπαντῶ-άω κ. νεώτ. δημ. ἀόρ. **ἀπάντησα** κ. σπαν. **ἀπάντηξα,** παθ. **ἀπαντήθηκα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἀπαντεμένος** κινοῦμαι πρὸς συνάντησίν τινος, συναντῶ : Πλάτ.Νόμ.893 C **ἀλλήλους ἐξ ἐναντίας ἀπ-, - τὸν ἀπάντησα στὸ δρόμο,** δημ. κ μέσ.: παροιμ. **ὅπου ἀγαπιῶνται κι ἀπαντιῶνται·** || μετὰ προθ.: Ἡρ.2,75 **ἀπ- τινὶ εἰς τόπον·** || ἄνευ δοτ. προσ. παρουσιάζομαι, προσέρχομαι εἴς τι μέρος : Ἀριστφ.Λυσ.13 **εἰρημένον δ' αὐταῖς ἀπαντᾶν ἐνθάδε·** 2) συναντῶ, ἀντεπεξέρχομαι ἐν μάχῃ : Θουκ.6,,34**μετὰ δυοῖν μηνοῖν τροφῆς ἀπαντῆσαι Ἀθηναίους ἐς Τάραντα,** Ἐρωτόκρ.Δ 1157 **ὁ πρῶτος ποὺ τοῦ πάντηξε ἦτο δικός τοῦ Ρήγα·** || ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι καθ' οἱονδήποτε τρόπον, ἀμύνομαι : Ἰσοκρ.1,31 **ἀπ- τραχέως πρὸς τὰς τῶν πλησιαζόντων ὀργάς·** 3) ἀποκρίνομαι : αὐτ. 11,30 **ἀπ- τοῖς εἰρημένοις,** Σάθ.Στάθ.Κρητ.3,27 **ὧρες ἐχτύπου ἀδυνατὰ κι ὧρες ἀπάντου, - ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐναντίον του συκοφαντίαν, - ἀπάντησα στὸ γράμμα του·** 4) ἀπολ. παρουσιάζομαι ἔνοπλος, ἑνώνομαι μὲ τοὺς ἐπιστρατευομένους ἐναντίον τινός : Εὐρ.Ἡρ.Μ 542 **ὅπλοις ἀπ-·** 5) δικαν. ἀντιμετωπίζω ἀντίδικον, παρουσιάζομαι εἰς δικαστήριον : Πλάτ.Νόμ.937 A **ἀπ- τῷ καλεσαμένῳ,** Δημ.543,16 **πρὸς ἣν (δίκην) οὐκ ἀπήντα** (δὲν ἐνεφανίζετο ὡς διάδικος πρὸ τοῦ δικαστηρίου, ἵνα ὑπερασπίσῃ ἑαυτόν), αὐτ.1011,15 **ἀπήντησε πρὸς τὸν διαιτητὴν** (παρουσιάσθη πρὸ τοῦ δ.)· || ἀποκρινόμενος δέχομαι, συναινῶ : αὐτ.544,20 **ἀπ- ἐπὶ τὴν δίαιταν** παραδέχομαι τοὺς ὅρους τῆς διαίτης· || παρευρίσκομαι : αὐτ.580,20 **ἀπ- ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις ἀγῶσι** (εἶμαι παρών, ἀναμιγνύομαι εἰς τὰς διαδικασίας ἄλλων ἀνθρώπων)· 6) **ἀπ- εἰς..** εἰσέρχομαι εἴς τι θέμα, ἄρχομαι πραγματευόμενός τι : Αἰσχίν.3,198 **ἀπ- εἰς τὴν τίμησιν** (ἔρχομαι εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐκτιμήσεως), Πλάτ.Θεαίτ.144 B **ἀπ- πρὸς τὰς μαθήσεις,** Ἀριστλ.Ψυχ.421 B 12 **ἀπ- πρὸς τὴν τροφὴν** (ἀπέρχομαι πρὸς ἀναζήτησιν τρ.), αὐτ.Ποι.1454 A 12 **ἐπὶ ταύτας τὰς οἰκίας ἀπ- οἱ τραγῳδοποιοί·** 7) ἐπὶ πραγμ. ἐπέρχομαι : Αἰσχίν. 1,163 **ἀπ- αὐτῷ κραυγὴ παρὰ τῶν δικαστῶν·** 8) ἀπολ. συμβαίνω, γίνομαι : Ἡρ.8,148 **τούτων ἀπαντώντων·** 9) νεώτ. εἰδ. ἐπὶ ἐννοιῶν, φρ. ἢ λ. ἐν κειμένοις, εὑρίσκομαι : **ἡ δοξασία περὶ ἑνὸς θεοῦ ἀπαντᾷ πολλάκις παρὰ Πλάτωνι, - ἡ λέξις ἀπαντᾷ καὶ ἐν Ἡροδότῳ·** 10) δημ. μεριμνῶ περί τινος, ἐπιστατῶ, φροντίζω, φυλάσσω, ἰδίως περὶ ἐμψύχων : **δὲν ἔχω ποιὸς νά μοῦ ἀπαντᾷ τά παιδιά, ἅμα λείπω, - πῆρα δυὸ πιστικοὺς νὰ μοῦ ἀπαντᾶν τὸ κοπάδι·** || δθ. ἀπαντεμένος ἐπὶ τόπου, ὁ περιπεφραγμένος, μαντρωμένος : **ἀπαντεμένο μποστάνι, - ἀμπέλι·** 11) δημ. ἐπαρκῶ εἴς τι : εἰδ. ἐν τῇ φρ. **ἀπαντῶ τα ἔξοδά μου** πορίζομαι ἐπαρκῆ πρὸς συντήρησιν ἢ πρὸς κάλυψιν δαπανῶν : **μόλις ἀπαντᾷ τὰ ἔξοδά του, - τὸ μαγαζὶ δὲν ἀπαντᾷ τὰ ἔξοδά του.**

ἀπανύω φέρω εἰς πέρας : Ὀδ.Η 326 **νῆες ἀπήνυσαν οἴκαδε** (ἐνν. ὁδόν, ἔφθασαν εἰς τὴν πατρίδα)·

ἀπάνω κ. **πάνω** δημ. ἐπίρρ. κ. πρόθ. ἄνω, ὑψηλά, ἐπί : **ἐλᾶτε ἀπάνω, - μένω ἀπάνω,** φρ. **τὸν βάζω στὸ κεφάλι μου ἀπάνω** (τὸν ἐκτιμῶ πολύ), **- τὸν ἔχω ἀπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου** (ἐποπτεύων ἢ παρακολουθῶν τὴν ἐνέργειάν μου μοὶ εἶναι φορτικός), **- δὲ θέλω κανένα πάνω** ἀπὸ τὸ **κεφάλι μου** (ἐπόπτην ἢ προϊστάμενον)· 2) πρὸς σαφεστέραν δήλωσιν τῆς πρὸς τὰ ἄνω διευθύνσεως : **ἀνέβηκα ἀπάνω στὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ·** 3) ἐπί τινος : **τὸ ἄφησα ἀπάνω στὸ τραπέζι·** 4) ἐν σχέσει πρός τι ἢ περί τινος : **θὰ συζητήσουμε πάνω στὸ ζήτημα·** 5) ἐπὶ πλέον, περισσότερον, παραπάνω : **πεντακόσια κι ἀπάνω, - εἶναι ἀπάνω ἀπὸ σαράντα χρονῶ·** 6) ἀνωτέρω, πιὸ πάνω : **ἀπάνω ἀπὸ μᾶς** (στὸ παραπάνω πάτωμα) **κάθεται ὁ τάδε·** 7) πρὸ παντός, κυρίως : Ἐρωτόκρ.Δ 275 **κι ἀπάνω σ' ὅλα τὴν τιμὴ νὰ μὴν τηνε δολώσῃ** (ὑπὲρ ὅλα, πρὸ πάντων)· 8) μέχρι τοῦ ὑψηλοτάτου ἄκρου, μέχρι τοῦ ἀνωτάτου σημείου : **ἡ στάμνα γέμισε ὡς ἀπάνω·** 9) συνεκδ. ἐν διαφ. φρ. εἰς παραπλησίας ταῖς ἀνωτ. σημ., οἷον : **δὲν ἔχω ἀπάνω μου λεφτά, - ἦταν ἄρρωστος, μὰ τώρα πῆρε ἀπάνω του** (ἀνέλαβε), **- τὸ πῆρε ἀπάνω του** (περηφανεύτηκε), **- πῆρε ἀπάνω του τὴ δουλιὰ** (ἀνάλαβε τὴν εὐθύνη τῆς δουλειᾶς), **- ἔχω ἀπάνω στὸ κεφάλι μου ὅλο τὸ σκολειό** (ἔχω τὴ φροντίδα καὶ τὴν εὐθύνη ὅλου τοῦ σκ.), **- ἔκαμε τὰ συμβόλαια ἀπάνω του** (στ' ὄνομά του), **- τὰ κάνει ἀπάνω του** (ἀποπατεῖ ἢ οὐρεῖ ἐνδεδυμένος· κ. μτφ. τρομάζει), **- ὅλοι ριχτήκανε ἀπάνω του** (ἅ. **καταπάνω του**)· 10) ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ συγχρονισμοῦ : **ἀπάνω στὴ φούρκα μου μοῦ μιλᾶς κ' ἐσύ!** (ἐνῷ εἶμαι θυμωμένος), **- ἀπάνω στὸ φαΐ μᾶς ἤρθαν οἱ μουσαφίρηδες, - ἀπάνω ποὺ ἔβγαινα ἀπὸ τὸ σπίτι, ἐρχότανε, - στὸ θυμό του ἀπάνω δὲν ξέρει κανεὶς τί κάνει, - ἦρθες ἀπάνω στὴν ὥρα** (εἰς εὔθετον χρόνον)· 11) **ἀπάνω - ἀπάνω** ἐπιφανειακῶς, ἐλαφρῶς : **τοῦ τὰ εἶπα ἀπάνω - ἀπάνω** (οὐχὶ ἐν λεπτομερείᾳ, οὐχὶ σαφῶς)· 12) ἐν συναφείᾳ μετ' ἄλλων ἐπιρρ. ὡς ἐπιτατικὸν μόριον : **αὐτοῦ -, ἐδῶ -, ἐκεῖ ἀπάνω·** 13) μετὰ τῆς προθ. **ἀπὸ** πρὸς δήλωσιν τῆς ἀπὸ τόπου κινήσεως : **κατεβαίνει ἀπὸ πάνω·** || ἐπίσης τῆς ἐν τόπῳ σχέσεως : **κάθονται ἀπὸ πάνω ἀπὸ μᾶς** (στὸ ἀπάνω πάτωμα)· 14) ἐνάρθρως μετ' ἐπιθ. σημασ.: **τὸ ἀπάνω πάτωμα, - τὸ ἀπάνω χωριό, - τὰ ἀπάνω Λιόσια, - δὲ μᾶς ἀφήνουν νὰ ἡσυχάσουμε οἱ ἀπάνω** (ποὺ κατοικοῦν στὸ ἀπάνω πάτωμα)· 15) ὡς πρῶτον συνθετ. ἐν πλείσταις λέξεσι πρὸς δήλωσιν σχέσεων τόπου, πλεονασμοῦ κτλ.

ἀπανωβάζω δημ. ἀπανωβάνω βλ.λ.

ἀπανωβαλμένος-η-ο κ. **ἀπανώβαλτος** δημ. ὁ ἐπιστάτης· 2) ἐπὶ πραγμάτων ἐκτιθεμένων εἰς πώλησιν, ὁ δι' ὃν προσεφέρθη ἀνωτέρα ἤδη τιμή, ὁ ὑπερθεματισθείς : **ἀπανωβαλμένο χωράφι·** 3) ὁ κατὰ παρακέλευσιν ἢ ἐπιταγὴν πράξας, ὅ ὑπὸ ἄλλου ἐνταλεὶς νὰ πράξῃ, ἰδίως ἐπὶ κακῷ : **ἀπανωβαλμένος φονιάς.**

ἀπανωβάλτης (ὁ) δημ. ὁ παρακινήσας, ἐντείλας, ἐπιτάξας ἄλλον νὰ πράξῃ τι, ἰδίως κακόν·

ἀπανώβαλτος-η-ο δημ. ὁ ἀπανωβαλμένος βλ.λ.

ἀπανωβάνω κ. **-βάζω** ἀόρ. **ἀπανώβαλα** μτχ. παθ. **ἀπανωβαλμένος** δημ. προσθέτω οὐχὶ δικαίως, οὐχὶ πρεπόντως : **ἀπανωβάνει στὸ λογαριασμὸ** (ἐξογκώνει αἰσχροκερδῶς τὸν λογαρια-

σμόν]· 2) ἐπὶ δημοπρασίας, πλειοδοτῶ· 3) ἐντέλλομαι,προτρέπω τινὰ νὰ πράξῃ τι ἐναντίον ἄλλου.
ἀπανωγόμι [τό] δημ. κ. ἀπανογόμι τὸ φορτωνόμενον ἐπί τινος φορτίον, φόρτωμα· συγγ. **γομαριά, γομάρι·** 2) συνεκδ. τὸ ἐπαχθῶς πρόσθετον.
ἀπανώγραμμα κ. **πανώγραμμα** δημ. ἡ ἐπὶ φακέλλου ἐπιστολῆς διεύθυνσις τοῦ παραλήπτου.
ἀπανωγραφὴ [ἡ] δημ. ἀπανώγραμμα βλ.λ.
ἀπανωγράφω δημ. γράφω τι ἐπὶ πλέον, πρὸς αἰσχροκέρδειαν, παραπάνω ἀπὸ τὸ κανονικό : **αὐτὸς ἀπανωγράφει στὸ λογαριασμό·** 2) ἀπανωγραμμένο τὸ ἀνωτέρω γραφέν : Ἐρωτόκρ.Ε,1540 **νὰ μάθουν τίς ἐκόπιασε εἰς τ' ἀπανωγραμμένα.**
ἀπανωδιαστά ἐπίρρ. δημ. μετὰ συχνῶν ἐπαναλήψεων, ἐπαλλήλως.
ἀπανωδιαστός-ή-ὸ δημ. ὁ κατὰ πυκνὰ διαστήματα χρόνου ἐπανερχόμενος : **θέρμες ἀπανωδιαστές·** || συχνάκις ἐπαλλήλως ἐπαναλαμβανόμενος.
ἀπανώδρομα ἐπίρρ. δημ. κ. **ἀπανωδρομίς** ὕπερθεν, ἄνωθεν τῆς ὁδοῦ.
ἀπανώδρομος [ὁ] δημ. ἡ ἄνω ὁδός.
ἀπάνωθεν μτγν. κ. δημ. -θε κ. -ουθε ἀπὸ τὸ ἄνω μέρος, ἀπὸ τῆς κορυφῆς : ΠΔ Βασ.2,11,20 **τοξεύσουσιν ἀπάνωθεν τοῦ τείχους,-ἀπάνωθε ἔρχεται.**
ἀπάνωθι ἐπίρρ.μτγν. ἀπάνωθεν, ἀπὸ τὸ ἄνω μέρος.
ἀπανωθιὸ ἐπίρρ. δημ. ἐπάνω : μοιρ. **καὶ πάγωσαν τὰ χέρια μου ἀπανωθιὸ στὰ στήθια.**
ἀπανώθιον ἐπίρρ. μσν. ἀπάνω, δημ. ἀπανωθιό· Δουκάγγ. « **ἀπανώθιον,** ἀπάνω ».
ἀπανωθιός-ιά-ιό δημ. ὁ ἐπιπολάζων, ὁ ἐπάνω· 2) μτφ. ὁ ἀπαιτητικός, ὁ ἀξιῶν παραλόγως ἱκανοποίησιν : παροιμ. **καὶ κλέφτης καὶ ἀπανωθιός.**
ἀπάνω-κάτω δημ. πρὸς τὰ ἄνω καὶ πρὸς τὰ κάτω, ἐναλλὰξ : **πηγαινοερχόναν ἀπάνω - κάτω·** 2) περίπου, ὡς ἔγγιστα : **θὰ ἦταν πενῆντα ἀπάνω - κάτω ἄνθρωποι.**
ἀπανωκούμουλος-η-ο δημ. κ. **-κούλουμος** ὁ σχηματίζων πρὸς τὸ ἄνω κούμουλον, ἀ. κούλουμο, ἤτοι κῶνον, ὑπὲρ τὸ ἄνω χεῖλος, ὁ ὑπερπληρωμένος, ἰδίᾳ ἐπὶ κοφίνων ἢ ἄλλων σκευῶν περιεχόντων καρπούς.
ἀπανωκρινιάζω δημ. εἰδ. ἐν τῇ μελισσοκομίᾳ, θέτω κυψέλην ἐπὶ ἄλλης κυψέλης· || συνενῶ δύο ἀδυνάτους οἰκογενείας μελισσῶν.
ἀπανωκρίνιασμα [τό] δημ ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπανωκρινιάζω βλ.λ.
ἀπανωκυνηγάρης [ὁ] δημ. τίτλος ἐν Νάξῳ ἐπὶ Φραγκοκρατίας, δηλῶν τὸν ἀρχικυνηγὸν τοῦ δουκικοῦ οἴκου, ὅστις μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ὑπουργήματος ἀποχώρησιν ἀπήλαυε προνομίων τινῶν ἔχων ἀνάλογον πρὸς τὴν τοῦ εἶτα δημογέροντος ἐξουσίαν· ὁ τίτλος διετηρήθη κ. ἐπὶ Τουρκοκρατίας.
ἀπανωλαδιὰ [ἡ] δημ. κ. **πανωλαδιά** ἡ ἐπιπολὴ τοῦ ἠρεμοῦντος ἐλαίου· 2) εἰδ. μτφ. ἐν τῇ φρ. **ἐβγῆκε ἀπανωλαδιὰ** ἐπεπόλασεν, ἐπὶ τῶν κακοπραγούντων καὶ κατορθούντων νὰ φαίνωνται ἀθῷοι.
ἀπανωμαχαλίτης [ὁ] δημ [τουρκ.] θηλ. **-τισσα,** οὐδ. -ικο ὁ τῆς ἄνω συνοικίας, τοῦ ἀπάνω μαχαλᾶ.
ἀπανωμέρι [τὸ] δημ. κ. -ιά [ἡ] τὸ ἐπάνω μέρος· || μτφ. ἡ τιμητικὴ θέσις, ἡ πρωτοκαθεδρία.
ἀπανωμερίτης-ισσα-ικο δημ. ὁ τοῦ ἐπάνω μέρους, ὁ τῆς ἐπάνω χώρας ἢ τοῦ ἐπάνω χωριοῦ.
ἀπανωμπούλωμα [τό] δημ. καλύπτρα : Ἀραβ Μυθ.Χαλ.3,128 **τὴν ὑπεχρέωσε, διὰ νὰ σηκώσῃ τὸ ἀπανωμπούλωμα ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της.**
ἀπανωπίθι [τὸ] δημ. μέγας πίθος· || μτφ. ἡ γαστήρ, τὸ στομάχι : παροιμ. **τὸ καλὸν ἀπανωπίθι, βάλ' ἀπ' οὖλα μέσα.**
ἀπανωπροίκι [τὸ] δημ. τὸ ὑπὲρ τὰ συμπεφωνημένα μέρος τῆς προικός, τὰ ἐπιπροσθέτως διδόμενα : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.85,2 **χρόνους τῆς γράφουν τὰ προικιά, χρόνους τ' ἀπανωπροίκια.**
ἀπανωσάγματα ἐπίρρ. δημ. ἐπὶ τοῦ σάγματος : δ. τραγ. **εἶχε κι ἀπανωσ- σαράντα κολοκύθια.**
ἀπανωσιὰ [ἡ] δημ. τὸ ἐπάνω μέρος, ἡ ἐπιφάνεια.
ἀπανωσιάγωνο [τὸ] δημ. κ. **-σάγωνο** ἡ ἄνω σιαγών.
ἀπανωστοιβάζω δημ. προσθέτω καὶ νέα βάρη ἐπὶ σχηματισθέντος σωροῦ ἢ φορτίου.
ἀπανωτὰ δημ. ἐπίρρ. ἐν τοπ. σημ. τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, τὸ ἕνα ἀπάνω στὸ ἄλλο, ἐπαλλήλως· 2) ἐν χρον. σημ. ἀδιακόπως, ἀκαταπαύστως.
ἀπανωταρέα [ἡ] δημ. ἀπανωτάρι βλ.λ.
ἀπανωτάρι [τὸ] δημ. κ. **ἀπανωταριὰ** [ἡ] κ. **-έα** ἡ ἐπάνω πέτρα τοῦ μύλου, ἡ στρεφομένη· 2) διαμέρισμα κατοστήματος ὑψηλὰ κείμενον, προωρισμένον συνήθως δι' ὕπνον· **ἀ. πατάρι·** 3) φόρτωμα πρόσθετον· 4) **ἀπανωτάρι** ὡς ἐπίρρ. κ. **ἀπανωταριᾶς** τὸ ἕνα ἀπάνω στὸ **ἄλλο·** **ὁ. ἀπανωτά.**
ἀπανωταριὰ [ἡ] δημ. ἀπανωτάρι βλ.λ.
ἀπανωταριάζω δημ. ἀπανωτιάζω βλ.λ.
ἀπανωτιάζω κ. **πανωτιάζω** δημ. θέτω, τοποθετῶ ἀπανωτά, ἐπαλλήλως, τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ **ἄλλου : ἀπανωτιάζει τὸ χαλάζι.**
ἀπανωτιαστὰ δημ. ἐπίρρ. κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ εἶναι τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ **ἄλλου.**
ἀπανωτιὸ ἐπίρρ. δημ. ἐπάνω, ἀπανωθιό.
ἀπανωτός-ή-όν δημ. ἀλληλεπάλληλος, ὁ εἷς ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἢ μετὰ τὸν ἄλλον : **ἀπανωτὰ κύματα.**
ἀπανωφάγι [τὸ] δημ. τὸ πρόσθετον ἐπιδόρπιον, τὸ οἱονεὶ περιττὸν μέρος τοῦ φαγητοῦ.
ἀπανωφόρι [τὸ] δημ. ἐπανωφόρι, ἐπενδύτης.
ἀπανωχώρι [τὸ] δημ. τὸ ἄνω μέρος χωρίου· || ἡ ἐπάνω συνοικία κώμης· ἀντίθ. **κατωχώρι**
ἀπανωχωρίτης [ὁ] δημ. θηλ. **-ισσα,** οὐδ. **-ίτικο** ὁ τοῦ ἄνω χωρίου ἢ τῆς ἄνω συνοικίας.
ἅπαξ κ. νεώτ. [ἀντὶ ἀπάκις] μίαν φορὰν ἢ μίαν μόνον φοράν, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ **δὶς** κτλ. ἢ τὸ **πολλάκις,** μιὰ γιὰ πάντα : Ὀδ.Μ 22 **ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ',** Αἰσχ.Πρ.209 **οὐχ ἅπαξ μόνον** [πλέον ἢ ἅπαξ], Ἡρ.7,46 **πολλάκις καὶ οὐχὶ ἅπαξ,** Πλάτ.Μέν.82 C **ἅπαξ δυοῖν ποδοῖν** [δύο τετραγωνικοὺς πόδας 1×2], κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ **δυοῖν δὶς** [2×2 τέσσαρας]· || μετὰ γεν. ἢ τῆς **ἐν** καὶ δοτ. : Ἡρ.2,59 **οὐκ ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ,** οὐτ. 1,199 **ἅπαξ ἐν τῇ ζωῇ, - ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος, - τῆς ἡμέρας·** || κ. ἀπολ. : Ἰσοκρ.Παναθ.283 D **ἂν ἅπαξ κατάσχωσιν, - τὸν συνήντησα ἅπαξ·** 2) πάλαι ποτέ, κάποτε, μιὰ φορά : ΠΔ Κριτ.20,30 **ἅπαξ καὶ ἅπαξ·** 3) ἄνευ ἐννοίας ἀριθμητικῆς μετὰ τὰ μόρια **εἴπερ,** ἤν, ἐπεί, **ὡς, ὅταν, ἐάν,** ἀφ' οὗ : Ἀριστφ.Σφ.1129 **ἐπειδήπερ γ' ἅπαξ ἐμοὶ σεαυτὸν παραδέδωκας,** Ξεν.Ἀν.1,9,10 **ἐπεὶ ἅπαξ αὐτοῖς φίλος ἐγένετο,** Ἄμφις Γυναικ.1 **ἂν ἅπαξ τις ἀποθάνῃ·** ὡς τὸ δημ. **μιὰ καί..·** || μετὰ μτχ.: Αἰσχ.Εὐμ.648 **ἅπαξ θανόντος οὔτις ἔστ' ἀνάστασις·** πρβλ. **εἰσάπαξ·** 4) νεώτ. ἐφ' ὅσον, μιὰ φορὰ πού : **ἅπαξ ἦλθες, μεῖνε.**
ἀπαξάπας-ασα-αν κ. νεώτ. ὅλος ὁμοῦ ἢ διὰ μιᾶς, ὁλόκληρος : Ἕρμιππος ἐν « Ἀθηνᾶς γοναῖς » **περιτρέχων τὴν γῆν ἀπαξάπασαν·** τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., πάντες ἄνευ ἐξαιρέσεως : Ἀριστφ. Πλ.111 **μὰ Δί', ἀλλ' ἀπαξάπαντες, - πρέπει νὰ ὑπογράψωμεν τὴν διαμαρτυρίαν ἀπαξάπαντες.**
ἀπαξαπλῶς μτγν. ἀντὶ τοῦ **ἁπλῶς,** γενικῶς, καθόλου : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.7,428.
ἀπαξία [ἡ] κ. νεώτ. π. Στωϊκοῖς ἔλλειψις ἠθικῆς ἀξίας, ἔκπτωσις ἀπὸ τῆς ἀξίας, ὅθ. ἠθικὴ εὐτέλεια· ἀντίθ. **ἀξία** : Ἀρρ.Ἐπικτ.1,2,10 **μείζονα ἀπαξίαν ἔχει τὸ δαρῆναι τοῦ μὴ δαρῆναι,** Ἰάμβλ. Προτρ.277 **τὴν ἀξίαν τε καὶ ἀπαξίαν εἰδὼς ἑκάστου τῶν ἀνθρώπων·** || νεώτ. φιλοσ. κ. τὸ ἀντίθετον ἠθικῆς τινος ἀξίας.
ἀπάξιος-ον ἀνάξιος : Πλάτ.Νόμ.645 C.

ἄπαξις-εως (ἡ) Πάπ. ἀπαγωγή.

ἀπαξιῶ-όω κ. νεώτ. ἀπορρίπτω ὡς ἀνάξιον, δὲν ἀναγνωρίζω τι ὡς ἔχον ἀξίαν : Θουκ.1,5,2 **ἀπαξιοῦν τὸ ἔργον·** ‖ θεωρῶ τι ἀνάξιόν τινος : **ἀπαξιοῦν τί τινος,** Αἰσχ.Εὐμ.367 **λέσχας ἃς ἀπηξιώσατο, - μὲ ἀπηξίωσε προσοχῆς·** ‖ νεώτ. ἀπολ. θεωρῶ ἀνάξιον ἐμαυτοῦ : **ἀπαξιῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω·** ‖ παθ. θεωροῦμαι ἀνάξιός τινος:Κλήμ. Ἀλ.Προτρ.84,31 **τὰ θηρία ἀπηξιωμένα τοῦ λόγου.**

ἀπαξίως ἐπίρρ. μτγν. ἀναξίως : Ἰάμβλ.Μυστ.5,6.

ἀπαξίωσις-εως (ἡ) μτγν. ἀπόρριψις, περιφρόνησις : Πολύβ.ἀπ.42 **ὁ δὲ Φίλιππος ἐδυσχέραινεν ἐπὶ τῇ τῶν Κερκυραίων ἀπαξιώσει.**

ἀπαξοί Ἡσ. « μοναχαί ».

ἀπάορος-ον δωρ. ἀντὶ **ἀπήορος** βλ.λ.

ἀπαπαῖ ἐπιφών. σχετλ. κ. **ἀπαππαῖ** : Ἀριστφ. Σφ.309 **ἀπαπαῖ, φεῦ, ἀπαπαῖ, φεῦ.**

ἀπάπας (ὁ) μσν. παπάς μὴ παπάς : Εὐστ.Πονημάτ.41,17 **ὅτι τῷ παπάς εἶναι συναπολώλεκας ἅπαν τίμιον καὶ σοῦ καταχορεύσουσι τὰ παιδάρια ἐπιλέγοντα τὸ παπάς ἀπάπας.**

ἀπάπη (ἡ) κοινὴ παρ' ἀρχ. ὀνομασία τοῦ φυτοῦ **ταραξάκου τοῦ γυμνανθοῦς** βλ. λ.· ἄ. ἀπάτη (ἐπιγειόφυλλος) : Θεόφρ.Φ17,7,1.

ἀπαπούτσωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ φέρων ὑποδήματα, παπούτσια, ὁ ἀνυπόδητος.

ἀπαππαῖ ἐπιφών. σχετλ. κ. ἀπαπαῖ βλ.λ.

ἀπαππαπαῖ ἐπιφ. σχετλιαστ. κ. **ἀππαπαῖ** βλ.λ. : Σοφ.Φιλ.746 **ἀπαππαπαῖ, παπαιάξ.**

ἄπαππος-ον ὁ μὴ ἔχων πάππον· ‖ μτφ. : Αἰσχ. Ἀγ.311 **φάος τόδ' οὐκ ἄπαππον Ἰδαίου πυρός** (φῶς πάππον ἔχον, ἤτοι τὴν προέλευσιν αὐτοῦ ἔχον ἐκ τοῦ πυρὸς τῆς Ἴδης).

ἀπάπτω ἰων. ἀφάπτω βλ. λ. : Ἡρ.2,121,4.

ἀπαράβαλτος-η-ο δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ παραβληθῇ πρὸς ἄλλον, ὁ ἀσύγκριτος.

ἀπαράβατος (-η)-ο(ν) μτγν., κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δι' ὃν δὲν ἐγένετο παράβασις ἢ ὃν δὲν δύναταί τις νὰ παραβῇ : Πλούτ.Ἠθ.210 F, **- νόμος, - ὅρος ἀπαράβατος, - ἀπαράβατη συμφωνία, - ὅρκος ἀπαράβατος·** 2) ἐνεργ. ὁ μὴ εἰς ἕτερον μεταβιβαζόμενος, ὁ σταθερῶς παρά τινι μένων, οἷον ἐπὶ ὑπουργήματος ἢ ἀξιώματος : ΚΔ Ἑβρ.7,24 **ἀπαράβατος ἱερωσύνη·** 3) ὁ μὴ τὰ ὡρισμένα ὅρια ὑπερβαίνων : Ἰώσ.Α118,8,2.

ἀπαραβάτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. **-ατα** κατὰ τρόπον ἀπαράβατον, ἄνευ παραβάσεως : Ἀρρ.Ἐπικτ. 2,11,17 **ἀπαραβάτως χρώμεθα τῷ κανόνι, - αἱ συνθῆκαι τηροῦνται ἀπαραβάτως.**

ἀπαραβίαστα ἐπίρρ. δημ. ἀπαραβιάστως βλ.λ.

ἀπαραβίαστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὃν δὲν δύναταί τις νὰ παραβιάσῃ, ὁ καθ' οὗ δὲν δύναταί τις νὰ ἀσκήσῃ βίαν : **τόπος ἱερὸς καὶ ἀπαραβίαστος, - ἀπαραβίαστον δικαίωμα, - ἀπαραβίαστος θύρα** (μὴ βιαίως ἀνοιχθεῖσα) ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **ἀπαραβίαστον** (τὸ) τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ὑπόκηταί τι εἰς παραβίασιν : **τὸ ἀπαραβίαστον τῶν ἐπιστολῶν, - τὸ ἀπαραβίαστον τοῦ ἀσύλου, - τὸ ἀπαραβίαστον τοῦ βασιλέως, - τῶν διπλωματικῶν ἀντιπροσώπων.**

ἀπαραβιάστως ἐπίρρ. νεώτ., δημ. **-α** ἄνευ παραβιάσεως, **ἄνευ ἀσκήσεως** βίας.

ἀπαράβλαπτος (-η)-ο(ν) νεώτ., δημ κ. **-φτος** ὁ μὴ παραβλαφθείς, ὁ διατηρηθεὶς σῶος· ‖ ὁ μὴ **δυνάμενος νὰ ὑποστῇ βλάβην.**

ἀπαράβλαστος-ον **ὁ μὴ φύων παραφυάδας,** κωλορρίζια, ἐπὶ δένδρων (π.χ. **ἐλάτης,** κυπαρίσσου, πεύκης)· ἀντίθ. παραβλαστός (ὡς ἡ ἄμπελος, ἡ ῥόα κτλ.) : Θεόφρ.ΙΦ1,2,5.

ἀπαράβλητα ἐπίρρ. δημ. ἀπαραβλήτως βλ. λ.

ἀπαράβλητος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ὅμοιον πρὸς ὃν νὰ παραβληθῇ, ὁ μὴ δεκτικὸς παραβολῆς, ἀσύγκριτος : Ὠριγ.2,1168 B **κατὰ τὴν μεγαλειότητα ἀπαράβλητον οὖσαν, - ἀπαράβλητος εἰς ῥητορείαν, - ἀπαράβλητη ὠμορφιά, - καλωσύνη, - παλληκαριά, - κακία·** 2) ἐπὶ ἀντιγράφων, ἀπομιμήσεων κττ., ὁ μὴ ἐλεγχθεὶς κατ' ἀντιβολὴν πρὸς τὸ πρωτότυπον.

ἀπαραβλήτως ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. -α ἄνευ παραβολῆς· ‖ ἀσυγκρίτως : Κύριλλ.Ἀλ.1,473 D, **- ἐπολέμησεν ἀπαραβλήτως.**

ἀπαράβολος-ον νεώτ. ὁ ἄνευ παρακαταθήκης, παραβόλου βλ. λ., ἐνεχύρου.

ἀπαραβόλως ἐπίρρ. ἄνευ κινδύνου:σχόλ.Ἰλ.Ν 141.

ἀπαράγγελτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ παραγγελίας, ἄνευ ἐντολῆς : **μοῦ ἔστειλε ἀπαράγγελτα τρεῖς κάσσες ἐμπορεύματα·** ‖ ἄνευ παραγγέλματος, ἄνευ προσταγῆς.

ἀπαράγγελτος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ νομίμως γνωστοποιηθείς, κηρυχθείς : Ἀρχ. Ἐφ.1920,84 **ἀπαράγγελτος πόλεμος·** 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρὸς ὃν ἢ ὁ δι' ὃν δὲν ἐγένετο παραγγελία : **ἀπαράγγελτα ἐμπορεύματα.**

ἀπαραγγέλτως ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ παραγγελίας. Πολύβ.16,3,1 **ἀπαραγγέλτως συνέλαβον ἀλλήλους.**

ἀπαραγκώνιστος (-η)-ο(ν) μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παραγκωνισθείς, ὁ μὴ ὑποσκελισθείς· ‖ ὃν δὲν δύναται ἄλλος νὰ παραγκωνίσῃ, νὰ ὑποσκελίσῃ.

ἀπαραγνώριστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παραγνωριζόμενος, μὴ παραβλεπόμενος, ὁ μὴ παραγνωρισθεὶς ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ παραγνωρισθῇ : **ἀπαραγνώριστος ἄνθρωπος, - ἀπαραγνώριστη ἀλήθεια.**

ἀπαραγνώστως ἐπίρρ. χωρὶς νὰ ἀναγνώσῃ τίς τι : Σουΐδ. « **ἀπαραγνώστως** ὑπογράφειν χάρτας ».

ἀπαράγραπτος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀναφαίρετος, ἀνεξαίρετος, ἀμετάβλητος, διαρκής, ἰσχυρός : **ἀπαράγραπτα δικαιώματα·** ‖ κ. νεώτ. τὸ οὐδ. κ. ὡς οὐσ. **ἀπαράγραπτον** (τὸ) ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπαραγράπτου, τοῦ μὴ παραγραφομένου : **τὸ ἀπαράγραπτον τῶν ἐμπραγμάτων δικαιωμάτων τοῦ Δημοσίου.** Ἐπίρρ. **-άγραπτα.**

ἀπαραγράπτως ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ., δημ. -α ἀναφαιρέτως, ἀμεταβλήτως, διαρκῶς : Ἀρέθ.974, **- οἱ ἐθνικοὶ εὐεργέται ἀπαραγράπτως δικαιοῦνται εἰς τιμητικὰς διακρίσεις.**

ἀπαράγραφος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπροσδιόριστος : Πολύβ.16,12,10 **ἀπαράγραφος ποσότης·** 2) νεώτ. κ. δημ. νομ. ἐπὶ περιουσιακῶν ἀξιώσεων, ὁ μὴ ὑποστὰς παραγραφὴν βλ.λ. ἢ ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς τοιαύτην· ἄ. ὀρθότ. **ἀπαράγραπτος.**

ἀπαράγωγος-ον μτγν. ὁ μὴ παρασυρόμενος, σταθερός, διαρκής. ‖ τὸ οὐδ. κ.ὡς οὐσ. Ἱεροκλ. π.Προνοίας 158 **τὸ μόνιμον καὶ ἀπαράγωγον τῆς ἀρετῆς ἐπισφραγίζεται.**

ἀπαραγώγως μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ ἀποπλανήσεως, σταθερῶς : Ἱεροκλ.π.Προν.8,431 **ἀπαραγώγως φυλάξαι δυνηθῆς.**

ἀπαραδειγμάτιστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄνευ παραδείγματος, μὴ βεβαιούμενος διὰ παραδείγματος, μὴ ἀποδειχθείς : Πτολ.Τετράβ.170· 2) κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων ὅμοιον (ὡς παράδειγμα)· νεώτ. συνήθ. ἐπὶ κακῷ : **διαγωγὴ ἀπαραδειγμάτιστος.**

ἀπαραδειγματίστως ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. δημ. **-α** ἄνευ παραδείγματος, μοναδικῶς, συνήθ. ἐπὶ κακῷ : **εἶναι ἀπαραδειγματίστως φιλάργυρος.**

ἀπαράδικτος-ο(ν) Πάπ. ὁ μὴ καταλεχθείς, ὁ μὴ συγκαταριθμηθείς.

ἀπαράδεκτα ἐπίρρ. δημ. κ. **-χτα** κατὰ τρόπον ἀπαράδεκτον βλ. λ.

ἀπαράδεκτος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ., δημ. κ. **ἀπαράδεχτος** ὁ μὴ γινόμενος δεκτός : Κύριλλ.Ἀλ. Ἡσ.53 **ἀπαράδεκτον τὸν τῆς πίστεως ἐποιοῦντο**

λόγον, - αἴτησις, ἀξίωσις ἀπαράδεκτος· 2) ἐνεργ. ὁ μὴ παραδεχόμενός τι, ὁ μὴ ἐπιδεκτικός: Μέμνων 4 μαθημάτων ἀπαράδεκτος, Ὠριγ. κατὰ Κέλσ.3,151 μεταβολῆς ἀπαράδεκτος· 3) κ. νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἀπαράδεκτον (τό) ἔλλειψις βάσεως πρὸς παραδοχήν τινος: νομ. 'τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἐνστάσεως' || ἔνστασις ἀπαραδέκτου ἡ ἀποβλέπουσα εἰς ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς ἢ ἄλλης δικονομικῆς πράξεως.

ἀπαραδέκτως ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. δημ. -κτα κατὰ τρόπον ἀπαράδεκτον βλ. λ.

ἀπαράδεχτος-η-ο δημ. ἀπαράδεκτος βλ.λ.

ἀπαραδιά (ἡ) δημ. ἀνα(ε)παραδιὰ βλ.λ.

ἀπαραδίσκευτος-ον μτγν. ὁ μὴ δεξιὸς εἰς τὸ ρίψιμον τοῦ δίσκου.

ἀπαράδοτος (-η)-ο(ν) μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παραδοθείς: Καλλίμ.κ.Χρυσορ.956 ἀπαράδοτον κάστρον, - μάθημα ἀπαράδοτο (μὴ ὑπὸ τοῦ διδασκάλου διδαχθέν), - ἐμπορεύματα ἀπαράδοτα (μὴ παραδοθέντα εἰς τὸν πρὸς ὃν ἐστάλησαν)· 2) δημ. περὶ ἱερῶν προσ. ἢ πραγμ. ὁ μὴ βλασφημηθείς: δὲν ἄφησε ἅγιο ἀπαράδοτο.

ἀπαράθετος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ κυρούμενος ὑπὸ παραλλήλων χωρίων, ὑπὸ παρατιθεμένων μαρτυριῶν· 2) παρὰ γραμμ. ἀπαράθετα (τὰ) λέξεις ἢ φράσεις ἄνευ παραθέσεως τοῦ χωρίου τοῦ συγγραφέως, ἐξ οὗ ἐλήφθησαν· 3) ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος παράθεσιν, ἤτοι σύγκρισιν, ἀσύγκριτος: Ἰγνάτ.Ἐπιστ.π.Τραλλ.5,62 τὸ τοῦ παντοκράτορος Θεοῦ ἀπαράθετον· 4) νεώτ. κ. ὁ μὴ διὰ παραθέσεως πρὸς ἄλλον ἐκτιμηθείς.

ἀπαραθέτως ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀπαράθετον βλ.λ.2) κ.3) : Εὐγ.Βούλγ.782.

ἀπαράθραυστος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ μὴ θραυόμενος, ἀδιάσειστος, σταθερός: Ἀθανάσ.2,29 D τὴν πίστιν συντηρήσειν ἀπαράθραυστον, Μιχ. Ἀτταλ. ἐν Σάθ.1,43 ταῦτα φυλάξοι ὁ θεὸς ἀπαράτρωτά τε καὶ ἀπαράθραυστα.

ἀπαραιρημένος ἰων. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἀφαιρῶ βλ. λ.

ἀπαραίτητα ἐπίρρ. δημ. ἀφεύκτως, χωρὶς ἄλλο.

ἀπαραίτητος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παραιτούμενος, ἤτοι ἐπὶ προσ. ὁ δι' αἰτήσεων μὴ δυσωπούμενος, μὴ καμπτόμενος διὰ δεήσεων, ἀνεξίλαστος, ἀμείλικτος: Πλάτ.Νόμ.907 B θεοὶ ἀπαραίτητοι, Λυκοῦργ.148,4 δικαστὴς ἀπαραίτητος (ἄτεγκτος)· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ. κ. πραγμ. ὁ ἀναγκαιῶν, ὁ ἀφεύκτως, ἀναποδράστως χρειαζόμενος: ἡ παρουσία σου εἶναι ἀπαραίτητος, - ἀπαραίτητος ἐνέργεια· 3) ἐπὶ ποινῶν κτλ. ἣν δὲν δύναταί τις ν' ἀποφύγῃ διὰ δεήσεων, ἄφευκτος, ἀνηλεής: Δείν.93,8 τιμωρίαι ἀπαραίτητοι, Πολύβ.12,12,4 κατηγορία ἀπαραίτητος· 4) ἀθεράπευτος, ἀσυγχώρητος: αὐτ.33,8,5 ἁμαρτία ἀπαραίτητος· 5) κ. γεν. ὃν δὲν δύναταί τις ν' ἀποφύγῃ: Πλούτ.Ἠθ.950 F ἱκέτευμα ἀπαραίτητον· 6) δημ. κ. ὁ μὴ παραιτηθεὶς ἀπὸ ὑπηρεσίας, ἐντολῆς, ὑπουργήματος κττ.

ἀπαραιτήτως ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. -α ἀδυσωπήτως, ἀμειλίκτως: Θουκ.3,84 ὠμῶς καὶ ἀπαραιτήτως· 2) κ. νεώτ. ἀφεύκτως, τὸ δίχως ἄλλο: νὰ ἔρθῃς ἀπαραιτήτως.

ἀπαρακάλεστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ παρακλήσεως, χωρὶς παρακάλια.

ἀπαρακάλεστος-η-ο δημ. κ. ἀπαρακάλετος ὁ μὴ παρακληθείς, ὃν δὲν παρεκάλεσέ τις, ἀπαράκλητος: κανένα δὲν ἄφησε ἀπαρακάλεστο.

ἀπαρακάλυπτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἀκάλυπτος, φανερός: Ἡλιόδ.10,29 γυμνὴ καὶ ἀπαρακάλυπτος κατηγορία· || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ παρακαλυφθῇ.

ἀπαρακαλύπτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. οὐχὶ κεκαλυμμένως, φανερά: Πλάτ.Πολ.538 C· συγκρ. -ότερον.

ἀπαράκαμπτος-ον νεώτ. ὁ μὴ παρακαμφθείς· || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ παρακαμφθῇ: σκόπελος ἀπαράκαμπτος.

ἀπαρακίνητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ παρακινήσεως, προτροπῆς· || αὐθορμήτως.

ἀπαρακίνητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παρακινηθείς, ὁ μὴ προτραπείς· || ὁ αὐθόρμητος.

ἀπαρακινήτως ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -α ἄνευ παρακινήσεως· || αὐθορμήτως.

ἀπαράκλητα ἐπίρρ. μσν. κ. δημ. ἀπαρακλήτως βλ. λ.: Γεώργ.Παχυμ.II,213.

ἀπαράκλητος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ προσκληθείς, ἑκούσιος: Θουκ.2,98,3 πολλοὶ τῶν.. Θρακῶν ἀπαράκλητοι ἐφ' ἁρπαγὴν ἠκολούθουν, Πλούτ. Ἠθ.403 B καὶ παρακαλούμενος καὶ ἀπαράκλητος· 2) ἀπαρηγόρητος: σχόλ. εἰς Αἰσχ.Πρ.185· || ἀδυσώπητος: Κύριλλ. ἀπαράκλητος συμφορά· 3) ὁ διάβολος, τὸ πνεῦμα τοῦ πονηροῦ· ἀντίθ. ὁ παράκλητος, τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας· 4) νεώτ. ὁ μὴ παρακληθείς· || ὁ ἄνευ παρακλήσεων γινόμενος, αὐτοπροαίρετος.

ἀπαρακλήτως μτγν. κ. νεώτ., δημ. -α ἄνευ παρακλήσεως, ἑκουσίως: σχόλ. Ἰλ.Ψ 44, - ἐνεργεῖ ὑπὲρ αὐτοῦ ἀπαρακλήτως· || αὐθορμήτως.

ἀπαρακολουθησία (ἡ) μτγν. προπέτεια, ἀπείθεια: Βασ.I,406 D.

ἀπαρακολούθητα ἐπίρρ. δημ. ἀπαρακολουθήτως, ἀλογίστως.

ἀπαρακολούθητος (-η)-ο(ν) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. οὗ δὲν δύναταί τις νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἔννοιαν, ἀκατάληπτος, ἀκατανόητος· || νεώτ. κ. δημ. γεν. ὁ μὴ δεκτικὸς παρακολουθήσεως· || ὁ μὴ παρακολουθηθείς· 2) ἀπρονόητος, προπετής: Τζέτζ.Λυκόφρ.5· || ἀσυνάρτητος.

ἀπαρακολουθήτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀσυναρτήτως, ἀσκέπτως: Μ. Ἀντων.2,16 ὅταν εἰκῇ καὶ ἀπαρακολουθήτως ὁτιοῦν ἐνεργῇ.

ἀπαρακόντιστος-ον μτγν. ὁ μὴ ἠσκημένος, ὁ μὴ δεξιὸς εἰς τὸ ρίψιμον τοῦ ἀκοντίου.

ἀπαρακράτητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ παρακρατήσεως βλ. λ.

ἀπαρακράτητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παρακρατηθείς, ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἐπετράπη κοινῇ ἡ πώλησις ἢ ἡ ἐξαγωγή, ἐπὶ προϊόντων: προϊόντα ἀπαρακράτητα.

ἀπαρακρατήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ παρακρατήσεως βλ. λ.

ἀπάρακτος-ον (παράγω) Ἡσ. «ἀνώπιστον ἀόρατον, ἀπάρακτον, ἀνεπίστροφον».

ἀπαρακώλυτος-ον νεώτ. ὁ μὴ παρακωλυόμενος, ὁ μὴ ἐμποδιζόμενος, ὁ ἐλεύθερος.

ἀπαρακωλύτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ παρακωλύσεως, χωρὶς νὰ προβληθῶσιν ἐμπόδια.

ἀπαράλειπτος-ον μτγν. ὁ ἄνευ παραλείψεως, ἀδιάλειπτος, συνεχής, πλήρης: Ἀλεξ.Τραλλ.24.

ἀπαραλείπτως μτγν. μσν. κ. νεώτ. ἄνευ παραλείψεως, ἄνευ διακοπῆς, συνεχῶς: Συριαν. εἰς Μεταφ.132,23 ἀπαραλείπτως φοιτᾷ.

ἀπαράλεκτος-ον ὁ ἔχων ἀτημέλητον κόμην: Φερεκρ.195 Ἡσ. «ἄσμηκτον τὸ ἀπαράλεκτον».

ἀπαραλήκτως Ἐπιγρ. ἀδιακόπως, ἀπαύστως.

ἀπαράληπτος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ κυριευθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος νὰ κυριευθῇ, ἀπόρθητος: Μαλάλ. 109,3· 2) νεώτ. ὁ μὴ παραληφθείς: ἀπαράληπτα ἐμπορεύματα, - ἀπαράληπτον ταχυδρομικὸν δέμα.

ἀπαραλήπτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ παραλήψεως, ἤτοι παραλαβῆς ὑπό τινος.

ἀπαράλλακτα ἐπίρρ. μσν. δημ. κ. ἀπαράλλαχτα ἀπαραλλάκτως βλ.λ., ἄνευ μεταβολῆς ἢ ἀλλαγῆς: Ἀραβ.Μυθ.Χαλ.65 ἀποφάσισε νὰ φυλάξῃ τὴν παραγγελίαν τοῦ Τελωνίου ἀπαράλλακτα· || ὅλως ὁμοίως: φρ. ὅμοια κι ἀπαράλλαχτα.

ἀπαράλλακτος-ον μτγν., μσν., νεώτ., δημ.κ.**-αχτος -η-ο** ὁ μὴ μεταβαλλόμενος ἢ μεταβληθείς : Διον. Ἀλ.Ρωμ.2,71· || ἀκριβῶς ὅμοιος : Ἰουλ.Λόγ.2,93 A **ἀπαράλλακτος ἁρμονία πρὸς τὸ ἀρχέτυπον,** νεώτ. ἀντίγραφον **ἀπαράλλακτον τοῦ πρωτοτύπου,** δημ. **Ἴδιος κι ἀπαράλλαχτος ὁ πατέρας του.**

ἀπαραλλακτῶ-έω μαν. εἶμαι ἀπαράλλακτος.

ἀπαραλλάκτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ παραλλάξεως ἢ παραλλαγῆς, ἀμεταβλήτως, ἀναλλοιώτως, ὅλως ὁμοίως : ΠΔ Ἐσθ.3,13 **καὶ ἐν τῇ εὐνοίᾳ ἀπαραλλάκτως καὶ βεβαίᾳ πίστει ἀποδεδειγμένος, - ἀπαραλλάκτως διατηρεῖται.**

ἀπαραλλαξία (ἡ) μτγν. τὸ ἀμετάβλητον, τὸ ἀναλλοίωτον : Σέξτ.Ἐμπ. Μαθ.7,108 **ὁμοιότης κατ' ἀπαραλλαξίαν·** 2) ὅλως ἀκριβὴς προσδιορισμός.

ἀπαράλλαχτα ἐπίρρ. δημ. ὁμοίως, ἀκριβῶς : **τραγουδάει ἀπαράλλαχτα σὰν ἐσένα.**

ἀπαράλλαχτος-η-ο δημ. ὁ ἀπαράλλακτος, ὁ ὅμοιος : Δραγ.ΟΖ 30 **θὰ ἦταν ἀπαράλλαχτο.**

ἀπαραλλήλιστος-ον νεώτ. ὁ μὴ παραλληλισθεὶς ἢ μὴ ἐπιδεκτικὸς παραλληλισμοῦ βλ. λ.

ἀπαραλληλίστως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ παραλληλισμοῦ· || δθ. κ. ἄνευ συγκρίσεως.

ἀπαράλληλος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ τεθῇ παραλλήλως πρὸς σύγκρισιν : Θεόφ. Σιμ.283,15· 2) κ. νεώτ. ὁ μὴ παράλληλος : **ἀπαράλληλος ἐπιφάνεια.**

ἀπαραλόγιστος-ον μτγν. κ. μσν. ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἀπατήσῃ· || ὁ μὴ ὑπακτὸς εἰς πλάνην : Ἰάμβλ.Β Πυθ.115,246 **εἰ ἄρα δύναιτο τῇ ἀκοῇ βοήθειάν τινα ἐπινοῆσαι . . ἀπαραλόγιστον·** 2) ἐνεργ. ὁ μὴ ἀπατῶν, ὁ μὴ παραπλανῶν· Ἡσ. « **-ον,** ἀψευδὲς ἀληθές » : Ἱεροκλ.Χρυσ.Ἔπ. 10, 437 M **τῶν καθηκόντων τήρησις ἀπαραλόγιστος.**

ἀπαραλογίστως ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν. ἀναμφιβόλως, ἀναμφισβητήτως : Ροῦφ. Ἰατρ.π.Ὀρειβ.45, 30,55, Ἀποστ.Διατ.2,25 **ὡς λόγον ὑφέξοντες τῷ ἀπαραλογίστως ὑμᾶς μέλλοντι ληστεύειν.**

ἀπαράλογας-ον μτγν. ὁ οὐχὶ ἄνευ λόγου, ὁ μὴ ἐκ τοῦ λογικοῦ εἱρμοῦ ἐκφεύγων : Ἰάμβλ.Β Πυθ.182,180 **εἶναι δὲ τὸν καιρὸν μέχρι μέν τινος διδακτὸν καὶ ἀπαράλογον.**

ἀπαραλύμαντος-ον μσν. ἐπὶ νεκροῦ, ὁ μὴ παθὼν φθοράν.

ἀπαράλυτος-ον Πάπ. μὴ δεκτικὸς λύσεως, ἀναιρέσεως, ἀμετάκλητος : **λόγος ἀπαράλυτος.**

ἀπαραμκίωτος-ον νεώτ. ὁ οὐδόλως μειωθείς : **ἀπαραμείωτος ζῆλος·** || ὁ μὴ δεκτικὸς μειώσεως : **δικαιώματα ἀπαραμείωτα.**

ἀπαραμειώτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ μειώσεως.

ἀπαραμιγής-οῦς-ές ὁ μὴ μεμιγμένος μετ' ἄλλου, γνήσιος, ἀνόθευτος : σχόλ. Ὀδ.Β 341.

ἀπαράμιλλα ἐπίρρ. δημ. ἀσυγκρίτως.

ἀπαραμίλλητος-ον μτγν. πρὸς ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἔλθῃ εἰς ἅμιλλαν, ἀνυπέρβλητος : Ἰουστῖν.4 D **ἀπαραμ- σοφία·** || δθ. ὑπερβολικός, ὑπέρμετρος : Ἰώσ.ΑΙ 8,7,3 **ἀπαραμ- ὀξύτης.**

ἀπαράμιλλος (-η)-ο(ν) μσν., νεώτ. κ. δημ. ἀπαραμίλλητος βλ. λ. : Λέων Διάκ.27 B **τὴν παντοδαπὴν ἀρετὴν ἀπαράμιλλος, - θάρρος ἀπαράμιλλον, - καλωσύνη ἀπαράμιλλος.**

ἀπαραμίλλως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἁμίλλης, ἀσυγκρίτως, ἀνυπερβλήτως : **ἀπαραμίλλως μάχεται.**

ἀπαράμονος-ον μτγν. πρόσκαιρος, ὀλιγοχρόνιος, διαβατικός : Βέττ.Βάλ.39,30.

ἀπαραμόρφωτος (-η)-ο(ν) νεώτ.κ.δημ. οὗ δὲν ἤλλαξεν ἡ μορφή, ὁ μὴ ὑποστὰς παραμόρφωσιν βλ.λ.

ἀπαραμορφώτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ παραμορφώσεως βλ.λ.

ἀπαραμύθητα ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν. κ. δημ. ἄνευ παραμυθίας, ἄνευ παρηγορίας : Ἰουλ.Μ.Μισοπ. 181 C **ἀλγεῖν γοῦν ἀπαραμύθητα.**

ἀπαραμύθητος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὃν δὲν δύναταί τις νὰ πείσῃ ἢ ἱκετεύσῃ, ἀδυσώπητος : Πλάτ.Ἐπινομ.980 D· 2) κ. νεώτ. κ.δημ. ἀπαρηγόρητος : Πλούτ.Κράσσ.22 **ἀθυμία ἀπαραμύθητος, - οἱ ἀπαραμύθητοι γονεῖς·** 3) ἐπὶ περιστάσεων ἢ καταστάσεων, ὁ στερούμενος παρηγορίας.

ἀπαραμυθήτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ παραμυθίας βλ.λ.· 2) ἀδιορθώτως : Πλάτ.Νόμ.741 D.

ἀπαράμυθος-ον ἀδυσώπητος, ἀμείλικτος : Αἰσχ. Πρ.185 **κέαρ ἀπαράμυθον ἔχει Κρόνου παῖς·** 2) ὁ μὴ παρέχων παραμυθίαν, σκληρός : Εὐρ.ΙΑ 620 **φοβερὸν γὰρ ἀπαράμυθον ὄμμα πωλικόν.**

ἀπαράνοικτος-ον μαν. ὁ μὴ ἀνοικτός.

ἀπάραν αἰτ. ποι. ὀπώραν βλ. λ. : Ἀλκμ.ἀπ.76.

ἀπαράντινα Ἡσ. « ἀπαράλλακτα ».

ἀπαράπειστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὃν δὲν δύναταί τις νὰ παραπείσῃ· || ὁ ἀδέκαστος, ὁ ἀνένδοτος : Διον.Ἀλ.Ρωμ.8,61 **ἡ περὶ τὰ δίκαια ἀκρατός τε καὶ ἀπαράπειστος . . ἀποτομία.**

ἀπαραπεταλοειδής-οῦς-ές νεώτ. βοταν. ἐπὶ τοῦ κάλυκος, ὁ στερούμενος παραπετάλων.

ἀπαραπλάνητος-ον νεώτ. ὁ μὴ παραπλανηθείς, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ παραπλανηθῇ, ν' ἀπατηθῇ.

ἀπαραπλανήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ παραπλανήσεως.

ἀπαραπόδιστος-ον μτγν. ἀνεμπόδιστος : Ἡλιόδ. 3,13 **ὁρμὴ ἀπαραπόδιστος·** 2) συνεκδ. ἐπὶ τῆς διανοίας, ὁ μὴ ἐπισκοτιζόμενος, δθ. διαυγής· ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων, ὁ μὴ πάθησιν ἔχων, δθ. ὁ ἄρτιος : Ἀθήν.15,689 C **τὴν διάνοιαν ἀπαραπόδιστον φυλάσσει,** Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.8,187 **οἱ ἀπαραποδίστους ἔχοντες τὰς αἰσθήσεις.**

ἀπαραποδίστως ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ ἐμποδίου.

ἀπαραποίητος (-η)-ο(ν) μτγν., μσν. κ.νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παραποιηθείς, γνήσιος : Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ. 3,204 **τὰς τελετὰς τῶν μυστηρίων . . παρεῶντες τὴν ἀρχὴν ἀπαραποιήτους·** || νεώτ. κ. ὁ μὴ δεκτικὸς παραποιήσεως βλ. λ., ἐπὶ πραγμάτων.

ἀπαραποιήτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ παραποιήσεως, ἀνοθεύτως· Ἡσ. « ἀπλάστως ».

ἀπαράρροπος-ον μτγν. ὁ μὴ παραρρέπων, ὁ μὴ κλίνων πρὸς τὸ ἕτερον μέρος.

ἀπαράρω δημ. [Ιταλ.] προφυλάσσω, προστατεύω : **σήκωσε τὸν τοῖχο, γιὰ ν' ἀπαράρῃ τὰ δέντρα ἀπὸ τὸν ἀέρα.**

ἀπαρασάλευτα ἐπίρρ. δημ. ἀδιασείστως, σταθερῶς, στερεά : Ἀραβ.Μυθ.Χαλ.1,221 **τέτοιοι εἶναι οἱ νόμοι . . καὶ πρέπει νὰ τοὺς φυλάξωμεν ἀπαρασάλευτα.**

ἀπαρασάλευτος (-η)-ο(ν) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ἀδιάσειστος, ἀκλόνητος, ἀσάλευτος : Μηνι. 10,22, Ὠδ.1 **ὠχυρωμένοι μάρτυρες ἀπαρασάλευτοι γεγόνατε, - ἀπαρασάλευτες ἀλήθειες.**

ἀπαρασαλεύτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀδιασείστως, ἀκλονήτως, στερεῶς.

ἀπαρασήμαντος-ον μτγν. ὁ μὴ παρασημανθείς, ὁ μὴ σημειωθείς : ΠΔΜακκ.2,15,36 **μηδαμῶς ἐᾶσαι ἀπαρασήμαντον τήνδε τὴν ἡμέραν.**

ἀπαρασημείωτος-ον μτγν. μὴ παρατηρηθείς, μὴ ἐν σημειώσει τεθείς, ἀσημείωτος : Διοσκ.Προοίμ.1.

ἀπαράσημος-ον μτγν. ἀπαραποίητος, ἀκίβδηλος : Κύριλλ.Ἀλ.Ἀπολ. κ. Ἰουλιαν.25 **ἀπαράσημον δόξαν περὶ θεοῦ ἔχειν·** 2) μὴ καταχωρηθείς : Ἀντιφ.2,1 **κατηγορία φόνου ἀπαράσημος.**

ἀπαρασημοφόρητος (-η)-ο(ν) νεώτ., δημ. κ. **-όρετος** ὁ μὴ ἀξιωθεὶς παρασήμου· ἀντίθ. **παρασημοφορημένος,** δημ. κ. **-εμένος.**

ἀπαράσκευα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ παρασκευῆς, χωρὶς ἑτοιμασίαν, ἀπροετοιμάστως.

ἀπαρασκευασία (ἡ) κ. νεώτ. ἔλλειψις παρασκευῆς, προετοιμασίας, τὸ ἀπαράσκευον : Ἱππ. Διαίτ.65 **διὰ τὴν ἀπαρασκευασίην τῶν ἀνθρώπων.**

ἀπαρασκεύαστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ προπαρασκευῆς, χωρὶς προετοιμασίαν, ἀπαράσκευα.

ἀπαρασκεύαστος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ παρασκευῆς, ἀνέτοιμος, ἀπροετοίμαστος· συγκρ. -ότερος : Ξεν.'Αν.1,5,9 **νομίζων ἀπαρασκευαστοτέρῳ βασιλεῖ μαχεῖσθαι - μὲ πῦρες ἀπαρασκεύαστον·** ‖ νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πραγμ. δεομένων πρὸ τῆς χρήσεως παρασκευήν, οἷον ὀπτῶν τροφίμων, φαρμάκων κττ., ὁ μὴ ὑποστὰς τὴν δέουσαν παρασκευήν, μῖξιν, ὄπτησιν κττ.

ἀπαρασκευάστως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ παρασκευῆς, ἑτοιμασίας : 'Αριστλ.Ρητ.'Αλ.1430 Α 3.

ἀπαράσκευος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ παρασκευῆς, ἀνέτοιμος, ἀπαρασκεύαστος : Ξεν. ΚΠ 7,5,25 **ἀπαράσκευόν τινα λαβεῖν, - ὁμιλῶ ἀπαράσκευος** (ἐκ τοῦ προχείρου), **- πρὸς πόλεμον ἀπαράσκευοι·** ‖ ἐπὶ πραγμ. : Θουκ.3,13,2 **ἡ .. ἀπόστασις ἡμῶν θᾶσσον γεγένηται καὶ ἀπαράσκευος·** ‖ ὡς οὐσ. **ἀπαράσκευον** (τό) ἡ ἔλλειψις παρασκευῆς, προετοιμασίας.

ἀπαρασκεύως μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ παρασκευῆς, χωρὶς προετοιμασίαν : Πολύβ.1,45,7.

ἀπαρασπάστως μσν. χωρὶς νὰ συρθῇ τις κατὰ μέρος, στερεῶς, ἀσαλεύτως.

ἀπαράσπονδος-ον μσν. ὁ μὴ παρασπονδῶν, μὴ λύων, μὴ παραβιάζων, μὴ παραβαίνων τὰς σπονδάς.

ἀπαράσσω ἀττ. -ττω, μέλλ. -ξω ἀποτέμνω, ἀποκόπτω καὶ ῥίπτω κάτω : 'Ιλ.Ξ 497 **ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε .. κάρη**, Σοφ.Τρ.1015 **οὐδ' ἀπαράξαι κρᾶτα βίου θέλει·** κ. παθ. : 'Ιώσ.ΠΙ 3,7,23 **ἀπαράσσεται τὴν κεφαλήν·** 2) φονεύω, ξεπαστρεύω : 'Ηρ.8,90 **τοὺς ἐπιβάτας ἀπὸ τῆς καταδυσάσης νεὸς βάλλοντες ἀπήραξαν·** 3) θραύω, συντρίβω : 'Ιλ.Π 324 **ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξε** (τμῆσ.).

ἀπαραστάτιον (τό) Πάπ. τὸ μὴ παρίστασθαι αὐτοπροσώπως εἰς τὸ δικαστήριον : Πάπ. **ἀπαραστατίου γραφῆς.**

ἀπαράστατος-ον μτγν. ὁ καθ' ὃν δὲν ἐγένετο αὐτοπρόσωπος παράστασις ἐν δικαστηρίῳ : Πράξ. Πατρ.Κωνστ.1,556 **ἀπαράστατος κατηγορία.**

ἀπαραστάτως ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ αὐτοπροσώπου παραστάσεως εἰς τὸ δικαστήριον : Πράξ. Πατρ.Κωνστ.1,445.

ἀπαρασχημάτιστος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ μὴ παρασχηματιζόμενος, ὁ μὴ ἔχων παράλληλον κατὰ τὸν σχηματισμόν, μορφήν, τύπον, ὡς ὅρος γραμμ. : Εὐστ.94,30 **ἀπαρασχημάτιστος οὐδετέρῳ** (μὴ ἔχων ἀντίστοιχον οὐδέτ.).

ἀπαράτατος-ον μτγν. ὁ μὴ ἐκτεινόμενος, μὴ ἐκτατός : Σιμπλίκ.Φυσ.640,21.

ἀπαρατάτως ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ παρατάσεως (ἐπὶ χρόνου), ἐν μιᾷ στιγμῇ : Σιμπλίκ.Οὐρ.313,22 **τὴν ἀφὴν ἀθρόως καὶ ἀπαρατάτως γίνεσθαι.**

ἀπαρατήρητα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀπαρατήρητον βλ.λ., ἀθεάτως.

ἀπαρατηρητί ἐπίρρ. νεώτ. κ. -εί κατὰ τρόπον ἀπαρατήρητον βλ.λ., ἀθεάτως.

ἀπαρατήρητος (-η)-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παρατηρηθείς, ὁ διαφυγὼν τὴν προσοχήν τινος : 'Ωριγ.3,619 Β **μηδὲ τοῦτο δὲ ἀπαρατήρητον ἐάσῃς, - εἰσῆλθεν ὁ κλέπτης ἀπαρατήρητος·** ‖ ὁ μὴ γενόμενος ἀντικείμενον παρατηρήσεως, ἐξετάσεως : **δὲν θὰ τὸ ἀφήσω ἀπαρατήρητον·** 2) νεώτ. κ. δημ. ὅστις δὲν ὑπέστη παρατήρησιν, ἐπίπληξιν, ἐπιτίμησιν : **ἄφησε τὸν ἄταχτο ἀπαρατήρητο·** 3) μτγν. ἐνεργ. ὁ μὴ παρατηρῶν, ὁ ἀπρόσεκτος.

ἀπαρατηρήτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ προφυλάξεως : Πολύβ.3,52,7,2· ‖ κ. νεώτ. ἄνευ παρατηρήσεως, ἐπιτηρήσεως : Διοδ.Σ 20,41 **ἄδειαν διδόναι πᾶσιν ἃ βούλοιντο ποιεῖν ἀπαρατηρήτως·** ‖ νεώτ. χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντιληπτός.

ἀπαράτιλτος-ον ὁ μὴ ἔχων τὰς τρίχας μαδημένας ἢ κεκαρμένας· ‖ ὀθ. κ. ὁ ἀκτένιστος : 'Αριστφ. Λυσ.279 **πινῶν, ῥυπῶν, ἀπαράτιλτος.**

ἀπάρατος-ον δ.γρ. ἀντὶ **ἀπάρατος** : Πλούτ.'Ηθ 239 Ε, 'Ησ. « **ἀπάρατον** ἀπευκτόν ».

ἀπαράτρεπτος-ον μτγν.κ.νεώτ. μὴ φορεθείς, καινουργής, μὴ μεταβαφείς ἢ μεταρραφείς, ἐπὶ ἱματίων : σχόλ.Φρύνιχ.Α8 29,18 « **ἀπαράτρεπτα ἱμάτια τὰ καινὰ καὶ πρὶν ἢ γναφῆναι** »· 2) μτφ. ἐπὶ προσ. ἄκαμπτος, ἀδυσώπητος, ὁ ἄτεγκτος : Πολυβ.8,10 **δικαστὴς ἀπαράτρεπτος·** ‖ κ. νεώτ. ἐπὶ προσ. ἢ πραγμ. κ. καταστάσεων, ὁ μὴ μετατροπῆς δεκτικός, ἀμετάβολος, ἀναλλοίωτος : Πλούτ.'Ηθ.745 D **τὸ βέλτιστον ἀπαράτρεπτον καὶ ἀπαράβατον.**

ἀπαρατρέπτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀμετατρέπτως, ἄνευ ἀλλοιώσεως ἢ μεταβολῆς : Μ.'Αντων.1,16,1.

ἀπαράτρωτος-ον μσν. ὁ μὴ παθὼν βλάβην, ἀβλαβής, σῶος : Μηνι.10,22, 'Ωδ.1 **ὅθεν ὑμᾶς ὁ Κύριος ἀπαρατρώτους διεφύλαξεν.**

ἀπαρατῶ-άω δημ., ἀόρ. δημ. -άτησα μτχ. παθ. -ημένος, παραιτῶ, ἐγκαταλείπω τι : 'Αραβ.Μυθ. Χολ.2,285 **δὲν ἀπαράτησα ὅπου νὰ μὴν ἐνθυμηθῶ τὸν σύντροφόν μου**, Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.128,6 **καὶ τώρα μ' ἀπαράτησε σὰν καλαμιὰ στὸν κάμπο·** ‖ φρ. **δὲ μ' ἀπαρατᾷς!** (δὲν μὲ ἀφήνεις ἥσυχον, δὲν μὲ ξεφορτώνεσαι), **- ἀπαράτησε τὴ γυναῖκα του** (τὴν ἐγκατέλειψε ἢ διέλυσε τὸν μετ' αὐτῆς γάμον), **- ἀπαράτησε τὸ ἄλογο** (ἄφησέ το ἐλεύθερον)· 2) μέσ. ἀπαρατιέμαι παραιτοῦμαι : **δὲν ἀπαρατιέμαι ἀπὸ τὸ κτῆμα τοῦ πατέρα μου·** ‖ ἡ μτχ. **ἀπαρατημένος** = παρημελημένος· φρ. **ἔχε με ἀπαρατημένο** (ἄφησέ με ἥσυχον).

ἀπάραυξος-ον μτγν. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς αὔξησιν : Γαλ.8,913. **ἀπαραύξων ἢ καὶ ἐπηυξημένων.**

ἀπαράφθαρτος-ον μσν. ἐκκλ. ὁ μὴ ἐφθαρμένος, ὁ μὴ βεβλαμμένος, ἀδιάφθορος.

ἀπαραφθάρτως ἐπίρρ. μσν. ἐκκλ. ἄνευ φθορᾶς, ἄνευ βλάβης.

ἀπαράφθορος-ον 'Επιγρ.ἄφθαρτος, ἀδιάφθορος.

ἀπαραφύλακτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐξ οὗ δὲν δύναταί τις νὰ φυλαχθῇ· 2) ὁ μὴ παραφύλαξιν, προφύλαξιν, φραγμὸν ἔχων : σχόλ.Εὐρ.'Ιππ. 657 ἑρμήν. τοῦ « ἄφρακτος »· 3) ὀθ. μέσ. ὁ μὴ ἑαυτὸν παραφυλάττων, ὁ ἀμελής, ὁ ἀπρόσεκτος· 4) ὃν δὲν παραφυλάττει, δὲν ἐπιτηρεῖ, δὲν κατασκοπεύει τις· ‖ κ. ὁ καθ' οὗ δὲν στήνει τις ἐνέδραν.

ἀπαραφυλάκτως ἐπίρρ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἀπροφυλάκτως, ἀπροσέκτως : Αἰσ.87, Εὐσ.'Ιστ. 'Εκκλ.4,7 **ἀπαραφυλάκτως τὴν πίστιν ἐξόμνυσθαι·** 2) κατὰ τρόπον ἀπαραφύλακτον βλ.λ.4).

ἀπαραφύλαχτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ προσοχῆς· ‖ ἄνευ κατασκοπείας, παρακολουθήσεως ἢ ἐνέδρας, χωρὶς παραφύλαγμα.

ἀπαραφύλαχτος-η-ο δημ. ὁ μὴ προφυλάττων ἢ προφυλάξας ἑαυτόν· 2) παθ. ὁ μὴ ὑποστὰς παραφύλαγμα βλ.λ., παρακολούθησιν, ἐνέδραν· 3) ὃν δὲν δύναταί τις νὰ παραφυλάξῃ βλ.λ.

ἀπαραχάρακτος (-η)-ο(ν) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παραχαραχθείς, ὁ ἀκίβδηλος, ὁ γνήσιος : Δημόκρ.π.Γαλ.14,135· 'Ησ. ἑρμ. τοῦ « ἀπαράσημος », **- νόμισμα ἀπαραχάρακτον** τὸ μὴ παρακεχαραγμένον ἢ μὴ δεκτικὸν παραχαράξεως· ‖ κ. μτφ. ὁ μὴ παραποιηθεὶς ἢ μὴ δεκτικὸς παραποιήσεως : Εὐστ.Πονημ.158,73 **πρὸς ἀληθῆ καὶ ἀπαραχάρακτον ἀγάπησιν, - ἀλήθειαι ἀπαραχάρακτοι.**

ἀπαραχαράκτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ παραχαράξεως, ἀκιβδήλως, γνησίως.

ἀπαράχυτος-ον εἰς ὃν οὐδὲν ἔχει χυθῆ, ἄμικτος : Δημόκρ.π.Γαλ.13,721 **οἴνους ἀπαραχύτους ὀνομάζουσιν οἷς οὐ μέμικται θάλασσα·** ἀντίθ. **οἶνος τεθαλασσωμένος·** ‖ κ. μτφ. ὁ ἀμιγής, ὁ

δριμύς : Πλούτ.Ἠθ.968 C **πάθεσιν ἀκράτοις καὶ ἀπαραχύτοις**· ‖ συνεκδ. ὁ καθαρός : Ἡλιόδ. Αἰθ.5,16 **ἀπαράχυτον ὕδωρ.**

ἀπαραχώρητος (-η)-ο(ν) κ. δημ. ὁ μὴ παραχωρῶν, ὁ μὴ ὑποχωρῶν· ‖ ὁ ἀνένδοτος : Πλούτ. Ἠθ.10 Α **μὴ παντελῶς ἀπαραχώρητοι γινόμενοι**· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παραχωρηθεὶς ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ παραχωρηθῇ : **ἀπ- δικαίωμα.**

ἀπαραχωρήτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ ὑποχωρήσεως, ἀνενδότως : Πολύβ.5,106 **διακεῖσθαι περί τινος ἀπαραχωρήτως**· 2) κ. νεώτ. ἄνευ παραχωρήσεως βλ.λ.

ἀπάρβολος-ον Ἐπιγρ. ἀντὶ **ἀπαράβολος** νομ. ἄνευ παραβολίου, παραβόλου, ἤτοι χρηματικῆς προκαταβολῆς, πρὸς ἐκδίκασιν ἐφέσεως : Ἐπιγρ. **κρίσιν ἀπάρβολον γραφάμενος.**

ἀπαργία (ἡ) κ. νεώτ. βοτάνη τοῦ γένους τῶν **ἐπιγειοφύλλων** : Θεόφρ.ΙΦ 7,8,3· 2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **κιχωριοειδῶν.**

ἀπαργμα-ατος (τὸ) ἀπαρχὴ βλ. λ., πρωτολοῦβι, συνήθ. ἐν τῷ πληθ.: Ἀριστφ.Εἰρ.1056 **ἄγε νυν ἀπάρχου, κᾆτα δὸς τἀπάργματα,** Λυκόφρ.106 **μηλάτων ἀπάργματα,** Ἐπιγρ. **καὶ ἄλλα ἀπάργματα ὧν αἱ ὧραι φέρουσι**· 3) μασχαλίσματα βλ. λ., ἀκρωτηριάσματα : Αἰσχ.ἀπ.381.

ἀπαργυρίζω μτγν. κ. μαν. μεταβάλλω εἰς ἄργυρον, δθ. ἐξαργυρώνω, ἐκποιῶ ἐπὶ χρήμασι, πωλῶ : Θεμίστ.Λόγ.23,292 D **τὸν οἶνον καὶ τὰ ὄψα ἀπαργυρίζειν**· πρβλ. **ἀναργυρῶ.**

ἀπαργυρισμός (ὁ) γλωσσ. τὸ πωλεῖν τοῖς μετρητοῖς.

ἀπαργυρῶ-όω μτγν. κ. νεώτ. ἐξαργυρώνω, πωλῶ ἔναντι ἀργυρῶν νομισμάτων : Ἀρτεμίδ.1,50 **δοῦλος μὲν ὢν πραθήσεται, ἵνα ἀπαργυρωθῇ** ἢ ἀποχρυσωθῇ· πρβλ. **ἀπαργυρίζω**· 2) νεώτ. ἀφαιρῶ ἀπὸ ἐπηργυρωμένου πράγματος τὸν ἐπικαλύπτοντα ἄργυρον, κάμνω ἀπαργύρωσιν βλ. λ.

ἀπαργυρώνω νεώτ. ἀπαργυρῶ βλ. λ.

ἀπαργύρωσις-εως (ἡ) νεώτ. φθορὰ ἢ ἀφαίρεσις τοῦ καλύπτοντος σκεῦός τι μεταλλικὸν ἀργύρου· ‖ μέθοδος πρὸς ἀποχωρισμὸν ἀργύρου ἀπὸ μολύβδου.

ἀπαργῶ-έω ἀπεργάζομαί τι, προξενῶ τι : Πάπ.

ἀπαρέγκλητος-ον νεώτ. ἀνέγκλητος βλ. λ.

ἀπαρέγκλιτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἄκαμπτος, αὐστηρός : Νικόμ.Ἀριθμ.1,23 **νόμοι φυσικοὶ ἀπαρέγκλιτοι, - ἡ ἀπαρέγκλιτος τήρησις τοῦ νόμου**· 2) ὁ κατ' εὐθεῖαν βαίνων : Ἀριστλ.Μετ.21,10 **εὐθεῖα** (γραμμή) **ἀπαρέγκλιτος**· 3) ὁ μὴ βλαφθείς : Ἰάμβλ.ΒΠυθ.3,13 **ὑγίειαν . . ἀπαρέγκλιτον.**

ἀπαρεγκλίτως μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ παρεγκλίσεως, ἀκάμπτως : Γαλ.4,669 **ἐκτέτακεν ἀπαρεγκλίτως, - ἐκτελεῖ τὸ καθῆκόν του ἀπαρεγκλίτως.**

ἀπαρεγχείρητος-ον ὁ μὴ δεκτικὸς παρεγχειρήσεως, προσβολῆς, ἀπρόσβλητος, δθ. συνεκδ. κ. ἀμετάβολος : Τίμ.Λοκρ.95 **κάλλιστόν τε καὶ ἀπαρεγχείρητον γίγνεται**· ‖ ὁ ἀναλλοίωτος, ὁ μὴ φθορὰν ὑποστάς : Εὐστ.Ἔρωτ.11,21 **τὴν παρθενίαν ἀπαρεγχείρητοι**· 2) μτφ. ἄμεμπτος, ἄψογος, τέλειος : Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.1,376,9 **μόνη ἡ κυρία αὕτη ἀλήθεια ἀπαρεγχείρητος.**

ἀπαρεγχειρήτως ἐπίρρ. μτγν. κατ' ἐντέλειαν, ἀμέμπτως, ἀμιμήτως : Διόδ.Σ 4,78 **ἀπαρεγχειρήτως τῷ κατ' ἀλήθειαν κηρίῳ ὡμοιωμένος.**

ἀπαρέγχυτος-ον μτγν. ὁ μὴ μεμιγμένος : Ἀθήν.1,27 Α· πρβλ. **ἀπαράχυτος.**

ἀπαρέκβατος-ον νεώτ. ἐπὶ τοῦ λόγου, ὁ ἄνευ παρεκβάσεων, ὁ μὴ ἐκτρεπόμενος τοῦ θέματος.

ἀπαρέκκλιτον (τὸ) μσν. τὸ μὴ παρεκκλίνειν, ἡ μὴ παρέκκλισις : ΜΨελλ. ἐν Σάθ.Μεσ.Βιβλ.5,69 **τὸ ἀπαρέκκλιτον καὶ εὐθυτενὲς τῆς ῥινός.**

ἀπαρεμπόδιστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ παρεμποδιζόμενος ἢ παρεμποδισθείς, ὁ ἀκώλυτος, **ἀπαραπόδιστος** βλ.λ. : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.1,147.

ἀπαρεμποδίστως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀπαραποδίστως βλ.λ., ἀνεμποδίστως, ἀκωλύτως : Ἡρωδιαν. Σχημ. 96 **ἀγορεύει ἀπαρεμποδίστως.**

ἀπαρέμπτωτος-ον μσν. ὁ μὴ παρεμπεσών, ὁ μὴ μεσολαβήσας.

ἀπαρεμφατικός-ή-όν νεώτ. γραμμ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ σχέσιν ἔχων πρὸς τὸ ἀπαρέμφατον· ἀντίθ. **παρεμφατικός** : **σύνταξις ἀπαρεμφατική.**

ἀπαρεμφατικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατ' ἀπαρέμφατον ἢ δι' ἀπαρεμφάτου : **συντάσσεται ἀπαρεμ.**

ἀπαρέμφατον (τὸ) κ. νεώτ. γραμμ. κ. **ἀπαρέμφατος** (ἡ) βλ.λ.

ἀπαρέμφατος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ παρεμφαίνων, μὴ ὁρίζων τι : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.239,8· 2) **ἀπαρέμφατος** (ἔγκλισις, ἡ) κ. **ἀπαρέμφατον** (ῥῆμα, τὸ) ὡς οὐσ. ἄκλιτον ῥηματικὸν ὄνομα μὴ παρεμφαῖνον, ἤτοι μὴ σαφῶς ὁρίζον πρόσωπ. καὶ ἀριθμ. ὡς αἱ παρεμφατικαὶ ἐγκλίσεις, ἀλλὰ μόνον χρόνον καὶ ἔχον τὰς καταλήξεις ἐν μὲν τῇ ἐνεργ.φωνῇ τῶν ὁμαλῶν βαρυτόνων ῥημ. ἐνεστ. **-ειν,** μέλλ. **-σειν,** ἀόρ. **-σαι,** παρακ. **-κέναι,** ἐν δὲ τῇ παθ. ἐνεστ. **-εσθαι,** μέλλ. **-σεσθαι, - θήσεσθαι,** ἀόρ. **-σασθαι, - θῆναι,** παρακ. **-σθαι**· ‖ **τελικὸν ἀπαρέμφατον** τὸ συμπληροῦν ῥήματα βουλητικά, δυνητικὰ καὶ καθηκοντολογικά, ἑρμηνευόμενον **ἐν** τῇ νεωτ. διὰ τοῦ **νὰ** καὶ ὑποτακτ.· ‖ **εἰδικὸν ἀπαρέμφατον** τὸ συμπληροῦν ῥήματα δοξαστικὰ ἢ εἰκασίας καὶ ἀβεβαιότητος ἢ λεκτικά, ἐξηγούμενον ἐν τῇ νεωτ. διὰ τοῦ **ὅτι καὶ** ὁριστικῆς· ‖ **ὀνοματικὸν ἀπαρέμφατον** τὸ λαμβάνον ἄρθρον καὶ ἐπέχον θέσιν ἀφῃρημένου οὐσ. χρησιμοποιούμενον καὶ ἐν τῇ νεωτ. κ. δημ., οἷον **τὸ φιλεῖ(ν), τὸ φαγεῖ(ν)** καὶ **ποιεῖ(ν), τὸ ἰδεῖ(ν), τὸ λέγει(ν), τὸ ἔχει(ν)** καὶ πολλάκις ἀντικαθιστάμενον ἐν τῇ δημ. διὰ τοῦ β΄ προσ. τῆς προστακτ. μετ' ἄρθρου, οἷον : **τὸ πήγαινε - ἔλα, τὸ πάρε - δῶσε, τὸ ράβε - ξύλωνε, τὰ πάρε - δῶσε** κ. ἄ.

ἀπαρεμφάτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατ' ἀπαρέμφατον· Ἡσ. « ἄνευ δηλώσεως ἀριθμοῦ ἢ προσώπου » : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.1.78,16 **ἀπαρεμφάτως ἀναγνῶναι,** Εὐστ.σχόλ.Ἰλ.28,3 **ἀπαρεμφάτως γράφεσθαι** (λῦσαι).

ἀπαρένθετος-ον Ε΄ κ. νεώτ. ὁ μὴ παρεντεθειμένος· ‖ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ παρεντεθῇ.

ἀπαρενθέτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ παρενθέσεως βλ.λ.

ἀπαρενθύμητος-ον μτγν. ὁ μὴ ἀμελῶς, ὁ μετὰ προσοχῆς στοχαζόμενος, ἐξετάζων τι : Μ'Αντων.10,8.

ἀπαρενθυμήτως ἐπίρρ. μτγν. οὐχὶ ἀμελῶς, οὐχὶ ἀπροσέκτως : Μ'Αντων.6,53.

ἀπαρενόχλητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἐνόχλησιν, ὁ μὴ ἐνόχλησιν ὑφιστάμενος, ὁ μὴ ἐνοχληθείς : Φιλόδ.Ὀργ.7 **συμβίωσις ἀπαρενόχλητος** (ἀνενόχλητος), **- νομὴ ἀπαρενόχλ-.**

ἀπαρενοχλήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ παρενοχλήσεως : **νέμεται ἀπαρενοχλήτως.**

ἀπαρεξέταστον (τὸ) μσν. τὸ μὴ παρεξετάζειν, ἡ μὴ δι' ἀντιπαραθέσεως ἐξέτασις.

ἀπαρεξήγητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ παρεξηγήσεως.

ἀπαρεξήγητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παρεξηγηθείς, ὁ μὴ ἐκληφθεὶς ἐσφαλμένως· ‖ ὁ μὴ δεκτικὸς παρεξηγήσεως.

ἀπαρεξηγήτως ἐπίρρ. νεώτ. χωρὶς νὰ μεσολαβήσῃ παρεξήγησις βλ. λ., ἄνευ παρεξηγήσεων.

ἀπαρεξόδευτος-ον μτγν. ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἥτις δὲν δύναται νὰ παραπλανήσῃ : Βασίλ.3,16 D **ὁδὸς ἀπαρεξόδευτος καὶ ἀπλανής.**

ἀπαρές Ἡσ. « ὑγιές, ἀπήρωτον ».

ἀπαρέσκεια (ἡ) νεώτ. κ. σπ. **-εία** ἔλλειψις ἀρεσκείας, δυσαρέστησις, δυσαρέσκεια : **ἐξέ-**

φρασεν **ἀπαρέσκειαν**· || νεώτ. νομ. ἀπαρεσκείας **σύμφωνον,** καταλυτική αἵρεσις, παρέχουσα εἰς τὸν ἀγοραστὴν τὸ δικαίωμα διαλύσεως τῆς ἀγοραπωλησίας.

ἀπαρέσκω κ. νεώτ. μέλλ. **-ρέσω** εἶμαι δυσάρεστος εἴς τινα, δὲν εἶμαι ἀρεστός : Θουκ.1,38,4 **εἰ τοῖς πλέοσιν ἀρέσκοντές ἐσμεν, τοῖσδ' ἂν μόνοις οὐκ ὀρθῶς ἀπαρέσκοιμεν·** 2) μέσ. **-ομαι** κ. νεώτ. δεικνύω, ἔχω δυσαρέσκειαν : Ἰλ.Τ 183 **οὐ γὰρ τι νεμεσσητὸν βασιλῆα | ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι** | δὲν εἶναι ἐπίμεμπτον νὰ δυσαρεστῆται ὁ βασιλεὺς ἢ κατὰ διάφ. πιθανωτ. ἑρμ. νὰ καταπραΰνῃ ὁ βασιλεὺς τὸν ἄνδρα |, Ἡρωδιαν.Ἱστ.5, 2,5 **ἀπηρέσκοντό τε αὐτοῦ τῷ βίῳ ὡς ἀνειμένῳ** | δὲν ηὐχαριστοῦντο ἀπὸ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς του |· πρβλ. **ἀπάρεστος.**

ἀπάρκετος-ον ὁ μὴ εὐαρεστῶν : Ἐπικτ.ἀπ.97.

ἀπαρεστός-όν μτγν. κ. **-άρεστος** ὁ ἀπαρέσκων, ὁ μὴ ἀρεστός, ὁ δυσάρεστος, ὁ ἀποστροφῆς ἄξιος : Στοβ.2,7,11 Κ **ἁμάρτημα ἀπαρεστὸν θεοῖς.**

ἀπαρήγορα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ παρηγορίας.

ἀπαρηγορησιά (ἡ) δημ. ἔλλειψις παρηγορίας, τὸ εἶναί τινα ἀπαραμύθητον, ἡ ἀπελπισία.

ἀπαρηγόρητα ἐπίρρ. μτγν., μσν. κ. δημ. ἄνευ παραμυθίας, χωρὶς παρηγοριά : Θεόφιλ.Σ.Ἐπ.24 ἀπαρηγόρητα **δυσφορεῖν,- ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητα.**

ἀπαρηγόρητος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παρηγορηθεὶς ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ παρηγορηθῇ : Πλούτ.Ἠθ.1107 Α **παντάπασιν ἀπαρηγόρητός ἐστιν ὁ τοῦ θανάτου φόβος,** Φίλ.2,172,39 **τὰ ἐπὶ τέκνοις ὠκυμόροις ἀπαρηγόρητα πένθη,** - **εἶναι ἀπαρηγόρητος διὰ τὴν ἀπώλειαν,** δ.τραγ. **καρδιά μου ἀπαρηγόρητη, παρηγορήσου ἀτήσου·** 2) ὁ μὴ εἰς παρηγορίαν, ἤτοι διὰ λόγου παρακίνησιν, καθησύχασιν ὑπείκων, ὅθεν ὁ ἀνυπότακτος : Μέν.Ἄδηλ.196 **μόνος ἔστ' ἀπαρηγόρητος ἀνθρώποις ἔρως·** || ἀδυσώπητος : Φίλ. 2,349,15 **ἀμείλικτοι καὶ ἀπαρηγόρητοι δέσποιναι·** || ἀκατάσχετος, ἀσυγκράτητος, ἀκόρεστος : Φίλ.2,423,19 **αὐθεκάστῳ καὶ ἀπαρηγορήτῳ χρώμενοι τῇ τοῦ πολεμίου ἐπιθυμίᾳ,** Πλούτ.Μάρ.2 **ὑπὸ φιλαρχίας ἀώρου καὶ πλεονεξιῶν ἀπαρηγορήτων,** Ἀρατ.5 **κυναρίων μικρῶν μέν, ἐκτόπως δὲ μαχίμων καὶ ἀπαρηγορήτων.**

ἀπαρηγορήτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ., δημ. -α ἄνευ παρηγορίας, ἀπαραμυθήτως : **θρηνεῖν ἀπαρηγορήτως·** 2) ἀκάμπτως, ἀδυσωπήτως : Φίλ. 2,196,42 **τῆς ἐφόρου τῶν ἀνθρωπείων δίκης ἀτρέπτως καὶ ἀπαρηγορήτως . . ἐχούσης.**

ἀπαρήγορος (-η)-ο(ν) Ἐπιγρ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παρέχων παρηγορίαν : Ἐπιγρ. **θρῆνος ἀπαρήγορος·** δημ. **λόγια ἀπαρήγορα.**

ἀπαρηγόρως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ παρηγορίας.

ἀπαρθένευτος-ον ἀπρεπής, ἀνάρμοστος εἰς παρθένον : Εὐρ.ΙΑ 993 **ἀπαρθένευτα μὲν τάδε,** Εὐρ.Φοίν.1739 **λιποῦσ' ἄπειμι πατρίδος ἀποπρὸ γαίας | ἀπαρθένευτ' ἀλωμένα** |οὐδ.πληθ.ὡς ἐπίρρ.|· 2) | α ἀθροιστ. κ. **παρθενεύομαι** = διάγω ἐν παρθενίᾳ |, ἡ ἄγαν παρθενευομένη, ἡ ἁγνή, ἡ μὴ διὰ σαρκικῆς μίξεως ἀποβαλοῦσα τὴν παρθενίαν : Σοφ.ἀπ.287· Ἡσ. « ἀκέραιος, καθαρά ».

ἀπαρθενεύω δημ. ἀνήκω τινί, ἐπὶ πραγμ : **ἀπὸ τὸ σπίτι μοῦ ἀπαρθενεύει τὸ μισό.**

ἀπάρθενη-ο (ἡ) δημ. | α προθεμ. | ἡ παρθένος : δ.τραγ. **καὶ παπαδιὲς καλόγριες κι ἀπάρθενα** κοράσια.

ἀπάρθενος-ον | α στερητ. | ἡ μὴ οὖσα πλέον παρθένος, ἡ διαπαρθενευθεῖσα : Θεόκρ.2,41 **ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον·** ἐν παραθ. μετὰ τοῦ παρθένος, ἡ ἀτυχὴς παρθένος : Εὐρ.Ἑκ.612 **νύμφην τ' ἄνυμφον παρθένον τ' ἀπάρθενον·** πρβλ. δῶρα ἄδωρα.

ἀπαρθινά ἐπίρρ. δημ. ἀληθῶς, ἀληθινά, πράγματι : Ἐρωτόκρ.Α 698 **αὐτὸς θὲ νὰ 'ναι ἀπαρθινὰ φηλοῦ δεντροῦ κλωνάρι.**

ἀπαρθινός-ή-ό δημ. ἀληθής, ἀληθινός, πραγματικός : Ἐρωτόκρ.Γ 140 **τὸ φόμα δείχνει ἀπαρθινὸ καὶ τὴν ἀλήθεια χώνει,** αὐτ.Δ 150 **ὅ,τ' εἶδες εἰς τὸν ὕπνο σου ἀπαρθινὸν ἐγίνη.**

ἀπαρθροῦμαι-όομαι ἐνοῦμαι δι' ἀρθρώσεως : Ἱππ.Ἀρθρ.797 **ἡ δὲ κάτω γνάθος ἀπήρθρωται ἀπὸ τῆς ἄνω γνάθου.**

ἀπάρθρωσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ δι' ἄρθρων τοῦ σώματος συνοχή, ἕνωσις,ἡ ἄρθρωσις : Γαλ.18(1),433.

ἀπαριά (ἡ) δημ. κ. **ἀπαργιά** παραμέρισμα· || παραμέλησις, ἐγκατάλειψις : δ. τραγ. **τὸ τίνος εἶν' τὰ πρόβατα τὰ χρυσοκουδανάτα ; τῆς ἐρημιάς, τῆς ἀπαργιάς, τοῦ γιοῦ μου τοῦ χαμένου.**

ἀπαργιάζω δημ. ἀπαριάζω βλ. : Θηλαρ.36 **θενὰ τ' ἀπαργιάκης τῆς τύχης.**

ἀπαριάζω δημ. κ. **ἀπαργιάζω** ἀόρ. **ἀπάργιασα** κ. απαν. **-ξα,** μέσ. **ἀπαριάζομαι,** μτχ. παθ. παρακ. ἀπαργιασμένος θέτω κατὰ μέρος, παραμερίζω τι : δ. τραγ. **νὰ τ' ἀπαριάσουν τὰ παλιά, καὶ νὰ τραβήξουν χέρι** | ν' ἀφήσουν κατὰ μέρος |· || θθ. παραιτῶ, ἐγκαταλείπω, ἀφήνω : δ. τραγ. **μὲ φιλεῖ καὶ μ' ἀγκαλιάζει, καὶ στὸ δρόμο μ' ἀπαριάζει** | ἐγκαταλείπει |· || μέσ. **-ομαι** ἐγκαταλείπω ἐμαυτόν, παραμελῶ ἐμαυτόν, ἀπελπίζομαι : παροιμ. **ὅπου ἀπαριάζεται δὲν ξεγνοιάζεται, - σὰν ἀπαριάζεσαι, σὲ τρῶν κι' ἡ μυῖγες·** 2) μετ. παθ. **ἀπαργιασμένος,** ἐγκαταλελειμμένος, παρηγκωνισμένος, ἠμελημένος : παροιμ. **ἀπαργιασμένο μου παιδί, καλέ μου νοικοκύρη** | ἐπὶ ἀμεληθέντων τέκνων, ἅτινα ηὐδοκίμησαν καὶ προέκοψαν ἐν τῷ βίῳ |.

ἀπαρίθμησις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. **-η** τὸ ἀπαριθμεῖν, τὸ μέτρημα : Θουκ.5,20,2 **τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν ὀνομάτων,** Πρόκλ.Πλάτ.Τίμ.1,15 D **ἡ ἀπαρίθμησις τῶν κατορθωμάτων, - σὰ γένηκε ἀπαρίθμηση, ἔλειπαν πέντε στρατιῶτες·** || μτγν. συνεκδ. ἐπὶ χρημάτων, ἡ καταβολή : Γρηγ.Νύσσ. 1,407 Α **ἡ τῶν ὀβολῶν ἀπαρίθμησις** | κατάθεσις |.

ἀπαριθμητής (ὁ) νεώτ. ὁ ἀπαριθμῶν, μετρῶν, ὑπολογίζων.

ἀπαριθμητικός-ή-όν σχόλ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ σχέσιν ἔχων πρὸς τὴν ἀπαρίθμησιν βλ.λ.

ἀπαριθμῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ. μετρῶ ἓν πρὸς ἓν καὶ καταγράφω, κάμνω ἀπογραφήν : Ξεν.Οἰκ. 9,10 **ἀπαριθμήσαντες καὶ γραψάμενοι ἕκαστα·** || καταμετρῶ : Ἰουλ.Γαλιλ.176 Β **σοφῶν ὀνόματα** ἀπ-,Διγ.Ἀκρ.1683 **καὶ ὅλον του τὸν πλοῦτον | ἀπαριθμῆσαι δυνατὸν οὐδεὶς τῶν ἐν τῷ κόσμῳ·** || ὑπολογίζω, λογαριάζω : Ξεν.ΚΠ 5,2,35· 2) μτφ. κ. νεώτ. διηγοῦμαι, ἀναφέρω κατὰ σειράν : Ἀριστλ.Ποιητ.1453 Α 18 **μύθους ἀπηρίθμουν** | διηγοῦντο |, **- ἀπαριθμῶ τὰ κατορθώματα·** 3) παθ. ἐν ἀμφ. ταῖς σημ. : Ψ'Ἀλέξ.Ἀφρ.Ἀριστλ.Σοφιστ. Ἐλ.64,11· 4) καταβάλλω εἴς τινα μετρητὰ ὀφειλόμενα, τοῦ μετρῶ : Ξεν.ΚΠ 3,1,42· **ὁ δὲ Κῦρος διπλάσια ἀπηρίθμησε χρήματα·** 5) μέσ. Ἐπιγρ. ἐξασφαλίζω τὴν πληρωμὴν ποσοῦ ὀφειλομένου.

ἀπαρίνη (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. βοταν. εἶδος ἀγρίου φυτοῦ· ἀ. ὀμφαλόκαρπος· Ἡσ. « ὀροβάγχη » : Θεόφρ.ΙΦ 7,14,2· ἀ. κ. **φιλάνθρωπος** κ. **φιλεταίριος,** ἐπειδὴ ὁ ἀκανθώδης αὐτοῦ στάχυς ἐπικολλᾶται εἰς τὰ ἐνδύματα· νεώτ. ὁρισμ. φυτὸν τοῦ γένους τῶν **γαλίων** τῆς τάξεως τῶν **ἐρυθροδανωδῶν,** δημ. **καβαλλαριά, κολλητσίδα, κολλητσόχορτο.**

ἀπαρινής-οῦς-ές μτγν. ὁ ἐξ ἀπαρίνης : Νίκ. Θηρ.953 **χυλὸς ἀπαρινής.**

ἀπάριστα Ἐπιγρ. ἐπίρρ. μετὰ τὸ πρόγευμα.

ἀπαριστῶ-άω γλωσσ. περατῶ τὸ πρόγευμα.

ἀπάριωρα ἐπίρρ. δημ. πρὸ τῆς αὐγῆς, πρὶν ξημερώσῃ.

ἀπαρκής-οῦς-ές ὁ ἐπαρκῶν, ὁ ἀρκετός· Ἡσ. «ἀπαρκῆ, αὐτάρκη, ἁρμόζοντα».

ἀπαρκίας (ὁ) ὁ ἀπαρκτίας βλ.λ., ὁ ἀπὸ ἄρκτου ἄνεμος· ΑΒ «τὸν μέντοι ἄνεμον ἄνευ τοῦ τ. ὡς ἡμεῖς, ἀπαρκίαν, διὰ τὸ εὔφωνον».

ἀπαρκίεω Ἐπιγρ. γεν. τοῦ ἀπαρκίας βλ.λ.

ἀπαρκούντως μτγν. ἐπαρκῶς, ἀρκούντως, ἱκανῶς: Πολυβ.9,154.

ἀπαρκτεῖν Ἡσ. «ἀποτυχεῖν».

ἀπαρκτίας (ὁ) ὁ ἀπὸ ἄρκτου πνέων, βόρειος ἄνεμος, ὁ βορριάς, ἡ τραμουντάνα: Ἀριστλ.Κόσ. 4,13 **τῶν βορεῶν ἰδίως ἀπαρκτίας καλεῖται ὁ ἀπὸ τοῦ πόλου κατὰ τὸ μεσημβρινὸν πνέων**, Ἰω.Δαμασκ.1,169 D **ἔστι δὲ μέσος ἀπαρκτίου καὶ καικίου βορέας.. μέσος δὲ ἀπαρκτίου καὶ ἀργέστου θρασκίας**· ὁ τ. **ἀπαρκίας** βλ.λ. ἀπαντᾷ ἐν τῷ πίνακι τῶν ἀνέμων: IG 14,1308· πρβλ. **ἄρκειος**.

ἀπάρκτιος-α-ον μτγν. ὁ ἀπὸ βορρᾶ ἄνεμος: Λυκόφρ.27 **ἀπαρκτίαις πρηστῆρος αἴθωνος πνοαῖς**.

ἀπαρκῶ-έω μέλλ. **-έσω** ἐξαρκῶ, φθάνω: Αἰσχ.Πέρσ.474 **κοὐκ ἀπήρκεσαν οὓς πρόσθε Μαραθὼν ἀπώλεσεν**, Ἀριστφ.ἀπ.457 **οὐκ ἀπήρκει**· || μέσ. ἀρκοῦμαι, εἶμαι εὐχαριστημένος, συναινῶ· || ὁμ. ἐν τῷ παθ. Λυκόφρ.1302 **οὐδ' οἵ γ' ἀπηρκέσθησαν ἀντ' ἴσων ἴσα λαβόντες**· || ἐπαρκῶ: Ἰω.Δαμασκ.1,674 D **ἐλθεῖν ἐδεῖτο καὶ ζάλην ἀπαρκέσαι**.

ἀπαρμέγω δημ. μτχ. παθ. παρακ. **ἀπαρμεγμένη** ἐντελῶς ἀμέλγω: **ἀπάρμεξα τὴν ἀγελάδα**· || ἐπὶ ποιμνίων, περατῶ, τελειώνω τὴν ἄμελξιν: **νύχτωσε ὡς ν' ἀπαρμέξω τὸ κοπάδι**.

ἀπαρνησιά (ἡ) δημ. ἡ προσώπου ἢ καταστάσεως ἢ ὑποσχέσεως ἄρνησις, ἀποκήρυξις, ὅθ. συνεκδ. ἐγκατάλειψις: **ἀπαρνησιὰ τῶν παιδιῶν του, - τῆς πατρίδας του, - τοῦ λόγου ποὺ 'χε δώσει**· || ἐπὶ θρησκευτικῆς πίστεως, ἀρνησιθρησκεία, ἀλλαξοπιστία.

ἀπαρνησιθεΐα (ἡ) μτγν. ἐκκλ. ἡ ἀπάρνησις τοῦ θεοῦ: Ἐπιφάν.1,41 C.

ἀπαρνησίθεος-ον μτγν. ἐκκλ. ὁ ἀπαρνούμενος τὸν θεόν.

ἀπάρνησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. παντελὴς ἄρνησις, ἀποκήρυξις, ἐγκατάλειψις, ἀπαρνησιὰ βλ.λ.: Φίλ.2,438,23 **φιλοστοργότατοι πατέρες ἀπαρνήσεις χρηματίζειν κατὰ υἱῶν, - ἡ ἀπάρνησις τῶν** ἐπιγείων ἀγαθῶν, **-ἀπάρνησις πίστεως, -φιλίας**.

ἀπαρνητής (ὁ) γλωσσ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐντελῶς ἀρνούμενος· || ὁ ἀπαρνούμενος, ὁ ἐγκαταλείπων τὴν θρησκευτικήν του ἢ ἄλλην τινὰ ἠθικοῦ περιεχομένου πίστιν: **ἀπαρνητὴς τῶν πατρίων**, -φρ. **νὰ 'μαι ἀπαρνητὴς τοῦ Χριστοῦ ἄν..** (ὡς ὅρκος).

ἀπαρνητικός-ή-όν μσν. ὁ τελείως ἀρνούμενος: Εὐστ.σχόλ.Ἰλ.29,44.

ἀπαρνητικῶς-ή-όν ἐπίρρ. μτγν. δι' ἀπαρνήσεως: Βασ.2,647.

ἀπαρνητός-ή-ό δημ. ὃν ἀπηρνήθη τις, ὁ ἐγκαταλειφθείς, ὁ παραμεληθείς.

ἀπαρνιέμαι δημ. κ. **ἀπαρνιοῦμαι**, ἀόρ. **ἀπαρνήθηκα**, μτχ. παθ. παρακ. **ἀπαρνημένος** παντελῶς ἀρνοῦμαι· || ἀφήνω, ἐγκαταλείπω: Ἐρωτόκρ.Α 137 **καὶ τ' ἄλογα ἀπαρνήθηκε καὶ τὰ γεράκια ἀφήνει**, δ. τραγ. **ποὺ μὲ γελοῦσε κ' ἔλεγε ποτὲς δὲ μ' ἀπαρνιέται) καὶ τώρα μ' ἀπαρνήθηκε σὰν καλαμιὰ στὸν κάμπο, - ἀπαρνήθηκε τὴ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά του**· πρβλ. ἀπαρνοῦμαι.

ἄπαρνος-ον ὁ ἀρνούμενος παντελῶς: Ἡρ.3, 99 **ἄπαρνός ἐστι μὴ νοσέειν**, Σοφ.Ἀντ.435 **ἄπαρνος οὐδενὸς καθίστατο** (οὐδὲν ἠρνεῖτο)· 2) ἐν παθ. σημ. ἀπηρνημένος: Αἰσχ.Ἱκ.1040 **ἃ τ' οὐδὲν ἄπαρνον τελέθει** (οὐδεμίαν ἄρνησιν λαμβάνει).

ἀπαρνοῦμαι-έομαι μσν. κ. νεώτ. μέλλ. **-ήσομαι**, ἀόρ. ἀττ. **-ηρνήθην**, μτγν. **-ηρνησάμην** ἀρνοῦμαι ἀπολύτως: Σοφ.Ἀντ.443 **καὶ φημὶ δρᾶσαι κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή**, Εὐρ.Ἱππ.1266 **τὸν τἄμ' ἀπαρνηθέντα μὴ χρᾶναι λέχη**· || ἀπορρίπτω, ἀποκηρύττω ἐγκαταλείπω τι: Θουκ.6,56,1 **τὸν δ' οὖν Ἁρμόδιον ἀπαρνηθέντα τὴν πείρασιν.. προὐπηλάκισεν· - ἀπηρνήθη τὴν θρησκείαν του, - τοὺς γονεῖς του, - τὰς ἀρχάς του**· 2) ἐν τῇ λογικῇ ἀντιτίθεται τῷ κατηγορεῖν, ἀποφάσκω: Ἀριστλ.ΑΠρ.41 Α 9 **μήτε κατηγοροῦντας αὐτοῦ μήτε ἀπαρνουμένους**· 3) ὁ μέλλ. **ἀπαρνηθήσεται** συνήθ. ἐπὶ παθ. σημ. μᾶλλον ἀποθ. = **δὲν θὰ ἀρνηθῇ, δὲν θὰ ἀποκρούσῃ**: Σοφ.Φιλ.527 **χἠ ναῦς γὰρ ἄρξει κοὐκ ἀπαρνηθήσεται**· πρβλ. ἀπαρνιοῦμαι.

ἀπάρνυμαι ἀπαίνυμαι· Ἡσ. «ἀφαιροῦμαι».

ἀπαρόδευτος-ον μτγν. ὁ ἄνευ παρόδου, ἄβατος: Διόδ.Σ 17,67 **ἀπαροδεύτων ὄντων κρημνῶν**.

ἀπαρόμοιαστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ συγκρίσεως, χωρὶς παρομοίωσιν, ἀπαραβλήτως.

ἀπαρομοίαστος (-η)-ο(ν) μσν., νεώτ., δημ. κ. **ἀπαρόμοιαστος** ὃν δὲν δύνατοί τις νὰ παρομοιάσῃ, νὰ παραβάλῃ πρὸς ἄλλον, ὅθ. ὁ ἀσύγκριτος: Ἀραβ.Μυθ.Χαλ.3,139 **ἐλαβώθηκα εἰς τὴν θεωρίαν τῆς ἀπαρομοίαστης ὡραιότητος**.

ἀπαρόξυντος-ον μτγν. ὁ ἄνευ παροξυσμῶν.

ἀπαρόπλιστος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ παρωπλισμένος, ὁ μὴ ἀφοπλισθείς: ΛέωνΔιάκ.124 C **ἀκμῆτες ὄντες καὶ ἀπαρόπλιστοι, - ἀπαρόπλιστα παλαιὰ πλοῖα**.

ἀπαρόρμητος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ παρορμώμενος, ὁ μὴ παρακινούμενος, ὁ μὴ παροξυνόμενος: Θεαγέν.π.Στοβ.1,69 **ἃ γὰρ ἀπάθεια ἀπαρόρματον καὶ ἀνενθουσίαστον παρέχεται**· || νεώτ. ὁ μὴ παρορμηθείς, παρακινηθεὶς εἴς τι.

ἀπαρορμήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ παρορμήσεως.

ἀπαροτριῶ-άω ὀργώνω ἐντελῶς· Σουΐδ. «**ἀπήροσεν, ἀπηροτρίασεν**».

ἀπαρουσίαστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ παρουσιάσεως.

ἀπαρουσίαστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παρουσιασθείς, οὗ δὲν ἐγένετο ἡ παρουσίασις ἢ ἐμφάνισις· || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ παρουσιασθῇ· || ἀκατάλληλος νὰ παρουσιασθῇ, νὰ ἐμφανισθῇ πρὸ κόσμου, ἐπὶ πραγμάτων, ἰδίᾳ ἐδεσμάτων ἢ ἀναφυκτικῶν· πρβλ. **παρουσιάζω -ομαι**.

ἀπαρουσιάστως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ., δημ. **-α** ἄνευ παρουσιάσεως: Ὀλυμπιόδ.Ἀλκ.13 C.

ἀπάροχος-ον μτγν. ὁ μὴ παρέχων, ὁ μὴ μεταδοτικός, ὁ φιλάργυρος: Βέττ.Βάλ.85,24.

ἀπαρρενῶ-όω καθιστῶ τι τραχύ, οἱονεὶ ἄρρεν, ἀντίθ. ἀποθηλύνω· ἐν χρ. εἰς τὸ παθ. ἐπὶ φυτῶν, ἐκτραχύνομαι, σκληραίνω: Θεόφρ.ΦΙ 7,4,3 **γογγυλίδας πρὸς τὸ ἀποθηλύνεσθαι πηγνύναι δεῖν μανάς· ἐὰν γὰρ πυκνάς, πάσας ἀπαρρενοῦσθαι**.

ἀπαρρησίαστος ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐστερημένος **παρρησίας, ἐλευθερίας ἐκφράσεως**: Πολύβ. 22,12,2 **πολιτεία ἀπαρρησίαστος** (ἐν ᾗ δὲν ὑπάρχει ἐλευθερία λόγου)· 2) ὁ μὴ μετὰ παρρησίας ὁμιλῶν· 3) ἐπὶ τῶν ἑρπετῶν, ὁ ἀφανὴς ἐν τῇ δράσει του· 4) ὁ περὶ οὗ δὲν ἔγινε λόγος μετὰ παρρησίας: Φίλ.1,477.

ἀπαρρησιάστως ἐπίρρ. μτγν.κ.νεώτ. ἄνευ παρρησίας: Φίλ.1,477 ἀπαρρησιάστως **εὐλαβεῖσθαι**.

ἄπαρσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀπαίρειν, ἡ ἀναχώρησις, ἐκκίνησις, τὸ ξεκίνημα: Ἰώσ.ΑΙ 17,9,3 **τῆς ἐξ Αἰγύπτου ἀπάρσεως**, ΠΔ'Αρ.32,2 **ἔγραψε Μωϋσῆς τὰς ἀπάρσεις αὐτῶν**· || εἰδ. κ. νεώτ. ἐπὶ πλοίων, οἱ πρὸς ἀπόπλουν χειρισμοί, τὸ σαρπάρισμα: **ἄπαρσις τοῦ στόλου**.

ἀπάρτημα-ατος (τὸ) μτγν. ἐπὶ κοσμήματος, τὸ ἀπηρτημένον, τὸ κρεμαστό: Γρηγ.Νύσσ.1,182 D **τοῖς τῶν κοσύμβων ἀπαρτήμασιν**.

ἀπαρτής-οῦς-ές ἐστραμμένος πρὸς τὰ ἄνω: Ἱππ.Ἄρθρ.37 **ῥῖνα ἀπαρτῆ** (δ.γρ. **ἀπαρτητήν**).

ἀπάρτησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. κρέμασις, κρέμασμα : Ἀριστλ.ΖΓ 7206,12 **τῶν πτερυγίων ἀπάρτησις**· ‖ ἐξάρτησις : Πλωτῖν.5,1,2 **ἀπάρτησιν ἀπ' ἀλλήλων ἐχόντων**· 2) ἀποχωρισμός, ἀπόσπασις : Φίλ.1,209,3 **τέμνεται.. οὐδὲν κατ' ἀπάρτησιν.**

ἀπαρτητός-όν δ.γρ. τοῦ **ἀπαρτής** βλ.λ.

ἀπαρτὶ ἐπίρρ. τελείως, ἐντελῶς, κ. ἐπὶ ἀριθμῶν ἀκριβῶς : Ἡρ.5,53 **ἡμέραι ἀπαρτὶ ἐνενήκοντα,** Ἱππ.Ἄρθρ.73 **ἀπαρτὶ ἁρμόζειν πρός τι**· 2) ἀκριβῶς τοὐναντίον. ἐν ΑΒ « **ἀπαρτί,** ἀπηρτισμένως· σημαίνει δὲ καὶ τὸ κατεναντίον καὶ ἄντικρυς » : Φερεκρ. τί.. **ἀποτίνειν τῷδ' ἀξιοῖς; ἀπαρτὶ δήπου προσλαβεῖν παρὰ τοῦδ' ἐγὼ μᾶλλον** (τοὐναντίον· ὀξιῶ νὰ λάβω. .)· 3) ἐπὶ χρόνου, ἀπὸ τοῦδε, εἰς τὸ ἑξῆς (δ.γ. **ἀπ' ἄρτι**) : Ἀριστφ.Πλ. 388 **τοὺς δεξιοὺς καὶ σώφρονας ἀπαρτὶ πλουτῆσαι ποιήσω,** ΚΔ Ματθ.23,39 **λέγω γὰρ ὑμῖν, οὐ μή με ἴδητε ἀπ' ἄρτι ἕως ἂν εἴπητε**· 4) μόλις τώρα (ἐν τῇ σημ. ταύτῃ δ. γρ. **ἀπάρτι** κ. **ἀπ' ἄρτι**) : ΚΔ Ἰω.13,19 **ἀπ' ἄρτι λέγω ὑμῖν πρὸ τοῦ γενέσθαι.**

ἀπαρτία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. περιληπτ. τὰ οἰκιακὰ σκεύη, κινητὰ πράγματα, ἔπιπλα, ἀποσκευαί· ΕΜ « **ἀπαρτίαν** τὸν κατὰ τὸν οἶκον κόσμον, τὰ λεγόμενα ἔπιπλα » : ΠΔ Ἐξ.37,40,36 **ἀνεζεύγνυσαν σὺν τῇ ἀπαρτίᾳ αὐτῶν**· ‖ εἰδ. ἡ λεία τοῦ πολέμου, πλιάτσικο : Ἱππῶν.26 **ἀκήρατον δὲ τὴν ἀπαρτίαν ἔχει** (λάφυρα καὶ αἰχμαλώτους)· 2) μτγν. δημοσίᾳ γινομένη πώλησις, δημοπρασία : Πολυβ.10,18 **τὴν πρᾶσιν τῶν ἐπίπλων τὴν ὑπὸ κήρυκι γιγνομένην, ἣν νῦν ἀπαρτίαν καλοῦσιν**· 3) Ἡσ. « **ἀπαρτίαν**· μετάβασιν, ἀποσκευήν, τέλος, ἀπαρτισμόν »· πρβλ. **ἀπάρτιον**· 4) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρὸς λῆψιν ἀποφάσεως ἐγκύρου ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς φυσικῶν προσώπων ἐν συνεδρίᾳ νομικοῦ τινος προσώπου δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου : **δὲν ἔγινε συνεδρίασις δι' ἔλλειψιν ἀπαρτίας, - ἔνστασις ἀπαρτίας** (= περὶ τοῦ ἂν ὑπάρχῃ ἀπαρτία), **- ἡ κυβέρνηση ἔχει τὴν ἀπαρτία** (τὸν ἀπαιτούμενον δι' ἀπαρτίαν ἀριθμὸν βουλευτῶν).

ἀπαρτιζόντως μτγν. τελείως: Ἀλέξ.Ἀφρ.Τοπ.42,27.

ἀπαρτίζω κ. νεώτ. μέλλ. **-ίσω** καθιστῶ τι ἄρτιον, κανονικόν : Αἰσχ.Ἐπτ.374 **σπουδὴ δὲ καὶ τοῦδ' οὐκ ἀπαρτίζει πόδα** (δὲν ἐπιτρέπει εἰς τοὺς πόδας του νὰ κινῶνται κανονικῶς, - δ.γρ. **οὐ καταργίζει**)· ‖ τελειῶ, συμπληρῶ : Ἀριστλ. Μετ.340 D 35 **ἀπαρτίζειν ὥστε σφαιροειδῆ εἶναι** (ποιεῖν τι τελείως σφαιρικὸν)· 2) **-ομαι** συμπληροῦμαι, γίνομαι τέλειος, τελειοποιοῦμαι : Ἱππ. Νούσ.4,48 **ἀπηρτισμένης [τῆς] πρώτης περιόδου,** Διον.Ἀλ.Δημ.50 **ἀπηρτισμένος** (πλήρης, τέλειος)· 3) εἶμαι ἴσος ἢ ἀκριβής : Ἱππ.Ἐπιδ.2,3,17 **τῆς ὀκταμήνου ἀπαρτιζούσης**· ‖ εἶμαι κατάλληλος, ἁρμόζω : Ἀριστλ.ΖΙ 542 Α 31 **ἡ ἀπαρτίζουσα ὥρα**· 4) **-ομαι** κ. νεώτ. συνιστῶμαι, ἀποτελοῦμαι, συγκροτοῦμαι, καταρτίζομαι : **ἡ οἰκία ἀπαρτίζεται ἐκ πέντε δωματίων, - τὸ σύγγραμμα ἀπαρτίζεται ἐκ πολλῶν τόμων.**

ἀπαρτικός Ἡσ. κ. νεώτ. « πρὸς ἄπαρσιν καὶ ἀποδημίαν ἕτοιμος »· ‖ νεώτ. ναυτ. **ἀπαρτικὸν σῆμα** τὸ τῆς ἀπάρσεως βλ. λ., τὸ τοῦ ἀπόπλου.

ἀπαρτιλογίη (ἡ) ἰων. **-ίη** ὁ ἀπηρτισμένος καὶ πλήρης ἀριθμός, ἄρτιος ἀριθμὸς ἢ ποσὸν ἄρτιον : Ἡρ.7,29 **ἀλλὰ ἥ τοι ἀπαρτιλογίη ὑπ' ἐμέο πεπληρωμένη** (νὰ ἔχῃ ὁλοκληρωθῆ τὸ ποσὸν ὑπ' ἐμοῦ, ἐν δημ. φρ. νὰ σοῦ τὸ κάνω στρογγυλό).

ἀπαρτιλογῶ-έω μσν. ὀρθῶς ὁμιλῶ, τὰ πρέποντα λέγω, μιλῶ σωστά : Εὐστ.1594,1.

ἀπάρτιον (τὸ) μτγν. δημοπρασία : Πλούτ.Κικ.27, Ἠθ.205 C **ἀπάρτιον προγράφειν** (ἐκτιθέναι τὰ ἴδια κτήματα εἰς πλειστηριασμὸν)· πρβλ. **ἀπαρτία** 2).

ἀπάρτισις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ὁλοκλήρωσις, συντέλεσις, τελειότης : Ἀριστλ.Φυτ.2,4,5 **ἀπ- φυτοῦ**· 2) τέλειον, πλῆρες σύστημα : Ἱππ.Ἄρθρ.8 **νεύρων ἀπάρτισις** (δ.γ. **ἀπάρτησις**).

ἀπάρτισμα-ατος (τὸ) μτγν. ἀπαρτισμὸς βλ. λ. Ἰγνάτ.Ἐπ. πρὸς Φιλαδ.9,33 **τὸ δ' εὐαγγέλιον ἀπάρτισμά ἐστιν ἀφθαρσίας.**

ἀπαρτισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀπαρτίζειν, ὁλοκλήρωσις, τελείωσις· ‖ καταρτισμός, συγκρότησις, σχηματισμός : Εὐστ.σχόλ.Ἰλ.27,28 **πρὸς ἀπαρτισμὸν σπονδείου ποδός**· 2) ἐν ἐκφ. **κατ' ἀπαρτισμὸν** ῥητῶς, ἀκριβῶς, τελείως : Χρύσιπ. Στωϊκ.2,164· 3) **κατ' ἀπαρτισμὸν** = ἐν περιληπτικῇ συνθέσει : Διον.Ἀλ.Συνθέσ.24 **οὐ κατ' ἀπαρτισμόν, ἀλλ' ἐν πλάτει** (οὐχὶ κατὰ περίληψιν, ἀλλ' ἐκτενῶς).

ἀπαρτιστικός-όν μσν. ὁ πρὸς τὸ ἀπαρτίζειν, τὴν ὁλοκλήρωσιν συντελεστικός.

ἀπαρτιτόκος (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ ἀρτίως τεκοῦσα.

ἀπαρτίως ἐπίρρ. μτγν. **ἀπαρτὶ** βλ.λ : Γαλ.17,437.

ἄπαρτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ληφθείς, ποὺ δὲν εἶναι παρμένος : **ὅλα τὰ πῆρε· αὐτὸ μόνο ἔμεινε ἄπαρτο**· ‖ ὁ μὴ κυριευθείς, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κυριευθῇ, ἀπόρθητος : **κάστρο ἄπαρτο, - ἦταν ἀκόμα ἄπαρτη ἡ Πόλη ἀπὸ τοὺς Τούρκους.**

ἀπαρτύειν Ἡσ. « ἀποκηρύσσειν· Ταραντῖνοι ».

ἀπαρτῦναι Ἡσ. « τάξαι ».

ἀπαρτῶ-άω κ. νεώτ. κρεμῶ ἀπό τινος, ἀναρτῶ· Σουΐδ. « **ἀπαρτῆσαι**· κρεμάσαι »· 2) δθ. συνεκδ. ἀπαγχονίζω : Εὐρ.Ἀνδρ.412 **σφάζειν, φονεύειν, δεῖν, ἀπαρτῆσαι δέρην**· 3) παθ. κρέμαμαι χαλαρῶς : Ξεν.Ἱππ.10,9 **τὸ δὲ ἄλλο ἀπήρτηται**· 4) μτφ. κάμνω νὰ ἐξαρτᾶταί τι ἔκ τινος : Λουκ.Τίμ.36 **ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου**· 5) ἀποχωρίζω, διαχωρίζω ἀντίθ. **συναρτῶ**· Ἡσ. « **ἀπαρτῆσαι**· χωρίσαι, διαστῆσαι ». : Ἀριστλ.ΖΙ 508 Α 33 **ὁ πλεύμων.. πολὺ ἀπηρτημένος τῆς καρδίας,** Δημ.244,27 **καὶ με μηδεὶς ἀπαρτᾶν νομίσῃ τὸν λόγον τῆς γραφῆς**· ‖ συχνάκις τὸ παθ. ἀπολ. ἀποχωρίζομαι, διατελῶ κεχωρισμένος : Δημ.33,21 **ἀπηρτημένοι καὶ ταῖς γνώμαις** (κεχωρισμένοι, διχασμένοι)· ‖ κ. ἐπὶ χρόνου : Πολύβ.11,17,1 **τοῖς καιροῖς οὐ μακρὰν ἀπηρτῆσθαι**· 6) εἶμαι διάφορος : Φίλ.1,300 **λίαν ἀπηρτημένος**· 7) ἀπέρχομαι : Θουκ.6,21,14 **ἐς ἀλλοτρίαν πᾶσαν ἀπαρτήσοντες** (διόρθ. **ἀπαντήσοντες**)· ‖ εἶμαι μακράν τινος : ΔίωνΚ 51,4 **ἀπαρτᾶν ἀπό τινος.**

ἀπάρυστρον (τὸ) Ἐπιγρ. **ἀρυστὴρ** βλ. λ.

ἀπαρύτω μτγν. κ. **ἀπαρύττω** ἀπαρύω βλ.λ.

ἀπάρυφος-ον μτγν. ὁ μὴ ἐνδεδυμένος, ὁ μὴ φέρων ἐνδύματα : Πλούτ.Ἠθ.219.

ἀπαρύω κ. ἀπαρύτω μέλλ. **-ύσω** ἀποσύρω, ἀφαιρῶ : Ἡρ.4,2 **τὸ ἐπιστάμενον ἀπαρύσαντες** (τὸ ἐπιπολάζον ἀφαιρέσαντες)· ‖ μτφ. ἀφαιρῶ τὴν δύναμιν πράγματός τινος : Ἐπίγραμμ.π.Ἀριστλ. Ποι.1457 14 **χαλκῷ ἀπὸ ψυχὴν ἀρύσας** (τμῆσ.), Ἀλεξ.45 **τὸν ἄνδρα ἀπαρυθέντα τὴν ἄνω ταύτην ἄνοιαν ἐπιπολάζουσαν** (ἀφοῦ ἀφαιρέσουν ἀπ' αὐτοῦ τὴν ἄνω ἐπιπολάζουσαν ἀνοησίαν)· 2) ἀντλῶ, ὡς τὸ **ἀπαντλῶ** βλ.λ. κ. μέσ. **-ομαι** κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. : Πλούτ.Ἠθ.610 Ε **ὁ τῆς μνήμης τῶν ἀγαθῶν ἀπαρυτόμενος** (ὁ ἀντλῶν τὸ ἐκλεκτὸν ἐκ τῆς μνήμης του)· κ. παθ. ἀπαντλοῦμαι, ἐξάγομαι, ἐκβάλλομαι πρὸς τὰ ἄνω : Κτησίας π.Φωτ. Βιβλ.45,3 **ἐπεὶ πήγνυται ὁ χρυσὸς ἀπαρυόμενος.**

ἀπαρχαΐζω μτγν. συγκρίνω τι πρός τι ἀρχαῖον : Ἀθήν.1,20 C· 2) ἀποδίδω ἀρχαιότητα εἴς τι, παριστῶ τι ὡς ἀρχαῖον : σχόλ.Πινδ.Ν 3,27 **εἰσὶ δὲ οἱ τὸ παγκράτιον ἀπαρχαΐζοντες.**

ἀπαρχαιῶ-όω κ. νεώτ. **-ώνω** καθιστῶ τι ἀρχαῖον, πεπαλαιωμένον, ἄχρηστον : **ἡ νεωτέρα ἔρευνα ἀπηρχαίωσε τὴν θεωρίαν αὐτήν**· ‖ μέσ. γίνομαι

ἀρχαῖος, ἀπαρχαιώνομαι : Διον.'Αλ.Θουκ.24 **καὶ γλωττηματικὴν καὶ ἀπηρχαιωμένην καὶ ξένην λέξιν παραλαμβάνων ἀντὶ τῆς κοινῆς καὶ συνήθους,** - **ἔχει ἀντιλήψεις ἀπηρχαιωμένας,** - **συρμὸς ἀπηρχαιωμένος.**

ἀπαρχή (ἡ) κ. νεώτ. παρ' ἀρχ. κατὰ πληθ. **ἀπαρχαί,** ἡ προσφορὰ καὶ θυσία τῶν πρώτων καρπῶν : 'Αριστφ.Βάτρ.1241 **ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν, θύων ἀπαρχάς·** 2) ἔναρξις θυσίας, καθ' ἣν τρίχες τοῦ μετώπου ἢ ἐνίοτε καὶ τὰ ἔσχατα τῶν ἄκρων τοῦ ἱερείου ἀπεκόπτοντο πρῶτον καὶ ἐκαίοντο : Εὐρ.'Ορ.96 **κόμης ἀπαρχάς·** 3) συνεκδ. τὸ πρῶτον καὶ κάλλιστον παντὸς πράγματος, εἰς τοὺς θεοὺς προσφερόμενον : Σοφ.Τρ.183 **κἀκ μάχης ἄγοντ' ἀπαρχὰς θεοῖσι,** 'Ηρ.1,92 **ἀνέθηκε .. τῶν πατρωίων χρημάτων ἀπαρχήν·** 'Επιγρ. [**ἀνέθηκε**] .. **τόδ' ἀπαρχήν·** 4) μτφ. : Εὐρ.'Ιων 402 **ὁ θεὸς τῶν ἐμῶν προσφθεγμάτων λαβὼν ταραχάς·** κ. καθ' ἑνικ. : Πλάτ.Πρωτ.343 Α **ἀπαρχὴν τῆς σοφίας ἀνέθεσαν τῷ 'Απόλλωνι·** 5) κ. νεώτ. τὸ ἀπάρχεσθαι, τὸ ἀποτελεῖν ἀρχήν, ἔναρξιν : ΚΔ Κορινθ.16,15 **οἴδατε τὴν οἰκίαν Στεφανᾶ, ὅτι ἐστὶν ἀπαρχὴ τῆς 'Αχαΐας,** Διον.'Αλ.Συντ.3,12,9 **ἐμμέτρων τε καὶ πεζῶν λόγων ἀπαρχάς,** - **ἀπαρχὴ τῶν δεινῶν,** - **τὸ ἔργον αὐτὸ εἶναι ἡ ἀπαρχὴ τῆς ἐπιστημονικῆς του σταδιοδρομίας·** 6) μτγν. φόρος ἐπὶ τῶν κληρονομιῶν παρὰ Ρωμ.· || μτγν. φόρος τις πληρωνόμενος ὑπὸ τῶν 'Ιουδαίων· 7) δικαίωμα εἰσόδου 8) συνέλευσις ἀξιωματούχων· 9) Πάπ. πιστοποιητικὸν γεννήσεως ἐλευθέρου ἀτόμου.

ἀπάρχης (ὁ) 'Επιγρ. τίτλος ἀξιωματούχου ἐν Λέσβῳ.

ἀπαρχῆς ἐπίρρ δημ. ἀρχῆθεν, ἀρχικῶς : **ἀπαρχῆς ἦταν τέτοιος·** 2) ἐξ ἀρχῆς, ἐκ νέου : φρ. **σβύστα καὶ γράφε τα ἀπαρχῆς.**

ἀπαρχινῶ-άω δημ. ἐπιλαμβάνομαι ἔργου τινός, ἀρχίζω νὰ καταπιάνωμαι μὲ κάτι.

ἀπάρχομαι μέλ. -ξομαι, ἀόρ. -ξάμην κάμνω ἀρχήν, ἰδίως ἐν θυσίᾳ, ἀποκόπτω τρίχας ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ σφαγίου : 'Ιλ.Τ254 **κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος** (ἀρχίσας τὴν θυσίαν κάπρου διὰ τῆς ἀποκοπῆς τριχῶν), 'Οδ.Ξ422 **ἀπαρχόμενος τρίχας ἐν πυρὶ βάλεν·** 2) ἀποκόπτω τὰ ἔσχατα ἄκρα σφαγίου ὡς ἀρχὴν θυσίας : 'Ηρ.4,188 **ἐπεὰν τοῦ ὠτὸς ἀπάρξωνται τοῦ κτήνεος ..'** || προσφέρω ὡς θυσίαν τοὺς πρώτους καρπούς : 'Ηρ.3,24 **πάντων τε ἀπαρχόμενοι καὶ θυσίας οἱ προσάγοντες·** || ἀπολ., ἄρχομαι θυσίας, προσφέρω τὰς ἀπαρχάς : 'Αριστφ.'Αρ.244 **κατάθου τὸ κανοῦν, ὦ θύγατερ, ἵν' ἀπαρξώμεθα·** 3) εἰδ. **ἀπηργμένοι** (οἱ) οἱ εὐνοῦχοι, διότι προσηνέχθησαν αἱ ἀπαρχαὶ αὐτῶν : 'Αναξανδρ.39,11· 4) συνεκδ. λαμβάνω τι ὡς πρῶτον καρπὸν ἢ ὡς τὸ κάλλιστον : Πλάτ.Νόμ.767 C· 5) συνεκδ. προσφέρω, ἀφιερώνω· 6) μτγν. ἀρχίζω, κάμνω ἀρχήν : Λυκόφρ. 1499 **πολλῶν δ' ἐναλλὰξ πημάτων ἀπάρξεται·** 7) εἰδ. ἀρχίζω νὰ ἀσκοῦμαι εἰς μουσικόν τι ὄργανον, προανακρούω : 'Ιππόλοχ.π.'Αθην.4,129 **σαμβυκίστριαί τινες Ρόδιαι, ἀπαρξάμεναί τε ἀπῆλθον·** πρβλ. ἐπάρχομαι, κατάρχομαι.

ἄπαρχος (ὁ) ἔπαρχος βλ. λ. : Αἰσχ.Πέρσ.327.

ἀπάρχω μέλ. -ξω εἶμαι ὁ πρῶτος : Διον.'Αλ. Ρωμ.7,73 **ὁ ἀπάρχων τῶν ὀρχηστῶν** (ἀμφίβ.)· 2) μακρὰν ἄρχω, βασιλεύω μακρὰν τῆς πατρίδος : Πίνδ.Ν 4,46.

ἀπαρῶ ἐπαροτριῶ ὀργώνω· Σουίδ « **ἀπήροσεν, ἀπηροτρίασεν** ».

ἀπαρωγός (ὁ) ἐπαρωγός βλ. λ.

ἀπαρῴδητος-ον νεώτ. ὁ μὴ παρῳδηθείς, ὁ καθ' οὗ δὲν ἐγένετο παρῳδία.

ἀπαρῳδήτως μσν. ἄνευ παρῳδίας: Εὐστ.'Ιλ.1090,12.

ἀπαρῶμαι-άομαι Πάπ. δι' εὐχῶν ἐξιλεῶ, πραΰνω : **τοῖς θεοῖς ἀπαράσθαι.**

ἅπας - ἅπασα - ἅπαν κ. μσν. κ. νεώτ. ὁλόκληρος, κατὰ πληθ. πάντες ὁμοῦ, ὅλοι : 'Οδ.Δ 616 **ἀργύρεος δὲ** | **ἐστιν ἅπας** (ἐκ καθαροῦ ἀργύρου), Αἰσχ.Πρ.35 **ἅπας δὲ τραχὺς ὅστις ἂν νέον κρατῇ** (ὁ καθένας, δηλ. ὅλοι), 'Ηρ.1,1 **τὸ δὲ "Αργος .. προεῖχε ἅπασι** (ὡς πρὸς ὅλα, καθ' ὅλα), Πλάτ.Πρωτ.317 Β **τὴν ἐναντίαν ἅπασαν ὁδὸν** (τὴν ὅλως ἐναντίαν), Διγ.'Ακρ.1272 **καὶ ἔχαιρε σὺν ἅπασι μετὰ τῆς ποθητῆς του·** || μετ' ἀφηρ. οὐσ., ἀπόλυτος, ὁλοσχερής : 'Αριστφ.Θεσμ.171 **ἅπασ' ἀνάγκη,** Παυσ.7,15,8 **εἰς ἅπαν ἀφίκετο ἀνοίας·** 2) ὡς τὸ πᾶς ἐπὶ τῆς ἐννοίας **πᾶς τις** : 'Ηρ.7,153 **τὰ τοιαῦτα γὰρ ἔργα οὐ πρὸς** [**τοῦ**] **ἅπαντος ἀνδρὸς νενόμικα γίνεσθαι** (ἔχω τὴν ἰδέα πὼς δὲν γίνονται ἀπὸ τὸν καθένα), Σοφ.'Αντ.312 **οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν** (ἀπὸ ὁπουδήποτε)· φρ. **ἐξ ἅπαντος** (μὲ ὁποιονδήποτε τρόπον, ὁπωσδήποτε, ἀφεύκτως, χωρὶς ἄλλο) : Λουκ.Μισθ.Συν.41 **ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν ὅπως ἄρδην ἀπολέσωσιν,** - **θὰ ἔρθω ἐξ ἅπαντος** (ἢ **ἐξάπαντος**)· || τὸ οὐδ. **ἅπαν,** ὡς ἐπίρρ. παντελῶς : Πλάτ.Φαίδ.241 Β· 3) νεώτ. **ἅπαντα** (τὰ) τὸ σύνολον τῶν ἔργων συγγραφέως : **θὰ γίνῃ ἡ ἔκδοσις τῶν ἁπάντων τοῦ Σολωμοῦ.**

ἀπασάλειφτος-η-ο δημ. κ. **ἀπασάλειβος** ὁ μὴ ἐπαληλιμμένος, μὴ προχείρως ἐπιχρισθείς, μὴ πασαλειμμένος : **τοῖχος ἀπασάλειφτος·** || μτφ. ὁ μὴ προσκτησάμενος ἔστω καὶ ἐπιπολαίως γνώσεις ἢ τρόπους συμπεριφορᾶς κττ. : **χρόνια ἔμεινε στὴν Εὐρώπη καὶ γύρισε ἀπασάλειφτος·** 2) συνεκδ. ὁ καθαρός, ἀκηλίδωτος· || κ. μτφ. ὁ μὴ δωροδόκος, μὴ διὰ δωροδοκίας εὐμενὴς γενόμενος.

ἀπασάουν 'Επιγρ. ἀπασῶν.

ἀπασβεστῶ-όω νεώτ. μεταβάλλω εἰς ἄσβεστον διὰ καύσεως· 2) ἀφαιρῶ τὴν ἐντὸς οὐσίας περιεχομένην ἄσβεστον, κάμνω ἀπασβέστωσιν βλ.λ.2).

ἀπασβεστώνω νεώτ. κ. δημ. ἀπασβεστῶ βλ.λ.

ἀπασβέστωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ καύσεως εἰς ἄσβεστον μεταβολή· 2) εἰδ. ἡ κατὰ τὴν κατεργασίαν τῶν ἀποτριχωθέντων δερμάτων ἀφαίρεσις ἀπὸ τῶν πόρων αὐτῶν τῆς ἀσβέστου.

ἀπασβολοῦμαι-όομαι μτγν. μεταβάλλομαι εἰς ἀσβόλην· || κ. μέσ. μεταβάλλω εἰς ἀσβόλην, εἰς στάκτην : Διοσκ.5,87 **οἱ δὲ τῷ θείῳ μόνῳ χρῶνται ἀποσβολοῦνται μέντοι·** 2) πληροῦμαι ἀσβόλης, πρβλ. ἀποσβολώνω.

ἀπασβολῶ νεώτ., δημ. κ. **-ώνω** κ. **ἀποσβολώνω** ἀόρ. **-ὄλσα,** παθ. **-ώθηκα,** μτχ. παθ. παρακ. **-ωμένος** κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, τὸν καθιστῶ ἄναυδον, ἀποστομώνω,ὅθ.καταισχύνω:**τοῦ 'πα μιὰ κουβέντα ποὺ τὸν ἀποσβόλωσε·** || μέσ. -οῦμαι ἀποστομώνομαι, σαστίζω : **ἔτσι ποὺ τοῦ μίλησα ἀπασβολώθηκε,** - **ἔμεινε ἀποσβολωμένος·** 2) παθ. μετατρέπομαι εἰς ἀσβόλην, ἀποστακτώνομαι : **ἀποσβολώθηκαν τὰ κάρβουνα·** || συνεκδ. λαμβάνω τὸ χρῶμα τῆς ἀσβόλης, γίνομαι φαιός, τεφρόχρους, θολώνω, περὶ τοῦ οὐρανοῦ : φρ. κατάρ. **τὸν κακό σου τὸν καιρὸ καὶ τὸν ἀποσβολωμένο.**

ἅπασι λογ. μνημονικὴ λέξις τοῦ πρώτου τρόπου τοῦ τρίτου καὶ τετάρτου συλλογιστικοῦ σχήματος.

ἀπασιτόν 'Ησ. « **τὸ δεσμωτήριον** ».

ἀπασκαρίζω μέλλ. -ιῶ ἀσπαίρω, σφαδάζω, σπαρταρῶ, ὡς ἀποθνήσκων ἰχθύς : 'Αριστλ.ἀπ.416 **ἀπ- ὥσπερεὶ πέρκην χαμαί,** Μέν."Αδηλ 243 Λ **ἀπασκαριῶ ἐγὼ γέλωτι τήμερον·** πρβ. δημ. σπαρταράω ἀπὸ **τὰ γέλια, ἀπὸ** τὸν πόνο κττ.

ἀπασπάζομαι μτγν. ἀποχαιρετίζω.

ἀπασπαίρω ἀγωνιῶ : Εὐρ."Ιων 1207 **θνήσκει δ' ἀπασπαίρουσα** (ἀποθνήσκει μὲ σπασμούς).

ἀπασπάτευτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ψηλαφήσεως, χωρὶς πασπάτεμα.

ἀπασπάτευτος-η-ο δημ. ὃν δὲν ἔχει τις ψη-

λαφήσει, πού δὲν πασπατεύτηκε· 2) εἰς ὅν δὲν ἐγένετο ἐπίπασίς τις.

ἄπασπρος-η-ο δημ. ἀπολύτως λευκός, κάτασπρος.

ἀπασπροῦ δημ. ἐπίρρ. μ. ἐν τῇ φρ. **τὸν κάνω ἀπασπροῦ** τὸν ἐπιτιμῶ σφοδρώς.

ἀπασσεῖον Ἡσ. « παμποίκιλον, οἱ δὲ λινοῦν χιτῶνα, οἱ δὲ μαλλωτόν ».

ἀπαστάδα (ἡ) δημ. (ἄπαστος) ἡ ἔλλειψις ἀλατίσματος, ὅθ. κ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνουσίου, ἀνοστιά· 2) μτφ. ἀπουσία πνεύματος, εὐήθεια, μωρία.

ἀπαστακώς Ἡσ. « ἁμαρτών ».

ἀπαστί (ἄπαστος) Ἡσ. « ἀγευστί ».

ἀπαστία (ἡ) ἀσιτία : Ἀριστφ.Νεφ.621 **ἡμῶν ἀγόντων τῶν θεῶν ἀπαστίαν.**

ἄπαστος (-η)-ο(ν) κ. δημ. μὴ γευσάμενος, ὁ ἄγευστος : Ὀδ.Δ 788 **ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆος**· 2) ὁ μὴ βρωθείς, ὁ ἀφάγωτος· 3) δημ. ὁ μὴ παστὸς βλ. λ. : **ἄπαστο κρέατα.**

ἀπαστράπτω μτγν., μσν. κ. νεώτ. λάμπω ὡς ἀστραπή, ἀκτινοβολῶ, ἀστράπτω : Ὀππ.Κυν.3,479 **παμφανόωσαν αἴγλην ἀπαστράπτουσιν ὀπωπαί,** Νικήτ.Χων.ἐν Σάθ.Ι,115 **τοῖς ὅπλοις ἀπαστράπτων,** - **τὸ δωμάτιον ἀπαστράπτει ἐκ καθαριότητος.**

ἀπάστραψις-εως (ἡ) μσν. ἀστραπή.

ἀπάστρευτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ καθαρίσματος, χωρὶς πάστρεμα.

ἀπάστρκυτος-η-ο δημ. ἐπὶ ὀσπρίων, ὀπωρῶν, χόρτων, ἀκαθάριστος, μὴ ἀποφλοιωθεὶς ἢ ὁ ἐξ οὗ δὲν ἀφηρέθησαν τὰ σεσηπότα ἢ ἄλλως ἀπορριπτέα μέρη· ‖ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μὴ λουσθείς, ὁ μὴ νιφθείς· ‖ ἐπὶ χώρου, οἷον δωματίου, αὐλῆς κτλ., οὗ δὲν ἔγινε ἡ δέουσα καθαριότης, πάστρα βλ.λ.

ἀπάστρια (ἡ) δημ. κ. **ἀπαστριά** βλ.λ.

ἀπαστριά (ἡ) δημ. κ. **ἀπάστρια** ἡ ἔλλειψις πάστρας, καθαριότητος, ἡ ρυπαρότης.

ἄπαστρος-η-ο δημ. ὁ ἀκάθαρτος, ὁ ρυπαρός· ‖ ὁ μὴ ἀγαπῶν τὴν καθαριότητα : **ἄπ- γυναῖκα.**

ἀπαστύς-ύος (ἡ) ΕΜ = ἀπαστία βλ.λ.

ἀπάστωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ παστωθείς, ὁ μὴ ἁλμη τεθείς· ὅ. ἄπαστος· ἀντίθ. **παστὸς** κ. **παστωμένος.**

ἀπασφαλίζω μτγν. ἐμφράττω, ἐγκλείω, ὅθ. φυλάττω, προφυλάττω : σχόλ. εἰς Εὐρ.Ὀρ.1108 **ἀπασφαλίσομεν αὐτοὺς ἄλλους εἰς ἄλλην στέγην**· πρβλ. δημ. **σφαλίζω.**

ἀπασχόλημα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ ἔργον, δι' οὗ τις ἀπασχολεῖται, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀπασχολήσεως.

ἀπασχόλησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. δημ. -η ἐνασχόλησις περί τι : Ἐπιφάν.Ι,326 C **ἀπασχόλησις γὰρ ἐδόκει εἶναι τὸ τὸν εἰπόντα ἐκκόψαι αὐτόν**· ‖ ἀπόσπασις τινος ἀπὸ τῆς ἀσχολίας, τοῦ κυρίως ἔργου του : **μὲ συγχωρεῖς διὰ τὴν ἀπασχόλησιν.**

ἀπασχολία (ἡ) μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ εἶναί τινα ἀπησχολημένον, ἡ φροντίς, ἡ ἀπασχόλησις βλ.λ.: Στράβ.6,4,2 **νεωτερίζουσι δὲ διὰ τὰς τῶν Ρωμαίων ἀπασχολίας,** Θεόδ.Στ.263 Ε **φροντίδι ἀπασχολίαν ἐμποιούσῃ σοι.**

ἀπασχολῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπομακρύνω τινὰ ἀπὸ τῆς ἀσχολίας του· ‖ ἀποσπῶ τὴν προσοχήν τινος ἀπὸ τοῦ κυρίως ἔργου του : Ἡλιόδ. 2,21 **εἰ μή σέ τι προυργιαίτερον ἀπασχολεῖν, - θὰ σᾶς ἀπασχολήσω ὀλίγον**· 2) ἐνασχολῶ τινα, παρέχω ἐργασίαν εἴς τινα : **ἡ ἐριουργία και παρ' ἡμῖν ἀπασχολεῖ μυριάδας ἐργατῶν, - ἡ συγγραφὴ αὐτὴ θὰ μὲ ἀπασχολήσῃ ἐπὶ πολλὰ ἔτη**· παθ. κ. δημ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Λουκ.Χαρίδ.19 **περί τινα ἀπασχολεῖσθαι, - εἶμαι ὑπερβολικὰ ἀπησχολημένος,- τὸν βρίσκω πάντα πολὺ ἀπασχολημένο**· 3) δι' ἀσχολίας ἐμποδίζω, ἀποκωλύω : Ἡρωδιαν. 7,2,5 **τῆς συνεχείας τῶν φυτῶν ἀπασχολούσης εἰς ἑαυτὴν τὰ βέλη** (καθιστώσης αὐτὰ ἀτελεσφόρητα), Ἡλιόδ.10,23 **ἀπασχολεῖν τινα τῶν ἡδίστων** (τοὺς κάμνει νὰ εἶναι μακρὰν τῶν ἡδίστων).

ἄπατα ἐπίρρ. δημ. πολὺ βαθιά, ὅπου δὲν ὑπάρχει πάτος, βυθός : φρ. **πῆγε ἄπατα** (ἐβυθίσθη καὶ γεν. ἀπώλετο)· ‖ **εἶναι ἄπατα,** ὡς ναυτικὸς ὅρος σημαίνει ὅτι ἡ βολὶς (**τὸ σκαντάγιο**) δὲν εὗρε τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης (ἐπίσημ. ὅρος : ἄβυσσος)

ἀπατά ἐπίρρ. δημ. βεβαίως, ἀληθῶς, πράγματι : Στάθης (Κρητικ.Θέατρ.Σάθα) Γ 253 **ἀπατὰ σὰ σὲ 'δα** (ἀληθινά, ὅταν σὲ εἶδα).

ἀπαταγί Σουΐδ. « ἄνευ φόφου ».

ἀπατάγως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ πατάγου.

ἀπάτειρα Πάπ., θηλ. τοῦ **ἀπάτωρ** ἡ **ἄνευ πατρός,** ἐπίθ. τῆς Ἴσιδος.

ἀπατεμυΐδαι (οἱ) νεώτ. παλαιοζ. θηλαστικὰ ζήσαντα κατὰ τὴν ἠώκαινον ἐποχήν.

ἀπατεόδους-οντος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἐντόμων ζῆσαν κατὰ τὴν κρητιδικὴν περίοδον.

ἀπάτερθε κ. **-θεν** ἐπίρρ. ποι. χωρίς, χωριστά : Ἰλ.Β 587 **ἀπάτερθε δὲ θωρήσσοντο**· 2) ὡς πρόθ. μακρὰν ἀπό . . : Ἰλ.Ε 445 **ἀπάτερθεν ὁμίλου.**

ἀπατεύω ἰων. **ἀπατῶ** βλ.λ. : Ξενοφ.π.Σέξτ.Ἐμπ. Μαθ.1,288 **κλέπτειν, μοιχεύειν καὶ ἀπατεύειν.**

ἀπατεών-ῶνος (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **-εώνας** ὁ κατὰ σύστημα ἐξαπατῶν, ὁ πανοῦργος, ὁ δόλιος : Πλάτ.Πολ.451 Α **φονέα γενέσθαι ἢ ἀπατεῶνα, - εἶναι μεγάλος ἀπατεών**· ‖ ἐν χρ.κ. ὡς ἐπίθ. ἀπατηλός : Μάξ.Τύρ.2,1 **ἀπατεὼν λόγος**· 2) νεώτ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων πενταμεροῦς συμμετρίας τῆς οἰκογενείας τῶν **βουπριστιδῶν**· 3) νεώτ. κ. παλαιοζ. γένος ἀπολελιθωμένων βατραχίων.

ἀπατεώνας (ὁ) δημ. ἀπατεὼν βλ. λ.(ι).

ἀπάτη (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. δόλος, δολοπλοκία, γέλασμα : Ἰλ.Β 114 **νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο,** Ὀδ.Ν 294 **οὐκ ἄρ' ἔμελλες . . λήξειν ἀπατάων, - διέπραξε μεγάλην ἀπάτην,** Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.65 Β 4 **εἰπέτε τους πῶς μ' ἔπιασαν μὲ προδοσιὰ κι' ἀπάτη**· 2) στρατήγημα, τέχνασμα ἐν πολέμῳ : Θουκ.2,39,1 **πιστεύοντες οὐ ταῖς παρασκευαῖς τὸ πλέον καὶ ἀπάταις**· 3) ἐξαπάτησις, πανουργία : Αἰσχ.Πέρσ.93 **δολόμητιν δ' ἀπάταν θεοῦ τίς . . ἀλύξει ;,** Σοφ.Ἀντ.617 **ἀπάτα κουφονόων ἐρώτων,** Θουκ.4,86,6 **ἀπάτῃ εὐπρεπεῖ . . ἢ βίᾳ ἐμφανεῖ, - ἔχει κάμει πολλὲς ἀπάτες**· ‖ νομ. ποιν. δικ. ἀδίκημα στρεφόμενον ἀμέσως κατὰ τῆς ἀλλοτρίας περιουσίας, δι' οὗ ὁ δράστης, χρησιμοποιῶν μέσα, ἅτινα δὲν ἀποτελοῦσι, καθ' ἑαυτὰ ἐξεταζόμενα, ἀδικήματα, ἐπιτυγχάνει τὴν ἰδιοποίησιν ἀλλοτρίας περιουσίας ἢ τὴν ἀπόλαυσιν οἱασδήποτε ἀθεμίτου ἐξ αὐτῆς ὠφελείας : **ἐμηνύθη - κατεδικάσθη ἐπὶ ἀπάτῃ**· 4) τὸ εὑρίσκεσθαι ἐν ἀπάτῃ, τὸ πλανᾶσθαι : νεώτ. **μὲ ἐξήγαγεν ἀπὸ τὴν ἀπάτην, - ἀπάτη τῶν αἰσθήσεων, - ὀπτικὴ ἀπάτη**· 5) κατὰ προσωποποίησιν : Ἡσίοδ.Θ 224 **τίκτε δὲ καὶ Νέμεσιν . . Νὺξ ὀλοὴ· μετὰ τὴν δ' Ἀπάτην τέκε καὶ Φιλότητα**· 6) τὸ ἐν εὐαρέστῳ καταστάσει διατελεῖν, ἡ τέρψις : Δικαίαρχ.1,1 ψυχῆς ἀπάτη, Δίων Χρ.32,5 **ψυχαγωγίας καὶ ἀπάτας τῆς πόλεως**· 7) νεώτ. κ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **ξυλοφάγων.**

ἀπατηλά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀπατηλὸν βλ.λ.

ἀπατήλιος-ον ποι. ἀπατηλὸς (ἐπὶ προσώπ. κ. πραγμ.) : Ὀδ.Ξ 288 **ἀπατήλια εἰδώς** (ἔμπειρος εἰς πανουργίας, σὲ κατεργαριές).

ἀπατηλογεῖν Ἡσ. « ἑρμ. τοῦ γελγιθεύειν ».

ἀπατηλός-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. (**-ός-όν** Πλάτ.) ὁ ἀπατῶν, πανοῦργος : Ἰλ.Α 526 **οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον οὐδ' ἀπατηλὸν οὐδ' ἀτελεύτητον,** Παρμ.8,52 **κόσμος ἀπατηλός,** Πλάτ.Γοργ. 465 Β **κακοῦργος καὶ ἀπατηλή,** αὐτ.Κριτί.107 D **σκιαγραφία ἀπατηλὸς ἐξαπατῶσα,** Ξεν.Οἰκ.1,20 **δέσποινα ἀπατηλή, - λόγος ἀπατηλός, - ἐλπίδες ἀπατηλαί, - ὄφις ἀπατηλή, - ὄνειρον ἀπατηλόν**·

2) ὁ μὴ γνήσιος· 3) νεώτ. ζῳολ. ἀπατηλά (τά) γένος ἐντόμων λεπιδοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **νητοθιιδῶν**· 4) νεώτ. ζῳολ. **ἀπατηλή** (ἡ) γένος ἐντόμων λεπιδοπτέρων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **φυχῶν** τῆς οἰκογενείας τῶν **νητελιδῶν**.

ἀπατηλῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. δι' ἀπάτης, κατὰ τρόπον ἀπατηλὸν βλ.λ. : Πολυβ.9,135.

ἀπάτημα-ατος (τό) μτγν. κ. δημ. ἀπάτη, στρατήγημα : Αἰν.Τακτ.23,6· 2) διάφευσις : ΑΠ 7,195 **ἀπάτημα πόθων.**

ἀπατήμων-ονος-ον μτγν. ἀπατήλιος βλ.λ.

ἀπατήνωρ-ορος (ὁ,ἡ) ὁ ἐξαπατῶν τοὺς ἄνδρας : Τρυφιόδ.137 **ὅπως Τρῶες . . ἀπατήνορα τέχνην Ἴλιον εἰσανάγωσιν** (τὸν Δούρειον Ἵππον)· || ἐπίθ. τοῦ Διονύσου (Καλλ.ἀπ.) κατ' ἄ. δὲ τοῦ Διός, ΕΓ ἐν λ. ἀπατούρια· «νικήσαντες οὖν οἱ Ἀθηναῖοι **ἀπατήνορα** μὲν Δία προσηγόρευσαν, ἀπατούρια δὲ ἑορτὴν τοῦ Διονύσου».

ἀπάτησις-εως (ἡ) μτγν. ἐξαπάτησις.

ἀπατητής (ὁ) γλωσσ., θηλ. -ήτρια ὁ ἐξαπατῶν.

ἀπατητικός-ή-όν ὁ ἀπατῶν, ὁ δυνάμενος νὰ ἀπατᾷ, ὁ σοφιστευόμενος : Πλάτ.Σοφ.240 D· συγκρ. **-ώτερος** ἀποτελεσματικώτερος πρὸς ἐξαπάτησιν.

ἀπατητικῶς ἐπίρρ. μτγν. δι' ἀπάτης : Πολυβ.4,24.

ἀπάτητος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ., δημ. κ. -ηγος ὁ μὴ ἀπατηθείς, ὁ μὴ πεπατημένος, ὁ ἄβατος : ΑΠ 6,51 **Δίνδυμον ἢ μύσταις οὐκ ἀπάτητον ὄρος, - τόπος ἀπάτητος, - δάσος ἀπάτητο, - ἀπάτητα σταφύλια** (τὰ μὴ ἐκθλιβέντα διὰ τῶν ποδῶν πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ περιεχομένου γλεύκους)· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀκαταπάτητος, ὁ μὴ καταληφθεὶς αὐθαιρέτως : **φρούριο ἀπάτητο, - οἰκόπεδο ἀπάτητο**· 2) ὁ μὴ τετριμμένος· || μτφ. σπάνιος, ἀσυνήθης, καινός : ΑΒ ἀπάτητος ἀρχή, οἷον **καινή**.

ἀπατίκωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ πατικωμένος, μὴ συμπιεσθείς, μὴ στοιβασθείς, ἐπὶ πραγμάτων.

ἀπατιμάζω ἀτιμάζω μεγάλως, ἐξευτελίζω : Αἰσχ. Εὐμ.95 **ἐγὼ δ' ὑφ' ὑμῶν ὧδ' ἀπητιμασμένη.**

ἀπατιμάω ἀπατιμάζω βλ.λ. : Ἰλ.Ν.113 **Ἀγαμέμνων . . ἀπητίμασε ποδώκεα Πηλείωνα.**

ἀπατίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτὸν συνιστάμενον ἐκ φωσφορικοῦ ἀσβεστίου, χλωρίου καὶ φθορίου.

ἀπατμίζω μεταβάλλομαι εἰς ἀτμόν, ἐξατμίζομαι : Ἀριστλ.Μετ.359 Α 31 **ἀπατμίζει τὸ ὑγρόν.**

ἀπάτμισις-εως (ἡ) μσν. ἐξάτμισις.

ἀπατόμερος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. εἶδος ἑρπετοῦ τῶν ἀνωτέρων ἰουρασικῶν στρωμάτων, οὗ ἡ μορφὴ ἐν συνόλῳ προσομοιάζει πρὸς πτηνόν.

ἀπατόμυζα (τά) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων διπτέρων τοῦ ἀθροίσματος τῶν βραχυκέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **τανυστομιδῶν.**

ἀπατόρνις-ιθος (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος τῶν πτηνῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ὀρνιθιδῶν.**

ἄπατος-ον (1) (ἄτη) ὁ μὴ ὑπεύθυνος, ὁ ἀπηλλαγμένος εὐθύνης ἢ ἐνοχῆς : Νομοθ.Γόρτυν.2,1 **ἄπατον εἶμεν** = νήποινον εἶναι· Ἡσ. «**-ος** ἀθῷος ἀζήμιος».

ἄπατος-η-ο (2) δημ. ὁ μὴ ἔχων πάτον, βυθόν, ὁ ἀπύθμενος : **θάλασσα ἄπατη** (ἡ λίαν βαθεῖα), ὁμ. **νερὰ ἄπατα**, φρ. **πάει ἄπατα** (ἐπὶ καταστραφέντος)· || ἐπὶ χώρου, ὁ ἐφ' οὗ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θεμελιωθῇ οἰκοδόμημα : **χώματα ἄπατα.**

ἀπατός-ή-ό δημ. κ. ἀτός-ή-ό ἀμφότερα πάντοτε μετὰ γεν. προσωπ. ἀντων. **ἀπατός μου ἢ ἀτός μου, -σου, -του** κτλ. μόνος μου, καθ' ἑαυτόν) : Ἐρωτόκρ.Γ 199 **θωρῶ κι ἐξαναγίνηκα, γνωρίζω το ἀπατή μου.**

ἀπατόσαυρος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἑρπετῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν δεινοσαυριδῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀτλαντοσαυριδῶν.**

ἀπάτουρα (τά) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων λεπιδοπτέρων τοῦ ἀθροίσματος τῶν ροπαλοκέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀπατουριδῶν**· 2) βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ὀρχεοειδῶν.**

ἀπατουργόν Ἡσ. «κωλυτικόν».

ἀπατουρεών-ῶνος (ὁ) Ἐπιγρ. κ. **-ριών** κ. **-τοριών** ὄνομα μηνὸς ἀντιστοιχοῦντος πρὸς τὸν ἀττικὸν Πυανεψιῶνα, (Ὀκτώβρ. - Νοέμβρ.)

ἀπατούρη (ἡ) Ἐπιγρ. ἐπίθ. τῆς ἐν Παντικαπαίῳ λατρευομένης Ἀφροδίτης.

ἀπατούρια (τά) ἑορτὴ τελουμένη ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς πλείσταις τῶν Ἰωνικῶν πόλεων ὑπὸ τῶν μελῶν ἑκάστης φατρίας κατὰ μῆνα Πυανεψιῶνα (μεσοῦντος τοῦ φθινοπώρου), διαρκοῦσα τρεῖς ἡμέρας : Ἡρ.1,147 **εἰσὶ δὲ πάντες Ἴωνες, ὅσοι ἀπ Ἀθηναίων γεγόνασι καὶ ἀπατούρια ἄγουσι ὁρτήν.**

ἀπατουρία (ἡ) ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς καὶ Ἀφροδίτης ἐν Τροιζῆνι : Παυσ.2,33,1.

ἀπατουριάς-άδος (ἡ) Ἐπιγρ. ἐπίθ. τῆς ἐν Φαναγορείᾳ λατρευομένης Ἀφροδίτης.

ἀπατουρίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. ἔν ομα λεπιδόπτερα τοῦ ἀθροίσματος τῶν **ροπαλοκέρων**, ἀποτελοῦντα τὸ γένος **ἀπάτουρα.**

ἀπατούριος ὁ τῶν ἀπατουρίων, ἐπώνυμον τῶν κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν ἀπατουρίων βλ.λ. τιμωμένων θεῶν, ἰδίως τοῦ Διὸς Φρατρίου καὶ Διονύσου τοῦ Μελαναιγίδος.

ἀπάτουρον (τό) τὸ ἐν Φαναγορείᾳ ἱερὸν τῆς Ἀπατουριάδος Ἀφροδίτης : Στράβ.11,2,10.

ἀπατρία (ἡ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ἐξορία· 2) νεώτ. τὸ μὴ ἀναγνωρίζειν πατρίδα, ἡ ἔλλειψις πατριωτισμοῦ.

ἀπατριάρχευτος-ον νεώτ. ὁ ἄνευ πατριάρχου : **ἀπατριάρχευτος ἔμεινεν ὁ οἰκουμενικὸς θρόνος** τῆς **Κωνσταντινουπόλεως.**

ἄπατρις-ιδος (ὁ,ἡ) μσν. κ. νεώτ. ὁ στερούμενος πατρίδος : Τζέτζ.Ἱστ.7,436· 2) νεώτ. κ. ὁ μὴ ἀγαπῶν τὴν πατρίδα του, ὁ μὴ φιλόπατρις.

ἀπάτυλλα (ἡ) μτγν. ὑποκοριστικὸν τοῦ **ἀπάτη.**

ἀπατῶ-άω κ. νεώτ. κ. δημ. ἰων. **-έω** μέσ. μέλλ. -τήσομαι, παθ. -τηθήσομαι πλανῶ, παραπλανῶ, ξεγελῶ : Ἰλ.Τ 97 **καὶ τὸν Ἥρη θῆλυς ἐοῦσα δολοφροσύνῃς ἀπάτησεν, - τὸν ἀπατᾷ ἡ γυναῖκα του** (μοιχεύεται)· || δι' ἀπάτης παρασύρω, δολίως ἐνεργῶν πλανῶ τινα : Θουκ.8,98 **ἀπατᾷ τοὺς ἐν Οἰνόῃ, - μὴν τοῦ πιστεύῃς, σὲ ἀπατᾷ**, φρ. **ἂν δὲν** μὲ **ἀπατᾷ ἡ μνήμη,-τὴν ἀπάτησε** (ἐπὶ κόρης, τὴν ἀπεπλάνησε, τὴν διεπαρθένευσε)· παθ. **-ῶμαι,** σφάλλομαι, διαψεύδομαι, γελιοῦμαι : Σοφ.ΟΤ 594 **οὔπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ**, Πλάτ.Πρωτ.323 Α **ἵνα δὲ μὴ οἴῃ ἀπατᾶσθαι, ὡς τῷ ὄντι . . τόδε αὖ λαβὲ τεκμήριον** (ἵνα μὴ ἀπατᾶσαι νομίζων ὅτι . .), **- ἀπατᾶσαι, φίλε μου** (κάνεις λάθος), **- ἠπατήθη εἰς τὰς ἐλπίδας του**· || εἶμαι ἀπατηλός : Σοφ.Ἠλ.170 **τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον;** (ποιὰ ἀγγελία μοῦ ἔρχεται ποὺ νὰ μὴν εἶναι ἀπατηλή;), **- αἱ αἰσθήσεις ἀπατῶσιν**· πρβλ. **ἀπατεύω** κ. **ἐξαπατῶ.**

ἀπάτωρ-ορος (ὁ,ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἐπὶ θεοτήτων, ὁ οὐχὶ ἐκ πατρὸς ὤν, ὁ αὐτογέννητος : Ἐκκλ. Θλειτ.Μ'Αγ.Θεοφ. **τὸν ἀπάτορα ἐκ Μητρός, καὶ ἀμήτορα ἐκ Πατρός**· 2) ὁ ὀρφανὸς πατρός : Σοφ.Τρ.300 **ἐπὶ ξένης χώρας ἀοίκους ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας**· || οὐδ. πλ. : Εὐρ.Ἡρ.114 **ἀπάτορα τέκνα** μὴ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀναγνωριζόμενα, ἀποκεκηρυγμένα· || Σοφ.ΟΚ 1383 **σὺ δ' ἔρρ' ἀπόπτυστός τε κἀπάτωρ ἐμοῦ** (μὴ ἔχων ἐμὲ ὡς πατέρα, διωγμένος ἀπὸ ἐμὲ τὸν πατέρα σου)· 2) ὁ ἐξ ἀγνώστου πατρός, ὁ νόθος : Πλούτ.Ἠθ.2, 288 Ε, Θεόφιλ.Εἰσ.1,10188 **εἰώθασι ταύταις ἀπορίοις καλεῖν, . . ἤγουν ἐπειδὴ παῖδές εἰσιν ἀπάτορες.**

ἀπάτωρος-ον σχόλ. ἀπάτωρ βλ.λ.

ἀπάτωτος-η-ον δημ. κ. -γος ὁ μὴ πατωμένος, ὁ μὴ ἔχων πάτωμα : **σπίτι, - μαγαζὶ ἀπάτωτο** 2) ὁ μὴ ἔχων πάτον, ἤτοι βυθόν, ἄ. **ἄπατος.**

ἀπαυαίνω μτγν. κ. μσν. ἀποξηραίνω· παθ. ἀπαυαίνομαι, ἀποξηραίνομαι : Φίλ.1,8,29 **ἀπαυανθεῖσαν αὐτὴν ἄγονον καὶ στεῖραν γενέσθαι.**

ἀπαυγάζω μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἐκπέμπω λάμψιν : Ἡλιόδ.3,4 **πλέον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν σέλας ἢ τῶν δᾳδῶν ἀπηύγαζεν·** 2) μέσ. **-ομαι** κ. μσν. ἀκτινοβολῶ : Καλλ. εἰς Δῆλ.125,181· 3) μέσ. μσν. ἀποβάλλω τὴν αὐγήν, χάνω τὴν λάμψιν.

ἀπαύγασμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἀκτινοβολία, ἡ ἐκ φωτεινοῦ σώματος προερχομένη λάμψις : ΠΔ Σοφ.Σαλ.7,26 **ἀπαύγασμα φωτὸς ἀϊδίου,** ΘΛειτ.Βασ.Εὐχ.Προσκ. **ἀπαύγασμα τῆς δόξης σου** (ὁ Υἱός)· 2) νεώτ. μτφ. τὸ ἐξαγόμενον σαφὲς συμπέρασμα : **τὸ ἀπαύγασμα τῆς συζητήσεως.**

ἀπαυγασμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἐκπομπὴ φωτός, ἀκτινοβολία : Πλούτ.Ἠθ.934 D **χωρία διὰ τὰς ἀνακλάσεις ἀποδίδοντα . .** ἀπαυγασμούς.

ἀπαυγαστικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀπαυγάζων, ὁ λαμπρός : Γρηγ.Νύσσ.1,10 B **διὰ τῆς ἀπαυγαστικῆς αὐτοῦ δυνάμεως κατεφωτίσθη.**

ἀπαυγής-οῦς-ές Ἡσ. λαμπρός, φωτεινός.

ἀπαύδησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἐξάντλησις, κόπωσις, ἀδυναμία πρὸς ἐνέργειαν.

ἀπαυδησμός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἀπαύδησις, καταπόνησις (τῆς ψυχῆς) : **ἀπαυδησμὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος !** (ἀπαυδάει κανεὶς μαζί του).

ἀπαυδητικός-ή-όν νεώτ. ὁ τῆς ἀπαυδήσεως, ὁ ἐπιφέρων ἀπαύδησιν : **ἀγῶνες ἀπαυδητικοί.**

ἀπαυδῶ-άω κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπαγορεύω : Σοφ. Φιλ.1293 **ἐγὼ δ᾽ ἀπαυδῶ γ᾽ ὦ θεοὶ ξυνίστορες,** αὐτ.ΟΤ 236 **τὸν ἄνδρ᾽ ἀπαυδῶ τῆσδε γῆς . . μὴ εἰσδέχεσθαί τινα,** Ἀριστφ.Βάτρ.369 **τούτοις αὐδῶ καὖθις ἀπαυδῶ καὖθις τὸ τρίτον μάλ᾽ ἀπαυδῶ ἐξίστασθαι μύσταισι χοροῖς** (λέγω ἅπαξ ὄχι καὶ δὶς καὶ τρὶς πάλιν ὄχι)· 2) ἀποφεύγω, ἀφίσταμαί τινος : Εὐρ.Ἱκ.343 **οὔκουν ἀπαυδᾶν δυνατὸν ἐστί μοι πόνους·** 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ὑστερῶ, δὲν ἐπαρκῶ, ἀποκάμνω, τὰ χάνω : Εὐρ.Ἀνδρ.87 **ὁρᾷς; ἀπαυδᾷς ἐν κακοῖς φίλοισι σοῖς·** 4) ἀπολ., ἐπὶ φυτῶν, ἐκλείπω, χάνομαι : Θεόφρ.ΦΙ 5,6,1· 5) καθίσταμαι ἄφωνος, βουβαίνομαι : Λουκ.Φιλόπ.18 **τὸ ἀπαυδᾶν τὰ μαντεῖα·** 6) κ. νεώτ. κ. δημ. καταβάλλομαι : Λουκ.Πενθ.24 **ὑπὸ λιμοῦ . . ἀπηυδηκώς, - ἀπηύδησα ἀπὸ τὴν κούραση, - θ᾽ ἀπαυδήσῃς νὰ τὸν περιμένῃς,** πρβλ. **ἀπαγορεύω.**

ἀπαυθάδημα-ατος (τὸ) μτγν. αὐθάδης ὑψηλοφροσύνη, αὐθάδεια.

ἀπαυθαδιάζω μτγν. κ. μσν. ἀπαυθαδίζομαι βλ. λ. : AB, Ἡσ., Σουΐδ. **«ἀπαυθαδιάζοντες** μεγαλοφρονοῦντες ». κ. μέσ. **-ιάζομαι.**

ἀπαυθαδίζομαι ὁμιλῶ ἢ ἐνεργῶ παρατόλμως : Πλάτ.Ἀπολ.37 A **ἴσως οὖν ὑμῖν . . δοκῶ λέγειν ὥσπερ περὶ τοῦ οἴκτου καὶ τῆς ἀντιβολήσεως, ἀπαυθαδιζόμενος·** ‖ μτγν. π. πεζογράφοις, μετὰ θράσους ὁμιλῶ ἢ ἐνεργῶ : Ἰώσ.ΠΙ 3,7,11 **μέχρι παντὸς ἀπαυθαδίζεσθαι.**

ἀπαυθαδῶ-έω μσν. ὁμιλῶ ἢ ἐνεργῶ μετὰ θράσους.

ἀπαυθημερίζω ποιῶ τι κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, μεταβαίνω που καὶ ἐπιστρέφω αὐθημερόν : Ξεν.Ἀν.5,2,1 **τὰ ἐπιτήδεια οὐκέτι ἦν λαμβάνειν ὥστε ἀπαυθημερίζειν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον,** Αἰλ. ΠΙ 9,2 **ἐκ Πίσης εἰς Αἴγιναν ἀπαυθημερίζειν.**

ἀπαυλεῖσθαι Ἡσ. « τὸ μὴ προαυλεῖν κατὰ τρόπον ».

ἀπαύλια (τὰ) μτγν. τὸ κοιμᾶσθαι μόνον, ἰδίᾳ κατὰ τὴν πρὸ τοῦ γάμου νύκτα, ὅτε ἐκοιμᾶτο ὁ νυμφίος μόνος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πενθεροῦ.

ἀπαυλίζομαι μτγν. κοιμῶμαι ἢ διαμένω μόνος χωριστά : Πολυδ.3,39 **ἀπὸ τῆς νύμφης ἀπαυλίζεσθαι·** ‖ μακράν τινος : Διον.Ἀλ.Ρωμ.8,87 **οὐδ᾽ ἀπαυλισθῆναι τῆς πόλεως αὐτοῖς θέμις.**

ἀπαυλισμός (ὁ) μτγν. ὁ σεληνιασμός, ὃν ἐπίστευον προερχόμενον ἐκ τοῦ κοιμᾶσθαι ἐν ὑπαίθρῳ.

ἀπαυλιστήριος-α-ον μτγν. ὁ εἰς τὰ ἀπαύλια βλ.λ. ἀναφερόμενος : Πολυδ.3,40 **ἀπαυλιστηρία χλανίς** (δωρηθεῖσα κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἀπαυλίων).

ἄπαυλος-ον Ἡσ. « **ἄπαυγον** ἀπόκοιτον »

ἀπαυλόσυνος-ον ὁ μακρὰν τῆς αὐλῆς βλ.λ. : ΑΠ 6,221 **ᾤχετ᾽ ἀπαυλόσυνος.**

ἀπαύξησις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἐναντίον τῆς αὐξήσεως, ἐλάττωσις : Λογγῖν.7,3.

ἀπαυρίσκομαι παράγω τροφήν : Ἱππ.Φυσ. Παίδ.26 **ἀπαυρίσκεται ἀπὸ τῆς ἰκμάδος.**

ἀπαυρῶ-άω κατ᾽ ἐνεστ. δὲν ἀπαντᾷ· παρατ. **ἀπηύρων** μὲ σημασ. ἀορ., μέλλ. γ᾽ πληθ. **ἀπαυρήσουσι,** ἀόρ. **ἀπόερσε,** μτχ. **ἀπούρας** κ. **ἀπουράς,** μέσ. ἀόρ. α᾽ **ἀπηύρατο,** μτχ. **ἀπουράμενος,** ἀφαιρῶ, ἁρπάζω, ἀποσπῶ : Ἰλ.Ζ 17 **ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα,** αὐτ.Τ 89 **Ἀχιλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων,** αὐτ.Α 356 **ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας,** Ἡσίοδ.Α 173 **ἀπουράμενοι ψυχὰς** (ἀπολέσαντες τὴν ζωήν των ἢ ἀφαιρέσαντες ἀλλήλων τὴν ζωήν)· 2) δέχομαι καλὸν ἢ κακόν, ἀπολαύω ἢ ὑποφέρω : Ἡσίοδ. Ἔργ.238 **ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα,** Εὐρ.Ἀνδρ.1030 **αὐτά τ᾽ ἐναλλάξασα φόνον θανάτῳ πρὸς τέκνων ἀπηύρα** (καὶ αὐτὴ ἀνταλλάξασα τὸν φόνον ὃν διέπραξε, μὲ τὸν ἰδικόν της θάνατον ἐτιμωρήθη ὑπὸ τῶν τέκνων της).

ἀπαυστί ἐπίρρ. μτγν. ἀπαύστως, ἀδιακόπως.

ἀπαυστίας Ἡσ. « παραχύτας ».

ἄπαυστος-ον κ. νεώτ. συνεχής, ἀκατάπαυστος, ἀτελείωτος, δημ. **ἄπαυτος** : Αἰσχ.Ἱκ.574 **δι᾽ αἰῶνος κρέων ἀπαύστου,** Σοφ.Αἴ.1186 **τὰν ἄπαυστον αἰὲν ἐμοὶ δορυσσοήτων | μόχθων ἄταν ἐπάγων·** 2) ὁ ὃν δὲν δύναταί τις νὰ σταματήσῃ ἢ ἱκανοποιήσῃ, ὁ ἀκόρεστος : Θουκ.2,49,5 **τῇ δίψῃ ἀπαύστῳ ξυνεχόμενοι·** 3) ἐνεργ. μετὰ γεν., ὁ μηδέποτε παυόμενος : Εὐρ.Ἱκ.82 **ἄπαυστος αἰεὶ γόων** (οὐδέποτε διακόπτων τοὺς θρήνους)· πρβλ. **ἄπαυτος.**

ἀπαύστως ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. ἄνευ παύσεως, συνεχῶς : Ἀριστλ.Κόσ.391 B 18, Μηνι. Ἑσπερ.2,1 **ἀπαύστως δοξάζοντες.**

ἄπαυτα δημ. συνεχῶς, ἀδιακόπως, ἀκαταπαύστως : **ἄπαυτα δουλεύει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.**

ἀπαῦτα ἐπίρρ. δημ. ἐντεῦθεν, αὐτόθεν.

ἀπαυτίκα ἐπίρρ. μτγν. ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **αὐτίκα** παρευθύς, ἀμέσως : Δίων Κ 40,15 (δ.γ. ἀπαυστὶ καὶ).

ἀπαυτοματίζω μτγν. πράττω ἢ προσφέρω τι αὐτομάτως, αὐτοπροαιρέτως : Πλούτ.Ἠθ.7177 B **ἡ τύχη τοῦτο μουσικῶς ἔοικεν ἀπαυτοματίσαι·** 2) ἀμτβ. προσφέρομαι ἑκουσίως, ἐπέρχομαι αὐτομάτως· λέγεται καὶ ἐπὶ τῆς ἐμμήνου ῥύσεως : Ὀρειβ.7,20,1· ‖ παθ. ἐπὶ φυτῶν, καρπῶν κτπ. παράγομαι αὐτοφυῶς : Φίλ.2,182 **ἀφθονίαν τῶν ἐπιτηδείων ἀπαυτοματισθέντων ἀνευρίσκωσιν,** αὐτ.289,14 **τοῖς ἀπαυτοματισθεῖσι καρποῖς.**

ἀπαυτομολῶ-έω ἐπὶ ὑπηρετῶν ἢ δούλων, αὐτομολῶ, δραπετεύω : Θουκ.7,75,5 **ἀπηυτομολήκεσαν γὰρ πάλαι τε καὶ οἱ πλεῖστοι παραχρῆμα,** Διον.Ἀλ.Ρητ.2 **-τομολούντων πρὸς τοὺς ἑτέρους.**

ἄπαυτος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. δημ. συνεχής, ἀδιάκοπος : Θεοφρ.Μεταφ.5, - **ἄπαυτο κλάμα·** 2) δημ. ὁ μὴ παυθείς, ὁ μὴ ἀπολυθεὶς ἔκ τινος ὑπουργήματος· ἀντίθ. παυμένος.

ἀπαυτός-ή-ό δημ. λέγεται ἐνάρθρως ἀντὶ ὀνόματος· προσώπου ἢ πράγματος, τὸ ὁποῖον λησμονοῦμεν ἢ ἀποφεύγομεν νὰ ὀνομάσωμεν : **ἦρθε σήμερα ὁ ἀπαυτός, - φέρε τὰ ἀπαυτὰ νὰ τὰ δοῦμε·** ‖ ὁ **ἀπαυτός** ὁ πρωκτός, τὰ πυγαῖα τοῦ ἀνθρ. σώματος· ‖ τ᾽ **ἀπαυτὰ** οἱ ὄρχεις· ‖ **ἀπαυτός,** ὑβριστικῶς, παραλειπομένης τῆς καταλλήλου ὑβριστικῆς λέξεως· συνηθ. αἰσχρᾶς σημ.

ἀπαυτοσχεδιάζω μτγν. αὐτοσχεδίως λαλῶ.
ἀπαυτοῦ ἐπίρρ. δημ. αὐτόθεν, ἐντεῦθεν.
ἀπαυτώνω δημ. φέρω εἰς πέρας τι, κάνω κάτι· ἐν χρήσει ὁσάκις δὲν δυνάμεθα ἢ δὲν θέλομεν νὰ μεταχειρισθῶμεν τὸ ἁρμόζον ρῆμα : **δὲν ἔχει καιρὸ νὰ τ' ἀπαυτώσῃ** (νὰ τὸ τελειώσῃ, νὰ τὸ ἐκτελέσῃ, νὰ τὸ φέρῃ εἰς πέρας)· ‖ ἐν αἰσχρᾷ σημ. παρανόμως τινὶ συνουσιάζομαι : **τὴν ἀπαυτώνει,** πρβλ. **τετοιώνω.**
ἀπαυχενίζω μτγν. ἀποκόπτω τὸν λαιμόν : Διόδ.Σ 34,2,22 **ἀλλήλους τοῖς ξίφεσιν ἔσφαζον ἀπαυχενίσαντας·** 2) δαμάζω : Φιλόστρ.Ἡρωικ.12 Β **ταῦρον ἀπαυχενίσαι** (δαμάζω ταῦρον, ἕλκω πρὸς τὰ ὀπίσω τὸν αὐχένα του)· 3) ἀποσείω τὸν ζυγὸν ἀπὸ τοῦ αὐχένος, καθίσταμαι ἀνυπότακτος : Φίλ.Ι, 317,16 **δεικνύντες τὸν ἀπειθῆ καὶ ἀπαυχενίζοντα.**
ἀπαυχένισις-εως (ἡ) μσν. ἀπόσεισις τοῦ ζυγοῦ ἀπὸ τοῦ αὐχένος, ἀπελευθέρωσις : Νικήτ. Χων.Χρον.485,16 **ζυγοῦ ἐπένευσεν ἀπαυχένισιν.**
ἀπαφανίζω μτγν. κ. δημ. μέλλ. **-ίσω** κ. **-ιῶ** ἀφανίζω, καταστρέφω : ΠΔ Ἔξ.21,29.
ἀπαφαυαίνω μτγν. ἀποξηραίνω τελείως.
ἀπαφήνω δημ. ἀφήνω, καταλείπω εἰς τὴν θέσιν του : **τίποτε δὲν ἀπάφησε ἀπὸ τὴν κληρονομιὰ τοῦ πατέρα του·** 2) ἐγκαταλείπω τελείως : φρ. **τὴν ἀπάφησε στοὺς πέντε δρόμους.**
ἀπαφητός (-ή)-ό(ν) ὃν δύναταί τις νὰ ἀπατήσῃ, εὐαπάτητος : Χρησμ.Σιβ.7,129.
ἀπαφθάρτησις-εως (ἡ) μσν. ἀφθαρσία : Μιχ. Γλυκ.Χρ.1,89.
ἀπαφίνιον (τὸ) λιθίνη σκάφη· Ἡσ. « Λάκωνες κάρδοπον λιθίνην, ἐν ᾗ μεύουσιν (μάττουσιν;) ἣν κτητὶ καλοῦμεν ».
ἀπαφίσκω ποι. μέλλ. **-φήσω,** ἀόρ. **ἀπήπαφον** (συνήθ. σύνθ. μετὰ τῶν προθ. παρὰ καὶ ἐξ) ἀπατῶ, ἐμπαίζω : Ὀδ.Λ 217 **οὔ τί σε Περσεφόνεια Διὸς θυγάτηρ ἀπαφίσκει,** αὐτ.Ξ 488 **παρά μ' ἤπαφε δαίμων οἰσχίτων' ἔμεναι,** Ὀππ.Ἀλ.3,444 **ἀπαφών.**
ἀπαφός Ἡσ. « ἔποψ, τὸ ὄρνεον ».
ἀπαφούλιστορ Ἡσ. « σταφυλῖνος Λάκων. ».
ἀπαφρίζω μτγν., μσν. κ. νεώτ. μέλλ. **-ίσω** ἀφαιρῶ τὸν ἀφρόν, ξαφρίζω : Γεωπ.8,29 καὶ 32 **μέλιτος ἀπηφρισμένου·** 2) ἀμτβ. ἐκβάλλω ἀφρούς, ἀφρίζω : Βίος Εὐθυμ.47 Α **καὶ εὐθέως ὁ ἀδελφὸς ἔπεσε δαιμονιῶν καὶ ἀπαφρίζων.**
ἀπάφρισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ἀφροῦ, τὸ ξάφρισμα.
ἀπαφρισμός (ὁ) μτγν. ἀπάφρισις βλ.λ., ξάφρισμα.
ἀπαφριστήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. τὸ ὄργανον, δι' οὗ ἀπαφρίζει τις, τὸ ξαφριστήρι.
ἀπαφύσσω ἄ. ἀποαφύσσω βλ.λ.
ἀπάχεια (ἡ) μσν. ἰσχνότης, τὸ ἄπαχον : Εὐστ.σχόλ. Ἰλ.641,33 **ἐκ τῆς κατὰ λαγόνας ἀπαχείας.**
ἀπάχης (ὁ) πληθ. **-ηδες** δημ. θηλ. ἀπάχισσα (γαλλ.) ὁ ἔχων τὴν ἐμφάνισιν καὶ τοὺς τρόπους κακοποιοῦ, ἐγκληματίου, φαυλοβίου : **τὶς ἀποκριὲς ντύθηκε ἀπάχης, - ὁ χορὸς τῶν ἀπάχηδων.**
ἀπαχής-οῦς-ές μσν. κ. νεώτ. ὁ ἄνευ πάχους, ἰσχνός : Εὐστ.σχόλ.Ἰλ.1317,54 **λεπτή, μήτις, ἤγουν ἰσχνή .. ἀπαχής.**
ἀπαχθής-οῦς-ές μτγν. ἐπαχθής, βλ. λ.
ἀπαχθιάζω καταθέτω τὸ ἄχθος : ΑΠ 7,49 **ἀπηχθίασας** « δ. γ. ἀπημφίασας ».
ἀπάχθομαι εἶμαι μισητός : Σοφ.37 **ἀπάχθεσθαί τινι,** πρβλ. **ἀπεχθάνομαι.**
ἀπάχικα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀπάχηδων, ὡς ἀπάχης βλ. λ.
ἀπάχικος-η-ο δημ. ὁ ἰδιάζων, ὁ ἁρμόζων, ὁ ἀνήκων εἰς ἀπάχην βλ. λ. : **ἀπάχικο κοστοῦμι, ἀπάχικος χορός.**
ἀπαχλυοῦμαι-όομαι μτγν. ἔχω ἐσκοτισμένην τὴν ὅρασιν κ γεν. τὴν αἴσθησιν : Ἀρετ.54,9.

ἀπαχλύω μτγν. ἀπαλλάσσω τῆς ἀχλύος.
ἀπάχνιαστα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀπάχνιαστον βλ. λ.).
ἀπάχνιαστος-η-ο δημ. κ. σπαν. κ. **-χνιστος** (πάχνη) ὁ μὴ ὑπὸ τῆς πάχνης προσβληθείς : **ἀπάχνιαστο λάχανο·** 2) (παχνὶ) ἀπάχνιστος βλ. λ.
ἀπάχνιστα ἐπίρρ.δημ. οὐχὶ ἐν φάτνῃ, χωρὶς παχνί.
ἀπάχνιστος-η-ο δημ. ἐπὶ ζώων ὑποζυγίων, ὁ ἐστερημένος φάτνης, ποὺ δὲν ἔχει παχνί.
ἄπαχος (-η)-ο(ν) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ σαρκός, μήπω συμπαγής : Πρόκλ.π.Πτολ.43 **ὑγροὶ καὶ ἄπαχοι** (διόρθ. **ἁπαλοί**)· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ στερούμενος πάχους, ἰσχνός, ἀδύνατος : **ἄπαχος ἄνθρωπος, -κρέας, -ἀρνὶ ἄπαχο·** 3) ὁ στερούμενος λιπωδῶν οὐσιῶν : **ἄπαχο φαΐ, - τυρί·** 4) νεώτ. ζωολ. **ἄπαχος** (ὁ) ἀντὶ **ἀπάχυα** βλ.λ.
ἀπαχρειῶ-όω μσν. καθιστῶ ἄχρηστον.
ἀπάχυα (ἡ) νεώτ. ζωολ. κ. **ἄπαχος** (ὁ) γένος ἐντόμων ὀρθοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **γρυλλιδῶν.**
ἀπάχυντος-ον νεώτ. ὁ μὴ παχυνθείς, ἄπαχος.
ἀπαχυρίζω μσν. κ. νεώτ. λικμῶ, λιχνίζω, χωρίζω τὸν σῖτον ἀπὸ τοῦ ἀχύρου.
ἀπαχύς-υ μτγν. ἀπαχής : Πρόκλ.π.Πτολ.45.
ἀπέ ἐπίρρ. κ. προθ. δημ. κατόπιν, ὕστερα : **κάμε το ἐσὺ πρῶτα κι ἀπὲ τὸ βλέπω ἐγώ·** 2) κατόπιν τούτου, παραλειπομένου τούτου, ἐκτὸς τούτου (= τοῦ ἀνωτέρω λεχθέντος) : **γιὰ τὸν ἑαυτό σου φρόντιζε κι ἀπὲ γιὰ μένα μὴ σὲ νοιάζῃ·** 3) προθ. **ἀντί,** ἀπό : δ.τραγ. **κι ἀπὲ τὸ χέρι τὴν κρατεῖ καὶ στὸ κλινάρι πάσιν.**
ἀπεβήσατο ἐπ. ἀόρ. τοῦ **ἀποβαίνω** βλ.λ.
ἀπεγγλωττίζομαι μτγν. εἶμαι ἄνευ γλώσσης : Λουκ.Λεξιφ.15.
ἀπέγγονος (ὁ,ἡ) κ. **ἀπεγγόνη** (ἡ) μτγν. κ. μσν τρισέγγονος : Θεοφύλ.Ἰνστιτ.3,4,127 **ὁ δὲ τέταρτος βαθμὸς περιέχει ἐκ μὲν τῶν ἀνιόντων ἀπόπαππον, ἀπομάμμην, ἐκ δὲ τῶν κατιόντων ἀπέγγονον, ἀπεγγόνην.**
ἀπεγγυαλίζειν Ἡσ. « ἀποκαθιστᾶν ».
ἀπεγνωκότως ἀπεγνωσμένως βλ.λ.
ἀπεγνωσμένος-η-ο κ. νεώτ. ἀπηλπισμένος, βλ. ἀπογιγνώσκω : **μετ' ἀπεγνωσμένην ἀντίστασιν.**
ἀπεγνωσμένως ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. μετ' ἀπογνώσεως, μετ' ἀπελπισίας : ἠγωνίσθημεν ἀπεγνωσμένως.
ἀπεγράφανθο Ἐπιγρ. ἀντὶ **ἀπεγράφαντο.**
ἀπεδανός-όν Ἡσ. « ἄπους, χωλός ».
ἀπέδεσθαι ἀπεσθίω βλ.λ.
ἀπεδίζω ἰσοπεδῶ, ὁμαλίζω : Κλειτόδ.22 **ἠπέδιζον τὴν ἀκρόπολιν·** Ἡσ. « ἀπεδίσαι· ὁμαλίσαι, ἐδαφίσαι ».
ἀπέδιλος-ον κ. μτγν. κ. **-δίλωτος** ὁ ἄνευ πεδίλων, ἀνυπόδητος : Αἰσχ.Πρ.135 **σύθην δ' ἀπέδιλος ὄχῳ πτερωτῷ.**
ἀπεδίλωτος-ον μτγν. ἀπέδιλος βλ.λ.
ἀπεδοποιῶ-έω βλ. ἀπειδοποιῶ.
ἄπεδος-ον ἐπίπεδος, πεδινός : Θουκ.7,78,4 **κατέθησαν ἐς χωρίον ἄπεδον τι καὶ αὐτοῦ ἐστρατοπεδεύσαντο·** ‖ **ἄπεδον** (τό) οὐσ. ἐπίπεδος ἐπιφάνεια, πεδιάς.
ἀπέδω μτγν. ἀπεσθίω βλ.λ.
ἀπεδῶ ἐπίρρ. δημ. κ. **ἀπεδῶθε** ἐντεῦθεν, ἀπὸ ἐδῶ.
ἀπεδώκαμεν Ἐπιγρ. ἀντὶ ἀπεδώκαμεν.
ἀπεθαίνω δημ. κ. **πεθαίνω** ἀποθνήσκω· ‖ μτχ. παθ. **ἀπεθαμένος-η-ο** ὁ ἀποθανών : εὐχὴ **Θεὸς σχωρέσ' τοὺς ἀποθαμένους σου** (τοὺς θανόντας οἰκείους σου).
ἀπεθαμός (ὁ) δημ. κ. **πεθαμός** ἡ ὥρα τοῦ θανάτου, ὁ θάνατος : **βρέθηκα στὸν ἀπεθαμό του·** ‖ φρ. **εἶναι ἄρρωστος τ' ἀπεθαμοῦ** (πνέει τὰ λοίσθια).
ἀπεζά ἐπίρρ. δημ. πεζῇ.

ἄπεζος-ον μτγν. ὁ ἄνευ ποδῶν, ἄπους.
ἀπεζός-ή-ό δημ. πεζός.
ἀπέθαντος-η-ο δημ. ἀθάνατος, ὁ μὴ ἀποθνήσκων· || συνήθ. ἐπὶ πραγμάτων, ὁ μὴ εὐκόλως φθειρόμενος, ὁ ἔχων ἀντοχήν : **ἀπέθαντο πράμα.**
ἀπεθέθη Ἐπιγρ. ἀντὶ **ἀπετέθη.**
ἀπεθίζω ξεσυνηθίζω (κάποιον) : Αἰσχίν.1,34 ταῖς τιμωρίαις τούτοις ἀπεθίζειν χρή· || μετ' ἀπαρφ.: αὐτ.1,152 **ἀπεθίζων τοὺς ἀνθρώπους μὴ ἐξ ὑποψίας μηδ' ἐκ διαβολῆς, ἀλλ' ἐκ τοῦ βίου τὰς κρίσεις ποιεῖσθαι.**
ἀπεθισμός (ὁ) νεώτ. ξεσυνήθισμα.
ἀπείδη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **τιλιοειδῶν.**
ἀπείδοφις-εως (ἡ) νεώτ. παλαιοφ. εἶδος ἀπολιθωμένων καρπῶν, παρουσιαζόντων ὁμοιότητα μὲ τοὺς καρποὺς τοῦ φυτοῦ ἀπείδη βλ.λ.
ἀπεῖδον ἀόρ. β' ἄνευ εὐχρήστου ἐνεστῶτος, ἀνθ' οὗ ἐν χρήσει τὸ **ἀφορῶ-άω** στρέφω τὸ βλέμμα μου πρός τι : Θουκ.7,71,3 **ἄλλοι δὲ καὶ πρὸς ἀντίπαλόν τι τῆς ναυμαχίας ἀπιδόντες..** 2) βλέπω εἰς ἄλλο μέρος, ἀποστρέφω τὰ βλέμματα ἀπό τινος, καταφρονῶ τινα: Πλοῦτ.Ἠθ.1070 F.
ἀπειδοποιῶ-έω κατασκευάζω, οἰκοδομῶ κατὰ ἓν πρότυπον : Ἐπιγρ. ἐν τῷ τύπῳ **ἀπειδοποιήθη·** πιθανώτερον **ἀπεδ-** τοῦ **ἀπεδοποιῶ** ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ποιῶ τι ἐπίπεδον, ὁμαλόν : **κατεξέσθη τὸ ὑπέρθυρον καὶ ἀπειδοποιήθη.**
ἀπειθάρχητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πειθαρχῶν, ὁ μὴ ἐθισθεὶς εἰς τὴν πειθαρχίαν, ὁ ἀτίθασσος : **στρατιώτης ἀπειθάρχητος·** || μτφ. ὁ μὴ ὑποτασσόμενος εἰς κανόνας : **γράφιμο ἀπειθάρχητο** (τὸ ὄχι στρωτό).
ἀπειθαρχία (ἡ) κ. νεώτ. ἔλλειψις πειθαρχίας, ἀπείθεια εἰς προσταγήν : Ἀντιφ.Σοφ.82, - **εἰς τὸ στράτευμα πατάσσεται πᾶσα ἀπειθαρχία.**
ἀπειθαρχικός-ή-όν νεώτ. ὁ μὴ πειθαρχικός.
ἀπείθαρχος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πείθαρχος, ὁ ἀπειθάρχητος.
ἀπειθαρχῶ-έω νεώτ. δὲν πειθαρχῶ, δὲν ὑπακούω εἰς τοὺς ἀνωτέρους μου.
ἀπείθεια (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ μὴ πείθεσθαι, τὸ μὴ ὑπακούειν : Ξεν.Ἀπομν.3,5,5 **τὸ μὲν γὰρ θάρρος ἀμέλειάν τε καὶ ῥαθυμίαν καὶ ἀπείθειαν ἐμβάλλει,** ΚΔ Ἐφ.5,7 **ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας,** Διγ.Ἀκρ.2982 **εἰ δ' οὐ, κερδήσεις θάνατον ἀπείθειαν ὡς ἔχων,** - **ἔδειξεν ἀπείθειαν πρὸς τὰς διαταγὰς τοῦ ἀνωτέρου του·** ἀντίθ. **εὐπείθεια.**
ἀπείθη Ἰων. ἀόρ. α' παθ. τοῦ **ἀφίημι.**
ἀπειθῆναι Ἐπιγρ. ἀντὶ **ἀπειθεῖν.**
ἀπειθήνιος Πάπ. ὁ μὴ πειθήνιος, ἀπειθής.
ἀπειθής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ μὴ ὑπακούων, ὁ μὴ ὑποτασσόμενος εἰς προσταγὴν ἀνωτέρου, παρήκοος : Πλάτ.Νόμ.936 B **ἀπειθὴς τοῖς νόμοις, περὶ πλοίων,** Θουκ.2,84,3 τοῖς **κυβερνήταις ἀπειθεστέρας τὰς ναῦς παρεῖχον μᾶλλον δυσκυβερνήτους,** Καλλ. εἰς Ἄρτεμ.66 **ἀπειθέα τεύχειν** (ἀπείθειαν ἀπεργάζεσθαι, ἀπειθῆ ποιεῖν), - **ἀπειθὴς στρατιώτης, - μαθητής, - υἱός·** 2) μτφ. ἐπὶ πραγμάτων, ἄκαμπτος, σκληρός : Φίλων 2,87 **σιδήρου καὶ ἀδάμαντος ἀπειθέστεροι,** Ὀππ.Κυν.2,511 **ὀδόντες ἀπειθεῖς** (μὴ ὑποχωροῦντες)· 3) ὁ μὴ πείθων, ὁ μὴ πειστικός, ἀπίθανος, ἀπίστευτος : Θέογν.1235 **μῦθον ἀπειθῆ·** || εἰδ. ὁ μὴ διεγείρων τὴν ὄρεξιν : Ἀθήν.3,87 C **πρὸς τὴν γεῦσιν ἀπειθής·** 4) μτφ. ἐπὶ τόπων, ὁ δυσπρόσιτος, ὁ ὃν δυσκόλως δύναταί τις νὰ προσεγγίσῃ.
ἀπείθησις-εως (ἡ) μσν. ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη.
ἀπειθία (ἡ) γλωσσ. ἀντὶ ἀπείθεια βλ. λ.
ἀπειθῶ-έω κ. νεώτ. ἐπικ. **ἀπιθέω** εἶμαι ἀπειθής, ἀρνοῦμαι ὑπακοήν, εἶμαι παρήκοος : Ὀδ Ε 43 ὡς **ἔφατ' οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος ἀργειφόντης,** Εὐρ.Ὀρ.31 **ὅμως δ' ἀπέκτειν' οὐκ ἀπειθήσας θεῷ,** Πλάτ.Νόμ.538 B **τὰ μεγάλα ἀπειθεῖν τινι** (εἰς μεγάλα πράγματα), - **ἀπείθησε πρὸς τοὺς νόμους, - εἰς τοὺς ἀνωτέρους του·** 2) ἐπὶ ζῴων, τὸ μὴ ὑπακοῦον, τὸ δυσήνιον, τὸ δύστροπον : Ξεν.ΚΠ7,5,62· || μτφ. κ. ἐπὶ πλοίων : Διόδ.Σ 13,46 **τοῖς οἴαξιν ἀπειθεῖν·** 3) ἐπὶ ἐγγάμου γυναικός, δὲν εἶμαι πιστὴ πρὸς τὸν σύζυγον : Ἀριστοφ.2, 20 **γυνὴ δεινῶς ἀπειθοῦσα** (ἀπατῶσα τὸν ἄνδρα της)· 4) μτγν. δὲν παραδέχομαι, δὲν πιστεύω:Γρηγ. Ναζ.2,226 C **πείθειν νομίζει τῷ ἀπειθεῖσθαι πλέον.**
ἀπειθῶς κ. νεώτ. ἄνευ πειθοῦς, ἄνευ πειστικότητος· || μετ' ἀπειθείας βλ.λ., ἄνευ ὑπακοῆς : Πλάτ.Πολ.391 B **πρὸς τὸν ποταμόν, θεὸν ὄντα, ἀπειθῶς εἶχε, - φέρεται ἀπειθῶς.**
ἄπεικα ἐπίρρ. δημ. ἀπεικότως, ἀναρμόστως, ἄσχημα : **δὲν ἐχόρεψε ἄπεικα.**
ἀπεικάζω κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. **-άσομαι** κ. **-άσω,** παθ. ἀόρ. **ἀπεικάσθην,** παρακ. **ἀπείκασμαι** σχεδιάζω ἀπομιμούμενος τὸ πρωτότυπον, ζωγραφῶ κατὰ πιστὴν μίμησιν **τοῦ πρωτοτύπου,** ἀπεικονίζω : Ἰσοκρ.1,11 **τοὺς μὲν γραφεῖς ἀπεικάζειν τὰ καλὰ τῶν ζῴων,** Ξεν.Ἀπομν. 3,10,1 **καὶ τὰ τραχέα καὶ τὰ λεῖα.. διὰ τῶν χρωμάτων ἀπεικάζοντες ἐκμιμεῖσθε·** || μτφ. **ἀπεικάζειν ἑαυτόν τινι** (συμμορφοῦμαι πρός τινα) : Πλάτ.Πολ.396 D· 2) παθ. γίνομαι ὅμοιος, ὁμοιάζω : Εὐρ.Ἠλ.979 **ἀπεικασθεὶς θεῷ·** 3) παριστάνω διὰ παραβολῆς, συγκρίσεως : Πλάτ.Συμπ. 221 C **οἷος γὰρ Ἀχιλλεὺς ἐγένετο, ἀπεικάσειεν ἄν τις καὶ Βρασίδαν,** αὐτ. Κρατ.414 A **τὸ θάλλειν** τὴν αὔξην μοι **δοκεῖ ἀπεικάζειν τὴν τῶν νέων** (ἡ λέξις θάλλειν μοὶ **φαίνεται** ὅτι ἀποδίδει τὴν αὔξησιν..)· 4) παθ. παριστάνομαι δι' ὁμοιώματος : Τίμ.39 E **τὰ ἄλλα ἀπείργαστο εἰς ὁμοιότητα ὥπερ** (δηλ. τούτου ᾧ) **ἀπεικάζετο·** 5) παρομοιάζω, παραβάλλω πρός τι : Εὐρ.Ἰκ.146 **μάχην γε δισσοῖν κνωδάλοιν ἀπεικάσας,** Πλάτ.Φαίδ. 92 B **οὐ τοιοῦτόν ἐστιν ᾧ σὺ ἀπεικάζεις·** || παθ. παραβάλλομαι, παρομοιάζομαι καὶ ἀπρόσ.: Πλάτ. Κρατ.420 D **ἀπείκασται τῇ πορείᾳ** (ἡ παρομοίωσις γίνεται ἐν σχέσει πρὸς τὸ βάδισμα)· 6) κ.μσν. κ. δημ. συμπεραίνω, εἰκάζω : Εὐρ.Ὀρ.1298 **Ἑλένης τὸ κώκυμ' ἐστίν, ὡς ἀπεικάσαι** (καθ' ὅσον δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ)· πρβλ. ἐπεικάζω, - **ἀπὸ τὰ λόγια σου ἀπεικάζω πῶς τὰ χαλάσατε·** || κ. δημ. ὑποθέτω, φαντάζομαι : Διόδ.Σ 15,65 ἀπεικ- χειρώσεσθαι τὴν **Σπάρτην, - δὲν τὸ ξέρω καλά, τ' ἀπεικάζω μονάχα·** 7) δημ. ἀναγνωρίζω, διακρίνω μακρόθεν τινὰ ἤ τι : **ἀπὸ πέρα τὸν ἀπείκασα·** || ἐννοῶ, ἀντιλαμβάνομαι, καταλαβαίνω : παροιμ.φρ. **ἀπεικάζεις, Γιακουμῆ;- ἀπεικάζω, μόνε μή** (καταλαβαίνω, ἀλλὰ μὴν τὸ κάμῃς)· παροιμ. **ξέταζε κι ἀπείκαζε τῶν ἀλλωνῶν τὰ πράματα ἔχασ' ὁ Γιάννος** τὴν κατσίκα του (ὁ περὶ τῶν ἀλλοτρίων ἀσχολούμενος, ἀπόλλυσι τὰ ἑαυτοῦ).
ἀπεικασία (ἡ) δημ. **-σιά** ἀπεικόνισις : Πλάτ. Νόμ.668 B **μίμησις καὶ ἀπεικασία·** 2) δημ. ὑπόθεσις, εἰκασία, συμπέρασμα ὑποθετικόν.
ἀπείκασμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁμοίωμα : Πλάτ.Κρατ.402 D πηγῆς **ἀπείκασμα·** Ἡσ. **« ἀπεικάσματα·** ὁμοιώματα »· 2) δημ. εἰκασία, ὑπόθεσις, συμπέρασμα ὑποθετικόν· **ἁ. ἀπεικασιά.**
ἀπεικασμός (ὁ) μτγν. κ. δημ. ἀπεικόνισις· 2) δημ. εὐχρ. ἐν πληθ. ἀπείκασμα βλ.λ.2).
ἀπεικαστά (τὰ) δημ. τὰ εὑρισκόμενα δι' εἰκασίας, τὰ αἰνίγματα : **θὰς νὰ παίξουμε ἀπεικαστά ;**
ἀπεικαστάνος (ὁ) δημ. ὁ προοιωνιζόμενος, ὁ προμαντεύων, ὁ προφητεύων, συνήθ. εἰρωνικῶς . παροιμ. **μετὰ Χριστά, ἀπεικαστάνοι ταῖγγανοι προφῆτες οἱ γαϊδάροι.**

ἀπεικαστής (ὁ) δημ. ὁ ἀπεικάζων, ὁ μετ' εὐχερείας ὀρθῶς συμπεραίνων· || δθ. ὁ εὐχερῶς ἀντιλαμβανόμενος, ὁ **ἐξαιρέτως** νοήμων.

ἀπεικαστικά ἐπίρρ. δημ. κατ' εἰκασίαν, διὰ συμπερασμάτων ὑποθετικῶν.

ἀπεικαστικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ κατ' εἰκασίαν, διὸ συμπερασμάτων ὑποθετικῶν κρίνων· || θεωρητικός, ὑποθετικός.

ἀπεικαστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατ' εἰκασίαν, ὑποθετικῶς.

ἀπείκαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων τὴν ἱκανότητα τοῦ εἰκάζειν, δθ. ὁ στερούμενος ἀντιλήψεως· || ὁ ἐξ ἐπιπολαιότητος ἢ ἐλλείψεως προσοχῆς μὴ ἀντιλαμβανόμενος: **ὅπως κι ἂν τοῦ τὰ 'πῇς ἀπείκαστο εἶναι αὐτὸ τὸ παιδί.**

ἀπεικονίζω μτγν. κ. νεώτ. μέλλ. **-ίσω** ἐν εἰκόνι παριστῶ: Μελέαγρ. ἐν ΑΠ 12,56 **αὐτὸν ἀπεικονίσας Πραξιτέλην ἔπλασεν, -ὁ πίναξ ἀπεικονίζει τὴν ἔξοδον τοῦ Μεσολογγίου**· 2) μτφ. ἐκφράζω, περιγράφω ἀκριβῶς: ΑΠ 127,8 **ψυχῆς κάλλος** ἀπει**κόνισεν, -κατώρθωσε νὰ ἀπεικονίσῃ ἄριστα τὴν κατάστασιν**· || γεν. παριστῶ κ.παθ. παριστῶμαι: Φίλ.1,106 **τῆς μὲν εἰκόνος κατὰ θεὸν ἀπεικονισθείσης**· 3) μέσ. συμβολίζω: Πρόκλ. εἰς 'Αλκ.σ. 25 C **τὴν τῶν [ἀπορρήτων] δύναμιν ἀπεικ-.**

ἀπεικόνισις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. τὸ ἀπεικονίζειν, τὸ παριστᾶν· 2) περιγραφή, ἔκθεσις ἀκριβής: νεώτ. **ἀπεικόνισις τῆς καταστάσεως.**

ἀπεικόνισμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. ἀπείκασμα, ὁμοίωμα: Σωκρ.'Επ.20,

ἀπεικονισματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀπεικονίζων, ὁ ἱκανὸς νὰ ἀπεικονίσῃ· || στρατ. **ἀπεικονισματικὸς σκοπός** σκοπὸς παριστῶν ἀκροβολιστὴν ὄρθιον ἢ γονυπετῆ διὰ τὰς δοκιμὰς ἢ τὰς ἀσκήσεις τῆς βολῆς.

ἀπεικονισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἀπεικόνισις.

ἄπεικος-η-ο δημ. ἀνάρμοστος, μὴ προσήκων, κακός· συγγ. **ἀδέξιος**: **δὲν εἶναι ἄπεικος ὁ γαμπρός.**

ἀπεικότως ἐπίρρ. κ.νεώτ. οὐχὶ εἰκότως, ἀναρμόστως, ἀπρεπῶς, ἀδίκως: Θουκ.1,73 **δηλῶσαι ὡς οὔτε ἀπεικότως εἴχομεν ἃ κεκτήμεθα**, πρβλ. ἀπέοικα, ἀπεοικότως.

ἀπεικώς-υῖα-ός ἀττ. ἀντὶ ἀπεοικώς βλ. λ.

ἀπειλή (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. πομπώδεις ὑποσχέσεις, κομπασμοί, μεγαλαυχίαι, μεγάλα λόγια: 'Ιλ.Υ 83 **ποῦ τοι ἀπειλαὶ ἃς.. ὑπίσχεο οἰνοποτάζων**· 2) πτόησις, φοβέρα: 'Ιλ.Ν 219 **ποῦ τοι ἀπειλαὶ οἴχονται, τὰς Τρωσὶν ἀπείλεον υἷες 'Αχαιῶν;**, Πλάτ.Πρωτ. 325 D εὐθύνουσιν **ἀπειλαῖς καὶ πληγαῖς**, Διγ.'Ακρ.324 **καὶ κρότοι, κτύποι, ἀπειλαὶ μὴν σὲ καταπτοήσουν, -δὲν πτοοῦμαι ἀπὸ τὰς ἀπειλάς του, -δι' ἀπειλῶν τὸν ἐξηνάγκασε νὰ.., διὰ τῆς ἀπειλῆς ἐδέχθη**· 3) ἐπικείμενος κίνδυνος: 'Αλέξ.'Αφρ.2,60 **ἀπειλὴ πνιγμοῦ** (κίνδυνος πνιγμ.), Μαλάλ.142,12 **ἐκφυγὼν τὴν τοιαύτην ἀπειλήν, - ἀπειλὴ βροχῆς, - ἀπεργίας, - πτωχεύσεως, - ἐπιδημίας**· 4) νομ.ποιν.δικ. προειδοποίησις ἐπαγωγῆς κακοῦ, σκοποῦσα εἰς ἐκπτόησιν, ἐξαναγκασμὸν κττ., ἀξιόποινος ὡς μέσον ἐκτελέσεως ὡρισμένων ἐγκληματικῶν πράξεων ἢ ὡς ἀσκήσασα ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ αὐτουργοῦ ἐγκληματικῆς πράξεως.

ἀπείλημα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. ὅ τις ἀπειλεῖ βλ.λ., ἡ ἀπειλή βλ. λ.2): Σοφ.ΟΚ 660 **ὁ νοῦς ὅταν αὑτοῦ γένηται, φροῦδα τἀπειλήματα.**

ἀπείλησις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἀπειλεῖν, ἡ ἀπειλή.

ἀπειλήτειρα (ἡ) μτγν. θηλ. τοῦ **ἀπειλητήρ** βλ.λ.

ἀπειλητήρ-ῆρος (ὁ) θηλ. μτγν. **-ήτειρα** καυχησιολόγος, κομπορρήμων, ψευτοπαλληκαρᾶς: 'Ιλ.Η96 **ὤ μοι, ἀπειλητῆρες, 'Αχαιΐδες, οὐκέτ' 'Αχαιοί.**

ἀπειλητήριος-α-ον ἀπειλητικός: 'Ηρ.Β.112 **ἐσπέμπων.. ἀπειλητηρίους λόγους αἴτεε χρήματα.**

ἀπειλητής (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἀπειλητήρ βλ. λ.: Διόδ.Σ.5,31 **ἀπειληταὶ καὶ ἀνατατικοί.**

ἀπειλητικά ἐπίρρ. δημ. ἀπειλητικῶς βλ.λ.: **τοῦ μίλησε ἀπειλητικά.**

ἀπειλητικός -ή-όν ὁ ἐμφαίνων ἢ ἐκφράζων ἀπειλήν βλ. λ.: Πλάτ.Φαῖδρ.268 C **ῥήσεις.. φοβερὰς καὶ ἀπειλητικάς, - ἡ στάσις του ἀπέναντί μου ἦτο ἀπειλητική, - ἡ πυρκαϊὰ ἔλαβε διαστάσεις ἀπειλητικάς, - τοῦ εἶπε λόγια ἀπειλητικά.**

ἀπειλητικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. μετ' ἀπειλῶν ἢ δι' ἀπειλῶν, ἀπειλητικά: Φρύν.Σοφ.Παρ.61 Β, **-μοῦ ὡμίλησεν ἀπειλητικῶς.**

ἀπειληφόρος-ον μτγν. ὁ φέρων ἀπειλάς, ἀπειλητικός: 'Ιω.Χρυσ.1,654.

ἀπειλικρινῶ-έω μτγν. καθιστῶ τι εἰλικρινές, καθαρόν, ἀπηλλαγμένον ἀλλοτρίου οὐσίας, ἀποκαθαίρω· μέσ.: Ρήτορ.1,604 **οἱ ὀφθαλμοὺς ὑγιεῖς καὶ ἀπειλικρινημένους πλουτήσαντες.**

ἀπειλικῶς ἐπίρρ. μσν. ἀπειλητικῶς: Διγ.'Ακρ. 1057 **ἀπειλικῶς μὲ ἤλεγξαν, ἀγριωδῶς ἰδόντες.**

ἀπειλίσσω μτγν. ἰων. ἀντὶ ἀφελίσσω, μέλλ. **-ίξω** ἀόρ. **-ιξα**, μέσ. μτχ. ἐνεστ. **-ισσόμενος** ἀφελίσσω, ξετυλίγω: ΔίωνΚ 46,36 **ἐς ἐλασμὸν μολύβδου λεπτὸν ἐγγράψαντές τινα ἀπείλιξαν αὐτὸν ὥσπερ τι χαρτίον** κ. μέσ. **-ομαι** ἐν τῇ αὐτῇ σημ.: 'Ηρων Αὐτομ.245 **τοῦ ἄξονος στρεφομένου καὶ ἀπειλισσομένης τῆς σπάρτου.**

ἀπείλιχτρος (ὁ) δημ. τὸ ἀνσπηνιστήριον, τὸ τυλιγάδι: **τὸ νῆμα ἐξέφτησε πάνω στὸν ἀπείλιχτρο.**

ἀπειλλω δ.γρ. ἀπίλλω βλ. λ.

ἀπειλῶ-έω κ. νεώτ. κ. δημ. γ' δυϊκ. ἐνεργ. παρατ. **ἀπειλήτην** ἐπ. ἀντὶ **ἠπειλείτην**, μτγν. ἐπ. ἐνεστ. **ἀπειλείω** προβάλλω τι ὡς ὑπόσχεσιν ἢ ὡς ἀπειλήν, ὑπισχνοῦμαι: 'Ιλ.Ψ 863 **οὐδ' ἠπείλησεν ἄνακτι.. ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην**· 2) κομπάζω, καυχῶμαι: 'Οδ.Θ 383 **ἠ μὲν ἀπείλησας βητάρμονας εἶναι ἀρίστους**· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. φοβερίζω, ἐπιδιώκω νὰ πτοήσω, ἐκπτοῶ τινά: 'Ιλ.Α 388 **αἶψα δ' ἀναστὰς ἠπείλησεν μῦθον** (εἶπεν ἀπειλητικὸν λόγον), Σοφ.ΟΚ 817 **τοῦτ' ἀπειλήσας ἔχεις**, Θουκ.8,33,1 **πολλὰ ἀπειλήσας τοῖς Χίοις ἦ μὴν μὴ ἐπιβοηθήσειν**· κατὰ ποικίλας ἄλλας συντάξεις ἐν παρεμφερεῖ σημ. μετ' αἰτ. πράγμ., δι' οὗ τις ἀπειλεῖ: 'Ηρ.4,81 **ὃς δ' ἂν μὴ κομίσῃ, θάνατον ἠπείλεε**, μετ' ἀπαρφ. μέλλ. 'Ιλ. Α 161 **γέρας.. ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς**, 'Ηρ.6,37 **σφέας.. ἠπείλεε ἐκτρίψειν**, μετ' ἐξηρτ. προτάσ. Ξεν.'Αν.5,5,22 **ἠπείλησας ὡς.. Παφλαγόνας ξυμμάχους ποιήσεσθε ἐφ' ἡμᾶς, -ἀπειλεῖ κατ' αὐτοῦ αὐστηρὰν τιμωρίαν, - ἀπειλεῖ παραίτησιν, - ἀπειλεῖ ὅτι θὰ θύσῃ καὶ θὰ ἀπολέσῃ, -μὴ μὲ ἀπειλῇς ἐμένα**· || παθ. ἐκφοβίζομαι δι' ἀπειλῶν: Ξεν.Συμπ.4,31 **οὐκ ἔτι ἀπειλοῦμαι, ἀλλ' ἤδη ἀπειλῶ ἄλλους, -ἀπειλοῦμαι διὰ ἀποπομπῆς**· || ἐπὶ πραγματ.: Πλάτ.Νόμ.823 C **τὰ ἀπειληθέντα** (αἱ ἀπειλαί)· 4) παθ. διατελῶ εἰς κίνδυνον, ὑπόκειμαι εἰς ἀπειλὴν πραγματοποιήσεως ἐνδεχομένου τινός, ἐπίκειμαι: Φώτ.Βιβλ.219,33 **οὐδὲν τῶν ἀπὸ ταύτης αὐτοῖς ἀπειλουμένων συμπεσεῖν, - ἀπειλεῖται διάλυσις τῆς Βουλῆς, - ἀπειλεῖται διασάλευσις τῆς τάξεως, - βροχή, - καταστροφή**· 5) μέσ. παρὰ μτγν. ἀόρ. **-ησάμην** ἀπαγορεύω δι' ἀπειλῆς: ΚΔ Πράξ.4,17 ἀπειλησώμεθα αὐτοῖς μη**κέτι λαλεῖν**· 6) ἀπειλῶ-έω συνών. ἀπείλλω ἀπομακρύνω βίᾳ: 'Επιγρ. **ἀπὸ τῷ βωμῷ ἀπ-**, παθ., 'Ηρ.124 **ἀπειληθέντα δὲ τὸν 'Αρίονα ἐς ἀπορίην** (εἰς μεγάλην στενοχωρίαν περιελθόντα), αὐτ.9,34 **ἀπειληθέντες ἐς στενόν** (συνωσθέντες βίᾳ εἰς στενόν)· 7) **ἀπ-** συνών. **ἀπείλλω**, ἐκτυλίσσω: 'Ηρων.Αὐτομ.5,5.

ἄπειμι (1) (εἰμί) κ. νεώτ. εὔχρ. μ. ἐν τῇ μτχ. **ἀπών**, παρατ. **ἀπῆν**, β' ἑν. **ἀπῆσθα**, ἐπ. **ἀπέην**, γ' πληθ. ἐπ. **ἄπεσαν**, μτγν. **ἀπήμην**, μέλλ. **ἀπέσομαι**

ἐπ. ἀπέσσομαι ἀπουσιάζω, εὑρίσκομαι μακράν τινος, λείπω ἀπὸ κάπου : Ὀδ.Τ 169 ὁππότε πάτρης ἧς ἀπέησιν ἀνήρ, Σοφ.Ἀντ.1169 ἐὰν δ' ἀπῇ τούτων τὸ χαίρειν, Εὐρ.Μήδ.179 μήτοι τό γ' ἐμὸν πρόθυμον | φίλοισιν ἀπέστω, Θουκ.2,61,2 τῆς δὲ ὠφελίας ἄπεστιν ἔτι ἡ δήλωσις ἅπασι· || ἀπολ., εἶμαι μακράν, κ. ἐπὶ πραγμάτ., ἐλλείπω : Σοφ.Ἠλ. 307 τὰς οὔσας τέ μου καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας, Ἡρ.6,53 τοῦ θεοῦ ἀπεόντος (μὴ ὑπολογιζομένου τοῦ θεοῦ), νεώτ. κατὰ μτχ. : ἔχομεν πολλοὺς ἀπόντας εἰς τὴν τάξιν.

ἄπειμι (2) (εἶμι) ἐν χρ. ὡς μέλλ. τοῦ ἀπέρχομαι ἀπαρφ. ἀπιέναι, ἀπέρχομαι, ἀποχωρῶ : Ὀδ. Ρ 593 ἄπειμι σύας καὶ κεῖνα φυλάξων, σὸν καὶ ἐμὸν βίοτον, Σοφ.ΟΤ οὐκ ἄπει; (δὲν πηγαίνεις, δὲν φεύγεις λοιπόν;), Θουκ.4,39,2 οἱ πρέσβεις περὶ τῶν σπονδῶν ἀπῆσαν· || συνήθ. χρ. ἐν φρ. οἴχομαι ἀπιών : Δημ.245,16 ᾤχετ' εὐθέως ἀπιών (ἔφυγεν ἀμέσως)· 2) ἀπέρχομαι διὰ παντός (τὸ δημ. πάω καλιά μου)· ἐπὶ ἀποθνησκόντων : Λουκ. Τίμ.15 οὐκ εἰδότας ὡς μετὰ μικρὸν ἀπίασιν· 3) ἐπιστρέφω, ξαναγυρίζω : Ἀριστφ.Σφ.255 ἄπιμεν οἴκαδε, Ξεν.Ἀν.1,4,7 τοὺς παρὰ Κλέαρχον ἀπελθόντας ὡς ἀπιόντας εἰς τὴν Ἑλλάδα πάλιν· 4) αὐτομολῶ : Ξεν.Ἀν.1,9,29 παρὰ μὲν Κύρου δούλου ὄντος οὐδεὶς ἀπῄει πρὸς βασιλέα· 5) ὑποχωρῶ (ἐπὶ στρατιωτῶν) : Ἡρ.8,60 G ἀπίασί τε οὐδενὶ κόσμῳ (ὑποχωροῦσαν χωρὶς καμμιὰ τάξη)· ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ Νείλου, ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι : αὐτ.2,108 ὅκως τε ἀπίοι ὁ ποταμός· 6) ἀνακουφίζομαι : Ἱππ.Γυν.Παθ.8.

ἀπεῖπαι ἰων. ἀπαρφ. ἀόρ. τοῦ ἀπαγορεύω βλ.λ. ἀντὶ ἀπειπεῖν.

ἀπεῖπον ἀπαρφ. ἀπειπεῖν, ἐπ. ἀποειπεῖν, ἀποειπέμεν, μτχ. ἀποειπών, σπαν. ἀόρ. α' ἀπεῖπα, μέλλ. ἀπερῶ, παρακ. ἀπείρηκα, μέσ. ἀόρ. α' ἀπειπάμην (οὐδέποτε π. δοκίμοις ἀττικοῖς), παθ. μέλλ. ἀπορρηθήσομαι, ἀόρ. ἀπερρήθην, ὁ ἐνεστ. κ. παρατ. παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ ἀπαυδάω κ. ἀπόφημι, ἐν δὲ τῇ ἀττικῇ πεζογραφίᾳ ἐκ τοῦ ἀπαγορεύω, ὁμιλῶ μετὰ παρρησίας, ἐλευθεροστομίας, διακηρύττω, τὰ λέω ξάστερα : Ἰλ.Ι 309 χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν (ἄνευ περιστροφῶν καὶ μετὰ παρρησίας), Ἡρ.1152 ἔπεμπον . . τὸν δοκιμώτατον . . ἀπερέοντα Κύρῳ Λακεδαιμονίων ῥῆσιν· 2) ἀρνοῦμαι, δὲν συγκατατίθεμαι : Ἰλ.Α 515 ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον, ἢ ἀπόειπ', Πλάτ.Πολ.523 Α σύμφαθι ἢ ἄπειπε· 3) ἀπαγορεύω : Ἡρ.1,188 ἀπειπε μέν σφι πέμψας ὅπλα ἀρήϊα μὴ ἐκτῆσθαι, Ἀριστφ.Ὄρν. 556 τοῖσι θεοῖσιν ἀπειπεῖν διὰ τῆς χώρας τῆς ὑμετέρας ἐστυκόσι μὴ διαφοιτᾶν· || παθ. Ἡρ.6,61 ἀπειρῆσθαι γάρ οἱ . . μηδενὶ ἐπιδεικνύναι, αὐτ.3, 52 οὐδὲ αὐτὸς ἐκεῖνος ἐδικαίευ πειρᾶσθαι ἀπειρημένου (ἀπηγορευμένου πράγματος)· 4) ἀποκηρύττω, δὲν ἀναγνωρίζω, ἀπορρίπτω, παραιτῶ : Ἰλ.Τ 35 μῆνιν ἀποειπὼν Ἀγαμέμνονι . . ἐς πόλεμον θωρήσσεο, Εὐρ.Ἄλκ.737 ἀπειπεῖν χρῆν με . . τὴν σὴν πατρῴαν ἑστίαν, Πλάτ.Νόμ.928 D τὸν υἱὸν ὑπὸ κήρυκος ἀπ., Ξεν.Ἀν.7,1,41 τὴν στρατηγίαν ἀπειπών (παραιτηθεὶς ἀπὸ τῆς), Δημ.551,19 ταῦτα μὲν οὖν ἀπείποι τις ἄν, Πλούτ. Λούκ.34 βδελυρὰν ὁμοίως οὖσαν καὶ ἀκόλαστον (τὴν σύζυγον αὐτοῦ) ἀπεῖπεν (διεζεύχθη), Παθ., Θουκ.5,48,1 αἱ σπονδαὶ καὶ αἱ ξυμμαχίαι . . οὐκ ἀπείρηντο (δὲν εἶχον ἀνακληθῆ, διετέλουν ἰσχύουσαι)· μέσ. : Ἡρ.1,59 εἴ τις τυγχάνει ἐὼν παῖς, τοῦτον ἀπείπασθαι (νὰ ἀποπέμψῃ), αὐτ. 4,120 τῶν χωρέων τῶν ἀπειπαμένων τὴν σφετέρην συμμαχίην (τῶν παραβασῶν τὴν συμμ.)· 5) ἀμβτ. ἐξαντλοῦμαι ἐκ κοπώσεως, καταβάλλομαι, ἀποκάμνω : Σοφ.Τρ.789 ἐπεὶ δ' ἀπεῖπε, Πλάτ.Θεαίτ.200 D οὐ γάρ που ἀπεροῦμεν γέ πω (δὲν θὰ ἐνδώσωμεν)· || κ. ἐπὶ καταστάσεως : Αἰσχ. Ἑπτ.840 οὐδ' ἀπεῖπεν . . φάτις (δὲν ἐξέλιπε, δὲν ἔμεινεν ἀνεκπλήρωτος)· || μετὰ δοτ. προσ. εἶμαι ἐλλιπὴς πρός τινα : Εὐρ.Μήδ.459 οὐκ ἀπειρηκὼς φίλοις· || μετὰ δοτ. πράγμ. εἶμαι ἐλλιπὴς ἔν τινι, ὑπολείπομαι ὡς πρός τι : Δημ.30,28 ἀπειρηκότων χρήμασι Φωκέων· || ὑποκύπτω : Ξεν.Ἑλλ.6,3,15 ἕως ἂν ὑπὸ πλήθους κακῶν ἀπείπωμεν· || μετὰ μτχ. ἐνεστ. : Θουκ.1,121,8 φέροντες οὐκ ἀπεροῦσιν (δὲν θὰ ἀποκάμωσι πληρώνοντες), Πλάτ.Φαίδ.99 D ἀπείρηκα τὰ ὄντα σκοπῶν.

ἀπειραγαθία (ἡ) μτγν. ἄγνοια τοῦ ἀγαθοῦ, μωρία : Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.2,237.

ἀπειράγαθος-ον μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων πεῖραν ἢ γνῶσιν τοῦ ἀγαθοῦ, ἀνόητος, πρβλ. ἀπειρόκαλος : ΠΔ Ἐσθ.8,13 τοῖς τῶν ἀπειραγάθων κόμποις ἐπαρθέντες· 2) μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἄπειρον ἀγαθότητα : ὁ ἀπειράγαθος Θεός.

ἀπειραγαθῶ-έω μσν. πράττω τι ἀγνοῶν ἂν ὠφελῇ ἢ βλάπτῃ, εἶμαι ἄπειρος τοῦ ὀρθοῦ : Παῦλ. Αἰγ.6,50 πολλοὶ γὰρ ἀπειραγαθήσαντες, ἅμα τῷ ὑγρῷ καὶ τὸ ζωτικὸν πνεῦμα κενώσαντες ἀθρόως ἀπέκτειναν τὸν ἄνθρωπον.

ἀπειραγάθως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ πείρας τοῦ ἀγαθοῦ, ἀμαθῶς, ἀδεξίως : Διόδ.Σ 15,40 ταῖς τῆς δημοκρατίας ἐξουσίαις ἀπειραγάθως χρώμεναι· 2) νεώτ. μετ' ἀπείρου ἀγαθότητος.

ἀπείραγος-η-ο δημ. κ. ἀπείραχτος ἀπείρακτος βλ.λ.

ἀπειραίη (ἡ) ἡ ἐξ Ἀπείρης, μυθικῆς τινος χώρας, καταγομένη : Ὀδ.Η 8 γρηῦς Ἀπειραίη θαλαμηπόλος Εὐρυμέδουσα (σχόλ. « ἄποθεν παροῦσα, ἡ Ἠπειρωτική »).

ἀπειράκις ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀναριθμήτους φοράς, πλειστάκις : Ἀριστλ.Πολιτ.1329 Β 27 οὐχ ἅπαξ οὐδὲ δίς, ἀλλ' ἀπειράκις, - τοῦ τὸ εἶπα ἀπειράκις (ἀμέτρητες φορές).

ἀπείρακτος-ον νεώτ. δημ. κ. -ραγος κ. -ραχτος βλ.λ. ὁ μὴ πειραχθείς, ὁ μὴ ἐνοχληθείς : δὲν ἀφήνει ἄνθρωπο ἀπείραχτο, - κορίτσι ἀπείραχτο, Ἐφτολ. Ὀδ.Μ 99 ναύτης δὲν τὸ παινέθηκε πὼς ξέφυγε μὲ πλοῖο | ἀπὸ κεῖ πέρα ἀπείραγος· || εἰδ. ὁ μὴ κλαπείς, μὴ ὑπεξαιρεθείς.

ἀπείρανδρος (ἡ) μσν. ἐπὶ παρθένου, ἡ μὴ λαβοῦσα πεῖραν ἀνδρός· Ἡσ. ἐν λ. μνηστή· || ἐπίθ. τῆς Θεοτόκου : Θεοτοκ.Μηνι. 1,27 ἡ μόνη ἀπείρανδρος, ἡ μόνη ἄφθορος, χαῖρε Δέσποινα.

ἀπειράνδρως ἐπίρρ. μσν. ἄνευ πείρας ἀνδρός : Γεώργ.Κεδρην.5,41.

ἀπειράνθρωπος-ον νεώτ. ὁ ἀπείρους, ἀναριθμήτους ἀνθρώπους ἔχων, λίαν πολυάνθρωπος : πόλις ἀπειράνθρωπος.

ἀπείραντος-ον ποι. ἀπέραντος βλ.λ. : Πίνδ.Π 9,35 ἀπείραντος ἀλκά.

ἀπειραρίθμητος-ον ἀναρίθμητος βλ.λ.: Ἐφραίμ. Καῖσ.2410,61.

ἀπειράριθμος (-η)-ο(ν) μσν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄπειρος τὸν ἀριθμόν, ἀναρίθμητος : ΚΜανασσ.951.

ἀπειραρίθμως ἐπίρρ. νεώτ. ἀναριθμήτως.

ἀπείραστος-ον μτγν. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς πειρασμόν : ΚΔ Ἰακ.1,13 ὁ γὰρ Θεὸς ἀπείραστός ἐστι κακῶν· 2) ὁ ἄνευ πείρας, ὁ ἀδαής, ὁ ἄπειρος : Ἀλκίφρ.3,37 τῶν ἀβουλήτων ἀπ.· 3) ἐκεῖνος, οὗ δὲν ἔλαβέ τις πεῖραν : Γαλ.13,459· || ἀδοκίμαστος : Φιλόδ.Ρητ.1,45 S.

ἀπειρατί ἐπίρρ.μτγν. ἄνευ πείρας, ἄνευ εἰδημοσύνης : Προκ. εἰς Ἀναστ. Anect.Gr.2,41 τὴν ναῦν ἀπειρατὶ σῴζει τῶν παρακειμένων κινδύνων.

ἀπείρατος-ον δωρ. κ. ἀττ. ἀπείρητος βλ.λ.· 2) ἀδιάβατος, ἀνεξερεύνητος : Πίνδ.Ο 6,54· 3) ἀπέραντος βλ. λ. : Ὀρφ.ἀπ.9,1.

ἀπειράτως ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ πείρας, μετ' ἀπειρίας : Παυσ.10,7,1 **οὐδὲ τῆς Νέρωνος ἐς πάντα ὀλιγωρίας ἀπειράτως ἕξειν.**

ἀπείραχτος-η-ο δημ. κ. -αγος ἀπείρακτος, ἀνενόχλητος, ἀπρόσβλητος : Παλαμ.Τρισεύγ.76 **ὁ νοῦς ὡς τώρα ἀπείραχτος** (ἀσάλευτος)· || ἄθικτος, ἀκέραιος, ἀβλαβής, ἀνέπαφος : Σολωμ.Ἄνοιξις 23 **ἄνθια χίλια ἀπὸ τὸ χῶμα | ποῦ εἶν' ἀπείραχτα εἰς τὸ χρῶμα | ἀπ' τ' ἀλέτρια τὰ σκληρά·** || εἰδ. ὁ μὴ ὑπεξαιρεθείς : **εἶν' ἀπείραχτα τὰ λεφτά·** 2) ἐνεργ. ὁ μὴ ἐπιφέρων εἰς ἄλλους ζημίαν ἢ βλάβην : **ἄνθρωπος ἀπείραχτος.**

ἀπειραχῶς ἐπίρρ. μτγν. κατ' ἀπείρους τρόπους : Πλούτ.732 F **ἀληθεύειν μὲν γὰρ ἁπλῶς, ψεύδεσθαι δὲ ἀπειραχῶς παρέχει τὰ πράγματα.**

ἀπείργαθον ἐπ. **ἀποέργαθον,** ποι. ἀόρ. β' τοῦ ἀπείργω ἀποκλείω, δὲν ἀφήνω τινὰ νὰ πλησιάσῃ : Ἰλ.Φ599 **Πηλείωνα δόλῳ ἀποέργαθε λαοῦ,** Σοφ.ΟΚ862 **ἢν μή σ' ὁ κραίνων τῆσδε γῆς ἀπειργάθῃ.**

ἀπείργασμα (τὸ) δημ. σκευωρία, μηχανορραφία, δολοπλοκία : Σαρρ.Ἀν.Λ.Η. ἐν. λ.

ἀπείργω ἰων. κ. ἐπ. **ἀπέργω,** παρ' Ὁμήρ. κ. **ἀποέργω,** μέλλ. **ἀπείρξω,** ἀόρ. β' **ἀπείργαθον,** ἀόρ. α' ἀπεῖρξα ἀπομακρύνω, δὲν ἀφήνω τινὰ νὰ πλησιάσῃ, ἀποδιώκω : Ἰλ.Ω238 **ὁ δὲ Τρῶας.. αἰθούσης ἀπέεργεν,** Σοφ.Αἴ.51 **ἐγώ σφ' ἀπείργω.. τῆς χαρᾶς,** Θουκ.2,39,1 **οὐκ ἔστιν ὅτε ξενηλασίαις ἀπείργομέν τινα ἢ μαθήματος ἢ θεάματος,** Ἀριστφ.Σφ.467 **νόμων ἡμᾶς ἀπείργεις;** (μᾶς ἀποκλείεις ἐκ τῶν εὐεργετημάτων τῶν νόμων;)· || μέσ. ἐν ἐνεργ. σημ. : Αἰσχ.Χο.569 **ἱκέτην ἀπείργεται·** 2) ἐμποδίζω τινὰ νὰ πράξῃ τι, προλαμβάνω : Σοφ.Αἴ.70 **ὀμμάτων ἀποστρόφους | αὐγὰς ἀπείργω σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν·** || παθ. ἐμποδίζομαι ἀπὸ τοῦ νὰ πράξω τι· 3) μετ' αἰτ. παρεμποδίζω, ἀποκρούω: Ὀδ.Γ295 **μικρὸς δὲ λίθος μέγα κῦμ' ἀποέργει,** Σοφ.Αἴ.949 **ἀπείργοι θεός** (ὁ θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ), Θουκ.2,53,4 **θεῶν δὲ φόβος ἀνθρώπων νόμος οὐδεὶς ἀπεῖργε** (δὲν ἀνεχαίτιζε), Πλάτ.Τίμ.22E **ὅπου μή.. καῦμα ἀπείργει·** || γίνομαι ἐμπόδιον, ἀποφράσσω κ. παθ. ἀποφράσσομαι, περιορίζομαι : Ἡρ.2,99 **ὁ ἀγκὼν οὗτος τοῦ Νείλου, ὡς ἀπεργμένος (ῥέει), ἐν φυλακῇσι μεγάλῃσι ἔχεται, φρασσάμενος ἀνὰ πᾶν ἔτος·** (ἡ καμπὴ αὕτη τοῦ Ν., καθὼς ῥέει ἀποκεχωρισμένως διὰ προσχωμάτων ἀπὸ τῆς παλαιᾶς του κοίτης, **τὸ ἀπεργμένον** = ἡ παλαιὰ κοίτη τοῦ Νείλου ἀποξηρανθεῖσα δι' ἀποφράξεως)· 4) χωρίζω : Ἰλ.Θ325 **κληῗ ἀποέργει αὐχένα τε στῆθός τε·** || κ. ἐπὶ θαλασσῶν καὶ ποταμῶν : Ἡρ.1,72 **ὁ Ἅλυς ἔνθεν μὲν Καππαδόκας ἀπέργει, ἐξ εὐωνύμου δὲ Παφλαγόνας·** 5) ἐπὶ ὁδοιπορούντων : Ἡρ.7,43 **ἐπορεύετο ἐν ἀριστερῇ μὲν ἀπέργων Ῥοίτειον** (ἔχων πρὸς τὰ ἀριστερὰ τὸ Ῥοίτειον)· 6) ἐγκλείω, περιορίζω : αὐτ.1,154 **ἐπολιόρκεε Τάβαλον ἀπεργμένον ἐν τῇ ἀκροπόλει.**

ἀπειρέσιος-α-ον ἐπὶ τόπου, ἀπέραντος, ἄπειρος, μέγας : Ἰλ.Υ58 **Ποσειδάων ἐτίναξεν γαῖαν ἀπειρεσίην ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα·** || ἐπὶ ποσότητος, ἀναρίθμητος, πολύς : Ὀδ.Τ174 **ἐν δ' ἄνθρωποι πολλοί, ἀπειρέσιοι, καὶ ἐννήκοντα πόληες,** Ἡσιόδ.ἀπ.33 **ἀπειρέσιον εἶδος** (καλλονὴ ἐξαιρετική), Σοφ.Αἴ.927 (929) **κακὰν μοῖραν ἀπειρεσίων πόνων·** || ἀπειρέσιον (τὸ) ὡς ἐπίρρ. : Κόϊντ.Σ 2,179.

ἀπείρηκα παρακ. τοῦ **ἀπεῖπον** βλ. λ.

ἀπαιρητέος-α-ον μσν. ἀπορριπτέος : Νικήτ.Χων.179 Α **ἀπειρητέαν κέκρικε τὴν ζωήν.**

ἀπείρητος δωρ. κ. ἀττ. **ἀπείρατος-ον** (κ. -η-ον) ὁ ἄνευ πείρας, δοκιμῆς, ὁ μὴ ἐπιχειρήσας τι : Ἰλ.Μ304 **ἀπείρητος μέμονε σταθμοῖο** (περὶ τοῦ λέοντος)· 2) ἀπολ. ὁ μὴ τολμῶν· 3) ὁ μὴ δοκιμάσας, ὁ μὴ ἔχων πεῖράν τινος, ὁ μὴ γινώσκων τι : Πίνδ.Ο 11(10),18 **στρατὸν μηδ' ἀπείρατον καλῶν,** αὐτ.Ν 1,23 **ἀλλοδαπῶν οὐκ ἀπείρατοι δόμοι** (ἐπεσκέφθησαν δηλ. αὐτοὺς ἀλλοδαποί)· || ἀπολ. ὁ ἄπειρος, ὁ μὴ ἐντριβὴς περί τι· ἀντίθ. εὖ εἰδώς· 4) ὁ μὴ δοκιμασθείς, ὁ μὴ ἐπιχειρηθείς : Ἰλ.Ρ41 **οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται.. ἤτ' ἀλκῆς ἦτε φόβοιο,** Δημ.310,11 **οὐδὲν ἀπείρατον ἦν τούτοις κατ' ἐμοῦ.**

ἀπειρία (ἡ) (1) (πεῖρα) κ. νεώτ. κ. δημ. ἔλλειψις πείρας, ἄγνοια· ἀντίθ. ἐμπειρία : Θουκ.1,80,1 **ὥστε μήτε ἀπειρίᾳ ἐπιθυμῆσαί τινα τοῦ ἔργου** (ἕνεκα ἀπειρίας), Εὐρ.ἀπ.619 **ἐμπειρία τε τῆς ἀπειρίας κρατεῖ,** Πλάτ.Γοργ.518 D **δι' ἀπειρίαν οὐ τοὺς ἑστιῶντας αἰτιάσονται τῶν νόσων αἰτίους εἶναι, - ἀπέτυχεν ἕνεκα τῆς ἀπειρίας του, - ἔχει μεγάλη ἀπειρία τοῦ κόσμου·** || μετὰ γεν. πράγμ. : Εὐρ.ἀπ.816,10 **ἀπ- τοῦ θανεῖν,** Ἀντιφ.4,3,2 **ἀπ- μέθης** (ὅταν τις, μὴ ὢν συνηθισμένος νὰ μεθύῃ, παρεκτρέπηται πίνων), Πλάτ.Πολ.487 B **δι' ἀπειρίαν τοῦ ἐρωτᾶν καὶ ἀποκρίνεσθαι,** Φιλέτ.18 **μουσικῆς ἀπειρία·** πρβλ. **ἄπειρος** (1).

ἀπειρία (ἡ) (2) (ἄπειρον) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἄπειρον, ἡ ἔλλειψις πέρατος, τέρματος : Ἀναξ.π. Ἀριστλ.Μεταφ.688 A 28 **τὴν τῶν ὁμοιομερῶν ἀπειρίαν,** Πλάτ.Νόμ.776 A **ἀ- χρόνου,** Φίλ.1,10 **ἀ- τῶν ἀριθμῶν·** || νεώτ. κ. δημ. τὸ μέγα πλῆθος, ἡ ἀφθονία : **ἀπειρία χρημάτων** (ἀμέτρητα χρήματα), **- πραγμάτων, - σφαλμάτων·** 2) ἡ αἰωνιότης κ. τὸ ἄπειρον διάστημα : Ἀριστλ.Οὐρ.279 A 26.

ἀπειρίδιον Ἡσ. «πολὺ ἄπειρον πλῆθος».

ἀπειρισμός (ὁ) νεώτ. μαθημ. ὁ ἀπειροστικὸς βλ.λ. λογισμός.

ἀπείριτος-ον ἀπέραντος : Ὀδ.Κ195 **νῆσον, τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται,** Διον.Περ.4 **νῆσος ἀπείριτος·** || οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. : Τίμων 12 **ἀπείριτα δηριόωντες.**

ἀπειρκτικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀποφυλακίζων, ὁ ἀπαλλάσσων : Ἀλέξ.Ἀφρ.Αἰσθ.23,18.

ἄπειρξις-εως (ἡ) μσν. τὸ ἀπείργει», κωλύειν.

ἀπειροαγαλλίατος-ον μσν. ὁ πλήρης ἀπείρου ἀγαλλιάσεως : Θεόδ.Στ.912 **ἀπειροαγαλλίατος εὐφροσύνη.**

ἀπειροβαθής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἄπειρον βάθος : Συνέσ.Ὕμν.4,171.

ἀπειροβίως μτγν. ἄνευ πείρας τοῦ βίου : Ἱεροκλ.55 A.

ἀπειρόβουλος-ον μσν. ὁ ἔχων ἀπείρους βουλήσεις : Μάξιμ.Ὁμ.2,25.

ἀπειρόγαμος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ λαβὼν πεῖραν γάμου : Εὔβουλ.35 **νύμφα ἀπειρόγαμος** (παρθένος), Νόνν.Δ 47,416 περὶ τῆς Ἀθηνᾶς· || κ. ἐκκλ. : Θεοτοκ.Μην.1,2 **ὁ μόνος πάντων Θεὸς μήτραν ἀπειρόγαμον ὑπέδυ,** ὡς ἐπίθετον τῆς Θεοτόκου : ΑΠ 1,2 **ἀπειρόγαμος Μήτηρ.**

ἀπειρογάμως ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ πείρας γάμου.

ἀπειρόγνωστος-ον μτγν. ὁ ἄπειρα γιγνώσκων, ὁ ἔχων σοφίαν ἄπειρον : Διον.Ἀρεοπ.Οὐρ.14,158.

ἀπειρόγονος-ον μτγν. ὁ ἀπείρως παραγωγικός : Δαμάσκ.Ἀρχ.98,99 **δύναμις ἀπειρόγονος·** 2) ὁ ἄπειρος γενέσεως, ὁ μὴ γεννηθείς : Ἰω.Γεωμ.Ὕμν.2,66.

ἀπειρόγραφος-ον μτγν. δ. γρ. **ἀπερίγραφος** βλ.λ. : Δαμ.Ἀρχ.272.

ἀπειρογώνιος-ον νεώτ. ἀπειρόγωνος βλ.λ.

ἀπειρόγωνος-ον μτγν. ἐπὶ σχημάτων γεωμετρικῶν, ὁ ἔχων ἀπείρους γωνίας : Θεολ.Ἀριθμ.1.

ἀπειρόδακρυς-υος-υ ὁ μὴ ἔχων πεῖραν δακρύων: Αἰσχ.Ἱκ.71 **δάπτω τὰν ἁπαλὰν Νειλοθερῆ παρειὰν ἀπειρόδακρύν τε καρδίαν·** δ.ἑρμ. ὁ ἀπείρως, ἀμέτρως δακρύων.

ἀπειροδιοικήτης (ὁ) Πάπ. διοικητὴς τοῦ ἀπείρου ἢ ὁ ἀπείρων διοικητής.

ἀπειρόδροσος-ον ὁ ἄπειρος, ἄμοιρος δρό-

σου, ὁ μὴ δροσισθείς, κατάξηρος : Εὐρ.Ἠλ.735 **ξηραί τ' Ἀμμωνίδες ἕδραι φθίνουσ' ἀπειρόδροσοι** (διόρθ. ἀπείρου δρόσου).

ἀπειροδυναμία (ἡ) μτγν. ἡ ἄπειρος δύναμις.

ἀπειροδύναμος (-η)-ο(ν) μτγν. μσν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἄπειρον, ἀπεριόριστον δύναμιν : Πορφ.37 ἡ **τῆς ψυχῆς φύσις ἀπ-**, Μιχ.Ἀτταλ. ἐν Σάθ.1,45 **ἐκ τῆς θείας προνοίας καὶ ἀπειροδυνάμου μεγαλειότητος**, **ἀπειροδύναμος χάρος, - θάνατος, - ἡ ἀπειροδύναμη ζωή.**

ἀπειρόδωρος-ον μτγν. ὁ ἄπειρος δώρων, ὁ ἄμοιρος δώρων : Ἀνδρ.Κρήτ.39· 2) ὁ ἔχων ἄπειρα, ἀμέτρητα δῶρα : ΨΔιον.217 B.

ἀπειροκιδής-οῦς-ές μτγν. ἄπειρος.

ἀπειροκλάχιστος-ον νεώτ. ὁ ἀπείρως ἐλάχιστος, ὁ ἔχων ἀνυπολόγιστον σμικρότητα.

ἀπαιρόζυγος-ον μτγν. ὁ ἄπειρος ζυγοῦ, ὁ μὴ συνηθισμένος εἰς τὸν ζυγὸν : Βασίλ.τ.2σ.114 D.

ἀπειροθάλαττος-ον κ. **-σσος-ον** μτγν. ὁ ἄπειρος θαλάσσης, ὁ μὴ συνηθισμένος εἰς τὸ ναυσιπλοεῖν : Φιλόστρ.Νεώτ.Εἰκόν.12.

ἀπειροθέλγητρος-ον νεώτ. ὁ ἄπειρα θέλγητρα ἔχων.

ἀπειρόκακος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ γνωρίζων τί εἶναι κακόν, ὁ ἄκακος· ‖ **ἀπειρόκακον** (τὸ) τὸ μὴ ἔχειν πεῖραν κακοῦ, τὸ μὴ ὑποπτεύειν τὸ κακόν : Θουκ.5,105,3 **μακαρίσαντες ὑμῶν τὸ ἀπειρόκακον οὐ ζηλοῦμεν τὸ ἄφρον**· 2) ὁ μὴ λαβὼν πεῖραν τῶν κακῶν, ὁ μὴ συνηθισμένος εἰς τὰ κακά, τὴν δυστυχίαν : Εὐρ.Ἀλκ.927 **παρ' εὐτυχῆ σοὶ πότμον ἦλθεν ἀπειροκάκῳ τόδ' ἄλγος**, Γρηγ. Νύσσ.3,329 B **τὸ ἀπειρόκακον νήπιον.**

ἀπειροκακῶ-έω εἶμαι ἄπειρος κακοῦ ἐν Θησ. Ἑρρ. Στεφάνου.

ἀπειροκαλεύομαι στεροῦμαι καλαισθησίας, εἶμαι ἀπειρόκαλος, ἀκαλαίσθητος : Αἰσχίν.Ἐπιστ. 10,1 **δέδοικα.. μὴ ποιητικῆς λαβόμενος φλυαρίας ἀπειροκαλεύεσθαι δόξω.**

ἀπειροκαλία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἄγνοια τοῦ καλοῦ, δηλ. τοῦ ὡραίου, ἔλλειψις καλαισθησίας : Πλάτ. Πολ.403 C **φόγον ἀμουσίας καὶ ἀπειροκαλίας**, Ἀριστλ.ΗΝικ.1107 B 19 **περὶ χρήματα ὑπερβολή, ἀπειροκαλία καὶ βαναυσία** (σπατάλη περὶ ταπεινὰ καὶ χυδαῖα)· ‖ ἀσχημία, χυδαιότης : Ξεν. ΚΠ 1,2,3 **τὰ ὤνια καὶ οἱ ἀγοραῖοι καὶ αἱ τούτων φωναὶ καὶ ἀπειροκαλίαι ἀπελήλανται.**

ἀπειρόκαλος-ον κ. νεώτ. ὁ ἄπειρος τοῦ καλοῦ, ὁ ἄνευ καλαισθησίας : Πλάτ.Νόμ.775 B **ἀπειρόκαλος καὶ ἀπαίδευτος**, Πλούτ.Ἠθ.44 D **περὶ λόγους ἀπειρόκαλος ἔδοξεν εἶναι, -ἀπειρόκαλος ἄνθρωπος** (ἀγροῖκος, ἄξεστος)· ‖ νεώτ. κ. ἐπὶ πραγμ. ὁ μὴ κατεσκευασμένος μὲ καλαισθησίαν, ὁ χονδροειδής, ὁ ἀκαλαίσθητος· ‖ **ἀπειρόκαλον** (τὸ) ἀπειροκαλία : Ξεν.Ἀπομν.3,10,5 **τὸ ὑβριστικόν τε καὶ ἀπειρόκαλον καὶ διὰ τοῦ προσώπου καὶ διὰ τῶν σχημάτων καὶ ἑστώτων καὶ κινουμένων ἀνθρώπων διαφαίνει, - τὸ ἀπειρόκαλον τοῦ ὕφους, - τῆς ἀμφιέσεως.**

ἀπειροκάλως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ καλαισθησίας : Πλάτ.Φαῖδρ.244 C **τοὔνομα ἐμπλέκοντες μανικὴν ἐκάλεσαν.. οἱ δὲ νῦν ἀπειροκάλως τὸ ταῦ ἐπεμβάλλοντες μαντικὴν ἐκάλεσαν**· 2) μτγν. ἀνοήτως, ἀπερισκέπτως : Ὀνήσανδρ.11,4.

ἀπειρολεχής-οῦς-ές ἀπειρόγαμος βλ.λ. : Ἀριστφ.Θεσμ.119 **Ἄρτεμιν ἀπειρολεχῆ** (παρθένον).

ἀπειρολόγητος-η-ο δημ. ὁ δι' οὗ τὰ δεινὰ ἢ δυσάρεστα δυνατὸν νὰ λεχθῶσιν ἄπειρα, ποὺ τὰ βάσανά του δὲν ἔχουν μετρημό : **ἀπειρολόγητα ὅσα τραβήξαμε στὸ ταξίδι.**

ἀπειρολογία (ἡ) μτγν. ἀπεραντολογία, ὑπερβολικὴ πολυλογία : Σέξτ.Ἐμπ.Πυρρ.2,151 **τὰς κατὰ διαλεκτικὴν ἀπειρολογίας.**

ἀπειρόλογος-ον μτγν. ὁ ἄπειρος ἐν τῷ λέγειν, ὁ μὴ ἠσκημένος εἰς τὴν χρῆσιν τῶν λέξεων : Ἐπιφάν. Ὁμιλ.256.

ἀπειρομάχης (ὁ) δωρ. **-μάχας** ἄπειρος μάχης, ὁ ἄνευ πείρας πολέμου : Πίνδ.Ν 4,30.

ἀπειρόμαχος-ον μσν. ἄπειρος μάχης, ὁ ἐστερημένος πολεμικῆς πείρας : ΚΜανασσ.6674.

ἀπειρομεγέθης-ους-ες μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἄπειρον μέγεθος, ὁ ἀνυπολογίστως μέγας : Φίλ.1, 605 **ἀπειρομεγέθη διαστήματα**· ‖ κ. μτφ. : αὐτ.1, 627 **χωρίον ἐπιστήμης ἀπειρομέγεθες.**

ἀπειρομεγέθως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατ' ἄπειρον μέγεθος : Ἐπιφάν.1,970 C **ὅσα ἀπειρομεγέθως ἀποδέει τῆς ἐκείνου φύσεως.**

ἀπειρομείζων-ονος-ον μτγν. ὁ ἀπείρως, ἀνυπολογίστως μεγαλύτερος : Κλεομήδ.2,1.

ἀπειρόμενος Κύριλλ. γλωσσ. « ἀποφεύγων »· Ἡσ. « **ἀπειρομένων** ἀποφευγόντων ».

ἀπειρομέριμνος-ον μσν. ὁ ἄπειρος μεριμνῶν, ἀμέριμνος, ὁ ἄφροντις : ΚΜανασσ.6431.

ἀπειρόμετρος-ον μσν. ἀμέτρητος, ἄπειρος.

ἀπειρομήχανος-ον νεώτ. ὁ ἄπειρα μηχανευόμενος, ἀμέτρητα τεχνάσματα ἐπινοῶν.

ἀπειρόμικρος-η-ο δημ. ὁ ἀπείρως μικρός.

ἀπειρόμογος-ον μτγν. ὁ ἄπειρος, ὁ ἄγευστος μόχθων, ὁ μὴ συνηθισμένος εἰς τοὺς κόπους : Νόνν.Δ 24,294 (δ.γρ. **ἀπειρόμυθος** βλ.λ.).

ἀπειρόμοθος-ον μτγν. ὁ μὴ συνηθισμένος εἰς τὸν μόχθον, τὴν ἐργασίαν : Νόνν.Δ 24,294 **Κυθερείη ἀπειρόμοθος**· 2) ὁ μὴ ἔχων πεῖραν μάχης : αὐτ.20,260 **κεμάδεσσιν ἀπειρομόθοισιν.**

ἀπειρόμορφος-ον νεώτ. ὁ ἀπείρους ἐμφανίζων μορφάς, ὁ ὑπὸ ἀπείρους μορφὰς συναντώμενος : **ἀπειρόμορφοι διαπλάσεις τῆς ὕλης.**

ἀπειρόμοχθος-ον νεώτ. ὁ ἄπειρος μόχθων, ὁ μὴ συνηθισμένος εἰς τοὺς κόπους.

ἀπειρονίκης (ὁ) μτγν. ὁ ἀπειράκις νικήσας· δ. ἑρμ. (Θησ.Στεφάνου) ὁ ἄπειρος ἐν τῷ νικᾶν, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐπιτύχῃ νίκην, ἐπὶ ἀθλητῶν.

ἀπειρόνυμφος-ον μσν. ὁ ἀπείρων νυμφῶν νυμφίος : Θεόδ.Στ.487 E **Ἰησοῦς πολύνυμφος καὶ ἀπειρόνυμφος.**

ἀπειροπάθεια (ἡ) μτγν. ἀνυπολόγιστον πάθος : Συνέσ.272 B· ἀντίθ. **ἀπάθεια** κ. **μετριοπάθεια.**

ἀπειροπαθής-οῦς-ές μτγν. ἄπειρος πάθους, δυστυχίας· δ.ἑρμ. ὁ ἄπειρα παθών.

ἀπειροπλάσιος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀπείρως, ἀνυπολογίστως, πολλαπλάσιος.

ἀπειροπλασίων-ονος-ον μσν. ὁ ἀπείρως πολλαπλάσιος, ἀπειροπλάσιος : Ἰω.Φιλόπ.Μετ.18,15.

ἀπειροπλασίως μτγν. μσν. κ. νεώτ. ἀπείρως πολλαπλασίως : Γρηγ.Νύσσ.2,818 A.

ἀπειρόπλεθρος-ον μσν. ὁ ἔχων ἔκτασιν ἀπείρων πλέθρων, ὁ ἀπείρου ἐκτάσεως : ΚΜανασσ.5879.

ἀπειροπλήθεια ἢ **ἀπειροπληθία** (ἡ) μσν. ἡ ὕπαρξις ἀπείρου πλήθους : Εὐστ.Ἰλ.202,43.

ἀπειροπληθής-οῦς-ές μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀνυπολογίστως πολυάριθμος : Ἰω.Χρυσ.4,261 **μέγας οὐρανὸς καὶ ἀπειροπληθὴς ἡ γῆ.**

ἀπειρόπλους-ουν μτγν. ὁ θαλασσοπλοΐας ἄπειρος, ὁ μὴ ἔμπειρος εἰς τὴν ναυτιλίαν : Λουκ. Οἰκ.12 **παντάπασιν ἠπειρώτης ἀπειρόπλους** (ὁλότελα στεριανὸς καὶ ἀτάξιδος).

ἀπειρόπλουτος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἄπειρον, ἀνυπολόγιστον πλοῦτον : Εὐσ. εἰς Ἱεροκλ.19,29 **ἀπὸ πρώτης ὁμιλίας ἀπειροπλούτου.**

ἀπειρόποδα (τὰ) νεώτ. ζωολ. περιληπτ. ὄνομα ζῴων **ἀρθροπόδων**, ἐχόντων περισσοτέρους τῶν ἓξ ποδῶν, οἷα οἱ ἀράχναι καὶ τὰ μυριόποδα.

ἀπειροποιός-όν μτγν. ὁ ποιῶν τι ἄπειρον : Πρόκλ.Παρμ.567 S **δυνάμεις ἀπειροποιοί.**

ἀπειροπόλεμος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄπειρος

τοῦ πολέμου, ὁ μὴ ἔχων πολεμικὴν πεῖραν ἀντίθ. ἐμπειροπόλεμος : Ἀππ.Μιθρ.51· || **ἀπειροπόλεμον** (τὸ) ὡς οὐσ. ἔλλειψις πείρας τοῦ πολέμου : Διον. Ἀλ.8,37, - τὸ ἀπειροπόλεμον τῶν ἀντιπάλων.

ἀπειροπολέμως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ πείρας τοῦ πολέμου : Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.2,71.

ἀπειρόπονος-ον μτγν. ὁ ἄπειρος, ἄγευστος πόνων, ὁ μὴ συνηθισμένος εἰς κόπους : Νόνν.Δ 24,276 Κυθερείης ἀπειροπόνου.

ἀπειρόπους-οδος-ουν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἀπείρους, ἀναριθμήτους πόδας : Διον.Ἀρεοπ.51· 2) νεώτ. ζωολ. ἀπειρόποδα (τὰ) βλ. λ.

ἀπειροπρόσωπος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἄπειρα, ἀναρίθμητα πρόσωπα : Διον.Ἀρεοπ.Ἱερ.4,2.

ἄπειρος (ἡ) δωρ. ἡ ἤπειρος βλ. λ.

ἄπειρος (-η)-ο(ν) (1) (πεῖρα) κ.νεώτ. κ. δημ.ὁ ἄνευ πείρας, ὁ ἄγευστος πράγματός τινος, ἀσυνήθιστος εἴς τι, μὴ γνωρίζων τι : Αἰσχ.Χο.371 τῶνδε πόνων ἄπειρον, Σοφ.Ἀντ.1250 γνώμης .. οὐκ ἄπειρος, ὥσθ᾿ ἁμαρτάνειν, Ἡρ.5,92 Α τυράννων ἄπειροι ἐόντες, Θουκ.1,141,4 χρονίων πολέμων καὶ διαποντίων ἄπειροι, Πλάτ.Ἀπολ.26 D οἴει αὐτοὺς ἀπείρους γραμμάτων εἶναι, - εἶναι ἄπειρος τῆς τέχνης τοῦ πολέμου, - μουσικῆς, - τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, Ἡρ.2,111 ἄλλων ἀνδρῶν ἐοῦσα ἄπειρος (ἐπὶ γυναικός, μὴ συνευρεθεῖσα μὲ ἄλλους ἄνδρας), Εὐρ.Μήδ.672 λέχους ἄπειρος, αὐτ.Μήδ.1091 βροτῶν οἵτινές εἰσιν πάμπαν ἄπειροι μηδ᾿ ἐφύτευσαν παῖδας (παραλειπομένης τῆς γενικῆς λέχους, οὐδέποτε συνευρέθησαν πρὸς τεκνοποιίαν)· 2) ἀπολ. ὁ μὴ ἔχων πεῖραν, ὁ ἀμαθής : Πίνδ.ἀπ.110 γλυκὺ δ᾿ ἀπείροισι πόλεμος, Αἰσχ.Χο.118 δίδασκ᾿ ἄπειρον, - μὴ τὸν ἐμπιστεύεσαι εἶναι ἄπειρος ἀκόμη (ἀρχάριος, πρωτόπειρος, ἀδέξιος).

ἄπειρος (-η)-ο(ν) (2) (πεῖρας, πέρας) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ πέρατος, ἀπέραντος, ἀχανής : Πίνδ. ἀπ.130,8 σκότος ἄπειρον, Εὐρ.ἀπ.941 τὸν ὑψοῦ τόνδ᾿ ἄπειρον αἰθέρα, Πρόδρ. (ἔκδ. Hess. Pern.) I,16 ἀλλ᾿ ἔχω πόνον ἄπειρον καὶ θλῖψιν βαρυτάτην, - ἄπειρον μῆκος, - ἄπειρος εὐγνωμοσύνη, - ἄπειρος χρόνος, Σολωμ.Λόρδ.Μπάϊρ.43 καὶ ἀπὸ τ᾿ ἄπειρο διάστημα | ἀντισήκωνε φηλὰ | τὸ μικρό της τὸ ἀνάστημα· || ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἀναρίθμητος : Ἡρ.1,204 πλῆθος ἄπειρον, Πλάτ. Πολ.525 Α ἄπειρα τὸ πλῆθος, - ἐκφράζω τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας μου, - ἄπειρα χρήματα, - ἄπειρες φορές· || ἄπειρον (τὸ) τὸ μὴ ἔχειν τι πέρας : Πλάτ.Νόμ.910 Β εἰς ἄπειρον τὴν ἀδικίαν αὐξάνειν, - τὸ κακὸν θὰ ἐξακολουθῇ ἐπ᾿ ἄπειρον (διηνεκῶς)· || τὸ μὴ πεπερασμένον, ὡς πρώτη ἀρχή : Ἀριστλ.Φυσ.203 Α 3 εἰς τὸ σύστημα τοῦ Ἀναξιμάνδρου· || ὁμ. ἄπειρος (ἡ), κ. ἄπ- (τὸ) ὡς ἀφηρ.οὐσ. : Διογ.Λ 2,1 γίνεσθαι δὲ τοὺς κόσμους οὕτω φέρεσθαι κατὰ τομὴν ἐκ τῆς ἀπείρου πολλὰ σώματα παντοῖα τοῖς σχήμασιν εἰς μέγα κενόν, - τὸ ἄπειρον τοῦ διαστήματος, - τοῦ χρόνου· || ἄπειρα (τὰ) τὰ κατ᾿ ἄτομον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ εἴδη : Ἀριστλ.Τοπ.109 Β 14· || ἄπειρος, ἀντιθ. πεπερασμένος : αὐτ.Φυσ.202 Β 31· || κ. ἐν φρ. εἰς ἄπειρον ἰέναι, προϊέναι, ἥκειν κ.ἄ. : Ἀριστλ.Α Ὑστ.81 Β 33, Φυσ.209 Α 25, ΗΝικ.1113 Α 2 κλπ.· || Στράβ.1,1,20 [γῆ] ἐπ᾿ ἄπειρον ἐρριζωμένη, Στωικ.ἀπ.2,86 ὕλη ἄπειρος (μὴ δυναμένη νὰ προσδιορισθῇ, ἀκαθόριστος)· 2) παρὰ τοῖς τραγικοῖς ἐπὶ δικτύων ἢ ἐνδυμάτων, ἐν οἷς περιπλεκόμενός τις δὲν δύναται ν᾿ ἀπαλλαγῇ αὐτῶν : Αἰσχ.Ἀγ.1328 ἄπειρον ἀμφίβληστρον, Σοφ. ἀπ.526 χιτὼν ἄπειρος, Εὐρ.Ὀρ.25 πόσιν ἀπείρῳ περιβαλοῦσ᾿ ὑφάσματι ἔκτεινεν· 3) ὁ ἄνευ πέρατος, κυκλικός, περιφερής : Ἀριστλ.Φυσ.207 Α 2 ἄπειρος δακτύλιος (ἁπλοῦς, ἄνευ λίθου)· Ἡσ. « ἄπειρον· περιφερές, στρογγύλον, διὰ τὸ μήτε ἀρχὴν μήτε πέρας ἔχειν »· πρβλ. ἀπείρων.

ἀπειροσθενής-οῦς-ές μτγν. ὁ ἄπειρον σθένος ἔχων, ὁ ἀπειροδύναμος : Ἱππόλυτ.226 D.

ἀπειροστημόριον (τὸ) νεώτ. ἀπειροστόν, ἀπειροελάχιστον, ἀνυπολογίστου σμικρότητος μόριον.

ἀπειροστικός-ή-όν νεώτ. ὁ τοῦ ἀπειροστοῦ, τοῦ ἀπείρως μικροῦ· || εἰδ. μαθ. ἀπειροστικὸς λογισμὸς ἢ ἀπειροστικὴ ἀνάλυσις ὁ κλάδος τῶν μαθηματικῶν ὁ ἐξετάζων τὰ ἀπειροστά, ἤτοι τὰς σχέσεις, ἃς λαμβάνομεν διὰ τῆς διαβάσεως τοῦ πεπερασμένου εἰς τὸ ἄπειρον, καὶ ἀντιστρόφως· || ἀπειροστός, ἀνυπολογίστως, ἀπείρως μικρός.

ἀπειροστός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. τακτικὸν τοῦ ἄπειρος : ἐπῆγα δι᾿ ἀπειροστὴν φοράν· 2) ἀπείρως μικρός, ἀπειροελάχιστος : ἀπειροστοὶ μαγνῆται· || εἰδ. μαθημ. ἀπειροστὸν (τὸ) ἐν χρήσει ὡς οὐσ. πᾶσα μεταβλητὴ ποσότης, τείνουσα ἀκαταπαύστως πρὸς τὸ μηδὲν χωρὶς νὰ τὸ φθάνῃ.

ἀπειροσύνη (ἡ) ἀπειρία, ἔλλειψις πείρας, ἄγνοια : Εὐρ.Ἱππ.195 δι᾿ ἀπειροσύνην ἄλλου βιότου.

ἀπειροτάλαντος-ον μσν. ὁ ἔχων ἄπειρον πλοῦτον, ὁ ὑπέρπλουτος : Εὐστ.Πονημ.129,4.

ἀπειροτέλειος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἄπειρον τελειότητα : τοῦ Θεοῦ ἡ ἀπειροτέλειος σοφία· || ἀπειροτέλειον (τὰ) τὸ ἔχειν ἄπειρον τελειότητα.

ἀπειροτέρμων-ονος (ὁ) μτγν. ὁ μὴ ἔχων τέρμα, περὶ τοῦ Θεοῦ : Corp.Herm.18,12.

ἀπειροτεχνής-οῦς-ές ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἀπειρολεχὴς ἢ ἀπειροτεκνὴς ἐν Χρησμ.π.Εὐσ.Εὐαγγ.Πρ.4,23.

ἀπειρότεχνος-ον μσν. κ. νεώτ. ἄπειρος τέχνης τινός, ἀνεπιτήδειος, ἀδέξιος.

ἀπειρότης (ἡ) μσν. ἡ ἔλλειψις πέρατος, τὸ ἄπειρον : Πρόδρ.4,440,7 ὀντότης, ἀπειρότης.

ἀπειρότοκος-ον μτγν. κ. μσν. ἡ ἄπειρος τόκου, ἡ οὐδέποτε τεκοῦσα, ἡ στεῖρα : Κύριλ.Ἀλ. Πασχ.5,49 τὴν ἄγοναν πάλαι καὶ ἀπειρότοκον (περὶ τῆς Σάρας)· || συνεκδ. ἡ παρθένος : ΑΠ6,10 ἀπειροτόκου δεσπότι παρθενίης (περὶ τῆς Ἀθηνᾶς).

ἀπειροχρόνιος-ον μτγν. ὁ ἀπείρου διαρκείας : Φιλόδ.Θε.γ´ἀπ.24. διαμονὴ ἀπειροχρόνιος.

ἀπείρρητον (τὸ) Ἡσ. « ἄρρητον, ἀνεκλάλητον ».

ἀπειρύω ἀπερύω βλ. λ.

ἀπειρῶ-όω μτγν. πολλαπλασιάζω ἀπείρως.

ἀπειρωδίν-ῖνος (ἡ) μτγν. ἄπειρος ὠδίνων, ἡ μὴ δοκιμάσασα τοὺς πόνους τοκετοῦ : Νόνν.Δ.16,152.

ἀπειρώδινος-ον μτγν. ἀπειρωδίν, βλ. λ. : Ἐπιφάν.1,364 Β τὴν ἀπειρώδινον ἔχιδναν.

ἀπείρων-ονος-ον (1) ἄπειρος, ἀμαθής : Σοφ.ΟΤ 1087 (1089) οὐ τὸν Ὄλυμπον ἀπείρων.

ἀπείρων-ονος-ον (2) ἐπ.τ. ἄπειρος (2) ἐπὶ ἐπιφανείας, ἀπέραντος, ἀχανής, ἀτελείωτος : Ἰλ.Ω 545 Ἑλλήσποντος ἀπείρων, Ὀδ.Α 98 ἐπ᾿ ἀπείρονα γαῖαν· || ἐπὶ ποσότητος, ὁ ἀπειράριθμος : Ἰλ.Ω 776 ὡς ἔφατο κλαίουσ᾿, ἐπὶ δ᾿ ἔστενε δῆμος ἀπείρων (ὁ ἀναρίθμητος λαός)· Ὀδ.Η 286 ὕπνον δὲ θεὸς κατ᾿ ἀπείρονα χεῦεν (ὕπνον λίαν βαθύν)· Πίνδ.Π 2,64 δόξα ἀπείρων (πολὺ μεγάλη)· 2) ὁ ἄνευ πέρατος, δθ. ὁ δὲν δύναταί τις νὰ διαφύγῃ, ὁ ἀφ᾿ οὗ δὲν δύναταί τις νὰ εὕρῃ διέξοδον : Ὀδ.Θ 340 δεσμοί .. ἀπείρονες· 3) ὁ μὴ ἔχων πέρας, ὁ κυκλικός : Ἀριστφ.ἀπ.250 δακτύλιος ἀπείρων, Αἰσχ.ἀπ.379 ἐν λόχῳ ἀπείρονι (περὶ ἀνθρώπων ἐν κύκλῳ ἱσταμένων).

ἀπειρώνυμος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἄπειρα, πάμπολλα, ἀναρίθμητα ὀνόματα : Διον.Ἀρεοπ.263.

ἀπείρως (1) ἐπίρρ. ἄνευ πείρας, ἀμαθῶς : Ἡρ. 2,45 δοκέουσι .. τῶν νόμων πάμπαν ἀπείρως ἔχειν (ὅτι δὲν ξέρουν καθόλου τοὺς νόμους)· || κ. συγκρ. -ότερον κ. -οτέρως : Θουκ.1,49 ἀπειρότερον παρεσκευασμένοι, Ἰσοκρ.12,37 ἀπειροτέρως δὲ καὶ καταδεεστέρως ἐπαινούντων.

ἀπείρως (2) ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἄνευ πέρατος, χωρίς τέλος, ἀνυπολογίστως : Ἀριστλ.Πρ. 999 Β 16 **ἀπείρως θρυφθῆναι** (εἰς ἀτελεύτητον ἀριθμὸν συντριμμάτων), - **εἶναι ἀπείρως προτιμότερον**, - **σὲ εὐγνωμονῶ ἀπείρως**.
ἀπείς Ἰων. ἀφείς, μτχ. τοῦ ἀφίημι βλ. λ.
ἀπεισματώτα ἐπίρρ. δημ. χωρίς πείσματα.
ἀπεισμάτωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ πεισματωθείς, ὁ μὴ πεισμώσας, ὁ μὴ καταληφθεὶς ὑπὸ πείσματος· 2) ὁ ὃν δὲν δύναταί τις νὰ πεισματώσῃ, νὰ πεισμώσῃ βλ.λ.
ἀπεἰσμωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ καταληφθεὶς ὑπὸ πείσματος, ὁ ἀπεισμάτωτος· ‖ ὃν δὲν δύναταί τις νὰ πεισμώσῃ, νὰ πεισματώσῃ βλ.λ.
ἀπεισουτῆρες Ἡσ. « σκόλοπες ».
ἄπειστος-ον ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πεισθῇ : Ὑπερείδ.Δημ.άπ.4 **πρὸς δωροδοκίαν ἄπειστος**.
ἀπειστῶ-έω ἀπειθῶ : Θησ.Στεφάνου.
ἀπέκ (ἢ καὶ διῃρημένως **ἀπ' ἐκ**) πρόθ. μετὰ γεν. μακράν, εἰς ἀπόστασιν ἀπό τινος : Ὑμν.Ὁμ. Ἀπόλλ.110.
ἀπεκβαίνω μσν. ἀποχωρῶ, ἀποβαίνω : Εὐστ. Ἰλ.1062,61 **ὥσπερ τι τέρας ἀπ-**.
ἀπεκβάλλω σχόλ. ἐκβάλλω ἔκ τινος μέρους, ἐλευθερῶ : σχόλ.Αἰσχ.Πρ.84, Γεώργ.Ἀκροπ.77 Β **ἐκεῖσε γὰρ ὑπῆρχον οἱ τοῦ πάπα πρέσβεις, οὓς ἀπεκβαλεῖν ἔμελλον**.
ἀπέκβασις-εως (ἡ) μσν. τὸ ἀπεκβαίνειν βλ. λ.
ἀπεκθιῶ-όω ἀόρ. **ἀπεξέθίω** ἀποθνήσκω· Ἡσ. « **ἀπεξεθίω**, ἀπέθανεν ».
ἀπεκβολή (ἡ) μσν. ἔξωσις, ἀποβολή : Γεώργ. Ἀκροπ.77 Β **διὰ τὴν τῶν πρέσβεων ἀπεκβολήν**.
ἀπέκγονος (ὁ,ἡ) τρισέγγονος· ‖ ὁ μεμακρυσμένος ἀπόγονος : Σιμων.112,3 **Ξανθίππην Περιάνδρου ἀπέκγονον**.
ἀπεκδέχομαι μτγν. κ. νεώτ. ἐναγωνίως περιμένω τι : Ἀλκίφρ.3,7 **θάνατον ἀπ-**, Ἡλιόδ.2,35 **τὸ μέλλον ἀπ-**· ‖ ἀναμένω μετὰ πόθου, προσδοκῶ : ΚΔ Φιλιππ.3,20 **σωτῆρα ἀπεκδεχόμεθα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν**· 2) παρακούω, παρερμηνεύω, παρεξηγῶ : Ἱππαρχ.1,6,11· 3) ἐννοῶ μίαν λέξιν, εἰκάζω τὴν ἔννοιαν αὐτῆς ἐκ τῶν συμφραζομένων : Ἀπολλ.Δύσκ.Συνδ.226,20.
ἀπεκδημῶ-έω μτγν. ἀποδημῶ, ἀπέρχομαι.
ἀπεκδιδύσκομαι μτγν. ἀπεκδύομαι βλ. λ.
ἀπεκδίδωμι Ἐπιγρ. ἐκμισθῶ εἰς ἄλλον μετὰ τὴν ἀκύρωσιν ἑνὸς συμβολαίου : Ἐπιγρ. **ἐξέστω τοῖς ἐπιστάταις καὶ ἀπεκδοῦναι τὰ κατα[λειφθέντα]**· ‖ γεν. συμβάλλομαι, κάμνω συμφωνίαν, ἀναθέτω, ἐκχωρῶ τινὶ διὰ συμφωνίας τὴν κατασκευήν : Ἐπιγρ. **τὸν δὲ νεωποίην ἀπεκδοῦναι στήλην, εἰς ἣν ἀπογραφήσεται τὰ ψηφίσματα**.
ἀπεκδικῶ-έω σχόλ. ἐκδικούμενος τιμωρῶ.
ἀπεκδιώκω μσν. ἀποδιώκω, τρέπω εἰς φυγήν : Θεοδ.Σ.Τ.609 **ἀπεκδιώκεις δαιμόνων στῖφη**.
ἀπέκδοσις-εως (ἡ) μτγν. Ἐπιγρ. σύμβασις, συμφωνία· 2) Πάπ. ἐκτέλεσις (ἔργου συμφωνηθέντος) : **ἐν τῇ ἀπεκδόσει τῶν ἔργων**.
ἀπεκδοχή (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. προσδοκία : Κλήμ. Ἀλ.2,516.λ **πρὸς τὴν τοῦ μέλλοντος ἀπεκδοχήν**.
ἀπεκδρομή (ἡ) μσν. ἐπεκδρομή, ὁρμητικὴ ἔφοδος : Θεοφύλ.Σ.2,10,7.
ἀπεκδύομαι μτγν. κ. νεώτ. μέλλ. -δύσομαι, ἀόρ. α' **-εδυσάμην**, β' **-έδυν**, παθ. α' **-εδύθην**, ἐκβάλλω τὰ ἱμάτιά μου, ἐκδύομαι· ‖ μτφ. ῥίπτω μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ : ΚΔΚολ.3,9 **μὴ ψεύδεσθε εἰς ἀλλήλους, ἀπεκδυσάμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον σὺν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ**, **-ἀπεκδύομαι πᾶσαν εὐθύνην** (κ. ἐν κοινῇ χρ. **πάσης εὐθύνης δὲν ἀ**ναλαμβάνω καμμίαν εὐθύνην, δὲν εὐθύνομαι)· 2) νεώτ. ἐπιλαμβάνομαί τινος, ἐπιχειρῶ τι : ἀπεκδύομαι **εἰς τὸν ἀγῶνα**, **-εἰς τὸ ἔργον**, **-εἰς πόλεμον**· προβλ. ἀποδύομαι· 3) ἀπογυμνῶ, ἀποστερῶ : ΚΔΚολ.2,15 **ἀπεκδυσάμενος τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας ἐδειγμάτισεν ἐν παρρησίᾳ**.
ἀπέκδυσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἀπόρριψις, ἀποβολὴ ἐνδύματος· 2) μτφ. ἀπαλλαγὴ ἀπό τινος : ΚΔΚολ.2,11 **ἐν τῇ ἀπεκδύσει τοῦ σώματος τῶν ἁμαρτιῶν τῆς σαρκός**, -**ἀπέκδυσίς τινος τῆς εὐθύνης** (ἀποποίησις τῆς εὐθ.)· 3) νεώτ. τὸ ἐπιλαμβάνεσθαι, τὸ ἐπιχειρεῖν τι : **ἀπέκδυσις εἰς ἀγῶνα**, **-εἰς μάχην**, **-εἰς τὸ ἔργον**· προβλ. **ἀπόδυσις**.
ἀπέκει μσν. κ. δημ. κατόπιν, ὕστερα, Δουκάγγ. « ἀπέκει εἶτα, τηνικαῦτα » : **ἀπέκει βλέπουμε**, - **ἀκούω τέτοια κι ἀπέκει μοῦ λὲς νὰ μὴ θυμώνω**· παλ.τ. **ἀπόκει** κ. **ἀπόκεις** : Ἐρωτόκρ.Γ 1362 **κι' ἀπόκει νὰ ξενιτευτῶ πολλὰ μακρὰ νὰ πηαίνω**, Α 939 **ἐστηθοδάρθηκεν ὀμπρὸς κι ἀπόκεις ἀρχινίζει**.
ἀπεκεῖ (κ. **ἀπ' ἐκεῖ**) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐκεῖθεν, ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος : Ἀνωνύμ.τόπ.Ἱεροσολ.σ.81,4 **ἀπεκεῖ κατέβαινε τὸ ἅγιον φῶς**, **-φύγε ἀπ' ἐκεῖ**, **ἀπ' ἐκεῖ ἂν πᾶς θὰ φτάσῃς πιὸ γλήγορα**.
ἀπεκεῖθε(ν) ἐπίρρ. μτγν. δημ. κ. **ἀποκεῖθε** ἐκεῖθεν, ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος : Ὀλυμπιόδ.Μετ.119, 28· 2) δημ. πέραν, ἀπέναντι : **στὴν ἀπεκεῖθε μεριὰ τοῦ βουνοῦ**.
ἀπεκέλλερεν Ἡσ. « ἀπέκλεφεν ».
ἀπέκιξα ἀόρ. τοῦ ἀποκίκω βλ.λ. : Ἀριστφ.Ἀχ. 869 **τάνθεια τῆς γλάχωνος ἀπέκιξαν χαμαί**.
ἀπεκκαυμάτισις-εως (ἡ) νεώτ. στρατ. ἀφαίρεσις τοῦ ἐκκαύματος ἐκ τοῦ κάλυκος φυσιγγίων παντὸς εἴδους ἢ ἐκ τοῦ κοχλίου τῆς ὀπῆς τῶν παλαιῶν βραδυβόλων πυροβόλων.
ἀπεκκλησιασμὸς (ὁ) μσν. ἀποβολή, ἀπομάκρυνσις, ἀποκλεισμὸς ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας.
ἀπεκκλίνω νεώτ. κλίνω πρὸς ἄλλην ἢ τὴν προσήκουσαν κατεύθυνσιν· ‖ ἀπομακρύνομαι (ἀπὸ σημείου τινός), ἐκτρέπομαι τοῦ ὀρθοῦ : **ἀπεξέκλινε τοῦ προορισμοῦ του**, **ἀπεξέκλινε τῆς εὐθείας ὁδοῦ**.
ἀπέκκλισις-εως (ἡ) νεώτ. τροπὴ πρὸς νέαν κατεύθυνσιν· ‖ ἀπομάκρυνσις (ἀπό τινος σημείου), ἐκτροπὴ ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ : **ἐσημείωσεν ἀπέκκλισιν ἀπὸ τῆς μέχρι τοῦδε πορείας του**.
ἀπεκκλύζω μτγν. ἀποπλύνω : Ἰω.Χρυσ.6,296.
ἀπεκκρίνω νεώτ. ἐκκρίνω, ἀποκρίνω ὑγρόν τι.
ἀπέκκρισις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἐκκρίνειν ὑγρόν τι, ἡ ἔκκρισις, ἀπόκρισις· 2) (φυσιολ.) ἡ λειτουργία τῶν κυττάρων ἢ ὀργάνων τοῦ σώματος, καθ' ἣν παράγονται ἄχρηστοι πλέον εἰς τὸν ὀργανισμὸν οὐσίαι, οἷον τὸ οὖρον κτλ.· 3) γεωλ. ἡ μερικὴ ἢ ὁλικὴ πλήρωσις κενῶν τῶν πετρωμάτων δι' ὀρυκτολογικῶν συστατικῶν κρυσταλλικῆς μορφῆς.
ἀπεκκριτήριος-ον νεώτ. φυσιολ. ὁ διεξάγων ὀπέκκρισιν, βλ.λ. : **ἀπεκκριτήρια ὄργανα τοῦ σώματος** (οἱ ἀδένες, νεφροί, πνεύμονες, ἔντερα κτλ.).
ἀπεκκριτικός-ή-όν νεώτ. φυσιολ. ὁ ἔχων τὴν ἱκανότητα νὰ ἀπεκκρίνῃ : **ἀδένες ἀπεκκριτικοί** (**ἀ. περιττωματικοί**) ἀδένες, ὧν τὸ ἔκκριμα ἔχει σκοπὸν τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ ὀργανισμοῦ ἀπὸ διαφόρων ἀχρήστων οὐσιῶν βλ.λ.· ‖ ὁ σχέσιν ἔχων πρὸς τὴν ἀπέκκρισιν βλ.λ. : **ἀπεκκριτικαὶ λειτουργίαι**.
ἀπεκλανθάνομαι λησμονῶ ἐντελῶς· μόνον ἀόρ. β' : Ὀδ.Ω 393 **ἀπεκλελάθεσθε δὲ θάμβευς**.
ἀπεκλέγομαι μτγν. διαλέγω καὶ ἀπορρίπτω τὰ μὴ καλά, ἀποχωρίζω : Διοσκ.1,7 **τὴν μέντοι μέλαινον καὶ δυσκάτακτον ἀπεκλέγου**.
ἀπεκλεκτικός-ή-όν ἄξιος ἀποβολῆς, ἀπορρίψεως : Στωϊκ.ἀπ.3,28 **διὸ καὶ τὰ μὲν ἀξίαν ἐκλεκτικὴν ἔχειν, τὰ δ' ἀπαξίαν ἀπεκλεκτικήν**.
ἀπεκλογή (ἡ) μτγν. τὸ δι' ἐκλογῆς ἀποκλείειν τι, ἡ ἀπόρριψις· ἀντίθ. **ἐκλογή** : Φιλ.ἀπ.84.
ἀπεκλούομαι ἀντὶ τοῦ ἐκλούομαι βλ.λ.:Διοσκ.1,99.
ἀπεκλύω μτγν. καθιστῶ τι χαλαρόν, ἀδύνατον, χαλαρῶ, διαλύω : Ἀλέξ.Ἀφρ.Πρ.1,120 (ἀμφ.).

ἀπεκμυζῶ-άω μσν. κ. νεώτ. ἀπομυζῶ, ἀπορροφῶ : Εὐστ.Πονημ.313,90 **τῶν δὲ καὶ ἀπεκμυζῶν ἅπαν τὸ νόστιμον·** || νεώτ. κ. μτφ. : **οἱ τοκογλύφοι** ἀπεκμυζῶσι τοὺς μικροὺς καλλιεργητάς.
ἀπεκπέμπω μσν. ἀποστέλλω μακράν.
ἀπεκρίπτω Πάπ. ρίπτω μακράν.
ἀπέκρυσις-εως (ἡ) μτγν. ἐσφ.γρ. ἀντὶ **ἀπέρασις,** βλ.λ. : Στράβ.5,8,8,4.
ἀπέκτανσις-εως (ἡ) ἀπέκτασις βλ.λ.
ἀπέκτασις-εως (ἡ) μτγν. ἐπέκτασις, ἐξάπλωσις: ΠΔ Ἰώβ 36,29 **ἐὰν συνῇ ἀπέκτασις νεφέλης,..**
ἀπεκτείνω μτγν. ἐπεκτείνω : Γαλ.17(1),115 **τῆς θερμασίας ἐν τοῖς ἀγγείοις.. ἀπεκταθείσης.**
ἀπεκτέμνω μσν. ἀποκόπτω : Θεόδ.Στ.2,233 **τὰ τῆς κακίας βλαστήματα ἀπεξέταμεν.**
ἀπέκτηνος-ον μσν. ἄπεκτος, ἀκτένιστος· Ἡσ. «ἀπέκτητον· ἄκαρτον, ἀπόκιστον» : Παῦλ. Σιλ. ἐν ΑΠ 5,270 **ἀπεκτήτου σῆς τριχὸς ἀγλαΐην.**
ἀπεκτίθημι μτγν. ἀποθέτω : Ὠριγ.Κέλσ.225 **εἰ.. καρπῶν τὰς ἐκφύσεις ἀπεκτιθέασιν οἱ μύρμηκες.**
ἄπεκτος-ον ἀκτένιστος· || ὀθ. ἐπὶ ἀρνῶν, ὁ ἔτι ἄκαρτος, ὁ μήπω γενόμενος ἑνὸς ἔτους : Ἀνδροτ. 41 **μὴ σφάττειν πρόβατον ἄπεκτον ἢ ἄτοκον,** Εὐστ.Ἰλ.1348,62 «**ἄπεκτον δὲ ἄρνα ἡ ἱστορία ἔφη** τὸν μήπω πεχθέντα, ἤγουν καρέντα».
ἀπεκφέρω μτγν. ἀπομακρύνω πρὸς τὰ ἔξω.
ἀπεκφορῶ-έω Ἡσ. «ἀπεξινησάμην· **ἀπεξεφόρησα,** ἢ ἐξεκένωσα, ἢ ἀπεθέμην».
ἀπελάγασαν ἐπιγρ. ἀφεῖσαν : Ἐπιγρ. **ἀπελάγασαν.. ἐλεύθερον.**
ἀπελάζω ἐσφ. γρ. ἀντὶ **ἀπελλάζω** βλ.λ.
ἀπελασία (ἡ) Πάπ. τὸ ἀπελαύνειν, ἡ ἀποπομπή, ἐκδίωξις: Παπ.**ἀπελασία ζώων καὶ ἑτέρων σκευῶν.**
ἀπέλασις-εως (ἡ) μτγν. μσν. κ. νεώτ. δημ. **-η** περὶ ἱππικοῦ στρατεύματος, ἀποχώρησις : Ἀρ.Τακτ. 16,10· || ἐκδίωξις, ἀπομάκρυνσις, ἀποπομπή· || νεώτ. νομ. κ. δημ. ἡ εἰς ἐπικινδύνους εἰς τὴν ἀσφάλειαν, ἀλλοδαποὺς (κ. ἡμεδαποὺς ἰδίᾳ ἐν καιρῷ πολέμου) ἐπιβαλλομένη ἐγκατάλειψις τοῦ ἐδάφους τῆς ἐπικρατείας : **πᾶς μὴ ἔχων κανονικὸν διαβατήριον ὑπόκειται εἰς ἀπέλασιν, - τοῦ ἔκαμαν ἀπέλαση.**
ἀπελαστικός-ή-όν μτγν. κ. -ατικός ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ ἀποδιώκῃ, ἀπομακρύνῃ : Ἰουστ.3,2,166 C ῥῆμα **δαιμόνων ἀπελατικόν.**
ἀπέλαστος-ον ἀπρόσιτος : Σιμων.29 (ἀμφ.).
ἀπελατήριος-α-ον μσν. ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ ἀπελαύνῃ : Τζετζ.Ἰλ.75,28 **ὁ ἥλιος δαιμόνων ἀπελατήριος.**
ἀπελάτης (ὁ) μτγν. μσν. κ. δημ. ὁ ἀπελαύνων· ὁ κλέπτων καὶ μεθ' ἑαυτοῦ ἀπάγων ζῷα, γλωσσ. «**ἀπελάτης** κυρίως λέγεται ὅστις θρέμματα ἀπὸ βοσκῆς ἢ βουκολίων ἀποσύρει»· 2) μσν. **ἀπελάται** φύλακες τῶν ὁρίων τοῦ βυζαντινοῦ κράτους ἔχοντές τινα ἀπ' αὐτοῦ ἀνεξαρτησίαν, ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς λῃστοϊππότας τοῦ δυτικοῦ μεσαιωνικοῦ κόσμου καὶ τοὺς Ἕλληνας ἁρματολοὺς καὶ κλέφτας τῆς Τουρκοκρατίας : Διγ.Ἀκρ.1469 **τοῦτον δὲ ἔστειλεν θεὸς διὰ τοὺς ἀπελάτας·** || δημ. συνεκδ. γενναῖος, παλληκαράς.
ἀπελατίκι(ο)ν μσν. ῥόπαλον σιδηροῦν καὶ ἀκιδωτόν, ἐφ' οὗ ἦτο ἐνίοτε ἐζωγραφημένη ἡ εἰκὼν τοῦ ἁγίου Μάμαντος, χρησιμοποιούμενον ὑπὸ τῶν ἀπελατῶν, συνήθως δὲ καὶ καθ' ἡμέραν φερόμενον ὑπ' αὐτῶν ὡς κύριον ὅπλον.
ἀπελατικός-ή-όν μτγν. ἀπελαστικός βλ.λ.
ἀπελαύνω κ. μσν. κ. νεώτ. προστ. ἀπέλα, ὡς ἐξ ἐνεστ. **ἀπελάω,** παρατ. δωρ. **ἀπήλαον,** μέλλ. ἀττ. **-ελῶ** (κ. π.-Ἡρ.8,102), κ. **-ελάσω,** μτγν. κ. νεώτ. ἀόρ. α' **ἀπήλασα,** παρακ. **-ελήλακα,** παθ. ἀόρ. **-ηλάθην,** παρακ. μτχ. **ἀπεληλαμένος,** μέσ. ἀόρ. **-ηλασάμην,** ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω : Εὐρ. Ἀλκ.553 **δόμων σφε καὶ πόλεως ἀπήλασα·** 2) ἐξορίζω, ἐνεργῶ κατά τινος ἀπέλασιν βλ.λ.2) : Σοφ. ΟΚ 1356 **τὸν δὲ ἀπήλασας κἄθηκας ἄπολιν,** Ξεν. Ἀν.3,1,32 **τοῦτον μὲν οὖν ἀπήλασαν, - τὸν ἀπήλασαν ὡς ἐπικίνδυνον εἰς τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν·** || τηρῶ τινα εἰς ἀπόστασιν : Ἀριστφ.Ἱππ.58· || ἀποτρέπω, ἀποσοβῶ : Ξεν.ΚΠ 4,2,10 **μέγαν αὐτοῖς φόβον ἀπεληλακέναι ἐδόκει** (προεφύλαξεν αὐτοὺς ἀπὸ μεγάλου φόβου)· || ἀποκλείω ἀπό τινος πρᾶγμά τι : αὐτ.Ἑλλ.3,2,31· μέσ., ἀπό τινος ἀποτρέπω ἀπὸ τινός τι : ΑΠ 7,303 3) Ἡρ.4,92 **ἀπήλαυνε τὴν στρατιὴν** (ἀπῆγε τὸ στράτευμα)· || ἀμτβ. ἀπέρχομαι, ἀποχωρῶ : αὐτ 8,102 πυρώσας τὰς Ἀθήνας **ἀπελᾷ·** || ἐννοουμένης τῆς λ. ἵππον, ἔφιππος ἀπέρχομαι : Ξεν.Συμπ. 9,7 **ἀναβάντες ἐπὶ τοὺς ἵππους ἀπήλαυνον πρὸς τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας·** 4) παθ. κατὰ τὴν 2αν σημ. ἀποδιώκομαι, ἐξορίζομαι : Σοφ.ΟΚ 599 **γῆς ἐμῆς ἀπηλάθην πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ σπερμάτων,** Ἡρ.5,94 **Ἱππίῃ ἀπελαυνομένῳ ἐδίδου μὲν Ἀμύντης.. Ἀνθεμοῦντα,** Ξεν.ΚΠ 1,2,3 **ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον τόπον ἀπελήλανται - ἀπηλάθη, διότι δὲν ἦσαν ἐν τάξει τὰ διαβατήριά του, - οἱ ἀπελαθέντες** (οἱ ἐξορισθέντες)· || ἀποκλείομαι ἀπό τινος πράγματος : Ἡρ.7,161 **ἁπάσης** [ἐνν. τῆς στρατιῆς] **ἀπελαυνόμενος δέεαι τῆς ναυτικῆς ἄρχειν** (ἀπὸ τῆς ἀρχηγίας), αὐτ.7,205 **ἀπελήλατο τῆς φροντίδος περὶ τῆς βασιλήης** (εἶχεν ἀπαλλαχθῇ τῆς φροντίδος), Εὐρ.Ἡρ.63 **οὔτ' εἰς πατέρ' ἀπηλάθην τύχης** (οὔτε ὡς πρὸς τὸν πατέρα ἀπεκλείσθην καλῆς τύχης), Πλάτ.Πολ.564 D **ἀπελαύνεσθαι τῶν ἀρχῶν.**
ἀπελαφρύνω δ.γ. ἐπαλαφρύνω, ἐλαφρώνω.
ἀπελεγκτής (ὁ) μτγν. ὁ ἀνασκευάζων, ὁ ἐλέγχων : Οἰνόμ.π.Εὐσ.: Εὐαγγ.Πρ.256D **ὁ δὲ γόητος ἀπ-·**
ἀπέλεγμα-ατος (τὸ) μτγν. ἐξέλεγξις, ἐπίκρισις.
ἀπελεγμός (ὁ) μτγν. τὸ ἀπελέγχεσθαι, ἡ ἐξέλεγξις : ΚΔ Πράξ.19,27 **τοῦτο κινδυνεύειν ἡμῖν τὸ μέρος εἰς ἀπελεγμὸν ἐλθεῖν.**
ἀπέλεγξις-εως (ἡ) μτγν. ἀπελεγμός βλ.λ. : Εὐσέβ.Ἱεροκλ.1,9 **τύχοι μὲν ἂν καὶ αὐτὰ τῆς προσηκούσης κατὰ καιρὸν ἀπελέγξεως.**
ἀπελέγχω ἐπιτεταμ. ἀντὶ **ἐλέγχω,** ἐξελέγχω, ἀνασκευάζω, ἐπικρίνω : Ἀντιφ.5,19, Φιλ.1,193 **εὐχέρειαν ἑαυτοῦ ἀπ-,** Μ'Αντ.8,36 **ἀπ- τὴν διάνοιαν εἰ..·** || ἀπολ., φέρω τεκμήριον ἐνοχῆς· 2) ἀποδεικνύω : Ἰουλ.Λόγ.2,81 D **ἀπ- τὸν τόκον γνήσιον·** παθ. ἀποδεικνύομαι : Ἀντιφ.5,21 **οὐδὲ πείσας τὸν ἄνδρα ἀπελέγχομαι** (οὐδ' ὅτι ἔπεισα τὸν ἄνδρα ἐξελέγχομαι, προκύπτει περὶ ἐμοῦ ἀπόδειξις).
ἀπέλεθρος-ον ὑπέρμετρος, μέγας : Ἰλ.Ε 245 **ἄνδρ' ὁρόω κρατερὼ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι, ἶν' ἀπέλεθρον ἔχοντας** (δύναμιν ἀμέτρητον), αὐτ.Λ 354 **Ἕκτωρ δ' ὦκ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε** (ἐτινάχθη ὀπίσω εἰς μεγάλην ἀπόστασιν).
ἀπελειλούθοντες Ἐπιγρ. ἀπεληλυθότες.
ἀπελέκητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ πελεκήσεως βλ. λ.
ἀπελέκητος (-η)-ο(ν) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πελεκηθείς : ΠΔ Βασ.3,6,1 **λίθους μεγάλους τιμίους εἰς τὸ θεμέλιον τοῦ οἴκου καὶ λίθους ἀπελεκήτους, - καύτσουρο ἀπελέκητο·** 2) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ἄξεστος, τραχύς : Διογ.Λ 4,27 **ἦν δὲ καὶ δεινὸς ὀνοματοποιῆσαι** (ὁ Κράντωρ)· **τραγῳδὸν γοῦν ἀπελέκητον εἶπεν ἔχειν φωνὴν καὶ φλοιοῦ μεστήν,** παροιμ. **ἄνθρωπος** ἀγράμματος **ξύλο ἀπελέκητο·** || δημ. **ἄνθρωπος** ἀπελέκητος (ἀδιαπαιδαγώγητος, ἀμόρφωτος, ἀγροῖκος).
ἀπελεκήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ πελεκήσεως.
ἀπελέκιστος-ον Ἐπιγρ. ἀπελέκητος βλ.λ.
ἀπελέσθαι ἰων. ἀπαρφ. ἀόρ. τοῦ ἀφαιρῶ βλ.λ.
ἀπελευθέρα (ἡ) κ. νεώτ., ἰων. **-έρη** θηλ. τοῦ ἀπελεύθερος βλ. λ.

ἀπελευθερία (ἡ) ἰων. -ρίη ἀπελευθέρωσις, ἡ χειραφέτησις δούλου : Αἰσχίν.3,41· 2) τὸ νὰ εἶναί τις ἀπελεύθερος : Πολυδ.3,83.

ἀπελευθεριάζω μτγν. εἶμαι ἐλεύθερος, φέρομαι ὡς ἐλεύθερος : Φίλ.1,419 **ἀπελευθεριάζουσα κίνησις**· || ἀποθρασύνομαι : αὐτ.2,31 **ἀπελευθεριάζοντες ὑπ' αὐθαδείας.**

ἀπελευθερικός-ή-όν ἀνήκων εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀπελευθέρων : Πλούτ.Σύλλ.1 **ἀπελευθερικὸς ἄνθρωπος,** Στράβ.8,6,23 **πέμψαντος τοῦ ἀπελευθερικοῦ γένους πλείστους**· || ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀπελευθερίαν βλ. λ. : Δημ.π. Πολυδ.3,83 νόμοι **ἀπελευθερικοί.**

ἀπελευθέριος-ον μτγν. ὁ ἀποβλέπων τὸν ἀπελεύθερον, ὁ ἰδιάζων, ὁ ἁρμόζων εἰς αὐτόν.

ἀπελευθερισμός (ὁ) Ἐπιγρ. ἀπελευθερία, ἀπελευθέρωσις, χειραφέτησις δούλου βλ. λ.

ἀπελευθερίωσις-εως (ἡ) Ἐπιγρ. ἀπελευθερία βλ.λ.

ἀπελευθεριωτής (ὁ) κ. -ώτης ἀπελεύθερος : Στράβ.5,3,7 **συντάξας στρατιωτικὸν ἐκ τῶν ἀπελευθεριωτῶν** (δ.γρ. **ἀπελευθέρων**).

ἀπελεύθερος-ον ὁ ἐκ δούλου ἐλεύθερος γενόμενος : ἀντίθ. **δοῦλος, μέτοικος** : Αἰσχίν.3,41 **ἀπελεύθερον ἀφιέναι,** Ἀριστλ.Πολ.1278 A 2, ΚΔΚορίνθ.7,22 **ὁ γὰρ ἐν κυρίῳ κληθεὶς δοῦλος ἀπελεύθερος Κυρίου ἐστίν**· || θηλ. **ἀπελευθέρα** ἰων. **ἀπελευθέρη** κατὰ τὴν αὐτὴν χρ. : Ἱππ.Ἐπιδ.5,75 **τῆς ἀπελευθέρης Τηλεφάνης,** Δημ.1351,5 **Νικαρέτη Χαρισίου μὲν οὖσα τοῦ Ἠλείου ἀπελευθέρα.**

ἀπελευθερότης-ητος (ἡ) μσν. ἀπελευθερίας, ἡ κατάστασις τοῦ ἀπελευθέρου.

ἀπελευθερῶ-όω νεώτ. κ. **-ρώνω** ἀποδίδω τὴν ἐλευθερίαν εἰς δοῦλον : Πλάτ.Νόμ.915 A· || παθ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. : Ἀριστλ.Ῥητ.1408 B 25 **αἱρεῖται ἐπίτροπον ὁ ἀπελευθερούμενος** (ἐπὶ δούλου καθισταμένου ἐλευθέρου)· || νεώτ. ἀποδίδω τὴν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς ὑποδούλους, εἰς τοὺς ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν ξένου κράτους διαβιοῦντας ὁμογενεῖς· συνών. δημ. **ξεσκλαβώνω**· || παθ. ἐξ ὑποδούλου γίνομαι ἐλεύθερος : **δι' ἐπαναστάσεως κατὰ τῶν Τούρκων ἀπηλευθερώθησαν οἱ Ἕλληνες, - ἀπελευθερωμένη Ἰερουσαλὴμ** (τίτλος μετσφρ. ἔπους τοῦ Τορκουάτου Τάσσου)· || ἀπολύω τινὰ ἀπὸ τῆς φυλακῆς, ἐπαναδίδω τὴν προσωπικὴν ἐλευθερίαν· || μτφ. νεώτ. ἀπαλλάττω ἀπό τινος ὀχλήσεως.

ἀπελευθερώνω νεώτ. ἀπελευθερῶ βλ.λ., **ἐλευθερώνω,** καθιστῶ τινα ἐλεύθερον.

ἀπελευθερώσιμος (ὁ) νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀπελευθερωθῇ, νὰ καταστῇ ἐλεύθερος.

ἀπελευθέρωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -η ἀπόδοσις τῆς ἐλευθερίας εἰς δοῦλον συνήθως ὑπὸ τοῦ κυρίου του ἢ τῆς πόλεως (παρ' Ἕλλησι), μόνον ὑπὸ τοῦ κυρίου του ἐπισήμως ἢ ἀνεπισήμως (παρὰ Ρωμαίοις) : Δημ.215,24 **μηδὲ χρεῶν ἀποκοπαί, μηδὲ δούλων ἀπελευθερώσεις,** Χαρίτ.5,7,4 **τὸ γραμματεῖον τῆς ἀπελευθερώσεως**· || νεώτ. ἀπόδοσις τῆς ἐλευθερίας εἰς ὑποδούλους, συνών. δημ. ξεσκλάβωμα : **ἡ ἀπελευθέρωσις τῶν Ἑλλήνων ἐκ τῆς Τουρκικῆς κυριαρχίας**· || νεώτ. ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῶν δεσμῶν, ἡ ἀποφυλάκισις· || γεν. ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπό τινος βάρους ἢ ὀχλήσεως.

ἀπελευθερωτήριος-ον νεώτ. ὁ ἀπελευθερῶν, ὁ φέρων τὴν ἀπελευθέρωσιν βλ.λ.

ἀπελευθερωτής (ὁ) νεώτ. θηλ. **-ρώτρια** ὁ ἀπελευθερῶν, ὁ ἀποδίδων τὴν ἐλευθερίαν.

ἀπελευθερωτικός-ή-όν ἐπίγρ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν βλ.λ. : Ἐπιγρ. **κατὰ τοὺς ἀπελευθερωτικοὺς νόμους, - ἀπελευθερωτικὸς ἀγών.**

ἀπελευθερωτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀπελευθερωτικὸν βλ.λ.

ἀπέλευσις-εως (ἡ) μσν. ἀποχώρησις, ἀποβολή : Εὐστ.σχόλ.Ἰλ.191,13 **τὸ δὲ βεβάασιν Ἰωνικὴν ἀπέλευσιν ἔχει τοῦ κ.**

ἀπέληκα Ἡσ. « ἀπέρρωγα· Κύπριοι » (πρβλ. λακίς = ράκος).

ἀπελής (ὁ) δημ. κ. **ἀπελιάς** ὁ πτωχός, ὁ δυστυχής, ὁ ὅλως ἄπορος.

ἀπελιγκόμην Ἡσ. « ἀπερριπτούμην ».

ἀπελίσσω μτγν. κ.νεώτ. κ. **ἀπειλίσσω** ἐκτυλίσσω, ξετυλίγω : Αἰν.Τακτ.18,15 **τὴν δὲ ἀγκαθίδα** (κουβάρι) **ἐπορεύθη ἀπειλίσσων ἀπὸ τῆς πόλεως πέντε στάδια**· παθ. ἰων. : Ἥρων Αὐτόμ.2,7 **ἀπειλισσομένης τῆς σπάρτου**· 2) τυλίσσω ἐντελῶς : Δίων Κ 46,36. **ἐς ἐλασμὸν μολύβδου λεπτὸν ἐγγράψαντές τινα ἀπείλιξαν.**

ἀπελίτσια (ἡ) δημ. τὸ καλλιανθὲς δενδρύλλιον ξελκόβη ἡ **ἀβελικεία** ἡ *ἀβελικεία* ἡ **κρῆσσα** βλ.λ.

ἀπέλκω ἰων. ἀφέλκω βλ.λ. : Ἡρ.3,48.

ἀπέλλα (ἡ) συνήθως κατὰ πληθ.· Ἡσ. « **ἀπέλλαι**· σηκοί, ἐκκλησίαι· ἀρχαιρεσίαι »· || ἐκκλησία τοῦ δήμου, συνέλευσις τῶν πολιτῶν ἐν Σπάρτῃ : Ἐπιγρ. **ἔδοξε τῷ δάμῳ ἐν ταῖς μεγάλαις ἀπέλλαις.**

ἀπελλάζω συνέρχομαι εἰς ἐκκλησίαν· Ἡσ. « **ἀπελλάζειν**· ἐκκλησιάζειν, Λάκωνες » : Πλούτ.Λυκ.6 **ὥρας ἐξ ὥρας ἀπελλάζειν** (οἱ πολῖται νὰ συνέρχωνται εἰς συνέλευσιν).

ἀπέλλαι ἑορτή, καθ' ἣν προσεφέροντο θυσίαι· 2) συνέλευσις τοῦ λαοῦ βλ. **ἀπέλλα.**

ἀπελλαῖα (τὰ) Ἐπιγρ. θυσίαι τελούμεναι κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀπελλῶν.

ἀπελλακάς Ἡσ. « ἱερῶν κοινωνούς ».

ἀπέλλειν Ἡσ. « ἀποκλείειν ».

ἀπέλλητος ἀνταγωνιστής, πολιτικὸς ἀντίπαλος AB « ἀπέλλητοι, ἀνταγωνισταί » : Αἰσχ.ἀπ.415.

ἀπελλογαρίζω Πάπ. δίδω λογαριασμόν : **ἀπελλογαρίζειν ἤτοι λογισμοὺς ἐκθέσθαι περὶ πάντων.**

ἀπελλόν Ἡσ. « αἴγειρος, ὅ ἐστιν εἶδος δένδρου ».

ἀπελόμενος ἰων.μτχ.ἀόρ.β' τοῦ ἀφαιρῶ βλ. λ.

ἄπελος (τὸ) μτγν. κ. μσν. πληγὴ μήπω ἐπουλωθεῖσα : Κολλ.ἀπ.343,Εὐστ.842 « τὸ ἕλκος καὶ τραῦμα, παρὰ τὸ μὴ προσπελάζειν τὴν σάρκα, ἀλλὰ διῃρεῖσθαι ».

ἀπελπίζω μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. **ἀπελπίσω,** ἀττ. **ἀπελπιῶ,** παρακ. **ἀπήλπικα,** δημ. ἀπερπίζομαι κ. ἀπορπίζομαι, χάνω τὰς ἐλπίδας μου, ἀπελπίζομαι διά τι : Ὑπερείδ.Ἀθ.35 **τῆς πόλεως τὴν σωτηρίαν ἀπ-,** Ἐπικ. παρὰ Διογ. Λ 10,127 **μήτ' ἀπελπίζωμεν ὡς πάντως οὐκ ἐσόμενον, - δὲν ἀπελπίζομαι διὰ τὴν νίκην, - ὁ κατάδικος εἶναι ἀπηλπισμένος**· || μέσ. **-ομαι** κ. δημ. εὑρίσκομαι εἰς ἀπελπιστικὴν κατάστασιν : Πολύβ.10,6,10 **τὰ πράγματα ἀπ-,** ἐπὶ **προσώπων,** εἶμαι ἀπηλπισμένος : ΠΔ Ἰωσ.29,19 **οἱ ἀπηλπισμένοι,** Διογ.Λ 8,69 **Πάνθειαν ἀπηλπισμένην ὑπὸ τῶν ἰατρῶν** (ἀποφασισμένην ἀπὸ τοὺς γιατρούς), - **ἦταν ἀπερπισμένος ἀπὸ τοὺς γιατροὺς κι' ὅμως ἔζησε**· || παθ. κατὰ παρεμφερῆ σημ. : Πολύβ.7,15,3 **τόπος δοκοῦντες ὑπὸ τῶν ἐναντίων ἀπηλπίσθαι** (περὶ τῆς καταλήψεως τῶν ὁποίων ἀπηλπίσθησαν οἱ ἐχθροί)· 2) μτβ. κ. νεώτ. δημ. **ἀπερπίζω, ἀπορπίζω** φέρω εἰς ἀπελπισίαν : ΑΠ 11,114,6 **ὁ Διόφαντος ἄλλον ἀπελπίζων αὐτὸς ἀπεσκάρισε,** παροιμ. **οἱ ἄνθρωποι ἀπερπίζουν, μὰ ὁ Θεὸς δὲν ἀπερπίζει** (ἐπὶ κινδυνευόντων), **τὸ δὲν θάψῃς μὴν ἀπορπίζῃς** (ἔλπιζε μέχρι τῆς ὑστάτης στιγμῆς)· 3) ἐλπίζω νὰ λάβω ὀπίσω : ΚΔ Λουκ.6,35 **ἀγαθοποιεῖτε καὶ δανείζετε μηδὲν ἀπελπίζοντες** (ἡ σημασία αὕτη οὐδαμοῦ ἀλλοῦ ἀπαντᾷ).

ἄπελπις-ιδος-ι νεώτ. μὴ ἔχων ἐλπίδα· 2) παθ. ὁ περὶ οὗ δὲν ὑπάρχει ἀγαθὴ ἐλπίς· ἀντίθ. εὔελπις : **διεξάγει ἄπελπιν ἀγῶνα** (ἀγῶνα οὗτινος οὐδόλως ἐλπίζεται οἵα ἡ ἔκβασις).

ἀπελπισία (ἡ) νεώτ. κ. ἀπελπισμός, δημ. ἀπελπισιά κ. **ἀπορπισιά,** συνών. **ἀνελπισιά** ἔλλειψις, ἀπώλεια ἐλπίδων : **ἄγω, φέρω, ἐμβάλλω εἰς ἀπελπισίαν,** Σολωμ.Ὕμν.Ἐλευθ.6,4 **ἕνα ἐκτύπαε τ'ἄλλο χέρι** (ἀπὸ τὴν ἀπελπισιά, - **μὲ τὶς ἰδιοτροπίες του ἔγινε ἀπερπισιά** (ἐπὶ τοῦ φορτικοῦ).

ἀπελπισιάρης (ὁ) δημ. ὁ ἀπαισιόδοξος, ὁ φέρων ἀπαισιοδοξίαν.

ἀπελπισιάρικος-η-ο δημ., θηλ. κ. **-κια** ὁ διαρκῶς εἰς κατάστασιν ἀπελπισίας εὑρισκόμενος, ὁ παρουσιάζων τάσεις ἀπαισιοδοξίας.

ἀπέλπισμα (τὸ) δημ. ἡ ἀπελπισία.

ἀπελπισμένα ἐπίρρ. δημ. μετ' ἀπελπισίας ἢ ἐν ἀπελπισίᾳ.

ἀπελπισμένος (-η)-ο(ν) μσν. κ. δημ. παθ. μτχ. τοῦ ἀπελπίζομαι βλλ. ὁ πᾶσαν ἐλπίδα ἀποβαλὼν ἢ ὁ περὶ οὗ οὐδεμία ὑπάρχει ἐλπίς : Διγ.Ἀκρ.4584 **οὕτω καὶ νῦν ἀνάστησον ἀπελπισμένον νέον, - ἔχει ὁ Θεὸς γιὰ τὰ ὀρφανὰ καὶ γιὰ τὰ ἀπελπισμένα.**

ἀπελπισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἀπελπισία βλ. λ. : Πολύβ.30,32,11.

ἀπελπιστής (ὁ) νεώτ. ὁ ἀπελπίζων, ὁ ἀφαιρῶν τὰς ἐλπίδας, ὁ φέρων εἰς ἀπελπισίαν.

ἀπελπιστία (ἡ) μσν. ἀπελπισία : Τζέτζ.Ἱστ.11,18 **τῶν ἀγκυρῶν τὴν μείζονα τὴν ἐν ἀπελπιστίαις.**

ἀπελπιστικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀπελπιστικόν, μέχρις ἀπελπισίας.

ἀπελπιστικός-ή-όν νεώτ. δημ. ἀπερπιστικός-ή-ό ὁ προκαλῶν ἢ ὁ δυνάμενος νὰ προκαλέσῃ, νὰ ἐμπνεύσῃ ἀπελπισίαν : **ἡ κατάστασις τοῦ ἀσθενοῦς εἶναι ἀπελπιστική.**

ἀπελπιστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δημ. **-ά** κατὰ τρόπον ἀπελπιστικόν, μέχρις ἀπελπισίας : **εἶναι ἀπελπιστικῶς ἐγωϊστής.**

ἀπέλπιστος γλωσσ. ἀπηλπισμένος.

ἄπελπτος ἄελπτος βλλ. : Ἡρ.1,111 **οἷα ἐξ ἀπέλπτου** (δ. γρ. **ἀέλπου**) **ἰδοῦσα ἡ γυνή.**

ἀπελῶ-άω ἐν χρήσ. μόν. προστ. ἐνεστ. ἀπέλα ἀπελαύνω, ἀπέρχομαι, ἀποσύρομαι : Ξεν.ΚΠ 8,3,32 **καὶ νῦν μὲν.. ἀπέλα, ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἐμὸν ἵππον.**

ἀπεμέσφ Ἡσ. « ματαίῳ ».

ἀπεμνήσαντο γ' ἐν. ὁριστ. ἀορ. τοῦ ρ. ἀπομιμνήσκομαι βλλ.

ἀπεμποδίζω νεώτ. παύω νὰ ἐμποδίζω.

ἀπεμπόδισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ μὴ ἐμπόδισις.

ἀπεμπολή (ἡ) Ἡσ. «ἀπαλλαγή, πρᾶσις, ἐμπορία».

ἀπεμπόλησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. πώλησις· || Φιλήμ. Λεξ.Τεχνολ.48 **«ἡ μετὰ ἀπάτης πρᾶσις»** 2) ἀπαλλαγή, παραμέρισις, ἀπομάκρυνσις : Ἱππ.Εὐσχημ.5 **ἀπεμπόλησις ἀκαθαρσίας·** 3) νεώτ. ἀσυνείδητος παραχώρησις ἢ ἐγκατάλειψις, ἡ προδοσία : **ἡ ἀπεμπόλησις τῶν ἐθνικῶν δικαίων.**

ἀπεμπολητής (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. πωλητής : Λυκόφρ. 341· 2) νεώτ. ὁ διαπράττων ἀπεμπόλησιν βλ. λ.3).

ἀπεμπολέω ἰων.τ. τοῦ **ἀπεμπολῶ** βλλ.

ἀπεμπολῶ-άω (ἐσφ. γ. ἀπεμπωλῶ) κ. νεώτ. πωλῶ : Εὐρ.Κύκλ.257 **τοὺς δ' ἄρνας ἡμῖν οὗτος ἀντ' οἴνου σκύθου ἀπημπόλα·** παθ. **-ομαι** : Ἀριστφ.Ἀχ.374 **κἄνταῦθα λανθάνουσ' ἀπεμπολώμενοι·** || ἀπάγω πρὸς πώλησιν : Εὐρ.ΙΤ 1360 **τίνος τίς ὢν σὺ τήνδ' ἀπεμπολᾷς χθονός** (ἀπάγεις ἐκ τῆς χώρας, ἵνα πωλήσῃς)· || προδίδω : Εὐρ.Τρῳ.973 **ἡ μὲν Ἄργος βαρβάροις ἀπημπόλα·** νεώτ. **ἀπημπόλησε τὰ δίκαια τῆς πατρίδος,** ἰων.τ. **ἀπεμπολέω** παρὰ μτγν. : Διον.Ἀλ.2,63,Λουκ. Τοξ.28 κτλ.

ἀπέμπροσθεν μτγν. κ. νεώτ. ἀπὸ ἐμπρός : Ἐπιφάν.1,678 Α **οὐδὲ γὰρ τὸ φῶς φεύγει ἀπέμπροσθεν τοῦ σκότους.**

ἀπεμφαινόντως ἐπίρρ. μτγν. ἀναρμόστως, οὐχὶ προσηκόντως : Ὠριγ.Φιλοκ.27,103.

ἀπεμφαίνω μτγν.κ.Ἡσ. « ἀπεμφαίνοντα ἀπεοικότα, ἐκ τοῦ μὴ ἐμφαίνειν τὸ ὅμοιον », εἶμαι ἀνόμοιος, ἀνάρμοστος : Πολύβ.6,47,10· || ἐπὶ θρήνων, ἔχω παραφωνίαν : Μαρῖν.Πρόκλ.33 **ἀπεμφαίνοντες θρῆνοι·** || ἐπὶ στίχων, εἶμαι ἐσφαλμένος μετρικῶς· 2) δεικνύω, φανερώνω : Μάλχ. 397 D **ἀλαζονείαν.. διὰ τῶν προσώπων ἀπ-.**

ἀπέμφασις-εως (ὁ) μτγν. ἀτοπία, ἀπρέπεια : Στράβ.10,2,12· || ἀντιλογία : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.11,162 **εἰς ἀπέμφασιν περικλείεσθαι.**

ἀπεμφερής-οῦς-ές μτγν.ἀνόμοιος:Θεοφρ.ΙΦ8,8,5.

ἀπέμφραξις-εως (ἡ) νεώτ. ἀφαίρεσις τοῦ ἐμφράγματος : **ἡ ἀπέμφραξις τῆς διώρυγος** (ἀφαίρεσις πεσόντων χωμάτων, ἅτινα φράσσουσι τὴν δίοδον εἰς τὰ πλοῖα).

ἀπεμφράττω νεώτ. ἀφαιρῶ τὸ ἔμφραγμα, ξεβουλώνω : **ἀπεμφράττω ὀδόντα.**

ἀπεμῶ-έω μέλλ. **ἀπεμέσω** ἐπ. ἀόρ. **ἀπέμεσσα** ἐκπτύω,ξερνῶ : Ἰλ.Ξ 437 **αἷμ' ἀπέμεσσεν** (ἀπέπτυεν αἷμα), Γαλ.14,163· || παθ.Ἀριστλ.Πρ.926 Β 26 **ἀπεμούμενα.**

ἀπέναντι ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀντικρύ, ἔναντι : Πολύβ.1,86,3 **κατὰ τὴν ἀπέναντι ταύτης πλευράν,** Ἐπιγρ. **εἰς τὸν ἀπέναντι βουνόν, εὑρίσκονται ἀπέναντι ἀλλήλων, - κατοικεῖ ἀπέναντι τῆς Δημαρχίας,** γεωμ. **αἱ ἀπέναντι γωνίαι·** || νεώτ. ἐνώπιον, κατὰ πρόσωπον : **δὲν τολμᾷ νὰ ἐμφανισθῇ ἀπέναντί μου·** 2) ἐναντίον : ΚΔ Πράξ. 17,7 **καὶ οὗτοι πάντες ἀπέναντι τῶν δογμάτων Καίσαρος πράσσουσι·** 3) νεώτ. ἐν σχέσει, ἐν συγκρίσει : **ἀπέναντί μου φαίνεται εἰλικρινής, - ὁ πλοῦτος ἀπέναντι τῆς δόξης εἶναι μηδέν·** 4) νεώτ. εἰς ἀντίκρυσιν, εἰς ἀπόσβεσιν : **δίδω, - καταβάλλω, - πληρώνω, - λαμβάνω** ἀπέναντι λογαριασμοῦ, **χρέους,ἀξίας** κτλ., **- ἠγόρασε τὸ σπίτι καὶ ἔδωκε ἀπέναντι ἑκατὸν χιλιάδας δραχμάς.**

ἀπεναντίας σχόλ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀντιθέτως, τοὐναντίον : σχόλ.Θεόκρ.7,47.

ἀπεναντίον ἐπίρρ. ἀντικρύ : Ἡρ.7,55 **ἀνήγοντο ἐς τὴν ἀπεναντίον** (χώραν)· || Γεωμ.Εὐκλ. 1,16 **ἡ ἀπεναντίον γωνία** (ἡ ἀπέναντι).

ἀπεναντίος-ον μτγν. ἀντικρυνός : Προκ.Κτισμ.1,11.

ἀπεναντίως ἐπίρρ.μτγν.ἀπέναντι:Λουκ.Νιγρ.36(δ.γ.).

ἀπεναρίζω μέλλ. -ίζω, ἀόρ. -ιξα ἀφαιρῶ τὰ ἔναρα, ἤτοι τὰ ὅπλα τοῦ ἐν τῇ μάχῃ φονευθέντος, σκυλεύω : Ἰλ.Μ 195 **ὄφρα οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα μαρμαίροντα** (τμῆσις).

ἀπενάσσατο ἀόρ. μέσ. τοῦ ρ. ἀποναίω βλ. λ.

ἀπενδονικῶς Ἡσ. « φυγών ».

ἀπένεικα ἀόρ. τοῦ ρ. ἀποφέρω βλ. λ.

ἀπενείχθην ἀορ. παθ. τοῦ ρ. **ἀποφέρω** βλ. λ.

ἀπενεκτική (ἡ) νεώτ. γραμμ. μία τῶν πτώσεων τῆς λατινικῆς γλώσσης· συνών. ἐπικρατῆσαν **ἀφαιρετική.**

ἀπενεοῦμαι-όομαι μτγν. γραμμ. γίνομαι ἐνεός, ἄφωνος : ΠΔ Δαν.4,16 **ἀπηνεώθη ὡσεὶ ὥραν μίαν.**

ἀπενέπω δ.τ. τοῦ ἀπεννέπω βλ. λ.

ἀπενθήριστος-ον μτγν. ἀφρόντιστος : Τίμ. ἐν Σέξτ.Ἐμπ.Πυρρ.1,224 **πρεσβυγενὴς ἐτέων καὶ ἀπενθήριστος ἁπάσης σκεπτοσύνης** (διόρθ. ἀμενθήριστος).

ἀπενθής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων πένθος, θλῖψιν : Αἰσχ.Πρ.956 **ναίειν ἀπενθῆ Πέργαμα,** Πλούτ.Φλαμιν.11.

ἀπένθητος-ον κ. νεώτ. ἐνεργ. ὁ μὴ πενθῶν, ὁ μὴ πενθήσας : Αἰσχ.Ἀγ.895 **ἀπενθήτῳ φρενὶ λέγοιμ' ἂν ἄνδρα τόνδ' ἐγώ·** 2) παθ. ὁ δι' ὃν δὲν ἐγένετο πένθος, ὁ μὴ θρηνηθείς : ΠΔ Μακκ.5,10.

ἀπενθῶν Πάπ. ἀπεκθὼν βλ. λ. : Ἐπιχ.ἀπ.

ἀπενιαύτησις-εως (ἡ) κ. ἀπενιαυτισμός ἐξορία, ἰδίως ἑνὸς ἔτους : Πλάτ.Νόμ.868 Ε **τριετεῖς ἀπενιαυτήσεις διατελεῖν** (δ.γ. ἀπενιαυτίσεις).

ἀπενιαυτίσας μσν. μτχ. ἀορ. τοῦ ρ. ἀπενιαυτιῶ ἀντὶ **ἀπενιαυτίσας** τοῦ ρ. ἀπενιαυτίζω βλ. λ. : Μιχ.᾽Ακομ.Χρον.2,18,6.

ἀπενιαυτίζω κ. **ἀπενιαυτῶ-έω** μέλλ.ἀττ. -ιῶ ἀπέχω τινὸς ἐπὶ ἓν ἔτος : Ξεν.᾽Απ.13,13 **σοὶ δὲ . . συμβουλεύω ἀπενιαυτίσαι**· || φεύγω ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, μένω ἐν τῇ ἐξορίᾳ ἐπὶ ἓν ἔτος· Πολυδ.1,58 « ἀπενιαυτίσαι δὲ τὸ φυγεῖν ἔτος ἢ παύσασθαί τινος ἐπ᾽ ἐνιαυτόν » : Πλάτ.Νόμ.868 D **ἐνιαυτοὺς τρεῖς ἀπενιαυτεῖν**, Φιλοστρ.Β.᾽Απ.1,13 **ἀπενιαυτίσαι εἰς τὸ Σκυθῶν ἔθνος**· 2) ἐντὸς ἔτους ἀπὸ συμβεβηκότος τινὸς ἐπιζῶ (πεθαίνω στὸ χρόνο μέσα)· Δίων Κ 46,49,ΑΒ « ἢ ἐπὶ τοῦ ἐντὸς ἐνιαυτοῦ ἀποθνήσκοντος ».

ἀπενιαυτισμός (ὁ) ᾽Ησ. « **ἀπενιαυτισμός**· ἡ εἰς ἐνιαυτὸν φυγὴ τοῖς φόνον δράσασιν », ἡ ἐπιβολὴ ἐξορίας ἐπὶ ἔτος εἰς τοὺς κατὰ τὸ ᾽Αττικὸν Δίκαιον ἀποδειχθέντας ἐνόχους φόνου ἀκουσίου.

ἀπενιαυτῶ-έω ἀπενιαυτίζω βλ.λ. : Πλάτ.Νόμ.866C.

ἀπεννέπω κ. **ἀπενέπω** τραγ.λ. ἀπαγορεύω, δὲν ἐπιτρέπω· πρβλ. ἀπαυδῶ : Αἰσχ.᾽Επτ.1053 **ἀπεννέπω δ᾽ ἐγώ**, Σοφ.ΟΚ 209 **τί τόδ᾽ ἀπεννέπεις, γέρον ;**, Εὐρ.Μήδ.813 **δρᾶν σ᾽ ἀπεννέπω τάδε**· || ἀποστέργω : Αἰσχ.Εὐμ.956 **ἀνδροκμῆτας δ᾽ . . ἀπεννέπω τύχας**· || ἀποκλείω : Εὐρ.ΙΑ 553 **ἀπεννέπω νιν ἁμετέρων . . θαλάμων.**

ἀπενρίνωσις-εως (ἡ) νεώτ. γλωσσολ. ἡ ὑπὸ τῶν ἐνρίνων ἠχηρῶν mb, nd, ng ἀποβολὴ τῆς ἐνρίνου προφορᾶς των εἴς τινας νεοελληνικὰς διαλέκτους, ἰδίως εἰς τὰς Κυκλάδας, τὴν Κρήτην κτλ., οἷον ἐν λ. α(μ)bέλι, α(n)tρας, α(ŋ)gαθι (ἀποβολ. τῶν m, n).

ἀπενσάρκωσις-εως (ἡ) νεώτ. ὅρος τῶν πνευματιστῶν βλ. λ. χαρακτηρίζων οὐ μόνον τὸν θάνατον, ἀλλὰ τὴν κατάστασιν τοῦ πνεύματος μετὰ τὴν παῦσιν τοῦ ζῆν, καθ᾽ ὃν τὸ πνεῦμα καταλείπει εἰς τὴν γῆν τὸ ὑλικόν του σῶμα καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὸν πνευματικὸν βίον.

ἀπενταρία (ἡ) δημ. ἔλλειψις χρημάτων· συνών. ἀδεκαρία, ἀφιλία : **ἔχει φοβερὲς ἀπενταρίες.**

ἀπένταρος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων πεντάραν, ἤτοι οὐδ᾽ ἐλάχιστα χρήματα, ὁ ἐντελῶς ἄνευ χρημάτων : **ἔφαγε τὴ κληρονομιὰ κ᾽ ἔμεινε ἀπένταρος.**

ἀπενταροσύνη (ἡ) νεώτ. παντελὴς ἔλλειψις χρημάτων· ὅ. **ἀπενταρία** βλ.λ.

ἀπεντάσσω μτγν. ἰατρ. ἐπανάγω εἰς τὴν φυσιολογικὴν θέσιν, ἐπὶ πτώσεως τῆς μήτρας : Σωραν.2,88.

ἀπεντεῦθεν ἐπίρρ. μτγν. ἐντεῦθεν : Πολύβ.39, 1,1· || εἰς τὸ ἑξῆς : Πάπ., Εὐστρ.εἰς ΗΝικ.339,16.

ἀπεντευκτῶ-έω μσν. εἶμαι ἀτυχής, ἀποτυγχάνω : Γεώργ.Παχ.ΜΠαλ.6,304 Α **συστελλόμενοι ἀπηντεύκτουν.**

ἀπέντευξις-εως (ἡ) μσν. ἀποτυχία, καταστροφή : Γεώρ.Παχ.ΜΠαλ.6,304 Α **κατερρώδει τὴν -ντευξιν.**

ἀπεξ προθ. διπλ. ἐν συνθ. πρὸ φωνήεντος (ἀπὸ - ἐκ) **ἀπεκ** βλ.λ.

ἀπεξάγω μσν. ἐξάγω, φέρω ἔξω : Θεοφύλ.Σ᾽Ιστ.46.

ἀπεξαιρῶ-έω ἀφαιρῶ : Εὐρ.ΙΤ 278 **ἀπὸ δὲ λαθοσύναν νυκτωπὸν ἐξεῖλεν βροτῶν** (ἐν τμήσει).

ἀπεξαμαρτάνω μτγν. ἐπιτατ. τοῦ ἁμαρτάνω βλ.λ.

ἀπεξαρθρῶ-όω νεώτ. ἀποσπῶ μέλος τι τοῦ σώματος ἀπὸ τῆς ἀρθρώσεως, ἐντελῶς ἐξαρθρῶ· || κ. παθ. -**οῦμαι** πάσχω ὁλοσχερῆ ἐξάρθρωσιν.

ἀπεξάρθρωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ., ἐγχείρησις συνισταμένη εἰς ἀκρωτηριασμὸν μέλους τοῦ σώματος, κατά τινα ἄρθρωσιν, τοῦ ὤμου, τοῦ γόνατος κτλ.

ἀπεξαρτῶ-άω κρεμῶ, ἐξαρτῶ : ἀνών.π.Σουΐδ. ἐν λ. **κνυζόμενον.**

ἀπεξέεσι ᾽Ησ. « **τὸ ἀποπατεῖν** ».

ἀπεξέδομαι ἀποτρώγω : σχόλ.᾽Οδ.Ε 435.

ἀπεξεργάζομαι μτγν. κατεργάζομαι, ἀποτελειώνω : ᾽Ιουλ.253.

ἀπεξεσμένως ἐπίρρ. μτγν. κομψῶς, γλαφυρῶς : Κύριλλ.᾽Αλ.1,310 Α.

ἀπεξηγοῦμαι-έομαι μτγν. ἀφηγοῦμαι : Ξεν.᾽Εφ.5,9.

ἀπεξινῶ-όω ἐκκενῶ, ἐκστραγγίζω, καθαρίζω : πιθαν.π.Τιμοκλ.39, μέσ. ἀόρ. **ἀπεξινησάμην** : ᾽Ησ.

ἀπεξισάζω μτγν. ἐξισῶ : Στέφ.᾽Ερμ.16,33.

ἀπέξω κ. **ἀπόξω** κ. ἀπόξου ἐπίρρ. δημ. ἔξω : κάθησε **ἀπέξω** (ἔξω τοῦ οἰκήματος), φρ. **εἶμαι, μένω ἀπέξω ἀπὸ τὸ χορὸ** (τὸν ὅμιλον τῶν ἐπιτυχόντων ἢ ἐνεργούντων τι), παροιμ. **ποὺ εἶν᾽ ἀπόξω ἀπ᾽ τὸ χορὸ πολλὰ τραγούδια ξέρει**, παροιμ. **ἀπέξω φάτσα κι ἀπὸ μέσα λινάτσα** (ἐπὶ προσώπων ἢ πραγμάτων κρυπτόντων ὑπὸ ὡραῖον ἐξωτερικὸν ἄθλιον ἐσωτερικὸν περιεχόμενον)· συνεκδ. ἀπὸ ξένην χώραν, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ : **προμηθεύεται τὰ φορέματά της ἀπέξω.**

ἀπεξωθιό(ν) ἐπίρρ. δημ. ἔξωθεν, ὅλως ἀπέξω : δ.τραγ. κι᾽ **ὁ Διγενὴς ἀπεξωθιὸν στέκει κι᾽ ἀκρολογᾶται.**

ἀπεξωθῶ-έω ἐξωθῶ, ἀποδιώκω· ΑΒ.

ἀπέξωσις-εως (ἡ) μτγν. ἀποδίωξις : Συνέσ.48 **μετὰ τὴν ἀπέλευσιν τῆς τοῦ πυρετοῦ αὐξήσεως καὶ ἀπεξεώσεως** (ἀντὶ **ἀπεξώσεως** ἀμφ.).

ἀπέοικα μτγν. εἶμαι ἀνόμοιος, ἀνάρμοστος : Πλούτ.Περ.8 **συνδραμεῖν οὐδὲν ἀπέοικεν . . τῷ ἀνδρὶ τὴν δόξαν.**

ἀπεοικότως κ. ἀπεικότως ἐπίρρ. ἀναρμόστως, ἀτόπως, παραλόγως : Θουκ.6,55,2 **ἐν τῇ αὐτῇ στήλῃ πρῶτος γέγραπται μετὰ τὸν πατέρα, οὐδὲ τοῦτο ἀπεοικότως.**

ἀπεοικώς-υῖα-ός ἀττ. **ἀπεικώς** μτχ. τοῦ **ἀπέοικα** ὁ οὐχὶ κατὰ φύσιν, παράλογος : ᾽Ιππ.᾽Αρχ. ᾽Ιητρ.4 **οὐκ ἀπεικός**, ᾽Αντιφ.2,2,5· || ἀνάρμοστος, ἀπρόσφορος πρός τι εὐγενές : Πολύβ.6,26,12 **τίς οὕτως ἀπεοικὼς πρὸς τὰ καλά.**

ἀπέπανος γλωσσ. ἄωρος (πρβλ. **ἡμιπέπανος**).

ἀπέπαντος-ον (πεπαίνω) μὴ ὡριμάσας, ἄωρος : Θεόφρ.Αἰτ.Φ 2,8,4· πρβλ. ᾽Ησ. « **ἀπεπαν[ό]τος**· ὁ μὴ παλαιούμενος ».

ἀπεπείγομαι μτγν. σπεύδω : Μαν.5,239.

ἀπέπειρος-ον μτγν. ἄωρος : ΑΠ 7,78 **ἀπέπειρος ὀπώρα.**

ἄπεπλος-ον κ. νεώτ. ἄνευ πέπλου, ἐπὶ κόρης φερούσης μόνον χιτῶνα : Πινδ.Ν 1,50 **ἄπεπλος ὀρούσαισ᾽ ἀπὸ στρωμνᾶς** (ἀφ᾽ οὗ πήδησε ἀπὸ τὸ κρεββάτι μὲ τὸ πουκάμισο)· || κ.γεν. ἄνευ πέπλου : Εὐρ.Φοίν.324 **ἄπεπλος φαρέων λευκῶν** (μὴ φέρουσα λευκὰ φορέματα), - ἡ **νύμφη ἦτο ἄπεπλος.**

ἀπέπλω ἀόρ. τοῦ ρ. **ἀποπλώω** βλ.λ.

ἀπεπορίασεν ᾽Ησ. « ἀπεχλωρίασεν ».

ἄπεπτος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ τροφῆς, δύσπεπτος, ἀχώνευτος : ᾽Ιππ.᾽Επιδ.1,26 Β, ᾽Αριστλ.ΖΙ 3,19 **ἰχὼρ ἐστὶ ἄπεπτον αἷμα**· || ἐπὶ περιττωμάτων ἢ οὔρων, ὁ ἀνεπαρκοῦς διεργασίας, μὴ φυσιολογικός : ᾽Ιππ. ᾽Οξ.42 **ἀπέπτων ἐόντων τῶν οὔρων**, αὐτ.᾽Αρθρ.41 **ἄπεπτα φύματα**· || κ. μτφ. πρόωρος, ἀτελής : ᾽Αριστλ.Μετ.371 Α 3 **ἄπεπτον καὶ ἀκράτητον ὑπὸ τῆς φύσεως**· 2) ὁ δυσπεπτικός, ἐπὶ ὀργάνων τοῦ σώματος : ᾽Αλέξ.᾽Αφρ.Πρ.145 **ὅσοι τὸ στόμα τῆς γαστρὸς ἔχουσιν ἄπεπτον**· 3) ἐπὶ χωρῶν, αἱ μὴ τοὺς καρποὺς ὡριμάζουσαι πλήρως : Θεόφρ.Αἰτ.Φ 6,18,12 **ἐν δὲ τῇ Θρᾴκῃ καὶ ταῖς ἔτι ψυχροτέραις καὶ ἀπεπτοτέραις ὅλως ἄοσμος** (ἡ ἶρις)· || ἐπὶ καρπῶν, ὁ ἄωρος : αὐτ.2,15,4 **πλείονος δὲ οὔσης** (τῆς ὑγρότητος) **ἄπεπτος** (ὁ καρπός).

ἀπεπτῶ-έω ἔχω δυσπεψίαν, δὲν χωνεύω : Λουκ. Παράσ.57· 2) παθ. ἐπὶ τροφῆς, εἶμαι δύσπεπτος, κακοχώνευτος : Φιλόστρ.285,25 **ἀπεπτούμενοι ἄρτοι.**

ἀπέπτως κ. νεώτ. ἄνευ πέψεως, ἀχώνευτα : ᾽Ιππ.᾽Επιδ.1,5 **καταχλισχραινομένου ἀπέπτως.**

ἅπερ τὸ οὐδ. πληθ. τῆς ἀντων. ὅσπερ βλ. λ. πολλάκις τιθέμενον ἐπιρρηματ. ὥσπερ, ὡσάν: Σοφ. ΘΚ 175 ἄλλον δ' ἄλλῳ προσίδοις ἅπερ εὔπτερον ὄρνιν· πρβλ. καθάπερ (συνθ.).

ᾇπερ ἐπίρρ. δωρ. ᾗπερ, ὥσπερ: Ἀριστφ.Λυσ. 1003 ᾇπερ λυχνοφορίοντες ἀποκεκύφαμες.

ἀπέραγος-η-ο δημ. κ. ἀπέρναγος ὁ ὃν δὲν δύναταί τις νὰ περάσῃ, νὰ διαβῇ, ἀδιάβατος, ἀπέραστος: ἀπέραγο ποτάμι.

ἀπερανίζομαι μσν. ἐρανίζομαι ἀπό τινος, πορίζομαι: Θεοφύλ.Σ Ἱστ.2,5,5 -νίζεσθαι τὰς ἀγαθὰς ἐκβάσεις ἐκ τῶν προϋπαρξάντων σφαλμάτων.

ἀπέραντα ἐπίρρ. κ. δημ. ἄνευ πέρατος, κατὰ τρόπον ἀπέραντον βλ. λ.

ἀπεραντοζωία (ἡ) νεώτ. ἡ ἀπέραντος, ἀτελεύτητος ζωή.

ἀπεραντολεσχία (ἡ) μσν. ἀπεραντολογία: Κ Μανασσ.Χρον.3210.

ἀπεραντολόγημα (τὸ) νεώτ. λόγος ἀτελεύτητος, ἄνευ ὁρίων, μακρός: τὰ ἀπεραντολογήματα κουράζουν τὸν ἀκροατήν.

ἀπεραντολογία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἀπειρολογία, ἀτελεύτητος φλυαρία: Λουκ.Νεκρ.Δ 10,10 ὦ ἀπεραντολογίας ἀηδοῦς, Ἀθαν.6,262 B ἀπεραντολογίας πολλῶς διεξιέναι, - ἀνυπόφορος ἡ ἀπεραντολογία του.

ἀπεραντολόγος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἀτελευτήτως λέγων: Θαλῆς π.Διογ.Λ 1,35 γλώσσας ἀπεραντολόγους,- εἶναι ἀπεραντολόγος,- ἀπεραντολόγον ἔγγραφον· || συγκρ. ἀπεραντολογώτερος: Γαλ.18(1),254.

ἀπεραντολογῶ-έω μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁμιλῶ ἀτελευτήτως, φλυαρῶ: Στράβ.13,1,41.

ἀπεραντομεγέθης-ους-ες νεώτ. ὁ ἀπέραντον, ἄπειρον μέγεθος ἔχων, ὑπερμεγέθης, ὑπέρμεγας.

ἀπέραντος (-η)-ο(ν) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ περαινόμενος, ὁ ἄπειρος, ὁ τέλος μὴ ἔχων· γλωσσ. «ἄπειρος, ἀπεράτωτος, οὐ πεπερασμένος, πέρας οὐκ ἔχων»· ἐπὶ τόπου: Πίνδ.Ν 8,38 πεδίον ἀπέραντον, Αἰσχ.Πρ.153 εἰς ἀπέραντον τάρταρον ἧκεν, Εὐρ.Μήδ.213 πόντου κλῇδ' ἀπέραντον, Ἀριστφ.Νεφ.393 τὸν ἀέρα τόνδ' ὄντα ἀπέραντον, Πλάτ.Θεαίτ.147 C περιέρχεται ἀπέραντον ὁδόν (πέρας μὴ ἔχουσαν), - ὁ ἀπέραντος οὐρανός· || ἐπὶ χρόνου, ἀτελεύτητος: Πλάτ. Πολ.302 A χρόνος ἀπέραντος· || ἐπὶ ἀριθμοῦ ἢ ποσοῦ κ. γεν. πραγμ. ἀναρίθμητος, ἀνυπολόγιστος, ἀνεπίδεκτος ἐξακριβώσεως, ἐκτιμήσεως: Πλάτ.Κριτί.119 A ἀπέραντος ἀριθμὸς ἀνθρώπων, Ἀριστλ.Πολιτ.2,6 χώρας ἀπεράντου τὸ πλῆθος, Πολέμ.π.Μακρόβ.5,19 τὸ βάθος ἀπέραντον τῶν κρατήρων τούτων, Διγ.Ἀκρ.1156 τὴν βασιλείαν οὐρανῶν εἰς χρόνους ἀπεράντους· 2) συνεκδ. ὁ ποιῶν τὴν αἴσθησιν τοῦ οἱονεὶ ἀπεράντου, ἀτελευτήτου, ὁ λιὰν μακρός, ποὺ φαίνεται σὰν νὰ μὴν ἔχῃ τελειωμό: Ἀριστλ.ἨΝικ.1101 A 26 μακρὸν καὶ ἀπέραντον φαίνεται, Ἰω.Δαμασκ.1,154 C νὺξ βαθεῖα, ἀπέραντος, δ. τραγ. περνοῦσε χρόνια ἀπέραντα, χρόνια βασανισμένα, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 38 στῆς νύχτας τὴν ἀπέραντη τὴν ὥρα· 3) κ. δημ. ὁ μὴ περατός, ἀδιάβατος, ἀπέραγος, μὴ ἐπιτρέπων νὰ περάσῃ τις, μὴ παρέχων ἔξοδον: Αἰσχ.Πρ.1078 εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης ἐμπλεχθήσεσθ' ὑπ' ἀνοίας, Θουκ.4,36 ἐπειδὴ δὲ ἀπέραντον ἦν (τὸ χωρίον), δ. τραγ. εἶν' ὁ γκρεμὸς ἀναβατὸς κι' ἀπέραντο τὸ διάβα· 4) ὁ εἰς ὃν δὲν ἐδόθη πέρας, ἀτελείωτος: Πολύβ.4,75,3 μηδὲν ἀβασάνιστον μηδ' ἀπέραντον ἀπολιπεῖν· 5) ἐπὶ προσ. μὴ συμπεπληρωμένος, μὴ ἄρτιος, πλημμελής: Ἀρτεμίδ.1,12 ἀτελὴς καὶ ἀπέραντος (ἄφτιαχτος)· 6) ἐν τῇ λογικῇ καὶ ρητ., ὁ ἄνευ συμπεράσματος ἢ μετ' ἀναιτιολογήτου, αὐθαιρέτου συμπεράσματος: Φιλόδ.π.Ὀργῆς ἀπέραντος λόγος (συλλογισμός), Διογ.Λ 7,77 «τῶν δὲ λόγων οἱ μὲν εἰσι ἀπέραντοι, οἱ δὲ περαντικοί· ἀπέραντοι μὲν ὧν τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιφορᾶς οὐ μάχεται τὴν διὰ τῶν λημμάτων συμπλοκήν, οἷον οἱ τοιοῦτοι, εἰ ἡμέρα ἐστί, φῶς ἐστι· ἡμέρα δέ ἐστι· περιπατεῖ ἄρα ὁ Δίων», οἷον καὶ τὸ παροιμ. ράβδος ἐν γωνίᾳ, ἄρα βρέχει· 7) δημ. ἀπέραντος (ὁ) τὸ κοσμητικὸν φυτὸν ἄκανθος ἡ ἀκανθώδης, ἀ. ἀπούρανος, ἀπρινιά, ἀπερουνιά, τσουλακίδα· 8) κ. δημ. τὸ οὐδέτερον πληθ. ἐν ἐπιρρηματικῇ σημασίᾳ ἄνευ πέρατος, ἀτελειώτως, συνεχῶς: Χωρίκ.Ἀνέκδ. αἵματος ἀπορροὴ ἀπέραντα φερομένου· || ἀνυπολογίστως, ὅθεν ὑπὲρ τὴν ἀντοχήν, λίαν βαρέως: Τιμόθ. 1,1,4 ἀπέραντα χαλεπαίνειν, Βασίλ.1,334 E ἀπέραντα μοχθεῖν, Προκόπ.Περσ.111 D τὰ πολεμεῖν ἀπέραντα.

ἀπεράντως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀτελευτήτως, χωρὶς τέλος: Ἀριστλ.Φυσ.204 B 21 τὸ ἀπεράντως διεστηκός (τὸ ἔχον ἀπεριορίστους διαστάσεις).

ἀπέραση δημ. κ. πέραση, πέρασις βλ.λ.

ἀπερασιά (ἡ) δημ. τὸ ἀδιάβατον· 2) ἡ μὴ πλήρως δι' ὕδατος ἔκπλυσις, οἷον ἱματίων, σκευῶν, δαπέδου κττ.

ἀπέρασις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἐξεμεῖν, ὁ ἔμετος: Πλούτ.Ἠθ.134 E· 2) ἀφαίρεσις, μετάγγισις ὑγροῦ: Θεόφρ.Αἰτ.Φ 2,9,8.

ἀπέρασμα (τὸ) δημ. κ. πέρασμα βλ.λ.

ἀπέραστα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀπέραστον βλ.λ., χωρὶς πέρασμα.

ἀπέραστος (-η)-ο(ν) μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. ἀπέραγος ἀνυπέρβλητος: Ἀριστέ.156 (δ.γ. ἀπέραντον), - ἀπέραστος στὸ τρέξιμο· || ὁ μήπω διαβαθείς: εἶν' ἀπέραστο ἀκόμη τὸ μεγάλο χαντάκι· 2) ὁ δι' οὗ δὲν δύναταί τις νὰ περάσῃ, νὰ διαβῇ, ἀδιάβατος: Διγ.Ἀκρ.1082 κάστρη ἀπέραστα πολλά, χώρας πολλάς, περίσσας· || ὃν δὲν ὑπέφερέ τις: ἀρρώστεια ἀπέραστη· || ὁμ. ἐπὶ νόσου, ὁ μήπω θεραπευθείς: ἀπερ- θέρμη, -τύφος· || ὃν δὲν δύναταί τις νὰ περάσῃ, ὑπομείνῃ: κακὸ φαρμάκι ἀπέραστο· 3) ὁ μήπω καταχωρηθεὶς εἰς τὰ βιβλία: ἔχω ἀπέραστα τὰ φώνια (ἐπὶ τῶν ἐμπορευομένων), ἔχω ἀπέραστα τὰ ἔγγραφα (ἐπὶ τῶν πρωτοκολλητῶν ὑπαλλήλων)· || ὁ μὴ ἢ μήπω θεωρηθείς: ἐπὶ ἐγγράφων, βιβλίων κττ.· 4) ἐπὶ ἱματίων, ὁ μὴ ἐκ δευτέρου καὶ ἐπιμελέστερον πλυθείς: ροῦχα ἀπέραστα· 5) ἐπὶ τῶν δημητριακῶν, ὁ μήπω κοσκινισθείς: γέννημα ἀπέραστο· 6) ἐπὶ τῶν βιβλίων, ὁ μήπω ἀναγνωσθείς.

ἀπεράτης (ὁ) δημ. κ. περάτης μοχλός, καταρράκτης τῆς θύρας· || ὀχεύς, σύρτης.

ἀπέρατος-ον (1) (περῶ) ὃν δὲν δύναταί τις νὰ περάσῃ, νὰ διαβῇ, ὁ ἀπέραστος βλ.λ.2): Πλούτ. Ἠθ.326 E ποταμὸς ἀπέρατος· || μτφ. ἄφθαστος: Αἰσχ.Ἱκ.1050 Διὸς οὐ παρβατός ἐστιν μεγάλα φρὴν ἀπέρατος.

ἀπέρατος-ο(ν) (2) (πέρας) ἀπέραντος βλ. λ.: Πλάτ.Θεαίτ.147 C (δ.γ. ἀντὶ ἀπέραντος), Φίλ.1,564.

ἀπερατότρυπα (ἡ) δημ. ἡ ὀπὴ δι' ἧς διέρχεται ὁ περάτης, ὁ μοχλὸς ἢ ὁ ὀχεὺς τῆς θύρας.

ἀπεράτωτος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων πέρατα, ἀπεριόριστος: Πλούτ.Ἠθ.424 D· || ὁ μὴ περατωθείς, ἀτελείωτος: ἔργον ἀπεράτωτον.

ἀπεργάζομαι κ. νεώτ. ἀόρ. ἀπειργασάμην κ. παθ. ἀπειργάσθην, παρακ. ἐνεργ. κ. παθ. ἀπείργασμαι κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. κατασκευάζω μετὰ τελειότητος, ἢ ἐξ ὁλοκλήρου ἀποτελειώνω: Ἀριστφ.Ὄρν.1154 τὰ ξύλινα τοῦ τείχους τίνες ἀπειργάσαντ' ὄρνιθες, Ἀριστλ.Φυσ.199 A 16 ἡ τέχνη ἐπιτελεῖ, ἃ ἡ φύσις ἀδυνατεῖ ἀπεργάσασθαι· || ἐκτελῶ: Ξεν.Ἀπομν.1,6,5 ἀναγκαῖόν ἐστιν

ἀπεργάζεσθαι τοῦτο· || προξενῶ, παράγω : Πλάτ. Νόμ.747 C ἀπ- πανουργίαν ἀντὶ σοφίας, 'Αριστλ. ἀπ.368 ἀπ- ὀσμὴν· νεώτ. οἱ ἀκόλαστοι ἀπεργάζονται τὴν συμφορὰν τῆς πατρίδος· || ἐπὶ ζωγράφων, εἰκονίζω λεπτομερῶς, παριστῶ τελείως· ἀντίθ. ὑπογράφω· || κ.μτφ.: Πλάτ.Πολ.548 D σχῆμα πολιτείας ὑπογράφαντα μὴ ἀκριβῶς ἀπεργάσασθαι· 2) καθιστῶ : Πλάτ.Πολ.381 E ἵνα μὴ .. τοὺς παῖδας ἀπεργάζωνται δειλοτέρους· παθ. : Ξεν.Οἰκ.11,3 ἀνὴρ ἀπειργασμένος καλὸς κἀγαθὸς [γενόμενος], ἡ γυμναστικὴ ἀπεργάζεται τὰ σώματα ὑγιῆ· || μετατρέπω : Πλάτ.Τίμ.61 B ἀπεργάζομαι ὕδωρ γῆν, πῦρ ἀέρα [κάμνω τὴν γῆν νερό]· 3) νεώτ. μηχανῶμαι, δολιεύομαί τι κακόν· 4) διὰ τῆς ἐργασίας μου ἐξοφλῶ, ξεπληρώνω ὀφειλήν τινα· AB 421 «ἀπεργασμένος ἀντὶ τοῦ ἀποδοὺς ἐξ ὧν εἰργάσατο» : Μέν.'Ηρ.55.

ἀπεργάθω ἀποεργάθω βλ.λ.

ἀπεργασία (ἡ) κ. νεώτ. κατασκευή, ἀποπεράτωσις : Πλάτ.Πρωτ.312 D πρὸς τὴν ἀπεργασίαν τὴν τῶν εἰκόνων· || τὸ προξενεῖν, ἡ δημιουργία, ὁ πορισμός : Πλάτ.Γοργ.422 C ἀπεργασία χάριτος καὶ ἡδονῆς· 2) θεραπεία : Πλάτ.'Αλκ.2,140 B ἡ ἀπεργασία τῶν νόσων· 3) ἐνέργεια, δραστικότης : 'Ιάμβλ.Μυστ.5,8 ἡ ἐν ταῖς θυσίαις ἀπεργασία.

ἀπεργαστικός-ή-όν δημιουργῶν, παράγων : Πλάτ. 'Επιν.975 C ἡ σκευῶν ἀπεργαστικὴ [τέχνη]· || ὁ ἱκανὸς πρὸς δημιουργίαν : αὐτ.Πολ.527 B ἀπεργαστικὸν φιλοσόφου διανοίας.

ἀπεργία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκ κοινῆς συμφωνίας ὁμαδικὴ ἀποχὴ ἀπὸ τῶν ἐργασιῶν ὑπὸ τῶν ἐπὶ μισθῷ ἐργαζομένων ἢ ὑπὸ τῶν ἐπαγγελματιῶν πρὸς ἐπιβολὴν ἀξιώσεων ἢ πρὸς ἔνδειξιν διαμαρτυρίας, ἀλληλεγγύης κττ.: ἀπεργία τῶν ἐργατῶν φωταερίου, - τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, - κηρύττω - λύω τὴν ἀπεργίαν· 2) ἀνταπεργία ἐν τῇ διεθνεῖ φρασεολ. λὸκ - ἄουτ, ἡ ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν ἐκ κοινῆς συμφωνίας ὁμαδικὴ διακοπὴ τῆς παροχῆς ἐργασίας εἰς τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις των πρὸς ἀπόκρουσιν ἐργατικῶν ἢ ἄλλων ἀξιώσεων· 3) λευκὴ ἀπεργία, ἡ ἀποχὴ ἀπὸ τῆς ἐργασίας ἄνευ ἐγκαταλείψεως τῆς θέσεως· 4) ἀπεργία πείνης ἡ ὑπὸ τοῦ ὑποδίκου ἢ καταδίκου ἀποφυγὴ λήψεως τροφῆς πρὸς ἠθικὸν ἐξαναγκασμὸν τῆς κρατικῆς ἀρχῆς, οἷον πρὸς ἐπιτάχυνσιν τῆς δίκης, πρὸς ἀποφυλάκισιν, πρὸς βελτίωσιν τῆς διαίτης κττ.

ἀπεργιακός (-ή)-ό(ν) κ. ἀπεργικός νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἀπεργίαν : ἀπεργιακὸς ἀγών, - ἀπεργιακὴ ἐπιτροπή.

ἀπεργιακῶς ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἀπεργίας : οἱ σιδηροδρομικοὶ ἐπεδίωξαν νὰ λύσωσι τὰ ζητήματά των ἀπεργιακῶς.

ἄπεργος-ον κ. ἀπεργός-όν μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποφεύγων τὴν ἐργασίαν, ὀκνηρός· 'Ησ. «ἄπεργος· ἀργός» : 'Αρτεμιδ.1,42 [ἐσφ. γ. ἀργός]· 2) νεώτ. κ. δημ. ἀπεργός ὁ μετέχων ἀπεργίας βλ.λ.· 3) πεπαλαιωμένος, ἄχρηστος : Φιλόδ.Ρητ.354,7 τὴν μέθοδον εἰδέναι, καθ' ἣν ἄπεργα ποιοῦσι δοκεῖν καινὰ φησι, Πολύαιν.5,27 ὅπλα ἄπεργα· 4) 'Επιγρ. ἄπεργον (τό) τὸ μέρος τῶν πρὸς δομὴν λίθων, ὅπερ μένει ἀκατέργαστον ἐπίτηδες, ἵνα τὸ ἐπεξεργασθῶσι μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἐκτελουμένου ἔργου : 'Επίγρ. λίθους τεμεῖν ἄπεργον ἔχοντας.

ἀπεργοσπάστης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. θηλ. -σπάστρια ὁ ἐν καιρῷ ἀπεργίας προσφερόμενος πρὸς ἐργασίαν ἐργάτης εἰς ἀντικατάστασιν τῶν ἀπεργῶν : κατὰ τὴν ἀπεργίαν τῶν τροχιοδρομικῶν προσῆλθον ἀπεργοσπάσται τινές· || γεν. ὁ μὴ μετέχων ἀπεργίας ἐργάτης.

ἀπεργοσπάστρια (ἡ) νεώτ. θηλ. τοῦ ἀπεργοσπάστης βλ.λ.

ἀπέργω ἰων. ἀπείργω βλ.λ.

ἀπεργῶ νεώτ. ἀπέχω τῆς ἐργασίας, κάμνω ἀπεργίαν βλ.λ.: ἀπεργοῦντες ἐργάται, -ὑπάλληλοι.

ἀπερδίκλωτα ἐπίρρ. δημ. κ. ἀπερδούκλωτα ἄνευ πέδης, χωρὶς περδούκλωμα.

ἀπερδίκλωτος-η-ο κ. ἀπερδούκλωτος δημ. συνηθ. ἐπὶ ὑποζυγίων, ὁ μὴ πεπεδημένος, ὁ μὴ φέρων πρόχειρον ἐκ σχοινίου πέδην [περδούκλι] περὶ τοὺς δύο [ἕνα ἔμπροσθεν καὶ ἕνα ὄπισθεν] πόδας, ποὺ δὲν περδικλώθηκε βλ.λ.

ἀπέρδω μέλλ. ἀπέρξω φέρω εἰς πέρας, τελειώνω : 'Ηρ.4,62, τὰ ἄλλα ἀπέρξαντες ἱρήια ἀπαλλάσσονται.

ἀπερεί ἐπίρρ. ὥσπερεί, καθὼς ἐάν, ὡσάν : Σοφ.'Ηλ.189 ἀπερεί τις ἔποικος ἀναξία οἰκονομῶ θαλάμους.

ἀπερείδω μέλλ. ἀπερείσω στηρίζω, προσηλώνω : Πλούτ.'Ηθ.681 F ἀπ- τὰς ὄψεις [τὰ βλέμματα]· || μέσ. -ομαι στηρίζομαι, ἀκκουμβῶ : Ξεν.'Ιππ.10,7 ἢν .. ἀπερείδηται ἐν αὐτῷ [τῷ χαλινῷ ἐπὶ ἵππου], Πλάτ.Συμπ.190 A ὀκτὼ τότε οὖσι τοῖς μέλεσιν ἀπερειδόμενοι [στηριζόμενοι ἐπὶ τῶν ὀκτὼ μελῶν τοῦ σώματος], Πολύβ.3,66,9 τὰς δυνάμεις εἰς ἀσφαλὲς ἀπηρεῖσθαι νομίζων· || ἐπὶ ἀσθενειῶν, προσβάλλω ἐν ἰδιαίτερον μέρος, ἐντοπίζομαι· 2) μέσ. μετ' ἐνεργ. σημ. στηρίζω, προσηλῶ : Ξεν.Κυν.5,32 ἀπερείδομαι εἰς τοῦτο, [τὰ ὦτα], Πλούτ. Σύλλ.35 τὴν χεῖρα πρός τινα ἀπ-, Πολύβ.23,5,3 ἀπ- ἐλπίδας εἴς τινα· || κατευθύνω : Πολύβ.1, 69,7 ἀπ- ὀργὴν εἴς τινα· || ἐπιρρίπτω, ἐπιφέρω : Πλούτ.'Ηθ. 198 D τὴν νέμεσιν εἰς τὸν οἶκον ἀπ- [ἡ τύχη], Πολύβ.38,9,5 ἀπ- ἄγνοιαν ἐπὶ τοὺς αἰτίους· || τοποθετῶ, ἀποθέτω : Πολύβ.3,109 ἡ πατρὶς πᾶσαν προθυμίαν καὶ δύναμιν εἰς ὑμᾶς ἀπήρεισται, ὅθ.Καλλ.εἰςΔῆλ.120 ἐν αὔρεσιν ὠδῖνας ἀπηρείσαντο λέαιναι [ἐγέννησαν].

ἀπερείσιος-η-ον κ. ἀπειρέσιος ἄπειρος, ἀτελείωτος : 'Ιλ.Α 13 ἀπερείσι' ἄποινα [λύτρα], ΑΠ 7,363 ἀπερείσιον ἄλγος.

ἀπέρεισις-εως (ἡ) ἡ στήριξις ἐπί τινος : 'Αριστλ. ΖΠ 705 A 18 ἀπέρεισις πρὸς τὰς χεῖρας· || ἐπιβολή : Πλούτ.'Ηθ.1130 D ἀπ- τιμωρίας.

ἀπέρεισμα-ατος (τό) ὑποστήριγμα, ἀντηρίς· 'Ησ. ἐν λ. ἀπόσκημμα.

ἀπερεύγομαι κ. νεώτ. ἐξεμῶ, ἐκπτύω : 'Ιππ. Νούσ.2,60· || ἐπὶ ποταμῶν, ἐκβάλλω, ἐκχύνομαι : Διον.Περ.981 ἀπ- Περσίδος εἰς ἁλὸς οἶδμα.

ἀπέρευξις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἐρεύγεσθαι, ὁ ἐμετός.

ἀπερημάσαι 'Ησ. «ἀποικῆσαι».

ἀπέρημος-ον μτγν. ὅλως ἔρημος : σχόλ.Πίνδ.Ν 4,88.

ἀπερημοῦμαι-όομαι κ. νεώτ. μένω ἔρημος, γίνομαι ὅλως ἔρημος : Πλάτ.Πολιτ.274 B ἀπερημωμένος τῆς τοῦ δαίμονος ἐπιμελείας· || εὑρίσκομαι ἐν ἀπομονώσει, εἶμαι χωρισμένος τῶν ἄλλων : Πλάτ.Σοφ.237 D ἀπ- ἀπὸ τῶν ὄντων.

ἀπερήμωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ τελεία, ἡ ἐντελὴς ἐρήμωσις, ἐπὶ χώρας, δημ. ρημάδιασμα.

ἀπερητύω μτγν. ἀναστέλλω, ἐμποδίζω : 'Απολλ. Ρ 1,772.

ἀπερηφάνευτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ὑπερηφανείας, χωρὶς ὑπεροψίαν, καταδεκτικά : μιλεῖ ἀπερηφάνευτα.

ἀπερηφάνευτος-η-ο δημ. μὴ ὑπερήφανος, μὴ ὑπερόπτης, ὁ καταδεκτικός : ἀπερηφάνευτη γυναῖκα.

ἀπερήφανος-η-ο δημ. ὁ μὴ ὑπερήφανος, ὁ εὐπροσήγορος, καταδεκτικός.

ἀπεριάγνιστος-ον μὴ ἐξαγνισθείς· 'Ησ. πιθαν. ἀντὶ ἀπεριόριστος.

ἀπεριβάτητος-η-ο δημ. κ. -ιστος, -ηγος ἐπὶ τόπου, δύσβατος, ἀπέρατος· 2) ἀπέραντος· 3) ἐπὶ προσ. σπαν. ὁ μὴ περιπατήσας.

ἀπερίβλεπτος-ον ὁ μὴ ἐξ ὅλων τῶν πλευρῶν ὁρατός, ἀπερίοπτος : Ἰάμβλ.Πυθαγ.29,162 **ἀπερίβλεπτον καὶ παμπληθῆ θεωρίας ἔκτασιν**· || μτφ. ἀκατανόητος· Ἡσ. « ἀπερινόητος », Σουΐδ. « ἀνυπονόητος »· 2) ἐνεργ. ὁ μὴ βλέπων πέριξ, ὅθ. ὁ ἀπερίσκεπτος, ὁ ἀπρόσεκτος : Φρύν. Σοφιστ.10 Β.

ἀπερίβλητος-ον μτγν. κ. νεώτ. μὴ περιβεβλημένος, ὁ ἄνευ περιβολῆς· || μτφ. γυμνός, μὴ διηνθισμένος : **λόγος ἀπερίβλητος** : Ἑρμογ.Ἰδ.1,11.

ἀπεριβλήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ περιβολῆς, ἄνευ ἐνδύματος ἢ περικαλύμματος, ἄντυτα.

ἀπεριγέλαστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐμπαιγμοῦ, χωρὶς περιγέλασμα.

ἀπεριγέλαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ περιγελασθείς, μὴ ἐμπαιχθείς· 2) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐμπαιχθῇ.

ἀπεριγένητος-ον μτγν. ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ὑπερτερήσῃ, ἀκατανίκητος, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ τὸν νικήσουν, νὰ τὸν κάνουν καλά : Διόδ.Σ 3,30.

ἀπερίγραπτα ἐπίρρ. δημ. ἀπεριγράπτως βλ.λ.

ἀπερίγραπτος(-η)-ο(ν) μτγν. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ περιγραφῇ, ἀπεριόριστος, ἄπειρος : ΑΒ 4,421, - **ἀπερίγραπτος χαρά**· || ἐκκλ. ἀπροσδιόριστος : ΘΛειτ.Βασ. **ἄναρχε, ἀόρατε, ἀκατάληπτε, ἀπερίγραπτε, ἀναλλοίωτε**· 2) μὴ ἀνακληθείς, ἔγκυρος : Πάπ. **ἀπερίγραπτος διαθήκη**.

ἀπεριγράπτως ἐπίρρ. μτγν.,ἐκκλ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀπερίγραπτον βλ.λ. : Ἰω.Χρυσ.5,840 **ἀντὶ δὲ ἡλίου τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης ἀπεριγράπτως χωρήσασα**, - ἠσχημόνησαν ἀπεριγράπτως.

ἀπερίγραφος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ περιγραφείς : Φιλόδ,1,5, - **ἀπερίγραφα ἔμειναν ἐν τῷ συμβολαίῳ τὰ ὅρια τοῦ πωληθέντος ἀκινήτου**· || ὁ μὴ δεκτικὸς περιγραφῆς· ὅθ. κ. ὁ ἄμετρος : Στωϊκ.ἀπ.3,79 **ἀριθμῷ ἀπερίγραφος**, Ἀθαν.2,10 C **ὁ θεὸς ἀπερίγραφός ἐστι φύσει**· 2) συνεκδ. ὁ μὴ ἀποστρογγυλευθείς : Διον.Ἀλ.Συνθ.22 **ἀπ- περιόδου βάσις**.

ἀπερίγραφτος-η-ο δημ. ἀπερίγραπτος βλ. λ.

ἀπεριγράφως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ περιγραφῆς, ἀορίστως, ἀσαφῶς : Φιλ.1,47,16 **ἀπεριγράφως γὰρ γίνεται τὰ γινόμενα ὑπὸ τοῦ αἰτίου**, Ἰάμβλ.Νικ.Ἀριθμ.5 C **καὶ οὐδὲ ὅρῳ ὑποπεσεῖν ἀπεριγράφως δυνάμενα**, - **ἀπεριγράφως ἀναφέρει τὴν μάχην**.

ἀπεριγραφία (ἡ) ἐκκλ. τὸ νὰ μὴ εἶναί τι περιγεγραμμένον, δι' ὁρίων καθωρισμένον, τὸ εἶναι ἀπερίγραφον βλ. λ.|| κ.2).

ἀπεριδόνητος-ον ὁ μὴ περιδονούμενος, ὁ μὴ περιστρεφόμενος : Νικομήδ. ἐν Μι.100,1932.

ἀπερίδρακτος-ον μτγν. ὃν δὲν δύναταί τις νὰ περιλάβῃ, ἀκατάληπτος : Ἀθανάσ.1,257 Α **τὸ δυσχερὲς ἢ τάχα καὶ τὸ ἀπερίδρακτον τῶν ζητουμένων προβαλλόμενος**.

ἀπεριδράκτως ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ περιδράξεως βλ. λ.

ἀπεριέλευστον (τὸ) μσν. τὸ μὴ περιερχόμενον ἢ μὴ περιελθόν : Εὐστ.Πονημ.573.

ἀπεριέργαστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπιμελῶς κατειργασμένος, ἁπλοῦς : Ἱεροκλ.παροιμ. 464 Β· || ἐκκλ. ὁ μὴ μετὰ προσοχῆς, μὴ ἐν λεπτομερείᾳ ἐξετασθείς· 2) ἐνεργ. ὁ μὴ περιεργαζόμενος, ὁ μὴ περίεργος.

ἀπεριεργάστως ἐπίρρ. μτγν. ἐκκλ. ἄνευ περιεργείας, ἄνευ ἐνδελεχοῦς ἐρεύνης, ἐκζητήσεως, ἁπλῶς, ἀφελῶς : Βασ.1,371 D **διὰ τῶν ἐν ἁπλότητι καρδίας ἀπεριεργάστως πεποιθότων θεῷ**.

ἀπεριέργεια (ἡ) νεώτ. ἔλλειψις περιεργείας, ἀδιαφορία· ἄ. **ἀπεριεργία** βλ.λ.

ἀπεριεργία (ἡ) μτγν. τὸ εἶναι τι ἀπέριττον, ἡ ἁπλότης, ἀφέλεια : Στοβ.4,28,19.

ἀπερίεργος(-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. μὴ ἐξεζητημένος, ἀπέριττος, λιτός : Ἱππ.Εὐσχημ.3, Γαλ. 13,168 **ἀπ- ἀγωγή**· || **ἐπὶ** πραγμάτων : Ἀθήν.6, 274 Α **ἀφελὴς καὶ ἀπερίεργος χρῆσις**· || τὸ οὐδ. -ον ὡς οὐσ. ἁπλότης, ἡ ἀφέλεια : Πλούτ.Ἠθ.1144 F· || μσν. ὁ ἀγνοῶν, ὁ ἀμαθής : Εὐστ.σχολ.Ὀδ.1575,43 ὅθεν **ἡ ἀπερίεργος γλῶσσα, παραφθείρουσα, τὸ καινὸν πλοῖον ἀπὸ σκαρίου εἶναί φησι**· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων τὸ ἐλάττωμα τῆς περιεργείας βλ. λ.

ἀπεριέργως ἐπίρρ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἄνευ περιεργείας, ἀπερίττως, λιτῶς, ἁπλῶς, ἀφελῶς : Διον.Ἀλ.Δημ.9 **εἰ μὲν ἁπλῶς καὶ ἀπεριέργως ἔδει ῥηθῆναι**, Γεώργ.Παχ.161,13 **ἁπλῶς καὶ ἀπεριέργως λέγω**.

ἀπεριεσπασμένως ἐπίρρ. ἐκκλ. ἀπερισπάστως.

ἀπερίζομαι Σουΐδ. « **ἀπηρίσατο**, ἀντὶ τοῦ ἐφιλονείκησε ».

ἀπεριήγητος-ον κ. μσν. ἀπερίγραπτος, ἀνεκδιήγητος : Πλάτ.Νόμ.770 Β **οὐκ ἀνήσομεν ἀπεριήγητον καθάπερ τινὶ περιγραφῇ**, Πρόδρ.453· 2) ἀναρίθμητος : Σιμπλίκ. εἰς Ἀριστλ.Φυσ.178,29 **ἀπεριήγητος τῷ πλήθει**.

ἀπεριήχητος-ον ΑΒ ὁ μὴ περιηχούμενος, ὁ μὴ γύρωθεν δεχόμενος ἤχους· 2) ὁ περὶ οὗ δὲν ἠγέρθη θόρυβος, δὲν ἔγινε λόγος : Γρηγ.Νύσσ.

ἀπερίθαλπτος-ον νεώτ. ὁ μὴ τυχὼν περιθάλψεως, προστασίας : **ὀρφανὰ ἀπερίθαλπτα**.

ἀπεριθαμβήτως ἐπίρρ. μσν. ἄνευ θάμβους, ἀπτοήτως· ὅθ. ἀφόβως· || κ. ἄνευ θράσους : Νικήτ.Χων.Χρον.216 D **ἀναιδῶς οὕτω καὶ ἀπεριθαμβήτως φθέγγεσθαι**.

ἀπεριθλάστως ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ περιθλάσεως : Σωραν.2,60.

ἀπερίθραυστος-ον μτγν. ἄθραυστος, ἀδάμαστος : Κύριλλ.2,644 Α **γαῦρόν τε καὶ ἀπερίθραυστον ἔχοντα τὸν αὐχένα**.

ἀπερικάθαρτος-ον μτγν. ἀκάθαρτος, μὴ καθαρισμένος : ΠΔΛευΐτ.19,23 **ὁ καρπὸς αὐτοῦ τρία ἔτη ἔσται ὑμῖν ἀπερικάθαρτος, οὐ βρωθήσεται**.

ἀπερικάλυπτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ γύρωθεν κεκαλυμμένος, ὁ ἄνευ περιβλήματος, ἀσκεπής : **ἀπερικάλυπτος βόθρος**· || μτφ. φανερός, ἄ. ἀπροκάλυπτος : **ἀπερικάλυπτος κατηγορία**, - **ἀσχημία**.

ἀπερικαλύπτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀνυποκρίτως : Ἡλιόδ.8,5· || **νεώτ. φανερά· πρβλ. ἀπροκαλύπτως**.

ἀπερίκλειστος-ο(ν) νεώτ. ὁ μὴ γύρωθεν κεκλεισμένος διὰ τοιχώματος, φράκτου κτπ. : **ἀπερίκλειστος αὐλή**.

ἀπερικλόνητος-ον μσν. ἀνενόχλητος, ἀδιατάρακτος : Εὐστ.σχόλ.Ἰλ.185,22.

ἀπερίκλυστος-ον μσν. ὁ μὴ γύρωθεν κατακλυζόμενος ἢ μὴ κατακλυσθεὶς ὑπὸ τῶν ὑδάτων.

ἀπερίκοπα δημ. ἄνευ περικοπῆς, μειώσεως, βραχύνσεως, ἐλαττώσεως.

ἀπερίκοπος(-η)-ο(ν) μσν. ὁ μὴ διακοπτόμενος· 2) δημ. κ. νεώτ. ὁ μὴ περικοπείς, μὴ βραχυνθείς, μὴ συντομευθείς, ἐπὶ λόγων, ὁ μὴ ἐλαττωθείς, μὴ μειωθείς, ἐπὶ χρηματικῶν ποσῶν.

ἀπερικόπως ἐπίρρ. μσν. ἄνευ διακοπῆς, ἀκωλύτως : Εὐστ.σχόλ.Ἰλ.636,48 **περὶ τῶν λοιπῶν ἀπερικόπως εἰπεῖν ἀδελφῶν**.

ἀπερικόσμητος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ περικεκοσμημένος, ὁ μὴ καθ' ὑπερβολὴν ἀστόλιστος.

ἀπερικοσμήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ κοσμημάτων, ἀστολίστως.

ἀπερικράτητος-ον μτγν. ὁ μὴ συγκρατούμενος, ἀκυβέρνητος : Βαδ.1,876 Β **ἀπερικράτητον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τὸν λαὸν εἶναι**.

ἀπερικρατήτως ἐπίρρ. μτγν. ἐκκλ. ἄνευ περικρατήσεως, ἀσυγκρατήτως, ἄνευ περιορισμοῦ :

Μακάρ.'Ερημ.66 A ἀναιδῶς οὖν καὶ ἀδιαλείπτως καὶ ἀπερικρατήτως (δ.γρ. ἀπερικακήτως) αἰτεῖν ἡμᾶς τὴν παρ' αὐτοῦ τῆς χάριτος ἀντίληψιν.

ἀπερίκτητος-ον μτγν. ὁ μὴ κτώμενος, ὁ μὴ συνάγων κέρδη, πλοῦτον : Πτολ.Τετράβ.182.

ἀπερικτύπητος-ον ὁ μὴ περιηχούμενος· Σουΐδ. « ἀτάραχος, ἀνενόχλητος ».

ἀπερικτυπήτως ἐπίρρ. μσν. ἄνευ ταραχῆς, ἀνενοχλήτως : Γεώρ.Παχυμ.5,20.

ἀπερικώλυτος-ον μσν. ὁ μὴ κωλυόμενος, ἀκώλυτος, ἀνεμπόδιστος : Σισίν.Β'Κων)λεως ἐνΜι.119,732.

ἀπεριλάλητος-ον ὁ ἐν τῇ φλυαρίᾳ ἀνυπέρβλητος : 'Αριστφ.Βάτρ.839 ἄνθρωπον ἀγριοποιόν, αὐθαδόστομον.. ἀπεριλάλητον (τὸν Αἰσχύλον) καλεῖ ὁ Εὐριπίδης)· 2) 'Ησ. « ἀπεριλάλητον (κώδ. ἀπεριάλλητον) ἀνεξαπάτητον, ἀφελῆ ».

ἀπεριλαλήτως ἐπίρρ. μσν. ἀκαταννικήτως ἐν φλυαρίᾳ, μετ' ἀνυπερβλήτου πολυλογίας : Εὐστ. Πονημ.191,19 ἀπεριλαλήτως καὶ κατὰ παντὸς βίου ἐξᾶραι τὸν στυλιτικόν.

ἀπερίληπτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐν ὁρίοις περιλαμβανόμενος, ἀπεριόριστος : Πλούτ.Πομπ.25 τὸ τῆς ἐξουσίας ἀπερίληπτον καὶ ἀόριστον· || ἀόριστος· 2) ὃν δὲν δύναταί τις νὰ συλλάβῃ εἰς τὸν νοῦν, νὰ κατανοήσῃ, ὁ ἀκατανόητος : Φίλ. 2,24 ἰδέαι ἀπερίληπτοι λόγῳ, Γαλ.8,159 ἀπερίληπτοι κατὰ τὸν ἀριθμὸν κόσμοι· 3) νεώτ. ὁ μὴ ἐν ἑτέρῳ τινὶ περιληφθείς : εἰς τὸ λεξικὸν εἶναι ἀπερίληπτοι αἱ αὐθαιρέτως σχηματισθεῖσαι λέξεις.

ἀπεριληψία μσν. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπεριλήπτου βλ.λ. : Θεόδ. Στ. 1580.

ἀπερίλυτος-ον Πάπ. ὁ μὴ καταργηθείς, ἔγκυρος : Πάπ. συγχωρήσεις.. εὐθέσμους καὶ ἀπεριλύτους.

ἀπεριμάχητος-ον μτγν. ὁ περὶ οὗ δὲν χωρεῖ φιλονεικία, ὁ ἀναμφισβήτητος : Φίλ. 1,2 ἀπεριμάχητον δόγμα καὶ ἀνωφελές· 2) ὁ ἄμοιρος ἀγῶνος : Μάξ.Τύρ.36.1 ἀπεριμάχητον.

ἀπεριμέριμνος-ον κ. μσν. ἀμέριμνος, ἀπερίσκεπτος : Εὐστ.Πονημ.248,43.

ἀπεριμεριμνώς ἐπίρρ. ἀσυλλογίστως, ἀστόχαστα : 'Αριστφ.Νεφ. 136 ἀμαθής.. ὅστις οὑτωσὶ σφόδρα ἀπεριμερίμνως τὴν θύραν λελάκτικας.

ἀπερίμετρος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἀμέτρητος, ἄπειρος κατὰ τὸ μέγεθος, τὰς διαστάσεις : Εὐσ.1, 213,6 οὐδ' εἰς ἄπειρον καὶ ἀπερίμετρον χρόνον ἐπισκιάζων τὴν πρόρρησιν.

ἀπερινόητος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ μὴ πλήρως νοητός, μὴ καταληπτός : 'Επίκτ.'Επιστ.1,10 Ϋ ἐν ἀπερινοήτῳ χρόνῳ, Κλήμ.'Αλ.994,21 μέγα καὶ ἀπερινόητον καὶ κάλλιστον φῶς· || ἀκατανόητος : Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.7,326 B πολλή τις καὶ ἡμῖν ἀπερινόητος διαφορά· 2) ἐνεργ. ὁ μὴ περινοῶν, μὴ γινώσκων, ἀμαθής : σχόλ.Εὐστ.'Ιλ.2.320 τὸ ξύλον εἰς ὃ ἐμβέβληται ἡ αἰχμή, ὃ ἡ ἀπερινόητος γλῶσσα κουσπίον φησί, πρβλ. αὐτ. ἀπερίεργος· 3) δθ. ὁ ἀμόρφωτος, ἀπολίτιστος, ἀγροῖκος : Σουΐδ. « σκηνίτης βίος ἀπερινόητος ».

ἀπερινοήτως ἐπίρρ. μτγν. μὴ ἀντιληπτῶς, δθ. ἀπροσδοκήτως : Πολύβ.4,57,10 οἱ δὲ παρεισπεσόντες ἀπερινοήτως (χωρὶς νὰ τοὺς περιμένουν ἢ χωρὶς νὰ γίνουν ἀντιληπτοί), δθ. κ. ἀφανῶς, λάθρᾳ : Σέξτ.'Εμπ.Πυρρ.3,145 διὰ τὴν ὀξεῖαν ῥύσιν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἀπερινοήτως ὁ ἐνεστὼς εἰς παρῳχηκότα μεταβάλλειν λέγεται.

ἀπεριόδευτος-ον μτγν. ἀδιόρθωτος : Γρηγέντ. 87 C ἔθνος ἄνομον καὶ ἀπεριόδευτον.

ἀπεριοδικός-ή-όν νεώτ. ὁ μὴ περιοδικός, ὁ μὴ καθ' ὡρισμένην περίοδον κινούμενος, ὁ μὴ περιοδικός, ἀπερίοδος βλ.λ.· || ἀπεριοδικὴ κίνησις ἐν τῇ μηχαν. ἡ μὴ περιοδικὴ κίνησις· || ἀπεριοδικὸν κύκλωμα ἐν τῇ ἠλεκτρολ. κύκλωμα ἠλεκτρικὸν μὴ παρουσιάζον ἰδίαν περίοδον, ἐφαρμοζόμενον δὲ ἐν τῇ ἀσυρμάτῳ τηλεγραφίᾳ.

ἀπερίοδος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων περιόδους : Διον.'Αλ.Συνθ.126 ἀπερίοδον .. λέξιν (λόγον)· 2) νεώτ. εἰδ. ἀπερίοδον (τὸ) τὸ γαλβανόμετρον ἐν ᾧ ἐξουδετεροῦνται αἱ ταλαντεύσεις τῆς μαγνητικῆς βελόνης.

ἀπερίοπτος-ον ὁ μὴ βλέπων, προσέχων γύρω, ὁ ἀμελής : Θουκ.1,41 οἱ ἄνθρωποι ἁπάντων ἀπερίοπτοι εἰσὶ παρὰ τὸ νικᾶν.

ἀπεριόπτως ἐπίρρ. μτγν. ὀλιγώρως, ἀμερίμνως, ἀμελῶς : Πολύβ.3,117.

ἀπεριόριστος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. μὴ περιωρισμένος, ὁ ἄνευ ὡρισμένων ὁρίων, ἀόριστος : Λογγῖν.16,1, - ἀπεριόριστος ἔκτασις, - χρόνος, - ἐξουσία, - ἐλευθερία (ἀπόλυτος), - ἀπεριόριστος εἰσαγωγὴ (καθ' ἣν δὲν ἔχει καθορισθῇ ἀνώτατον ὅριον)· || ὁ ἐλεύθερος, ὁ ἄνευ κωλύματος δρῶν : ἀπεριόριστη γυναῖκα, - ἀπεριόριστο κοπάδι· || τὸ οὐδ. ἀπεριόριστον ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπεριορίστου : τὸ ἀπεριόριστον τῆς ἐλευθερίας, - τῆς ἐξουσίας· 2) γραμμ. ἐπὶ ὁμοιομόρφων μετρικῶς ποιημάτων, ὁ ἄνευ ὡρισμένου μήκους : 'Ηφαιστ.Ποιημ.6,2.

ἀπεριορίστως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ ὡρισμένων ὁρίων, ἀορίστως : Διον.'Αρεοπ.164, Γαλ.7, 469 ἀπεριορίστως δικαιοῦται· || νεώτ. ἄνευ περιορισμοῦ : ὁ Θεὸς δρᾷ ἀπεριορίστως· || ἀκωλύτως, ἐλευθέρως : οἱ μονάρχαι κυβερνῶσιν ἀπεριορίστως.

ἀπεριουσίαστος-ον μσν. ὁ μὴ ἔχων περιουσίαν, πλοῦτον· || τὸ οὐδ. -ον ὡς οὐσ. τὸ μὴ ἔχειν περιουσίαν : Εὐστ.σχόλ.'Οδ.1768,54 διὰ τὸ ἀπεριουσίαστον καὶ ἀνόσφιστον.

ἀπεριουσιάστως ἐπίρρ. μσν. ἄνευ περιουσίας, δθ. ἐν στερήσει : Εὐστ.Πονημ.146,4 ὅσοι ἀπεριουσιάστως ἔχουσι τοῦ θείως γλυκάζεσθαι.

ἀπερίπαικτος-ον νεώτ. δημ. κ. -χτος ὁ μὴ περιγελώμενος, ὁ μὴ περιγελασθείς· || κ. ὃν δὲν δύναταί τις νὰ περιπαίξῃ, ἀπεριγέλαστος.

ἀπερίπαιχτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐμπαιγμοῦ, ἀχλευάστως, χωρὶς περιγέλιο.

ἀπερίπαιχτος-η-ο δημ. ἀπερίπαικτος βλ.λ.

ἀπεριπάτητος-η-ο δημ. ἐπὶ τόπου, ἐφ' οὗ δὲν δύναταί τις νὰ περιπατήσῃ, νὰ ὁδεύσῃ ὁμαλῶς.

ἀπεριπλάνητος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ περιπλάνησιν παθών : Εὐστ.σχολ.1308,46.

ἀπερίπλοκος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἐν περιπλοκῇ βλ.λ., ἢ περιπλοκαῖς ὤν, ὁ μὴ περιπλοκὰς προκαλῶν, ποὺ δὲν ἔχει ἢ δὲν κάνει μπερδεψιές.

ἀπεριπλόκως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ περιπλοκῶν βλ.λ.

ἀπερίπνευστος-ον μτγν. ὁ μὴ ὑπὸ τῶν ἀνέμων προσβαλλόμενος γύρωθεν : 'Ορειβ.10,7,16.

ἀπεριποιησιά (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπεριποιήτου βλ.λ.

ἀπεριποίητα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀπεριποίητον βλ.λ., ἄνευ περιποιήσεων.

ἀπεριποίητος (-η)-ο(ν) σχολ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ τυχὼν καλῆς διατηρήσεως ἢ συντηρήσεως ἢ κατασκευῆς ἢ κοσμήσεως, ὁ δι' ὃν δὲν κατεβλήθη ἡ δέουσα ἐπιμέλεια, ἐργασία, μέριμνα (περιποίησις), ὁ ἠμελημένος : σχόλ.Λουκ.Προμ.14 « ἀκαμῆ οὖσαν (τὴν γῆν) ἀντὶ τοῦ ἀκατασκεύαστον, ἀπεριποίητον, ἀκατέργαστον » : κάμα, - ἀμφίεσις, - περιβόλι, - ντύσιμο ἀπεριποίητο, - γυναῖκα ἀπεριποίητη· || νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐπὶ προσ. ὁ πρὸς ὃν δὲν ἐγένετο φιλόφρων ξενία ἢ δεξίωσις, περιποίησις: ἄφησες τὸν ξένο ἀπεριποίητο.

ἀπεριποιήτως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀπεριποίητον βλ. λ.

ἀπερίπτυκτος-ον μτγν. ὁ μὴ περιπτυγμένος,

ἀκάλυπτος : Ἰώσ.ΑΙ 3,7,5 ἀπερίπτυκτον τοῦ στέρνου τὸ μέσον καταλιμπάνει.

ἀπερίπτωτος-ον μτγν. ὁ μὴ περιπίπτων, μὴ ὑποκείμενος εἰς τι, μὴ προσβαλλόμενος ὑπό τινος κακοῦ, οἷον νόσου, ταλαιπωρίας κττ. : Γαλ.1,961 Β ἀπερ· παντὸς νοσήματος, Διοσκ.2,49 ἀπεριπτώτους ὑδροφοβίας τηρεῖν πιστεύεται· ‖ εἰδ. ἐν τῇ στωϊκῇ φιλοσοφίᾳ, ὁ μὴ περιπίπτων εἰς ψυχικὰ πάθη, μὴ ὑπὸ παθῶν παρασυρόμενος, ὁ ἀπαθής : Διογ.Λ 7,122 ἀπεριπτώτους εἶναι ἁμαρτήματι· κ. ἀπολ.: Ἀρρ.Ἐπικτ.3,12,5 ἐν ἐκκλίσει ἵν' ἀπερίπτωτος ᾗ (ὁ ἄνθρωπος).

ἀπεριπτώτως ἐπίρρ. μτγν. ἀπαθῶς, ἀπροκαταλήπτως : Γρηγ.Ναζ.1,756 Β λυσιτελὲς λαλεῖν ἀπεριπτώτως· κ. συγκρ. : Ἀρρ.Ἐπίκτ.4,6,26 ἀπεριπτώτερον ἐκκλίνουσιν.

ἀπερισάλπιγκτος-ον μτγν. ὁ περὶ ὃν δὲν ἠχοῦσι σάλπιγγες· Σουΐδ. «ἀπεριήχητος»· κ. ἐν μτφ. χρ. : Πύρρος π.Στοβ.4,13,60 ἀπερισάλπιγκτος στρατηγός.

ἀπερισάλπιστος-ον μτγν. ἀπερισάλπιγκτος βλ.λ. : Συνέσ.Ἐπ.302 Β ἀπερισάλπιστος ὕπνος.

ἀπερισαλπίστως ἐπίρρ. μσν. οὐχὶ θορυβωδῶς, βοερῶς ὡσεὶ ἐξ ἤχου σαλπίγγων : Ἀνν.Κομν.211.

ἀπερισκελής-οῦς-ές μτγν. μὴ σκληρός, μὴ ἐπίπονος, μὴ στενόχωρος : Τιμαρίων Σημ.9,194 «κοῦφος, εὐσταλής, ἀβαρής, ἀπερισκελής».

ἀπερίσκεπτα ἐπίρρ. δημ. κ. -φτα ἀπερισκέπτως βλ. λ.

ἀπερίσκεπτος(-η)-ο(ν) κ. νεώτ. δημ. κ. -φτος ὁ μὴ κατὰ βάθος ἐξετάζων, ἀσυλλόγιστος, παράλογος : Θουκ.4,108,4 ἐπιθυμοῦσιν ἐλπίδι ἀπερισκέπτῳ διδόναι, Γρηγ.Νύσσ.2,471 μή τις τῶν ἀπερισκέπτων ἐπιγελάσῃ· ‖ ὁ μὴ περίσκεψιν, σύνεσιν καὶ προσοχὴν ἔχων ἢ ὁ ἄνευ συνέσεως καὶ προσοχῆς γινόμενος : ἀπερίσκεπτος κυβερνήτης, -ἀπερίσκεπτα διαβήματα, - ἀπερίσκεφτη γυναῖκα· 2) παθ. ὁ μὴ δυνάμενος κατὰ βάθος νὰ ἐξετασθῇ, ἀνεξερεύνητος : Φίλ.1,387 πολλὰ ἀπερίσκεπτα καταλιπεῖν.

ἀπερισκέπτως ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. -φτα ἄνευ περισκέψεως, ἀσυλλογίστως, ἀνοήτως, ἀσυνέτως : Θουκ.4,10 μᾶλλον ἢ ἀπερισκέπτως εὔελπις ὁμόσε χωρῆσαι τοῖς ἐναντίοις, Συνέσ.143 καὶ πάντα ἀπερισκέπτως τολμῶσα, - ἐνήργησεν ἀπερισκέπτως· ‖ κ. συγκρ. - ότερον : Θουκ.6,65 ἐπίστευσάν τε τῷ ἀνθρώπῳ πολλῷ ἀπερισκεπτότερον, Χρύσ.Στωϊκ.3,125.

ἀπερισκεψία (ἡ) μτγν. κ. δημ. ἀφροσύνη, ἔλλειψις συνέσεως καὶ προσοχῆς, κουφότης, ἀστοχασιά : σχόλ.Ἀριστφ.Θεσμ.409 - ἡ ἀπερισκεψία τοῦ στρατηγοῦ· ‖ δημ. κ. ὡς οὐσ. ἡ ἀσύνετος πρᾶξις, ἡ κοῦφος ἐνέργεια : ἔκανα μιὰ ἀπερισκεψία.

ἀπερισκόπητος-ον Σουΐδ. κ. νεώτ. ὁ μὴ μετὰ περισκέψεως ἐξετασθείς, ἀ. ἀπερίσκοπος· 2) ὁ ἀπερίσκεπτος βλ. λ.

ἀπερίσκοπος-ον ὁ ἀπερισκόπητος βλ.λ.· ΑΒ, Σουΐδ. ἐν λ. ἀπερίγραπτοι.

ἀπερισκόπως ἐπίρρ. μσν. ἄνευ προσοχῆς· ‖ ἀπερισκέπτως.

ἀπερίσπαστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ὑπὸ περισπασμῶν, ἤτοι ὑπὸ ἄλλων ἀπασχολήσεων διακοπτόμενος, ἐμποδιζόμενος, ὁ μὴ περισπώμενος ἤτοι περὶ ἄλλα ἀσχολούμενος, ὁ μὴ ἀπὸ ἄλλο τι παρεμπῖπτον διεσκεδασμένος : Διον.Ἀλ.Θουκ.830,3 χρὴ δὲ τὴν ἱστορικὴν πραγματείαν εἰρομένην καὶ ἀπερίσπαστον εἶναι· ‖ ὁ συγκεντρωμένην ἔχων εἴς τι τὴν ἐνέργειαν ἢ τὴν προσοχήν του : ΠΔ Σοφ. Σαλ.16,11 ἵνα.. ἀπερίσπαστοι γένωνται τῆς σῆς εὐεργεσίας,- ἡ κυβέρνησις ἀπερίσπαστος προχωρεῖ εἰς τὸ ἔργον της, - μὲ ἀπερίσπαστον ἐνδιαφέρον ἠκροῶντο· ‖ ἐπὶ στρατοῦ, ὁ μὴ διασκεδασθείς, μὴ σκορπισθείς : Πολύβ.2,67,7· ‖ π. ἰατροῖς περὶ τοῦ ὕπνου, ἀδιατάρακτος· 2) δθ. ὁ ἀδιάκοπος, ὁ ἑνιαῖος : Πλούτ.Ἀριστ.5 τὸ ἀπερίσπαστον τῆς ἐξουσίας.

ἀπερισπάστως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀνενοχλήτως, ἀνεμποδίστως : ΚΔ Κορίνθ.Α',7,35 τοῦτο.. λέγω.. πρὸς τὸ εὔσχημον καὶ εὐπάρεδρον τῷ Κυρίῳ ἀπερισπάστως, Ἀρρ.Ἐπικτ.1,29,59 ἀπερισπάστως καθῆσθαι· ‖ ἀκαταπαύστως, συνεχῶς : Ἀθήν.1,10 C ἀπερισπάστως ἐπαινεῖ τὸν οἶνον.

ἀπερισπέρμειος-ον νεώτ. ἐπὶ σπερμάτων φυτῶν, ὁ στερούμενος περισπερμίου βλ. λ.

ἀπερίσσευτος(-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπέριττος, ἁπλοῦς : Φίντ.π.Στοβ.4,23,61 Α· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πλεονάσας, ὁ μὴ περισσεύων ἢ περισσεύσας.

ἀπέρισσος-ον ἀπέριττος βλ. λ.

ἀπερισσοτρύφητος-ον μὴ ἁβροδιαίτως, πολυτελῶς τραφείς, ἢ γενόμενος : Τίμ.Φλ.3 ἀπερισσοτρύφητος αἶζύς.

ἀπερίσταλτος-ον μτγν. κ. νεώτ. μὴ περιεσταλμένος, μὴ περικεκαλυμμένος.

ἀπεριστάλτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ περιστολῆς : Ραγκ.Ἀπομν. 94.

ἀπερίστατος-ον μτγν. ὁ περὶ ὃν οὐδεὶς ἵσταται μονήρης, ἔρημος : Ἀρρ.Ἐπικτ.4,1,159· 2) ἀκίνδυνος, ἀσφαλής : Πολύβ.6,44,8 ἀπερίστατοι ῥᾳστῶναι· 3) ἰατρ. ἐπὶ τραυμάτων, ὁ ἄνευ ἐπιπλοκῶν : Γαλ.13,498· 4) ρητ. ὁ ἄνευ περιστατικῶν, αἰτίας ἢ ἀποδείξεως : σχόλ.Ἑρμογ.π.Στάσ.1 «κατὰ τὸ ἀπερίστατον, οἷον ἀποκηρύσσει τις τὸν υἱὸν ἐπὶ οὐδεμιᾷ αἰτίᾳ».

ἀπερίστικτος-ον μτγν. μὴ γύρωθεν ἐστιγμένος, ἀντίθ. περιεστιγμένος : Γαλ.19,750 ἀπερίστικτος εὐθεῖα.

ἀπερίστρεπτος-ον μτγν. κ. ἀπερίστροφος βλ.λ.

ἀπερίστροφος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἀπερίστρεπτος ὁ ἄνευ περιστροφῶν· 2) νεώτ. μτφ. ὁ ἄνευ περιστροφῶν τοῦ λόγου, ὁ οὐχὶ πλαγίως ἢ συγκεκαλυμμένως ἐκφερόμενος.

ἀπεριστρόφως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ περιστροφῶν, ἄνευ ὑπεκφυγῶν, ἀπροκαλύπτως, εἰλικρινῶς, σαφῶς : ἀπεριστρόφως ὁμιλεῖ.

ἀπερισύλλεκτος-ον νεώτ. ὁ μὴ περισυλλεχθείς : ἀπερισύλλεκτα γραμματόσημα.

ἀπεριτείχιστος-ον νεώτ. ὁ μὴ διὰ τείχους περιβεβλημένος, ἀτείχιστος : ἀπεριτείχιστος πόλις.

ἀπεριτέχνητος-ον νεώτ. ὁ μὴ λίαν ἐντέχνως κατασκευασθείς· 2) μτφ. ὁ μὴ πανουργίας, τεχνάσματα μετερχόμενος.

ἀπερίτεχνος-ον νεώτ. ὁ μὴ περίτεχνος βλ. λ.

ἀπερίτμητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ περιτμηθείς, ὁ μὴ ὑποστὰς περιτομὴν βλ.λ. : ΠΔ Γεν.17,14 καὶ ἀπερίτμητος ἄρσην ὃς οὐ περιτμηθήσεται τὴν σάρκα τῆς ἀκροβυστίας αὐτοῦ· ‖ μτφ.: ΚΔ Πράξ. 7,51 σκληροτράχηλοι καὶ ἀπερίτμητοι τῇ καρδίᾳ καὶ τοῖς ὠσίν· 2) ὁ μὴ περικεκομμένος, μὴ γύρωθεν ὡρισμένος, ἀκέραιος : Πλούτ.Ἠθ.495 C πανταχοῦ μὲν ἡ φύσις ἀκριβὴς καὶ φιλότεχνος καὶ ἀνελλιπὴς καὶ ἀπερίτμητος.

ἀπεριτμήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ περιτομῆς βλ. λ.

ἀπεριτοίχιστος-ον νεώτ. ὁ μὴ διὰ τοίχου περιβεβλημένος, ἀτοιχογύριστος, ἀμάνδρωτος βλ. λ. : ἀπεριτοίχιστος αὐλή.

ἀπεριτόλη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. κόνις ἄοσμος, ἄγευστος, ἀδιάλυτος ἐν ὕδατι, χρησιμοποιουμένη ὡς καθαρτικόν.

ἀπερίτρεπτος-ον μὴ περιστρεφόμενος, ἀκίνητος, ἀμετάβλητος : Πλούτ.Ἠθ.983 C.

ἀπεριτρέπτως ἐπίρρ. μτγν. ἀμετατρέπτως, ἀναλλοιώτως, σταθερῶς : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.1,53 ἀμέλει

γοῦν οὐδὲ θελήσαντες ταύτην δυνησόμεθα ἀπεριτρέπτως ἀνελεῖν.
ἀπερίτροπος-ον ὁ μὴ ἐπιστρέφων· ‖ δ. ἑρμ. ἀμέριμνος: Σοφ.'Ηλ.182 **παῖς 'Αγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος** (σχόλ. « ἀνεπίστροφος, ἀνεπέλευστος »).
ἀπέριττος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ οὐδὲν περιττὸν ἔχων, ὅθ. ὁ ἁπλοῦς, ὁ λιτός : Λουκ.Νιγρ.26 **τὸ ἀπέριττον τῆς τροφῆς, - ἀπέριττος διάκοσμος·** ‖ ὁ τελείως διαπλασθεὶς : Φιλόστρ.Νεωτ.Εἰκ.14 **μηροὶ ἀπέριττοι·** ‖ νεώτ. **ἀπέριττον** (τὸ) ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπερίττου : **τὸ ἀπέριττον τῶν τρόπων.**
ἀπεριττότης-ητος μτγν. ἁπλότης : Σέξτ.'Εμπ. Μαθ.2,23 **ἀπεριττότης λόγου.**
ἀπερίττως ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. ἁπλῶς, ἀφελῶς : Διόδ.Σ 12,26· ‖ λιτῶς : Γεωργ.Παχ.Μ. Παλαιολ.295 Α **μόνῳ δὲ ἄρτῳ ἀποζῶν καὶ ἀγρίοις λαχάνοις ἀπερίττως εἶχε καὶ ἀφελῶς.**
ἀπερίττωτος-ον ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ ἐπιφέρων περιττώματα : Θεόφρ.Αἰτ.Φ 6,17,9 **ἀπερίττωτος καὶ ἁπλῆ τροφή,** αὐτ. 6,10,3 **ἀπερίττωτον φυτόν.**
ἀπεριφερής-οῦς-ές μὴ περιφερής, μὴ κυκλοτερής: Θεόφρ.Αἰτ.Φ 6,1,6 **πολυγώνιον καὶ ἀπεριφερῆ.**
ἀπερίφρακτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ περιπεφραγμένος· 2) μτφ. ἀπροστάτευτος: Βασιλ.1,940 D **ἀπερίφρακτον καταλιμπάνων τὸν ἑαυτοῦ λαόν.**
ἀπεριφράκτως νεώτ. ἄνευ περιφράξεως.
ἀπερίφραστος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων περίφρασιν, ὁ ἀπερίστροφος : Εὐστ.1914,59.
ἀπεριφράστως ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. ἄνευ περιφράσεως, ἀπεριστρόφως : Εὐστ.1112,42.
ἀπεριφρόνητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ περιφρονήσεως βλ. λ.
ἀπεριφρόνητος (-η)-ο(ν) μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ περιφρονούμενος, μὴ περιφρονηθείς : Θ.Μετοχ. ἐν Σάθ.Α πβ **καὶ ἴσως οὐκ ἀπεριφρόνητόν σοι.**
ἀπεριφρονήτως ἐπίρρ. πάπ. κ. νεώτ. ἄνευ δόλου, οὐχὶ κακοβούλως : πάπ. **ὁμολογῶ μεμισθωκέναι ἀπεριφρονήτως καὶ ἀκαταγνώστως·** 2) νεώτ. ἄνευ περιφρονήσεως.
ἀπεριφρούρητος-ον μσν. ὁ μὴ περιφρουρούμενος, ἀφρούρητος, ἀφύλακτος.
ἀπεριχαρῶς ἐπίρρ. μσν. οὐχὶ περιχαρῶς, οὐχὶ εὐχαρίστως : Θεόδ.Στ.426.
ἀπερίχριστος-ον νεώτ. ὁ μὴ περιχρισθείς, μὴ περικεχρισμένος.
ἀπερίψυκτος-ον μτγν. ὁ μὴ γενόμενος ψυχρός : Γαλ.11,475 **ἀπερίψυκτον τηρεῖν.**
ἀπερκτικός μτγν. ἀπειρκτικὸς βλ. λ. πιθαν. ἀντὶ παρεκτικός : 'Αλεξ.'Αφρ. ἐν Αἰσθ. 97.
ἀπέρναγος-η-ο δημ. ἀπέραστος βλ. λ.
ἀπερνοδιαβαίνω δημ. διέρχομαι ἀπό τινος μέρους ἐπανειλημμένως : δ.τραγ. **ἐφέτς ἀπερνοδιάβαινα ν' ἀπὸ τὴ γειτονιά σου.**
ἀπερνοδιάβασμα (τὸ) δημ. τὸ διαβαίνειν ἀπὸ τινος μέρους ἐπανειλημμένως, τὸ συχνοπέρασμο.
ἀπερνῶ-άω μσν. κ. δημ. κ. **περνῶ** βλ.λ. : Διγ. 'Ακρ. 4270 **τότε μαχαίρι δίστομον ἀπέρασε στὴν καρδιά του,** Σολωμ.'Ανάμνησις 5 **τὴ νεότητα ποὺ ἀπέρασε | ἔτσι γρήγορα ἀπὸ μᾶς:**
ἀπεροπεύς-έως ΕΜ « ὁ τῷ λόγῳ κακῶς χρώμενος καὶ ἀπατῶν » ἠπεροπευτὴς βλ. λ., ἀπατεών.
ἀπερουνιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν **ἄκανθος ἢ ἀκανθώδης** βλ. λ.· ἁ. ἀπόρακας βλ. λ.
ἀπέρπερος μτγν. ὁ μὴ πέρπερος, μὴ κομπορρήμων, **ποὺ δὲν περπερίζει, δὲν φλυαρεῖ μεγαλαυχῶν, δὲ λέει** μεγάλα λόγια, ὅθ. ὁ μὴ ματαιόδοξος : Παλλαδ.Λαυσ.900 D **ἀπέρπερον ἦθος.**
ἀπερριμένως ἐπίρρ. μτγν. ἀμελῶς : 'Αριστέας 28.
ἀπερρίφησαν μτγν. πιθαν. ἀντὶ **ἀπελείφθησαν** ἀόρ. τοῦ ἀπολείπομαι βλ. λ. : Πλοῦτ.Κάτ.Νεώ.55 **πολλοὶ δὲ καὶ τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν ἀπερρίφησαν ἐν Δυρραχίῳ μετὰ Κάτωνος.**

ἄπερρος (ἡ) 'Επιγρ. αἰολ. ἤπειρος βλ. λ.· πρβλ. τὰ δωρ. ἄπειρος, ἄπηρος.
ἀπέρρω. ἀπέρχομαι, φεύγω, ξεκουμπίζομαι : Εὐρ. 'Ηρ.260 **ἀπέρρων δ' ἔνθεν ἦλθες ἐνθάδε,** 'Αριστφ. Νεφ.783 **ἄπερρε** (ξεκουμπίσου).
ἀπερρωγώς-υῖα-ός (ἀπορρήγνυμι) μτγν. τεθραυσμένος, ὅθ. ἀσύνδετος κ. μτφ. ἄτοπος, παράλογος : Σέξτ.'Εμπ.Μαθ.8,168 **ἀπερρωγὸς σημεῖον.**
ἀπερυγγάνω ἀόρ. **ἀπήρυγον** γεν. κάμνω ἔμετον : 'Αριστλ.Πρ.962 Α 8· 2) ἐξεμῶ τι : 'Αλκίφρ.3,32 **κραιπάλην ἀπ-·** 3) μτφ. βάλλω ἔξω, ἀπορρίπτω : Διογ.Λ 5,77.
ἀπερυθριάστως ἐπίρρ. μσν. ἄνευ ἐρυθριάσεως, ἀναισχύντως, ἀντρόπιαστα.
ἀπερυθριῶ-άω παύω νὰ εἶμαι ἐρυθρός, δὲν κοκκινίζω, δὲν ἐντρέπομαι πλέον : 'Αριστφ.Νεφ.1216 **κρεῖττον ἦν εὐθὺς τότε ἀπερυθριᾶσαι μᾶλλον ἢ σχεῖν πράγματα,** Μέν.782 **ἀπερυθριᾷ πᾶς, ἐρυθριᾷ δ' οὐδεὶς ἔτι·** ‖ παύω νὰ ἔχω τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα : Λουκ.Λεξ.4.
ἀπερυκάνω ἀπερύκω βλ. λ. : πάπ. **ζωῶν ἀπερύκανε χάρμην.**
ἀπερύκω παρατ. **ἀπήρυκον,** ἀόρ. **ἀπήρυξα,** ἀπωθῶ, ἀποκρούω : 'Ιλ.Ρ 562 **εἰ γὰρ 'Αθήνη .. βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωήν,** Σοφ.Αἶ.186 **ἀπερύκοι .. Φοῖβος κακὰν φάτιν,** 'Ηρ.1,32 **ταῦτα δὲ ἡ εὐτυχίη οἱ ἀπερύκει,** Ξεν.'Απομ.2,9,2 **κύνας τρέφεις ἵνα σοι τοὺς λύκους ἀπὸ τῶν προβάτων ἀπερύκωσι·** ‖ παθ. -ομαι ἀποκλείομαι : Θέογν.1210 **πατρῴης γῆς ἀπερυκόμενος·** 2) μέσ. ἀπέχω, ἀποφεύγω : Σοφ.ΟΚ 169 **ἀπερύκου** (τῆς φωνῆς· σχόλ. « μὴ διαλέγου »· 3) συγκρατῶ : 'Απολλ.Ρ 3,174 **σῖγα νόον δολὴν τ' ἀπερύκων.**
ἀπερυσιβῶ-όω μτγν. καταστρέφω δι' ἐρυσίβης (νόσου τῶν φυτῶν) : Θεόφρ.Αἰτ.Φ 5,10,3· 2) παράγω **ἐρυσίβην** : **αὐτ.**5,9,13.
ἀπερύω ποι., μτγν. κ. -είω ἀποσπῶ : 'Οδ.Ξ 134 **ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι** (τμῆσ.) κατὰ σχολ. « ἑλκύσαι ἀποσπάσαι », Κόιντ.Σμ.14,259 **ἠΰτε πόρτιν .. μητρὸς ἀπειρύσσαντες.**
ἀπέρχομαι κ. μσν. κ. νεώτ. ἀττ. ἄπειμι, μέλλ. **ἀπελεύσομαι,** ἀόρ. **ἀπῆλθον,** παρακ. **ἀπελήλυθα** ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ : 'Ιλ.Π 766 **ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης,** Θουκ.1,89,3 **οἱ βάρβαροι ἐκ τῆς χώρας ἀπῆλθον·** ‖ μτφ. : Εὐρ.'Ορ.295 **ἐκ δακρύων τ' ἄπελθε, καὶ μάλ' ἀθλίως ἔχομεν** (ἄφησε τὰ δάκρυα)· ‖ ἀναχωρῶ ἔκ τινος τόπου καὶ φθάνω εἰς ἄλλον : 'Ηρ.1,22 **ἀπῆλθε ἐς τὰς Σάρδις,** Θουκ.1,92 **οἵ τε πρέσβεις .. ἀπῆλθον ἐπ' οἴκου ἀνεπικλήτως·** ‖ μτφ. : Πλάτ. Συμπ.193 C **ἀπ- εἰς τὴν ἀρχαίαν φύσιν·** ‖ ἀπολ. : 'Αριστφ.'Ορν.948 **ἄπελθε τουτονὶ λαβών,** 'Αρατ. 315 **νυκτὸς ἀπερχομένης·** 2) ἐξαπλοῦμαι, διαδίδομαι : ΚΔΜατθ.4,24 **καὶ ἀπῆλθεν ἡ ἀκοὴ αὐτοῦ εἰς ὅλην τὴν Συρίαν·** 3) ἀποχωρῶ τοῦ βίου, ἀποθνήσκω : Εὐρ.'Αλκ.379 **ὅτε ζῆν χρῆν μ', ἀπέρχομαι κάτω.**
ἀπερῶ-άω μέλλ. **ἀπεράσω** μτγν. ἐξεμῶ: 'Αλκίφρ. 3,7· ‖ ἐπὶ τῶν ὑγρῶν, ἐκχέω : Στράβ.52 **ἀπερᾶσαι τὸ πλεονάζον** (ὕδωρ)· ‖ παθ. ἀφαιροῦμαι Θεόφρ.Αἰτ.Φ 1,17,10 **τῆς ὑγρότητος ἀπερασθείσης** (δ.γρ. **ἀπελαθείσης**).
ἀπερῶ-έω μέλλ. ἄνευ ἐνεστ. βλ. **ἀπαγορεύω** κ. **ἀπεῖπον.**
ἀπερωέω ἀποσύρομαι : 'Ιλ.Π 723 **στυγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας** (ἀποχωρήσειας).
ἀπερωή (ἡ) μσν. ἀποσόβησις : Τζέτζ.'Ανθολ.89 **ἀπερωὴ λυγρῶν.**
ἀπέρων-ονος-ον ἰων. ἀπείρων, ἀπέραντος· 'Ησ. « ἀπέρονα· πέρας μὴ ἔχοντα ».
ἀπερωπεύς-έως (ὁ) ὁ ἀνασστέλλων, ματαιώνων ἀφανίζων : 'Ιλ.Θ 361 **ἐμῶν μενέων ἀπερωπεύς.**

ἀπερωπός-όν ἄκριτος· σκληρός· Ἡσ. «ἀπάνθρωπος», Φρύν. ἐν ΑΒ θ,8 «**ἀναιδής, σκληρός, οἷον ἀπερίοπτος καὶ ἀπερίβλεπτος**».

ἀπερωπῶς ἐπίρρ. Ἡσ. «θαυμαστῶς, ἀδοκήτως».

ἀπέρωτος-ον [ἔρως] ἄστοργος, δυσάρεστος: Αἰσχ.Χο.600 **θηλυκρατὴς ἀπέρωτος ἔρως**, πρβλ. γάμος ἄγαμος (γρ. ἐν 2ῳ χειρογρ. Αἰσχ.).

ἄπες Ἰων. ἀντὶ ἄφες (ἀφίημι).

ἄπεσθαι Ἡσ. «ἀκολουθῆσαι».

ἀπεσθίω μέλλ. **ἀπέδομαι**, ἀόρ. μτχ. **ἀποφαγών** (π. Ἀριστφ. Ἱππ.497), παρακ. **ἀπεδήδοκα**, παθ. ἀόρ. **ἀπηδέσθην**, παρακ. **ἀπεδήδαμαι** τρώγω ἐντελῶς· 2) περιδάκνω: Ἀριστλ.ΖΙ 5,22 **τὰ πτερὰ ἀπεσθίουσιν**· μτφ. Ἑρμιππ.Στρατ.7,4 **δάκνει, δάκνει, ἀπεσθίει μου τὴν ἀκοήν**· 3) οὐκ ἐσθίω, παύομαι ἐσθίων: Θεοπομπ.Κωμ.62 **ἀπέσθιε** (μὴ ἔσθιε) **τὰ πετραῖα τῶν ἰχθυδίων**.

ἀπεσθοῦμαι-έομαι (ἐσθής) μτγν. ἐκδύομαι, γδύνομαι: Λουκ.Λεξιφ.5 **ἀπησθημένοι**.

ἀπεσία (ἡ) Ἰων. ἀντὶ **ἀφεσία**· Ἡσ. «ἄνεσις».

ἀπεσκής-οῦς-ές ὁ ἄνευ σκύτους, δερματίνου περικαλύμματος, ἄνευ θήκης: Σοφ.ἀπ.626 **τόξα ἀπεσκῆ**· Ἡσ. «ἀπεσκῆ· τόξ' ἀπεσκῆ, ἔνιοι δὲ γυμνὰ θήκης τόξα, Σοφοκλῆς Τρωΐλῳ».

ἀπέσκληκα παρακ. τοῦ ρ. **ἀποσκέλλω** βλ.λ.

ἀπεσκληκότως ἐπίρρ. μτγν. ἀπεσκληρυμμένως, σκληρῶς, δθ. ἀναισθήτως: Συνέσ.5,275 **πρὸς δὲ φιλοσοφίαν οὐκ οἶδ' ὅντινα τρόπον ἀπεσκληκότως ἔχει**.

ἀπεσκληρυμμένως ἐπίρρ. (ἀποσκληρύνω), ἀπεσκληκότως βλ.λ., ΑΒ «ἀπεσκληκώς, ἀναισθήτως ἔχων καὶ ἀπεσκληρυμμένως».

ἀπεσοῖξεν Ἡσ. «ἀπέσωσεν· Λάκωνες».

ἀπεσπασμένος-η-ον κ. νεώτ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἀποσπῶ βλ.λ., ὁ ἀποκεχωρισμένος· 2) νεώτ. ὡς ἐπίθ. (ἐννοουμένου τοῦ οὐσ. ὑπάλληλος) ὁ μὴ ὑπηρετῶν εἰς ἣν ὑπηρεσίαν ὀργανικῶς ἀνήκει· ὁ μετατεθεὶς προσωρικῶς ἀπὸ ὑπηρεσίας εἰς ἄλλην.

ἀπεσπασμένως ἐπίρρ. νεώτ. ἀποκεχωρισμένως, κατ' ἀπόσπασιν βλ.λ.

ἀπεσσούα λακων. ἡ ἀπεσσύα ἀντὶ **ἀπεσσύη, ἀπεσσύθη**, παθ. ἀόρ. τοῦ ἀποσεύω, ἐξέλιπε, ἠφανίσθη, δὲν ὑπάρχει πλέον, χάθηκε: Ξεν.Ἑλλ.1, 1,23 **Μίνδαρος ἀπεσσύα** (λακων. **-ούα**) δ.γρ. **ἀπέσουται**· || ἀπέδρα.

ἀπεσσύθην ἐπ. παθ. ἀόρ. συγκεκ. τοῦ ρ. **ἀποσεύω** βλ.λ.

ἀπεσσύμεθα α' πληθ. πρόσωπ. ἐπ. παθ. ἀορ. συγκεκ. τοῦ ρ. ἀποσεύω βλ.λ.

ἀπέσσυτο γ' πληθ. πρόσωπ. ἐπ. παθ. ἀορ. συγκεκ. τοῦ ρ. **ἀποσεύω** βλ.λ.

ἀπεσταγμένος-η-ον νεώτ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ρ. **ἀποστάζω** βλ.λ., **λαμβανομένη ἀντὶ** ἐπιθ. ἀπεσταλαγμένος, διηθημένος, διϋλισμένος.

ἀπέσταλκαν Ἐπιγρ. γ'. πληθ. προσ. ἐνεργ. παρακ. τοῦ ρ. **ἀποστέλλω** βλ.λ.

ἀπεσταλμένος-η-ον κ. νεώτ. δημ. **ἀποσταλμένος** μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἀποστέλλω βλ.λ. ὁ ὑπό τινος πρὸς ἄλλον πεμπόμενος, στελλόμενος ὡς ἐκπρόσωπος μετ' εἰδικῆς πληρεξουσιότητος, οἷον πρὸς μεταβίβασιν προτάσεων ἢ διαπραγμάτευσιν εἰρήνης, συμφωνίας, συμβάσεως: **οἱ ἀπεσταλμένοι τῆς Τουρκίας ἐν Λωζάνῃ, - οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν ὁμολογιούχων**· || εἰδ. μσν. κ. νεώτ. ὁ στελλόμενος μὲ εἰδικὴν διπλωματικὴν ἢ στρατιωτικὴν πληρεξουσιότητα, πρὸς συνήθη κ. καθωρισμένην ἢ πρὸς ἔκτακτον καὶ βραχείας διαρκείας (ἐντολῆς) ἐνέργειαν ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἀποστείλαντος: **οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ πάπα**· || νεώτ. εἰδ. δημοσιογράφος προσωρινῶς στελλόμενος εἰς ἄλλον τόπον ὅπως συναγάγῃ καὶ διαβιβάσῃ εἰς τὴν ἀποστείλασαν ἐφημερίδα λεπτομερεῖς πληροφορίας περὶ ἐξαιρετικοῦ τινὸς συμβάντος ἢ σημαντικῆς ὑποθέσεως ἢ περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ εἰς ὃν ἀπεστάλη τόπου· || εἰδ. διεθν. δικ. **ἔκτακτος ἀπεσταλμένος**, τίτλος διπλωματικοῦ ἐν ἄλλῳ κράτει διαπεπιστευμένου ὑπαλλήλου, ἀνώτερος κατὰ βαθμὸν τοῦ ἐπιτετραμμένου καὶ κατώτερος τοῦ πρεσβευτοῦ.

ἀπέστελκε ἐπίγρ. κ. **ἀπήστελκε** γ' ἑνικ. πρόσ ἐνεργ. παρακ. τοῦ ρ. ἀποστέλλω βλ. λ.

ἀπέστηλεν ἐπιγρ. **ἀπέστειλεν** γ' ἐν. πρόσωπ. ἐνεργ. ἀορ. τοῦ ρ. ἀποστέλλω βλ. λ.· μετοχ. ἀορ. **ἀποστηλάνσας** = ἀποστειλάσας· κ. **ἀποστηλάντων** = ἀποστειλάντων.

ἀπεστραμμένος-η-ον νεώτ. μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ ρ. ἀποστρέφω βλ. λ.

ἀπεστραμμένως ἐπιρρ. μτγν. κατ' ἀντίστροφον τρόπον: Πλούτ.Ἠθ.905 C **ἔχει γὰρ παραστάτας ἀπεστραμμένως**.

ἀπεστύς-ύος (ἡ) Ἡσ. «ἀποχώρησις» ἀπουσία.

ἀπεστώ-οῦς (ἡ) (ἄπειμι πρβλ. εὐεστώ) Ἰων. ἀπουσία, ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῆς πατρίδος: Ἡρ. 9,85 **ἐπαισχυνομένους τῇ ἀπεστοῖ τῆς μάχης**· Ἡσ. «ἀγνοία».

ἀπεσχαρῶ-όω μτγν. κ. μσν. παράγω ἐσχάραν (δηλ. **κάκαδο, κουκούδο**) ἐπὶ τραύματος ἢ ἕλκους: Ζώπ.παρ.Ὀρειβ. 14,61,2 (δ.ἑρμ. ἀπομακρύνω τὴν ἐσχάραν ἀπὸ τραύματος), παθ. Εὐστ.1575,43 «λέγονται δὲ καὶ τραυμάτων ἐσχάραι, ὅθεν καὶ ἀπεσχαροῦσθαι τὸ αὐτὰς ἐξαιρεῖν».

ἀπεσχαρωτικός-ή-όν μσν. ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ ἰδιότητα ν' ἀφαιρῇ τὴν ἐσχάραν (τὸ κούκουδο) ἀπὸ τοῦ τραύματος ἢ τοῦ ἕλκους: Παῦλ.Αἰγ. 4,34 **τοῖς ἀπεσχαρωτικοῖς φαρμάκοις**.

ἀπεσχισμένως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. (ἀποσχίζω) κεχωρισμένως, χωριστά: Βασ. 2,359.

ἀπέσω ἐπίρρ. δημ. ἀπὸ μέσα, μέσα μας: **μᾶς ἔτρωγε ἀπέσω ὁ καημός**, δ. τραγ. **καὶ τὸ κρασί του πίνουν το ἀπέσω στὸ ποτήρι**.

ἀπέταγμα (τὸ) δημ. κ. **ἀπέτασμα** βλ. λ.

ἀπετάζω δημ. ἀόρ. ἀπέταξα, ἀπορρίπτω τι ὡς ἄχρηστον (πρβλ. κ. **ἀπετῶ**).

ἀπέταιρος (ὁ) ἐπιγρ. κατὰ τὸ κρητικὸν πολίτευμα τῶν δωρικῶν πόλεων ὁ ἐλεύθερος μέν, ἀλλὰ διὰ λόγον τινὰ μὴ ὢν ἐγγεγραμμένος εἰς ἑταιρείαν, δθ. μὴ ἔχων πλήρη πολιτικὰ δικαιώματα.

ἀπέταλος-ον νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ στερούμενος πετάλων: **ἄνθος ἀπέταλον**· πρβλ. **ἀπέτηλος**· || **ἀπέταλα** (τὰ) (βοταν.) φυτὰ τοῦ ἀθροίσματος τῶν **δικοτυληδόνων**, ὧν τὸ ἀνθικὸν τμῆμα ἀποτελεῖται ἐξ ἑνὸς πετάλου ἢ ὅλως στερεῖται τούτου· || γεν. τὰ στερούμενα στεφάνης ἄνθη· 2) ἐπὶ ὑποζυγίων, ὁ στερούμενος πετάλων, ὁ μὴ ἔχων πέταλα, ὁ ἀπετάλωτος: **ἄφησε τὸ μουλάρι ἀπέταλο**.

ἀπετάλωτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ζῴων ὑποζυγίων, ὁ μὴ πεταλωμένος, ὁ μὴ ἔχων πέταλα: **ἡμίονος ἀπετάλωτος, ἄλογο ἀπετάλωτο**.

ἀπέτασμα (τὸ) δημ. ἡ πτῆσις τῶν πτηνῶν, τὸ πέταγμα, τὸ πετάρισμα· 2) ἐπὶ πραγμ. ἡ ἀπόρριψις, ἡ ἀποπομπή τινος ὡς ἀχρήστου· 3) ἐπὶ προσ. ἐπίρριψις μομφῆς, ἐπίπληξις· 4) ἀποπομπή: Σαρρ.Ἀν.ΛΗ ἐν. λ.

ἀπετεινιαστη-ο δημ. ἐπὶ ὀρνίθων, ἡ μὴ πετεινῷ μιγεῖσα: **κόττα ἀπετείνιαστη**· || ἐπὶ ᾠῶν, τὸ ἀσπέρματον: **αὐγὸ ἀπετείνιαστο** (ὄρνιθος μὴ πετεινῷ μιγείσης, ἄσπορο).

ἀπέτηλος-ον κ. νεώτ. βοταν. ὁ στερούμενος πετάλων, ἀπέταλος, ἐπὶ φυτῶν· || συνεκδ. κ. ὁ στερούμενος φύλλων, ἄφυλλος, **ἀφύλλιαστος**: ΑΠ 6,190 **καὶ ταύτην ἀπέτηλον .. ἐλαίην**.

ἀπετονιά (ἡ) δημ. κ. **πετονιά** ἁλιευτικὸν ὄργανον· εἶδος ὁρμιᾶς μὲ ἓν ἢ δύο ἄγκιστρα πρὸς

ὁλιείαν ἰχθύων· συνών. ὁρμίδι, ἀρμίδι κ. βόλτα· 2) ἀόριστος καὶ κατὰ προσέγγισιν ὁτὲ μὲν μέτρου ὁτὲ δὲ ὀργυιᾶς λαμβαναμένη μονὰς μήκους, πρὸς μέτρησιν σπάγου, κλωστῆς κ.τ.τ.

ἀπετοῦ δημ. πάντοτε μετὰ τοῦ ἄρθρ. τοῦ (τ' ἀπετοῦ) δίκην πτηνοῦ ταχέως : **τ' ἀπετοῦ πῆγε κι ἦρθε** (σὰν τὸ πουλί).

ἀπετούμενο (τὸ) δημ. κ. **πετούμενο** ὡς οὐσ. τὸ πτηνόν, ἐν συνηθ. χρ. εἰς τὸν πληθ.

ἄπετρος (-η) (ον) μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ πετρῶν : Εὐστ.'Ιλ.1736,9 **ἄπετρον καὶ ἀμμώδη εἶναι τὸν ἐκεῖ αἰγιαλόν, - ἡ Αἴγυπτος εἶναι ἄπετρος χώρα, - ἄπετρος κάμπος, ἄπετρο χωράφι.**

ἀπετῶ-άω δημ. κ. πετῶ βλ. λ.

ἀπευαισθητοποίησις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ δι' εἰδικῶν θεραπευτικῶν μεθόδων (ἤτοι διά τινος ἀντιγόνου) εἰς τὸ φυσιολογικὸν ἐπαναφορὰ ὀργανισμοῦ τινος εὐαισθητοποιηθέντος, δηλ. ἀποκτήσαντος τὴν ἰδιότητα νὰ ἀντιδρᾷ εἰς δόσεις οὐσιῶν, ἃς συνήθως ἄλλοι ὀργανισμοὶ δέχονται ἀδιαφόρως.

ἀπευαισθητοποιητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος, ὁ κατάλληλος εἰς ἀπευαισθητοποίησιν βλ. λ.

ἀπευγενίζω νεώτ. καθιστῶ τινα εὐγενῆ, ἀνυψῶ πολίτην τινὰ ἀπὸ κατωτέρας τάξεως εἰς τὴν τάξιν κρατικῶς ἀνεγνωρισμένης εὐγενείας βλ. λ.

ἀπευδιασμός (ὁ) μτγν. τὸ γαληνίζειν, τὸ εὐδιάζειν, ὁ γαληνισμός : Πορφ.β.Πυθ.29 **κυμάτων ποταμίων τε καὶ θαλασσίων ἀπευδιασμοί.**

ἀπευδοκίμησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἐξ ἀπελπισμοῦ περιφρόνησις, ἀποστροφή : 'Ωριγ.2,30 B **θάνατον ᾐτήσατο ἐν ἀπευδοκιμήσει ζωῆς καὶ μετανοίας.**

ἀπευδοκιμῶ γλωσσ. αἰσχύνομαι.

ἀπευδοκῶ-έω μτγν. ἔρχομαι εἰς ἀπελπισμόν, ἀπογινώσκω, ἀπελπίζομαι : 'Αθαν.1,1133 C **τοῦτο καὶ ἡμᾶς μάλιστα ἀπευδοκεῖν τῆς σωτηρίας ποιεῖ·** 2) Πάπ. ἱκανοποιῶ πλήρως, εὐαρεστῶ τινα : Πάπ. **ἀπηυδόκησάς** με τῆς τιμῆς.

ἀπευήκασιν 'Ησ. « ἐξηραμμέναι εἰσίν ».

ἀπευθανατίζω μτγν. καλῶς καὶ εὐτυχῶς ἀποθνήσκω : ΠΔ Μακ.2,6,28 **γενναίως ὑπὲρ τῶν σεμνῶν καὶ ἁγίων νόμων ἀπευθανατίζειν.**

ἀπευθής-οῦς-ές κ. μτγν. ὁ μὴ ἀκουσθείς, ἀνήκουστος, περὶ οὗ δὲν ἔγινε ποτὲ λόγος : 'Οδ.Γ 88 **κείνου δ' ὄλεθρον ἀπευθέα θῆκεν,** Μάξ.Τύρ.17,9 **τὸ θεῖον ἀπευθὲς ἀκοῇ·** 2) ὁ μὴ πληροφορηθείς, ὁ μὴ ἀκούσας, ὁ μὴ γνωρίζων : 'Οδ.Γ 184 **ὣς ἦλθον, φίλε τέκνον, ἀπευθής, οὐδέ τι οἶδα κείνων·** ‖ κ. μετὰ γεν. ὁ μὴ πεῖραν τινὸς ἔχων, ὁ ἐν ἀγνοίᾳ ὢν : Διον.Περ.194 **ἀπευθέως ἀμητοῖο,** 'Επιγρ.ΑΠλ. **τίς ποθ' 'Ομηρείης μεγάλης ὁπός ἐστιν ἀπευθής;** Σουΐδ « ἀπευθέες, ἄπειροι, ἀπαίδευτοι ».

ἄπευθος-ον ἀπευθής βλ.λ.· 'Ησ. « ἄπευθος· ἀνήκοος ἢ ἀπαθὴς ὢν παντὸς κακοῦ ».

ἀπεύθυνσις-εως (ἡ) μτγν. κ. μσν. διευθέτησις, τακτοποίησις : Παῦλ.Αἰγ.6,92.

ἀπευθύνω κ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. μελλ. -υνῶ κάμνω τι εὐθύ, ἰσάζω : Πλάτ.Τίμ.71 D **πάντα ὀρθὰ.. ἀπευθύνουσα·** 2) μτφ. ἀποκαθιστῶ : αὐτ. Νόμ.757 B **κλήρῳ ἀπευθύνων εἰς τὰς διανομὰς αὐτὴν** (τὴν ἰσότητα), Παῦλ.Αἰγ.2,47 **ἀπευθύνεται τὸ ὑποκλάζον τοῦ πυρετοῦ·** 3) ἐν τῇ στρατιωτικῇ τέχνῃ, τακτοποιῶ, παρατάσσω : 'Ασκληπιόδ. Τακτ.12,11 **λόχον ἀπευθύνειν** (θέτειν κατὰ παράταξιν)· 4) ὁδηγῶ ὀρθῶς, διευθύνω : Αἰσχ.'Αγ. 1667 **ἐὰν δαίμων 'Ορέστην δεῦρ' ἀπευθύνῃ μολεῖν,** Πλάτ.Κριτί.109 C **ἐκ πρύμνης ἀπευθύνοντες οἷον οἴακι·** ‖ διοικῶ, κυβερνῶ : Σοφ.ΟΤ 104 **πρὶν σὲ τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν·** 5) τιμωρῶ ἀμέσως : Εὐρ. Βακχ.884 **ἀπευθύνει δὲ βροτῶν τούς.. ἀγνωμοσύναν τιμῶντας·** πρβλ. τὸ δημ. μτφ. διορθώνω, σιάζω, συγυρίζω· 6) προσαρμόζω : Διον.'Αλ. Συνθ.11 **οὐ γὰρ ταῖς συλλαβαῖς ἀπευθύνουσι τοὺς χρόνους ἀλλὰ τοῖς χρόνοις τὰς συλλαβάς·** 7) ἐκτρέπω τῆς εὐθείας : Σοφ.Αἶ.72 **σὲ τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας δεσμοῖς ἀπευθύνοντα προσμολεῖν καλῶ** (σὲ τὸν δένοντα ὀπίσω - κυρτὸν ἀπὸ τῆς εὐθείας,φυσικῆς, θέσεως πρὸς τὰ ὀπίσω στρέφοντα τὰς χεῖρας καλῶ· πρβλ.**παρευθύνω**)· 8) νεώτ. κ. δημ. ἀποστέλλω : **ἀπηύθυνα ἐπιστολήν, - ἐρωτηματολόγιον·** 9) νεώτ. ἀποτείνω : **τῷ ἀπηύθυνε τὸν λόγον, - προσλαλιάν, - δεινὰς ὕβρεις·** 10) μέσ. νεώτ. κ. δημ. ἀποτείνομαι : **θὰ ἀπευθυνθῶ εἰς τὸν ὑπουργόν·** παθ. κατευθύνομαι : **ἡ ἐπιστολὴ ἀπευθύνεται πρὸς ἐμέ, - σὲ μένα ν' ἀπευθύνεσαι γιά ὅ,τι θέλεις·** 11) νεώτ. τὸ ρημ. ἐπίθ. **ἀπευθυντέον** εἰδ. ἐπὶ προσ. ἢ ἐπὶ ὀργανισμοῦ ἐκ προσ. ἀποτελουμένου, ὁ εἰς ὃν πρέπει τις νὰ ἀπευθυνθῇ, νὰ ἀποταθῇ : **ἀπευθυντέον εἰς τὸν γραμματέα, - εἰς τὴν διεύθυνσιν·** 12) φυσιολ. μτγν. κ. νεώτ. τὸ οὐδ. τῆς μτχ. παθ. παρακ. **ἀπευθυμμένον,** νεώτ. κ. ἀπηυθυσμένον, ἄ. ἀπευθυσμένον βλ.λ. : 'Αλεξ.'Αφρ. Πρ.1,33 **ἀπευθυμμένον ἔντερον.**

ἀπευθύς ἐπίρρ. μτγν. ἐν ἐπιθετικῇ τοπ. ἢ τροπ. σημ. ὀρθῶς, εὐθέως πρὸς τὰ ἄνω : 'Αρριαν.π.Στοβ 1,586 **ἡ δὲ κόμη.. ἀπευθὺς οὖσα καὶ ἐς τὸ ἄνω τεινομένη** (διορθ. ὑπαιθύσσουσα).

ἀπεύθυσις-εως (ἡ) μσν. εὔθυνσις, διεύθυνσις, σιάξιμο : Παῦλ.Αἰγ.6,91 **ποιεῖσθαι τὴν ἐπὶ τὰ ἐκτὸς τῶν μορίων ἀπεύθυσιν.**

ἀπευθυσμένον (τὸ) (ἐνν. **ἔντερον**) μτγν. κ. **ἀπευθυμμένον,** νεώτ. κ. **ἀπηυθυσμένον,** ἰατρ. κ. φυσιολ. ἡ τελευταία μοῖρα τοῦ παχέος ἐντέρου, ἀποτελοῦσα συνέχειαν τοῦ σιγμοειδοῦς κώλου καὶ ἐκτεινομένη μέχρι τοῦ δακτυλίου, ἄ. **ὀρθὸν ἢ εὐθὺ ἔντερον,** δημ. **κωλάντερο** : Γαλ.9,51 **τῆς κατὰ τὸ ἀπευθυσμένον ἑλκώσεως.**

ἀπευθυσμός (ὁ) μτγν. ἡ ἀπεύθυσις βλ. λ. : 'Ορειβ. 45,27 **ἀντιστήριγμά τι πρὸς ἀπευθυσμὸν προβαλέσθω.**

ἄπευκος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. περὶ τῆς πεύκης, ὁ ἄνευ ρητίνης : Θεοφρ.ΙΦ 3,9,3 **ἀπευκοτέρα καὶ ἧττον ἔνδᾳδος·** 2) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τόπου, ὁ ἄνευ πεύκων βλ.λ. : **βουνὸ - νησὶ ἄπευκο.**

ἀπευκταῖος-α-ον κ. μτγν. μον. κ. νεώτ. ὃν ἀπεύχεταί τις, ὃν δὲν εὔχεταί τις νὰ γίνῃ, ἀνεπιθύμητος : Πλάτ.'Αξ.369 B **τὴν ἐλευθεριωτάτην ἐπιστήμην τίθεσαι τῶν λοιπῶν ἀπευκταιοτάτην,** Πάπ. **ἐν τοῖς ἀπευκταίοις ταράχοις,** Νικήτ.Χων. ἐν Σάθ. 1,120 **πολλοὺς μὲν τῶν φρενῶν ἐξέκρουσαν τῇ ἀκοῇ τῶν ἀπευκταίων σφίσι·** 2) νεώτ. ἰδίως **ἀπευκταῖον** (τὸ) ὡς οὐσ. ἀτύχημα, δυστύχημα : **φοβοῦμαι μὴ συμβῇ ἀπευκταῖον·** ‖ συνεκδ. ὁ θάνατος : **ἐπῆλθε τὸ ἀπευκταῖον.**

ἀπευκταίως ἐπίρρ. παθ. ὡς δὲν εὔχεταί τις νὰ γίνῃ τι : Πάπ. **ἀπευκταίως τελευτῆσαι.**

ἀπευκτικός-ή-όν μτγν. ὁ δι' εὐχῶν ἀποτρεπτικός : Μέν.ρήτ.σ.342 S **ὕμνοι ἀπευκτικοί.**

ἄπευκτος-ον μσν. ἀπευκταῖος : Διγ.'Ακρ.4163 **ἡ ἀτεκνία ἡ ἄπευκτος, ἡ λίαν δεινοτάτη.**

ἀπευκτός-ή-όν ὃν δὲν εὔχεταί τις νὰ γίνῃ, ὁ ἀνεπιθύμητος : Αἰσχ.'Αγ.638 **ὅταν δ' ἀπευκτὰ πήματ' ἄγγελος πόλει... φέρῃ,** Πλάτ.Νόμ.628 C **ἀπευκτὸν τὸ δεηθῆναι τούτων.**

ἀπευλογίας (ὁ) μτγν. κ. μσν. ὁ μὴ ηὐλογημένος· ‖ εἰδ. μσν. ὁ μοναχὸς ὁ λόγῳ ποινῆς ἕνεκα διαπραχθέντος παραπτώματος στερούμενος τῆς εὐλογίας τοῦ ἡγουμένου : Βασ.2,731 B **εἴ τις ἄρει ἀπὸ ἀδελφοῦ τι καὶ ἀποκρύφει γενέσθω ἀπευλογίας.**

ἀπεύλογον (τὸ) μτγν. τὸ ἀκανονίστου σχήματος : 'ΗρωνΣτερεομ.2,32 (ἀμφ.).

ἀπευλυτῶ-έω γλωσσ. ἀπολύω, ἐξηγῶ.

ἀπευνάζω κατευνάζω, καταπραΰνω : Σοφ.Τρ. 1242 **σὺ γάρ μ' ἀπευνασθέντος** (γρ. κώδ. **εὐνασθέντος**) **ἐκκινεῖς κακοῦ.**

ἄπευστος-ον ὁ μὴ ἀκουσθείς, περὶ οὗ δὲν ἔγινε λόγος· ἀνήκουστος, πρβλ. **ἀπευθής**· Ἡσ. « ἄπευστος, ἀνήκοος ».

ἀπευτακτῶ-έω μτγν. τακτικῶς, ἐν τῷ προσήκοντι χρόνῳ, πληρώνω : Στράβ.4,6,9 **ἀπευτακτοῦσι τοὺς φόρους** κ. παθ.αὐτ.7,4,6 **τῶν φόρων ἀπευτακτουμένων.**

ἀπευτελεῖσθαι Ἡσ. « ἀπάρξασθαι ».

ἀπευτελίζω μτγν. καθιστῶ τι εὐτελές, ἀγοραῖον, κοινόν, κάμνω τι εὐθηνόν, πρβλ. ἐξευτελίζω.

ἄπευτος-ον Ἡσ. « ἄπευστος » βλ. λ.

ἀπευφημισμός (ὁ) μτγν. ἀπευχή : Φιλόδ.Παρρησ. σ.560 **ἀπευφημισμοῦ χάριν.**

ἀπευφημῶ-έω μτγν. ἀπεύχομαι : Φιλόστρ. Β' Ἀπολλ.5,19 (δ.γ. **ἐπευφημῶ**).

ἀπευχαριστία (ἡ) μσν. θερμὴ εὐχαριστία, ἐκδήλωσις εὐγνωμοσύνης : Θεοδ.Στ.601,58,4.

ἀπευχαριστικός-ή-όν μτγν. ὁ ζωηρῶς δηλῶν, ἐκφράζων εὐχαριστίας.

ἀπευχαριστῶ-έω ἐπιγρ. θερμῶς εὐχαριστῶ, ἐκδηλῶ εὐγνωμοσύνην.

ἀπεύχετος-ον ὁ ὃν ἀπεύχεταί τις, ὁ ἀπευκτός : Αἰσχ.Χο.155 **ἀπότροπον ἄγος ἀπεύχετον κεχυμένων χοᾶν** (ἄγνισμα διὰ τῶν εὐχῶν ἀποτρέπον τὰς κεχυμένας χοάς).

ἀπευχή (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀπεύχεσθαι, τὸ νὰ εὔχεταί τις νὰ μὴ συμβῇ τι : Μέν.ρητ. 343 S· 2) νεώτ. φράσις ἐν τῷ λόγῳ μετὰ μαγικῆς ἐνίοτε πράξεως συνοδευομένη, σκοπὸν ἔχουσα νὰ ματαιώσῃ τὴν ἐνέργειαν ἄλλης ἐν τῷ λόγῳ λέξεως δηλούσης τι κακόν, οἷον ἐν ταῖς φρ. **Θεὸς φυλάξοι, -Παναγία βόηθα, -Χριστὸς καὶ Παναγία.**

ἀπεύχομαι κ. νεώτ. μέλλ. **-ξομαι** εὔχομαι νὰ μὴ γίνῃ τι : Εὐρ.Ἱππ.891 **ἀπεύχου ταῦτα πρὸς θεῶν,** Πλάτ.Νόμ.587 D **ἀπ- τοῖς θεοῖς μηδαμῶς γίγνεσθαι** (παρακαλῶ τοὺς θεοὺς νὰ μὴ γίνῃ), Ἀριστφ.Θεσμ.714 **τοῦτο μέντοι μὴ γένοιτο μηδαμῶς, ἀπεύχομαι,** Δημ.505,8 **τί μάλιστ' ἂν ἀπευξαίμεθα πάντες ;,** αὐτ.71,18 **ἐξηπατηκότα δ' ἤδη καὶ παρακεκρουμένον ἀπεύχεσθε . . ,** (Φίλιππον) **ἰδεῖν** (·ἐνταῦθα ἄνευ τοῦ μή)· ‖ νεώτ. συνήθως κατ' ἐνεστ. **ἀπεύχομαι νὰ σοῦ συμβῇ τίποτε δυσάρεστον, -εἰλικρινῶς τὸ ἀπεύχομαι·** 2) ἀπορρίπτω, περιφρονῶ : Αἰσχ.Εὐμ.608 **ἀπεύχει μητρὸς αἷμα φίλτατον ;·** 3) διὰ προσευχῶν ἀποτρέπω : Φιλόστρ.Β'Ἀπολλ.6,41.

ἀπεύω καίω τελείως, βλ. **ἀφεύω.**

ἀπευωνίζω μτγν. καθιστῶ τι εὔωνον, καταβιβάζω πολὺ τὴν τιμὴν αὐτοῦ, τὸ φτηναίνω ὁλωσδιόλου, πρβλ. **ἐπευωνίζω** : Λουκ.Νιγρ.23.

ἀπέφατο Ἡσ. « ἀπέθανεν ».

ἀπεφεισμένως ἐπίρρ. μτγν. ἀφθόνως, δαψιλῶς, πλουσιοπαρόχως : Στράβ.15,1,24 (ἀμφ.).

ἀπέφθιθον ἐπ. ἀόρ. τοῦ **ἀποφθίνω** βλ.λ.

ἄπεφθος-ον κ. νεώτ. ἀντὶ **ἄφεφθος** καλῶς βεβρασμένος : Ἄλεξ.198 **ὕδωρ ἄπεφθον** διὰ βρασμοῦ καθαρισθέν, Σωρ.118 **μέλι ἄπεφθον** (ἐξαφρισθέν)· ‖ κ. νεώτ. ἐπὶ χρυσοῦ ἢ ἀργύρου, ὁ καθαρός, ὁ γνήσιος : Θέογν.449 **ἄπεφθος χρυσός,** Ἡρ.1,50 **εἰκόνα χρυσοῦ ἀπέφθου.**

ἀπεφράγην παθ. ἀόρ. τοῦ ρ. **ἀποφράττω -ομαι,** ἀπεφράχθην Ἰώσ.Π1 1,338.

ἀπέφρυσεν Ἡσ. « ἀπέζεσεν, ἀπέβαλεν ».

ἀπεχθαίνω μτγν. ἀπεχθάνομαι βλ. λ. : Φίλ.π.Ἰω. Δαμασκ.436.

ἀπεχθαίρω κ. μτγν., μέλλ. **-αρῶ,** ἀόρ. **ἀπήχθηρα** μισῶ καθ' ὑπερβολήν, ἀποστρέφομαι, σιχαίνομαι : Ἰλ.Γ 415 **μή μ' ἔρεθε . . μὴ χωσαμένη σε μεθείω, τῶς δέ σ' ἀπεχθήρω ὡς νῦν ἔκπαγλα φίλησα·** μέσ. : Κόιντ.Σμ.13,258 **ἀπηχθήραντο·** 2) κ. μτβ. καθιστῶ τινα μισητόν, ἀπεχθῆ : Ὀδ. Δ 105 **ὅς τέ μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδήν.**

ἀπεχθάνομαι κ. μτγν. κ. νεώτ., παρατ. **ἀπηχθανόμην,** μέλλ. **ἀπεχθήσομαι** κ. ἀπεχθανοῦμαι, ἀόρ. **ἀπηχθόμην,** ἀττ. ὑποτ. **ἀπέχθωμαι,** ἀπαρφ. **ἀπεχθέσθαι** (ὄχι ἀπέχθεσθαι), παρακ. **ἀπήχθημαι,** μισοῦμαι, ἐπισύρω μῖσος : Ὀδ.Β 202 **ἀπεχθάνεαι δ' ἔτι μᾶλλον·** ‖ π.Ὁμ. ὁ ἀόρ. συνηθ. μετὰ δοτ. προσωπ., γίνομαι μισητὸς εἴς τινα, ἐπισύρω τὸ μῖσος του : Ἰλ.Ζ 146 **ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσι,** Γ 454 **ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ,** Ἡρ.1,89 **καὶ σύ τέ σφι οὐκ ἀπεχθήσεαι βίῃ ἀπαιρεόμενος τὰ χρήματα,** Εὐρ. Μήδ.288 **κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρός σ' ἀπεχθέσθαι, γύναι ἢ . .** (νὰ γίνω μισητὸς εἰς τὰ ὄμματά σου), Θουκ.1,136,1 **δεδιέναι δὲ φασκόντων Κερκυραίων ἔχειν αὐτὸν ὥστε Λακεδαιμονίοις καὶ Ἀθηναίοις ἀπεχθέσθαι, διακομίζεται ὑπ' αὐτῶν ἐς τὴν ἤπειρον,** Πλούτ.Γάλβ.18· ‖ μετὰ δοτ. πράγμ. μισοῦμαι ἕνεκα πράγματός τινος : Πλάτ. Ἀπολ.24 Α **ταῦτ' ἔστιν ὑμῖν . . τἀληθῆ, καὶ ὑμᾶς οὔτε μέγα οὔτε μικρὸν ἀποκρυψάμενος ἐγὼ λέγω οὐδ' ὑποστειλάμενος, καίτοι οἶδα σχεδόν, ὅτι τοῖς αὐτοῖς ἀπεχθάνομαι·** ‖ μετὰ μτχ. : Κρατ.36 **θριάμβους ἀναρύτουσ' ἀπηχθάνου·** 2) ὡς ἀποθ. μετὰ σημασ. μτβ. : Ξεν.Συμπ.4,58 **τί δέ, λόγοι οὐκ εἰσὶ μέν τινες ἀπεχθανόμενοι, εἰσὶ δέ τινες οἳ πρὸς φιλίαν ἄγουσι ;** (λόγοι προκαλοῦντες μῖσος)· 3) μισῶ, τρέφω μῖσος, ἔχω ἔχθραν, ἀποστρέφομαι : Ὀδ.Π 114 **οὔτε τί μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει** (οὔτε ὅλος ὁ λαὸς μισήσας με διάκειται ἐχθρικῶς πρὸς ἐμέ)· ‖ μετὰ δοτ. πράγμ. : Φιλόστρ.Β'Ἀπολλ.3,22 **τῇ φιλοσοφίᾳ ἀπ-** ἕνεκα τῆς φιλοσοφίας· 4) νεώτ. κατ' ἐνεστ., βδελύσσομαι ἀποστρέφομαί τινα ἤ τι : **δὲν μπορῶ νὰ τὸν βλέπω, τὸν ἀπεχθάνομαι, ἀπεχθάνομαι τοιαύτην συζήτησιν.**

ἀπέχθεια (ἡ) κ. νεώτ. μῖσος, ἔχθρα, ἀντιπάθεια ἣν αἰσθάνεταί τις κατ' ἄλλου : Ἀριστλ.Πολιτ.1274 Α 40 **διὰ τὴν ἀπέχθειαν τοῦ πάθους,** Δημ.237,16 **διὰ τὴν τόθ' ὑποῦσαν ἀπέχθειαν πρὸς τοὺς Θηβαίους, - αἰσθάνομαι δι' αὐτὸν μεγάλην ἀπέχθειαν·** 2) κ. ἀντιστρόφ. ἡ ἐχθρότης, ἡ ἀποστροφή, ἡ ἀντιπάθεια ἣν ἄλλοι αἰσθάνονται· ἀντίθ. χάρις, δημοτικότης : Πλάτ.Ἀπολ.28 Α **πολλή μοι ἀπέχθεια γέγονε καὶ πρὸς πολλούς,** Ξεν.Ἱέρ.9,2 **ταῦτα δ' ἀνάγκη δι' ἀπεχθείας μᾶλλον γίγνεσθαι** (νὰ γίνωνται μισητά), Δημ.58,25 **οὔτ' ἐκείνου πρὸς χάριν οὔτ' ἐμοῦ πρὸς ἀπέχθειαν ἠκούσατε,** Πολύβ.1,66,9 **μετὰ πολλῆς ἀπεχθείας·** ‖ κ. κατὰ πληθ., ἐχθρικαὶ διαθέσεις : αὐτ.23 Α **πολλαὶ . . ἀπέχθειαί μοι γεγόνασι.**

ἀπεχθές ἐπίρρ., μτγν. χθές, ἀπὸ τῆς χθές : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.235,26 **φαμὲν γὰρ ἀποδίς, ἀπεχθές, ἀπῆλθεν,** ΑΠ 11,35 (διῃρημένως), **- καὶ τρεῖς ἦσαν ἀπ' ἐχθὲς ἔτι.**

ἀπεχθήεις-εσσα-εν μτγν. μισητός, ἐπιβλαβής : Ἀνδρόμ.Γαλ.14,33. **ἀπεχθήεντα φαλάγγια.**

ἀπέχθημα-ατος (τὸ) πᾶν ὅ,τι μισεῖ τις : Εὐρ.Τρῳ. 425 **ἓν ἀπέχθημα πάγκοινον βροτοῖς οἱ περὶ τυράννους καὶ πόλεις ὑπηρέται.**

ἀπεχθημοσύνη (ἡ) μτγν. ἔχθρα, μῖσος : Φιλοστόργ.Ἱστ.Ἐκκλ.6,4 **ἀπεχθημοσύνῃ μᾶλλον ἢ τρόπων εὐθύτητι τὴν κατηγορίαν ἐνστησάμενον.**

ἀπεχθήμων-ονος-ον μτγν. ἀπεχθής, μισητὸς βλ. λ. : Πολυδ.8,152.

ἀπεχθής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ μισητός, ὁ ἐμπνέων ἀποστροφήν : Σοφ.Ἀντ.50 **πατήρ . . ἀπεχθὴς δυσκλεής τ' ἀπώλετο,** Ἰσοκρ.6 Β **τοῖς μὲν οὐκ ἀπεχθὴς ἔσει τοῖς δὲ φίλος γενήσει, - ἀπεχθὴς μορφή·** 2) ἐχθρικός : Θεόκρ.1.101 **Κύπρι νεμεσσατά, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής,** ΠΔ Μακκ. 2,5,24 **ἀπεχθῆ ἔχων διάθεσιν·** 3) δυσάρεστος : Ἐπιγρ. **δάκρυα ἀπεχθῆ.**

ἀπεχθητικός-ή-όν πλήρης ἔχθρας, φθονερός· ἀντ. κόλαξ: Ἀριστλ.Μ Ἠθ.1193 Α 22 ὁ δὲ πρὸς ἁπάσας (τὰς ἐπιθυμίας) ἀντικρούων, ἀπεχθητικός.

ἀπεχθιάζω μτγν. εἶμαι ἀπεχθής, μισητός, μὲ ἀποστρέφονται: Πολύβ.373 Β οὐκ ἤδη δὲ ὅτι ἀπεχθιάζει Θεόφιλος πρὸς Ἰωάννην.

ἀπέχθομαι μτγν. ἀπεχθάνομαι βλ. λ.: Θεόκρ. 7,45 ὥς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται, Πλούτ. Μάρκ.22 τὸ μύρτον Ἀφροδίτης φυτόν, ἣ μάλιστα θεῶν ἀπέχθεται βίᾳ καὶ πολέμοις.

ἀπεχθρεύω μτγν. εἶμαι ἐχθρικός, ἐναντίος, πολέμιος: Φιλόδ.Ρητ.2,162 S.

ἀπεχθρῶς Ἡσ. «ἐχθρωδῶς».

ἀπεχθῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐχθρικῶς, μετ' ἀπεχθείας: Δημ.61,25 Θηβαῖοι δ' ἔχουσι μέν.. ἀπεχθῶς, ἔτι δ' ἐχθροτέρως σχήσουσιν, Δίων.Χρ. 32,70 ἀπεχθῶς διακεῖσθαι· κ. ὑπερθ. ἀπεχθέστατα: Πολυβ.5,116, - διάκειται πρὸς αὐτὸν ἀπεχθέστατα.

ἀπεχμάζω νεώτ. ναυτ. λύω ἀντικείμενόν τι τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον ἦτο στερεωμένον ἐπ' αὐτοῦ διὰ σχοινίου, ἔχματος, καλουμένου, δημ. ξεμποτσάρω.

ἀπέχω κ. μσν. κ. δημ. μέλλ. ἀφέξω κ. (Ὀδ.Τ 572) ἀποσχήσω, ἀόρ. ἀπέσχον κρατῶ μακράν, ἀπομακρύνω, ἀποκρούω: Ἰλ.Η 96 κ. 277 αἴ κεν Τυδέος υἱόν, ἀπόσχῃ Ἰλίου ἱρῆς, Ὀδ.Ο 33 ἑκὰς νήσων ἀπέχων εὐεργέα νῆα, Χρησμ.π.Ἡρ.8,20 Εὐβοίης ἀπέχειν πολυμηκάδας αἶγας, Αἰσχ.Ἀγ. 1125 ἄπεχε τᾶς βοὸς τὸν ταῦρον· || μετὰ δοτ. προσ.: Ὀδ.Υ 263 κερτομίας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφέξω.. μνηστήρων· || μετὰ προθ.: Εὐρ.Βάκχ.427 σοφὸν δ' ἀπέχειν πραπίδα φρένα τε περισσῶν παρὰ φωτῶν, Ἀριστφ.Εἰρ.162 ἀπὸ.. κάκκης τὴν ῥῖν' ἀπέχων· || μεθ' ἁπλῆς αἰτ. κρατῶ τι μακρὰν ἐμαυτοῦ, ἀποφεύγω τι: Πινδ.Ν 7,61 σκοτεινὸν ἀπέχων ψόγον, Εὐρ.Ὀρ.1519 ἄπεχε φάσγανον· || οὐδὲν ἀπέχει μετ' ἀπαρφ. οὐδὲν ἐμποδίζει τινὰ νὰ πράξῃ τι: Πλάτ.Κρατ.407 Β, Πλούτ.2,433 Α· 2) μέσ.: Ὀδ.Χ 316 (ἐν τμ.) οὐ πείθοντο κακῶν ἀπὸ χεῖρας ἔχεσθαι (ἔχειν τὰς χεῖρας μακρὰν τῶν κακῶν), Πλάτ.Συμπ.214 D ἐάν τινα ἐγὼ ἐπαινέσω τούτου παρόντος.. οὐκ ἀφέξεταί μου τὼ χεῖρε, πρβλ. Αἰσχ.Εὐμ.350 ἀθανάτων δ' ἀπέχειν χέρας (σχολ. «μὴ πλησιάζειν ἡμᾶς τοῖς θεοῖς»), δ. γρ. γέρας· || συνηθέστ. ἀπέχεσθαί τινος τηρῶ ἐμαυτὸν μακρὰν τινος, ἀπομακρύνομαί τινος: Ἰλ.Θ 35 πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ' ὡς σὺ κελεύεις, Ὀδ.Τ 489 οὐδὲ.. σεῦ ἀφέξομαι (οὐδὲ θὰ κρατήσω τὰς χεῖράς μου μακρὰν σοῦ, οὐδὲ σοῦ θὰ φεισθῶ), Ἡρ.9,73 Δεκελέης ἀπέχεσθαι (ἀποφεύγειν τὴν λεηλασίαν τῆς Δ.)· || ἐν τῷ παθ. παρακ.: Δημ.828,11 πῶς οὖν ἄν τις σαφέστερον ἐπιδείξειε πάντα διηρπακότα καὶ μηδὲ τῶν μικρῶν ἀπεσχημένον, Ἀριστλ.Πολιτ.1278 Α 25 ἀγορᾶς ἀπεσχ-· || μετ' ἀπαρμφ.: Θουκ.5,25,3 ἐξ ἔτη.. ἀπέσχοντο μὴ ἐπὶ τὴν ἑκατέρων γῆν στρατεῦσαι, Φιλήμ.94,3 λαμβάνειν ἀπέσχετο, Ξεν.Ἀπομν.4,2,3 ἀπ- τοῦ ποιεῖν, αὐτ.ΚΠ 1,6,32 οὐκ ἀπ- τὸ μὴ οὐ ποιεῖν· (ὁμοίως μετὰ μτχ.: Ἰουλ.Λόγ.1,43 D)· 3) ἀπολ. κ. νεώτ. κ. δημ. τηρῶ ἐμαυτὸν μακράν: Δημ. 534,10 ἀγωνιῶντας ὅμως ἀπέχεσθαι, -πρὸς τὸ παρὸν ἀπέχω, - ἡ ἀντιπολίτευσις ἀπέχει· 4) μετὰ γεν. τόπου, κ. νεώτ. κ. δημ. εἶμαι μακρὰν ἀπό τινος: Ἡρ.1,179 πόλις ἀπέχουσα ὀκτὼ ἡμερέων ὁδὸν ἀπὸ Βαβυλῶνος, Θουκ.6,97,2 τῆς δὲ Συρακοσίων πόλεως οὔτε πλοῦν οὔτε ὁδὸν πολλὴν ἀπέχει, Πλάτ.Παρμ.145 Β τὸ μέσον ἴσον τῶν ἐσχάτων ἀπ-, Ἀριστλ.Μετ.363 Α 31 πλεῖστον ἀπ- κατὰ τόπον, - ὁ Πειραιεὺς δὲν ἀπέχει πολὺ τῶν Ἀθηνῶν· || δημ. μετὰ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ αἰτ.: πόσο ἀπέχει ἀπὸ τὸ σπίτι σου ὁ σταθμὸς τοῦ σιδηροδρόμου; || εὑρίσκομαι εἰς ἀπόστασιν ἀπό τινος: Θουκ.5,3,3 αἰσθόμενος δὲ καθ' ὁδὸν ἑαλωκυῖαν (τὴν Τορώνην) ἀνεχώρησεν, ἀποσχὼν τεσσαράκοντα μάλιστα σταδίους μὴ φθάσαι ἐλθὼν (ἐπειδὴ τεσσ. στάδιοι τῷ ὑπελείποντο διὰ νὰ φθάσῃ ἐγκαίρως)· 5) ἐξέχω, προέχω: πάπ. τὰ ἀπέχοντα τὰ ἐξέχοντα, προέχοντα· 6) κ. νεώτ. ἐπὶ πράξεων, εἶμαι μακρὰν ἀπὸ.., δὲν μετέχω: Ἡρ.1,67 ἀπεῖχον τῆς ἐξευρέσιος οὐδὲν ἔλασσον, Ἰσοκρ.11,22 τοσούτῳ πλέον ἡμῶν ἀπέχεις τοῦ πιστὰ λέγειν ὅσον.., Δημ.527,20 οὐ μόνον.. τοῦ μὴ μετ' ὀργῆς (πράττειν) ἀπέχει, ἀλλὰ καί.., αὐτ.533,19 τοσοῦτ' ἀπέχει τῶν χορηγῶν (τόσον μακρὸν εἶναι τοῦτο, τόσον διαφέρει ἀπὸ τὰς φροντίδας τῶν χορηγῶν)· ἡ ἀντιπολίτευσις ἀπέχει ἀπὸ τῶν συνεδριάσεων τῆς Βουλῆς (δὲν λαμβάνει μέρος εἰς τὰς συν.), - ἐν κόμμα ἀπέχει (ἀπὸ) τῶν ἐκλογῶν, - πολλοὶ ἐκλογεῖς ἀπέσχον τῆς ψηφοφορίας· δημ. μετὰ τῆς ἀπό: αὐτὸ ποὺ ἐννοεῖς ἀπέχει πολὺ ἀπ' αὐτὸ ποὺ θέλω νὰ σοῦ πῶ· 7) γεν. ἀφίσταμαί τινος, δὲν μετέχω, δὲν θέλω νὰ μετέχω, ἀποφεύγω νά..: Ἀριστλ.Πολιτ. 1289 Β 2 πολιτείας ἀπ-, αὐτ.Πολιτ.1293 Α 17 μοναρχίας ἀπ-· 8) διαφέρω τινός: Ἡρωδιαν.Ἱστ.1,16,4 οὐδέν τι ἀπεῖχεν γαμετῆς γυναικός· 9) δθ. διαφέρω: Ἱππ.Τέχν.10 διαφύσιες.. ᾗσιν οὐδὲν ἀπέχει ἀγγεῖα εἶναι (οὐδὲν ἐλλείπει)· 10) πλήρως ἔχω τι ἢ λαμβάνω τι πλῆρες: Αἰσχίν.2,50 ἐπειδὴ δὲ ἀνεγνώσθη (ἡ ἐπιστολή) ἀπέχετε, ἔφη, τὴν ἀπόκρισιν, Καλλ.Ἐπιγρ.51 χάριτας ἀπ-, Πλούτ.Σόλ.22 τὸν.. μισθὸν ἀπέχει, αὐτ.Θεμιστ.17 τὸν καρπὸν ἀπέχειν τῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος αὐτῷ πονηθέντων, ΚΔ Ματθ.6,2 ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν· 11) ἀπρόσ., ἀπέχει ἀρκεῖ, εἶναι ἀρκετόν: ΚΔ Μάρκ.14, 41 καθεύδετε λοιπὸν καὶ ἀναπαύεσθε! ἀπέχει· ἦλθεν ἡ ὥρα.

ἀπεψία (ἡ) κ. νεώτ. ἔλλειψις πέψεως, δυσκολία κατὰ τὴν πέψιν ἕνεκα ἐλλιποῦς ἐκκρίσεως τοῦ στομάχου, κακὴ χώνευσις, ἀχωνευσία: Ἀριστλ. ΖΜ 668 Β 8, Πλούτ.Ἠθ. αἱ πλεῖσται νόσοι, καθάπερ προαγγέλους.. ἔχουσιν ἀπεψίας.

ἀπέψω ἰων. ἀφέψω βλ. λ.

ἀπεώρητον Ἡσ. «ἀμετεώριστον».

ἀπεωρίζω μτγν. κ. μσν. μέλλ. -ίσω κ. -ιῶ ἀποπέμπω, ἐκπέμπω, ἀποστέλλω· κ. παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ.: Γρηγ.Νύσσ.1,17 Β εἶδε τὸ μὲν εὐθὺς ἐν ζόφῳ πρὸς τὴν κάτω θέσιν ἀπεωρισμένον, Θεόδ. Στ.394 D ἀπεωρίσθης που μακράν.

ἀπέωσα ἐπ. ἀόρ. τοῦ ἀπωθῶ βλ. λ.: Ὀδ.Ι 81.

ἀπεωστὸν Ἡσ. «ἀπόθητον».

ἀπηβηκώς Ἡσ. «τὴν ἀκμὴν παρελθών».

ἀπήγανος (ὁ) δημ. κ. ἀπήγανο (τὸ) τὸ ἐν κήποις φυόμενον ἀρτυματικὸν καὶ φαρμακευτικὸν φυτὸν τῆς Ἑλληνικῆς χλωρίδος· ῥυτὴ ἡ βαρύοσμος ἀ. κ. πήγανος, πέγανι, πήγανι, πήγαντο, τὸ τοῦ Διοσκ. ἥμερον ἢ κηπαῖον πήγανον· φρ. ξορκισμένος μὲ τὸν ἀπήγανο, ὡς ἀπευχὴ δι' ἀνεπιθύμητον ἢ δυσάρεστον πρόσωπον ἢ πρᾶγμα.

ἀπηγενέες Ἡσ. «ἀποτεταγμένοι».

ἀπήγημα-ατος (τὸ) ἰων. ἀφήγημα βλ. λ.

ἀπήγησις-εως (ἡ) ἰων. ἀφήγησις βλ. λ.

ἀπηγόρεομα-ατος (τὰ) Ἡσ. «ἀπολόγημα».

ἀπηγόρημα-ατος (τὸ) ὑπεράσπισις· ἀντ. κατηγόρημα: Πλάτ.Νόμ.765 Β.

ἀπηγορία (ἡ) δωρ. ἀπαγορία ὑπεράσπισις, συνηγορία: Πινδ.Ἀπ.122,6 (ἀμφ.).

ἀπηγοροῦμαι-έομαι μέσ. ὑπερασπίζω ἐμαυτόν, ἀπολογοῦμαι: Ἀριστλ.Πρ.951 Α 23 πρὸς ἃ δεῖ ἀπηγορεῖσθαι· || ἐνεργ. ὑπερασπίζω: Συμπλίκ. ἐν Κατ.Ἀριστλ.17,2.

ἄπηγος-η-ο δημ. ὁ μὴ πήξας, ἄπηκτος βλ. λ.

ἀπηγοῦμαι-έομαι ἰων. ἀντὶ ἀφηγοῦμαι βλ. λ.

ἀπήδαλας (ὁ) δημ. κ. **ἀπηδάλι** κ. **ἀπηδούλι** (τὸ) ὁ σκώληξ τοῦ τυροῦ, τὸ ἀρχ. ἀκαρί· ἄ. τυρογλύφος, πέτακας, πιτάκι.

ἀπηδάλι (τὸ) δημ. κ. **ἀπηδάλας** βλ.λ.

ἀπηδαλιούχητος-ον νεώτ. ὁ μὴ πηδαλιουχούμενος, ὁ μὴ κυβερνώμενος διὰ πηδαλίου ἢ ὁ μὴ δεκτικὸς πηδαλιουχήσεως· ‖ κ. μτφ. περὶ ἀνθρώπου, ὁ μὴ ἀκολουθῶν κατεύθυνσιν σταθεράν.

ἀπήδαλος-ον ἐπὶ πλοίου, ὁ ἄνευ πηδαλίου, χωρὶς τιμόνι : Ἀριστλ.ΖΠ 710Α8 συνών. ἀπηδάλωτος βλ.λ., πρβλ. τὸ **νεώτ.** **ἀπηδαλιούχητος.**

ἀπηδάλωτος-ον μτγν. ἐπὶ πλοίου, ὁ ἄνευ πηδαλίου : Ἐφραίμ.Σύρ.1,90 **πλοῖον ἀπηδάλωτον** συνών. ἀπήδαλος κ. νεώτ. ἀπηδαλιούχητος.

ἀπήδηγος-η-ο δημ. ὀπήδητος βλ. λ.

ἀπήδημα (τὸ) μσν. κ. δημ. τὸ πήδημα· Δουκάγγ. « ἀπήδημα, ἅλμα ».

ἀπήδητος-η-ο δημ. κ. **ἀπήδηχτος** κ. **-ηγος** ὃν δὲν ἐπήδησέ τις· 2) ὁ μὴ δι' ἅλματος, πηδήματος διαβατός : **πλατὺ τ' αὐλάκι κι' ἀπήδητο·** 3) ἐπὶ ζώων, ἀνόχευτος· 4) ἐνεργ. ὁ μὴ πηδήσας.

ἀπήδηχτος-η-ο δημ. ἀπήδητος βλ. λ.

ἀπηδιά (ἡ) δημ. τὸ ἅλμα, ἡ πηδησιά.

ἀπηδοῦλι (τὸ) δημ. ὁ σκώληξ ἀπήδαλας βλ. λ.

ἀπηδῶ-άω μσν. κ. δημ. πηδῶ βλ. λ., Δουκάγγ. « ἀπηδᾶν **saltare** » : Γεωργ.Αἰτωλ. ἐν Ν.Ἑλληνομν.Θ 260 **εἰς τὴν σέλλαν ἀπηδᾷ.**

ἀπήθημα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ στραγγισθέν, τὸ διϋλισθὲν καὶ κατακαθίσαν μέρος ὑγροῦ : Ἱππιατρ. 49,13, Ἀσκληπιὰς π.Γαλ.14,142 **καὶ τοῦτο διήθησον καὶ τὸ ἀπήθημα δίδου διψῶντι τῷ ἵππῳ πιεῖν.**

ἀπήθησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπηθῶ βλ. λ., στράγγισις, διϋλισις, διήθησις.

ἀπηθῶ-έω κ. μτγν. στραγγίζω, διϋλίζω : Ἱπποκρ. 574,41 **ὅσον τέσσαρας κοτύλας ἀπηθήσας κλύζε,** Ἀριστφ.Βάτρ.943 **χυλὸν.. ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν,** Θεοφρ.ΦΙ 9,8,3 **ὕδωρ ἐπιχέαντες ἀπηθοῦσι.**

ἀπηθώνω δημ. κ. ἀπιθώνω βλ. λ.

ἀπήκει Ἡσ. « ἀπέχει, ἢ εἰς ὀξὺ συνάγει ».

ἀπηκολλύρισεν Ἡσ. « ἐν τῷ παραβεβλῆσθαι ἀπέστροφε· Λάκωνες ».

ἀπήκοος-ον Ἡσ. παρήκοος, ἀντιθ. ὑπήκοος.

ἀπηκριβωμένως ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. (ἀπακριβῶ) μετ' ἀκριβείας : Εὐστ.Πον.282,62 **εὖ ὅτι μάλα καὶ ἀπηκριβωμένως ἐπίστασθαι·** 2) μετὰ φειδοῦς, φειδωλῶς : Ἀλεξ.ἀπ.213,4 **οὐκ ἀττικηρῶς οὐδ' ἀπηκριβωμένως ἐπίστασθαι.**

ἄπηκτος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. δημ. κ. **-ηχτος** κ. **-ηγος** ὁ μὴ δεκτικὸς πήξεως, ἀπαγής (τὸ δημ. ἄπηγος) : Ἀριστλ.Μετ.386 Β 1 **πηκτόν, ἄπηκτον· τηκτόν, ἄτηκτον,** αὐτ.Ζ1 520 J 8 **ἡ πιμελὴ χυτὸν καὶ ἄπηκτον, - τὸ κρασὶ εἶναι ἄπηγο·** 2) ὁ μὴ πηκτός, μὴ ἀπὸ ρευστοῦ στερεὸς γενόμενος (δημ. **ἄπηχτος**) : Κοσμ.Τοπογρ.Χριστ.336 C **μένει τὸ ὕδωρ εἰς τὸ μέσον ἄπηκτον, - κηρὸς ἄπηκτος, - τυρὶ - γιαοῦρτι - αὐγὸ ἄπηχτο·** ‖ ὁ μὴ συμπαγής, ὅθ. συνεκδ. ὁ μὴ στερεός : Σωραν.1,47 **σαθροῖς καὶ ἀπήκτοις θεμελίοις·** ‖ περὶ τοῦ ἀνθρ. σώματος, ὁ μὴ στιβαρός, ὁ χαλαρότητα, μαλθακότητα ἔχων : Πρόκλ.Παραφρ.Πτολ.285,1 **ὑγρά τε οὖσα καὶ ἄπηκτος·** ‖ μτγν. μτφ. ὁ μὴ ἁπτὴν ὑπόστασιν ἔχων : Γρηγ.Ναζ.2,162,16 **πάμπαν ἄπηκτος, ἀσώματος·** ‖ δημ. μτφ. **ἄπηχτα μυαλά** (ὁ μὴ ὥριμος, ὁ παιδαριώδης νοῦς).

ἀπήλααν δωρ. γ' πληθ. προσώπ. ἀορ. τοῦ ρ. ἀπελαύνω βλ.λ. : Ἀριστφ.Λυσ.1001 **ἀπήλαον** (γρ. **ἀπήλααν**) **τὼς ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὑσσάκων.**

ἀπηλγημένως ἐπίρρ. (ἀπαλγέω) σχόλ. εἰς Ἰλ. Ι 309 πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἀπηλεγέως** ἀποκαλύπτως, ἀπεριφράστως, φανερῶς.

ἀπηλεγές ἐπίρρ. μτγν. (ἐκ τοῦ ἀπηλεγής) ἀπηλεγέως βλ.λ. : Νίκ.Θηρ.945, Ὀππ.Κυν.2,510.

ἀπηλεγέω μτγν. ἀμελῶ, παραμελῶ : Ἀπολλ.Ρ 2,17.

ἀπηλεγέως ἐπίρρ. ἄνευ φροντίδος καὶ προνοίας· ὅθ. ἀποκαλύπτως, ἀποτόμως, ἀπεριφράστως, φανερῶς, ὀρθὰ - κοφτά : Ἰλ.Ζ 309 **χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν,** Ὀδ.Α 373 **ἀγορήνδε καθεζώμεσθα κιόντες πάντες, ἵν' ὕμιν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω,** Ἀπολλ.Ρ 4,1469 **ἀπηλεγέως πεπύθοιτο·** 2) συντόνως καὶ ἐπακριβῶς : αὐτ.1,785 **νίσσετ' ἀπηλεγέως·** 3) βλοσυρῶς, σκυθρωπῶς, αὐστηρῶς : αὐτ.4,667· πιθανῶς ἐσφ. γρ. ἀντὶ **ἀνηλεγέως** π.Κοΐντ.1,226.

ἀπηλεγής-οῦς-ές μτγν. σκληρός, βλοσυρός : Γρηγ.Ναζ.2,93 Β **καὶ θανάτῳ θανάτου ῥῦσατ' ἀπηλεγέος·** ‖ τὸ οὐδ. **ἀπηλεγές** ὡς ἐπίρρ. ἀπηλεγέως βλ.λ.

ἀπῆλθα Πάπ. κ. νεώτ. γ' ἑν. πρόσωπ. ἀόρ. τοῦ ρ. ἀπέρχομαι βλ.λ.

ἀπήλθοσαν Ἐπιγρ. γ' πληθ. προσωπ. ἀορ. τοῦ ρ. ἀπέρχομαι βλ.λ.

ἀπηλιαστής (ὁ) ὁ ἀπέχων ἀπὸ τῆς Ἡλιαίας, δηλ. ὁ μισόδικος, π. Ἀριστφ. μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως ἥλιος, ὁ μὴ ἀρεσκόμενος νὰ ἡλιάζηται : Ἀριστφ.Ὄρν.110· ἀντίθ. **φιληλιαστής.**

ἀπηλιθιῶ-όω μτγν. νεώτ. κ. **ἀπηλιθιώνω** καθιστῶ τινα ἠλίθιον, μωρόν, ἀποβλακώνω· παθ. **ἀπηλιθιοῦμαι -όομαι** γίνομαι ἠλίθιος, βλάξ : Διοσκ. 5,17 **σκοτοδινιῶντας, μελαγχολικούς, ἀπηλιθιωμένους, - ἐκ τῆς χρήσεως ναρκωτικῶν ἀπηλιθιώθη**

ἀπηλιθιώνω νεώτ. ἀπηλιθιῶ βλ.λ. : ὁ αὐνανισμὸς **ἀπηλιθιώνει πολλούς.**

ἀπηλιθίωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ κατὰ μικρὸν ἐλάττωσις τῶν διανοητικῶν δυνάμεων **φθάνουσα** μέχρι τῆς ἠλιθιότητος βλ.λ.

ἀπήλικος-ον μσν. ὁ οὐδεμίαν ἔχων ποιότητα ἢ ἰδιότητα, ὁ **ἄποιος** βλ.λ. : Ἰω.Δαμ.1,349 D **ἄποσός τε καὶ ἀπήλικος καὶ ἀμεγέθης.**

ἀπῆλιξ Ἰων. **ἀφῆλιξ** βλ.λ. : Ἡρ.3,64.

ἀπηλιώτης (ὁ) κ. νεώτ. (μετὰ ἢ ἄνευ τῆς λ. ἄνεμος) ὁ ἀνατολικὸς ἄνεμος, ὁ λεβάντες : Ἡρ. 7,188 **ἐπέπεσέ σφι χειμών τε μέγας καὶ πολλὸς ἄνεμος ἀπηλιώτης,** Εὐρ.Κύκλ.19 **ἀπηλιώτης ἄνεμος ἐμπνεύσας δορὶ ἐξέβαλεν ἡμᾶς,** Θουκ.3,23,5 **κρύσταλλός τε γὰρ ἐπεπήγει .. οἷος ἀπηλιώτου ἢ βορέου,** ἀντίθ. ζέφυρος : Ἀριστλ.Μετ.363 Β 31. Ὁ τύπος ἀπηλιώτης διετηρήθη παρ' Ἀττικοῖς (Ἐπιγρ. Πύργου τοῦ Ἀνδρονίκου Κυρρήστου)· ὁ τ. **ἀφηλιώτης** εὕρηται ἐπί τινος μεταγενεστέρου πίνακος τῶν ἀνέμων· 2) τὸ πρὸς ἀνατολὰς σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος : Πάπ. **ἐκ τοῦ πρὸς ἀπηλιώτην μέρους, - μέρος τῆς ἀπὸ ἀπηλιώτου οἰκίας·** ‖ νεώτ. διὰ τῆς λ. **ἀπηλιώτης** σημειοῦται ἡ πρὸς ἀνατολὰς κατεύθυνσις ἐπὶ τοῦ ἀνεμολογίου τῆς πυξίδος.

ἀπηλιωτικός-ή-όν ὁ ἐκ τοῦ μέρους τοῦ ἀπηλιώτου, ὁ ἐξ ἀνατολῶν : Ἀριστλ.Μετ.364 Α 21, Πάπ. ἀπηλιωτικὸν **ὅριον** (τὸ πρὸς ἀνατολάς).

ἀπηλλαγμένως ἐπίρρ.μτγν. (ἀπαλλάσσω) χωρίς, χωριστά : Ἰώσ.ΑΙ 17,5,6 **ὀργῆς ἀπηλλαγμένως** (ἀμφ.).

ἀπηλλάξεις Ἡσ. « ἀπηλλαγμένος ἔσῃ ».

ἀπηλλοτριωμένως ἐπίρρ. μτγν. (ἀπαλλοτριῶ) κατὰ τρόπον ἀλλότριον : Ἐπιφάν.2,55.

ἀπηλογᾶμαι-άομαι δημ. κ. ἀπιλογᾶμαι κ. ἀπιλογιέμαι ἀποκρίνομαι, ἀπηλογοῦμαι βλ.λ. δίδω ἀπάντησιν : δ.τραγ. **γιατ' εἶν' τὸ μνῆμα σου βαθὺ καὶ δὲν ἀπηλογᾶσαι ;,** παροιμ. **ὁ πετεινὸς ποὺ 'ναι ἄμυαλος κι ἀτός του ἀπηλογᾶται** (ἐπὶ τῶν ἀκριτομύθων ἢ τῶν ἀλόγως παρεμβαινόντων).

ἀπηλογκιέμαι δημ. κ. **-γιέμαι** κ. **ἀπι-** ἀποκρίνομαι, ἀπηλογοῦμαι βλ.λ. : δ. τραγ. **ἀπηλογιέται ὁ Χριστός, μὲ ζαχαρένιο στόμα.**

ἀπηλογή (ἡ) δημ. κ. **ἀπι-** ἀπηλογιά βλ. λ.

ἀπηλογιά (ἡ) δημ. κ. **ἀπι-** ἀπόκρισις : Ἐρωτόκρ. Α982 **ἀπιλογιὰ τῆς ἤδωκε μὲ χείλη πικραμένα·**

|| εἴδησις : δ. τραγ. **ἀμὲ φεγγάρι** μου λαμπρό, **τῆς** μάννας μου **χαμπάρι** | τῆς **ἀδερφῆς μου ἀπηλογιά, γιὰ νἄρθη νὰ μὲ πάρη.**

ἀπηλογιάζω μσν. δημ. κ. ἀπι- κ. ἀπο- δίδω ἀπάντησιν, ἀποκρίνομαι· 2) προπέμπω, ἐπὶ ἀναχωρήσεως : Ἐρωτόκρ.1307 **καὶ μ'ἔτοια λόγια γνωστικὰ τούτους ἀπιλογιάζει·** 3) μσν. ἀποπέμπω, κωλύω : Στέφ.Σαχλίκ.ἐν Κορ.Ἄτ.1,78 **καὶ οὐδὲν ἀνοίγουν κανενός, ἀμ'ὅλους ἀπηλογιάζουν.**

ἀπήλογος (ὁ) δημ. κ. ἀπι- ἀπόκρισις· 2) ὁ τελευταῖος λόγος ἰδίᾳ τοῦ ἑτοιμοθανάτου, φρ. ἐπὶ ἀρᾶς : **νὰ μὴ τὸν ἀπήλογο καὶ τὴν καταθύρα·** 3) ἐπὶ προσώπ. ὁ παραβαίνων τὴν ὑπόσχεσίν του.

ἀπηλογοῦμαι-έομαι δημ. κ. **-λογᾶμαι-άομαι** κ. **-λογειέμαι** ἢ -γιέμαι κ. -ιοῦμαι κ. ἀπι- ἀόρ. ἀπηλογήθηκα γ' ἑν. κ. -γήθη ἀπολογοῦμαι, ἀπαντῶ, ἀποκρίνομαι : δ. τραγ. **πατὸς του ἀπηλογήθηκε μὲ τ'ἁγιό του στόμα,** Βσλαωρ.Θαν.Διόκ.4,162 **κι ἐκεῖν' ἀπηλογήθηκαν·** 2) δηλῶ ἐμαυτὸν ἐγγυητὴν ἄλλου, συνυπεύθυνον, ὑπόχρεων ἀντὶ ἄλλου : δημ. ἰδιωτ. Ἔγγρ.1722 **στέργεται ἡ Μαρία νὰ ἀπηλογᾶται εἰς τὰ χρέη τοῦ ἀποθανόντος Νικολάου.**

ἄπηλος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ μὴ πηλώδης : Γρηγ. Ναζ.Ἐπιστ.6,77 I.

ἀπήμαντος-ον ὁ μὴ παθὼν βλάβην ἢ κακόν τι : Ὀδ.Τ 282 **πέμπειν τέ μιν ἤθελον αὐτοὶ οἴκαδ' ἀπήμαντον,** Ἡσιοδ.Θ 955 **ὄλβιος, ὅς.. ναίει ἀπήμαντος καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα·** || ὁ ἄνευ παθημάτων, ὁ ἀπηλλαγμένος δυστυχίας : Πίνδ.Ο 8, 87 **ἀπήμαντος βίοτος,** Αἰσχ.Ἀγ.378 **ἔστω δ' ἀπήμαντον·** 2) ἐνεργ. ὁ μὴ προξενῶν βλάβην : αὐτ. Ἱκ. **βίᾳ δ' ἀπημάντῳ σθένει καὶ θείαις ἐπιπνοίαις παύεται·** ἐπὶ ὄφεων : Νικ.Θηρ.492 **καὶ ἔτι που τυφλῶπες ἀπήμαντοι φορέονται.**

ἀπημάντως ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν. ἄνευ πήματος, βλάβης : Κύριλλ.Ἀλ.5,585 B **τὸ ἀπημάντως ἔχον.**

ἀπήμαρτεν Ἰων. ἀφήμαρτεν Σουΐδ. «ἀπέτυχεν».

ἀπήματος-ον μτγν. ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἀπήμαντος βλ. λ. : Παυσ.10,22,9.

ἀπηματοσθενής ἐσφ.γρ. : Αἰσχ.Ἱκ.576 **βίᾳ δ'ἀπηματοσθενεῖ** (διορθ. βία δ'ἀπημάντῳ σθένει).

ἀπήμβροτον ἐπ. ἀόρ. τοῦ **ἀφαμαρτάνω** βλ. λ.

ἀπημελημένως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. (ἀπαμελῶ) ἠμελημένως, παρημελημένως, ἀμελῶς : Προκόπ.Βανδ.1,4 **ἐν αὐτοῖς δὲ καὶ Μαρκιανὸς ὅπου δὴ ἀπημελημένως ἐκάθευδε.**

ἀπήμιος (ὁ) μτγν. (πῆμα) ἐπίθ. τοῦ Διός, ὁ ἀποτρέπων τὰ κακά, ἀλεξίκακος : Παυσ.1,32,2 **ἀπήμιον καλοῦντες Δία.**

ἀπημονία (ἡ) μτγν. ἀπημοσύνη βλ.λ. : Καλλ.ἐνΔία 92.

ἀπημοσύνη (ἡ) (πῆμα) ἔλλειψις βλάβης, ἀκεραιότης : Θέογν.758· 2) ἀθῳότης : Ὀππ.Ἁλ.2,647.

ἀπημφιεσμένως ἐπίρρ. μτγν. (ἀπαμφιέννυμι) ἀπροκαλύπτως, φανερῶς : Κύριλλ.Ἀλ.2,607.

ἀπήμων-ονος-ον ὁ μὴ παθὼν βλάβην ἢ κακόν τι, ὁ ἀβλαβής : Ἰλ.Α 415 **αἴθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων ἧσθαι,** Ὀδ.Δ 487 **σὺν νηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον Ἀχαιοί·** 2) εὐτυχής, αἴσιος : αὐτ.Δ 519 **ἐφαίνετο νόστος ἀπήμων,** Πίνδ.Παιάν.9,8 **ὄλβος ἀπ-,** Εὐρ.ΙΑ 1075 **καὶ δὸς γενέσθαι πλοῦν νεῶν ἀπήμονα·** || ὁ ἀπηλλαγμένος στενοχωριῶν ἢ φροντίδων : Πίνδ.Ν 1,54 **ἀπήμων καρδία κᾶδος ἀμφ' ἀλλότριον·** σχόλ. «περὶ τὰ ἀλλότρια κακὰ ἄλυπος ἡ καρδία γίνεται» πρβλ. παροιμ. **ξένος πόνος ξέγδαρμα·** || μετὰ γεν. : Αἰσχ.Εὐμ.893 **πάσης ἀπήμον' οἰζύος·** σπάν. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ὡς π. Ἡρ.4,179 **φάμενον.. ἀπήμονας ἀποστελέειν,** Φίλ.1,373· 3) ἐνεργ. ὁ μὴ προξενῶν βλάβην, ἀβλαβής, ἀκίνδυνος· 6θ. κ. ἥσυχος, αἴσιος, εὐμενής, εὐνοϊκός : Ἰλ.Ν 748 **ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων,** Ὀδ.Η 266 **οὖρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρόν τε,** αὐτ.Θ 566 **πομποὶ ἀπήμονες·** || ὁ ἄνευ ἐχθρικῆς διαθέσεως : Αἰσχ.Ἱκ.186 **εἴτ' ἀπήμων εἴτε καὶ τεθηγμένος ὠμῇ ξὺν ὀργῇ.**

ἀπηναῖος Ἡσ. «ἀπήνης».

ἀπήνεια (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τραχύτης· ἀντίθ. **προσήνεια** : Θεόφρ.Χαρ.15,1 **ἡ δὲ αὐθάδειά ἐστιν ἀπήνεια ὁμιλίας ἐν λόγοις,** Ἀπολλ.Ρ 2,1202· 2) σκληρότης : Ἡλιόδ.Ἰατρ. π. Ὀρειβ.44,23,56, - **ἐτιμωρήθη μετὰ πολλῆς ἀπηνείας.**

ἀπηνεμία (ἡ) νεώτ. ἔλλειψις ἀνέμου, νηνεμία, γαλήνη, ἀπανεμιά· || ναυτ. ὅρος δηλῶν ὅτι ὁ ἄνεμος καὶ τὰ ἐκ τούτου προερχόμενα φαινόμενα κατέστησαν ὀλιγώτερον αἰσθητά.

ἀπήνεμος-ον κ. νεώτ. ὁ μακρὰν τοῦ ἀνέμου, ὁ μὴ ἔχων ἄνεμον, ὁ μὴ προσβαλλόμενος ὑπ' ἀνέμων : Αἰσχ.ἀπ.ἐν ΑΒ 424, Πολυδ.1,100 **ἀπ- λιμήν·** πρβλ. **ὑπήνεμος** κ. **ἀπάνεμος.**

ἀπηνεμῶ-όω νεώτ. καθιστῶ τι ἀπήνεμον, προστατεύω τι ἀπὸ τοῦ ἀνέμου, ἀπαντιάζω, ἀπαγκειάζω· 2) **ἀπηνεμοῦμαι -όομαι** φέρω τὸ πλοῖον ὑπηνέμως ἄλλου μεγαλυτέρου πλοίου ἢ ἀκτῆς, οὕτως, ὥστε ὀλιγώτερον νὰ προσβάλληται ὑπὸ τοῦ πνέοντος ἀνέμου· || ἐπὶ πλαίου ἢ ἱστοῦ, παύω νὰ προσβάλλωμαι ὑπὸ τοῦ πνέοντος ἀνέμου.

ἀπήνη (ἡ) τετράτροχος ἅμαξα συρομένη ὑπὸ ἡμιόνων : Ἰλ.Ω 324 **ἡμίονοι ἕλκον τετράκυκλον ἀπήνην,** πρβλ.Ὀδ.Ζ 57 **ἀπήνην ὑψηλὴν εὔκυκλον** πρὸς αὐτ.Ζ 72 **ἅμαξαν εὔτροχον ἡμιονείην** κ.ἀλλ. Ἡ.λ. πολλαχοῦ συνών. τῇ ἁμάξῃ· πρβλ.Ἰλ.Ω 266 **ἅμαξαν ἄειραν εὔτροχον ἡμιονείην** πρὸς αὐτ. Π 824 **ἡμίονοι ἕλκον τετράκυκλον ἀπήνην·** Πίνδ.Π 4,94 **ἡμιόνοις ξεστᾷ τ' ἀπήνᾳ,** (ἐπὶ ἁμάξης ἁρματοδρομίας), Παυσ.5,9,2 **ἦν γὰρ δὴ ἀπήνη.. ἡμιόνους ἀνθ' ἵππων ἔχουσα·** 2) γεν. πᾶν εἶδος ἁμάξης ἢ ἅρματος : Σοφ.ΟΤ 753 **ἀπήνη δ' ἦγε Λάιον μία·** || εἰδ. τὸ πολεμικὸν ἅρμα : Στράβ.4,5,2 **πρὸς δὲ τοὺς πολέμους ἀπήναις χρῶνται·** πρβλ. **κανάπα·** 3) μτφ. ἐπὶ παντὸς μέσου μεταφορᾶς : Εὐρ.Μήδ.1123 **φεῦγε, μήτε ναΐαν λιποῦσ' ἀπήνην μήτ' ὄχον πεδοστιβῆ** (περὶ πλοίου), αὐτ.Τρῳ.517 **τετραβάμονος ὡς ὑπ' ἀπήνας** (περὶ τοῦ δουρείου ἵππου, ὅστις ἐκινεῖτο διὰ τροχῶν)· 4) **μτφ.** ἡ ξυνωρίς (δύο ὁμοῦ) ἐν ᾗ σημ. κ. τὸ **ζεῦγος**: Εὐρ. Φοίν.328 **ἀπήνας ὁμοιοπτέρου** (περὶ ἀδελφῶν)· 5) κατὰ πληθ., τὰ πτερύγια τῆς ρινός:Πολυδ.2,80.

ἀπηνήκωτος-ον μσν. ὁ ἄνευ πηνήκης (δ.γρ. πηνίκης), ξένης κόμης, ὁ ἄνευ φενάκης, περούκας : Νικήτ.Χων.382 D.

ἀπηνήναντο γ' πληθ. πρόσωπ. ἀόρ. τοῦ ρ. ἀπαναίνομαι βλ.λ.

ἀπηνής-οῦς-ές κ. μσν. κ. νεώτ. σκληρός, τραχύς, χαλεπός, ἐπὶ προσώπων ἢ πραγμάτων : Ἰλ.Α 340 **ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής,** Ο 94 **οἷος ἐκείνου θυμός, ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής,** αὐτ.Ο 202 **μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε,** Ὀδ.Τ 329 **ὃς μὲν ἀπηνὴς αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀπηνέα εἰδῇ** (σκληρὸς ὁ ἴδιος καὶ μὲ σκληρὰς διαθέσεις)· σπάν. π. ἀττ., οὐδέποτε π. τραγικοῖς : Ἀριστοφ.Νεφ.974 **ὅπως τοῖς ἔξωθεν μηδὲν δείξειαν ἀπηνές,** Πλάτ.Φαιδ.257 B **ἀπηνές τι εἰπεῖν,** Καλλ.Ἴαμβλ.1,257· συχνὸν π. μτγν. πεζοῖς : Διόδ.Σ 9,24, Πλούτ.2,678 B, Ἰώσ.Π I 1,24,8 **τοῖς φίλοις ἀπ-,** Λουκ.Νεκυομ.17, Προκόπ.Ιστθ. 3,35 **τὸ ἐς ἀλλήλους ἀπηνές,** - **ὁ Ἰουλιανὸς ὑπῆρξεν ἀπηνὴς διώκτης τοῦ Χριστιανισμοῦ,** - **ἐδείχθη τιμωρὸς ἀπηνής·** 2) ἐπὶ φυσικῆς σημασίας : Ἀρετ.Χρον.παθ.1,14 **σπλὴν ἀπηνὴς** (σκληρά)· || δυσάρεστος εἰς τὴν γεῦσιν : αὐτ.Ὀξ. Νούσ.1,5· || κ. παραθ. **-έστερος, -έστατος** : Αἰλ. Ζ 1326 **οἱ ἔποπες εἰσιν ὀρνίθων ἀπηνέστατοι,** Ἰουλ.Ἐπιστ.10,16,4 **τὸ ἀπηνέστερον.. τῆς ἀρχῆς.**

ἀπήνθον δωρ. ἀόρ. β' τοῦ **ἀπέρχομαι** : Θεόκρ. 2,84 **οἴκαδ' ἀπῆνθον.**

ἀπηνοειδῶς μσν. ἐκκλ. μετ' ἀπηνείας βλ. λ.

ἀπηνότης-ητος (ἡ) μτγν. ἀπήνεια βλ.λ., σκληρότης, τραχύτης ἤθους : Ἐπιφάν.1,913 C

ἀπηνόφρων-ονος-ον ὁ ἀπηνὴς τὰς φρένας, ὁ σκληρός, ὁ θηριώδης : Σχόλ.Αἰσχ.Πρ.159.

ἀπηνῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. σκληρῶς, τραχέως, ὠμῶς : Πλούτ.2,525 D **πρὸς φίλους ἀπηνῶς ζῆν,** Δίων Χρ.32,53 **οἱ δὲ ἀπηνῶς καὶ ἀκολάστως** (διάγουσι)· συγκρ. **-έστερον** : Ἰώσ.Αἰ, **οἱ ἔνοχοι θὰ διωχθῶσιν ἀπηνῶς, - ἐτιμωρήθη ἀπηνῶς.**

ἄπηξ-ηκος (ὁ) νεώτ. (λατ.) κ. **ἄπιξ-ικος** σημεῖον τοῦ οὐρανοῦ, πρὸς ὃ κινεῖται ὁ ἥλιος μεθ' ὅλου τοῦ συστήματός του μὲ ταχύτητα 30 περίπου χιλιομέτρ. κατὰ δευτερόλεπτον ἀ. κόρυμβος.

ἀπηξία (ἡ) μτγν. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπήκτου βλ. λ., ἔλλειψις πήξεως, στερεότητος, τὸ εἶναί τι ρευστόν, ρέον : Πτολ.Τετράβ.204 **τήν τε ὑγρότητα καὶ ἀπηξίαν τοῦ σώματος·** ‖ τὸ ἀνεπίδεκτον στερεοποιήσεως : Ἀριστφ.Βυζ.Ἐπιτ.15,9.

ἀπηόριος-α-ον ἀπήορος βλ. λ., ὁ μετέωρος, ὑψηλός : ΑΠ 9,71 **κλῶνες ἀπηόριοι.**

ἀπήορος δωρ. **ἀπάορος-ον** κ. μτγν. ὁ μετέωρος, ὁ ὑψηλὰ ὤν, ὁ ἀπέχων : Πινδ.Π 8,86 **ἀπάορος ἐχθρῶν** (μακρὰν τῶν ἐχθρῶν), Ἄρατ.396 **ἀστέρες οὔτε τι πολλὸν ἀπήοροι οὔτε μάλ' ἐγγύς.**

ἀπήραξεν γ' ἑν. πρόσωπ. ἀορ. τοῦ ρ. ἀπαράσσω βλ. λ.

ἀπηρεμῶ-έω μτγν. καθίσταμαι ἤρεμος, εὑρίσκω πλήρη ἡσυχίαν : Σωρ.1,80.

ἀπηρής-οῦς-ές μτγν. ἄπηρος βλ.λ., ὁ μὴ παθὼν πήρωσιν, ὁ ἀρτιμελής : Ἀπολλ.Ρ 1,888

ἀπήρινος-ον (πηρίν) μτγν. ὁ ἄνευ πηρῖνος, αἰδοίου (διόρθ. Κοραῆ ἀντὶ τῆς γρ. ἀπύρηνος) : Ἀρχεστρ.8,9 **ἐγχέλει, ἣ φύσει ἐστὶν ἀπύρινος.**

ἄπηρος-ον ὁ μὴ παθὼν πήρωσιν, ὁ μὴ πεπηρωμένος, ὁ ἄρτιος : Ἡρ.1,32 **ἄπηρος δέ ἐστι, ἄνουσος, ἀπαθὴς κακῶν·** 2) ὁ μὴ ἔχων πήραν βλ.λ. : Σουΐδ. « ὁ μὴ ἔχων μαρσίπιον ».

ἀπηρτημένως ἐπίρρ. μτγν. ὁμοῦ μετά τινος (ἵνα ἀποτελεσθῇ σύνολον) : Πλούτ.2,105 E· 2) κεχωρισμένως : Μ.Ἀντων.4,45.

ἀπηρτισμένως μτγν. κ. νεώτ. ἐπαρκῶς, πλήρως, σωστά : Διον.Ἀλ.1,90 **οὔτε πεζὸν αὐτοτελῶς οὔτε ἔμμετρον ἀπηρτισμένως·** 2) ἐπακριβῶς : Πρόκλ.Ὑποτυπ.4,80.

ἀπηρυθριακότως (ἀπερυθριῶ) ἐπίρρ. μτγν. ἀναισχύντως, ἄνευ ἐρυθήματος : Ἀπολλδ.Καρ.π. Στοβ.56,15,24 **ὅθεν ἐπιχειρεῖ πάντ' ἀπηρυθριακότως ἕκαστος αὐτῶν.**

ἀπηρυθριασμένως (ἀπερυθριῶ) ἐπίρρ. μτγν. ἀναιδῶς, ἀπηρυθριακότως βλ. λ.

ἀπηρχαιωμένος-η-ον νεώτ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ρ. ἀπαρχαιῶ βλ.λ. ὡς ἐπίθ. ὁ πεπαλαιωμένος, ὁ μὴ πλέον ἐν χρήσει· ‖ μτφ. ὁ μὴ σύμφωνος πρὸς τὰς μεθόδους, τὴν σκέψιν τῆς παρούσης ἐποχῆς : **ἔχει ἀπηρχαιωμένας ἰδέας.**

ἀπηρῶς ἐπίρρ. ἀβλαβῶς.

ἀπηρωτί ἐπίρρ. μσν. ἄνευ πηρώσεως, ἄνευ ἀλλοιώσεως : Θεόγνωστ.Καν.159.

ἀπήρωτος-ον μτγν. ὁ μὴ παθὼν πήρωσιν, ὅθ. ὁ ἀναλλοίωτος, ὁ ἄφθαρτος : Γαλ.5,234 **ἀπήρωτος ταῖς αἰσθήσεσιν·** πρβλ. **ἀπηρής.**

ἀπῆς σύνδ. δημ. ἀφοῦ, μετὰ χρον. κ. αἰτιολογ. σημ. : Ἐρωτόκρ.Α 171 **κι ἀπῆς μοῦ λὲς πὼς ἤβαλες τὸ λογισμὸν αὐτῆνο,** αὐτ.Ε 1393 **κι ἀπῆς οἱ χρόνοι κι οἱ καιροὶ τέλος καλὸν ἐφέραν.**

ἀπήστελκε Ἐπίγρ. κρητ. γ' προσώπ. ἐνεργ. παρακ. τοῦ ρ. ἀποστέλλω βλ. λ.

ἀπῆτης δημ. κ. ἀπῆς κ. **ἀπῆτις** βλ.λ.

ἀπῆτις σύνδ. δημ. κ. **ἀπῆτης** ἀφ' ἧς, ἀφ' ὅτου, ἀφοῦ· μετὰ χρον. κ. αἰτιολογ. σημασίας : Ἐρωτόκρ.Α 1351 **ἀπῆτις ἐμακρύνασι κι εἰς μέρη ἄλλα σώσαν,** Β 977 **ἀπῆτις κι ἔτσι θέλει.**

ἀπήτρια δωρ. ἀντὶ ἠπήτρια ἐπιδιορθώτρια, ἐπισκευάστρια· Ἡσ. « ἀκέστρια ».

ἀπηύρων-ας-α ἐπ. ἀόρ. τοῦ ἀπαυράω βλ. λ.

ἀπήχεια (ἡ) ἀσυμφωνία, ἔχθρα, μῖσος : Λυσ.ἀπ.88.

ἀπήχημα-ατος (τό) κ. μσν. καὶ νεώτ. ἀντήχησις, ἠχώ· 2) ἀπαγγελία λόγων ἢ ἀποφθεγμάτων ἀπὸ στήθους : Πλάτ.Ἀξ.366 C **ταῦτα Προδίκου ἐστὶ τοῦ σοφοῦ ἀπηχήματα·** 3) μτφ. ἀπόδοσις ἠχοῦς, ἀπήχησις : Πρόκλ.Πλάτ.Ἀλκ. σ. 99 C. Νικήτ.Χων. ἐν Σάθ.1,112 **τὸ τῆς τυρσηνικῆς κώδωνος ἐκείνης ἐδεδείχθης ἀπήχημα·** 4) ἔκφρασις, ἐκδήλωσις : Λογγῖν.9,2 **μεγαλοφροσύνης ἀπ·** 5) ἰατρ. κάταγμα ἕνεκα ἐναντίου κτυπήματος : Σωρ.Ἀγμ.8

ἀπηχής-οῦς-ές κ. μσν. ἀσύμφωνος, ἀνάρμοστος, ὁ ἀπᾴδων : Πλάτ.Φαῖδρ.257 B **εἴ τι λόγῳ σοι ἀπηχὲς εἴπομεν** (δ. γρ. ἀπηνές), Λουκ.Βίων.Πρ.10· Μιχ.Ἀταλλ.ἐνΣάθ.1,42 **τὴν ἀπηχεστάτην θηριωδίαν·** 2) ὁ ἐν δυσαρμονίᾳ, ὁ ἐν ἀντιθέσει : Ἀλκίφρ.3,70.

ἀπήχησις-εως- (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἀντήχησις, ἠχὼ (ὡς ἀποτέλεσμα ἤχου) : Διον.Θρ.629,26 **φωνῆς ἀπ-,** Γαλ.19,380 **πνεύματος ἀπ-·** ‖ κ. μτφ., ἐπὶ φήμης : Μ.Ἀντων.4,3· 2) νεώτ., ὡσαύτως μτφ., τὸ ἀποτέλεσμα γεγονότος τινός : **τὰ τελευταῖα τοπικὰ συμβάντα εἶναι ἁπλῆ ἀπήχησις τῶν ἀλλαχοῦ·** 3) νεώτ. ἡ ἔκ τινος γεγονότος προκαλουμένη παρὰ τοῖς πολλοῖς ἐντύπωσις : **ἡ ἀπήχησις τοῦ διαγγέλματος ὑπῆρξεν ἀρίστη, οἱ λόγοι τοῦ ρήτορος εὗρον βαθεῖαν ἀπήχησιν·** 4) νεώτ. μουσ. ἡ ἀκροαματικὴ ἐντύπωσις μετ' ἀνάκρουσιν μουσ. ὀργάνου ἢ ὀρχήστρας ἢ κ. μετὰ κροῦσιν ἠχητικοῦ σώματος.

ἀπηχητικός-ή-όν μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀπηχῶν· ὁ ἠχῶν ἁρμονικῶς : Εὐστ.Πονημ.203,4 **ἀπηχητικὴν προσφορὰν συνεπικοσμοῦσαν καὶ αὐτὴν τὸ νοούμενον·** ‖ νεώτ. **ποίημα ἀπηχητικὸν** ἐκεῖνο τοῦ ὁποίου αἱ δύο τελευταῖαι συλλαβαὶ (ἢ καὶ μόνον ἡ μία, ἡ τελευταία) ἑνὸς στίχου ἀπηχοῦν εἰς μίαν λέξιν, ἀποτελοῦσαν τὸν ἑπόμενον στίχον.

ἀπηχθημένως ἐπίρρ. μτγν. (ἐκ μτχ. παρακ. τοῦ ἀπεχθάνομαι) ἐχθρικῶς : Φιλόστρ.Β.Ἀπολλ.7,36.

ἀπηχία (ἡ) μτγν. μῖσος, ἀπέχθεια : Φρύνιχ.σοφιστ.Προπαρ.25 B Πρβλ. **ἀπήχεια.**

ἀπηχῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ. ἀποδίδω τὸν ἦχον, ἀντηχῶ : Ἀριστλ.Πρ.899 A 24· νεώτ. ἐν τῇ αὐτῇ ἐννοίᾳ, ἀλλὰ κ. μτφ., ἐκπροσωπῶ : **ἡ ἐφημερὶς αὐτὴ ἀπηχεῖ τὰς γνώμας τῆς κυβερνήσεως·** ‖ νεώτ. μτφ. ὡσαύτως : προκαλῶ τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἐντύπωσιν : **τὰ κυβερνητικὰ μέτρα δὲν ἀπήχησαν καλῶς παρὰ τῷ λαῷ, - μία τοιαύτη ἐνέργειά σου θὰ ἀπηχήσῃ κακῶς εἰς τοὺς φίλους σου·** 2) ἐκπέμπω : Ἀρρ.Ἐπικτ.2,17,8 **ἢ κενῶς τὰς φωνὰς ταύτας ἀπηχοῦμεν ;·** 3) εὑρίσκομαι ἐν ἀσυμφωνίᾳ, ἀπᾴδω, ἀποτελῶ παραφωνίαν : Φίλ.1,693, Σουΐδ. « ἀπηχημένον, ἀπόβλητον, ξένον τοῦ κατὰ πάντων ἤχου ».

ἀπήωρος-ον μετέωρος : Ὀδ.Μ 435 **ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι·** πρβλ. **ἀπήορος.**

ἄπθιτον Ἐπιγρ. ἄφθιτον βλ. λ.

ἄπι Ἐπιγρ. β' ἑν. πρόσωπ. προστ. ἐνεστ. τοῦ ρ. ἀπέρχομαι βλ.λ. ἀντὶ ἄπιθι : **ἄκουε καὶ μαθὼν ἄπι.**

ἀπί ἡ γῆ παρὰ τοῖς Σκύθαις : Ἡρ.4,59.

ἀπία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἀ. **ἄπιος** βλ. λ.

ἀπιακός-ή-όν Παπ. ὁ τῆς Ἀπίας· ‖ **ἀπιακὸς ἄρτος·** Ἡσ. « ὁ Μεμφιτικός ».

ἀπιάλλω δωρ. μέλλ. -ιαλῶ Ἡσ. **ἀποπέμπω** : Θουκ.5,77,8 **αἱ δέ τι δοκῇ τοῖς ξυμμάχοις, οἴκαδ' ἀπιάλλην,** Ἀρχέστρ.ἀπ.29 (ἐν τμήσει) **μεγάλου δ' ἀπὸ χεῖρας ἴαλλε** (ἀπόφευγε, ἄπεχε)·

ἀπίαλος δωρ. ἠπίαλος βλ.λ.· Ἡσ. « ρῖγος ».

ἀπιάπτω μτγν. ἀποσπῶ (πάντοτε ἐν τμήσει) : ΚόϊντΣμ.1,9 **ὁππόσων ἀπὸ θυμὸν ἴαπτε.**

ἄπιαστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐπαφῆς, ἄθικτα· 2) ἀσυλλήπτως, χωρὶς πιασμό.

ἄπιαστος-η-ο ὁ μὴ ἔχων μέρος ἵνα πιάσῃ τις, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ συλλάβῃ, νὰ πιάσῃ: **τὸ χέλι εἶναι ἄπιαστο** || ὁ μὴ συλληφθείς, ἀσύλληπτος: παροιμ. **ἄπιαστος κλέφτης καθάριος νοικοκύρης, - ἄπιαστα πουλιά χίλια στὸν παρά** || φρ. **κλούβια καὶ ἄπιαστα** (νὰ γίνουν) ὡς ἀπευχὴ ἰδίᾳ ἐπὶ κακῶν ὀνείρων 2) ἀχρησιμοποίητος, ἀνέπαφος, ἄθικτος, καινουργής: **φόρεμα ἄπιαστο** 3) ἀνεπιτήδειος, ράθυμος, ὀκνηρός: **γυναίκα ἄπιαστη** (ποὺ δὲ καταπιάνεται σὲ δουλειά).

ἀπίαστος-ον μσν. ἄπιαστος βλ.λ.· Ἡσ. « ἄναπτος, ἄληπτος, ἀπίαστος »: Νικήτ.Χων.Κῶδ.Βαρδσρογρ.666,25 **γύρωθεν δὲ ὁμαλαὶ αἱ πέτραι καὶ ἀπίασται διὰ τῶν χειρῶν.**

ἄπιαστρον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **σκιαδανθῶν**, ἰθαγενὲς τῆς Β. Ἀμερικῆς.

ἀπιάτον (τὸ) μσν. ὕδωρ ἀπίου βλ.λ.: Ἀλέξ.Τράλλ.10.

ἀπιατσέρε (ἰταλ.) νεώτ. μουσ. ὅρος σημαίνων τὴν κατ' ἀρέσκειαν ἐκτέλεσιν μουσικῆς φρ. ἀνεξαρτήτως τοῦ γεν. ρυθμοῦ τοῦ ὅλου τεμαχίου.

ἀπιγενίνη (ἡ) νεώτ. χημ. οὐσία ἄγλυκος, κιτρίνη προερχομένη ἐκ διασπάσεως τῆς ἀπιΐνης βλ. λ.

ἀπιγμέντις (ὁ) μτγν. (λατ.) ὁ ἐπὶ τῶν ἀρωμάτων, τίτλος ἀξιωματικοῦ τινος παρὰ τῇ αὐλῇ τοῦ Βυζαντίου: Ἰω.Λυδ.213,5.

ἀπιδέα (ἡ) μτγν. μσν. κ. νεώτ. γένος ὀπωροφόρων δένδρων τῆς οἰκογεν. τῶν **μηλεωδῶν**, δημ. **ἀπιδιά, ἀχλαδιά.**

ἀπίδι (τὸ) δημ. ἀπίδιον βλ.λ.

ἀπιδία (ἡ) ΕΜ δημ. **ἀπιδιά** ἡ ἀπιδέα βλ. λ.: ΕΜ 122,21 « τὰς ἀπιδίας τὰς ὄχνας ».

ἀπιδιάζω μτγν. ζῶ κατ' ἰδίαν, διάγω βίον ἐρημικόν: Ἰω.Χρυσ.7,228.

ἀπιδιαστικός-ή-όν μτγν. ἐρημικός, ἀποκεχωρισμένος: Βασ.2,345 **ὁ ἀπιδιαστικὸς βίος.**

ἀπίδιον (τὸ) μσν. κ. νεώτ., δημ. **ἀπίδι** ὁ καρπὸς τῆς ἀπιδέας, τὸ ἄπιον: Σχόλ.Ὀδ.Η 115 « ὄχνας λέγονται . . καὶ τὰ ἀπίδια τὰ ἥμερα καὶ τὰ ἄγρια », Πολίτ.Ἐκλ.33,11 **ἀπίδια μᾶς ἐφίλεψε καὶ κρυὸ νερὸ ἀπ' τὴ βρύση**, φρ. **νά σὲ μάθω πόσα ἀπίδια παίρνει ὁ σάκκος** (ὡς ἀπειλή).

ἀπιδίτης (ὁ) νεώτ. χημ. ὁ οἶνος ὁ διὰ τῆς ζυμώσεως τοῦ ὀποῦ τῶν **ἀπιδίων** λαμβανόμενος, δημ. ἀπιδόκρασο.

ἀπιδόκρασο (τὸ) δημ. ἀπιδίτης βλ. λ.

ἀπίδρομα ἐπίρρ. δημ. πρὸς τὰ ὀπίσω, κατ' ἀναδρομήν, καθ' ὑποχώρησιν: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ, Ζ 86 **στρέφει στὰ πίσω, ἀπίδρομα.**

ἀπιδρομή (ἡ) δημ. ἀπίδρομος βλ. λ.

ἀπίδρομος (ὁ) δημ. κ. **ἀπιδρομή** (ἡ) ἡ πρὸς ἀπόκτησιν φορᾶς, ἡ χάριν ἐντονωτέρας ἐξορμήσεως ὑποχώρησις: Βαλαωρ.Φωτεινὸς Α 24 **κι' ὁ γέροντας μ' ἀπίδρομο σὰν παλληκάρι τρέχει.**

ἀπιδρομῶ δημ. ὑποχωρῶ πρὸς ἀπόκτησιν φορᾶς δι' ἐφόρμησιν || γεν. χωρῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, ὑποχωρῶ 2) ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω: **κλέφτες ἀπιδρόμησαν στὸ χωριό.**

ἀπιδωτός-ή-ό(ν) μσν. νεώτ. κ. δημ. ὁ σχῆμα ἀπίου ἔχων, ἀπιοειδής: Ἀνών.Περιγρ.Ἁγ.Σοφ.258 **εἶχε δὲ σειστὰ καὶ λυχνίτας σὺν μαργαριταρίων ἀπηδοτῶν** (γρ. ἀπιδωτῶν).

ἀπίεστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ πιέσεως 2) μτφ. ἄνευ ἐξαναγκασμοῦ, ἠθικῆς πιέσεως.

ἀπίεστος(-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πιεσθῇ: Ἀριστλ.Μετ.4,9,386,8 **ὁ γὰρ σίδηρος ἀπίεστος καὶ λίθος καὶ ὕδωρ καὶ πᾶν ὑγρόν** 2) μτφ. ὁ μὴ ὑπείκων εἰς πίεσιν, εἰς ἐκβίασιν, εἰς ἐξαναγκασμόν.

ἀπιέστως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ πιέσεως 2) μτφ. χωρὶς ἐξαναγκασμόν.

ἀφίημι ἰων. **ἀφίημι** βλ. λ.

ἀπιθαμή (ἡ) δημ. κ. **πιθαμή** βλ. λ.

ἀπίθανα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ πιθανότητος.

ἀπίθανος(-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πείθων, μὴ εὐκόλως πιστευόμενος: Αἰσχίν.2,3 **Δημοσθένης . . ἀπίθανος ὢν πρὸς τὴν ὑποψίαν ταύτην**, Πολύβ.30,4 **ἀπίθανος δικαιολογία**, Λουκ.Ψευδολ.16 **ἀπίθανος ἐν τῇ ὑποκρίσει** 2) κ. νεώτ. κ. δημ. μὴ πιθανός, ὁ μὴ εὐλογοφανής, ὁ ἀπίστευτος: Πλάτ.Νόμ.663 Ε **τὸ μυθολόγημα οὕτως ἀπίθανον**, Πολύβ.12,24,5 **μῦθοι ἀπίθανοι, - ἀπίθανος εἴδησις** || ἄτοπος: Πλούτ. Ἠθ.423 **ἀπίθανος καὶ λόγον οὐκ ἔχων** 2) ὁ μὴ εὐκόλως πιστεύων: Πλάτ.Παρμ.133· 3) ὁ μὴ ἔχων πεποίθησιν εἰς τὸ νὰ πράξῃ τι: Πλούτ.Νικ.3.

ἀπιθανότης-ητος (ἡ) κ. νεώτ. ἔλλειψις πιθανότητος: Αἰσχίν.2,64 **τρίτην δὲ ἡ τῆς αἰτίας ἀπιθανότης**, Ἀριγ.1,648 Ε **πᾶσαν ἀπιθανότητα εἶχε τὸ διάγραμμα, - ἡ τῆς δικαιολογίας ἀπιθανότης, - ἀπιθανότης νίκης, - σωτηρίας** 2) ἔλλειψις πειθοῦς, πειστικότητος: Ἰώσ.Ἀπ.1,34 **ὑπερπεπαικότα τὴν ἐκείνων ἀπιθανότητα τοῖς πλάσμασι.**

ἀπιθάνως ἐπίρρ. κ. νεώτ. οὐχὶ πειστικῶς, τραχέως, ἀγροίκως: Ἰσοκρ.5,26 **ἀναγιγνώσκῃ δέ τις αὐτὸν** (τὸ λόγον) **ἀπιθάνως καὶ μηδὲν ἦθος ἐνσημαινόμενος** || νεώτ. ἄνευ πιθανότητος βλ. λ.

ἀπιθεραπεία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. θεραπεία ἐνεργουμένη διὰ χρησιμοποιήσεως τῶν μελισσῶν.

ἀπιθής-οῦς-ές μτγν. ποι. ἀπειθής βλ. λ.: ΑΠ 5, 86 **ἀλλά, Πόθοι, φλέξατε τὴν ἀπιθῆ μέχρις ἐμεῖ.**

ἀπιθοπλύτης (ὁ) δημ. τὸ ἀκανθῶδες φρύγανον **ἀνθυλλὶς ἡ ἑρμάνειος** ἄ. σάρωμα, σάριχα, αμυρίκλι, ἀαμυριά, ἀγριόσκουπα, κακοπλίτης.

ἀπιθυντήρ-ῆρος (ὁ) μτγν. ὁ ἀπευθύνων, ὁ διευθύνων, ὁ διοικῶν: Παῦλ.Σιλ.Ἄμβων 78 **μηκεδανῆς τανύμετρον ἀπιθυντῆρα κελεύθου.**

ἀπιθύνω ἀπευθύνω, διευθύνω: Ἀγαθ.π.ΑΠ 1,34,4 **ἐπεὶ βροτὸς εἰκόνα λεύσσων θυμὸν ἀπιθύνει κρείσσονα φαντασίῃ** || κ. παθ. **-ομαι** ἐπὶ συντετριμμένων ὀστέων, τοποθετῶ καλῶς: Ἱππ.ἀπ.7 **ὅτι ἱκανῶς ἀπίθυνται ἐν τῇσι προτέρῃσιν ἐπιδέσεσιν** || μτγν. ἐπὶ γραμμῶν, ἕλκω, σύρω: ΑΠ 6,67 **ἀκλινέας γραφίδεσσιν ἀπιθύνοντα πορείας.**

ἀπιθῶ-έω ἐπ. ἀντὶ ἀπειθῶ, δὲν ὑπακούω, μετὰ δοτ.: Ἰλ.Α.220 **οὐδ' ἀπίθησεν μύθῳ** καὶ μετὰ γεν.: Ὁμ.Ὕμ.Δημ.448 **οὐδ' ἀπίθησε θεὰ . . ἀγγελιάων.**

ἀπίθωμα (τὸ) δημ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπιθώνω, τὸ θέτειν τι ἐπί τινος || **τοποθέτησις, ἀκούμπισμα.**

ἀπιθώνω δημ. ἀόρ. **-ωσα**, παθ. ἀόρ. **-ώθηκα** μτχ. παθ. παρακ. **-ωμένος** θέτω τι ἐπί τινος, ἀποθέτω, τοποθετῶ, ἀκκουμβῶ: Παλαμ.Τρισεύγ.59 **τ' ἀπιθώνω στὰ πόδια σου** 2) μτφ. ἐμπιστεύομαί τι εἴς τινα: Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.199,3 **παιδάκι μου τὸν πόνο σου ποῦ νὰ τὸν ἀπιθώσω;** 3) συνεκδ. ἐνεχυριάζω, συνων. ἀκουμπῶ 4) μεσ. **ἀπιθώνομαι** ἐγκαταλείπω ἐμαυτόν εἴς τινα, ἀφίεμαί τινι, ἐμπιστεύομαι ἐμαυτὸν εἴς τινα: Μαρκορ.Ἀθ.Φοβ.14 **. . ὄχι σ' ἐμὲ ἀπιθώσου | ζάχαρη νάναι ὁ ὕπνος σου καὶ μέλι τ' ὄνειρό σου.**

ἀπιθώστρα (ἡ) δημ. εἰδ. λίθος ἐφ' οὗ δύναταί τις νὰ ἀπιθώσῃ τι, ἰδίως λίαν θερμόν, οἷον χύτραν ἐκ πυρᾶς, σίδηρον πεπυρακτωμένον κτπ. || εἰδ. λίθινον ἢ κτιστὸν ἕδρανον ἐν αὐλῇ ἢ παρόδιον, ἐφ' οὗ δύναταί τις νὰ καθίσῃ καὶ ν' ἀναπαυθῇ.

ἀπιθωτήρι (τὸ) δημ. ἀπιθώστρα βλ. λ.

ἀπιΐνη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. γλυκωματογόνον εὑρισκόμενον κυρίως εἰς τὸ πετροσέλινον.

ἀπικαρδία (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος μαλακίων τῆς οἰκογεν. τῶν **χαμίδων.**

ἀπίκια (τὰ) μτγν. εἶδος πλακούντων ὀνομασθέντων ὡς ἀναφέρεται ἀπὸ τοῦ Ῥωμαίου Ἀπικίου.

ἀπίκιος (ὁ) μτγν. εἰδ. πλακοῦς, τὰ ἀπίκια βλ. λ.

ἀπικμῶ-άω συντελῶ τὴν λίκμησιν, λικμῶ, λιχνίζω: Θεόφρ.ΦΑἰτ.4,16,2 **ἀπικμῆσαι τὸν κοπέντα σῖτον.**

ἀπικνοῦμαι-έομαι ἰων. ἀφικνοῦμαι βλ. λ.
ἀπίκο ἐπίρρ. δημ. (ἰταλ. **a picco**) κ. ἀπίκκο κ. ἀπίκκου κατὰ κάθετον, καθέτως· || ναυτ. εἰδ. ἐπὶ πλοίου ἀπαίροντος οὗ ἡ ἄγκυρα δὲν ἀνεσπάσθη εἰσέτι, ἀλλ' ἡ ἅλυσις αὐτῆς ἑλκομένη ἦλθεν εἰς θέσιν κατακόρυφον· 2) δθ. μτφ. ἐν φρ. εἶμαι **ἀπίκο** (εἶμαι ἕτοιμος πρὸς ἐπιχείρησίν τινος ἢ χρειάζομαι μικρὰν παρότρυνσιν ὅπως προβῶ εἴς τι).
ἀπικολυσία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἐγχείρησις συνισταμένη εἰς ἀποκόλλησιν τῶν δύο πετάλων τοῦ ὑπεζωκότος, τὰ ὁποῖα περιβάλλουσι τὴν κορυφὴν τοῦ φυματικοῦ πνεύμονος.
ἀπίκου δημ. ἀπίκο βλ.λ.
ἀπίκουπα ἐπίρρ. δημ. κ. **ἀπάκουπα** βλ. λ. πρηνηδόν, ἀντίθ. ἀνάσκελα: **ἔπεσε τἀπίκουπα**· || ἐπὶ ποτηρίων, κυπέλλων κττ., ἐκ τοῦ ἀντιστρόφου πρὸς τὸ στόμιον μέρους: **βάλε τὰ φλιτζάνια, - τὰ πιάτα ἀπίκουπα.**
ἀπικουπίζω δημ. κ. **ἀποκουπίζω** βλ. λ. ἀναστρέφω, ἀνατρέπω, βάνω ἀπίκουπα βλ. λ.· || κ. παθ.: Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.197,8 **καὶ τὸ καράβι τόμορφο κι ἐκεῖνο ἀπικουπίστη.**
ἀπίκραντα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ πικρίας, εὐτυχῶς: **πέρασε ἀπίκραντα τὴ ζωή του.**
ἀπίκραντος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. κ. **ἀπίκρατος** ὁ ἄπικρος, ὁ μὴ αἰσθανόμενος πικρόν τι: 'Ανών.π.Διαίτ.Φυσ.2,196,18 **τοῦ στόματος ἀπικράντου ὄντος** (διόρθ. ἐπικράντου)· 2) μτφ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων θλίψεις, πίκρες, ὁ μὴ ὑπὸ πικριῶν δοκιμασθείς: εὐχὴ ἐν προπόσει: **ἀπίκραντοι, χαρούμενοι καὶ καλοκαρδισμένοι**· || **βίος ἀπίκραντος** (καθ' ὃν δὲν ἐδοκίμασέ τις πικρίας).
ἀπίκρατος-η-ο δημ. ὁ ἀπίκραντος βλ.λ.2.
ἄπικρος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πικρός: τὰ ὥριμα κίτρα εἶναι ἄπικρα· 2) κ. νεώτ. ὁ μὴ τραχύς, ὁ μαλακός: 'Αριστλ.'Αρετ.Κακ.1250 Α **ἀπτῷ ἤθει, - ἄπικρος καὶ ἀφιλόνικος τὸ ἦθος**· 3) δημ. μτφ. ὁ ἄνευ πίκρας, ὁ ἄνευ θλίψεως, ὁ ἄνευ λύπης· 4) νεώτ. βοταν. **ἄπικρος** (ὁ) γένος φυτῶν ἐν 'Αμερικῇ τῆς οἰκογεν. τῶν **λειριοειδῶν.**
ἀπικρόχολος-ον ὁ ἄνευ πικρᾶς χολῆς: 'Ησ. «ἀπικρόχολον· τὸ οὐκ ἔχον ξανθὴν χολήν».
ἀπίλητος-ον ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συμπυκνωθῇ: 'Αριστλ.Μετ.385 Α 17 **πιλητὸν καὶ ἀπίλητον.**
ἀπίλλω ἐξωθῶ, ἐκκλείω, ἀποκλείω: Λυσ.10,17 ἀπίλλει τῇ θύρᾳ, **ἔνδον τοῦ κλέπτου ὄντος.**
ἀπιλογᾶμαι δημ. κ. ἀπηλογᾶμαι βλ. λ.
ἀπιλογή (ἡ) δημ. κ. ἀπηλογή βλ. λ.
ἀπιλογιά δημ. κ. ἀπηλογιά βλ. λ.
ἀπιλογιάζω δημ. κ. ἀπηλογιάζω βλ. λ.
ἀπιλογιέμαι δημ. κ. ἀπηλογειέμαι βλ. λ.
ἀπίλογος (ὁ) δημ. κ. ἀπήλογος βλ. λ.
ἀπιλογοῦμαι δημ. κ. ἀπηλογοῦμαι βλ. λ.
ἀπιμελής ἀπίμελος βλ. λ.
ἀπίμελος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων πιμελήν, ὁ ἄπαχος: Διοκλῆς ἀπ.137 **τῶν ταρίχων τῶν ἀπιμέλων κράτιστα εἶναι τὰ ὡραῖα,** 'Αριστλ.ΖΙ 519 Β 18 **τοῖς μὲν πῖον, τοῖς δὲ ἀπίμελόν ἐστιν,** 'Ορειβ.3,16,6 **ἀπ- σῶμα** κ. συγκρ. **-ώτερος**: 'Αριστλ.ΖΜ 572 Α 23 **ἐν πᾶσι δὲ τοῖς ζῴοις ὁ δεξιὰς νεφρὸς ἀπιμελώτερός ἐστι,** κ. ὑπερθ. **-ώτατος**: αὐτ.ΖΙ 520 Δ 19 **αὐτὰ δὲ τὰ σελάχη ἐστὶν ἀπιμελώτατα.**
ἀπίνης ἐπίρρ. ἐξαπίνης βλ. λ.
ἀπινής-οῦς-ές κ. μον. ὁ ἄνευ πίνου, ὁ ἄνευ ἀκαθαρσίας, ὁ καθαρός: 'Αθήν.14,661 D **πολίτης γάρ τις οὐκ ἀπινὴς ἐν αὐτῷ δείκνυται ὁ μάγειρος,** Θεόγνωστ.Καν.44.18 «ἀπινὴς ὁ ἀμόλυντος».
ἀπινόλη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. ἔλαιον παραγόμενον ἐκ τῆς πίτυος, ἔχον ἀντίδρασιν οὐδετέραν, ἀντισηπτικόν, τοπικῶς ἀναισθητικὸν καὶ ἀποχρεμπτικόν.
ἀπινύσσω εἶμαι ἀνόητος, κάμνω ἀνοησίας: 'Οδ.Ε 342 **δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν**· 2) χάνω τὰς αἰσθήσεις μου, πίπτω εἰς ἀναισθησίαν: 'Ιλ. Ο 10 **ὁ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι κῆρ ἀπινύσσων.**
ἀπίνυτος ἄφρων, ἀσύνετος.
ἀπινυτῶ-έω ἀπινύσσω βλ. λ.: 'Απολλ.Λεξ.'Ομ. «ἀπινύσσων, ἀπινυτῶν».
ἀπινύτως ἐπίρρ. ἀφρόνως, ἀνοήτως: 'Ησ. «ἀπινύσων· ἀπινύτως ἔχων, οὐ σωφρονῶν».
ἀπινῶ-όω ἀφαιρῶ τὸν πίνον, ἤτοι τὴν ἀκαθαρσίαν, καθαρίζω· 'Ησ. «ἀπινοῦται, ἀπορυποῦται».
ἄπιξ-ικος (ὁ) ἄπηξ βλ. λ.
ἄπιξις-ιος ἰων. ἄφιξις βλ.λ.
ἀπιοειδής-οῦς-ές κ. νεώτ. κ. **ἀπιδοειδής,** ὁ **ἀπιδωτός** ὁ ἀπίου σχῆμα ἔχων, ὁ πρὸς ἄπιον ὅμοιος: Θεόφρ.ΦΙ 3,10,3 **φύλλα μέντοι ἀπιοειδῆ τὸ σχῆμα ἔχειν,** Γαλ.19,137· || νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ ἀστρον. τὸ σχῆμα, ὅπερ λαμβάνει ἡ σχεδὸν ἰσόπυκνος μᾶζα συνεπείᾳ τῆς περιστροφῆς αὐτῆς, βαθμηδὸν ψυχομένη.
ἀπιόζη (ἡ) νεώτ. χημ. παράγωγον τῆς ἀπιήνης βλ.λ., δι' ὑδρολύσεως.
ἀπιόκαρπος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν **βρύων.**
ἀπιόκερα (τὰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων διπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **τανυστόμων.**
ἀπιοκρινίδαι (οἱ) νεώτ. παλαιοζ. οἰκογέν. ἀπολελιθωμένων ζώων ἐκ τῶν **ἐχινοδέρμων.**
ἀπιοκρίνος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἐχινοδέρμων ἀπολελιθωμένων τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀποκρινιδῶν** (ἢ τῆς ὁμοιογεν. τῶν **εὐκρινοειδῶν**)· 2) νεώτ. ζωολ. ζῷον θαλάσσιον τῆς τάξεως τῶν **κρινοειδῶν.**
ἀπιοκύστις νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τοῦ ἀθροίσμ. τῶν ἀλγῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **χλωροφυκῶν.**
ἀπιολαλδεΰδη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. ἕνωσις λαμβανομένη δι' ὀξειδώσεως, διὰ διχρωμικοῦ καλίου καὶ θειικοῦ ὀξέος, ἐκ τῆς **ἀπιόλης** βλ. λ.
ἀπιόλη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. ἡ **καφουρὰ τοῦ πετροσελίνου,** φάρμακον, λαμβανόμενον ἐκ τῶν σπερμάτων τοῦ πετροσελίνου δι' ἐκχυλίσεως μετ' ἀλκοόλης καὶ κατεργασίας τοῦ ὑπολείμματος δι' αἰθέρος, διουρητικὸν καὶ ἐμμηναγωγόν, διδόμενον καὶ ὡς ἀντιπυρετικὸν κατὰ τῆς ἑλονοσίας.
ἀπιολικὸν ὀξὺ (τὸ) νεώτ. χημ. ὀξὺ παρασκευαζόμενον δι' ὀξειδώσεως τῆς ἀπιόλης τοῦ ἀνήθου ἢ τοῦ **πετροσελίνου.**
ἀπιολίνη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. σκεύασμα λαμβανόμενον ἐκ τοῦ αἰθερίου ἐλαίου τῶν σπερμάτων τοῦ πετροσελίνου διὰ σαπωνοποιήσεως καὶ ἀποστάξεως τοῦ ἀκαθάρτου ἐλαίου, διδόμενον πρὸς ρύθμισιν τῆς ἐμμήνου ροῆς.
ἀπιόμηρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ἡμιπτέρων τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἑτεροπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **κορέων.**
ἄπιον (τὸ) κ. νεώτ. ὁ καρπὸς τῆς ἀπιδέας, τὸ ἀπίδιον, τὸ ἀχλάδι βλ.λ.: Πλάτ.Νόμ.845 Β **ἀπίων.. πέρι καὶ μήλων,** Θεόκρ.7,120· 2) βοταν. ἡ ἄπιος, ἡ ἀπιδέα, ἡ ἀπιδιά, ἀχλαδιὰ βλ.λ.: Θεόφρ. ΦΑΙτ.1,15,2 **ὃ καὶ ἐπὶ τῶν ἀπίων συμβαίνει**· 3) κ. νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **σκιαδανθῶν,** τὸ σέλινον βλ.λ.: Θεόφρ.π.'Αθην.14,6500 **ἑτερόν τι τῆς ἀπίου καὶ ἥδιον**· 4) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **συλφιδῶν**· 5) νεώτ. φαρμακ. προϊὸν λαμβανόμενον δι' ἀποσπάσεως ἑνὸς μορίου διοξειδίου ἄνθρακος ἐκ τοῦ ἀπιολικοῦ ὀξέος βλ.λ.
ἀπιόντος 'Επιγρ. (ἐνν. **μηνος**) φθίνοντος: 'Επιγρ. **μηνὸς Φρατρίῳ δεκάτα ἀπιόντος.**
ἀπιόπλασμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἀπιόσωμα βλ.λ.
ἄπιος (ἡ) κ. νεώτ. βοταν. (π.Εὐστ. ὁ ἄπιος) ἡ ἀπιδέα, ἡ ἀπιδιά: 'Αριστλ.ΖΙ 552 Β 2· 2) ὁ καρπὸς τῆς ἀπιδέας, τὸ ἄπιον· 3) τὸ ποῶδες φυτὸν **εὐφόρβιον ἡ ἄπιος,** δημ. φλομάκι, τσαλαπίδι: Θεόφρ.ΦΙ 9,9,5, Διοσκ.4,175 «ἄπιος, οἱ δὲ ἰσχά-

δα, οἱ δὲ χαμαιβάλανον, ὀρεινὴν ἢ ἀγρίαν, οἱ δὲ λινόζωστιν»· 4) τὸ φυτὸν ἀστράγαλος βλ.λ. : ΨΔιοσκ.4,61· 5) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν χεδροπῶν ἰθαγ. τῆς Β. Ἀμερικῆς, οὗ εἶδος τὸ κοσμητικὸν ἄπιος ἡ κονδυλόρριζος.

ἄπιος-η-ον [ἀπό] ὁ μακρὰν ἀπέχων, μακρυνός, μεμακρυσμένος : Ἰλ.Α 270 τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης, Ἡσ. «ἐξ ἀπίης γαίης ἀλλοτρίας ἢ ξένης ἢ μακρὰν οὔσης»· 2) **Ἄπιος-α-ον** ὁ Πελοποννήσιος : Αἰσχ.Ἱκ.260 χώρας Ἀπίας.

ἀπιόσπορα (τὰ) νεώτ. βοταν. γένος μυκήτων τῆς οἰκογενείας τῶν πυρηνομυκήτων.

ἀπιοσπόριον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος ἀσκομυκήτων τῆς οἰκογεν. τῶν περισποριωδῶν, περιλαμβάνον εἴδη παράσιτα φυτῶν προκαλοῦντα τὴν ἀνάπτυξιν τῆς νόσου καπνίας, ἄ. καπνώδιον.

ἀπιόσωμα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐγχυματικῶν ζώων τῆς οἰκογεν. τῶν περιτριχιδῶν, παρασιτοῦν ἐπὶ τοῦ δέρματος ἰχθύων τοῦ γλυκέος ὕδατος.

ἀπιόσωμα-ατος (τὸ) νεώτ. μικροβ. πρωτόζῳον κατατασσόμενον εἰς τὰ αἱμοσπορίδια βλ.λ.

ἄπιοτος-η-ο δημ. κ. ἄπιωτος βλ.λ.

ἀπιπῶ ἐκπιέζω, ἀποθλίβω : Ἡρ.2,94 τοῦτον ἐπεὰν συλλέξωνται, οἱ μὲν κόφαντες ἀπιποῦσι.

ἀπίς-ίδος (ἡ) μτγν. ἡ ἀπία ἤτοι ἡ μακρινὴ γῆ : Θεόκρ.25.183 οὐ μὲν γάρ κε τοσόνδε κατ' ἀπίδα κνώδαλον εὕροις.

ἀπισίτια Ἐπιγρ. ἀντὶ ἀ ἐπισίτια βλ.λ.

ἀπίσσωτος-ος (-η)-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἀληλιμμένος διὰ πίσσης, ἀκατράμωτος: Στράβ.11,516.

ἄπιστα ἐπίρρ. δημ. μὲ ἀπιστίαν, δολίως,

ἀπιστάγκωνα ἐπίρρ. δημ. ὀπισθάγκωνα βλ. λ.

ἀπισταγκωνίζω δημ. ὀπισθαγκωνίζω βλ.λ.

ἀπισταγκώνισμα (τὸ) δημ. ὀπισθαγκώνισμα βλ.λ.

ἀπισταγκώνιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ δεδεμένος τοὺς ἀγκῶνας ὄπισθεν.

ἀπίστευτα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀπίστευτον βλ.λ., ὅλως ἀπιθάνως.

ἀπίστευτος-η-ο(ν) μσν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πιστευόμενος, ἀπίθανος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πιστευθῇ· 2) δημ. ὁ δυσπιστῶν, ὁ μὴ πιστεύων : ἀπὸ φυσικοῦ του εἶναι ἀπίστευτος· 3) πρωτοφανής, ἐκπληκτικός : Ἀραβ.Μυθ.Γ'74 τὸ ἀπίστευτον θέαμα εἰς τὸ ὁποῖον εἴμεσθε μάρτυρες.

ἀπιστεύτως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀπίστευτον βλ.λ., ὅλως ἀπιθάνως.

ἀπιστεύω μτγν. ἀπιστῶ βλ. λ. : Νικηφ. ἐν Ρητ.1,471,25 οὐκ ἂν ἠπίστευσα τὴν παράταξιν.

ἀπίστημι Ἰων. ἀφίστημι βλ.λ.

ἀπιστητικός-ή-όν μτγν. ὁ ἐνέχων ἢ ὁ προκαλῶν ἀπιστίαν, μὴ πιστευτός : Μ'Αντων.1,6 τὸ ἀπιστητικὸν τοῖς ὑπὸ τῶν τερατευομένων λεγομένοις.

ἀπιστία (ἡ) κ. νεώτ. Ἰων. ἀπιστίη δημ. κ. ἀπιστιά τὸ ἀπιστεῖν, μὴ πιστεύειν εἴς τι, δυσπιστία, ὑποψία, καχυποψία : Ἡράκλ.86 τῶν θείων τὰ πολλὰ ἀπιστίῃ διαφυγγάνει μὴ γιγνώσκεσθαι, Ἡρ.1,24 Περίανδρον δὲ ὑπὸ ἀπιστίης Ἀρίονα μὲν ἐν φυλακῇ ἔχειν οὐδαμῇ μετιέναι, Ξεν.Ἀν.2,5,4 ὅπως ἐξέλοιμεν ἀλλήλων τὴν ἀπιστίαν, Πλούτ.Ἠθ.556 Α ἀπιστίας πρὸς τὸ παρόν, - ἀπιστία εἰς τοὺς λόγους τῶν ἄλλων· ‖ ἀμφιβολία : Πλάτ.Φαίδ.107 Β ἀναγκάζομαι ἀπιστίαν ἔτι ἔχειν παρ' ἐμαυτῷ περὶ τῶν εἰρημένων· ‖ ἔλλειψις ἐμπιστοσύνης : Ἀριστλ.Ρητ.1398 Α 10 πρὸς ἀπιστίαν τοῦ κατηγόρου· 2) κ.· ἐπὶ πραγμ. : Ἡρ.1,193 τὰ εἰρημένα εἰς ἀπιστίαν πολλὴν ἀπῖκται, Ἰσαΐ.1,29 ἀλλὰ ταῦτα μὲν . . πολλὴν ἀπιστίαν ἔχει, Ἰσοκρ.27,48 ἐνθυμηθεῖτε . . τὴν ἀτοπίαν καὶ τὴν ἀπιστίαν ὧν ἑκάστοτε Πασίων ἐπεχείρει λέγειν, Πλούτ.Κάμ.30 ἀπιστίᾳ τῆς παρούσης ἡδονῆς δακρύοντες· 3) ἔλλειψις πίστεως, ἀβεβαιότης : Σοφ.ΟΚ 611 θνῄσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπιστία· ‖ ἀστάθεια : Πλάτ.Γοργ.493 C τὴν δὲ ψυχὴν κοσκίνῳ ἀπείκασε . . ἅτε οὐ δυναμένην στέγειν δι' ἀπιστίαν τε καὶ λήθην· 4) γεν. τὸ μὴ πιστεύειν εἰς θεόν, τὸ μὴ ἔχειν θρησκευτικὴν πίστιν· ‖ μτγν. νεώτ. κ. δημ. τὸ μὴ πιστεύειν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Μεσσίας μόνος ἀληθινὸς θεός, ἐπὶ τῶν Ἰουδαίων, Ἐθνικῶν καὶ ἐν γένει τῶν ἐχθρῶν τῆς χριστιανικῆς πίστεως, καθὼς καὶ ἐπὶ τῶν αἱρετικῶν : ΚΔΤ(μ.1),1,14 ὅτι ἀγνοῶν ἐποίησα ἐν ἀπιστίᾳ, Ἐπιφάν.1,1 Α ἀρχόμενος πίστιν τε καὶ ἀπιστίαν, εὐδοξίαν τε καὶ ἑτεροδοξίαν ἀναγγέλλειν, Βασιλικ.1,11,1 κατὰ τὴν τοῦ Νεστορίου ἀπιστίαν· 5) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ μὴ ἐμμένειν εἰς τὸν λόγον, ἀθέτησις τῆς πίστεως, ἀνειλικρίνεια, δολιότης, ἀπάτη, προδοσία : Ξεν.Ἀν.2,5,21 δι' ἐπιορκίας τε πρὸς θεοὺς καὶ ἀπιστίας πρὸς ἀνθρώπους, Φιλ.2,262,32 ἀπιστίαν ὁμοῦ καὶ ἀχαριστίαν πρὸς τὸν . . εὐεργέτην, - τοῦ κάνει ἀπιστίες ἡ γυναῖκα του (παραβαίνει τὴν συζυγικὴν πίστιν, τὸν ἀπατᾷ), - πῆρε τὸ κάστρο μὲ ἀπιστία (μὲ δόλον)· 6) νεωτ. νομ. κατάχρησις ἐμπιστοσύνης, ἡ ἐκ προθέσεως ζημίωσις ξένης περιουσίας ὑπὸ τοῦ ἐπιμελητοῦ ἢ διαχειριστοῦ αὐτῆς· ‖ ἡ ἄπιστος ὑπὸ δημοσίου ὑπαλλήλου διαχείρισις περιουσίας τοῦ Κράτους.

ἀπιστιά (ἡ) δημ. ἀπιστία βλ.λ.· 2) τὸ ποῶδες φυτὸν ἀψίνθιον ἀρτεμισία ἄ. ἀγριαψιθιά, πέλινο.

ἀπιστόκορος-ον μτγν. διάκορος ὑπὸ ἀπιστίας, ἄπιστος : Χρησμ.Σιβ.1,150

ἀπιστόλιστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ διὰ πιστολίου βληθείς, μὴ πιστολισθείς.

ἀπίστομα ἐπίρρ. δημ. κ. τ' ἀπίστομα κ. πίστομα πρηνηδόν, μπρούμυτα, μὲ τὰ μοῦτρα κάτω, ἀντίθ. ἀνάσκελα : μοιρ. νὰ κοίτωμαι τ' ἀπίστομα νὰ χύνω μαῦρα δάκρυα, Βαλαωρ.Βλαχ.Λείψ.2 τρεῖς μέρες μές τὰ Γιάννινα σέρνουνε τὸ κορμί του (τ' ἀνάσκελα τ' ἀπίστομα καὶ τὸ ποδοκυλοῦνε· ‖ ἐπὶ ἀγγείων, κυπέλλων κττ. κατὰ τοποθέτησιν ἐκ τοῦ ἀντιθέτου, ἤτοι μὲ τὸ στόμιον αὐτοῦ πρὸς τὰ κάτω : ποτήρια βαλμένα ἀπίστομα.

ἀπιστομίζω δημ. κ. ἀπιστομῶ βλ. λ.

ἀπιστομῶ-άω δημ. κ. -μίζω κ. -μώνω ρίπτω τινὰ ἀπίστομα, πρηνῆ : τὸν ἀπιστόμωσε καὶ τοῦ ἔτριψε στὸ χῶμα τὰ μοῦτρα· ‖ θέτω τι ἀντιστρόφως, μὲ τὸ στόμα πρὸς τὰ κάτω, ἀναστρέφω, ἀποκουπίζω : ἀπιστόμησε τὸν κουβά· 2) μέσ. ἀποστομιέμαι κ. -μιοῦμαι λαμβάνω θέσιν πρηνῆ.

ἀπιστοποίητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ πιστοποιήσεως, χωρὶς ἔγκυρον βεβαίωσιν.

ἀπιστοποίητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ πιστοποιήσεως, μὴ ἐγκύρως βεβαιωθείς.

ἀπιστοποιήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ πιστοποιήσεως, χωρὶς ἔγκυρον βεβαίωσιν.

ἄπιστος (-η)-ο(ν) κ. μσν. νεώτ. κ. δημ. ἐν παθ. σημ. ὃν δὲν πρέπει νὰ πιστεύσῃ τις, εἰς ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐμπιστευθῇ, ἀναξιόπιστος, μὴ φυλάττων πίστιν : Ἰλ.Γ 106 ἐπεί οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι, Εὐρ.ΙΤ 1298 ὁρᾶτ', ἄπιστον ὡς γυναικεῖον γένος, Πλάτ.Νόμ.705 πόλιν ἄπιστον καὶ ἄφιλον ποιεῖν (ὥστε οὐδεὶς νὰ ἐμπιστεύηται εἰς αὐτήν), Δημ.10,18 καὶ ὅλως ἄπιστον, οἶμαι, ταῖς πολιτείαις ἡ τυραννίς· ‖ ὁ καθ' οὗ γεννᾶται ὑποψία, ὁ καθιστάμενος εἰς ἄλλους ὕποπτος : Ἡρ.8,22 ἵνα . . ἀπίστους ποιήσῃ τοὺς Ἴωνας· ‖ ἀδικαιολόγητος : Θουκ.1,120 θράσει ἀπίστῳ ἐπαιρόμενος (ἀναξιόπιστον, ἀδικαιολόγητον πεποίθησιν ἔχων)· ‖ ἀβέβαιος, ἀσταθής, ἄστατος : Πλάτ.Νόμ.705 ἤθη παλίμβολα καὶ ἄπιστα· 2) ἐπὶ λόγου, φήμης κττ. ὁ μὴ πιστευτός, ἀπίστευτος, ἀπίθανος : Αἰσχ.Ἱκ. 277 ἄπιστα μυθεῖσθ', ὦ ξεῖναι, κλύειν ἐμοί, Πλάτ. Θεαγ.130 D ἄπιστον μὲν νὴ τοὺς θεούς, ἀληθὲς δέ, Φιλ.2,174,4 μύθων ἀπιστότερα· ‖ ὁ ἀπιστεύτως κακός, αἰσχρός : Ζώσ.2,12,13 ἐπὶ πράξεσιν ἀπί-

στοις (ἀκολάστοις, αἰσχίστοις)· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐνεργ. ὁ μὴ πιστεύων, δύσπιστος, φιλύποπτος : Ὀδ. Ξ 150 **θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος**. Ἡρ.1,8 **ὦτα γὰρ τυγχάνει ἀνθρώποισι ἐόντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν**, ΚΔ Ἰω.20,27 **καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός**, φρ. **εἶναι ἄπιστος Θωμᾶς** (λίαν δύσπιστος)· || τὸ οὐδ. **ἄπιστον** ἡ δυσπιστία : Θουκ.8,66 **καὶ τὸ ἄπιστον αὐτοὶ μέγιστον πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐποίησαν**· 4) ὁ μὴ πιστεύων εἰς τὸν Θεόν, ὁ μὴ ἔχων θρησκευτικὴν πίστιν· || μτγν. ἐκκλ. μσν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πιστεύων, ἰδίᾳ εἰς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, ἐθνικός, ἀλλόθρησκος : Ἐκκλ.Μηνι. 3,7 Συναξ. **ἀχθόμενος ἐπὶ τῇ πωρώσει καὶ πλάνῃ τῶν ἀπίστων**, -**ἐγένοντο σφαγαὶ ὑπὸ τῶν ἀπίστων** (ὑπὸ τῶν Τούρκων)· 5) ὁ μὴ ὑπακούων, ἀπειθής, παρήκοος : Αἰσχ.Ἑπτ.1030 **ἔχουσ' ἄπιστον τήνδ' ἀναρχίαν πόλει** (ἀναρχίαν ἀπειθοῦσαν τῇ πόλει)· 6) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀθετῶν τὴν πίστιν, τὰ ὑπεσχημένα, δόλιος, ἀνειλικρινής, προδότης : Πλούτ.Νομ.12 **ἔκσπονδον καὶ ἄπιστον πόλεμον** (παρὰ τὰς συνθήκας καὶ τὴν δοθεῖσαν πίστιν), Δίων Κ 46,22 **μήτ' ἀπιστόν τι ποιεῖν μήτ' αὐτομολεῖν**, -**ἄπιστος σύμμαχος**, -**φίλος**, -**ἄπιστη γυναίκα** (ἡ παραβαίνουσα τὴν συζυγικὴν πίστιν ἢ προδίδουσα τοὺς ὅρκους ἔρωτος).

ἀπιστοσύνη (ἡ) ἀπιστία βλ. λ. : Εὐρ.Μήδ.422 **τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν**.

ἀπιστούντως ἐπίρρ. μτγν. ἀπίστως βλ. λ., ἄνευ πίστεως περί τινος : Νουμέν. π. Εὐσ.Προτρ.Εὐαγγ. 14,7 **τοῖς πράγμασιν ἀπιστούντως ἔχειν**.

ἀπιστοφίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἰοβόλων ἑρπετῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ὀφιδίων.

ἀπιστόφιλος-ον μτγν. ὁ πρὸς φίλους οὐχὶ πιστός, ἄπιστος φίλος : Χρησμ. π. Φλέγ.Θαυμ.10,36 **μὴ γὰρ ἀπιστόφιλος θυσίαισιν ἀνὴρ παραπέσθω**.

ἀπιστῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ. δημ. κ. -**αἰνω**, ἀόρ. **ἠπίστησα**, μσν. κ. δημ. ἀπίστησα κ. ἀπίστεψα, παθ. **ἀπιστοῦμαι**, μέλλ. **ἀπιστηθήσομαι** κ. -στήσομαι δὲν πιστεύω, ἀμφιβάλλω : Ὀδ.Ν 339 **ἐγὼ τὸ μὲν οὔ ποτ' ἀπίστεον**, ΠΔ Μακκ.2,8,3 **ἀπιστοῦντες τὴν τοῦ θεοῦ δίκην δεδίδρασκον**, Διγ.Ἀκρ.1231 **ἐκείνη δὲ ὡς ἤκουσε ἀπίστησε τὸν λόγον**· κ. παθ. : Θουκ.7,44 **τὴν δὲ γνῶσιν τοῦ οἰκείου ἀπιστεῖσθαι** (οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι ἐγνώριζεν), Θεοδώρητ.272 **τοσαύτῃ ἐχρήσατο ὑπερβολῇ ὡς ἀπιστεῖσθαι παρ' ὑμῶν**· || μετὰ δοτ. : Ἡρ. **ἀπιστέοντε τῷ χρησμῷ**, Σοφ.Φιλ.1350 **πῶς ἀπιστήσω λόγοις**· || μετ' ἀπαρμφ. : Θουκ.2,101 **ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἥξειν**· κ. παθ. : Πλάτ.Νόμ.839 C **τὸ ἐπιτήδευμα ἀπιστεῖσθαι μὴ δυνατὸν εἶναι** (δὲν γίνεται πιστευτὸν ὅτι εἶναι δυνατόν)· 2) εἶμαι δύσπιστος, δὲν παρέχω τινὶ πίστιν, δυσπιστῶ, δὲν ἐμπιστεύομαι : Ἐπίχ.250 **νᾶφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν**, Ἡρ.3,122 **εἴ μοι ἀπιστέεις τὰ περὶ τῶν χρημάτων**, -**ἀπιστεῖ εἰς τὰ λεγόμενά μου**· κ. παθ. : Ξεν.ΚΠ 7,2,17 **ἐπειδὰν γνῶσιν ἀπιστούμενοι, οὐ φιλοῦσι τοὺς ἀπιστοῦντας**· || ὑποπτεύω : Πολύβ.4,18,8 **οἷς ἠπίστησαν ἔχειν κεκρυμμένον.. τι τῶν πλείονος ἀξίων**· κ. παθ. : Ξεν.Ἱέρ.4,1 **ποῖος δὲ θεράπων ἡδὺς ἀπιστούμενος** (ὕποπτος), Πλούτ.Ἠθ.188 Β **τοῖς ἀπιστουμένοις τῶν στρατηγῶν ὀργίζεσθαι**· 3) μτγν. ἐκκλ., μσν. κ. νεώτ. δὲν πιστεύω εἰς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν κ. γεν. εἰς τὸν Θεόν : ΚΔ Μάρκ. 16,16 **ὁ πιστεύων καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται, ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται**· || δημ. ὁ ἀόρ. ἀπίστεψα, ἀπηρνήθην τὴν πίστιν μου, ἐγενόμην ἀρνησίθρησκος, ἐξωμότης· 4) ἀπειθῶ, δὲν ὑπακούω, εἶμαι ἀπειθής, παρήκοος : Σοφ.Ἀντ.219 **μὴ πιχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε**, Πλάτ.Σοφ.258 **Παρμενίδῃ μακροτέρως τῆς ἀπορρήσεως ἠπιστήκαμεν**;· 5) διστάζω νὰ ἐμπιστευθῶ τι εἰς τινα : Εὐρ. Ἡρακλ.1024 **τὸ σῶμ' οὐκ ἀπιστήσω χθονὶ** (θὰ ἐμπιστευθῶ τὸ σῶμα, θὰ τὸ παραδώσω εἰς τὴν γῆν), Λυσ.31,21 **τούτῳ ἠπίστησεν ἀποθανοῦσαν ἑαυτὴν ἐπιτρέψαι**· 6) μτγν. ὁ διαψεύδων κοινὴν πίστιν : Πολ.Σοφ.Καλλ.55 **νεκρὸς τὸν θάνατον ἀπιστούμενος** (διαψεύδων-τὸν θάνατον)· 7) μτγν. μσν. νεώτ. κ. δημ. δὲν τηρῶ τὰ ὑπεσχημένα, ἀθετῶ τὴν πρὸς ἐμὲ πίστιν, δολιεύομαι, ἀπατῶ, προδίδω : ΚΔ Τιμ.2,2,13 **εἰ ἀπιστοῦμεν ἐκεῖνος πιστὸς μένει**, Πλούτ.Ἠθ.188 Β **δεῖ μὴ τοῖς ἀπιστοῦσι τῶν συμμάχων ὀργίζεσθαι**, -**ἠπίστησεν εἰς τοὺς ὅρκους**, -**εἰς τὴν φιλίαν**, - **εἰς τὴν ἀγάπην**.

ἀπίστως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐνεργ. δυσπίστως, ὑπόπτως : Θουκ.3,83 **τὸ δὲ ἀντιτετάχθαι ἀλλήλοις τῇ γνώμῃ ἀπίστως ἐπὶ πολὺ διήνεγκεν**· || κ. ἐν περιφρ. **ἀπίστως ἔχω** ἀπιστῶ βλ. λ. : Ξεν.Κυν.3,7 **ἑαυταῖς ἀπίστως ἔχουσι**· μτγν. κ. **ἀπίστως διάκειμαι** ἀπιστῶ βλ. λ. : Πολυβ.4,42,6 **ταῦτα μὲν εἰρήσθω πρὸς τοὺς ἀπίστως διακειμένους**· 2) προδοτικῶς, δολίως : Φίλ.516,47 **ἀχαρίστως καὶ ἀπίστως τῇ δούσῃ προσενεχθέντες**· 3) παθ. ἀπιστεύτως, κατὰ τρόπον μὴ πιστευτόν : Θουκ.1,21 **ἀπίστως ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνενικηκότα**, -Ἀριστλ. Ρητ.Ἀλεξ.1438 Α 22 **δεῖ τούτων ἕκαστον ποιεῖν βραχέως καὶ σαφῶς καὶ μὴ ἀπίστως**, -Πλούτ.Κάτ. Πρεσβ.26 **πόλιν ηὐξημένην ἀπίστως**.

ἀπίστωτος-ος(-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πιστωθείς, εἰς ὃν δὲν ἐδόθη πίστωσις· || ὁ δι' ὃν ἐν λογιστικῷ καταστίχῳ δὲν ἀνεγράφη πίστωσις.

ἀπισχναίνω κ. νεώτ. κ. ἀπισχνῶ μέλλ.-**ανῶ** καθιστῶ ἰσχνόν, ἀδύνατον : Φιλήμ.98,7 **δέδοικα μὴ λίαν ἀπισχναίνων με ποιήσῃ νεκρόν**, Πλούτ.Ἠθ. 658 Α **θερμασίαν πᾶσαν, ἂν ᾖ πυρώδης, ἀπισχναίνειν τὰς σάρκας**· || συνήθ. μέσ. -**ομαι** ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Ἀριστλ.Ζῷ 574 Β 6 **ἀπισχναίνεται ἔλαττον ἢ κατὰ σῶμα**, Ἱππιατρ.257,6 **ἀνορεκτεῖν καὶ διὰ τοῦτο ἀπισχναίνεσθαι**· || κ. παθ. : Εὐστ.Πονημ.259,10 **χλωροῦ καὶ ἀπισχνανθέντος**, - **ἀπισχνάνθη ἐκ τῶν στερήσεων**· 2) μτγν. ἀραιῶ : Πολυβ.7,32 **ἔριον ἕλκειν, τείνειν, μηρύεσθαι, ἀπισχναίνειν**.

ἀπίσχνανσις (ἡ) νεώτ. ἡ τοῦ σώματος λέπτυνσις, τὸ ἴσχνεμα : ἀπισχν- ἀνθρώπου-ζῴου-φυτοῦ.

ἀπισχνῶ-όω ἀπισχναίνω βλ. λ. : Ἱππ.Ἐντ.Παθ.3.

ἀπισχυρίζομαι ἀποθ. ἰσχυρῶς, ἐπιμόνως ἀρνοῦμαι· || ἐναντιοῦμαι : Θουκ.1,140 **οἷς εἰ ξυγχωρήσετε.. ἀπισχυρισάμενοι δὲ**· 2) μτγν. διϊσχυρίζομαι, ἐπιμένω.

ἀπισχυριστικῶς ἐπίρρ. μσν. σταθερῶς, ἐπιμόνως, διαρρήδην : Εὐστ.Ὀδ.1861.

ἀπίσχω ἀπέχω, μακρὰν κρατῶ : Ὀδ.Λ 95 **ἄπισχε δὲ φάσγανον ὀξύ**, Ἰωσ.ΠΙ 1,7,3 **ἀπ- χεῖρας ἔργον**.

ἀπισῶ-όω κ. νεώτ. ἰσῶ, ἐξισῶ : Πλούτ.Θησ.11 **τὸν Προκρούστην ἀναγκάσας αὐτὸν ἀπισοῦν τοῖς κλιντῆρσιν**· 2) νεώτ. εἰδ. φέρω τι εἰς τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς ὕψος ἢ ἐπίπεδον πρός τι ἄλλο, ἰσοπεδῶ, ἐξομαλίζω· 3) μέσ. **ἀπισοῦμαι** καθίσταμαι ἴσος : Ἡρ.4,196 **οὔτε.. τοῦ χρυσοῦ ἅπτεσθαι πρὶν ἄν σφι ἀπισωθῇ τῇ ἀξίῃ τῶν φορτίων**.

ἀπίσωμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀπισῶ βλ. λ.2), ὁ ἀπισωθεὶς τόπος· || εἰδ. ἡ διὰ πηλώσεως (μὲ λάσπωμα) ὁμαλῶς ἰσοπεδωθεῖσα σειρὰ λίθων ἢ πλίνθων τοίχου τινὸς οἰκοδομουμένου κτιρίου, ἡ γινομένη εἰς ὃ σημεῖον παύει ἡ τοιχοποιΐα, κοινῶς **ντουζένι**.

ἀπίσωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐξίσωσις : Ἰάμβλ.Νικ.Ἀριθμ.130 C **ἀπίσωσις γὰρ γίνεται τοῦ μείζονος τῷ ἐλάττονι ἀναμιγέντος**· || κ. μτφ. Θεολ.Ἀριθμ.29 **οἱ δὲ (ἀδικούμενοι) ἀπισώσεως καὶ βοηθείας δέονται**· 2) νεώτ. εἰδ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπισῶ βλ. λ.2), ἐξομάλισις, ἐπιπέδωσις.

ἀπίτευτος-ον ἐπιγρ. ἀνάρδευτος· πρβλ. πιτεύω.

ἀπίτης (οἶνος) (ὁ) μτγν. οἶνος ἐκ χυμοῦ ἀπίων, ἀπιδίτης, ἀπιδόκρασο : Διοσκ.5,24.

ἀπίττωτος-ον ἀττ. ὀπίσσωτος βλ. λ.

ἀπίτυρος-ον νεώτ. δημ. ἀπίτουρος ὁ μὴ περιέχων πίτυρον, ἀντίθ. πιτυροῦχος.

ἀπιχθυοῦμαι-όομαι γίνομαι ἰχθύς, μεταβάλλομαι εἰς ἰχθύν: Ἑρμ.Τρισμ.π.Στοβ.1,49,69 **ὅσα δὲ πλείονος μὲν ὑγροῦ ὀλίγου δὲ ξηροῦ κεκοινώνηκε, ταῦτα ἀπιχθύωται.**

ἄπιχθυς-υ ὁ μὴ ἐσθίων ἰχθῦς, ἄγευστος ἰχθύων: Ἀριστφ.ἀπ. 564 **τοὐνθένδ' ἄπιχθυς βαρβάρους οἰκεῖν δοκῶ·** 2) ὡς οὐσ. ὁ μὴ ἐσθιόμενος ἰχθύς, ὁ ὅλως εὐτελής, οἷον διὰ τὴν μικρότητα αὐτοῦ· Εὐστ.Ὀδ.1720 « ὁ παντελῶς ὀλίγος ἰχθὺς ὄπιχθυς ἐλέγετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ ἐδήλου τὸν μὴ ἐσθιόμενον ».

ἀπίων-ονος-ον μτγν. ὁ μὴ πίων, μὴ παχύς, ἄπαχος: Δίφιλ.Σιφν.π.Ἀθην.4,120E **κράτιστα τῶν ἀπιόνων** [ταρίχων] **κύβια.**

ἄπιωτος-η-ο ὁ μὴ ποθεὶς ἢ ὁ μετὰ τὴν πόσιν ὑπολειφθείς· 2) ὁ μὴ πιὼν οἶνον ἢ ἄλλο οἰνοπνευματῶδες ποτόν: **οὔτε μιὰ μέρα δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ ἄπιωτος·** ‖ συνεκδ. ὁ μὴ ἐν μέθῃ ἐκ πόσεως, ὁ νηφάλιος, ἀντιθ. πιωμένος.

ἄπλα (ἡ) δημ. χῶρος ἀνοικτός, ἁπλωτός, εὐρεῖα, ἀναπεπταμένη ἔκτασις: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 1,4: **χρυσάφι ρέει στὶς ἄπλες τ' οὐρανοῦ·** ‖ εὐχωρία: **στὸ νέο σπίτι ἔχομε πολλὴ ἄπλα·** καὶ εἰς πληθ.: **μεγάλες ἄπλες.**

ἀπλά ἐπίρρ. δημ. μεθ' ἁπλότητος, ἀνεπιτηδεύτως, χωρὶς ἐκζήτησιν.

ἀπλάγητος-ον μτγν. ὁ μὴ περιπλανώμενος, ἀπλανής: Νόνν.Δ 4,313 **ἑσπόμενοι δὲ ἀνέρες ἀπλαγήτοιο βοὸς βραδυπειθέϊ χηλῇ.**

ἀπλάγιαστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ κατακλίσεως, χωρὶς πλάγιασμα· ‖ ἄνευ πλαγιώσεως, ἄνευ λοξώσεως: **ἀπλάγιαστα φυτεμένες βεργοσυκιὲς δὲ ριζώνουν.**

ἀπλάγιαστος-η-ο δημ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μὴ κατακλιθείς, ποὺ δὲν ἐπλάγιασε· 2) ἐπὶ πραγ. ὁ μὴ κατὰ κλίσιν πλαγίαν τεθείς, μὴ πλαγιαστός· ‖ κ. ὁ μὴ δεκτικὸς πλαγιασμοῦ, λοξώσεως.

ἀπλαγιάστως ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. οὐχὶ πλαγίως: Εὐστ.Ἰλ.1229,41 « ἰθύ, τουτέστι κατευθὺ καὶ ἀπλαγιάστως »· 2) νεώτ. ἄνευ κατακλίσεως.

ἀπλάδα (ἡ) δημ. κ. **-απνα -ενα** κ. **-αριά** μέγα πινάκιον ἁπλωτὸν μᾶλλον ἢ βαθύ, λοπάς, ἀφάνη, πιατέλλα, ἡ π. Βυζαντ. ἀπαλαρέα.

ἀπλάδι (τὸ) δημ. κλινοσκέπασμα, κουβέρτα· 2) ὑποκορ. τοῦ ἀπλάδα βλ. λ.

ἀπλαή (ἡ) δημ. κυλινδροειδὴς ξυλίνη ράβδος δι' ἧς ἁπλοῦσιν ἐπὶ τοῦ πλαθάνου τὴν ζύμην πρὸς κατασκευὴν πλακούντων, ἁ. **πιττόβεργος** (ὁ) κ. **-α** (ἡ)

ἀπλαῖ (αἱ) εἶδος λακωνικῶν ὑποδημάτων μὲ ἁπλᾶ πέλματα, πετσόπατα: Δημ.1267,25.

ἀπλαισίωτος-ος(-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ πλαισίου, ἀκορνίζωτος.

ἀπλάκανθος (ὁ) νεώτ. παλαιολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογενείας τῶν **χιμαιριδῶν,** ζῆσαν κατὰ τὴν δεβόνιον περίοδον.

ἀπλάκημα-ατος (τὸ) ἀμπλάκημα βλ. λ.

ἀπλάκητος-ον ἀμπλάκητος βλ. λ.

ἀπλακία (ἡ) ἀμπλακία βλ. λ.

ἀπλάκιαστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐπιστρώσεως διὰ πλακῶν.

ἀπλάκιαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐπεστρωμένος διὰ πλακῶν, ἐπὶ δαπέδου δωματίου, αὐλῆς κττ.

ἀπλάκουντος-ον μτγν. ὁ μὴ ἔχων πλακοῦντα, ὁ εἰς ὃν δὲν ἐδόθη πλακοῦς: Πλάτ.Κωμ.113.

ἀπλακοφόρα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. μαλάκια τοῦ ἀθροίσματος τῶν **ἀμφινεύρων.**

ἀπλακθ-έω ἀμπλακίσκω βλ. λ.

ἀπλακωσιά (ἡ) δημ. ἡ ἔλλειψις πλακοστρώσεως· 2) μτφ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπλάκωτου βλ.λ.2).

ἀπλάκωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐστρωμένος διὰ πλακῶν, ἀπλάκιαστος βλ. λ.· 2) μτφ. ὁ μὴ ἔχων οἱονεὶ ἐστρωμένον τὸν νοῦν, στρωτὸ μυαλό, ἀνόητος, ἀπολίτιστος· 3) ὁ μὴ δι' ἐπιτεθέντος ἐπ' αὐτοῦ βάρους πιεσθείς, **καταπλακωθείς·** 4) μτφ. ἐν αἰσχρ. σημ. ὁ μὴ ὀχευθείς, βλ. πλακώνω.

ἀπλάνεια (ἡ) Σουΐδ. ἡ σταθερότης, τὸ ἀμετάβλητον· ‖ ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπλανοῦς βλ.λ.

ἀπλάνευτος-η-ο δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πλανευθῇ ἢ ὁ μὴ διὰ λόγων παραπλανητικῶν ἐξαπατηθείς, παρασυρθείς: δ. τραγ. **τὴ Μάρω, τὴ Μαρούλα, τὴν ἀπλάνευτη δὲν μπορεῖ νὰ πλανέψῃ καὶ μαραίνεται·** 2) ἀντὶ ἀπλάνιστος βλ.λ.

ἀπλανῆ Ἡσ. « πολλά, Κύπριοι ».

ἀπλανής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ μὴ πλανώμενος, μὴ κινούμενος, σταθερός, ἑδραῖος: Πλάτ.Πολιτ.288 A **ἕτερον εἶδος κτημάτων.. πολυπλανὲς καὶ ἀπλανές,** Νόνν.Δ 3,269 **ἀπλανέεσι κεκασμένον Ἄργον ὀπωπαῖς, - ἀπλανεῖς ὀφθαλμοί** (οἱ ἄνευ ἐκφράσεως, οἱ οἱονεὶ χαῦνοι), **-ἀπλανὲς βλέμμα·** κ. μετὰ γεν.: Πλάτ.Τίμ.34 A **ἀπλανὲς ἀπειργάσατο κινήσεων** (μὴ ὑποκείμενον εἰς κινήσεις)· ‖ ἡσυχαῖος: αὐτ. Νόμ.6,775 **ἀπλανὲς ξυνίστασθαι τὸ φυόμενον·** 2) εἰδ. ἀστρον. ἐπὶ τῶν ἀστέρων, οἱ μὴ κινούμενοι, οἱ διατηροῦντες σταθερὰν θέσιν μεταξύ των, ἀντιθ. πλανῆται: Ἀριστλ.Μεταφ.1073 B 19 **τὴν μὲν πρώτην** (σφαῖραν) **τὴν τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων εἶναι·** 3) μτγν. μτφ. ἄσειστος, ἀδιάσειστος, σταθερός: Ἐπικ.Ἐπιστ.3,92 U **ἀπλανὴς θεωρία·** 4) μτγν. ἐπὶ γραμμῆς, ἡ εὐθεῖα: Παῦλ.Σιλ.ἐνΑΠ6,65,4 **ἡγεμόνα γραμμῆς ἀπλανέος κανόνα·** 5) μτγν. μτφ. ὁ μὴ πνευματικῶς πλανώμενος, σφαλλόμενος, ὁ μὴ ὢν ἐν πλάνῃ, ὁ ἄνευ πλάνης: Σεξτ.Ἐμπ.Μαθ.7,195.

ἀπλανησία (ἡ) μτγν. μτφ. τὸ μὴ ὑποπίπτειν εἰς πλάνην, μὴ ἐν τῷ κρίνειν ἀπατᾶσθαι: Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.7,394 εἰ **πᾶσα φαντασία ἐστὶν ἀληθής, οὔτε ἀλήθευσίς τις ἔστιν οὔτε ἀπλανησία.**

ἀπλανητικός-ή-όν νεώτ. ἐπὶ φακῶν καὶ κατόπτρων, ὁ διατηρῶν τὰς φωτεινὰς δέσμας κωνικάς, καθισταμένου οὕτω δυνατοῦ τοῦ σχηματισμοῦ σαφοῦς εἰδώλου.

ἀπλανητισμός (ὁ) νεώτ. ὁ διὰ καταλλήλου συνδυασμοῦ φακῶν σχηματισμὸς συστήματος ὀπτικοῦ, ἐπιτρέποντος τὴν παραγωγὴν σαφῶν εἰδώλων.

ἀπλάνητος (-η)-ο(ν) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πλανώμενος, μὴ ἀπατώμενος: Βαβρ.50,20 **σοφὸν τὸ θεῖον κἀπλάνητον·** 2) δημ. ὁ μὴ λειανθεὶς διὰ ροκάνης (πλάνιας).

ἀπλανθής-οῦς (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀκανθιδῶν,** ἀπαντῶν ἐν Ἰνδίοις.

ἀπλάνιστος-η-ο δημ. κ. **-ητος -ηγος -ευτος** ὁ μὴ διὰ τῆς ξυλουργικῆς ροκάνης, πλάνιας, λειανθείς, ποὺ εἶναι ἀρροκάνιστος.

ἄπλανος-η-ο δημ. ὁ μὴ πλάνος, ὁ μὴ σαγηνεύων· 2) κ. παθ. ὁ μὴ σαγηνευόμενος, δυσάλωτος, ἰδίως ἐπὶ πτηνῶν καὶ ἰχθύων.

ἄπλαντα Ἡσ. « ῥυπαρά » (ἀναγν. ἄπλυντα).

ἀπλανῶς ἐπίρρ. μτγν. μσν. κ. νεώτ. ἄνευ ἀποπλανήσεως: Κύριλλ.Ἀλ.Ἡσα.855 **τῆς ἀρίστης ζωῆς ἀπλανῶς εἰδέναι τὴν ὁδόν·** ‖ μετ' ἀκριβείας: Ἀλκίφρ.3,59 **εἰ μέλλει τις ἀπλανῶς εἰδέναι·** 2) νεώτ. κ. κατὰ τρόπον ἀπλανῆ βλ.λ.2).

ἄπλαξ-κος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἑρπετῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **θαλασσεμιδῶν.**

ἀπλάρεια (τὰ) νεώτ. παλαιοζ. γένος **κοιλεντερωτῶν** τοῦ ἀθροίσμ. τῶν **κνιδοζώων ἐμφανισθὲν** ἀπὸ τῆς Ἰουρασίου μέχρι τῆς κρητιδικῆς ἐποχῆς.

ἀπλάριος (ὁ) μτγν. μσν. κ. δημ. λίαν ἀφελής, ἁπλοϊκός· 2) ἐκκλ. ὡς χλευασμὸς λεγόμενος ὑπὸ αἱρετικῶν κατὰ τῶν ὀρθοδόξων: Ἀναθεματισμ.Μανιχ. **καὶ ἡμᾶς τοὺς χριστιανοὺς παραδεχομένους τὰς τοιαύτας μυθολογίας καλοῦντες ἀπλαρίους.**

ἀπλασία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐκ γενετῆς ἐλλιπὴς διαμόρφωσις τμήματός τινος τοῦ σώματος, ὅ. ἀγενεσία, δυσπλασία.

ἄπλαστα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἄπλαστον βλ.λ.

ἀπλαστία (ἡ) κ. μσν. τὸ μὴ πλαστόν, ἁπλότης, εἰλικρίνεια, τὸ ἀπροσποίητον : Πλάτ.'Ορισμ.412 E **χρηστότης ἤθους ἀπλαστία μετ' εὐλογιστίας,** Θεόδ.Μετοχ.133 **κατὰ φύσεώς τινα ἰδιότητα καὶ σύμφυτον ἀπλαστίαν κάλλους.**

ἄπλαστος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πεπλασμένος, ἀσχημάτιστος, ποὺ δὲν τὸν ἔπλασαν : 'Αριστλ.Μετ.385 A 15 **πηλὸς ἄπλαστος, - ζυμάρι, ψωμὶ ἄπλαστο·** 2) ὁ μὴ ὁλοκλήρως σχηματισθείς, ἀδιάπλαστος : Φίλ.2,317 **ἐὰν ἄπλαστον καὶ ἀδιατύπωτον τὸ ἀμβλωθὲν τύχῃ·** 3) μτφ. ὁ μὴ πλαστός, φυσικός, ἀπροσποίητος, ἀνυπόκριτος, ἀληθινός : Μουσών.π.Στοβ.67,27 **ἐξ ἀπλάστου καὶ ἀληθινοῦ φρονήματος,** Πλούτ.'Ηθ.16 B **τῆς ἀμύθου καὶ ἀπλάστου περὶ μέτρον καὶ λέξιν κατασκευῆς·** || κ. ἐπὶ προσ.: ΠΔΓέν.25,27 **'Ιακὼβ δέ, ἄνθρωπος ἄπλαστος·** 4) δημ. ὁ μὴ ὑπὸ ἄλλου δημιουργηθείς, ἐπὶ τοῦ Θεοῦ : Καλοσγ.μτφ. Σαλωμ.'Ωδὴ 1,70 **σιμὰ στὸν 'Απλαστο τὸ Σπλάχνος νὰ στηθῇ·** 5) ἀπροσπέλαστος, ἄπλατος βλ.λ. : 'Ησίοδ.Θ 151 **τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο ἄπλαστοι.**

ἀπλάστως ἐπίρρ. κ. νεώτ. φυσικῶς, ἄνευ προσποιήσεως : Πλάτ.'Επιστ.319 B **εἶπες δὲ καὶ μάλ' ἀπλάστως γελῶν·** || ἀνυποκρίτως, ἀνεπιτηδεύτως : Διον.'Αλ.Ρ10,11 **ἀπλάστως καὶ ἀσχηματίστως λέγειν·** 2) νεώτ. ἄνευ πλάσεως, χωρὶς πλάσιμο.

ἀπλατής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων πλάτος : 'Αριστλ.ΑΠρ.49 B 36 **γραμμὴ ἀπλατής,** Εὐκλ.'Αρμ. 2 A **τόνος ἐστὶ τόπος τῆς φωνῆς . . ἀπλατής,** Γαλ.4,5,1 **στενὸν παντελῶς καὶ ἀπλατές·** || κ. μτφ.: Γαλ.6,28 **ἀπλατὴς ὑγίεια** (ἡ ἄνευ ἀλλοιώσεων).

ἄπλατος-ον (ἄ) (πέλας, πελάζω) δωρ., ἰων. ἄπλητος ἀπροσπέλαστος, φοβερός, τρομερός, ὥστε νὰ μὴ δύναταί τις νὰ τὸν πλησιάσῃ : Πίνδ.Π 12,15 **ἀπλάτοις ὀφίων κεφαλαῖς,** Σοφ.Τρ.1093 **Νεμέας . . λέοντ', ἄπλατον θρέμμα κἀπροσήγορον·** 2) μτγν. ἄπειρος, ἄπλετος βλ.λ. : Φιλόδ.Ρητ.3, 1,11 **διαφορῶν γὰρ οὐσῶν ἀπλάτων ὅσων ἐν ταῖς τέχναις,** Πάπ. **ἄπλατον καὶ ἀμέτρητον.**

ἄπλατος (-η)-ο(ν) (2) (πλάτος) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ πλάτους, ἀπλατής, στενός.

ἀπλατῶς ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ πλάτους : 'Ιαμβλ. Νικ.'Αριθμ.56 Ρ **ἀπλατῶς ἐπὶ μόνον τὸ μῆκος.**

ἄπλεγος-η-ο δημ. ὁ μὴ πλεχθείς, ἄπλεκτος.

ἀπλέητον 'Ησ. « ἀπροσπέλαστον ».

ἀπλειστηρίαστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐκτεθεὶς εἰς πλειστηριασμὸν βλ.λ.

ἀπλεκής-οῦς-ές μτγν. ἄπλεκτος βλ.λ.1, λυτός : Νόνν.Δ 42,87 **πλόκαμοι ἀπλεκεῖς.**

ἄπλεκτος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. δημ. κ. ἄπλεχτος κ. -γος μὴ πεπλεγμένος, μὴ πλεχθείς, ἄπλοκος : 'Αλκ.Μεσσ.ἐν ΑΠ 7,412 **ἄπλεκτον χαίταν ἐν χροῒ κειραμένα,** Βασ.I.777 D **μήτε πλέξῃς τὰ ἄπλεκτα·** 2) νεώτ. ζῳολ. **ἄπλεκτος** (ὁ) ὡς οὐσ. γένος ἐντόμων λεπιδοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **νυκτελιδῶν.**

ἀπλέξα (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος μαλακίων τῆς οἰκογεν. τῶν **καρδιδῶν,** ἐν Εὐρώπῃ καὶ 'Ασίᾳ.

ἀπλεόναστος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ εἰς ὃν οὐδὲν πλεονάζει· || ὁ ἄνευ πλεονασμοῦ ἐν γραμμ. ἐννοίᾳ : Εὐστ.'Ιλ.947,16 **σταφὶς γὰρ τὸ ἀπλεόναστον·** || νεώτ. ὁ μὴ πλεονάσας, μὴ περισσεύσας.

ἀπλεονέκτητος-ον μτγν. ὁ ἄνευ περισσεύματος : Θεολ.'Αριθμ.34,6 **ἀπλεονέκτητον καὶ ἀνελλιπές·** 2) ὁ μὴ πλεονεξίαν ἔχων : Κλήμ.'Αλ.Στρωμ.5 (σ. 663,6) **ἀφιλόνικος καὶ ἀπλεονέκτητος.**

ἄπλερος-η-ο δημ. ἀπλήρωτος, ἀνεξόφλητος· 2) ὁ μὴ πλήρης, ὁ μὴ εἰσέτι τελείως διαπλασθείς, τρυφερός : Νιρβ.Παγ.Λαλ.53 **ποὺ λέω στ' ἄπλερα στήθη σου μὲ τὰ φτερὰ ἀπλωμένα·** 3) εἰδ. ἐπὶ πτηνῶν, οὗ δὲν ἀνεπτύχθησαν εἰσέτι αἱ πτέρυγες, ἀφτερούγιαστος.

ἀπλέρωτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ πληρωμῆς.

ἀπλέρωτος-η-ο δημ. ἀπλήρωτος βλ.λ.

ἀπλετομεγέθης-ους-ες μτγν. ὁ ἄπλετον ἤτοι ἄπειρον ἔχων μέγεθος : Σχολ.'Απολλ.Ρ 3,41 **λίθοι διάπυροι ἀπλετομεγέθεις** (δ.γρ. ἀπλατομεγέθεις).

ἀπλετοπώγων-ωνος (ὁ) ὁ ἄπλετον, μεγάλον ἔχων πώγωνα : Φρύν.Κωμ. ἐν ΑΒ 1,4,13 « ἀπλετοπώγωνα· εἰ θέλεις ἀνεπαχθῶς σκῶψαί τινα πωγωνίαν ».

ἄπλετος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. 'Ησ. « πολύς, μέγας, ἀμέτρητος· ἀπέλαστος, φοβερός, τεράστιος » : Πίνδ.I 3,29 **ἀπλέτους δόξας,** Σοφ.Τρ.982 **ἀλλ' ἐπί μοι μελέῳ βάρος ἄπλετον,** Ξεν.'Αν.4.4,11 **ἐπιπίπτει χιὼν ἄπλετος,** Θεόδ.Μετοχ. ἐν Σάθ.1,159 **τῶν ταύτῃ παμμηκίστων τε καὶ ἀπλέτων πεδιάδων·** || νεώτ. εἰδ. περὶ φωτός : **ἄπλετος φωτισμός·**

ἀπλέτως ἐπίρρ. νεώτ. πάρα πολύ, ἀφθόνως : **ἡ αἴθουσα ἐφωτίσθη ἀπλέτως.**

ἀπλεύριστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ τεθεὶς παραπλεύρως τινός, ὁ μὴ πλησιάσας πρός τι· || εἰδ. ἐπὶ πλοίου, τὸ μὴ ὁρμισθὲν κατὰ πλευρὰν πρὸς τὴν προκυμαίαν ἢ πρὸς ἄλλο σκάφος· 2) δημ. κ. μτφ. ὁ ὃν δὲν δύναταί τις νὰ πλευρίσῃ, ἀπλησίαστος, ἀζύγωτος.

ἄπλευρος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων πλευράς : Τέλης 55,3 H **ὃν τρόπον ἀπύρηνος ῥοὰ λέγεται καὶ ἀτράχηλοι καὶ ἄπλευροι ἄνθρωποι·** || ὁ κακὰς πλευρὰς ἔχων : 'Αριστλ.Φυσιογν.86 **στῆθος ἄπλευρον** (τὸ στενόν)· || κ. ἐπὶ προσ. ὁ ἔχων στενὸν στῆθος, στενοθώραξ : αὐτ.100 **οἱ ἄπλευροι μαλακοὶ τὰς ψυχάς,** 'Ορειβ.3,24,11 **οἱ μὲν ἀπλευρότατοι καὶ μικροστηθότατοι·** 2) 'Ησ. « ἄπλευρος· ἡ μὴ ἔχουσα βοήθειαν ἢ πλευράν ».

ἄπλευστος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ διὰ πλοίων διαπλευσθείς κ. ὁ μὴ πλευστός, ἄπλωτος : Ξεν.Κ.Α 6,1,16 **τὸ δὲ πεπλευσμένον οὐδὲν οἰκειότερον τοῦ ἀπλεύστου καταλείπουσιν** (τοῦ μήπω διαπλευσθέντος μέρους τῆς θαλάσσης), - **αἱ θάλασσαι τοῦ βορείου πόλου εἶναι ἄπλευστοι, - ποταμὸς ἄπλευστος** (μὴ πλωτός).

ἄπλεχτος-η-ο δημ. ἄπλεκτος βλ.λ.

ἀπλή (ἡ) νεώτ. ναυτ. πᾶν ἀγόμενον, ὅπερ διέρχεται ἅπαξ διὰ τροχίλου ἁπλοῦ καὶ χρησιμεύει πρὸς ἄρσιν ἢ ἕλξιν ἐλαφρῶν μερῶν τῆς ἐξαρτίας.

ἀπληγής-οῦς-ές μτγν. ὁ μὴ πεπληγμένος, μὴ πληγείς· || εἰδ. μτφ. ἐπὶ στίχων, ὁ ἄνευ ἐλλείψεώς τινος ἐν τῷ μέτρῳ, ἀκέραιος : Διομήδ.498 K.

ἀπλήγιαστος-η-ο δημ. ὁ ἄνευ πληγῶν ἐκ νόσου, ἄνευ ἑλκῶν, χωρὶς πλήγιασμα (διαφ. τοῦ ἀπλήγωτος).

ἀπλήγιος-ον ὁ ἁπλοῦς : Εὐπ.222 **οὔτ' ἄρ [οὐ γὰρ] πολυπράγμων ἐστίν, ἀλλ' ἀπλήγιος.**

ἀπληγίς-ίδος (ἡ) ἁπλοῒς ἤτοι ἁπλοῦν μικρὸν ἐπανωφόριον, μὴ δυνάμενον νὰ ἐπιδιπλωθῇ, γιλέκο, σεγκούνι· ἀντίθ. **διπληγίς** βλ. λ.· Σουΐδ. « ἀπληγὶς χλαῖνα, ἱματίδιον σύμμετρον », 'Ησ. « ἀπλῆτις (γρ. ἀπληγίς)· σύμμετρος χλαῖνα οὐ δυναμένη διπλωθῆναι » : Σοφ.ἀπ.777,- 'Αριστφ.ἀπ.54 **ἐκ δὲ τῆς ἐμῆς χλανίδος τρεῖς ἀπληγίδας ποιῶν.**

ἄπληγος-ον μτγν. κ. μσν. ἄπληκτος, ἄνευ πληγῆς· ὁ μὴ πλησσόμενος : Μελέτ. ἐν 'Ανεκδ.'Οξ.3,41,2 **ἔνδοθεν δ' ὁ πνεύμων . . ἄπληγον αὐτὴν** (τὴν καρδίαν) **διατηρεῖ καὶ ἀβλαβῆ·** κ. μτφ. : Γεωρ.Πισ.'Εξαμ.402 **ἀπλήγῳ φόβῳ.**

ἀπλήγως ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν. ἄνευ πληγῆς, ἄνευ κτυπήματος, ἄνευ βλάβης.

ἀπλήγωτος-η-ο δημ. ἄτρωτος, ἀτραυμάτιστος, ποὺ δὲν πληγώθηκε· || κ. μτφ. ὁ μὴ ὑποστὰς ψυχικὰς δοκιμασίας, ὀδύνας, ἠθικοὺς κλονισμούς.

ἀπληθής-οῦς-ές ὁ οὐχὶ πλήρης.

ἀπλήθυντος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ πληθυνθείς, μὴ πολλαπλασιασθείς, μὴ αὐξηθείς.

ἀπληθύντως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ αὐξήσεως: Πρόκλ.Στοιχ.Θεολ.62.

ἀπληκεύω μσν. (λατ.) δημ. κ. ἀπλικεύω δημ. παρατ. ἀπλίκευα, ἀόρ. ἀπλίκεψα, μτχ. παθ. παρακ. ἀπλικεμένος, μένω, σταθμεύω, στρατοπεδεύω· Βαρῖν. «ἀπληκεύω· μένω»· 2) δημ. ἐγκαθίσταμαί που, κατοικῶ: **πολλοὶ διωγμένοι ἀπὸ τοὺς Τούρκους πῆγαν κι ἀπλίκεψαν στὰ νησιά.**

ἀπλήκτης (ὁ) ἄπληκτος βλ.λ.

ἄπληκτος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ πληττόμενος: **ἵππος ἀπλ-**, Πλάτ.Φαῖδρ.253 D **ἄπληκτος κελεύματι μόνον ἡνιοχούμενος**· 2) γεν. ὁ μὴ πληγείς, ἀκτύπητος: Εὐρ.Ῥῆσ.814 **φροῦδοι δ' ἄπληκτοι**· 3) ἐπὶ φυτῶν, ἀβλαβής: Θεόφρ.Φ19,14 **ἀμπέλου δὲ ἀγρίας (ῥίζα διαμένει) ἐνιαυτόν, ἐὰν ἐν σκιᾷ ᾖ καὶ ἄπληκτος**· 4) ἐνεργ. ὁ μὴ ἐρεθίζων, μὴ κεντῶν (ἰατρ.): Σωραν.2,59 **τὴν λιποθυμοῦσαν τοῖς ἀπλήκτοις ἀναληπτέον.**

ἄπληκτρον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **μακροκεριδῶν** ἐν Μεξικῷ· 2) βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ὀρχεοειδῶν, ἐν Β. Ἀμερικῇ**· 3) γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **μελαστοματοειδῶν**, ἰθαγενὲς τῶν νήσων τῆς Μαλαισίας.

ἀπλήκτως ἐπίρρ. ἄνευ ἐρεθισμοῦ: Ὀρειβασ. 8,24,53· 2) ἄνευ πλήξεως: Πρόκλ.Κρατ.37.

ἀπλημμελής-οῦς-ές μτγν. ὁ μὴ πλημμελῶν, ὁ ἀναμάρτητος: Κύριλ.Λευῖτ.372 **καταπεπλούτηκεν ἐν ἰδίᾳ τὸ φύσει ἀπλημμελὲς ὡς θεός.**

ἀπλημμελῶς ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ πλημμελείας βλ.λ.· 2) ἄνευ διαφωνίας: Δαμάσκ.Ἀρχ.434.

ἀπλημμύριστος-ος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πλημμυρίσας, ἐπὶ ποταμῶν, λιμνῶν· 2) κ. παθ. ὁ μὴ κατακλυσθεὶς ὑπὸ πλημμύρας.

ἀπλήμων-ονος-ον Ἡσ. «ἄπληστος».

ἀπλήξ-ῆγος (ὁ) μτγν. κ. μσν. ὁ μὴ πεπληγμένος: Ἰώσ.Π) 2,24,1 **συνέβαινε τοὺς μὲν ἀφῃρημένους.., τοὺς ἀπλῆγας δὲ.. καὶ κολακεύειν τὸν κολάσεως ἄξιον**, Λουκ.Ἐρωτ.54 **ὑπὸ μίαν.. χλανίδα κλιθεὶς οὐκ ἀπλὴξ ἀνέστη**, Εὐστ.Πονημ.269,8 **τοιοῦτον ἀπλῆγα φόνον ἐτυράννει.**

ἀπληροφόρητα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς πληροφορίας· ‖ ἄνευ ἐνημερότητος.

ἀπληροφόρητος (-η)-ο(ν) μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀβέβαιος, ἀμφίβολος, ἀσαφής: Ἰω.Κλίμ.370,6 **ἀπληροφόρητον ἐπὶ πολὺ διαμένειν**· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ λαβὼν πληροφορίας περί τινος· ‖ γεν. ὁ μὴ ἐν γνώσει τινὸς ὤν, ὁ ἀγνοῶν.

ἀπληροφορήτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ βεβαιότητος, ἀσαφῶς: Γρηγ.Ναζ.155,25 **ἐγκωμιάζων ἄλλον μὴ ἀπληροφορήτως καὶ προχείρως**· 2) νεώτ. ἄνευ πληροφοριῶν.

ἀπληροφορία (ἡ) μσν. ἀβεβαιότης: Ἰω.Κλίμ.413.

ἀπλήρωτα ἐπίρρ. δημ. κ. **-έρωτα** ἄνευ ἀμοιβῆς· ‖ χωρὶς ἐξόφλησιν.

ἀπλήρωτος (-η)-ο(ν) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πληρούμενος, ἀκόρεστος, ἄπληστος: Φίλ.2,266,28 **κόρος ἀπλήρωτος**, Βασ.1,65 B **τοῖς ἀπληρώτοις τῆς πλεονεξίας αὐτοῦ κόλποις**· 2) ὁ μὴ πεπληρωμένος, μὴ πλήρης, ἀγέμιστος: Πολυδ.1,121 **τὰ δὲ ὡς ἑτέρως, ἀπλήρωτα καὶ ἀσυγκρότητα** ‖ μὴ συμπληρωθείς: **θέσις ἀπλήρωτος**· 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ λαβὼν τὴν ὀφειλομένην ἀμοιβήν, ἀπλέρωτος: **ἔχει τοὺς ὑπαλλήλους του ἀπληρώτους**· ‖ ὁ μὴ ἐξοφληθείς: Παλαμ.Τρισεύγ.38 **μὲ τρώει ἕνα μεγάλο χρέος ἀπλήρωτο.**

ἀπληρώτως ἐπίρρ. μτγν. μσν. κ. νεώτ. ἄνευ πληρώσεως, δθ. κ. ἀκορέστως, ἀπλήστως: Γρηγ.Ναζ. 166,23 **τοῖς ἀπληρώτως αὐτοῖς ἐφιεμένοις**· 2) νεώτ. ἄνευ πληρωμῆς, χωρὶς ἀμοιβήν.

ἀπλησίαστος (-η)-ο(ν) σχόλ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὃν δὲν δύναταί τις νὰ πλησιάσῃ, ἀπροσπέλαστος, ἀπρόσιτος: Σχολ.Σοφ.Αἴ.247· ‖ μτφ. ἐπὶ προσ. ὃν δὲν δύναται ἢ δὲν τολμᾷ τις νὰ πλησιάσῃ, οἷον ἕνεκα τῶν ἐκ τοῦ περιβάλλοντος προσκομμάτων ἢ ἕνεκα τοῦ δυστρόπου ἢ αὐστηροῦ χαρακτῆρος του, δθ.κ.ὁ **δυσπρόσιτος** ἢ ἀκοινώνητος.

ἄπληστα ἐπίρρ. δημ. ἀπλήστως, ἀχόρταγα.

ἀπληστεὶ ἐπίρρ. μτγν. ἀπλήστως βλ.λ.: Ἡρωδ.Ἐπίμ.

ἀπληστεύομαι κ. μσν. κ. νεώτ. ἀποθ. ἔχω ἀπληστίαν, εἶμαι ἄπληστος, ἀκόρεστος, ἀχόρταγος: Ἵππαρχ.π.Στοβ.575,8 **ἀπληστευόμενοι γὰρ τῶν ἐκ τῆς φιλοσοφίας καλῶν καὶ σεμνῶν**, ΠΔΣοφ.Σειρ. 34,17 **παῦσαι πρῶτος χάριν παιδείας, καὶ μὴ ἀπληστεύου μήποτε προσκόψῃς.**

ἀπληστία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπλήστου, ἀκορεστία, ἀχορταγιά, δθ. πλεονεξία: Λυσ.121,42 **εἰς τοσαύτην ἀπληστίαν ἀφίκοντο** ‖ κ. μετὰ γεν. πράγμ.: Εὐρ.Ἀνδρ.218 **εἴτ' ἀπληστίαν λέχους πάσαις γυναιξὶ προστιθεῖσ' ἀνηυρέθης**, Πλάτ.Πολ.562 B **ἀπληστία.. πλούτου, - ἀπληστία περὶ τὰς ἡδονάς, - εἰς τὸν ἔρωτα, - γιὰ τὴ δόξα, - γιὰ μεγαλεῖα.**

ἀπληστοινος-ον ὁ ἄπληστος, ἀκόρεστος οἴνου: Τίμων 4 **ἀπληστοίνους ἀρυσάνας.**

ἀπληστόκορος-ον μτγν. ὁ ἀκόρεστος, ὁ ἀχόρταστος, ὁ πλεονέκτης: Χρησμ.Σιβ.14,5 **ἐχθαίρει τὰ μάλιστα δ' ἀπληστοκόρους βασιλῆας.**

ἄπληστος (-η)-ο(ν) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πληρωθῇ, ἀκόρεστος, ἀχόρταγος: Ἀριστλ.Ζ1Β,2 **λαίμαργος δὲ μάλιστα τῶν ἰχθύων ὁ κεστρεύς ἐστι καὶ ἄπληστος, - ἄπληστος τοκογλύφος** ‖ κ. μετὰ γεν.: Ἡρ.1,187 **εἰ μὴ ἄπληστός τε ἔας χρημάτων καὶ αἰσχροκερδής, οὐκ ἂν νεκρῶν θήκας ἀνέῳγες**· 2) μ. ἀρχ. κ. ὁ ἀπείρως μέγας: Σοφ.Ἠλ.1336 **καὶ τῆς ἀπλήστου τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς εἴσω παρέλθεθ'**· 3) τὸ οὐδ. εἰς τὸν πληθ. **ἄπληστα** ἐν ἐπιρρ. χρ. μετ' ἀπληστίας, ἀπλήστως: Ἐπιγρ. **αἰάξας ἄπληστα.**

ἀπλήστως ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. μετ' ἀπληστίας, ἀκορέστως, ἀχόρταγα: Ἰσοκρ.8,7 **πρὸς τὰς δοκούσας εἶναι πλεονεξίας ἀπλήστως ἔχομεν**, Διγ.Ἀκρ.3826 **κατῆλθον ἐκ τοῦ ἵππου μου ταύτην φιλῶ ἀπλήστως, - τρώγει ἀπλήστως.**

ἄπλητος-ον ἐπ. κ. ἰων. κ. μτγν. ἄπλατος βλ.λ.: Ἡσίοδ.Α 230 **Γοργόνες ἄπλητοί τε καὶ οὐ φαταί**, Ὕμν.Δημ.83 **οὐδέ τι σε χρὴ μὰψ αὔτως ἄπλητον ἔχειν χόλον** (ἀμφ. γρ.), Σιμων.7,34 **ἀλλὰ μαίνεται τότε ἄπλητον**· 2) κ. μτγν. ἄπλετος βλ.λ.: Ὀρφ.Ἀργ.1051 **ἀπλήτοις χεύμασιν**, Χρησμ.Σιβ. 1,100 **ἀπλητόν τε δέμας**· 3) ἐν ἐν. οὐδ. ὡς ἐπίρρ. σφοδρῶς: Ἡσίοδ.Θ 315 **ἄπλητον κοτέουσα.**

ἀπλήχωρος-η-ο ἀπλόχωρος, εὐρύχωρος: **ἀπλήχωρος κάμπος, - ἀπλήχωρο σπίτι.**

ἄπλια Πολυδ.7,204 «ἄ(μ)πλια· βόλων ὀνόματα».

ἀπλιδία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **μηλολονθιδῶν.**

ἀπλίδιον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ὀστράκων τῆς Μεσογείου τῆς τάξεως τῶν **συνασκιδίων.**

ἀπλικεύω δημ. ἀπληκεύω βλ.λ.

ἀπλικιτάριοι (οἱ) μτγν. κ. μσν. οἱ πρὸς δίωξιν τῶν κακοποιῶν, χωροφύλακες καταδιώξεως· ‖ γεν. οἱ φρουροὶ ἀπλικίτου βλ.λ.: Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,8,16.

ἀπλίκιτον Πάπ. χῶρος περίφρακτος καὶ φρουρούμενος χρησιμεύων ὡς εἱρκτή.

ἀπλίτης (ὁ) νεώτ. γρανίτης βλ.λ.

ἀπλόα (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **καραβιδῶν.**

ἀπλοβουνόδων-οντος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογ. τῶν **ἀνθρακοθηριδῶν.**

ἀπλόγαλος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἀπολελιθωμένων θηλαστικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἰκτίδων.**

ἁπλογενής-οῦς (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων ὑμενοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **μυρμηκιδῶν.**

ἁπλόγραμμος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὁ ἐπὶ μιᾶς γραμμῆς παρατάξεως, ἐπὶ στρατοῦ : Ἡρ.Πολιορκ.237· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἁπλᾶς γραμμάς, ὁ δι' ἁπλῶν γραμμῶν συντεθειμένος : **ἁπλόγραμμον σχέδιον,** - **ἁπλόγρ· ἀρχιτεκτονική.**

ἁπλογραφία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἁπλῆ ἐγγραφή· || εἰδ. ἡ δι' ἁπλῆς ἐγγραφῆς τήρησις λογιστικῶν βιβλίων, ἀντίθ. **διπλογραφία** βλ. λ.

ἁπλογραφικά ἐπίρρ. δημ. δι' ἁπλογραφίας βλ.λ.

ἁπλογραφικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς τὴν ἁπλογραφίαν βλ.λ. ἀναφερόμενος, ὁ δι' ἁπλογραφίας γινόμενος : **ἁπλογραφικὸν σύστημα,** - **μέθοδος·** ἀντίθ. **διπλογραφικός** βλ. λ.

ἁπλογραφικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἁπλῆς ἐγγραφῆς· || κατὰ τρόπον ἁπλογραφικὸν βλ.λ.

ἁπλογραφῶ-έω νεώτ. ἁπλῶς ἐγγράφω, μεταχειρίζομαι ἁπλογραφίαν βλ.λ., ἐπὶ λογιστικῶν βιβλίων.

ἁπλοδάκτυλος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἰχθύων ἀκανθοπτερύγων τῆς οἰκογενείας τῶν **σπαριδῶν.**

ἁπλοδονθήριον (τὸ) νεώτ. παλαιοζ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **τοξοδοντιδῶν.**

ἁπλοδοντίδαι (οἱ) νεώτ. παλαιοζ. οἰκογεν. ἀπολελιθωμένων θηλαστικῶν, **διακρινομένων** ἐκ τῆς λείας κρανιακῆς κοιλότητος καὶ τῶν ἀσυνάπτων πρὸς τὸ ἐνδοφθαλμικὸν σύστημα σιαγόνων των.

ἁπλόδους-οντος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος θηλαστικῶν τρωκτικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **μυωξιδῶν.**

ἁπλοειδής-οῦς-ές μτγν. ἁπλοῦς· κ. συγκρ. **-έστερος** : Θεολ.ἀριθμ.52 **ἐπειδὴ τὰ τῶν ἄλλων τύπων συμφανέστερα ἢ ἁπλοειδέστερα.**

ἁπλοελληνικά ἐπίρρ. δημ. ἁπλοελληνικῶς βλ.λ.

ἁπλοελληνική (ἡ) ἐνν. γλῶσσα νεώτ. κ. δημ. ἡ παλαιότερον ὑπὸ Ἑλλήνων λογίων χρησιμοποιηθεῖσα ἀνάμικτος γλῶσσα, ἡ ἄλλως ἁπλῆ κληθεῖσα, ἥτις ἀπηρτίζετο ἀκανονίστως ἐκ λεκτικοῦ τῆς δημώδους (καθωμιλημένης) τροποποιουμένου ἀσυμμέτρως διὰ προσλήψεως τύπων καὶ λέξεων τῆς ἀρχαίας ἐν ἀκριβεῖ ἢ πλημμελεῖ χρήσει τούτων : **οἱ ἱεροκήρυκες τῆς Ὀρθοδοξίας τοῦ 18ου αἰῶνος ἐδίδασκαν εἰς τὴν ἁπλοελληνικήν,** - **σχεδὸν ὅλαι αἱ μεταφράσεις ἐκδόσεως** Βενετίας **εἶναι εἰς τὴν ἁπλοελληνικήν·** 2) συνεκδ. ἡ **καθαρεύουσα** βλ.λ.· 3) ὁμ. κ. ἡ καθωμιλημένη ἢ **δημώδης** βλ.λ.

ἁπλοελληνικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς ἁπλοελληνικὴν βλ.λ. γλῶσσαν.

ἁπλοελληνικῶς ἐπίρρ. νεώτ. εἰς γλῶσσαν ἁπλοελληνικὴν βλ.λ.

ἁπλοελληνίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ἁπλοελληνικὴ βλ.λ.

ἁπλοελληνιστί ἐπίρρ. νεώτ. ἁπλοελληνικῶς βλ.λ.

ἁπλοέπεια (ἡ) νεώτ. τὸ ἁπλῶς ἐκφράζεσθαι.

ἁπλόζῳον (τὸ) νεώτ. μικροβιολ. μικροσκοπικὸς ὀργανισμὸς τοῦ ὑποβασιλείου τῶν **μεσοζῴων.**

ἁπλόη (ἡ) μτγν. ἡ ἁπλότης βλ. λ.

ἁπλόθριξ-τριχος (ὁ,ἡ) ὁ ἁπλῆν, ἀραιὰν ἢ ὀλίγην κόμην ἔχων : Πτολ.Τετράβ.143.

ἄπλοια (ἡ) κ. νεώτ. ἰων. **ἀπλοίη,** ἡ πρὸς πλοῦν ἀδυναμία κυρίως ἐλλείψει ἀνέμου, ἐξ ἐναντίων ἀνέμων ἢ ἐκ κακοκαιρίας : Εὐρ.ΙΤ 15 **δεινῆς δ' ἀπλοίας πνευμάτων τ' οὐ τυγχάνων,** κ. ἐν πληθ. Ἡροδ.2,119 **αὐτὸν ἴσχον ἄπλοιαι.**

ἁπλοΐδιον (τὸ) Πάπ. ὑποκορ. τοῦ **ἁπλοΐς** βλ. λ.

ἁπλοΐζω κ. μτγν. κ. μέσ. -ομαι ἁπλοῦν καὶ ἄδολον ἐμαυτὸν παρέχω, εἶμαι ἁπλοῦς, ἁπλῶς καὶ ἀφελῶς πράττω, ἁπλῶς, εἰλικρινῶς φέρομαι : Ξεν. Ἀπ.4,2,18 **σὺ οὐδὲ πρὸς τοὺς φίλους ἅπαντα δεῖν ἁπλοΐζεσθαι,** Δίων Κ 67,5 **συνεσίτει δὲ καὶ τοῖς δυνατωτάτοις ἁπλοϊζόμενος,** Σχόλ.Ὀδ.Ζ 187 « πρὸς μὲν γὰρ τὸν πατέρα ἡπλόιζεν ».

ἁπλοϊκά ἐπίρρ. δημ. μεθ' ἁπλότητος, ἀπονηρεύτως, μὲ ἀφέλειαν· 2) μωρῶς, ἀνοήτως.

ἁπλοϊκεύομαι μσν., νεώτ. κ. δημ. ἁπλοΐζω -ομαι βλ.λ. : Εὐστ.Πονημ.118,76 **ἐπείπερ ἁπλοϊκευόμενος περιπίπτω κακοῖς.**

ἁπλοϊκός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἁπλοῦς, ἀφελής, φυσικός, ἄνευ πανουργίας, ἄδολος, εἰλικρινής, ἐπὶ προσ. : Λουκ.Τίμ.56 **πρὸς ἄνδρα οἷόν σε ἁπλοϊκὸν καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν,** - **ἔχει τρόπους ἀφελεῖς καὶ ἁπλοϊκούς·** || κ. ἐπὶ πραγμ. ὁ ἁπλοῦς τὴν ὄψιν ἢ τὴν σύνθεσιν ἢ τὸ σχῆμα κττ. : Ἀπολλ.Δύσκ.Σύντ.200,18 **ἐφ' οὗ σχήματος ἔστι φάναι τὸ μὲν ἁπλοϊκόν,** - Εὐστ.Πονημ.260,40 **εὑρὼν ἁπλοϊκὴν θεοφιλίαν,** Θεόφιλ.Σ'Ἱστ.200,13 **συμπόσιον ἁπλοϊκὸν καὶ ἀποίκιλον·** 2) συνεκδ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄγαν ἀδαὴς καὶ ἀπονήρευτος, ὑπερμέτρως ἁπλοῦς, δθ. κ. ὁ ἐξ ἀδυναμίας πνευματικῆς ἢ ἐξ ἀπαιδευσίας ἀφελής, εὐαπάτητος, ἀγροῖκος : Εὐστ.Πονημ.93,2 **εὐήθεις καὶ ἁπλοϊκοί,** - **μὴν τὸν ξεαυνερίζεσαι, εἶναι ἁπλοϊκός·** 3) κ. συγκρ. **-ώτερος** : Σιμπλίκ.Φυσ.337,11, κ. ὑπερθ. : **-ώτατος** : Λουκ.Ἀλεξ.4 **ἁπλοϊκώτατος ἄνθρωπος.**

ἁπλοϊκότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἁπλοϊκοῦ, ἀφέλεια, ἀπονηρεφιά· 2) συνεκδ. ἀνοησία, μωρία, ἀγροικία.

ἁπλοϊκῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἁπλῶς, ἀφελῶς, φυσικῶς, ἀδόλως, εἰλικρινῶς : Διον.Ἀλ.Δημ.45 **ἁπλοϊκῶς πως καὶ γενναίως,** - **φέρεται ἁπλοϊκῶς·** κ. συγκρ. **-ώτερον** : Σχόλ.Σοφ.ΟΚ.632 **ἁπλοϊκώτερον δορυξένους καλοῦσιν καὶ τοὺς ὁπωσδηποτοῦν ἐπιξενωθέντας,** Θεόδ.Στ.364.

ἄπλοιοι (οἱ) : Ἡσ. « οἱ μὴ δυνάμενοι πλεῖν ».

ἁπλοΐς-ΐδος (ἡ) κ. μτγν. ἁπλοῦς, μονὸς χιτών, μὴ διπλούμενος· ἁπλοῦν ἔνδυμα : Ἰλ.Ω 230 **δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας·** || μτγν. ὡς οὐσιαστ. μικρὸν ἔνδυμα, ἁπληγίς βλ. λ. ἀντίθ. **διπλοΐς** βλ.λ.· Ἡσ. « ἁπλοΐς· μικρὸν ἱμάτιον », -Πολυδ.7 **ἁπλοΐδες, διπληγίδες,** - Ἀγαθ. π. ΑΠ 5,293 **οἷα δ' ἐπ' ἦρι ἔσκεπε τὴν κούρην ἁπλοῒς ἐκταδίη.**

ἁπλόκαμος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων πλοκάμους, ὁ χωρὶς πλεξίδες : ΑΠ 7,146 **θυμοβαρής, Ἀρετὰ μύρομαι ἑζομένα, ἁπλόκαμος, πινόεσσα.**

ἁπλοκανθόσαυρος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἑρπετῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **κετιοσαυριδῶν.**

ἁπλόκαρφα (τὰ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **καρδιοειδῶν,** τῆς Ν. Ἀφρικῆς.

ἁπλόκεντρος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογενείας τῶν **σκορπιδῶν.**

ἁπλόκερας (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **ἁπλοκερατιδῶν·** 2) παλαιοζ. γένος μαλακίων τῆς οἰκογενείας **τῶν ἁπλοκερατιδῶν.**

ἁπλοκερατίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. ὁμοιογένεια λεπιδοπτέρων ἐντόμων, τοῦ ἀθροίσμ. τῶν **νυκτερίων ψυχῶν,** ἐχόντων ἁπλοῦν (μὴ διαιρούμενον εἰς τμήματα) τὸ ἄκρον τῆς κεραίας· 2) παλαιοζ. μαλάκια ζήσαντα ἀπὸ τῆς δογγερίου μέχρι τῆς κρητιδικῆς ἐποχῆς.

ἁπλόκερως (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **κοιλοκέρων.**

ἁπλόκνημα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **σταφυλιδῶν.**

ἁπλόκοιλος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **καραβιιδῶν** ἀπαντῶν ἐν Β. Ἀμερικῇ.

ἄπλοκος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ πεπλεγμένος, ὁ ἄπλεκτος : Ὀππ.Ἁλ.3,469 **ἔστι δὲ.., λεπτὴ θ' ὁρμιὴ κούφης τριχός, ἄπλοκος αὔτως·** 2) ἐπὶ λόγου, ὁ ἄνευ πλοκῆς : Λογγῖν.19,1 **ἄπλοκα ἐκπίπτει καὶ οἱονεὶ προχεῖται τὰ λεγόμενα.**

ἁπλοκρινίδαι (οἱ) νεώτ. παλαιοζ. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **κρινοειδῶν** ἀνῆκον εἰς τὴν σιλούριον καὶ δεβόνιον περίοδον.

ἁπλοκύων-κυνος (ὁ) μτγν. ἁπλοῦς, λιτός, κύων ἤτοι κυνικὸς φιλόσοφος, ἐπωνυμ. τοῦ Ἀντισθέ-

νους' || κατ' ἐπέκτ. κ. μωρὸς τὸν κυνικὸν φιλόσοφον ἐπαγγελλόμενος : Πλούτ. Βροῦτ.34 **ἀπλόκυνα καὶ ψευδόκυνα προσαγορεύων.**

ἀπλόκωνος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **περιπτυχιδῶν,** ζῆσαν κατὰ τὴν ἠώκαινον ἐποχήν· || γένος ἀρθροπόδων τῆς οἰκογεν. τῶν **περιπτυχιδῶν,** ζῆσαν κατὰ τὴν σιλουριακὴν περίοδον.

ἀπλολατινικός-ή-όν νεώτ. ὁ εἰς ἁπλῆν, νεωτέραν ἢ μιξοβάρβαρον λατινικὴν πρβλ. ἀπλοελληνική.

ἀπλολογία (ἡ) νεώτ. ἐν τῇ γλωσσολογίᾳ ἡ ἀποβολὴ ὁλοκλήρου συλλαβῆς πρὸς ἀποφυγὴν ἐκφωνήσεως δύο ἐφεξῆς συλλαβῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἐπαναλαμβάνεται τὸ αὐτὸ ἢ ὅμοιόν πως σύμφωνον ἢ κ. τοιαύτη τις συλλαβὴ οἷον: **ἀμφιφορεύς-ἀμφορεύς, κέντητρον-κέντρον, ἡμιμέδιμνον - ἡμέδιμνον, διδάσκαλος - δάσκαλος, ἀστραποπελέκι - ἀστροπελέκι, μεμαθημένος - μαθημένος**· ὡς ἀπλολογία θεωρεῖται καὶ ἡ εἴς τινας ἀρχαίας ἑλληνικὰς διαλέκτους ἀποκοπὴ ὡρισμένων προθέσεων **κάτ, πότ** κτλ. προελθοῦσα ἐξ ἐνάρθρων χρήσεων **κατὰ ἢ ποτὶ τόν, τήν, τὰ** κτλ., ἡ ἄ. λεγ. **συλλαβικὴ ἀνομοίωσις** βλ. λ.

ἀπλόλοφον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν θαμνωδῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **βιγονιδῶν,** ἐν Βραζιλίᾳ.

ἀπλομέρυξ-υγος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ξιφοδοντιδῶν,** ἐμφανισθὲν κατὰ τὴν ἠώκαινον ἐποχήν.

ἀπλομίτριον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἡπατικῶν,** φυόμενον εἰς τὰς Ἄλπεις.

ἀπλόμυια (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος διπτέρων ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **μυιδῶν,** ἐν Εὐρώπῃ.

ἀπλόμυλος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **διχοβουνιδῶν.**

ἀπλόνημα (τὰ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **χλωροφυκῶν.**

ἀπλόονς ἐπιγρ. κρητ. τ. ἁπλοῦς βλ. λ. : **τὰνς** ἀπλόονς **τιμὰνς ἐπικαταστασεῖ.**

ἀπλοπάθεια (ἡ) μτγν. ἡ κατάστασις τοῦ ἀπλοπαθοῦς βλ.λ. : Σέξτ.Ἐμπ.Πύρρ.3,47.

ἀπλοπαθής-οῦς-ές μτγν. ὁ ἐξ ἁπλῆς παθήσεως πάσχων : Σέξτ.,Ἐμπ.Πύρ.3,108.

ἀπλόπαππος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀστεροειδῶν,** ἀπαντῶν ἐν Ἀμερικῇ.

ἀπλοπεριστόματα (τὰ) νεώτ. βοταν. γένος βρύων ἐχόντων ἀπλοῦν περιστόμιον.

ἀπλοπέταλα (τὰ) νεώτ. βοταν. τὰ φυτὰ ὧν ὁ κάλυξ σχηματίζεται **ἐξ** ἑνὸς μόνον πετάλου.

ἀπλοποίησις-εως (ἡ) νεώτ. δημ. **-η** ἡ συνθέτου τινὸς ἢ περιπλόκου μετατροπὴ εἰς μορφὴν ἢ κατάστασιν ἀπλουστέραν, τὸ ἀπλοποιεῖν βλ.λ., ἡ ἀπλούστευσις : **ἀπλοποίησις τῆς ζωῆς**· 2) ἐν τοῖς μαθημ. ἡ πρᾶξις, δι' ἧς καθιστῶμεν ἀπλούστερα κλάσματα ἢ ἐξίσωσιν ἢ γεν. παράστασιν, ἄνευ μεταβολῆς τινος τῆς ἀξίας αὐτῶν· 3) ἐν τῇ γλωσσολογίᾳ ἡ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἀντικατάστασις συνθετωτέρων καὶ δυσνοητοτέρων στοιχείων τῆς γλώσσης δι' ἄλλων ἀπλουστέρων καὶ εὐληπτοτέρων, γινομένη α) ὡς πρὸς τὰς λέξεις, οἷον **ξυλόγατα, κατασάρκι** ἀντὶ **μυοπαγίς, φ(λ)ανέλλα,** β) ὡς πρὸς τοὺς τύπους, οἷον **ἄφες ἔλθῃ,** ἢ **ἄς ἔρθῃ** ἀντὶ **ἐλθέτω,** γ) ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν, οἷον **θέλω (ἵ) να φάγω** ἀντὶ **θέλω φαγεῖν.**

ἀπλοποιητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιάζων εἰς τὴν ἀπλοποίησιν βλ. λ.

ἀπλοποιῶ-έω νεώτ. κ. δημ. ἀόρ. **ἡπλοποίησα** δημ. **ἀπλοποίησα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἀπλοποιημένος** καθιστῶ τι ἀπλούστερον, μᾶλλον ἀπέριττον ἢ πλέον καταληπτόν· 2) εἰδ. μαθημ. κάμνω ἀπλοποίησιν βλ.λ.2).

ἀπλοπορέλλα (ἡ) νεώτ. παλαιοφ. θαλλόφυτον τῆς ὁμοιογενείας τῶν **σιφωνοειδῶν.**

ἀπλόπους-οδος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων ἐντόμων τῆς οἰκογενείας τῶν **βρούχων.**

ἀπλός-ή-ό(ν) μτγν. κ. δημ. ἀπλοῦς βλ.λ.

ἀπλοσκελής-οῦς (ἡ) νεώτ ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **εὐμορφιδῶν,** ἐν Μαδαγασκάρῃ.

ἀπλοσμιλία (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος πολυποδοστράκων Ἰουρασίου καὶ κρητιδικῆς ἐποχῆς.

ἀπλόσπορα (τὰ) νεώτ. βοταν. φυτὰ κρυπτόγαμα, ἀποτελοῦντα ὑποδιαίρεσιν τῶν **ἀλγῶν** βλ. λ.

ἀπλόστεφα (τὰ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἡπατικῶν** ἀπαντῶν ἐν Βραζιλίᾳ.

ἀπλόστηλα (τὰ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ὀρχεοειδῶν,** ἰθαγ. τῆς Μαυριτανίας.

ἀπλόστυλα (τὰ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **κυπεριδῶν,** ἰθαγ. τῶν τροπικῶν χωρῶν.

ἀπλοσύνη (ἡ) μτγν. ἀπλότης, εἰλικρίνεια, ἀφέλεια : ΠΔ Ἰὼβ 21,23 **ἐν κράτει ἀπλοσύνης αὐτοῦ.**

ἀπλοσύνθετος-ον μαν. ὁ ἀπλῆν σύνθεσιν ἔχων : Θεόδ.Στ.192 Ε.

ἀπλοσχήμων-ονος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἀπλοῦν σχῆμα : Στράβ.Χρηστ.2,28 **ἡ Λιβύη ἀπλοσχήμων.**

ἀπλόταξις-εως (ἡ) νεώτ. βοτον. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **καρδιοειδῶν,** ἰθαγενὲς τῶν Ἰνδιῶν.

ἀπλότη (ἡ) δημ. ἀπλότης βλ.λ.

ἀπλότης-ητος (ἡ) κ. νεώτ. δημ. **-η** ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπλοῦ, ἡ φυσικότης : Ἀριστλ.Ἀκουστ.801 Α 19· 2) ἀπλοῦς τρόπος, λιτότης, ἀφέλεια : Πλάτ.Πολ. 404 Ε **ἡ δὲ ἀπλότης κατὰ μὲν μουσικὴν ἐν ψυχοῖς σωφροσύνην ἐνέτικτεν,** Ξεν.Ἑλλην.6,1,18 **κἀκεῖνος μέντοι ἐπαινέσας τὴν ἀπλότητα τῆς πόλεως ἀπῆλθε,** Διόδ.Σ 3,17 **νόσοις μὲν διὰ τὴν ἀπλότητα τῆς τροφῆς σπανίως περιπίπτοντες**· || μτγν. ἐπὶ γραμματ. ὕφους : Διον. Ἀλ.Ρητ.9,14 **ἀπλότητες λόγων**· 3) ἐπὶ προσώπ. χρηστότης, τιμιότης, εἰλικρίνεια : Ξεν.ΚΠ 1,4,3 **οὐ θράσος διεφαίνετο, ἀλλ' ἀπλότης καὶ φιλοστοργία,** ΠΔΣοφ.Σαλ.1,1 **καὶ ἐν ἀπλότητι καρδίας ζητήσατε αὐτόν,** Πολύβ. 1,78,8 **οὕτως ἥσθη τῇ κατὰ τὴν ἔντευξιν ἀπλότητι τοῦ νεανίσκου,** ΚΔΚορινθ.Β 11,3 **οὕτω φθαρῇ τὰ νοήματα ὑμῶν ἀπὸ τῆς ἀπλότητος τῆς εἰς Χριστόν, - φέρεται, - ζῇ μὲ ἀπλότητα**· 4) μτγν. κ. νεώτ. κατ' ἐπέκτ. ἀπλοϊκότης, μωροπιστία : Δίων Κ 72,1 **ὑπὸ τῆς πολλῆς ἀπλότητος ἐδούλευσε τοῖς συνοῦσι, - τὸν κατέστρεφεν ἡ ἀπλότης του**· 5) μτγν. ἀγαθότης· ὅθ. ἐλευθεριότης, γενναιοδωρία, φιλανθρωπία : ΚΔΚορινθ.Β 9,11 **ἐν παντὶ πλουτιζόμενοι εἰς πᾶσαν ἀπλότητα**· 6) νεώτ. βιολ. κ. φιλοσ. ἡ μὴ σύστασις ἐκ μερῶν, ἡ μὴ πολλαπλότης.

ἀπλοτομία (ἡ) μτγν. ἡ ἀπλῆ τομή : Ἡλιόδ.Χειρουργ.90,32 **ἔσθ' ὅτε γὰρ ἐπὶ ῥωγμῆς μεγάλης καὶ ἡ ἀπλοτομία εὐθετεῖ,** Γαλ.14,781.

ἀπλοτομῶ-έω μτγν. κ. μσν. ἀπλῶς τέμνω, κόπτω δι' ἀπλῆς τομῆς : Ἡλιοδ.Χειρουργ.158,32 **χρὴ τὴν σύμφυσιν ἀπλοτομεῖν,** Παῦλ.Αἰγ.6,34 **τὰ δὲ μὴ ἀποκορυφούμενα μόνον ἀπλοτομήσωμεν**· κ. παθ. **-ομαι** ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Ὀρειβ.16,11 **ἀπλοτομηθῆναι τὴν σύριγγα.**

ἀπλοτοπιά (ἡ) δημ. εὐρεῖα, ἰδίως ἰσόπεδος ἔκτασις τόπου· || εὐρυχωρία· ἀντίθ. στενοτοπιά.

ἀπλότρεμος-η-ο δημ. ὁ ἐλαφρῶς τρέμων, τρομώδης : Σολωμ.Λόρδ.Μπάϊρ.164,2 **κλάψες ἄμετρα χυμέναις, | χέρια ἀπλότρεμα, κραυγές.**

ἀπλουμένιον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **βρύων,** φυομένων ἐπὶ τῶν κορμῶν τῶν δένδρων.

ἀπλούμιγος-η-ο δημ. κ. **-ιστος** ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κοσμηθῇ διὰ ποικιλμάτων, πλουμίων.

ἀπλούμιστος-η-ο δημ. ὁ ἄνευ πλουμίων ἢ πλουμιδιῶν, ὁ μὴ διὰ ποικιλμάτων ἐνδιακόσμητος, ἀστολίδιαστος, συγγ. ἀξόμπλιαστος βλ. λ.

ἄπλους-οος-οον ἐνεργ. ὁ μὴ πλέων, ὁ ἀνίκανος.

ἀνεπιτήδειος πρός πλοῦν : Θουκ.7,34 **ναῦς ἄπλους ποιεῖν** || ἐπὶ προσ. : **ναύκληρος ἄπλους** || σύγκρ. **-ώτερος**, ὁ ἔλασσον ἱκανός πρὸς πλοῦν : Θουκ. 7,60 **ὅσαι** [νῆες] **ἦσαν . . ἀπλοώτεραι** 2) κ. ἐν παθ. σημ. ἐπὶ θαλάσσης, ποταμοῦ, λίμνης, ὁ δι' αἰτίαν τινὰ μὴ πλωτός : Δημ.307,19 **ἄπλους ἡ θάλαττα ὑπὸ τῶν λῃστῶν γέγονεν.**

ἁπλοῦς-όος-ῆ-οῦν κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ εἷς καὶ μόνος, ὁ ἅπαξ ὑπάρχων ἢ γινόμενος : Αἰσχ.'Αποσ. 236 **ἁπλῆν οἶμόν φησιν εἰς "Αιδου φέρειν,** Θουκ. 3,18 **ἁπλῷ τείχει περιτειχίζειν, - ἁπλῆ γραμμή, - ἁπλῆ πρότασις,** νεώτ. φ. **ἁπλοῦν βλέμμα ἀρκεῖ** 2) μτφ. φυσικός, ἀπέριττος, εἰλικρινής, ἀληθής, ἄδολος, ἁγνός : **ἁπλοῦς ὁ λόγος, - ἁπλῆ ἡ διήγησις, - ἁπλοῦς ὁ μῦθος** || ἐπὶ βίου, διαίτης, ἕξεων, ὕφους, χαρακτῆρος : **ἁπλοῦς βίος, - ὁ Ξενοφῶν ἔχει ὕφος ἁπλοῦν, - ἁπλοῦς τὸν χαρακτῆρα** 3) ἐπὶ προσ. δίκαιος : 'Αριστλ.Ρητ.Ι,2,13· 4) κ. νεώτ. ἁπλοῦς κατ' ἀντίθεσ. πρός τὸ **μεικτός, πολύπλοκος, ποικίλος,** κυρ. κ. μετφ. : **ἁπλᾶ χρώματα, - ἁπλᾶ σώματα, - ἁπλῆ μέθοδος, - στρατιώτης ἁπλοῦς** [ὁ ἄνευ βαθμοῦ τινος], **- ἁπλοῦς πολίτης,** φρ. **ἐφ' ἁπλοῦ χάρτου** [οὐχὶ χαρτοσημασμένου] 5) καθαρός, ἀκραιφνής, ἀπόλυτος : Πλατ.Πολιτ. 302 D : **ἁπλῆ δημοκρατία** 6) γενικός, ἀντίθ. ἀκριβής 7) συνεκδ. ἀπλοϊκός, μωρός, ἀνόητος.

ἁπλούστευσις-εως [ἡ] νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἁπλουστεύω, ἁπλοποίησις βλ. λ. : **ἁπλούστευσις ἐννοιῶν, νοημάτων.**

ἁπλουστεύω νεώτ. καθιστῶ τι ἁπλούστερον, καταληπτότερον, ἁπλοποιῶ βλ. λ. : **ἁπλουστεύω τὴν σύνταξιν.**

ἁπλουστικός-ή-όν μσν. ἁπλοῦς βλ. λ.

ἀπλούτιστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πλουτισθείς, ὁ μὴ κτησάμενος πλοῦτον.

ἄπλουτος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ στερούμενος πλούτου, ὅθ. κ. ὁ μὴ ἄφθονος : Σοφ.ἀπ.718, Πλούτ.'Ηθ.354 A **ὃς πρῶτος Αἰγυπτίους τῆς ἀπλούτου καὶ ἀχρημάτου καὶ λιτῆς ἀπήλλαξε διαίτης,** Φιλόστρ.Βί.'Απολλ.36 **ἁβρὸς καὶ οὐκ ἄπλουτος** 2) ὡς ἐπιθ. τοῦ πλούτου ἐν παραθέσει, ὁ μὴ τὰ ἐκ πλούτου ἀγαθὰ παρέχων, ὁ κακὸς πλοῦτος : Πλούτ.Λυκ.10 **πλοῦτον ἄπλουτον ἀπεργάσασθαι** πρβλ. δῶρα ἄδωρα.

ἁπλόφυλλον [τὸ] μτγν. κ. νεώτ. βοταν. τὸ φυτὸν ἄλυσσον βλ. λ. : Ψ Διοσκ.3,91· 2) νεώτ. **ἁπλόφυλλα** [τὰ] γένος ἀγρίων φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν πηγανοειδῶν.

ἁπλόχερα ἐπίρρ. δημ. ἐν μτφ. χρ. μὲ τὴν χεῖρα ἡπλωμένην πρός παροχὴν συνδρομῆς, ἀφειδῶς, μετὰ γενναιοδωρίας || μεθ' ὑπερβολικῆς ἐλευθεριότητος, μὲ σπατάλην, ἀλογάριαστα.

ἁπλοχέρης-α-ικο δημ. κ. **ἁπλόχερος-η-ο** θηλ. κ. **ἁπλοχέρω** ἐν μτφ. χρ. ὁ ἁπλώνων τὴν χεῖρα διὰ νὰ συνδράμῃ, γενναιόδωρος, **ἐλευθέριος,** ά. ἀνοιχτοχέρης || ὁ ἄνευ ἐκτιμήσεως τῶν οἰκονομικῶν αὐτοῦ δυνάμεων παρέχων βοηθήματα ἢ γεν. δῶρα || ὁ σπάταλος, ποὺ ξοδιάζει ἀλογάριαστα.

ἁπλοχέρι [τὸ] δημ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἁπλόχερου βλ.λ.2) : **τὸν κατάστρεφε τ' ἁπλοχέρι του.**

ἁπλοχεριά [ἡ] δημ. τὸ ἄπλωμα τῆς χειρός || ὅσον περιλαμβάνει ἐν τῇ παλάμῃ δι' ἐλαφρῶς καμπτομένων δακτύλων ἡ χείρ, συγγ. χουφτιά· 2) μτφ. ἡ γενναιοδωρία, ἡ ἐλευθεριότης.

ἁπλοχεριάζω δημ. κ. **ἁπλοχερίζω** κ. **ἁπλοχερῶ** κ. ἁπλοχερνῶ ἁπλώνω τὴν χεῖρα καὶ δράττομαί τινος· 2) κινῶ τὴν χεῖρα ἵνα κτυπήσω τινά : **μὴν ἁπλοχερᾶς ἐπάνω μου** 3) ἁπλώνω τὴν χεῖρα ἵνα προσφέρω τι· 4) **ἁπλοχερίζω,** πλάσας ἀφίνω τοὺς ἄρτους ὀλίγον, ὅπως συντελεσθῇ ἡ ζύμωσις.

ἁπλοχέριασμα [τὸ] δημ. ἁπλοχέρισμα βλ. λ.

ἁπλοχερίζω δημ. ἁπλοχεριάζω βλ.λ.

ἁπλοχέρισμα [τὸ] δημ. κ. **ἁπλοχέριασμα** ἡ πρᾶξις τοῦ ἁπλοχεριάζω βλ.λ.

ἁπλοχερνῶ δημ. ἁπλοχεριάζω βλ.λ.

ἁπλόχερο [τὸ] τὸ ἁπλοχέρι βλ.λ.· 2) ἡ ἁπλοχεριά βλ. λ.

ἁπλόχερος-η-ο δημ. ἁπλοχέρης βλ.λ. 2) ἁπλόχερος [ὁ] κ. **ἁπλόχερο** [τὸ] ἁπλοχεριά βλ. λ.

ἁπλοχερῶ δημ. ἁπλοχεριάζω βλ.λ.

ἁπλοχιτωνίδαι [οἱ] νεώτ. παλαιοζ. οἰκογένεια ἰχθύων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **φυσοστόμων.**

ἁπλόχωρα ἐπίρρ. δημ. μετ' εὐρυχωρίας.

ἁπλοχώρια [ἡ] δημ. ἡ ἁπλοχωριά βλ.λ.

ἁπλοχωριά [ἡ] δημ. εὐρυχωριά, ἁπλοτοπιά : Βλαχογ.ΠαληάΠαλ. **ὁ καταφύγι . . ἄξιο νὰ χαρίσῃ ἀρχοντικὴν ἁπλοχωριά.**

ἁπλόχωρος-η-ο δημ. εὐρύχωρος, ἀνεπτυγμένος εἰς ἔκτασιν, ἄνετος : παροιμ. **ὁ τόπος ἁπλόχωρος κι ὁ λωλὸς στενόχωρος.**

ἀπλυσία [ἡ] (1) μτγν. νεώτ. δημ. **ἀπλυσιά** τὸ νὰ μὴ εἶναί τις πλυμένος, ἀνιψία, ἀλουσία, ῥυπαρότης : 'Ερύκ. ἐν ΑΠ 7,377 **ἐνήμεσε μυρία κεῖνα φλέγματα καὶ μυσαρῶν ἀπλυσίην ἐλέγων.**

ἀπλυσία [ἡ] (2) κ. νεώτ. ζῳολ. εἶδος σπόγγου ἐκ τῶν ὀπισθοβραγχίων γαστεροπόδων μαλακίων : 'Αριστλ.ΖΙ 5,16 « ἔστι δὲ ἄλλο γένος ὃ καλοῦσιν ἀπλυσίας, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι πλύνεσθαι ».

ἀπλυσιά [ἡ] δημ. ἡ ἀπλυσία βλ. λ.

ἀπλυσίνα [ἡ] νεώτ. ζῳολ. γένος σπογγωδῶν ἀπαντῶν εἰς τὸ 'Αδριατικὸν πέλαγος.

ἀπλυστιά [ἡ] δημ. ἀπλυσία βλ. λ.

ἄπλυτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ πλύσεως, χωρὶς πλύσιμο, ἄνιφτα, ἄλουστα : **ἔχομε ἀκόμα ἄπλυτα** [δὲν ἐπλύναμε, δὲν ἐλευκάναμε τὰ ροῦχα μας].

ἄπλυτος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πεπλυμένος : Σιμων.7,5 **ἄλουτος ἀπλύτοις ἐν εἵμασιν,** 'Αριστλ.ΖΙ 548 B 29 **ἄπλυτοι δ' ὄντες** [οἱ σπόγγοι] **καὶ ζῶντες ἰδεῖν μὲν εἰσι μέλανες, - ἄπλυτα χέρια** || γεν. ἄλουτος, ῥυπαρός, ἀκάθαρτος : Φρύν. ἐν ΑΒ 4,15 **ἄπλυτον πώγωνα, εἰ θέλοις ἀνεπαχθῶς σκῶψαί τινα πωγωνίαν, - ἄπλυτα πόδια** 2) δημ. μτφ. : φρ. **τοῦ ἔβγαλε τὰ ἄπλυτα στὴ φόρα** [προέβη εἰς ἀποκαλύψεις τῶν ἀποκρύφων ἐπιληψίμων πράξεών του]· 3) μτγν. φρ. **ἀπλύτοις ποσίν,** ἄνευ οὐδεμιᾶς προπαρασκευῆς : Δίων Χρ. 12,43 **ἀλλ' αὐτό γε, ὥς φασιν, ἀπλύτοις ποσὶ διεξίασι τὰ φανερώτατα καὶ γυμνότατα** πρβλ. τὸ ἀβρόχοις ποσὶν [ἄνευ ἀγῶνος, ἀμόχθως].

ἀπλύτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. μετ' ἀπλυσίας, ἀκαθάρτως ῥυπαρῶς : Φιλόδ.'Οργ.45 W **ἀπλύτως λοιδορεῖν** (μὲ γλῶσσαν ῥυπαράν, μὲ αἰσχρολογίας).

ἁπλῶ-όω κ. νεώτ. καθιστῶ τι ἁπλοῦν, ὅθ. ἀναπτύσσω, ἁπλώνω : 'Ανακρ.10,5 **ἁπλ- τὸν ἄργυρον** [σφυρηλατῶν λεπτύνω, ἁπλώνω], 'Αλκίφρ.'Επ.3,3,1 **τὴν σαγήνην ἁπλώσας,** Παυσ.4,11,2 **τὴν φάλαγγα ἐπὶ πλέον ἥπλωσεν** || κ. μτφ. : Σοφ.Τραχ.680 **εἰς μῆκος ἁπλώσω τὸν λόγον** . || μτγν. ἐπὶ τῶν χειρῶν, ἐκτείνω πρός τινα, πρός τι, ἐπί τινος ἢ ἐπί τι, ἐν ᾗ χρ. κ. τὸ δημ. ἁπλώνω : Συμμ.'Ιὼβ 11,13 **ἁπλώσεις πρὸς αὐτὸν τὰς παλάμας σου** || ἐπὶ τῶν ποδῶν κ. γεν. τοῦ σώματος ὁμ., ἐν ᾗ χρ. τὸ δημ. ξαπλώνω : 'Αρτεμίδ.1,76 **ὀρχοῦνται καὶ ἁπλοῦσι τὰ σώματα,** Νονν.Διον.345 **πόδας ἁπλώσασα** || ἀνοίγω, ξεδιπλώνω, ἀφήνω ἁπλωτόν τι : Στοβ. 'Ανθ.4,293,47 **ταὼν ἁπλώσας τὰ πτερά,** Κοσμ.Τοπογρ.Χρ.122 C **πλύνων τις ἱμάτιον καὶ ἁπλώσας ἐν τῇ γῇ** 2) παθ. ἐξαπλώνομαι, εἶμαι ἁπλωτός, ξεδιπλώνομαι : 'Ορφ.'Αργον.622 **πείσματα** [ἱστία] **δ' ἡπλώθη,** Πορφ.π.Στοβ.'Εκκλ.1,144 **ἔχων τὰς χεῖρας ἡπλωμένας,** σχολ.Σοφ.Φιλ.1151 **χῶρος ἀνειμένος καὶ ἡπλωμένος** 3) μτφ. μτγν. μσν. **εἶμαι ἁπλοῦς.**

ἄπλωμα-ατος [τὸ] μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. τὸ ἁπλώνειν, ἐξάπλωμα, ἔκτασις : Σχόλ.'Αριστφ.'Ορν.

1218 «τοῦ χάους· ἀντὶ τοῦ ἀέρος διὰ τὸ κεχύσθαι εἰς ἄπλωμα»· 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἔκθεσις ἐν ὑπαίθρῳ νωπῶν ἢ ὑγρῶν πραγμάτων πρὸς ξήρανσιν ἢ στέγνωσιν : **τὸ ἄπλωμα τῆς σταφίδας, - τῶν ρούχων**· 3) χῶρος ἀνοικτός, ἀναπεπταμένος, ἀπλωτός, εὐρύς· 4) μσν. παραπέτασμα, σκέπασμα, ἐφάπλωμα : Εὐστ.Πονημ.329,13· 5) ἐκκλ. τὸ κάλυμμα τῆς Ἁγίας Τραπέζης : Θεοφάν.3 **τοῖς ἀπλώμασι τῶν θυσιαστηρίων.**

ἀπλωνίς-ίδος νεώτ. ζωολ. γένος καλλικελάδων πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **φαρῶν**, ἀπαντῶν ἐν Ὠκεανίᾳ.

ἀπλῶνυξ-υχος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **εὐρυκεριδῶν**, ἰθαγενὲς τῆς Ν. Ὀλλανδίας· 2) πτηνὸν τῆς Ν. Ὀλλανδίας μὲ ἰσχυρὸν ράμφος καὶ μεγάλους ὄνυχας.

ἀπλώνω μσν., νεώτ. κ. δημ. ἀόρ. **ἤπλωσα**, δημ. **ἄπλωσα**, παθ. ἀόρ. **ἠπλώθην**, δημ. **ἀπλώθηκα**, παθ. μτχ. **ἡπλωμένος**, δημ. **ἀπλωμένος** ἀνοίγω καὶ ἀναπτύσσω τι, ὥστε νὰ λάβῃ μεγαλυτέρας διαστάσεις, ξεδιπλώνω : **ἄπλωσέ μας τὸ χαλὶ νὰ τὸ δοῦμε**, Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.108,7 **στὰ γόνατά του τ' ἄπλωσε καὶ τὸ συχνορωτάει | γιὰ πές μου μαντηλάκι μου**· || εἰδ. ναυτ. ἀναπετάννυμι τὰ ἱστία, ἀνοίγω τὰ πανιά· || ἐκθέτω τι ἐν ὑπαίθρῳ νωπὸν ἢ ὑγρὸν πρὸς ξήρανσιν ἢ στέγνωσιν : **ἀπλώσανε τὴ σταφίδα, - τὰ σῦκα, - ἄπλωσε τὸν τραχανά, - τὰ ροῦχα, - τὰ σκουτιά**, Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.91,50 **λιανὰ λιανὰ τὴν ἔκοψε στὸν ἥλιο τὴν ἀπλώνει**· || φρ. **ἔχει τραχανὰ ἀπλωμένο** (δὲν εὐκαιρεῖ, μένει ἀδιάφορος) πρβλ. «ἀγρὸν ἠγόρασε»· 2) ἐκτείνω τι κατὰ μῆκος, τείνω : Διγ.Ἀκρ. **τὰς χεῖράς τους ἁπλώσασι, τὰς κεφαλάς κρατοῦσιν, - ἤπλωσε τὴν χεῖρα καὶ τοῦ ἐζήτησε ἐλεημοσύνην**, Λασκαρ.Δοκ.Ποι.Ἐπιθυμ.13 **στὰ τριαντάφυλλα ἀπλωμένο τὸ χεράκι σου νὰ ἰδῶ**, παροιμ. **ἄπλωνε τὰ ποδάρια σου κατὰ τὸ πάπλωμά σου** (μὴ πρόβαινε πέραν τῶν δυνάμεών σου)· || φρ. **ἄπλωσε τὴν ἀρίδα του**, ἐπανεπαύθη, **ἄπλωσε χέρι πάνω του**, ἐσήκωσε τὴν χεῖρα διὰ νὰ τὸν κτυπήσῃ· 3) μέσ. ἐκτείνομαι, ἐξαπλοῦμαι : **ὁμίχλη πυκνὴ ἡπλώθη εἰς τὸν ὁρίζοντα**, Σολωμ.Λόρδ.Μπά.113,3 **μόν' τὸν ἤσκιο του θωρεῖς, | ὁποῦ ἁπλώνεται στὰ μνήματα**· || εἶμαι ἢ κεῖμαι ἀραιῶς, ἀπλωτά, σκόρπια : Βαλαωρ.Στιχουργ.Α 3,1 **πέρα ἐκεῖ σιμὰ στὴν βρύσιν οἱ συντρόφοι του ἀπλωμένοι**· 4) ἀμτβ. λαμβάνω διαστάσεις, ἐκτείνομαι : **ἄπλωσε πολὺ ἡ λαδιά, - ὅσο πάει καὶ ἀπλώνει τὸ σύννεφο, - ἡ φωτιά**· || μτφ. **ἄπλωσε τὶς δουλειές του** (ηὔρυνε τὸν κύκλον τῶν ἐργασιῶν του)· 5) τείνω τὴν χεῖρα ἐπὶ ἀπηγορευμένου τινός : **τὸ παιδί μου δὲν ἀπλώνει** (δὲν πειράζει τίποτε), **- μὴν ἀπλώνεις στὸ τραπέζι**· 6) μέσ. ἐκτείνω τὰς ἐμπορικάς μου ἐπιχειρήσεις πέραν τοῦ δέοντος, ἀ. ἀνοίγομαι : **ἀπλώθηκε πολὺ καὶ τὴν ἔπαθε** πρβλ. ἁπλῶ.

ἁπλῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. δημ. (ἁπλοῦς) κατὰ τρόπον ἁπλοῦν, καθ' ἕνα καὶ μόνον τρόπον, ἀντίθ. πολλαχῶς, πλεοναχῶς, πολυειδῶς, πολυτρόπως· 2) ἀφελῶς, ἀνεπιτηδεύτως, καθαρά : Ἰσοκρ.72 Ε **ἁπλῶς εἰπεῖν**· 3) ἐλευθέρως, εἰλικρινῶς· 4) ἀπολύτως, ἀνεξαιρέτως : Θουκ.3,45 **ἁπλῶς ἀδύνατον**· ἀντίθ. **κατά τι** (Ἀριστλ.) πρβλ. κ. **ἁπλῶς βαρύ, ἁπλῶς κοῦφον, - μαλακόν, - ἀγαθόν**· 5) ἐν συνόλῳ, ἐν γένει· ἀντίθ. ἀκριβῶς, ὡρισμένως, σαφῶς : Ἀριστλ.Ἠθ.Ν 3,6,2 **ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν**· 6) ἐλαφρῶς, χαλαρῶς, ἐπιπολαίως, συγκρ. **ἁπλούστερον**, δημ. **ἁπλούστερα**, ὑπερθ. **ἁπλούστατα**· 7) νεώτ. κ. δημ. ἀπονηρεύτως, ἀφελῶς : **τὸ ἀνέφερεν ἁπλῶς, - τὸ εἶπεν ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε.**

ἀπλωσιά (ἡ) δημ. κ. **ἀπλωσά** εὐρεῖα, πεδινὴ ἔκτασις, ἀναπεπταμένον πεδίον, ἀπλοχωριά : Παλαμ.Τρισεύγ.45 **στ' ἀκρογιάλια, στὰ ἐρημόνησα, στὴν ἀπλωσιὰ τῶν κάμπων**· 2) εἰδ. τὸ σύνολον τῶν πρὸς στέγνωσιν μετὰ πλύσιν ἡπλωμένων ἐν ὑπαίθρῳ ἱματίων : **τῆς ἔκλεψαν μιὰ ἀπλωσιὰ ροῦχα.**

ἄπλωσις-εως (ἡ) γλωσσ. κ. νεώτ. ἄπλωμα, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπλώνω βλ.λ.

ἀπλωστί ἐπίρρ. ἁπλῶς, δ.γρ. τοῦ **ἁπλῶς τι** : Αἰσχ.Χο.121 (πρβλ. μεγαλωστί).

ἀπλώστρα (ἡ) δημ. ἐργαλεῖον ὑφαντουργικόν, διὰ τοῦ ὁποίου στυλώνουσι τὸ ἀντίον βλ.λ.

ἀπλωτά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀπλωτὸν βλ.λ.

ἀπλωταριά (ἡ) δημ. ὁ τόπος, ἔνθα ἁπλοῦνται οἱ καρποί, τὰ γεννήματα πρὸς ἡλίασιν ἢ τὰ ἀσπρόρρουχα, ἵνα στεγνώσωσιν.

ἁπλωτικός-ή-όν μτγν. ὁ ἁπλοποιῶν : Δαμάσκ.Ἀρχ. 39, Διον.Ἀρεοπ.Οὐρ.Ἱερ.1,2 **ἁπλωτικὴν ἕνωσιν.**

ἄπλωτος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ πλωτός, ὁ ἐν ᾧ δὲν δύναταί τις νὰ πλεύσῃ: Ἀριστλ.Θαυμ.839 Β 13, Φίλ. 2,108 **ἀπλώτοις πελάγεσιν**, γλωσσ. Ἀππ.Μιθρ.193 **ἄπλωτα ἤδη πάντα ἦν.**

ἄπλωτος-η-ο δημ. ὁ μήπω ἡπλωμένος.

ἀπλωτός-ή-ό νεώτ. κ. δημ. ἡπλωμένος, ἀνοικτός, ἀναπεπταμένος : **κάμπος ἀπλωτός**· || εἰδ. ἐπὶ σκευῶν, εὐρύς : **ἀπλωτὸ ταψί**· 2) ὁ μὴ παρουσιάζων κοιλότητας, πτυχάς, ὁμαλός, λεῖος.

ἀπνεής-οῦς-ές μτγν. (πιθ. ἐφθαρμ. γρ.) ὁ μὴ πνοὴν ἔχων, μὴ ὑπὸ πνοῆς ζωπυρούμενος, μτφ. ἐπὶ τοῦ ἔρωτος : ΑΠ 9,420 **πῦρ ἀπνεὲς** πρβλ. ἄπνους.

ἀπνευμάτιστος-ον νεώτ. ὁ μὴ λαμβάνων πνεῦμα (ψιλὴν ἢ δασεῖαν) : **ἀπνευμάτιστο τὰ δύο ρρ.**

ἀπνεύματος-ον ὁ ἄνευ πνεύματος, ἤτοι ἀνέμου, ὁ καθ' ὃν δὲν πνέει ἄνεμος· ἀντίθ. πνευματώδης βλ.λ. : Ἀριστλ.Πρ.911 Β 2 **εἰκότως ἂν αἱ μέσαι νύκτες καὶ ἡ μεσημβρία ἀπνεύματοι εἶεν.**

ἀπνεύμων-ονος-ον κ. νεώτ. ὁ στερούμενος πνεύματος, ἤτοι ἀναπνοῆς, ὁ ἄνευ ζωῆς : Σιμπλίκ. Ἐπίκτ.11 **διὰ τὸ νεκρὰ εἶναι καθ' αὑτὰ καὶ ἀπνεύμονα**, Χρησμ.π.Δαμασκ.Ἀρχ.453· 2) νεώτ. ὁ μὴ ἔχων πνεύμονας· 3) ἐθ. ζωολ. **ἀπνεύμονα** (τὸ) κοιλέντερα τῆς οἰκογενείας τῶν **ὁλοθουρίων.**

ἀπνευστί ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ πνοῆς, χωρὶς ἀναπνοὴν : Ἀριστλ.Πρ.898 Β 24 **ἔνια πολὺν χρόνον δύνανται ἀπνευστὶ ζῆν**· 2) ἐν μιᾷ πνοῇ, μονορροῦφι : Φίλ.1,353 **πίνουσιν ἀθρόως καὶ ἀπνευστί**, Ἀθήν.10,458 F **ἔδει προσενέγκασθαι τὸ ποτήριον ἀπνευστί, - ἔπιε ποτήριον οἴνου - ἀπήγγειλε δέκα στίχους ἀπνευστί**· 3) ἐν συναφείᾳ πρὸς τὸ **κεῖμαι** εἶμαι ἄπνους, νεκρός: Πλούτ.Ἠθ.642 D **ἀπνευστὶ τὰ πληγέντα κεῖσθαι.**

ἀπνευστία τὸ μὴ ἀναπνέειν, ἡ ἐπίσχεσις, τὸ σταμάτημα τῆς ἀναπνοῆς : Ἀριστλ.Πρ.881,13 **ἡ ταχεῖα κίνησις διὰ τὴν συντονίαν καὶ τὴν ἀπνευστίαν ἐκθερμαίνει τὴν κεφαλήν.**

ἀπνευστιάζω συγκρατῶ τὴν ἀναπνοήν : Ἀριστλ. Πρ.962 Β 32 **ἐάν τις ἀπνευστιάζῃ, παύεται ἡ λύγξ.**

ἄπνευστος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἀναπνέων : Ὀδ. Ε 456 **ἄπν- καὶ ἄναυδος**· 2) ὁ μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ τῶν ἀνέμων· πρβλ. ἀπνεύματος : Θεόφρ. Αἰτ.Φ 12,7 **τοὺς ἀπνευστοτάτους τόπους.**

ἀπνεύστως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ ἀναπνοῆς, χωρὶς νὰ παίρνῃ ἀναπνοή, ἀνάσα : Πλούτ.Ἠθ. 844 F **ἵνα ὅλας τὰς περιόδους ἀπνεύστως λέγῃ**· 2) νεώτ. ἄνευ πνοῆς τοῦ ἀνέμου.

ἀπνιγμος-ον Ἡσ. «ἀπνίγμου· οὐ πεπνιγμένου· ἀπνίγμου κνώδοντος»· (διόρθ. ἀπνίκτου).

ἀπνιχτος-η-ο δημ. ὁ μὴ πνιγείς.

ἄπνοια (ἡ) κ. νεώτ. (ἀ-πνέω) ἔλλειψις πνοῆς (ἀνέμου), νηνεμία : Ἱππ.Ἐπιδ.3,2 **ἔτος νότιον ἔπομβρον, ἄπνοια διὰ τέλεος**· 2) διάλειψις ἢ παῦσις ἀναπνοῆς : Γαλ.7,518 Ε **ἄπνοια ὑστερική.**

ἄπνους-οος-ουν (πνέω) κ. νεώτ. ὁ ἄνευ πνοῆς ἀνέμου· ἀντίθ. **εὔπνους** : Ἀριστλ.Μετ.361 Β 6 τὰ

δ' ἔξω στηλῶν.. **ἄπνοά ἐστιν, ὡς ἐν τῇ κοίλῳ τῆς θαλάσσης οὔσης,** Θεμίστ.Λόγ.1,7 **πλοῦς ἄπνους·** 2) ὁ μὴ ἀναπνέων· || συνεκδ. ὁ νεκρός· Ἡσ. «ἄψυχος, νεκρός, ἄφωνος» : Πολυδ. 4,73 **ὁ φαῦλος αὐλητὴς ἄπνους, - ἔμεινεν ἄπνους, - τὸν ἀφῆκεν ἄπνουν.**

ἀπνοῶ-έω μτγν. κ. μσν. πάσχω ἀπὸ ἔλλειψιν ἀναπνοῆς, δὲν ἀναπνέω : Ὀρειβ.Σύνοψ.9,44,1, ΓΠαχ.Μ Παλαιολ.5,287 B **ἐπιτειχίσαι ὥστε καὶ ἀπνοεῖν.**

ἄπο ἡ προθ. ἀπό κατ' ἀναβίβασιν τοῦ τόνου τιθεμένη ἐν ἀναστροφῇ π. ποι. ἤτοι μετὰ τὴν συναφῆ αὐτῇ λέξιν, συντάσσεται μετὰ γεν. καὶ ἔχει ἐπιρρημ. σημ. μακράν, μεμακρυσμένως, εἰς ἀπόστασιν : Ἰλ.Β 208 **νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων** (μακρὰν τῶν πλοίων καὶ τῶν σκηνῶν)· 2) **ἄπο** κατὰ συγκ. ἀντὶ **ἄπεστι** : Τιμοκρ.9.

ἀπό προθ. κατ' ἀναβίβασιν τοῦ τόνου **ἄπο**, αἰολ. **ἀπύ**, μτγν. ποι. **ἀπαί**, δημ. κ. **ἀπού, ἀπέ, 'πό**, κατ' ἔκθλιψιν **ἀπ'** ἔτι καὶ πρὸ τοῦ τ τῶν ἄρθρων, συντάσσεται μετὰ γεν., ἀλλὰ παρ' ἐπ. καὶ μετ' ἄλλων ἀπηρχαιωμένων πτώσεων, οἷον τῆς ὀργανικῆς (**-φι**) καὶ μετ' ἐπιρρ. δηλούντων ὡς ἡ γενικὴ τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν· ἐν τῇ δημ. μετ' αἰτ. σπανίως μετ' ὀνομ. καὶ μόνον ἔν τισι φρ. μετὰ γεν. (βλ.φρ. κατωτέρω), ὁμοίως κ. μετ' ἐπιρρ., ἐκφράζει γενικῶς ἀπόσπασιν, ἀποχωρισμόν, ἀπομάκρυνσιν, δθ. κ. ἐκκίνησιν, ἀφετηρίαν, προέλευσιν ἀπό τινος· καὶ δὴ παρὰ ποι. ἐν ἐπιρρ. σημ. (βλ. κ. **ἄπο**) μακράν, εἰς ἀπόστασιν : Ὀδ.Θ 149 **σκέδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ·** 2) ἐπὶ τόπου ὡς πρόθ. συναπτομένη μετὰ ρημ. κινήσεως σημαντικῶν ἐκφράζει ἀφετηρίαν, ἀπομάκρυνσιν (παρ' Ὁμ. αὕτη εἶναι ἡ ἐπικρατεστέρα σημ.), ἀποχώρησιν, προέλευσιν : Ἰλ.Ω 303 **φοβέοντο ἀπὸ νηῶν** (ἔφευγον ἀπὸ τὰ πλοῖα), Αἰσχ.Πέρσ.262 **γᾶς ἀπ' Ἀσίδος ἦλθε,** Ξεν.Ἀν.3,5,9 **διώκειν ἀπὸ τοῦ στρατεύματος·** νεώτ. ὁμοίως (οὐχ ἧττον οὔσης ἐν χρ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. κ. τῆς **ἐκ**) : **ἀπ' Ἀθηνῶν μετέβημεν εἰς Θήβας, - ὥρμησον ἀπὸ τοῦ φρουρίου·** || δημ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. μετ' αἰτ. : **ξεκίνησα ἀπὸ τὸ χωριό, - ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι του, - ἦρθαν ἀπὸ τὴν Εὐρώπη·** 3) παρ' ἐπ. ἐν ὁμοίᾳ σημ. κ. μετ' ἐπιρρ. κινήσεως σημαντικῶν κατὰ πλεονασμόν : Ἰλ.Ω 492 **ἀπὸ Τροίηθεν,** Ὀδ.Ι 38 **ἀπ' οὐρανόθεν·** || κ.δημ. ὁμ. μετ' ἐπιρρ. τοπικῶν : **ἦρθε ἀπὸ πέρα, - ἀπὸ μακρυάθε, - ἀπὸ κοντά, - ρίχτηκε ἀπὸ 'κεῖ, - ἀπὸ πέραθε, - ἀπὸ δῶθε·** 4) ὁμ. πρὸς δήλωσιν μέρους, ἀφ' οὗ τις ἐνεργεῖ καὶ δὴ πρὸς ἔκφρασιν κινήσεως, ἐνεργείας ἀφ' ὑψηλοτέρου πρὸς χαμηλότερον, ἤτοι ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω : Ἰλ.Ο 386 **οἱ μὲν ἀφ' ἵππων οἱ δὲ ἀπὸ νηῶν ἐπιβάντες,** Ἡρ.1,79 **μάχη ἀφ' ἵππων,** Θουκ.4,14 **ἀπὸ νεῶν πεζομαχεῖν,** Πλάτ.Πολ.1,328 **λαμπὰς ἀφ' ἵππων ἔσται** (λαμπαδηφορία θὰ γίνῃ ἐπὶ ἵππων)· κ. νεώτ. **ἔβαλλον ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων, - ἠγόρευσεν ἀπὸ τοῦ βήματος·** || δημ. ἐν ὁμ. σημ. μετ' αἰτ. : **πετροβολοῦσε ἀπὸ τὴν ταράτσα, - μίλησε ἀπὸ τὸ μπαλκόνι·** ἀλλὰ κ. γεν. εἰς δήλωσιν τοῦ τόπου, ἀφ' οὗ ἐνεργεῖ τις : **χαιρετοῦσε ἀπὸ τὴν πόρτα, - ἀπὸ τὴ βάρκα·** 5) πρὸς δήλωσιν ἀποστάσεως ἀπό τινος, χωρισμοῦ : Ἰλ.Β 292 **μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο** σχόλ. «**πόρρω τῆς ἰδίας γυναικός**» (ἐν τῷ προκειμένῳ παραδείγματι ἐχούσης τῆς ἀπὸ παραπλησίαν ἐπιρρήματι σημ.), Θουκ.1,7 **ἀπὸ θαλάσσης ᾠκίσθησαν,** Πλούτ.ΓΓράκχ.4 **ἀπ' ἀνδρὸς εἶναι,** νεώτ. νομ. φρ. **χωρισμὸς ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης·** || κ. δημ. μετ' αἰτ., ἀλλὰ μόνον ἐφ' ὅσον τίθεται μετὰ ρημ. ἢ ἐπιρρ. σημαινόντων χωρισμόν : **χώρισε ἢ χωρίστηκε ἀπὸ τὴ γυναῖκα του, - ζῆ χώρια ἀπὸ τοὺς δικούς του·** 6) πρὸς δήλωσιν τῆς μεταξὺ δύο τόπων ἢ δύο τοπικῶν σημείων ἐκτάσεως ἢ ἀποστάσεως : Ξεν.Ἑλλ.1,3,4 **ἀπὸ θαλάσσης εἰς θάλασσαν, - ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν·** κ. δημ. μετ' αἰτ. **ἀπὸ τὴ μιὰ θάλασσα ὡς τὴν ἄλλη, - διαδόθηκε ὁ λόγος ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό·** 7) γεν. πρὸς δήλωσιν ἐν γένει τοῦ ἐξ ἀποστάσεως, ἤτοι τοῦ πόθεν, τῆς ἀπὸ σημείου τινὸς ἀναχωρήσεως, ἐκκινήσεως, προελεύσεως, ἀορίστως : Ἰλ.Β 839 **ἵπποι.. ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος,** αὐτ.Χ 447 **κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου·** κ. δημ. μετ' αἰτ. : **ἀκούστηκε βογγητὸ ἀπὸ ρεμματιές·** || δθ. κ. τῆς καταγωγῆς ἐκ τόπου : Ξεν.ΚΠ 2,1,5 **τοὺς ἀπὸ Φρυγίας,** δημ. **εἶναί τοι ἀπὸ τὴ Μακεδονία, - ἀπὸ τὴν Πόλη·** ὁμ. μετὰ τοῦ ἄρθρου προτασσομένης τῆς ἀπό, ὁπότε ἡ ὅλη φρ. ἰσοδυναμεῖ μὲ ἐπίθετον ἢ ἐπίρρημα : Ξεν.Ἑλλ.7,1,27 **οἱ ἀπὸ τῶν πόλεων,** κ. νεώτ. **οἱ ἀπὸ τῶν ὑποδούλων μερῶν, - οἱ ἀπὸ μονῶν ἱερεῖς·** || κ. ἀντίθ. πρὸς ἔκφρασιν καθωρισμένης ἀποστάσεως : Ξεν. Ἑλλ.2,2,4 **ὅσον ιε' στάδια ἀπὸ Φυλῆς,** κ. νεώτ. **δύο χιλιόμετρα ἀπὸ τῆς παραλίας·** κ. δημ. **ὡς δέκα μίλια ἀπὸ τὸ νησί·** π. μτγν. συνήθ. ἡ **ἀπὸ** προτάσσεται τοῦ ἀριθμητικοῦ προσδιορισμοῦ τῆς ἀποστάσεως : Διοδ.Σ 4,56 **πηγὰς ἔχων ἀπὸ μ' σταδίων τῆς θαλάσσης,** Διον.Ἀλ.Ρωμ.1,14 **ἀπὸ σταδίων ὀγδοήκοντα** Ῥεάτου· ἀλλὰ κ. π. Ἡρ. ἀπαντᾷ ὁμ. : **ἀπὸ σταδίων ἑκατὸν καὶ εἴκοσι τῆς Μέμφεως·** 8) μτφ. ὡσεὶ ἐπὶ τόπου πρὸς δήλωσιν τοῦ ἀφίστασθαι, τοῦ μὴ συμφωνεῖν, μὴ συναρμόζεσθαι πρός τι : Ἰλ.Κ 325 **ἀπὸ δόξης** (ἀσυμφώνως τῇ ὀρθῇ γνώμῃ), Αἰσχ.Ἀγ.996 **ἀπ' ἐλπίδος** (παρ' ἐλπίδα), Πλάτ.Θεαίτ.179 **οὐκ ἀπὸ σκοποῦ εἴρηκεν** (οὐχὶ ἀφιστάμενος, οὐχὶ ἀσυναρμόστως πρὸς τὸν σκοπόν), Δημ.24,6 **ἔσται οὐκ ἀπὸ τοῦ πράγματος** (δὲν θὰ ἀφίσταται τοῦ πράγματος)· || δθ. κ. ἐν τῇ σημ. τοῦ ἄνευ, τοῦ χωρίς : Σοφ.ΟΚ 904 **ἀπὸ ῥυτῆρος σπεύδειν** (ἄνευ χαλινοῦ, κρεμαμένου τοῦ χαλινοῦ) ἡ φρ. ἐν χρ. κ. π. νεώτ., Μελ.ΑΒ 12,256 **ἀπ' ἀκάνθης ῥόδον** (ῥόδον ἄνευ ἀκανθῶν)· 9) ὁμ. μτφ. εἰς δήλωσιν λήψεως ἀπό τινος, ἤτοι μέρους ὅπερ ἀποχωρίζεται ἔκ τινος ὡς ὅλου λαμβανομένου : Ὀδ.Ε 40 **ἀπὸ ληΐδος αἶσαν** (μέρος ἐκ τῆς λείας ληφθέν), Θουκ.7,87 **ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν·** κ. δημ. **ἀπὸ τ' ἀμπέλια πῆρε τὰ ἀξιζούμενα, - ἀπ' ὅλα τὰ παλιὰ ἀγοράζω, - λίγο ἀπ' ὅλα·** 10) εἰς ἔκφρασιν τῆς ἐπελθούσης εἴς τι ἀπό τινος μεταβολῆς, ἐν ᾗ ὑποδηλοῦται ἡ ἀφετηρία : Θεόκρ.15,106 **ἀθανάταν ἀπὸ θνατάν.. ἐποίησας Βερενίκαν·** δημ. (ἐν συναφείᾳ πρὸς ὀνομαστ.), **ἀπὸ φτωχὸς ἔγινε πλούσιος,** παροιμ. **ἀπὸ δήμαρχος κλητῆρας** (ἐπὶ τῶν ἀφ' ὑψηλοῦ τινος ἀξιώματος ἐκπιπτόντων εἰς ταπεινὴν ὑπηρεσίαν)· 11) ἐπὶ χρόνου, πρὸς ἔκφρασιν τοῦ χρονικοῦ σημείου, ἀφ' οὗ γίνεταί τι, εὐθὺς μετὰ (παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ἰλιάδι) : Ἰλ.Θ 54 **ἀπὸ δ' αὐτοῦ** (τοῦ δείπνου) **θωρήσσοντο** (εὐθὺς μετά, μόλις ἐτελείωσε τὸ δεῖπνον), Ἡρ.Β,55 **δευτέρῃ ἡμέρῃ ἀπὸ τῆς ἐμπρήσιος,** Ξεν. Λακ.5,8 **ἀπὸ τῶν σίτων διαπονεῖσθαι,** Πλούτ. Καῖσ.5 **γενόμενος ἀπὸ τῆς ἀρχῆς,** ἐκκλ. **ἐν ἔτει σωτηρίῳ.. ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως** (εἰς ἔνδειξιν τῆς χρονολογίας ἐγγράφου, γεγονότος κττ.), ἐκκλ. Τροπάρ.Εὐαγγελισμ. **τοῦ ἀπ' αἰῶνος μυστηρίου ἡ φανέρωσις** (ἀφ' ὅτου ἤρξατο ὁ αἰών, ἡ ζωή), **- ἀπὸ καταβολῆς κόσμου·** κ. δημ. **σὲ γυρεύω ἀπὸ τὸ πρωΐ, - ἀπὸ τὴ νύχτα εἴμαστε στὸ πόδι·** || ἐκφοραὶ προελθοῦσαι ἐκ τῆς συχνῆς ἐπὶ μακρὸν συναφείας τῆς προθ. μετά τινος οὐσ. ἐπέχουσαι δὲ πολλάκις ἐπιρρ. σημ. : Πίνδ.Π 8,34 **ἀπ' ἀρχῆς,** Θουκ.7,29 **ἀφ' ἑσπέρας,** Ξεν.ΚΠ 1,2,8 **ἀπὸ γενεᾶς,** ἐκκλ. **ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν·** || ὁμ. ἐκφοραὶ κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. ὡς εὐκόλως ἐννοουμένου ἐκ τοῦ μεθ' οὗ συνάπτεται ἐπιθέτου : Θουκ.1,2 **ἀπὸ παλαιοῦ** (ἐνν. χρόνου, ἀπὸ τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς μέχρι τοῦ νῦν), αὐτ.2,15 **ἀπὸ τοῦ πάνυ ἀρχαίου, -**

ἀπὸ μακροῦ, - ἀπὸ πολλοῦ· ‖ ὁμ. ἐκφορ. μετ' ἀντ. ἐννοουμένου ἢ καὶ τιθεμένου ἐνίοτε τοῦ οὐσ. ἐπέχουσαι δὲ θέσιν χρον. συνδέσμων : Ἡρ.2,44 ἀφ' οὗ, Αἰσχ.Πέρσ. ἀφ' οὗπερ, Ξεν.ΚΠ 1,2,13 ἀφ' οὗ χρόνου, - ἀφ' ἧς (ἐνν. ἐποχῆς)· 12) πρὸς δήλωσιν τῆς γενέσεως, τῆς καταγωγῆς, ἀπό τινος : Ὀδ.Τ 163 οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι .. οὐδ' ἀπὸ πέτρης (ἡ καταγωγή σου δὲν εἶναι ἄγνωστος)· ‖ ἐν τοιαύτῃ χρήσ. συνήθως ἡ ἀπό τίθεται πρὸς δήλωσιν τῆς ἐμμέσου καταγωγῆς, κατὰ διαστολὴν πρὸς τὴν ἐκ σημαίνουσαν τὴν ἄμεσον καταγωγήν : Εὐρ.Ἀλκ.509 Περσέως ἀφ' αἵματος, Πλάτ.Πολ.391 C τρίτος ἀπὸ Διός, Ἰσοκρ.249 B τοὺς μὲν ἀπὸ θεῶν, τοὺς δ' ἐξ αὐτῶν τῶν θεῶν γεγονότας· ‖ κατ' ἐπέκτ. πρὸς δήλωσιν τοῦ ἐμψύχου (θεοῦ, ἀνθρώπου ἢ ζῴου) ἐξ οὗ πηγάζει τι : Ὀδ.Ζ 18 κάλλος ἀπὸ Χαρίτων· ‖ ὁμ. ἐπὶ πραγμ. : Αἰσχ.Πέρσ.611 γάλα ἀπὸ βοός, δημ. παροιμ. ἀπὸ ρόδο βγαίνει ἀγκάθι κι ἀπ' ἀγκάθι ρόζος· ‖ κ. ἐπὶ ἐνεργείας ἢ καταστάσεως : Θουκ.1,69 ἡ ἀφ' ἡμῶν τιμωρία· ‖ εἰδ. ἐπὶ προσώπου, ἐξ οὗ προέρχεται ἡ ὀρθότ. ὑφ' οὗ τελεῖται πρᾶξίς τις, ἤτοι ἐν σημ. σχεδὸν συμπιπτούσῃ πρὸς τὴν τοῦ ποιητικοῦ αἰτίου, ὅπερ ἐκφέρεται συνήθως διὰ τῆς ὑπό μετὰ γεν. : Ἡρ.1,14 οὐδὲν μέγα ἀπ' αὐτοῦ ἐγένετο, Θουκ.1,17 ἐπράχθη ἀπ' αὐτοῦ οὐδέν· κ. ἐν τῇ δημ. τίθεται ἡ ἀπό ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. συναπτομένη ὅμως μετὰ αἰτ. : ἂν δὲν τιμωρηθῇ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, θὰ τὸ βρῇ ἀπὸ τὸ Θεό, - ἔφαε ξύλο ἀπὸ τοὺς χωροφύλακες· ‖ μτγν. φιλοσ. πρὸς δήλωσιν προσώπου, ἀφ' οὗ ὡς ἀρχηγοῦ, ἀφορμῶνται οἱ ὀπαδοὶ τῆς σχολῆς αὐτοῦ, οἷον οἱ ἀπὸ Πλάτωνος, - οἱ ἀπὸ Πυθαγόρου· ‖ κ. γεν. ἐπὶ τῶν ὀπαδῶν φιλοσοφικῆς σχολῆς οἷον οἱ ἀπὸ στοᾶς (οἱ στωϊκοί)· ‖ δημ. καὶ πρὸς ἔκφρασιν τοῦ ἀναγκαστικοῦ αἰτίου ἐν συναφείᾳ μετ' αἰτ. : πεθάναμε ἀπὸ τὴ πεῖνα, - ξεπάγιασα ἀπὸ τὸ κρύο· ‖ δημ. εἰς δήλωσιν τοῦ προτρεπτικοῦ αἰτίου : ἀπὸ γινάτι, - ἀπὸ πεῖσμα· 13) πρὸς δήλωσιν τοῦ ὀργάνου = διά, μέ : Ἰλ.Ω 605 τοὺς .. πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο, Λουκ.Ἰστ. Συγγρ.29 ἀπὸ χειρὸς ἐργάζεσθαι μεγάλα, - θὰ πιαστῇ ἀπὸ τὴν παγίδα· 14) πρὸς δήλωσιν τῶν μέσων, τῶν περιστάσεων κ.γεν. τοῦ τρόπου ἐξ οὗ ἢ δι' οὗ διατηρεῖταί τι ἐν τῇ ζωῇ, ὑπάρχει ἢ προκύπτει : Ἡρ. 1,203 ζῆν ἀπ' ὕλης ἀγρίης, Ξεν.Ἀπομν.1,2,14 ἀπ' ἐλαχίστων χρημάτων, Πλούτ.Τιμολ.121 διαπληκτιζόμενον ἐν μέσῳ τοῖς ἀφ' ὥρας ἐργαζομένοις γυναίοις (μὲ γυναικάρια, ποὺ ἐκμεταλλεύονται τὰ νιάτα τους γιὰ νὰ ζήσουν), - ὡμίλησεν ἀπὸ μνήμης, - ἀπὸ χειρογράφου κ. δημ. ἀπὸ τὴν προῖκα ἔχτισε δυὸ σπίτια, - ζῇ ἀπὸ ἀβάντες· ‖ ὅθ. κ. εἰς ἐκφορὰς ἐχούσας οἱονεὶ ἐπιρρ. σημ. : Ἰλ.Η 359 ἀπὸ σπουδῆς (προθύμως κ. μτγν. σπουδαίως), Θουκ. 1,99 ἀπὸ τοῦ ἴσου (ἐξ ἴσου), αὐτ.1,35 ἀπὸ τοῦ προφανοῦς (προφανῶς), Πλάτ.Πρωτ.323 C ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου (ἑκουσίως), Ξεν.Ἀπομν.1,2,9 ἀπὸ τοῦ κυάμου ἄρχοντας (διὰ κλήρου), - ἀπὸ στόματος (προφορικῶς), ἀπὸ τρίποδος (αὐθεντικῶς ἢ αὐθαιρέτως) κ. ἐν ἐπιθ. χρ. οἷον οἱ ἀπὸ τρίποδος λαλοῦντες κ. δημ. ἀπὸ καθέδρας (αὐθεντικῶς, ἐπισήμως), - ἀπὸ θέλησή του (αὐτοθελήτως), - ἀπὸ καρδιᾶς μου, - ἀπὸ λόγου του, - ἀπὸ ἑαυτοῦ του (αὐθορμήτως) κ.τ.τ., φρ. τό καμε ἀπὸ σκοποῦ (σκοπίμως), - ἀπὸ στραβοῦ διαβόλου (τυχαίως), - τοῦ τὴν ἔφερε ἀπὸ σπάντα (πλαγίως, ἐπιτηδείως, ὑπούλως)· 15) πρὸς δήλωσιν τῆς ὕλης ἐξ ἧς ἐγένετό τι : Ἡρ.7,65 ἀπὸ ξύλου πεποιημένα δημ. φτιαγμένα ἀπὸ ξύλο, Αἰσχ.Ἀγ.970 ἀπ' ὄμφακος τεύχειν οἶνον κ. δημ. πριόνι ἀπὸ ἀτσάλι, - ἔπιπλο ἀπὸ μαόνι· 16) πρὸς ἔκφρασιν βάρους ἢ ἀξίας : Πολύβ.22,13 στέφανος ἀπὸ πεντήκοντα ταλάντων· 17) δημ. πρὸς δήλωσιν ἐξαρτήσεως : κρατήθηκα ἀπὸ ἕνα κλαρὶ νὰ μὴ πέσω, παροιμ. ὁ πνιγμένος πιάνεται ἀπὸ τὰ μαλλιά του (ὁ ἐν μεγίστῳ κινδύνῳ καταφεύγει καὶ εἰς τὰ παράλογα), - πιάστηκε ἀπὸ τὶς μολόχες (ἐπὶ τῶν εἰς περίπτωσιν ἀνάγκης εἰς ἀβέβαια στηριζομένων)· 18) δημ. πρὸς δήλωσιν ἐπιμερισμοῦ, ἀναλογίας : πήραμε ἀπὸ δυὸ φορεσιὲς ροῦχα (ἀνὰ δύο ἕκαστος)· 19) δημ. ὡς πρός, ὅσον ἀφορᾷ : ἀπὸ ὑγεία δόξα σοι ὁ Θεός (ἀπὸ ἀπόψεως ὑγείας), φρ. ἀπὸ λόγια (ἢ ἀπὸ ὑποσχέσεις) ἄλλο τίποτε· 20) ἐν συνθ. μετὰ ρημ. εἰς λίαν συχνὴν χρῆσιν ἔν τε τῇ ἀρχαίᾳ καὶ τῇ νεωτ. καὶ τῇ δημ. κατὰ ποικίλας σημ., ἤτοι πρὸς δήλωσιν τοῦ χωρισμοῦ ἢ τῆς ἀπομακρύνσεως, οἷον ἀποχωρῶ, ἀπέρχομαι· τῆς ἀποπερατώσεως κ. ὅθεν παύσεως, οἷον ἀπαλγῶ, ἀποκάμνω, ἀποφοιτῶ, ἀποθερίζω· τοῦ ποιεῖν τι ὀφειλόμενον, ἐπιστρέφειν τι, οἷον ἀποδίδωμι· τοῦ μεταβάλλειν εἴς τινα κατάστασιν ἐξ ἄλλης, οἷον ἀπανθρωπίζω· τοῦ αἴρειν τὴν ἔννοιαν τῆς μεθ' ἧς συνάπτεται λέξεως, οἷον ἀπάνθρωπος, ἀπαρέσκω (δὲν ἀρέσκω), εἰς ἔκφρασιν τοῦ ὑπολοίπου, καταλοίπου, οἷον ἀπομένω, ἀπομεινάριο, ἀποκαΐδι, ἀπαλωνίδια· δημ. ἰδιότητος ἤδη ἀποβληθείσης, οἷον ἀποπαίδι κ.τ.τ. ἐπὶ χρόνου εἰς ἐκφρ. τοῦ μεθ' ὃ γίνεταί τι, οἷον ἀπόλαμπρα, ἀποβδόμαδα.

ἀποαγνῶ-έω Ἡσ. « ἀποαγνεῖς· ἀποκαθαίρεις »

ἀποαίνυμαι ἐπ. κ. μτγν. μόνον ἐν ἐνεστ. λαμβάνω ἀπό τινος, ἀφαιρῶ : Ἰλ.Ν 262 Τρώϊα, τὰ κταμένων ἀποαίνυμαι, Ὀδ.Μ 419 κύμασιν ἐμφορέοντο, θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον, Νικ.Ἀλεξ.91 φιαρὴν δὲ ποτοῦ ἀποαίνυσο γρηῦν.

ἀποαίρει Ἡσ. « ἀποκαθαίρει Κύπριοι ».

ἀποαιροῦμαι-έομαι ἀφαιροῦμαι βλ. λ. : Ἰλ.Α 230 δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι.

ἀποακονιτίνη (ἡ) νεώτ. χημ. σῶμα προερχόμενον ἐκ τῆς ἀκονιτίνης δι' ἀφυδατώσεως, τῇ ἐπιδράσει ἀραιῶν ὀξέων ἐν βρασμῷ.

ἀποαρματώνω δημ. ἀφοπλίζω.

ἀποατροπίνη (ἡ) νεώτ. χημ. σῶμα λαμβανόμενον διὰ διαλύσεως ἀτροπίνης ἐν πυκνῷ θειϊκῷ ὀξεῖ.

ἀποαφύσσω ἐπ. μτγν. ἀόρ.α' ἀποήφυσα ἀποσπῶ, ἀποσύρω, ἀπαντλῶ : Εὐφ.131.

ἀποαφύσω ἐσφ. γρ. ἀποσφύσσω βλ. λ.

ἀποαφύω ἐσφ. γρ. ἀποαφύσσω βλ. λ.

ἀποβαδίζω μέλλ. -ιῶ, μέσ. -ιοῦμαι βαδίζω, πηγαίνω· ΑΒ « ἀποβαδίζειν οὐδὲν πλέον τοῦ βαδίζειν δηλοῖ » : Ἀριστφ.ἀπ.475 ἀλλ' ἔχουσα γαστέρα μεστὴν βοάκων ἀπεβάδιζον οἴκαδε.

ἀποβάζω δημ. θέτω, βάζω χωριστά, κατὰ μέρος.

ἀπόβαθα δημ. ἐντελῶς εἰς τὸ βάθος, πολὺ βαθιά, συγγ. κατάβαθα, τρίσβαθα βλ.λ.· 2) παρὰ τὸ βάθος, παρὰ τὸν πυθμένα : ἀπόβαθα τοῦ πηγαδιοῦ εἶν' ἕνας βράχος.

ἀποβαθμίζω νεώτ. ἀφαιρῶ βαθμὸν ἢ ἀξίωμα, καθαιρῶ.

ἀποβάθμισις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἀποβαθμίζειν, ἡ ἀφαίρεσις βαθμοῦ ἢ ἀξιώματος, ἡ καθαίρεσις.

ἀπόβαθος-η-ο δημ. ὁ ἐντελῶς εἰς τὸ βάθος, συγγ. κατάβαθος, τρίσβαθος βλ. λ.

ἀποβάθρα (τό) μτγν. θυσίαι κατὰ τὴν ἀποβίβασιν γινόμεναι : Δίων.Κ 40,18.

ἀποβάθρα (ἡ) ἰων. -βάθρη κ. νεώτ. κ. δημ. σανὶς ἢ κλῖμαξ πλοίου δι' ἧς ἐπιβιβαζόμεθα εἰς τὸ πλοῖον ἢ ἀποβιβαζόμεθα ἐξ αὐτοῦ, ἁ. σκάλα βλ. λ.· ΑΒ « ἀποβάθρα ἡ τῆς νεὼς ἔκβασις δ' ἧς εἴσιμέν τε καὶ ἔξιμεν », Ἡσ. « ἀποβάθραν· ἀποβατηρίαν, κλίμακα νεώς » : Ἡρ.9,98 παρασκευασάμενοι ὧν ἐς ναυμαχίην καὶ ἀποβάθρας καὶ τὰ ἄλλα ὅσων ἔδεε, Λουκ.Νεκρ.Δ 10,1 σὺ δέ, ὦ Ἑρμῆ, .. παρὰ τὴν ἀποβάθραν ἑστὼς διαγίνωσκε αὐτούς, - τὸν προέπεμψε μέχρι τῆς ἀποβάθρας· ‖ νεώτ. κ. δημ. μέρος καταλλήλως παρεσκευασμένον πρὸς

εὔκολον ἐπιβίβασιν ἢ ἀποβίβασιν τῶν ἐπιβατῶν τῶν ἀτμοπλοίων καὶ σιδηροδρόμων ἢ φόρτωσιν καὶ ἐκφόρτωσιν τῶν ἐμπορευμάτων : Βλαχογ.Παλ. 94 **καὶ νά, σὲ λίγο διπλαρώσανε τὴν ἀποβάθρα τὴν παλιά·** 2) τὰ λάσανα, ἤτοι ἐσχάρα ἐφ' ἧς ἐτίθετο χύτρα : Σουΐδ. « **ἀποβάθρας,** καὶ τὰ λάσανα, ἃ λέγονται αἱ χυτρόποδες ».

ἀποβαίνω κ. νεώτ. μελ. **-ήσομαι** ἀόρ. ἐνεργ. ἀπέβησα, μέσ. **ἀπέβην,** παρακ. **ἀποβέβηκα** ἀπέρχομαι, ἀπομακρύνομαι : Ἰλ.Β 35 **ὣς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσετο** καὶ μετὰ γεν. : Εὐρ.Ἑκ.142 **ἀπ. πεδίων·** 2) καταβαίνω ἐξ ὑψηλοτέρου εἰς χαμηλότερον, κάτω : Ἰλ.Γ 265 **ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα** καὶ ὡς τεχν. ὅρος τῶν ἀμφίππων βλ.λ.· ‖ ἀπὸ ἵππου εἰς ἵππον μεταπηδῶ· 3) ἀποσύρομαι : Σοφ. ΟΚ 166 **ἀβάτων ἀποβάς·** 4) ἐξέρχομαι, ἀποβιβάζομαι : Ὀδ.Ν 28 **ἀλλ' οὕτως ἀποβάντες νηός,** ἀντίθ. **εἰσβαίνω·** ἐπὶ θανάτου : Εὐρ.Ἀνδρ.1022 **ἀπὸ δὲ φθίμενοι βεβᾶσι·** 5) ἐπὶ ἐλπίδων, ἀποτυγχάνω, διαψεύδομαι : Εὐρ. Βακχ. 909 **ἐλπίδες.. αἱ δ' ἀπέβησαν** πρβλ. δημ. πάν οἱ ἐλπίδες· 6) γεν. κ. νεώτ. ἐπὶ γεγονότων καὶ περιστάσεων, ἀπολήγω, καταντῶ, τελειώνω : Πλάτ. Φιλ.39 A **τἀναντία ἀπέβη, - δὲν γνωρίζω πῶς θ' ἀποβῇ, - ἀπέβη εἰς κακόν, - ὁ ἀγὼν ἀπέβη ὑπὲρ ἡμῶν** πρβ. καὶ τὸ **ἀποβαῖνον** ἐπακολούθημα, τὸ ἀποτέλεσμα - τὸ **ἀποβησόμενον** ἡ ἔκβασις· 7) πραγματοποιοῦμαι, ἐπαληθεύω : Θουκ.4,39 **ἡ ὑπόσχεσις ἀπέβη·** 8) ἐπὶ προσ. καταντῶ, γίνομαι : Θουκ.3,53 A **ὑποπτεύομεν μὴ αὖ κοινοὶ ἀποβῆτε·** 9) μτβ. ἀποβιβάζω : Ἡρ. 5,63 **ὁ μὲν δὴ εἰς Φάληρον τὴν στρατιὰν ἀπέβησε·** ‖ παρ.Ἱππ.Ἄρθρ.52 **ἀποβαινόμενον σκέλος** τὸ ἕνεκα τῆς θέσεώς του μὴ ἀνέχον τὸ βάρος τοῦ σώματος· 10) ἐπὶ τῶν ποδῶν, **ἀποβεβηκώς,** ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω προεκβληθείς : Ἀριστλ.ΖΙ 706 A 9 **τῷ ἀποβεβηκότι ποδί.**

ἀποβάλλω κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. **ἀποβαλῶ,** ἀόρ. β' **ἀπέβαλον,** δημ. **ἀπόβαλα,** παρακ. **ἀποβέβληκα** ρίπτω μακρὰν ἀπ' ἐμαῦ, ἀπορρίπτω, πετῶ ἀπ' ἐπάνω μου : Ἰλ.8 183 **ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε·** κ. μετὰ γεν. Αἰσχ.Ἀγ.165 **ἀπὸ φροντίδος ἄχθος.. βάλεν** (τμῆσ.), - **ἀπέβαλε πάντα χαλινόν·** ‖ κ. μεσ. **-ομαι** ἑκών, ἀπ' ἐμαυτοῦ ρίπτω τι : Πλάτ. Νόμ.802 B· 2) γεν. κ. νεώτ. ρίπτω, ἀφήνω, παραιτῶ : Ξεν.Οἰκ.20,28 **οὐκ εἰκῇ τὸν σῖτον, ὅπου ἂν τύχωσιν, ἀπέβαλον·** 3) χάνω : Ἀριστφ.Ἐκκλ. 84 **ἀπ. τὴν οὐσίαν,** Εὐρ.Τρω.663 **ἄνδρα τὸν πάρος ἀποβαλοῦσα ἄλλον φιλεῖ, - ἀπέβαλε τὴν ἐντροπήν·** 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐκδιώκω, ἀποπέμπω : Ἀριστλ.ΗΝικ.1110 A 9 **οὐδεὶς ἀποβάλλεται ἑκών, - ἀποβάλλω τὸν μαθητήν, - ἀπέβαλε τὸν ὑπάλληλόν του** κ. παθ. ἐκδιώκομαι : Πλούτ. Συγκρ.Δικ.Βρcῦτ.3 **ἀποβληθεὶς τῆς τυραννίδος, - ὅθεν καταφρονῶ** (Ὁμ.ὕμν.Ἑρμ.)· 5) παραπέμπω : Πλατ.Νόμ.1630 **ἀπ. τὸν νομοθέτην εἰς τοὺς πόρρω·** 6) ἀπορρίπτω τι καὶ κτῶμαι εἰς ἀντικατάστασιν νέον, ἀλλάσσω, ἐπὶ ζῴων : **ἀπ. τὰς ὁπλάς, τὰ κέρατα,** ἀντίθ. **σῴζω** (Ἀριστλ.)· 7) ἐπὶ βρέφους, ἐκθέτω, ἀποθέτω : Νομ.Γορτ.419· 8) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ γυναικός, τίκτω προώρως, ἀτελὲς ἢ νεκρὸν βρέφος : Ἱππ.206 C **αἱ ἐν τόκῳ καρδίην προαλγήσασαι ὀλίγῳ ὕστερον ἀποβάλλουσι, - ἀπέβαλε συνεπείᾳ πτώσεως, - ἔχει ἀποβάλει τρεῖς φορές·** πρβλ. ἀποβολή.

ἀπόβαλμα (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποβάλλω βλ. λ.7), ἀποβολή, ἔκτρωσις· ‖ τὸ ἐξ ἀποβολῆς γεννηθέν· ‖ τὸ ἔκτρωμα· 2) γεν. πᾶν τὸ ἀποβαλλόμενον ὡς ἄχρηστον.

ἀποβαλσίδι (τὸ) δημ. τὸ ὡς ἄχρηστον ἀποβαλλόμενον ἢ ἀποβληθέν, ἀπόρριμμα.

ἀπόβαμα-ατος (τὸ) μον. μ. πληθ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποβαίνειν.

ἀποβάμβακο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀπὸ τοῦ κατειργασμένου βάμβακος ὑπόλειμμα.

ἀπόβαμμα-ατος (τὸ) Ἐπίγρ. κ. μτγν. ὕδωρ ἐξ ἱερᾶς πηγῆς, ὕδωρ ἀγνιστικόν : Ἐπιγρ. **ἀπόβαμμα ἐλατήριον·** 2) μτγν. βαφή, βάμμα : σχόλ.Νικ. Ἀλεξ.51 **καὶ ταύτην δὲ σβέσας ἐν μέλιτι πότισον τὸ ἀπόβαμμα αὐτῆς τὸν κάμνοντα.**

ἀποβαναυσῶ-όω νεώτ. καὶ **ἀποβαναυσώνω** καθιστῶ ἐντελῶς βάναυσον, χυδαῖον, βάρβαρον, ἐκβαρβαρῶ κ. παθ. **-ομαι** ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : **ἀποβαναυσωθεῖσα κοινωνία, - οἰκογένεια.**

ἀποβαναυσώνω νεώτ. **ἀποβαναυσῶ** βλ.λ.

ἀποβαναύσωσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ καθιστάναι τινὰ τελείως βάναυσον, ἐκβαρβάρωσις.

ἀποβάνω δημ. ἀποβάλλω βλ.λ., ἰδίᾳ ἐπὶ ἐκτρώσεως· 2) ἀπογεμίζω.

ἀποβαπτίζω μσν. ἀφαιρῶ τὸ βάπτισμα, ξεβαφτίζω : Θεόδ.Στ.516 C **ἀλλὰ γὰρ καὶ ἀποσχηματίζειν μοναχὸν ἴσον ἐστὶ τῷ ἀποβαπτίζειν·** 2) μσν. μεσ. **-ομαι** ἀναδύομαι, ἀναφαίνομαι : Θεόδ.Ὑρτακ.ἐν Ἀν.Στεφ.3,68 F **ναῦς ἐμβάφασα κλυδωνίῳ.. οὐκ ἔσθ' ὅπως.. ἀποβαπτίσασθαι.**

ἀποβάπτω βυθίζω εἰς ὕδωρ ἢ εἰς ἄλλο ὑγρόν, βουτῶ, ἐμβαπτίζω : Ἀριστλ.ΖΙ 8,29,3 **λίθον ἐν οἴνῳ ἀποβάψαντες πίνουσιν·** ‖ κ. μτφ. Πλούτ.Φωκ.5: **δεῖ τὸν φιλόσοφον εἰς νοῦν ἀποβάπτοντα τὴν λέξιν προφέρεσθαι·** 2) κ. νεώτ. δημ. **ἀπαβάφω,** ἀποχρωματίζω, ξεβάφω τι : Ἀριστφ.ἀπ.366 **ὅστις ἐν ἅλμῃ ἀπεβάφθη·** 3) μτγν. καθαρίζω, διϋλίζω : ΠΔΜακκ.2,1,21 **ὡς δὲ διεσάφησαν ἡμῖν μὴ εὑρηκέναι πῦρ, ἀλλὰ ὕδωρ παχύ, ἐκέλευσεν αὐτοὺς ἀποβάψαντας φέρειν.**

ἀποβαραίνω δημ. ἐπιβαρύνω τινά· 2) μτφ. καθίσταμαι φορτικός, ὀχληρός· 3) ἀμτβ. ὑπερβολικῶς βαρύνω, καθίσταμαι ἀνίκανος πρὸς οἱανδήποτε ἐνέργειαν, πάσχω ἄμβλυνσιν τῶν αἰσθήσεων : **ἀποβάρυνε ἀπὸ τὰ γεράματα·** ‖ ἐπιδεινωθείσης τῆς καταστάσεώς μου, φέρομαι πρὸς τὸν θάνατον : **ἀποβάρυνε πιὰ ὁ ἄρρωστος·** 4) μέσ. **ἀποβαραίνομαι** ρίπτω τὸ βάρος τοῦ σώματός μου πρὸς ἓν μέρος.

ἀποβαρβαροῦμαι-όομαι μσν. κ. νεώτ. καθίσταμαι, γίνομαι ἐν τῷ συνόλῳ βάρβαρος, ἐκβαρβαροῦμαι : Μ.Ἀκομ.1,322,8.

ἀποβαρβάρωσις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἐκβαρβάρωσις βλ.λ. : Μ.Ἀκομ.2,208,12.

ἀπόβαρον (τὸ) νεώτ. ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ὁλικοῦ βάρους ἐμπορεύματος καὶ τοῦ καθαροῦ βάρους αὐτοῦ (ἄνευ τῆς συσκευῆς) ἄ. ντάρα.

ἀποβασιλεὺς-έως (ὁ) ὁ πρώην βασιλεύς : ΑΒ 1089,15 **εἰς τὸν ἀποβασιλέα Μιχαὴλ τὸν Καλαφάτην.**

ἀπόβασις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. **-η** ἡ ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηρὰν ἔξοδος, ἡ ἀποβίβασις : Θουκ.3,103 **εἰς τὴν Λοκρίδα ἀποβάσεις τινὰς ποιησάμενος, - διετάχθη ἡ ἀπόβασις στρατευμάτων, - οἱ Ἰταλοὶ ἔκαναν ἀπόβαση στὰ νησιά μας·** ‖ **ἀπόβασις ἐπί τινα** ἡ ἐν ἐχθρικῷ σκοπῷ ἀποβίβασις : Θουκ.4,10· 2) ὁ πρὸς ἀπόβασιν, ἀποβίβασιν, πρόσφορος ἢ προωρισμένος τόπος : Διόδ.Σ 418 **τήν τε ἤπειρον ἀπόβασιν οὐκ ἔχουσαν·** 3) κλίσις, διασκευή, διαρρύθμισις πρὸς ἀπόβασιν, ἀποβίβασιν : Πολυβ.9,19,7 **τὴν δ' ἀπόβασιν τῆς κλίμακος·** 4) μτγν. μτφ. διέξοδος : Πλούτ.Σόλ.14 **τὴν τυραννίδα.., ἀπόβασιν οὐκ ἔχειν·** 5) μτγν. μον. κ. νεώτ. ἔκβασις, ἀποτέλεσμα : Πρόκ.Γοτθ.2,30 **ἡ τῶν πραγμάτων ἀπόβασις.**

ἀπόβασκε Θεοδόσ.Γραμμ.64 C « ἀπελθέ ».

ἀποβαστάζω μτγν. δημ. κ. **ἀποβαστῶ,** μέλλ. **-άσω,** ἀόρ. δημ. **-αξα** κ. μτχ. παθ. παρακ. **ἀποβασταγμένος,** ἀποκομίζω : Κύριλλ.Ἀλ.1,375 C **ἀπεδήμησε.., ἀποβαστάζων ὥσπερ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν·** 2) δημ. κ. **ἀποβαστῶ** φέρω ἐπ' ἐμοῦ, βαστάζω·

3) δημ. ὑποβαστάζω· ‖ κ. μτφ. περὶ προσ. συντηρῶ, εἰσφέρω πρὸς συντήρησιν : **ἀποβαστάζω τὸ σπίτι.**

ἀποβαστῶ-άω δημ. ἀποβαστάζω βλ.λ.2,3).

ἀποβατήριος-ον μτγν. ὁ προστάτης τῆς ἀποβάσεως βλ.λ. θεός : Ἀρρ.Ἀν.Ι,11,7 **βωμοὺς ἱδρύσασθαι.. Διὸς ἀποβατηρίου καὶ Ἀθηνᾶς καὶ Ἡρακλέους·** 2) **τὰ ἀποβατήρια** (ἐνν. ἱερὰ) θυσίαι πρὸς αἰσίαν ἀπόβασιν τελούμεναι.

ἀποβάτης-ου (ὁ) μτγν. ὁ ἀπὸ ἵππου εἰς ἵππον καὶ ἐν ἀγωνίσματι ἱππικῷ, ἀπὸ ἅρματος εἰς ἅρμα μεταπηδῶν, πρβλ. **ἀναβάτης** καὶ **παραβάτης**, Ἡσ. « καταβάτης· ὁ ἀπὸ τοῦ ἅρματος **ἀποβάτης** » : Πλούτ.Φωκ.20 **ἀγωνίσασθαι ἀποβάτην·** 2) τίτλος κωμῳδιῶν Ἀλέξιδος καὶ Διφίλου.

ἀποβατικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἀποβάτην βλ.λ.1)· ΕΜ « καλεῖται δὲ καὶ ἀποβατικὸς ὁ ἡνίοχος ὁ εἰς τοῦτο τὸ ἀγώνισμα ἐπιτήδειος » : Ἐπιγρ. **ἀπ- ἀγών·** 2) κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀπόβασιν, ὁ κατάλληλος, ὁ ἐπιτήδειος ἢ ὁ προωρισμένος πρὸς ἀπόβασιν· **ἀποβατικὰ σώματα·** ‖ νεώτ. ναυτ. **ἀποβατικὸν ἄγημα** ἔνοπλον τμῆμα τοῦ πληρώματος πολεμικοῦ τινος πλοίου, ἀποβαῖνον εἰς τὴν ξηρὰν πρὸς πρόσκαιρον δρᾶσιν.

ἀποβατικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀποβατικὸν βλ.λ. : ΕΜ 124,31· 2) νεώτ. δι' ἀποβάσεως.

ἀπόβατος (ὁ) (1) γλωσσ. ἀποθήκη, μαγειρεῖον.

ἀπόβατος-η-ο (2) δημ. ὁ ὀχευθείς, βατευμένος, ἐπὶ προβάτου.

ἀποβάφω δημ. μέλλ. **-φω**, ἀόρ. **-αφα** ἀφαιρῶ ἢ ἀποβάλλω τὴν βαφήν, ξεβάφω· 2) περαίνω τὴν βαφήν, τελειώνω τὸ βάφιμο.

ἀποβγάζω δημ. κ. **ἀποβγάνω** ἐντελῶς ἀφαιρῶ ἢ ἀποσπῶ· 2) ἀποπέμπω, ἀποδιώκω : Ἐρωτόκρ. Ι.1034 **καὶ νὰ 'ποβγάλῃ τὸν ὑγιὸ καὶ νὰ τονε 'ξορίσῃ, - τὸν ἀπόβγαλε μὲ σπρωξιές.**

ἀποβγαίνω δημ. ἐξέρχομαι· 2) πέρδομαι.

ἀπόβγαλμα (τὸ) δημ. κ. ἀπόβαλμα βλ.λ.

ἀποβγάνω δημ. κ. **ἀποβγάζω** βλ.λ.

ἀποβγενικός-ή-ό δημ. κατὰ συγκ. ἀντὶ ἀποευγενικός ὁ μὴ εὐγενικός, ἀγενής : παροιμ. **ἡ πεῖνα τὸν εὐγενικὸ 'ποβγενικὸ τὸν κάνει.**

ἀποβδελύσσομαι κ. **-ττομαι** μέλλ. **-ξομαι** μτγν. ἐντελῶς ἀποστρέφομαι : Νικηφ. ἐν Ρήτ. Ι, 492,20 **ἀποβδελύξεται καὶ Ἀθηνᾶ τὴν ᾠδήν·**

ἀποβδελύσσω κ. **-ττω** Πάπ. προκαλῶ τὴν ἀποστροφήν : **καὶ ἐμὲ ἀποβδελύττουσι.**

ἀποβδόμαδα ἐπίρρ. δημ. κ. **ἀποβδομάδα(ς)** μετὰ τὸ πέρας τῆς παρούσης **ἑβδομάδος**, ἀπὸ τῆς ἐπομένης ἑβδομάδος.

ἀποβδόμαδο (τὸ) δημ. τὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος.

ἀποβέγγερο (τὸ) δημ. ἡ ὑπὲρ τὴν κανονικὴν ὥραν παράτασις τῆς βεγγέρας βλ. λ.

ἀποβελίζω ἐξάγω, βγάζω ἀπὸ τὸν ὀβελόν, ξεσουβλίζω : Σωτ. Κωμ. Ι,10 **ἀποδοὺς ὅσ' ἐστὶν ἀποβέλισον ὀπτανά** (διόρθ. **ἀπ' ὀβελίσκων**).

ἀποβκνετώνω δημ. καθίσταμαι ὅλως ὠχρός, γίνομαι κατακίτρινος, οἷον ἐκ τοῦ ψύχους ἢ τοῦ ἄλγους, πρασινοκιτρινιάζω, πονιάζω.

ἀποβκργίζω δημ. κάμπτομαι, λυγίζομαι.

ἀποβηματίζω μτγν. καταβιβάζω τινὰ ἀπὸ τοῦ βήματος : Πλούτ.Ἠθ.980 C **ὥστε μηδαμῶς τοὺς μὲν ἀλαζονεύειν τοὺς δὲ ἄλλους ἀποβηματίζειν.**

ἀποβησόμενον (τὸ) κ. νεώτ. τὸ οὐδ. μτχ. μέλλ. τοῦ ρ. ἀποβαίνω ὡς οὐσ. **τὸ εἰς ὃ μέλλει ν' ἀποβῇ** πρᾶξίς τις, τὸ ἀποτέλεσμα, ἡ ἔκβασις : **οὐδεὶς γνωρίζει τὸ ἀποβησόμενον.**

ἀποβήσσω ἀττ. **-ττω**, μέλλ. **-ξω** μέσ. μέλλ. **-βήξομαι** βήσσων, βήχων ἐκπτύω : Ἱππ.Προγν.23 **μήτε πύον ἀποβήσσῃ** κ. μέσ. **-ομαι** ἐν τῇ αὐτῇ σημ.

ἀποβιάζομαι ἀποθ. κ. δημ. ἐκβιάζω, ὠθῶ, φέρω βιαίως ὀπίσω : ἈριστΛ.ΖΠ 714 A 19 **ἀπ- τὸ ὑγρόν**, αὐτ.Πρ.903 B 5 **ἀπ- τὸ κωλῦον·** 2) ποθ. ἐξαναγκάζομαι εἰς ὑποχώρησιν : Ξεν.ΚΠ 4,2,24 **ἵνα μήποτε ἀθρόῳ τινὶ ἐντυχόντες ἀποβιασθῆτε·** 3) ὡς κ. τὸ ἐνεργ. ἐκβιάζω τινά : Πολύβ.16,24,5 **τοὺς δὲ ἀποβιαζόμενος·** 4) γεν. ἐξαναγκάζω· 5) δημ. ἔχω σπουδήν, βιασύνη πρός τι : **ἀποβιάζομαι νὰ βάνω τὰ κεραμίδια.**

ἀποβιβάζω κ. νεώτ. μτβ. ἀντιστ. ἀμτβ. **ἀποβαίνω** βλ. λ. κάμνω τινὰ ἢ τι ν' ἀποβιβασθῇ ἐκ τοῦ πλοίου, ἐκβιβάζω, ξεμπαρκάρω : Θουκ.6,97 **τοὺς πεζοὺς ἀποβιβάσαντες·** ‖ κ. τὸ μέσον ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Ἡρ.8,76 **ἐς δὲ τὴν.. Ψυττάλειαν.. πολλοὺς τῶν Περσέων ἀπεβιβάσαντο** (= ἀπεβίβασαν)· ‖ ἐπὶ πραγμ. ἐκφορτώνω· 2) νεώτ. τὸ μεσ. **-ομαι** ἀμτβ. ἐπὶ προσ. ἀποβιβάζω **ἐμαυτὸν** ἐκ πλοίου, ξεμπαρκάρω **-ομαι : οἱ στρατιῶται ἀπεβιβάσθησαν ὅλοι·** ἀντιθ. **ἐπιβιβάζομαι.**

ἀποβίβασις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηρὰν **ἔξοδος** ἢ **ἡ ἐκφόρτωσις, ὅ. ξεμπαρκάρισμα** ἢ **ξεφόρτωμα, ἀντιθ.** ἐπιβίβασις.

ἀποβιβασμός (ὁ) μτγν. ἡ ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηρὰν **καταβίβασις** ἢ **ἔξοδος** : Ἰάμβλ.Πυθ.3,17 **οὔτε πρὸς τὸν ἀποβιβασμόν.. ἠναντιώθη τότε.**

ἀποβιβαστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἔχων σχέσιν μὲ τὴν ἀποβίβασιν βλ.λ., ὁ τῆς ἀποβιβάσεως· ‖ ὁ πρὸς ἀποβίβασιν **ἱκανὸς** ἢ **ἐπιτήδειος·** ‖ **ἐν πληθ.** οὐδ. **ἀποβιβαστικὰ** (τὰ) ὡς οὐσιαστ. ἡ πρὸς ἀποβίβασιν ἀμοιβή, τὰ δι' ἀποβίβασιν **ἔξοδα**, ἐκφορτωτικὰ ἢ βαρκαδιάτικα.

ἀποβιβρώσκω κ. **ἀποβρώσκω** μέλλ. **-βρώσω**, ἀόρ. ποθ. μτχ. **-βρωθείς** ἀποτρώγω, κατεσθίω, κατατρώγω, κ. παθ. **-ομαι** ἐν τῇ αὐτῇ σημασ. : ΑΠ 7,294 **χεῖρας ἀποβρωθέντα.**

ἀποβιγλίζω δημ. κ. **ἀποβιγλάω** ἀποσκοπῶ πρός τι, παρατηρῶ τι μετὰ προσοχῆς ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς : Χασ.Ἤπειρ. Ἆσμ.30 **καὶ βιγλάει τὲς ὄμορφες** (**κι' ὅλες τὶς ἐβίγλωσε**) **καὶ τὶς ἀπεβίγλωσε.**

ἀπόβιος (ὁ) μον. ὁ μακρὰν τοῦ κοσμικοῦ βίου, ὁ μοναχός : Εὐστ.Πονημ.214,73 **ἡνίκα τὴν ἀρχὴν ἐμελέτησαν γενέσθαι ἀπόβιοι.**

ἀποβιῶ-όω μτγν. κ. νεώτ. μέλλ. **-ώσομαι**, ἀόρ. **ἀπεβίων**, νεώτ. **ἀπεβίωσα** παύομαι ζῶν, ἀποθνήσκω : Γλωσσ.Φιλόστρ.Ἀπολλ 8,28 **λάθε ἀποβιώσας**, Ἡλιόδ.4,7 **ἀπεβίω, - ἀπεβίωσεν ὁ πατήρ του·** ‖ μτγν. κ. μέσ. **-οῦμαι-όομαι** ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Πάπ. **ὁ πατὴρ ἡμῶν ἀπεβιώσατο.**

ἀποβιῶμαι-άομαι ἀποβιάζομαι, βιαίως ὠθοῦμαι, περὶ τοῦ αἵματος : Ἱππ.Νούσ.Ι,24 **ὁκόταν τὸ αἷμα διαθερμαίνηταί τε καὶ ἀποβιῆται.**

ἀποβιώσιμος διάταξις μον. νομ. ἡ ἐγγίζοντος τοῦ θανάτου γινομένη διαθήκη, αἱ τελευταῖαι θελήσεις θνήσκοντος **αἱ ἀφορῶσαι** εἰς τὴν διάθεσιν τῆς περιουσίας του.

ἀποβίωσις-εως (ἡ) Πάπ. κ. μον. κ. νεώτ. ἡ τελευτὴ τοῦ βίου, ὁ θάνατος : Πλούτ.Ἠθ.389 A, Γρηγ. Νύσσ.2,840 **τῆς τε ἀποβιώσεως καὶ γεννήσεως τῶν ἀτόμων**, Χρυσόβ.Ἀνδρ.Παλαιολ.π.Σαβ.Ι,241 **μετὰ δὲ τὴν αὐτοῦ ἀποβίωσιν.**

ἀποβιώσκω μτγν. ἀποβιῶ : Νικήτ.Δαβ.παραφρ. Γρηγ.Ναζ.184,22 **καὶ ἀποβιώσκουσι·** ‖ τὸ μεσ. **-ομαι** γεν. ἐκλείπω ἀπὸ τῆς ζωῆς, ἀφανίζομαι : Ἑρμείας εἰς Πλάτ.Φαῖδρ.220 A **τῶν ἐν τῇ γῇ φυομένων καὶ ἀποβιωσκομένων.**

ἀποβλακῶ-όω νεώτ. ἀποβλακώνω βλ. λ.

ἀποβλάκωμα (τὸ) δημ. ἀποβλάκωσις βλ.λ.

ἀποβλακώνω νεώτ. κ. δημ. ἀόρ. **ἀπεβλάκωσα** κ. δημ. **ἀποβλάκωσα**, παθ. ἀόρ. ἀπεβλακώθην κ. δημ. **ἀποβλακώθηκα**, κ. μτχ. ποθ. παρακ. **ἀποβλακωμένος** καθιστῶ τινα βλάκα : **τὸν ἀποβλάκωσε ἡ φτώχεια·** ‖ μέσ. **ἀποβλακώνομαι** καθίσταμαι βλάξ : **ἀποβλακώθηκε ἀπὸ τὰ ναρκωτικά.**

ἀποβλάκωσις-εως νεώτ. δημ. **-άκωση** κ. ἀπο-

βλάκωμα ἡ κατάστασις τοῦ ἀποβλακωθέντος, ἡ ἀπηλιθίωσις, τὸ **ξεκούτιασμα** βλ. λ.

ἀποβλακωτικά ἐπίρρ. δημ. ἀποβλακωτικῶς βλ.λ.

ἀποβλακωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ πρὸς ἀποβλάκωσιν βλ. λ. συντελῶν, ὁ εἰς ἀποβλάκωσιν ἄγων: **ἀποβλακωτικαὶ συνήθειαι, - ἡ παρατεταμένη χρῆσις ναρκωτικῶν εἶναι ἀποβλακωτική.**

ἀποβλακωτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐπάγοντα ἀποβλάκωσιν, ἀπηλιθίωσιν: **ἡ διδασκαλία τῶν ἀρχαίων κειμένων ἐγίνετο ἀποβλακωτικῶς.**

ἀποβλάπτω βλάπτω, καταστρέφω, φθείρω ἐντελῶς: Πίνδ.Ν 7,60 **τόλμαν τε καλῶν ἀρομένῳ σύνεσις οὐκ ἀποβλάπτει φρενῶν,** Πλάτ.Νόμ.795 D **ὅπως μηδὲν τοῖς ἔθεσιν ἀποβλάπτωσι τὰς φύσεις·** κ. παθ. **-ομαι** ἐν τῇ αὐτῇ σημ· 2) παθ.**-ομαι** στεροῦμαι, πάσχω ἀπώλειαν, χάνω: Σοφ.Αἴ.941 **τοιοῦδ᾽ ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου.**

ἀποβλαστάνω κ. δημ., ἀόρ. β´ **-έβλαστον** ἀόρ. α´ μτγν. **-εβλάστησα** βλαστάνω ἔκ τινος, γεννῶμαι οἱονεὶ ὡς βλαστός: Σοφ.ΟΚ 533 **ματρὸς κοινᾶς ἀπέβλαστον ὠδῖνος·** || προκύπτω, παράγομαι: Πλούτ.Ἠθ.954 C **τὸν ἐν θέρει ἀέρα θερμὸν ὄντα ἀλλὰ τοῦ φύσει ψυχροῦ ἀποβλαστάνοντα·** 2) δημ. ἐπὶ φυτῶν, συμπληρῶ τὴν βλάστησιν, παύω ἐκφύων τρυφεροὺς βλαστούς· συγγ. ξεβλαστώνω, ξεβλασταρώνω: **σὰν ἀποβλαστήσουν τὰ μαρούλια δὲν τρώγονται.**

ἀποβλάστημα-ατος (τὸ) κ. μτγν. βλαστός, ἄ. **βλαστάριον** βλ. λ.: Θεόφρ.Αἰτ.Φ 1,20,1 **ἀποβλάστημά τι ποιεῖται μικρόν·** 2) μτφ. γόνος, γέννημα, τέκνον: Πλάτ.Συμπ.208 B **μὴ οὖν θαύμαζε, εἰ τὸ ἑαυτοῦ ἀποβλάστημα φύσει πᾶς φιλεῖ.**

ἀποβλάστησις-εως (ἡ) κ. μτγν. τὸ βλαστάνειν, ἐκφύεσθαι ἀπό τινος, **ξεφύτρωμα**: Ἱππ.Ἄρθρ.45 **ἀποβλάστησις νεύρων.**

ἀποβλάστωμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ἀποβλάστησις βλ.λ· 2) ἐπὶ φυτῶν, ἡ μετὰ τὴν ἔκφυσιν τῶν βλαστῶν περίοδος.

ἀποβλαττίον (τὸ) μσν. ἐπανωφόριον ἐκκλησιαστικὸν ἐξ ὑφάσματος πορφυροχρόου καὶ πεποικιλμένου: Διάτ.Μιχ.Ἀτταλ. π. Σάθ.69 **ἀποβλαττίον σαρακηνικοῦ πανίου·** πρβλ. βλάττιον.

ἀπόβλεμμα-ατος (τὸ) τὸ ἀπότομον ἢ τὸ ἀτενὲς βλέμμα, τὸ ἄγριο κοίταγμα: Φρύν.Κωμ.Ἀπ.75.

ἀπόβλεπτος-ον ὁ πρὸς ὃν ζηλωτῶς ἀποβλέπει τις, περίβλεπτος, ἔνδοξος: Εὐρ.Ἑκ.355 **γυναιξὶ παρθένοις τ᾽ ἀπόβλεπτος μέτα,** Κύριλλ.Ἀλ.2,388 A **ζηλωτοί τε ἔσονται καὶ ἀπόβλεπτοι.**

ἀποβλέπω κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποστρέφων τὸ βλέμμα ἀπὸ ἄλλων προσβλέπω ἰδιαιτέρως καὶ μετὰ προσοχῆς εἴς τι, προσηλῶ τὸ βλέμμα πρός τι· προσατενίζω: Εὐρ.Ἱππ.1206 **ἀπ- εἰς τὰς ἀκτάς·** 2) προσέχω, λαμβάνω ὑπ᾽ ὄψιν, ἀναλογίζομαι: Θουκ.3,58 **ἀποβλέψατε ἐς πατέρων θήκας,** Δημ. 26,17 **ἀπ- εἰς τὰ πράγματα·** 3) μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ πράγμ., εἶμαι ἐστραμμένος, ἔχω πρόσοψιν πρός τι: ΔίωνΚ76,11 **ἀνδριάντι, πρὸς τὴν ὁδὸν ἀποβλέποντι, - ἡ ἔπαυλις ἀποβλέπει πρὸς τὴν θάλασσαν·** 4) κ. νεώτ. μετὰ θαυμασμοῦ, θάμβους ἢ στοργῆς προσβλέπω τινὰ ἢ τι, στηρίζω τὰς ἐλπίδας μου: Ξεν.Ἑλλ.6,1,8 **ἡ σὴ πατρὶς εἰς σὲ ἀποβλέπει, - ἡ χώρα εἰς σὲ ἀποβλέπει ἐν ὥρᾳ κινδύνου·** || βλέπω μετὰ πόθου: Ξεν.Ἀν.7,223 **εἰς τὴν ἐκείνου τράπεζαν ἀποβλέπων ὥσπερ κύων·** 5) μτγν. ἀποστρέφω τοὺς ὀφθαλμούς· 6) νεώτ. κ. δημ. ἔχω βλέψεις εἴς τι, ἐπιδιώκω σταθερῶς τι: **ἀποβλέπει εἰς ἔνδοξον μέλλον, - ἀποβλέπει στὴν προῖκα, - ἀποβλέπει εἰς ἀξιώματα·** 7) νεώτ. ἀφορῶ εἰς..: **θὰ πράξω πᾶν ὅ,τι μὲ ἀποβλέπει·** 8) δημ. εἰς τὸν ἀόρ. **ἀπόειδα** ἐν τῇ φρ. **εἶδα κι ἀπόειδα** = ἀπηλπίσθην ἢ ἐβαρύνθην· ἐν σπαν. χρ. καὶ μόνον: **ἀπόειδε νὰ καρτερῇ.**

ἀπόβλεψις-εως (ἡ) μσν. ἐπὶ κτιρίων, τὸ ἀποβλέπειν, ἡ πρόσοψις: Γεωπ.2,3,7 **τὰ δὲ βαλανεῖα τοὐναντίον δεῖ ποιεῖν οὐ πρὸς βορρᾶν καὶ πρὸς ἄρκτον τὴν ἀπόβλεψιν ἔχοντα.**

ἀπόβλημα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. πᾶν ὅ,τι ἀποβάλλεται, ἀπορρίπτεται: ΠΔΣοφ.Σαλ.13,13 **τὸ δὲ ἐξ αὐτῶν ἀπόβλημα εἰς οὐδὲν εὔχρηστον,** σχόλ.Ἀριστφ. Ἱππ.412 « **μαγδαλιὰ τὰ τῶν ἀλφίτων ἀποβλήματα** ».

ἀποβλήσιμος-ον Πάπ. ὁ πρὸς ἀπόβλησιν, πρὸς ἀπόρριψιν, ὁ ἄχρηστος, ποὺ εἶναι γιὰ πέταμα: Πάπ. **τύμπανα τρία ἀποβλήσιμα.**

ἀπόβλησις-εως (ἡ) μσν. ἀπόβλημα, ὅθ. ἐξαγόμενον, προϊόν τινος: Εὐστ.σχόλ.Ὀδ.1767,59 **ἐπειδὴ αἶδας μέθης ἀπόβλησιν εἶναι τὸ ῥηθησόμενον.**

ἀποβλητικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀποβάλλων, ὁ ἀπορρίπτων: Θεόφρ.Αἰτ.Φ 2,9,3 **ἀποβλητικὰ δὲ μάλιστα τῶν καρπῶν, πρὶν πεπᾶναι, συκῆ καὶ φοῖνιξ καὶ ἀμυγδαλῆ, - ἀποβλητικὰ φάρμακα** (τὰ πρὸς ἀποβολὴν βλ.λ. ἐμβρύου πρόσφορα).

ἀπόβλητος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἄξιος νὰ ἀποβληθῇ, ὁ ἀνάξιος νὰ εἶναι δεκτός, ἀξιοκαταφρόνητος: Ἰλ.Γ 65 **οὔ τι ἀπόβλητ᾽ ἐστὶ δῶρα θεῶν, -ἰδέα ἀπόβλητος·** 2) μτγν. ὁ δυνάμενος ν᾽ ἀπολεσθῇ· 3) μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀποπεμφθείς, ἀποβληθείς: **ἀπόβλητος τῆς ἐκκλησίας, - τοῦ σχολείου.**

ἀποβλίττω κ. μτγν., μέλλ. **-σω,** ἀόρ. **-έβλισε,** μέσ. ἀόρ. **-εβλίσατο** ἀφαιρῶ ἐκ τῆς κυψέλης τῶν μελισσῶν τὸ μέλι· κ. μέσ. **-ομαι** μτγν. ἐν τῇ αὐτῇ σημ.: ΑΠ 7,34 **ὡς ἀπὸ μουσῶν σμῆνος ἀπεβλίσατο·** || γεν. ἀφαιρῶ κ. συνεκδ. κλέπτω: Ἀριστφ. Ὄρν.498 **ὁ δ᾽ ἀπέβλισε θοἰμάτιόν μου** (σχόλ. ἀφείλετο μτφ. **ἀπὸ τῶν κηρίων, ἀπὸ τῶν τὸ γάλα ἀμελγόντων**).

ἀποβλύζω ἐκχύνω, ἐκβάλλω, ἐξεμῶ: Ἰλ.I 491 **πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα οἴνου ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ** (ἐπὶ βρέφους ἀπεμοῦντος τὸ ποθέν)· 2) ἀμτβ. ῥέω, ἀναδίδω ὕδωρ: Φιλόστρ.νεώτ.Εἰκ.1,9 **πηγαὶ ἀποβλύζουσι τῶν ἀρῶν·** πρβλ. ἀναβλύζω.

ἀπόβλυσμα-ατος (τὸ) μσν. τὸ ἀποβλύειν, ἔκρυσις, ξέχυμα· || μτφ. ἡ ἀπόρροια: Μιχ.Ἀκομ.2,80,22 Κτισμ.1,11, **ἀποβλύσματα τῆς ζάλης τῶν λογισμῶν.**

ἀποβλυστάνω μτγν. ἀποβλύζω βλ.λ.2): Προκ. 25 **αἱ πηγαὶ τὸ ὕδωρ ἀποβλυστάνουσι.**

ἀποβλύω ἀποβλύζω: Ὀρφ.Ἀργ.1,1066 **ὄχθησιν χθαμαλῇσιν ἀποβλύει αἰπὺν ὄλεθρον.**

ἀποβλώσκω μτγν. ἀποχωρῶ, ἀπέρχομαι: Ἀπόλλ.Ρ 3,1143 **ὥρη ἀποβλώσκειν.**

ἀποβοήθειο (τὸ) δημ. κ. **ἀποβοήθιο** μικρὰ βοήθεια, περίθαλψις, ὑποστήριξις, ἀποκούμπι.

ἀπόβολα ἐπίρρ. δημ. ἐξ ὁλοκλήρου, ὁλοτελῶς, ἄ. **ὁλόβολα·** 2) οὐχὶ προσφυῶς, οὐχὶ εὐνοϊκῶς, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ βόλεμα, βολή.

ἀποβολεύς-έως (ὁ) ὁ ἀποβάλλων, ὁ ῥίπτων ἀφ᾽ ἑαυτοῦ: Πλάτ.Νόμ.944 B **ἀποβολεὺς ὅπλων.**

ἀποβολή (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἑκουσία ἀπόρριψις: Πλατ.Νόμ.943 E **καὶ τῆς τῶν κατὰ πόλεμον ὅπλων ἀποβολῆς, - ἡ ἀποβολὴ κακῶν συνηθειῶν·** 2) ἡ ἀκουσία ἀπώλεια, τὸ χάσιμον, ἀντίθ. **κτῆσις**: Πλάτ.Λάχ.195 E **χρημάτων ἀποβολή, - ἀποβολὴ ἐλπίδων·** 3) νεώτ. κ. δημ. ἀποπομπή (μαθητοῦ, ὑπαλλήλου)· 4) νεώτ. δημ. ἐπὶ γυναικός, ὁ πρόωρος τοκετός, ἢ ἡ ἔκτρωσις· || συνεκδ. αὐτὸ τὸ ἐκτρωθὲν ἔμβρυον.

ἀποβολίδωσις-εως νεώτ. στρατ. ἡ ἀφαίρεσις βλήματος ἢ βολίδος ἐκ κάλυκος φυσιγγίου.

ἀποβολιμαῖος-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἀποβολεὺς βλ.λ.: Ἀριστφ.Εἰρ.678 **ἀποβολιμαῖος τῶν ὅπλων ἐγίγνετο·** 2) παθ. Πάπ.κ.γλωσσ. ὁ ἀποβαλλόμενος, ἀπορριπτόμενος, ὁ μὴ ἔχων ἀξίαν: **ἀποβολιμαία θυγάτηρ·** || νεώτ. ὁ ἀποβολῆς ἄξιος, ὁ ἀπορριπτέος: **λέξεις ἀποβολιμαῖαι τοῦ κειμένου.**

ἀπόβολον Ἡσ. « ἀποβεβλημένον ».

ἀποβορβόρωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἔκ τινος ἀφαίρεσις τοῦ βορβόρου· 2) ἡ πλήρης μετατροπὴ εἰς βόρβορον· || μτφ. ἡ ἐξαχρείωσις τῶν ἠθῶν, ἡ παντελὴς ἀκολασία.

ἀποβόρι (τὸ) δημ. ὁ ἐλαφρός, ὁ ἐξασθενήσας βόρειος ἄνεμος, πνέων μετὰ ἕτερον σφοδρῶς πνεύσαντα ἀπὸ τῆς αὐτῆς κατευθύνσεως.

ἀπόβορρος-ον Πάπ. ἀρκτικός, βόρειος κ. ὑπερθ. -ότατος : **τὸ ἀποβορρότατον μέρος.**

ἀποβόσκομαι ἀποθ. βόσκω ἀπό τινος, κ. γεν. τρέφω ἐμαυτὸν ἀπό τινος : Ἀριστφ.Ὄρν.749 **Φρύνιχος ἀμβροσίων μελέων ἀπεβόσκετο καρπόν.**

ἀποβοσκῶ-έω δημ. **-άω** ἀποβόσκομαι βλ.λ.· 2) ΕΜ 120,5 « ἀπεβουκόλησα, ἐν συνηθείᾳ, **ἀπεβόσκησα** καὶ ἐπετήρησα »· 3) ἐπὶ ποιμνίων, τρώγω ὅλον τὸ ἐν βοσκησίμῳ τόπῳ χόρτον, περατῶ τὴν ἐν αὐτῷ βοσκήν : **τὰ κοπάδια ἀποβόσκησαν τὸ λιβάδι·** || τὸ παθ. **ἀποβοσκιέμαι** ἐπὶ τόπων : ἀποβοσκήθηκε **πρῶϊμα τὸ βουνό.**

ἀποβοστρύχωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ λύσις τῶν βοστρύχων, τὸ ξεσγούρωμα.

ἀποβουβαίνω δημ. φέρω τινὰ εἰς ἀδυναμίαν νὰ ἀπαντήσῃ, καθιστῶ τινα **ἄναυδον,** ἀποστομῶ· ||·μεσ. **ἀποβουβαίνομαι** καθίσταμαι ἄφωνος, περιέρχομαι εἰς ἀμηχανίαν νὰ ἀπαντήσω : **τοῦ εἶπα δυὸ λόγια κι' ἀποβουβάθηκε.**

ἀποβουκόλημα-ατος (τὸ) μσν. ἀποπλάνησις, ἀπάτη : Ἰω.Δαμ. 1,276 **ἡ δὲ μνηστεία, . . , καὶ τοῦ τὰς παρθένους ἐπιτηροῦντος ἀποβουκόλημα.**

ἀποβουκολίζω μτγν. ἐξαπατῶ, ἀποβουκολῶ βλ. λ.· Σουΐδ. «**ἀποβουκολίσας**· ἐξαπατήσας, ἐκβαλών, ἀποδιώξας, ἀποπλανήσας » : ΘεοφύλΣ 3,7,70 D **οἱ δὲ τοὺς ἑλόντας ἀποβουκολίζουσιν.**

ἀποβουκολῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. ἀποπλανῶ βοῦς κ. γεν. κτήνη ἀπὸ τῆς ἀγέλης : Λογγ.1,27 **τῶν βοῶν ὀκτὼ τὰς ἀρίστας εἰς τὴν ἰδίαν ἀγέλην θέλξας ἀπεβουκόλησε·** || συνεκδ. ἐπὶ προσ. ἀποπλανῶ, παραπλανῶ, ξεπλανεύω : Λουκ.Δὶς Κατ.13 **τὸν ἐραστὴν ἀπεβουκόλησε·** || κ. παθ. **ἀποπλανῶμαι·** 2) μεσ. ἀφήνω ν' ἀποπλανηθῇ : Ξεν.Κ 1.4,13 **εἰ . . τὸν παῖδα ἀποβουκολήσαιμι·** 3) ὁμ. μέσ. **-οῦμαι ὁδοιπλανῶ, χάνω τὸν δρόμον μου, παραπλανῶμαι·** 4) δι' ἀπάτης τῶν αἰσθήσεων πραΰνω, καθησυχάζω· || μσν. παροδηγῶ, ἀπάγω.

ἀποβοῦμαι-όομαι μσν. **μεταβάλλομαι** εἰς βοῦν : Εὐστ. σχόλ. Ἰλ.278,32.

ἀποβουτυρώνω νεώτ. κ. δημ. ἀφαιρῶ τὸ βούτυρον ἔκ τινος οὐσίας, ἰδίᾳ ἐκ τοῦ γάλακτος, δι' ἀποδάρσεως, ξεβουτυρίζω, **ἀποκορυφώνω,** δέρνω, χτυπῶ τὸ γάλα : **γάλα, -τυρὶ ἀποβουτυρωμένο** (τὸ μὴ περιέχον βούτυρον).

ἀποβουτύρωσις-εως (ἡ) **νεώτ.** ἡ ἀφαίρεσις τοῦ βουτύρου ἀπό τινος οὐσίας καὶ **κυρίως** ἀπὸ τοῦ γάλακτος, **ξεβουτύριασμα,** χτύπημα, δάρσιμο.

ἀποβραδινός-ή-ό δημ. ἀπὸ τῆς προηγουμένης ἑσπέρας ὢν ἢ ὑπολειπόμενος : **φαΐ ἀποβραδινό.**

ἀποβραδὶς ἐπίρρ. δημ. κ. **-ύς** κ. **-ιοῦ** κ. ἀφ' ἑσπέρας, ἀποσπερίς : **ἦρθαν ἀποβραδὶς καὶ φύγανε τὸ πρωΐ,** Παλαμ.Τρισεύγ.22 **ἐκεῖ θὰ πρωτοβγοῦμε ἀποβραδύς . . θὰ ξενυχτίσουμ' ὅπως ὅπως.**

ἀπόβραδο (τὸ) δημ. τὸ μεταξὺ τῆς **δείλης** καὶ τῆς **προκεχωρημένης** νυκτὸς χρονικὸν διάστημα, τὸ μετὰ τὸ βράδυ, ἡ ἑσπέρα : **ἐκάναμε ἕνα περίπατο χτὲς τὸ ἀπόβραδο·** || ἡ γεν. **ἀποβραδιοῦ** ἢ **τ'** ἀποβραδιοῦ ἐν ἐπιρρ. χρ. ἀφ' ἑσπέρας, ἀποβραδίς, ἀποσπερίς : δ. τραγ. **ποιὸς εἶδε ἥλιο ἀποβραδιοῦ κι ἄστρι τὸ μεσημέρι.**

ἀπόβραδος-η-ο δημ. ὁ ὑπάρχων ἢ γενόμενος ἀφ' ἑσπέρας, ἀπὸ τὸ βράδυ, ἀπόσπερος.

ἀποβράζω μσν. νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. δημ. **ἀπόβρασα** ἀποβράσσω βλ.λ· 2) δημ. ἐνεργ. **περαίνω** τὸν βρασμόν, βράζω ἐντελῶς τι· 3) ἀμτβ συμπληρῶ τὴν βράσιν μου, βράζω ἐξ ὁλοκλήρου, ἐντελῶς : **ἀπόβρασε πιὰ τὸ φαΐ.**

ἀπόβρασμα (τὸ) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀπορριπτόμενον κατὰ τὸν βρασμόν· Ἡσ. « κάχλασμα » : Ἀλεξ.Τρολλ.Πυρ.6· 2) Ἡσ. « ἀποβράσματα, τὰ σκύβαλα τῶν πυρῶν »· 3) νεώτ. μτφ. ὡς ὕβρις : **ἀπόβρασμα τῆς κοινωνίας.**

ἀποβρασμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποβράζειν, ἡ ἀπόρριψις ἀφροῦ, ξάφρισμα : Σεξτ.Ἐμφ.Μαθ. 9,103 **κατ' ἀποβρασμόν.**

ἀποβράσσω κ. νεώτ. κ. **ἀποβράττω,** ἀόρ. **ἀπέβρασα** ἐξάγω, ἀναδίδω **ἀφρούς,** ὅπως τὸ βράζον ὕδωρ· || μτφ. ἐξάγω τὸ πίτυρον κοσκινίζων τὸ ἄλευρον· || **παθ.** κοχλάζω, ἐξάγω, **φέρω** εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἀφρούς, **οἱονεὶ** βράζων : Φιλ.2,174 **νεκροὶ ἀπεβράσθησαν εἰς τοὺς αἰγιαλούς·** 2) ἀμτβ. παύομαι βράζων : Ἀλκίφρ.1,23 **μετὰ τὸ ἀποβράσαι τὸ δριμὺ** (ἀφοῦ παύσῃ ἡ δριμύτης).

ἀπόβρεγμα (τὸ) μτγν. τὸ ὕδωρ δι' οὗ τι περιχύνεται, ἔγχυμα : Στράβ.776 **ἀπόβρεγμα παλιούρου**

ἀπόβρεξις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἀποβρέχειν, νοτισμός, μούσκευμα : Γαλ.6,652.

ἀποβρεχάρης (ὁ) δημ. κ. **ἀποβροχάρης** βλ.λ.

ἀποβρέχι (τὸ) δημ. τεμάχιον βρεγμένου **ἄρτου.**

ἀποβρέχω μτγν. κ. δημ. κάμνω **νὰ** βραχῇ τι, βάζω στὸ νερό, μουσκεύω : Θεόφρ.Αἰτ.Φ 2,5,5· || μτφ. : Ζήν.1,67 **τὴν γλῶτταν εἰς νοῦν ἀποβρέξας·** 2) δημ. **ἀποτελειώνω** τὴν **βρέξιν,** ἐντελῶς, **καθ'** ὁλοκληρίαν βρέχω τι· 3) ἀμτβ. δημ. περὶ τῆς βροχῆς ὁ ἀόρ. ἀπρόσ., παύει, **σταματᾷ** : **ἀπόβρεξε** (ἐσταμάτησε ἡ βροχή).

ἀποβρίζω μέλλ. **ἀποβρίξω** ἀποκοιμῶμαι· Ἡσ. « **ἀποβρίξαντες** μετὰ βορὰν ἀπονυστάξαντες » : Ὀδ.ι 151 **ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν Ἠῶ δῖαν.**

ἀποβρίθω ἀμφ. διὰ τοῦ βάρους καταρρέπω, φέρω πρὸς τὰ κάτω : Θεόφρ.ΦΙ 5,3,3.

ἀποβρόντητος-η-ο δημ. **ἐμβρόντητος,** ἐνεός, ἀποσβολωμένος.

ἀποβροντῶ-άω γλωσσ. παύομαι **βροντῶν.**

ἀπόβροτος (ὁ) μτγν. ἀντὶ τοῦ βρότος βλ.λ. : Χορίκ. ἐν Συλλ.Ῥωμ.5,459 **τὸν ἐξ ἀριστείας ἀπόβροτον αἱμοῦντα.**

ἀπόβροχα ἐπίρρ. δημ. μετὰ τὴν βροχήν.

ἀποβροχάρης (ὁ) δημ. κ. **-βρεχάρης** ἐπὶ καιροῦ ἢ ἀνέμου, ὁ μετὰ βροχὴν ὑγρὸς καὶ ψυχρός : Λασκ. Καυγ.Ἀγαμ.178 **γιατὶ ἦτανε ὁ καιρὸς ἀποβροχάρης.**

ἀποβροχὴ μτγν. κατάβρεξις, ἐπίχυσις ἢ ἔγχυσις ὑγροῦ περί τι : Διοσκ.1,43 **ἀποβροχὴ τῆς κεφαλῆς.**

ἀποβροχθίζω καταπίνω : Ἀριστφ.ἀπ.236, ΑΒ 427, 3 « **ἀποβροχθίσαι** τὸ καταπιεῖν, ὡς ἡμεῖς, Ἀριστοφάνης, Δαιταλεῦσιν ἐχρήσατο ».

ἀποβρόχια (τὰ) δημ. **τελευταῖαι κατὰ τὴν** ἄνοιξιν βροχαί· **ἀντίθ. πρωτοβρόχια.**

ἀποβροχιὰ (ἡ) δημ. ἡ μετὰ βροχὴν ὑγρὰ καὶ ψυχρὰ **καιρικὴ κατάστασις.** ὅ. **ἀπόβροχο.**

ἀποβροχίζω μτγν. μέλλ. **-ίσω** δένω διὰ βρόχου : Γαλ. 14,784 **λίνου διείραντες καὶ ἀποβροχίζοντες·** 2) δένω σφιγκτῶς : ΑΠ 9,410 **ἡ δ' ἐπὶ πῆχυν ἑλκομένη θηρὸς λαιμὸν ἀπεβρόχισεν·** 3) δι' ἀγχόνης ἀποπνίγω : Πολύαιν. 8,63 ἀπ- **οὐτάς.**

ἀποβροχισμός (ὁ) τὸ ἀποβροχίζειν βλ. λ., **ὑπόδεσις** τοῦ ἀνευρύσματος : Ἀντυλ.π.Ὀρειβ.45,24.

ἀπόβροχο (τὸ) δημ. ἡ μετὰ τὴν βροχὴν ὑγρὰ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας : Γρυπ.« Ἀπόβροχο » **καὶ στὴ δροσιὰ τοῦ ἀπόβροχου λουσμένη** (ἡ γῆ), γνωμ. **γλύτωσες τὴ βροχὴ φυλάξου ἀπὸ τ' ἀπόβροχο** ὅ. ἀποβροχιά.

ἀποβρόχω μόνον ἐν τῷ ἀόρ. **ἀπέβροξα** καταπίνω, καταβροχθίζω τι : Λεων.Ταρ.ἐν ΑΠ 7,506,8 **εὖ μέγα κῆτος ἦλθεν, ἀπέβροξεν δ' ἄχρις ἐπ' ὀμφαλίου** (ΑΠ **ἀπέβρυξεν**), πρβλ. κ. ἀποβρύκω.

ἀποβρύκω καταβιβρώσκω, τρώγω λαιμάργως: Εὐβ. 42 **ἀποβρύκω τῶν κρεῶν**· ‖ κατασπαράσσω διὰ τῶν ὀδόντων.
ἀποβρύω μσν. ἀναβλαστάνω.
ἀπόβρωμα (τὸ) μσν. πᾶν ὅ,τι τρώγεται.
ἀπόβρωσις-εως (ἡ) μτγν. τὸ καταβιβρώσκειν, ἡ καταστροφή: Εὐσ.Εὐαγγ.'Αποδ.29 D **πυρὸς ἀποβρώσει καὶ σωμάτων φθοραῖς.**
ἀποβυζαίνω δημ. βυζαίνω, θηλάζω πλήρως· 2) παύω νὰ βυζαίνω, νὰ θηλάζω.
ἀποβύζι (τὸ) δημ. τὸ ἄρτι ἀπογαλακτισθέν, τὸ οἱονεὶ ἀπὸ τοῦ μαστοῦ ἀποσπασθὲν νεογνὸν ἰδίως προβάτου ἢ ἄλλου ζῴου· 2) τὸ ὑστερογενὲς τέκνον, ὅ. **στερνοπαίδι, στερνοπούλι.**
ἀποβυρσῶ-όω μτγν. ἐκδέρω, ἀφαιρῶ τὸ δέρμα ἢ τὸ κέλυφος: Δοσίθ.Γραμμ.436 K.
ἀπόβυστος-ον μσν. κεκρυμμένος, κρυπτός: Θεόδ. Στ.251 E **οὐκ ἐν ἀποβύστῳ.**
ἀποβύω ἀποφράττω, ἀποκλείω, ἀποκρύπτω: Κλήμ.'Αλ.73,19 **ἀποβύσαντες τὰ ὦτα ἡμῖν**· ‖ κ. παθ.'Αριστφ.ἀπ. I **ἀποβύσεταί σοι.. τὰ ῥήματα.**
ἀποβώμιος-ον ὁ ἀσεβής· 'Ησ. « μακρὰν βωμοῦ, ἀσεβής »: Εὐρ.Κύκ.365 **ἀποβώμιος ἂν ἔχει θυσίαν Κύκλωψ Αἰτναῖος**· 2) ὁ ἄνευ βωμοῦ· Εὐστ.σχόλ. 'Οδ. 1720,28 «**ἀποβώμια.. ἱερὰ ὧν οὐκ ἐπὶ βωμοῦ ὁ καθαγιασμός, ἀλλ' ἐπὶ ἐδάφους**», 'Ησ. « **θυσίαι ἀποβώμιοι, αἱ μὴ ἐν τοῖς βωμοῖς** »· 2) 'Επιγρ. ὁ μὴ ἁρμόδιος, μὴ πρόσφορος πρὸς θυσίαν (ἀμφ.).
ἀπόβωμος-ον ἀποβώμιος βλ.λ.
ἀπόγαιος-ον κ. **ἀπόγειος** βλ.λ.
ἀπογαιῶ-όω παθ. **ἀπογαιοῦμαι** μτγν. μεταβάλλω, μετατρέπω εἰς γῆν: 'Ηράκλειτ. 'Αλλ. 22,'Ιω.Λυδ.Ρωμ. 4,61 **τοὺς δὲ καρποὺς ἀπογαιοῦσθαι κατ' ἔτος**· 2) ἰατρ. σχηματίζω λίθους: Γαλ.19,648,672.
ἀπογαίωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ μεταβολὴ εἰς γῆν.
ἀπόγαλα (τὸ) μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ βεβρεγμένου σίτου ἐκθλιβόμενος γαλακτώδης χυλός: Δουκάγγ. **τοῦ πυροῦ τὸ ἀπόγαλα.**
ἀπογαλακτίζω μέλλ. **ἀπογαλακτιῶ** κ. νεώτ. παύω νὰ τρέφω τὸ βρέφος διὰ τοῦ μητρικοῦ γάλακτος, ἀποθηλάζω· συνών. ἀποκόβω (ἐπὶ γυναικῶν καὶ τῶν θηλαστικῶν ζῴων): Δίφιλ.74,ΠΔΓέν. 21,8 **καὶ ηὐξήθη τὸ παιδίον καὶ ἀπεγαλακτίσθη.**
ἀπογαλάκτισις-εως (ἡ) μτγν. μσν. κ. νεώτ. ἀπογαλακτισμὸς βλ.λ.: 'Αριστφ.Βυζ.'Επιτ.42,14.
ἀπογαλακτισμός (ὁ) κ. νεώτ. διακοπὴ τοῦ θηλασμοῦ τοῦ βρέφους ὑπὸ τῆς μητρός, συνών. ἀπόκομμα, ἐπὶ θηλάσεως: 'Ιππ.'Οδοντ.16.
ἀπογάλακτος-ον μτγν. ὁ ἀπογαλακτισθείς.
ἀπογαλακτῶ-όω μτγν. κ. νεώτ. μεταβάλλω τι εἰς γάλα, καθιστῶ τι γαλακτῶδες· ‖ παθ. -οῦμαι καθίσταμαι γαλακτώδης: 'Αντυλλ.π.'Ορειβ.4,11,6.
ἀπογαληνίζω μτγν. ἐπιφέρω γαλήνην, ἠρεμίζω, καθησυχάζω: Πλούτ.'Ηθ.655 B (πιθ.).
ἀπογαληνιοῦμαι-όομαι μτγν. ἰατρ. καθίσταμαι γαλήνιος,ἠρεμῶ, ἡσυχάζω: Σωραν.Γυν.Παθ.17C **ἕως ἂν.. ὁ σάλος τῶν ὑγρῶν ἀπογαληνιωθῇ.**
ἀπογαληνοῦμαι-όομαι μτγν. ἀπογαληνιοῦμαι βλ.λ.: Σωραν.1,46.
ἀπόγαλον (τὸ) μτγν. τὸ φυτὸν **ἀβρότονον** βλ.λ.: Ψ Διοσκ.3,24.
ἀπογαλουχισμός (ὁ) νεώτ. ἀπογαλακτισμὸς βλ.λ.
ἀπογαμία (ἡ) νεώτ. βοταν. ἡ ἄνευ γονιμοποιήσεως ἀναπαραγωγὴ φυτῶν τινων δι' ἐκβλαστήσεως.
ἀπογαμῶ-έω μσν. κ. δημ. συνέρχομαι εἰς πλήρη σαρκικὴν μῖξιν μὲ γυναῖκα ἢ παρθένον: Νομοκαν.211 **ἀπεγάμησα αὐτήν**· ‖ τελειώνω τὴν συνουσίαν, παύομαι συνουσιαζόμενος.
ἀπογαναχτῶ-άω δημ. παύομαι καταπονούμενος ἐν ἐργασίᾳ, ἐν μόχθῳ.
ἀπόγδυμα (τὸ) δημ. κ. **ἀπογδύμι** τὸ ἀποβαλλόμενον ἀκάθαρτον ἐσώρρουχον, ὅ. ἀπαλλαξίδι.
ἀπογδύμι (τὸ) δημ. ἀπόγδυμα βλ.λ.
ἀπόγει (τὸ) δημ. κ. **ἀπόγι** βλ.λ.
ἀπογεία (ἡ) (ἐνν. αὔρα) νεώτ., δημ. **ἀπόγειο** (τὸ) ὁ ἀπὸ γῆς πνέων ἐλαφρὸς ἄνεμος· ἀντίθ. θαλασσία αὔρα.
ἀπόγειον (τὸ) δ.γ. ἀπόγυον κ. **ἀπόγαιον** μακρὰν τῆς γῆς, τῆς ξηρᾶς εὑρίσκεσθαι· ‖ μεγίστη ἀπὸ τῆς γῆς ἀπόστασις πλανήτου τινός: Πτολ.Μαθ.3,3 **τὸ ἀπόγειον** (ἐνν. διάστημα)· ‖ μτφ. νεώτ. τὸ ὕψιστον σημεῖον: **τὸ ἀπόγειον τῆς δόξης**· 2) μτγν. χονδρὸν σχοινίον δι' οὗ τὸ πλοῖον προσδένεται εἰς τὴν ξηράν, παλαμάρι: Λιβάν. Λόγ.39,139 **λύσας τὰ ἀπόγεια.**
ἀπόγειος-ον κ. νεώτ. ἀπὸ τῆς ξηρᾶς πνέων, ἐπὶ ἀνέμων: 'Αριστλ.Μετ.361 A 1 **ἀπόγειοι, ἄνεμοι, ἀπόγειον πνεῦμα**· 2) ὡς οὐσ. **ἀπόγειον** (τὸ) βλ.λ.
ἀπογειοῦμαι νεώτ. ἀπὸ τῆς γῆς ἀπομακρύνομαι· ‖ πλέων ἀπὸ τῆς ξηρᾶς πρὸς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος διὰ πλοίου· ‖ ἀφήνω τὸ ἔδαφος ἀνυψούμενος δι' ἀεροπλάνου· ἀντίθ. **προσγειοῦμαι.**
ἀπογειούρα (ἡ) δημ. ἀπόγειος ψυχρὰ αὔρα· 2) συνεκδ. δριμὺ ψῦχος.
ἀπογεισῶ-όω κ. νεώτ. κάμνω νὰ ἐξέχῃ τι ὡς γεῖσον: Ξεν.ἀπ.1,4,6 **ὀφρύσι ἀπογεισῶσαι τὰ ὑπὲρ τῶν ὀμμάτων**· ‖ παθ. -οῦμαι ἐξέχω ὡς γεῖσον: 'Αριστλ.ΖΓ 81 B 13.
ἀπογείσωμα (τὸ) κ. νεώτ. γεῖσον, προεξοχὴ στέγης: 'Αριστλ.ΖΜ 658 B 16.
ἀπογείωσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἀπογειοῦσθαι, ἡ ἀπὸ τῆς ξηρᾶς ἀπομάκρυνσις· ἀντίθ. **προσγείωσις.**
ἀπογελῶ-άω δημ. παύω νὰ γελῶ: **σὰν ἀπογέλασαν ξανάπιασαν τὴ συζήτηση**· 2) μτφ ἐξαπατῶ.
ἀπόγεμα (τὸ) δημ. ἀπόγευμα βλ.λ.
ἀπογεματίζω δημ. ἀπογευματίζω βλ.λ.
ἀπογεματινός-ή-ό δημ. ἀπογευματινὸς βλ.λ.
ἀπογεμάτος-η-ο δημ. γεμάτος τελείως.
ἀπογεμίζω μτγν. νεώτ. κ. δημ. μτχ. παθ. παρακ. **ἀπογεμισμένος** ἀφαιρῶ τὸ γέμισμα, ἀδειάζω: **ἀπογεμίζω πυροβόλον**· ‖ παθ. **-ομαι** ἐπὶ πλοίου, ξεγεμίζομαι, ξεφορτώνομαι: Διον.'Αλ.3,34· 2) δημ. κ. **ἀπογιομίζω** ἐντελῶς πληρῶ, γεμίζω τελείως: **ἀπογέμισε τὴ στέρνα, - τὸ βαρέλι.**
ἀπογέμισις-εως (ἡ) νεώτ. δημ. ἡ ἀφαίρεσις τοῦ γεμίσματος, ἄδειασμα ἰδίως πυροβόλων ὅπλων· ‖ δημ. ἡ ἐντελὴς πλήρωσις, τὸ πλῆρες γέμισμα· ἀντίθ. **ξεγέμισμα.**
ἀπογέμισμα (τὸ) νεώτ. κ. δημ. κ. **ἀπογιόμισμα** ἡ ἀπογέμισις βλ. λ.
ἀπογέμω κενῶ τὸ πλῆρες, ἐξαντλῶ· 'Ησ. « **ἀπόγεμε· ἄφελκε, Κύπριοι** ».
ἀπογενεσία (ἡ) Πάπ. **ἀπογένεσις** βλ. λ.
ἀπογένεσις-εως μτγν. φθορά, ὄλεθρος: Πορφ. 'Αντρ.Νυμφ.31 **τὰς τῶν ψυχῶν γενέσεις καὶ ἀπογενέσεις.**
ἀπογέννημα-ατος (τὸ) κ. δημ. τὸ ἀπό τινος γεννηθέν: Τιμ.Λοκρ.97 E **ἀπογεννάματα δὲ τουτέων ἐστὶ τὰ σώματα.**
ἀπογέννησις-εως (ἡ) μτγν. γέννησις.
ἀπογεννήτωρ-ορος (ὁ) μτγν. γεννήτωρ.
ἀπογέννι (τὸ) δημ. κ. **ἀπογεννίδι** τὸ τελευταῖον τέκνον· 2) τὸ τελευταῖον ᾠὸν τῆς ὄρνιθος.
ἀπόγεννο (τὸ) δημ. τὸ μετὰ τὸν τοκετόν, μετὰ τὴ γέννα χρονικὸν διάστημα.
ἀπογεννῶ-άω γεννῶ ἀπό τινος, παράγω: 'Ιππ. Νούσ.1,25 **ἀπὸ τούτων ἀπογεννᾶται ὁ ἱδρώς,** Δημάδ.180,18 **μηδεμίαν ἀπογεννῆσαι δυσμένειαν**· παθ. Λογγῖν.15,12 **τὰ ὑπὸ μεγαλοφροσύνης ἀπογεννώμενα**· 2) δημ. ἀποτελειώνω τὸν τοκετόν, ξεγεννῶ· ‖ παύω προσωρινῶς νὰ γεννῶ: **ἀπογεννήσανε οἱ κότες**· ‖ παύω ὁριστικῶς νὰ γεννῶ, στειρεύω.
ἀπογένομαι δημ. κ. ἀπογίνομαι βλ. λ.

ἀπόγεος-ον ἀπόγειος βλ. λ.

ἀπογεοῦμαι-όομαι μτγν. παθ. τοῦ ρ. ἀπογεῶ βλ. λ. μεταβάλλομαι εἰς γῆν.

ἀπογκράζω δημ. κ. ἀπογερνῶ, ἀόρ. ἀπογέρασα, γηράσκω τελείως.

ἀπογέρασμα (τὸ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀπογεράζω βλ.λ., τὸ νὰ εἶναι ὁλότελα γέρος ἢ γέρικος.

ἀπογερασμένος-η-ο δημ. μτχ. παρακ. τοῦ ἀχρήστου παθ. ἀπογεράζομαι, ὁ ἐντελῶς γηράσας, ὁλότελα γέρος : γυναίκα ἀπογερασμένη, - ζῶο, - δέντρο ἀπογερασμένο (γέρικο).

ἀπόγκρμα (τὸ) δημ. ἡ ἀπόκλισις : φρ. στ' ἀπόγερμα τοῦ ἡλιοῦ (ὅταν πλησιάζῃ νὰ δύσῃ ὁ ἥλιος).

ἀπογέρνω δημ. ἀόρ. ἀπόγειρα, μτχ. παρακ. ἀπογερμένος, ἀποκλίνω, γέρνω ἐλαφρῶς πρὸς τὸ ἕνα μέρος· 2) κλίνω ὁριστικῶς, ἐντελῶς, γέρνω τελειωτικά : ἦταν γερτὸ τὸ δέντρο καὶ μὲ τὸ χθεσινὸ ἀέρα ἀπόγειρε· 3) μτβ. κάμνω ἄλλον νὰ ἀποκλίνῃ, ἐν ἀμφ. ταῖς ἀνωτ. σημ.

ἀπογερνῶ δημ. κ. ἀπογεράζω βλ. λ.

ἀπόγκυμα νεώτ., δημ. ἀπόγεμα κ. ἀπόγιομα ὁ ἀπὸ τοῦ γεύματος, τῆς μεσημβρίας μέχρι τῆς ἑσπέρας χρόνος, συγγ. ἀπομεσήμερο.

ἀπογκυματίζω νεώτ. δημ. ἀπογεματίζω κ. ἀπογιοματίζω περατῶ τὸ γεῦμα μου.

ἀπογευματινός-ή-ό(ν) νεώτ. δημ. ἀπογεματινὸς κ.-γιοματινὸς ὁ τοῦ ἀπογεύματος ἢ ὁ κατὰ τὰ ἀπόγευμα γινόμενος : ἀπογευματινὸς περίπατος· ‖ τὸ θηλ. ὡς οὐσ. ἑορτή, δεξίωσις, παράστασις γινομένη τὸ ἀπόγευμα : τὸ Ἐθνικὸν Θέατρον ἔχει τρὶς τῆς ἑβδομάδος ἀπογευματινάς· ‖ ἐπὶ σιδηροδρομικῆς ἁμαξοστοιχίας, ἀπογευματινὴ ἢ ἀπογευματινὸ (ἐνν. τραῖνο) ἡ ἐκτελοῦσα τὴν διαδρομὴν μετὰ μεσημβρίαν καὶ πέραν : ἔφυγε μὲ τὴν ἀπογευματινήν, ἀντιδιαστ. πρὸς τὴν πρωϊνὴν ἢ τὴν νυκτερινήν.

ἀπόγευσις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἀπογεύεσθαι βλ. λ. : Ὀλυμπ. Ἀλκ.6 C διὰ τῆς ἀπογεύσεως τῶν παθῶν, Μην.2,126 Θεοτακί. φυτοῦ ἀπόγευσις.

ἀπογεύω κ. μσν., νεώτ. δημ. κ. μέσ. ἀπογεύομαι, ἀόρ. ἀπεγεύθην, δημ. ἀπογεύτηκα, δημ. μτχ. ἀπογεμένος δίδω τόσον μόνον, ὥστε μόλις νὰ γευθῇ τις τὸ διδόμενον· ἀντίθ. ἀποπληρῶ : Ἡρόδ. Ἰατρ. π. Ὀρειβ.5,30,21 σύμμετρον δοτέον μήτε μόνον ἀπογεύοντας αὐτοὺς μήτε ἀποπληροῦντας· 2) μέσ. κ.νεώτ. γεύομαι, δοκιμάζω τὴν γεῦσίν τινος : Πλάτ.Πολ.354 B οἱ λίχνοι τοῦ αἰεὶ παραφερομένου ἀπογεύονται ἁρπάζοντες, Τζέτζ. Ἐπιστ.8,11,7 τοῦ λωτοῦ ἀπογέγευσαι, - ἀπεγεύθην τὸ φαγητόν· ‖ κ. μτφ. : Φίλ.2,338 χρηστῆς ἀπογευσομένους ἐλπίδος· 3) μεσ. κ. νεώτ. κ. δημ. συμπληρῶ, ἀποτελειώνω τὸ γεῦμα μου, χορταίνω.

ἀπογεφυρῶ-όω κατασκευάζω προχώματα διὰ τὴν μὴ εἰσροὴν τῶν ὑδάτων : Ἡρ.2,99 ἀπογεφυρῶσαι τὴν Μέμφιν.

ἀπογεῶ-όω ἀπογαιῶ βλ. λ.

ἀπογηράσκω κ. νεώτ. γηράσκω ἐντελῶς, ἀπογερνῶ : Ἱππ. Ἀφορ. Ἀφ.2,20 ὁ μὲν γ' (ἄνθρωπος) ἀπογηράσκων ἀηδὴς γίνεται, οἶνον δὲ τὸν παλαίτατον σπουδάζομεν· ‖ ἐπὶ ἀψύχων, παλαιοῦμαι, γίνομαι γέρικος.

ἀπόγι (τὸ) δημ. κ. ἀπόγει ἡ ὑπόγειος ψυχρὰ αὔρα· ‖ τὸ ψῦχος, τὸ κρύο : Ἐρωτόκρ.Δ 598 τ' ἀπόγει βλέπασι κι' οἱ δυό, ἀξάφνου μὴ μου δώσῃ.

ἀπογιγαντῶ-όω νεώτ. καθιστῶ τινα γίγαντα κ. μέα. -οῦμαι γίνομαι γίγας, θεριεύω.

ἀπογιγάντωσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἀπογιγαντοῦν βλ.λ. ἢ ἀπογιγαντοῦσθαι.

ἀπογίγνομαι μτγν. νεώτ. κ. ἀπογίνομαι ρ. ἀποθ., μέλλ. ἀπογενήσομαι, ἀόρ. ἀπεγενόμην κ. νεώτ. ἀπέγινα εἶμαι μακράν, εὑρίσκομαι εἰς ἀπόστασιν, ἀπέχω ἀπό τινος, ὅθ. κ. δὲν μετέχω τινός : Ἡρ.9,69 τοῖσοι τεταγμένοισι περὶ τὸ Ἥραιον καὶ ἀπογενομένοισι τῆς μάχης (μὴ μετασχοῦσι τῆς μάχης), Ἀριστλ.ΖΙ 8,6 ἀπογίνεται ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ· ‖ ἀπουσιάζω, ἀντίθ. παραγίγνομαι : Πλάτ.Σοφ.247 A δυνατόν τῳ παραγίγνεσθαι καὶ ἀπογίγνεσθαι, Δημ.98,23 δέκα μῆνας ἀπογενομένου τἀνθρώπου (ἀπουσιάσαντος)· 2) ἀπέρχομαι, ἀποχωρίζομαι, ἀφαιρῶ ἐμαυτὸν ἀπό τινος· ἀντιθ. προσγίγνομαι : Θουκ.2,98 πορευομένῳ δὲ αὐτῷ ἀπεγίγνετο μὲν οὐδὲν τοῦ στρατοῦ, εἰ μὴ νόσῳ, προσεγίγνετο δέ· ‖ κ. μτφ. ἀποτάσσομαι ἀπό τινος, ἀφίσταμαι, ἐκφεύγω, ὅθ. ἀποβάλλω τι, θέτω ἐκποδών, παραιτῶ τι : αὐτ. 1,39 τῶν ἁμαρτημάτων ἀπογενόμενοι· 3) κ. ἀπολ. εἶμαι, καθίσταμαι εἰς ἀπόστασιν ἑπομένως κ. εἰς διαφορὰν ἀπὸ ἄλλης προγενεστέρας καταστάσεώς μου, ὅθ. καταντῶ εἰς ..: Ἱππ. Ἐπιδ.12 τράχηλος σκληρὸς ἀπεγένετο· ‖ κ. νεώτ. ἀποβαίνω, καταλήγω : αὐτ.Προρρ. 1,117 οἱ ἐκ τούτων κωματώδεες νωθροὶ ἀπογίνονται, -τί ἀπέγινε τὸ ζήτημα ; (πῶς κατέληξε, πῶς ἀπέβη ;) πρβλ. δημ. ἀπογίνομαι· 4) ὅθ. συνεκδ. ἀλλοιούμενος καταναλίσκομαι εἴς τι, διατίθεμαι εἴς τι, μετατρέπομαι, μετασχηματίζομαι : Ἀριστ.ΖΙ 595 B (ἀπογ- τὸ ἕκτον μέρος εἰς τρίχας καὶ αἷμα· 5) ἐκλείπω, ἐξαλείφομαι, ξεγίνομαι : Πλάτ. Φαίδ.69 B προσγινομένων καὶ ἀπογινομένων ἡδονῶν, Θεόφρ.Αἰτ.Φ 6,8,8 τοῦ ὕδατος ἀπογινομένου, Πρόδρ.6,547 γέγονε ταῦτα καὶ ἀπογέγονε, γνωμ. τὰ γενόμενα οὐκ ἀπογίγνονται· 6) ὅθ. εὐφήμως, ἀποθνήσκω, ἀποβιῶ (ἀπογίγνομαι τοῦ βίου) : Ἡρ.2,85 τοῖσι ἂν ἀπογένηται ἐκ τῶν οἰκηΐων ἄνθρωπος, Θουκ.2,51 τὰς ὀλοφύρσεις τῶν ἀπογιγνομένων τελευτῶντες (παύοντες τοὺς θρήνους διὰ τοὺς ἀποθανόντας), Κλήμ. Ἀλ.Στρωμ.5, 670,33 ὦ γινόμενοι καὶ ἀπογινόμενοι· 7) γίνομαι πλήρως, ἀποτελειοῦμαι, συντελοῦμαι, ὡς τὸ δημ. ἀπογίνομαι βλ.λ. : Θουκ.5,74 οἱ σύμμαχοι οὐκ ἐταλαιπώρησαν, ὥστε καὶ ἀξιόλογόν τι ἀπογενέσθαι (νὰ συντελεσθῇ)· ‖ φθάνω εἰς τὸ ἔπακρον, ἰδίως ἐπὶ κακῷ, ὡς ἐν παραπλησίᾳ σημ. τὸ δημ. ἀπογίνομαι βλ.λ.

ἀπογιγνώσκω κ. νεώτ. ἀπογινώσκω, μέλλ. ἀπογνώσομαι ἐγκαταλείπω σχέδιον, παραιτοῦμαί τινος : Δημ.193,4 ἀπέγνω μὴ βοηθεῖν, Ξεν.ΚΠ 1,7,19 ἔδοξε καὶ Κύρῳ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀπεγνωκέναι τοῦ μάχεσθαι (δ. γρ. τὸ μάχεσθαι)· 2) κ. νεώτ. κ. ἐν τῇ παθ. μτχ. ἀπεγνωσμένος εὑρίσκομαι εἰς ἀπόγνωσιν, ἀπελπίζομαι διά τι : Μέν. 131 οὐδενὸς χρὴ πράγματος .. ὅλως ἀπογνῶναι, Ἀριστλ.Η Νικ.1115 B 2 οἱ μὲν γὰρ ἀπεγνώκασι τὴν σωτηρίαν, Πολύβ.5,1,5 ἀπ- τὰς πρεσβείας· μετ' ἀπαρφ.: Ἀρρ. Ἀν. τὴν πόλιν ἀπέγνω ἑλεῖν· παθ. : Πολύβ. 30,8,3 πρὸς ἀπεγνωσμένας ἐλπίδας, Πλούτ.Περ. 13 ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ἀπεγνωσμένος (ἄρρωστος ἀποφασισμένος ἀπὸ τοὺς γιατρούς)· 3) δικανικὸς ὅρος, δὲν ἀποδέχομαι, ἀπορρίπτω καταγγελίαν : Δημ.605,16 ἂν μὲν ἀπογνῶτε τὴν γραφὴν ταύτην, αὐτ.1327,8 ταύτην ἀπογιγνώσκειν τὴν ἔνδειξιν· ‖ ἀθῳῶ : Λυσ.1,34 ἀπ- τινὸς μὴ ἀδικεῖν, Δημ. 1020,14 ὁ μὲν διαιτητὴς ἀπέγνω μου· ‖ ἀπ- τῆς δίκης, τῆς γραφῆς ἀπαλλάσσω τῆς κατηγορίας : Δημ.913,22 οὐκ ἀπέγνω τῆς δίκης.

ἀπογίνομαι νεώτ. δημ. κ. ἀπογένομαι, παρατ. ἀπεγινόμην, δημ. ἀπογινόμουν(α), δημ. μέλλ. θὰ ἀπογίνω κ. θ' ἀπογενῶ, ἀόρ. ἀπεγενόμην δημ. ἀπογίνηκα κ. ἀπόγινα, δημ. μτχ. παρακ. ἀπογινωμένος, ἀπογενωμένος κ. ἀπογενεμένος, τὸ ἀρχ. ἀπογίγνομαι βλ.λ., μ. ἐν σημ. 3) 5) κ. 7) καταλήγω εἴς τι, ἔχω ἔκβασιν εἴς τι, ἀποβαίνω πως, συνήθ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ ἐκφερόμενον μετ' ἐρωτημ. ἀντων. ἢ μορίου : ἀγνοῶ τί θ' ἀπογίνῃ τὸ ζήτημα, - τί ἀπέγινεν ἡ ὑπόσχεσις τοῦ διορισμοῦ σου ; - τί ἀπογίνηκε ἡ δίκη σας ; - δ.τραγ. νὰ δοῦμε πῶς

θ' ἀπογενῇ τὸ ἐδικό μας χάλι· συνηθέστ. κ. ἀπολ. ἤτοι τοῦ ρ. ἐκφερομένου ἀπροσώπως καὶ τῆς φράσεως καθοριζομένης διὰ προσδιορισμοῦ κατ' αἰτ. κ. ἐξηρτημένου ἐκ τῆς προθ. μέ, οἷον : τί ἀπέγινε μὲ τὸ σκάνδαλον ; - τί ἀπογίνηκε μὲ τὴ δίκη σου ; - τί θ' ἀπογίνῃ μ' αὐτὸ τὸ παιδί ;· ‖ κ. ὅλως ἀπροσώπ. εἰς γ'. ἑνικ. κατὰ μέλλ. ἢ ἀόρ. ἐν τῇ σημ. θὰ συμβῇ, - συνέβη : τί θ' ἀπογίνῃ, - τί ἀπέγινε (δημ. ἀπόγινε ἢ ἀπογίνηκε)· 2) ἐμπροσώπως κ. μετὰ τοῦ ὡς ἄνω ἐμπροθ. προσδ. δηλοῦντος ἐν τῇ σημ. ταύτῃ τὸ ποιητ. αἴτιον, ἐπὶ προσ. = καταλήγω εἴς τι κακόν, ἐκπίπτω, καταντῶ : τί θὰ ἀπογίνωμεν μὲ τοιαύτας σπατάλας ;, -τί θ' ἀπογίνῃ μὲ τὰ μυαλὰ πού 'χει ;' ‖ ἐπὶ πραγμ. ἐντελῶς φθείρομαι, ἀποχαλῶ : ἀπόγινε ἡ κουβέρτα μὲ τὸ πλύσιμο, - ἀπόγινε ἡ πόρτα μὲ τὸ ἄνοιξε - κλεῖσε· ‖ δημ. κ. μετὰ τῆς ἀπό ἀντὶ τῆς μὲ (ἀπόγινε ἀπὸ τὸ πιοτό, - θ' ἀπογίνῃ τὸ χαλὶ ἀπὸ τὸ πολὺ σκούπισμα· ‖ δημ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. κ. ἄνευ τοῦ προσδιορισμοῦ : ἀπόγινε ὁ ἄρωστος, - ἀπογίνηκε αὐτὴ ἡ γυναῖκα (ἔγινεν ἀνυπόφορος), - ἀπογίνηκαν οἱ κόρες του (διεφθάρησαν ὁλωσδιόλου), - ἀπογίνηκε ὁ καναπές (ἐφθάρη, ἐχάλασεν ἐντελῶς)· 3) δημ. ἐκλείπω, ἐξαφανίζομαι : ὅ,τι ἔγινε δὲν ἀπογίνεται, φρ. ἔγινε κι ἀπόγινε κι ἡ νοικοκυρὰ στὸ σπίτι της, σκωπτ. ἐν αἰσχρᾷ σημ. 4) δημ. ἐπὶ πραγμ. τῆς ἀπὸ ἐχούσης ἐπιτ. σημ. ἀποτελειοῦμαι, περατοῦμαι κ. εἰδ. ἐπὶ καρπῶν ὡριμάζω τελείως : ἀπόγινε τὸ ἄσπρισμα τοῦ σπιτιοῦ, - ἀπόγινε ὁ τρύγος, - ἀπόγιναν τὰ απαρτά.

ἀπογινώσκω μτγν. κ. νεώτ. ἀπογιγνώσκω βλ.λ.

ἀπόγιομα (τὸ) μσν. δημ. κ. ἀπόγιωμα ἀπόγευμα βλ.λ.

ἀπογιοματίζω δημ. ἀπογευματίζω βλ.λ.

ἀπογιοματινός-ή-ό δημ. ἀπογευματινός βλ.λ. ‖ τὸ θηλ. ἀπογιοματινὴ ὡς οὐσ. τὸ ἀπόγευμα βλ.λ. : Ἐρωτόκρ.Β 663 καὶ μιὰν ἀπογιοματινὴ εἰς ἕνα κουτσουνάρι.

ἀπογιομίζω δημ. ἀπογεμίζω βλ.λ.

ἀπογιόμισμα (τὸ) δημ. ἀπογέμισμα βλ.λ.

ἀπόγιορτα ἐπίρρ. δημ. μετὰ τὴν ἑορτήν.

ἀπόγιος ἀπόγειος βλ.λ.

ἀπογιούρα (ἡ) δημ. ἀπογειούρα βλ.λ.

ἀπόγιωμα (τὸ) δ. γρ. -γιομα μσν. κ. δημ. ἀπόγευμα βλ.λ. : Χρον.Μορ. 8,2 τὴν τρίτην τὸ ἀπόγιωμα στὸ Ἁρμυρὸ κονέβει.

ἀπογιωματήσιος-α-ο δημ. δ. γρ. -γιοματήσιος ὁ μετὰ τὸ γεῦμα· 2) συνεκδ. ὁ ὑποπεπωκώς, πιωμένος βλ.λ. : εἶν' ἀπογιωματήσιος.

ἀπογιωματίζω δημ .δ. γρ. -οματίζω, ἀπογιωματῶ περαίνω τὸ γεῦμα, ἀποτρώγω βλ.λ.

ἀπογιωματινός-ή-ό δημ. δ. γρ. -γιοματινός ἀπογευματινὸς βλ.λ.

ἀπογιωματῶ-άω δ. γρ. -γιοματῶ δημ. ἀπογιωματίζω βλ.λ.

ἀπογκρεμίζω δημ. μέλλ. -ίσω, ἀόρ. ἀπογκρέμισα, παθ. ἀόρ. ἀπογκρεμίστηκα, μτχ. παθ. παρακ. ἀπογκρεμισμένος ἐντελῶς κρημνίζω, κατακρημνίζω, συμπληρῶ τὸ κρήμνισμα· ‖ κ. παθ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : ὁ τοῖχος ἀπογκρεμίστηκε.

ἀπόγκρεμνα (τὸ) (ἐνν. μέρη) δημ. τὰ ἀπόκρημνα μέρη, οἱ ἀπόκρημνοι τόποι : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 34 οἱ ἄλλοι ἀπὰ στ' ἀπόγκρεμνα· ‖ κ. ὡς ἐπίρρ. μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ ἄρθρ. ἐπὶ κρημνοῦ, κατὰ κρημνῶν : τὸ μοναστῆρι χτισμένο ἀπόγκρεμνα, - κυλάει τὸ ρέμα ἀπόγκρεμνα.

ἀπόγκρεμος-η-ο ,δημ. ἀπόκρημνος βλ.λ. 2) ἀπόγκρεμος (ὁ) ὡς οὐσ. ὁ κρημνός.

ἀπογκῶ-έω (ὄγκος) μέλλ. ἀπογκήσω ἐξογκοῦμαι, οἰδαίνομαι : Ἱππ.Παθ.5 πρῆσμα πνέεταί τε καὶ ἀπογκέει.

ἀπογκῶ-όω γεμίζω τι, ὥστε νὰ ἐξογκωθῇ : Πορφ. Ἐγκρ.2,30 τὴν δορὰν τοῦ βοὸς ῥάψαντες καὶ χόρτῳ ἀπογκώσαντες.

ἀπόγκωνος-η-ο δημ. ἀπόγωνος βλ.λ.

ἀπογλάκημα (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀπογλακῶ βλ.λ., φυγὴ προτροπάδην.

ἀπογλακῶ-άω μσν. κ. δημ. καταδιώκω, ἀποδιώκω, κυνηγῶ : Ἐρωτόκρ.Δ 1056 καὶ σὰ θεριὸ τσ' ἀπογλακᾷ, σὰ δράκος τοὺς ζυγώνει· 2) φεύγω προτροπάδην· ‖ ἀπαυδῶ, ἀποκάμνω τρέχων· ‖ παύομαι τρέχων (πρβλ. γλακῶ).

ἀπογλαυκοῦμαι-όομαι ὑπὸ γλαυκώματος βλ.λ. προσβάλλομαι, τυφλοῦμαι, ἐπὶ ὀφθαλμῶν : Πλούτ. Τιμ.37 ἀπογλαυκωθῆναι αὐτοῦ τὴν ὄψιν λέγει.

ἀπογλαύκωσις-εως (ἡ) μτγν. γένεσις γλαυκώματος βλ.λ., ἡ προσβολὴ τῶν ὀφθαλμῶν ὑπὸ γλαυκώματος, ἡ τύφλωσις.

ἀπογλάφομαι οἱονεὶ ἀποξέων ἀπαλείφω, διαγράφω, ἀφανίζω : Κωμ.Ἀδέσπ.574 τὸν ἄνδρα.. ἀπεγλαφάμην, Εὐστ.Ὀδ.1504 « τὸν ἄνδρ' ἀπωσάμην τε κ' ἀπεγλαφάμην· οἱονεὶ ἀπέξεσα καὶ ἀπήλειφα ὡς ἀπὸ βιβλίου ».

ἀπογλείφω δημ. λείχω, γλείφω τι ἐντελῶς.

ἀπόγλουτος-ον μικροὺς ἔχων γλουτούς· Σουΐδ. ἐν λ. λίσποι.

ἀπογλυκαίνω κ. δημ. καθιστῶ τι γλυκύ : Ἀθήν. 55 E ἀπεγλυκασμένοι θερμοί· 2) δημ. ἀμτβ. γίνομαι λίαν γλυκύς : ἦταν γλυκὸ τὸ κρασὶ κι ἀπογλύκανε· 3) δημ. μτβ. κάμνω τι γλυκύτερον ἢ πρότερον, ὑπερβολικὰ τὸ γλυκαίνω : ἦταν γλυκὸς ὁ καφὲς καὶ τὸν ἀπογλύκανες· 4) δημ. μτβ. κ. ἀντιθέτως μετριάζω ἢ ἀφαιρῶ τὴν γλυκύτητα, ξεγλυκαίνω : μὲ τὸ πολὺ ξυνὸ θ' ἀπογλυκάνῃς τὸ σιρόπι.

ἀπογλυτώνω δημ. κ. -γλιτώνω γλυτώνω, σῴζω τινὰ ἢ τι· 2) ἀμτβ. σῴζομαι.

ἀπογλυφή (ἡ) μτγν. τὸ διὰ ἀπογλυφῆς, ἀποτρίψεως, ἀποξεσθὲν μέρος.

ἀπογλύφω μτγν. γλύφων ἀποξέω, ἀπαλείφω : σχόλ.Ἀριστφ.Εἰρ.483 σαρκάζειν δέ ἐστι κυρίως τὸ τὸν κύνα πεινῶντα τὰ λεπτὰ τῶν σαρκῶν τοῦ ὀστέου ἀπογλύφειν.

ἀπογλωττίζω μτγν. ἀφαιρῶ τὴν γλῶσσαν τινός, καθιστῶ τινα ἄλαλον, βωβόν : Λουκ.Λεξιφ.15 ὡς οὖσι ἀστόμοις καὶ ἀπεγλωττισμένοις.

ἀπογνέθω δημ. περατῶ τὴν νῆσιν, τελειώνω τὸ γνέσιμο· ‖ παύομαι νήθων : παροιμ. ὅλο ἀπόγνεθ' ἡ γριὰ κι ὅλο τὴ ρόκα κράτειε (ἐπὶ τῶν διαρκῶς ἐν ἀσχολίαις).

ἀπόγνοια (ἀπογιγνώσκω) ἀπόγνωσις, ἀπελπισία : Θουκ.3,85 ὅπως ἀπόγνοια ᾖ τοῦ κρατεῖν τῆς γῆς.

ἀπογνώμων-ονος-ον ἐπὶ ἵππων, ὁ μὴ ἔχων τοὺς γνώμονας ὀδόντας· βλ. ἀγνώμων (τέλ)· ‖ Ἡσ. « ὁ ἀποβεβληκὼς πάντας τοὺς ὀδόντας, καὶ μὴ ἔχων δι' οὗ γνωσθῇ ».

ἀπογνωσιμαχῶ-έω καταπολεμῶ γνώμην τινά, ἐναντιοῦμαι πρὸς τὴν γνώμην τινός : Ἱππ.1292,50 ἀπογνωσιμαχήσαντες τῷ θεῷ ἐπέτρεψαν (διορθ. αὐτοὺς γνωσιμαχήσαντες).

ἀπογνώσιμος-ον μτγν. ἄπελπις, ἀπεγνωσμένος : Φιλόδ.Παρρ.22 Ο.

ἀπόγνωσις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἀπελπισία : Διον.Ἁλ.1,81 ἀπόγνωσις τοῦ βίου (ἀπόφασις τοῦ καταστρέψαι τὸν βίον), Προκόπ.3,1,18 οἱ δὲ τῷ θαρρεῖν ἐς ἀπόγνωσίν τε καὶ ἀπόγνοιαν ἀεὶ ἔβλεπον : Μην.6,2 Θεοτοκί. ἀφαρπάσασαν ἐκ βυθοῦ κακίας καὶ ἀπογνώσεως, - ἐσχάτη ἀπόγνωσις,-ἔφθασεν εἰς ἀπόγνωσιν· 2) ἀποδοκιμασία, ἀποβολή : Ἰάμβλ.Πυθ.22,102 ἀπόγνωσις φίλου·

ἀπογνώστης (ὁ) ἀπογιγνώσκων, ἀπελπιζόμενος, ἄνευ ἐλπίδων.

ἀπογνωστικός-ή-όν μτγν. κ. μσν. ἀπελπιστικός : Ἰ Δαμασκ.1,197 B ἐγκατάλειψις τελεία -γνωστική.

ἀπογνωστικῶς ἐπίρρ. μτγν. μετ' ἀπογνώσεως βλ.λ. : Ἀρριαν.Ἐπίκτ.3,1.

ἀπογοήτευσις-εως (ἡ) νεώτ. δημ. -η κ. -φη παῦσις, ἀπώλεια εὐαρέστου πλάνης, διάψευσις ἐλπίδος : **ὑπέστην τελείαν ἀπογοήτευσιν**· ‖ ἀποθάρρυνσις, μελαγχολία : **εἶχα ἀπογοήτευσιν.**

ἀπογοητευτικά ἐπίρρ. δημ. ἀπογοητευτικῶς βλ.λ.

ἀπογοητευτικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ προκαλῶν, ὁ ἐπιφέρων ἀπογοήτευσιν.

ἀπογοητευτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. μετ' ἀπογοητεύσεως· 2) κατὰ τρόπον προκαλοῦντα ἀπογοήτευσιν.

ἀπογοητεύω νεώτ. κ. δημ. προκαλῶ εἰς ἄλλον ἀπογοήτευσιν βλ.λ.· ‖ δθ. κ. ἀπελπίζω, ἀποθαρρύνω· ‖ μεσ. **ἀπογοητεύομαι** πάσχω, ὑφίσταμαι, αἰσθάνομαι ἀπογοήτευσιν.

ἀπογομή (ἡ) Πάπ. κ.δημ. ἐκφόρτωσις, τὸ ἄδειασμα· ‖ δημ. εἰδ. ἐπὶ φορτηγῶν ζώων : παροιμ. **πάνω στὴν ἀπογομὴ ὁ γάϊδαρος ἐφόφησε** (ἐπὶ τῶν μὴ ἐν καιρῷ γινομένων).

ἀπόγομος (ὁ) τὸ φορτίον : Πάπ. **πλοίου.. ἀπερχομένου.. μετὰ σίτου.. ἐφ' ᾧ ἀπόγομος ἐνακοσίων λιτῶν κέρνων.**

ἀπογομφῶ-όω μσν. κ. νεώτ. τοὺς γόμφους, ἤτοι τοὺς συνδετικοὺς ἥλους, ἀφαιρῶ, ξεκαρφώνω : Νικήτ.Χων.Χρον.210 C **ἐνίοτε δὲ αὐτὰς** (τὰς ναῦς) **κατατεμαχίζειν καὶ ἀπογομφοῦν.**

ἀπογομῶ-όω μτγν. ξεφορτώνω : Ἐπιφάν.1,643 D.

ἀπογονή (ἡ) γλωσσ. δημ. **ἀπογόνη** ἡ γενεὰ τῶν μεταγενεστέρων, ἡ διαδοχὴ τοῦ γένους, οἱ ἀπόγονοι : **τὴν ἐπάντρεψε νωρὶς γιὰ νὰ πιάσῃ ἀπογόνη** (νὰ ἀποχτήσῃ ἐγγόνια, ἀπογόνους).

ἀπογόνι (τὸ) δημ. ὁ τελευταῖος γόνος, τὸ ὑστερογέννητον **τέκνον**, ἄ. στερνοπαίδι, στερνοπούλι.

ἀπογονίκια (τὰ) δημ. ἑορτή, ἑστίασις τελουμένη ἐπὶ τῇ γεννήσει πρωτοτόκου τέκνου.

ἀπόγονος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀπό τινος καταγόμενος : Ἡρ.6,86 δ' **Γλαύκου νῦν οὔτε τι ἀπόγονόν ἐστι οὐδὲν.. ἐκτέτριπταί τε πρόρριζος ἐκ Σπάρτης**, - **εἶναι ἀπόγονος Βουλγάρων**· ἡ τάξις τῶν κατιόντων δηλοῦται διὰ τακτικῶν ἀριθμητικῶν : Παυσ.4,15,32 **Θεοπόμπου δὲ Ἀρίστων ἀπόγονος ἕβδομος**, - **πρῶτος**, - **δεύτερος**, - **τρίτος ἀπόγονος** κ.τ.λ. (ὁ υἱός, ὁ ἔγγονος, ὁ δισέγγονος)· ‖ ὁ ἀπό τινος γεννηθεὶς : Σοφ.ΟΚ534 **αὗται γὰρ ἀπόγονοι τεαὶ** (τέκνα ἐκ σοῦ γεννηθέντα).

ἀπογουλίζω δημ. ἐπὶ φυτῶν, κόπτω, ἀφαιρῶ τὸν βολβὸν τῆς ρίζης, τὸ γουλί, συγγ. ἀποκαυκαλίζω.

ἀπογραΐζω μτγν. ἀφαιρῶ τὸ ἄνθος, τὸ καϊμάκι τοῦ γάλακτος : σχόλ.Νίκ.Ἀλεξ.3,91 **τὸν πεπηγότα ἀφρὸν τοῦ γάλακτος ἀπογράϊσον.**

ἀπόγραμμα (τὸ) δημ. ἐπιγραφὴ ἐπὶ φακέλλου ἐπιστολῆς, ἀπανώγραμμα : δ. τραγ. **κι ἀπέξω λέει τ' ἀπόγραμμα καὶ μέσα λέει τὸ γράμμα**· 2) ὑπὸ τρίτου προσυπογραφὴ ἢ ἐπικύρωσις ἐγγράφου.

ἀπογραμμίζομαι μσν. ἐκφεύγω, ἐκκλίνω ἀπὸ τῆς ὡρισμένης μοι γραμμῆς : ΚΠορφ.Ἔκθ.586 **ἀπογραμμισθῆναι τῆς προρρηθείσης γραμμῆς.**

ἀπογραφεύς-έως (ὁ) μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. **-έας** ὁ καταρτίζων καταλόγους τῶν ὀφειλομένων φόρων καὶ εἰσάγων εἰς δίκην τοὺς δυστροποῦντας νὰ πληρώσωσιν· 2) μσν. ὁ συντάσσων τὸ κτηματολόγιον τῶν ἐπαρχιῶν· 3) κ. δημ. ὁ ἐνεργῶν ἀπογραφὴν βλ. λ. τοῦ πληθυσμοῦ.

ἀπογραφή (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. καταγραφή, ἤτοι κτηματολόγιον, πίναξ φορολογικός, κατάλογος στρατευσίμων : Πλάτ.Νόμ.745 D **ἀπογραφῆς ἁπάντων γενομένης**, Ἐπιγρ. **ἀπ- τῆς οὐσίας**, αὐτ. **ἀπ- ἐφήβων**· ‖ νεώτ. κ. δημ. καταγραφὴ ὅλου τοῦ πληθυσμοῦ μιᾶς χώρας, οὐχὶ μόνον τῶν ἀρρένων, εἰς τὰ μητρῷα τοῦ κράτους· ‖ νομ. νεώτ. κ. δημ. καταγραφὴ τῶν ἐμπορευμάτων ἐμπόρου τινὸς ἢ γεν. περιουσίας, οἷον ἀποβιώσαντος, διαλυομένης ἑταιρείας, πτωχεύσαντος κ.τ.τ.· ‖ βιβλίον καταγραφῆς εἰδῶν σκευῆς καὶ ὁπλισμοῦ πλοίου· 2) δικαν. καταγραφὴ τῆς περιουσίας τινὸς ἐνώπιον τῶν ἀρχῶν ὑπὸ τοῦ διεκδικοῦντος αὐτὴν ἀντιδίκου, ἀγωγή : Δημ.1246,4 **τὴν ἀπογραφὴν ἐποιησάμην**· ‖ νεώτ. νομ. καταγραφὴ τῶν στοιχείων διεκδικουμένης περιουσίας **ἐξώδικος** (κατὰ θέλησιν τῶν διαδίκων) ἢ δικαστικὴ (κατὰ νόμον).

ἀπογραφικός-ή-όν μσν. κ. νεώτ. ὁ τῆς ἀπογραφῆς : Νικήτ.Χων.Χρον.446,3.

ἀπόγραφος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀντιγεγραμμένος· ‖ ὡς οὐσ. ἀρσ. κ. οὐδ. ἀντίγραφον· ‖ νεώτ. εἰς τὸ οὐδ. τὸ κεκυρωμένον πρῶτον ἀντίγραφον τελεσιδίκου δικαστικῆς ἀποφάσεως ἢ παντὸς ἄλλου ἐγγράφου ἐκτελεστοῦ : **ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου**· ‖ **ἀπόγραφον παραγγελμάτων** (βιβλίον ἀντιγραφῆς τῶν διαταγῶν τοῦ στολάρχου)· 2) δημ. εἰς τὸ οὐδ. πληθ. τὰ διαγεγραμμένα, ἀποσβυσμένα : **τὰ γραμμένα ἀπόγραφα δὲ γίνονται.**

ἀπογράφω κ. νεώτ. κ. δημ. κάμνω καταγραφήν, ἰδίως ἐν καταλόγῳ : Ἡρ.7,100 **ἔθνος ἓν ἕκαστον.. ἀπέγραφον οἱ γραμματισταί**· ‖ μέσ. **-ομαι** κάμνω καταγραφὴν πρὸς χρῆσίν μου : Ἡρ.2,145 **τὰ ἔτεα ἀπ-**· ‖ ἐγγράφομαι ἐν τῷ καταλόγῳ : Ἀριστλ.Πολιτ.1297 A 24 **ἔξεστι τοῖς ἀπογραφομένοις ἐκκλησιάζειν**, Πολύβ.39,1,θ **εἰς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας ἀπογραφάμενος πυγμὴν ἢ παγκράτιον** (ἐγγραφεὶς διὰ..), Πλούτ.Σύλλ.5 **ἐπὶ στρατηγίαν ἀπ-** (ἐγγράφομαι ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἐκλεξίμων στρατηγῶν), ΚΔΛουκ.2,1 **ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην**· ‖ νεώτ. κ. δημ. ἐνεργῶ, κάμνω **ἀπογραφὴν** βλ.λ.· ‖ παθ. ἐγγράφομαι, καταγράφομαι : Ἰσαῖ.6,44 **ἀπ- πρὸς τὸν ἄρχοντα**· ‖ κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ. ἐγγράφομαι εἰς γινομένην ἀπογραφὴν τοῦ πληθυσμοῦ : **ἀπεγράφησαν ὅλοι εἰς τὸ χωρίον**· ἐπὶ πραγμ. περιουσιακῶν, καταγράφομαι, κατοχωρίζομαι εἰς γινομένην ἀπογραφὴν : **ἀπεγράφησαν ὅλα τὰ ἔπιπλα**· 2) γράφω κατ' ἀρχέτυπον, ἀντιγράφω· ‖ μεταγράφω : Πλάτ.Κριτ.113 B **ἀπογράφομαι ὀνόματα**· 3) ἀττ. δικαν. ὅρος ἐγγράφω τινὸς τὸ ὄνομα ὡς κατηγορουμένου, ἐνάγω : Λυσ.7,29 **ὑπ- τινὰ μορίαν ἀφανίζειν**· ‖ μέσ. **-ομαι** ἐγγράφω τὸ ὄνομά μου ὡς κατηγόρου, ἐγκαλῶ : Δημ.1043,27 **ἀπεγραψάμην πρὸς τοὺς στρατηγοὺς ταυτηνὶ τὴν ἀπογραφήν**· ‖ παθ. κατηγοροῦμαι : Λυσ.7,2 **ἀπ- φόνου δίκην** (κατηγοροῦμαι ἐπὶ φόνῳ)· 4) προσάγω κατάλογον περιουσίας τινός : Πλάτ.Νόμ.754 D **ἀπ- τοῖς ἄρχουσι τὸ πλῆθος τῆς αὐτῶν οὐσίας**· ‖ προσάγω κατάλογον περιουσίας τινὸς διεκδικουμένης ὑπὸ τοῦ δημοσίου : Ὑπερείδ.Εὐξεν.34 **ἀπ- οὐσίαν τινὸς ὡς δημοσίαν οὖσαν**· ‖ μέσ. **-ομαι** ἐνεργῶ νὰ προσαχθῇ κατάλογος περιουσίας τινός : Δημ.868,17 **τὴν ἀπόλειψιν οὗτοι πρὸς τὸν ἄρχοντ' ἀπεγράψαντο**· ‖ παθ. καταγράφομαι ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν χρεῶν : Δημ.791,24 **τρί' ἐστὶν τὰ ὀφλήματα.. τὸ δ' ἓν οὐδ' ἀπογέγραπται**· 5) δημ. διαγράφω, σβήνω· συνών. ξεγράφω : παρ. **ἀδειανὸς καλόγερος ἔγραφε κι' ἀπόγραφε** (ἐπὶ ἀργοσχόλου)· 6) δημ. ἐξ ὁλοκλήρου γράφω, ἀποπερατῶ γραφικὴν ἐργασίαν : **ἐκάθησα καὶ ἀπόγραψα τὸ γράμμα.**

ἀπόγραφον Ἐπιγρ. ἀπόγραφον βλ.λ.

ἀπόγυιοι εὐχαί Ἡσ. « σιωπώμεναι ».

ἀπογυιῶ-όω ἐξασθενῶ, ναρκώνω τελείως, ἐπὶ πραγμ. ὀδυνατίζω : Ἰλ.Ζ 265 **μή μ' ἀπογυιώσῃς μένεος**, Ἀθήν.1,10 B **τὸν οἶνον ἐκλύειν τὴν ἰσχὺν καὶ ἀπογυιοῦν.**

ἀπογυμνάζω κ. νεώτ. γυμνάζω, ἐξασκῶ τελείως : Αἰσχ.Ἑπτ.441 **κἀπογυμνάζων στόμα** (τὴν γλῶσσαν ἀσκῶν τελείως)· 2) νεώτ. κ. περαίνω τὴν ἐκγύμνασιν, παύω νὰ γυμνάζω.

ἀπογύμνασις-εως (ἡ) νεώτ. τελεία ἐκγύμνασις· διακοπή, ἡ παῦσις τῆς ἐκγυμνάσεως.
ἀπογύμνια (ἡ) δημ. κ. -μια τελεία γύμνωσις, τὸ εἶναί τινα τελείως γυμνόν· ‖ κ. μτφ. ἡ ἄκρα ἔνδεια.
ἀπογυμνῶ-όω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. ἀπογυμνώνω ξεγυμνώνω, ἀφαιρῶ τελείως ἀπό τινος, ἰδίως τὰ ὅπλα, ἀφοπλίζω : Ὀδ.Κ 301 **μή σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείη**, Ἡσίοδ.Ἔργ.728 **μὴ δ' ἀπογυμνωθῇς**, Ἀριστλ.Πρ.866 Α 21 **ἀπογυμνοῦσθαι τὰ ἱμάτια, - ἀπογυμνώθηκε ἀντρόπιαστα**· ‖ μτφ. ἐρημῶ : Διγ.Ἀκρ.1186 **κι ἐκεῖσε ἀπεγύμνωσαν τὸν τόπον ὑπ' ἀνθρώπων**· ‖ ἀποκαλύπτω : Παυσ.4,22,4,-**ἀπεγύμνωσε τὸ στῆθος του**· ‖ μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀφαιρῶ, στερῶ τελείως : Αἰσ.Μῦθ.138,71 **ὅταν τῶν ἰδίων πλεονεκτημάτων ἀπογυμνώσωσιν ἑαυτούς, - οἱ τοκογλύφοι τὸν ἀπεγύμνωσαν** (ἀφῄρεσαν ὅλην τὴν περιουσίαν).
ἀπογύμνωσις-εως (ἡ) τὸ ἀπογυμνοῦν, τὸ πλῆρες ξεγύμνωμα, γδύσιμο : Πλούτ.Ἠθ.751 F· ‖ μτφ. νεώτ. πλήρης ἀφαίρεσις, στέρησις· 2) νεώτ. ἠλεκτρολ. : **ἀπογύμνωσις καλωδίου** ἀφαίρεσις τοῦ μονωτικοῦ περιβλήματος αὐτοῦ.
ἀπογυναικοῦμαι-όομαι μτγν. κ. παθ. μσν. ἐκθηλύνομαι, γίνομαι γυναικώδης : Ἀγαθαρχίδ.101.
ἀπογυναικώνομαι νεώτ. κ. δημ. ἀπογυναικοῦμαι βλ.· 2) γίνομαι ὑποχείριος εἰς γυναῖκα.
ἀπογυναίκωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀπομαλθακοῦσθαι, ἡ ἐκθήλυνσις : Πλούτ.Ἠθ.987 F.
ἀπόγυον (τό) μτγν. ὁ κάλως δι' οὗ τὸ πλοῖον προσδένεται προσορμιζόμενον, δημ. παλαμάρι : Πολύδ.1,93 πρβλ. ἐπίγυον, ἀπόγειον.
ἀπόγυρα ἐπίρρ. δημ. μὲ γῦρον, μὲ βόλτα, οὐχὶ κατ' εὐθεῖαν· ‖ κ. μτφ. πλαγίως, ἐμμέσως : **τὸν ἔφερνε ἀπόγυρα νὰ τοῦ πῇ τὸ μυστικό.**
ἀπογύρι (τὸ) δημ. γῦρος, βόλτα : Λασκαρ.Ληξ.2,38 **ἐκάνανε οἱ γυναῖκες τ' ἀπογύρι | συντροφιὲς - συντροφιὲς στὴ χώρα ἀντάμι**· ‖ λοξός, περιστροφικὸς δρόμος, λοξοδρομία : αὐτ.Βάρκ.Καν.1,29 **ἔλα ὁδήγα με νὰ μὲ πᾷς | ἀσφαλῆ στ' ἀπογύρια τῆς καρηιᾶς**, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 5 **ἂς ἦταν πιὰ στῆς γνώσης τ' ἀπογύρια**· ‖ μτφ. φρ. **μιλάει μὲ ἀπογύρια** (ὁμιλεῖ διὰ περιστροφῶν, δι' ὑπαινιγμῶν), **ἄφησε τ' ἀπογύρια** (τὰς περιστροφὰς λόγου).
ἀπογυριά (ἡ) δημ. ἀπογύρι βλ. : δ. τραγ. **μ' ἀπογυριὲς καὶ ξεηλανέματα καὶ μὲ λογιῶνε φέμματα σὲ χώρισαν 'πὸ μένα.**
ἀπογυρίδα (ἡ) δημ. ἀπογύρι βλ. λ.
ἀπογυρίδι (τὸ) δημ. ἀπογύρι βλ.λ.
ἀπογυρίζω δημ. κάμνω γῦρον, βόλταν· ‖ μτφ. μιλῶ διὰ περιφράσεων, περιστροφῶν, μὲ ὑπαινιγμούς· 2) ἀντιστρέφω, ἀναποδογυρίζω· 3) εἰδ. ἀποπερατῶ τὴν ἐκ νέου σκαφὴν ἀγροῦ· 4) μεταστρέφω τὴν γνώμην τινός, τοῦ ἀλλάζω ἰδέες.
ἀπογύρισμα (τὸ) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀπογυρίζω βλ.λ.
ἀπογυριστικά ἐπίρρ. δημ. διὰ περιστροφῶν, μὲ ἀπογύρια : **μιλᾷ ἀπογυριστικά.**
ἀπογυριστικός-ή-ό δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀπογύρι βλ.λ., ὁ μετ' ὑπαινιγμῶν.
ἀπόγυρος (ὁ) δημ. ἀπογύρι βλ.λ.· ‖ πορεία, περίπατος ἐν περιστροφικῇ ὁδῷ, σὲ ἀπογύρι : **κάναμε τὸν ἀπόγυρο γιὰ μισὴ ὥρα.**
ἀπόγων-ονος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογεν. τῶν περκιδῶν εἰς ὅλας τὰς θαλάσσας.
ἀπογώνι (τὸ) δημ. ἀπόγωνος βλ.λ.
ἀπογωνιάζω δημ. ἀπογωνιῶ βλ.λ.
ἀπογωνιασμός (ὁ) κατασκευὴ γωνιῶν ἐκ ξύλου, λίθου κτλ.
ἀπογώνιον (τό) ὡροσκοπικὴ μοῖρα ἐν χρήσει πρὸς ἐξέτασιν, πρὸς καθορισμὸν τῆς πορείας τῆς ζωῆς τινος (τσῦ ριζικοῦ του) : Βέττ.Βάλ.349,22.
ἀπογωνιῶ κ. νεώτ. δημ. **ἀπογωνιάζω** καθιστῶ τι γωνιῶδες· παθ. **-οῦμαι** καθίσταμαι γωνιώδης : Θεόφρ.Αἰτ.Φ 2,16,4· ‖ κατεργάζομαι τὰς γωνίας.
ἀπόγωνος-η-ο δημ. κ. ἀπόγγωνος ὁ ἐν τῇ γωνίᾳ ὤν, ἀπόμερος, ὑπήνεμος· ‖ τὸ οὐδ. ἀπόγωνο ὡς οὐσ. κ. **ἀπογώνι** τόπος ὑπήνεμος· συγγ. ἀπάνεμο, ἀπανέμι, ἀπάγγειο· 2) τόπος ἀπόκεντρος, συνών. ἀπόμερο.
ἄποδα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. τάξις ἀμφιβίων· 2) τάξις ὁλοθουρίων ἐχινοδέρμων.
ἀποδαιμονίζει Ἡσ. « ἀποκαρτερεῖ ἐν τῷ ἐνθουσιᾶν ».
ἀποδάκνω μέλλ. ἀποδήξομαι, ἀόρ. ἀπέδακον δάκνω, τρώγω τραγανιστά, κριτσανίζω : Κρατ.164 **ἀποδάκνειν ὀδάξ**· ‖ δάκνων ἀποκόπτω : Ἀριστομ.14 **ἄρτου δὶς ἢ τρὶς ἀποδακών**, Πολύαιν. 8,45 **τὴν αὐτῆς γλῶσσαν ἀπέδακεν**, Λουκ.Τοξ.13 **μῆλα ἀποδεδηγμένα** (δαγκαμένα).
ἀποδάκρυσις-εως (ἡ) μτγν. τὸ δακρύειν : Κάσσ. Προβλ.18,339.
ἀποδακρυτικός-ή-όν μτγν. προκαλῶν δάκρυα : Κάσσ.Πρ.18 **κολλύρια ἀποδακρυτικὰ** (φάρμακα δακρυογόνα).
ἀποδακρύω δακρύω, κλαίω διά τι : Ἀριστφ. Σφ.983 **ἀπεδάκρυσα νῦν γνώμην ἐμήν** (ἐδάκρυσα παρὰ τὴν γνώμην μου), Πλάτ.Φαίδ.116 D **καὶ νῦν ὡς γενναίως με ἀποδακρύει**· ‖ χέω δάκρυα, δακρυρροῶ ἐξ αἰτίας φαρμάκου ἢ κρομμύου : Λουκ. Περεγρ.45 **ὡς ἀποδακρύσειε τῷ δριμεῖ φαρμάκῳ**· 2) ἐπὶ τοῦ χυμοῦ τῶν δένδρων, σταλάζω, στάζω : Πλούτ.Ἠθ.640 D **τὰ εἰρημένα δένδρα . . ὥστε πίτταν ἀποδακρύειν καὶ ῥητίνην**· 3) παύω νὰ δακρύω· ΑΒ « **ἀποδακρύσας** οὐ σημαίνει τὸ δακρῦσαι, ἀλλὰ τὸ παύσασθαι δακρύοντα ».
ἀποδαμεῖν μτγν. ἀποδημεῖν βλ. λ. : Θεόκρ.14,9.
ἀποδαπανῶ-άω μτγν. κ. μσν. δαπανῶ ἐντελῶς, ὅθ. κ. ἐξαλείφω : Βασιλικὰ 1,49 ς΄,δ΄ ἀπομειοῦται νόμου τι ἢ **ἀποδαπανᾶται ὅταν παντελῶς ὁ νόμος ἀναιρεῖται.**
ἀποδάπτω Ἡσ. « ἀποδάφαι· ἀποκόψαι ».
ἀποδαρθάνω μέλλ. ἀποδαρθήσομαι, ἀόρ. ἀπέδαρθον, ἀπαρφ. ἀποδαρθεῖν (Θεμίστ.7,91 Α) ἀποκοιμῶμαι· Ἡσ. « **ἀποδαρθάνω**· ἀποκοιμῶμαι » : ΑΒ **ἀποδαρθεῖν ἀηδόνειον ὕπνον**· 2) παύω νὰ κοιμῶμαι, ξυπνῶ : ΕΜ 126,47 (ἐν προκειμένῳ δ.γρ. ἀποκραθεῖν).
ἀπόδαρμα (τὸ) τμῆμα δέρματος : Ἡρ.4,64 **πολλοὶ δὲ αὐτῶν ἐκ τῶν ἀποδαρμάτων καὶ χλαίνας ἐπείνυσθαι ποιεῦσι.**
ἀποδαρμός (ὁ) γλωσσ. πρόλοβος τῶν πτηνῶν.
ἀποδάσεται Ἡσ. « ἀπομερεῖ ».
ἀπόδασμα (τὸ) μσν. μέρος, τμῆμα.
ἀποδάσμιος-ον (ἀποδατέομαι) ὁ κεχωρισμένος ἀπό τινος· Ἡσ. « **ἀποδάσμιοι**· ἀποδεδασμένοι » : Ἡρ.1,146 **Φωκέες ἀποδάσμιοι** (ἀποκεχωρισμένοι τῶν λοιπῶν), Ὀππ.Ἁλ.5,444 **θήρης ἀποδάσμιος αἶσα** (ἀποχωρισθὲν μερίδιον).
ἀποδασμός (ὁ) (ἀποδατέομαι) χωρισμὸς εἰς μέρη, τεμαχισμὸς ὅλου : Θουκ.1,12 **ἦν δὲ αὐτῶν** (τῶν Βοιωτῶν) **καὶ ἀποδασμὸς πρότερον ἐν τῇ γῇ ταύτῃ**, Θεοφύλ.Σ Ἱστ.Β,1 **ὁ δὲ στρατηγὸς ἀποδασμόν τινα τοῦ στρατοῦ ἀπολέξας . .**
ἀποδασοῦμαι-όομαι νεώτ. ἐπὶ τόπων, καλύπτομαι ὅλως ὑπὸ δασῶν· 2) κ. ἀντίθ. ἀποφιλοῦμαι.
ἀπόδαστοι (κωδ.ἀπόδατοι) Ἡσ. «μετοικισθέντες».
ἀποδαστύς-ύος (ἡ) ἰων. ἀποδασμός βλ.λ., Ἡσ. « ἀπομερισμός ».
ἀποδάσωσις-εως (ἡ) νεώτ. βλάστησις δασῶν.
ἀποδατέεσθαι Ἐπιγρ. ἀντὶ **ἀποδάσασθαι** βλ. ἀποδατοῦμαι.
ἀποδατῆθαι Ἐπιγρ. ἀποδατεῖσθαι ἀπαρφ. ἐνεστ. τοῦ ἀποδατοῦμαι βλ.λ.

ἀποδατοῦμαι-έομαι μέλλ. ἀποδάσομαι, ἐπ. ἀποδάσσομαι χωρίζω, δίδω μερίδιον : Ἰλ.Ω 595 **σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι, ὅσσ' ἐπέοικεν**· || χωρίζω μέρος ἐξ ὅλου, ἀποσπῶ : Ἡρ. 2,103 **ἀποδασάμενος τῆς ἑωυτοῦ στρατιῆς μόριον ὅσον .. κατέλιπε τῆς χώρης οἰκήτορας.**

ἀποδαύλι (τὸ) δημ. ἀπόδαυλος βλ. λ.

ἀποδαυλιάζω δημ. καθίσταμαι ξηρός, σκληρός : **δὲν ἔσκαψαν τ' ἀμπέλι κι ἀποδαύλιασε** (κατέστη σκληρὸν τὸ χῶμα του).

ἀποδαυλίζω κ. δημ. ἀμφ. γρ. πιθαν. ἀποκαυλίζω : Εὐρ.Ἰκ.717 **κυνέας θερίζων κἀποδαυλίζων** (ὀρθότ. **κἀποκαυλίζων**)· 2) δημ. διὰ τοῦ δαυλοῦ διακρίνω τι ἐν τῷ σκότει.

ἀπόδαυλος (ὁ) δημ. κ. ἀπόδαυλο, **ἀποδαύλι** (τὸ) ἡμίκαυστος ἢ ἐσβεσμένος δαυλός· || **ἀποδαύλια** (τὰ) λείψανα τῶν καέντων ξύλων.

ἀποδαῦτος-η-ο δημ. ἀπαυτὸς βλ.λ., ἀποτέτοιος.

ἀποδαυτοῦ ἐπίρρ. ἀπ' αὐτοῦ δὰ τοῦ τόπου, ἀπαυτοῦ : Ἐρωτόκρ.Δ 1994 **ἀνασηκώσου ἀποδαυτοῦ καὶ σῶσε βόηθησέ μου.**

ἀποδαφιλκύομαι γλωσσ. εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν δαψιλής, ἐλευθέριος.

ἀποδέδεγμαι παρακ. τοῦ **ἀποδέχομαι**· 2) ἰων. παρακ. τοῦ **ἀποδείκνυμαι** ἀντὶ **ἀποδέδειγμαι.**

ἀποδεδειγμένος ἄρχων (ὁ) (magistratus designatus) παρὰ Ῥωμαίοις, πᾶς ἄρχων ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ μέχρι τῆς ἀναλήψεως τῆς ἀρχῆς.

ἀποδεδειγμένως ἐπίρρ. (ἀποδείκνυμι) μτγν. κ. νεώτ. μετ' ἀποδείξεως, ἀναμφισβητήτως.

ἀποδεδειλιακότως ἐπίρρ. μτγν. (ἀποδειλιῶ) μετὰ δειλίας, μὲ λιποψυχίαν, δειλά.

ἀποδεδόανθι Ἐπιγρ. ἀντὶ **ἀποδεδώκασιν** παρακ. τοῦ ἀποδίδωμι βλ. λ.

ἀποδέδωκαν Ἐπιγρ. ἀντὶ **ἀποδεδώκασιν** παρακ. τοῦ ἀποδίδωμι βλ. λ.

ἀποδεής-οῦς-ές (δέω) μτγν. ἀποδέων, μὴ πλήρης, ἐλλιπής : Πλούτ.Ἀντων.62 ναῦς **ἀποδεής** (μὴ ἔχουσα πλῆρες τὸ πλήρωμα).

ἀποδεῖ ἰων. ἀντὶ **ἀποδέει** βλ. **ἀποδέω**· 2) ἀπρόσ. ἐλλείπει, εἶναι ἀνάγκη.

ἀποδειδίσσομαι ἐν ἐνεργ. σημ. προξενῶ φόβον, ἐκφοβίζω : Ἰλ.Μ 52 **ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος εὐρεῖα** (ἐνεποίει φόβον).

ἀποδείκνυμι κ. **ἀποδεικνύω** κ. νεώτ. μέλλ. **ἀποδείξω** ἰων. **ἀποδέξω,** παρακ. **ἀποδέδειχα** δεικνύω σαφῶς, φανερώνω : Αἰσχ.Ἀγ.727 **ἀπέδειξεν ἦθος τὸ πρὸς τοκέων,** Ἡρ.1,171 **ἀποδεικνῦσι .. ἱρὸν ἀρχαῖον,** Θουκ.1,26 **ἀπ- τάφους καὶ συγγένειαν**· || παρουσιάζω, παρέχω : Ἡρ.5,45 **μαρτύρια δὲ τούτων .. ἀποδεικνύουσι τάδε,** Ἀριστφ. Ἱππ.774 **χρήματα πλεῖστ' ἀπέδειξα ἐν τῷ κοινῷ** (παρέσχον εἰς τὴν πόλιν)· 2) ὑπολογίζω, κάμνω λογαριασμόν : Ἡρ.7,119 **ἐν τῇσι ἄλλῃσι πόλισι οἱ ἐπεστεῶτες ἀπεδείκνυσαν τὸν λόγον**· 3) εἰδ. δημοσιεύω νόμον : Λυσ.184,60· 4) ὁρίζω : Ἡρ. 2,65 **τροφὴ αὐτοῖσι τοιαύτη ἀποδέδεκται,** Δημ. 707,27 **τὴν τρίτην ἀπέδειξαν ἐκκλησίαν**· || ὁρίζω διὰ τὸ θεῖον, ἀνατίθημι, ἀφιερῶ : Ἡρ.7,178 **τοῖσι ἀνέμοισι βωμόν τε ἀπέδειξαν,** Λουκ.Τοξ.5 **νεὼς ἀποδέδεικται**· 5) κ. νεώτ. διὰ συλλογισμοῦ ἢ διὰ προσαγομένων μαρτυρίων δεικνύω τι ὡς ἀληθὲς ἢ ψευδές : Ἀριστφ.Νεφ.1334 **ἔγωγ' ἀποδείξω, καί σε νικήσω λέγων,** Εὐρ.Ἴων 879 **οὓς ἀποδείξω λέκτρων προδότας, - ἀπέδειξε τὸ ἀδύνατον τῆς λύσεως τοῦ προβλήματος** (διὰ συλλογισμῶν θεωρητικῶς), **- ἀπέδειξε τὴν ἀθωότητά του διὰ μαρτύρων, - τοῦ ἀπέδειξα ὅτι ἔχει ἄδικον**· 6) ἐπὶ προσώπων, ἀναδεικνύω, διορίζω : Ἡρ.1,124 **ἦν τε ἐγὼ ὑπὸ Ἀστυάγεος ἀποδεχθέω στρατηγός** μετ' ἀπαρφ.αὐτ.5,29 **ἀπέδεξαν τούτους μὲν τὴν πόλιν νέμειν**· 7) κ. νεώτ. καθιστῶ τινὰ ἢ δεικνύω ἐμφανῶς τοιοῦτον Ἀριστφ.Πλ.210 **βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως,** Ξεν.Ἱππ.1,10 **γοργότερον ἀπ- τὸν ἵππον**· 8) παριστῶ ὡς .. : Ἡρ 2,143 **οἱ ἱρέες .. ἀπεδείκνυσαν παῖδα πατρὸς ἑωυτῶν ἕκαστον ἐόντα,** αὐτ.2,43 **οὐδὲ .. οὗτοι ἐν τοῖσι ἄλλοισι θεοῖσι ἀποδεδέχαται** (ἔχουσι θεωρηθῆ ἄξιοι τῆς χορείας τῶν ἄλλων θεῶν), **- τὸν ἀπέδειξαν εὐεργέτην τοῦ ἔθνους**· 9) μέσ. -ομαι ἐπιδεικνύω, ἐκφαίνω : Πίνδ.Ν 6,80 **ἀποδέξασθαι ἀρετάς,** Ἡρ.1,170 **ἀποδέξασθαι τὴν γνώμην**· 10) ἐπὶ οἰκοδομημάτων, ἐκτελῶ, κατασκευάζω : αὐτ.2,101 **τοῦτον δὲ ἀποδέξασθαι μνημόσυνα τοῦ Ἡφαίστου τὰ .. προπύλαια**· 11) παθ. κ. νεώτ. κατὰ τὴν 1ην σημ. : Ἡρ. προοίμ. **ἔργα μεγάλα τε καὶ θωυμαστὰ .. ἀποδεχθέντα**· 12) μέσ. συχνάκις ἀντὶ τοῦ ἐνεργ. : Ξεν.Ἀν.5,2,9 **οἱ μὲν .. μάντεις ἀποδεδειγμένοι ἦσαν ὅτι μάχη μὲν ἔσται** (εἶχον διακηρύξει ὅτι ..)· 13) νεώτ. μέσ. **ἀποδεικνύομαι** ἐμφανίζομαι ὡς .., φανεροῦμαι ὡς .., παρουσιάζω δεδομένα πρὸς χαρακτηρισμόν μου : **ἐκ τῶν λεγομένων του, - ἐκ τῶν ὑστέρων, - ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς του ἀποδεικνύεται ἀγύρτης**· 14) νεώτ. παθ. ὑπὸ ἄλλου διὰ συλλογισμῶν ἢ διὰ προσαγωγῆς μαρτυρίων φανεροῦμαι σαφῶς, βεβαίως ὡς .. : **ὑπὸ τῶν ἐπικριτῶν του ἐπεδείχθη ἀμαθής**· 15) τὸ δημ. ἀποδείχνω βλ. λ.

ἀποδεικνῦντι Ἐπιγρ. ἀντὶ ἀποδεικνῦσιν βλ. ἀποδείκνυμι.

ἀποδεικνύω κ. νεώτ. ἀποδείκνυμι βλ. λ.

ἀποδείκτης (ὁ) νεώτ. ὁ ἀποδεικνύων.

ἀποδεικτικός-ή-όν κ. νεώτ., δημ. κ. - **δειχτικός** ἀναφερόμενος ἢ συντελῶν εἰς τὴν ἀπόδειξιν, ὁ τῇ ἀποδείξει ἀνήκων, ὁ πρὸς ἀπόδειξιν χρησιμεύων ἢ συντελῶν : Ἀριστλ.Ἀ Ὑστ.74 Β 10 **ὁ ἀποδεικτικὸς συλλογισμός,** αὐτ.Ρητ.1358Α (πίστεις ἀποδεικτικαί, νεώτ., **ἀποδεικτικὴ κρίσις, ἀπ- συλλογισμός, ἀποδεικτικὸν ἅλμα** ἐν τῇ Λογ. (παράλειψις ἀποδεικτικοῦ τινος λόγου ἐν τῇ ἀποδείξει)· 2) κ. νεώτ. ὁ ἐνέχων ἀπόδειξιν, ὁ ἀποδεικνύων : Πολύβ.2,37,3 **ἀποδεικτικὴ ἱστορία** (ἐν ᾗ τὰ γεγονότα ἐκτίθενται καὶ αἰτιολογοῦνται)· ὑπερθ. Φιλ. 2,499 **ἀποδεικτικώτατος λόγος**· || **νεώτ.** νομ. **ἀποδεικτικὸν μέσον** τὸ παρέχον εἰς τὸν **δικαστὴν** τὴν ἀλήθειαν περὶ τοῦ ἀποδεικτέου γεγονότος, οἷον ἡ ὁμολογία, τὰ τεκμήρια, ἡ αὐτοψία, ἡ πραγματογνωμοσύνη, οἱ μάρτυρες, ὁ ὅρκος καὶ τὰ ἔγγραφα· || **ἀποδεικτικὴ διαδικασία** ἐν τῷ ἀστικῷ δικ. ἡ καθ' ἣν γίνεται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἢ ὑπὸ τῶν διαδίκων προσαγωγὴ (ὑποβολὴ) τῶν **ἀποδεικτικῶν** ὡς καὶ τῶν **ἀνταποδεικτ. μέσων**· ἐν τῷ ποινικῷ δικ. τὸ μέρος τῆς ποινικῆς διαδικασίας, καθ' ὃ συλλέγονται καὶ ἐλέγχονται αἱ ἀποδείξεις πρὸς διαπίστωσιν τῆς ἐνοχῆς ἢ τῆς ἀθωότητος τοῦ κατηγορουμένου· || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ κατὰ νόμον ἢ συμφωνίαν συντεταγμένον ἔγγραφον, τὸ ἀποδεικνῦον γεγονός τι ἢ πρᾶξιν ἢ δικαίωμα ἢ ὀφειλήν· || **ἀποδεικτικὸν φοιτήσεως** (συνών. κ. **ἐνδεικτικόν**) : **ἔχεις τὰ ἀποδειχτικά σου ἐν τάξει;**

ἀποδεικτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἀποδείξεως βλ.λ.

ἀποδεικτός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀποδειχθῇ, ὁ δεκτικὸς ἀποδείξεως : Ἀριστλ.Α Ὑστ. 76 Β 33 **ὑπόθεσις ἀποδεικτή**· || ἀποδεικνυόμενος.

ἀποδειλία (ἡ) ἡ κατάστασις πλήρους δειλίας, ἡ ἀποδειλίασις : Πολύβ.35,4,4 **εἰς τοῦτο προέβη τὰ τῆς ἀποδειλίας, ὥστε ..**

ἀποδειλιάζω νεώτ. κ. δημ. ἀποδειλιῶ βλ. λ.

ἀποδειλίασις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποδειλιᾶν, δείλιασμα, ἀποθάρρυνσις : Πλούτ.Ἀλέξ.13 **τὴν πρὸς Ἰνδοὺς τῶν Μακεδόνων ἀποδειλίασιν.**

ἀποδείλινο (τὸ) δημ. ὁ μετὰ τὴν δείλην βλ. λ. χρόνος, πρβλ. **ἀπόσπερο, ἀπόσπερνο, ἀπόγιωμα.**

ἀποδειλιῶ-άω κ. μσν. κ. νεώτ. μέλλ. **ἀποδει-**

λιάσω δειλιῶ καθ' ὑπερβολήν, γίνομαι ὁλότελα δειλός, δειλιάζω, ἀποθαρρύνομαι: Πλάτ.Πολ.535 B **ἀπ- ἐν ἰσχυροῖς μαθήμασι'** ‖ ἐκ δειλίας ἀποφεύγω κόπον ἢ κίνδυνον: Ξεν.Λακ.10,7 **ἀπ- τοῦ διαπονεῖσθαι,** Πολύβ.5.84,5 **ἀπ- τὴν μάχην,** Νικήτ. Χων. ἐν Σάθ.1,115 **οὐκ ἀποδειλιᾷς πρὸς ἀργύριον.**

ἀποδείξιμος-ον νεώτ. ὁ πρὸς ἀπόδειξιν κατάλληλος ἢ συντελεστικός, ὁ ἀποδεικνύων.

ἀπόδειξις-εως (ἡ) Ιων. ἀπόδεξις δημ. -ξη ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποδεικνύω (-υμι) βλ.λ.: 'Ηρ.8,101 **βουλομένοισί σφι γένοιτ' ἂν ἀπόδειξις,** Θουκ.2,13 **λέγειν τι ἐς ἀπόδειξιν τοῦ περιέσεσθαι τῷ πολέμῳ,** Λυσ.12,19 **ἀπόδειξιν ποιεῖσθαι,** 'Ισοκρ.10,3 **ἀποδείξεις εὑρίσκειν τινός,** Πλούτ. 'Ηθ.736 D **ἀπ- λαμβάνειν.. τῶν μανθανόντων** (δοκιμάζειν αὐτοὺς δι' ἐξετάσεως), 'Επιγρ. **ἀπ- ποιεῖσθαι τῶν ἐφήβων'** νεώτ. **ἀπόδειξις ταυτότητος, ἀπ- πληρωμῆς, - ἀπ- παραλαβῆς, - ἀπόδειξις ἁπλῆ,** ἀντίθ. **ἀπ- εἰς διπλοῦν, - ἀπ- ἐφ' ἁπλοῦ** ἀντίθ. **ἀπ- ἐπὶ χαρτοσήμου'** ‖ νεώτ. κ. δημ. τε-, κμήριον: **ἀπόδειξις ὅτι ἦλθα, - ἀπόδειξη πὼς ἔσφαλες'** ‖ Λογ. σειρὰ συλλογισμῶν πιστούντων τὴν ἀλήθειαν προτάσεώς τινος: 'Αριστλ.Α 'Υστ. 71 B 17, 'Αριστλ.Ρητ.1355 A 6 **ἔστι δὲ ἀπόδειξις ῥητορικὴ ἐνθύμημα'** ‖ νομ. ἐνέργεια τῶν διαδίκων τείνουσα νὰ πείσῃ τὸν δικαστὴν ἐπὶ τῆς ἀληθείας τῶν ἀποδεικτέων γεγονότων' 2) πρόθεσις: 'Ηρ. προοίμ.: **'Ηροδότου 'Αλικαρνησσέος ἱστορίης ἀπόδεξις ἥδε'** 3) ἐπίδειξις: 'Ηρ.1,207 **ἀπόδεξις ἔργων μεγάλων'** 4) ἀποκάλυψις, φανέρωσις: Εὐρ.'Ιππ.196 **δι' ἀπειροσύνην ἄλλου βιότου κοὐκ ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαίας.**

ἀποδειπνήσιος-α-ο δημ. ὁ μετὰ τὸ δεῖπνον, πρβλ. ἀπογιωματήσιος.

ἀποδείπνι (τό) δημ. κ. ἀπόδειπνο βλ. λ.

ἀποδειπνίδιος-ον περισσεύων ἐκ τοῦ δείπνου: ΑΠ 6,302 **οὐδ' ἀποδειπνιδίου γενόμενος σκυβάλου.**

ἀποδείπνιον μσν. βλ. ἀπόδειπνον.

ἀπόδειπνο(ν) (τό) μσν., νεώτ. κ. δημ. ὡς οὐσ. ἀπόδειπνος βλ.λ.3).

ἀπόδειπνος-ον 'Ησ. « ἄδειπνος »' 2) νεώτ. ὁ μετὰ τὸ δεῖπνον: **ἐπισκέπτης ἀπόδειπνος'** 3) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **ἀπόδειπνον** ἢ **ἀποδείπνιον** ἐκκλ. μετὰ τὸ δεῖπνον εὐχὴ ἢ ἀκολουθία' 4) δημ. **ἀπόδειπνο** κ. **ἀποδείπνι** ὁ μετὰ τὸ δεῖπνον χρόνος, συγγ. ἀποσπεροῦ, ἀποσπερίς, ἀποβραδίς, ἀπόβραδο.

ἀποδειπνῶ-άω δημ. τελειώνω τὸ δεῖπνον μου.

ἀποδειπνῶ-έω μτγν., μσν. κ. νεώτ. δημ. ἀποδειπνάω μσν. κ. νεώτ. τελειώνω τὸ δεῖπνον: 'Αθήν.15,622 E, Διγ.'Ακρ.1829 **ἀφόντις ἀπεδείπνησεν, βαίνει εἰς τὸ κουβούκλιν.**

ἀποδειροτόμησις-εως (ἡ) μσν. ἡ τῆς δειρῆς ἤτοι τοῦ τραχήλου τομή, ἡ ἀποκαπὴ τοῦ λαιμοῦ: Εὐστ.σχόλ.'Ιλ.1145,65.

ἀποδειροτομῶ-έω τὴν δειρήν, τὸν λαιμὸν ἀποκόπτω, δημ. συνών. **κοφοκεφαλιάζω,** ἐπὶ ἀνθρώπων: 'Ιλ.Σ 336 **δώδεκα δὲ.. ἀποδειροτομήσω Τρώων ἀγλαὰ τέκνα'** ‖ ἐπὶ προβάτων: 'Οδ.Λ 34 **τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα ἐς βόθρον,** 'Ησιόδ.Θ 280 **κεφαλὴν ἀπ-.**

ἀποδείρω Ιων. ἀντὶ ἀποδέρω βλ.λ.

ἀποδεισιδαιμονῶ-έω μτγν. φοβοῦμαι καθ' ὑπερβολὴν ἕνεκα δεισιδαιμονίας: σχόλ.Θουκ.7,50 « ἐνθύμιον ποιούμενοι ἀποδεισιδαιμονήσαντες ἢ ἐκλογισάμενοι ».

ἀποδείχνω δημ. παρατ. **ἀπόδειχνα,** ἀόρ. **ἀπόδειξα,** παθ. **ἀποδειχνόμουν, ἀποδείχθηκα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἀποδειγμένος,** ἀποδεικνύω, -υμι βλ.λ. κάμνω φανερόν, παρέχω ἀπόδειξιν βλ.λ. ἢ βεβαίωσιν: **γιὰ ν' ἀποδείξω πὼς εἶναι κλέφτης, - γιὰ νὰ τῆς ἀποδείξη πὼς τὴν ἀγαπᾶ, - τοῦ ἀποδείχνει ἔχθρα** (τοῦ φανερώνει), **- δὲν ἀποδείχνει τὴν κακομοιριά του, - πεινάει μὰ δὲν ἀποδείχνεται.**

ἀποδειχτικό (τό) δημ. ὡς οὐσ. τὸ ἀποδεικτικόν, βλ. ἀποδεικτικός.

ἀποδεκάτευσις-εως (ἡ) γλωσσ. βλ. ἀποδεκάτωσις.

ἀποδεκατεύω γλωσσ. βλ. ἀποδεκατῶ.

ἀποδεκατίζω μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. λαμβάνω τὸ δέκατον πράγματος: ΠΔΤωβ.1,7 **δεκάτην ἀπ-'** 2) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ. κ. ζῴων, φθείρω, ἐλαττῶ ὑπερμέτρως: **ἡ γρίππη ἀπεδεκάτισε τὸν πληθυσμὸν τῆς χώρας, - τὸ κρύο ἀποδεκάτισε τὰ κοπάδια'** ‖ κ. παθ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σημ.

ἀποδεκάτισμα-ατος (τό) νεώτ. κ. δημ. φθορά, ἐλάττωσις ὑπέρμετρος.

ἀποδεκατισμός (ὁ) νεώτ. τὸ ἀποδεκάτισμα βλ.λ.

ἀποδεκατιστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀποδεκατίζων, ὁ λαμβάνων τὸ δέκατον, ἐπὶ εἰσοδήματος' 2) ὁ φθείρων, ὁ ἐλαττῶν ὑπερμέτρως.

ἀποδεκατῶ-όω μτγν. κ. νεώτ. κ. ἀποδεκατεύω ἀποτίνω, δίδω τὸ δέκατον πράγματος: ΚΔΛουκ.18, 12 **νηστεύω δὶς τοῦ Σαββάτου, ἀποδεκατῶ πάντα, ὅσα κτῶμαι'** 2) λαμβάνω τὸ δέκατον πράγματος: ΠΔΔευτ.14,22 **δεκάτην ἀποδεκατώσεις παντὸς γεννήματος.. ἐνιαυτὸν κατ' ἐνιαυτόν,** ΚΔ 'Εβρ.7,5 **ἐντολὴν ἔχουσιν ἀποδεκατοῦν τὸν λαὸν κατὰ τὸν νόμον** (νὰ λαμβάνωσι ἀπὸ τὸν λαὸν τὸ δέκατον τῶν εἰσοδημάτων).

ἀποδεκάτωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κ. **ἀποδεκάτευσις** λῆψις τῆς νενομισμένης δεκάτης, τοῦ δεκάτου μέρους ἑνὸς πράγματος, εἰσοδήματος.

ἀποδεκεῖ ἐπίρρ. δημ. ἐκεῖθεν: 'Ερωτόκρ.2019 **καὶ πρὶ μισέψ' ἀποδεκεῖ τοῦ Κρητικοῦ σιμώνει.**

ἀποδέκνυντες 'Επιγρ. ἀποδεικνύντες, μτχ. ἐνεστ. τοῦ ἀποδείκνυμι βλ.λ.

ἀποδέκομαι Ιων. ἀντὶ ἀποδέχομαι.

ἀποδεκτεύω 'Επιγρ. ἐκτελῶ χρέη ἀποδέκτου, εἶμαι ἀποδέκτης βλ.λ.

ἀποδεκτήρ-ῆρος (ὁ) ὁ ἀποδέκτης βλ.λ.: Ξεν. ΚΠ 8,1,9 **ἦσαν αὐτῷ καὶ προσόδων ἀποδεκτῆρες,** 'Αριστλ.Κόσμ.398 A 25 **προσόδων ταμίαι καὶ δώρων ἀποδεκτῆρες.**

ἀποδέκτης (ὁ) κ. νεώτ. ὁ ἀποδεχόμενος, ὁ λαμβάνων, ἐπὶ ἀρχόντων ἐν 'Αθήναις, οἵτινες διεχειρίζοντο τὰς ἐξ οἱασδήποτε φορολογίας προσόδους καὶ ἔλυον τὰς ἐλάσσονας φορολογικὰς ἀμφισβητήσεις' νεώτ. συγγ. ἔννοιαι **ἔφορος - ταμίας:** 'Αριστλ.'Αθ.6,8 **ἀρχή, πρὸς ἣν αἱ πρόσοδοι τῶν κοινῶν ἀναφέρονται, παρ' ὧν φυλαττόντων μερίζονται πρὸς ἑκάστην διοίκησιν' καλοῦσι δ' ἀποδέκτας τούτους καὶ ταμίας,** Δημ.750,22 **γράφας τοὺς ἕνδεκα καὶ τοὺς ἀποδέκτας καὶ τοὺς ὑπηρέτας ἀκολουθεῖν μεθ' αὐτοῦ'** ‖ ὁμοίως ἐν Θάσῳ: 'Επιγρ.' ‖ ἐν Αἰγύπτῳ: Πάπ. **ἀποδέκται ἀχύρου'** 2) νεώτ. ἀποδεχόμενος, παραλήπτης: **ἀποδέκτης ἐπιστολῆς, - τηλεγραφήματος, - ἐμπορεύματος'** ‖ νομ.: **ἀποδέκτης συναλλαγματικῆς** (ὁ ἀποδεχόμενος, ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐξόφλησιν συν-)' 3) νεώτ. ὁ σταθμός, ὁ δεχόμενος τελικῶς τηλεγράφημα ἢ τηλεφώνημα' ‖ τμῆμα τοῦ τηλεγραφικοῦ μηχανήματος, δεχόμενον ἄλλοθεν ἐκπεμπόμενα σήματα, ἀντίθ. ἀπαγωγός, μεταγωγός' 4) νεώτ. κ. γενικῶς ὁ ἀποδεχόμενος, ὁ εἰς ὃν ἀποτίθεται, ἀπορρίπτεταί τι: **ἀποδέκται ἀκαθάρτων ὑδάτων.**

ἀποδεκτικός-ή-όν μτγν. ἀποδεχόμενος.

ἀποδεκτός-όν μτγν., μσν. κ. νεώτ. (ἀποδέχομαι) παραδεκτός: Πλούτ.'Ηθ.1061 A, Διγ.'Ακρ.1718 **τοῦτο λέγω, αὐθέντα μου, εἴπερ ἀποδεκτόν σοι, - ἐγένετο ἀποδεκτὴ ἡ παραίτησις τῆς Κυβερνήσεως, - ἡ ἀγωγὴ ἐγένετο ἀπο-** ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου.

ἀποδεκτῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀσμένως, ἀρε-

στῶς : Σχόλ.Σοφ.'Αντιγ.70 **οὐχ ἡδέως καὶ ἀποδεκτῶς ἐμοί·** 2) νεώτ. δι' ἀποδοχῆς, διὰ παραδοχῆς.

ἀποδέλοιπος-η-ο δημ. ὁ ὑπολειπόμενος, ὑπόλοιπος, ἐπίλοιπος, ὁ ἀπομένων : Βηλαρ.81 **στοὺς ἀποδέλοιπους θεούς·** ‖ φρ. **καὶ στ' ἀποδέλοιπα** εὐχὴ λεγομένη κατὰ τὸν γάμον τέκνου πρὸς γονεῖς ἔχοντας καὶ ἄλλα τέκνα ἄγαμα.

ἀποδελφινοῦμαι-όομαι νεώτ. γίνομαι δελφὶς βλ.λ.

ἀπόδεμα (τὸ) δημ. κ. **ἀμπόδεμα** δέσιμον κόμβου, μαγικὴ πρᾶξις, δι' ἧς κατὰ πρόληψιν πιστεύεται ὅτι ἀποτρέπεται ἡ συνουσία νεονύμφων ἢ κ. γεν. ἀδρανεῖ ἡ πρὸς συνουσίαν ἱκανότης τοῦ ἀνδρός.

ἀποδενδροῦμαι-όομαι κ. νεώτ. παθ. αὐξάνω, ὥστε νὰ γίνω δένδρον : Θεόφρ.ΙΦ 3,17,2· 2) μεταμορφοῦμαι εἰς δένδρον : Λουκ.'Αλ.'Ιστορ.1,θ.

ἀποδένω καὶ **ἀμποδένω** δημ. ἐντελῶς δένω· 2) διὰ μαγικῶν πράξεων ἐπιχειρῶ νὰ ἀποτρέψω τὴν μεῖξιν νεονύμφων ἢ νὰ καταστήσω ἄνδρα τινὰ ἀνίκανον πρὸς συνουσίαν.

ἀποδέξαι ἀποδεῖξαι ἀόρ. τοῦ ἀποδείκνυμι βλ.λ.

ἀποδέξασθαι ἀπαρφ. ἀορ. τοῦ **ἀποδέχομαι·** 2) ἰων. ἀπαρφ. ἀορ. ἀντὶ **ἀποδείξασθαι.**

ἀποδέξια ἐπίρρ. δημ. ἀδεξίως, ἀνεπιτηδείως.

ἀποδέξιμο (τὸ) δημ. ἡ ὑποδοχή· 2) ἡ ἀποδοχή.

ἀποδέξιος-α-ο δημ. ἀδέξιος. ἀντίθ. **ἐπιδέξιος.**

ἀπόδεξις-εως (ἡ) (1) (ἀποδείκνυμι) ἰων. ἀντὶ *ἀπόδειξις* βλ.λ.2) : 'Ηρ.1,1 **ἱστορίης ἀπόδεξις.**

ἀπόδεξις-εως (ἡ) (2) (ἀποδέχομαι) ἀποδοχή, παραδοχή : Μ'Αντωνῖν.10,8 **ἀπ- τῶν ἀπονεμομένων.**

ἀποδεόντως (ἀποδέω) ἐπίρρ.μτγν. ἐνδεῶς, ἐλλιπῶς.

ἀποδεπά ἐπίρρ. δημ. ἀπ' ἐδῶ πλησίον, ἀπ' ἐδῶ ἀκριβῶς : 'Ερωτόκρ.Ε 129 **κ' ἐμίσεψεν ἀποδεπά.**

ἀποδέρκομαι Πάπ. στρέφω τὸ βλέμμα πρός τι.

ἀπόδερμα (τὸ) (ἀποδέρω) ἰων. ἀπόδαρμα βλ.λ.

ἀποδερματίζω σχόλ. κ. νεώτ. ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, γδέρνω, ξεγδέρνω.

ἀποδερματισμός (ὁ) γλωσσ. ἀφαίρεσις τοῦ δέρματος, γδάρσιμο.

ἀποδερματοῦμαι-όομαι μτγν. ὑφίσταμαι φθορὰν τοῦ δέρματος, εἰδ. ἐπὶ θυρεῶν = ἀσπίδων ἐκ βοείου δέρματος : Πολύβ.6,25,7 **ὑπό τε τῶν ὄμβρων ἀποδερματούμενοι** (οἱ θυρεοί).

ἀποδερμάτωσις-εως (ἡ) νεώτ. πλήρης ἀφαίρεσις τοῦ δέρματος.

ἀποδέρνω δημ. ἀποπερατῶ τὸν δαρμὸν ἢ τὸ δάρσιμο βλ.λ. : **θὰ τὸν ἀποδείρω, - ἀπόδειρα τὸ γάλα·** ‖ ἐπὶ προσ. δέρω πολύ, δέρω καὶ πάλιν : **ἀπόδειρέ τον νὰ ἡσυχάσωμε·** 2) ἀμτβ. καταβάλλω πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν, ἐν τῇ σημ. ταύτῃ μ. ὁ ἀόρ. : φρ. **σὰν ἔδειρα κι ἀπόδειρα** (ἀφοῦ ἐξήντλησα τὰς δυνάμεις μου).

ἀπόδκρος νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **βρουχιδῶν** (ἰθαγενὲς τῶν θερμῶν χωρῶν.

ἀποδερτρῶ-όω (δέρτρον) τὰ σπλάγχνα ἐξαιρῶ, ἐξάγω τὰ ἐντόσθια, ξεκοιλιάζω : σχόλ.'Οδ.Λ 579 **ὅθεν τινὲς τὸ τὰ σπλάγχνα ἐξαιρεῖν ἀποδερτροῦν καλοῦσι.**

ἀποδέρω ἰων. **ἀποδείρω,** μέλλ. ἀποδερῶ ἐκδέρω, γδέρνω : 'Ηρ.2,40 **ἐπεὰν ἀποδείρωσι τὸν βοῦν,** αὐτ.5,25 **τὸν πατέρα Σισάμνην βασιλεὺς .. σφάξας ἀπέδειρε πᾶσαν τὴν ἀνθρωπηίην** (ἐνν. **δορήν**), Ξεν.'Αν.3.5,9 **πρόβατα .. ἃ ἀποδαρέντα καὶ φυσηθέντα** (ἀφ' οὗ γδαρθοῦν καὶ φουσκωθοῦν)· ‖ ξεγδέρνω, ξεπετσιάζω διὰ τῆς μαστιγώσεως : 'Αριστφ.Λυσ.739 **τὴν Φωσφόρον ἔγωγ' ἀποδείρασ' αὐτίκα μάλ' ἀνέρχομαι.**

ἄποδες (οἱ) νεώτ. ζῳολ. τάξεις διαφόρων συνομοταξιῶν ζῴων, ἰδίως τῶν βατραχίων· 2) ἰχθύες ἄνευ κοιλιακῶν πτερυγίων (ἐγχέλεις, γόγγροι, ὀφίσαροι κτλ.).

ἀπόδεσις-εως (ἡ) τὸ ἐντελὲς δέσιμον ἢ καὶ ἁπλῶς τὸ δέσιμον : 'Αριστλ.ΙΖ 587 Α 12 **τὴν τοῦ ὀμφαλοῦ ἀπόδεσιν τοῖς παιδίοις,** 'Ιάμβλ.Πυθ.26, 118 **τὴν τῶν χορδῶν κοινὴν ἀπόδεσιν τὴν ἐκ τοῦ πασσάλου.**

ἀποδεσμεύω κ. **ἀποδεσμῶ** μτγν. δένω σφιγκτά.

ἀποδεσμίς-ίδος (ἡ) μτγν.πιθ. ὑποδεσμίς : Γαλ.14,794.

ἀπόδεσμος (ὁ) ὁ στηθόδεσμος, ἡ ζώνη τοῦ στήθους : Πολυδ.7,66 **ἄντικρυς δὲ τὸν νῦν καλούμενον ὑπὸ τῶν γυναικῶν στηθόδεσμον εὕροις ἂν ὀνομαζόμενον ἀπόδεσμον ἐν Θεσμοφοριαζούσαις 'Αριστοφάνους,** 'Αριστφ.ἀπ.309,13 **τὴν πτέρυγα παραλύσασα τοῦ χιτωνίου καὶ τῶν ἀποδέσμων οἷς ἐνῆν τὰ τιτθία,** Λουκ.'Εταιρ.Δ 12,1 **ἡ δὲ φιλήσασα τὸ μῆλον μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ παρεβύσατο** (τὸ ἔκρυψεν ὑπὸ τὸν στηθόδεσμον)· 2) φυλακτόν, κομπόδεμα βλ.λ. : Πλούτ. Δημ.30 **πολὺν χρόνον, ἐξ οὗ φοροίη τὸν ἀπόδεσμον ἐκεῖνον ὁ Δημοσθένης ὡς φυλακτήριον.**

ἀποδεσμῶ-έω μτγν. κ. **ἀποδεσμεύω** βλ.λ.

ἀποδεσμῶ-όω μτγν. ἀποδεσμεύω βλ.λ.

ἀπόδετος-η-ο δημ. ἀνυπόδητος, ξυπόλυτος.

ἀποδεχθείς ἰων. ἀντὶ **ἀποδειχθείς.**

ἀποδέχομαι κ. νεώτ. κ. δημ. ἰων. **ἀποδέκομαι,** ἀόρ. δημ. **ἀποδέχτηκα** δέχομαι πλήρως ἢ ἁπλῶς δέχομαι : 'Ιλ.Α 95 **καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα,** 'Ηρ. 4,97 **εἶ οἱ φίλον εἴη γνώμην ἀποδέκεσθαι παρὰ τοῦ βουλομένου ἀποδείκνυσθαι,** 'Αριστφ.'Εκκλ. 712 **ἵν' ἀποδέχωμαι τὰ προσιόντα χρήματα,** Πλάτ.Πρωτ.323 C **πάντ' ἄνδρα εἰκότως ἀποδέχονται περὶ ταύτης τῆς ἀρετῆς σύμβουλον,** Ξεν. 'Αν.6,1,24 **μήτε προσδεῖσθαι τῆς ἀρχῆς μήτε εἰ αἱροῖντο ἀποδέχεσθαι·** ‖ κ. νεώτ. παραδέχομαι, δέχομαι πλήρως, ἐγκρίνω, συγκατατίθεμαι : 'Ηρ. 6,43 **μέγιστον θῶμα ἐρέω τοῖσι μὴ ἀποδεκομένοισι 'Ελλήνων,** Θουκ.3,3 **οὐκ ἀπεδέχοντο τὸ πρῶτον τὰς κατηγορίας,** Πλάτ.Φαίδ.96 Ε **οὐκ ἀποδέχομαι ἐμαυτοῦ ὡς .. ἢ τὸ ἓν .. δύο γέγονεν** (δὲν πείθω τὸν ἑαυτόν μου, δὲν παραδέχομαι), 'Αντιφ. 121,20 **ἀπολογίαν ἀπ-,** Δημ.1292,9 **μὴ οὖν ἀποδέχεσθε τούτου φενακίζοντος ὑμᾶς** (μὴ παραδέχεσθε τὰ λεγόμενά του, μὴ τὸν ἀκοῦτε), 'Αριστλ. ΗΝικ.1094 Β 26 **ἀπ- μαθηματικοῦ πιθανολογοῦντος,** Πολύβ.22,5,1 **αὐτόν τε τὸν βασιλέα καὶ τὰ ῥηθέντα φιλοφρόνως ἀπεδέχετο** (τὸ συνέδριον)· 2) ἐννοῶ, ἀντιλαμβάνομαί τι, καταλαβαίνω : Πλάτ. Εὐθφρ.6 Α **τοιαῦτα δυσχερῶς πως ἀποδέχομαι,** αὐτ.Πολ.340 C **οὕτως αὐτοῦ ἀποδεχώμεθα,** Ξεν. 'Απομν.3.10,15 **καὶ πάνυ ὀρθῶς ἀποδέχῃ·** 3) εἰδ. ἀποδέχομαι τὰς θεωρίας, γίνομαι ὀπαδός τινος : Ξεν.'Απομν.4.1,1 **οὐ μικρὰ ὠφέλει τοὺς εἰωθότας τε αὐτῷ συνεῖναι καὶ ἀποδεχομένους ἐκεῖνον·** 4) δέχομαι εἰς ἀκρόασιν : Πολύβ.22.18,5 **ἀποδεξάμενος δὲ καὶ τοὺς παρὰ τῶν ἄλλων πόλεων πρεσβευτάς·** 5) ἀνακτῶμαι, λαμβάνω ὀπίσω : 'Ηρ.4,33 **δεινὰ ποιευμένους εἶ σφεας αἰεὶ καταλάμψεται ἀποστέλλοντας μὴ ἀποδέκεσθαι·** ἀντίθ. ἀποδίδωμι· 6) δέχομαι, ὑφίσταμαι τὴν ὁρμητικὴν πίεσίν τινος : Πολύβ.3.43,3 **τὸ πολὺ τῆς τοῦ ῥεύματος βίας ἀποδεχομένων τῶν λέμβων·** 7) νεώτ. κ. δημ. κατὰ τὴν 1ην σημ. δέχομαι, στέργω, συναινῶ εἴς τι : **ἀποδέχομαι τὰ πεμφθέντα δῶρα·** ‖ ἐπὶ τῶν κατεχόντων κρατικὰ ἀξιώματα καὶ συναινούντων εἰς ἐνέργειαν ὑφισταμένου αὐτῶν : **ἀποδέχεται τὴν παραίτησιν τῆς Κυβερνήσεως** (ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας), **- ἀποδέχτηκε τὴν παραίτησιν τοῦ ὑπουργοῦ** (ὁ πρωθυπουργός), **- ἀπ- τὴν παραίτησιν διευθυντοῦ ὑπηρεσίας** (ὁ ὑπουργός) κ.τ.τ.· ‖ ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων, συναινῶ .. εἰς : **ἀποδέχομαι τὸν διορισμόν, τὴν μετάθεσιν·** ‖ κ.γενικῶς : **ἀποδέχομαι τὴν παράκλησιν, - τὴν πρότασιν, - τὴν πρόσκλησιν·** ‖ νομ. νεώτ. κ. δημ. : **ἀποδέχομαι τὴν συμφωνίαν, - τὸν**

συμβιβασμὸν (ἐπὶ τῶν διαδίκων), **τὴν συναλλαγματικὴν** (ἀναλαμβάνω νὰ πληρώσω τὴν συναλλαγματικήν),- **ἀποδέχομαι τροποποιήσεις τοῦ νόμου** (ἐπὶ τοῦ εἰσηγουμένου νόμον εἰς τὴν βουλὴν ὑπουργοῦ), - **ἀποδέχομαι τὴν ἐντολήν**, ἀντίθ. **ἀπορρίπτω**.

ἀποδέω (1) μέλλ. ἀποδήσω δένω καλῶς : Πλάτ. Συμπ.190 E **ἀπέδει κατὰ μέσην τὴν γαστέρα,** αὐτ. Ἐρξ.400 A **ἐν δερματίῳ σμικρῷ ἀποδέδεται.**

ἀποδέω (2) μέλλ. ἀποδεήσω ἐπὶ ἀριθμῶν, ὑπολείπομαι, εἶμαι μικρότερος τινός : Θουκ.2.13,3 **τριακοσίων ἀποδέοντα** μύρια (κατὰ τριακόσια ὑπολειπόμενα, ὀλιγώτερα τῶν δεκακισχιλίων ἤτοι 9.700 τάλαντα)· || γενικῶς ὑπολείπομαι, εἶμαι κατώτερος : Λουκ.Μισθ.Συνόντ.36 **καὶ ποιοῦσιν ᾄσματα οὐ πολὺ τῆς Σαπφοῦς ἀποδέοντα**· 2) ἀπέχω, εἶμαι μακράν : Πλάτ.Ἀξ.369 D **τῆς δὲ ἀληθείας ἀποδεῖ**· || διαφέρω : Διον.Ἀλ.3,52 **πλήθει οὐ πολὺ ἀποδέοντες ἀλλήλων**· 3) **ἀποδεῖ** ἀπροσ. ἐλλείπει, εἶναι ἀνάγκη.

ἀποδηλῶ-όω καθιστῶ δῆλον, φανερόν· || ἀμτβ. καθίσταμαι καταφανής : Ἀριστλ.Θαυμ.834 B 33.

ἀποδήλωσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ διὰ λόγου, ἡ προφορικὴ ἀνακοίνωσις : Διογ.Οἰν.10.

ἀποδημαγωγῶ-έω μτγν. δημαγωγῶν ἀποπλανῶ Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.429,42 **ἀπ- τῆς ἀληθείας.**

ἀποδήμησις-εως (ἡ) μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. ἀποδημία : Ἀλκίφρ.1,29· || μτφ. ὁ θάνατος : φρ. ἐκκλ. **ἡ εἰς Κύριον ἀποδήμησις.**

ἀποδημητήρια (τὰ) νεώτ. τὸ σύνολον τῶν ἐγγράφων τῶν ζητουμένων παρὰ τῶν προξενείων ἢ τῶν λιμεναρχείων διὰ τὸν κατάπλουν ἢ ἀπόπλουν πλοίου ἐκ λιμένος, δημ. τὰ χαρτιά : **δὲν θὰ ἀποπλεύσῃ τὸ πλοῖον, ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι ἐν τάξει τὰ ἀποδημητήριά του** (τὰ χαρτιά του).

ἀποδημητής (ὁ) ὁ ἐν ἀποδημίᾳ ὤν, ὁ ζῶν οὐχὶ εἰς τὴν πατρίδα του, ξενητεμένος : Θουκ.1,70,4 **καὶ ἀποδημηταὶ πρὸς ἐνδημοτάτους.**

ἀποδημητικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ συνήθως ἢ εὐχαρίστως ἀποδημῶν : Δικαίαρχ.1,9· 2) **ἀποδημητικὴ παράστασις** ἐξαναγκασμὸς εἰς ἀποδημίαν : Ἀριστλ.Πολ.1308 B 19 **εἰ δὲ μὴ ἀποδημητικὰς ποιεῖσθαι τὰς παραστάσεις αὐτῶν** (νὰ ἐξοστρακίζωνται, ἐξορίζωνται)· 3) μτφ. θνητός : Ἀρρ.Ἐπικτ. 3,24,4· 4) νεώτ. ζῳολ. **ἀποδημητικὰ πτηνὰ** τὰ ἀποδημοῦντα ἀπὸ χώρας εἰς χώραν πτηνὰ συνήθως **κατὰ τὴν ἄνοιξιν καὶ τὸ φθινόπωρον** οἷον χελιδόνι, καρδερίνα, σπίνος, τρυγόνι, ὀρτύκι, καρακάξα κτλ., ἀντίθ. **ἐπιδημητικά.**

ἀποδημία (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἰων. **ἀποδημίη** ἀπουσία ἐκ τῆς πατρίδος, διαμονὴ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν· δημ. **ξενίτεμα** : Ἡρ.6,130 **τῆς ἐξ οἴκου ἀποδημίης,** Πλάτ.Φαίδ.61 E **περὶ τῆς ἀποδημίας τῆς ἐκεῖ** (τῆς πέραν τοῦ τάφου, περὶ τοῦ θανάτου), Διγ.Ἀκρ.498 **οὐδεὶς ἡμῶν ἐτύγχανεν ἐν τῇ ἀποδημίᾳ**· || ταξίδι : Ξεν.ΚΠ 3,1,7 **ἐξ ἀποδημίας τινὸς προσήει**· || νεώτ. **ἱεραὶ ἀποδημίαι** ἡ μετάβασις τῶν πιστῶν ἑνὸς θρησκεύματος εἰς ἱεροὺς δι' αὐτοὺς τόπους, οἷον τῶν χριστιανῶν εἰς Ἱεροσόλυμα, τῶν Μωαμεθανῶν εἰς τὴν Μέκκαν κτλ.· || ζῳολ. **ἀποδημίαι πτηνῶν** βλ. **ἀποδημητικός** 4).

ἀποδημισμός (ὁ) νεώτ. ἡ συχνὴ ἢ διαρκὴς ἀπουσία μεγάλων γαιοκτημόνων ἐκ τῶν κτημάτων των.

ἀπόδημος-ον κ. νεώτ. δωρ. **ἀπόδαμος** ζῶν ἢ ταξιδεύων εἰς τὴν ἀλλοδαπήν : Πίνδ.Π 4,5 **οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλλωνος τυχόντος,** Λουκ.Ἐρωτ.6 **ἀπόδημος στρατεία,** Μοῖρ.143 «**ἔκδημος,** Ἀττικῶς **ἀπόδημος,** Ἑλληνικῶς », μσν. **ἀπόδημος φιλία** (διάλογος τοῦ Πτωχοπροδρόμου), νεώτ. **φόρος ἀποδήμων** (ἐπιβληθεὶς ποτε ἐπὶ τῶν μεγαλοκτηματιῶν τῶν κατὰ σύστημα ἀπουσιαζόντων ἐκ τῶν κτημάτων αὐτῶν).

ἀποδημῶ-έω κ. νεώτ. ἐκκλ. δωρ. **ἀποδαμέω** εἶμαι μακρὰν τοῦ δήμου, τῆς πατρίδος μου, διαμένω εἰς τὴν ξένην, ξενιτεύομαι· ἀντίθ. ἐπιδημῶ : Ἡρ.1,29 **Σόλων ἀνὴρ Ἀθηναῖος.. ἀπεδήμησε ἔτεα δέκα,** Ξεν.ΚΠ 7,5,69 **εἴτ' ἐπιδημῶν.. εἴτε καὶ ἀποδημῶν,** Ἀριστλ.ἀπ.543 **οὐκ ἔξεστιν ἀποδημεῖν τοῖς Λακεδαιμονίοις,** - **ἀπεδήμησεν εἰς Ἀμερικήν**· || ἀπουσιάζω εἰς τὴν ξένην δι' ἐκστρατείαν : Ἀριστφ. Λυσ.101 **εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι πάσαισιν ὑμῖν ἐστιν ἀποδημῶν ἀνήρ**· || ἀπουσιάζω, εἶμαι ἀπών : Πίνδ. Π 10.57 **Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδαμεῖ,** Ἀριστφ.Ἱππ.1120 **ὁ νοῦς δέ σου παρὼν ἀποδημεῖ**· || ἀναχωρῶ, ταξιδεύω, πάω ταξίδι : Ἡρ.3,124 **παντοίη ἐγίνετο μὴ ἀποδημῆσαι τὸν Πολυκράτεα παρὰ τὸν Ὀροίτεα,** Ἀριστφ.Βάτρ.48 **ποῖ γῆς ἀπεδήμεις;,** Πλάτ.Κρίτ.53 E **ὥσπερ ἐπὶ δεῖπνον ἀποδεδημηκώς,** Λυκοῦργ.21,57 **ἀπ- κατ' ἐμπορίαν** (δι' ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις)· || μτγν. κ. νεώτ. μτφ. ἐκκλ. **ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον** (ἀπέθανεν)· συνών. **ἐξεδήμησεν εἰς Κύριον.**

ἀπόδησις-εως (ἡ) μτγν. ἰατρ. ἐσφ. ἀνάγν. ἀντὶ **ἐπίδεσις** ἡ ἀπό τινος δέσις, τὸ ἄνωθεν δέσιμον : Σωραν.π.Γαλ.13,43.

ἀποδία (ἡ) (πούς) ἔλλειψις, ἀπώλεια ποδῶν : Ἀριστλ.ΖΜ 642B 23.

ἀπόδιαβα κ. **-διάβα** ἐπίρρ. μσν. κ. δημ. μετὰ πάροδον χρόνου τινός, ὕστερον, κατόπιν : Δουκάγγ. **ἀποδιάβα τῆς Πεντηκοστῆς,** - **ἀπόδιαβα τὴ Λαμπρὴ ἢ τῆς Λαμπρῆς** (μετὰ τὸ Πάσχα).

ἀποδιαβάζω δημ. περαίνω τὴν ἀνάγνωσιν, τελειώνω τὸ διάβασμα κειμένου τινός : **ἀποδιάβασα τὸ γράμμα,** - **τὴν εἴδηση**· || περαίνω τὴν μετὰ προσοχῆς ἢ ἐπανειλημμένην μέχρις ἐκμαθήσεως ἀνάγνωσιν, τελειώνω τὴν μελέτην : **πολὺ γρήγορα ἀποδιάβασες τὰ μαθήματά σου**· φρ. **ἀποδιάβασε ἡ ἐκκλησιά** (ἐτελείωσεν ἡ ἱερὰ ἀκολουθία)· 2) ἀποπερατῶ τὴν δι' ἀρότρου ἀναστροφὴν τοῦ χώματος τοῦ ἀγροῦ : **ἀποδιαβάζει τὸ χωράφι**· 3) εἰδ. ἀποπερατῶ τὴν πλύσιν τῶν ἐνδυμάτων διὰ καθαροῦ ὕδατος, **τὰ περνῶ** ἀπὸ τὸ καθαρὸ νερό, **τὰ ξεβγάζω.**

ἀποδιαβαίνω μσν. κ. δημ. ἐντελῶς παρέρχομαι, διέρχομαι, περνῶ τι, διαβαίνω ὁλότελα : **σὰν ἀποδιάβηκαν τὸ ποτάμι**· || ἀμτβ. παρέρχομαι, ἀπέρχομαι μακράν, περνῶ : Ἐρωτόκρ.Ε 1094 **κρατεῖ την νὰ τσ' ἀποδιαβῇ ἡ λιγωμάρα ἐκείνη**· 2) συμπληρῶ τὴν πορείαν μου, τελειώνω τὸ δρόμο μου· 3) διαβαίνω μακρόθεν.

ἀποδιάβασμα (τό) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποδιαβάζω βλ. λ.

ἀπόδιαβος-η-ο δημ. ὁ μακρὰν ἀπερχόμενος· 2) ὁ μακρόθεν διαβαίνων.

ἀποδιαγράφω Ἐπιγρ. διατάσσω πληρωμήν.

ἀποδιάζω δημ. ἐπὶ γυναικός, παύω νὰ γεννῶ : **την πήρανε τὰ χρόνια κι ἀπόδιασε πιά** (διέκοψε, ἐσταμάτησε).

ἀποδιάθεσις-εως (ἡ) μτγν. ἀποστροφή, ἡ ἀπέχθεια, περιφρόνησις : Γρηγ.Νύσσ.3,319.

ἀποδιαιρῶ-έω μτγν. διαμοιράζω· || διαχωρίζω, διακρίνω : Ἰουλ.Λόγ.5,165 B **ἀπ- δημιουργοῦ τὸν Ἄττιν,** Εὐστ.1221,36 **ἀπ- ἐγχέλυας ἰχθύων.**

ἀποδιαιτῶ-άω ὡς διαιτητὴς ἀπαλλάσσω τῆς κατηγορίας ἢ τῆς ἀξιουμένης ὑποχρεώσεως, ἀθωώνω· ἀντίθ. καταδιαιτῶ : Δημ.545,24 **τὴν δίκην ἣν κατεδιῄτησεν ἀποδεδιῃτημένην ἀπέφηνεν,** αὐτ. 1013,13 **ἀπεδιῄτησέ μου ὁ διαιτητής.**

ἀποδιάκειμαι μτγν. ἀπεχθῶς διάκειμαι : Κλήμ. Ἀλ.Παιδ.208,2 **ἀποδιάκειμαι τοῖς μύροις.**

ἀποδιακλασμός (ὁ) μτγν. φρενικὴ διατάραξις, σάλεμα τοῦ μυαλοῦ : Γαλ.19,514.

ἀποδιακρίνω μσν. χωρίζω ἐντελῶς.

ἀποδιαλαμβάνω μτγν. λαμβάνω χωριστά, διαιρῶ εἰς μέρη.

ἀποδιαλέγι (τὸ) δημ. ἀποδιάλεγμα βλ.λ.): **ἐπήρανε τὰ καλὰ καὶ μᾶς ἀφίσανε τ' ἀποδιαλέγια.**

ἀποδιάλεγμα (τὸ) δημ. κ. **ἀποδιαλέγι** κ. ἀποδιαλεγούδι, **ἀποδιαλεγούρι** τὸ μετ' ἐπιλογὴν ὡς ἄχρηστον ἀπορριπτόμενον, τὸ σκάρτο: **πούλησαν τὰ καλὰ μῆλα καὶ τοὺς μείνανε τὰ ἀποδιαλέγματα·** 2) ἡ διαλογή.

ἀποδιαλεγούδι (τὸ) δημ. ἀποδιάλεγμα βλ. λ.).

ἀποδιαλεγούρι (τὸ) δημ. ἀποδιάλεγμα βλ.λ.).

ἀποδιαλέγω κ. **ἀποδιαλέω** δημ. ἐκλέγω, κάμνω ἐπιλογήν: φρ. **διάλεξε, ἀποδιάλεξε, πῆρε** ἀποδιαλεγούδι· 2) περατῶ τὴν διαλογήν.

ἀποδιαληπτός-ή-όν μτγν. ὁ δυνάμενος νὰ ληφθῇ κατ' ἐπιμερισμόν, νὰ ἀποχωρισθῇ: Στωϊκ.ἀπ. 2,126 **λέγουσι διαφορὰν εἶναι οὐσίας καθ' ἑαυτὴν οὐκ ἀποδιαληπτὴν καθ' αὑτήν, ἀλλ' εἰς ἓν νόημα καὶ ἰδιότητα ἀπολήγουσαν.**

ἀποδιάληψις-εως (ἡ) μτγν. ἡ διαίρεσις εἰς μέρη, ὁ ἐπιμερισμός.

ἀποδιαλόγι (τὸ) δημ. ἀποδιάλεγμα βλ. λ.).

ἀποδιαλούδι (τὸ) δημ. ἀποδιάλεγμα βλ. λ.).

ἀποδιαλύσιμα (τὰ) μσν. ἐν ἀθλητικοῖς ἀγῶσι προπαρασκευὴ πρὸς ἄφεσιν τῶν ἵππων καὶ ἁρμάτων ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας: Κωνστ.Πορφ.Βασιλ.Τάξ. 177 D **οἱ ἡνίοχοι ἐποίησαν τὰ ἀποδιαλύσιμα.**

ἀποδιαλύω μτγν. ὁλοτελῶς διαλύω, διασκορπίζω· || μτφ. ἐξελέγχω ἐντελῶς.

ἀποδιανομή (ἡ) μτγν. ἡ ἐξ ὁλοκλήρου διανομή.

ἀποδιαντρέπομαι δημ. ἀποβάλλω τὴν ἐντροπήν, τὴν αἰδῶ, τὸν ὀφειλόμενον σεβασμόν: Ἐρωτόκρ.Α 1072 **δὲν θέλει ν' ἀποδιαντραπῇ πλιότερο ἡ Ἀρετοῦσα,** δ. τραγ. **ὁ νιὸς ἀποδιαντράπηκε, κι ἁπλώνει στὴν ποδιά της.**

ἀποδιαπέμπομαι μτγν. ἀποτρέπω: Συνέσ.Ἀλχ. 59 B ἀπ- **ἡμᾶς τῆς ματαίας πλάνης.**

ἀποδιασείω ἰσχυρῶς, σφοδρῶς σείω: Φαβωρ. 105·Ἡσ. ἐν λ. « ἀπεστυφέλιξεν ».

ἀποδιασπῶ-άω μσν. διασπῶ ἐντελῶς.

ἀποδιάστασις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασις: Βέττ.Βάλ.227,14 **ἀποδ- τῶν ἀστέρων.**

ἀποδιαστέλλω μτγν. μέλλ. **-ελῶ** ἀποχωρίζω, διαιρῶ: ΠΔ Ἰησ.1,6 **σὺ γὰρ ἀποδιαστελεῖς τῷ λαῷ τούτῳ τὴν γῆν** (δ.γρ. **ἀποδιασταλεῖς**)· || παθ. **-ομαι** ἀποχωρίζομαι, τίθεμαι χωριστά, ἀποκλείομαι: ΠΔΜακκ.2,6,5 **ἀποδιεσταλμένοις ἀπὸ τῶν νόμων** (τοῖς ἀπηγορευμένοις).

ἀποδιαστολή (ἡ) Πάπ. διαίρεσις.

ἀποδιαστρέφω μτγν. ἀποστρέφω, ἀποτρέπω: Φιλόδ.Παρρ.290.

ἀποδιασχοινίζω μσν. διαμοιράζω τόπον μετρῶν διὰ σχοινίου, καθαρίζω μερίδιο ἐπὶ ἐκτάσεως χωρίζων διὰ σχοινίου: Ἀλλάτ.Ὀρθ.Ἑλλ.2,318.

ἀποδιατειχίζω μσν. ἀλείφω διὰ περιτειχίσματος, χωρίζω διὰ τειχίσματος: Εὐλόγ.ἐνΦωτ.Βιβλ.230.

ἀποδιατίθεμαι μτγν. παύομαι τοῦ ἔχειν διάθεσιν πρός τι· || εἰδ. ἐπὶ θηλαζόντων βρεφῶν, δὲν θέλω πλέον τὴν διὰ γάλακτος τροφήν, ἀπογαλακτίζομαι, ἀποκόβομαι μόνος μου: Θεολογ. Ἀριθμ.49 **παιδίον παύεται τῆς τοῦ γάλακτος τροφῆς φυσικῶς ἀποδιατιθέμενα.**

ἀποδιατρίβω ἀναλίσκω, χάνω τὸν καιρόν μου, χασομεράω: Αἰσχίν.34,29 **ὅταν παρέντες τὸν χρόνον ἀποδιατρίβωσι,** Δίων Κ 54,17 ἀπ- **περὶ ὀρχηστάς·** 2) ἐπιβραδύνω, ἀναβάλλω: Πάπ. ἀπ- **τὰς χειροτονίας·** 3) ἀποστρέφω: Δίων Κ 77,14 ἀποδ- **τὰς χεῖρας ἀπὸ τῶν σφαγῶν.**

ἀποδιαφωτίζω δημ. ἐπὶ τῆς ἡμέρας, ὑποφώσκω, ξημερώνω: Ἐρωτόκρ.Ε 864 **κι ἡμέρα ἀποδιαφώτιζε, κι ἦρθαν τοῦ ἡλιοῦ οἱ ἀχτῖνες.**

ἀποδιαφωτίσματα (τὰ) δημ. ἡ ὑποφώσκουσα αὐγή, ὁ ὄρθρος, τὰ χαράματα.

ἀποδιδάσκω κάμνω τινὰ νὰ λησμονήσῃ τὰ διδαχθέντα, ξεμαθαίνω· ἀντίθ. διδάσκω: Ἱππ.Ἀγμ.1 **τὰς μὲν ἀποδιδάξαι, τὰς δὲ διδάξαι.**

ἀποδιδρασκίνδα (ἡ) εἶδος παιδιᾶς, ρυφτό, κρυφτούλι: Πολυδ.9,117 « ὁ μὲν ἐν μέσῳ καταμύων κάθηται ἢ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ τις λαμβάνει, οἱ δὲ ἀποδιδράσκουσι, διαναστάντος δὲ ἐπὶ τὴν ἐξερεύνησιν, ἔργον ἐπῆν ἑαυτῷ εἰς τὸν τόπον ἐκείνου φθάσαι ».

ἀποδιδράσκω κ. μσν. κ. νεώτ. ἰων. **ἀποδιδρήσκω,** μέλλ. **ἀποδράσομαι,** ἀόρ. **ἀπέδραν** ἰων. **ἀπέδρην** κ. μτγν. **ἀπέδρων,** κ. νεώτ. **ἀπέδρασα φεύγω** λάθρα, δραπετεύω, τὸ σκάζω: Ὀδ.Π 65 **ἐκ νηὸς ἀποδράς,** Ἡρ.3,148 **Μαιάνδριος δ' ἀποδρὰς ἐκ τῆς Σάμου ἐκπλέει ἐς Λακεδαίμονα,** Ξεν.Ἀν.1.4,8 **ἀπολελοίπασιν ἡμᾶς Ξενίας καὶ Πασίων .. ἀλλ' οὔτε ἀποδεδράκασιν .. οὔτε ἀποπεφεύγασιν·** Ἀμμώνιος « ἀποδρᾶναι καὶ ἀποφεύγειν διαφέρει· **ἀποδρᾶναι** γὰρ τὸ ἀναχωρήσαντά τινα μὴ ἔκδηλον εἶναι ὅπου ἐστίν· ἀποφεύγειν δὲ τὸ μὴ δύνασθαι ἐπιληφθῆναι », **- συνελήφθησαν οἱ ἀποδράσαντες ἐκ τῶν φυλακῶν κατάδικοι·** || ἐν μτφ. χρ. μτγν. ἐκκλ. κ. μον. ἐξαφανίζομαι, ἐκλείπω: Ἐκκλ. Θλειτ.Νεκρ.Ἀκολ. **ἐν τόπῳ ἀναψύξεως, ἔνθα ἀπέδρα ὀδύνη, λύπη καὶ στεναγμός·** || εἰδ. ἐπὶ στρατιωτῶν, λιποτακτῶ: Ξεν.Ἀν.5.6,34 **οἱ δὲ στρατιῶται .. ἠπείλουν αὐτῷ ὅτι εἰ λήψονται ἀποδιδράσκοντα, τὴν δίκην ἐπιθήσοιεν·** 2) ἀποφεύγω, ξεφεύγω: Ἡρ.2,182 **ὅτε ἀπεδίδρησκον τοὺς Αἰγύπτου παῖδας** (αἱ θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ), Σοφ.Αἴ.167 **τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν** (ἀπέστησαν τῆς σῆς ὄψεως), Θουκ.1,128,4 **τῷ δὲ λόγῳ ἀπέδρασαν αὐτόν,** Δημ.567 (τέλ.) **οὐκ ἀπέδρα ταύτῃ τὴν στρατείαν.**

ἀποδιδρήσκω ἰων. ἀποδιδράσκω βλ.λ.

ἀποδιδύσκω μτγν. ἀποδύω, ἀφαιρῶ τὰ ἐνδύματα, γδύνω: Ἀρτεμίδ.2,74 **ἀποδιδύσκειν τοὺς ἐντυγχάνοντας·** || κ. μέσ. **-ομαι** ἐκδύομαι, ἐκγυμνοῦμαι, γδύνομαι: Παρθέν.15 **ἔνθα ἀφικόμενοι ἀπεδιδύσκοντο.**

ἀποδίδωμι κ. μσν., νεώτ. **ἀποδίδω,** δημ. **ἀποδίνω,** μέλλ. ἀποδώσω, ἀόρ. α' **ἀπέδωκα,** β' μτγν. **ἀπέδον,** **- ἀπέδωσα** δίδω ὀπίσω, ἐπιστρέφω τι, **ἰδίως ὅπερ ἔλαβον καὶ ὀφείλω:** Ἰλ.Δ 479 **οὐδὲ τοκεῦσιν θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε,** Ἡρ.1,13 ἀπ- **ὀπίσω ἐς Ἡρακλείδας τὴν ἀρχήν** (κατὰ πλεονασμόν), Θουκ.5,50,2 **ἀποδώσειν ὕστερον τὴν καταδίκην,** Λυσ.31,24 ἀποδ- **χάριτας,** Ξεν.Ἑλλ.7.1,30 **τὴν πόλιν ἀποδ- τοῖς ἐπιγιγνομένοις οἵαν περ παρὰ τῶν πατέρων παρελάβομεν,** Διγ.Ἀκρ.505 **καὶ τώρα σὺ ἀπόδος μας τὴν ἀδελφὴν ἐκείνην, - ἀποδίδω τὰ ὀφειλόμενα χρήματα, - τὰ εὑρεθέντα κοσμήματα, - δικαιοσύνην, - χαιρετισμόν, - τὰς τιμάς·** 2) τάττω, ἀπονέμω: Πλάτ.Πολ.456 B **ἀποδ- ταῖς γυναιξὶ μουσικὴν καὶ γυμναστικήν,** Ἀριστλ.ΖΓ 759 B 3 **τὸ πρὸς ἀλκὴν ὅπλον ἀποδ- ἡ φύσις·** 3) παράγω, ἀποφέρω: Ἡρ.1,193 **ἐπὶ διηκόσια μὲν τὸ παράπαν ἀποδιδοῖ** (διακοσίας φορὰς περισσότερον καρπόν), **- ἀκαλλιέργητος γῆ δὲν ἀποδίδει, - ἡ οἰκία ἀποδίδει σημαντικὸν μηνιαῖον εἰσόδημα, - ὁ φόρος ἀποδίδει πολλὰς εἰσπράξεις·** 4) παραχωρῶ τὸ δικαίωμα, τὴν ἄδειαν: Θουκ.1.144,2 **ὅταν .. ταῖς αὐτῶν ἀποδῶσι πόλεσι μὴ σφίσι τοῖς Λακεδαιμονίοις .. ἐπιτηδείως αὐτονομεῖσθαι,** Δημ.27,1 **εἰ δὲ τοῖς μὲν .. ἐπιτάττειν ἀποδώσετε,** Αἰσχίν.61,16 **ὁ λόγος ἀπεδόθη αὐτοῖς** (ἐδόθη ἄδεια νὰ ὁμιλήσωσιν)· 5) καθιστῶ, προξενῶ: Ἰσοκρ.12 B ἀποδ- **τὴν τέρψιν βεβαιοτέραν,** Ἀριστλ.ΖΓ 733 B 1 **τέλειον ἀποδ- τὸ τέκνον·** 6) κ. νεώτ. **φανερώνω,** ἐκφράζω σαφῶς ἢ ἀκριβῶς: Ἀριστλ.Ποι.1754 B 10 **ἀποδ- τὴν ἰδίαν μορφήν, - ἀποδίδω τὸ νόημα τοῦ κειμένου, τοῦ λόγου** (ἑρμηνεύω ὀρθῶς)

κττ. 7) παραδίδω : Θουκ.7,10 **καὶ τὴν ἐπιστολὴν ἀπέδοσαν**· 8) δίδω, παρέχω : Δημ. 820,20 **παρὰ τὸν λόγον ὃν αὐτὸς ἀπέδωκε** (παρὰ τὸν λογαριασμὸν ὃν ἔδωκεν), Ἀριστλ. Ψυχ.403 B **ὁ μὲν τὴν ὕλην ἀποδίδωσιν, ὁ δὲ τὸ εἶδος**· 9) ἀναφέρω τι εἰς τὴν ἁρμοδίαν ἀρχήν : Πλάτ.Νόμ.765 B **ἀποδ- εἰς τοὺς κριτὰς τὴν κρίσιν**, Ἰσοκρ.372 B **εἰς τὴν βουλὴν περὶ αὐτῶν ἀπεδ-** (ὑπέβαλλον ἀναφορὰν εἰς τὴν βουλὴν περὶ τοῦ ζητήματος αὐτῶν)· 10) νεώτ. κ. δημ. ἀνάγω, προσάπτω : **ἀποδίδω τὸ λάθος, - τὴν νίκην, - τὸ ἔργον, - τὸ ἔγκλημα, - ἀποδίνω σημασία στὸ ζήτημα**· 11) ἀμτβ. αὐξάνω ἐν σημ. παρεμφερῆ πρὸς τὸ ἐπιδίδωμι : Ἡρ.2,13 **ἢν ἡ χώρη .. κατὰ λόγον ἐπιδιδῷ ἐς ὕψος καὶ τὸ ὅμοιον ἀποδιδῷ ἐς αὔξησιν**· 12) ἐπανέρχομαι, ἐπαναλαμβάνομαι : Ἀριστλ.ΖΓ 722 A 8· 13) γραμμ. ἔχω ἀπόδοσιν, ἐπὶ λέξεων, οἷον συνδέσμων, ἀντωνυμιῶν κττ., δι' ἃ δὲν παρατίθεται ἡ πρὸς ἣν ἔχουσι στενὴν συνάρτησιν λέξις : Ἀριστλ.Ρητ.3,11,13, σχόλ. Ὀδ.Γ 103 **οὐκ ἀποδίδωσι τὸ ἐπεί**· 14) Ἐπιγρ. κ. μσν. ἐκκλ. **ἀπέδωκε** (ἐνν. τὴν ψυχήν, ἀπέθανε)· 15) μέσ. -ομαι δίδω τι ἑκουσίως, πωλῶ : Ἡρ.1,70 **ἀπέδοντο τὸν κρητῆρα**, Πλάτ.Φαίδ.98 B **οὐκ ἂν ἀπεδόμην πολλοῦ τὰς ἐλπίδας**, Ξεν.Ἑλλ.2.3,48 **οἱ δραχμῆς ἂν ἀποδόμενοι τὴν πόλιν**, Δημ.784,16 **τὴν καθ' Ἡγήμονος εἰσαγγελίαν μέμνησαι ὡς ἀπέδοτο** (ἔναντι χρημάτων παρῃτήθη τῆς μηνύσεως), Αἰσχίν.13,41 **ἀπ- τοῦ εὑρίσκοντος**, πρβλ. δημ. **πουλάω ὅσο βρῶ, ὅσο - ὅσο**· 16) παρ' ἀττ. ἐν Ἀθήναις, μισθῶ : Δημ.475,5 **ὥστε τὴν δεκάτην ἀποδόσθαι** (νὰ μισθώσωσι τὸν φόρον τῆς δεκάτης)· 17) νεώτ. ναυτ. : **ἀποδίδω εἰς τὸν ἐργάτην** ἑλίσσω περὶ τὸν κορμὸν τοῦ ὁμωνύμου μηχανήματος τρὶς ἢ τετράκις τὸ ἄκρον σχοινίου πρὸς ἕλξιν λέμβου.

ἀποδιηθῶ-έω μσν. διηθῶ, σουρώνω καλῶς : Γεωπ.9,20 **ἀποδιηθήσας χρῶ τῷ ἐλαίῳ**.

ἀποδιίστημι μέλλ. **ἀποδιαστήσω** ἀποχωρίζω : Πλούτ.Ἠθ.968 D **τῶν κριθῶν ἀποδιαστῆσαι καὶ διαχωρίσαι τὸ μέρος**· μέσ. **-αμαι** μσν. ἐπὶ τῶν ὑγρῶν, ἀποχωρίζομαι : Εὐστ.Πονημ.196,75 **ὁπὸς γάρ τις καὶ ὁ ἀσκητικὸς βίος οὐδένα διερρυηκέναι καὶ ἀποδιίστασθαι αὐτοῦ**.

ἀποδικάζω ἀθῳῶ, ἀντίθ. καταδικάζω : Ἀντιφ. 6,47 **ἃ αὐτοὶ ἔργῳ ἀπεδίκασαν, ταῦτα ὑμᾶς κελεύουσι καταδικάσαι**· ‖ Πάπ. **ἀπεδικάσαμεν τὴν δίκην**· ‖ Πολυδ.8,25 **δίκην ἀποδικάσαι**· ἀπολῦσαι ἢ νικῶσαν ἀποφῆναι.

ἀποδικεῖν ἀπαρφ. τοῦ **ἀπέδικον** ποιητ. ἀόρ. ἄνευ ἐνεστῶτος ἀπορρίπτω : Εὐρ.Ἡρ.1204 **πάρες ἀπ' ὀμμάτων πέπλον, ἀπόδικε**.

ἀποδικητής (ὁ) γλωσσ. ὁ ὑπηρετῶν εἰς τοὺς ἄρχοντας.

ἀπόδικος-ον ἀπολλαγεὶς κατηγορίας, ὁ ἀθῳωθείς : Ἐπιγρ. **ἀπολελυμένος τοῦ ἐγκλήματος**· 2) ἀπορριφθείς, ὁ μὴ ἀποδεκτὸς γενόμενος : Ἐπιγρ. **τὰν δίκαν εἶμεν ἀπόδικον**.

ἀποδικῶ-έω ὑπερασπίζομαι ἐμαυτὸν ὡς κατηγορούμενον : Ξεν.Ἑλλ.1.7,20 **δεδεμένον ἀποδικεῖν ἐν τῷ δήμῳ**.

ἀποδίνω δημ. ἀόρ. **ἀπόδωσα** κ. **ἀπόδωκα**, μτχ. παθ. παρακ. **ἀποδομένος** ἀποδίδωμι βλ.λ. ἐν αἷς σημ. εἶναι εὔχρηστος ἡ λ. καὶ παρὰ νεωτ.· 2) περαίνω τὴν ἀπόδοσιν, ἐπιστρέφω τι ἐξ ὁλοκλήρου : **ἀκόμη δὲν ἀπόδωκα τὰ δανεικά**.

ἀποδινῶ-έω ἀλωνίζω : Ἡρ.2,14 **ἀποδινήσας δὲ τῇσι ὑσὶ τὸν σῖτον οὕτω κομίζεται**.

ἀποδιοικίζω μσν. ἀποχωρίζω.

ἀποδίομαι ποιητ. ἀποδιώκω : Ἰλ.Ε 763 **αἴ κεν Ἄρηα .. μάχης ἐξ ἀποδίωμαι**.

ἀποδιοπομπαῖος (ὁ) νεώτ. ἀντὶ **ἀποπομπαῖος** βλ.λ ὁ ἀποπεμπόμενος· ‖ μτφ. : φρ. **ἀποδιοπομπαῖος τράγος** (ἐπὶ τοῦ ἀποδιωκομένου ὡς ἀνεπιθυμήτου, κατὰ μεταφορὰν ἐκ τοῦ θρησκ. ἐθίμου τῶν Ἑβραίων καθ' ὃ ἀνὰ ἑπταετίαν εἷς τράγος ἀπεδιώκετο πρὸς τὴν ἔρημον φορεὺς τῶν ἁμαρτιῶν ὅλων).

ἀποδιοπόμπευσις-εως (ἡ) νεώτ. ἀποδιοπόμπησις βλ. λ.

ἀποδιοπόμπησις-εως (ἡ) ἡ δι' ἐξιλαστηρίου θυσίας ἢ ἐπικλήσεων ἀπομάκρυνσις κακοῦ : Πλάτ. Νόμ.854 B· ‖ νεώτ. ἡ δι' ἐγκαταλείψεως εἰς ἔρημον τόπον τῶν ἐνδυμάτων ἢ ἄλλως πως ἀποτροπὴ τοῦ κακοῦ, ἀσθενείας κτλ.

ἀποδιοπομπικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀποδιοπόμπησιν βλ. λ.

ἀποδιοπομποῦμαι-έομαι δι' ἐξιλαστηρίου θυσίας εἰς τὸν Δία ἢ δι' εὐχῶν ἀποτρέπω κακόν : Πλάτ.Κρατ.396 E· ‖ ὅθ. ἀποδιώκω, ἀποβάλλω : Πλούτ.Κάτ.Μείζ.22 **μετ' εὐπρεπείας τοὺς φιλοσόφους ἐκ τῆς πόλεως ἀποδ**· 2) ἀφήνω κατὰ μέρος, παρέρχομαι, πετάω στὴ μπάντα : Ἀθήν.9,401 B **ὁ δ' οὐ σφόδρα φροντίσας καὶ τὸ προβληθὲν ἀποδιοπομπησάμενος**· 3) ἀπαλλάσσω ἀπὸ μιάσματος : Πλάτ.Νόμ.877 E **καθήρασθαι καὶ ἀποδιοπομπήσασθαι τὸν οἶκον**.

ἀποδιοπομπῶ-έω μσν. βλ. **ἀποδιοπομποῦμαι** : Εὐστ.1935,12.

ἀποδιορίζω ἀποχωρίζω εἰς μέρη, ἀποχωρίζω, ξεχωρίζω δι' ὁρίων : Ἀριστλ.Πολ.1290 B 26 κ. μτγν.

ἀποδιορισμός (ὁ) χωρισμὸς εἰς μέρη ἀντὶ ἀπομερισμός : Πλάτ.Φαῖδρ.166 A.

ἀπόδιπλα ἢ **ἀποδίπλα** ἐπίρρ. δημ. πλαγίως : **κοιμᾶται ἀπόδιπλα**· ‖ παραπλεύρως : **ἦρθε στὸ καφενεῖο καὶ κάθησε ἀπόδιπλά μας, - ἄνοιξε μαγαζὶ ἀποδίπλα, - τῆς ἔπεσε ἀποδίπλα** (προσπαθεῖ νὰ συνάψῃ ἐρωτικὰς σχέσεις μετ' αὐτῆς), - **τοῦ ἔπεσαν ἀπὸ δίπλα** (προσπαθοῦσι νὰ τὸν παραπείσωσιν ἢ πιέσωσιν εἰς ἐνέργειάν τινα ἢ παροχήν), - **τοῦ ἔπεσαν ἀπὸ δίπλα νὰ τὴν πάρῃ**.

ἀποδιπλοῦμαι-όομαι μσν. ἐκπτύσσομαι, ξεδιπλώνομαι, ἀνοίγομαι : Εὐστ.1661,60 **ἀποδιπλουμένας καὶ οὕτω τεινομένας** (τὰς τραπέζας).

ἀποδιπλώνω δημ. διπλώνω ὁλοσχερῶς, συμπληρώνω τὸ δίπλωμα : **ἡ πλύστρα ἀποδίπλωσε ὅλα τὰ ροῦχα**· 2) κ. ἀντίθ. ἐκπτύσσω, ξεδιπλώνω : **γιατί ἀποδίπλωσες τὸ σεντόνι;**

ἀποδίς ἐπίρρ. μτγν. δίς, δύο φοράς : Ἀπολλ. Δύσκ.Συντ.339,14 **ἀποδὶς ἀποτρίς**.

ἀποδισκεύω μσν. ρίπτω ὡς δίσκον, πετῶ σὰν ἀμάδα : Φώτ.Βιβλ.352,11 **ἀκοντίζει τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ τῶν πολεμίων στρατόπεδον, ἄνωθεν ἀπὸ τῆς πέτρας ἀποδισκεύσας**.

ἀποδιϋλίζω μτγν. κ. νεώτ. διϋλίζω, διηθῶ, ὅθ. ἀποχωρίζων καθαρίζω : Κυριλλ.Ἱεροσολ.189 **ἀποδιϋλίζοντες τὸ λεπτὸν .. τῆς γῆς**· ‖ νεώτ. ἐπὶ ὑγρῶν, διϋλίζω ἐντελῶς.

ἀποδιϋλισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἀποχωρισμός : Ἰγνάτ.Φιλ.3I· ‖ νεώτ. ἐντελὴς διϋλισμός.

ἀποδιφθεροῦμαι-όομαι μτγν. καλύπτομαι μὲ διφθέρας : Ἰωάνν.Λυδ.Διοσημ.45 **τῶν νεῶν τὰ ἱστία, ἐν αἷς οἱ βασιλεῖς πλέουσιν, φωκείοις εἴθισται ἀποδιφθεροῦσθαι δέρμασιν**.

ἀποδιφθογγῶ-όω γραμμ. συναιρῶ εἰς δίφθογγον·

ἀποδιφθόγγωσις-εως (ἡ) γραμμ. συναίρεσις εἰς δίφθογγον.

ἀπόδιωγμα (τὸ) δημ. ἀποδίωξις, ἀποδιωγμός· 2) ὡς οὐσ. ὁ ἐκδιωχθείς, ἀπόβλητος, κατατρεγμένος : **γέννηκε τοῦ κόσμου ὅλου ἀπόδιωγμα**.

ἀποδίωγμα Ἡσ. « δίωγμα· θυσία τις Ἀθήνησιν ἐν ἀπορρήτῳ τελουμένη ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις· τὸ αὐτὸ καὶ **ἀποδίωγμα** ὕστερον ἐκλήθη ».

ἀποδιωγμός (ὁ) μσν. κ. δημ. ἀποδίωξις, ἐκδίωξις, κατατρεγμός: Ἰω.Μαλάλ.88, δ. τραγ. κι **ἔκλαιγαν καὶ θρηνούσασι γιὰ τὸν ἀποδιωγμό τους.**

ἀποδιφῶ-άω μσν. κ. δημ. παύω νὰ διφῶ: **ἤπια κι' ἀποδίφασα,** δημ. συνων. **ξεδιφάω.**

ἀποδιωθῶ-έω μτγν. μέλλ. ἀποδιώσω ἀπωθῶ: Ἀθήν.3,87 D **τοῖς δὲ ἀσθενῆ τὸν στόμαχον ἔχουσι καὶ μὴ ῥᾳδίως ἀποδιωθοῦσι τὴν τροφὴν εἰς τὸ κύτος τῆς κοιλίας.**

ἀποδίωκτος-ον ἀποδιωχθείς: Ἡρῳδιαν.Ἐπιμ.103.

ἀποδιώκτρια (ἡ) μσν. ἡ ἀποδιώκουσα, ἀποδιώχτρα: **δαιμόνων ἀποδιώκτρια.**

ἀποδιώκω κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **ἀποδιώχνω,** μέλλ. **ἀποδιώξομαι** διώκω, ἐκτοπίζω, ἀπομακρύνω τινά, τὸν διώχνω: Ἀριστφ.Νεφ.1296 **οὐκ ἀποδιώξει σαυτὸν ἀπὸ τῆς οἰκίας;** (δὲν θὰ ξεκουμπίσῃς ἀπὸ τὸ σπίτι;), Θουκ.3.108,2 **ἐνίκων τὸ καθ' ἑαυτοὺς καὶ πρὸς τὸ Ἄργος ἀπεδίωξαν,** Μέν.410 **τὸ λυποῦν ἀποδίωκε τοῦ βίου,** Διγ.Ἀκρ.1161 **πλάνην ἀποδίωξον ψευδῆ καὶ φλυαροὺς τοὺς μύθους, - ἀποδιώκω τοὺς ἐχθρούς, - τὰς μυίας, - τοὺς σκύλους·** κ. μτφ.: **ἀποδ- τὴν μελαγχολίαν·** 2) **μεσ. - ώκομαι** ἀποφεύγω: Ζώσιμ.1,6,2.

ἀποδιώξιμο (τὸ) δημ. ἀποδίωξις.

ἀποδίωξις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἐκδίωξις, διώξιμο.

ἀποδιώχνω δημ. παθ. μτχ. **ἀποδιωγμένος** ἀποδιώκω βλ.λ., ἀποβάλλω ἐκ τῆς ὑπηρεσίας μου, διώχνω ἀπὸ τὸ σπίτι μου ἢ ἀπὸ τὴ δουλιά μου: **τὸν ἀπόδιωξα καὶ ἡσύχασα.**

ἀποδοκεῖ ἀπρόσ. φαίνεται καλόν, λαμβάνεται ἀπόφασις νὰ μή: Ἡρ.1,152 **ἀπέδοξέ σφι μὴ τιμωρέειν Ἴωσι** (ἐφάνη καλὸν εἰς αὐτοὺς νὰ μὴ βοηθοῦν τοὺς Ἴωνας· περιττὴ ἄρνησις)· ‖ ἄνευ τοῦ μὴ κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν: Ξεν.Ἀν.2.3,9 **μὴ ἀποδόξῃ ἡμῖν τὰς σπονδὰς ποιήσασθαι** (μήπως ἀποφασίσωμεν νὰ μὴ συνάψωμεν τὴν εἰρήνην).

ἀποδοκεύς-έως (ὁ) μτγν. ἀποδέκτης: Ἰώσ.ΑΙ 16,163.

ἀποδοκιμάζω κ. νεώτ κ. δημ. μετὰ δοκιμασίαν ἀπορρίπτω: Ἡρ.6,130 **μήτ' ἕνα ὑμέων ἐξαίρετον ἀποκρίνων μήτε τοὺς λοιποὺς ἀποδοκιμάζων,** Δημ.779,5 **τοῖς ἀποδεδοκιμασμένοις ἄρχειν λαχοῦσιν** (ἐπὶ τῶν κληρωθέντων ἀρχόντων καὶ ἀποκλεισθέντων κατόπιν δοκιμασίας, ἐλέγχου τοῦ βίου αὐτῶν)· 2) κρίνω ἀκατάλληλον, δὲν ἐγκρίνω: Πλάτ.Θεαίτ.181 B **ἀποδεδ- πανσόφους ἄνδρας,** Ξεν.Ἀπομν.4.4,14 **ἀποδ- νόμους,** ΚΔΜατθ.21,42 **λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες οὗτος εὑρέθη εἰς κεφαλὴν γωνίας·** ‖ νεώτ. διὰ φωνῶν, χειρονομιῶν ἢ ἄλλων ἐκδηλώσεων ἐκφράζω τὴν ἀπαρέσκειάν μου, μέμφομαι, ἐπὶ προσώπων: **ὁ λαὸς ἀπεδοκίμασε τὸν πρωθυπουργόν, - τὸ κοινὸν ἀπεδοκίμασε τὸν ἠθοποιόν·** ‖ ἐπὶ ἀφῃρημένων ἐννοιῶν καὶ πραγμάτων: **ἀποδοκιμάζω τὰς ἐνεργείας, - τὴν πολιτικὴν τῆς κυβερνήσεως, - τὸ ἔργον** (ἐν θεάτρῳ, ἐπὶ θεατῶν), - **ἀποδοκιμάζω τὸν λόγον, - τὴν συμπεριφοράν, - τὴν πρᾶξιν, - τὸ ἔγκλημα** κττ., ἀντίθ. ἐπιδοκιμάζω.

ἀποδοκιμασία (ἡ) γλωσσ. κ. νεώτ. κ. δημ. μετὰ δοκιμασίαν βλ. λ. ἀπόρριψις· 2) **νεώτ.** κ. δημ. μὴ ἔγκρισις, ζωηρὰ μομφή, ἐκδήλωσις ψόγου, ἐπικρίσεως: **ἀποδοκιμασία βουλευτοῦ** (ποινὴ ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς **εἰς** παρεκτραπέντα βουλευτήν)· ἀντίθ. ἐπιδοκιμασία.

ἀποδοκίμασις-εως (ἡ) νεώτ. νομ. ἀποδοκιμασία, ἡ δικαστικὴ πρᾶξις δι' ἧς ὁ διάδικος προσβάλλει διαδικαστικὰς πράξεις γενομένας ὑπὸ τοῦ ἐντολοδόχου του **ἄνευ** ἐντολῆς ἢ καθ' ὑπέρβασιν τῆς δοθείσης.

ἀποδοκιμαστής (ὁ) γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ ἀποδοκιμάζων βλ. λ., ἐπικρίνων, κατακρίνων.

ἀποδοκιμαστικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀποδοκιμάζων, ὁ ἀπορρίπτων: Ἀρρ.Ἐπικτ.1.1,1 **δύναμις δοκιμαστικὴ ἢ ἀποδοκιμαστική, - ἀποδοκιμαστικαὶ χειρονομίαι** (ἐκφράζουσαι ἀποδοκιμασίαν).

ἀποδοκιμαστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐμφαίνοντα ἀποδοκιμασίαν.

ἀποδόκιμος-ον ὁ ἀπορριφθεὶς ὡς ἀκατάλληλος, ἀποκλεισθείς: Ἐπιγρ. **ἀποδόκιμος λίθος·** 2) ἀδόκιμος, ἀνάξιος: Διοσκ.1,64.

ἀποδοκιμῶ-άω ἀποδοκιμάζω, ἀπορρίπτω, δὲν δέχομαι: Ἡρ.1,199 **τῷ δὲ πρώτῳ ἐμβαλόντι ἕπεται οὐδὲ ἀποδοκιμᾷ οὐδένα** (ἡ γυνή).

ἀπόδομα-ατος (τὸ) μτγν., μσν. κ. δημ. δῶρον, ἀφιέρωμα: ΠΔ Ἀρ.8,13 **ἀποδώσεις αὐτοὺς ἀπόδομα ἔναντι Κυρίου·** 2) δημ. ἡ τελευταία δόσις· 3) κατὰ πληθ. **τὰ ἀποδόματα,** τὰ ἐπακόλουθα: Ἐρωτόκρ.Α 194 **κακὰ ἀποδόματα θωρῶ ἐσὲ καὶ τοῦ κυροῦ σου·** 4) φρ. δημ. **στ' ἀποδόματα τοῦ ἥλιου** μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.

ἀποδομός (ὁ) δημ. ἡ ἀπόδοσις βλ. λ.

ἄποδον Ἡσ. « βραδὺ ἢ ἀπαγόρευσις ».

ἀποδόντης (ὁ) νεώτ. ἰχθὺς ἔχων σῶμα ἐπίμηκες καὶ ὀδόντας κωνικοὺς καὶ ἀραιούς, ἀπαντῶν εἰς τὰ πρὸς τὸν Ἀτλαντικὸν παράλια τῆς Ἀφρικῆς.

ἀποδοντῶ-όω γλωσσ. καθαρίζω τοὺς ὀδόντας· κατὰ διάφ. ἑρμ. ἐκβάλλω τοὺς ὀδόντας.

ἀποδόντωσις-εως (ἡ) μτγν. καθάρισμα τῶν ὀδόντων: Πολυδ.2,48 **ῥύψιν ὀδόντων ἀποδόντωσιν ἔλεγον** (ῥύψις = καθάρισμα).

ἀποδοξάζω μσν. ἀφαιρῶ, ἀμαυρῶ τὴν δόξαν, ἀτιμάζω: Νικήτ.Χών.Χρον.316 A **ὅτι τὴν δοξάσασαν αὐτοὺς οὐδὲν ἀπεδόξασαν.**

ἀποδορά (ἡ) μτγν. ἡ τῆς δορᾶς, τοῦ δέρματος ἀφαίρεσις, ἡ ἐκδαρά, τὸ γδάρσιμο: Ἀγαθῖν. παρ' Ὀρειβ.10,7,18 **ἀποδοραὶ τοῦ δέρματος.**

ἄποδος (ἡ) (1) ἰων. ἀντὶ ἄφοδος βλ.λ.

ἄποδος (ἡ) (2) Ἐπιγρ. ἡ μὴ δυναμένη νὰ χρησιμοποιήσῃ τοὺς πόδας.

ἀποδοσιά (ἡ) δημ. ἀπόδοσις, πρόσοδος, εἰσόδημα: Βλαχογ.Παλ.74 **σ' ἐπαρχίες ποὺ δὲν ἔχουν πλούσια ἀποδοσιά.**

ἀποδοσίδι (τὸ) δημ. ὅ,τι ὀφείλει νὰ ἀποδώσῃ τις· ‖ εἰδ. **-α** δέματα μὲ μικρὰ δῶρα ἅτινα ἀποδίδει εἰς τὸν παραλήπτην ὁ λαβὼν παρὰ τρίτου προσώπου καὶ κομίσας ταξιδιώτης· 2) γεν. δῶρον πράγματος· 3) τὰ ἐν κενουμένῃ ἀποθήκῃ δημητριακῶν ἀπομένοντα ἐλάχιστα ὑπόλοιπα.

ἀποδόσιμος-ον κ. νεώτ. ὅστις πρέπει ἢ ἀξίζει νὰ ἀποδοθῇ: σχόλ.Θουκ.3,52 **ἀποδόσιμον γίγνεσθαι·** 2) οὐδ. **-ον** τὸ **ἐξοφληθέν**: Πάπ.

ἀπόδοσις-εως (ἡ) (ἀποδίδωμι) κ. νεώτ. δημ. -η δόσις, ἐπιστροφὴ ὀφειλομένου πράγματος: Ἡρ.4,9 **κείνην τε δὴ ὑπερβάλλεσθαι τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἵππων,** Θουκ.5.35,3 **τὴν τῶν χωρίων ἀλλήλοις οὐκ ἀπόδοσιν, - ἀπόδοσις τοῦ δανείου, - τῶν κλοπιμαίων, - ἀπόδοσις τῶν κρατήσεων τοῦ μισθοῦ·** ‖ πληρωμή: Θουκ.8,85,3 **ἔχθρα δὲ πρὸς αὐτὸν ἦν . . περὶ τοῦ μισθοῦ τῆς ἀποδόσεως·** ‖ γενικῶς, δόσις: Πλάτ.Νόμ.807 D· 2) νεώτ. κ. δημ. ἀπονομή, ἀνταπόδοσις: **ἀπόδοσις τιμῶν, χαιρετισμῶν·** 3) νεώτ. παράδοσις, παροχὴ ὀφειλομένη: **πίστωσις ἐπὶ ἀποδόσει λογαριασμοῦ·** 4) ἡ δι' ὁρισμοῦ ἀπόδοσις: Ἀριστλ. Κατ.7 A 8· ‖ μτγν. κ. νεώτ. ἐν τοῖς ὑποθετικοῖς λόγοις ἡ κυρία πρότασις εἰς ἣν ἀποδίδεται ἡ ὑπόθεσις, ἀντίθ. πρότασις Διον.Ἁλ.Θουκ.52 **καὶ διὰ μακροῦ τὰς ἀποδόσεις λαμβάνειν·** 5) πρᾶσις: Πολυδ.3,124· 6) νεώτ. κ. δημ. πρόσοδος, καθαρὸν προϊόν: **ἀπόδοσις φόρου ἐπιτηδεύματος, - ἐσοδείας, - βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως, - ἀπόδοσις κτήματος** (εἰσόδημα), - **ἀπ- μηχανικοῦ ἔργου** (τὸ ἐκ τοῦ συνόλου τῆς δαπανωμένης ἐνεργείας μέρος, ὅπερ ἀποδίδει τὸ ἐπιδιωκόμενον ἀποτέλεσμα, ἔργον), - **ἀπόδοσις ἐδάφους** (πο-

ραγωγικότης), - ἀπ- **ἐργασίας** (τὸ προϊὸν ἐργασίας καὶ τὸ ἐκ τούτου εἰσόδημα), **μικτὴ ἀπόδοσις ἐδάφους-κεφαλαίου** (τὸ σύνολον τῶν ἐκ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τούτων συγκομισθέντων)· ἀντίθ. **καθαρὰ ἀπόδοσις** (τὸ ποσὸν τῶν συγκομισθέντων, τὸ ἀπομένον μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐξόδων)· 7) ἑρμηνεία: **ἡ ἀπόδοσις τοῦ λόγου τοῦ Δημοσθένους, - τοῦ δράματος τοῦ Σαίξπηρ** (μετάφρασις), **τοῦ μουσικοῦ τεμαχίου** (ἡ ἐκτέλεσις)· 8) νεώτ. νομ. ἡ ὑποχρέωσις πρὸς ἀποκατάστασιν πραγμάτων εἰς τὴν προτέραν των θέσιν: **ἀπόδοσις τῆς προικός**· 9) μαν. κ. νεώτ. ἐκκλ. ἀκολουθία τελουμένη μετὰ πάροδον ὀκταημέρου ἀπὸ μεγάλης ἑορτῆς: Τυπικ.'Αγ.Σάβ.15 **μέχρι τῆς ἀποδόσεως τῆς ἑορτῆς τῶν ἁγίων ἐπιφανιῶν, - ἡ ἀπόδοσις τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου**· ἁ. δημ. **τὰ ἐννιάμερα τῆς Παναγίας.**

ἀποδόσιμος ὁ πρὸς πώλησιν: Ἐπιγρ. **κόπρος ἀπ-.**

ἀποδοτέον πρέπει νὰ δώσῃ τις ὀπίσω: Ἀριστλ. Ἠθ.Ν 1163 Α 6 **ὀφείλοντα γὰρ ἀποδοτέον**· 3) πρέπει νὰ περιγράφῃ τις, νὰ ἐκθέσῃ ἀκριβῶς: Πλάτ. Πολ.379 Α **οἷος τυγχάνει ὁ θεὸς ὢν .. ἀποδοτέον**· || πρέπει νὰ ἑρμηνεύσῃ τις: σχόλ.Πινδ.Ν 5,25· 3) πρέπει νὰ ἐπιτρέψῃ τις: Ἰουλ.Λόγ.2,73 C· 4) πρέπει νὰ ἀπονείμῃ τις: Πλάτ.Πολ.452 Α **ταῖς γυναιξὶν .. ταύτω τὼ τέχνα .. ἀποδοτέον,-τὸ ὅτι ἐσώθη ἐκ τῆς νόσου ἀποδοτέον εἰς τὴν κρᾶσιν του.**

ἀποδοτήρ-ῆρος (ὁ) ὁ δίδων ὀπίσω, ὁ πληρώνων ὀφειλήν του: Ἐπιχ.116.

ἀποδότης (ὁ) μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δίδων ὀπίσω, ὁ ἀνταποδίδων: ΘΣτουδ.291 Ε **τῷ ἐξεταστῇ καὶ ἀποδότῃ τῶν πρακτέων**· 2) δημ. γεωργ. ἐργαλεῖον σιδηροῦν ἐν σχήματι περόνης ἔχον μακρὸν ξύλινον στειλεὸν καὶ χρησιμεῦον εἰς τὴν σύλληψιν (περούνιασμα) δεμάτων σταχύων οἷον αἴτου, κριθῆς, σανοῦ πρὸς τοποθέτησιν αὐτῶν ἐπὶ φορτηγαμάξης ἢ ἐπὶ σωροῦ ὁμ. δεμάτων ἐν ἀποθήκῃ.

ἀποδοτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀποδίδων, ὁ ἀπονέμων: Σέξτ.Ἐμπ.Πυρρ.1,67 **τῆς δικαιοσύνης οὔσης τοῦ κατ' ἀξίαν ἀποδοτικῆς ἑκάστῳ**· 2) ὁ παράγων: Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.11,253 **ἡ ἀφροσύνη διάθεσίς ἐστιν ἔργων τινῶν ἀποδοτική, - προσπάθεια, - ἐργασία ἀποδοτική** (φέρουσα ἀπόδοσιν, κέρδη)· 3) ΕΜ κατάλληλος πρὸς πρᾶσιν, ἀπόδοσιν βλ.λ.2).

ἀποδοτικῶς ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀποδοτικόν, μετ' ἀποδόσεως: Εὐστ.920,55.

ἀπόδοτος-ον ὁ εἰς ἀπόδοσιν ὑποκείμενος: Ἐπιγρ. **φερναὶ ἀπόδοτοι.**

ἀποδοῦ Ἡσ. « ἀπόδυσον ».

ἀποδουλίζω δημ. παύω νὰ δουλεύω, περατῶ τὴν ἐργασίαν μου.

ἀπόδουλος (ὁ) μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ δούλου ἐλεύθερος γενόμενος, ἀπελεύθερος: Θεοφάν.356 **ἐκπέμπουσιν ἀπόδουλον αὐτῶν τινα**· || ὁ ἐκ δούλων γεννηθείς: Συναξ.'Αγ.Εὐπραξίας 20 **ἣν ἔλεγον ἀπόδουλον εἶναι**· 2) δημ. ὁ εὐτελής, ὁ ὅλως ἀσήμαντος ὑπηρέτης, ὁ ὑπηρέτου βοηθός.

ἀποδουλῶ-όω μσν. κ. νεώτ. ἀπελευθερῶ δοῦλον, καθιστῶ τινα ἐκ δούλου ἐλεύθερον, ξεσκλαβώνω: Λυβ.κ.Ροδ.3109.

ἀποδουλώνω νεώτ. κ. δημ. ἀποδουλῶ βλ. λ.· 2) δημ. τὸ παθ. **-ομαι** (ἡ ἀπὸ ἐπιτατ.) ὑποδουλοῦμαι ὁλοσχερῶς: **μετὰ τὴν ἐπανάστασι τοῦ Ὀρλὼφ ὁ Μωριὰς ἀποδουλώθηκε.**

ἀποδοχεῖον (τὸ) μτγν. ἀποθήκη: ΠΔ Σειρ.1,17· || δεξαμενή: αὐτ.Σειρ.39,22 **ἀποδοχεῖα ὑδάτων**· ἁ. **ἀποδόχιον**· πρβλ. δημ. **ποδόχι.**

ἀποδοχεύς-έως (ὁ) Ἐπιγρ. ἀποδεχόμενος, ἀποδέκτης· 2) ἀρχειοφύλαξ: Ἐπιγρ. **ἀποδοχεὺς δημοσίων γραμμάτων.**

ἀποδοχή κ. νεώτ. τὸ δέχεσθαί τι ἐπιστρεφόμενον, παραλαβή· ἀντίθ. ἀπόδοσις: Θουκ.4,81,2 **ἀνταπόδοσιν καὶ ἀποδοχὴν χωρίων**· || ἡ ὑποδοχή, ἡ δεξίωσις: Ἰώσ.ΑΙ 12,2,12 **ἀποδοχὴ ξένων**· || τόπος δεχόμενος, εἰσδεχόμενος: Σεκοῦνδ.Γνωμ.15 **γῆ ἀποδοχὴ ἁπάντων**· 2) νεώτ. παραδοχή: **ἀποδοχὴ τῆς παραιτήσεως**· || νομ. **ἀποδοχὴ κληρονομίας, δωρεᾶς** κτλ. βλ. κ. **ἀποδέχομαι**· || νεώτ. δικον. **ἀποδοχή** παραδοχὴ ὁλοκλήρου ἢ μέρους τῆς δίκης ὑπὸ τοῦ διαδίκου καθ' οὗ αὕτη ἀπευθύνεται ἀποτελοῦσα ἕνα τῶν τρόπων τῆς καταργήσεως ἢ περατώσεως τῆς δίκης: **ἀποδοχὴ ἀγωγῆς, ἀποφάσεως** κτλ.· 3) νεώτ. πληθ. **ἀποδοχαὶ** τὸ σύνολον τῶν κανονικῶν χρηματικῶν ἀμοιβῶν (μισθοῦ, ἐπιμισθίου, ἐπιδόματος) ἃς ἡμερησίως ἢ κατὰ μῆνα λαμβάνει ἀξιωματικὸς ἢ ὑπάλληλος δημόσιος ἢ ἰδιωτικός: **ἀποστολὴ πρὸς ἐκπαίδευσιν μετὰ πλήρων ἀποδοχῶν, - τρίμηνος ἄδεια ἄνευ ἀποδοχῶν**· 4) ἐπιδοκιμασία, ἔγκρισις, εὔνοια: Πολύβ.1,1,5,5 **ἀποδοχῆς τυγχάνειν**, Φιλόδ.Θε.3,2 **μετ' εὐχαριστίας καὶ ἀποδοχῆς**, Ἐπιγρ. **εἶναι ἐν ἀποδοχῇ τῷ δήμῳ**· 5) ὅροι ὑπονόησις: Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.1,232.

ἀποδόχιον Ἐπιγρ. κ. Πάπ. ἀποθήκη.

ἀποδόχισσα δημ. θηλ. τοῦ **ἀποδόχος** βλ.λ.3).

ἀποδοχμῶ-όω κλίνω, κάμπτω πλαγίως: Ὀδ.Ι 372 **κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα** (σχόλ. « πλαγιώσας, πλάγιον παραβεβληκὼς τὸν αὐχένα »).

ἀποδόχος (ὁ) δημ. ὁ ἀποδεχόμενος, ἀποδοχεύς, ἀποδέκτης· 2) εἰδ. ὁ περὶ τὴν στέγην αὖλαξ εἰς ὃν εἰσρέουσι τὰ ὄμβρια ὕδατα: **χάλασε ὁ ἀποδόχος**· 3) κ. θηλ. ἀποδόχισσα κατ' εὐφημ. ἡ διατηροῦσα οἶκον ἀνοχῆς, ἡ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς δεχομένη πορνευομένας γυναῖκας.

ἀπόδραγμα (τὸ) Ἡσ. « ἀπομερισμός ».

ἀποδραθεῖν ἀπαρφ. ἀορ. τοῦ ἀποδαρθάνω βλ.λ.

ἀποδραπετεύω μσν. δραπετεύω ἀπό τινος, διαφεύγω τι, ξεφεύγω: Τζέτζ.4,80,14 **ἀπεδραπέτευσε ζυγὸν τὸν τῆς δουλείας.**

ἀποδράς μτχ. ἀορ. β' τοῦ **ἀποδιδράσκω** βλ.λ.

ἀπόδρασις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἰων. **ἀπόδρησις** (ἀποδιδράσκω) ἡ δραπέτευσις, φυγή, τὸ σκάσιμο: Ἡρ.4,140 **δοκέοντες καὶ ἐκείνους διὰ τοιούτων τὴν ἀπόδρησιν ποιέεσθαι**, Λουκ.Νεκρ.Δ 27,9 **ἀπόδρασιν βουλεύειν**· νεώτ. **ἀπόδρασις τῶν αἰχμαλώτων, τῶν καταδίκων** κ.τ.λ.· || διαφυγή, ἀποφυγή: Δημ.568,9 **λιποταξίαν καὶ στρατείας ἀπόδρασιν**· || νεώτ. νομ. ἡ διαφυγὴ τοῦ κρατουμένου (φυλακισμένου) (πρᾶξις ἀξιόποινος εἴτε τελεῖται διὰ βίας εἴτε ἄνευ βίας).

ἀποδρασκάζω μσν. ἀποδιδράσκω, φεύγω κρυφίως: Τζέτζ.Ἱστ.1,502.

ἀποδράσκω ἀποδιδράσκω βλ.λ.

ἀπόδραστος-ον μσν. ὃν δύναταί τις νὰ ἀποφύγῃ, ἀντίθ. ἀναπόδραστος.

ἀποδράττω μσν. λαμβάνω ἀπό τινος· || κ. μεσ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σημ.

ἀποδρεπανίζω κ. νεώτ. κόπτω διὰ δρεπάνου: Σουίδ. ἐν λ. **δρεφθῆναι.**

ἀποδρέπτομαι δρέπω, μαζεύω: ΑΠ 10,18,3 **ὧν μὲν γὰρ σοφίην ἀποδρέπτεο.**

ἀποδρέπω δρέπω, κόπτω: Ἡσίοδ.Ἔργ.611 **πάντας ἀπόδρεπε οἴκαδε βότρυς** (κόπτε καὶ φέρε εἰς τὸ σπίτι)· 2) μτφ. ἀπολαύω: Πινδ.Π 9,110 **ἀπ- καρπὸν ἥβας**, Ἀρχιππ.20 **ὦ μάκαρ, ὃς ἐπὶ χλανιδοφόροις κόραισι τὸν ἀφροδίσιον κῆπον ἀποδρέπεις.**

ἀπόδρεψις-εως (ἡ) ἀρχ. Λεξ. συγκομιδὴ καρπῶν.

ἀποδρῆναι ἰων. ἀντὶ **ἀποδρᾶναι, τοῦ ἀποδιδράσκω** βλ. λ.

ἀπόδρησις-εως (ἡ) ἰων. ἀντὶ ἀπόδρασις βλ.λ.

ἀπόδρομα ἐπίρρ. δημ. ἄπω, μακρὰν τῆς ὁδοῦ· 2) ἔξω τῆς συνήθους ὁδοῦ.

ἀποδρομή (ἡ) (ἀποδραμεῖν) μτγν. παρέκκλισις:

Κύριλλ.2,493· 2) καταφύγιον, τὸ προσορμεῖν : Περίπλ.'Ερ.Θαλ.3 ὁ **δὲ τόπος ἀλίμενος καὶ σκάφαις** μόνον τὴν ἀποδρομὴν **ἔχων**, πρβλ. πόδισμα.

ἀπόδρομος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. (δραμεῖν) : Εὐστ. 1788,56 **ἀποδρόμους τοὺς ἐφήβους διὰ τὸ μήπω τῶν κοινῶν δρόμων μετέχειν** (οἱ Κρῆτες ἐκάλουν)· ‖ ὁ ἕνεκα γήρατος μὴ ἀγωνιζόμενος πλέον εἰς τὸν δρόμον : Εὐστ.1592,55 **ὁ 'Αλκίνοος ἀπόδρομον τὸν 'Οδυσσέα ἐνόμισεν, ὡς ἤδη πεπαυμένον ἀπὸ τῶν δρόμων**· 'Ησ. « **ἀπόδρομον**· ἐλαττούμενον τοῖς δρόμοις· ἢ παλίνδρομον· ἢ μετ' ἐπανόδου 'Ακρίσῳ »· ‖ ὁ ἔφηβος, ὁ μὴ μετέχων ἀκόμη εἰς τὰ ἀγωνίσματα δρόμου· 2) δημ. **ἀπόδρομος** (ὁ) δρόμος πρὸς τὰ ὀπίσω πρὸς ἀπόκτησιν φορᾶς, αυγγ. **ἀπίδρομος**.

ἀποδρύπτω ἀόρ. **ἀπέδρυψα** κ. **ἀπέδρυφον** ἀποσπῶ τὸ δέρμα, ξεγδέρνω : 'Ιλ.Ψ 187 **μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων** (σχόλ. «ἵνα μὴ ἑλκόμενον ὑπ' 'Αχιλλέως ἀποξέοιτο», ἐνν. τὸ σῶμα τοῦ 'Εκτορος), Θεόκρ.25,267 **μὴ σάρκας ἀποδρύφῃ ὀνύχεσσι**, ΑΠ 11,365 **εἰ μὴ .. χαλάζῃ ἄκρον ἀποδρυφθῇ δράγματος**.

ἀποδρύφω ἀποδρύπτω βλ.λ.

ἀποδρώνω δημ. παύω νὰ εἶμαι ἱδρωμένος, ξεϊδρώνω.

ἀποδυναμία (ἡ) μτγν. ἔλλειψις δυνάμεως.

ἀποδυναμοῦμαι-όομαι μσν. χάνω τὰς δυνάμεις μου, ἐξασθενῶ : 'Ιω.Διάκ.'Αλληγ.'Ησιόδ.Θ 805, 489 **οὕτως ἠλαττώθη καὶ οὕτως ἀπεδυναμώθη**.

ἀποδύνω ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω : 'Οδ.Χ 364 **βοὸς δ' ἀπέδυνε βοείην**.

ἀποδυρμός (ὁ) γλωσσ. ὀδυρμός, θρῆνος.

ἀποδύρομαι κ. νεώτ. μέλλ. **ἀποδυροῦμαι**, θρηνῶ, θρηνολογῶ : 'Ηρ.2,141 **ἐσελθόντα ἐς τὸ μέγαρον πρὸς τὤγαλμα ἀποδύρεσθαι**, Σοφ.'Ηλ. 1122 **ὅπως ἐμαυτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν .. κλαύσω κἀποδύρωμαι**.

ἀπόδυσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀφαίρεσις ἡ ἀποβολὴ τῶν ἐνδυμάτων, ξεγύμνωμα, γδύσιμον : Πλούτ.'Ηθ.751 F· 2) **νεώτ.** μτφ. : **ἡ εἰς τὸν ἀγῶνα ἀπόδυσις** (εἴσοδος)· βλ. κ. ἀποδύω μέσ. 3).

ἀποδυσπέτημα-ατος (τὸ) μτγν. ἀποθάρρυνσις.

ἀποδυσπέτησις-εως (ἡ) μτγν. κ. μαν. κ. νεώτ. ἀποθάρρυνσις, ἀπελπισμός : Εὐστ.Πονημ.126,46 **πολλὰ λογισάμενος εἰς ἀποδυσπέτησιν**.

ἀποδυσπετῶ-έω κ. νεώτ. ἀφίσταμαι ἐξ ἀνυπομονησίας, ἐγκαταλείπω τι : 'Αριστλ.Τοπ.163 Β 19, 'Αλκίφρ.3,74 **σχέτλια ἀποδυσπετέω**· 2) νεώτ. ἄγαν δυσφορῶν, ἀποθαρρυνόμενος, παραιτοῦμαι ἐνεργείας τινός, βαζιεστῶ.

ἀποδυσχεραίνω μαν. λίαν δυσαρεστοῦμαι, στενοχωροῦμαι διά τι : Πρόδρ.ἐν Σημ.Μ 8,84 **πρὸς τὰς τῶν πραγμάτων Χαρύβδεις ἀποδυσχεραίνοντες**.

ἀποδυτέον πρέπει νὰ ἀπεκδυθῇ, ἀπογυμνωθῇ τις : Πλάτ.Πολ.457 Α **ἀποδυτέον δὴ ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξίν, ἐπείπερ ἀρετὴν ἀντὶ ἱματίων ἀμφιέσονται** (πρέπει αἱ γυναῖκες νὰ ἀπεκδυθῶσι)· 2) ἐνεργ. πρέπει νὰ ἀπεκδύσῃ, ἀπογυμνώσῃ τις : Λουκ.'Ερμότ.38 **καὶ τοὺς ἄλλους σοὶ ἀποδυτέον**.

ἀποδυτήριο(ν) (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. διαμέρισμα τοῦ λουτροῦ ἢ τοῦ γυμναστηρίου ἔνθα ἐκδύονται οἱ μέλλοντες νὰ λουσθῶσιν ἢ νὰ ἀγωνισθῶσιν : Ξεν.'Αθ.2,10 **καὶ γυμνάσια καὶ λουτρὰ καὶ ἀποδυτήρια**, Πλάτ.Εὐθ.272 Ε · **τὰ ἀποδυτήρια τοῦ Σταδίου**· 2) ἐκκλ. -ον κ. **ἀπόδυτον** μέρος τοῦ βαπτιστηρίου, ἔνθα οἱ βαπτιζόμενοι ἀπέθετον τὰ ἐνδύματά των : Βησ.351 **ἐν τῷ Εὐχολογίῳ ἀποδύτῳ τοῦ μεγάλου βαπτιστηρίου**.

ἀπόδυτον (τὸ) κ. **ἀποδυτήριον** βλ.λ.2).

ἀπόδυτρον (τὸ) μσν. ἀποδυτήριον βλ.λ.

ἀποδύω ἀόρ. μτβ. **ἀπέδυσα** (ἐν χρ. μόνον παρ' 'Ομ.ἐπὶ τῆς σκυλεύσεως),παρακ. **ἀποδέδυκα** συνήθ. ἀμτβ. ἀφαιρῶ τὰ ἐνδύματα, γδύνω : 'Ιλ.Β 261 **ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω**, 'Ηρ.5,92 **ἀπέδυσε .. τάς τε ἐλευθέρας καὶ τὰς ἀμφιπόλους** (γυναῖκας), 'Αριστφ.Βάτρ.715 **ἵνα μή ποτε κἀποδυθῇ μεθύων**, Λυσ.10,10 **θοἰμάτιον ἀποδεδύσθαι**· ‖ ἀφαιρῶ τὰ ὅπλα τοῦ νεκροῦ, σκυλεύω : 'Ιλ.Σ 83 **τεύχεα δ' 'Εκτωρ δῃώσας ἀπέδυσε πελώρια** (τοῦ φονευθέντος Πατρόκλου)· 2) μέσ. **-ομαι** ἀόρ. **ἀπεδυσάμην, ἀλλ'** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ ἀμτβ. ἀόρ. **ἀπέδυν** κ. ὁ παρακ. **ἀποδέδυκα** ἀποβάλλω τὰ ἐνδύματα, γδύνομαι : 'Οδ.Ε 343 **εἵματα ταῦτ' ἀποδύς**, 'Αριστφ.Θεσμ.214 **ἀπόδυθι .. θοἰμάτιον** ‖ μτφ. ἀποβάλλω : 'Ιώσ.ΑΙ 13,7,1 **ἀπ- τὴν ὑπόκρισιν**· ‖ ἀπολ. μεσ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. : Θουκ.1,6, 5 **ἐγυμνώθησάν τε πρῶτοι καὶ εἰς τὸ φανερὸν ἀποδύντες**, Λυσ.ἀπ.45,1 **οἱ ἀποδυόμενοι εἰς τὴν παλαίστραν** (οἱ ἀπογυμνούμενοι εἰς τὴν παλαίστραν, οἱ γυμναζόμενοι)· 3) μτφ. κατὰ ποικίλας χρήσεις : Πλούτ., Δημ.6 **ἀποδύεσθαι πρὸς τὸ λέγειν** (ἐπιδίδεσθαι εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῆς ρητορικῆς ἱκανότητος), Φιλόστρ.Βι.Σοφ.103,22 **ἀποδύεσθαι τὸν ἀγῶνα**, 'Εκκλ.Μην.10,29, Συναξ. **ἡ δὲ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἀπεδύσατο**· ‖ Καίβ.403,5 **ἀποδύεσθαι σῶμα** (ἀποβάλλειν τὸ σῶμα, ἀποθνῄσκειν), νεώτ.**ἀποδύεται τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον** (ἐπὶ τοῦ ἀποβάλλοντος κακὰς ἕξεις)· ‖ **ἀποδύομαι εἰς τὸν ἀγῶνα** (ἀναλαμβάνω ἀγ-, ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀθλητῶν, οἵτινες ἀποδυθέντες ἀγωνίζονται)· ‖ νεώτ. **ἀποδύομαι** (συνηθ. **ἀπεκδ-**) **τῆς εὐθύνης**.

ἀποδωμός (ὁ) δημ. κ. **ἀποδομός** ἀπόδοσις ‖ ἡ ἀνταπόδοσις, ἰδίως ἡ θεόθεν ἀμοιβὴ δι' ἀγαθὴν πρᾶξιν ἢ τιμωρία διὰ κακήν : κατάρ. **ποὺ νὰ βρῇ ἀποδωμὸ στὰ παιδιά του**.

ἀποδωρῶ-έω δίδω δῶρον, χαρίζω : 'Αρχ.'Εφ. 1918,170,106· ‖ μέσ. **-οῦμαι** : Κριτί.π.'Αθην.432Ε **μηδ' ἀποδωρεῖσθαι προπόσεις ὀνομαστὶ λέγονται**.

ἀποδώς 'Επιγρ. ἀντὶ ἀποδοὺς μτχ. ἀορ. τοῦ ρ. **ἀποδίδωμι** βλ.λ.

ἀποδωσείω μτγν. ἐφετ. τοῦ **ἀποδίδωμι** ἐπιθυμῶ ν' ἀποδώσω βλ.λ. : Προκ.Γοτθ.3,34 **εἰ ἀποδωσείοντες ἤκουσιν ὧνπερ ἐπεβάτευσαν**.

ἀποδῷσι γ' ἐν. πρόσωπ. ὑποτακτ. ἀορ. τοῦ ρ. ἀποδίδωμι βλ.λ.

ἀποδωσοῦντι 'Επιγρ. ἀντὶ **ἀποδώσουσι μέλλ.** τοῦ ἀποδίδωμι βλ.λ.

ἀπόειδα δημ. ἀόρ. ἀπέκαμον, ἀπηλπίσθην, ἐκουράσθην : **ἀπόειδα νὰ περιμένω**· εἰδ. ἐν τῇ φρ. **εἶδα κι ἀπόειδα** μετ' ἐπισταμένην παρατήρησιν ἀπελπίσας ἀπεφάσισα νὰ πράξω, - **εἶδα κι ἀπόειδα νὰ πάρω τὴ σύνταξη** (μετὰ πολλοὺς μόχθους κατώρθωσα νὰ μοὶ ἀπονεμηθῇ σύνταξις).

ἀποείκω ὑποχωρῶ : 'Ιλ.Γ406 **ἧσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα, θεῶν δ' ἀπόεικε κελεύθου**.

ἀποειπεῖν ἐπ. ἀντὶ ἀπειπεῖν βλ. **ἀπεῖπον**.

ἀποεῖπον ἐπ. ἀντὶ **ἀπεῖπον** βλ.λ.

ἀποειπών ἐπ. ἀντὶ ἀπειπὼν βλ. **ἀπεῖπον**.

ἀποείργω ἐπ. βλ. **ἀπείργω**.

ἀποέννυμι ἐπ. ἐκδύω, γυμνῶ· 2) παθ. **-μαι** ἀπογυμνοῦμαι : 'Ησ. « **ἀποέννυται**, ἀφαιρεῖται » (ὀρθότ. **ἀποαίνυται**).

ἀποεξουσιάζω μτγν. εἶμαι, ἀπομένω **ἄνευ** ἐξουσίας : 'Αχμ.'Ονειροκρ.287 **εἰ δὲ ἀποεξουσίας, ἀποεξουσιάζοντα ἀπολέσει**.

ἀποέπαρχος (ὁ) μτγν. ὁ χρηματίσας ἔπαρχος, ὁ πρώην ἔπαρχος.

ἀποεπίσκοπος (ὁ) μαν. ὁ διατελέσας ἐπίσκοπος, ὁ πρώην ἐπίσκοπος : Θβαλσ.ἐνΣυντ.Καν.2,70.

ἀποεργάθω κ. μτγν. ποι. (ἀποέργω) ἄχρ. ἐνεστῶτ., παρατ. **ἀποέργαθε** κ **ἀπεέργαθε** ἀποκινῶ, ἀπομακρύνω, κρατῶ μακράν : 'Ιλ.Φ599 **αὐτὰρ ὁ Πηλείωνα δόλῳ ἀποέργαθε λαοῦ**, - Γρηγ. Ναζ.228 ('Υμν.18,47) **πικρὰς δ' ἀποέργαθε νού-**

σους· 2) κ. μτγν. χωρίζω, διαχωρίζω : Ἰλ.Ε 147 **ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἐέργαθεν ἠδ' ἀπὸ νώτου**, ἐν τμήσει· κατὰ διάφ. ἐκδοχ. **τὸ ἀποέργαθον, ἀπείργαθον** εἶναι ποι. ἀόρ. β' τοῦ **ἀπείργω**, βλ. κ. **ἀπείργαθον**.

ἀποέργω ἐπ. βλ. **ἀπείργω**.

ἀπόερσε κ. μτγν. ἐπ. ἀόρ. ὑποτακτ. ἀποέρσῃ (Ἰλ.Φ 283), εὐκτ. **ἀποέρσειε** (αὐτ.329), προστ. **ἀπόερσον**, περὶ τοῦ ὕδατος, παρασύρω, τροβάω : Ἰλ.Ζ348 **ἔνθα με κῦμ' ἀπόερσε πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι** (τὸ κῦμα θὰ μὲ παρέσυρε· ἐντ. ἐν. δυνητικῇ σημ. καθ' ἕλξιν πρὸς τὸ ἐν στίχῳ 345 **ὄφελε**, ἐκφράζον εὐχήν), - Νίκ.Θηρ.110 **ἑκὰς δ' ἀπόερσον ἀκανθας**.

ἀπόζαλο (τὸ) δημ. τὸ ἐπὶ ἐδάφους εὐδιάκριτον ἴχνος τοῦ **ποδός**· ‖ συνεκδ. ὁ δοῦπος τῶν βηματισμῶν.

ἀπόζεμα-ατος (τὸ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἀπόβρασμα, τὸ ἐκ βράσεώς τινος προερχόμενον ὕδωρ, ἅ. **ἀφέψημα** βλ. λ. : Διοσκ.Γεωπ.13,12,2 **καὶ τὸ ἀπόζεμα δὲ αὐτῶν πρὸς γυναικείους πυρίους εὔθετον**· ‖ νεώτ. φαρμακ. ἀφέψημα ἐνέχον μεγάλην περιεκτικότητα τῶν δραστικῶν συστατικῶν φαρμακευτικῆς βοτάνης.

ἀποζεματίζω μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. βράζω τι, ἐντελῶς ζεματίζω : Ἱερόφιλ. ἐν Φυσ. 1,411,8 **μερικῶς ἀποζεμάτιζε, μὴ μέντοι πάνυ ἀποζεμάτιζε**.

ἀποζέννυμι μτγν. κ. ἀποζεννύω ἀποζέω βλ. λ. κ. παθ. ἀποζέννυμαι, Διοσκ.1,125 **ἀποζεννύμενον ἐν οἴνῳ καὶ πινόμενον**.

ἀπόζερβα ἐπίρρ. δημ. ἀριστερόθεν : **κοιμᾶμαι ἀπόζερβα** (ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ πλευρό)· 2) μτφ. ἄνευ ἐπιτηδειότητος, ἀδέξια, ζαβά : **δουλεύει ἀπόζερβα**· 3) διὰ μέσου δυσβάτων τόπων, ἀπὸ κακοτοπιές· ‖ μτφ. δύσκολα, ὄχι βολικά : **περπατούσαμε ὧρες πολλὲς ἀπόζερβα**.

ἀπόζερβος-η-ο δημ. ἐπαρίστερος· ‖ συνεκδ. ἀδέξιος, ἀνεπιτήδειος· 2) ἐπὶ τόπων, δύσβατος, ποὺ ἔχει κακοτοπιές : δ. τραγ. **ὅλο τ' ἀπόσκια περπατεῖ, τ' ἀπόζερβα γυρεύει**.

ἀπόζεσμα (τὸ) Πάπ. ἀπόζεμα βλ. λ.

ἀποζεύγνυμι τὸ νεώτ. -ύω παθ. ἀόρ. **ἀπεζεύχθην** κ. **ἀπεζύγην**, παθ. παρακ. **ἀπέζευγμαι**, νεώτ. ἐνεργ. ἀόρ. **ἀπέζευξα** λύω ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ, δθ. ἀποχωρίζω : Μαν.3,85 **ἡ γὰρ ἀποζεύγνυσι συνεύνων**· ‖ μεσ. -υμαι κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. ἀποχωρίζομαι, χωρίζομαι ἀπό τινος, οἱονεὶ ζυγοῦ : Εὐρ.Μήδ.1017 **εἰ γάμων ἀπεζύγην**, αὐτ.Ἡρ.Μ 1375 **κἀποζεύγνυμαι τέκνων γυναικός τ'**· ‖ παρ. Αἰσχ. Χο.676 **ὥσπερ δεῦρ' ἀπεζύγην πόδας** (ὡς ἀνεχώρησα καὶ ἦλθον ἐνταῦθα πεζῇ)· ‖ νεώτ. κατὰ τὴν 1ην σημ. ἐπὶ ὑποζυγίου, λύω ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ τοῦ ἀρότρου ἢ τοῦ ὀχήματος, ξεζέχτω, ξεζεύγω : παράγγ.στρατ. **ἀποζεύξατε** (λύσατε τοὺς ἵππους ἀπὸ τῶν ὀχημάτων)· ‖ νεώτ. **ἀποζευγνύω σιδηροδρομικὰ βαγόνια** ἀποσυνδέω ὀχήματα ἀπὸ τῆς ἀτμαμάξης ἢ ἀπὸ τοῦ λοιποῦ συρμοῦ, **ἀποζευγνύω μηχάνημα** ἀποσυνδέω καὶ οὕτω καθιστῶ ἀκίνητον τμῆμα μιᾶς ἐν λειτουργίᾳ μηχανῆς ἐν ᾧ ἕτερον ἐξακολουθεῖ κινούμενον.

ἀποζευγνύω νεώτ. βλ. **ἀποζεύγνυμι**.

ἀποζευγῶ-έω ἀπαρφ. ἀορ. **ἀποζευγῆσαι** ἀποζευγνύω βλ. λ.· ‖ μτφ. διαχωρίζω : Ἱππ.Τόπ. Ἀνθρ.12 **μὴ ἀφελεῖν τι τῶν προσφερομένων μηδ' ἀποζευγῆσαι** (δ.γρ. **ἀποζυγῆσαι**).

ἀποζευκτήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀποζευγνύων βλ.λ.· ‖ νεώτ. ναυτ. σιδηροῦν ὄργανον δι' οὗ ἐλευθεροῦται ἡ ἄλυσις ἀπὸ τῶν τύπων ἢ τῶν ὀδόντων τοῦ ἀλυσελίκτρου βλ. λ.

ἀπόζευξις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ λύσις, ἀπελευθέρωσις, τὸ ξέζεμα : σχόλ.Ὀδ.Ζ 88 **ὑπεκπροέλυσεν ἡ ὑπὸ τὴν ἀπόζευξιν δηλοῖ τῶν ἡμιόνων**, - ἡ **ἀπόζευξις τῶν βοῶν**· ‖ γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ ἀποχωρισμός· ἐν τῇ στρατ. ἀποχώρισμὸς ἢ τῶν ἵππων ἐκ τῶν ὀχημάτων ἢ τῶν ἡμιόνων ἐκ τῶν ἀμφιζυγίδων τοῦ πυροβολικοῦ.

ἀποζεύω δημ. ἀποζευγνύω, ξεζεύω : **ἀπόζεψε τὰ βόδια ἀπὸ τὸ ἀλέτρι**· 2) συνεκδ. ἐκφορτῶ τὰ ὑποζύγια, ξεφορτώνω.

ἀποζέω μέλλ. -ζέσω βράζω μέχρις ἐκχύσεως τοῦ ἀφροῦ : Ἱππ.Διαίτ. (Νόθ.) 63 **ἀποζέσας εὖ μάλα**, - Δίφιλ. παρ' Ἀθην.4,132 D **ἀποζέσας σίλουρον ἢ λεβίαν**· ‖ παθ. -ομαι ἀόρ. **ἀπεζέσθησαν**, μτχ. παρακ. **ἀπεζεσμένος** βράζομαι : Ἱππ.1,594· 2) ἀμτβ. παύω νὰ βράζω, εἰδ. περὶ τοῦ οἴνου : Ἀλεξ.45,3 **οἶνον τὸν νέον πολλὴ 'στ' ἀνάγκη καὶ τὸν ἄνδρ' ἀποζέσαι πρώτιστον ἀφυβρίσαι τε**.

ἀπόζηλος-η-ο δημ. ὁ ὑπὸ τῶν δαιμονίων, ἐξωτικῶν ἐπηρεαζόμενος· ‖ συνήθ. ἐπὶ τόπων, ἐν οἰκοῦσιν ἢ συχνάζουσιν ἐξωτικά : δ. τραγ. **ἀπόζηλα χαλάσματα χιλιοκαταραμένα**.

ἀποζημιῶ-όω νεώτ., δημ. ἀποζημιώνω πληρώνω διὰ ζημίαν ἧς εἶμαι αἴτιος, παρέχω ἀποζημίωσιν βλ. λ., ἐξαγοράζω ζημίαν γενομένην ὑπ' ἐμοῦ : **ἀπεζημίωσε τὰς βλάβας, ἃς ἐπροξένησε**, - **ἡ ἑταιρεία ἀπεζημίωσε τοὺς ἐν ὑπηρεσίᾳ παθόντας ὑπαλλήλους της**· κ. παθ. **-οῦμαι** λαμβάνω ἀποζημίωσιν : **ἀπεζημιώθη ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς**· 2) συνεκδ. ἀναπληρῶ, ἰσοφαρίζω : **ἡ ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ ἀπεζημίωσε τοὺς μόχθους του** κ. παθ. **-οῦμαι** : **ἀπεζημιώθη ἡ προσπάθειά του**.

ἀποζημιώνω δημ. ἀποζημιῶ βλ. λ.

ἀποζημίωση (ἡ) δημ. ἀποζημίωσις βλ. λ.

ἀποζημίωσις-εως (ἡ) νεώτ δημ. -η ἐπανόρθωσις, ἐξαγορὰ ζημίας, ἡ πρὸς ἐπανόρθωσιν ζημίας χρηματικὴ ἢ εἰς εἶδος παρσχή : **ἀποζημίωσις ὑλική**· ‖ ἡ πρὸς **ἐκτέλεσιν ἐκτάκτου** ὑπηρεσίας ἐπὶ πλέον παρεχομένη ἀμοιβὴ δημοσίου ἢ στρατιωτικοῦ ὑπαλλήλου μεταβαίνοντος ἐκτὸς τῆς ἕδρας αὐτοῦ· ‖ γεν. ἡ συνολικῶς παρεχομένη χρηματικὴ ἀμοιβὴ ὑπηρεσίας τινός : **ἡ ἀποζημίωσις τῶν γερουσιαστῶν**· ‖ ἠθικὸν ἀντιστάθμισμα : **προήχθη πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν ἀγώνων του**· 2) νομ. ἀστ. δίκ. τὸ πρὸς ἄρσιν **θετικῆς ἢ ἀποφατικῆς ζημίας** δικαίωμα ὡς καὶ αὐτὴ αὕτη ἡ ἱκανοποίησις τοῦ εἰς ἀποζημίωσιν δικαιουμένου· ‖ δημόσ. δίκ. ἡ ἕνεκα νομίμων ἢ παρανόμων κρατικῶν ἐνεργειῶν, νομοθετικῶν, δικαστικῶν ἢ διοικητικῶν ὀφειλομένη ἱκανοποίησις εἰς τὸν παθόντα ζημίαν τινά : **ἡ ἀποζημίωσις τῶν ἰδιοκτητῶν ἀπαλλοτριωθέντων χώρων, - τῶν ἁμαξηλατῶν, - τῶν λεμβούχων**· ‖ διεθν. δίκ. **ἀποζημίωσις πολεμικὴ** τὸ χρηματικὸν ποσὸν ὅπερ ὑποχρεοῦται τὸ ἡττηθὲν Κράτος νὰ πληρώσῃ, δυνάμει τῆς περὶ εἰρήνης συνθήκης, εἰς τὸ ἀντίπαλον πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν ἐκ τοῦ πολέμου ζημιῶν.

ἀποζήτηση (ἡ) δημ. ἡ ἐνέργεια ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποζητῶ βλ. λ., ἀναζήτησις, πόθος.

ἀποζητῶ-άω δημ. ζητῶ τι ἀπολεσθὲν μετ' ἐνδιαφέροντος, ἀναζητῶ τι· 2) δθ. ποθῶ, ἐπιθυμῶ διακαῶς τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα ὅπερ ἐστερήθην, ἀποθυμῶ : Βαλαωρ.Ἀθαν.Διάκ.3,14 **π' ἀνάκραζαν τὴν κλεφτουριὰ καὶ τὴν ἀποζητοῦσαν**· ‖ κ. παθ. : **τὸ χειμῶνα ἀποζητιέται τὸ τζάκι**, μοιρ. **τώρα ὁποὺ ἔρχεται Λαμπρὴ κι' ἀποζητιέται ὁ κόσμος**.

ἀποζίννυται Ἡσ. « ἀποσβέννυται » (χειρογρ. -ξίννυται).

ἀποζούδι (τὸ) δημ. ἡ ὑποστάθμη τοῦ ἐλαίου· 2) τὸ τελευταῖον ἐκ τῶν τέκνων (σκωπτικῶς)· ἅ. ἀποσπόρι, στερνοσπόρι· 3) ὁ καχεκτικός.

ἀποζούμι (τὸ) δημ. κ. ἀπόζουμο βλ. λ.

ἀπόζουμο (τὸ) δημ. ὁ τελευταῖος ζωμός· ‖ ὑπόλειμμα ζωμοῦ.

ἀποζουρλαίνω δημ. παθ. τ. ἀποζουρλαίνομαι,

παθ. ἀόρ. **ἀποζουρλόθηκα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἀποζουρλαμένος** τὸν μὴ ἔχοντα ἄρτιον ἀρχικῶς τὸν νοῦν καθιστῶ ἐντελῶς παράφρονα, ἀποτρελλαίνω· ‖ μέσ. κ. παθ. **-ομαι** γίνομαι ἀπ' ἐμαυτοῦ ὅλως παράφρων ἢ ὑπὸ ἄλλου καθίσταμαι τοιοῦτος.

ἀποζοφῶ-όω μσν. καθιστῶ σκοτεινόν, σκοτίζω κ. παθ. **-οῦμαι** ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Θεόδ.Στ.251Β **ἥ τε τῆς ἀληθείας ἀκτὶς μαρμαίρει . ., μᾶλλον δὲ νυκταυγία, ἀπονευροῦται καὶ ἀποζοφοῦται.**

ἀποζυγή (ἡ) Πάπ. ἡ διάζευξις, ὁ χωρισμός.

ἀπόζυγος-ον μτγν. ἀστρολ. ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ περιττὸς βλ.λ., ὁ οὐχὶ ἄρτιος : Βέττ.Βάλ.361,13.

ἀποζυγῶ-όω γλωσσ. λύω ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ.

ἀποζυγώνω δημ. ζυγώνω, πλησιάζω τινά· 2) συνεκδ. καταδιώκω ἐκ τοῦ σύνεγγυς.

ἀπόζυμος-ο(ν) κ. δημ. ὁ ἐν καταστάσει ζυμώσεως εὑρισκόμενος· ‖ ἐπὶ τῆς κοιλίας, ἡ ἔχουσα οἰδήματα, ἡ πρισμένη : Ἱππ.Προρρ.2,23 **ἅμα δὲ καὶ τὰς γαστέρας ἀποζύμους τε καὶ ῥυπαρὰς ἀποδεικνύουσι καὶ ῥυτιδώδεας·** 2) δημ. **ἀπόζυμο** (τὸ) ὁ ἐκ τῆς τελευταίας, τῆς ὑπολειφθείσης ζύμης κατεσκευασμένος ἄρτος.

ἀποζύμωμα (τὸ) δημ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποζυμώνω βλ. λ. : **ἀποζύμωμα φωμιῶν, - πηλοῦ.**

ἀποζυμώνω δημ. τελειώνω τὸ ζύμωμα.

ἀποζυμώστρα (ἡ) δημ. κ. **ἀποζυμώτρα** ἡ περατοῦσα, συμπληροῦσα τὸ ζύμωμα, ἤτοι ἐπιτηδείως δίδουσα εἰς τὴν ζύμην κομψοτέραν ἢ **τῶν συνήθων ἄρτων** μορφήν, οἷον χριστοφώμων, **κολλυρῶν** κτλ.

ἀπόζυξ-υγος μσν. πιθαν. ὁ διεζευγμένος, ἐπὶ συζύγων, ἢ ὁ μὴ ὑπὸ ζυγόν : Εὐστ.Πονημ.64 **καὶ ὁ ἀπόζυξ κερτομεῖ καὶ καταποίζει μου.**

ἀπόζω κ. νεώτ. μέλλ. **-οζήσω,** παρακ. **ἀπόδωδα** ἔχω ὀσμήν, ἀναδίδω, ἐκπέμπω ὀσμήν, μυρίζω : Ἴβυκ.42, - Πλούτ.Ἠθ.13F **μύρων ἀπόζων,** - Ῥουφῖν ἐν ΑΠ 5,18,3 **ταῖς μὲν χρὼς ἀπόδωδε μύρου,** Φώτ.Βιβλ.138 **πάσης ἀπόζον ἀκαθαρσίας·** ‖ νεώτ. εἰδ. ἔχω, ἀναδίδω δυσάρεστον ὀσμήν : **κρέατα ἀπόζοντα·** ‖ κ. ἀπολ. : Λόγγ.4,1 **ὡς ἀπόζουσα μὴ διοχλοίη·** 2) ἀπρόσ. **ἀπόζει** ὀσμὴ ἐκπέμπεται, ἔρχεται, φθάνει ἔκ τινος : Ἡρ.3,113 **ἀπόζει δὲ τῆς χώρης τῆς Ἀραβικῆς θεσπέσιον ὡς ἡδύ·** Σουΐδ. « ἀπόζων· ἀποπνέων ».

ἀποζῶ-άω κ. νεώτ. μόλις κερδίζω τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, λιτῶς, πενιχρῶς συντηροῦμαι : Θουκ. 1,2 **νεμόμενος τὰ ἑαυτῶν ἕκαστος, ὅσον ἀποζῆν,** Λιβάν.Λόγ.11,253 **οὐκ ἀποζῆν παρέχει μόνον, ἀλλὰ μεθ' ἡδονῆς προστίθησι·** ‖ ἀπλ. συντηροῦμαι : **ἀποζῇ ἐκ τῶν εἰσοδημάτων του·** ‖ νεώτ. ἔχω μικρόν, ἀναξιοπρεπὲς εἰσόδημα : **οἱ ὑπάλληλοι ἀποζῶσιν ἐκ τοῦ μισθοῦ των,** φρ. **μόλις ἀποζῶ.**

ἀποζωγραφῶ-έω κ. μτγν. ζωγραφίζω, εἰκονίζω : Πλάτ.Τίμ.71C **ἀποζ- τἀναντία φαντάσματα.**

ἀποζώννυμι μτγν. κ. **ἀποζωννύω,** μέλλ. **-ώσω,** ἀόρ. **-έζωσα,** παθ. ἀόρ. **-εζώσθην,** παθ. παρακ. **-εζωσμένος** λαμβάνω, ἀφαιρῶ τὴν ζώνην, ξεζώνω : Χορίκ.28Β· ‖ κ. παθ. **-ύομαι** ἐν τῇ αὐτῇ σημασ. : σχόλ.Ἀριστείδ.27,2 **εἰ μὴ γὰρ ἀπεζώσθη ἐν τῷ τόπῳ, οὐκ ἂν ἐκλήθη ὁ τόπος ζωστήρ·** ‖ εἰδ. ἀπαλλάττω τὸν στρατιώτην τῆς ὑπηρεσίας, τὸν ξεντύνω : Ἡρωδιαν.2,13,8 **τοῖς περιειληφόσιν ὑμᾶς στρατιώταις κελεύω ἀποζῶσαι τε ὑμᾶς·** κ. παθ. **-ύομαι** ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : αὐτ.2,14,10 **ἀπεζωσμένοι δορυφόροι.**

ἀποζώνω νεώτ. κ. δημ. ἀποζώννυμι, λύω τὴν ζώνην, ξεζώνω· κ. μέσ. **-ομαι** ξεζώνομαι.

ἀπόζωσις-εως (ἡ) γλωσσ. κ. μσν. τὸ **λύειν** τὴν ζώνην· 2) ὀθ. **μσν.** χαλάρωσις· κ. συνεκδ. ἔκπτωσις ἀπὸ ἀξιώματος, ἰσχύος κτλ. : Νικήτ.Χων. Χρον.595,11 **ὑφορωμένους τὸ μὴ ἀειπαγὲς τῆς ἀρχῆς** καὶ τὴν τῆς ἰσχύος **ἀπόζωσιν.**

ἀπόζωστος-ον μσν. μτφ. ὁ ἀπεζωσμένος, ὁ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀποβληθείς : Νομοκάν. ἐν Κοτελ.1,91.

ἀποζωῶ-όω μτγν. ποιῶ ζῶντα, ζωντανεύω· κ. παθ. **-οῦμαι** ἐν τῇ αὐτῇ σημασ. : Βασίλ.Ἑξαήμ.1, 62F **ἐμπίδες καὶ κώνωπες ἐξ ὑδάτων ἀπεζωοῦντο** (δ.γρ. **ἀπεζώννυντο**).

ἀποησκιά (ἡ) δημ. κ. **ἀποΐσκιά** ὑπόσκιον μέρος, σκιερὸς τόπος· ἀ. συνηθέστ. ἀπόσκιο.

ἀπόηχο (τὸ) δημ. κ. **-ος** (ὁ) ἀπήχησις, ἀντίλαλος· ‖ συνεκδ. ἀντίκτυπος.

ἀποθαίνω μσν. κ. δημ. ἀόρ. **ἀπόθανα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἀποθαμένος** ἀποθνήσκω, ἀποβιῶ : Ἐρωτόκρ.Α 379 **καθ' ὥρα ἂς ἀποθαίνω | μὲ τιμημένο θάνατο,** δ.τραγ. **ἀλιὰ στὸν ποὺ τὸν μελετοῦν καὶ ν' ἀποθάνῃ θέλει.**

ἀποθάλασσα ἐπίρρ. δημ. μετὰ τὴν παῦσιν τῆς θαλασσοταραχῆς, ἐν **νηνεμίᾳ** : **θὰ ταξιδέφωμε ἀποθάλασσα.**

ἀποθαλασσία (ἡ) νεώτ. δημ. **-ιά** ἡ ὑπὸ μορφὴν κανονικοῦ κυματισμοῦ διαταραχὴ τῆς θαλασσίας **ἐπιφανείας,** ἡ διαρκοῦσα καὶ μετὰ τὴν παῦσιν τοῦ προκαλέσαντος ταύτην ἀνέμου, συγγ. δημ. **φουσκοθαλασσιά·** 2) δημ. **ἀποθαλασσιά** μέρος θαλάσσης ἀπρόσβλητον ὑπὸ τρικυμίας.

ἀποθαλασσῶ-όω μσν. κ. νεώτ. μεταβάλλω εἰς θάλασσαν : Εὐστ. εἰς Διον.Περ.200· 2) τὸ μέσ. **ἀποθαλασσοῦμαι** εἰδ. ἐπὶ ὑδροπλάνου, ἐγκαταλείπω τὴν θάλασσαν καὶ ἀνυψοῦμαι, ἀντίθ. **προσθαλασσοῦμαι,** **πρβλ.** ἀπογειοῦμαι.

ἀποθαλασσώνω δημ. μτφ. ἐπιφέρω πλήρη σύγχυσιν, ἀταξίαν, ἀκαταστασίαν : **μπήκανε στὰ πράματα καὶ τ' ἀποθαλάσσωσαν·** 2) τὸ μέσ. **-ώνομαι** ἀποθαλασσοῦμαι, **βλ.** ἀποθαλασσῶ· 3) μτφ. περιέρχομαι εἰς πλήρη **ἀκαταστασίαν,** ἐπὶ πραγμάτων ἢ ἐπὶ **καταστάσεως·** ‖ **περιπίπτω** εἰς ὅλως δεινὴν θέσιν, συγγ. ἀποπελαγώνω.

ἀποθαλάσσωσις-εως (ἡ) **νεώτ.** ἡ **ἐνέργεια καὶ** τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποθαλασσοῦμαι βλ. λ.

ἀπόθαλλος Πάπ. βλαστὸς ἐκ τοῦ κορμοῦ δένδρου, παραβλάσταρο ἢ κωλορίζι : Πάπ. **ἀπόστειλον δέ μοι ἐν τάχει τὰ ἡμικάδια στῦος (;) τῆς ἐλαιουργοῦ τῆς ἀποθάλλου ἢ ἀπὸ θαλλοῦ.**

ἀποθάλλω μτγν. μέλλ. **-θαλῶ,** ἀόρ. **-έθηλε** ἀπανθῶ· ‖ μτφ. παρακμάζω· 2) μτβ. Ἐπίγρ. κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὸ ἄνθος του : **ἀπέθηλε χάριν.**

ἀποθάλπεται μτγν. θερμαίνεται.

ἀποθαμβῶ-όω μτγν. κ. νεώτ. τελείως θαμβῶ, ἐκθαμβῶ· ‖ κ. παθ. **-οῦμαι** : Δίδυμ.Ἀλ.876.

ἀποθαμένος-η-ο δημ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἀποθαίνω βλ. λ., ὁ τελευτήσας, πεθαμένος : φρ. **βλαστημάει ταξιδεμένους, φοβερίζει 'ποθαμένους** (ἐπὶ δειλοῦ ἐπιδεικνύοντος δῆθεν γενναιότητα)· ‖ τὸ οὐδ. ἐν πληθ. οἱ ἀποβιώσαντες συγγενεῖς ὅλοι ὁμοῦ : φρ. **νὰ συχωρεθοῦν τ' ἀποθαμένα σου.**

ἀποθαμός (ὁ) δημ. θάνατος, ἀποβίωσις, πεθαμός· 2) μτφ. μεγάλη ταλαιπώρησις : **ἀποθαμὸς νὰ ταξιδεύῃς μὲ καΐκι τὸ χειμῶνα.**

ἀποθανατίζω κ. δημ. ἐσφ. γρ. βλ. ἀπαθανατίζω.

ἀποθανάτισις-εως (ἡ) νεώτ. ἐσφ. γρ. βλ. ἀπαθανάτισις.

ἀποθανάτισμα (τὸ) δημ. **ἀπαθανατισμός** βλ.λ.

ἀποθανατισμός (ὁ) νεώτ. ἐσφ. γρ. βλ. ἀπαθ-.

ἀποθαρρεύω δημ. κ. **-εύομαι** ἀποτολμῶ, προβαίνω εἰς ἐνέργειαν τολμηράν· ‖ τολμῶ νὰ ἐκμυστηρευθῶ τι : δ. τραγ. **'κεῖνο ποὺ σ' ἀποθάρρεψα νὰ μὴν τὸ μαρτυρήσῃς·** 2) ἐνεργ. ἀποθαρρύνω τινά : δ. τραγ. **εἶναι μικρὸ κι εἶν' ἄγνωρο καὶ μὴν τ' ἀποθαρρεύῃς.**

ἀπόθαρρος (ὁ) δημ. ἀποθάρρυνσις· 2) παράτολμος πρᾶξις.

ἀποθάρρυνσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀπώλεια τοῦ θάρρους, ἡ λιποψυχία.

ἀποθαρρυντικός-ή-ό(ν) νεώτ. ὁ ἐπιφέρων ἀποθάρρυνσιν βλ.λ. : **τὰ ἀποτελέσματα τῶν προσπαθειῶν του ὑπῆρξαν ἀποθαρρυντικά.**
ἀποθαρρυντικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀποθαρρυντικὸν βλ.λ.
ἀποθαρρύνω μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀόρ. **-θάρρυνα,** παθ. ἀόρ. **-αρρύνθην,** δημ. μτχ. παθ. παρακ. **ἀποθαρρεμένος** ἐνθαρρύνω, παροτρύνω : Ἀππ.Ἀννιβ.12 **ἀπ- τοὺς λόγους·** 2) νεώτ.κ.δημ. κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὸ θάρρος του : **πρέπει νὰ μὴν ἀποθαρρύνωμεν τοὺς νέους·** || νεώτ. κ. δημ. παθ. -ομαι χάνω τὸ θάρρος μου : **ἀπεθαρρύνθη ἕνεκα τῶν πολλῶν ἀποτυχιῶν.**
ἀποθαρρῶ-έω κ. μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. κ. -θαρσῶ, μέλλ. -ήσω λαμβάνω θάρρος,τολμῶ τι· μετ'ἀπαρφ.: Ξεν.Οἰκ.16,6 **ἱκανῶς ἤδη μοι δοκῶ ἀποτεθαρρηκέναι,** Λογγίν.32,8 **ἀπεθάρρησε τῷ παντὶ Λυσίαν ἀμείνω Πλάτωνος**, ἀποφήνασθαι· || μετ' αἰτ. ἀποτολμῶ : Παυσ.10,19,5 **προελθόντες ἄχρι Θρᾴκης τὸ πρόσω τῆς πορείας οὐκ ἀπεθάρσησαν,** Νικήτ.Χων.265 D **τοὺς Πέρσας μηκέτι ἀποθαρρῆσαι τὸν μεθ' ἑνὸς πόλεμον·** || μετὰ δοτ. ποιοῦμαι χρῆσιν τόλμης : Ἀέτ.12,23· || κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποθαρρῶ ἀποτολμῶ : **ἀπεθάρρησαν καὶ ἐπετέθησαν·** 2) νεώτ. ἀποθαρσῶ λαμβάνω θράσος, ὑπ' αὐθαδείας ἐμφοροῦμαι : **ἀπεθάρσησαν καὶ ἐγένοντο ὑβρισταί.**
ἀποθαρσῶ κ. νεώτ. ἀποθαρρῶ βλ. λ.
ἀποθαυμάζω κ. νεώτ. δημ. κ. **ἀποθαμάζω** ἰων. **-θωυμάζω** κ.**-θωμάζω,** μέσ. μέλλ.**-σομαι** θαυμάζω πολύ, θεῶμαι ἢ ἀναπολῶ μετὰ θαυμασμοῦ, ἐκ θαυμασμοῦ ἐξίσταμαι, δθ. ἐκπλήσσομαι : Ὀδ.Ζ 49 **ἄφαρ δ' ἀπεθαύμασ' ὄνειρον,** Ἡρ.1,11 **ἀπεθώμαζε τὰ λεγόμενα,** Σοφ.ΟΚ 1586 **ταῦτ' ἐστὶν ἤδη κἀποθαυμάσαι πρέπον,** Αἰσχίν.16,42 **ἀποθαυμάζων περιέρχεται,** ΠΔ Σοφ.Σειρ.11,14 **ἀπεθαύμασαν ἐπ' αὐτῷ πολλοί, - ἀπεθαύμαζον τὰ ἐρείπια τῆς Ἀκροπόλεως, - ἀποθαμάζω πῶς τὰ καταφέρνεις·** δημ. συνηθ. ἀποθωμάζομαι, ἀποθιαμάζομαι.
ἀποθαυμασμός (ὁ) νεώτ. πολύς, ζωηρὸς θαυμασμός· || ἔκπληξις.
ἀποθαυμαστικῶς μτγν. κ. νεώτ. δίκην ἀποθαυμάζοντος : Εὐσ.2,982,12 **εἰ δὲ καὶ ἀπ- φημί.**
ἀποθαυματίζω μτγν. ἀποθαυμάζω βλ.λ. : Αἰν. Γαζ.Θεόφρ.10,11.
ἀποθέατος-ον μτγν. ἀτερπὴς τὴν θέαν.
ἀποθειάζω μτγν. ἀποθεῶ βλ.λ., θεοποιῶ : Θεμίστ.Λόγ.20,239 D **ἀποθειάσαντες αὐτὸν καὶ ἱερὰ ἴδια κατασκευάσαντες.**
ἀποθειῶ-όω μτγν. μσν. κ. νεώτ. ἐκφράζω, συνθέτω τι διὰ λόγων θείων : Φιλοστρ.Νεώτ.Εἰκ.16,2 (834) **σεμνὸς ὁ λόγος, ἅτ' ἀποθειώσαντος** (δ.γρ. **ἀποθειάσαντος**) **αὐτὸν Σισύφου τοῦ σοφοῦ·** 2) παθ. **-οῦμαι** κ. μσν. ἀποθεοῦμαι, ἀνακηρύσσομαι ὡς θεὸς ἢ ἀναγνωρίζομαι ὡς θεῖος : Στράτων ἐν ΑΠ 12,177,6 **ἀποθειωθεὶς πλάζομ' ἐπιχθόνιος,** Εὐστ.Πονημ.157,22 **ἀποθειούμεθα εἴπερ ἐθέλομεν·** 3) νεώτ. (θεῖον) ἀφαιρῶ τὸ θεῖον, τὸ θειάφι : **ἀποθειοῦσι τὸ μετάλλευμα.**
ἀποθείωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἀποθέωσις : Ὀνήσανδρ.Στρατηγ.10· 2) νεώτ. ἡ ἀφαίρεσις τοῦ θείου : **ἀποθείωσις μετάλλων.**
ἀποθειωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐπιφέρων ἀποθείωσιν, ἀφαίρεσιν τοῦ θείου, τοῦ θειαφιοῦ : **ἡ ἀποθειωτικὴ ἐπίδρασις τῆς ἀσβέστου.**
ἀπόθεμα-ατος νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἀποθέτω βλ.λ., τὸ ἀποτεθειμένον πρὸς μέλλουσαν χρῆσιν : **ἀπόθεμα τροφίμων, ἀπόθεμα ὕδατος·** || μτφ. **ἀπόθεμα πνεύματος, καλωσύνης** περίσσεια πνεύματος κ.ὁ.κ.· 2) **ἀπόθεμα τραπέζης** ἡ ἐν δεδομένῳ χρόνῳ ὑπάρχουσα ἐν τῇ τραπέζῃ ποσότης ρευστοῦ χρήματος : **ἡ Ἐθνικὴ τράπεζα ἔχει μεγάλο ἀπόθεμα·** 3) **ἀπόθεμα ἐμπορεύματος** ἡ ἐν δεδομένῳ χρόνῳ εὑρισκομένη ἐν τῇ ἀγορᾷ ποσότης τοῦ ἐμπορεύματος τούτου : **μεγάλα ἀποθέματα σταφίδος, - καπνοῦ, - σίτου·** 4) **ἀπόθεμα ἀσφαλιστικοῦ συμβολαίου** τὸ μέρος τοῦ ἑκάστοτε πληρωνομένου ποσοῦ, ὅπερ ἀρκεῖ διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑπὸ τῆς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας ἀναληφθεισῶν ὑποχρεώσεων· 5) γεωλογ. πέτρωμα σχηματισθὲν ὑπὸ ὑλῶν, συσσωρευθεισῶν ἀπὸ ὕδατα ἢ ἀνέμους.
ἀποθεματικός-ή-όν νεώτ. ὁ δι' ἀποθέματος σχηματισθείς· || εἰδ. **ἀποθεματικὸν κεφάλαιον** κ. ἁπλῶς **ἀποθεμ-** τὸ διὰ κρατήσεως μέρους τῶν καθαρῶν κερδῶν ἐπιχειρήσεως σχηματιζόμενον κεφάλαιον πρὸς κάλυψιν ἐνδεχομένων ζημιῶν.
ἀποθεμελιῶ-όω μσν., νεώτ. δημ. **ἀποθεμελιώνω** ἐκ θεμελίων καταστρέφω, κρημνίζω, ἐκσκάπτω, ξεθεμελιώνω· Σουΐδ. ἐν λ. « ἀπογειῶσαι » : **ἀπεθεμελίωσε τὴν οἰκίαν του·** 2) νεώτ. κ. δημ. κ. ἀντιθ. ἀποπερατῶ τὴν θεμελίωσιν, ἐντελῶς θεμελιῶ.
ἀποθεμελιώνω δημ. ἀποθεμελιῶ βλ.λ.2).
ἀποθεμελίωσις-εως (ἡ) νεώτ. δημ. **-η** ἡ ἐκ θεμελίων καταστροφή, κρήμνισις· 2) ἡ συντέλεσις, ἡ ἀποπεράτωσις τῆς θεμελιώσεως.
ἀποθέμεν Ἐπιγρ. ἀπαρφ. ἀόρ. τοῦ **ἀποτίθημι.**
ἄποθεν ἐπίρρ. (ἀπό) κ. ἄπωθεν κ. ἄπωθε (συνήθ. π. ποι.) μακρόθεν, πόρρωθεν, μακρὰν ἀπό, πέραθε, ἀπὸ μακριὰ ἢ μακριὰ ἀπό : Εὐρ.ΙΤ 108 **νεὼς ἄπωθεν,** Θουκ.3,111 **προκεχωρηκότες δὲ ἤδη ἄπωθεν τῆς Ὄλπης,** Αἰσχίν.68,1 **ἄπωθεν ἀπὸ τοῦ κλέμματος,** Ἀριστλ.Πολιτ.1280 Β 18 **εἴ τινες οἰκεῖεν τοσοῦτον ἄποθεν,** Πλούτ.Ρωμ.8 **ἄποθεν τῆς Ἄλβης,** ΑΠ 7,172,4 **πτανῶν εἶργον ἄπωθε νέφος.**
ἀποθεοθρωμίνη (ἡ) νεώτ. χημ. λευκὴ κόνις κρυσταλλικὴ ἀποδίδουσα μεθ' ὕδατος ἐν ζέσει ἀνθρακικὸν ὀξύ.
ἀπόθεος-ον ὁ μακρὰν τῶν θεῶν, ἀσεβής, ἄθεος : Σοφ.ἀπ.267· Ἡσ. « ἀπόθεα· ἄθεα, ἐκτὸς θεῶν ».
ἀπόθερα ἐπίρρ. δημ. μετὰ τὸ θέρος : γνωμ. **πέρδικα ἀπόσπερα καὶ λαγὸς ἀπόθερα.**
ἀποθεραπεία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ κανονικὴ λατρεία : Ἀριστλ.Πολιτ.1335 Β 15 **πρὸς τὴν τῶν θεῶν ἀποθεραπείαν·** 2) ἡ τοῦ σώματος περιποίησις μετὰ τὴν κόπωσιν ἐκ τῶν γυμνασίων, ἡ μετὰ τὰς ἀσκήσεις τρῖψις τῶν μελῶν τῶν ἀθλητῶν : Γαλ.6,39· 3) μτγν. κ. νεώτ. ἰατρ. ἡ μετὰ νόσον θεραπεία, θεραπευτικὴ ἀγωγή, ἡ τελεία ἀνάρρωσις : Ἀντυλλ. π.Ὀρειβ.6.21 **δύο εἴδη θετέον τοῦ περιπάτου.. τὸν δὲ εἰς ἀποθεραπείαν τοῦ σώματος,** - **εὑρίσκεται εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀποθεραπείας.**
ἀποθεράπευσις-εως (ἡ) θεράπευσις, ἰατρεία, γιάτρεμα· Ἡσ. ἐν λ. « ἀκέσεων ».
ἀποθεραπευτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ συντελῶν ἢ κατάλληλος πρὸς ἀποθεραπείαν, ὁ ἀποθεραπεύειν δυνάμενος : Γαλ.6,197· || εἰδ. κατάλληλος εἰς τὸ θεραπεύειν, ἀνακουφίζειν τὰ σώματα τῶν ἀθλητῶν μετὰ τὰ γυμνάσια : Ἀντυλλ.π. Ὀρειβ.6,21,4 **ἀποθεραπευτικῷ χρώμεθα περιπάτῳ μετὰ στιβαρώτερα γυμνάσια.**
ἀποθεραπευτικῶς ἐπίρρ. μτγν.κ.νεώτ. κατὰ τρόπον συντελοῦντα εἰς ἀποθεραπείαν βλ. λ.: Γαλ.6,197.
ἀποθεραπεύω κ. νεώτ. κ. δημ. θεραπεύω ἰατρικῶς, συμπληρῶ τὴν θεραπείαν ἀσθενοῦς : Ἱππ. Παραγγ.5 **ἀποθεραπεῦσαι τὸν νοσέοντα·** || κ. μτφ.: Πλούτ.Ἠθ.2,118 C **μηδὲ τὸ ἀλγοῦν τῆς ψυχῆς ἀποθεραπεύειν παιωνείοις τοῦ λόγου φαρμάκοις·** || εἰδ. θεραπεύω, περιποιοῦμαι τὸ σῶμα ἀθλητοῦ μετὰ τὴν γύμνασιν οἷον διὰ τρίψεων· 2) μτφ. περιποιοῦμαι τινὰ ἐξαιρέτως, ἐπιτηδείως διὰ τῶν τρόπων ἢ τῶν λόγων μου : Διον.Ἀλ.3,71 **αὐτὸν τὸν Νέβιον ἀποθεραπεῦσαι διαγνούς,** αὐτ.4,47 **τὸ πλῆθος ἀποθεραπεύειν.**

ἀποθερέα (ἡ) δημ. τὸ ἀποθέρισμο βλ. λ.

ἀποθεριεύω δημ ἀόρ. ἀποθέριεψα, μτχ. παθ. παρακ. ἀποθεριεμένος γιγαντοῦμαι, θεριεύω ὁλωσδιόλου, ρωμαλέος ὢν γίνομαι ρωμαλεώτατος· 2) μτφ. ἐπὶ ἀγρίων φυτῶν ἢ δένδρων, αὐξάνω ὑπερβαλλόντως, τρανεύω παραπολύ: ὁ λόγγος ἀποθέριεψε, - στὰ ρείπια τοῦ κάστρου ἀποθέριεψαν οἱ ἀγκαθιές.

ἀποθερίζω κ. νεώτ. κ. δημ. ἀόρ. ἀπεθέρισα, ποι. ἀόρ. ἀπέθρισα, μσν. κ. ἀπέθριξα δημ. ἀποθέρισα, μέσ. ἀόρ. ἀπεθρισάμην κ. -θριξάμην, δημ. μτχ. παθ. παρακ. ἀποθερισμένος, ἀποκόπτω: Εὐρ.'Ορ.128 ἄκρας ὡς ἀπέθρισεν τρίχας, Αἰλ.ΖΙ 1,5 ἁλοὺς ἀγκίστρῳ ὠθεῖται, τὴν ὁρμιὰν ἀποθερίσαι διψῶν· 2) ἐπὶ προσ. φονεύω: ΠΔ 'Ωσ. 6,5 διὰ τοῦτο ἀπεθέρισα τοὺς προφήτας ὑμῶν, Σχολ.Εὐρ.Φοίν.683 ὁ Κάδμος τοὺς μὲν ἀπεθέριζε· 3) μσν. ἐπὶ τῆς κουρᾶς τῶν μοναχῶν, ἀποκείρω, κείρω: Προκ.Μυστ.147 C τὸν ἄνθρωπον ἀποθρίξασα ἱερέα, Νικήτ.Χων.97 C εἰς μοναχὸν ἀποθριξάμενος· 4) νεώτ. κ. δημ. ἀποπερατῶ τὸν θερισμόν, ἐντελῶς θερίζω: ἀκόμα δὲν ἀποθερίσαμε, - τ' ἀποθερισμένα χωράφια.

ἀποθεριστιά (ἡ) δημ. ἡ ἀφιεμένη διαρκοῦντος τοῦ θερισμοῦ στενὴ ἀθέριστος λωρὶς μεταξὺ δύο ὁμίλων θεριζόντων.

ἀποθέρισμα (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπόθρισμα βλ. λ· 2) νεώτ. κ. δημ. τὸ πέρας τοῦ θερισμοῦ.

ἀποθερισμός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. κ. ἀποθέρισμα τὸ πέρας τοῦ θερισμοῦ.

ἀποθερμαίνω μσν. ἐπὶ πλέον ἢ ἐντελῶς θερμαίνω: Μιχ.'Ακομ.2,369,18 ἀνεπτέρωσε καὶ τὸ ζέον τῆς πίστεως ἀπεθέρμανε.

ἀπόθερμος-ον μτγν. ὁ μὴ θερμός, ἄθερμος: 'Αρετ.Χρον.παθ.2,1· 2) τὸ οὐδ. -ον ὡς οὐσ. εἶδος γλυκίσματος, ἡ μελιτοῦττα· Σχόλ.'Αριστφ.Πλ.1122 « μελιτοῦττα δὲ ἡ κοινῶς λεγομένη ἀπόθερμον »· 3) εἶδος ποτοῦ: 'Ιππ.Γυν.1,44· 4) εἶδος ἀρτύματος: Γαλ.6,519.

ἀπόθεση (ἡ) δημ. ἀπόθεσις βλ.λ.2), τοποθέτησις.

ἀποθεσιμιό (τό) δημ. ἀποταμίευμα, παρακαταθήκη, ἀπόθεμα εἰς χρῆμα ἢ εἰς εἶδος.

ἀποθέσιμος-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀποτεθειμένος, ἀποταμιευμένος: 'Ιώσ.ΑΙ 16,71 ἀποθέσιμα.. χρήματα.. οὐχ εὗρε· ‖ νεώτ. κ. δημ. ὁ δυνάμενος ἢ κατάλληλος νὰ ἀποτεθῇ, νὰ ἀποταμιευθῇ· ‖ ἀποθέσιμο (τό) τὸ ἐν ἀποταμιεύσει, τὸ ἀπόθεμα ἀποθεσιμιὸ βλ. λ.

ἀποθκσίνη (ἡ) νεώτ. χημ. τοξικὴ οὐσία, χρησιμεύουσα ὡς ἀναισθητικὸν φάρμακον.

ἀπόθεσις-εως (ἡ) (ἀποτίθημι) κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ θέτειν κατὰ μέρος πρὸς φύλαξιν, ἀποθήκευσις, ἀποταμίευσις: 'Αριστλ.ΖΙ 522 Α 26 γάλα χρήσιμον εἰς ἀπόθεσιν, αὐτ.662 Β 26 ἡ ἀπόθεσις τῆς τροφῆς, Πάπ. μισθώσασθαι αὐλὴν βοῶν πρὸς ἀπόθεσιν ἀχύρου καὶ χόρτου· ‖ διατήρησις, ἐπὶ ἰχθύων: Φιλούμ.π.'Αετ.9,23,κ. ἐπὶ ὀπωρῶν: Γεωπ. 4,15 σταφυλὰς τὰς εἰς ἀπόθεσιν τοῦ χειμῶνος συναγομένας· 2) νεώτ. ἡ κατὰ γῆς τοποθέτησις φορτίου· 3) κ. νεώτ. ἰατρ. ἡ τοποθέτησις ἐξαρθρωθέντος ἢ θραυσθέντος μέλους, ἀφοῦ πρῶτον ἀναταχθῇ τὸ κάταγμα καὶ συγκρατηθῇ δι' ἐπιδέσμου: Γαλ.18(2),332· 4) ἰατρ. ἐσωτερικὸν ἀπόστημα: αὐτ.17(1),103· 5) ἀπόρριψις, ἀπαλλαγή, ἀπομάκρυνσις: ΚΔ Πέτρ.1,3,21 οὐ σαρκὸς ἀπόθεσις ῥύπου, Μηνι.10,26 Συναξαρ. ἡ τοῦ νοσήματος εὐχερὴς ἀπόθεσις ἠκολούθησεν· ‖ τοποθέτησις, ὑποστήριξις, ἀκούμπημα: Γεωπ.5,23,2 τῇ ἀποθέσει τῶν κλημάτων κουφίζεσθαι τὴν ἄμπελον· 6) ἔκθεσις βρέφους: 'Αριστλ.Πολιτ.1335 Β 19 περὶ δὲ ἀποθέσεως καὶ τροφῆς τῶν γιγνομένων ἔστω νόμος, Διον.'Αλ.Ρωμ.1,84 τὴν ἀπόθεσιν τῶν βρεφῶν· 7) παραίτησις ἀπὸ τοῦ ἀξιώματος: 'Απп.'Εμφ.Πόλ.1,3· 8) γραμμ. ἡ ἀνάπαυλα ἐν τῇ προτάσει: Δημήτρ.245 τῶν κώλων αἱ τοιαῦται ἀποθέσεις· ‖ ἐν τῇ μετρικῇ, τὸ τέλος, ἡ κατάληξις: 'Ηφαιστ.4 περὶ ἀποθέσεως μέτρων, Σχόλ. « ἰστέον ὅτι τὸ αὐτό ἐστιν ἀπόθεσις καὶ κατάληξις »· 9) ἀποδυτήριον: Λουκ.'Ιππ.5 μετὰ δὲ τοῦτον (τὸν οἶκον) ἑκατέρωθεν διαρκεῖς τοῖς ἀποδυομένοις ἀποθέσεις.

ἀποθεσπίζω μτγν. κ. μσν. προσφέρω, ἐκφωνῶ, ἀπαγγέλλω χρησμόν, κηρύττω, ἀγγέλλω διὰ χρησμοῦ· Σουίδ. « δογματίζω, λέγω, ἐκτίθεμαι »: Στράβ.9, 3,5 τὴν.. Πυθίαν ἀποθεσπίζειν ἔμμετρά τε καὶ ἄμετρα, Πλούτ.Λουκ.2 ἀναμνήσας τὴν πόλιν, ἣν ἐκεῖνος ἀπεθέσπισε πρὸς αὐτούς· ‖ γεν. προφητεύω: Διον.'Αλ.6,43 τὰ μὲν ἐκ πάθους, τὰ δ' ἀπὸ τοῦ πλεῖόν τι τῶν πολλῶν νοεῖν ἀποθεσπίσας.

ἀποθέσπισις-εως (ἡ) μτγν. τὸ χρησμοδοτεῖν, ἡ χρησμοδοσία: Στράβ.17,43 οὐχ ὥσπερ ἐν Δελφοῖς καὶ Βραγχίδαις τὰς ἀποθεσπίσεις διὰ λόγων, ἀλλὰ νεύμασι καὶ συμβόλοις.

ἀποθέσπισμα-ατος (τό) μσν. ἀποθέσπισις βλ.λ.

ἀπόθεστος-ον ὁ περιφρονημένος, ὁ παρημελημένος: 'Οδ.Ρ 296 δὴ τότε κεῖτ' ἀπόθεστος ἀποιχομένοιο ἄνακτος, - Λυκόφρ.540 οἱ δεινὰ κἀπόθεστα πείσεσθαί ποτε μέλλοντες, Καλλ.ἀπ.302 δύην ἀπόθεστον ἀλάλκοι.

ἀποθέται (αἱ) βραχώδης καὶ κρημνώδης τόπος παρὰ τὸν Ταΰγετον, εἰς ὃν οἱ Σπαρτιᾶται ἔρριπτον τὰ δύσμορφα καὶ μὴ ἀρτιμελῆ βρέφη: Πλούτ. Λυκ.16 εἰ δὲ ἀγενὲς καὶ ἄμορφον εἴη τὸ παιδάριον, ἀπέπεμπον εἰς τὰς λεγομένας ἀποθέτας.

ἀποθετάρι (τό) δημ. μέρος τῆς οἰκίας, ἰδίως ὑπερῷον, χρησιμεῦον πρὸς ἀπόθεσιν πραγμάτων οἷον τροφίμων, σκευῶν, φορεμάτων κττ.

ἀποθετήριον (τό) νεώτ. ἔγγραφον δι' οὗ αἱ Γενικαὶ κρατικαὶ 'Αποθῆκαι πιστοποιοῦν τὴν ὑπ' αὐτῶν παραλαβὴν ἐμπορευμάτων.

ἀποθέτης (ὁ) νεώτ. ὁ κάλαθος τῶν ἀχρήστων.

ἀποθετικός-ή-όν σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀποτιθέναι, ὁ ἀπομακρύνων ἢ θέτων τι κατὰ μέρος· 2) ἐν χρ. γραμμ. σχολ.Εὐρ.'Εκ.310 « ἔστι δὲ τὸ εἶεν τῆς πρώτης ἐννοίας ἀποθετικόν, ἀρκτικὸν δὲ τῆς μετὰ ταῦτα »· ἀποθετικὰ ρήματα τὰ στερούμενα ἐνεργητικοῦ τύπου, διαιρούμενα εἰς μεταβατικά, οἷον ὠνοῦμαι ἢ ἀμετάβατα, οἷον ἀλαζονεύομαι ἢ καὶ εἰς ἀμφότερα, οἷον « ἐργάζομαί τι » κ. γεν. « ἐργάζομαι »· τινὰ τούτων ἔχουσι καὶ παθ. σημ. ἰδίως εἰς τὸν παθ. ἀόρ. κ. παρακ., οἷον αἰτιῶμαι (κατηγορῶ), μέσ. ἀόρ. ᾐτιασάμην (κατηγόρησα), παθ. ἀόρ. ᾐτιάθην (κατηγορήθην), παρακ. ᾐτίαμαι ἔχω κατηγορηθῇ· ὁμ. κ. ἐν τῇ νεωτ. « ἐκμεταλλεύομαι τινά » καὶ « ἐκμεταλλεύομαι ὑπό τινος » (ὑφίσταμαι ἐκμετάλλευσιν)· 3) νεώτ. νομ. ὁ ἀναιρῶν, ἀρνητικός: ἀποθετικὴ αἵρεσις.

ἀπόθετος-ον (ἀποτίθημι) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ τεθειμένος κατὰ μέρος πρὸς φύλαξιν, τεθησαυρισμένος, φυλαγμένος: 'Ιώσ.ΑΙ 20,19,7 χρήματα μὲν ἀπόθετα διὰ τὸν ἐκ 'Ρωμαίων φόβον ἔχειν οὐ θέλων, 'Εκκλ.Μην.50,2,'Ωδ.ε' τὸ ἀπόθετον κάλλος, τὸ ἄσυλον ἀνάθημα· 2) μτφ. ὁ δι' ἰδιαιτέρας περιστάσεις ἀποτεθειμένος, δθ. ὁ πολλοῦ ἄξιος: Λυσ.8,17 ᾤμην γὰρ ἀπόθετος ὑμῖν εἶναι φίλος τοῦ μηδὲν ἀκοῦσαι κακόν, Δημ.1376 (τέλ.) τήν τε τοῦ δήμου δωρεὰν τὴν ἀπόθετον τοῖς εὐεργέταις· 3) ἀπόθετα (τά) ἀποταμιεύματα, προμήθειαι: 'Ιω.Μαλάλ.477,3 ἔκτισε.. ὡραῖα καὶ κιστέρνας ὑδάτων διὰ τὸ ἐν περιστάσεσιν ἔχειν ἀπόθετα· ‖ συνεκδ. ἡ ἀποθήκη: Πάπ. ἐν ἀποθέτῳ τοῦ οἴνου, 'Ιω.Μαλάλ.467,21 εὐτρεπίσαι κατὰ πόλιν ἀπόθετα σίτου· 4) ὁ κεκρυμμένος.

κρύφιος, ἀπόκρυφος, μυστικός : Διον 'Αλ.Ρωμ.11,62 **πιστεύοντες ταῖς ἐκ τῶν ἱερῶν τε καὶ ἀποθέτων βιβλίων μαρτυρίαις·** 5) ὁ κατὰ μέρος ριφθείς, ὁ δι' ἀχρηστίαν ἀπερριμμένος, ὁ πεταμένος στὴν ἄκρη (πρβλ. ἀπόθεστος) : Πλούτ.'Ηθ.159 F **ἰατρικὴ δὲ μετὰ ὀργάνων καὶ φαρμάκων ἀποκείσεται τοσοῦτον ἀκλεὴς καὶ ἀπόθετος·** 6) **ἀπόθετος** (νόμος) ὀνομασία αὐλῳδικοῦ τινος νόμου : Πολυδ. 4,79 **καὶ Κλονᾶ δὲ νόμοι αὐλητικοὶ ἀπόθετοί τε·** 7) γλωσσ. **ἀπόθετον** (τό) τὸ ἀποθετικὸν ρῆμα.

ἀποθέτω μσν., νεώτ. δημ. ἀόρ. **ἀπόθεσα** ἀποτίθημι, θέτω τι φερόμενον ὑπ' ἐμοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἢ ἐπὶ ἄλλου ἀντικειμένου, τὸ ἀφήνω χάμω : 'Αραβ.Μυθ.Χαλ.1,167 **ἀπόθεσε τὸ φόρτωμά του εἰς τὴν αὐλήν·** || θέτω τι κατὰ μέρος, οἱονεὶ πρὸς φύλαξιν, ἀποταμιεύω.

ἀποθέω μέλλ. **-θεύσομαι** κ. **-θευσοῦμαι** ἀπέρχομαι, ἀποχωρῶ τρέχων : 'Ηρ.8,56 **ἱστία ἀείροντο ὡς ἀποθευσόμενοι,** Ξεν.ΚΠ 7,5,40 **ἀκούσαντες ταῦτα οἱ φίλοι ἄσμενοι ᾤχοντο ἀποθέοντες·** ΕΜ « **ἀποθευσούμεθα·** ἀποδραμούμεθα ».

ἀποθεῶ-όω κ. νεώτ. ποιῶ τινα θεόν, θεοποιῶ : Πολύβ.12,53,4 **ἐκεῖνος μὲν οὖν ἀποθεοῦν 'Αλέξανδρον ἐβουλήθη·** κ. παθ. : Νικόλ.Κωμ.1,35 **Γανυμήδης . . ἀποθεούμενος·** || ἀποδίδω τινὶ θείας τιμάς, ὑμνῶ τινα, οἱονεὶ ὡς θεόν : Πλούτ.Νουμ.6 **τὴν Ρωμύλου μνήμην ἀποθεοῦσι ταῖς τιμαῖς·** 2) νεώτ. συνεκδ. ὑποδέχομαί τινα μὲ ὑπερβολικὸν ἐνθουσιασμόν, ἐκδηλῶ λόγῳ ἢ ἄλλως πως καθ' ὑπερβολὴν ἔπαινον ἢ θαυμασμὸν πρός τινα : **τὸ πλῆθος ἀπεθέωσε τὸν ρήτορα, - ἀπεθεώθη ὁ νικητής·** 3) ἐπιγρ. καθιερῶ τάφον : 'Επιγρ. **ἀπεθέωσα τὴν λάρνακα·** || μτγν. παθ. ἐνταφιάζομαι μετὰ θείων τιμῶν, ἐν ἐπισήμῳ τάφῳ : 'Επιγρ. **ἐὰν δέ τις μετὰ τὸ ἀποθεωθῆναι τοὺς προδηλουμένους τολμήσῃ ὀστέα ἢ ἑτερόν τινα ἐνθάψαι·** 4) ἐν μαγικῇ σημ. πνίγω ἱερόν τι ζῷον πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν θείων ἐν αὐτῷ στοιχείων : 'Αφρικαν. ἐν Σχόλ.Τζέτζ.9,161 **ἀπεθέωσεν ἱέρακα ἐν ὕδατι.**

ἀποθεῶμαι-άομαι μτγν.κ. νεώτ. ἀφ' ὑψηλοῦ, μακρόθεν θεῶμαι· || προσεκτικῶς θεῶμαι, ἐπιμελῶς παρατηρῶ : 'Ιώσ.ΠΙ 2,15,1 **τὴν ἀδελφὴν . . τὴν παρανομίαν τῶν στρατιωτῶν ἀποθεωμένην δεινὸν εἰσῄει πάθος.**

ἀποθεώνω νεώτ. κ. δημ. ἀόρ. **ἀπεθέωσα** κ. **ἀποθέωσα,** μέσ. **ἀποθεώνομαι,** ἀόρ. **ἀπεθεώθην,** δημ. **ἀποθεώθηκα** ἀποθεῶ βλ.λ.1) κ.2).

ἀποθεώρησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ σοβαρὰ θεωρία, ἐπισταμένη ἔρευνα . Πλούτ.Πελ.25 **ταῦτα μὲν οὖν ἔχει τινὰ καὶ τοῦ βίου ἀποθεώρησιν·** || ἡ μακρόθεν ἄποψις, θέα, θεωρία : Διόδ.Σ 19,38 **τόπος τὴν ἀποθεώρησιν πανταχόθεν εὐφυής.**

ἀποθεωρῶ-έω κ. μσν. ἀποθεῶμαι βλ. λ., μακρόθεν θεωρῶ : 'Αριστλ.Θαυμ.839 B 3, Διόδ.Σ 4,38 **ἐκ διαστήματος ἀποθεωρούντων τὸ ἀποβησόμενον** (παρακολουθούντων τὸ ἀποτέλεσμα)· || μτγν. ἐπιμελῶς παρατηρῶ : Πλούτ.Λυκ.25 **ὡς ἔστι καὶ φωναῖς τισιν αὐτῶν ἀποθεωρῆσαι τὴν διάνοιαν·** || μτγν. ἐρευνῶ, ἐπισταμένως ἐξετάζω : Φιλόδ.Ρητ. 2,116· || κ. παθ. **-οῦμαι** μσν. μακρόθεν θεωροῦμαι : Γεωπ.10,1,1 **ἵνα μὴ μόνον τὰ ἀπὸ τῆς θέας τερπνὰ τοῖς ἔνδον ἀποθεωρῆται.**

ἀποθέωση δημ. ἀποθέωσις βλ. λ.

ἀποθέωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. -η ἡ θεοποίησις, ἡ ἐν τοῖς θεοῖς κατάταξις θνητοῦ τινος, ἡ ἀπόδοσις εἴς τινα θείων τιμῶν : Στράβ.6,3,9 **τὴν καταστροφὴν μυθεύουσιν, ἣν ἀποθέωσιν καλοῦσι,** Πλούτ.'Ηθ.210 D **ναοῖς αὐτὸν καὶ ἀποθεώσεσι τιμησάντων·** || ἐπιγρ. ἡ μετὰ θείων τιμῶν ταφή· 2) νεώτ. ἡ ἐνθουσιώδης ὑποδοχή τινος ἢ γεν. ἡ καθ' ὑπερβολὴν λόγῳ ἢ ἄλλως πως ἐκδήλωσις ἐπαίνων ἢ θαυμασμοῦ· 3) νεώτ. ἡ τελευταία φαντασμηγορική εἰκὼν θεατρικοῦ θεαματικοῦ ἔργου, καθ' ἣν συνήθως ἐμφανίζονται θεοί, νύμφαι ἢ ἄλλα ὑπερφυσικὰ ὄντα.

ἀποθεωτικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἁρμόζων εἰς ἀποθεουμένους, ὁ κατ' ἀποθέωσιν, ὁ πρὸς ἀποθέωσιν βλ.λ.2) : **τοῦ ἔγινεν ἀποθεωτικὴ ὑποδοχή.**

ἀποθηκάριος (ὁ) γλωσσ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τῆς ἀποθήκης ἐπιμελητής, ὁ εἰς ὃν εἶναι ἀνατεθειμένη ἡ φύλαξις καὶ ἡ ἐποπτεία τῶν ἐν ἀποθήκῃ ἀποκειμένων· || νεώτ. εἰδ. τελωνειακὸς ὑπάλληλος προϊστάμενος ἀποθήκης διαμετακομίσεως· || νεώτ. στρατ. ὑπαξιωματικὸς εἰς ὃν ἀνατίθεται ἡ φύλαξις, συντήρησις καὶ διανομὴ τῶν διὰ τοὺς ὑπηρετοῦντας ἄνδρας τροφίμων ἢ ἄλλων εἰδῶν.

ἀποθηκεύσιμος-ον νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀποθηκευθῇ· || ὁ ἀποθηκευτέος.

ἀποθήκευσις-εως νεώτ. δημ. **ἀποθήκεψη** ἡ ἐν ἀποθήκῃ τοποθέτησις, φύλαξις.

ἀποθηκευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀποθήκευσιν· || τὸ οὐδ. πληθ. **ἀποθηκευτικά** (τὰ) τὸ ποσὸν τὸ καταβαλλόμενον εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τῆς ἀποθήκης διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἀποθήκευσιν βλ.λ. ἐμπορευμάτων· ἄ. **ἀποθήκευτρα.**

ἀποθήκευτρα (τὰ) νεώτ. ἀποθηκευτικὰ βλ. ἐν λ. ἀποθηκευτικός.

ἀποθηκεύω νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. δημ. **ἀποθήκεψα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἀποθηκε(υ)μένος** τοποθετῶ, φυλάσσω πράγματα ἐν ἀποθήκῃ, βάζω στὴν ἀποθήκη· || γεν. συσσωρεύω, συγκεντρῶ, μαζεύω, ἔχω ἐν ἀποθήκῃ βλ.λ. πράγματα χρήσεως, οἷον γεωργικὰ ἢ βιομηχανικὰ προϊόντα πρὸς ἀπωτέραν κατανάλωσιν ἢ διάθεσιν αὐτῶν : **ἀπεθήκευσαν τὴν σταφίδα, - μεγάλας ποσότητας ἐλαίου, - ἔχω ἀποθηκέψει τὸ σιτάρι ὅλης τῆς χρονιᾶς.**

ἀποθήκεψη (ἡ) δημ. ἀποθήκευσις βλ.λ.

ἀποθήκη (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. μέρος ἔνθα ἀποτίθενται πράγματα πρὸς φύλαξιν : Θουκ.6,97 **φρούριον . . ᾠκοδόμησαν . . ὅπως εἴη αὐτοῖς . . τοῖς τε χρήμασι καὶ τοῖς σκεύεσιν ἀποθήκη,** Δίων Κ 42,38 **ἀποθ- τοῦ σίτου καὶ τῶν βίβλων,** Πλούτ. 'Ηθ.770 E **ἔχων κατ' ἀγρὸν ἀποθήκας χρημάτων ὀρυκτὰς ὑπογείους** (συνών. ἀρχ. θησαυρός), Βασίλ.'Εξαήμ.'Ομ.8,1,74 C **σοφῶς φιλοτεχνοῦσα τὰς ἀποθήκας τοῦ μέλιτος** (= κυψέλας), 'Ηρωδιαν.7,11,14 **τὰς δημοσίας ἀποθήκας ὅπλων ἀναρρῆξαι** (= ὁπλοστάσια)· || κ. μτφ. : Λουκ.Χαρ.21 **τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων** (= τάφους), Θεμίστ.Λόγ.23,295 A **ἐμαυτῷ δὲ μνημόσυνα καὶ ἀποθήκην ὧν ἠκηκόειν·** || νεώτ. εἰδικώτ. κτίριον ἢ περίφρακτος ἀσφαλὴς χῶρος ἐν ᾧ ἀποτίθενται πρὸς φύλαξιν κινητὰ πράγματα προωρισμένα πρὸς ἀνάλωσιν ἢ χρῆσιν ἢ πώλησιν, οἷον τρόφιμα, προϊόντα, ὅπλα, ἐργαλεῖα κ.τ.τ. : **ἀποθήκη σίτου, - οἴνου, - ἐλαίου, - ξυλείας, - ὑφασμάτων, - φαρμάκων, - ἐμπορευμάτων, - πολεμεφοδίων·** || **ἀποθῆκαι διαμετακομίσεως** αἱ ἐν τελωνείῳ διὰ τὴν προσωρινὴν ἐναποθήκευσιν εἰσαγομένων ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς ἐμπορευμάτων καὶ ἀποκειμένων ἀνεκτελωνίστων πρὸς ἐπανεξαγωγήν· || **γενικαὶ ἀποθῆκαι** αἱ τοῦ Δημοσίου τοιαῦται κοινῆς χρήσεως πρὸς φύλαξιν, ἐπὶ ὡρισμένῳ ἐνοικίῳ, ἐμπορευμάτων ὁ ἐφ' ὧν εἰσαγωγικὸς φόρος καταβάλλεται ἐφ' ὅσον τμηματικῶς παραλαμβάνονται ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου ἐμπόρου· || **ἀποθήκη ἁμαξοστοιχίας** (τραίνου) τὸ ὄχημα σιδηροδρομικοῦ συρμοῦ, ἐν ᾧ ἀποτίθενται αἱ βαρεῖαι ἢ ὀγκώδεις ἀποσκευαὶ τῶν ἐπιβατῶν· || **βιβλίον ἀποθήκης** τὸ ἐν ᾧ οἱ ἔμποροι καταχωρίζουσι τά τε παραλαμβανόμενα ὑπ' αὐτῶν καὶ τὰ ἐξαγόμενα (διαθετόμενα) ἐμπορεύματα· || **ἀποθήκη ἐπαναληπτικοῦ μηχανήματος** τὸ μέρος τοῦ ὅπλου, ἔνθα ἐναποθηκεύονται τὰ φυσίγγια· || **τροφοδοτικὴ ἀποθήκη** ἡ

παρέχουσα τὰ βλήματα εἰς τὰ αὐτοματικὰ τηλεβόλα· 2) συνεκδ. μτφ. τὸ ἀποτίθεσθαι παρά τινι χάριν, τὸ οἱονεὶ ἀποταμιεύειν παρά τινι χάριν καὶ προκαλεῖν οὕτω τὴν εὔνοιαν αὐτοῦ, δθ. τὸ παρασκευάζειν οὕτω καταφύγιον παρ' αὐτῷ : Ἡρ. 8,109 **ἀποθήκην μέλλων** ποιήσεσθαι **εἰς τὸν Πέρσην, ἵνα ἤν ἄρα τί μιν καταλαμβάνῃ πρὸς Ἀθηναίων πάθος, ἔχῃ ἀποστροφήν.**

ἀποθήκιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἀποθήκη : Καῖλ. Αὐρ.Ταχ.Παθ.II,93· 2) νεώτ. βοταν. **ἀποθήκια** (τὰ) ὄργανα τῶν λειχήνων περικλείοντα τὰ σπόρια δι' ὧν οὗτοι πολλαπλασιάζονται.

ἀποθήκιστρον (τὸ) νεώτ. ποσὸν χρημάτων εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ἀποθήκης καταβαλλόμενον ὑπό τινος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ φύλαξιν ἐμπορευμάτων του.

ἀποθηκοφύλαξ-ακος (ὁ) νεώτ. ὁ φύλαξ ἀποθήκης.

ἀποθηλάζω μτγν. κ. νεώτ. ἀμτβ. θηλάζω : Σωραν.I,118 **τὸ μὴ θρομβοῦσθαι τὸ γάλα ἐν μαζοῖς τὰς τετοκυίας ἀποθηλάζεσθαι**· 2) νεώτ. μτβ. παύω νὰ θηλάζω, ἀποκόβω.

ἀποθηλασμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ θηλασμός, ἀπομύζησις : Σωραν.I,77· 2) νεώτ. ἡ παῦσις τοῦ θηλασμοῦ, ἡ ὁριστικὴ διακοπὴ τῆς γαλουχήσεως τοῦ βρέφους, τὸ ἀπόκομμα.

ἀποθήλυνσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐντελὴς ἐκθήλυνσις· ‖ μτφ. ἔκλυσις : **ἀποθήλυνσις τῶν ἠθῶν.**

ἀποθηλύνω κ. νεώτ. ἐκθηλύνω, ἐκλύω : Πλούτ. Ἀντών.53 **οὕτω τὸν ἄνθρωπον ἐξέτηξαν καὶ ἀπεθήλυναν**· κ. παθ. : Κλέαρχ. π. Ἀθην.12,515F **τὰς ψυχὰς ἀποθηλυνθέντες**· 2) ἀφαιρῶ τινος τὴν ὀξύτητα, μαλακώνω, μετριάζω, ἐξασθενῶ : Θεόφρ. Ὀσμ.66 **ἀποθηλύνει καὶ ὥσπερ ἐξυδατεῖ τὰς ὀσμάς,** Πλούτ.Ἠθ.692 D **τὸν ἄκρατον ἀποθηλύνουσιν οἱ διηθοῦντες**· 3) ἐπὶ φυτῶν, παράγω θῆλυ εἶδος ἤτοι γόνιμον, καρποφόρον : Θεόφρ. ΦΙ 7,4,3 **πρὸς δὲ τὸ ἀποθηλύνεσθαι** (τὰς γογγυλίδας) **πηγνύναι δεῖν.**

ἀποθηρευτής (ὁ) Ἐπιγρ. εἰδικὸν δοχεῖον ὕδατος χρησιμοποιούμενον κατὰ τὴν θήραν.

ἀποθηριῶ-όω κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **-ώνω** μεταμορφώνω, μεταβάλλω τινὰ εἰς θηρίον : Ἐρατοσθ.Καταστερ.I **ἐφ' ᾧ ὀργισθεῖσα τὴν θεὸν ἀποθηριῶσαι αὐτήν**· ‖ δθ. μτφ. ἐξαγριῶ, ἐρεθίζων κάμνω τινὰ ἄγριον : Πολύβ.I79,8 **ἐβουλεύοντο πῶς ἄν.. ἀποθηριώσειαν τὰ πλήθη πρὸς τοὺς Καρχηδονίους,** Εὐστ.Πονημ.338,76 **οἶνος γὰρ τοὺς γέροντας** ἀποθηριοῖ, - ἡ **ὕβρις ἐκείνη τὸν ἀπεθηρίωσε**· ‖ τὸ παθ. κ. ἐν. μ. σημ. ἐξαγριοῦμαι ὑπ' ἄλλου ἢ ἀπ' ἐμαυτοῦ : Διοδ.Σ 18,67 **τὸ μῖσος ὅταν ἐκραγῇ, ταῖς ὀργαῖς** ἀποθηριοῦται **πρὸς τοὺς μισουμένους,** Λογγῖν.Ρητ,17,1 **ἐνίοτε μὲν ἀποθηριοῦται τὸ σύνολον, - ὅταν τὸ ἤκουσεν ἀπεθηριώθη**· ‖ συνεκδ. ἐπὶ νοσήματος ἢ ἄλλου κακοῦ, ἐπιδεινοῦμαι, τὸ δημ. θεριεύω : **ἀποθηριούμενα ἕλκη**· 2) μτγν. εἶμαι, γίνομαι πλήρης θηρίων : Ἀλκίφρ.Ἐπ.2,3,6 **ὁ δὲ Νεῖλος οὗτος καίπερ ὢν καλὸς ἀλλ' ἀποτεθηρίωται.**

ἀποθηριώνω δημ. ἀποθηριῶ βλ.λ.

ἀποθηρίωσις-εως μτγν. κ. νεώτ. ἐξαγρίωσις : Διόδ.Σ ἀπ.603,18 **τὴν τῶν ὄχλων πρὸς αὐτὸν ἀποθηρίωσιν,** Πλούτ.Ἠθ. 1045.

ἀποθησαυρίζω μτγν. κ. νεώτ. ἀποτίθημι, φυλάττω εἰς τὸν θησαυρόν, τὸ ταμεῖον ἢ τὴν ἀποθήκην, ἀποταμιεύω : ΠΔΣοφ.Σειρ.3,4 **καὶ ὡς ὁ ἀποθησαυρίζων, ὁ δοξάζων μητέρα αὐτοῦ,** Λουκ. Ἀλέξ.23 **οὐδ' ἐς πλοῦτον ἀπεθησαύριζεν**· μέσ. -ομαι ἀποταμιεύω εἰς ἴδιον ὄφελος : Διόδ.Σ 5,75 **τοῦ πολλοὺς τῶν καρπῶν ἀποθησαυρίζεσθαι**· ‖ κ. μτφ. : Λογγῖν.εἰς Πορφ.Βί.Πλωτῖν.20,129 **σπουδαιοτέροις συγγράμμασι τὴν ἑαυτῶν ἀποθησαυρίσαι διάνοιαν,- ἀπεθησαύρισε γνώσεις - σοφίαν.**

ἀποθησαύρισις-εως (ἡ) νεώτ. κ. **ἀποθησαυρισμός** (ὁ) ἀποταμίευσις, φύλαξις : **ἀποθησαύρισις χρήματος**· 2) κ. μτφ. ἡ ἐν λεξικοῖς ἢ συλλογαῖς περισυλλογή, καταχώρισις λέξεων ἢ κειμένων πρότερον ἀσυλλέκτων : **ἀποθησαύρισις λέξεων, - ποιημάτων.**

ἀποθησαύρισμα-ατος νεώτ. ἀποθησαύρισις βλ.λ.· 2) τὸ ἀποθησαυρισθέν, τὸ ἀποταμιευθὲν· ‖ μτφ. τὸ ἀποτέλεσμα ἀποθησαυρίσεως βλ.λ.2).

ἀποθησαυρισμός (ὁ) μτγν. νεώτ. κ. **ἀποθησαύρισις** βλ.λ. τὸ ἀποθησαυρίζειν, ἀποθήκευσις πραγμάτων ἐχόντων ἀξίαν τινά : Διοδ.Σ 3,28 **ποιοῦσι τὸν ἀποθησαυρισμὸν πολυχρόνιον**· 2) κ. μτφ βλ. ἀποθησαύρισις 2).

ἀποθησαυριστής (ὁ) νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος εἰς ἀποθησαύρισιν βλ.λ.

ἀποθησαυριστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀποθησαύρισιν, ὁ τείνων πρὸς ἀποθησαύρισιν, ἀποταμίευσιν· ‖ εἰδ. βοταν. **ἀποθησαυριστικαὶ οὐσίαι τῶν φυτῶν** οὐσίαι διατηρούμεναι εἰς τὰ ἀποταμιευτικὰ τῶν φυτῶν ὄργανα, χάριν μελλοντικῆς χρησιμοποιήσεως.

ἀπόθητος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ποθούμενος, ὁ ἀνεπιθύμητος· Ἡσ. « **ἀπόθητος,** ὁ μὴ φιλούμενος » : ἀμφ.ἐν Κολλ.ἀπ.302 **ἀπόθητον ἀλάλκοι** (ἀναγν. **ἀπόθεστον**), - **ἀπόθητος ἐπάνοδος**· ‖ δημ. κ. ὁ μὴ ἄξιος πόθου, μὴ ἀξιοζήλευτος : **ἀπόθητο μοῦ εἶναι τ' ἀδικοσυναγμένο βιός.**

ἀποθινῶ-όω μτγν. σωρεύω ἄμμον, ἀποφράσσω δι' ἄμμου ἢ ἰλύος· κ. παθ. **-οῦμαι** ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Πολύβ.I,18 **τοῦ ποταμοῦ κατὰ τὴν εἰς θάλατταν ἐκβολὴν .. ἀποθινούμενον τὸ στόμα, καὶ τεναγώδη γινομένην τὴν πάροδον.**

ἀποθίνωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπισώρευσις ἄμμου ἢ ἰλύος, ἡ δι' ἄμμου ἢ ἰλύος ἀπόφραξις.

ἀποθλασμός (ὁ) γλωσσ. ἡ ἀπόθραυσις βλ.λ.

ἀποθλίβω κ. νεώτ. ἐκπιέζων ἐξάγω· εἰδ. ἐπὶ περιέχοντος ὑγρόν τι, διὰ συμπιέσεως κάμνω νὰ ἐκρεύσῃ· Ἡσ. « **ἀποθλίψαντες,** ἐκπιέσαντες, ἀποστάξαντες» : Φανόδ.π.Ἀθην.I,29 A **οἴνου κύστεις μεστὰς καὶ γάλακτος ἀποθλίβων,** Διόδ.Σ **πρῶτον τοῦτον ἀποθλῖψαι βότρυας**· ‖ διὰ πιέσεως ἐκβάλλω : Ἰώσ.ΑΙ 6,6,3 A **ἀποθλίψας τι κηρίον τοῦ μέλιτος ἤσθιε** (ἀφοῦ ζύψῃς τὴν κηρήθρα τρῶγε ἀπὸ τὸ μέλι)· ‖ εἰδ. ἐπὶ ὄρχεων, διὰ συμπιέσεως καταστρέφω (εὐνουχίζω) : Ἀριστ.ΖΙ 9,50,6 **ἀποτέμνοντες τῆς ὀσχέας κάτωθεν τοὺς ὄρχεις ἀποθλίβουσι** (τῶν ταυριδίων)· 2) πιέζων ἀπωθῶ, ἐκδιώκω, ἐκτοπίζω, ἰδίως ἐν γραμμ. χρ. : Λουκ.Δικ. Φων.2 **ἄρδην με τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας,** Ἀπολλ.Δύσκ.Ἀντων.30 A **τὰ ὀνόματα ἀποθλίβουσιν ἀντ' αὐτῶν παραλαμβανόμεναι**· 3) μτφ. ἐπὶ μουσικοῦ ὀργάνου, ἐξάγω, ἀφήνω ἦχον ὡσεὶ ἐκρέοντα, ἀναδίδω ἡδέως ἦχον : ΑΠ9,365,8 **οἳ δ'** (αὐλοὶ) **ἁπαλὸν σκιρτῶντες ἀποθλίβουσιν ἀοιδήν**· 4) γεν. ἰσχυρῶς, ἐντατικῶς πιέζω : Λουκ. Συμπ.15 **ὁ δὲ τόν τε δάκτυλον ἀπέθλιψεν αὐτοῦ** (τοῦ παιδὸς), Δίφιλ.π.Ἀθην.7,292 C **τὰ κράσπεδ' ἀποθλίβοντα**· ‖ πιέζων ὠθῶ τινα, συνωθῶ, στριμώχνω : ΚΔ Λουκ.8,45 **οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε καὶ ἀποθλίβουσι**· 5) μτφ. καταπιέζω, καταθλίβω, ἀθυμίαν ἐμβάλλω : Πάπ. **οἱ ἐγκαλούμενοι ἀποθλιβέντες τῷ μηδενὸς δικαίου ἀντέχεσθαι ἀνεχώρησαν**· 6) τὸ παθ. **-ομαι** ἐν ταῖς αὐτ. σημ. : Θεόφρ.Ὀσμ.29 **τὸν ἐκ τοῦ βότρυος ἀποθλιβόμενον οἶνον,** Διοδ.Σ1,34 **τὸ ἀποθλιβόμενον ἔκ τινος φυτοῦ προσαγορευόμενον δὲ κίκι,** Νίκ.Θηρ. 314 **τύψε γὰρ εὐνῇ αὐχέν' ἀποθλιφθεῖσα.**

ἀπόθλιμμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ δι' ἀποθλίψεως, ἐκπιέσεως ἐξαγόμενον ὑγρόν : Διοσκ.I,110 **ἀπόθλιμμα τῶν πυρήνων**· ‖ γεν. συμπίεσις : Γρηγ.Ναζ.150,29 **ἐξ ὑπερβαλλούσης ἀποθλίψεως**

τῶν ὀφθαλμῶν· || νεώτ. τὸ ἐκ δευτέρας θλίψεως ἐξαγόμενον ὑγρόν : ἀπόθλιμμα στεμφύλων.
ἀποθλιμμός (ὁ) μτγν. ἡ ἐκπίεσις· κ. μτφ. ἡ καταπίεσις : Ἀκύλ.Ἔξοδ.3,9.
ἀπόθλιψις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποθλίβειν βλ.λ., ἡ διὰ θλίψεως ἐξαγωγὴ ὑγροῦ, ἔκθλιψις, ἐκπίεσις, ξεζούμισμα βλ.λ. : Διοδ.Σ3,63 τὴν ἐν τοῖς ληνοῖς ἀπόθλιψιν τῶν βοτρύων, - ἡ ἐν τοῖς πιεστηρίοις ἀπόθλιψις τῶν ἐλαιῶν· 2) γραμμ. ἔκθλιψις, ἀπώθησις, ἀποβολὴ γράμματος ἢ συλλαβῆς : Λουκ.Δίκ.Φων.2 δέος δὲ .. ἐπὶ τῆς ἀποθλίψεως ἐπέρχεται τῆς ἐμαυτοῦ, Θεμίστ.Λόγ.21 (251 A) συγκοπάς τε ὀνομάτων καὶ ἀποθλίψεις.
ἀποθλῶ-άω γλωσσ. συντρίβω, σπάω.
ἀποθνήσκω κ. νεώτ. κ. -θνῄσκω, μέλλ. -θανοῦμαι, ἰων. -θανέομαι κ. -εῦμαι, μτγν. ἀδόκιμ. -θνήξω κ.-θανῶ, ἀόρ. -έθανον, παρακ. -τέθνηκα παρὰ ποι. ἐν ἐπιτατ. σημ. τοῦ θνήσκω βλ. λ., παρὰ πεζοῖς ἐν συνήθ. χρ. ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ θνήσκω, παύομαι ζῶν, ἀποβιῶ, πεθαίνω, ἐπὶ ἀνθρ. κ. ἐπὶ ζώων : Ἰλ.Χ 432 τί νυ βείομαι .. σεῦ ἀποτεθνηῶτος ;, Ὀδ.Μ 393 βόες δ' ἀπετέθνασαν ἤδη, Πίνδ.Ο 2,20 ἀποθανοῖσα βρόμῳ κεραυνοῦ, Ἡρ.2,63 πολλοὶ καὶ ἀποθνήσκουσι ἐκ τῶν τρωμάτων, Ξεν.Ἀπομν.4,8,2 τὸν νόμον μηδένα ἐᾶν δημοσίᾳ ἀποθνήσκειν (ὡς παθ. τοῦ ἀποκτείνειν φονεύειν)· παρ' ἀττ. συνηθ. μετὰ δοτ. δηλούσης τὸ αἴτιον : Θουκ.8,84 νόσῳ ἀποθανόντα, Ξεν.Ἑλλ.1,7,35 λιμῷ ἀπέθανεν· ἀλλὰ κ. μετὰ ποιητ. αἰτ. ἐμπροθ. ἐκφερομένου διὰ τῆς ὑπὸ κ. γεν. : Θουκ.1,126 ἀπέθνῃσκον ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, Λυκοῦργ.159,29 ὑπὸ τῆς πόλεως ἀποθανόντα (καταδικασθέντα καὶ φονευθέντα)· || ἐνίοτε κ. ἐπὶ φυτῶν : Θεόφρ.ΦΙ 3,17,2 ἐὰν τις κολούσῃ, ἀποθνήσκει· 2) συνεκδ. μέχρις ἐξαντλήσεως πάσχω ἔκ τινος, οἷον ἐκ γέλωτος, ἐκ φόβου, ἐξ ἐκπλήξεως κτλ., πρβλ. τὰ δημ. κοντεύω νὰ πεθάνω ἀπὸ τὸ φόβο, - πῆγε νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὰ γέλια : Ἀριστλ.ΗΜ 1.20 Β ἀποθνήσκουσι τῷ δέει.
ἀποθορεῖν ἀπαρφ. ἀόρ. β' τοῦ ἀποθρώσκω βλ.λ.
ἀποθρασύνομαι ἀποθ. κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. -συνοῦμαι, παθ.ἀόρ. -σύνθην εἶμαι ἢ γίνομαι θρασύς, ἤτοι λίαν τολμηρός, αὐθάδης, θρασέως φέρομαι : Δημ.1407,14 τοῖς δὲ ἀποθρασύνεσθαι βουλομένοις ἀτολμίαν ἡ σωφροσύνη παρεσκεύασεν, Δίων Κ 72,11,Φώτ.Ἐπιστ.6 Ε τῆς μοναρχικῆς αὐτὸ .. θεότητος διασπᾶν ἐτόλμησε καὶ ἀπεθρασύνατο, Εὐστ.Πονημ.48,68 ἐσφάγης ἐὰν ἀποθρασυνθῇς,- οἱ λῃσταὶ ἀπεθρασύνθησαν, - μᾶς βλέπει ὑποχωρητικοὺς κι ἀποθρασύνθηκε.
ἀποθράσυνσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἀποθρασύνεσθαι, ἡ θρασύτης, ἰταμότης, αὐθάδεια.
ἀποθρασύνω νεώτ. ἀόρ. -συνα κ. δημ. κάμνω τινὰ θρασύν, ἰταμόν, αὐθάδη : ἡ ἀτιμωρησία ἀποθρασύνει· || κ. μέσ. -ομαι γίνομαι θρασύς, αὐθάδης.
ἀπόθραυσις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἰατρ. θλάσις, σύντριψις, θραῦσις : Σωραν.Ἀγμ.10 κατάγματα γίνεται κατὰ ἀπόθραυσιν· 2) ἀπόσπασις, διάλυσις : Ἀριστλ.Κόσ.394 Α 33 χιὼν δὲ γίνεται κατὰ νεφῶν πεπυκνωμένων ἀπόθραυσιν.
ἀπόθραυσμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. τὸ ἐξ ἀποθραύσεως προελθόν, ἀπόκομμα, τεμάχιον, κομμάτι, μέρος ἀποκοπὲν ἔκ τινος ἄλλου : Στράβ.10,5,6 φασὶ τὴν Νίσυρον ἀπόθραυσμα εἶναι τῆς Κῶ· || νεώτ. εἰδ. τεμάχιον πράγματος θραυσθέντος : τὰ ἀποθραύσματα ἀγαλμάτων, - ἀγγείων κττ.
ἀποθραύω θραύω τι ἀπό τινος, συντρίβω, σπάω, τσακίζω : Αἰσχ.Πέρσ.410 ἀποθραύει .. νεὼς κόρυμβα· || παθ. ἀποχωρίζομαι ἀποσπώμενος διὰ θραύσεως ἀπό τινος : Ἀριστλ.Πρ.38,8,1 ἀποθραυομένων ἅμα καὶ καομένων τῶν ἀνθράκων· || κ.μτφ.: Ἀριστφ.Νεφ.997 μήπω βληθεὶς ὑπὸ πορνιδίου, τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς.

ἀπόθρεκτα Ἡσ. « φευκτά ».
ἀποθρήνησις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἀποθρηνεῖν βλ.λ.
ἀποθρηνῶ-έω μτγν. σφόδρα θρηνῶ, ὀδύρομαι, θρηνολογῶ : Βάβρ.12,3, - Πλούτ.Λούκ.18 ἀπεθρήνει τὴν τοῦ σώματος εὐμορφίαν, Ὠριγ.2,703 D ἀπεθρήνουν τὴν ἐνταῦθα ζωήν.
ἀποθριάζω ἀποκόπτω φύλλα συκῆς· || μτφ. περιτέμνω, περικόπτω, ἀποκόπτω τι ἄκρον : Ἀριστφ.Ἀχ.158 τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πέος ἀποτεθρίακεν· Ἡσ. « ἀποθριάζειν· ἀφαιρεῖν φύλλα συκῆς· καταχρηστικῶς δὲ τὸ ὁτιοῦν ἀφαιρεῖν ».
ἀποθριγκῶ-όω Ἐπιγρ. κ. μτγν. κ. μσν. κατασκευάζω θριγκὸν βλ.λ. : Ἐπιγρ. ἀποθριγκοῦν τοῖχον· || μτγν. περιβάλλω διὰ θριγκοῦ : Προκ.Κτισμ. 36 D φρούρια γελοιότατα δὴ τῷ σχήματι ἀποτεθριγκωμένα· 2) ἀφαιρῶ τὸν θριγκόν, καταστρέφω τὸ προπέτασμα.
ἀποθρίγκωσις-εως (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ ἐνέργεια ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποθριγκῶ βλ.λ. : ἀποθρίγκωσις τοίχων λιθίνων.
ἀποθρίζω κ. μσν. ἀποκόπτω κ. ποι. κατὰ συγκ. = ἀποθερίζω βλ.λ.· Ζωναρ.Λεξ.268 « ἀποθρίξασθαι, ἀποθερίζω, ἀποθρίζω »· ΕΜ319,26 « ἔθρισε παρὰ τὸ θερίζω κατὰ συγκοπὴν θρίζω καὶ ἀποθερίζω καὶ ἀπέθρισεν » : Εὐρ.Ὀρ.128 εἴδετε παρ' ἄκρας ὡς ἀπέθρισε τρίχας, Ἀγαθ.ΑΠ7,204 ἀπέθρισε σὴν κεφαλὴν αἴλουρος, Πορφ.Ἀπ.2,10 αἶγα ἐχειρώσαντο, ὅτι ἄμπελον ἀπέθρισεν (ἐθέρισεν, ἐκούρεψε)· || εἰδ. ἐπὶ κουρᾶς τῆς κόμης : Νικήτ.Χων. Χρον.97 C εἰς μοναχὸν ἀποθριξάμενος.
ἀπόθριξ-τριχος μτγν. ἄθριξ βλ.λ. : Καλλ.ἀπ.341 ἀπότριχες· || δθ. ὁ μήπω γενειῶν ἄνηβος· Πολυδ.2,22 « ἀπότριχες, οἱ ἄνηβοι ».
ἀπόθριξις-εως μσν. ἡ ἀποκοπὴ τῆς κόμης, ἡ κουρά, περὶ μοναχῶν : Εὐστ.Πονημ.260 οὐ πρὸ τῆς κουρᾶς .., ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀπόθριξιν.
ἀπόθρισμα-ατος (τὸ) τμῆμα, ἀπόκομμα, κομμάτι : Ὀρφ.Ἀργ.998 δρέψατο παλάμῃσι λυγρῶν ἀποθρίσματα ῥιζῶν.
ἀποθρομβῶ-έω γλωσσ. ἐκβάλλω θρόμβους.
ἀπόθρονος-ον μτγν. ὁ ἀπὸ θρόνου προερχόμενος : Γρηγ.Ναζ.91 θρόνους καὶ ἀπόθρονον εὖχος.
ἀποθρούλλια (τὰ) δημ. θρύμματα τυροῦ, συλλεγόμενα ἀπὸ τὰ τυροβόλια ἀφ' οὗ ἐξαχθῇ ἐξ αὐτῶν ὁ τυρός.
ἀποθρύπτω κ. νεώτ. μέλλ. -ψω θρύπτω ἐντελῶς, συντρίβω εἰς μικρὰ τεμάχια (θρύμματα), θρυμματίζω : Ἰώσ.ΙΠ3,7,23· || μτφ. : Πλάτ.Πολ.495Ε τὰς ψυχὰς συγκεκλασμένοι τε καὶ ἀποτεθρυμμένοι διὰ τὰς βαναυσίας τυγχάνουσι.
ἀποθρώσκω μέλλ. -θοροῦμαι, ἀόρ. -έθορον πηδῶ ἀπό τινος πρὸς τὰ ἄνω, ἀναβαίνω, ἀνυψοῦμαι ἀπό τινος : Ὀδ.Α 58 καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι ἧς γαίης· 2) πηδῶ ἀπό τινος πρὸς τὰ κάτω : Ἡρ.1,80 ἀποθορόντες ἀπὸ τῶν ἵππων· || ἐπὶ λίθων ἢ βράχων κυλιομένων ἀπὸ ἀποκρήμνων ὀρέων, κατακρημνίζομαι, φέρομαι πρὸς τὰ κάτω : Ἡσίοδ.Α 375 ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο πέτραι ἀποθρώσκωσιν.
ἀποθυμιά (ἡ) δημ. ἐπιθυμία ἔντονος, πόθος· || νοσταλγία, ξαραθυμιὰ βλ.λ.
ἀποθυμίασις-εως (ἡ) μτγν. ἀνύψωσις καπνοῦ ἢ ἀτμοῦ, ἐξάτμισις : Πλούτ.Ἠθ.647 F.
ἀποθύμιος-ον ἰων. θηλ. -ιη κ. μσν. ὁ μακρὰν τοῦ θυμοῦ, ἤτοι τῆς εὐμενοῦς διαθέσεως ὤν, ὁ δυσάρεστος, ὁ ἀπεχθής, μισητός : Ἰλ.Ξ 261 ἅζετο γάρ, μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι, Ἡσίοδ.Ἔργ 710 ἤ τι ἔπος εἰπὼν ἀποθύμιον ἠὲ καὶ ἔρξας, Ἡρ.7,168 οὐκ ἠθελήσαμεν τοι ἀντιοῦσθαι οὐδέ τι ἀποθύμιον ποιῆσαι, Μόσχ.4,93 μή μοί τι τέκνοις ἀποθύμιον ἔρπῃ, Εὐστ.Πονημ.342,74 μήποτε εἰς ἀποθυμίους πίπτομεν.

ἀποθυμιῶ-άω διὰ καπνοῦ ἐκδιώκω ἢ καταστρέφω : Ἀριστλ.ΖΙ 580 Β 23 **οὐ κρατοῦσιν οἱ ἄνθρωποι ἀποθυμιῶντες καὶ ἀνορύττοντες** (περὶ μυῶν).

ἀπόθυμος-ον μτγν. ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἀπρόθυμος βλ.λ. : Πλούτ.Ἠθ.87 F.

ἀποθυμῶ-άω δημ. ἀόρ. ἀποθύμησα ποθῶ, ἐπιθυμῶ σφοδρῶς τι οὗτινος στεροῦμαι, λαχταρῶ· || νοσταλγῶ : **ἀποθύμησα τὴν πατρίδα μου.**

ἀποθυννίζω μτγν. ἀποπέμπω εἰς τοὺς θύννους· ὅθ. περιφρονῶ τι ὡς ἀνόητον : Λουκ.Ζ Τραγ.25 **εἰ τἀμὰ οὕτως ὑμῖν ἀποτεθύννισται.**

ἀποθυρίζω γλωσσ. ἀποθυρῶ βλ. λ.

ἀποθυρῶ-όω ἐκβάλλω, ἀποκλείω ἔξω· κ. μέσ. -οῦμαι-όομαι ἐν τῇ αὐτῇ σημ.· Ἡσ. « **ἀποθυρούμενος** ἀποκεκλεισμένος ».

ἀποθυσάνιον (τό) μτγν. σκεῦος ἐν χρήσει ὡς ποτήριον : Πολέμ.Ἱστ.20 **φιάλαι ἀργυραῖ, οἰνοχόαι,** ἀποθυσάνιον **ἀργυροῦν** (δ. γρ. **ἀποθυστάνιον**).

ἀποθύσκειν Ἡσ. « ἀποτυγχάνειν ».

ἀποθύσσει Ἡσ. « ἀποπνεύσει »· « ἀποθύσσομεν, ἐξιλασκόμεθα ἢ ἀποπνεύσομεν ».

ἀποθυστάνιον (τό) ἀποθυατάνιον βλ. λ.

ἀποθύω κ. μτγν. μέλλ. -θύσω προσφέρω ὑπεσχημένην θυσίαν, θυσιάζω : Ξεν.Ἀν.3,2,12 εὐξάμενοι τῇ Ἀρτέμιδι . . **τοσαύτας χιμαίρας ἀποθύσειν τῇ θεῷ** (δ. γρ. **καταθύσειν**), Πλούτ.Σύλλ.35 **ἀποθύων δὲ τῆς οὐσίας ἁπάσης ὁ Σύλλας τῷ Ἡρακλεῖ δεκάτην·** || ἐν τῇ ἐκφρ. **ἀποθύω εὐχὴν** ἐκπληρῶ τὸ τάξιμον διὰ θυσίας : Δίφιλ.43,10 **ναύκληρος ἀποθύει τις εὐχήν·** || κ. παθ. -ομαι θυσιάζομαι, προσφέρομαι ὡς θυσία : Ἀθήν.297 F **καὶ τάριχοι δὲ παρὰ Φασηλίταις ἀποθύονται.**

ἀποθώνω δημ. ἀπιθώνω βλ. λ.

ἀποθωρακίζομαι μτγν. ἐκδύω, ἀποδύω, ἀφαιρῶ τὸν θώρακα : Προκ.Γοτθ.4,32 **ἀπεῖπεν ἅπασιν μήτε ἀποδαρθεῖν μήτε ἀποθωρακίσασθαι τῶν πάντων οὐδένα·** || νεώτ. ἀόρ. **ἀπεθωράκισα,** μτχ. παθ. παρ. **ἀποτεθωρακισμένος** ἀφαιρῶ, ἐκβάλλω τὸν θώρακα (συνήθ. τὸ χαλύβδινον περίβλημα πλοίου).

ἀποθωράκισις-ως νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποθωρακίζειν βλ.λ.

ἀποθωρῶ δημ. στρέφω πρὸς ἕτερον μέρος τὸ βλέμμα· || μτφ. δὲν προσέχω πλέον, παύω νὰ ἀποδίδω σημασίαν εἴς τι.

ἀποθωυμάζω κ. **ἀποθωμάζω** ἰων. ἀποθαυμάζω βλ.λ.

ἀποΐ δημ. ἀπόγι βλ. λ.

ἀποιδείω κ. ἀποιδῶ κ. **ἀποιδίσκω** οἰδαίνομαι καθ' ὑπερβολήν, πρήσκομαι.

ἀποίδησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. οἴδημα, τὸ φούσκωμα : Στράβ.1,3,10 **ἀναφυσήματα καὶ ἀποιδήσεις τῆς ὑφάλου γῆς** (πιθαν. ἐσφ. γρ. ἀντὶ **ἀνοιδήσεις**).

ἀποιδίσκω κ. **ἀποιδῶ** κ. **ἀποιδείω** βλ. λ.· || κ. μέσ. -δίσκομαι ἐν τῇ αὐτῇ σημ. οἰδαίνομαι βλ. λ. πολύ, πρήσκομαι : Ἱππ.Ἐντ.Παθ.41 **καὶ ἦν κου τῶν ἄκρων ἀποιδίσκηται καὶ μὴ θέλῃ ἀφίστασθαι** (πιθαν. ἐσφ. γρ. ἀντὶ **ἐποιδίσκηται**).

ἀποιδῶ-έω κ. νεώτ. οἰδαίνομαι, πρήσκομαι : Ἱππ. Γυν.1,52 **ἔστι δ' ὅτε καὶ ἀποιδέει τὸ πλευρόν.**

ἀποϊερῶ-όω Ἐπιγρ. ἀφιερῶ βλ.λ., ὅθ. ἀποϊερῶσθαι ἀντὶ ἀφιερῶσθαι βλ. λ.

ἀποίζειν Ἡσ. « ἀπομωκᾶσθαι ».

ἀποιητικός-ή-όν μτγν. ὁ μὴ ποιητικὸς βλ. λ. : σχόλ.Διον.Περ.289 **ἵνα μὴ πάντῃ ἀποιητικὸς ᾖ.**

ἀποίητος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ πεποιημένος : Πίνδ. Ο 2,18 **πεπραγμένων . . ἀποίητον θέμεν ἔργων τέλος,** Μέν.113 **ἀποίητα πάμπολλ' ἐστίν·** 2) ὅ,τι δὲν δυνατταί τις νὰ πράξῃ : Πλούτ.Κορ.38 **εἴ τι ποιεῖ τῶν ἡμῖν ἀποιήτων·** 3) ἐπὶ γῆς, ἀπρόσφορος, ἀκατάλληλος εἴς τι : Γεωπ.10,75,12 **ἡ πυρρὰ γῆ εἰς τοῦτο ἀποίητος, ἐκκαίει γὰρ τὰ στελέχη·** 4) ἐπὶ τοῦ λόγου, ὁ μὴ ποιητικός, ὁ πεζὸς : Διον.Ἁλ. Συνθ.16· 5) ὁ μὴ τεχνικῶς ποιηθείς, ἀκατέργαστος : αὐτ.Λυσ.8 **ἀποίητος . . καὶ ἀτεχνίτευτος·** 6) τὸ οὐδ. -ον ὡς οὐσ. τὸ ἀνεπιτήδευτον, ἡ ἀφέλεια : Ἀριστείδ.1,76 **τὸ μὲν γὰρ ἀποίητον παιδός, ἡ δὲ ἀκμὴ νεανίου·** 7) νεώτ. ἐπὶ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὑπ' οὐδενὸς ποιηθείς, ἀδημιούργητος ὑπὸ ἄλλου.

ἀποιήτως ἐπίρρ. μτγν. ἀνεπιτηδεύτως, μεθ' ἁπλότητος : Διον.Ἁλ.Δημ.39 **ἀποιήτως δέ πως καὶ ἀφελῶς καὶ τὰ πλείω κομματικῶς κατεσκευάσθαι βούλεται.**

ἀποικεσία (ἡ) μτγν. ἀποίκησις βλ. λ., εἰδ. ἐπὶ αἰχμαλώτων : ΠΔ Βασ.4,24,15 **καὶ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς ἀπήγαγεν εἰς ἀποικεσίαν ἐξ Ἱερουσαλὴμ εἰς Βαβυλῶνα.**

ἀποίκησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀποικεῖν, ἡ μετοίκησις, μετανάστευσις· Ἡσ. « μετανάστευσις ».

ἀποικία (ἡ) ἰων. **-κίη** κ. νεώτ. κ. δημ. πόλις ὑπὸ κατοίκων **ἄλλης πόλεως** ἐν ἄλλῃ χώρᾳ **κτισθεῖσα·** ἡ λ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν **μητρόπολιν** (τὴν ἐκπέμψασαν πόλιν) : Ἡρ.4,147 **ἔστελλε ἐς ἀποικίην,** Θουκ.1,27 **ἀποικίαν εἰς τὴν Ἐπίδαμνον** ἐκήρυσσον, - ἡ **Μασσαλία** ἦτο ἀποικία τῶν **Φωκαέων,** αὐτ.6,4 **Λάμις ἐκ Μεγάρων ἀποικίαν ἄγων·** 2) **ἀποικίαν ποιοῦμαι** (μέσ.) ἐγκαθίσταμαί που : Ἀριστλ.Πολ.6,4 **ἀναγκάζεται τὸ πλῆθος ἐπὶ τῶν ἀγρῶν ποιεῖσθαι τὰς ἀποικίας·** 3) συνεκδ. ἀποικία = προέλευσις : αὐτ.1,2 **μάλιστα δὲ κατὰ φύσιν ἔοικεν ἡ κώμη ἀποικία οἰκίας εἶναι·** 4) συνεκδ. μτφ. ἐπέκτασις, ἐξάπλωσις : Μάξ.Τύρ.Διαλ.35,7,3 **νῦν δὲ καὶ φιλοσοφίας ὁρῶ πολλὰς ἀποικίας·** 5) νεώτ. κ. δημ. κατ' ἐπέκτ. κ. χώρα ὑπαγομένη ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν ξένου κράτους, συνήθως μεγάλης Δυνάμεως : **αἱ Ἰνδίαι εἶναι ἀποικία τῆς Ἀγγλίας·** 6) νεώτ. εἰδ. ἄθροισμα ζῴων ἢ κατωτέρων ὀργανισμῶν συμβιούντων ὁμαδικῶς : **ἀποικίαι κοραλλίων, -μικροβίων·** 7) ἀποδημία : Φίλ.2,410.

ἀποικιακός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἔχων σχέσιν πρὸς ἀποικίας βλ.λ. : **ἀποικιακὸς πόλεμος, - ἀποικιακὴ πολιτική·** 2) τὸ οὐδ. πληθ. **ἀποικιακὰ** τὰ ἐν ταῖς ἀποικίαις παραγόμενα **προϊόντα·** || εἰδ. τὰ προϊόντα τῶν θερμῶν χωρῶν, οἷον ὁ καφές, τὸ τέϊον, τὸ κακάον, τὸ πέπερι κττ.

ἀποικιακῶς ἐπίρρ. νεώτ. ἀπὸ ἀπόψεως ἀποικιακῆς, ἐν σχέσει, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς ἀποικίαν βλ.λ.

ἀποικίζω κ. νεώτ. μέλλ. -ίσω κ. -ιῶ μεταφέρω εἰς ἄλλας κατοικίας, στέλλω τινὰ μακρὰν τοῦ οἴκου, τῆς πατρικῆς ἑστίας : Ὀδ.Μ 125 **τὰς μὲν . . Θρηνακίην ἐς νῆσον ἀπῴκισε τηλόθι ναίειν,** Εὐρ.Ἱππ.629 **φερνὰς ἀπῴκισ' ὡς ἀπαλλαχθῇ κακοῦ,** Διον.Ἁλ.Ρωμ.1,16 **ἀνδρωθέντας ἀποικίζουσι τοὺς παῖδας ἐκ τῆς σφετέρας·** || κ. ἐπὶ μελισσῶν : Ξεν.Οἰκ.7,34 **ἐπειδὰν δὲ ἀξιοεργοὶ οἱ νεοττοὶ γένωνται ἀποικίζει αὐτούς·** || κ. παθ. ἐκβάλλομαι, ἀπομακρύνομαι τοῦ πατρικοῦ οἴκου, κατοικῶ χωριστὰ : Ἀριστλ.ΖΓ 740 Α 7 **καθάπερ ἀποικισθὲν τέκνον ἀπὸ πατρός,** Πλούτ.Αἰμ.35 **υἱοὶ εἰς ἑτέραν ἀπῳκισμένοι συγγένειαν·** 2) γεν. ἀπομακρύνω : Σοφ.ΟΚ 1390 **καλῶ τὸ Ταρτάρου στυγνὸν πατρῷον ἔρεβος, ὥς σ' ἀποικίσῃ·** || μτφ. ἐκδιώκω : Φίλ.2,221 **τὰς ψευδεῖς δόξας μακρὰν τῆς διανοίας αὐτῶν ἀποικίζων·** 3) παθ. εὑρίσκομαι μακράν, ἐν μεμακρυσμένῃ χώρᾳ : Πλάτ. Πολ.519 C **ἡγούμενοι ἐν μακάρων νήσοις ἔτι ἀπῳκίσθαι·** 4) μτφ. ἀπέχω, ἀφίσταμαι : Χαιρήμ.18 χρεία **δ' ἀνάγκης οὐκ ἀπῴκισται πολύ·** 5) κ. νεώτ. πέμπω που ἀποίκους : Ἰσοκρ.4,36 **τοῖς ὕστερον βουληθεῖσιν ἀποικίσαι τινάς, - Γάλλοι ἀπῴκισαν τὸν Καναδᾶν·** 6) μέσ. ἀποδημῶ : Πλάτ.Εὐθύδ. 302 C **ὅσοι ἐκ τῆσδε τῆς πόλεως**

ἀπῳκισμένοι εἰσί· 7) ἱδρύω ἔν τινι χώρᾳ ἀποικίαν : Θουκ.1,24 ταύτην ἀπῴκισαν μὲν Κερκυραῖοι, Παυσ.10,3 Τάραντα μὲν ἀπῴκισαν οἱ Λακεδαιμόνιοι· || κ. παθ. ἐν ὁμ. σημ. : Πλούτ.Τιμ.15 ἀπῳκισμένη πόλις ὑπὸ Συρακοσίων.

ἀποίκιλος-ον κ. μσν. ὁ μὴ ποικίλος, ὁ ἀκαλλώπιστος, ἁπλοῦς : Φίλ.1,369,51 **τὴν ἀποίκιλον ἀληθείας ἐνδύεσθαι στολήν,** Εὐστ.Πονημ.115,55 **ζηλῶ τὸ κατ' ἄνθρωπον ἁπλοῦν καὶ ἀποίκιλον·** 2) μτγν. ὁμοιογενής : Πτολ.6,7,13 **σῶμα ὁμοιομερὲς καὶ ἀποίκιλον** (μὴ ἐκ ποικίλων συγκεκροτημένον), ΚΜανασσ.3956 **τοὺς ἀποικίλους τοὺς ἁπλοῦς.**

ἀποίκιλτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ πεποικιλμένος, ὁ ἄνευ ποικιλμάτων, ἀστόλιστος, ἁπλοῦς : Κλήμ.'Αλ.Στρωμ.286,ΕΜ 567,46 **ἀποίκιλτον ὕφασμα.**

ἀποικίλτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ ποικιλίας, ἄνευ ποικίλων συνηθειῶν, λιτῶς : σχόλ.Αἰσχ. Πρ. **οἱ ἀρχαῖοι ἁπλῶς καὶ ἀποικίλτως ἔζων.**

ἀποικίλως ἐπίρρ. μτγν. ἀκαλλωπίστως, ἁπλῶς, ἀστόλιστα : Βέττ.Βάλ.343,36.

ἀποίκιος-ον μτγν. ὁ τῇ ἀποικίᾳ ἀνήκων, ἀποικιακός.

ἀποικίς-ίδος (ἡ) θηλ. τοῦ ἄποικος βλ. λ. (ἐνν. πόλις) ἀποικία : 'Ηρ.7,167 **μνήματα ἐποίησαν ἐν πάσῃσι τῇσι πόλῃσι τῶν ἀποικίδων,** Πλούτ.Κοριολ.28 **ἐπὶ Κίρκαιον πόλιν ἀποικίδα Ρωμαίων.**

ἀποίκισις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ πέμπειν που ἀποικίαν, ὁ σχηματισμὸς ἀποικίας : 'Αππ.'Εμφ.Πολ. 5,14 **ὀδικωτέρας εἶναι τὰς ἀποικίσεις τῶν προγραφῶν, - ἡ ἀποίκισις ἐν Αὐστραλίᾳ.**

ἀποικισμὸς (ὁ) κ. νεώτ. ὁ σχηματισμός, ἡ ἵδρυσις ἀποικίας : 'Αριστλ.Πολιτ.5 **κατελύθη δὲ καὶ ἐν Ἡρακλείᾳ ὁ δῆμος μετὰ τὸν ἀποικισμὸν εὐθὺς διὰ τοὺς δημαγωγούς, - ἑλληνικὸς ἀποικισμός.**

ἀποικιστὴς (ὁ) μτγν. ὁ ἄγων που ἀποικίαν, ἀρχηγὸς ἀποικίας : Μέν.Ρητ.85 **ἀποικισταὶ ἔνδοξοι.**

ἀποικιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ εἰς ἀποικισμὸν βλ.λ., ἀναφερόμενος, ἀποβλέπων : **ἡ ἀποικιστικὴ τάσις τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, - ἀποικιστικὸν ρεῦμα.**

ἀποικοδομῶ-έω κ. μτγν. ἀποφράσσω δι' οἰκοδομῆς, ἀποκλείω διὰ τείχους ἢ τοίχου, φράσσω ὁδὸν χάριν ἀμύνης, ἐμποδίζω τὴν ἔξοδον : Θουκ.1,134 **τὰς θύρας ἔνδον ὄντα τηρήσαντες αὐτὸν καὶ ἀπολαβόντες ἔσω ἀπῳκοδόμησαν,** αὐτ.7,73 **τάς τε ὁδοὺς ἀποικοδομῆσαι,** Δημ.1277, 13 **ἁμαξιαίους λίθους προσκομίσας ἀποικοδομεῖ** (χαράδραν), Πολύαιν.7,30 **τὰς πύλας τείχους ἀπῳκοδόμησεν·** || κ. παθ. **-οῦμαι** μτγν. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Πλούτ.Κοῖσ.49 **αἱ διώρυγες ἀπῳκοδομήθησαν ὑπὸ τῶν πολεμίων·** || μτγν. υτφ. : Συνέσ.107 **λύπην ἀποικοδομοῦμαι** (ἀντιτάσσω πρόχωμα κατὰ τῆς λύπης, ἀσφαλίζομαι οἱονεὶ διὰ τείχους ἀπὸ τῆς λύπης)· 2) μτγν. παθ. οἰκοδομοῦμαι ἐκ νέου : 'Ιουλ.Καῖσ.76 A **ἐπεὶ δ' ᾔσθοντο τὸ σφῶν προκείμενον τεῖχος καὶ ἀποικοδομούμενον τάφρῳ βαθείᾳ.**

ἀποικονόμησις-εως (ἡ) μτγν. ἀπαλλαγὴ ἀπό τινος πράγματος, ἀπομάκρυνσις πράγματός τινος : Κάσσ.Προβλ.70, 'Αλέξ.'Αφρ.Ψυχ.160,25 **περὶ τὴν ἀποικονόμησιν καὶ ἔκκλισιν τῶν τούτοις ἐναντίων** (διόρθ. ἀποικονομίαν).

ἀποικονόμητος-ον μτγν. ἀποκρουστικός : 'Αρρ. 'Επικτ.4,1,44 **τίς οὐκ ἔχει κακοῦ πρόληψιν, . . , ὅτι παντὶ τρόπῳ ἀποικονόμητόν ἐστι.**

ἀποικονομία (ἡ) μτγν. ἀποικονόμησις βλ. λ. : 'Αλεξ.'Αφρ.Ψυχ.160,25 (κατὰ διόρθ.) **περὶ τὴν ἀποικονομίαν καὶ ἔκκλισιν τῶν τούτοις ἐναντίων.**

ἀποικονομῶ-έω μτγν. οἰκονομῶ π τελείως : Πλωτίν.331· || μέσ. κατορθώνω νὰ ἀπαλλαγῶ τινος : 'Ιεροκλ.51 A (π.Στοβ.229,36) **ἀποικονομεῖσθαι πᾶν πάθος καὶ νόσημα τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς.**

ἄποικος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μακρὰν τοῦ οἴκου ὤν : Σοφ.ΟΤ 1518 **γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἄποικον·** || εἰδ. ὁ οἰκῶν ἐν τῇ ξένῃ, μακρὰν τῆς πατρίδος του, ὁ ἐν ἀποικίᾳ βλ. λ. ἐγκατεστημένος : Θουκ.1,25 **αὐτῶν παρημέλουν ὄντες ἄποικοι, - οἱ πρῶτοι Εὐρωπαῖοι ἄποικοι εἰς τὴν 'Αμερικὴν ἦσαν οἱ 'Ισπανοί·** 2) ἐπὶ πόλεως, ἡ οὖσα ἀποικία ἄλλης, ἀποικὶς βλ. λ. : Ξεν.'Αν.5,3,2 **πόλιν Σινωπέων ἄποικον.**

ἀποικτίζομαι θρηνῳδῶ, κλαίων παραπονοῦμαι, λέω κλαψάρικα : 'Ηρ.1,114 **ἀποικτίζετο πρὸς τὸν πατέρα τῶν ὑπὸ Κύρου ἤντησε.**

ἀποικῶ-έω κ. νεώτ. οἰκῶ μακρὰν τῆς πατρίδος, ἐν ξένῃ χώρᾳ : Θουκ.3,55 **ὑμῶν μακρὰν ἀποικούντων,** Ξεν.Οἰκ.416 **τοὺς δὲ πρόσω ἀποικοῦντας·** 2) ἀπέρχομαι ἀπὸ τῆς πατρίδος, ὅπως ἐγκατασταθῶ ἐν ξένῃ χώρᾳ, μεταναστεύω : Πίνδ. Π 4,258 **τὴν ποτε Καλλίσταν ἀπῴκησαν χρόνῳ νᾶσον,** Πλάτ.Εὐθύδ.271 C **ἀπῴκησαν εἰς Θουρίους,** Στράβ.14,644 **Τήϊοι εἰς 'Αβδηρα ἀπῴκησαν·** || προέρχομαι ὡς μετανάστης ἔκ τινος τόπου : Πλάτ.Νόμ.4,708 A **ἐκ Γόρτυνος τυγχάνει ἀπῳκηκός·** || τὸ παθ. **-οῦμαι** π. Σοφ. ἐν ἀνεστραμμ. χρ. : Σοφ.ΟΤ 998 **ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι μακρὰν ἀπῳκεῖτο** (ἐγὼ ἀπῴκουν, μετέβην νὰ κατοικήσω μακρὰν τῆς Κορίνθου).

ἀποίμαντος μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ποιμαινόμενος, ὁ στερούμενος ποιμένος, ἤτοι ὁδηγοῦ, ἀρχηγοῦ : ΑΠ 6,239 **δῶρον ἀποιμάντου τηλοπέτευς ἀγέλης** (περὶ τῶν μελισσῶν)· || μτφ. ἐκκλ. : Γρηγ. Ναζ.'Επ.39,82 B **τὰ τῆς ἐκκλησίας ἀποίμαντα.**

ἀποιμώζω κ. μτγν. μέλλ. -ώξομαι ὀδύρομαι, ὀλολύζω ἐπί τινι, κλαίω τινά : Αἰσχ.Χο.1014 **νῦν αὐτὸν αἰνῶ, νῦν ἀποιμώζω παρών,** Εὐρ.Μήδ.31 **ἢν μήποτε . . αὐτὴ πρὸς αὑτὴν πατέρ' ἀποιμώζῃ φίλον καὶ γαῖαν οἴκους τε,** Διον.'Αλ.Ρωμ.5,8 **οὔτ' ἀποιμώξας ἑαυτὸν τῆς καθεξούσης τὸν οἶκον ἐρημίας.**

ἄποινα (τὰ) (ποινή) δῶρα, χρήματα ἀφαιροῦντα τὴν ποινήν· || Δημ.630 (τέλ.) **« τὰ χρήματα ἄποινα ὠνόμαζον οἱ παλαιοί »·** || εἰδ. λύτρα πρὸς ἀπελευθέρωσιν αἰχμαλώτου : 'Ιλ.Α 13 **φέρων ἀπειρέσι' ἄποινα·** || ζωάγρια, δῶρα ὅπως ἐξαγοράσῃ τις τὴν ἑαυτοῦ ζωήν : 'Ιλ.Ζ 49· || κ. πρὸς ἐξαγορὰν νεκροῦ : 'Ιλ.Ω 137 **νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα·** 2) ἡ ἀποζημίωσις : 'Ιλ.Ι 120 **ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα·** || ἀττ. τὰ ὑπὸ τοῦ φονέως καταβαλλόμενα χρήματα δι' ἐξιλέωσιν, ἀποζημίωσιν τοῦ φονέως πρὸς τοὺς συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος : Εὐρ.ΙΤ 1459 **τῆς σῆς σφαγῆς ἄποινα,** Πλάτ.Νόμ.862 C **ἀποίνοις ἐξιλασθῆναι·** 3) ἀνταμοιβή : Πίνδ.Π 2,14 **ἄποιν' ἀρετᾶς·** || κ. καθ' ἑνικ. : ΑΠ 51,10 **τοῦτο εἴληχεν ἄποινον.**

ἀποινεὶ ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. ἀποινὶ ἄνευ ποινῆς, τιμωρίας, ἀτιμωρητί : σχόλ.'Αριστφ.Θεσμ.725, 'Αγαθ.'Ιστ.4,19 **οὐκοῦν αὐτοῖς οὐδὲ ἀποινὶ τοῦτο ἡμάρτηται** (ὀρθότ. ἀποινεὶ).

ἀποίνητος-ον ὁ ἄνευ ποινῆς, ἀτιμώρητος : Σοφ. 'Ηλ.1065 **δαρὸν οὐκ ἀποίνητοι** (διορθ. ἀπόνητοι).

ἀποινήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἀποινεὶ βλ.λ.

ἀποινὶ ἐπίρρ. μτγν. ἀποινεὶ βλ.λ.

ἀποινόδικος-ον ὁ ἄποινα ἐπιβάλλων· κατὰ διάφ. ἑρμ. ὁ ποινὴν ἐπιβάλλων : Εὐρ.'Ηρ.889 λυσσάδες **ὠμοβρῶτες ἀποινόδικοι δίκαι.**

ἀποινόδορπος-ον μτγν. ὁ τὰ ἄποινα, ἤτοι τὰ λύτρα τρώγων : Λυκόφρ.902 καὶ τὸν **δυνάστην τοῦ πετρωθέντος λύκου ἀποινοδόρπου.**

ἄποινον (τὸ) 'Επιγρ. σπαν. χρ. ἑν. τοῦ **ἄποινα** βλ.λ.

ἄποινος-ον μσν. ὁ ἄνευ οἴνου, ὁ ἄοινος : Εὐστ.'Ιλ.727,20 **ἄποινος θυσία ἡ νηφάλιος.**

ἀποινοῦμαι-έομαι ἀποινῶ βλ.λ. : ΕΜ132,31 **« ἀποι(ν)νεῖσθαι ἀφαιρεῖσθαι, χρηματίζεσθαι·** ἀποινᾶν, χρήματα εἰσπράττεσθαι, οἷον ἄποινα λαμβάνειν ».

ἀποινῶ-άω ὀπαιτῶ τὰ ἄποινα βλ.λ.2), τὸ καταβαλλόμενον πρόστιμον παρὰ τοῦ φονέως : Δημ.629,22 (νόμας)· 2) μέσ. λαμβάνω λύτρα, ὅπως ἀπολύσω τινά : Εὐρ.Ῥῆσ.177 **τίν' οὖν Ἀχαιῶν ζῶντ' ἀποινᾶσθαι θέλεις;** (σχόλ. « τίνα τῶν Ἀχαιῶν λύτρα λαβὼν βούλει ἀπολῦσαι»)· 3) δθ. ποιοῦμαι ἀνταπόδοσιν : αὐτ.Ῥῆσ.466 **ὅτῳ πολυφόνου χειρὸς ἀποινάσαιο λόγχᾳ.**

ἀποινῶ-έω ἐπὶ οἴνου, παύομαι ζυμούμενος, βράζων : Ἀλεξ.45,4.

ἄποιος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων ποιότητα ἢ ἰδιότητα : Δημόκρ.π.Στοβ.Ἐκλ.1,17 **ἄποια στοιχεῖα,** Ζήν.Κ 1,24 **ἀπ- ὕλης,** Φλ.2,429,35 **εἰς ἄποιον καὶ πεφορημένην σύγκρισιν,** Ἀρετ.Ὀξ.Παθ.2,7 ἄποιος ἡ γεῦσις, Ὀρειβ.ἀπ.52 **ἄποιος βοτάνη**· κ. συγκρ. -ότερος : Μελέτ. ἐν ΑΚρ.3,104,23· κ. ὑπερθ. -ότατος : Ἀθήν.1,33 C **ὕδατος καθαρωτάτου τε καὶ ἀποιοτάτου** (ἄνευ γεύσεως)· ‖ Ἡσ. « **ἄποιον**· ἀνήδονον, ἄνοστον »· 2) μτγν. ἀδρανής, νωθρός : Πρόκλ.Στοιχ.Θεολ.80 **ἄποιον δὲ καὶ ἀδύναμον** (δ. γρ. **ἀδύνατον**) **τὸ σῶμα καθ' αὑτό.**

ἀποιστέον γλωσσ. ρημ. ἐπίθ. τοῦ ἀποφέρω βλ. λ. πρέπει ν' ἀποφέρῃ, ἀποκομίσῃ τις.

ἀποϊστεύω μτγν. φονεύω δι' ὀϊστῶν, βελῶν : ΑΠ 7,743,3 **ἀπωΐστευσεν ἐμοὺς υἱῆας Ἀπόλλων.**

ἀποίσω μέλλ. τοῦ ρ. ἀποφέρω βλ. λ.

ἀποίχομαι μέλλ. -οιχήσομαι, ἀόρ. -ῳχόμην εἶμαι ἢ μένω μακράν, ἀπέχω τινός, ἀπομακρύνομαι, ἀφίσταμαι ἀπό τινος : Ἰλ.Λ 408 **ἀποίχονται πολέμοιο,** αὐτ.Τ 342 **ἀποίχεαι ἀνδρὸς ἑῆος**· ‖ κ. ἀπολ. : Ὀδ.Δ 109 **δηρὸν ἀποίχεται** (ἐπὶ μακρὸν χρόνον εἶναι ἀπών), αὐτ.Φ 70 **ἀνδρὸς ἀποιχομένοιο πολὺν χρόνον**· ‖ κ. μτφ. : Εὐρ.Ἡρ.134 **ἀποίχεται χάρις** (ἔχει ἀπέλθει, ἀπολεσθῆ)· 2) τεθνεώς εἰμι, ἔχω ἀποθάνει : Πίνδ.Π 1,181 οἱ **ἀποιχόμενοι** (τελευτήσαντες, ἀποθανόντες), Ἀριστφ. Βάτρ.83 **ἀπολιπών μ' ἀποίχεται**· 3) ἐπὶ χρόνου, ἔχω παρέλθει : Ἀρατ.810 **μηνὸς ἀποιχομένου** (παρελθόντος).

ἀποιχούμενος μσν. ἀντὶ ἀποιχόμενος μτχ. τοῦ ρ. **ἀποίχομαι** βλ. λ. : ΨΚωδιν.181,16.

ἀποιωνίζομαι γλωσσ. ἐκλαμβάνω ὡς κακὸν οἰωνόν.

ἀποιωνισμός (ὁ) ἱκεσία πρὸς ἀποφυγὴν κακοῦ τινος : Χαρίσ.553.

ἀποκαδῶ-έω δωρ. ἀποκηδῶ βλ. λ. : Σώφρ.78 (ἐν ΑΒ 428,23)· Ἡσ. « **ἀποκαδήσαντες**· ἀφροντιστήσαντες ».

ἀποκαή (ἡ) δημ. ἀποκαΐδι βλ. λ.

ἀποκαθαίρω κ. νεώτ. μέλλ. -αρῶ καθαρίζω τι ἀπό τινος οὐχὶ καθαροῦ ἢ ἐπιβλαβοῦς ἢ περιττοῦ, ἀπαλλάσσω ἀπὸ ἀκαθαρσίας ἢ ὀχλήσεως, δθ. κ. καθαρίζω τι τελείως : Ἀριστφ.Εἰρ.1193 **ἀποκάθαρε τὰς τραπέζας ταυτηί,** Ξεν.ΚΠ 1,35 **ἀποκαθαίρει(ς) τὴν χεῖρα εἰς τὰ χειρόμακτρα**· ‖ ἐπὶ φυτῶν : Θεόφρ.Αἰτ.Φ 1,17,10 **ἐάν τις ἀποκαθαίρῃ τὴν ἐπιρροὴν τῆς ὑγρότητος** (ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν . .)· ‖ ἐπὶ νόσων : Ῥουφ.π.Ματθ.127,3 **ἀποκαθαίρειν τὴν κύστιν,** Διοσκ.4,63 **ἴκτερον ἀποκαθαίρει** (τὸ καθάρσιον)· ‖ μτφ. ἀπομακρύνω, μεταβιβάζω : Πλούτ.Λουκ.κ.Νομ.Σύγκρ.2 **τὰς μὲν βαναύσους ἀποκαθαίρουσα τέχνας εἰς μετοίκων χεῖρας**· 2) μέσ. -ομαι καθαρίζω ἐμαυτὸν ἀπό τινος, γίνομαι καθαρός : ΠΔ Ἰώβ 9,30 **ἐὰν ἀπολούσωμαι χιόνι καὶ ἀποκαθάρωμαι χερσὶ καθαραῖς**· ‖ κ. μτφ. ἀπαλλάσσομαι ἀπό τινος κακοῦ ἢ ἐλαττωματικοῦ : Τίμ.Λοκρ.104 Β **ἀποκαθαράμεναι ψευδέας δόξας**· ‖ ποιοῦμαι καθαροῦ τινος χρῆσιν ἢ ποιοῦμαι καθαρῶς χρῆσιν τινός : Λουκ.Ἱστ.Συγκρ.21 **ὑπὸ τοῦ κομιδῇ Ἀττικὸς εἶναι καὶ ἀποκεκαθάρθαι τὴν φωνήν**· 3) παθ. -ομαι καθαρίζομαι ὑπὸ ἄλλου, ὑφίσταμαι καθαρισμόν : Πλούτ. Κορ.12 Α **εἰ τὸ θορυβοῦν μάλιστα ὥσπερ . . νοσηρὸν ἀποκαθαρθείη**· ‖ ἐπὶ μετάλλων ἢ ἄλλων ὑλῶν δεομένων καθαρισμοῦ : Στράβ.9,399 **ἀποκαθαιρόμενον ἀργύριον** (λαγαρισμένο), Διοσκ.1,24 ῥητίνη **ἀποκεκαθαρμένη**· ‖ συνεκδ. ἀπαλλάττομαι ζόφου, σκοτίας κττ. ἕνεκα ἐξωτερικῆς ἐνεργείας : Πλούτ.Αἰμ.Παῦλ.17 **ὡς εἶδε πρῶτον τὴν σελήνην ἀποκαθαιρομένην**· ‖ δθ. κ. ἐκβάλλομαι, ἀπορρίπτομαι ὡς μὴ καθαρόν, ὡς ζοφῶδες, ὡς κηλιδοῦν κττ. : ΠΔ Ἰώβ 7,9 **ὥσπερ νέφος ἀποκαθαρθὲν ἀπ' οὐρανοῦ**· ‖ μεθίσταμαι εἴς τι καθαρώτερον, σαφέστερον : Πλούτ.Β'Ομ.1146 Α **ὁ Ζέφυρος εἰς Βορέαν ἀποκαθαίρεται.**

ἀποκαθαρεύω σχόλ. κ. ἀποκαθαριεύω ἀποκαθαίρω βλ.λ.

ἀποκαθαρίδι (τὸ) δημ. τὸ δι' ἀποκαθαρισμοῦ ἀποβαλλόμενον, ἀπορριπτόμενον.

ἀποκαθαριεύω σχόλ. κ. ἀποκαθαρεύω ἀποκαθαίρω βλ.λ. : σχόλ.Ἰλ.Α 1 **ἵνα ἐκ τοῦ πάθους ἀποκαθαριεύσῃ τὸ τοιοῦτο μόριον τῆς ψυχῆς.**

ἀποκαθαρίζω μτγν., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. -ιῶ, δημ ἀόρ. **ἀποκαθάρισα,** παθ. **ἀποκαθαρίστηκα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἀποκαθαρισμένος,** ἀποκαθαίρω, ἐντελῶς, καθ'ὁλοκληρίαν καθαρίζω : ΠΔ Ἰώβ 25,4 **ἢ τίς ἂν ἀποκαθαρίσαι αὑτὸν γεννητὸς γυναικός;**

ἀποκαθάρισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκαθαρίζειν βλ.λ.

ἀποκαθάρισμα-ατος (τό) ΕΜ κ. νεώτ. τὸ ἐξ ἀποκαθαρισμοῦ προελθόν, ἀπόρριμμα· 2) νεώτ. ἡ ἐντελὴς κάθαρσις, τὸ τέλειον καθάρισμα.

ἀποκαθαρισμός (ὁ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ πλήρης καθαρμός, ἁγνισμός, ἡ ἀποκάθαρσις βλ.λ.2) : Ἰω.Μαλ.37,5 **θυσιάσας κόρην ἁδαῆ . . εἰς ἀποκαθαρισμὸν τῆς πόλεως.**

ἀποκάθαρμα-ατος (τό) (ἀποκαθαίρω) ὅ,τι διὰ τοῦ καθαρμοῦ ἀποβάλλεται, ἀπεκκρίνεται ἐκ τοῦ σώματος· κ. συνεκδ. ἡ τοῦτο ἐπάγουσα ἐνέργεια : Ἀριστλ.ΖΜ 4,2,10 **ὅσα ἐξ ἀποκαθάρματος γίνονται καὶ ἐκκρίσεως**· 2) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ οὐτιδανός, ὁ εὐτελής, ὁ τιποτένιος, πρβλ. κάθαρμα.

ἀποκάθαρσις-εως (ἡ) ὅ,τι διὰ τοῦ καθαρισμοῦ ἀποβάλλεται, ἐπὶ μετάλλου : Ἀριστλ.Μετ.4,6,10 **ἔστι δὲ ἀμείνων σίδηρος ὁ ἐλάττω ἔχων ἀποκάθαρσιν** (= σκωρίαν)· ‖ ἐπὶ ζωϊκῆς ἐκκρίσεως, ἡ ὑπὸ ὀργάνων τοῦ σώματος ἀποβολή, ἀπόρριψις τοῦ περιττοῦ ἢ ἐπιβλαβοῦς : αὐτ.ΖΓ 1,18,6 **ἀπ- χολῆς**· 2) μτφ. καθαρμός, ἐξιλέωσις, ἐξαγνισμός : Πλούτ. Ῥωμ.21· πρβλ. κάθαρσις.

ἀποκαθαρτήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. ἐργαλεῖον πρὸς καθαρισμὸν τῶν κανών τῶν πυροβόλων.

ἀποκαθαρτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀποκαθαίρων, ὁ πρὸς ἀποκάθαρσιν βλ.λ. κατάλληλος, ὁ καθαρτικός : Διοσκ.2,180 **ἔστι δὲ ἅπαντα ἀποκαθαρτικά,** - **ἀποκαθαρτικὸν τοῦ στομάχου**· 2) μτγν. κ. μτφ. ἐξαγνιστικός, ἐξιλαστικός.

ἀποκαθέζομαι γλωσσ. μέλλ. -**εδοῦμαι** κάθημαι.

ἀποκαθεύδω παρατ. -**εκάθευδον** κ. -**καθηῦδον,** μέλλ. -**ευδήσω** κοιμῶμαι ἔξω τῆς οἰκίας : Φιλόστρ.568 **ἀπ- εἰς τὸ ἱερόν**· ‖ περὶ γυναικὸς χωρισθείσης ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, κοιμῶμαι χωριστά : Εὔπ.ἐν Ἀδήλοις 138· πρβλ. **ἀποκοιτῶ**· 2) ἀποκοιμῶμαι, μὲ παίρνει ὁ ὕπνος : Θεμίστ.Λόγ.13 D.

ἀποκαθηλῶ-όω μτγν. κ. νεώτ. ἀποσπῶ τι καθηλωμένον ἐξάγων τοὺς ἥλους, ξεκαρφώνω.

ἀποκαθήλωσις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. -η ἀπόσπασις καθηλωμένου τινὸς δι' ἐξαγωγῆς τῶν ἥλων, τὸ ξεκάρφωμα : Εὐσ.Πονημ.241,12 **πρόσμενε τὴν διὰ πνευματικῆς ἀποκαθηλώσεως κατάβασιν**· ‖ ἐκκλ. κ. δημ. εἰδ. : **ἡ ἀποκαθήλωσις τοῦ Χριστοῦ** ἢ κ. ἁπλῶς ἡ **Ἀποκαθήλωσις-η** ἡ ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ καταβίβασις τοῦ σώματος τοῦ Ἰησοῦ.

ἀποκάθημαι κ. μτγν. κάθημαι μακράν, χωρι-

στά: Ἡρ.4,66 ἀλλ' ἠτιμωμένοι ἀποκατέαται (ἰων. τ. ἀντὶ ἀποκάθηνται), Ἀριστλ.ΖΙ 625 Α 26 πολλάκις ὁρῶνται ἐν τῷ τεύχει ἀποκαθήμεναι· 2) μτγν. ἡ μτχ. ἀποκαθημένη περὶ γυναικός, ἡ τὰ ἐμμήνια ἔχουσα, ἡ αἱμορροοῦσα: ΠΔ Λευϊτ. 20,18 καὶ ἀνήρ, ὃς ἂν κοιμηθῇ μετὰ γυναικὸς ἀποκαθημένης· 3) μτγν. κάθημαι ἀργός, ἀπρακτῶ: Αἰλ.ΠΙ 6,12 λέγει δὲ Θεόπομπος αὐτὸν ἀποκαθῆσθαι ἐν τοῖς κουρείοις.

ἀποκαθίδι (τὸ) δημ. ἡ ὑποστάθμη, τὸ κατακάθι.

ἀποκαθίζω μτγν. μέλλ. -ίσω κ. -ιῶ κάθημαί που: Πολύβ.31,6 (10),3 ἀποκαθίσας ἐν τῷ γυμνασίῳ ἐπὶ δέχ' ἡμέρας (περὶ δικαστοῦ)· ‖ κάθημαι διὰ ν' ἀναπαυθῶ: Πλούτ.Ἠθ.649 Β ὥσπερ ὁδοιπόρου δι' ἀσθένειαν πολλάκις ἀποκαθίζοντος.

ἀποκάθισμα-ατος (τὸ) γλωσσ. κατακάθισμα.

ἀποκαθιστάνω μτγν. κ. ἀποκαθίστημι βλ. λ., ἀποκαθιστῶ, ἐγκαθιστῶ: Πολύβ.3,89,9 ἀποκαθιστάνων εἰς τὰς πόλεις τοὺς παῖδας.

ἀποκαθίστημι μέλλ. -στήσω, ἀόρ. ἀποκατέστησα, σπαν. ἀπεκατέστησα, παρακ. -καθέστακα, ἀποκαθιστῶ, ἐπανοφέρω εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν: Δημ.256,3 (ψηφ. Βυζ.) ἀποκατέστασε τὰν πάτριον πολιτείαν, Πλούτ.Ἀλέξ.7 ἀπ- πολίτας· ‖ ἀποδίδω τι εἰς ὃν ἀνήκει: Ξεν.Λακ.6,3 λαβὼν ἵππου καὶ χρησάμενος.. ἀποκαθίστησι, Πολύβ. 3,98,7· ‖ παθ.παρακ. -καθέσταμαι, ἀόρ. β' -κατέστην: ἐπανορθοῦμαι: Πολύβ.25,1,1 ἀπ- εἰς τὴν ἐξ ἀρχῆς κατάστασιν, Ἱππ.Ἀφ.1258 νουσήματα ἀποφλεγμήσαντα.. ἀποκαθίστανται (πραΰνονται)· ‖ γίνομαι, καταντῶ: Ἀριστλ.Φυσ.1,6,6 τὸ δένδρον τὸ ἔχον σκληρὸν τὸν φλοιὸν στεῖρον ἀπ-.

ἀποκαθιστῶ κ. νεώτ. ὀρχ. κ. ἀποκαθίστημι κ. ἀποκαθιστάνω, δημ. ἀποκατασταίνω, παρατ. ἀποκαθίστων, ἀόρ. ἀποκατέστησα, δημ. ἀποκατάστησα, μέσ. ἀόρ. β' ἀποκατέστην, παθ. ἀόρ. ἀποκατεστάθην, δημ. ἀποκαταστάθηκα, μτχ. παθ. παρακ. ἀποκατεστημένος, δημ. ἀποκαταστημένος φέρω εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ θέσιν ἢ κατάστασιν, ἐπανορθῶ: Ἀριστλ.Μεταφ.1074 Α 3 ἑτέρας σφαίρας.. εἰς τὸ αὐτὸ ἀποκαθιστάσας τῇ θέσει τὴν πρώτην σφαῖραν, Διόδ.Σ 19,64 ταῖς δὲ πόλεσιν ἀποκαθιστᾶν τὴν ἐλευθερίαν, - ἡ Κυβέρνησις ἀποκατέστησε τὴν δημοσίαν τάξιν· ‖ κ. μέσ. κ. παθ. -ῶμαι κ. -ίσταμαι δημ. ἀποκατασταίνομαι ἐν τῇ αὐτῇ σημ.: ἡ τάξις ἀποκατεστάθη· 2) νεώτ. κ. δημ. καλῶς ἐγκαθιστῶ, παρέχω τὰ πρὸς εὐζωίαν ἀναγκαιοῦντα, ἐξασφαλίζω οἰκονομικῶς: ἀποκατέστησε τὰ τέκνα του· ‖ νεώτ. κ.δημ. ἐπὶ τέκνων, δίδω εἰς γάμον, ὑπανδρεύω: ἀποκατέστησε τὴν κόρη του· ‖ κ. παθ. ἐν ταῖς αὐταῖς σημ.: ὅλα του τὰ παιδιὰ εἶναι καλὰ ἀποκαταστημένα· ‖ μτχ. παθ. παρακ. ἀποκατεστημένος κ. δημ. ἀποκαταστημένος ὁ ἔχων καλὴν δι' αὐτὸν βιοποριστικὴν ἐργασίαν· ‖ ἐπὶ νέας γυναικός, ἡ τῇ μερίμνῃ τῶν γονέων ἢ κηδεμόνων συγγενῶν εἰς γάμον ἐκδοθεῖσα· κ. γεν. ἡ ἀλλαχοῦ τῆς πατρῴας ὡς ἐκ τοῦ γάμου ἐγκαταστᾶσα: εἶναι στὴν Ἀμερικὴ ἀποκαταστημένη· 3) μέσ. κ. παθ. νεώτ. ἐγκαθίσταμαι, διαμένω ὁριστικῶς: ὁ ἀδελφός μου ἀποκατεστάθη εἰς τὸν Πειραιᾶ.

ἀποκάθομαι δημ., ἀόρ. ἀποκάθησα κ. ἀπόκατσα ὁριστικῶς κάθημαι, ἐγκαθίσταμαί που, κτῶμαι ὁριστικὴν διαμονήν· πρβλ. μτφ. κατασταλάζω.

ἀποκαΐδι (τὸ) δημ. κ. ἀποκαὴ τὸ ἐσβεσμένον μὴ ἀπανθρακωθὲν τεμάχιον ξύλου καέντος: Δραγ.ΟΖ 80 τὴ φτωχή, τὴ φαλακρὴ μέσα στ' ἀποκαΐδια.

ἀποκαινουργίς ἐπίρρ. δημ. ἐκ νέου, ἐξ ἀρχῆς· ἔφτιαξαν τὸ σπίτι τους ἀποκαινουργίς.

ἀποκαίνυμαι ὑπερτερῶ, ὑπερβάλλω, ὑπερνικῶ: Ὀδ.Θ 219 οἶος δή με Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ, Ἀπολλ.Ρ 2,783 Τιτίην δ' ἀπεκαίνυτ' ἐρείσας.

ἀποκαίριος-ον ἄκαιρος, παράκαιρος: Σοφ. Φιλ.155 τὸ γάρ μοι μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον.

ἀπόκαιρος-η-ον δημ. ὁ λίαν ἀπέχων χρονικῶς, ἰδίᾳ μελλοντικῶς, ὁ πολὺ μελλοντικός, κατοπινός.

ἀποκαισαροῦμαι-όομαι μτγν. γίγνομαι καῖσαρ κατὰ τοὺς τρόπους, κτῶμαι τρόπους οἵους εἶχεν ὁ Καῖσαρ: Μ.Ἀντων.6,30 ὅρα, μὴ ἀποκαισαρωθῇς, μὴ βαφῇς.. τήρησον σεαυτὸν ἁπλοῦν.

ἀποκαίω κ. νεώτ. ἀττ. -κάω δημ. -καίγω, ἀόρ. ἀπέκαυσα ἐπ. ἀπέκηα δημ. ἀπόκαψα, μτχ. παθ. παρακ. ἀποκεκαυμένος δημ. ἀποκα(η)μένος: καίω τι ἐντελῶς, κατακαίω: Πλούτ.Κάτ. ὥσπερ ὕδραν τέμνων καὶ ἀποκαίων· ‖ κ. παθ. ἐν ὁμ. σημ.: Λουκ.Τόξ.61 ἀπεκέκαυτο ὑπὸ τοῦ πυρός, Πλιν.ΦΙ 2,1,7 τῶν καρπῶν.. ἀποκεκαυμένων, Ἐρωτόκρ.Γ 349 μακάρι ν' ἀποκαίγονταν νὰ γίνονταν ἀθάλη, παροιμ. ὅταν ἀποκαῇ τὸ σπίτι ὅλοι φέρνουνε νερό· 2) ἐπὶ ἰατρικῆς θεραπείας, καυτηριάζω: Δημ.798 ὥσπερ οἱ ἰατροὶ.. καρκίνον ἀπέκαυσαν· 3) ἐπὶ δριμέος ψύχους, καταψύχω, παγώνω τι, τὸ ξεπαγιάζω: Ἰλ.Φ336 θύελλαν ἥ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς.. κήαι (ἐν τμήσ.), Ξεν.Ἀν.4,5,3. ἄνεμος βορρᾶς.. ἀποκαίων πάντα· ‖ κ. παθ.: αὐτ. 7,43 ἦν δὲ χιὼν πολλὴ καὶ ψῦχος οὕτως ὥστε.. πολλῶν καὶ ῥῖνες ἀπεκαίοντο καὶ ὦτα· 4) ἀσβεστοποιῶ: Διοσκ.5,125.

ἀποκάκησις-εως (ἡ) ἀποδειλίασις· Ἡσ. «ἀπόνησις, ὄκνος, ἀποκάκησις».

ἀποκακίζω γίνομαι ἐντελῶς κακός· ‖ Ἡσ. «ἀπεκάκισε, ἐπικράνθη».

ἀποκακῶ-έω μτγν. ἀπὸ δειλίαν δραπετεύω· 2) ὑποκύπτω ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ κακοῦ ἢ τῶν κακῶν, καταβάλλομαι ὑπὸ τῆς δυστυχίας, ὑπὸ τοῦ κακοῦ: ΠΔ Ἱερ.15,9 ἀπεκάκησεν ἡ ψυχὴ αὐτῆς, Θεοδώρ.180 ἀποκακήσας ταῖς τῶν βασάνων δι' ἐπινοίας χαλεπαῖς (διορθ. χαλεπῆς) προσβολαῖς.

ἀποκαλά ΑΒ 315,9 «φορμός ἐστι πλέγματός τινος εἶδος, ἐν ᾧ ἐκοιμῶντο οἱ πένητες ἢ κατετίθεντο τὰ ὄσπρια· τάχα δὲ ἡ λεγομένη ἀποκαλά».

ἀποκαλάμη (ἡ) δημ. ἡ μετὰ τὸν θερισμὸν μένουσα ἐν τοῖς ἀγροῖς καλάμη, τὰ ἀποκάλαμα.

ἀποκάλαμο (τὸ) δημ. εὔχρ. εἰς πληθ. ἀποκάλαμα (τὰ) βλ. ἀποκαλάμη.

ἀποκαλαμουργῶ-έω Πάπ. ἀφαιρῶ ἐκ φυτῶν τὰ ἐκ καλάμου στηρίγματα, τοὺς δόνακας.

ἀποκαλαμωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατάλληλος πρὸς καθαρισμὸν τοῦ ἀγροῦ ἐκ τῆς καλάμης τῶν σιτηρῶν: ἀποκαλαμωτικὰ ἄροτρα.

ἀποκαλλωπίζω ἀφαιρῶ τὸν καλλωπισμόν, εἰδ. ἐπὶ τοῦ διὰ τοῦ φυλλώματος στολισμοῦ: Πολυδ.1, 236 κλάδους ἀποκεκαλλωπισμένους.

ἀποκάλυμμα-ατος (τὸ) μτγν. ἡ ἀποκάλυψις: ΠΔ Κριτ.5,2 ἀπεκαλύφθη ἀποκάλυμμα ἐν Ἰσραὴλ ἐν τῷ ἑκουσιασθῆναι λαόν.

ἀποκαλυπτήριος-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀποκαλύψῃ, ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀποκάλυψιν, ἀποκαλυπτικός· 2) κ. δημ. τὸ οὐδ. πληθ. ἀποκαλυπτήρια (τὰ) τελετὴ τῆς ἀποκαλύψεως μαρμαρίνου ἢ ἄλλου μνημείου, γινομένη ἐπισήμως δι' ἀφαιρέσεως τῆς καλυπτούσης τοῦτο ὀθόνης: τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος· 3) μτφ. -ήρια ἐπὶ προσ. ἐπὶ κακῷ, ἡ δημοσίᾳ γινομένη ἀποκάλυψις τῶν κακῶν πράξεων κ. γεν. τῆς ἐπιψόγου διαγωγῆς ἢ τῶν σκοτίων σκοπῶν τινος: τοῦ ἔκαναν τὰ ἀποκαλυπτήρια.

ἀποκαλυπτικά ἐπίρρ. δημ. ἀποκαλυπτικῶς βλ.λ.

ἀποκαλυπτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀποκαλύπτων, ὁ συνηθίζων ἢ δυνάμενος ν' ἀποκαλύπτῃ, νὰ φανερώνῃ, ὁ εἰς τὴν ἀποκάλυψιν συντελῶν· Κλήμ. Ἀλ.Παιδ.1,9ℓ,24 δηλωτικὸς καὶ ἀποκαλυπτικός,

ἀποκαλυπτικαὶ δηλώσεις· || νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἀποκάλυψιν βλ.λ.2) : **βιβλίον ἀποκαλυπτικόν**· || ἐκκλ. **ἀποκαλυπτικὴ φιλολογία τὸ** σύνολον τῶν ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων καὶ Χριστιανῶν γεγραμμένων βιβλίων, ὧν τὸ περιεχόμενον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τῶν θείων μυστηρίων· || **ἀποκαλυπτικὸς ἀριθμὸς ὁ** ἐν τῇ Ἀποκαλύψει τοῦ Ἰωάννου (13,8) μυστηριώδης ἀριθμὸς 666, ὁ σημαίνων τὸν αὐτοκράτορα Νέρωνα ὡς ἀντίχριστον, ὅστις πρότερον ἄλλως ἡρμηνεύετο· 2) νεώτ. ὡς οὐσ. **ἀποκαλυπτικοί (οἱ)** οἱ εἰς τὰ τῆς ἀποκαλυπτικῆς δοξασίας ἐγκύπτοντες καὶ τὸ κῦρος τῶν ἐξ ἀποκαλύψεως βλ. λ. προρρήσεων ἀποδεχόμενοι· || οἱ συγγραφεῖς ψευδωνύμων ἔργων, ἀποκαλύψεων θρησκευτικοῦ περιεχομένου· || εἰδ. οἱ ὀπαδοὶ τῆς ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἰωάννου μυστικιζούσης χριστιανικῆς αἱρέσεως.

ἀποκαλυπτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἀποκαλύψεως, κατὰ τρόπον ἀποκαλυπτικὸν βλ.λ.

ἀποκαλύπτω κ. νεώτ. δημ. κ. **-φτω**, μέλλ. **-φω**, παρακ. **-κεκάλυφα**, δημ. ἀόρ. μέσ. κ. παθ. **ἀποκαλύφθηκα** ἀφαιρῶ ἀπό τινος τὸ ὅπερ εἶχε κάλυμμα, ξεσκεπάζω : Ἡρ.1,119 **Ἅρπαγον ἐκέλευον ἀποκαλύπτειν**, Πλάτ.Πρωτ.352 A **ἀποκαλύψας τὸ στῆθος, - ἀποκαλύπτω τὴν κεφαλήν, - τὸ σῶμα, - τὸν ἀνδριάντα, - τὸν λέβητα, - τὸ φέρετρον**· 2) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. φανερώνω, καθιστῶ τι ἐμφανές, ὁθ. κ. ἀνακοινώνω : Πλάτ.Γοργ.455 D **ἐγὼ σοι πειράσομαι ἀποκαλύψαι τὴν τῆς ῥητορικῆς δύναμιν, - ἡ ἀστυνομία ἀπεκάλυψε τὸ ἔγκλημα, - θὰ σοῦ ἀποκαλύψω τὸ μυστικό**· 3) μεσ. **-ομαι** ἐν ἀμφοτέραις ταῖς σημ. : Πλούτ.Κοριολ.23 **ἀποκαλυψάμενος τὴν κεφαλήν, - ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πάντες ἀποκαλύπτονται**· μτφ.: Πλούτ.Ἠθ.880 E **Εὐριπίδης ἀποκαλύψασθαι μὲν οὐκ ἠθέλησε** (τὸ μὴ εἶναι θεούς)· || ἐπὶ προσ. **ἀποκ- πρός τινα** ἐκμυστηρεύομαί τινι, τοῦ φανερώνω κάτι, φανερὸν ἐμαυτὸν καθίστημι : Πλούτ.Ἀλέξ.55 **ἐν γε τούτοις ἀποκαλυπτόμενος πρὸς Ἀριστοτέλην**· || ἐπὶ πραγμ.: Διοδ. Σ 7,62 **ἀπεκαλύψατο πρὸς τὸν πόλεμον**· || νεώτ. φρ. μτφ. ἀποκαλύπτομαι πρό.. = ἔχω σεβασμόν, ἐκτίμησιν, ἀναγνώρισιν πρός τινα ἢ πρός τι : **ἀποκαλύπτομαι πρὸ τοῦ ἡρωϊσμοῦ - πρὸ τοῦ ἠθικοῦ μεγαλείου** κττ.· 4) παθ. **-ομαι** ἐπίσης ἐν ἀμφοτέραις ταῖς πρώταις σημ.: Ἀριστλ.Ζ1 9,47 **ὡς δ' ἀπεκαλύφθη τὸ πρόσωπον τῆς ἵππου, - ἀπεκαλύφθη τὸ ἄγαλμα, - τὸ φέρετρον, - ἤδη ἀποκαλύπτονται οἱ σκοποί του, - ἀποκαλύφθηκαν οἱ κλεφιές του**· 5) εἰδ. **λόγοι ἀποκεκαλυμμένοι** (γυμνοί, ἀναιδεῖς) : Πλούτ.Βί.'Ομ.214· 6) νεώτ. στρατ. ἐξέρχομαι ἀπὸ τῶν προκαλυμμάτων καὶ ἐκτίθεμαι οὕτω εἰς τὰς βολὰς τοῦ ἐχθροῦ.

ἀποκάλυφος-ον μτγν. ὁ ἀποκαλυφθείς, ἀκάλυπτος, ἀσκεπής, ξεσκέπαστος : Φίλ. I,141 **ἀποκάλυφος κεφαλή**, Ἐπιγρ. **ἀποκάλυφος αἰγιαλὸς** (ὁ δυνάμενος νὰ καλλιεργηθῇ μετὰ τὴν ὑποχώρησιν τοῦ κατακλύσαντος αὐτὸν ὕδατος), ὅμ. Πάπ. **ὀψίμως ἀποκάλυφοι ἄρουραι**, πρβλ. ἀποκαλύφω.

ἀποκαλύφτω δημ. μεσ. κ. παθ. **ἀποκαλύφτομαι** ἀποκαλύπτω -ομαι βλ.λ.

ἀποκαλύφω Πάπ. ἀόρ. ἀπεκαλύφην ἀποκαλύπτω βλ.λ. : Πάπ. **ἀρούρας δ' ἀποκαλυφείσης..** αἰγιαλοῦ (ἐπὶ γῆς δυναμένης νὰ καλλιεργηθῇ μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν ὑδάτων τοῦ **Νείλου**).

ἀποκάλυψις-εως τὸ ἀποκαλύπτειν, ἡ ἀφαίρεσις τοῦ καλύμματος, τὸ ξεσκέπασμα, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς : Φιλόδ.Κακ.38 J· || ἐπὶ πηγῆς : Πλούτ.Αἰμ.14 **οὐ φασιν ὑδάτων ἑτοίμων κεκρυμμένων πηγὰς ἐναποκεῖσθαι τοῖς τόποις.. οὐδ' ἀποκάλυψιν, οὐδὲ ῥῆξιν**· || νεώτ., εἰδ. ἐξόρυξις καὶ ἀποκόμισις εὐτελῶν πετρωμάτων ἐπικαλυπτόντων μεταλλευτικὸν κοίτασμα· 2) μτφ. φανέρωσις, δήλωσις κεκρυμμένου : Πλούτ.Ἠθ.70 F **δεῖ τῆς ἁμαρτίας τὴν νουθέτησιν καὶ ἀποκάλυψιν ἀπόρρητον εἶναι**· || νεώτ. ἀνακοίνωσις μυστικῶν, ἐκμυστήρευσις : **προέβη εἰς σοβαράς, - εἰς καταπληκτικὰς ἀποκαλύψεις**· 3) ἐκκλ. ἡ εἰς τοὺς ἀνθρώπους φανέρωσις τῶν κεκρυμμένων μυστηρίων τῆς θεότητος, ἰδίᾳ τῶν ἀρχῶν τοῦ χριστιανισμοῦ : ΚΔ Λουκ.2,32 **φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ**, Κοσμ.Τοπ.115 B **ἐκ θείας ἀποκαλύψεως ἑρμηνευσθέντες**· || φανέρωσις τῶν μελλόντων νὰ συμβῶσι· Ἡσ. « πρόγνωσις, προθεωρία » οἷον ἡ **Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου**, τὸ τελευταῖον βιβλίον τῆς ΚΔ, δι' οὗ προφητικῶς ἀποκαλύπτεται τὸ μέλλον τοῦ χριστιανισμοῦ.

ἀποκαλῶ-έω καλῶ ὀπίσω, ἀνακαλῶ, ἰδίᾳ ἐπὶ ἐξορίστων : Ἡρ.3,53 **πέμψας εἰς τὴν Κέρκυραν ἀπεκάλεε τὸν Λυκόφρονα**· 2) καλῶ ἰδιαιτέρως, χωριστά : Ξεν.'Αν.7,3,35 **τοὺς στρατηγοὺς ἀποκαλέσας**· 3) ἀποδίδω εἴς τινα ὄνομά τι, χαρακτηρισμόν τινα, ἐπονομάζω, : Ἀριστλ.Η Νικ.1109 B18 **τοὺς χαλεπαίνοντας ἀνδρώδεις ἀποκαλοῦντες**· || ἰδίᾳ καλῶ τινα ὑβριστικῶς : Σοφ.Αἶ.727 **τὸν τοῦ μανέντος.. ξύναιμον ἀποκαλοῦντες**, Πλάτ. Γοργ.512 C **ὡς ἐν ὀνείδει ἀποκαλέσαις ἂν μηχανοποιόν**, Πολυδ.3,66 **καθάρματα καὶ πτωχοὺς ἀποκαλῶν, - τὸν ἀπεκάλεσε συκοφάντην**.

ἀποκαμαρώνω δημ. ἀποθαυμάζω, καθ' ὑπερβολὴν θαυμάζω : Ἐρωτόκρ.B 246 **καθένας ποὺ τόνε θωρεῖ τὸν ἀποκαμαρώνει**.

ἀποκαμίδα (ἡ) δημ. ἡ ἀποκαεῖσα κορυφὴ τῆς θρυαλλίδος, ὅ. **καύτρα**.

ἀποκάμνω κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **ἀποκάνω**, μέλλ **-καμοῦμαι**, ἀόρ. **-έκαμον**, δημ. **ἀπόκαμα**, παρακ **-κέκμηκα**, δημ. μτχ. παθ. παρακ. **-καμωμένος** ἐκ τοῦ καμάτου τελείως καταβάλλομαι, καταπονοῦμαι : Σοφ.ΟΚ 1776 **οὐ δεῖ μ' ἀποκάμνειν**, Πλάτ.Γοργ.491 **μὴ ἀποκάμνωσιν διὰ μαλακίαν τῆς ψυχῆς**· || κουράζομαι, ἐξαντλοῦμαι : Γεωπ.5,17,6 **ἵνα μὴ πολυφόρος οὖσα ἡ ἄμπελος ταχέως ἀποκάμνῃ**, ὅ. τραγ **ἀπόκαναν τὰ μάτια μου κοιτώντας τοὺς διαβάτες**, φρ. **ἀπόκαμα νὰ ἐλπίζω, - νὰ περιμένω**, συγγ. τοῦ βαρέθηκα νά.. 2) μετ' ἀπαρφ. ἕνεκα τοῦ κόπου παύομαι ποιῶν τι : Εὐρ.'Ιων135 **εὐφάμους δὲ πόνους μοχθεῖν οὐκ ἀποκάμνω**· || μτφ. ὀκνῶ, παραμελῶ νὰ κάμω τι : Πλάτ.Κρίτ.45 B **μὴ ἀποκάμνῃς σαυτὸν σῶσαι**· 3) μετ. αἰτ. ἀποφεύγω, ἀποποιοῦμαι ἐξ ὀκνηρίας ἢ κακότητος νὰ πράξω τι : Ξεν.'Ελλ.7,5,19 **τὸ στράτευμα παρεσκευακέναι ὡς πόνον τε μηδένα ἀποκάμνειν**.

ἀποκαμός (ὁ) δημ. κάματος, κούραση.

ἀποκαμπτός-όν σχόλ. ὁ κεκαμμένος, ὁ κάμψιν ἔχων, ὁ κυρτός : σχόλ.'Οππ.'Αλ.1,205.

ἀποκάμπτω ἀποκλίνω, γυρίζω ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ἀντίθ. ὀρθοδρομῶ : Ἀριστλ.Ρητ.1409 B 23 **οἱ ἐξωτέρω ἀποκάμπτοντες τοῦ τέρματος** (ἐπὶ ἁρματηλασίας)· 2) ἐντελῶς κάμπτω, κάμνω τι ὅλως κυρτόν· || παθ. εἶμαι κεκαμμένος, κυρτός : Ὡραπόλλ.'Ιερογλ.2,96 **ἀετὸν ἀποκεκαμμένον ἔχοντα τὸ ῥάμφος**.

ἀπόκαμψις-εως (ἡ) τὸ ἀποκάμπτειν βλ.λ. : Θεόφρ. Χαρ.23.

ἀποκάμωμα (τὸ) δημ. κ. **-ωμός** κ. **-ωση** κ. **-ωσιά** ἡ ἐξάντλησις, ἡ κατάπτωσις τῶν δυνάμεων, ὁ ὑπέρμετρος κάματος, ἡ ὑπερκόπωσις.

ἀποκαμωμός (ὁ) δημ. κ. ἀποκάμωμα βλ.λ.

ἀποκάμωση (ἡ) δημ. κ. ἀποκάμωμα βλ. λ.

ἀποκαμωσιά (ἡ) δημ. κ. ἀποκάμωμα βλ. λ.· 2) ἡ τελευταία κατὰ σειρὰν διὰ τοῦ ἀρότρου γινομένη αὔλαξ, ἡ ἔχουσα τὴν αὐτὴν πρὸς τὰς ἄλλας διεύθυνσιν· ἡ ἀντίθ. ἀντικαμωσιά.

ἀποκαμωτικός-ιά-ό δημ. ὁ ἐπιφέρων κόπωσιν.

ἀποκάνω δημ. ἀόρ. **ἀπόκανα** μτχ. παθ. παρακ.

ἀποκανωμένος ἀποκάμνω βλ.Χ. κ. ἐν ταῖς ἑξῆς εἰδ. σημ.· 2) ἀποπερατῶ, ἀποτελειώνω τι : **δὲν ἀπόκανε τὸ χωράφι** (δὲν ἀπεπεράτωσε τὴν ἄροσιν τοῦ ἀγροῦ)· 3) φθάνω εἰς ἔκβασιν, εἰς ἀποτέλεσμα, εἰς τέλος : τί **ἀπόκανες μὲ τὴν ὑπόθεσή σου, - τί θ' ἀποκάνῃς μὲ τοὺς δικούς σου, - δουλιὰ ἀποκανωμένη** (εἰς πέρας ἀχθεῖσα).

ἀποκαπνίζω Πάπ. κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. -ίσω κ. -ιῶ καπνίζω· 2) νεώτ. κ. δημ. ἀμτβ. ἐντελῶς, ἤτοι μέχρι τέλους καπνίζω τι ἢ παύομαι καπνίζων : **ἀποκάπνισες τὸ σιγάρο σου**· 3) δημ. καπνίζω ἀσθενῆ τινα πρὸς θεραπείαν οἷον καίων βοτάνας, λίβανον, ἄνθη τοῦ ἐπιταφίου κττ.· ‖ διὰ καπνισμοῦ ἀπολυμαίνω κλειστόν τινα χῶρον.

ἀποκάπνισμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποκαπνίζω βλ.λ.

ἀποκαπνισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ καπνίζειν τινὰ ἤ τι : Διοσκ.3,112· 2) νεώτ. δημ. ἡ διὰ καπνίσματος θεραπεία ἀσθενῶν· ‖ ἡ διὰ καπνίσματος ἀπολύμανσις κλειστοῦ χώρου.

ἀποκαπύω ἐκπνέω, ἐκφυσῶ, μόνον ἀόρ. α' ἐν τμήσ. : 'Ιλ.Χ 467 **ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσε** (ἔχασε τὴν ἀναπνοή του).

ἀποκαραδοκία (ἡ) μτγν. διακαὴς προσδοκία· 'Ησ. « προσδοκία, ἀπεκδοχή » : ΚΔ Ρωμ.8,19 **ἡ γὰρ ἀποκαραδοκία τῆς κτίσεως τὴν ἀποκάλυψιν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ ἀπεκδέχεται.**

ἀποκαραδοκῶ-έω μτγν. κ. μσν. καιροφυλακτῶ, ἀναμένω μετὰ πόθου, ἀδημόνως : Πολύβ.16,2,8 **ἀπεκαραδόκει τὸν κίνδυνον**, 'Ιώσ.ΠΙ 3,7,26 **ἀπεκαραδόκει τὴν ὁρμὴν τῶν βελῶν**, Γεώργ.Παχ.4,66.

ἀποκαρανοῦμαι-όομαι μσν. κεφαλαιοῦμαι : Εὐστ. ἐν ΜΙ.136,633 « **ἀποκαρανοῦται**, ὃ δή τις ἔφη, ταῦτα, σαφῶς δὲ εἰπεῖν, κεφαλαιοῦται καὶ ἀφορᾷ εἰς τελείωσιν ».

ἀποκαρατομῶ-έω ἀποκόπτω τὴν κάραν, τὴν κεφαλήν, μτγν. ἀποκεφαλίζω : σχόλ. Πίνδ.Ο 10(11)19.

ἀποκαρδίζω δημ. ἀποκαρδιώνω βλ.λ.

ἀποκαρδιουργῶ-έω 'Ησ. « ὁσιουργῆσαι, ἀποκαρδιουργῆσαι ».

ἀποκαρδισμός δημ. ἀποκαρδίωσις βλ.λ.

ἀποκαρδιώνω νεώτ., δημ. κ. -δίζω ἀποθαρρύνω, ἀπογοητεύω τινά, συντελῶ εἰς πτῶσιν τοῦ ἠθικοῦ του, διαψεύδω τὰς ἐλπίδας : **τὸ θέαμα ἀπεκαρδίωσε τοὺς παρευρισκομένους.**

ἀποκαρδίωσις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -η τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποκαρδιώνω βλ.λ., ἀποθάρρυνσις.

ἀποκαρδιωτικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀποκαρδιωτικὸν βλ.λ., ἀποθαρρυντικῶς.

ἀποκαρδιωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ προξενῶν ἀποκαρδίωσιν, ἀπογοήτευσιν, διάψευσιν ἐλπίδων : **ἡ ἐμφάνισις τῶν ἀθλητῶν ἦτο ἀποκαρδιωτική.**

ἀποκαρδιωτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀποκαρδιωτικὸν βλ.λ., ἀποθαρρυντικῶς.

ἀποκαρδόλη (ἡ) νεώτ. χημ. προϊὸν λαμβανόμενον κατὰ τὴν ἀπόσταξιν τῆς καρδόλης βλ.λ.

ἀπόκαρδος-η-ο δημ. ὁ εἰς κατάστασιν ἀποκαρδιώσεως εὑρισκόμενος, ὁ ἀπογοητευμένος· 2) ὁ ἐκ βαθέων τῆς καρδίας προερχόμενος.

ἀπόκαρμα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ ἐξ ἀποκάρσεως, τὸ διὰ κουρᾶς ἀφαιρεθέν : 'Ιάμβλ.Προτρ.21,λβ **πλοκάμων τῶν ἑαυτῆς ἀπόκαρμα ἀνθήσειν ἐν τῷ ἱερῷ.**

ἀποκαρπεύομαι μσν. δρέπω καρπούς, καρποῦμαι, ἀπολαύω τῶν καρπῶν : Νικήτ.Χων. Χρον.194 Β **παραδείσῳ εἰκάζεται ἣν ἡμεῖς ἐλάχομεν οἰκεῖν καὶ ἀποκαρπεύεσθαι.**

ἀποκαρπίζω μτγν. μέλλ. -ίσω κ. -ιῶ δρέπω, κόπτων συλλέγω καρπούς· ‖ κ. παθ. -ομαι ἀπογυμνοῦμαι ἀπὸ τῶν καρπῶν, ἐπὶ φυτῶν : Πολύβ. **κλάδους ἀποκεκαρπισμένους** (τῶν ὁποίων ἔχουν ἀφαιρεθῆ οἱ καρποί)· 2) μέσ. -ομαι δρέπω καρποὺς δι' ἐμαυτόν· ‖ μτφ. ἀπολαύω, καρποῦμαι, μετ' αἰτ. πράγμ. : 'Επιγρ. **πλὴν ἃ πρὶν ζῶν ἀπεκαρπισάμην**· 3) μτγν. μέσ. -ομαι μετὰ γεν. πράγμ. ἀποστερῶ : Κλήμ.'Αλ.Παιδ.105,10 **ἀποκαρπίζεσθαι τῆς ἀληθείας ἀφειδέστερον δηλῶν.**

ἀποκάρπιος-ον νεώτ. ὁ ἐκ κεχωρισμένων καρποφύλλων ἀποτελούμενος καρπός, ὡς ὁ τῆς ρανουγκούλης, φραγαρίας κ.τ.τ.

ἀπόκαρπος (ὁ) νεώτ. βοταν. ὁ ἐξ ἑνὸς μόνον καρποφύλλου ἀποτελούμενος καρπός.

ἀποκαρπῶ-όω κάμνω, παράγω καρπούς· 2) ἀποφύω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀποβάλλω : 'Ιππ.'Οστ.17 **ἀποκεκάρπωκε δὲ καὶ εἰς τὰς ἰγνύας πολυπλόκους φλέβας** ('Ερωτιαν. « ἀποκεκάρπωκε, ἀποβεβλάστηκε, ἀπογένηκε»)· 3) μτγν.μτφ. **-οῦμαι -όομαι** μέσ. μετ' αἰτ. ἀπολαύω τινός : 'Επιφάν.1,741 Β **τὸ πρῶτον γέρας τῆς τοῦ θεοῦ θεραπείας ἀποκαρπούμενοι**, Πάπ. **ἐμοῦ τελοῦντος, ἀποκαρποῦνται.**

ἀπόκαρσις-εως (ἡ) μτγν. ἐκκλ. κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ κουρά, τὸ κούρευμα τῶν κληρικῶν : Διον.'Αρεοπ. 'Εκκλ.'Ιερ.6,3(333) **ἀπ- τριχῶν**, Θεόδ.Στ.516 Α **περὶ ἀποταγῆς καὶ ἀποκάρσεως**· ‖ νεώτ. ἐκκλ. ἀπόκαρσις **μοναχικὴ** τελετή, καθ' ἣν διὰ σταυροειδοῦς ἀποκάρσεως τῆς κόμης χειροτονεῖταί τις μοναχός.

ἀποκαρτέρησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ δι' ἀσιτίας ἑκούσιος θάνατος : Κοϊντιλ.8,5,23· 2) κ. νεώτ. ἡ αἰτίᾳ λύπης ἢ μεγάλης ταλαιπωρίας ἐξάντλησις, ἐξαφάνισις τῆς καρτερίας, τῆς ἐν ὑπομονῇ ἀντοχῆς· συγγ. ἀποθάρρυνσις.

ἀποκαρτερῶ-έω κ. νεώτ. χάνω τὴν καρτερίαν, τὴν ἀντοχὴν καὶ ὑπομονήν μου, ἀντίθ. καρτερῶ βλ.λ. : Κωμ.'Αδέσπ.336,8 **ὥστε μᾶλλον ἂν θέλειν ἀποκαρτερεῖν ἢ τοῦτ' ἀκούων καρτερεῖν**, Τιμοκλ. ἀπ.18 **οὐκ ἀπεκαρτέρησε γὰρ ἐκεῖνος, ἀλλ' ἐκαρτέρησε**· 2) κ. μτγν. συνεκδ. ἀποθνήσκω ἑκουσίως δι' ἀσιτίας : 'Ιππ.Διαίτ.56 Πλούτ.Νομ.2) **εἰς ἀγῶνα καταστὰς καὶ ἡττηθεὶς ἀπεκαρτέρησεν**· ‖ μτγν. ἀποκαρτερῶν (ὁ) ὡς οὐσ. τίτλος συγγράμματός τινος τοῦ 'Ηγησίου : Κικ.Τουσκ.1,34· 3) εἶδος ποινῆς : Εὐστ.'Ιλ.1175,21 « **ἀποκαρτερεῖν**, ὃ ποινῆς εἶδός τι ἦν παρὰ τοῖς πάλαι ».

ἀποκαρύσσω 'Επιγρ. δημοσίᾳ κηρύσσω, ἀναγνωρίζω· κ. παθ. ἐν ὁμ. σημ. : 'Επιγρ. **οἱ ἀποκαρυχθέντες ἐλεύθεροι.**

ἀποκαρφολογῶ-έω ἀποσπῶν ἀπό τινος συλλέγω ἄχυρα ἢ κάρφη : 'Ιππ.Προγν.38,4.

ἀποκαρφοῦμαι-όομαι μτγν. ἀποξηραίνομαι, γίνομαι ξηρός : Σεβῆρ.'Ιατρ.12 D.

ἀποκαρφώνω δημ. περαίνω τὴν δι' ἥλων σύνδεσιν, συναρμογήν, τελειώνω τὸ κάρφωμα.

ἀποκαρῶ-όω μτγν. ναρκῶ, ἀποκαρώνω βλ.λ. : Διοσκ.4,75.

ἀποκάρωμα (τὸ) νεώτ. κ. -ωσις, δημ. κ -ωμάρα κ. -η ἡ κατάστασις τοῦ **ἀποκαρώνω** βλ.λ., νάρκωσις, λήθαργος, ὕπνος βαθύς : Παλαμ. Τρισεύγ.41 **ἀγάλια - ἀγάλια ἁπλώθηκε ἡδονικὸ ἀποκάρωμα**, Ζερβ.Τραγ.Κ Κ 15,16 **τ' ἀποκάρωμά τους, ὅπου νά 'ναι ἀφήνουν τὰ δεντρὰ τ' ἀστάχια.**

ἀποκαρωμάρα (ἡ) δημ. κ. **ἀποκάρωμα** βλ.λ.

ἀποκαρώνω νεώτ. κ. δημ., κάμνω τινὰ νὰ ναρκωθῇ, νὰ περιπέσῃ εἰς λήθαργον· 2) **ἀποκαρώνω** ὡς ἀμτβ. κ. μέσ. **ἀποκαρώνομαι**, μτχ. παρακ. ἀποκαρωμένος ἀποναρκοῦμαι, περιπίπτω εἰς λήθαργον : Βαλαωρ.θ.Διακ.4,7 **ἀπ' τὸ βαρὺ τὸν κάματο βουβά, ἀποκαρωμένα**, Ζερβ.Τραγ. ΚΚ 5,4 **στὰ λάγνα τὰ ὄνειρά σας ὁ κόσμος ν' ἀποκαρωθῇ.**

ἀποκάρωσις-εως (ἡ) νεώτ. δημ. -ωση ἡ κατάστασις τοῦ **ἀποκαρώνω -ομαι** βλ.λ., νάρκωσις, λήθαργος, βαθὺς ὕπνος, ἀποκάρωμα.

ἀποκασμοῦ ἐπίρρ. δημ. ἀπὸ εἰκασμοῦ, κατὰ συμπερασμόν, κατ' εἰκασίαν.

ἀποκαταβαίνω μτγν. κ. μσν. μέλλ. **-βήσομαι** κα-

ταβαίνω ἀπό τινος : Διον.'Αλ.Ρωμ.9,16, Νικήτ.Χων. Χρον.86 Β **συχνάκις τοῦ ἵππου ἀποκατέβαινε.**
ἀποκάταγμα-ατος (τό) 'Επιγρ. τεμάχιον θραυσθέντος πράγματος, ἀπόθραυσμα, σύντριμμα : 'Επιγρ. **φιάλης χρυσῆς ἀποκατάγματα.**
ἀποκατάγνυμι ἀποθραύω, συντρίβω τελείως· 'Ησ. «ἀπαράσσεται· **ἀποκατάγνυται».**
ἀποκατάγω μτγν. ἐπανάγω : Βέττ.Βάλλ.319,19.
ἀποκαταδίκη μαν. ὁριστική καταδίκη : Μιχ. Ψελλ.Σύνοψ.818 **οὐδεὶς δὲ ἐναγόμενος ὀνόματι οἰκείῳ ἱκάνωσίν τινα δίδοῖ τῆς ἀποκαταδίκης.**
ἀποκαταλαμβάνω μτγν. ἀποκλείω, παρεμποδίζω : Αὐτόλυκ.2,13.
ἀποκαταλείπω μτγν.ἐγκαταλείπω:'Επιφάν.1,1038Α.
ἀποκατάλεπτος-ον μτγν. λίαν λεπτός, ὅλως ἀσθενής, ἀδύναμος : Πάπ. **ἀποκαταλέπτου τοῦ λόγου τὰ σύμπαντα κατανοῆσαι.**
ἀποκαταλλάσσω μτγν. πάλιν συμβιβάζω, συνδιαλλάττω, φιλιώνω : ΚΔ'Εφεσ.2,16 **ἀποκαταλλάξῃ τοὺς ἀμφοτέρους ἐν ἑνὶ σώματι τῷ Θεῷ.**
ἀποκαταντιά (ἡ) δημ. τὸ τελειωτικὸν ἄθλιον κατάντημα, ἡ μετὰ πολλὰς περιπετείας καὶ δοκιμασίας τοῦ βίου ἐπελθοῦσα εἴς τινα ἐσχάτη ἀθλιότης : **λυπήθηκα τὴν ἀποκαταντιά του.**
ἀποκαταντῶ-άω δημ. καταντῶ τελειωτικῶς κάπου, μετὰ πολλὰς περιπετείας καὶ δοκιμασίας, περιπίπτω εἴς τινα, ἰδίως κακήν, κατάστασιν : δ. τραγ. **ἄν ἤξαιρα τὸ τέλος μου, ποῦ θ' ἀποκαταντήσω,** πρβλ. καταντῶ, κατάντημα.
ἀποκαταπίνω δημ. τελείως καταπίνω.
ἀποκαταπίπτω ἐκπίπτω, 'Ησ. ἐν λ. **ῥόπτρον.**
ἀποκαταπτῦσαι 'Ησ. « τελειῶσαι ».
ἀποκατάρια (τὰ) δημ. τὰ παρὰ τὸ ἔδαφος ἐγκάρσια ξύλα, τὰ σταθεροῦντα, τὰ πλαισιοῦντα τὸν ἀργαλειόν.
ἀποκαταριά (ἡ) δημ. ἡ κάτω ἐπιφάνεια πράγματος.
ἀποκαταρρέω καταρρέω ἔκ τινος : 'Ιππ.'Αφ.7,30.
ἀποκαταρρίπτω μτγν. ῥίπτω τι εἰς βάθος, καταδύω, βυθίζω : Γαλ.14,208 **ὕδωρ, εἰς ὃ ἀποκαταρρίπτουσιν οἱ σιδηρουργοὶ τὰ σιδηρᾶ.**
ἀποκαταρῶμαι-άομαι μτγν. ἱκετεύω, ἐκλιπαρῶ : Δοσίθ.431 Κ.
ἀποκαταστaίνω δημ. ἀόρ. **ἀποκατάστησα,** παθ. ἀόρ. **ἀποκαταστάθηκα,** μτχ. **ἀποκαταστημένος,** ἀποκαθίστημι, ἀποκαθιστῶ βλ.λ.
ἀποκατασταλάζω δημ. ἀμτβ. τελείως κατασταλάζω, κατακαθίζω : **ἀποκαταστάλαξε τὸ λάδι·** || μτφ. ἐπὶ προσώπου, μονίμως ἐγκαθίσταμαί που, κατόπιν περιπετειῶν καταλήγω κάπου : **δὲν μπόρεσε ἀκόμα νὰ ἀποκατασταλάξῃ κάπου.**
ἀποκατάσταση (ἡ) δημ. ἀποκατάστασις βλ.λ.
ἀποκαταστασία (ἡ) Πάπ. κ. μσν. καταβολὴ εἰς ἀποκατάστασιν ζημίας, ἀποζημίωσις : Πάπ. **ἐὰν μὴ ἀποκαταστασίας πέμψῃς, οἶδάς σου τὸν κίνδυνον,** 'Ανν,Κομν.1,109,7.
ἀποκαταστάσιμος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ δεκτικὸς ἐπανόδου εἰς τὴν πρώην κατάστασιν : **πτωχεύσας ἀποκαταστάσιμος·** 2) ὁ πρὸς ἀποκατάστασιν βλ. λ.4) κ.5) : **ἔχει τέκνα ἀποκαταστάσιμα.**
ἀποκατάστασις-εως κ. νεώτ., δημ. **-η** τὸ ἐπαναφέρειν τινὰ ἤ τι εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ κατάστασιν : Πολύβ.4,23,1 **ἕως ἂν ἐκ τοῦ γεγονότος κινήματος εἰς τὴν ἀποκατάστασιν ἔλθῃ τὰ κατὰ τὴν πόλιν, - ἀποκατάστασις τῆς τάξεως, - τῆς δημοσίας ἀσφαλείας·** 2) τὸ νὰ ἐπανέλθῃ τις εἰς τὴν προτέραν κατάστασίν του, ἡ ἐπάνοδος εἰς τὴν ἣν πρότερον εἶχε θέσιν ἢ περιουσίαν ἢ προνομίαν κτλ. : Πολύβ.3,99,6 **πρὸς τὴν ἀποκατάστασιν τῶν ὁμήρων εἰς τὰς πατρίδας,** Εὐστ.σχόλ. 'Οδ.1610,27 **τὴν διὰ μιᾶς νυκτὸς ἀποκατάστασιν τοῦ 'Οδυσσέως·** || κ. ἐπὶ πραγμ. ἡ εἰς τὴν πρότερον φυσικὴν ἢ ὁμαλὴν κατάστασιν ἐπάνοδος, ὅθ. προκειμ. περὶ τοῦ σώματος, ἀνάρρωσις : 'Αριστλ.ΗΜ 1204 Β 36 **ἀπ- εἰς φύσιν,** 'Αρετ.Χρον Νούσ.1,5· || **ἀποκατάστασις ἀρχαίου κειμένου** (ἡ ἐπαναγωγὴ εἰς ἣν κατάστασιν ἀρχικῶς ἦτο, ἤτοι ὡς ἐγράφη ὑπὸ τοῦ συγγραφέως, διορθουμένων τῶν ὑπὸ ἀντιγραφέων ἢ ἐξ ἄλλης αἰτίας γενομένων λαθῶν)· 3) νεώτ. νομ. **ἀποκατάστασις εἰς ἀκέραιον** ἡ ἐν ὡρισμέναις ὑπὸ τοῦ νόμου περιπτώσεσιν ἐπαναφορὰ τῶν διαφερομένων εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀδίκως ἐπελθούσης ἔννομον αὐτῶν σχέσιν· || νεώτ. ποιν. δίκ. **ἀποκατάστασις** (καταδίκου) ἡ μετὰ τὴν ἔκτισιν τῆς ποινῆς ἢ δι' ὑπουργικοῦ διατάγματος ἄρσις τῆς στερήσεως τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων καταδικασθέντος· || νεώτ. ἐμπ. δίκ. **ἀποκατάστασις** (πτωχεύσαντος) ἡ μετ' ἐξόφλησιν ἢ διακανόνισιν τῶν πιστωμάτων, ἤτοι τῶν ὀφειλῶν τοῦ πτωχεύσαντος καὶ κατ' ἀκολουθίαν αἰτήσεως αὐτοῦ διαγραφὴ ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ἐν πτωχεύσει διατελούντων· 4) εἰδ. ἐπὶ τῶν ἀστέρων, ἡ ἐν ὡρισμένῃ ὥρᾳ τοῦ ἔτους ἢ τῆς νυκτὸς ἐπάνοδος αὐτῶν εἰς ἣν θέσιν ἦσαν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος : Διόδ.Σ 2,47 **αἱ τῶν ἄστρων ἀποκαταστάσεις·** εἰδ.δὲ περὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης κ. ἡ μετ' ἔκλειψιν φανέρωσις : Πλάτ. 'Αξ.370 Β **περιφορὰς ἄστρων καὶ δρόμους ἡλίου τε καὶ σελήνης ἐκλείψεις τε καὶ ταχείας ἀποκαταστάσεις·** 5) νεώτ. κ. δημ. ἡ ὑπὸ τοῦ Κράτους ἢ ἁρμοδίου σωματείου γινομένη ἔν τινι τόπῳ ἐγκατάστασις δυσπραγούντων ὁμοεθνῶν, οἷον προσφύγων, ἀκτημόνων, ἀνέργων κτλ., κατὰ τρόπον ἀσφαλίζοντα αὐτοῖς τὴν στέγασιν καὶ τὴν συντήρησιν : **ἡ ἀποκατάστασις τῶν ἐκ Βουλγαρίας ἀπελαθέντων - τῶν ἐπιμόρτων καλλιεργητῶν Θεσσαλίας, - ἡ ἀποκατάσταση τῆς προσφυγιᾶς·** || κ. ἡ συνεπείᾳ ἰδίας ἑαυτοῦ προσπαθείας ἐξασφάλισις ὑπό τινος ἐπαρκῶν βιοτικῶν πόρων· 6) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τέκνων, ἡ τῇ μερίμνῃ τῶν γονέων διὰ παροχῆς οἰκονομικῶν πόρων ἢ ἄ. μέσων, οἷον ἐπαγγέλματος, διορισμοῦ εἰς θέσιν κτλ., ἐξασφάλισις ἐπαρκείας ἐν τῷ βίῳ : **ἐπέτυχε καλὴν ἀποκατάστασιν τῶν υἱῶν του·** || εἰδ. ἐπὶ θυγατέρων, ἡ τῇ μερίμνῃ τῶν γονέων κατάστασις εἰς ἔγγαμον βίον, ἡ παντριά τους : **ἔχει τρεῖς κόρες γιὰ ἀποκατάσταση, - τέτοια ἀποκατάσταση ἄς ἔλειπε.**
ἀποκαταστάτης (ὁ) νεώτ. ὁ ἀποκαθιστῶν ἢ ἀποκαταστήσας : Δ.Μαυροφρ.62 **ἀποκαταστάτης τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν τῇ Δύσει.**
ἀποκαταστατικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ λαμβάνων ἢ ὑφιστάμενος ἀποκατάστασιν, ὁ ἀναγόμενος ἢ συντελῶν εἰς ἀποκατάστασιν, εἰς ἀρτίαν ἐπάνοδον, πλήρη ἐπαναφοράν : ΑΒ **τὸ τῆς φωνῆς διανάπαυμα ἢ ἀποκαταστατικὸν ὅλης ἐννοίας·** || νομ. ὁ δι' ἀποκατάστασιν βλ.λ. γενόμενος : Βασιλικ.Β,1,1 **ἀποκαταστατικὴ ἀγωγή·** 2) ὁ μετὰ περίοδόν τινα εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἀποκαθιστάμενος, περὶ πλανητῶν κ. γεν. ἀστέρων· 3) ὁ ἐμφαίνων ἢ καθορίζων τοιαύτην ἀποκατάστασιν ἀστέρων, περὶ ἀριθμῶν κ. γεν. περὶ χρόνου : Φίλ.1,24,22 **ὁ γεννηθεὶς ἀριθμὸς ἀποκαταστατικός ἐστι σελήνης,** Πτολ.Μαθ.1,215 Β **τοῦ τῆς ἀνωμαλίας αὐτῆς ἀποκαταστατικοῦ χρόνου.**
ἀποκαταστατικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἀποκαταστάσεως βλ. λ.
ἀποκατάσχεσις-εως (ἡ) γλωσσ. τὸ ἐμποδίζειν, ἀνακόπτειν δρᾶσίν τινα, οἷον ῥοήν, κίνησιν κτλ.
ἀποκατατίθημι μτγν. μέλλ. **-θήσω,** μέσ. ἀόρ. ποι. συγκεκ. ἀπεκάθθετο ἀποθέτω που χωριστά, θέτω κατὰ μέρος : 'Απολλ.Ρ.3,816 **καὶ τὴν μέν ῥα πάλιν σφετέρων ἀπεκάτθετο γούνων.**

ἀποκαταφαίνομαι μτγν., παθ., εἶμαι καταφανής, γίνομαι ἐντελῶς ὁρατός: Ἀρισταίν.1,3 **ὥστε ἅπαν ἡμῶν φανερῶς ἀποκαταφαίνεσθαι μέλος.**
ἀποκαταψύχω μτγν. ψυχραίνω, καθιστῶ τι ὁλοτελῶς ψυχρόν : Γαλ. 11,555.
ἀποκατέχω Ἐπιγρ. ἐμποδίζω, βίᾳ συγκρατῶ, κρατῶ οἱονεὶ δέσμιον : **ἀποκατέχετε ὑμεῖς αὐτὴν ταῖς ἐσχάταις τιμωρίαις.**
ἀποκάτημαι Ἰων. **ἀποκάθημαι** βλ.λ.
ἀποκατιανός-ή-ό δημ. κ. **ἀποκατινός** βλ.λ.
ἀποκατινά ἐπίρρ. δημ. κάτωθεν ἄλλου τινός.
ἀποκατινός-ή-ό δημ. κ. **-ιανός** ὁ κάτωθεν ἄλλου τινὸς κείμενος : **ἀποκατινὸ δωμάτιο**· || μτφ. ὁ κατωτέρος ἀξίας ἢ ποιότητος : **ἀποκατινὸς ἄνθρωπος, - ἀποκατινὸ πρᾶμα** (ἐμπόρευμα)· δ. συνηθέστ. **παρακατιανός**· || **ἀποκατινός** (ὁ) ὡς οὐσ. κατ' εὐφημ. τὰ πηγαῖα, ὁ πρωκτός.
ἀποκατορθῶ-όω κατορθώνω, ἐπιτυχῶς πράττω τι : Ἀριστλ.ΗΕὐδ.8,14 **ἐπειδὴ ὁρῶμέν τινας ἅπαξ εὐτυχήσαντας, διατί οὐ καὶ πάλιν ἄν, διὰ τὸ ἀποκατορθῶσαι καὶ πάλιν ;**
ἀποκάτου ἐπίρρ. δημ. ἀποκάτω βλ.λ. : Σολωμ. Λόρδ.Μπάϊρ.15,3 **πῶς στὸν ἥλιον ἀποκάτου** | **εἶναι λίγη ἐλευθεριά.**
ἀποκάτουθε ἐπίρρ. δημ. ὑποκάτωθεν βλ. λ.
ἀποκατούρημα (τὸ) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποκατουρῶ,πέρας τῆς οὐρήσεως.
ἀποκατουρῶ-άω περατῶ τὴν οὔρησίν μου, τελειώνω τὸ **κατούρημα.**
ἀποκάτω ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. δημ. κ. **ἀποκάτου** ἐκ τοῦ κάτω μέρους, κάτωθεν, ὑποκάτω, κάτω, ὑπό : σχόλ.Διον.Θρ.23 « ἀποκάτω ἀρχόμενοι », Ἐρωτόκρ.Β 1725 **ἐτρέξαν ὅλοι βγάλαν τον ἀπ' τ' ἄλογ' ἀποκάτω, - κάθεται ἀποκάτου**· ||καὶ ἀναλελυμένως : **ἀπὸ κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι** (κάτωθεν τῆς κλίνης, ὑπὸ τὴν κλίνην).
ἀποκάτωθεν Πάπ., μτγν., νεώτ., δημ., **ἀποκάτωθε** κ. **ἀποκάτουθε** ἐκ τῶν κάτω, κάτωθεν : Ὀλυμπ.Μετ.197,17 **- τὸ πῆρε ἀποκάτωθε.**
ἀποκατωθιό ἐπίρρ. δημ. ὑποκάτω, ἀποκάτωθεν, ἀντίθ. ἀπανωθιό : Ἐρωτόκρ.Δ 1871 **στὸ κούτελο ἀποκατωθιὸ εἰς τὸ ζερβό του μάτι,** δ. τραγ. **κι ἀποκατωθιὸ στὸν ἥσκιο Τοῦρκοι κάθονταν.**
ἀποκατωθιός-ά-ό δημ. ὁ κάτωθέν τινος κείμενος, ἀντίθ. ἀπανωθιός.
ἀποκαυκαλίζω δημ. ἀποβάλλω τὸ περικάρπιον, τὸ καύκαλο, ξεφλουδίζω.
ἀποκαυλίζω κ. μσν. μέλλ. **-ίσω** κ. **-ιῶ** ἀποθραύω τὸν καυλόν || γεν. ἀποθραύω, ἐντελῶς θραύω· κ. παθ. **-ομαι** ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Ἱππ.Ἀγμ. 33 **ὅταν δὲ ἀπαγῇ . . πλανωδέστερον τὸ ἄρθρον γίνεται ἢ εἰ παντάπασιν ἀποκαυλισθῇ**· 2) σείων ἢ τύπτων ἀποκόπτω, τεμαχίζω, κολοβῶ, θραύω, τσακίζω : Εὐρ.Ἰκ.717 **κυνέας θερίζων κἀποκαυλίζων ξύλῳ,** Θουκ.2,76 **ἡ δὲ ῥύμη ἐμπίπτουσα ἀπεκαύλιζε τὸ προὔχον τῆς ἐμβολῆς,** Ἀππ.Μιθριδ.74 τοὺς κριοὺς λίθοις **ἀπεκαύλιζον.**
ἀποκαύλισις-εως (ἡ) μτγν. ἐπὶ φυτῶν, ἡ ἀφαίρεσις ἢ ἡ καταστροφὴ τοῦ καυλοῦ· 2) γεν. ἀπόθραυσις, ἐντελὴς θραῦσις, κατατσάκισμα, κολόβωσις : Λουκ.Μισθ.Συν.1 **πηδαλίων ἀποκαυλίσεις.**
ἀπόκαυλος-ον ἐπὶ βλαστημάτων, τὸ μὴ ἀναβλαστάνον ἀποκοπέντος τοῦ καυλοῦ : Θεόφρ.Φ1.7, 2,4 **τῶν δὲ καυλῶν κολουσθέντων, πάντα μέν, ὡς εἰπεῖν, βλαστάνει πλὴν τῶν ἀποκαύλων.**
ἀποκαυλῶ-έω ἀποβάλλω τὸν καυλόν, τὸ στέλεχος· || μέσ. κ. παθ. **-οῦμαι-έομαι** ἐν τῇ αὐτῇ σημ.
ἀπόκαυμα-ατος (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ. δημ. **ἀπόκαμμα** δαυλός : Σύμμ.Ψαλμ.101 (102)· 2) κ. νεώτ. δημ. **ἀπόκαμα** τὸ ἐκ τῆς καύσεως ὑπόλειμμα, τὸ ἀποκαΐδι βλ.λ. : Εὐστ.Ἰλ. 1123 « παρὰ τῷ Κωμικῷ φῶδες τὸ ἀποκαύματα ».

ἀπόκαυσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποκαίειν, ἡ ἐντελὴς καῦσις : Στράβ.16,4,20 **τῶν ὀρῶν ἐρυθραινομένων ἐκ τῆς ἀποκαύσεως**· 2) νεώτ. ἐν τῇ μεταλλουργικῇ, ἡ ἐπεξεργασία, δι' ἧς ὁ χάλυψ βάφεται κυανοῦς.
ἀπόκαυσμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἡ ἕνεκα ὀξειδώσεως ἀπώλεια βάρους, ἣν ὑφίσταται ὁ σίδηρος κατὰ τὴν ἐρυθροπύρωσιν, τῆξιν ἢ σφυρηλασίαν του.
ἀποκαυσμός (ὁ) Ἐπιγρ. ἡ ἀπόκαυσις βλ. λ.
ἀπόκαυτρο (τὸ) δημ. **κ. ἀπόκαφτρο** ὑπόλειμμα ἐκ καύσεως, κάφαλο, ἀποκαΐδι· || εἰδ. τὸ ἀποτεφρωθὲν ἄκρον τῆς θρυαλλίδος, οἷον λύχνου, λυχνίας, κηρίου κτλ., ἡ καύτρα (κάφτρα) τοῦ φυτιλιοῦ.
ἀποκαφύλλωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ χρησιμοποιηθέντος καφυλλίου ἐκ τῆς ἐν τῷ κάλυκι ἐγκαθίσεως αὐτοῦ ἐργασία.
ἀποκάω ἀττ. **ἀποκαίω** βλ.λ.
ἀποκεῖ ἐπίρρ. δημ. κ. **ἀπόκει** ἀπὸ ἐκεῖ, ἐκεῖθεν : **ἐπῆγε ἀποκεῖ**· 2) κ. **ἀπέκει** χρονικῶς, μετὰ ταῦτα, ἔπειτα : Ἐρωτόκρ.Ε 949 **φιλεῖ το μ' ἀναστεναγμούς, κι ἀπόκει μοῦ τὸ δίνει.**
ἀποκεῖθε ἐπίρρ. δημ. ἀπὸ ἐκεῖθεν, ἀποκεῖ βλ.λ.
ἀπόκειμαι κ. νεώτ., μέλλ. **-κείσομαι** παθ. τοῦ ἀποτίθημι κεῖμαι, εὑρίσκομαι μακράν τινος : Πίνδ. Ν 11,61 **προμαθείας δ' ἀπόκεινται ῥοαί** (σχόλ. « τῆς δὲ προγνώσεως αἱ ὁδοὶ ἄποθεν ἡμῶν κεῖνται, ἀντὶ τοῦ, οὐ δυνάμεθα ἄνθρωποι ὄντες τὰ μέλλοντα προγιγνώσκειν », ἤτοι ὁ δὲ ῥοῦς τῶν γεγονότων κεῖται μακρὰν τῆς κατ' ἄνθρωπον προνοίας)· 2) ἐπὶ χρημάτων, κεῖμαι κατὰ μέρος πρὸς φύλαξιν, εἶμαι ἀποτεθησαυρισμένος : Φιλέτ.2,9 **ἀπόκειται ἔνδον ἀργύριον**· || γεν. ἐπὶ πραγμ., εἶμαι ὡς ἐν ἀποθήκῃ, ἔχω ἀποτεθῆ εἰς μέρος τι πρὸς φύλαξιν : Δημ.1040,24 **ὁ μὲν πεπραμένος εἴη τοῦ σίτου, ὁ δ' ἔνδον ἀποκείμενος, - τὰ ἀνάγλυφα τοῦ Παρθενῶνος ἀπόκεινται εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον**· || μτφ. οἱονεὶ ἐν ἀποθήκῃ εἶμαι, ἔχω ἀποτεθῆ που δι' ἐν καιρῷ χρῆσιν, ἐπιφυλάσσομαί τινι : Ξεν.ΚΠ 2,2,15 **πολύς σοι [γέλως] ἐστὶν ἀποκείμενος** (ἐπιφυλάσσεταί σοι), Δημ.633,26 **τὸ τῆς συγγνώμης ὠφέλιμον . . ὅτῳ ποτὲ τῶν πάντων ἀπόκειται**· || μετ' ἀπαρφ. ἐν ὁμ. σημ. : Δημ. 294,14 **ἀτυχήματα ἀπόκειταί τινι ἐνευδοκιμεῖν,** Ἐπιγράμμ.Ἑλλ.416,6 **πᾶσι . . τὸ θανεῖν ἀπόκειται**· || τὸ οὐδ. **ἀποκείμενον** ὡς οὐσ. ὅ,τι ἐπιφυλάσσεταί τινι, ἡ μοῖρα τινός : σχόλ.Θεόκρ.7,33· 3) μτφ. εἶμαι παρηγκωνισμένος, καταπεφρονημένος, εἶμαι παραπεταμένος : Κρατῖν.367 **ἀποκείσεται ἀκλεὴς καὶ ἀπόθητος**· 4) νεώτ. κ. ὡς ἀπρόσ. **ἀπόκειται** εἶναι εἰς τὴν ἁρμοδιότητα ἢ εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, εἶναι στὸ χέρι του : **ἀπόκειται εἰς τὴν θείαν πρόνοιαν, - εἰς τὴν τύχην, - εἰς ἐσέ, - εἰς τὸ δικαστήριον ἀπόκειται νὰ ἐκτιμήσῃ, - ν' ἀποφασίσῃ.**
ἀποκείρω κ. μσν. μέλλ. ἀποκερῶ, ἐπ. **-κέρσω,** ἀόρ. **ἀπέκειρα,** ἐπ. **-έκερσα,** παθ. ἀόρ. **ἀπεκάρην,** παρακ. ἀποκέκαρμαι ἐντελῶς κείρω, κουρεύω, ἐπὶ τῆς κόμης ἢ τῆς χαίτης καὶ τοῦ γενείου, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσ. τ. : Ἰλ.Ψ 141 **ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην,** Ἡρ.6,21 **πάντες ἡβηδὸν ἀπεκείραντο τὰς κεφαλάς,** Λουκ.Ἀλ.46 **ἀποκειράτω τὸν πώγωνα ἐν χρῷ,** Ἡρωδιαν.5,4,12 **τὸ γένειον ἀποκειράμενος ὡς μὴ γνωρίζοιτο**· || κ. ἀπολ. : Ἀριστφ.Νεφ.836 ὑπὸ τῆς **φειδωλίας ἀπεκείρατ' οὐδεὶς πώποτ' οὐδ' ἠλείψατο,** αὐτ. Θεσμ.838 **σκάφιον ἀποκεκαρμένη** (ἐπὶ ἰδιαιτέρου τρόπου κουρᾶς)· || ἰδίᾳ εἰς ἔνδειξιν πένθους, θλίψεως : Ἰσαΐ.4,7 **τίς γὰρ οὐκ ἀπεκείρατο . . τίς οὐ μέλαν ἱμάτιον ἐφόρησεν**· || ἐπὶ ζῴων, ἀποκόπτω διὰ ψαλίδος τὸ τρίχωμα, κάνω τὸ κούρεμα : Ξεν.Ἱππ.5,8 **ἀποκείρουσι πρὸς τὴν ὀχείαν τὰς ἵππους** κ. παθ. : Διόδ.Σ 1,36 **δὶς ἀποκαρέντα τὰ πρόβατα**· 2) μσν. εἰδ. κείρω σταυροειδῶς τὴν κόμην

πρός τὸ κατατάξαι τινὰ μοναχόν : Ἐκκλ.Μην.10,13 Συναξάρ. **ἀποκαρεὶς τὸ μοναχικὸν ἐνεδύσατο σχῆμα,** Μιχ.Ἀτταλ. ἐν Σάθ.1,29 **βούλομαι ἀποκεί-ρεσθαι τούτους ἄνευ ἀποταγῆς·** 3) γεν. ἀπο-τέμνω, κόπτω, σχίζω, ξεσχίζω : Ἰλ.Ν 546 **ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν** (ἐν τμήσ.), Ὀρφ.Ἀργ.606 **ἔρνος ὀξεῖ ἀπέκερσε σιδήρῳ,** Λουκ.Προμ.2 **κα-ταπτήσεται δὲ ἤδη καὶ ὁ ἀετὸς ἀποκερῶν τὸ ἧπαρ·** 4) ὅθ. φονεύω, καταστρέφω, ἀφανίζω : Αἰσχ.Πέρσ.921 **κόσμου τ' ἀνδρῶν, οὓς νῦν δαί-μων ἀπέκειρεν·** || διακορεύω : Ἐπίγραμμ. ἐν ΑΠ 9,451,2 **σός με πόσις . . μουνώσας . . ἐμὴν ἀπό-κερσε κορείην·** 5) κ. μτφ. διαφθείρω, καταστρέ-φω, πρβλ. δημ. θερίζω : Δημάδ.12 **ἀπέκειρε γὰρ τὴν ἀκμὴν τῆς Σπάρτης·** κ. μέσ. : Εὐρ.Ἡρ.Μ 875 **ἀποκείρεται σὸν ἄνθος πόλεος ὁ Διὸς ἔκγονος·** || κ. παθ. : αὐτ.Ἑκ.910 **ἀπὸ δὲ στεφάναν κέκαρ-σαι πύργων** (ἐν τμήσ. σοῦ ἠφάνισαν, σοῦ κατέ-στρεψαν τὸ διάδημα τῶν πύργων σου)· 6) γεν. ἀποστερῶ : Διον.Ἁλ.Ρωμ.9,23 **ἀνδρῶν τοιούτων καὶ τοσούτων ἀρετὰς ἀποκειραμένη·** 7) μτγν. μτφ. ἐξαπατῶν ἐκμεταλλεύομαί τινα : Λουκ.Ἀλ.6 **περιῇσαν γοητεύοντες καὶ τοὺς παχεῖς τῶν ἀν-θρώπων ἀποκείροντες.**

ἀποκκκαλυμμένος-η-ον μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ρ. ἀποκαλύπτω βλ. λ., συνήθ. μὲ ἐπιθ. σημ. ὁ ἀκάλυπτος, ἀπροκάλυπτος· || **ἀποκεκαλυμμένη θέσις** νεώτ. ἐν τῇ στρατ. τακτ. ἡ ἐν σχέσει πρὸς ὡρισμένον τινὰ χῶρον τοῦ ἀντιπάλου θέσις τοῦ πυροβολικοῦ, ὅταν τὰ πυροβόλα δὲν προστα-τεύωνται δι' ἐδαφικῆς προκαλύψεως.

ἀποκεκαλυμμένως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀπροκα-λύπτως, φανερῶς, ξάστερα : Ἰσοκρ.8,62 **ἀποκε-καλυμμένως ὥρμημαι λέγειν,** - Διον.Ἁλ.Ρητ.8,3 **μὴ ἀποκεκαλυμμένως λέγειν·** || νεώτ. ἐν τῇ στρατ. τακτ. ἐν φρ. **ἡ ἐξόρμησις τοῦ ἐχθροῦ ἐγένετο ἀποκεκαλυμμένως** ὅρος χρησιμοποιούμενος, ὅ-πως καταδείξῃ ὅτι ὑλικόν τι ἔμψυχον ἢ ἄψυχον, ἐν κινήσει ἢ ἀκινησίᾳ, φιλικὸν ἢ ἐχθρικόν, διατελεῖ ὑπὸ τὰς ὄψεις καὶ τὰ πυρὰ τοῦ ἀντιπάλου.

ἀποκεκινδυνκυμένως ἐπίρρ. μτγν. τολμηρῶς, ριψοκινδύνως, μετὰ θάρρους : Θεμίστ.Λόγ.8,107 C **Πλάτων τοῦτόν γε ἀτεχνῶς ἀποκεκινδυνευμένως προήκατο λόγος.**

ἀποκεκληρωμένως ἐπίρρ. μτγν. οἱονεὶ διὰ κλή-ρου, εἰκῇ, ἀλογίστως, στὴν τύχη : Ἰω.Χρυσ.Γέν.2,15.

ἀποκεκριμένον (τὸ) μτγν. οὐδ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ρ. **ἀποκρίνω** διηυκρινισμένον, ὡρισμένον : Δίων.Κ57,3,2 **ἀποκεκριμένον τι εἰπεῖν ἢ πρᾶξαι.**

ἀποκεκρυμμένως ἐπίρρ. μτγν. κρυφίως, ἀπο-κρύφως, στὰ κρυφά : Θέων Προγυμν.8, Ἐπιφάν.1, 949 D **κἂν ἀποκεκρυμμένως υἱὸν βούλεται λέγειν.**

ἀποκέλλω ἀποκλίνω ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, παρα-στρατῶ : Σουΐδ. « **ἀποκείλαντες,** ἀποκλίναντες »· ΑΒ 428,16 « **ἀποκέλλειν** τὸ εἰς τοὔμπροσθεν ἰέναι ».

ἀπόκενος-ον μτγν. ὁ μὴ ἐντελῶς πλήρης : Διοσκ.5,36 **ἀποκένοις ἀγγείοις·** 2) ἐντελῶς κε-νός, ὁλότελα ἀδειανός : Ἥρων.Πνευμ.2,24 **καιόμε-νος οὖν ὁ λύχνος ἀπόκενος ἔσται.**

ἀποκέντησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ διατρύπησις, ἡ τραυματεία : ΠΔ Ὠσ.9,13 **τοῦ ἐξαγαγεῖν εἰς ἀπο-κέντησιν τὰ τέκνα αὐτοῦ.**

ἀπόκεντρα ἐπίρρ. δημ. μακρὰν τοῦ κέντρου.

ἀπόκεντρος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τόπου ἢ κτιρίου, ὁ μακρὰν τοῦ κέντρου, παράμε-ρος : Μαν.3,269, - **ἀπόκεντρος δρόμος,** - **οἰκοδομή.**

ἀποκεντρῶ-όω νεώτ., δημ. **ἀποκεντρώνω** φέ-ρω τι μακρὰν τοῦ κέντρου, ἀπομακρύνω τι ἀπὸ τοῦ κεντρικοῦ σημείου· || κ. παθ. **-οῦμαι-όομαι** ἐν τῇ αὐτῇ σημ. καθιστῶ τι, οἷον διοίκησιν, ὑπη-ρεσίαν, ἀπόκεντρον, ἤτοι ἀνεξάρτητον, οἷον ἀπὸ τῆς πρωτευούσης ἢ ἀπὸ ἀνωτάτης ἐξουσίας κτΤ.· 2) ἀποχωρίζω, ἀποσπῶ τι ἀπὸ τὸ κέντρον· κ. παθ. **-οῦμαι-όομαι** ἐν τῇ αὐτῇ σημ.

ἀποκεντρώνω δημ. ἀποκεντρῶ βλ. λ.

ἀποκεντρώσιμος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ δυ-νάμενος ν' ἀποκεντρωθῇ, ν' ἀπομακρυνθῇ, ν' ἀπο-χωρισθῇ, ν' ἀποσπασθῇ ἀπὸ τοῦ κέντρου.

ἀποκέντρωσις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -η τὸ φέρειν τι μακρὰν τοῦ κέντρου, ἡ ἀπὸ τοῦ κέντρου ἀπο-μάκρυνσις· || ὁ ἀποχωρισμός, ἡ ἀπόσπασις ἀπὸ τὸ κέντρον· || ὅθ. νεώτ. μτφ. ἡ παροχὴ αὐτοδιοι-κήσεως εἴς τινα διοίκησιν, ὑπηρεσίαν κτΤ., ἡ ἄνευ ἐξαρτήσεως ἀπὸ τὸ κέντρον λειτουργία αὐτῶν· || διοικ. δίκ. **ἀποκέντρωσις πολιτικὴ** ὁ χωρισμὸς τῶν βασικῶν τοῦ Κράτους ἐξουσιῶν καὶ ἡ διά-κρισις αὐτῶν εἰς νομοθετικήν, ἐκτελεστικὴν καὶ δικαστικήν· **ἀποκέντρωσις διοικητικὴ** ἡ παροχὴ δυνάμει ἐπὶ τούτῳ νόμων αὐτοδιοικήσεως εἰς διοι-κητικὴν περιοχήν, οἷον νομόν, δῆμον κοινότητα ἢ εἰς διοικητικήν τινα ὑπηρεσίαν, οἷον αὐτόνομον ὀργανισμόν, αὐτοτελὲς δημόσιον ταμεῖον κτΤ.

ἀποκεντρωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ τῆς ἀποκεν-τρώσεως βλ.λ., ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς αὐτήν· || ὁ φέρων τὴν ἀποκέντρωσιν, ὁ συντελῶν εἰς αὐτήν· || διοικ. δίκ. **ἀποκεντρωτικὸν σύστη-μα** τὸ πολιτειακὸν σύστημα τὸ καθορίζον ἀποκέν-τρωσιν βλ.λ. διοικητικήν.

ἀποκεντρωτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἀποκεντρώ-σεως βλ.λ., κατὰ τρόπον ἀποκεντρωτικόν.

ἀποκεντῶ-άω δημ. τελειώνω τὸ κέντημα βλ.λ. : **ἀποκέντησε τὸ μαντήλι.**

ἀποκεντῶ-έω κ. μσν. κεντῶ, διατρυπῶ : Ἱππ. Ἑλκ.25, ΠΔ Ἀρρ.25,8 **καὶ ἀπεκέντησεν ἀμφοτέ-ρους·** || παθ. **-οῦμαι** ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Διογ.Λ 9,26 **δακὼν οὐκ ἀνῆκεν ἕως ἀπεκεντήθη·** 2) **τὰ ὀ-πίσω** ἀποκεντῶ σεισοπυγῶ : Προκόπ.3,1,9,23 **λορ-δουμένη τε καὶ τὰ ὀπίσω ἀποκεντοῦσα τοῖς διά-πειραν αὐτῆς ἔχουσιν** (περὶ τῆς Θεοδώρας, ἀμφ.).

ἀποκενῶ-όω κ. νεώτ. διοχετεύω, ἐξαντλῶ· κ. παθ. **-οῦμαι** ἐξαντλοῦμαι, ὑφίσταμαι διοχέτευ-σιν, πλήρη κένωσιν : Ἱππ.Φυσ.Παιδ. **ἢν μὲν ἀπο-κενῶται τοῦ αἵματος ἡ γυνή, λαμβάνει ἐν γα-στρί·** || κ. νεώτ. ἐντελῶς κενῶ, ἀδειάζω ὁλωσδιό-λου : Ἀριστλ.ἀπ.224.

ἀποκένωμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἡ ἀποκένωσις βλ.λ.

ἀποκενώνω δημ. μτχ. παθ.παρακ. **ἀποκενωμένος** ἀποκενῶ, τελειώνω τὸ ἄδειασμα, ἐντελῶς ἀδειάζω· || μεταφέρω ἀπὸ ἀγγείου εἰς ἄλλο, μεταγγίζω.

ἀποκένωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἐντελὴς κένωσις, ἐκκένωσις, τὸ ἄδειασμα : Ὀρειβ.7,20,1 ἡ δι' **ἐγχα-ράξεως** ἀποκένωσις **τοῦ αἵματος·** 2) νεώτ. ἐν τῇ μηχανολ. **ἀποκενώσεως κρουνὸς** ὁ διὰ τὴν πλήρη ἐκκένωσιν τοῦ ὕδατος πρὸς καθαρι-σμὸν τοῦ λέβητος χρησιμεύων εἰδικὸς κρουνός.

ἀποκεραμῶ-όω Ἐπιγρ. καλύπτω, στεγάζω μὲ κεράμους, σκεπάζω μὲ κεραμίδια : **ἀποκ- τὴν πά-ροδον τοῦ τείχους.**

ἀποκκράτωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἐν τῇ παθολ. ἡ ἐντελὴς κεράτωσις βλ.λ.

ἀποκκρδαίνω κ. μσν. μέλλ. ἀποκερδήσω κ. **-κερδανῶ,** ἀόρ. **ἀπεκέρδησα** κ. **-κέρδανα,** πα-ρακ. **-κεκέρδαγκα** (ΔίωνΚ 43,18) λαμβάνω ἀπό τινος κέρδος, ἀποκομίζω ὠφέλειαν, μετ' αἰτ. : Ἀνδοκ.1,13 **βραχέα ἀποκερδαίνομεν,** Ἰω.Μαλ.296 **μὴ ἀγοράζων ἵππους, ἀλλὰ τὰ τοῦ ἱππικοῦ δη-μόσια ἀποκερδαίνων·** || μετὰ γεν. δηλούσης πό-θεν τὸ κέρδος : Εὐρ.Κύκλ.432 **ἀλλ' ἀσθενὴς γὰρ κἀποκερδαίνων ποτοῦ·** || κ. ἀπολ. πορίζομαι κέρδη : Λουκ.Νεκρ.Δ 4,1 **ἔνεστι ἀποκερδᾶναι.**

ἀποκέρι (τὸ) δημ. ὑπόλειμμα καέντος κηρίου.

ἀποκερματίζω μτγν. μέλλ. ἀττ. -ιῶ μεταβάλ-λω εἰς κέρματα, θραύω τι εἰς μικρὰ τεμάχια : Πορφ. Γνωμ.37 **οὐκ ἀποκοπεῖσαι οὐδ' ἀποκερματίσα-**

σαι **εἰς ἑαυτάς τὴν ὕλην·** 2) μτφ. ἀφανίζω, σπαταλῶ μεγάλην περιουσίαν: Παλλάδ. ἐν ΑΠ 7,607.

ἀποκεστίλλαι Ἡσ. « ἐκδεῖραι ».

ἀπόκετον Ἡσ. « ἀποκομίζων ».

ἀποκεφαλαιῶ-όω μσν. συγκεφαλαιῶ, συνοψίζω· ‖ κ. παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Εὐστ. σχόλ. Ὀδ. 1769,4 **ἀποκεφαλαιοῦται εἴς τινα παραίνεσιν ὁ αἶνος.**

ἀποκεφαλίζω μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ἀποκόπτω τὴν κεφαλήν : Δωρίων ἐν Ἀθην. 7,287 C **βεμβράδ᾽** ἀποκεφαλίσας, **ἐὰν ᾖ ἁδροτέρα, καὶ ἀποπλύνας ἕψε·** ‖ ἰδίᾳ ἐπὶ προσ. θανατῶ δι᾽ ἀποκεφαλισμοῦ, καρατομῶ : ΚΔ Ματθ. 14,10 **καὶ πέμψας ἀπεκεφάλισε τὸν Ἰωάννην ἐν τῇ φυλακῇ,** Χρον. Μωρ. 7,20 **πῶς ἀποκεφαλίζανε τὰ ἄξια παλικάρια, - ἀπεκεφαλίσθησαν οἱ καταδικασθέντες εἰς θάνατον·** ‖ νεώτ. κ. μτφ. ἀποκόπτω τὴν κορυφὴν πράγματός τινος, κοφοκεφαλιάζω.

ἀποκεφάλισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκεφαλίζειν, θανάτωσις δι᾽ ἀποκοπῆς τῆς κεφαλῆς, καρατόμησις : **ἡ ἀποκ- τοῦ Ἰωάννου.**

ἀποκεφάλισμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ρύπος ἀπορριπτόμενος ἐκ καθαριζομένης κεφαλῆς : Πολυδ. 2,48· 2) δημ. ἀποκεφαλισμός βλ.λ.

ἀποκεφαλισμός (ὁ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀποκοπὴ τῆς κεφαλῆς· ‖ κ. εἰδ. ἡ θανάτωσις δι᾽ ἀποτομῆς τῆς κεφαλῆς τοῦ καταδικασθέντος, ἡ καρατόμησις : Πλούτ. Ἠθ. 358 E· 2) νεώτ. ἰατρ. **ἀποκεφαλισμός ἐμβρύου** ἐγχείρησις μαιευτικὴ γινομένη δι᾽ ἀποκοπῆς τοῦ λαιμοῦ τοῦ ἐμβρύου, ὅπως οὕτως ἐξαχθῇ χωριστὰ ὁ κορμὸς καὶ εἶτα ἡ κεφαλή.

ἀποκεφαλιστής (ὁ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀποκεφαλίζων : Στράβ. 11,14,14 **θηριώδεις ἀνθρώπους.. περισκυθιστάς τε καὶ ἀποκεφαλιστάς·** ‖ νεώτ. εἰδ. ὁ ἀποκεφαλίζων δήμιος· 2) δημ. παθ. ἀντὶ **ἀποκεφαλισθείς,** ὡς ἐπωνυμία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ πρὸς ἔνδειξιν τῆς κατ᾽ Αὔγουστον ἀγομένης ἑορτῆς εἰς μνήμην τῆς ἀποκεφαλίσεώς του : **νηστεύουνε τ᾽ Ἅη Γιάννη τοῦ ἀποκεφαλιστῆ.**

ἀποκεφαλώνω δημ. μτβ. κ. ἀμτβ. ἐξασφαλίζω εἰς ἐμαυτὸν ἢ ἄλλον ἐπάρκειαν βίου, πρβλ. ἀποκαθιστῶ 2) : **θέλω νὰ ἀποκεφαλώσω τὸ παιδί μου.**

ἀποκεχωρισμένως ἐπίρρ. μτγν. κεχωρισμένως, χωριστά : Ἀπολλ. Σοφ. Λεξ. Ὁμ. ἐν λ. «τμήδην».

ἀποκηδεύω περαίνω τὴν κήδευσιν, ὅθ. συνεκδ. κ. παύομαι πενθῶν, θρηνῶν τεθνεῶτα : Ἡρ. 9,31 **οἱ δὲ .. ὡς ἀπεκήδευσαν Μασίστιον.**

ἀποκηδής-οῦς-ές ἀκηδής, ἀμελής· ‖ τὸ οὐδ. συγκρ. **-έστερον** ὡς ἐπίρρ. ἀμελέστερον : Ἱππ. π. Γαλ. 19,84 « **ἀκηδέστερον,** ἀφροντιστότερον ».

ἀποκηδῶ-έω δωρ. **-καδῶ-έω** ἀκηδῶ, ἀποβάλλω τὴν φροντίδα, ἀφροντιστῶ, ἀμελῶ : Ἰλ. Ψ 413 **αἴ κ᾽ ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον** (σχόλ. « **ἀποκηδήσαντε,** ἠφροντικότε »)· 2) δωρ. ἀσθενῶ : Σώφρων 785 « **ἀποκαδεῖ** ἀντὶ τοῦ **ἀσθενεῖ κεῖται** »· 3) μέσ. **-οῦμαι·** Σουΐδ. « **ἀποκηδήσονται,** τὴν λύπην ἀφαιρήσονται ».

ἀποκήλειν Ἡσ. « ἀποδιώκειν ».

ἀποκηλοῦμαι-έομαι μτγν. καταθέλγομαι : Ἀκύλ. Γέν. 4,4 ἀπεκηλήθη (δ. γρ. **ἐπεκλίθη**).

ἀπόκηρος ὁ μὴ εἰς τὰς Κῆρας, ἤτοι τὸν ὄλεθρον, τὴν καταστροφὴν ὑποκείμενος, ὁ μὴ εἰς τὸ μοιραῖον, ἤτοι τὸν θάνατον ὑποκείμενος : Ἐμπ. 147.

ἀποκήρυγμα-ατος (τὸ) τὸ δημοσίᾳ κεκηρυγμένον, κήρυγμα δημοσίᾳ : Ἱππ. 1110 F **πρὸ τῶν ἀποκηρυγμάτων τούτων** (διόρθ. Κορ. **ἀποστηριγμάτων**).

ἀποκηρυκεύομαι μον. παρακαλῶ, αἰτοῦμαι διὰ πρέσβεων νὰ μὴ γίνῃ τι, ἱκετεύων ἀποφεύγω τι : Θεοφύλ. Σ Ἱστ. 1,14 B **πρεσβεύονται Ῥωμαῖοι πρὸς Χαγάνον** καὶ **τὸν πόλεμον ἀπεκηρυκεύσαντο.**

ἀποκηρυκτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀποκηρύσσων· ‖ ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀποκήρυξιν βλ.λ.

ἀποκήρυκτος-ον κ. νεώτ. γεν. ὁ δημοσίως ἀποκηρυχθείς· ‖ εἰδ. περὶ υἱοῦ, ὁ διὰ δηλώσεως τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀποστερηθεὶς τοῦ δικαιώματος κληρονομίας, ὁ ἀποκληρωθείς· ‖ κ. γεν. ὁ δημοσίως ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποκηρυχθείς : Θεόπομπ. Ἱστ. 309, Λουκ. Ἰκαρ. 14· **ἔοικα τοῖς νόθοις ἐκείνοις καὶ ἀποκηρύκτοις·** ‖ Μοῖρ. 83 « **ἀποκήρυκτον** Ἀττικοί, ἀπόρρητον Ἕλληνες »· 2) μτγν. ἐκκλ. ὁ ἐκ τῆς ἐκκλησίας **ἐκβληθείς,** ὁ ἀφορισθείς : Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 3,562, Συνέσ. Ἐπιστ. 58 **ἀποκηρύκτους** τῆς **ἐκκλησίας δέχεσθαι.**

ἀποκηρύξιμος-ον Ἐπιγρ. ὁ διὰ κήρυκος ὀφείλων ἢ δυνάμενος νὰ πωληθῇ δημοσίᾳ, ὁ διὰ κήρυκος ἐν δημοπρασίᾳ πωλητέος : **τὸν τῶν ἀποκηρυξίμων λόγον.**

ἀποκήρυξις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ διὰ δημοσίου κηρύγματος ἀποβολή, ἀποκλήρωσις τέκνου : Πλούτ. Θεμ. 2 **ἀποκήρυξιν μὲν ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ,** Λουκ. Ἀποκ. 5 **ἅπαξ ἀποκηρύξαντι .. εἶτ᾽ αὖθις ἀναλαβόντι καὶ λύσαντι τὴν ἀποκήρυξιν·** ‖ νεώτ. νομ. ἡ ἀνταποδεικτικὴ διαδικασία, δι᾽ ἧς σκοπεῖται ἡ ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς κατάρριψις τοῦ τεκμηρίου πατρότητος ἀφορῶντος τὴν γνησιότητα τοῦ ὑπὸ τῆς συζύγου του γεννηθέντος τέκνου, ἄ. ἄρνησις πατρότητος· 2) ἐκκλ. ἀποβολὴ ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας, ἀφορισμός : Συνέσ. Ἐπιστ. 72,219 B· 3) νεώτ. γεν. ἡ δημοσίᾳ ἀπάρνησις προσώπου τινὸς ἢ δοξασίας, ἡ δημοσίᾳ ἐκφραζομένη ἀποδοκιμασία : **ἀποκήρυξις βουλευτοῦ ὑπὸ τῶν ἐκλογέων του, - ὀπαδοῦ, - φίλου, - αἱρέσεως, -** γνώμης, **- πολιτικῶν πεποιθήσεων, -** ἀρχῶν.

ἀποκηρύσσω ἀττ. **-ττω** κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. μέλλ. **ἀποκηρύξω,** ἀόρ. δημ. **ἀποκήρυξα,** παθ. **ἀποκηρύχτηκα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἀποκηρυγμένος,** δημοσίᾳ διὰ κήρυκος γνωστοποιῶ τι : Θεόφρ. Φ 4,4,5 **Ἀλέξανδρος ἀπεκήρυξεν μὴ ἐσθίειν·** ‖ ὅθ κ. εἰδ. διὰ τοῦ κήρυκος προσφέρω τι πρὸς πώλησιν, πωλῶ ἐν δημοπρασίᾳ : Ἡρ. 1,194 **νομέας μὲν τοῦ πλοίου καὶ τὴν καλάμην πᾶσαν ἀπ᾽ ὧν ἐκήρυξαν** (ἐν τμήσ.), Δημ. 687,23 **ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλ᾽ ἀποκηρύττοντες, οὕτω πωλοῦσιν ἐπευωνίζοντες,** Λουκ. Β Πρ. 6 **πόσαν τοῦτον ἀποκηρύττεις·** ‖ κ. παθ. ἐν ὁμ. σημ. : Λυσ. 17,7 **καὶ εἰ πλείονος ἄξιά ἐστιν ἡ τοσούτου, ἀποκηρυχθέντων τὸ περιττὸν ἡ πόλις λήψεται,** Λουκ. Ἀλ. 23 **δύ᾽ ὀβολῶν ἀποκεκηρυγμένος·** ‖ γεν. γνωστοποιῶ, διαλαλῶ, ἀνακοινῶ : Δίων Κ 45,26 **τὴν ἀκμὴν τὴν ἐφ᾽ ἥβῃ ἀπεκήρυξε·** ‖ κ. παθ. : Πολυδ. 6,127 **κίναιδος εὐωνότερος τὴν ὥραν τῶν ἀποκεκηρυγμένων ὠνίων·** 2) δημοσίᾳ ἀποβάλλω τὸν υἱόν, τὸν κηρύττω ἀπόκληρον, πρβλ. ἀποκήρυξις 1) : Πλάτ. Νόμ. 929 C **ἐξέστω τῷ πατρὶ τὸν υἱὸν ἀποκηρύττειν,** Πολυδ. 4,93 **ἀποκηρύξαι υἱὸν καὶ υἱωνόν·** κ. παθ. Πλάτ. Νόμ. 928 E **παῖς ἀποκεκηρυγμένος·** ‖ **ἀποκηρυττόμενος** τίτλος ἑνὸς ἐκ τῶν ἔργων τοῦ Λουκιανοῦ· 3) ἐκκλ. ἀποβάλλω τῆς ἐκκλησίας, ἀφορίζω : Εὐστ. Ἱστ. 7,29,1, Θεοδώρητ. Ἐκκλ. Ἱστ. 3 **ἀποκηρύττειν** καὶ **ἐξορίζειν** τῆς καθολικῆς **ἐκκλησίας·** 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπαρνοῦμαί τι δημοσίᾳ, ἀποδοκιμάζω, ὅθεν κ. ἀποδιώκω, ἐκβάλλω : Φιλόστρ. Βί. Σοφ. 4,30 **μηδὲ τοὺς κατάρρους ἀποκήρυττε τῆς σεαυτοῦ σοφίας,** Φώτ. Ἐπιστ. 377 A **ἀλλ᾽ ἐχθρόν, ἀλλὰ** πολέμιον, **ἀλλὰ πάντα κακὸν ἀπεκήρυξας, - τὸν ἀπεκήρυξαν οἱ ὀπαδοί του, - ἀπεκήρυξε τὰς θεωρίας του, - τὰς πολιτικάς του ἀρχάς, - ἰδέας, - πεποιθήσεις·** 5) δημοσίᾳ ἀπαγορεύω : Θεόφρ. Φ 4,4,5 **δι᾽ ὃ Ἀλέξανδρος ἀπεκήρυξε μὴ ἐσθίειν·** κ. παθ. : Ξεν. Ἑλλ. 5,2,27 ἀποκεκήρυκται **μηδένα μετὰ σοῦ στρατεύειν·** 6) Ἐπιγρ. **ἀποκαρύσσω** βλ.λ.

ἀποκιγχονίνη (ἡ) νεώτ. χημ. προϊὸν λαμβανόμενον διὰ θερμάνσεως τῆς κιγχονίνης μετὰ πενταπλασίας ποσότητος ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος.

ἀποκιδαρῶ-άω μτγν. ἀφαιρῶ τὴν κίδαριν βλ. λ. ἀπὸ τῆς κεφαλῆς : ΠΔΛευῖτ.10,6 τὴν κεφαλὴν ὑμῶν οὐκ ἀποκιδαρώσετε.

ἀποκίδναμαι μτγν.ποι. ἀποσκεδάννυμαι, διασκορπίζομαι ὑπό τινος : Ἀπολλ.Ρ 4,133 ὅστ' ἀποκιδνάμενος ποταμοῦ κελάδοντος Ἀράξεω Φᾶσιδ. συμφέρεται, Ἄρατ.735 ἀποκίδναται . . αὐγή.

ἀποκικλήσκω Ἰων. ἀποκαλῶ.

ἀποκίκω κ. ἐν γ' πληθ. προσώπ. ὁριστ. ἀορ. ἀπέκιξαν = ἔρριφαν εἰς τὴν γῆν, εἰς τὸ ἔδαφος : Ἀριστφ.Ἀχ.869 τἄνθεια τῆς γλάχωνος ἀπέκιξαν χαμαὶ (σχόλ. « ἀποπεσεῖν ἐποίησαν »).

ἀποκιλλιβαντῶ-όω νεώτ. καταβιβάζω τὸ πυροβόλον ἀπὸ τοῦ κιλλίβαντος βλ.λ.

ἀποκιναμίνη (ἡ) νεώτ. χημ. προϊὸν (μίγμα) λαμβανόμενον διὰ ζέσεως κιναμίνης μετὰ πυκνοῦ ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος.

ἀποκινδύνευσις-εως (ἡ) τὸ ἀποκινδυνεύειν, τὸ ριψοκινδυνεύειν, ἡ ἐπιχείρησις ἐπικινδύνου πράξεως : Θουκ.7,67 οὐ παρασκευῆς πίστει μᾶλλον ἢ τύχης ἀποκινδυνεύσει (διόρθ. ἀποκινδυνεῦσαι).

ἀποκινδυνεύω ρίπτομαι εἰς μέγαν κίνδυνον, ἀποτολμῶ, ριψοκινδυνεύω : Ἀριστ.Βάτρ.1108 κἀποκινδυνεύετον λεπτόν τι καὶ σοφὸν λέγειν, Ξεν. Ἀπομν.4,2,5 πειράσομαι γὰρ ἐν ὑμῖν ἀποκινδυνεύων μανθάνειν (ἐπὶ ἀμαθοῦς, ἀπείρου ἰατροῦ)· || τολμῶ κρίσιμον συμπλοκήν : Θουκ.7,81 ἀποκινδυνεύειν πρὸς ἀνθρώπους ἀπονενοημένους, Διον.Ἀλ.Ρωμ.3,52 ὀκνηρῶς εἶχον ἑκάτεροι πάσαις ἀποκινδυνεῦσαι ταῖς δυνάμεσι· || κ. παθ. : Θουκ.3,39 ἡμῖν δὲ πρὸς ἑκάστην πόλιν ἀποκεκινδυνεύσεται τά τε χρήματα καὶ αἱ ψυχαὶ (θὰ περιέλθωσιν εἰς τὸν ἔσχατον κίνδυνον)· 2) ἀποφεύγω τὸν κίνδυνον ἄλλου, δὲν συμμετέχω τοῦ κινδύνου : Φιλόστρ.Βί.Ἀπολλ.7,15 ἐγὼ δ' ἀνήκοος τοῦ λόγου φεύγοιμί σε καὶ ἀποκινδυνεύοιμί σου;

ἀποκίνησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. μετακίνησις, μετατόπισις, ἀπομάκρυνσις.

ἀποκινίνη (ἡ) νεώτ. χημ. προϊὸν (μῖγμα) λαμβανόμενον διὰ θερμάνσεως κινίνης ἢ θειικοῦ αὐτῆς ἅλατος μεθ' ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος.

ἀπόκινος (ὁ) εἶδος ὀρχήσεως ἀσελγοῦς : Κρατῖν. 120, Ἀριστφ.ἀπ.275, Πολυδ.4,101, Ἀθήν.14,629 C « τὴν ἀπόκινον καλουμένην ὄρχησιν, ἧς μνημονεύει Κρατῖνος ἐν Νεμέσει καὶ Κηφισόδωρος ἐν Ἀμαζόσι Ἀριστοφάνης τ' ἐν Κενταύρῳ καὶ ἄλλοι πλείονες, ὕστερον μακτρισμὸν ὠνόμασαν », ΑΒ 429,29 « ἀπόκινον· γένος ὀρχήσεως φορτικῆς· οἱ δὲ μέλος ἢ ὁ τῶν κιναιδογράφων ἴαμβος »· 2) ἐν μτφ. χρ. φυγή, διαφυγή : Ἀριστφ.Ἱπ.20 ἀλλ' εὑρὲ τιν' ἀπόκινον ἀπὸ τοῦ δεσπότου (εὑρὲ τρόπον ὅπως χορεύοντες διαφύγωμεν ἀπὸ τὸν δεσπότην).

ἀποκινῶ-έω κ.μσν. κ. νεώτ., δημ. -άω, παθ. -ιέμαι, γ' ἑν. προσ. θαμ. ἀορ. ἀποκινήσασκε, ὑποτ. -ήσω, δημ. ἐνεργ. ἀόρ. ἀποκίνησα κ. παθ. ἀποκινήθηκα, κινῶν ἀπομακρύνω, μετακινῶ, μετατοπίζω : Ἰλ.Λ 636 ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης, Ὀδ.Χ 107 μή μ' ἀποκινήσωσι θυράων μοῦνον ἐόντα, Ἱππ. Νούσ.2,69 ἐπὴν δὲ τῆς ὀδύνης ἀποκινήσῃ, Ἰω.Μαλ.427,11 ἀποκινήσαντος αὐτοὺς τῆς ἐξαρχίας· || παθ. -οῦμαι-έομαι ἀπομακρύνομαι, ἀποβάλλομαι : Βασιλικ.1,4 ἐὰν κληρικὸς ἢ δημοσίως φιλονικεῖν περὶ τῆς εὐσεβείας τολμῶν, τοῦ τάγματος τῶν μοναχῶν ἀποκινεῖται· 2) κ. μτγν. κ. δημ. ἀμτβ. ἀπέρχομαι, ἀποχωρῶ : Αἰν.Τακτ. 10 ὃς ἂν ἀστῶν ἢ ξένων ἢ δούλων ἀποκινῇ, Πολύαιν.1,43,2 ἢν ἀποκινήσῃς νύκτωρ ἐνέδραις, ἐμπίπτεις καὶ λόχοις, - ἀκόμη δὲν ἀποκίνησα (δὲν ἐξεκίνησα)· || δημ. κινοῦμαι ἀπὸ τῆς θέσεώς μου, εὐχρ. ἰδίως ἐν ἀρνητικῇ ἐκφράσει : ἐγὼ δὲν ἀποκίνησα καθόλου, κ. παθ. μὴν ἀποκινιέσαι.

ἀποκιρνῶμαι-άομαι μτγν. καθίσταμαι ἀμιγής, ἀπὸ μικτοῦ γίνομαι ἄμικτος, καθαρός : Ζώσ. Ἀλχ.110 Β κιρνᾶται πάντα καὶ ἀποκιρνᾶται.

ἀποκιρσοῦμαι-όομαι ἐξοιδαίνομαι, ἐπὶ φλεβῶν : Γαλ.8,90 αἱ φλέβες οἷον ἀποκιρσοῦνται.

ἀποκίρσωσις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἀποκιρσοῦσθαι βλ.λ. : Παῦλ. Αἰγ.6,64.

ἀποκισσοῦμαι-όομαι γίνομαι παρεμφερὴς πρὸς κισσόν, περὶ ἀνερπιστικῶν φυτῶν : Θεόφρ.ΦΙ 3,18,7 ἡ ἕλιξ ἀποκιττοῦσθαι τελειουμένη· 2) Ἐπιγρ. ἀποστεροῦμαι τοῦ κισσίνου στεφάνου μου.

ἀπόκιστος-ον ἀκούρευτος· Ἡσ. « ἄποκος ».

ἀποκίχω ἀποκίκω βλ.λ.

ἀποκιώνω δημ. ἀποπερατῶ, φέρω εἰς αἴσιον πέρας συμφωνίαν τινά, οἷον ἀγορὰν ἢ πώλησιν, συνοικέσιον κττ., μένω σύμφωνος : τὰ ἀποκιώσανε καὶ σὲ λίγο θὰ γένῃ ὁ γάμος (πρβλ. κιώνω).

ἀποκλαδεύω μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἀποκόπτω τοὺς κλάδους, κλαδεύω ἐντελῶς : Φίλ.π.Εὐσ.Εὐαγγ. Πρ.1,10 δένδρου λαβόμενον καὶ ἀποκλαδεύσαντα· 2) δημ. παύομαι κλαδεύων, τελειώνω τὸ κλάδεμα.

ἀποκλάδι (τὸ) δημ. ὁ ἀποκοπεὶς κλάδος δένδρου ἢ θαμνώδους φυτοῦ, συνηθέστ. εἰς τὸν πληθ. ἀποκλάδια αἱ ἐκ τῆς ἀμπέλου ἰδίᾳ κλαδευόμεναι ράβδοι, χρησιμοποιούμεναι ὡς ἔναυσμα : Βαλαωρ.Ἀθ.Διάκ.6,8 προσάναμμα, ἀποκλάδι, | χλωροκομμένο φρύγανο, ποὺ τὤβοσκεν ἡ φλόγα.

ἀποκλαδίζω δημ. ἀποκόπτω τοὺς κλάδους φυτοῦ, κλαδεύω : ἀποκλαδίζουνε τὸ ἀμπέλι, παροιμ. ἀποκλάδιζε ἂν θέλῃς νὰ σοδιάζῃς.

ἀποκλάζω (κλάζω) κ. μτγν. μέλλ. -κλάγξω, ἀόρ. -έκλαγξα ἐκπέμπω ἦχον ἢ φωνὴν ὁμοίαν κλαγγῇ, κράζω βροντωδῶς : Αἰσχ.Ἀγ.156 τοιάδε Κάλχας ξὺν μεγάλοις ἀγαθοῖς ἀπέκλαγξεν, ΑΠ 7,191,1 ἀποκλά(γ)ξασα ἀντίφθογγον· 2) (ὀκλάζω) μέλλ. -κλάσω κάμπτω τὸ γόνυ : Ἀριστφ.ἀπ.109.

ἀποκλαίω ἀττ. -κλάω κ. νεώτ., δημ. κ. -κλαίγω, μέλλ. -κλαύσομαι, ἀόρ. ἀπέκλαυσα, δημ. ἀόρ. ἀπόκλαψα, παθ. μτχ. -κλαμένος κλαίω, θρηνῶ τινα μεγαλοφώνως, δυνατά : Θέογν.931 οὐδὲ θανόντ' ἀποκλαίει οὐδείς, ἢν μὴ ὁρᾷ χρήματα λειπόμενα, Πλάτ.Φαίδ.117 C ἐγκαλυψάμενος ἀπέκλαον ἐμαυτόν· || μέσ. κ. κλαυθμηρῶς λέγω, διεκτραγῳδῶ τι, κλαψολογάω : Ἀριστ.Σφ.564 οἱ μέν γ' ἀποκλάονται πενίαν αὐτῶν, Διον.Ἀλ.Ρωμ.6,87 τὰς ἀμφοῖν ἀπεκλαύσατο τύχας· || ἀπολ. κλαίω μεγαλοφώνως, ἐκρήγνυμαι εἰς θρήνους : Ἡρ.2,121,3 τὸν ἂν ἴδωνται ἀποκλαύσαντα ἢ κατοικτισάμενον, Σοφ.Φιλ. 693 στόνον ἀντίτυπον βαρυβρῶτ' ἀποκλαύσειεν αἱματηρόν· 2) ἐν τῷ μέσ. παύομαι κλαίων : Λουκ. Συρ.6 ἐπεὰν δὲ ἀποτύψωνταί τε καὶ ἀποκλαύσωνται· || δημ. ἐν τῷ ἐνεργ. μετ' αἰτ. : δ. δίστ. ἀφοῦ σὲ ἀποκλάψανε τὰ δυό μου τὰ ματάκια | πῆρα τὸ μαχαιράκι μου νὰ γίνω κομματάκια· κ. ἀπολ. : φρ. ἔκλαψε κι ἀπόκλαψε στοὺς τρεῖς ξαναπαντρεύτη (περὶ τῶν ταχέως παρηγορουμένων).

ἀπόκλαμα (τὸ) δημ. ἀποκλαμός βλ.λ.(1).

ἀποκλαμός (ὁ) (1) δημ. (ἀποκλαίω) θρῆνος, ὀδυρμός, ἀπόκλαυσις· 2) τὸ ἕνεκα ἐξαντλήσεως ἐκ τοῦ κλαυθμοῦ ἐπερχόμενον τέλος τούτου.

ἀποκλαμός (ὁ) (2) ἐκ τοῦ πλόκαμος κατ' ἀντιμετάθεσιν, παραφυὰς φυτοῦ, ἀποκλάδι : Ἐρωτόκρ. 102 σὲ λίγο γίνηκε πολύ, καὶ τὸ πολὺ νὰ κάμῃ | ἀρχίνησεν ἀποκλαμούς, σὰ ρίζες τὸ καλάμι· 2) πλόκαμος ὀκτάποδος, πλοκάμι : Βαλαωρ.Ἀθ. Διάκ.4,60 χταπόδι στὴ θαλάμη του, ποὺ πρόσμενε κυνήγι | κι ἀνήσυχο παράδερνε μὲ τοὺς ἀποκλαμούς του.

ἀποκλᾴξας δωρ. μτχ. ἐνεργ. ἀορ. α' τοῦ ρ. ἀποκλείω βλ.λ.

ἀπόκλᾳξον δωρ. β' ἑν. πρόσ. προστ. ἀορ. α' τοῦ ρ. ἀποκλείω βλ.λ.

ἀπόκλαρος-ον δωρ. ἀπόκληρος βλ.λ.
ἀπόκλασις-εως (ἡ) ἡ κατάτμησις, τὸ τσάκισμα· ‖ εἰδ. ἐπὶ τῶν κυμάτων : EM 8,41 **«ἀγή· δ σημαίνει τὴν ἀπόκλασιν τοῦ κύματος».**
ἀπόκλασμα-ατος (τὸ) κάταγμα, ἡ ἐντελὴς θραῦσις, τὸ ὁλοκληρωτικὸν σπάσιμον τοῦ ὀστοῦ πλησίον τῆς ἀρθρώσεως : Ἱππ.Ἰητρ.23 **τὰ ἀποσπάσματα ἢ ἀποκλάσματα**· 2) μτγν. τεμάχιον ἐδωδίμου, οἷον ἄρτου, κρέατος κττ. : Ἀλέξ.Τραλλ.7,9 πρβλ. δημ. ἀποκόμματο.
ἀπόκλαυμα-ατος (τὸ) μτγν. δημ. **-κλαμα** θρῆνος, κλαυθμός, μοιρολόγι, κλαψολόγι : Ἀρρ.Ἐπικτ. 2,16,39 **ἀπόκλαυμα γραῶν.**
ἀπόκλαυσις-εως (ἡ) μτγν. κλαυθμός, ὀδυρμός : Ὠριγ.2,522 F **ὀλοφυρμοῦ καὶ ἀποκλαύσεως.**
ἀποκλάω ἀττ. ἀποκλαίω βλ.λ.
ἀπόκλεια (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων διπτέρων ρυγχοφόρων τῆς οἰκογεν. τῶν μυιῶν.
ἀποκλείνω δημ. ἀποκλείω βλ.λ.
ἀπόκλεισις-εως (ἡ) ἀττ. **-κλῃσις** κ. νεώτ. τὸ κλείειν ἔξω : Θουκ.4,85 **θαυμάζω δὲ τῇ ἀποκλήσει μου τῶν πυλῶν** (διότι ἐκλείσατε τὰς πύλας, ἵνα μὴ εἰσέλθω)· 2) κώλυμα, ἐμπόδιον, ἀποκλεισμός : αὐτ.6,99 **ὑποτειχίζειν δὲ ἄμεινον ἐδόκει εἶναι ἢ ἐκεῖνοι ἔμελλον ἄξειν τὸ τεῖχος, καὶ εἰ φθάσειεν, ἀποκλήσεις γίγνεσθαι**· 3) ἀποχή, ἐπὶ τροφῶν : Ἱππ.1235 D **ἀποκλείσιες σιτίων,** Ἐπιφάν. 1,704 D **οὐ γέγονε γὰρ τὸ Σάββατον εἰς ἀπόκλεισιν** (ἀποχὴν ἀπὸ ὡρισμ. τροφῶν, νηστείαν).
ἀπόκλεισμα-ατος (τὸ) μτγν. τόπος ἀποκεκλεισμένος, ἤτοι ἐξ οὗ ἐμποδίζεται ἡ ἔξοδος, φυλακή : ΠΔ Ἱερ.36, (29) 1,26 **καὶ δώσεις αὐτὸν εἰς τὸ ἀπόκλεισμα καὶ εἰς τὸν καταράκτην.**
ἀποκλεισμός (ὁ) μτγν. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀποκλείειν, ἀπόκλεισις βλ.λ.: Ἀρρ.Ἐπικτ.4,7,20· 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ διὰ τῆς καταλήψεως ἐπικαίρων τινῶν σημείων, παρεμπόδισις πάσης πρὸς τὰ ἔξω ἐπικοινωνίας τοῦ ἐχθροῦ, ἀπομόνωσις : **ἀποκλεισμὸς τοῦ στρατοπέδου, - τοῦ φρουρίου,** δ. τραγ. **νὰ φύγῃ τὸν ἀποκλεισμό, νὰ πιάσῃ ριζοβούνια**· ‖ εἰδ. ἡ ἐν καιρῷ εἰρήνης ἢ πολέμου ὑπὸ κράτους τινὸς διὰ τοῦ πολεμικοῦ αὐτοῦ στόλου διακοπὴ τῶν συγκοινωνιῶν, κ. γεν. πάσης ἐπικοινωνίας ἑτέρου κράτους πρὸς ἄλλας χώρας : **ὁ ἀποκλεισμὸς τῆς Κρήτης, - τῆς Ἑλλάδος, - ἠπειρωτικὸς ἀποκλεισμός** (ὁ ἐπὶ τῶν ἀγγλικῶν προϊόντων ἐπιβληθεὶς ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος καθ' ἅπασαν τὴν Ἠπειρωτικὴν Εὐρώπην), **στὸν ἀποκλεισμὸ ἢ τὸν καιρὸ τοῦ ἀποκλεισμοῦ πεινάσαμε**· ‖ **ἐμπορικὸς ἀποκλεισμὸς** ἡ ὑπὸ τῶν ἐμπόρων ἢ τῶν καταναλωτῶν χώρας τινὸς ἄρνησις εἰσαγωγῆς ἢ ἀποχὴ καταναλώσεως προϊόντων ἄλλης χώρας, διεθν. ὅρος μποϋκοτάζ· ‖ **ἀποκλεισμὸς τῶν ἐργατῶν** ἡ ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν κηρυσσομένη παῦσις τῶν ἐργασιῶν πρὸς ἐξουδετέρωσιν ἀπεργίας τῶν ἐργατῶν, δ. ἀνταπεργία, διεθν. ὅρος λόκ-ἄουτ· ‖ **ἀποκλεισμοῦ σῆμα** εἰδικὴ συσκευὴ ὀπτικοῦ σήματος, δεικνύοντος ἂν ἐπιτρέπηται ἢ ὄχι ἡ εἴσοδος σιδηροδρομικοῦ συρμοῦ εἰς τὸν σταθμόν· 3) νεώτ. ἀπαγόρευσις συμμετοχῆς, οἷον εἰς διαγωνισμόν, ἀγῶνας, σύσκεψιν, συνέδριον κττ. : **ἀποκλεισμὸς ἀθλητοῦ ἐκ τοῦ ἀγωνίσματος λόγῳ κακῆς συμπεριφορᾶς**· 4) μτφ. ἀποχωρισμός, ἐξαίρεσις : **κατ' ἀποκλεισμὸν τῶν ἄλλων περιπτώσεων**· 4) μτγν. ἀντὶ ἀπόκλεισμα, φυλακή : Ἀκύλ.Ψαλμ. 141 (142) 8.
ἀποκλειστὴς (ὁ) νεώτ. θηλ. **ἀποκλείστρια** ὁ ἀποκλείων, ὁ ἐκτελῶν ἀποκλεισμὸν βλ.λ. : **αἱ ἀποκλείστριαι δυνάμεις** (αἱ εὐρωπαϊκαὶ δυνάμεις αἱ ἀποκλείσασαι μὲ τοὺς στόλους των τὴν Ἑλλάδα ὀλίγον πρὸ τῆς ἐμπλοκῆς αὐτῆς εἰς τὸν Παγκόσμιον Πόλεμον).
ἀποκλειστικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀποκλειστικόν, ἀποκλειστικῶς βλ.λ.
ἀποκλειστικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ πάντα ἄλλον ἀποκλείων : **ἀποκλειστικὸν συμπέρασμα**· ‖ ὁ εἰς ἕνα μόνον ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος, μοναδικός, μονομερής : **ἀποκλειστικὸν δικαίωμα ἐκμεταλλεύσεως, - ἔχει αὐτοκίνητον δι' ἀποκλειστικήν του χρῆσιν.**
ἀποκλειστικότης-τητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀποκλειστικοῦ βλ.λ. : **ἀποκλειστικότης ἐκμεταλλεύσεως, - δημοσιεύσεως ἔργου, - ἄρθρου** (πρβλ. διεθν. ὅρ. κοπυράϊτ).
ἀποκλειστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀποκλειστικόν βλ.λ., κατ' ἀποκλεισμὸν οἱουδήποτε ἄλλου : **ἀσχολεῖται ἀποκλειστικῶς μὲ τὸ θέατρον.**
ἀπόκλειστος (-η)-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀποκεκλεισμένος : Κρυστ.Μαρμ.Βασ.17 **εἶναι παλάτι ἐρημικὸ κι ἀπόκλειστο ἡ καρδιά μου.**
ἀποκλείω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἰων. **-κληΐω,** ἀττ. **-κλῄω,** Ἐπιγρ. **-κλῄζω,** δημ. κ. **-κλείνω,** μέλλ. **-κλείσω,** ἰων **-κληΐσω,** ἀττ. **-κλῄσω,** δωρ. ἀόρ. **-ἔκλαξα,** ὁμ. δωρ. προστ. **ἀπόκλαξον** (Θεόκρ. 1, δημ. ἀόρ. **ἀπόκλεισα,** παθ. **ἀποκλείστηκα,** μτχ. παθ. παρακ. μτγν. κ. νεώτ. **ἀποκεκλειμένος,** μσν. κ. δημ. ἀποκλεισμένος κλείω ἔξω, ἐμποδίζω τινὰ νὰ εἰσέλθῃ : Αἰσχ.Πρ.670 **ἐξήλασέν με κἀπέκλησε δωμάτων,** Ἡρ.5,104 **τοῖσι ἑωυτοῦ στασιώτῃσι ἀπεκλήισε τῶν πυλέων**· ‖ κ. μέσ. παρακωλύω : Θουκ.6,101 **αὐτοὺς βουλόμενοι ἀποκλῄσασθαι τῆς διαβάσεως**· ‖ κ. παθ. ὑφίσταμαι ἀποκλεισμόν, ἐμποδίζομαι νὰ διέλθω : Ἡρ.3,117 **ἀποκεκληιμένου .. τοῦ ὕδατος τῆς διεξόδου**· 2) ἐμποδίζω τὴν πρὸς τὰ ἔξω ἐπικοινωνίαν, παρεμποδίζω, ἀπομονώνω, κάμνω ἀποκλεισμόν, Ἀριστοφ.Ὄρν.1263 **ἀποκεκλῄκαμεν .. θεοὺς μηκέτι .. διαπερᾶν πόλιν,** Ἀρρ. Ἀλαν.1,19,13 **ἀπεκεκλείκεσαν τῷ Περσικῷ ναυτικῷ τὸν λιμένα,** Χρον.Μορ.8,10 **ποῦ ναύρῃ τὸν ἁρμόδιον τ' Ἀνάπλι ν' ἀποκλείσῃ, - ἀπέκλεισαν πανταχόθεν τὴν χώραν, - οἱ Ἄγγλοι ἀπέκλεισαν τὰ παράλια τῆς Γαλλίας**· ‖ κ. παθ. : Θουκ.3,109 **ἔκ τε γῆς καὶ ἐκ θαλάσσης ταῖς Ἀττικαῖς ναυσὶ ἀποκεκλῃμένος,** Χρον.Μορ.Προοίμ.106 **δέκα ὀκτὼ ἡμέρες ἐκάμαμε στὸ πόρτο ἀποκλεισμένοι, - ἀπεκλείσθησαν τὰ παράλια τῆς Ἑλλάδος,** δ.τραγ. **ὁ Γρίβας ἀποκλείστηκε ψηλὰ στοῦ Νικολέτου**· 3) μτφ. φέρω εἰς στενόχωρον θέσιν, περιάγω εἰς ἀμηχανίαν, εἰς ἀδιέξοδον : Πλάτ.Πολ.487 C **ὥσπερ ὑπὸ τῶν πεττεύειν δεινῶν οἱ μὴ τελευτῶντες ἀποκλείονται καὶ οὐκ ἔχουσιν ὅ,τι φέρωσιν**· 4) φράττω, ἐμποδίζω : Ἡρ.4,7 **τὰ ἀποκληΐοντα τὴν ὄψιν,** Πλάτ.Φαῖδρ.251 D **ἀποκλείει τὴν βλάστην τοῦ πτεροῦ** (ἐμποδίζει τὴν ἀνάπτυξιν)· ‖ κ. παθ. : Ξεν.Ἀπομν.3,8,9 **ἵνα ὁ χειμερινὸς ἥλιος μὴ ἀποκλῄηται** (ἵνα μὴ παρεμποδίζωνται αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες κατὰ τὸν χειμῶνα), Ἀριστλ.Πρ.904 B 18 **τὸ φῶς ἀποκέκλεισται**· ‖ κ. μτφ. : Διόδ.Σ 13,14 **θεωροῦντες αὐτοῖς τὴν σωτηρίαν πανταχόθεν ἀποκεκλειμένην**· 5) ἐμποδίζω, δὲν ἐπιτρέπω τὴν συμμετοχήν εἴς τι, ἐπιβάλλω ἀποχὴν ἀπό τινος, ἀπομακρύνω, ἀποστερῶ : Ἡρ.1,37 **ἀμφοτέρων με τούτων ἀποκληίσας ἔχεις,** Ἀριστοφ.Σφ.601 **σκέψαι δ' ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν οἵων ἀποκλείεις καὶ κατερύκεις, - τὸν ἀπέκλεισαν ἀπὸ τὰς ἐξετάσεις, - ἀπὸ τὸ συνέδριον**· ‖ κ.παθ. : Ἰσαῖ.11,17 **νόμῳ δὲ ἀποκλειομένης,** Δημ.1107 **ἐγὼ δὲ ἀπεκλείσθην τοῦ λόγου τυχεῖν,** Προκόπ.3,1,11,20 **ἀποκεκλεῖσθαι τοῦ βίου, - ἀπεκλείσθη ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας**· 6) νεώτ. τὸ μέσ. ἐν τῷ γ' ἑν. ὡς ἀπροσ. **ἀποκλείεται** δὲν θεωρεῖται δυνατὸν ἢ ἐνδεχόμενον νὰ συμβῇ τι : **δὲν ἀποκλείεται νὰ ἔλθωμε σὲ συνεννόηση, - σὲ συμβιβασμό, - νὰ βρέξῃ**· ‖ φρ. : **ἀποκλείεται ὑπὸ τοῦ νόμου δὲν πα-**

ρέχεται τὸ δικαίωμα ὑπὸ τοῦ νόμου, δὲν ἐπιτρέπεται· 6) μέσ. κ. παθ. ἀπέχομαί τινος, ἀποστρέφομαι· Ἡσ. « ἀκορέστως ἔχειν τροφῆς » : Ἱππ.Ἐντ. Παθ.) ἢν δὲ τοῦ σίτου ἀποκλεισθῇ· 7) μετ' αἰτ. κλείω, ἀποφράττω : Ἡρ.1,150 τὰς πύλας ἀποκληίσαντες ἔσχον τὴν πόλιν, αὐτ.7,129 τὰ .. πρὸς τὴν ἠῶ ἔχοντα τό τε Πήλιον οὖρος καὶ ἡ Ὄσσα ἀποκληίει, Θεόκρ.15,43 τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον· κ. παθ. : Ἡρ.3,117 αὗται μὲν αἱ πύλαι ἀποκληίονται, αὐτ.4,100 ἀποκληίεται ἡ Σκυθικὴ ὑπὸ πρώτων Ἀγαθύρσων· κ. μτφ. Ἀπολλιν.62,24 πᾶν γὰρ ἀπεκλείσθη λάβρον στόμα λωβητήρων· 8) κλείω οἱονεὶ ἐν δεσμωτηρίῳ· Ἡσ. « ἀποκληίσαντες, φυλακίσαντες » : Σοφ.ΟΤ 1388 ἀποκλῇσαι τοὐμὸν ἄθλιον δέμας· κ. παθ. : Λυσ.1,17 ἀπεκλείσθην ἐν τῷ δωματίῳ· || νεώτ. κ. δημ. μένω που περιωρισμένος : ἐξ ἀνεχείας ἀπεκλείσθην εἰς τὴν ἐπαρχίαν, - μὲ τὴ βροχὴ ἀποκλείσθηκα σπίτι· 9) κάμνω ἐξαίρεσιν, ἐξαιρῶ: Δημ.8415 ἀντέδωκα μέν, ἀπέκλεισα δ' ὡς.

ἀποκλέπτω ἀφαιρῶ κλέπτων, κλέπτω τι ἀπό τινος : Ὑμν.Ὁμ.Ἑρμ.552 κατένευσε μήπστ' ἀποκλέψειν ὅσ' Ἑκηβόλος ἐκτεάτισται· κ. παθ.: Ἀρτεμίδ.2,29 λεπτὰ κερμάτια .. ἀπεκλάπην καὶ ἀπώλεσα | μοῦ τὰ ἔκλεψαν καὶ τὰ ἔχασα |· || μτφ. ἀπατῶ : Γρηγ.Ναζ.Λόγ.4,128 Β αὐδ' ἂν ἄϊδος κυνέην .. περικείμενος ἀποκλέψῃ ἑαυτόν.

ἀποκλῄζομαι Ἐπιγρ. ἀποκλείομαι, κατακλείομαι : οὔνομα σιγάσθω· τοῦτ' ἀποκληιζομένη αὐτὴ ἀμαιμακέτοις ἐγκοτέκρυψα βύθοις.

ἀποκληίω Ἰων. ἀποκλείω βλ. λ.

ἀποκληρίζω νεώτ. κ. δημ. | π. Κοραῆ | ἀποστερῶ τινα τοῦ κλήρου, τοῦ δικαιώματος κληρονομίας, ἄ. ἀποκληρώνω· 2) δημ. ἀμτβ. ἐπὶ οἰκογενείας ἢ γένους, ἐκλείπω, ἄ. συνηθέστ. ξεκληρίζω, συγγ. σβύνω -ομαι.

ἀποκληρονόμος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ κλήρου, τῆς κληρονομίας ἐκβληθείς, ὁ ἀποκληρωθείς, ὁ ἀπολέσας τὰ κληρονομικά του δικαιώματα, ὁ μὴ κληρονόμος : Ἀρρ.Ἐπικτ.3,8,2, Ἐπιφάν. 1,1077 ἀποκληρονόμαυς καὶ ξένας αὐτοῦ ἑαυτὰς καταστήσασαι· || μτγν.κ. ἐν περιφράσει ἀποκληρονόμον ποιῶ ἀποκληρῶ, ἀποκλείω τοῦ κλήρου.

ἀπόκληρος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. δωρ. ἀπόκλαρος ὁ μὴ ἔχων κλῆρον, ὅθ. ὁ μὴ μετέχων τινός : Πινδ.Π 5,54 πόνων δ' οὔ τις ἀπόκλαρός ἐστιν οὔτ' ἔσεται, Ἐμπ.147 ἀνδρείων ἀχέων ἀπόκληροι· 2) ὁ μὴ μετέχων τοῦ κλήρου, ἤτοι κληρονομίας : σχόλ. Ἀριστφ.Πλ.725 « ἐπωμοσία ἐστὶν ἡ δευτέρα τοῦ δικαστηρίου κρίσις, λεγομένη μετὰ τὴν τῶν ἀποκλήρων παρουσίαν »· || γεν. ὁ ἐκ τοῦ κλήρου, ἤτοι τῆς κληρονομίας ἐκβληθείς, ἀποκλεισθείς, ὁ στερηθεὶς τοῦ δικαιώματος τῆς κληρονομίας : Ἀριστλ.Τοπ.112 Β 19· || κ. ἐν περιφρ. ἀπόκληρον ποιῶ ἀποκληρῶ, ἀποστερῶ τινα τοῦ κλήρου, τῆς κληρονομικῆς μοίρας αὐτοῦ· 3) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ὁ ἐν μεγάλῃ στερήσει ὤν, ὁ οἱονεὶ μὴ τυχὼν τοῦ ἁρμόζοντος τοῖς ἀνθρώποις κοινωνικοῦ κλήρου : φρ. οἱ ἀπόκληροι τῆς ζωῆς, - οἱ ἀπόκληροι τῆς τύχης.

ἀποκληρῶ-όω κ. νεώτ. κ. ἀποκληρώνω διὰ κλήρου ἐκλέγω : Ἡρ.2,32 καὶ δὴ καὶ ἀποκληρῶσαι πέντε ἑωυτῶν ὀψομένους τὰ ἔρημα τῆς Λιβύης, Θουκ.4,8 διεβίβαζον ἐς τὴν νῆσον τοὺς ὁπλίτας ἀποκληρώσαντες ἀπὸ πάντων τῶν λόχων· 2) εἰδ. παρ' Ἀττικοῖς, διὰ κλήρου ἐκλέγω τινὰ διά τι ἀξίωμα : αὐτ.8,70 πρυτάνεις τε σφῶν αὐτῶν ἀπεκλήρωσαν, Ἀνδοκ.1,82 ἐπειδὴ βουλὴν ἀπεκληρώσατε, Λυσ.22,16 χωρὶς σιτοφύλακας ἀποκληροῦτε· || κ. παθ. -οῦμαι-όομαι διὰ κλήρου ἐκλέγομαι : Δημ.778,4 ὅτι ἐλάχετε, εἴτ' ἀπεκληρώθητε, Εὐστ.Πονημ.95,88 ἀποκληρούσθωσαν δὴ καὶ οἱ τοιοῦτοι ἄνθρωποι τῇ παιγνήμονι θυμέλῃ· || μτγν. ἐκλέγω τυχαίως : πιθαν. ἐν Φιλοδ. Ρητ.1,114· || μέσ. -οῦμαι-όομαι κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. : Φίλ.2,508 τίνος ἕνεκεν πάντων ἀποκληρωσάμενοι τὸ πῦρ, Πλούτ.Ἠθ.826 F ταύτας .. ἀπεκληρώσαντο τὰς πολιτείας· 3) μτγν. ἐπὶ γῆς, εἰς κλήρους διανέμω, μοιράζω διὰ κλήρου : Πλούτ. Καῖσ.51 χιλίας δὲ διένειμεν ἑκάστῳ δραχμὰς καὶ χώραν τῆς Ἰταλίας ἀπεκλήρωσε πολλήν· || κ. παθ. -οῦμαι-όομαι λαμβάνω διὰ κλήρου, λαμβάνω ὡς κλῆρον μου : Φίλ.2,577 χώρας τῆς ἀποκεκληρωμένης αὐτῷ μόνῳ· 4) μτγν. κ. μσν. γεν. ἀπονέμω, δίδω, παραχωρῶ τινί τι : Φίλ.2,214· κ. παθ. -οῦμαι-όομαι ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Λουκ.Μισθ.Συν.32 τοιοῦτο γάρ σοι ἀποκεκλήρωται, Θεόδ.Μετοχ. 598,12 τοῖς νέοις ἀποκεκληρῶσθαι πρὸ τῶν πόλεων ἔξω τὰ μουσεῖα· 5) ἀποκλείω διὰ κλήρου, ἀποπέμπω, ἐκδιώκω, ἀπομακρύνω διὰ κλήρου : Ἀριστλ.Πολιτ.1298 Β 26 ἢ μὴ πᾶσι διδόναι μισθόν, .. ἢ ἀποκληροῦν τοὺς πλείους· 6) νεώτ. καθιστῶ τινα ἀπόκληρον, στερῶ τοῦ ἐξ ἐμοῦ κλήρου, ἤτοι τῆς κληρονομικῆς μερίδος του ὡς ἀναγκαίου κληρονόμου : ἀπεκλήρωσε τὴν θυγατέρα του.

ἀποκληρώνω δημ. ἀποκληρῶ βλ.λ.6), ἀποστερῶ τινα τῆς ἐξ ἐμοῦ νομίμου μοίρας.

ἀποκλήρωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. -η ἡ διὰ κλήρου ἐκλογή : ΔίωνΚ 39,7 τὴν ἀποκλήρωσιν τῶν δικαστῶν· || κ. μτφ. ἡ κατὰ τύχην προτίμησις, ὅθ. ἡ ἄνευ περισκέψεως, ἡ ἐπιπόλαιος : Πλούτ.Ἠθ.1045 F ἐν τούτοις ἀποκλήρωσις καὶ τὸ ὡς ἔτυχεν ἐπικλῖνον τῆς διανοίας· 2) μτγν. παραλογισμός, ἔλλειψις περισκέψεως, κρίσεως : φρ. τίς ἡ ἀποκλήρωσις ; | τί τὸ παράλογον ὑπάρχει εἰς .. |, Ἀπολλ.Σύντ.267,17, Ὠριγ.3,799 Α τίς ἡ ἀποκλήρωσις τοῖς μὲν ἐλάττοσιν ὡμοιῶσθαι τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ βασιλεῖ, Εὐστ. Ἰλ.674,26 τίς ἡ ἀποκλήρωσις τοῦ τόδε τι εἰπεῖν || φρ. κατ' ἀποκλήρωσιν κατὰ τύχην ἢ ἄνευ λόγου, ἄνευ αἰτίας, παραλόγως : Γαλ.1,135, Ὠριγ.1,608 μὴ κατὰ ἀποκλήρωσιν σέβειν οἷς ἢ αἶγας ἢ τὰς θηλείας βοῦς· 2) μτγν. ἐκκλ. ἀπονομή, κατανομὴ κεχωρισμένως ἐνὶ ἑκάστῳ γινομένη : Διον.Ἀρεοπ. Ἐκκλ.Ἱερ.5,1,1 καιρὸς ἂν εἴη, μετὰ τὰς ἱερουργίας, αὐτὰς ἐκθέσθαι τὰς ἱερατικὰς τάξεις τε καὶ ἀποκληρώσεις· 3) νεώτ. ἀστικ.δικ. τὸ ἀποκληροῦν, ὁ κατὰ ρητὴν νομίμως καταγεγραμμένην ἐν διαθήκῃ θέλησιν τοῦ διαθέτου ἀποκλεισμός τινος ἐκ τῆς νόμῳ ἀνηκούσης εἰς αὐτὸν ὡς ἀναγκαῖον κληρονόμον κληρονομικῆς μερίδος : ἀποκλήρωσις υἱοῦ.

ἀποκληρωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀποκληρῶν, δυνάμενος νὰ ἐπιφέρῃ ἀποκλήρωσιν· || ὁ τῆς ἀποκληρώσεως, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀποκλήρωσιν βλ.λ.

ἀποκληρωτικῶς ἐπίρρ. δι' ἀποκληρώσεως.

ἀπόκλῃσις-εως (ἡ) ἀττ. ἀπόκλεισις βλ. λ.

ἀπόκλητος-ον ὁ ἀποκληθείς, ἤτοι ἐκλεχθείς, ὁ ἐκλεκτός : Πολύβ.4,5,9 οὔτε κοινὴν προσδεξάμενος σύνοδον, οὔτε τοῖς ἀποκλήτοις συμμεταδόντες | ἔνθα ἀπόκλητοι οἱ ἀποτελοῦντες τὸ ἀνώτατον συμβούλιον τῶν Αἰτωλῶν, ἄ. βουλευταί, σύνεδροι βλ.λ. |.

ἀποκλῄω ἀττ. ἀποκλείω βλ. λ.

ἀπόκλιμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. κατωφέρεια, κλιτύς : Ἀριστέ.59,-σχόλ.Ἰλ. Β 729 κλιμακόεσσαν ἢ ὀρεινὴν ἢ ἀποκλίματα ἔχουσαν· 2) μτγν. ἀστρον. κλίσις ἀστέρος, δύσις : Σέξτ.Ἐμπ.5,14 οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἑκάστου τούτων τῶν κέντρων τὸ μὲν προάγον ζῴδιον ἀπόκλιμα καλοῦσι, τὸ δ' ἑπόμενον ἐπαναφοράν· 3) νεώτ. ἡ ἐν τῇ βάσει τοῦ κρανίου μεταξὺ τοῦ μεγάλου ἰνιακοῦ τμήματος καὶ τοῦ ἐφιππίου ὑπόκοιλος ὀστεΐνη ἐπιφάνεια.

ἀποκλινής-οῦς-ές μτγν. ὁ ἀποκλίνων : Μαν.6, 62 καὶ κέντρου Τιτῆνος ἀποκλινέος τελέθοντος.

ἀποκλίνω κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. -κλινῶ, ἀόρ. ἀπέκλινα κ. δημ. ἀπόκλινα, παθ. ἀόρ. -εκλίθην κ. ποι. -εκλίνθην (Θεάκρ.3,37) κάμνω τι νὰ λάβῃ κλίσιν ἑτέραν ἐκείνης ἣν εἶχε, κλίνω τι πρός τὰ ἐκτὸς ἢ πρός τι μέρος, ἐκτρέπω, παραμερίζω : 'Αριστλ.ΖΙ 4,4 προσφύονται δὲ ταῖς πέτραις ὅταν ἀποκλίνωσι τὸ ἐπικάλυμμα, Λουκ. Δημοσθ. οὐκ ἔχεις ὅποι τὴν γνώμην ἀποκλίνῃς, - ἀπόκλινα τὸν στῦλον διότι ἠμπόδιζε τὴν εἴσοδον, δ. δίστ. ἀπόκλινε τοὺς κλώνους σου νὰ κόψω τὰ λεμόνια· ‖ στρέφω τινὰ ἤ τι πρὸς τὰ ὀπίσω, τὸν ἢ τὸ κάνω νὰ ξαναγυρίσῃ : Ὕμν. Ὁμ.'Αφρ.168 ἦμος δ' ἂψ εἰς αὖλιν ἀποκλίνουσι νομῆες βοῦς τε καὶ ἴφια μῆλα· ‖ κ. μτφ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Σιμπλίκ. Φυσ.1164,39 ἀπ- τὴν διάνοιαν· 2) ἀμτβ. κλίνω πρός τι μέρος, παρεκκλίνω, ἐκτρέπομαι : Πλατ.Πολ. 4,436 E κατὰ μὲν τὸ εὐθὺ ἑστάναι οὐδαμῇ γὰρ ἀποκλίνει, Ξεν.'Αν.2,2,16 Κλέαρχος δὲ ἐπὶ μὲν τοὺς πολεμίους οὐκ ἦγεν, οὐ μέντοι οὐδὲ ἀπέκλινε· ‖ κ. ἐπὶ πραγμ. : 'Ηρ.4,22 τὸ πρὸς τὴν ἠῶ ἀποκλίνοντι οἰκέουσι Σκύθαι· ‖ μέσ. -ομαι ἔχω κλίσιν, γέρνω πρός . ., ἔχω κατωφέρειαν, εἶμαι κατωφερὴς πρός . . ., περὶ χωρῶν : Διόδ.Σ 13,89 τὰ πρὸς τὴν Γέλαν ἀποκεκλιμένα τῆς χώρας μέρη· ‖ ἐπὶ ἡμερησίου χρόνου, κλίνω πρὸς τὴν ἑσπέραν, γέρνω : 'Ηρ.3,104 ἀποκλινομένης δὲ τῆς μεσημβρίης, αὐτ.4,181 ἀποκλινομένης δὲ τῆς ἡμέρης ὑπίεται τοῦ ψυχροῦ· 3) ἀνατρέπω κ. παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Δημ.1278,24 ἐλαίου δ' ἀποκλιθῆναι μὲν κεράμιον φάσκειν, Πλούτ.Γάλβ.27 ἀποκλιθέντος τοῦ φορτίου· 4) μτγν. κ.νεώτ. κ.δημ. λαμβάνω κλίσιν πρός . ., κλίνω, γέρνω πρός . ., εἶμαι κατωφερὴς πρός . . : Πολύβ.47,2 ἐν τοῖς ἀποκλίνουσι μέρεσι τῶν Ἄλπεων, - οἱ κίονες τοῦ Παρθενῶνος ἀποκλίνουσι πρὸς τὰ ἔσω· 5) μτγν. ἀμτβ. ὀλισθαίνω, ἐκφεύγω : Φιλόστρ.Νεώτ.Εἰκ.1.14 στέφανον ἀποκλίνοντα τῆς κεφαλῆς· 6) ἀμτβ. ἐν κακῇ σημ. ὑφίσταμαι ἀπόκλισιν, ἐκτροπήν, ἔκπτωσιν : Σοφ.ΟΤ 1192 ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν καὶ δόξαντ' ἀποκλῖναι (σχολ. « πεσεῖν ἢ ἀποβαλεῖν ») ‖ κ. νεώτ. γεν. ῥέπω, στρέφω ἐμαυτὸν πρός τι, δεικνύω προτίμησιν εἴς τι : Πλάτ.Νόμ.847 A ἐὰν εἴς τινα τέχνην ἀποκλίνῃ, αὐτ.802 E τὸ πρὸς τὸ κόσμιον ἀποκλῖνον, Δημ.13,3 πάλιν ῥαΐσας οὐκ ἐπὶ τὸ ῥαθυμεῖν ἀπέκλινεν, 'Αριστλ.Η Νικ.1121 B 10 πρὸς τὰς ἡδονὰς ἀποκλίνουσιν, αὐτ.Πολιτ.1307 A 15 τὰς ἀποκλινούσας μᾶλλον πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν, - ἀποκλίνει πρὸς τὴν δημοκρατίαν· ‖ εὐνοϊκῶς διάκειμαι πρός τινα, πρόσκειμαι : Δημ. 655,16 πρὸς Κερσοβλέπτην δ' ἀποκλίνειν ὑμᾶς· 7) μτγν. ἀστρολ. εἰσέρχομαι, εἰσδύω, εἰς ἀπόκλιμα βλ.λ.2) ἐπὶ πλανητῶν : Πτολ.Τετράβ.115· 8) μτγν. ἐν περιφρ.ἀποκλῖναι καλῶς ἀπολήγειν, ἀποβαίνειν καλῶς : σχόλ.'Αριστφ.Νεφ.587 τὴν δὲ 'Αθηνᾶν παρασχεῖν δωρεὰν τὸ κακῶς βουλευθὲν ἀποκλῖναι καλῶς· 9) δημ. κλίνω πάντοθεν : δ. δίστ. . ἔκλινα 'γὼ κι' ἀπόκλινα δὲν ἔχω πιὰ ποῦ κλίνω· 10) νεώτ. ναυτ. (ἐνν. τοῦ ἀνέμου) στρέφω τὴν πρῷραν τοῦ πλοίου δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ τῆς ῥοπῆς τοῦ ἀνέμου· ‖ νεώτ. ναυτ. (ἐνν. τοῦ πλοῦ) μεταβάλλω, ἀλλάσσω τὴν ἣν εἶχον πορείαν πρὸς ἀποφυγὴν κινδύνου τινός· 11) νεώτ. διασπείρομαι, διαρριπίζομαι, περὶ βολῶν πυροβολικοῦ ἢ φωτεινῶν ἀκτίνων : πῦρ ἀποκλῖνον, - ἀποκλίνων φακὸς ὁ τὴν διασπορὰν τῶν φωτεινῶν ἀκτίνων προκαλῶν φακός, ἀντίθ. συγκλίνων· 12) νεώτ. ἐν τῇ στρατηγ. ἀποκλίνουσα ὑποχώρησις ἡ διὰ δύο ἢ πλειόνων διαφόρων κατευθύνσεων ἐκτελουμένη ὑποχώρησις· ‖ νεώτ. ἐν τῇ στρατηγ.ἀποκλίνουσαι γραμμαὶ αἱ γραμμαὶ αἱ ἀποβλέπουσαι εἴτε πρὸς ἴδιον ἑκάστη ἀντικειμενικὸν σκοπὸν εἴτε, ἐνίοτε, πρὸς τὸν αὐτόν, ὅτε ἡ προέλασις ἐκτελεῖται ῥιπιδοειδῶς

ἀποκλισίμετρον (τό) νεώτ. κ. ἀποκλισιόμετρον κ. πυξὶς ἀποκλίσεως ὄργανον δι' οὗ μετρεῖται ἡ ἀπόκλισις βλ. λ· ‖ ἐν τῇ τοπογραφ. ὄργανον χρησιμοποιούμενον διὰ τὸν προσανατολισμὸν γωνίας τινὸς ἢ ἐπιπέδου.

ἀποκλισιόμετρον (τό) νεώτ. ἀποκλισίμετρον βλ.λ.

ἀπόκλισις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀποκλίνειν, ἀπὸ τῆς ὡρισμένης διευθύνσεως ἐκτροπή, πρὸς τὰ ἄνω ἢ κάτω κλίσις : Κλεομ.1,1, Φίλ.1,459, οἱ τοῖχοι τοῦ Παρθενῶνος ἔχουσιν ἐλαφρὰν ἀπόκλισιν πρὸς τὰ ἔσω· 2) μτγν. ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ πρὸς ἕτερον κλίσις, στροφή, ἔκκλισις ἢ παρακμή : Πλούτ.'Ηθ.611 A αἱ ἀπὸ τῆς τύχης τροπαὶ μεγάλας ἀποκλίσεις οὐ ποιοῦσιν· ‖ περὶ νοσήματος : Γαλ.7,424· 3) μτγν. ἡ ἀφ' ὑψηλοῦ πρὸς τὰ κάτω κλίσις, ἡ κατάβασις : Πλούτ.'Ηθ.970 D Πόρου τοῦ βασιλέως ὁ ἐλέφας . . πράως ὑφῆκε, παρέχων ἐκείνῳ τὴν ἀπόκλισιν ἄλυπον· ‖ περὶ τῆς πρὸς τὴν δύσιν κλίσεως τοῦ ἡλίου : αὐτ.Αἰμ.17 αὐτὸς δὲ τὴν ἀπόκλισιν ἀναμένων τοῦ φωτός· ‖ κυλίνδευσις, ταλάντευσις : αὐτ.Πομπ.47 ἡ γὰρ ὥσπερ ἐν σκάφει τὰς ἀποκλίσεις ἐπανισοῦσα τῆς πόλεως ἰσχύς· ‖ ἡ πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω κλίσις : αὐτ.Πύρρ.33 ὥσπερ ἓν σῶμα συγγεγομφωμένον ἑαυτῷ τὸ πᾶν πλῆθος ἐλάμβανε πολλὰς ἀποκλίσεις καὶ μεταβολὰς ἐπ' ἀμφότερα· 4) μτγν. ἀστρολ. ἡ μακρὰν τοῦ κέντρου διάβασις, πάροδος : Βέττ.Βάλ.57,14, Βασ.1,5 A ἐπαναφορὰς ἄστρων καὶ στηριγμοὺς καὶ ἀποκλίσεις τηρήσαντες· 5) νεώτ. ἀστρον. ἡ ἀπὸ τοῦ οὐρανίου ἰσημερινοῦ ἀπόστασις ἀστέρος τινός 6) ἀπόκλισις μαγνητική νεώτ. ἐν τῇ τοπογραφ ἡ γωνία ἣν σχηματίζει ἡ διεύθυνσις τοῦ μαγνητικοῦ μετὰ τοῦ γεωγραφικοῦ μεσημβρινοῦ ἑκάστου τόπου· 7) νεώτ. ἐν τῇ πυροβολικῇ ἡ ἀπὸ τοῦ κέντρου τοῦ στόχου ἀπόστασις τοῦ σημείου πτώσεως βλήματός τινος.

ἀποκλιτικός-ή-όν νεώτ. ὁ τῆς ἀποκλίσεως βλ.λ., ὁ σχέσιν ἔχων πρὸς αὐτήν· ‖ ἀστρον. ἀποκλιτικὸς κύκλος ὁ διὰ τῶν δύο πόλων τῆς οὐρανίου σφαίρας καὶ διὰ δοθέντος ἀστέρος διερχόμενος μέγιστος κύκλος αὐτῆς.

ἀπόκλιτος-ον μτγν. ὁ πρὸς τὰ κάτω, ἤτοι τὴν δύσιν κλίνων : Πλούτ.'Ηθ.2,273 E ἡμέρας ἀκμαζούσας . ., τὰς δὲ ἀποκλίτους ὡς ἀχρηματίστους φυλαττόμεθα.

ἀποκλύζω διὰ πλύσεως καθαρίζω, ἀποπλύνω, ξεπλένω καλά : Θεόφρ.Φ 9,20,4 τῷ ὕδατι ἀποκλύζειν· ‖ ἀφαιρῶν, ἐξαλείφων τι τὸ ἀκάθαρτον ἢ ἐπιβλαβὲς καθαρίζω τινὰ ἤ τι : Γαλ.13,607 μάνους τοὺς διδύμους ἀποκλύσας ἀφιδροῦντας· ‖ μέσ. πλύνω καλῶς, καθαίρω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ : Διόδ.Σ 4,51 περινιψαμένην τὸ σῶμα πᾶν ἀποκλύσασθαι τὰς τῶν φαρμάκων δυνάμεις· ‖ γεν. ἀποβάλλω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ : Κλήμ.'Αλ.Παιδ.273,2 ὥσπερ ἀποκλυζομένης τῆς αἰδοῦς αὐτοῖς κατὰ τὰ λουτρά· ‖ κ.παθ. : 'Αριστλ.Κοσμ.397 A 34 ἀποκλύζεται πάντα τὰ νοσώδη· ‖ ὁμ. ἐν χρ. μτφ : Πλάτ Φαῖδρ.243D ποτίμῳ λόγῳ οἷον ἁλμυρὰν ἀκοὴν ἀποκλύσασθαι· ‖ συνεκδ. διὰ καθαρμῶν ἀποσοβῶ, ἀποτρέπω δι' ἁγνισμῶν : 'Αριστλ.Βάτρ.1340 θέρμετε δ' ὕδωρ, ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω.

ἀπόκλυσις-εως (ἡ) μτγν. ὁ ὑποχωρῶν, ἀποχωρῶν, ἀποσυρόμενος κυματισμὸς τῆς θαλάσσης : Θεμίστ.Λόγ.13,167 B θαλάσσης ἑῴας τε καὶ Ἰωνικῆς ἐπικλύσεις καὶ ἀποκλύσεις (παλιρροίας).

ἀπόκλυσμα-ατος (τό) μτγν. ἡ ἀπόλουσις.

ἀποκλώθω δημ. περατῶ τὴν κλῶσιν, τελειώνω τὸ κλώσιμο· 2) ἐκτυλίσσω.

ἀπόκλωμα 'Ησ. « ἀπολόγισ ἐπὶ τὸ χεῖρον ».

ἀποκλωνεῖ 'Ησ. « ἀποστροφεῖ· Ταραντῖνοι », ἀποκλίνει βλ.λ., δ.ἀνάγν. « ἀποκλώνει, ἀποστρέφει »

ἀποκλωνίζω δημ. ἀποκόπτω τοὺς κλώνους, ἀποκλαδίζω.

ἀπόκλωσμα (τό) δημ. ἡ περάτωσις τῆς κλώσεως· 2) μτφ. **ἀπόκλωσμα τοῦ ἥλιου** ἡ δύσις: δ. τραγ. **καὶ στοῦ ἡλιοῦ τ' ἀπόκλωσμα ἐκρέμασαν τὰ πότσια**, Κρυστ.Γκόλφ. **ποὺ μὲ τ' ἀπόκλωσμα τοῦ ἡλιοῦ στὰ οὐράνια γλυκοσκάζεις.**

ἀποκμητέον πρέπει ν' ἀποκάμνῃ ἢ νὰ ἀποκάμῃ τις : Πλάτ.Πολ.445 Β **ἥκιστα νὴ τὸν Δία, ἔφη, πάντων ἀποκμητέον.**

ἀπόκναισις Ἡσ. « ἡ μετὰ (κατά;) βραχὺ ἀναιροῦσα λύπη ».

ἀποκναίω ἀττ. **-κνάω**, ἀπαρφ. **-κνᾶν** (ἀμφ. γρ. ἐν Πλάτ.Φίλ.26 Β), ἀόρ. **-ἔκναισα** ἀποξέω ἢ ἀποτρίβω : Ἀντιφάν.245 **ἀποκναίσειεν ἂν κἂν ὁστισοῦν μου λαβόμενος τοῦ δέρματος**· Ἡσ. « **ἀποκνησάμενοι**· ἀποξύσαντες »· 2) μτφ. κατατρύχω, ὑπερβαλλόντως ἐνοχλῶ, βασανίζω, φθείρω : Ἀριστφ.Ἐκκλ.1087 **ἕλκοντε τοὺς πλωτῆρας ἂν ἀπεκναίετε,** Πλάτ.Πολ.406 Β **ἀπέκναισε πρῶτον μὲν καὶ μάλιστα ἑαυτόν,** Δημ.564,12 **ἀποκναίει γὰρ ἀηδίᾳ δήπου καὶ ἀναισθησίᾳ,** Δίων.Χρ.1,528 **ἕτεροι δὲ.. ἀποκναίουσιν ἀηδίᾳ,** Εὐστ.Πονημ.147,1 **πλατὺν λόγον ἀποκναίοντα τὴν ἀκρόασιν**· || παθ. -αίομαι κατατρύχομαι, βασανίζομαι, φθείρομαι : Πλάτ.Πολ.406 Β **ἐν ἀσχολίᾳ τε πάντων ἰατρευόμενος διὰ βίου ἔζη ἀποκναιόμενος**· || ἀποκάμνω, καταπονοῦμαι : Ξεν.Ἑλλ. **Ἀθηναῖοι δὲ ἀποκναιόμενοι καὶ χρημάτων εἰσφοραῖς καὶ λῃστείαις.**

ἀποκνεύω δημ. ραθυμῶ, ἀποκνῶ βλ.λ.

ἀπόκνησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἕνεκα ὄκνου, δισταγμοῦ, ἀναβολή τινος, ἡ ἐξ ἀτολμίας ἢ δειλίας ἀποφυγὴ πράξεώς τινος, ἡ ἀποδειλίασις : Θουκ. 1,99 **διὰ γὰρ τὴν ἀπόκνησιν ταύτην τῶν στρατειῶν,** Πλούτ.Ἠθ.783 Β **ἐπειδὴ πλείστας αἱ πρὸς τοὺς πολιτικοὺς ἀγῶνας ἀποκνήσεις.**

ἀποκνίζω μέλλ. **-ίσω** κ. **-ιῶ** ἀποκόπτω, ἀποτέμνω διὰ τοῦ ὄνυχος· || γεν. ἀποκόπτω, ἀποτέμνω : Ἱππ.Ἀφ.214 **μώλυζαν σκορόδου περικαθήραντα τὴν κεφαλὴν ἀποκνίσαντα προσθεῖναι πρὸς τὴν ὑστέρην,** Θεόφρ.Φ16,8,2 **ἐάν τις ἀποκνίζῃ καὶ ἀφαιρῇ τὸ ἄνθος,** Διόδ.Σ 2,4 **τὰς περιστερὰς ἀποκνιζούσας ἀπὸ τῶν τυρῶν παρέχεσθαι τροφὴν ἀρκοῦσαν**· || τραυματίζω διὰ τοῦ ὄνυχος : Ἀριστλ.ΖΙ 554 Β 5 **κἂν κηφῆνος τὸ πτερὸν ἀποκνίσας ἀφῇ τις τῶν λοιπῶν αὗται** (δ. γρ. **αὗται**) **τὰ πτερὰ ἀπεσθίουσι**· Ἡσ. « **ἀπόκνιζε**· ἀπότιλλε »· || μτγν. ἀποσπῶ : ΠΔ.Λευΐτ.1,15 **καὶ ἀποκνίσει τὴν κεφαλήν,** γλωσσ.· « **ἀποκνιεῖ**· ἀποσπᾷ, ἀφελεῖ τοὺς πέλας »· || μτγν. ἀποξέω, ἀπολεαίνω : ΠΔ.Βσσ.4,6,6 **καὶ ἀπέκνισε ξύλον.**

ἀπόκνισις-εως (ἡ) ἡ διὰ τοῦ ὄνυχος ἀπόξεσις, ἀποτριβή, ἀποκοπή· || γεν. ἀποτομή, διὰ κοπῆς ἀποχωρισμός : Θεόφρ.Αἰτ.Φ 5,9,11 **αἱ ἀποφιλώσεις τῶν ἀμπέλων καὶ ἀποκνίσεις τῶν οἰνάρων.**

ἀπόκνισμα-ατος (τό) τὸ διὰ τῶν ὀνύχων ἀποκοπέν· || γεν. τὸ ἀπότμημα, ἀπόκομμα : Ἀριστφ. Εἰρ.790 **σφυράδων ἀποκνίσματα.**

ἀποκνῶ-άω ἀποκναίω βλ.λ. μτχ. μέσ. ἀόρ. **-ησάμενοι** ἐνεργ. σημ.· Ἡσ. « **-ησάμενοι**· ἀποξύσαντες ».

ἀποκνῶ-έω κ. νεώτ. ἕνεκα ὄκνου, ὀκνηρίας, φόβου ἢ δειλίας ἀναβάλλω ἢ παραλείπω ἢ ἀποφεύγω τι, ὀκνεύω : Θουκ.3,20 **οἱ μὲν ἡμίσεις ἀπώκνησάν πως, τὸν κίνδυνον μέγαν ἡγησάμενοι,** - Ζώσ.5,40 **μηκέτι πρὸς τὸ πολεμεῖν ἀποκνοῦντος**· || μετ' ἀπαρφ. : Θουκ.4,11 **μὴ ἀποκνῆσαι ἀντὶ μεγάλων εὐεργεσιῶν τὰς ναῦς.. ἐπιδοῦναι,** Πλάτ. Φαίδ.84 C **μηδὲν ἀποκνήσητε καὶ αὐτοὶ εἰπεῖν καὶ διελθεῖν**· 2) γεν. ἐπέχω, διστάζω νὰ πράξω τι : Θουκ.3,55 **ἐκεῖνοι ἐβοήθουν ἡμῖν ἐναντία Θηβαίοις ὅτε ὑμεῖς ἀπωκνεῖτε.**

ἀποκόβω δημ. ἀόρ. **ἀπόκοφα**, μτχ. παθ. παρακ. **ἀποκομμένος** ἀποκόπτω βλ.λ.· 2) εἰδ. παύω θηλάζων, ἀπογαλακτίζω βρέφος, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων : **ἀκόμα δὲν τ' ἀπόκοψε τὸ παιδί, - ἀποκομμένα κατσίκια**· 3) καθορίζω ποσόν τι ὡς ἀμοιβὴν ἐργασίας ἢ ὑποτροφίαν : **μοῦ ἀπόκοψε χίλιες δραχμὲς τὸ μῆνα**· 4) εἰδ. ἀποτιμῶ τὴν δεκάτην ἐκ τῶν προτέρων, κατ' εἰκασίαν· 5) ἀπαγορεύω, εἰδ. ἐν τῇ φρ. : **τοῦ τ' ἀπόκοφα** (τοῦ τὸ ἀπηγόρευσα ἅπαξ διὰ παντός).

ἀποκογχίζω κ. **-ύζω** μτγν. ἀφαιρῶ, κενῶ διὰ κόγχης ἢ παρεμφεροῦς τῇ κόγχῃ ἀγγείου, ἀντλῶ : Διοσκ.1,30 **ὅταν δὲ ἀναζέσῃ δίς, ὑπόσπασον τὸ πῦρ, καὶ ψύξας ἀποκόγχυσον τὸ ἔλαιον.**

ἀποκοίμημα-ατος (τό) νεώτ. κ. δημ. ἡ κατάστασις, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποκοιμῶμαι βλ.λ.

ἀποκοίμησις-εως (ἡ) Πάπ. κ. νεώτ. τὸ ἀποκοιμᾶσθαι βλ. λ.

ἀποκοιμιέμαι δημ. κ. **-ιοῦμαι** ἀποκοιμῶμαι βλ.λ.

ἀποκοιμίζω κ. νεώτ. κ. δημ., παθ. δημ. μτχ. **ἀποκοιμισμένος** κάμνω ἄλλον νὰ κοιμηθῇ : Ἀλκίφρ. 1,39,2 **ἀποκοιμίσασαι τὸν ἄνδρα,** Ἐρωτόκρ.Γ 95 **πολλὲς φορὲς ἀγρύπνησα γιὰ νὰ σ' ἀποκοιμίσω,** Ζερβ.Τραγ.ΚΚ21,6 **στὴν ἀμμουδιὰ τὸ κῦμ' ἀλαφρονέφτει, | μὲ παραμύθια ἀποκοιμίζει τὸ γιαλό**· || ἐμβάλλω εἴς τινα ἐπιθυμίαν ὕπνου, τὸν κάνω νὰ νυστάζῃ : **μᾶς ἀπεκοίμισε μὲ τὸν ἀνούσιο λόγο του, - μὲ τὸ τραγοῦδι του**· 2) παθ. μτφ. περιέρχομαι οἱονεὶ εἰς κατάστασιν ὕπνου, ἀπομένω ἐνεός, ἀποβλακοῦμαι : Σωκρ.Ἐπιστ.1,6 **ἀποκοιμίζεσθαι ὑπὸ μεγέθους τῶν πραγμάτων**· || ἡ μτχ. **ἀποκοιμισμένος** κ. μτφ. ὁ εἰς διανοητικὴν νάρκην εὑρισκόμενος, ὁ νωθρὸς τὴν διάνοιαν, ὁ ἔχων περιωρισμένην ἀντίληψιν ἢ δραστηριότητα, ἀποβλακωμένος· 3) μτφ. ἀμβλύνω τὸ ἐνδιαφέρον τινός, ἀφαιρῶ τὰς ὑποψίας του, τὸν ἐξαπατῶ, τὸν ξεγελῶ : **τὸν ἀποκοίμισε μὲ τὰ λόγια της**· 4) μτφ. ἐπιφέρω εἴς τινα τὸν αἰώνιον ὕπνον : Σάρρ.μτφ.Εὐρ. Ἱππ.1388 **ἄμποτε ἡ σκοτεινὴ καὶ μαύρη ἀνάγκη | τοῦ Ἅδη νἀποκοιμίσῃ ἐμὲ τὸ δόλιο.**

ἀποκοίμισις-εως (ἡ) νεώτ. κ. **-ισμα** ἡ ἐνέργεια πρὸς τὸ ἀποκοιμίζειν· || τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποκοιμίζω βλ.λ.

ἀποκοίμισμα (τό) νεώτ. κ. δημ. ἀποκοίμισις βλ.λ.

ἀποκοιμιστικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀποκοιμιστικὸν βλ.λ.

ἀποκοιμιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ φέρων ὕπνον, ὁ ἀποκοιμίζων· || μτφ. ὁ ἐπιφέρων διανοητικὴν νάρκωσιν, ὁ παραπλανῶν, ὁ ἐξαπατῶν.

ἀποκοιμιστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀποκοιμιστικὸν βλ.λ.

ἀποκοιμοῦμαι δημ. ἀποκοιμῶμαι βλ.λ.

ἀποκοιμῶ-άω δημ. ἀντὶ ἀποκοιμίζω βλ.λ.

ἀποκοιμῶμαι-άομαι κ. νεώτ. δημ. κ. **ἀποκοιμιέμαι** κ. **ἀποκοιμιοῦμαι** κ. **-μοῦμαι,** μέσ. μέλλ. **-ήσομαι,** παθ. ἀόρ. **ἀπεκοιμήθην** κ. δημ. **ἀποκοιμήθηκα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἀποκεκοιμημένος** κ. δημ. **ἀποκοιμημένος** κοιμῶμαι μακράν, χωριστά, ἐκτὸς τῆς οἰκίας : Εὐπ.208 **ἀπεκοιμᾶτ' ἂν ἐν Λακεδαίμονι,** Πλάτ.Νόμ.762 C **ὁ δὲ ἀποσυσσιτήσας.. ἡμέραν ἢ νύκτα ἀποκοιμηθείς**· 2) κ. μτγν. γεν. ὑπνώττω, μὲ παίρνει ὁ ὕπνος : Ἡρ.8,76 **οἱ μὲν.. τῆς νυκτὸς οὐδὲν ἀποκοιμηθέντες παραρτέοντο,** Ἀριστφ.Σφ.213 **τί οὐκ ἀπεκοιμήθημεν ὅσον στίλην,** Ξεν.ΚΠ 2,4,22 **ἐπειδὰν ἀποκοιμηθῇς ὅσον μέτριον,** Πολύβ.3,79,10 **βραχὺ μέρος τῆς νυκτὸς ἀπεκοιμῶντο**· || δημ. συνεχίζω τὸν ὕπνον μου : δ.τραγ. **ξύπνα καὶ δός μου τὸ φιλὶ καὶ πάλι ἀποκοιμήσου**· || μτγν. κ. νεώτ. καταλαμβάνομαι ὑπὸ ὕπνου, ἀποναρκοῦμαι, πέφτω σὲ ὕπνο : Πολύαιν.8,31,1 **τὸν οἶνον πεφαρμακωμένον πιόντες ἀπεκοιμήθησαν, - ἕνεκα τῆς κοπώσεως ἀπεκοιμήθησαν ἀμέσως**· 3) μτγν. ἐκκλ. παύομαι ἐξ ἀδρανείας, ἀπέχομαι

τινος : Ἐπιφάν.1,680 Β **ὅταν ἡμεῖς ἀποκοιμηθῶμεν ἀπὸ ἀγαθῶν ἔργων, ὅταν ἀμελήσωμεν τῆς δικαιοσύνης·** 4) μτγν. κ. νεώτ. ἐκκλ.μτφ. ἀποθνῄσκω ἠρέμως, ἐν γαλήνῃ : Βέττ.Βάλ.126,28.

ἀποκοινώνησις-εως (ἡ) ἐκκλ. ἡ ἐκ τῆς ἐκκλησίας δι' ἀφορισμοῦ ἀπομάκρυνσις, ἀποβολή.

ἀποκοινων-έω μτγν. ἐκκλ. κ. μσν. ἀποβάλλω, ἀποκλείω δι' ἀφορισμοῦ ἐκ τῆς ἐκκλησίας, ἐξωκκλησιάζω : Φώτ.Βιβλ.192 (ἐξ Ἐπιστ.505 Β) **ὡς ἀπὸ Γεωργίου ἐπάρχου Ἀφρικῆς πρὸς μοναστρίας ἀποκοινωνησάσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μία . .**

ἀποκοιτάζω δημ. προσβλέπω : Σάρρ.Εὐρ.Ἱππ. 1218 **δὲν τολμάει κανεὶς) νὰ τὸν ἀποκοιτάξῃ·** 2) περιθάλπω, βοηθῶ πρὸς συντήρησιν τινά, περιποιοῦμαί τινα πενόμενον ἢ ἀσθενῆ : **οἱ γείτονες πότε πότε τὴν ἀποκοιτάζουν.**

ἀπόκοιτος-ον ὁ μακρὰν τῆς κοίτης, τῆς κλίνης καὶ ἰδίᾳ ὁ μακρὰν τῆς συζυγικῆς τοιαύτης, ὁ χωριστὰ ἢ ἐκτὸς τῆς οἰκίας κοιμώμενος : Λουκ.Θε. Δ 10,2 **οὐδ' ἀπόκοιτός ποτε ἐκεῖνος παρὰ τῆς Ῥέας ἦν,** Πάπ. **μηδὲ ἐξέστω αὐτῇ ἀπόκοιτον μηδὲ ἀφήμερον γενέσθαι·** 2) ὁ ἀποκεχωρισμένος, ὁ μακρὰν ἀπό τινος : Αἰσχίν.2,,27 **κἂν φῶσιν ἀπόκοιτόν με τουτων) πώποτε τῶν συσσίτων γεγονέναι,** Πάπ. **ἀπ- ἀρουρῶν.**

ἀποκοιτ-έω ἐγκαταλείπω τὴν τάξιν ἐν καιρῷ νυκτὸς καὶ κοιμῶμαι, διανυκτερεύω οὐχὶ ἐν ᾗ ἐτάχθην θέσει : Δημ.238,9 **τούτων δ' ἑκάστους ἣν παρέλαβον τάξιν διατηρεῖν μήτε ἀφημερεύοντας μήτε ἀποκοιτοῦντας·** || εἶμαι ἀπόκοιτος βλ.λ.1) : Πάπ. **ἐὰν δὲ ἀποκοιτῇ ἢ ἀφημερεύσῃ·** 2) Σουΐδ. « **ἀποκοιτεῖν·** γυναῖκα χωρίζεσθαι ἀνδρὸς καὶ ἀφίστασθαι ».

ἀποκολακεύω γλωσσ. διὰ κολακείας συντηροῦμαι, κολακεύων πορίζομαί τι.

ἀποκολάπτω Ἀρχ.Λεξ. κολάπτων, κτυπῶν ἀφαιρῶ τι· || διατρυπῶν ἐγγλύφω, ἐγχαράσσω τι.

ἀποκόλαστος-ον μτγν. ὁ διαφυγὼν τοῦ κολασμοῦ, ἀτιμώρητος : Ζώσ.Ἀλχ.241 Β.

ἀποκόλλησις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἀποκολλᾶν βλ.λ., ὁ ἀπ' ἀλλήλων ἀποχωρισμὸς συγκεκολλημένων πραγμάτων, τὸ ξεκόλλημα : **ἀποκόλλησις γραμματοσήμου·** || ἰατρ. **ἀποκόλλησις τῶν ἀποφύσεων τῶν ὀστῶν** ἡ λύσις τῆς συνεχείας ἐπιμήκους τινὸς ὀστοῦ μεταξὺ ἐπιφύσεως καὶ διαφύσεως.

ἀποκολλ-άω κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. μτχ. παθ. παρακ. **ἀποκολλημένος** ἀποχωρίζω τι συγκεκολλημένον μετὰ ἢ ἐπὶ ἄλλου, ξεκολλῶ : Εὐστ.Ἰλ.854, 33 **ἀπεκόλλησε τῶν πλευρῶν τὴν ἐπιπολήν·** || κ. παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Γαλ.(Β[ι])481 **εἰ ἰσχυρότερον εἴη ὃ ἀποκολλᾶται, - ὁ φάκελλος δυσκόλως ἀποκολλᾶται,** Εὐνάπ.Ἱστ.264 D **σῶμα διαλυόμενον ἤδη καὶ ἀποκολλώμενον εἰς τὴν λύσιν συνεχόμφου,- ἀποκολλημένο γραμματόσημο·** || μσν. ἀπογυμνῶ, ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος : Εὐστ.Ἰλ.854,33.

ἀποκολοκύνθωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. μτφ. (ἐκ πρβλ. τοῦ ἐγκεφαλικοῦ χώρου πρὸς κενὴν κολοκύνθην) μεγάλη πνευματικὴ κατάπτωσις, ἄνοια, ἀποβλάκωσις, ἐν χρ. περὶ ἑνὸς προσ. ἢ περὶ ὁμάδος : **διὰ τῆς ἀποστηθίσεως ἀκαταλήπτων ἀρχαίων κειμένων ἐπήρχετο ἡ ἀποκολοκύνθωσις τῶν μαθητῶν·** πρβλ. ἀποκολοκύντωσις.

ἀποκολοκυνθωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐπιφέρων ἀποκολοκύνθωσιν βλ.λ.

ἀποκολοκύντωσις-εως (ἡ) μτγν. **ἀντὶ ἀποκολοκύνθωσις** βλ.λ. ἐν λατ. ἐκφορᾷ ἢ εἰδ. ὡς τίτλος σατυρικῆς συγγραφῆς τοῦ Σενέκα παρῳδοῦντος τὴν ἀποθέωσιν τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου : ΔίωνΚ 60,35 **συνέθηκε μὲν γὰρ καὶ ὁ Σενέκας σύγγραμμα, Ἀποκολοκύντωσιν αὐτὸ ὥσπερ τινὰ ἀπαθανάτισιν ὀνομάσας.**

ἀποκολούω κολοβώνω, ἀκρωτηριάζω, περικόπτω τι : Ἱππ.Γυν.Φύσ.8 (ἀμφ.), Καλλ. εἰς Δία 90 (ἐν τμήσει). Ἡσ. ἐν λ. **ἀποσκολυπτε,** ΑΒ 435,25.

ἀποκολπ-όω σχηματίζω ὅλπον ἢ κόλπους· κ. παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. περὶ θαλάσσης ἢ περὶ παραλίας : Ἀριστλ.Κόσ.393 Α 26 **ἐπὶ θάτερα δὲ οὐχ ὁμοίως ἀποκολπούμενος, τρία ποιεῖ πελάγη.**

ἀποκολυμβ-άω κολυμβῶν ἀποβαίνω, φθάνω εἰς τὴν ξηράν, κολυμβῶν ἐκ ναυαγήσαντος πλοίου σῴζομαι : Θουκ.4,25 **μίαν ναῦν αὐτοὶ ἀπώλεσαν τῶν ἀνδρῶν ἀποκολυμβησάντων,** - Δίων Κ 49,1 **πολλοὶ φθειρομένων ἐν τῇ ναυμαχίᾳ τῶν σκαφῶν ἀπεκολύμβησαν.**

ἀποκόμβιον (τό) μσν. κ. **ἀποκόμπιον** χρηματοσακκούλα, κεμέρι : ΚΠορφ.Ἔκθ.120.

ἀποκομιδή (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀποκομίζειν, ἡ μεταφορὰ ἀπό τινος μέρους εἰς ἄλλο : Πολύβ.24,6,2 **παραληψομένους τὰ πλοῖα καὶ πρόνοιαν ποιησομένους περὶ τῆς ἀποκομιδῆς αὐτῶν** (περὶ τοῦ ἀπόπλου), - **ἀποκ- κατεδαφισθέντων ὑλικῶν·** 2) παθ. τὸ ἀποκομίζεσθαι, ἡ ἐπιστροφή, ἡ ἐπάνοδος : Θουκ.1,137 **ἐκείνῳ δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ πάλιν ἡ ἀποκομιδὴ ἐγίνετο·** πρβλ. ἀνακομιδή.

ἀποκομίζω κ. νεώτ. μέλλ. ἀττ. -ιῶ κομίζω ἀπό τινος μέρους εἰς ἄλλο, μεταφέρω ἀλλαχοῦ : Ξεν. ΚΠ 7,3,12 **συστήσω ὅστις ἀποκομιεῖ σε ὅποι ἂν αὐτὴ θέλῃς,** Πολύβ.28,10,7 **κατέστησαν πρεσβευτάς . . ἀποκομίζοντας τὸ δόγμα,** Διόδ.Σ 2,28 **ἀποκομιεῖν τὴν σποδὸν τὴν ἐκ τούτων εἰς Βαβυλῶνα·** 2) νεώτ. ἀναχωρῶν λαμβάνω τι μετ' ἐμαυτοῦ, παραλαμβάνω τι καὶ φεύγω μακράν : **τὸν ἐγκατέλειψεν ἡ σύζυγός του ἀποκομίσασα ἐκ τῆς οἰκίας της τὰ πολύτιμα ἀντικείμενα·** || κ. μτφ. **ἐκ τῆς ἐκθέσεως ἀπεκόμισα τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων·** 3) εἰδ. μεταφέρω τινὰ ὡς αἰχμάλωτον : Θουκ.7,28 **τοὺς μὲν εὐθὺς ἀπεκόμιζον ἐς πόλιν·** 4) κ. νεώτ. παθ. μεταφέρομαι : Πλούτ. Ποπλ.16 **ἀπεκομίσθη φοράδην ἐκ τῆς μάχης, - ἀπεκομίσθησαν οἱ τραυματίαι, - οἱ ἀσθενεῖς, - τὰ γυναικόπαιδα·** 5) μέσ. ἀποσύρομαι, ἀποχωρῶ : Θουκ.5,10 **οἱ λοιποὶ ἀπεκομίσθησαν ἐς τὴν Ἠιόνα·** 6) φέρω ὀπίσω, ἐπιστρέφω τι : Ἀπολλ.Ρ Δ 1106 **παρθενικὴν μὲν ἐοῦσαν ἐῷ ἀπὸ πατρὶ κομίσσαι ἰθύνω** (ἐν τμήσ.)· || παθ. κομίζομαι ὀπίσω, ὅθεν ἦλθον : Ἀνδοκ.9,7 **φερόμενος ἐπὶ κλίνης ἀπεκομίσθην οἴκαδε·** 7) νεώτ. λαμβάνω, πορίζομαι ἀπό τινος : **ἀποκομίζει πολλὰ κέρδη ἀπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως, - τίποτε δὲν ἀπεκόμισα ἀπὸ τὴν φιλίαν του.**

ἀποκόμισις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἀποκομίζειν, ἡ μεταφορὰ μακρὰν ἀπό τινος τόπου : **ἀποκόμισις ἀπορριμμάτων.**

ἀποκομιστής (ὁ) σχόλ. κ. μσν. ὁ κατ' ἐντολὴν μετακομίζων τι : σχόλ.Εὐρ.Ἑκ.219 **ἡμᾶς δὲ μανδατοφόρους καὶ ἀποκομιστάς, ἔταξαν εἶναι.**

ἀποκομιστικός-ή-όν γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ κατάλληλος ἢ δυνάμενος νὰ ἀποκομίζῃ τι βλ.λ.

ἀπόκομμα-ατος (τό) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀπό τινος **κεκομμένον** μέρος, τεμάχιον ἀποκοπέν, κομμάτι : Θεόκρ.10,7 **Μίλων ὀψαμάτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω,** Λουκ.Ἀλ.Ἱστ.1,18 **τὼ χεῖρε ὀπίσω δεθέντες ἀραχνίου ἀποκόμματι** (παικτικῶς)· Πάπ. **ἀπόκομμα τῶν τοῦ χαλκοῦ πετάλων, - ἀπόκομμα ἐφημερίδος** (ὡρισμένον τεμάχιον ἐφημερίδος εἰδικῶς ἐνδιαφέρον τινά)· 2) δημ. εἰδ. ἡ παῦσις τοῦ θηλασμοῦ βρέφους, ὁ ἀπογαλακτισμός· πρβλ. ἀποκόβω.

ἀποκομμένος-η-ο(ν) μσν. κ. δημ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἀποκόπτω ἢ ἀποκόβω βλ. λ.

ἀποκομμίωσις-εως (ἡ) νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ μεταξουργίᾳ, ἡ πρὸς πλείονα στιλπνότητα τῆς μετάξης διὰ ζέοντος ὕδατος ἀπ' αὐτῆς ἀφαίρεσις τῆς περιβαλλούσης τὰς ἶνας της κομμιώδους οὐσίας.

ἀποκομπάζω μτγν. κομπάζω, κροτῶ ἢ θραύομαι ἠχηρῶς, ἐπὶ χορδῆς : Παῦλ.Σιλ. ἐν ΑΠ 6,54,5 βραχνὸν τετριγυῖα λύρας ἀπεκόμπασε χορδά.

ἀποκόμπιον (τὸ) μσν. κ. ἀποκόμβιον βαλάντιον, χρηματοσσκκούλα, κομπόδεμα (ἐπὶ χρημάτων) : Βασιλικ.16,1,25 εἰ δὲ τὰ εἴκοσι νομίσματα ἅμα ἐν ἀποκομπίῳ δέδωκεν.

ἀποκομπώνω δημ. διὰ κόμβου δεδεμένος ὢν ἀπό τινος μέρους λύομαι ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἐπὶ ζῴων· 2) συνεκδ. διαφεύγων τὴν προσοχὴν τοῦ ἐπιτηροῦντος πράττω τι ἐπιζήμιον ἢ μὴ ἐπιτρεπόμενον : ἀποκομπώσανε τὰ ζὰ καὶ φάγανε τὸ σπαρτό· 3) μέσ. ἀπατῶμαι, πλανῶμαι, γελιέμαι.

ἀποκομῶ-άω μτγν. ἀποβάλλω ἢ ἀποκείρω τὴν κόμην : Λουκ.Λεξιφ.5 καὶ γὰρ σκαφίον ἐκεκάρμην, ὡς ἂν οὐ πρὸ πολλοῦ τὸν κόννον καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομηκώς.

ἀποκονδυλοῦμαι-όομαι μσν. οἰδαίνομαι ἐκ κονδύλου, ἐκ τύφεως, ἀποπρήσκομαι : Παῦλ.Αἰγ.3,75.

ἀποκονίω μτγν. (λ. αἰτωλική) λακτίζω, ἐγείρω κόνιν· ‖ ἀθ. τρέχω δρομαίως : Ὑγῖν.Ἀστρον.3,11.

ἀπόκοντα ἐπίρρ. δημ. κ. ἀποκοντά ἐκ τοῦ πλησίον, ἐκ τοῦ σύνεγγυς : τὴν πῆρε ἀπόκοντα (ἐπιμόνως τὴν παρηκολούθησεν).

ἀπόκοντος-η-ο δημ. ὑπόβραχυς, κοντός, ἐπὶ πραγμ. : Ἐρωτόκρ.Γ 1768 μὰ θλιφτικὰ πολλὰ παλιὰ κι ἀπόκοντα ὡς ἡ μέση (φορέματα)· ‖ κ. ἐπὶ προσ., πολὺ κοντός : δ. τραγ. ἕνας κοντὸς κι ἀπόκοντος πῆχει ὄμορφη γυναῖκα.

ἀποκόντρια (ἡ) δημ. ὑποχονδρία, παραξενιά.

ἀποκοντριάζω δημ. καθίστημί τινα ἢ ἐμαυτὸν ὑποχονδριακὸν βλ.λ.

ἀποκοντριακός-ή-ό δημ. ὑποχονδριακὸς βλ.λ.

ἀποκοντρίασμα (τὸ) δημ. ὑποχονδρία, παραξενιά.

ἀποκόντριος-α-ο δημ. ὑποχονδριακὸς βλ.λ.

ἀποκοντῶ-όω μσν. προβάλλω, τινάσσω πρὸς τὰ ἔξω : Προκ.Ἀνέκδ.6,62,14 τὰ ὀπίσω ἀποκοντῶσα, Εὐστ.Πονημ.295,40 κατεστοχάζοντο ἐξ ἐναντίας ἡμῶν ἀποκοντοῦν τὰ περιττὰ τῆς γαστρός.

ἀποκοπαρούδι (τὸ) δημ. τὸ ἄρτι ἀπογαλακτιαθὲν βρέφος.

ἀποκοπή (ἡ) (ἀποκόπτω) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ κόπτειν τι ἀπό τινος, κόψιμο : Αἰσχ.Ἱκ.841 ἀποκοπὰ κρατός, Ἱππ.Ἀφ.7,28 ἀποκοπὴ ὀστέου, - ὑπέστη ἀποκοπὴν τῆς χειρός· ‖ εἰδ. ἀπόκομμα βλαστοῦ φυτοῦ τινος πρὸς ἐγκεντρισμόν : Μ. Ἀντων.11,8· ‖ ἡ διακοπή, τὸ σταμάτημα : Σωρ. 1,26 ἀποκοπὴ ἐμμήνων· 2) μτφ. ἐπὶ χρεῶν, ἀπάλειψις, ἀπόσβεσις : Πλάτ.Πολ.566 χρεῶν ἀποκοπὰς καὶ γῆς ἀναδασμόν, Πλούτ.Σόλ.15 τὴν τῶν χρεῶν ἀποκοπὴν σεισάχθειαν ὀνομάσαντος· 3) εἰς τὸν πληθ. τὰ ἀπότομα καὶ τραχέα ἄκρα ἢ ὅρια τόπου τινός : Πλούτ.Φιλοπ.4 χωρίων συγκλινίας καὶ πεδίων ἀποκοπάς· ‖ μτφ. ἐπὶ ὕφους, τὸ ἀπότομον, τὸ συγκεκομμένον : Δημήτρ.238, Διον. Ἀλ.Θουκ.52 κατὰ τὰς ὑπερβάτους καὶ πολυπλόκους, καὶ ἐξ ἀποκοπῆς πολλὰ σημαίνειν πράγματα βουλομένας· ‖ ἰατρ. ἡ ἀπότομος, ἡ διὰ μιᾶς ἐπερχομένη ἴασις νοσήματος : Γαλ.7,441 ἐξ ἀποκοπῆς λυθῆναι· 4) τμῆμα : Τρύφ.Τρόπ.4 ἀποκοπὴ λόγου· 5) ἐπὶ τῆς φωνῆς, ἡ πρὸς καιρὸν ἀπώλεια, τὸ νὰ κόβεται ἡ φωνή : Διοσκ.2,146 διαμασσώμενα δὲ τὰ φύλλα (τῆς κράμβης) φωνῆς ἀποκοπὴν καθίστησι τοῦ χυλοῦ καταπινομένου· 6) γραμμ. ἡ παράλειψις ἑνὸς ἢ πολλῶν γραμμάτων ἰδίᾳ ἐν τέλει λέξεως : Ἀριστλ.Ποιητ. 1458 B 2 αἱ ἐπεκτάσεις καὶ ἀποκοπαὶ καὶ ἐξαλλαγαὶ τῶν ὀνομάτων· ‖ ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἐλλειπτικῶν ἐκφράσεων, οἷον π. Φίλ.2,271 νὴ τόν· ‖ νεώτ. εἰδ. γλωσσ. ἡ ἕνεκα ἀμελεστέρας προφορᾶς παράλειψις τῆς ἀρθρώσεως τῆς ἀπαιτουμένης πρὸς ἐκφώνησιν φθάγγου καὶ δὴ τοῦ τελικοῦ φωνήεντος ὡρισμένων προθέσεων, οἷον : ἀ(ν)στὰς ἀντὶ ἀναστάς, παρμένειν ἀντὶ παραμένειν, ἀμβολάδην ἀντὶ ἀναβολάδην κττ.· 7) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀνάληψις ἐργασίας τινὸς οὐχὶ ἐπὶ κατὰ τεμάχιον ἢ κατὰ μονάδα μέτρου ἢ βάρους πληρωμῇ, ἀλλὰ ἐπὶ προκαθωρισμένῃ δι' ὅλον τὸ ἔργον ἀμοιβῇ : ἀνέλαβε τὸν ὑδροχρωματισμὸν κατ' ἀποκοπήν, πῆρε τὸ κλάδεμα τοῦ ἀμπελιοῦ ἀποκοπή· ‖ κ. ἡ γεν. ἀποκοπῆς ἐν ἐπιρρ. χρ. ἐν τῇ αὐτ. σημ. : δουλεύει ἀποκοπῆς· ‖ μτφ. φρ. αὐτὸς εἶναι μονάχα γιὰ ἀποκοπὲς εἶναι ἐπιτήδειος μόνον διὰ τὰς κατ' ἀποκοπὴν ἐργασίας ἤτοι τὰς βαρείας καὶ βαναύσους· ‖ φρ. τὸ πῆρε ἀποκοπὴ οἷον τὸ διάβασμα, τὸ τραγοῦδι, τὸ παιχνίδι κττ., ἀνέλαβεν αὐτὸ οἱονεὶ ὡς ἔργον ἀπασχολοῦν αὐτὸν ἀδιακόπως, ἐξ ὁλοκλήρου.

ἀποκοπῆς ἐπίρρ. δημ. κατ' ἀποκοπὴν βλ.λ.7).

ἀπόκοπος (-η)-ο(ν) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀποκεκομμένος, ἐκτομίας, εὐνοῦχος : Στράβ.13,4,14 οἱ δ' ἀπόκοποι Γάλλοι παρίασιν ἀπαθεῖς· ‖ τὸ οὐδ. -ον ὡς οὐσ. ἡ ἐκτομή : Φίλ.2,264· ‖ Σουΐδ. « ἀποκόπους, ἐκτομίας καὶ ἀντὶ τοῦ ἀσθενεῖς κεῖται »· 2) ἀπόκρημνος, ἀπότομος : Ἀρρ.Ἐρυθρ. 32,282 ὑψηλὰ ὄρη πετρώδη καὶ ἀπόκοπα· 3) δημ ὁ περατώσας κοπιώδη ἐργασίαν, ξέκοπος· ‖ ὡς οὐσ. -ος ἡ παῦσις, διακοπὴ τῆς ἐργασίας, τὸ σκόλασμα ἀπὸ τὴ δουλειά, ἡ μετ' ἐργασίαν ἀνάπαυσις.

ἀποκοποῦμαι-έομαι τύπτω ἐμαυτὸν ἐν θρήνοις, θρηνῶ· Ἡσ. « ἀποκοπησαμένη· στερνοκοπησαμένη, ἀποκοψαμένη ».

ἀποκοπροῦμαι μτγν. καθίσταμαι κοπρώδης.

ἀποκοπτικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀποκοπήν, ἀποχωρισμὸν ἀπό τινος ἐπιφέρων : Πρόκλ.Πολ.2,182 διὰ μέσων τῶν ἀποκοπτικῶν ἀγγέλων τῆς ὑλικῆς ζωῆς.

ἀποκοπτός-ή-όν μσν. ὁ διακρινόμενος ἐκ τῶν ἄλλων, ἐξαίρετος, ξεχωριστός : ΚΠορφ.Ἔκθ.42 C ἡ δὲ τράπεζά ἐστιν ἀποκοπτή, Εὐστ.Ὀδ.1593,9 δέδωκε δὲ τοῖς ἰδιώταις ἀρχὴν τοῦ νίκην ἀποκοπτὴν τὴν μεγάλην λέγειν.

ἀποκόπτω κ. μσν., νεώτ. δημ. κ. -κόφτω κ -κόβω κ. -κόβγω, ἀόρ. ἀπέκοψα, δημ. ἀπόκοψα, μτχ. παθ. παρακ. ἀποκεκομμένος, μσν. κ. δημ. ἀποκομμένος κόπτω τι ἀπό τινος, συνήθ. ἐπὶ μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος : Ἰλ.Λ 261 κάρη ἀπέκοψε, Ἡρ.6,91 ἀποκόψαντες αὐτοῦ τὰς χεῖρας, Αἰσχίν.38,11 ἀποκόψειν ἠπείλει μαχαίρᾳ τὸν τράχηλον, ΚΔΜᾶρκ.9,43 ἐὰν σκανδαλίζῃ σε ἡ χείρ σου, ἀπόκοψον αὐτήν, - οἱ ἰατροὶ τοῦ ἀπέκοψαν τὸν δεξιὸν πόδα· ‖ κ. ἐπὶ πραγμ. : Ὀδ.Κ 127 ἀπὸ πείσματ' ἔκοψα νεὸς (ἐν τμῆσ.), Ξεν.Ἑλλ.1,6,21 ἀγκύρας ἀποκόπτοντες, Ἀγαθ. ἐν ΑΠ 11,365,13 εὖ δ' ἀποκόψεις τοὺς στάχυας, - ἀπέκοψε τοὺς κλάδους τῶν δένδρων· ‖ κ. παθ. : Ἡρ.6,114 τὴν χεῖρα ἀποκοπεὶς πελέκεϊ πίπτει, Διον.Ἀλ.Ρωμ.3,58 τοὺς αὐχένας ἀπεκόπησαν, Φίλ.1,89,16 ἀποκεκομμένους τὰ γεννητικὰ (ἐπὶ εὐνούχων)· ‖ ὁθ. ἀπολ. ἀποκεκομμένος ὁ εὐνοῦχος : ΠΔΔευτ.23,1 οὐκ εἰσελεύσεται θλαδίας, οὐδὲ ἀποκεκομμένος εἰς ἐκκλησίαν κυρίου· ‖ μέσ. εὐνουχίζομαι : ΚΔΓαλ. 5,12 ὄφελον καὶ ἀποκόψονται οἱ ἀναστατοῦντες ὑμᾶς, Εὐσ.Εὐαγγ.6,10,279 D ἀπεκόπτοντο πολλοὶ τῇ Ῥέᾳ· 2) μτφ. ἀποβάλλω, ἀφαιρῶ : Διόδ.Σ 13,23 εἰ τὸν πρὸς τοὺς ὑποπεπτωκότας ἔλεον ἀποκόψομεν, Ἀλκίφρ.1,8 ἀποκόπτειν γὰρ εἴωθε γνώμην ἡ τῶν φίλων συμβουλὴ ἀμφίβολον· κ. παθ. : Πολύβ.23,2,1 ἀποκοπεισῶν τῶν ἐλπίδων τοῖς καινοτομεῖν ἐπιβαλομένοις· 3) μτφ. ἐλαττῶ, κάμνω ἔκπτωσιν, περικόπτω : Ἀριστλ.Οἰκ.2,16 τοῦ μὲν ἀρχαίου ἀπέκοπτον οὐδέν, ἀεὶ δὲ ἐδαπάνων, Δίων Κ 55,8 ἵνα ἀποκόψωσί τι τῶν χρεῶν (πρβλ. ἀποκοπὴ χρεῶν)· 4) μσν., νεώτ. κ. δημ. ἀποκόβω, καθορίζω συνολικὴν τιμήν, ἀποφαίνομαι περὶ τῆς

ἀξίας πράγματός τινος καὶ ἰδίως σωροῦ πραγμάτων κατ' ἐκτίμησίν μου συνολικῶς· κ. παθ.: Χρον.Μορ.19,15 **καὶ τὰ κεφάλια ὁπ' ἔκοφε τὰ εἶχε ἀποκομμένα, | τριάντα ζολῶτες ἔδινε τοῦ Τούρκου στὸν καθένα·** || ὁρίζω ἐκ τῶν προτέρων σταθερὰν τιμήν, ὡς πωλητής: **ἀποκομμένη τιμὴ** (ἅ. ξεκομμένη)· 5) ἀποδιώκω βιαίως, ἀπομακρύνω: Ξεν.Ἀν.3,4,39 **οὐκ ἔστι παρελθεῖν (τὸν λόφον), εἰ μὴ τούτους ἀποκόψομεν,** Πολυδ.1,172 **ἀποκόψαι τοὺς ἐπὶ τῶν ἄκρων·** || μτφ. ἀποτρέπω, ἀποκωλύω: Συνέσ.Ἐπιστ.105,248 B **οὓς τὸ ὁμιλεῖν πάνυ πράγμασιν ἀνθρωπίνοις οὐκ ἀποκόπτει·** || ὁμ. μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποσπῶ τὸ βρέφος ἀπὸ τοῦ μητρικοῦ μαστοῦ, ἀπογαλακτίζω, ἀποκόβω βλ.λ.· || παθ. χωρίζομαι ἀπό τινος, ἀποσπῶμαι: Διόδ.Σ 20,108 **φοβηθέντες μήποτε τῆς ἀγορᾶς ἀποκοπείσης ὑποχείριοι γένωνται·** || Ἡσ.« **ἀποκοπῆναι** ἐπὶ τῶν ἰχνευόντων λέγεται ὅταν μὴ εὕρωσι »· 6) ἐπιφέρω πρὸς καιρὸν ἀπώλειαν, ἐπίσχεσιν τῆς φωνῆς: Διον.Ἀλ.Συνθ.14 **ἀποκ- τὸν τοῦ πνεύματος τόνον·** || κ. παθ.: Πλούτ.Δημ.25 **ἀποκέκοπταί μοι ἡ φωνὴ** (πιάστηκε ἡ φωνή μου)· || λήγω, τελειώνω: Ἀριστλ.Ρητ.1409 A,19 **δεῖ τῇ μακρᾷ ἀποκόπτεσθαι** (νὰ λήγῃ ὁ λόγος εἰς μακρὰν συλλαβήν)· 7) γραμμ. παθ. πάσχω ἀποκοπὴν βλ.λ.6): Εὐστ.Ἰλ.487,10 « τὸ δὲ Τοδῆ ἀποκέκοπται ἐκ τοῦ Τυδῆα »· 8) μέσ. ἀμφ. κόπτω, τύπτω ἐμαυτὸν ἕνεκα πένθους, θρηνῶ τινα: Εὐρ.Τρῳ.627 **ἔκρυψα πέπλους κἀπεκοψάμην νεκρὸν** (διόρθ. **ἀπεκλαυσάμην**), πρβλ. δημ. **κόβομαι** ἐν τῇ σημ. θρηνῶ μετὰ κοπετοῦ.

ἀποκοπῶ-όω μτγν. καταπονῶ, κουράζω· ἐν τῷ παθ.: Ἐπιφάν.1,644 C **καθάπερ ἄνθρωπος ἱδρῶν ἀποκοποῦται.**

ἀποκορδίζομαι δημ. ἐπὶ τῶν ἐκ τοῦ ὕπνου ἐγειρομένων, τεντώνομαι, ξεντολογιέμαι.

ἀποκορεῖν Ἡσ. « ἀποφᾶν ἀπὸ τραπέζης ».

ἀποκορέννυμι γλωσσ. χορταίνω τινὰ ἐντελῶς.

ἀπόκορμο (τὸ) δημ. ἐπίξηνον, τεμάχιον κορμοῦ δένδρου, ἐφ' οὗ κόπτουσιν, λειανίζουσι τὸ κρέας.

ἀπόκορος-η-ο δημ. κεκορεσμένος, χορτάτος, μπουχτισμένος.

ἀποκορσοῦμαι-όομαι ἀποκείρομαι: Αἰσχ.ἀπ. 225 ἐν Ἡσ. « **ἀποκορσωσαμέναις** ἀποκειραμέναις, κόρσας γὰρ τρίχας, Αἰσχύλος Ὑψιπύλῃ ».

ἀποκορυφῶ-όω κ. νεώτ. δημ. **ἀποκορυφώνω,** μτχ. παθ. παρακ. δημ. **ἀποκορυφωμένος** διαμορφῶ, διασχηματίζω εἰς κορυφήν: Πολύβ.3,49,6 **ῥέοντες παρ' ἑκατέραν τὴν πλευρὰν ἀποκορυφοῦσιν αὐτῆς τὸ σχῆμα·** || παθ. -οῦμαι-όομαι ἀποκυρτοῦμαι: Ἱππ.Προγν.7 **τὰ δὲ μεγάλα τε ἐόντα καὶ πλατέα καὶ ἥκιστα ἐς ὀξὺ ἀποκορυφούμενα·** 2) ἀπολήγω εἰς κορυφήν, εἰς ὀξύ: Θεόφρ.Πυρ.53 **ἐν ταῖς ἀπνοίαις ἀποκορυφοῦται μάλιστα ἡ φλόξ·** || κ. νεώτ. μτφ. εὑρίσκομαι εἰς τὴν ἀκμήν, εἰς τὸ ἄκρον ἄωτον, εἰς τὸ ἀνώτατον ὅριον: Ἡρ.Δαμάσκ.Ἀρχ.213 **εἰς ἓν ἀποκορυφοῦται ἡ νόησις,** - **ἡ ἀγανάκτησις τοῦ λαοῦ ἀπεκορυφώθη·** 3) μτφ. δίδω περιληπτικὴν ἀπάντησιν, κεφαλαιωδῶς, συντόμως ἀποκρίνομαι: Ἡρ.5,73 **πυθόμενος δὲ πρὸς τῶν ἀγγέλων ἀπεκορύφου σφι τάδε·** 4) νεώτ. κ. δημ. ἀφαιρῶ τὴν κορυφήν, ἤτοι τὸν ἀφρόν, τὸ ἀνθόγαλα τοῦ γάλακτος, ἅ. ἀποβουτυρῶ βλ.λ.· || **ἀποκεκορυφωμένον γάλα** (τὸ) τὸ γαλακτῶδες ὑγρόν, τὸ ὑπολειπόμενον μετὰ τὴν **ἀποκορύφωσιν** τοῦ γάλακτος, ἅ. **ἀποβουτύρωσιν.**

ἀποκορύφωμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποκορυφοῦν βλ. λ., τὸ ὑπέρτατον ὅριον: **τὸ ἀποκορύφωμα τῆς δόξης του,** - **ἀποκορύφωμα ἀναισχυντίας.**

ἀποκορυφώνω δημ. ἀποκορυφῶ βλ.λ.

ἀποκορύφωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. συγκέντρωσις: Πρίσκ.Λυδ.22,3 **ἀποκορύφωσις εἰς ἕν·** 2) νεώτ. ἡ εἰς τὸ ἀνώτατον ὅριον ὕψωσις: **ἡ ἀποκορύφωσις τῆς ἀγανακτήσεως τοῦ πλήθους·** 3) εἰδ. ἀποβουτύρωσις: **ἀποκορύφωσις γάλακτος.**

ἀπόκορφος-η-ον δημ. ἐπὶ ὄρους, ὁ ἔχων ὑψηλὴν καὶ ἀπότομον κορυφήν, ὑψικόρυφος, ἀνάκορφος· || γεν. ἀπότομος, ὑψηλός, ἐπὶ τόπου.

ἄποκος-ον Πάπ. ὁ ἄνευ πόκου, ἤτοι μαλλοῦ, χωρὶς χνούδι: **ἄποκος χιτών·** || ὁ μὴ κεκαρμένος, ὁ ἀκούρευτος.

ἀποκοσκίνημα-ατος (τὸ) Πάπ. τὸ σκύβαλον, ἅ. **ἀποκοσκινίδι** τὸ ἐν τῷ κοσκίνῳ μετὰ τὴν κοσκίνισιν: Πάπ. **τὰ ἀποκαθάρματα ἤτοι ἀποκοσκινήματα.**

ἀποκοσκινίδι (τὸ) δημ. συνηθέστ. εἰς πληθ. ἀποκοσκίνημα βλ.λ.· || περιληπτ. τὸ σύνολον σκυβάλων: **τ' ἀποκοσκινίδι τοῦ σταριοῦ τὸ τρῶν οἱ κόττες.**

ἀποκοσκινίζω δημ. κ. **ἀποκοσκινάω** ἀποπερατῶ τὴν κοσκίνισιν, συμπληρώνω τὸ κοσκίνισμα· || μτφ. λεπτομερῶς ἐξετάζω, διονυχίζω.

ἀποκοσκίνισμα (τὸ) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποκοσκινίζω βλ.λ.· 2) ἀποκοσκίνημα, ἀποκοσκινίδι βλ. λ.: δ. τραγ. **νὰ κοσκινίζῃ τὰ φλουριὰ νὰ πέφτῃ τὸ λογάρι | καὶ τ' ἀποκοσκινίσματα νὰ δένῃ στὸ μαντήλι.**

ἀποκοσμίζω δημ. γίνομαι ἀπόκοσμος βλ. λ.

ἀποκόσμιος-ον μτγν. ἐκκλ. ὁ μακρὰν τοῦ κόσμου ζῶν· || ὁ ἀδιαφορῶν διὰ τὰ ἐγκόσμια.

ἀπόκοσμος-η-ον δημ. ὁ μακρὰν τοῦ κόσμου, τῆς κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων διαβιῶν· 2) ἐπὶ τόπου, ὁ ἀπομεμακρυσμένος, ἀπόκεντρος, ἀπόμερος: **ἀπόκοσμη μεριά·** 3) ὁ ἔξω τοῦ κόσμου τούτου, ὁ μὴ γήινος: **ἀπόκοσμοι ὀπτασιασμοί.**

ἀποκοσμῶ-έω κ. μον. ἀποσύρω: Ὀδ.Η 232 **ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός·** 2) ἀφαιρῶ τὸν κόσμον, τὸν στολισμόν: Ἐπιγρ. **εἴ τις ἀποκοσμήσει τοῦτο τὸ ἡρῷον·** || ὅθ. παραμορφῶ, ἀσχημίζω: Λιβάν.Λόγ.30,23 **καί με φησιν ἀποκοσμῆσαι τὴν πόλιν φιλώσαντα ξυνωρίδος τοιαύτης·** κ. παθ. **-οῦμαι-έομαι** ἐν τῇ αὐτῇ σημ.: Δίων K ἀπ.102,9 **ὅσα.. ἐκεκοσμήκεσαν, ταῦτα τότε ταῖς τῶν πολιτῶν κεφαλαῖς ἀπεκοσμεῖτο,** - Θεόδ.Στ.543 B **ἀπεκοσμήθη ἡ εὐλογημένη ἑστία·** || μέσ. **-οῦμαι** ἀποθέτω τὰ κοσμήματά μου, βγάζω τὰ στολίδια μου: Παυσ.7,26,9 **διὰ τὸ ἐπ' αὐτῷ πένθος ἀποκοσμοῦνται·** || παθ. **-οῦμαι** μτγν. ἐκδύομαι, ἀπογυμνοῦμαι τῶν ἐμαυτοῦ κοσμημάτων, τοῦ στολισμοῦ μου: Ἀριστείδ.Λόγ.43 (25),39 **οὐ γὰρ ἄλλο γε ἢ οὐδὲν ἀποκεκόσμηται πᾶσα ἡ θάλαττα·** 3) μτγν. στερῶ, ἀποστερῶ τινα τῆς ζωῆς, τὸν βγάζω ἀπὸ τὸν κόσμο, ἀποκτείνω, φονεύω: ΠΔΜακκ.2,4,38 **ἐκεῖ τὸν μιαιφόνον ἀπεκόσμησε.**

ἀπόκοτ(τ)α ἐπίρρ. δημ. τολμηρῶς, θαρραλέως, μετὰ θράσους: Ἐρωτόκρ.Ε 636 **κ' ἡ Ἀρετὴ ἀρχίζει | ἀπόκοττα νὰ τοῦ μιλῇ νὰ τὸν ἀνεντρανίζῃ.**

ἀποκοτταβίζω ῥίπτω τὰς τελευταίας τοῦ οἴνου σταγόνας εἰς τὴν γῆν ἢ εἰς χαλκῆν λεκάνην, ὥστε νὰ ἠχῇ αὕτη, ὡς ἐν τῇ παιδιᾷ τοῦ κοττάβου βλ.λ.: Ξεν.Ἑλλ.2,3,56 **λαβὼν τὸ ποτήριον ἐξέπιε, καὶ τὸ τελευταῖον ἀποκοτταβίσας τουτί φησιν·** 2) μτφ. ἀποπτύω: Ἡρ.Ἰατρ.π.Ὀρειβ.10,8,12 **οἱ μὲν ὑδρωπικοὶ προπιόντες.. ἀποκοτταβιζέτωσαν.**

ἀποκοτταβισμός (ὁ) τὸ ἀποκοτταβίζειν βλ.λ.: Ἀθήν.15,667 C **διὰ τὸ ἀπαγκυλοῦν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐν τοῖς ἀποκοτταβισμοῖς·** 2) μτγν. μερικὴ ἀπόπτυσις ποτοῦ: Ἡρ.Ἰατρ.π.Ὀρειβ.5,27,9 **οἱ δὲ ἀθλητικῶς βιοῦντες καὶ τοὺς λεγομένους ἀποκοτταβισμοὺς ἔθος ἐσχηκότες, διπλοῦν.. προπιόντες ἀπεμείτωσαν.**

ἀποκοτ(τ)εύω δημ. κ. ἀποκοτ(τῶ) βλ.λ.

ἀποκότ(τ)ημα (τὸ) δημ. ἡ παράτολμος, ἡ ἐξ ἀσυνέτου θάρρους ἀπόφασις ἢ πρᾶξις.

ἀποκοτ(τ)ιά (ἡ) μον. κ. δημ. τὸ παράτολμον

θάρρος, ἡ ἀσύνετος ὁρμητικότης· || Δουκάγγ. «ἀποκοτιά = ἰταμότης, αὐθάδεια»: Διγ.'Ακρ.1322 **ὅς εἶχεν ἰδίωμα τερπνὸν καὶ ἀποκοτιὰν θηρίων,** Ἐρωτόκρ.Β 816 **ἤπιασε κεῖνο τὸ σπαθὶ μ' ἀποκοττιὰ μεγάλη·** 2) παραλογισμός, παραδοξολόγημα.

ἀποκοτ(τ)ίζω δημ. κ. ἀποκοτ(τ)ῶ βλ.λ.

ἀπόκοτ(τ)ος-η-ο μσν. κ. δημ. ἀσυνέτως τολμηρός, ὁρμητικός, παράτολμος, θρασύς, ἰταμός: Ἀραβ.Μυθ.Χαλ.2,278 **πολλὰ ἀπόκοτος καὶ αὐθάδης διὰ νὰ τολμήσῃς νὰ πατήσῃς τὴν τιμήν μου,** Παλαμ.Τρισεύγ.3) **ἀστόχαστη καὶ ἀνυπόταχτη, καὶ παράκοη καὶ ἀπόκοτη.**

ἀποκοτ(τ)ῶ-άω μσν. κ. δημ. ἀποτολμῶ, ἐπιχειρῶ ἀσυνέτως, τολμῶ μετὰ θρασύτητος: Ἐρωτόκρ.Α 1906 **γεῖς (εἷς, ἕνας) δουλευτὴς τοῦ παλατιοῦ τόσο ν' ἀποκοττήσῃ.**

ἀποκουκουλίζω δημ. εἰδ. ἀφαιρῶ τὴν μοναχικὴν κουκούλαν κατὰ τὴν τελετὴν τῆς εἰς μοναχὸν χειροθεσίας· 2) συνεκδ. βίᾳ ἀφαιρῶ τὴν καλύπτραν, τὸ μαντήλι κόρης ἢ νέας γυναικός, δθ. κ. εὐφημ. ἐκπαρθενεύω ἢ βιάζω βλ.λ.

ἀποκουλουριάζω δημ. ἐντελῶς κουλουριάζω βλ.λ.

ἀποκούμπα (ἡ) δημ. κ. ἀποκούμπι βλ.λ.

ἀποκούμπι (τὸ) δημ. κ. ἀποκούμπα (ἡ) κ. ἀπακούμπι (τὸ) μέρος ὅπου δύναταί τις νὰ στηριχθῇ, νὰ ἀκουμβήσῃ· || μτφ. καταφύγιον, κατάλυμα, ἄσυλον: Δραγ.'Οσ.Ζωντ.154 **παντοῦ ἀλλοῦ, ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους, γυρεύουν ἀποκούμπι, προστασία καὶ ὑποστήριξη·** || μτφ. πρόσωπον ὑπὸ τοῦ ὁποίου συντηρεῖται, περιθάλπεταί τις: **ἔμεινε στὰ γεράματα δίχως ἀποκούμπι.**

ἀποκουμπίζω δημ. ἀόρ. ἀποκούμπισα μτχ. παθ. παρακ. **-ισμένος** ἀποκουμπῶ βλ.λ.

ἀποκουμπῶ δημ. κ. ἀποκουμπίζω, ἀόρ. **ἀποκούμπησα,** μτχ. παρακ. **ἀποκουμπισμένος** κ. **-ημένος** ἀκουμπῶ τι ἐπὶ ἄλλου πράγματος, ἀποθέτω· 2) στηρίζομαι ἐπί τινος πράγματος, κάθημαι ἀναπαυτικῶς: Ἐρωτόκρ. Α 1476 **βγαίνει ὄξω, δείχνει πῶς πονεῖ, κι' ἀποκουμπᾶ στὴν κλίνη·** || μτφ. καταφεύγω παρά τινι πρὸς περίθαλψιν ἢ προστασίαν: **δὲν ἔχει σὲ ποιὸν ν' ἀποκουμπήσῃ.**

ἀποκουμπώνω δημ. ξεκουμπώνω· 2) τελειώνω τὸ κούμπωμα.

ἀποκούντημα (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀποκουντῶ βλ.λ., ὤθησις, σπρώξιμο.

ἀποκουντῶ δημ. ὠθῶ, σπρώχνω τινά· || μτφ. ἐξωθῶ, ὑποκινῶ τινὰ ὅπως πράξῃ τι, πρβλ. σκουντῶ.

ἀποκουπιάζω δημ. κ. **-ίζω** ἀνατρέπω, πρηνίζω τι, τὸ βάνω ἀπόκουπα, ἀπίκουπα βλ.λ.

ἀποκούπιασμα (τὸ) δημ. ἡ τοποθέτησις ἀπόκουπα ἢ ἀπίκουπα βλ.λ.

ἀποκουρά (ἡ) ἐκκλ. κ. δημ. ἡ τῶν μοναχῶν κουρά· 2) δημ. ὁ μετ' ἀποκοπὴν δένδρου ἀπομένων κορμὸς αὐτοῦ, τὸ κούτσουρα τοῦ δένδρου.

ἀποκούρεμα (τὸ) δημ. ἡ περάτωσις τῆς κουρᾶς· || ἡ ἐν χρῷ (ὡς τὴ ρίζα) κουρά.

ἀποκουρεύω δημ. περατῶ τὴν κουράν, παύω νὰ κουρεύω· || κουρεύω ἐντελῶς, ἐν χρῷ, κόβω σύρριζα τὰ μαλλιά.

ἀποκούρι (τὸ) δημ. κ. **-κουρίδι** τὸ ἐκ τῆς κουρᾶς προελθὸν ἀπόρριμμα, ἰδίως ἐπὶ προβάτων.

ἀποκουρίδι (τὸ) δημ. κ. ἀποκούρι βλ.λ.

ἀπόκουρο (τὸ) δημ. ἀποκούρι βλ.λ.

ἀποκουροπαλάτης (ὁ) μσν. (λατ.) ὁ σχὼν τὸ αὐλικὸν ἀξίωμα τοῦ κουροπαλάτου βλ.λ., τοῦ ἐπόπτου, ἐπιμελητοῦ τῶν ἀνακτόρων: ΨΚωδιν.184,12.

ἀπόκουρφα ἐπίρρ. δημ. κ. ἀπόκρουφα κρυφίως, κρυφά: Ἐρωτόκρ.Ε 523 **μά πρὶν μιλήσ' ἀπόκουρφα, βγάνει τὸ δαχτυλίδι.**

ἀπόκουρφος-η-ο δημ. κ. ἀπόκρουφος ὑπόκρυφος, κρυφός: Ἐρωτόκρ.Δ 929 **βρίσκ' ἕναν τόπο ἀπόκουρφο σ' ἕνα δεντρὸ ἀποκάτω.**

ἀποκουταίνω δημ. ἀποβλακῶ τινα· 2) ἀμτβ. ἀποβλακοῦμαι, ἀπομωροῦμαι, ξεκουταίνω.

ἀποκούτια (ἡ) δημ. ἀπομώρανσις, ἀποβλάκωσις.

ἀποκουτιάζω δημ. ἀποκουταίνω βλ.λ.

ἀποκουτιαίνω δημ. ἀποκουταίνω βλ.λ.

ἀποκουτσαίνω δημ. καθίστημι τινὰ ἐντελῶς χωλόν· || κ. ἐπὶ ἐπίπλων στηριζομένων ἐπὶ ποδῶν, ὅλως καταστρέφω τὴν εὐστάθειον: **ἀποκούτσανες τὴν καρέκλα·** || κ. παθ. ἐν ἀμφοτέραις ταῖς χρ.: **ἀποκουτσάθηκε ἡ γρηά, - τὸ τραπέζι.**

ἀπόκουφα ἐπίρρ. δημ. ὑποκώφως, σιγαλῶς.

ἀποκουφαίνω δημ. καθίστημί τινα ἐντελῶς κωφόν· || ἐνοχλῶ ὑπερμέτρως τὴν ἀκοήν τινος, ξεκουφαίνω: **μὲ ἀποκούφανε μὲ τὶς φωνές του·** || παθ. **-ομαι** γίνομαι ἐντελῶς κωφός, χάνω τελείως τὴν ἀκοήν μου: **ἀποκουφάθηκε ὁ γέρος.**

ἀποκουφίζω κ. μσν. ἀττ. μέλλ. **-ιῶ** ἀπαλλάττω ἀπό τινος, ἐλαφρώνω, ἀνακουφίζω: Εὐρ.'Ορ.1341 **οἴκτειρον ἡμᾶς κἀποκούφισον κακῶν,** Πλούτ.Περ.11 **ἀποκουφίζων πολυπράγμονος ὄχλου τὴν πόλιν·** || παθ. ἐπὶ φορτίου πλοίου, ἐκφορτοῦμαι: Στράβ.5,3,5 **καὶ μέρους ἀποκουφισθέντος εἰσπλεῖ·** || μέσ. ἀνακουφίζομαι, ξαλαφρώνω: Κ Μανασσ.6,47 **ὡς ἐξοιδοῦντος τραύματος ἀποκουφιζομένοις.**

ἀπόκουφος-η-ο δημ. ὑπόκωφος, σιγαλός.

ἀποκούφωσις-εως (ἡ) νεώτ. ποινή τις ἀστυνομικὴ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ὄθωνος ἐν Ἀθήναις.

ἀποκόφτω δημ. κ. ἀποκόβω ἀποκόπτω βλ.λ.

ἀποκοχλιῶ-όω νεώτ. διὰ κοχλιώσεως ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ τὸν κοχλίαν, ξεβιδώνω.

ἀποκοχλίωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀφαίρεσις, ἡ ἀπόσπασις τοῦ κοχλίου, τὸ ξεβίδωμα.

ἀποκοφίδι (τὸ) δημ. τὸ μετὰ τὴν κοπὴν πράγματός τινος ἐναπομένον ἄχρηστον τεμάχιον.

ἀποκόφιμο (τὸ) δημ. ἡ ἀποκοπή· 2) ἀπογαλακτισμὸς βρέφους, πρβλ. ἀπόκομμα.

ἀποκόφιμος γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ δυνάμενος ν' ἀποκοπῇ, ὁ ἀποκοπῆς δεκτικός.

ἀπόκοψις-εως (ἡ) ἡ ἀποκοπή: Ἱππ.'Αρθρ.68 **ἀποκόψιες τέλειαι ὀστέων.**

ἀποκραδίζω μτγν. ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ, ἀποκόπτω ἀπὸ τῆς κράδης, ἤτοι τοῦ κλάδου τῆς συκῆς: Νίκ.'Αλεξ.319 **τῷ μὲν τ' ἢ ὀπόεντας ἀποκραδίσειας ἐρινεούς.**

ἀποκράδιος-ον μτγν. ὁ ἀρτίως ἀπὸ τῆς κράδης, ἤτοι τοῦ κλάδου τῆς συκῆς ἀποκοπείς, περὶ σύκου: ΑΠ 6,300 **τοῦτο χλωρὸν σῦκον ἀποκράδιον.**

ἀποκράζω μτγν. κραυγάζω ὀδυρόμενος.

ἀποκραίνομαι δημ. κ. **-ένομαι** ἀποκρίνομαι βλ.λ.

ἀποκραιπαλησμός (ὁ) ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἀποκραιπαλισμός βλ.λ.: ἀπ.Κωμ.'Αδεσπ.946.

ἀποκραιπαλίζομαι ἀπαλλάσσομαι τῆς κραιπάλης, διὰ τοῦ ὕπνου γίνομαι πάλιν νηφάλιος· Σουΐδ. «**ἀποκεκραιπαλισμένος**· τῆς κραιπάλης ἀπαλλαγεὶς καὶ μέθης».

ἀποκραιπαλισμός (ὁ) ἡ διὰ τοῦ ὕπνου ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς κραιπάλης· Σουΐδ. «**ἀποκραιπαλισμός**· κραιπάλης ἀπαλλαγὴ καὶ μέθης».

ἀποκραιπαλῶ-άω ἀπαλλάσσομαι τῆς κραιπάλης διὰ τοῦ ὕπνου: Πλούτ.'Αντ.30 **μόλις οὖν ὥσπερ ἐξυπνισθεὶς καὶ ἀποκραιπαλήσας, ὥρμησε Πάρθοις ἐνίστασθαι·** 2) καταναλίσκω, σπαταλῶ εἰς κραιπάλας, ἀσωτίας: Θεόγνητ.Κωμ.2 **ἀποκραιπάλα τὰ πλεῖστα.**

ἀποκρανίζω κ. μσν. τύπτων ἀφαιρῶ, ἀποκόπτω ἀπὸ τοῦ κρανίου: ΑΠ 6,255,7 **ὁ δὲ ῥοπάλῳ γυρὸν ἀπεκράνιξε βοὸς κέρας·** 2) μσν. ἀποκεφαλίζω: Εὐστ.'Οδ.1850,30 «**τὸ ἀποκρανίζειν** οἷον ἀποκόπτειν τὴν κεφαλήν· **ἀπεκράνιξε** γάρ φησιν ἐκεῖνος τὸ τῆς κάρας ἀπεχώρισε».

ἀπόκρατος-ον μτγν. ὁ ἄνευ κράτους, ἤτοι

δυνάμεως, ὁ ἐξηντλημένος : Φίλ.1,209 **ὅταν δὲ ἀπόκρατος γένηται.**

ἀποκρατῶ-έω κ. νεώτ. κ. δημ., μτχ. παθ. παρακ. δημ. ἀποκρατημένος ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω : Ἡρ.4,50 **ἐπεὶ ὕδωρ γε ἂν πρὸς ἓν συμβάλλειν ὁ Νεῖλος πλήθεϊ ἀποκρατέει·** 2) μτβ. συστέλλω, συγκρατῶ : Διοσκ.4,9 **ἐντεροκήλας ἀποκρατεῖ καταπλασσόμενον·** 3) κρατῶ ὀπίσω, ἀποκωλύω, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω : Πλούτ.Ἠθ. 494 D **τὴν τροφὴν τῆς γαστρὸς ἀπτομένην ἀποκρατεῖ καὶ πιέζει τῷ στόματι·** 4) συγκρατῶ ἐν τῇ μνήμῃ, ἐνθυμοῦμαι : Σωραν.1,3 **μνήμων δέ, ἵνα καὶ τῶν παραδιδομένων ἀποκρατῇ μαθημάτων·** 5) δημ. μτβ. κρατῶ τι ὡς παρακαταθήκην, ἐνέχυρον· || κρατῶ μέρος προϊόντος τινός, παρακρατῶ· 6) δημ. ἀμτβ. ἐξακολουθῶ ὑπάρχων, διατηροῦμαι ἀκόμη : Πολ.Ἐκλ.τραγ.136,9 **ἀκόμα ὁ λόγος ἔστεκε κι' ἡ συντυχιὰ ἀποκράτει(ε).**

ἀποκρέα (ἡ) δημ. ἡ ἀπόκρεω βλ. λ.

ἀποκρεμάδα (ἡ) δημ. ἡ κατὰ τὸν χειμῶνα διατηρουμένη κρεμαστὴ σταφυλή.

ἀποκρεμάζω μσν. κ. δημ. ἀποκρεμάννυμι, ἀποκρεμῶ βλ.λ.· Σουΐδ. ἐν λ. ὑπέρβολον, « βάρος ἀπὸ τῶν τραχήλων ἀπεκρέμαζον »· || δημ. κ. παθ. **-άζομαι** κρεμῶμαι ἀπό τινος ὑπὸ ἄλλου.

ἀποκρέμαμαι κ. νεώτ., παθ. τοῦ **ἀποκρεμάννυμι,** ἀόρ. **-εκρεμάσθην** κρέμαμαι ἀπό τινος, κρέμαμαι πρὸς τὰ κάτω : Ἀριστλ.ΖΙ 5,21 **ἀποκρεμάμενοι** χωρίς, Λουκ.Θε.Δ 21,1 **ὑμεῖς δ' ἦν ἀποκρεμασθέντες κατασπᾶν βιάζηθέ με,** Φιλόστρ. Βί.Ἀπολλων.1,25 **χρυσαῖ ἴυγγες ἀποκρέμανται τοῦ ὀροφοῦ,** - ἀπεκρέμαντο οἱ μαστοί· 2) μτγν. κ. μτφ. περὶ οὐχὶ δεόντως συντεταγμένης (ξεκρέμαστης) ἐκφράσεως : σχόλ.Ἰλ.Ω 130 βλ. κ. ἀποκρεμάννυμι 5).

ἀποκρεμάννυμι κ. νεώτ., δημ. **ἀποκρεμῶ** βλ.λ., Σουΐδ. κ. δημ. **ἀποκρεμάζω,** μέλλ. **-κρεμάσω** κ. **-κρεμῶ,** ἀόρ. **-εκρέμασα** κρεμῶ τι ἀπό τινος, προβάλλω τι οἱονεὶ ὡς κρεμάμενον ἀπό τινος : Ἰλ. Ψ 879 **ἡ ὄρνις .. αὐχέν' ἀπεκρέμασεν,** Φιλόστρ. Γυμν.34 **ἡ προβολὴ τῶν χειρῶν ἀπ- τὸ σῶμα·** κ. παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Ἀριστλ.Πρ.948 Β 4· || εἰδ. θραύω τι καὶ τὸ κάμνω νὰ κρέμαται πρὸς τὰ κάτω : ΑΠ 9,984,4 **ἐν δὲ μεσούσῃ ᾠδῇ μοι χορδὰν πλᾶκτρον ἀπεκρέμασεν·** 2) ἀναρτῶ : Ἡρ.1,216 **τὸν φαρετρεῶνα ἀποκρεμάσας·** 3) ἐπὶ πηγαίων ὑδάτων, οἱονεὶ κρεμάμενος ἀφ' ὑψηλοῦ πρὸς τὰ κάτω ρέω, ρέω ἀπὸ κρέμαση : Φιλόστρ.Ἀπολλ.6,26 **πηγὰς ἀποκρεμαννυμένας τῶν ὀρῶν·** 4) μτγν. ἀναχαλῶ, χαλαρῶ : Φιλόστρ.Γυμν.53 **οὐ γὰρ θεραπεύει τὴν ἰσχύν, ἀλλ' ἀποκρεμάννυσιν·** 5) παθ. μτφ.δὲν ἔχω τὴν προσήκουσαν ἔκ τινος ἐξάρτησιν, εἶμαι ξεκρέμαστος : αὐτ.Β Σοφ. 2,9,2 **γνώμη μὴ ἀποκρεμαννύσθω οὐ ζητεῖν.**

ἀποκρέμασις-εως (ἡ) μτγν. τὸ κρέμασθαι ἀπό τινος, τὸ κρέμασθαι πρὸς τὰ κάτω : Ἀέτ.3,48 **ἡ ἔκπτυξις τῶν σκελῶν καὶ ἡ ἀποκρέμασις.**

ἀποκρέμασμα-ατος (τὸ) μσν. ἡ ἀποκρέμασις βλ. λ.· || ἡ ἐπικλίνουσα πρὸς τὰ κάτω στάσις : Εὐστ.1334,2 **ἔχει δέ τι γραφικὸν εἰς θέαν καὶ τὸ τοῦ αὐχένος ἀποκρέμασμα καὶ ἡ τῶν πτερῶν χαλαρότης.**

ἀποκρεμαστὰ ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀποκρεμαστὸν βλ. λ.

ἀποκρεμαστὸς-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κρεμάμενος ἀπό τινος, πρὸς τὰ κάτω, ὁ ἀποκρεμασμένος : Ἐπίγρ.ἐν ΑΠ 129· || δημ. ἐπὶ βράχου, ὕδατος ρέοντος, κοίτης χειμάρρου, ὁ ἀποτόμως κρεμάμενος, ποὺ ἔχει μεγάλη κρέμαση.

ἀποκρεμὴς-οῦς-ές μσν. ὁ πρὸς τὰ κάτω κρεμάμενος, ποὺ ἔχει κρέμαση : Εὐστ.σχόλ.Ὀδ.1587 « οἱ ἀπήοροι κλάδοι, τούτέστιν ἀποκρεμεῖς ».

ἀποκρεμνῶ-άω δημ. ἀποκρεμῶ.

ἀποκρεμιέμαι δημ. (μ. κατ' ἐνεστ.) ἀποκρεμιοῦμαι βλ.λ.

ἀποκρεμιοῦμαι δημ. κ. (μ. κατ' ἐνεστ.) **ἀποκρεμιέμαι,** παθ. τ. τοῦ ἀποκρεμῶ-άω ἐν μέσ. σημ., παρατ. **ἀποκρεμιώμουν** κ. **-ούμουν,** ἀόρ. ἀποκρεμάσθηκα (ὡς ὁ τοῦ παθ. ἀποκρεμῶμαι, ἀποκρέμομαι, ἀποκρεμάζομαι) αἰωροῦμαι ἀπό τινος, ἐξαρτῶ, κρατῶ ἐμαυτὸν μετέωρον ἀπό τινος, κρατιέμαι κρεμάμενος ἀπὸ κάπου : **ἀποκρεμιώμουν πολλὴ ὥρα ἀπὸ ἕνα κλαρί, μὴν πέσω στὸ ποτάμι·** 2) συνηθ. μτφ. ἐξαρτῶ τὰς ἐλπίδας μου ἀπό τινος, προσδοκῶ τὴν ὑποστήριξιν, τὴν ἀρωγήν τινος, ἀναμένω βοήθειαν, προστασίαν κτλ. ὑπό τινος : **μὴν ἀποκρεμιέσαι ἀπὸ ταξίματα πολιτικοῦ, - ἀποκρεμιόταν σ' ἕναν φεύτη,** γνωμ. **μὴν ἀποκρεμιέσαι ἀπὸ λάχανα.**

ἀποκρεμνῶ δημ. ἀποκρεμῶ.

ἀποκρέμομαι νεώτ. παθ. τοῦ **ἀποκρεμῶ** βλ.λ.

ἀποκρεμῶ-άω κ. μσν. κ. νεώτ. κ. **-κρεμάζω,** ἀόρ. ἀπεκρέμασα κ. δημ. **ἀποκρέμασα,** παθ.ἀόρ **ἀπεκρεμάσθην** κ. δημ. **ἀποκρεμάστηκα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἀποκρεμασμένος** κρεμῶ ἀπό τινος, πρὸς τὰ κάτω : Σωραν.248,9 **κατὰ τῆς ῥινὸς ἔριον ἐξασμένον ἀποκρεμῶσιν,** Νικήτ.Χων.Χρον.440 **σχοίνους τοῦ τείχους ἀποκρεμῶντες·** κ. παθ. **-ῶμαι** ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Ἀριστλ.ΖΙ 540Β 20 **τοὺς μὲν ἔχειν ἀποκρεμώμενα ἄττα δύο·** 2) μέσ. δημ **-μιέμαι** κ. **-μιοῦμαι** βλ.λ.

ἀποκρεμῶ-όω μτγν. ἐπ. μτφ. ἐξαρτῶ ἀπό τινος : Ἀπολλινάρ.Ψαλμ.93,29 **δικαιοσύνη πάντας ἀποκρεμόωσα φίλων ἰθύφρονας ἔργων.**

ἀποκρένομαι δημ. ἀποθ. κ. **-αίνομαι,** ἀόρ. **-κρίθηκα** ἀποκρίνομαι βλ.λ.

ἀποκρεύω δημ.μέλλ. **-έφω,** ἀόρ. **ἀπόκρεφα** ἑορτάζω τὴν ἀπόκρεω, κάνω ἀποκριά· 2) συνεκδ. ἀπολαύω τινὸς ἀγαθοῦ, ἰδίως ἐξαιρέτου τροφῆς, διὰ τελευταίαν φοράν· || σπανίως ἀπολαύω τινός, ἐπὶ ἐξαιρέτου τροφῆς : **οἱ φαράδες σπάνια ἀπακρεύουνε τὸ βούτυρο.**

ἀποκρεῶ-όω μτγν. ἐκκλ. ἀπέχομαι τοῦ κρέατος, παύω νὰ τρώγω κρέας : Βαλσαμ.Καν.76Καρθαγ.698 **ἐξ ἀγνοίας ἀποκρεῶσαι ἢ πασχάσαι.**

ἀπόκρεως-ω κ. **-ου** (ἡ) μτγν. ἐκκλ. νεώτ., γεν. πληθ. **-ω** κ. **-ων** κ. δημ. **-κρέα** κ. **-κρηά** κ. **-κριά** κ. **ἀπόκρια** δημ. πληθ. **-κρηές** κ. **-κριές** ἡ ἀπὸ τοῦ κρέατος ἀποχή, ἡ τελευταία ἡμέρα κρεοφαγίας, πρὸ πάσης ἀρχομένης νηστείας, ἡ παραμονὴ ἑκάστης νηστείας· || ἐν πληθ. αἱ τρεῖς τελευταῖαι ἑβδομάδες πρὸ τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας· 2) λαογρ. αἱ κατὰ τὸ διάστημα τῶν τριῶν τελευταίων ἑβδομάδων πρὸ τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας καὶ δὴ κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Τυροφάγου τελο εναι ἑορταί, διασκεδάσεις καὶ μεταμφιέσεις·ἀ.**καρναβάλια** βλ.λ.

ἀποκρηά (ἡ) δημ. κ. **-κριά** κ. ἀπόκρια βλ.λ.

ἀποκρῆθεν ἐπίρρ. κατακρῆθεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς (ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἀπὸ **κρῆθεν**) : Ἡσίοδ.Α 7 **τῆς καὶ ἀποκρῆθεν βλεφάρων τ' ἄπο κυανεόντων.**

ἀποκρημνίζω κ. νεώτ. καταρρίπτω ἀπὸ κρημνοῦ, κατακρημνίζω : Ἡλιόδ.Αἰθ.8,8 **εἰς τὸν βόθρον ἑαυτὴν ἀπεκρήμνισεν·** 2) νεώτ. κ. τελειώνω τὴν κατεδάφισιν, τὸ γκρέμισμα· || κ. παθ. κατεδαφίζομαι ὁλοσχερῶς, ἐπὶ κτιρίων· || κρημνίζομαι, κατεδαφίζομαι οἱονεὶ ἀπ' ἐμαυτοῦ, οἷον ἕνεκα παλαιότητος.

ἀπόκρημνος-ον κ. νεώτ. κρημνώδης, ἀπότομος : Ἡρ.7,176 **οὔρος ἄβατόν τε καὶ ἀπόκρημνον,** αὐτ.8,53 **ἀποκρήμνου ἐόντος τοῦ χώρου,** Θουκ.4, 31 **ὃ ἦν ἔκ τε θαλάσσης ἀπόκρημνον,** Διόδ.Σ 4,78 **τὸ τῆς πέτρας ἀπόκρημνον, - χώρα -,** παραλία **ἀπόκρημνος·** || κ. ὑπερθ. **-ότατος** : Διογ.Ἐπιστ. 37,4 **ἐς τὰ ἀποκρημνότατα ἄνω διατιτράντες·**

|| μτφ. ὁ πλήρης δυσκολιῶν, δυσχερειῶν : Δημ. 793,6 **οὐδένα ὁρῶ τῶν τόπων τούτων βάσιμον ὄντα ἀλλὰ πάντ' ἀπόκρημνα φάραγγας, βάραθρα.**

ἀποκρήμνυμι μτγν. **ἀποκρεμάννυμι** βλ. λ.

ἀποκρημνῶ-άω σχόλ. ἀποκρήμνυμι βλ.λ.

ἀποκρημνῶ-όω μτγν. βαδίζω ἐπὶ κρημνοῦ, κρημνώδους τόπου : Δαβὶδ Προλεγ.148,26.

ἀπόκρια (ἡ) δημ. κ. **-ιά** κ. **-ηά** συνήθ. **ἐν πληθ.** ἀποκριές ἀπόκρεως βλ. λ.

ἀποκριανός-ή-ό δημ. κ. **-ιάτικος** βλ.λ.

ἀποκριάτικα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὴν ἀπόκρεω : **θὰ νηστέψουμε ἀποκριάτικα·** 2) κατὰ τρόπον ἀποκριάτικον βλ.λ. : **θὰ διασκεδάσουμε ἀπόψε ἀποκριάτικα.**

ἀποκριάτικος-η(-ια)-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἔχων σχέσιν μὲ τὰς ἀπόκρεω βλ.λ. : **ἀποκριάτικο γλέντι, - ἀποκριάτικο ντύσιμο·** || ὁ γινόμενος κατὰ τὰς ἀπόκρεω ἢ κατὰ τὸν τρόπον τὸν ἐθιζόμενον κατὰ τὰς ἀπόκρεω : **οἱ ἀποκριάτικοι χοροί.**

ἀποκριδά ἐπίρρ. μτγν. κ. ἀποκριδόν βλ. λ. : Ἡρωδιαν.Γραμμ.1,496.

ἀποκριδόν ἐπίρρ. μτγν. κεχωρισμένως, ἐπιμεριστικῶς, χωριστά : Ἀπολλ.P 2,15.

ἀποκριζάμενος-η-ο δημ. αὐτεξούσιος, ὁ μόνον εἰς ἑαυτὸν ἀπόκρισιν (δικαιολογίαν) ὀφείλων ἐν χρ. μ. ἐν τῇ φρ. **εἶμαι** (**εἶσαι, εἶναι** κλπ.) **ὀριζάμενος κι ἀποκριζάμενος.**

ἀποκρικῶ-όω νεώτ. δημ. **-ώνω** ἀποχωρίζω τοὺς κρίκους ἁλύσεως· || εἰδ. ναυτ. ἀποχωρίζω τὴν ἅλυσιν ἀπὸ τῆς ἀγκύρας διὰ τῆς ἐξαγωγῆς τοῦ ἀγκυλίου τοῦ συνδέοντος τὴν ἅλυσιν μετὰ τοῦ κρίκου τῆς ἀγκύρας.

ἀποκρικώνω δημ. ἀποκρικῶ βλ. λ.

ἀποκρίκωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποκρικοῦν βλ. λ.

ἀπόκριμα-ατος (τό) κ. νεώτ. καταδίκη : ΚΔ Κόρινθ.2,1,9 **ἀλλὰ αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς τὸ ἀπόκριμα τοῦ θανάτου ἐσχήκαμεν·** Ἡσ. « ἀπόκριμα· κατάκριμα, ψῆφος »· 2) ἀπόκρισις, ἀπάντησις : Πολύβ.12,26 B 1 **φασὶ τοὺς παρακαθημένους ἐν Κορίνθῳ τῶν Ἑλλήνων πραγματικώτατον ἀπόκριμα δοῦναι τοῖς παρὰ τοῦ Γέλωνος πρεσβευταῖς·** || Ἐπιγρ. κ. μτγν. εἰδ. περὶ ἀπαντήσεων διδομένων ὑπὸ τῶν αὐτοκρατόρων εἰς τὰς πρεσβείας : Ἐπιγρ. **ὁ ἐπὶ τῶν ἀποκριμάτων Ἑλληνικῶν,** Σουΐδ.ἐν λ.Διονύσιος **ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν καὶ πρεσβειῶν καὶ ἀποκριμάτων·** 3) Πάπ. διάταγμα **ἀπ- θεοῦ Ἀδριανοῦ·** 4) νεώτ. ἡ ἐκ τοῦ σώματος ἐκκρινομένη, ἀποβαλλομένη ἄχρηστος ἢ βλαβερὰ οὐσία.

ἀποκρίνομαι βλ. ἀποκρίνω.

ἀποκρίνω κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. **ἀποκρινῶ** ἀποχωρίζω, ἀποσπῶ, βάζω χωριστά : Ἰλ.Ε 12 **τὼ οἱ ἀποκρινθέντε ἐναντίω ὁρμηθήτην** (τὸ μόνον παράδ. παρ' Ὁμ., ἀποχωρισθέντες ἀπὸ τοῦ πλήθους, οἱ δύο ἥρωες), Ἡρ.1,60 **ἀπεκρίθη τοῦ βαρβάρου ἔθνεος τὸ Ἑλληνικόν,** Θουκ.1,3 **διὰ τὸ μηδὲ Ἕλληνάς πω ἀντίπαλον ἐς ἓν ὄνομα ἀποκεκρίσθαι** (διότι οὔτε οἱ Ἕλληνες δὲν εἶχον ἀκόμη διακριθῆ δι' ἑνὸς ὀνόματος)· 2) παθ. οἱονεὶ ἀποχωριζόμενος ἀπό τινος ἀποβαίνω, ξεδιαλύνομαι εἴς τι : Θουκ.2,49 **ἐς τοῦτο πάντα ἀπεκρίθη** (ὅπασαι αἱ ἀσθένειαι ἀπέληγον εἰς αὐτὴν μόνον, ἤτοι τὸν λοιμόν)· 3) σημειῶ δι' ἰδιαιτέρου χαρακτηριστικοῦ, διακρίνω, ξεχωρίζω : Ἡρ.1,194 **οὔτε πρύμνην ἀποκρίνοντες,** Πλάτ.Πολ.407 C **νόσημά τι ἀποκεκριμένον** (ὅπερ ἔχει ἀποσαφηνισθῆ, σαφῶς ἀπὸ τῶν ἄλλων διακριθῆ)· 4) ἐκλέγω, διαλέγω : Ἡρ.6,130 **ἕνα ὑμῶν ἀπ- ἐξαίρετον,** Σοφ.ΟΤ 640 **δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν·** 5) ἀπορρίπτω κατόπιν ἐλέγχου, ἐρεύνης : Πλάτ.Νόμ.751 D **κρίνειν καὶ ἀποκρίνειν,** Ἀριστλ.Πολιτ.1315 B 18 ἀποκρίνω **τῆς νίκης** (ἀποφαίνομαι ὅτι ἔχει τις ἀπολέσει τὴν νίκην)· 6) μέσ. **-ομαι** κ. νεώτ. κ. δημ., παθ. μέλλ. **-θήσομαι,** μτγν. κ. νεώτ. παθ. ἀόρ. μὲ ἐνεργ. σημ. ἀπεκρίθην δημ. **ἀποκρίθηκε,** ὁ παθ. παρακ. **ἀποκέκριμαι καὶ ὁ παθ.** ὑπερσυντ. **ἀπεκεκρίμην** μὲ ἐνεργ. ἢ παθ. σημ. δίδω ἀπόκρισιν, ἀπαντῶ εἴς τι : Εὐρ.Βάκχ.1272 **κλύοις ἂν οὖν τι κἀποκρίναι' ἂν σαφῶς,** Πλάτ.Θεαίτ.187 B **τοῦτό μοι ἀποκεκρίσθω** (μετὰ παθ. σημ. τοῦτο ἂς ἔχῃ δοθῆ ὡς ἀπάντησίς μου), αὐτ.Πρωτ.358 **ταῦτα τοῖς πολλοῖς ἀποκεκριμένοι ἂν ἦμεν** (ἐνεργ. ταῦτα θὰ εἴχομεν ἀπαντήσει), αὐτ.Γοργ.453 D **καλῶς ἄν σοι ἀπεκέκριτο** (παθ. θὰ εἶχε δοθῆ ἐπαρκὴς ὑπὸ σοῦ ἀπάντησις), ΚΔ Ἰω.19,22 **ἀπεκρίθη ὁ Πιλᾶτος ὃ γέγραφα, γέγραφα·** 7) ὁμ. μέσ. **-ομαι** δίδω ἀπάντησιν εἰς κατηγορίας, ἀπολογοῦμαι : Ἀριστφ. Ἀχ.532 **ἀποκρίνεσθαι . . πρὸς Ἀθηναίους μεταβούλους,** ΚΔ Μᾶρκ.15,4 **ὁ δὲ** Πιλᾶτος πάλιν ἐπηρώτα **αὐτὸν λέγων· οὐκ ἀποκρίνῃ οὐδέν;** 8) ἀνταποκρίνομαι, ἐπαρκῶ εἴς τι : Ἀρρ.Ἐπικτ.2,16,2 **ἀποκρ- τοῖς πράγμασι·** 9) μέσ. νεώτ. κ. δημ. κατὰ τὴν 7ην σημ.: ὁμιλῶ ἐξ ὀνόματός τινος, εἶμαι ὑπόλογος διά τινα : **ἐγὼ ἀποκρίνομαι γι' αὐτόν·** 10) νεώτ. ἀποχωρίζω καὶ ἀποβάλλω, ἐκκρίνω βλ.λ.

ἀποκρισάρης (ὁ) δημ. κ. ἀποκρισιάρης βλ.λ.

ἀποκρισάριος (ὁ) μσν. κ. **ἀποκρισιάριος** βλ.λ.

ἀποκρισάτορας (ὁ) δημ. ὁ κομιστὴς ἀπαντήσεως, ἀγγελίας, ἀγγελιαφόρος.

ἀπόκριση (ἡ) δημ. ἀπόκρισις βλ.λ. : Ἐρωτόκρ. Α 18 για **νὰ κατέχῃ ἀλλοῦ βουλὴ κι' ἀπόκριση νὰ δώσῃ,** Λασκαρ.Ληξ.Β 306 **καὶ δῶστε μας τὴν ὕστερην ἀπόκριση·** || συνεκδ. λογοδοσία, αἰτιολογία ἐνεργείας : **δὲν ἔχω νὰ δώσω ἀπόκριση σὲ κανένα·** πρβλ. ἀναφορὰ 7).

ἀποκρισιάρης (ὁ) θηλ. **-άρισσα** δημ. κ. **-σάρης** ἀπεσταλμένος, κομιστὴς ἀπαντήσεως, μαντατοφόρος, πρβλ. ἀποκρισιάριος, ἀποκρισάτορας : παροιμ. **ἂν λέῃ ὅ,τι τοῦ λένε, δὲ φταίει ὁ ἀποκρισιάρης.**

ἀποκρισιάριος (ὁ) μτγν., μσν. κ. **-σάριος** κομιστὴς ἀποκρίσεως, ἀγγελιαφόρος· || εἰδ. ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Βυζαντίου, βασιλικὸς ἀπεσταλμένος, διαγγελεύς, πρεσβευτής : Γεώργ.Ἀλ.Βί.Χρυσ.205,13 **ταῦτα ἀκούσασα ἡ βασίλισσα παρὰ τῶν ἀποκρισιαρίων αὐτῆς·** || ἐκκλ. ἀπεσταλμένος, ἀντιπρόσωπος ἐπισκόπου ἀποστελλόμενος πρὸς τὸν μητροπολίτην τῆς ἐπαρχίας ἢ τὸν πατριάρχην καὶ γεν. ἀντιπρόσωπος πάσης ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς.

ἀπόκρισις-σεως (ἡ) κ. νεώτ. δημ **-η** ἀποχώρισις, χωρισμός : Ἀναξ.4, Πλάτ.Ὅρ.415Ο **κάθαρσις ἀπόκρισις χειρόνων ἀπὸ βελτιόνων·** 2) κ. νεώτ. ἰατρ. ἔκκρισις, κένωσις : Ἱππ.Διαίτ.4,93 **σιτίων ἀσυνήθων λησμονὴ καὶ ἀπόκρισις,** Ἀριστλ.ΖΜ 681B 35 **ἀπόκρισις σπερματική, περιττωματική,** ἄχρηστοι ἀποβλητέαι οὐσίαι ἐκ τοῦ ὀργανισμοῦ· 3) ἀναθυμίασις, ἐξάτμισις : Ἱππ.Φυσ.Ἀνθρ.9 **νοσερήν τινα ἀπόκρισιν·** 4) ἀπόφανσις : Θέογν.1167 **τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὴ μὲν ἀπόκρισις, ἐσθλὰ δὲ ἔργα·** 5) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπάντησις : Ἡρ.1,49 **κατὰ δὲ τὴν Ἀμφιάρεω τοῦ μαντηίου ἀπόκρισιν** (χειρογρ. ὑπόκρισιν), Θουκ.3,60 **λόγος ἐδόθη τῆς πρὸς τὸ ἐρώτημα ἀποκρίσεως,** Πλούτ.Ἀλεξ.64 **λαβὼν δέκα δεινοὺς δοκοῦντας εἶναι περὶ τὰς ἀποκρίσεις . . ἐρωτήματα προὔγραψεν αὐτοῖς, - ἀπόκρισις καταφατική, - ἀποφατική·** 6) κ. δημ. **-η** ἀπολογία : Ἀντιφ.5,65· Ἁρποκρ. « ἀπόκρισις, ἡ ἀπολογία »· 7) μτγν. πρεσβεία : Χορίκ. ἐν Rev. Phil.1,79· 8) Ἡσ. εἶδος ὀρχήσεως.

ἀποκριτικά ἐπίρρ. δημ. ἀποκριτικῶς βλ.λ.

ἀποκριτικός-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δυνάμενος ν' ἀποκρίνῃ, νὰ ἐκκρίνῃ : Γαλ.8,9 **δύναμις τῶν περιττωμάτων ἀποκριτική·** || ἀπολ. ἡ περὶ τὴν ἐκ-

κρισιν εὐχέρεια : Γαλ.7,391 **ἀπόκρ· δύναμις**· 2) ὁ δυνάμενος ν' ἀποχωρίζῃ, ὁ ἀποχωριστικός : Σιμπλίκ.Φυσ.1190,22· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἰδιάζων, ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀπόκρισιν, ὁ τῆς ἀποκρίσεως, ὁ κατάλληλος πρὸς ἀπάντησιν, ὁ ἀπαντητικός : Θέων Προγυμν.5.

ἀποκριτικῶς ἐπίρρ. νεώτ., δημ. **-ά** δι' ἀποκρίσεως, δι' ἀπαντήσεως.

ἀπόκριτος-ον ἀποκεχωρισμένος, ἀπόλεκτος, ἐκλεκτός, ἐξαίρετος : Ὀππ.'Αλ.3,266 **τῶν δ' ἕνα μοῦνον ἔλειπεν ἀπόκριτον**· 2) γλωσσ. **ἀπόκριτον** (τὸ) ἔκκρισις, ἀπόκρισις βλ.λ.2).

ἀποκρίτως ἐπίρρ. κατ' ἐξαίρεσιν, προνομιακῶς, κατὰ πρόκρισιν : Βασιλικὰ 6,3,29 **τὸ γὰρ δημόσιον ἀποκρίτως ἅπαντα τὰ οἰκεῖα λαβέτω.**

ἀποκρότημα-τος (τὸ) μτγν. τὸ παράγειν κρότον διὰ πιέσεως κ. διολισθήσεως τοῦ μέσου δακτύλου τῆς χειρὸς ἐπὶ τοῦ ἀντίχειρος : Εὐστ.'Ιλ.1602,17.

ἀπόκροτος-ον κ. μσν. ὁ λίαν π..εσμένος, πεπατημένος, ὁθ. τραχύς, σκληρός, περὶ ἐδάφους συμπαγοῦς : Θουκ.7,27 **ἀπεχωλοῦντο ἐν γῇ ἀποκρότῳ τε καὶ ξυνεχῶς ταλαιπωροῦντες**, Ἥρων Αὐτομ.2,1 **δεῖ δὲ πρῶτον ἀπόκροτον εἶναι ἀκλινὲς καὶ ὁμαλὸν τὸ ἔδαφος**, Εὐστ.Πονημ.324,70 **λυπεῖ καὶ ἡμᾶς τὸ τῆς ὑμετέρας ἐρήμου ἀπόκροτον**· ‖ σκληρὸς τὴν σύστασιν : Πλούτ.'Ηθ. 98D **ὑποδέδεται καὶ ἠμφίεσται φολίσι καὶ λάχναις καὶ χηλαῖς καὶ ὁπλαῖς ἀποκρότοις**, Γαλ.19, 405 **ἀπ· ἀρτηρία**, αὐτ.19,442 **πῶρος ἐστὶν οὐσία λιθώδης καὶ ἀπόκροτος**· 2) κ. μτφ. ὁ σκληρός, ὁ ἀνοικτίρμων : Φίλ.2,165 **κατ' ἀνδρὸς λιθίνην καὶ ἀπόκροτον ψυχὴν ἔχοντος**, Πτολ.Τετρ.155 **ψυχὰς σκληράς, ἀποκρότους**· 3) ἠχηρός, περὶ τοῦ ὕφους : 'Ανών. ἐν Ρητ.I 91,20· 4) ὁ σαφής, ξεκάθαρος : Πάπ. **ὀφείλω σαι ὑπὲρ καθαρᾶς καὶ ἀποκρότου ἀντιφωνήσεως νομίσματα Χ.**

ἀποκροτῶ-έω κροτῶ, παράγω κρότον : Στράβ. 14,5,9 **ἀποκροτῶν τοῖς δακτύλοις**· πρβλ. ἀποκρότημα· 2) ὁρμῶ ποδοκροτῶν : Βάβρ.119,4 **ἀπ· χαμαί.**

ἀποκρότως ἐπίρρ. Πάπ. κ. μτγν. σαφῶς, ξεκάθαρα : Πάπ. **ὁμολογῶ ὀφείλειν αὐτῷ ἀποκρότως**· 2) μτγν. ἀποτόμως, τραχέως : 'Επιφάν. 1,813 A **ἀποκρότως βούλεται ὁρίζειν.**

ἀποκρουνίζω ῥέω ὡς ἀπὸ κρουνοῦ, κρουνηδόν : Πλούτ.'Ηθ.699 D **τῆς ἀρτηρίας τρωθείσης οὐ καταπίνεται τὸ ὑγρόν, ἀλλ' ὥσπερ ὀχετοῦ διακοπέντος ἐκπῖπτον ἔξω καὶ ἀποκρουνίζον ὁρᾶται.**

ἀποκρούνισμα-ατος (τὸ) μσν. ἡ ὡς ἀπὸ κρουνοῦ ῥοή : Νικήτ.Χων.Χρον.273 B **τὰ τῶν δακρύων ἀποκρουνίσματα.**

ἀπόκρουση (ἡ) δημ. ἀπόκρουσις βλ.λ.2).

ἀπόκρουσις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. δημ. **-η** ἡ μείωσις, ἡ ἐλάττωσις, ἐπὶ τῆς σελήνης : 'Επιφάν. 1,643 D **εἶτα ἐὰν γεμισθῇ ἡ σελήνη, μεταπορθμεύει εἰς ἀπηλιώτην, καὶ οὕτως ἀπόκρουσιν ποιεῖται τοῦ γόμου ἐλαφρυνομένη**· 2) μσν. κ. νεώτ. βιαία ἀπομάκρυνσις, ἀπώθησις : Γεώργ.'Ακροπ.62 D **καὶ αὖθις προσβολὴ σφοδροτέρα ἐπὶ τὸ ἄστυ καὶ ἀπόκρουσις ὁμοία, - ἀπόκρουσις τῆς ἐπιθέσεως τοῦ ἐχθροῦ**· ‖ μτφ. ἀναίρεσις, ἀνασκευή : **ἀπόκρουσις κατηγορίας, - ἐπιχειρημάτων.**

ἀποκρουστήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. ἐλατήριον χρησιμεῦον πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς συγκρούσεως δύο ἀντιθέτως φερομένων πραγμάτων, οἷον τμημάτων μηχανῆς, σιδηροδρομικῶν ὀχημάτων κτλ.

ἀποκρουστικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀποκρουστικὸν βλ.λ., προκαλοῦντα ἀποστροφήν.

ἀποκρουστικός-ή-ό(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα νὰ ἀποκρούῃ, ἀποτρέπῃ : Γαλ.1,396 L **ἀποκρουστικὰς τῶν ἐπιρρεόντων δυνάμεις**, Σχόλ.Νίκ.Θηρ.527 **τὰ ἀποσοβητήρια, ἤτοι ἀποκρουστικὰ νούσων**· 2) συνεκδ. νεώτ. κ. δημ. μτφ. ὁ μὴ ἑλκυστικός, ἀντιπαθητικός, ἀηδής, δυσάρεστος : **ἀποκρουστικὴ ὄψις, ἀποκρουστικὴ γυναῖκα, - ἀποκρουστικὸν θέαμα**· 3) ὁ ἐλαττούμενος, μειούμενος, κυρ. ἐπὶ τῆς σελήνης : Πτολ.Τετράβ.149 B **ἀποκρουστικῇ σελήνῃ**, Πάπ. **δέλτος ἀποκρουστικὴ πρὸς σελήνην** (πρβλ. ἀπόκρουσις 1).

ἀποκρουστικῶς ἐπίρρ.νεώτ.,δημ.**-ά** κατὰ τρόπον ἀποκρουστικὸν βλ. λ., προκαλοῦντα ἀποστροφήν.

ἀπόκρουστος-ον μτγν. ὁ ἀποκρουόμενος ἢ ὁ ἀποκρουσθείς : Νίκ.Θηρ.270 **εἰς ἄνεμον βεβίηται ἀπόκρουστος λιθὸς οὔρῳ.**

ἀποκρούω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. κρούων ἀπομακρύνω, ἐκδιώκω διὰ τῆς βίας τὸν ἐπιτιθέμενον, ἀπωθῶ : Ξεν.'Ελλ.5,3,22 **ἀπέκρουε φύλακας τοῦ περιτετειχισμένου κύκλου**, Παλλάδ.ἐν ΑΠ 11,351,9 **τὸν πύκτην ἀπόκρουσον, - ἀπέκρουσαν τὰς ἐπιθέσεις τοῦ ἐχθροῦ**· ‖ συνηθέστ. τὸ μέσ. **-κρούομαι** ἐν τῇ αὐτ. σημ. : Ἡρ.4,200 **τὰς δὲ προσβολὰς ἀπεκρούοντο οἱ Βαρκαῖοι**, Διον.'Αλ.Ρωμ. 1,46 **ἀπεκρούοντο τοὺς πειρωμένους ἐπιβαίνειν τῆς ἄκρας**· 2) παθ. κ. νεώτ. κ.δημ. ἀποδιώκομαι διὰ τῆς βίας, ἀπωθοῦμαι : Θουκ.4,107 **ἀμφοτέρωθεν ἀπεκρούσθη**, Πολύβ.9,42,2 **προσβαλόντες τῷ χάρακι καὶ ἀποκρουσθέντες, - ἀπεκρούσθησαν αἱ ἔφοδοι τοῦ ἐχθροῦ**· 3) μέσ. γεν. ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω ἀπ' ἐμαυτοῦ : 'Ορειβ.78,17 **ἀποκρούεται μὲν τοὺς ἤδη περιεχομένους χυμούς, ἀναστέλλει δὲ τοὺς ἐπιρρέοντας**, Γεωπ.2,5,3 **ἡ κεραμῖτις γῆ ὅση ἀποκρούεται καὶ ἀπωθεῖται ὄμβρους καὶ χειμῶνας**· ‖ μετ. αἰτ. κ. γεν. ἀποτρέπω, ἀποκωλύω : 'Αθήν.1,25 B **εἴπερ ὁ κολάζων αὐτὸν θεὸς ἀποκρούεται αὐτὸν τῆς ἀπολαύσεως**, Πορφ. 'Εγκρ.1,23 **ἀποκρ· ἀλληλοφαγίας τοὺς ἀνθρώπους**· 4) ἐνεργ. ἐξουδετερῶ, καταστέλλω : Διοσκ.1,119 **ἀποκρούειν τὰς τῶν φαρμάκων δυνάμεις**· 5) μτφ. μέσ. ἀναιρῶ, ἀνασκευάζω τι, οἷον κατηγορίαν, ἐπιχείρημα κτλ. : Διον.'Αλ.Συνθ.207,13 **οὐ χαλεπῶς ἄν τις ἀποκρούσαιτο ταῦτα εἰπών**· ‖ κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν τῷ ἐνεργ. τ. : **ἀπέκρουσε σθεναρῶς τὸ κατηγορητήριον**· ‖ ἀποποιοῦμαι, ἀρνοῦμαι, δὲν δέχομαί τι προσφερόμενον : **ἀπέκρουσε τὰς ἀνηθίκους προτάσεις του, - ἀπέκρουσε τὸν ἔρωτά του**· 6) διὰ κρούσεως θραύω, συντρίβω : 'Επιγρ. **λυμήνασθαι δὲ μηδὲ λωβήσασθαι μηδὲν ἢ ἀποκροῦσαι ἢ συνθραῦσαι**· κ. παθ. : 'Αριστφ.'Αχ.459 **κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουμένον** (ποτήριον μὲ τεθραυσμένον καὶ ἐλλεῖπον τὸ χεῖλος)· 7) μέσ. καταρρίπτομαι, καταπίπτω ἀπὸ τοῦ ἵππου : Ξεν.'Ιππαρχ.3,14 **εἰς μὲν τὸ μὴ ἀποκρούεσθαί ποτε τῶν ἵππων ὑπτίους ἀναπεπτωκότας ἐλαύνειν.**

ἀποκρυαίνω δημ. καθιστῶ τινα ἢ τι ἐντελῶς ψυχρόν, ἀποψύχω· ‖ ἀμτβ. ἀποψύχομαι, παγώνω : 'Ερωτόκρ.Α 290 **τὰ μέλη ἀποκρυαίνουσι καὶ πιάνει με τρομάρα.**

ἀποκρυβή (ἡ) μτγν. ἀπόκρυψις βλ. λ. : ΠΔ'Ιὼβ 24,15 **καὶ ἀποκρυβὴν προσώπου ἔθετο.**

ἀποκρύβω μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. παθ. ἀόρ. ἀποκρύφτηκα ἀποκρύπτω βλ.λ. : Διόδ.Σ 3,25 **ἑαυτοὺς ἀποκρύβουσιν** (δ.γρ. **ἀποκρύπτουσιν**), δ.δίστ. **τὸ μυστικὸ π' ἀπόκρυβες τὸ ξέρουν οἱ γειτόνοι.**

ἀποκρυπτογράφησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποκρυπτογραφεῖν βλ.λ.

ἀποκρυπτογραφῶ-έω νεώτ. ἑρμηνεύω κρυπτογράφημα, ἀποδίδω τὰ κρυπτογραφικὰ σύμβολα διὰ γραμμάτων, λέξεων ἢ φράσεων, καθισταμένης οὕτω δυνατῆς τῆς ἀναγνώσεως τοῦ κρυπτογραφήματος, δημ. ντεσιφράρω.

ἀποκρυπτός (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἰχθύων τῶν γλυκέων ὑδάτων τῆς οἰκογεν. τῶν **γωβιδῶν.**

ἀποκρύπτω κ. νεώτ., δημ. κ. -φτω κ. -6ω, μέλλ. -φω, ἐπικ. παρατ. ἀποκρύπτασκε, παθ. ἀόρ. ἀπεκρύβην, διατηρῶ τι κεκρυμμένον : Ἰλ.Σ465 αἳ γάρ μιν θανάτοιο .. δυναίμην νόσφιν ἀποκρύψαι, Ἡρ.7,28 οὔτε σε ἀποκρύψω τὴν ἐμὴν οὐσίην, - ἀπέκρυψε τὴν κλεῖδα, - τά κλοπιμαῖα· || μτφ. κ. νεώτ. φυλάττω τι μυστικόν : Λυσ.7,18 περὶ ὧν ἀποκρυπτόμεθα μηδένα εἰδέναι, -δὲν ἀποκρύπτω τὸ φρόνημά μου,-τὴν χαράν μου· || εἰδ. ἀποκρύπτω ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀπὸ τῆς ὄψεως : Αἰσχ. Πρ.24 ἀποκρύψει φάος νύξ· || μέσ. -ομαι μετ' ἀπρφ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Θουκ.2,53 ἀποκρύπτεσθαι μὴ ποιεῖν τι (ἀποκρύπτω τὰς πράξεις μου)· || κ. παθ.ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Ἡρ. 7,45 τὸν Ἑλλήσποντον ὑπὸ τῶν νεῶν ἀποκεκρυμμένον· 2) μτφ. ἀμαυρῶ, ἐπισκιάζω ; Πλάτ.Ἀπολ.22 D ἡ πλημμέλεια ἐκείνην τὴν σοφίαν ἀποκρύπτει· 3) ἐν τῇ φρ. ἀποκρύπτω γῆν χάνω τὴν γῆν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, ἀνοίγομαι εἰς τὸ πέλαγος : Πλάτ.Πρωτ.338 Α μήτ' αὖ Πρωταγόραν .. φεύγειν εἰς τὸ πέλαγος τῶν λόγων, ἀποκρύψαντα γῆν· || καὶ ἀπολ. : Θουκ.5,65 ἀναχωροῦντες ἀπέκρυψαν (πιθ. κατὰ παράλειψιν τοῦ ἑαυτούς, ἐγένοντο ἀόρατοι).

ἀποκρυσταλλῶ-όω σχόλ. κ. νεώτ., κ. δημ. -ώνω, ἀόρ.ἀπεκρυσταλλώθην δημ. ἀποκρυσταλλώθηκα, μτχ. παρακ. ἀποκρυσταλλωμένος μεταβάλλω εἰς κρύσταλλον· || κ. παθ. -οῦμαι μεταβάλλομαι εἰς κρύσταλλον, παγώνω : σχολ.Ἰλ.Ψ 281 τὸ ἔλαιον οὐκ ἀποκρυσταλλοῦται, πολὺ ἔχον ἐν ἑαυτῷ τὸ θερμόν· 2) νεώτ., δημ. δίδω εἰς σῶμα τι μορφὴν κρυσταλλικήν : ἀποκρυσταλλώνω τὴ ζάχαρι· || κ. μτφ. μορφῶ σαφῆ, ὁριστικὴν ἐπί τινος ζητήματος γνώμην : δὲν εἶναι εἰσέτι ἀποκεκρυσταλλωμέναι αἱ ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἀπόψεις του, Δραγ.Ὀσ Ζωντ.68 ἡ λαλιά ποὺ ἐκφράζει καὶ ἀποκρυσταλλώνει νοήματα μὲ λέξεις.

ἀποκρυστάλλωμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποκρυσταλλῶ βλ.λ.· 2) τὸ ἀποκρυσταλλωθὲν σῶμα.

ἀποκρυσταλλώνω νεώτ. κ. δημ. ἀποκρυσταλλῶ βλ.λ.

ἀποκρυστάλλωσις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποκρυσταλλῶ βλ.λ.(1,2) : ἀποκρυστάλλωσις τοῦ ἅλατος, - ἀποκρυστάλλωσις ἰδεῶν, - σκέψεων, - ἀποφάσεων.

ἀπόκρυφα ἐπίρρ. δημ. κρυφίως, λάθρα, κρυφά, μυστικά : Κρυστ.Καλόγ.Η' 7 ὡς στἄστρα, λὲς κι ἀπόκρυφα μ' αὐτά συνομιλοῦνε.

ἀποκρυφή (ἡ) μέρος πρὸς ἀπόκρυψιν, κευθμών, κρυπτήριον : ΠΔ Ἰὼβ 22,14 νεφέλη ἀποκρυφὴ αὐτοῦ καὶ οὐχ ὁραθήσεται.

ἀποκρυφισμός (ὁ) νεώτ.κ.ἀποκρυφολογία (ἡ)βλ.λ.

ἀποκρυφολογία (ἡ) νεώτ. κ. -ισμός (ὁ) ἡ περὶ τὰς ἀποκρύφους δυνάμεις τῆς φύσεως καὶ τοῦ πνεύματος ἀσχολία· || ἡ σπουδὴ καὶ ἡ προσπάθεια μετσφυσικῆς ἑρμηνείας φαινομένων, μὴ ἑρμηνευομένων διὰ τῆς φυσικῆς καὶ τῆς χημείας.

ἀπόκρυφος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀποκεκρυμμένος, κρύφιος, μυστικός : Εὐρ. Ἡρ.1070 ἀπόκρυφον δέμας ὑπὸ μέλαθρον κρύψω, Ἡρ.2,35 τὰ μὲν αἰσχρὰ ἀναγκαῖα δὲ ἐν ἀποκρύφῳ ἐστὶ ποιέειν χρεόν, ΚΔ Κολ.2,3 ἐν ᾧ εἰσι πάντες οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας .. ἀπόκρυφοι, Βαλαωρ.Φωτ. Β' 194 γιὰ σὲ δὲν ἔχω ἀπόκρυφα κ' εἶσαι πνεματικός μου, Κρυστ.Νεραϊδ.41 καὶ μιὰν ἀπόκρυφη χαρὰ στὰ σωθικά του νοιώθει· || κ. μετὰ γεν : Ξεν.Συμπ.8,11 ἀπόκρυφον πατρὸς (ἄγνωστον εἰς τὸν πατέρα)· 2) ἀσαφής, δυσκατάληπτος, σκοτεινός : Καλλ.ἀπ.242 ἀπόκρυφα γράμματα, Ἐπιγρ. ἀπόκρυφα σύμβολα δέλτων (ἐπὶ ἱερογλυφικῶν), Βέττ.Βάλ.7,30 ἀποκρύφων μύσται· 3) ἐκκλ ἐπὶ βιβλίων, τὰ ὑποβολιμαῖα, τὰ νόθα ἢ τὰ μὴ ἀνεγνωρισμένα ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας, τὰ μὴ κανονικά· 4) δημ. ἀπόκρυφα (τὰ) κατ' εὐφημισμὸν τὰ γεννητικὰ ὄργανα, τὰ αἰδοῖα.

ἀποκρύφως μτγν. κ. νεώτ. κρυφίως, μυστικῶς, ἀπόκρυφα : Εὐσ.Βί.Κωνστ.481.

ἀπόκρυψις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀποκρύπτειν, -τὸ κρύφιμον : Ἀριστλ.Οὐρ.294Α 2,-ἀποκρ- ποιεῖσθαι,- ἀπόκρυψις ἐνόχου, - κλοπιμαίου, - τῆς ἀληθείας.

ἀποκτάμεν ἐπ. ἀπαρφ. τοῦ ἀποκτείνω βλ.λ.

ἀποκτάμεναι τὸ μέσ. τοῦ ἀποκτάμεν.

ἀποκτάμενος μτχ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἀποκτείνω.

ἀποκτείνυμι κωδ. κ. -κτίννυμι ἀποκτείνω βλ.λ.

ἀποκτείνω κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. -ενῶ ἰων. -ενέω, ἀόρ.α' -έκτεινα, παρακ. -έκτονα μτγν.παρακ. ἀπεκτόνηκα κ. ἀπέκταγκα κ. -έκτακα, ἀόρ. β' -έκτανον, ποι. ἀπαρφ. -κτάμεναι -κτάμεν· παθ. μόνον παρὰ μτγν. (παρὰ τοῖς δοκίμοις τὸ ἀποθνῄσκω χρησιμεύει ὡς παθ.), ἀόρ. ἀπεκτάνθην, ἐπ. μεσ. ἀόρ. μετὰ παθ. σημ. ἀπέκτατο, μτχ. -κτάμενος φονεύω, σκοτώνω : Ἰλ.Λ 154 αἰὲν ἀποκτείνων ἕπετ' Ἀργείοισι κελεύων, Αἰσχ.Ἀγ.1250 σὺ μὲν κατεύχει, τοῖς δ' ἀποκτείνειν μέλει, Διγ.Ἀκρ. 1325 ἐκεῖνος γὰρ ἀπέκτεινε λέοντα τὸν μεγάλον, - ἀπέκτεινε βοῦν· || καταδικάζω εἰς θάνατον, ἐπὶ δικαστῶν, ἐπιβάλλω θανατικὴν ποινήν, ἐπὶ τοῦ νόμου : Πλάτ.Ἀπολ.30 D ἀποκτείνειε μεντἂν ἴσως ἢ ἐξελάσειεν ἢ ἀτιμώσειεν· || ἀφήνω νὰ καταδικασθῇ τις εἰς θάνατον ἢ κάμνω νὰ καταδικασθῇ εἰς θαν. : Πλάτ.Γοργ.466 ἀποκτείνουσι ῥήτορες, οὓς ἂν βούλωνται· || ἐπὶ τοῦ δημίου, ἐκτελῶ τὴν θανατικὴν καταδίκην, φονεύω τὸν κατάδικον : Ἡρ 6,4· 2) μτφ. θανασίμως λυπῶ ἢ προσβάλλω : Εὐρ Ἱππ.1064 τὸ σεμνὸν ὥς μ' ἀποκτείνει τὸ σὸν (ὡς τὸ δημ. μὲ σκοτώνει).

ἀποκτενείω μτγν. ἀποκτείνω βλ.λ. : ΑΠ 11,395

ἀποκτενίδι (τὸ) δημ. συνηθέστ. κατὰ πληθ. κ. -χτενίδια αἱ τρίχες τῆς κόμης αἱ ἀποσπώμεναι κατὰ τὸ κτένισμα· 2) τὰ κατὰ τὴν ξάνσιν τῶν ἐρίων, λίνου κτλ. ἀπορρίμματα.

ἀποκτενίζω νεώτ. δημ. -χτενίζω συμπληρῶ ἢ τελειώνω τὸ κτένισμα.

ἀποκτένισμα-ατος (τὸ) μσν. κ. δημ. τὸ κατὰ τὸ κτένισμα ἤτοι τὴν δ' εἰδικοῦ ἐργαλείου ξάνσιν ἐρίων, λίνου κττ. ἀπορριπτόμενον, ἀποκτενίδι βλ.λ.· Ἡσ. « κεσκίον, στυππεῖον, τὸ ἀποκτένισμα τοῦ λίνου »· 2) δημ. ἡ περάτωσις τοῦ κτενίσματος.

ἀποκτέννω μτγν. ἀποκτείνω βλ.λ. : Πολύβ.1,69,11

ἀπόκτημα-ατος (τὸ) νεώτ. δημ. ἀπόχτημα τὸ κτηθέν, πᾶν ὅ,τι ἐγένετό τινος : ἀπόκτημα τῆς ἐπιστήμης· || εἰδ. τὸ πολύτιμον, τὸ ἐξαίρετον κτῆμα : ἀληθινὸ ἀπόκτημο γιὰ τὴν πόλη μας εἶναι τὸ νέο νοσοκομεῖο.

ἀποκτηνῶ-όω μτγν. κ. νεώτ. δημ. -κτηνώνω μεταβάλλω οἱονεὶ εἰς κτῆνος, περιάγω εἰς ἀποκτήνωσιν βλ. λ.· 2) ἡ χρῆσις οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν τὸν ἀπεκτήνωσε· || μέσ. -οῦμαι δημ. πνευματικῶς ἢ ψυχικῶς μεταβάλλομαι εἰς κτῆνος, χάνω τὸν ἀνθρωπισμό μου : Ἀθαν.1,326 Α ἐφθάρη ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀπεκτηνώθη.

ἀποκτηνώνω δημ. κ. -χτηνώνω, ἀόρ. -κτήνωσα, παθ. ἀόρ. -κτηνώθηκα, μτχ. παθ. παρακ. -κτηνωμένος, ἀποκτηνῶ βλ.λ., ἀποχτηνῶ.

ἀποκτήνωσις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -η ἡ εἰς κτῆνος μεταβολή· 2) μτφ. ἡ διανοητικὴ ἢ ψυχικὴ κατάπτωσις, ἡ φέρουσα τὸν παθόντα εἰς κατάστασιν συγγενεύουσαν πρὸς τὴν τῶν ζῴων, ἡ ἀπώλεια τῶν ἀνωτέρων διανοητικῶν ἢ ψυχικῶν ἰδιοτήτων.

ἀποκτηνωτικός-ή-ό(ν) νεώτ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὁ ἄγων, παρασύρων εἰς ἀποκτήνωσιν.

ἀπόκτησις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -η ἀπώλεια : Σεκοῦνδ.Γνωμ.639 τί ἐστι θάνατος ; φυγὴ καὶ ἀπόκτησις βίου· 2) Πάπ. δῶρον, χάρις· 3) νεώτ.

κ. δημ. ἀντιθέτως, τὸ κτᾶσθαί, ἡ κτῆσις : **ἀπόκτησις περιουσίας, - γνώσεων, -οἰκίας** κττ.

ἀπόκτητος-ον μτγν. ὁ εἰς ἀπώλειαν ὑποκείμενος, ὁ δυνάμενος νὰ ἀπολεσθῇ : Κλήμ.'Αλ.Στρωμ. 4,639,64 **κτητά τε καὶ ἀπόκτητα εἰδὼς πάντα.**

ἀποκτίννυμι ἢ -κτίνυμι ἀποκτείνω βλ.λ.

ἀποκτιννύω ἀποκτείνω βλ.λ. : Ξεν.'Ελλ.4,4,2.

ἀπόκτισις-εως (ἡ) μτγν. ἵδρυσις, κτίσις, κτίσμα ἀποικίας, ἀποίκησις : Καλλ.'Απόλλ.74 **ἤγαγε Θηραίην εἰς ἀπόκτισιν,** Διον.'Αλ.Ρωμ.2,50 **ἣν δὲ 'Αλβανῶν ἀπόκτισις ἡ Καμερία.**

ἀποκτυπῶ-έω μτγν. ἰσχυρῶς ἠχῶ ἀπό τινος : Φιλόστρ.Βί.Σοφ.48,18 **κρότος θαυμάσιος ὅσος ἀπεκτύπει τῆς γλώττης·** || γεν. παράγω θόρυβον κτυπῶν : Σουΐδ. ἐν λ. «τύμπανον»· **οἱ 'Ινδοὶ ἀντὶ σάλπιγγος ταῖς μάστιξιν ἀπεκτύπουν εἰς τὸν ἀέρα·** || ΒΑ «**ἀποκτυπῆσαι,** παῖσαι».

ἀποκτυπῶ-άω δημ. κ. ἀποχτυπῶ βλ. λ.

ἀποκτῶ-άω νεώτ. δημ. **ἀποχτῶ,** ἀόρ. **ἀπέκτησα,** δημ. **ἀπόχτησα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἀποκεκτημένος,** δημ. ἀποχτημένος κτῶμαι, λαμβάνω τι ὑπὸ τὴν κυριότητά μου, κάμνω ἰδικόν μου, κερδαίνω τι : **ἀπέκτησε διὰ τῆς ἐργασίας του μεγάλην περιουσίαν,** Δραγ.'Οα.Ζωντ.19 **δὲν εἶναι τίποτε ποὺ ν' ἀξίζῃ ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὸ ἀποχτήσω·** 2) εἰδ. ἐπὶ ἀνθρώπων, κτῶμαι τέκνα, τεκνοποιῶ : **ἀπέκτησε δύο τέκνα ἐκ τοῦ γάμου του·** 3) κατ' ἐπέκτασιν καὶ ἐπὶ ἀφῃρημένων ἐννοιῶν, κτῶμαι ἰδιότητά τινα, ἀπολαύω ἢ ὑφίσταμαι τὴν ἐπίδρασιν καταστάσεώς τινος : **ἀπέκτησε φήμην μὲ τὸ νέον ἔργον του, - ἀπέκτησε τὴν ἐκτίμησιν τῶν συμπολιτῶν του, - ἀπέκτησε κακὰς συνηθείας,** δ. τραγ. **μαράζωσε ἡ καρδούλα μου κι' ἀπόχτησα μαράζι·** 4) κ. ἀμτβ. ἀπολ. **ἀπόχτησε** ἐπλούτισε, ἔφτιαξε, ἔκαμε περιουσίαν· || κ. παθ. ἐν ταῖς ἀνωτ.|| κ. 3) σημ. : **ἡ περιουσία του, - ἡ φήμη του** ἀπεκτήθη (ἀποχτήθηκε) **μὲ κόπο.**

ἀποκτῶμαι-άομαι παύομαι ἔχων τι ὑπὸ τὴν κυριότητά μου, χάνω, ἀντίθ. **κτῶμαι** : Δημόκρ.'Απ. **πλοῦτος κτηθεὶς βασανίζει ταῖς φροντίσι· ἀποκτηθεὶς δὲ ταῖς λύπαις,** Βασ.2,56 D **καὶ πῶς βιωσόμεθα πάντα ἀποκτησάμενοι;·** 2) μτφ. ἀπορρίπτω, ἀνασκευάζω : Γαλ.1,132.

ἀποκυαμεύω ἐκλέγω διὰ κυάμων, διὰ κλήρου : 'Επιγρ. ἀποκυαμεύειν **ταμίας.**

ἀποκυβεύω μτγν. ριψοκινδυνεύω : Διόδ.Σ 17,30 μὴ . . ἀποκυβεῦσαι περὶ **τῆς βασιλείας.**

ἀποκυβιστῶ-άω ρίπτομαι κατὰ κεφαλῆς ἀπό τινος τόπου, καταπίπτω : Κλέαρχ.73 **ἀπ- εἰς τὸ ὕδωρ** (ἀμφ.).

ἀποκυδαίνω μτγν. δοξάζω, λαμπρύνω : 'Ιεροκλ.π.Στοβ.48,20 **ἱκανὴ γὰρ ἡ φιλαυτία τὰ μὲν ἴδια . . ἀποκυδᾶναι.**

ἀποκύημα-ατος (τὸ) ἐκκλ. κ. νεώτ. τὸ ἐκ τοκετοῦ προελθόν, τὸ γέννημα· || νεώτ. κ. μτφ. τὸ ἔκ τινος παραγόμενον ἢ προκῦψαν : **ὅσα διατείνεται ὁ ἀντίδικος εἶναι φαντασίας ἀποκυήματα** (φανταστικά, πλαστά).

ἀποκύησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ τοκετός, ἡ γέννα : Πλούτ.'Ηθ.907 C.

ἀποκυητικὸς-ή-όν μτγν. πρόσφορος δι' ἀποκύησιν βλ. λ. : Κωδ.'Αστρολ.1,114 **ἀποκυητικὴ ὥρα.**

ἀποκυΐσκω μτγν. ἀποκυῶ βλ. λ. : Αἰλ.219,3· || μτφ. παράγω, δημιουργῶ : Εὐστ.Πονημ.164,93 **ψεύδη καὶ αὐτοὶ κατ' ἐκεῖνον ἀποκυΐσκουσιν·** || κ. παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : 'Ερμίας εἰς Φαῖδρ. 134 A **ἀριθμὸς ἀποκυϊσκόμενος** (ἐξ ἄλλου παραγόμενος, προκύπτων).

ἀποκυκλῶ-όω γλωσσ. ποιῶ τι **κυκλικόν, περιφερές,** τοῦ δίδω σχῆμα κύκλου.

ἀποκυλίζω δημ. ἀποκυλίω βλ. λ.

ἀποκυλίνδω κ. ἀποκυλινδῶ βλ. λ.

ἀποκυλινδῶ-έω ἀποκυλίω βλ. λ., κυλίων μετατοπίζω, ἀπομακρύνω τι : Πλούτ.'Ηθ.260 B **πολλοὺς δὲ καὶ λίθους αἱ θεραπαινίδες** ἀπεκυλίνδουν (διόρθ. **ἐπεκυλίνδουν**)· || παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : 'Ιώσ.Π13,7,28 **ἀπεκυλινδοῦντο τοῦ τείχους.**

ἀποκύλισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀποκυλίειν βλ. λ.

ἀποκύλισμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐξ ὕψους ἀποκυλισθὲν σῶμα : Λογγῖν.'Υψ.40,4 **οἷον ἀποκύλισμά τι φέρουσα φέρεσθαι·** || νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποκυλίω.

ἀποκυλίω μτγν. κ. νεώτ. κυλίω μακράν, κυλίων μετατοπίζω τι : ΠΔ Γέν.29,3 **καὶ ἀπεκύλιον τὸν λίθον ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ φρέατος,** ΚΔ Ματθ.28,2 **ἄγγελος γὰρ κυρίου . . ἀπεκύλισε τὸν λίθον ἀπὸ τῆς θύρας·** κ. παθ.Λουκ.Ρητ.3 **ἀποκυλιομένους ἐπὶ κεφαλήν·** || κ. μτφ. : Σέξτ.'Εμπ. Μαθ.11,94 **θελήσαντες τὸ πρότερον ἔγκλημα φυγεῖν εἰς ἕτερον ἀπεκυλίσθησαν.**

ἀποκυλῶ-άω δημ. παθ. **ἀποκυλιέμαι** κ. **-ιοῦμαι** ἀόρ. **ἀποκυλίστηκα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἀποκυλισμένος** ἀποκυλίω βλ.λ.· 2) περαίνω τὴν βαθεῖαν σκαφὴν ἐδάφους προοριζομένου συνήθ. δι' ἀμπελοφυτείαν, τελειώνω τὸ κύλισμα : **μόλις ἀποκυλίσουμε τὸ παλιαγρὸ θὰ φυτέψουμε τ' ἀμπέλι·** 3) παθ. κυλιόμενος μετατοπίζομαι, ἰδίως χαμηλότερα· || ἔχων ἤδη κυλισθῆ ὑφίσταμαι νέον τελειωτικὸν κύλισμα : **οἱ βράχοι ἀποκυλίστηκαν κάτω καὶ κάτω ὡς τὸν κάμπο.**

ἀποκυματίζω μτγν. κάμνω τι νὰ κυματίζῃ, νὰ ἀναβράζῃ : Πλούτ.'Ηθ.734 E **ἀποκυματιζούσης τὸ πνεῦμα τῆς θερμότητος·** || κ. μτφ. : Διον. 'Αλ.Συνθ.23 **τῆς ἁρμονίας τῶν ὀνομάτων μηδὲν ἀποκυματιζούσης τὸν ἦχον.**

ἀποκυναμαρίνη (ἡ) νεώτ. χημ. οὐσία εὑρισκομένη εἰς τὰς ρίζας τοῦ φυτοῦ ἀποκύνου τοῦ καννάβινου, ἀπομονουμένη **εἰς** κρυσταλλ. πρίσματα.

ἀποκυνεΐνη (ἡ) νεώτ. χημ. ὁ εἰς τὰς ρίζας τοῦ φυτοῦ ἀποκύνου **τοῦ καννάβινου** γλυκοζίτης.

ἀποκυνηγάρης (ὁ) ἀξίωμα ἐν Νάξῳ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μεσαιῶνος καὶ τῆς Τουρκοκρατίας.

ἀποκυνοειδῆ (τὰ) νεώτ. βοταν. κ. ἀποκυνώδη βλ.λ.

ἀπόκυνον (τὸ) (κύων) μτγν. κ. νεώτ. ὁ βαρύοσμος θάμνος κυνοούρα ἢ μαρσδενία ἡ ὀρθοφυής, δημ. **φόφιος,** ἡ ἄγρια βρωμοῦσα· Διοσκ. 4,80 «**ἀπόκυνον,** οἱ δὲ κύναγχον, οἱ **δὲ** κυνόμορον, οἱ **δὲ** κυνοκράμβην καλοῦσιν»· || 'Ησ. «μᾶζα μεμιγμένη φαρμάκῳ πρὸς ἀναίρεσιν κυνῶν, ἢ εἶδος βοτάνης»· 2) νεώτ. βοταν. γένος ποωδῶν πολυετῶν φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀποκυνωδῶν,** οὗτινος ὁ χυμὸς εἶναι δηλητηριώδης.

ἀποκυνῶ-όω μσν. μεταμορφῶ τινα εἰς κύνα : Εὐστ.1714,42 **ὁ μῦθος καὶ τὴν 'Εκάβην ἀπεκύνωσε.**

ἀποκυνώδη (τὰ) νεώτ. βοταν. φυτὰ δικοτυλήδονα, δενδρώδη ἢ θαμνώδη, ἐλάχιστα ποώδη, τοῦ ἀθροίσματος τῶν **συμπετάλων,** τῆς τάξεως τῶν **στρεφιανθῶν,** ἐνέχοντα τὰ πλεῖστα τοξικὸν γαλακτῶδη ὀπόν, ἀπαντῶντα εἰς τὰς τροπικὰς χώρας καὶ σπανίως **εἰς** τὰς εὐκράτους, χρήσιμα ὡς φαρμακευτικὰ ἢ κοσμητικά.

ἀποκυπαρῶσαι 'Ησ. «ἀποκτεῖναι».

ἀποκύπτω κύπτω πρὸς τὰ ἐμπρός : 'Αριστφ. Λυσ.1003 **ἂν γὰρ τὰν πόλιν ἅπερ λυχνοφορίοντες ἀποκεκύφαμες** (διόρθ. **ἐπικεκύφαμες**).

ἀποκυριάζειν 'Ησ. «ἀποκακεῖν, ἀποφεύγειν, ἀποσκιρτᾶν».

ἀποκυριεύω μτγν. κατακυριεύω : 'Ιουστῖν. Μάρτ.181 A **τὰ δαιμόνια ἀπεκυρίευσαν αὐτῶν.**

ἀποκυρτοῦμαι-όομαι ἐξογκοῦμαι, πρήσκομαι : 'Ιππ.Προγν.7 **ἐς ὀξὺ ἀποκυρτούμενα διαπυήματα.**

ἀποκυρῶ-όω γλωσσ. κ. 'Επιγρ. ἀκυρῶ· 2) 'Επιγρ. ἐκλέγω, **περιβάλλω τινὰ μὲ** ἐξουσίαν, ἐξουσιοδοτῶ

ἀποκύρωσις-εως (ἡ) σαφής, ὁριστικὴ ἀκύρωσις : σχόλ. Εὐρ.'Εκ.259.

ἀπόκυτον (τό) νεώτ. βοταν. πρωτοπλασματικὸν πολυπύρηνον σῶμα, περιοριζόμενον ὑπὸ μεμβράνης καὶ μὴ κεχωρισμένον διὰ τοιχωμάτων εἰς κύτταρα, ἀπαντῶν ὡς συστατικὸν πολλῶν μυκήτων καὶ φυκῶν ἔτι δὲ καὶ ἐν ἱστοῖς τῶν ἀνωτέρων φυτῶν.

ἀποκύω μτγν. μόνον παθ. μτχ. ἀποκυόμενα (Φίλ. 2,202,397) ἀποκυῶ βλ. λ.

ἀποκυῶ-έω παύομαι κυῶν, τίκτω, ξεγεννῶ : 'Αριστφ.ἀπ.76, Λουκ.'Ενάλ.Δ 10,1 τὴν Λητὼ ἐπὶ τῆς Δήλου δεῖ ἀποκυῆσαι· || μτφ. ἐπιφέρω, παράγω : ΚΔ 'Ιάκ.1,15 ἡ δὲ ἁμαρτία ἀποτελεσθεῖσα ἀποκυεῖ θάνατον· || κ. παθ. γίγνομαι, δημιουργοῦμαι : 'Ηρωδιαν.1,14,3 ζῷα τε παντοῖα μέρεσι σώματος ἀναρμόστοις ἀπεκυήθη.

ἀποκωδεΐνη (ἡ) νεώτ. χημ. οὐσία λαμβανομένη ἐκ τῆς κωδεΐνης δι' ἀποσπάσεως μορίου ὕδατος, ὡς φάρμακον ἀποχρεμπτικόν.

ἀποκωκύω θρηνῶ μεγαλοφώνως : Αἰσχ.'Αγ.1544 κτείνασ' ἄνδρα τὸν αὑτῆς ἀποκωκῦσαι.

ἀποκώλυσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀποκωλύειν, ἀποποίησις, ἐπὶ ἵππου μὴ δεχομένου τὸν ἀναβάτην ἢ τὸν χαλινόν : Ξεν.'Ιππ.3.11 τὰς δέ γε τῶν χαλινώσεων καὶ ἀναβάσεων ἀποκωλύσεις· || γεν. κώλυσις, ἐμπόδιον : σχόλ.Εὐρ.'Ορ.1571.

ἀποκωλύω κ. νεώτ. ἐμποδίζω ἀπό τινος : Ξεν. 'Αν.3,3,3 ἤν τις ἡμᾶς τῆς ὁδοῦ ἀποκωλύῃ· || μετ' ἀπαρφ. ἀπαγορεύω νά : Εὐρ.Μήδ.1411· || παρακωλύω τι, δὲν ἐπιτρέπω εἴς τινά τι : 'Ηρ.1.66 (χρησμός) πολλοὶ ἐν 'Αρκαδίῃ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασιν, οἵ σ' ἀποκωλύσουσιν· || ἀπροσ. εἶναι κώλυμα, ἐμπόδιον : Πλάτ.Πολ.372 E οὐδὲν ἀποκωλύει· 2) ἀποκλείω, περιορίζω : ΠΔ Βασ.1,6,10 καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν ἀπεκώλυσαν εἰς οἶκον.

ἀποκωλώνω δημ. στρέφω τὰ νῶτα πρός τινα εἰς ἔνδειξιν περιφρονήσεως, τοῦ γυρίζω τὶς πλάτες· 2) ἀφαιρῶ ἢ καταστρέφω τὸν πυθμένα δοχείου, οἷον ἀγγείου, καλάθου, ἁ. ξεπατώνω.

ἀποκωφῶ-όω μτγν. κ. νεώτ. καθιστῶ τινα κωφόν· || ἰδίᾳ μέσ. -οῦμαι καθίσταμαι ἐντελῶς κωφός, ἀποκουφαίνομαι : ΠΔ Μιχ.7,16 τὰ ὦτα αὐτῶν ἀποκωφωθήσεται· || κ. μτφ. : 'Αρρ.'Επικτ. 2,20,37 ἐπὶ τοσοῦτον ἀποκεκωφωμένους καὶ ἀποτετυφλωμένους.

ἀποκώφωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποκωφῶ βλ.λ., ἡ πλήρης ἀπώλεια τῆς ἀκοῆς, ἡ ἀποκουφαμάρα.

ἀπολαβαίνω δημ. βλ. ἀπολαμβάνω 7,8,9 κ.10).

ἀπολάβκιον (τό) μτγν κ. νεώτ. ἐργαλεῖον, δι' οὗ λαμβάνονται καὶ κρατοῦνται τὰ σχοινία : Φίλ. Μηχ.Βελ.61,15· || νεώτ. ναυτ. τεμάχιον παχέος σχοινίου ἀπολῆγον κατὰ τὸ ἓν αὐτοῦ ἄκρον εἰς κόρακα φελλιωτόν, κατὰ δὲ τὸ ἕτερον εἰς καρυόκομβον, χρησιμεῦον εἰς τὴν ἔχμασιν τῆς ἁλύσεως πεποντισμένης ἀγκύρας· δημ. μπαρμπαρέσα.

ἀπολαβή (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὅ,τι καρποῦταί τις, τὸ κέρδος, ἡ ὠφέλεια, συνήθ. ἐν πληθ. ἀπολαβές ὁ μισθός, τὸ χρηματικὸν κέρδος, εἰσόδημα : ἔχει πολλὲς ἀπολαβὲς ἀπὸ τὴ δουλιά του.

ἀπολαγάζω ἢ ἀπολαγαίω 'Επιγρ. ἀπαλλάσσω, ἀφήνω : 'Επιγρ. ἀπ- ἐλεύθερον (πρβλ. 'Ησ. « λαγάσσαι· ἀφεῖναι »).

ἀπολάγαξις-εως (ἡ) 'Επιγρ. τὸ ἀπολαγάζειν βλ.λ., ἀπαλλαγή, ἄφεσις.

ἀπολαγνεύω παθ. -εύομαι· 'Ησ. « ἀπολελάγνευται· εἰς λαγνείαν ἀνάλωται ».

ἀπολαγχάνω μέλλ. -λήξομαι, ἀόρ. -έλαχον, λαμβάνω διὰ κληρώσεως μέρος ἀπό τινος ὅλου : 'Ηρ. 5.57 ἀπολαχόντες τὴν Ταναγρικὴν μοῖραν· || γεν. ὡς τὸ λαγχάνω βλ. λ. : 'Αρποκ. « ἀπολαχεῖν, ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ λαχεῖν »· 2) ἀποτυγχάνω ἐν τῇ κληρώσει : Λυσ.4,3 ἐβουλόμην δ' ἂν μὴ ἀπολαχεῖν αὐτὸν κριτὴν (ἤθελον νὰ κληρωθῇ κριτής)· || χάνω πᾶν ὅ,τι ἔχω : Εὐρ.'Ιων 609 ἀπολαχοῦσα νῦν αὐτὴ καθ' αὑτὴν τὴν τύχην.

ἀπολάζυμαι ποι. ἀπολαμβάνω : Εὐρ.'Ελ.911.

ἀπολαΐζομαι μεταβάλλομαι εἰς λίθον· 'Ησ. ἀπολελαϊσμένον· ἀπολελιθωμένον ».

ἀπολαιμίζω μσν. ἀποκόπτω τὸν λαιμόν τινος, ἀποκεφαλίζω, κοφοκεφολιάζω : Νικήτ.Χων.271 D ἄλλον ἀπολαιμίζει μαχαίρᾳ.

ἀπολαιμότομος-ον ὁ τὸν λαιμὸν ἀποκεκομμένος : Εὐρ.'Εκ 208 εἰσόψει ἀναρπαστὰν ἀπολαιμοτόμον (δ. γρ. ἄπο λαιμοτόμον).

ἀπολαιμοτομῶ-έω μσν. ἀποκόπτω τὸν λαιμόν τινος, ἀπολαιμίζω βλ. λ.

ἀπολάκημα-ατος (τό) 'Ησ. « ῥάπισμα· ἀπὸ τοῦ φοφεῖν ».

ἀπολακόντα 'Επιγρ. ἀντὶ ἀπολαχόντα, μτχ. ἀόρ. β' τοῦ ἀπολαγχάνω βλ. λ.

ἀπολακτίζω κ. νεώτ. ἀπωθῶ λακτίζων, κλωτσῶ : Λουκ.'Ον.18 ἀμφοτέροις εἰς ἐμὲ ἀπολακτίσας (καὶ μὲ τὰ δύο πόδια . .)· 2) μτφ. ἀπωθῶ ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀπορρίπτω, ἀποκρούω μὲ καταφρόνησιν : Αἰσχ.Πρ.651 μὴ 'πολακτίσῃς λέχος τὸ Ζηνός, αὐτ.Εὐμ.141 ἀπολακτίσασ' ὕπνον, Πλούτ. 'Αντών.36 ἀπολακτίσας τὰ καλὰ καὶ σωτήρια.

ἀπολάκτισις-εως (ἡ) νεώτ. κ. ἀπολακτισμὸς βλ.λ.

ἀπολάκτισμα-ατος (τό) μτγν. κ. νεώτ. λάκτισμα, κλωτσιά : Θεοδόσ.Γραμμ.6 G.

ἀπολακτισμός (ὁ) κ. νεώτ. τὸ ἀπολακτίζειν βλ.λ. 2) ἀπωθεῖν μακράν : Αἰσχ.'Ικ.937 πεσήματ' ἀνδρῶν κἀπολακτισμοὶ βίων (ἐπὶ αὐτοκτονίας).

ἀπολακῶ-έω σχόλ. ἀποκροτῶ· πρβλ. ἀποληκῶ.

ἀπολαλῶ-έω μτγν. κ. δημ. φλυαρῶ : Λουκ. Νιγρῖν.22 πόσα δὲ ὧν οὐκ ἐχρῆν ἀπολαλήσαντες· 2) δημ. λαλῶ μεγαλοφώνως, βοερῶς : αἴνιγμ. πάνω στὸ ὄρος, στὸ βουνί, εἶναι κόρη καὶ λαλεῖ, καὶ λαλεῖ, κι ἀπολαλεῖ, κι ἄνθρωπος δὲν τὴ θωρεῖ (ἡ βροντή)· 3) Πολυδ.2,127 « ἀπειπεῖν, ἀπαγορεῦσαι, 'Ισαῖος δὲ ἀπειρηκὼς ἔφη, οἷον ἀπολελακηκώς ».

ἀπολαμβάνω κ. νεώτ. δημ. ἀπολαβαίνω, μέλλ. -λήψομαι (π.'Ηρ.3,146 -λάμψομαι), ἀόρ. β' ἀπέλαβον, ἀόρ. δημ. ἀπόλαψα, ἀόρ. παθ. ἀπελήφθην (π.'Ηρ. ἀπελάμφθην), παρακ. ἀπείληφα, παθ. ἀπείλημμαι (ἰων. ἀπολέλαμμαι), δημ. μτχ. παρακ. ἀπολαβεμένος λαμβάνω τι παρά τινος : Πλάτ.Πολ. 332 B, Πλούτ.'Ηθ.258 B οὐδὲν ἀπολαβοῦσα τοῦ βίου χρηστὸν (δ.γρ. ἀπολαύ-)· 2) λαμβάνω ὅ,τι μοὶ ἀνήκει ἢ μοὶ ὀφείλεται παρ' ἄλλου : 'Αριστφ. Νεφ.1274 τὰ χρήματα ἀπολαβεῖν εἰ βούλομαι (ἂν θέλω νὰ πάρω πίσω τὰ λεπτὰ ποὺ δάνεισα), 'Ανδοκ.25,20 τὰ χρέα, ἵνα ἀπολάβωμεν, 'Εκκλ. Μην.2,1 ἐν Παραδείσῳ τρυφήν, ἀξίως ἀπείληφας, Χρυσόδ.Λόγ. ἐν Σάθ.1,211 ἵνα ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως . . ἀπολάβῃ(τε) τὸν ἴδιον μισθόν· || εἰδ. : Δημ.59,11 τοὺς ὅρκους τοὺς περὶ τῆς εἰρήνης ἀπειληφότες ἥκομεν οἱ πρέσβεις (ἀφοῦ ἐλάβομεν τοὺς ὡς ὀφειλὴν προσφερομένους ὅρκους)· || δικαιοῦμαι νὰ λαμβάνω : Αἰσχίν.3,8,6 παρ' ὧν ἔμελλε τῶν ἀνηλωμένων λόγον ἀπολήψεσθαι (ἡ πόλις ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ τὴν ἣν ἐδικαιοῦτο λογοθεσίαν περὶ ὅσων εἶχον δαπανηθῆ)· 3) λαμβάνω μέρος ὅλου : Θουκ.6,87,5 καθ' ὅσον δέ τι ὑμῖν τῆς ἡμετέρας πολυπραγμοσύνης . . τὸ αὐτὸ ξυμφέρει τούτῳ ἀπολαβόντες· 4) ἐπὶ προσ. κ. πραγμ. λαμβάνω κατ' ἰδίαν, παίρνω κατὰ μέρος, ἀποχωρίζω, ξεχωρίζω : 'Ηρ.1,209 καλέσας 'Υστάσπεα καὶ ἀπολαβὼν μοῦνον εἶπε, Πλάτ.Γοργ.495 E ἀπολαβὼν σκόπει· 5) ἀποκλείω, ἐμποδίζω : 'Ηρ.9,38 λέγων ὡς ἀπολάμψοιτο πολλούς, Φιλόστρ.741 κἂν ἄνεμοι τὴν ναῦν ἀπολάβωσιν (ἀποκλείσωσιν ἀπὸ

τοῦ περαιτέρω πλοῦ), Δημ.98,25 **νόσῳ καὶ χειμῶνι καὶ πολέμοις ἀποληφθείς·** 6) ἐκ νέου τι λαμβάνω, ἀνακτῶμαι : Ἡρ.1,61 **ἀπολαβὼν δὲ τὴν τυραννίδα . . ὁ Πεισίστρατος** (γενόμενος πάλιν τύραννος)· 7) δημ. ἀπολαβαίνω ὠφελοῦμαι, κερδίζω, ἔχω ἀπολαβὴ βλ.λ. : **τόσα χτήματα καὶ τίποτα δὲν ἀπολαβαίνεις** (δὲν ἔχεις κανένα εἰσόδημα)· 8) νεώτ. ὁμτδ. εὐχαριστοῦμαι, τέρπομαι : **ἀπολαμβάνω, ὅταν ἀκούω καλὴν μουσικήν·** || δημ. ἀπολαύω τινός : Σάρρ.μτφρ.Εὐρ.Ἱππ.80 **νὰ τὸ ἀπολαβαίνουν ὅσοι) σ' ὅλα ἔχουν φυσικὴ τὴ φρονιμάδα·** 9) δημ. λαμβάνω καὶ τὸ ἔσχατον ὑπόλοιπον ὀφειλομένων : **ἀπόλαβα τὸ πάχτο γιὰ τὸ χτῆμα·** 10) δημ. σπαν. χρ. κ. παύομαι λαμβάνων, δὲν λαμβάνω πλέον.

ἀπολαμπή (ἡ) δημ. ἀκτινοβολία, λάμψις φωτός· || αἱ τελευταῖαι στιγμαὶ τῆς νυκτὸς πρὸς τὴν αὐγήν.

ἀπολαμπίδα (ἡ) δημ. ἀκτινοβολία, λάμψις σώματος φωτεινοῦ· || μικρά, βραχυτάτη ἀστραπή.

ἀπόλαμπρα ἐπίρρ. δημ. μετὰ τὸ Πάσχα· ἄ. ξώλαμπρα : Λασκαρ.κόκκ.αὐγὸ στρ.47 **ἔτσι λαμπρὴ κι' ἀπόλαμπρα | ὅλοι βαστοῦν τ' αὐγό τους.**

ἀπολαμπρύνω καθιστῶ τινα ἤ τι λαμπρόν, περίφημον, ἐπίσημον : Λιβάν.Λόγ.64,87 **τὸ γὰρ αὐτὸ τὴν ὄρχησιν μὲν ἀπελάμπρυνεν αὐτοῖς,** κ. παθ. : Ἡρ.6,70 **ἔργοισί τε καὶ γνώμῃσι ἀπολαμπρυνθείς·** 2) ἐπὶ φθόγγου, καθιστῶ εὐδιάκριτον, εὐάρεστον· ἐν τῷ παθ. ΑΒ « **ἀπελαμπρύνθη,** λαμπρὸν καὶ δόκιμον ἐγένετο ».

ἀπολάμπρυσμα-ατος (τὸ) μσν. ἡ λαμπρότης : Εὐστ.Θεσσ.380 **εἰς λόγον ἀπολαμπρύσματος καὶ σεμνώματος.**

ἀπολάμπω κ. μσν. κ. νεώτ. μέλλ. **-ψω** ἐκπέμπω λάμψιν, ἀκτινοβολῶ : Ἰλ.Χ 319 **αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος** (δηλ. φῶς), Διγ.Ἀκρ.1397 **ὡς ἥλιος ἀπέλαμπεν εἰς ὅλα τὰ πεδία·** || μέσ. ἐν μετρ. χρήσ. : Ἰλ.Ξ 183 **χάρις ἀπελάμπετο·** || μὲ σύστ. ἀντικ. : Λουκ.Οἶκ. 8 **αὐγὴν ἀπολάμπω.**

ἀπόλαμψις-εως (ἡ) (1) αἰολ. ἀπόληψις βλ.λ.: Ἐπιγρ.

ἀπόλαμψις-εως (ἡ) (2) μσν. κ. νεώτ. ἀναλαμπή, ἀκτινοβολία : Ἰω.Βέκκ.2,282 Α **τὴν διὰ τοῦ υἱοῦ ἐκφανσιν τοῦ πνεύματος καὶ ἀπόλαμψιν.**

ἀπολαναρίδι (τὸ) δημ. τὸ κατὰ τὴν ξάνσιν, τὸ λανάρισμα τοῦ ἐρίου ἢ τῆς καννάβεως ἀπορριπτόμενον ὑπόλειμμα, πρβλ. ἀποκτενίδι, ἀπόμαλλο.

ἀπολανθάνομαι μτγν. λησμονῶ ἐντελῶς, ξεχνάω ὁλότελα : Ἀπολλινάρ.Ψ 43,51 **πενίης τ' ἀπελήσαο πάμπαν** (πιθ. **ἐπελήσαο**).

ἀπολάντιον (τὸ) πιθ. εἶδος τι χόρτου : Πάπ. **σπάρτα ἀπολαντίου.**

ἀπολαξεύω μσν. κ. νεώτ. λαξεύω τι ἐντελῶς· || κ. μτφ. διαμορφώνω, διαπλάττω : Νικήτ.Χων.ἐν Σάθ.1,76 **τὰς τῶν βαρβάρων ψυχὰς ἀπολαξεύσας.**

ἀπολάπτω μέλλ. **-λάψω** λάπτων καταπίνω, πίνω ἀναρροφῶν διὰ τῆς γλώσσης ὡς ὁ κύων, μτφ. : Ἀριστφ.Νεφ.811 **σὺ δ' ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου καὶ φανερῶς ἐπῃρμένου γνοὺς ἀπολάψεις, ὅτι πλεῖστον δύνασαι** (δ.ἑρμ. θὰ ἀπολαύσῃς).

ἀπολασάρης (ὁ) δημ. ἐπὶ τράγου, ὁ ἀπέχων τῆς ὀχείας, τῆς λασᾶς.

ἀπολαυή (ἡ) νεώτ. ἐσφ. γρ. τοῦ **ἀπολαβή** βλ.λ.

ἀπολαύσιμος-ον νεώτ. ὃν δύναταί τις νὰ ἀπολαύσῃ : **ἀπολαύσιμον ἀγαθόν.**

ἀπόλαυσις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **ἀπόλαφη** τὸ ἀπολαύειν : Θουκ.2,38 **οἰκειοτέρᾳ τῇ ἀπολαύσει,** Θεόδ.Μετοχ.ἐν Σάθ.1,141 **τὴν τῶν καλῶν ἀπόλαυσιν, - ἡ ἀπόλαυσις τῶν ἀγαθῶν·** || τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀπολαύσεως, ἡδονή : Ἀριστλ. Πολ.1314 Β 28 **αἱ ἀπολαύσεις αἱ σωματικαί·** || μὲ γεν. ἡ ἔκ τινος ὠφέλεια : Ξεν.Ἀπομν.2,1,33 **σίτων καὶ ποτῶν ἀπόλαυσις,** Λουκ.Τυρανν.5 **τὴν ἀπόλαυσιν μόνος ἐκαρποῦτο τῶν ἀδικημάτων** (τὴν ὠφέλειαν, τὸν καρπὸν τῶν ἀδ.)· || νεώτ. : σκωπτ. φρ. **εἶναι ἀπόλαυσις αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος** εἶναι διασκεδαστικὸν νὰ τὸν ἀκούῃ ἢ νὰ τὸν βλέπῃ τις· 2) ἡ ἀνταπόδοσις, ἀνταμοιβή : Εὐρ.Ἑλ.77 **ἀπόλαυσιν εἰκοῦς ἔθανες ἄν.**

ἀπόλαυσμα-ατος ἡ ἀπόλαυσις βλ.λ. : Αἰσχίν. Ἐπ.5,4 **παρέχει δὲ ἡμῖν καὶ ἄλλα ἀπολαύσματα.**

ἀπολαυστήριον (τὸ) μσν. μέρος ἢ μέσον ἀπολαύσεως, εὐφροσύνης : Θεόδ.Στ.487 Β.

ἀπολαυστικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀπολαυστικόν βλ. λ., μὲ ἀπόλαυσιν.

ἀπολαυστικός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δεδομένος εἰς ἀπόλαυσιν : Ἀριστ.Η Νικ.1095 Β 17 **βίος ἀπολαυστικός·** 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ παρέχων ἢ ὁ προκαλῶν ἀπόλαυσιν : Ἀθήν.12,510 Β **Σοφοκλῆς . . τῶν ἀπολαυστικῶν γε εἷς ὤν·** 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ὃν δύναταί τις ν' ἀπολαύσῃ,εὐχάριστος, ἐπὶ πραγμ. : Ἀθήν.14 651,Ε **κατὰ μὲν τὴν γεῦσιν ἡδὺς** (**οἶνος**) **καὶ ἀπολαυστικός.**

ἀπολαυστικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἱκανότης πρὸς ἀπόλαυσιν· || ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπολαυστικοῦ βλ.λ.

ἀπολαυστικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. μετ' ἀπολαύσεως : Ἀριστ.Πολιτ.1312 Β,23 **ἀπολαυστικῶς ζῆν.**

ἀπολαυστός-ή-όν κ. νεώτ. ὃν δύναταί τις νὰ ἀπολαύσῃ, ὁ εἰς ἀπόλαυσιν πρόσφορος : Πλούτ. Σύγκρ.Ἀριστ.Κάτ.4 **εἰ μὲν ἀπολαυστὸν ὁ πλοῦτός ἐστι.**

ἀπολαύω κ. μσν. κ. νεώτ. δημ. ἀπολαβαίνω βλ.λ. μέλλ. **-αύσομαι,** μτγν. **-αύσω,** ἀόρ. **ἀπέλαυσα,** δημ. **ἀπόλαφα,** παθ. παρακ. **ἀπολέλαυται,** ἀλλ' ἀπολελαυσμένος, ἀόρ. **ἀπελαύσθην** (μτγν. παρατ. **ἀπήλαυον,** ἀόρ. **ἀπήλαυσα**), δημ. **ἀπολαύθηκα** (κ. **-άφτηκα**), ἔχω τὴν ἀπόλαυσιν πράγματός τινος, τὴν ἐξ αὐτοῦ ὠφέλειαν : Ἡρ.6,86 **ἀπολ- τῆς σῆς δικαιοσύνης,** Ξεν.ΚΠ 7,5,81 **ἀπ- ποτῶν, - ὀσμῶν,** Δημ.579,24 **τῆς σιωπῆς ἀπολαύει,** Πλάτ. Φαῖδρ.255 Ε **ἀντὶ πολλῶν πόνων σμικρὰ ἀπολ-·** || καρποῦμαί τι ἀπό τινος, τυγχάνω ἀγαθοῦ τινος. Θουκ.1,70 **ἐλάχιστα ἀπολ- τῶν ὑπαρχόντων, - ἐγέρασα δουλεύοντας καὶ τί ἀπόλαφα στὴ ζωή ;,** Ξεν.Ἀπομν.4.3,10 **ἵππων τοσαῦτα ἀγαθὰ ἀπολαύει ὁ ἄνθρωπος·** 2) ἀπολ. ζῶ ἐν ἀπολαύσει, ἔχω ἀπολαύσεις : Ἀριστ.Πολιτικ.2,5,3 **οἱ ἀπολαύοντες** κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **οἱ πονοῦντες·** 3) πολλάκις εἰρωνικῶς, ὑφίσταμαι, πάσχω κακόν ἔκ τινος : Εὐρ.Φοίν.1205 **τῶν Οἰδίπου κακῶν ἀπολαύω·** 4) ἐκπίπτω εἴς τι, καταντῶ, ξεπέφτω σέ : Πλάτ. Πολ.395 C **τὰ δὲ ἀνελεύθερα μήτε ποιεῖν μήτε . . μιμήσασθαι . . ἵνα μὴ ἐκ τῆς μιμήσεως τοῦ εἶναι ἀπολαύσωσιν** (τὸ νὰ γίνῃ τις ἕνεκα τῆς μιμήσεως αὐτὸ τοῦτο τὸ μιμούμενον)· 5) λαμβάνω ἀπὸ ἄλλου κακόν τι μεταδοτικόν, οἷον νόσον : αὐτ.Φαῖδρ. 255 D **ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπολαύω** (κολλῶ ὀφθαλμίαν ἀπὸ ἄλλον)· 6) ἐπωφελοῦμαι ἔκ τινος, βγαίνω ὠφελημένος : Ἀριστφ.Ὄρν.1358· 7) μετὰ γεν. προσ. διὰ τὸ πάθημά τινος αἰσθάνομαι ἀπόλαυσιν : Πλούτ.350 D· 8) μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. τέρπομαι, εὐχαριστοῦμαι, ἔχω ἀπόλαυσιν, χαίρω ἐπί τινι : Χρον.Μωρ.31,82 **νὰ χάσῃ φίλον καρδιακὸν νὰ μὴν τὸν ἀπολάφῃ, - κάθισε λίγο νὰ σὲ ἀπολάψουμε, - ἀπόλαφα τὸ ἡλιοβασίλεμα ἀπὸ τὸ Λυκαβηττό.**

ἀπόλαφη (ἡ) δημ. ἀπόλαυσις βλ. λ. : Ζερβ. Τραγ.κ.κ.14 **τῆς ἀπόλαφης τ' ἀηδόνια, τῆς χαρᾶς οἱ συντροφιές,** Σάρρ.μτφρ.Εὐρ.ΙΑ 105 Λ **ἡ ἀγαπημένη ἀπόλαφη τῆς ἀγκαλιᾶς τοῦ Δία.**

ἀπολεαίνω μτγν. κ. ἀπολειαίνω καθιστῶ τι ἐντελῶς λεῖον : Διόδ.Σ 5,28 **τὰς παρειὰς ἀπολεαίνουσι·** || μτφ. περὶ τοῦ ὕφους : Πλούτ.Ἠθ.350 D **τὰς περιόδους ἀπολεαίνων καὶ ῥυθμίζων** (ἀφαιρῶν δι' ἐπεξεργασίας πᾶν τὸ τραχὺ ἢ ἀνώμαλον ὁ Ἰσοκράτης)· 2) Ἐπιφ. ἀπαλείφω, ἐξαφανίζω.

ἀπολέγω μέλλ. -ξω, ἐκλέγω, ἐξαιρῶ καὶ λαμβάνω : Ἡρ.5.110 **ἀπολ- τὸ ἄριστον**· || συχνὰ κατὰ μέσ. τύπον, ἐκλέγω δι' ἐμαυτόν : Ἡρ.8.101 **ἀπολ- τριήκοντα μυριάδας τοῦ στρατοῦ**· || παθ. ἔχω προέλθει ἐξ ἐκλογῆς, μ' ἔχουν ξεδιαλέξει : αὐτ. 7,40 **ἐκ πάντων ἀπολελεγμένοι**, Ξεν.Ἱππαρχ.8,12 **ἀπειλεγμένοι** (οἱ ἐκλεκτοί)· 2) ἐκλέγω, ἵνα ἀπορρίψω : Πλούτ.Κάτων Νεώτ.48 **ἀπολέγω ἐκ τῶν δικαστῶν**· 3) μτγν. ἀπαγορεύω τι, δὲν ἐπιτρέπω : Πολύβ.2.63,1 **τὸ μὲν χορηγεῖν ἀπολέγει**· 4) μέσ. δὲν δέχομαί τι προσφερόμενον, οἷον ἱκεσίαν, δέησιν κττ., ἀποποιοῦμαι· 5) μὲ αἰτ.πράγμ. δὲν ἔχω ἀξιώσεις ἐπί τινος, ὅθεν κ. γεν. ὑποχωρῶ, δὲν ἀνθίσταμαι εἴς τι : Πλούτ.Λυκοῦργ.22· 6) ἀναλύω, περιγράφω τι : Αἰλ.Ζ18,17 **τὸ σῶφρον ἀπολέλεκται.**

ἀπολειαίνω κ. νεώτ. ἀπολεαίνω βλ. λ.

ἀπολείβραξαι Ἡσ. «ἀπολεῖψαι, ἐκνοτίσαι· ἄλλοι πορρωτέρω ἀπελθεῖν».

ἀπολείβω χύνω κατὰ σταγόνας, ἐκχέω ὡς ἐν σπονδῇ : Ἡσίοδ.Θ 793 **ὅς κεν τὴν ἐπίορκον ἀπολείψας ἐπομόσσῃ ἀθανάτων** (δ. γ. **ἀπολείψας**)· || μέσ. στάζω, σταλάζω : Ὀδ.Η 107 **ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον**· 2) μτγν. ἐνεργ. ἀφήνω νὰ στάζῃ, προκαλῶ ἐκροήν : Διόδ.Σ 17,75 **δένδρον ἀπολεῖβον μέλι.**

ἀπόλειμμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ὅ,τι ἀπελείφθη, ἀπέμεινε, ὑπόλειμμα : Διόδ.Σ 1,46 **τῶν κατὰ τὴν σύλησιν ἀπολειμμάτων κατακαυθέντων.**

ἀπολεῖνα Ἡσ. «ἀποστρέφειν· Λάκωνες».

ἀπολειπής-οῦς-ές δ. γρ. ἀντὶ **ἐπιλειπής** βλ.λ. ἐν Ἱππ.Φύσ.Παίδ.20.

ἀπόλειπος-η-ο δημ. συνηθέστ. **ἀποδέλοιπος** βλ.λ.

ἀπολείπω κ. νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. **ἀπέλιπον**, μτγν. κ. νεώτ. κ. **ἀπέλειψα**, δημ. **ἀπόλειψα**, μέσ. κ. παθ. **ἀπολείπομαι**, ἀόρ. β' **ἀπελιπόμην**, δημ. **ἀπολείφθηκα**, ἀφήνω, ἐγκαταλείπω, παραιτῶ ἐντελῶς, ἰδίᾳ τι ὅπερ ὤφειλον νὰ διαφυλάξω : Ἰλ.Μ 169 **ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον** (ἐπὶ μελισσῶν), Ἡρ.8,41 **τῆς θεοῦ ἀπολελοιπυίης τὴν ἀκρόπολιν**, Θουκ.3,9 **ξυμμαχίαν πρὶν ἀπολείποντας**· ἐπὶ προσ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. : Εὐρ.Ἠλ.1310 **καὶ σ' ἀπολείψω σοῦ λειπόμενος**· κ. μετ' ἀπαρφ. ἐν τῇ αὐτῇ χρ. : Ξεν.Οἰκ.1,22 **ἀπολείπουσι τούτους κακῶς γηράσκειν** (τοὺς ἀφήνουν νά 'χουν κακὰ γεράματα)· || ἐπὶ γυναικός, ἀφήνω, παραιτῶ τὸν ἄνδρα μου : Δημ.865,6 **τὴν μὲν γυναῖκ' οὐκ ἀπολελοιπυῖαν**· 2) ἀμτβ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐκλείπω, παύω νὰ ὑπάρχω : Ὀδ.Η 117 **τάων οὔ ποτε καρπὸς ἀπόλλυται οὐδ' ἀπολείπει** (ποτὲ δὲν τελειώνει), Ἡρ.2,22 **ἰκτῖνος δὲ καὶ χελιδόνες δι' ἔτεος ἐόντες οὐκ ἀπολείπουσι** (εἶναι ὅλο τὸ χρόνο), **- δὲν ἀπολείπουσιν οἱ ἐπιτήδειοι, - δὲν ἀπολείπουνε ξένοι ἀπὸ τὸ σπίτι μας** (ἔρχονται συχνά), **- δὲν ἀπολείπουν οἱ καυγάδες κάθε μέρα**· || ἐπὶ ἄνθους, παρέρχομαι, περνάει ἡ ἐποχή μου : Ξεν.Συμπ.8,14 **ἀπολείποντος δὲ τούτου** (τοῦ ἄνθους)· 3) ἀφήνω νὰ μένῃ ὀπίσω τι, συνήθ. τὸ περίσσευμα, καταλείπω : Ὀδ.Ι 292 **οὐδ' ἀπέλειπεν ἔγκατά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα** (ἔνθα κατὰ διάφ. ἀπίθαν. ἑρμ. τὸ ἀπέλειπεν ἀμεταβάτως, δὲν ἔλειπαν τά)· || γεν. καταλείπω, ἀφήνω : Εὐρ.Ἴων.720 **νέαν δ' ἀμέραν ἀπολιπὼν θάνοι**· καὶ κατ' ἀντίστροφον θέσιν τῶν ὅρων : Σοφ.Ἠλ.185 **ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς ἀπολέλοιπεν ἤδη βίοτος ἀνέλπιστος** (μ' ἄφησε χωρὶς ἐλπίδα), **- δὲν μὲ ἀπέλιπε τὸ θάρρος**, κατάρ. **ἡ λύπη νὰ μὴ τ' ἀπολείπῃ**· 4) καταλείπω εἰς τοὺς ἐπιγενομένους, ἐπὶ συγγραφῶν : Διογ.Λ 8,58 **Γοργίαν τὸν Λεοντῖνον .. τέχνην ἀπολελοιπότα**· 5) ἐπὶ ἀθλητῶν, ἀφήνω τὸν συναγωνιστὴν ὀπίσω ἐν τῷ δρόμῳ, ὅθεν ὑπερβάλλω, ὑπερβαίνω, ξεπερνῶ : Ἰσοκρ.4,50 **τοσοῦτον τοὺς ἄλλους ἀπολέλοιπεν**· || κ. μέσ. μένω ὀπίσω : Ἀντιφ.112,3 **μόνος ἀπολελειμμένος**· || νεώτ. δημ. κ. γεν. ὑπελείφθη δύο βαθμοὺς **τοῦ συνεξετασθέντος, - ἀπολείφθηκε κάμποσο ἀπὸ τοὺς ἄλλους**· κ.μτφ. ὑστερῶ : Ἀριστφ.Ἱππ.525 **ἐξεβλήθη πρέσβυς ὢν ὅτι τοῦ σκώπτειν ἀπελείφθη**· 6) ἔχω ἔλλειψιν, ἀποδέω : Ἡρ.1,60 **γυνὴ .. μέγαθος ἀπὸ τεσσέρων πηχέων ἀπολείπουσα τρεῖς δακτύλους** (ἔχουσα ἀνάστημα τεσσάρων πήχεων πλὴν τριῶν δακτύλων)· || κ. ἐπὶ ἀριθμῶν κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. : Πλάτ.Νόμ.828 Β **μηδὲν ἀπολείποντες τῶν πέντε**· || κ. γεν. εἶμαι ἐλλιπής : Θουκ.8,22 **οὐδὲν ἀπολείποντες προθυμίας** (χωρὶς οὐδαμῶς νὰ μειωθῇ ἡ πρ-)· || μετ' ἀπαρφ. εἰς παρεμφερεῖς σημ. : Ἡρ.7,9,α' **καὶ ὀλίγον ἀπολιπόντι ἐς αὐτὰς Ἀθήνας ἀπικέσθαι** (καὶ ἐνῷ ὀλίγον ἔλειψε νὰ φθάσῃ εἰς αὐτὰς τὰς Ἀθήνας), Θουκ.7,70 **μικρὸν ἀπέλιπον διακόσιαι γενέσθαι**· 7) ἀπολ. ἀφήνω τόπον ἀπερχόμενος ἐξ αὐτοῦ, ἀποχωρῶ : Ἡρ.2,14 **ἄρσας δὲ** (ὁ Νεῖλος τὰς ἀρούρας) **ἀπολίπῃ ὀπίσω**· κ. ἐν συναφείᾳ πρὸς ἄλλους προσδιορισμούς : Θουκ.3,10 **ἀπολιπόντων μὲν ὑμῶν ἐκ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου** (ἀφοῦ ἀπεσύρθητε σεῖς ἀπὸ ..)· 8) ἀπέχω, ἀφίσταμαι, εἶμαι μακράν τινος : Ξεν.Ἀν.6,5,11 **ἀπ- ὡς πλέθρον**, Ἀριστλ.Μετ.353 Α22 **τῆς θαλάττης τὰ μὲν ἀπολειπούσης, τὰ δ' ἐπιούσης**· || κ. μτφ. μέσ. : Ἡρ.2,10 Β **πολλὸν τῆς ἀληθείης ἀπολελειμμένος** (ἐνῷ εἶναι πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀλήθεια)· || ὁμοίως ἐν πλείσταις ἐκφοραῖς κατὰ παρεμφερεῖς σημ. : Σοφ.Ἠλ.1169 **καὶ νῦν ποθῶ τοῦ σοῦ θανοῦσα μὴ ἀπολείπεσθαι τάφου** (νὰ μὴ μένω μακριὰ ἀπὸ τὸν τάφο σου), Εὐρ.Ὀρ.216 **τῶν πρὶν ἀπολειφθεὶς φρενῶν** (ἀποστερηθείς), Δημ.918,19 **καιρῶν .. οὐδενὸς τούτων ἀπολελείμμεθα** (ἔχομεν ἐπωφεληθῇ ὅλων αὐτῶν τῶν εὐκαιριῶν)· 9) ὑπολείπομαι, ἀπομένω : Πολύβ.3,39,12 **τὸ πλέον αὐτῷ μέρος ἀπελείπετο τῆς πορείας.**

ἀπολείτουργα (1) ἐπίρρ. δημ. κ. **ἀπολείτρουγα** μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν : Βαλαωρ.Φωτειν.Β 37 **νὰ κάθωνται ἀπολείτουργα στὸ πέτρινο πεζούλι.**

ἀπολείτουργα (τὰ) (2) δημ. τεμάχια ἀπὸ τὸ πρόσφορον μὴ εὐλογηθέντα ὑπὸ τοῦ ἱερέως.

ἀπολειτουργῶ-άω δημ. ἐπὶ τοῦ ἱερέως, περαίνω τὴν λειτουργίαν· || ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας : **σὰν ἀπολειτουργήσῃ ἡ ἐκκλησία** (ὅταν τελειώσῃ ἡ θεία λειτουργία).

ἀπολειτουργῶ-έω τελειώνω τὴν ὑπηρεσίαν μου, τελῶ τὰς ὑπὸ τῆς πολιτείας ἐπιβαλλομένας λειτουργίας : Διογ.Λ 3,99.

ἀπολειφάδι (τὸ) δημ. μικρὸν ὑπόλειμμα σάπωνος, ἁ. ἀποσάπουνο : **μάζεψε τ' ἀπολειφάδια.**

ἀπολείχω μτγν. μέλλ. -ξω ἀφαιρῶ λείχων, γλύφω : Ἀθήν.6,250 **ἀπολείχοντες τὸν σίαλον**, ΚΔ Λουκ.16,21 **οἱ κύνες ἀπέλειχον τὰ ἕλκη αὐτοῦ.**

ἀπολείψας μτγν. ἐνεργ. ἀόρ. τοῦ **ἀπολείβω** βλ.λ. ἐν Ἡσίοδ.Θ793 (δ.γ. **ἀπολλείψας**).

ἀπολείψιμο (τὸ) δημ. ἡ ἔλλειψις, ἡ στέρησις.

ἀπόλειψις-εως (ἡ) ἡ ἐγκατάλειψις, τὸ παράτημα : Θουκ.7,75 **ἐν τῇ ἀπολείψει τοῦ στρατοπέδου**· || ἐπὶ γυναικός, ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ ἀνδρός· Ἡσ. «ἡ ἀπὸ [ὑπὸ] γυναικῶν ἐγκατάλειψις»· || ἐπὶ στρατιωτῶν, λιποταξία, ἀπόδρασις : Ξεν.Ἑλλ.4,1,28 **Ἀγησιλάῳ ἐγένετο τῆς ἀπολείψεως τῶν Παφλαγόνων οὐδὲν βαρύτερον ἐν τῇ στρατείᾳ**· 2) ἀμτβ. τὸ ὑπολείπεσθαι, μειονεκτεῖν : Δημ.1211,14 **τοσούτῳ μοι πλείστη ἀπόλειψις ἐγένετο τῶν ἄλλων τριηράρχων** (τόσον πολὺ ὑστέρουν ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς ἄλλους τριηράρχους)· || ἐπὶ τῆς σελήνης, τὸ φθίνειν, ἡ ἐλάττωσις, ἡ λεῖψη : Ἀριστλ.ΓΑ767Α 5 **ἀπ- τῆς σελήνης**· 3) ὁ θάνατος: Ὑπερείδ.Ἐπιτάφ.136 **διὰ τὴν τοῦ ζῆν ἀπόλειψιν**· || κ. ἄνευ τοῦ **ζῆν** ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Ἐμπεδ.90 **δοιὴ δὲ θνητῶν γένεσις, δοιὴ δὲ ἀπόλειψις.**

ἀπολειῶ-όω καθιστῶ αὖθις λεῖον, δθ. ἀπαλείφω, ἐξαφανίζω : Ἐπιγρ. **εἴ τινες ἀπολειώσαν[τες καταληφθεῖεν] τὴν Ἐπιγραφήν.**

ἀπόλεκτος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκλεκτός, ἐπίλεκτος, διαλεχτός· ΑΒ « **ἀπόλεκτον** . . τὸ ἔκκριτον καὶ ἐξειλεγμένον ἐκ πλειόνων » : Θουκ.6,68 **πρὸς ἄνδρας πανδημεί τε ἀμυνομένους καὶ οὐκ ἀπολέκτους**· 2) τὸ οὐδ. **-ον** ὡς οὐσ. ἐκλεκτὸν εἶδος θύννης, πηλαμύδος (παλαμίδας) : Ξενοκρ.70 **ἀπόλεκτον φαφαρώτερόν ἐστι τοῦ τριτόμου**· 3) μσν. ὁ μετ' ἐκλογὴν ἀπορριπτόμενος : Διάτ.᾿Ατταλ.ἐνΣάθ.1,8 (ἡ τοῦ Κάϊν θυσία ἐλογίσθη) **κατάκρισις, ὅτι ἐκ τῶν χειρόνων καὶ ἀπολέκτων προσήγετο**· πρβλ. δημ. τὰ ἀποδιαλεούρια.

ἀπόλεκτρος-ον μσν. ὁ λέκτρου ἤτοι γαμηλίου κλίνης ἀπεχόμενος : Νικήτ.Χων.Χρον.179,20.

ἀπολέλασται Ἡσ. « ἀπολέλεκται ».

ἀπολελεγμένως ἑρμήν. τοῦ **ἀπηλεγέως** παρ' Ἡσ.

ἀπολελυμένως μτγν. ἐπίρρ. μτχ. παθ. παρακ. ἀπολύτως, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **κατὰ σχέσιν** : Σέξτ.᾿Εμπ.Μαθ.8,162· ‖ ἐν τῷ θετικῷ βαθμῷ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **κατὰ σύγκρισιν** : ΑΒ 3 ἐν λ. **ἀφηλικέστεροι**· 2) ἐλευθέρως, ἀνεπιφυλάκτως, μὲ παρρησίαν : Εὐσ.᾿Εκκλ.᾿Ιστ.10,5,8.

ἀπόλεμα ἐπίρρ. δημ. εἰρηνικῶς, ἄνευ πολέμου· ‖ χωρὶς ἔριδας.

ἀπολέμητος-η-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πολεμηθείς, ὁ μὴ ὑποστὰς τὰ δεινὰ τοῦ πολέμου: Πολύβ.3,90,7 **χώραν πολλῶν χρόνων ἀπολέμητον**· 2) κ.νεώτ. κ. δημ. ὃν δὲν δύναταί τις νὰ πολεμήσῃ, ἀκαταμάχητος : Λουκ.Θε.Δ 20,12 **ἀπολέμητος ἡμῖν ἡ τοῦ πατρὸς ἀρχή**· 3) δημ. ὁ μὴ πολεμήσας.

ἀπολεμήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ διεξαγωγῆς πολέμου, χωρὶς νὰ γίνῃ πόλεμος.

ἀπολεμίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. κοιλεντερωτὰ τοῦ ἀθροίσματος τῶν **σιφωνοφόρων** ζῶντα καθ' ὁμάδας κεχωρισμένα ἀπ' ἀλλήλων.

ἀπολέμιστος-ον ἐπὶ πολέμου, οὗτινος δὲν εἶναι ἐνδεχομένη οἱαδήποτε διεξαγωγή· (διόρθ. ἀντὶ **ἀπόλεμος** Αἰσχ.Πρ.904).

ἀπόλεμμα-ατος (τὸ) μτγν. (ἀπολέπω) τὸ δέρμα.

ἀπόλεμος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπικ. **ἀπτόλεμος** ὁ ἄπειρος πολέμου, ὁ ἀκατάλληλος πρὸς πόλεμον, ἄμαχος : ᾿Ιλ.Β 201 **ἀπτόλεμος καὶ ἄναλκις**, Εὐρ.᾿Εκ.1034 **ἀπολέμῳ χειρὶ λείψεις βίον** (διὰ χειρὸς γυναικός), - **οἱ ἀπόλεμοι πληθυσμοί**, - **ἀπόλεμος λαός**, Δραγ.᾿Οσ.Ζωντ.152 **κροτίδιο . . ἀνίκανο καὶ ἀπόλεμο**· 2) ὁ μὴ πολεμικός, ὁ ἀγαπῶν τὴν εἰρήνην : Πίνδ.Π 29 **εὐνομία ἀπόλεμος**· 3) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πολεμηθῇ, νὰ δαμασθῇ, ἀήττητος : Αἰσχ.᾿Αγ.768 **δαίμονά τε τὰν ἄμαχετον, ἀπόλεμον**, αὐτ.Πρ.904 **ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος**.

ἀπολέμως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ πολέμου, ἀμάχως : Πλάτ.Πολιτ.307 Ε **ἀπολέμως ἴσχοντες**.

ἀπολένω δημ. συνηθέστ. **ἀμολένω**, ἀμολάω βλ.λ. ἀπολύω, ἀφήνω ἐλεύθερον, ἀφήνω λυτόν.

ἀπολεοντοῦμαι-όομαι κ. μσν. μεταβάλλομαι εἰς λέοντα, γίνομαι λέων : ῾Ηράκλειτ.Παραδόξ.12 **φασὶ τούτους ἀπολεοντωθῆναι**, Εὐστ.Πονημ. 103,53 **οἷον ἀπολεοντοῦσθαι κατὰ τῶν ἐχθρῶν**.

ἀπολεπιδοῦμαι-όομαι κ. νεώτ. ἀπολεπίζομαι, ἀποβάλλω τὰς φολίδας : ῾Ιππ.᾿Αγμ.33 **ὅσα δὲ ἀπολεπιδοῦσθαι μέλλει** (ἐπὶ ὀστῶν)· ‖ νεώτ. γεν. ὑφίσταμαι ἀπολεπίδωσιν βλ. λ.

ἀπολεπίδωσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἀπολεπιδοῦσθαι, ἡ ἀποβολὴ τῶν λεπίδων.

ἀπολεπιδωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ πρὸς ἀπολεπίδωσιν ἱκανὸς ἢ πρόσφορος.

ἀπολεπίζω κ. νεώτ. ἀποφλοιῶ, ἐπὶ καρπῶν, ξεφλουδίζω : Γεωπ.10,58 **ἀμυγδάλας ἀπ-**· ‖ εἰδ. ἐπὶ ἰχθύων, ἀφαιρῶ τὰ λέπια.

ἀπολέπισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπολεπίζειν, ἡ ἀπόξεσις ἢ ἀποβολὴ τῶν λεπίων, ἐπὶ ἰχθύων· ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ξηροῦ φλοιοῦ ἐπὶ καρπῶν ἢ δένδρων, τὸ ξεφλούδισμα· ‖ ἰατρ. ἡ ἐκ δερματικοῦ συνήθως νοσήματος ἀπόπτωσις τοῦ ἐξωτερικοῦ στρώματος τῆς ἐπιδερμίδος ὑπὸ μορφὴν λεπίων ἢ ἀλευροειδοῦς κόνεως.

ἀπολέπισμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ λαχανικῶν : σχόλ.᾿Αριστφ.᾿Αχ.469 **φυλλεῖα τὰ ἀπολεπίσματα τῶν λαχάνων** (μικρὰ ἐξωτερικὰ φύλλα οἱονεὶ ὡς φλοιὸς τῶν λαχανικῶν, ἀπορριπτόμενα κατὰ τὸ καθάρισμα)· 2) νεώτ. κ. δημ. γεν. τὸ ἀπολεπίζειν βλ.λ. ἢ τὸ διὰ τῆς ἀπολεπίσεως ἐκριφθέν, ἀποβληθέν.

ἀπολέπτυνσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ παντελὴς λέπτυνσις, ἡ ἀπίσχνανσις.

ἀπολεπτύνω κ. μσν. κ. νεώτ. καθιστῶ τι ἐντελῶς λεπτόν : Εὐστ.Πονημ.82,22 **εἰς ἀτόμους ἀπολεπτύνας**, - **ἀπελέπτυνα τὴν αἰχμήν**· συνηθέστ. παθ. : ᾿Αριστλ.Ζ Ι 489 Β 33 **ὅσα τὸ πλάτος μὴ ἔχειν ἀπολελεπτυσμένον**· 2) ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω, μετριάζω : Πλούτ.᾿Ηθ.695Ε **τῶν ὑποζυγίων τὸ θερμὸν ἀπολεπτύνειν**· συνηθέστ. παθ. : Πλάτ.Τίμ.83 Β **ἀπολεπτυνθέντος . . τοῦ πικροῦ.**

ἀπολεπτυσμός (ὁ) μτγν. ἡ ἀπολέπτυνσις βλ.λ. : ᾿Αντυλλ.παρ᾿ ᾿Ορειβ.6,10,17 **κατὰ τὸν ἐπιγενόμενον ὑπὸ τῆς ἐκφωνήσεως . . ἀπολεπτυσμόν.**

ἀπολέπω μέλλ. -**ψω**, παθ. ἀόρ. β' **ἀπελέπην** ἐκλεπίζω, ἀφαιρῶ τὸν φλοιόν, ἐπὶ καρπῶν, δένδρων, ἀποφυλλίζω ἐπὶ λαχανικῶν κττ. ἢ τὸ δέρμα ἐπὶ ζῴων : Εὐρ.Κύκλ.237 **ἀπολέπω μάστιγι τὸ νῶτον**, ᾿Επίχ. 158 **θρίδακας ἀπολελεμμένας τὸν καυλόν**· 2) ἀποκόπτω : ᾿Ιλ.Φ 455 **στεῦτο ἀπολεψέμεν οὔατα χαλκῷ** (δ. γρ. **ἀποκοψέμεν**).

ἀπόλεσις-εως (ἡ) ἀπώλεια : ῾Ιππόδ.π.Στοβ.4,34,71

ἀπολέσκετο ἐπ. θαμιστ. ἀόρ. τοῦ **ἀπόλλυμι** βλ.λ.

ἀπολευκαίνω κ. νεώτ. κ. δημ. καθιστῶ τι παντελῶς λευκόν : ῾Ιππ.Προρρ.2,20 **ἢν ἀπολευκάνῃ τοῦ μέλεος μόριόν τι**, Πλούτ.Εὐμ.16 **κόνιν, ὥσπερ ἄσβεστον ἀπολευκαίνουσαν τὸν ἀέρα**· ‖ παθ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. γίνομαι ἐντελῶς λευκός, ὁλόασπρος : ᾿Αριστλ.ἀπ.350 2) δημ. περατῶ τὸ πλύσιμον, τὸ λεύκασμα, τὸ ξέβγαλμα τῶν λευκῶν διὰ σάπωνος πλυθέντων φορεμάτων.

ἀπολεύκανσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πλήρης, ἡ ὁλοσχερὴς λεύκανσις.

ἀπολευκῶ-όω ἀπολευκαίνω βλ.λ. : ῾Ιππιατρ.69.

ἀπόληγμα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ εἰς ὅ,τι ἀπολήγει, τὸ κράσπεδον, ἐπὶ ἱματίου : ᾿Ακύλ.᾿Εξ.28,33.

ἀπολήγω κ. νεώτ. μτγν. ἐπ. -**λλήγω** δίδω τέλος εἴς τι, ἀφίσταμαι ἀπό τινος, τὰ παραιτῶ : ᾿Ιλ. Η 263 **ἀλλ' οὐδ' ὡς ἀπέληγε μάχης**, Πλάτ.Πολ. 490 Β **ἀπολήγω ἔρωτος**· 2) παύομαι, παρέρχομαι : ᾿Ιλ.Ζ 149 **[γενεή] ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει**· ‖ ἐπὶ ἀνέμου, κοπάζω, πέφτω : Θεόκρ.22,19· **ἡ συζήτησις ἀπέληξεν εἰς φιλονεικίαν**· 3) φθάνω που ἐν τέλει, καταλήγω : ᾿Αριστλ.Κόσ.399Α,13· ‖ τὸ οὐδ. τῆς μτχ. ἡ ἄκρα, τὸ ἄκρον, ἡ κορυφή : ᾿Επιγρ. **τὸ ἀπολῆγον τοῦ βουνοῦ** τὸ ἄκρον τοῦ βουνοῦ· ‖ ἰστρ.Ροῦφ.π.᾿Ορειβ.49,33,11 **τὰ ἀπολήγοντα μέρη**, τὰ ἄκρα· 4) μτβ. ἀποπαύω : ᾿Απολλ.Ρ 4,767.

ἀποληθαργοῦμαι-έομαι νεώτ. περιπίπτω εἰς λήθαργον βλ. λ.

ἀποληκυθίζω ἀφέλκω, ἐξάγω ληκύθιον βλ.λ.· ‖ μτφ. ἐπὶ λογοτεχνημάτων, καθιστῶ τι ἀνούσιον, βγάζω τὸ ζουμί του : σχόλ.᾿Αριστφ.Βάτρ.1208 **ἀποληκυθιῶ σου τοὺς προλόγους, οἷον διαφθερῶ.**

ἀποληκῶ-έω κροτῶ διὰ τῶν δακτύλων, ἀποκροτῶ βλ.λ.· Ἡσ. « **ἀπελήκησε**· τοῖς δακτύλοις ἐψόφησε » : ᾿Ελλάνικ.63 (Β).

ἀπολημπτικός-ή-όν ὁ ἀπόληψιν βλ. λ. ἐνδεικνύων : Πάπ. **ἀσφαγὴ εἶναι τὴν παροῦσαν ἀπολημπτικὴν ὁμολογίαν.**

ἀπόληξις-εως (ἡ) ἡ παῦσις, τὸ τέλος : Σωραν. 1,62 **ἀπ- καταμηνίων** (τὸ σταμάτημα)· ‖ εἰδ. περὶ τῆς ζωῆς, παρακμή, μαρασμός : Ἱππ. Παραγγ. 14 **ἀκμὴ ἡλικίης πάντα ἔχει χαρίεντα, ἀπόληξις δὲ τοὐναντίον**· 2) γραμμ. τὸ ἀκροτελεύτιον, ἡ κατακλεὶς προτάσεως ἢ περιόδου : Δημήτρ.Ἑρμ.182.

ἀποληπτικός-ή-όν μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐνδεικνύων τὴν παραλαβὴν ὀφειλομένων : Κώδ.Ἰουστ.4,21,16.

ἀπόληρος Ἡσ. « ἡ τοῦ θανάτου γραφή ».

ἀποληρῶ-έω μωρῶς φλυαρῶ : Δημ. 398,20 **εἰ μὴ Αἰσχίνης ἰδιώτης ὢν ἀπελήρησέ τι καὶ διήμαρτε**, ΔίωνΚ 53,23 **πολλὰ καὶ μάταια εἰς τὸν Αὔγουστον ἀπελήρει**· 2) ὑπερβαίνω τινὰ κατὰ τὴν φλυαρίαν : Πολύβ.34,6,15 **ὑπερβεβληκέναι καὶ ἀπολεληρηκέναι τὸν Βεργαῖον Ἀντιφάνην.**

ἀπολήρωσις-εως (ἡ) μτγν. τὸ γίγνεσθαί τινα λῆρον, φλύαρον.

ἀπολησμονημένος-η-ο δημ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἀπολησμονῶ, ὁ τελείως λησμονημένος.

ἀπολησμόνησις-εως (ἡ) νεώτ. παντελὴς ἐπιλησμοσύνη.

ἀπολησμονιά (ἡ) δημ. τὸ εἰς τελείαν λησμοσύνην περιπίπτειν, τὸ ἀποξέχασμα.

ἀπολησμονοβότανο (τὸ) δημ. βοτάνη, περὶ ἧς πιστεύεται ὅτι ἐπιφέρει λήθην τρωγομένη, βότανο τῆς λησμονιᾶς· συνών. ἀπολησμονόχορτο : δ. τραγ. **ἀρνὶ ἔφαες μ' ἀρνήθηκες, Ρήγα, καὶ ξέχασές με | καὶ τ' ἀπολησμοβότανο κι ἀπολησμόνησές με.**

ἀπολησμονόχορτο (τὸ) δημ. κ. **ἀπολησμονοβότανο** βλ. λ.

ἀπολησμονῶ-άω μσν. κ. δημ. ἐντελῶς ἐπιλανθάνομαί τινος, λησμονῶ ὅλως διόλου : Στέφ.Διάκ. 1180, - ἐν Ἀναλεκτ. **ἀπολησμονηθεὶς ἐν τῇ ἐξορίᾳ**, δ. δίστ. **στράτα παλιὰ δὲ χάνεται, καινούργια δὲν πατιέται | καὶ μιὰ παλιὰ ἀγαπητικιὰ δὲν ἀπολησμονιέται**· 2) μτχ. παθ. παρακ. **ἀπολησμονημένος** ὁ εἰς παντελῆ λήθην περιπεσών.

ἀπολήψιμος-ον νεώτ. νομ. ἐκεῖνος, οὗτινος εἶναι δέουσα ἢ δυνατὴ ἡ ἀπόληψις βλ. λ., ἢ εἴσπραξις ὡς ὀφειλομένου : **ἀπολήψιμα ἔξοδα.**

ἀπόληψις-εως (ἡ) παραλαβή : Φαλάρ.Ἐπιστ.1,71 **μέλλησις ἀπολήψεως**· 2) ἀποκώλυσις, ἀποκλεισμός : Θουκ.7,54 **ἀπολήψεως τῶν ὁπλιτῶν**· 3) ἐπίσχεσις, οἷον ἐπιμηνίων, οὔρων : Ἱππ.Προρρ.1,51 Ἱππ.Ἄρθρ.827· 4) **ἀπόληψις ποδὸς** τὸ νὰ μένῃ, νὰ εἶναί που εἰς στάσιν ἀκινησίας ὁ πούς· 5) παραδοχή : Φιλόδ.Θε.γ' ἀπ.84 **ἀπάληψις φιλίας**· 6) σύνδεσμος : Φίλ.Μηχ.Βελ.54,44.

ἀπολιβάζω μέλλ. -ξω κυρίως ἀποστάζω ἢ ἀπορρίπτω· Φερεκρ.42,AB 431.3 « **ἀπολιβάξαι** τὸ ἐκρυῆναι ἀπὸ τῆς λιβάδος . ., οἱ δὲ ἀπορρῖψαι καὶ ἀποφθείρειν »· 2) ἀμετβ. ἐκπίπτω, ἐξαφανίζομαι, χάνομαι κάπου, ξεπέφτω : Εὔπολ.2,06 **οὐκ ἀπολιβάξεις εἰς ἀποικίαν τινά.**

ἀπόλιγα ἐπίρρ. δημ. εἰς μικρὰς δόσεις· ‖ ὀλίγας φοράς, κατ' ὀλίγον.

ἀπολιγαίνω κ. δημ. ὀξέως βοῶ, φωνάζω δυνατά : Ἀριστφ.Ἀχ.968 **ἢν δ' ἀπολιγαίνῃ, τοὺς ἀγορανόμους καλῶ** (σχόλ. « ἐὰν δὲ θορυβῇ ἢ ὀξέως βοᾷ »)· 2) ὀλιγοστεύω, γίνομαι πολὺ λίγος : **ἀπολίγεψε τ' ἀλεῦρι μας**· ‖ ἀδυνατίζω, ἐξασθενοῦμαι, γίνομαι ἰσχνός : Ἐρωτόκρ.Γ 477 **ἂν ἔν' κι ἀπὸ μακρὰ κεντᾷς, φυρᾷς κι ἀπολιγαίνεις.**

ἀπόλιγος-η-ο δημ. ὁ κατὰ μικρὸν γινόμενος ἢ παρεχόμενος : **κουτσοπίναμε ἀπόλιγο** (κρασί)· 2) τὸ ἀρσ. -ος ὡς οὐσ. ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς παλαιᾶς, τῆς φθινούσης σελήνης.

ἀπολιγοῦ ἐπίρρ. δημ. κ. **ἀπόλιγα** βλ.λ. : Ἐρωτόκρ.Α 383 **κι ἀρχίνισεν ἀπολιγοῦ** (κ. **ἀπὸ λιγοῦ**) **νὰ πράσσῃ στὸ παλάτι.**

ἀπολιγωρῶ-έω παραμελῶ : **σχόλ.**Θουκ.1,140 **ἀπολιγωρῆσαι τὸν πόλεμον.**

ἀπολιθάζω ἀπολιθῶ βλ. λ. Ἡσ. ἐν λ. ἔμυξεν.

ἀπολιθιά (ἡ) δημ. ἀγρὸς ἐξ οὗ ἀφῃρέθησαν οἱ λίθοι : **στὴν ἀπολιθιὰ δὲν σκουντάει τ' ἀλέτρι.**

ἀπολιθιάζω δημ. περατῶ τὴν κατασκευὴν περιβλήματος διὰ λίθων, τελειώνω τὸ λίθιασμα : **μόλις ἀπολιθιάσῃ τὸ καμίνι θὰ τοῦ βάλῃ φωτιά.**

ἀπολιθοποιῶ-έω μτγν. ἐπὶ ὕδατος, καθιστῶ οἱονεὶ λίθινον, μεταβάλλω εἰς πάγον σκληρὸν ὡς λίθος : Γρηγ.Νύσσ.3,510 D **ἀντιβαινούσης τῷ ῥείθρῳ τῆς πήξεως** καὶ ἀπολιθοποιούσης τὰ κύματα.

ἀπολιθῶ-όω κ. νεώτ. δημ. ἀπολιθώνω μεταβάλλω τι εἰς λίθον, κάμνω τι νὰ προσλάβῃ φύσιν λιθίνην : Ἀριστλ.Πρ.937A 17, Εὐστ.Πονημ.356,41 **ἀπολιθοῦν τὸν δάκτυλον, - φυτά, - ὀστᾶ ἀπολελιθωμένα**· ‖ ἀποξηραίνω τι καὶ τὸ καθιστῶ σκληρὸν ὡς λίθον : Ἀθήν.2,61 F **μύκητες φύονται πρὸς τῇ θαλάττῃ οὓς καὶ** ἀπολιθοῦσθαι ὑπὸ τοῦ **ἡλίου φησί**· 2) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. κάμνω τινὰ νὰ μείνῃ ἄναυδος καὶ ἀκίνητος, ἰδίως εὔχρ. ἐν τῷ παθ. τ. : Εὐστ.σχόλ.Ἰλ.1368,2 « οὕτως ἂν **ἀπολιθωθῆναι** καὶ ἡ Νιόβη νοηθείη, ὡς εἰς ἀφωνίαν ἢ παντελῆ ἀναισθησίαν καὶ ἠλιθιότητα μεταπεσοῦσα », - **ἀπελιθώθη πρὸ τοῦ φρικτοῦ θεάματος, στεκόταν ἀπολιθωμένος ἀπὸ τὴ λύπη.**

ἀπολίθωμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ λιθίνην φύσιν προσλαβόν, εἰδ. ἐπὶ λειψάνων φυτῶν ἢ ζῴων, ἅτινα καταχωσθέντα ἀπὸ χιλιετηρίδων ἐντὸς στρωμάτων τῆς γῆς διετηρήθησαν μέχρι σήμερον· 2) μτφ. τὸ νὰ ἵσταταί τις ἄναυδος καὶ ἀκίνητος ἕνεκα ἀπροσδοκήτου ἐντυπώσεως.

ἀπολιθώνω ἀπολιθῶ βλ.λ.

ἀπολίθωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀπολιθοῦν βλ. λ., ἡ εἰς λίθον μετατροπή : Φερεκύδ.ἀπ.121, Θεόφρ.ἀπ.2,50 **εἴη δ' ἂν λαμβάνειν καὶ ταύτας τὰς διαφορὰς ὅσαι πρὸς τὴν ἀπολίθωσιν εὐφυεῖς**· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἡ παντελὴς ἐπίσχεσις τῆς νοητικῆς καὶ βουλητικῆς ἐνεργείας τοῦ ἀνθρώπου, τὸ νὰ ἵσταταί τις ἄναυδος καὶ ἀκίνητος : Ἀρρ.Ἐπικτ.1,5,3.

ἀπολιθωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐπιφέρων ἀπολίθωσιν βλ. λ. : **ἀπολιθ- ἐνέργεια τῶν ὑδάτων.**

ἀπολίθωτον ὀστοῦν (τὸ) νεώτ. ὁ ὀστεόλιθος.

ἀπολικμῶ-άω λιχνίζω· 2) μτφ. διαρριπίζω, διασκορπίζω : Νικήτ.Χων.Χρον.394 D **ἠφάνισε πολέμοις ἀπολικμῶν**· 3) ἀπωθῶ, ἀποδιώκω : Θεοφύλ. Σιμ.Ἱστ.4,4,13 **ἀπολικμᾶν τοὺς τυράννους.**

ἀπολίμνασις-εως (ἡ) νεώτ. μτφ. ἡ ἀκινησία, ἡ στασιμότης.

ἀπολιμνοῦμαι-όομαι μσν. κ. νεώτ. μεταβάλλομαι εἰς λίμνην, εἰς τέλμα, ἰδίως ἐν μτφ. σημ. : Εὐστ. σχόλ.Ἰλ.267,217 **διὰ τὸ ἀπολιμνωθῆναι τὰ ἐκεῖ.**

ἀπολιμπάνω αἰολ. **ἀπυλ-** ἀπολείπω, ἀφήνω : Σαπφ. ἐκ Παπ. **ἀέκων σ' ἀπ-**, Λουκ.Κατάπλ.7 **ἰατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων ἁμαρτημάτων ἀπελίμπανον** (τὸν ἄφησαν νὰ εἶναι . .)· 2) μέσ. ὑπολείπομαι, μειονεκτῶ : Πλούτ.Ἠθ.58 E **ὑποπίπτοντες ἐν τῷ παλαίειν καὶ ἀπολιμπανόμενοι θεόντων**, Θεοδ.Μετ. ἐν Σάθ.1,153 **καὶ μικροὶ καὶ μείζους τῶν σῶν ἀπολιμπάνονται πράξεων.**

ἀπολιναρισμός (ὁ) νεώτ. χριστιανικὴ αἵρεσις, ἧς ἀρχηγὸς ἦτο Ἀπολλινάριος ὁ Λαοδικείας.

ἀπόλινον (τὸ) μσν. ὁ καρπὸς τῆς θυμελαίας, θαμνώδους φυτοῦ· Διοσκ.4,172 « θυμελαία· ἐκ ταύτης ὁ κνίδειος κόκκος καρπὸς ὢν συλλέγεται, ὃν Σύριοι μὲν **ἀπόλινον** καλοῦσι, οἱ δὲ λίνον ».

ἀπολινῶ-όω μτγν. κ. νεώτ. δένω διὰ λινοῦ νήματος· ‖ ἰατρ. περιδένω αἱμοφόρον ἀγγεῖον πρὸς κατάπαυσιν αἱμορραγίας ἢ πρὸς ἄλλον θεραπευτικὸν ἢ χειρουργικὸν σκοπόν : Παῦλ.Αἰγ.6,5 **τὰ δὲ τοιαῦτα ἐκτέμνομεν ἢ ἀπολινοῦμεν.**

ἀπολίνωσις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. χειρουργικὴ πρᾶξις, δι' ἧς περιδένεται αἱμοφόρον ἀγγεῖον, ἀπο-

λινοῦται βλ.λ. : Παῦλ.Αἰγ.6,5 **φθασάντων διασαπῆναι καὶ ἐκπεσεῖν τῶν τῆς ἀπολινώσεως δεσμῶν.**

ἀπόλιον Ἡσ. « θαῦμα ».

ἀπολιόρκητος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πολιορκηθεὶς ἢ ὁ μὴ δεκτικὸς πολιορκίας· ‖ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκπολιορκηθῇ, ὁ ἀπόρθητος : Στράβ.12,3,31 **τὸ δ' ὕψος ἐξαίσιον τῆς πέτρας ἐστὶ τοῦ αὐχένος, ὥστ' ἀπολιόρκητός ἐστι,** - τὸ Μπιζάνι ἐθεωρεῖτο **φρούριον ἀπολιόρκητον.**

ἀπολιορκήτως ἐπίρρ. ἐκκλ. κ. νεώτ. ἄνευ πολιορκίας· ‖ ἀπορθήτως : Ἐκκλ.Μην.10,2 Θεοτοκ. **τὴν ποίμνην σου, Δέσποινα, φύλαττε ἐκ παντοίων πολεμίων ἀπολιορκήτως.**

ἀπολιπαίνω μτγν. κ. νεώτ. ἐπαλείφω διὰ λιπαρᾶς οὐσίας, ἐπιχρίω δι' ἐλαίου : Ἀντίγ.Καρ.Θαυμ. 135· **2)** νεώτ. ἀφαιρῶ λίπος, καθαρίζω τι ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῷ ἢ ἐπ' αὐτοῦ λιπαρῶν οὐσιῶν.

ἀπολίπανσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀπολιπαίνειν βλ.λ., ἡ ἀφαίρεσις τῶν λιπαρῶν οὐσιῶν.

ἀπολιπαντής (ὁ) νεώτ. ὁ ἀπολιπαίνων, ὁ ἐκτελῶν ἀπολίπανσιν βλ.λ.

ἀπολιπαροῦμαι-όομαι νεώτ. ἀποβάλλω, χάνω τὰς ἐν ἐμοὶ λιπαρὰς οὐσίας.

ἄπολις-ι κ. νεώτ., γεν. **-ιδος ἢ -εως,** ἰων. **-ιος,** δοτ. ἀπόλι ὁ μὴ ἔχων πόλιν, πατρίδα : Ἡρ.8,61 **σιγᾶν τε κελεύων τῷ μὴ ἔστι πατρὶς καὶ Εὐρυβιάδην οὐκ ἐῶν ἐπιψηφίζειν ἀπόλι ἀνδρί·** ‖ νεώτ. ἐν τῷ διεθν. δικαίῳ, ὁ εἰς οὐδεμίαν πολιτείαν ἀνήκων, ὁ ἐστερημένος πάσης ἰθαγενείας καὶ γεν. ὁ ὑπὸ οὐδεμιᾶς πολιτείας ὡς ἴδιος αὐτῆς ὑπήκοος θεωρούμενος, οἷον νομάς, ἄγριος κάτοικος ἀποικίας τινὸς κλπ.· ‖ ὁ ἀπολέσας τὰ δικαιώματα τοῦ πολίτου, ἐξόριστος : Σοφ.ΟΚ 1357· **2)** ὁ μὴ ἀγαθὸς πολίτης· ἀντίθ. ὑψίπολις : Σοφ.Ἀντ.370 **ἄπολις ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν ξύνεστι·** **3)** ἐπὶ χώρας, ἡ ἄνευ πολιτῶν : Πλούτ.Τίμ.1· **4)** ὡς ἐπίθ. τοῦ πόλις ἐν παραθ. ἡ μὴ οὖσα πλέον τοιαύτη, ἡ κατεστραμμένη : Αἰσχ.Εὐμ.457 **ἄπολιν Ἰλίου πόλιν·** ‖ ἐν ὁμοίᾳ ἐκφ. κ. ἡ ἄνευ πολιτεύματος πόλις : Πλάτ. Νόμ.766 D **πᾶσα δὲ πόλις ἄπολις ἂν γίγνοιτο, ἐν ᾗ δικαστήρια μὴ καθεστῶτα εἴη·** πρβλ. δῶρον ἄδωρον, νύμφη ἄνυμφος.

ἀπολισθαίνω κ. νεώτ. ἀττ. **-άνω,** μέλλ. **-ολισθήσω,** ἀόρ. **ἀπώλισθον,** μτγν. κ. νεώτ. **ἀπωλίσθησα** ὀλισθαίνω, ξεγλιστρῶ : Θουκ.7,65 **ὅπως ἂν ἀπολισθάνοι καὶ μὴ ἔχοι ἀντιλαβὴν ἡ χείρ·** ‖ μετὰ γεν. ὀλισθαίνω ἀπό τινος, διαφεύγω : Ἀριστφ.Λυσ. 678 **κοὐκ ἂν ἀπολίσθοι τρέχοντος·** ‖ μτφ. : Ἀλκίφρ.3,11 **ἀπ- τῆς μνήμης** (ξεφεύγω ἀπὸ τὴ μνήμη, ξεχνιοῦμαι)· ‖ μτφ. παύω βαθμηδὸν νὰ εἶμαι στενὸς φίλος τινός, ἀπομακραίνομαι : Πλούτ.Ἀλκ.6 ἀπωλίσθαινε **τοῦ Σωκράτους.**

ἀπολίσθησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀπό τινος ὀλίσθησις, ἡ ἀπομάκρυνσις ἐξ ὀλισθήσεως, τὸ ἀπολισθαίνειν βλ. λ. : Διον.Ἀρεοπ.Θεί.Ὀνομ.4,24 **δι' οἰκείαν ἀσθένειαν ἀτευξίᾳ καὶ ἀπολισθήσει.**

ἀπόλιστος-ον μτγν. ἄπολις βλ. λ : Μαν.4,282 **πόλιος πάσης ἀπόλιστα γένεθλα.**

ἀπολιταργίζω δρομαίως ἀπέρχομαι· Ἡσ.« **ἀπολιταργίσαι·** ταχέως ἀποδραμεῖν » : Ἀριστφ.Νεφ. 1253 **ἀνύσας τι . . ἀπολιταργιεῖς;**

ἀπολιτευσία (ἡ) νεώτ. ἡ ἔλλειψις πολιτεύματος.

ἀπολίτευτος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ πολιτικοῦ ὀργανισμοῦ ἢ ὁ μὴ δεκτικὸς πολιτειακῆς ὀργανώσεως ἐπὶ ἐθνῶν : Ἀριστλ.Πολ.1327 B 26· **2)** ὁ μὴ ἀναμιγνυόμενος εἰς τὰ πολιτικά, ἢ γεν. εἰς δημοσίας ὑποθέσεις : Πλούτ.Μάρ.31· **3)** ἀκατάλληλος εἰς τὸ πολιτεύεσθαι : αὐτ.Ἠθ.1098 D **ἀπολ- βίος·** ‖ σύτ.Λυκ.29 **ἀπολίτευτος θάνατος** (ὁ ἐπελθὼν εἰς μὴ μετέχοντα τῶν κοινῶν, εἰς ἰδιωτεύοντα ἄνδρα)· **4)** ὁ μὴ πρόσφορος εἰς τὸ πολιτεύεσθαι, ὁ μὴ πολιτικός· ‖ ὁ μὴ εἰς τοὺς πολλοὺς ἀρεστός : Διον.Ἁλ.6,80 **ἀπολίτευτα καὶ ἀκοινώνητα πρὸς τοὺς ταπεινοτέρους φρονεῖν,** σύτ.Ἠθ.1034 B **ἀπολίτευτοι λόγοι·** **5)** δημ. ὁ μὴ πολιτευόμενος, συμπεριφερόμενος ἐπιτηδείως, ποὺ δὲν ξαίρει νὰ πολιτεύεται βλ.λ. τοὺς ἄλλους.

ἀπολίτης (ὁ) μτγν. ὁ μὴ πλέον πολίτης, παύσας νὰ ἔχῃ πολίτου δικαιώματα : Θεόπομπ.π.Πολυδ. 3,58 **ἀπολῖται, ἀφέταιροι καὶ ἀπαθηναῖοι.**

ἀπολιτικός-ή-όν μτγν. ὁ μὴ πολιτικός, ὁ μὴ ἐπιτήδειος εἰς τὴν διοίκησιν τῆς πολιτείας· κ.ὑπερθ. ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀνεπιτήδειος εἰς τοῦτο : Κικ.Ἀττ.8,16,1.

ἀπολιτισιά (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπολιτίστου βλ.λ.

ἀπολίτιστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πεπολιτισμένος, ὁ ἄνευ πολιτισμοῦ τινος ἢ ὁ ὑστερῶν εἰς πολιτισμόν : **ἀπολίτιστοι λαοί·** ‖ ὁ μὴ ἰδιάζων εἰς πεπολιτισμένον ἄνθρωπον, ἄξεστος : **ἀπολίτιστα ἤθη, - ἀπολίτιστοι τρόποι·** ‖ κ.ἐπὶ προσ. ὁ μὴ ἔχων ἦθος ἁρμόζον εἰς πεπολιτισμένον ἄνθρωπον, ἀμόρφωτος, ἀγροῖκος.

ἀπολίτρωσις-εως (ἡ) μτγν. ἀπονίτρωσις βλ.λ. : Ὀρειβ.ἀπ.74.

ἀπολιχμάζω μτγν. ἀπολείχω ἀπό τινός τι, οἷον ρύπον, αἷμα : Ὀππ.Κυν.2,175 (ἐν τμήσ.).

ἀπολιχμῶ-άω μέσ. μέλλ. **-λιχμήσομαι** λείχων ἀφαιρῶ τι : Ἰλ.Φ 123 **αἷμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες·** **2)** γεν. λείχω, γλείφω, μέσ. : Λόγγ.1,5 **ἀπολιχμᾶσθαι τῇ γλώττῃ τὸ πρόσωπον,** Διον.Ἁλ.1,79 **λύκαινα τῇ γλώττῃ τὸν πηλὸν . . ἀπελίχμα.**

ἀπολιχνίδι (τὸ) δημ. συνήθ. ἐν τῷ πληθ. **-δια** τὰ κατὰ τὴν λίκμησιν, τὸ λίχνισμα, ὑπολειπόμενα χονδρὰ σκύβαλα.

ἀπολιχνίζω δημ. περαίνω τὴν λίκμησιν, τὸ λίχνισμα.

ἀπολίχνισμα (τὸ) δημ. τὸ πέρας τῆς λικμήσεως, τὸ τέλος τοῦ λιχνίσματος.

ἀπολιῶ-όω Ἐπιγρ. ἀπολειῶ βλ. λ.

ἀπολλαπλασίαστος-η-ον νεώτ. ὁ μὴ πολλαπλασιασθεὶς ἢ μὴ δεκτικὸς πολλαπλασιασμοῦ, ἐπαυξήσεως : **ἀπολλαπλασίαστος ἀριθμός, - πλοῦτος.**

ἀπολλαπλασιάστως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ πολλαπλασιασμοῦ.

ἀπολλαπλάσιος-ον μτγν. ὁ μὴ πολλαπλάσιος.

ἀπολλήγω ἐπ. ἀπολήγω βλ.λ.

ἀπολλοδώρειος-ον μτγν. ὁ εἰς τὸν φιλόσοφον Ἀπολλόδωρον ἀναφερόμενας : Στράβ.13,4,4 **ἀπολλ- αἵρεσις.**

ἀπολλοερυθρόν (τὸ) νεώτ. χημ. τεχνικὸν χρῶμα ἀνῆκον εἰς τὴν τάξιν τῶν ὀξίνων ἀζωχρωστικῶν, χρήσιμον εἰς τὴν ἐριουργίαν.

ἀπόλλυμι κ. **-ύω** κ. νεώτ. παρατ. **ἀπώλλυν** κ. **ἀπώλλυον,** μέλλ. **ἀπολέσω,** ἀττ. ἀπολῶ, ἀόρ. **ἀπώλεσα,** ἐπ. **ἀπόλεσσα,** παρακ. **ἀπολώλεκα,** ἐξολοθρεύω, φονεύω, σκοτώνω : Ἰλ.Α 268 **καρτίστοις ἐμάχοντο, Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι, καὶ ἐκπάγλως ἀπώλεσαν,** Σοφ.Ἠλ.1397 **οἱ ἀπολλύντες** (οἱ φονεῖς)· ‖ ἐπὶ πραγμ. καταστρέφω, ἀφανίζω : Ἰλ.Ε 648 **ἀπώλεσεν Ἴλιον ἱρήν·** ‖ ἐν παντοίαις σχέσεσιν ὑποκειμένης ἀείποτε τῆς σημασίας τοῦ ἐπιφέρειν ὄλεθρον : Εὐρ.Ἑκ 946 **ἐπεί με γᾶς ἐκ πατρῴας ἀπώλεσεν** (μὲ ἀπεδίωξε κατεστραμμένον ἐκ . .), Σοφ.ΟΤ 1454 **ἵν' ἐξ ἐκείνων, οἵ μ' ἀπωλλύτην, θάνω** (ἵνα κατὰ διαταγὴν ἐκείνων, οἵτινες ἐπεζήτουν τὸν ὄλεθρόν μου, φονευθῶ)· **2)** ἀνιῶ, ἐνοχλῶ εἰς ἀπελπιστικὸν βαθμόν, οἱονεὶ μέχρι θανάτου : Σοφ.Ἠλ.1360 **λόγοις ἀπόλλυμί τινα** (πειράζω θανασίμως μὲ τὰ λόγια μου), Ἀντιφ. ἐν Φιλωτίδι 1,8 **ἀπολεῖ μ' οὑτασί** (θὰ μὲ κάμῃ νὰ τὰ χάσω μὲ τὰς ἐρωτήσεις του)· **3)** ἐντελῶς χάνω τι ἢ χάνω τι ὅπερ εἶχον : Ὀδ.Α 344 **ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ,** Σοφ.Ἠλ.26 **θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν** (περὶ ἵππου, ὅστις δὲν ἔχασε τὴν θυμοειδῆ του φύσιν), Θουκ.7,21 **ἵππους τε ἑβδομήκοντα ἀπολλύασι καὶ τῶν ὁπλιτῶν οὐ πολλούς, - ἀπώλεσε**

τὴν περιουσίαν παίζων εἰς τὸ χρηματιστήριον' || μέσ. **ἀπόλλυμαι,** μέλλ. **-ολοῦμαι,** ἀόρ. β' **-ωλόμην,** παρακ. **ἀπόλωλα,** ὑπερσ. **ἀπολώλειν** κ. ἀπωλώλειν, ἐξολοθρεύομαι, ἀποθνήσκω : Ὀδ.Ι 303 **ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον** (μὲ σύστοιχ. αἰτ.)' || ὁπλῶς, καταστρέφομαι, χάνομαι : Ἀριστφ.Νεφ. 1077 **ἥμαρτες, ἠράσθης, ἐμοίχευσάς τι, κᾆτ' ἐλήφθης ἀπόλωλας** (εἶσαι κατεστραμμένος)' κ. ὡς ἀρά : Ὀδ.Α 47 **ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι,** Ἀριστφ.Ἀχ.151 **κάκιστ' ἀπολοίμην εἰ . .'** ὁμ. κατὰ μτχ. μέλλ. : Ἀριστφ.Πλ.713 **ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε** (ποὺ νὰ σοῦ 'ρθῃ κακὸς θάνατος), ΚΔ **τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον ἐγώ εἰμι** (περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ), **- ἢ Θεὸς πάσχει ἢ τὸ πᾶν ἀπώλετο** (κατὰ παράδοσιν λόγοι Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου ἐπὶ τῷ σεισμῷ καὶ τῇ ἐπισκοτίσει τοῦ ἡλίου ἅμα τῷ σταυρικῷ θανάτῳ τοῦ Χριστοῦ)' 4) παύομαι ὑπάρχων, ἐκλείπω : Ὀδ.Η 117 **οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται.**

ἀπόλλω μτγν. κ. μσν. ἀπόλλυμι βλ.λ., φονεύω, θανατῶ : Εὐστ.Ἰλ.712,55 « τὸ ὀϊστοῖς θανατοῦν ἀπὸ τόξου **ἀπόλλειν** φησί ».

ἀπολλώνειος-ον μτγν. κ. νεώτ. δ.γρ. ἀπολλώνιος βλ.λ. : ΔίωνΚ 55,23.

ἀπολλωνιακός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Ἀπόλλωνα : Φίλ.2,560.

ἀπολλωνιάς-άδος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **δαφνιδῶν,** οὗτινος ἓν εἶδος καλλιεργεῖται ὡς καλλωπιστικόν.

ἀπολλωνιασταί (οἱ) Ἐπιγρ. ὀνομασία θιάσου ἀνθρώπων ἀφιερωμένων εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Ἀπόλλωνος.

ἀπολλωνικός-ή-όν νεώτ. ὁ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος, ἀπολλώνιος' 2) **ἀπολλωνικὸν ὄργανον** εἶδος μουσικοῦ ὀργάνου παρεμφερὲς πρὸς τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ τὸ ὄργανον.

ἀπολλώνιος-ία-ον κ. -ειος κ. νεώτ. ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Ἀπόλλωνα : Πίνδ.Π6,9 **ἀπολλωνία λύρα'** || νεώτ. νεανικός, ὡραῖος ὡς ὁ τοῦ Ἀπόλλωνος : **ἀπολλώνιον παράστημα.**

ἀπολλωνόβλητος-ον μτγν. ὁ ὑπὸ τῶν βελῶν τοῦ Ἀπόλλωνος ἤτοι συνεκδ. ὑπὸ τοῦ ἡλίου βληθείς : Μακρόβ.1,17,11.

ἀπολλωνοτραφής-οῦς-ές σχόλ. ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος τραφείς : σχόλ.Ἰλ.Ψ 291.

ἀπολνῶ-άω δημ. ἀπολύω βλ.λ. (πρβλ. κ. ἀμολάω) λύω ἀπὸ τὰ δεσμά, ἀφήνω αἰχμάλωτον ἢ κρατούμενον ἐλεύθερον' || γεν. ἀφήνω τι ἐλεύθερον : **ἀπολνάει τὰ παιδιά της στὸ δρόμο καὶ φεύγει, - ἀπόλνα τὸ νερό** (ἄφες αὐτὸ νὰ τρέξῃ)' || **ἀπολνῶ τὰ πρόβατα, τὰ γίδια** κττ., τὰ ἀφήνω ἐλεύθερα πρὸς βοσκήν' || **ἀπολνῶ τὸν ἀητό,** ἀναπετάννυμι τὸν χάρτινον ἀετόν, **ἀπολνᾷ ἡ ἐκκλησιά** τελειώνει ἡ λειτουργία' 2) ἀφήνω τι χαλαρόν : **ἀπόλνα τὰ γκέμια** (ἄφες χαλαρὸν τὸν χαλινόν), φρ. **ἀπολνάει τὸ ζωνάρι του γιὰ καβγά** (ζητεῖ ἐπιμόνως ἀφορμὴν πρὸς φιλονεικίαν)' 3) παύω, ἀποπέμπω ἐκ τῆς ἐργασίας : **ἀπολνάνε ὅλους τοὺς ἐργάτες ποὺ κάνανε ἀπεργία.**

ἀπολογαριάζω Σουΐδ. ἀπολογίζω' 2) δημ. τελειώνω τὸ λογάριασμα βλ.λ.

ἀπολογαριασμός (ὁ) μσν. λογαριασμός.

ἀπολογή (ἡ) (ἀπολέγω) Ἐπιγρ. ἐκλογή, ἢ πιθ ἔνστασις πρὸ δικαστῶν : Ἐπιγρ. **ἐξ ἀπολογῆς.**

ἀπολόγημα-ματος (τὸ) κ. νεώτ. πᾶν ὅ,τι λέγεται πρὸς ἀπολογίαν : Πλάτ.Κρατ.436 C **τοῦτο . . οὐδέν ἐστιν ἀπολόγημα,** Πλούτ.Κίμ.1 **ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀπολόγημα πρὸς τοὺς Ῥωμαίους.**

ἀπολογητήριον (τὸ) νεώτ. νομ. δικόγραφον περιέχον τὴν τοῦ ἐναγομένου ἀπολογίαν εἰς ἀγωγήν, ἔφεσιν ἢ ἀναίρεσιν.

ἀπολογητής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. θηλ. **-λογήτρια** ὁ διὰ τοῦ λόγου ὑπερασπίζων τινά, ὁ συνηγορῶν ὑπέρ τινος' 2) ἐκκλ. **ἀπολογηταί** χριστιανοὶ συγγραφεῖς σκοποῦντες νὰ καταδείξωσι διὰ τῶν συγγραφῶν αὐτῶν τὸ ἀβάσιμον τῶν κατηγοριῶν τῶν Ἰουδαίων καὶ Ἐθνικῶν καὶ τὴν ὑπεροχὴν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἔναντι τῶν ἄλλων θρησκειῶν.

ἀπολογητικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἱκανός, κατάλληλος πρὸς ἀπολογίαν : Ἀριστλ.Ρητ.Ἀλ.1421 Β 10 **τὸ κατηγορικὸν καὶ ἀπολογητικὸν εἶδος'** || ὁ πρὸς ἀπολογίαν χρησιμεύων : **ἀπολογητικὸς λόγος'** || εἰδ. ἐκκλ. ὁ ὑπὸ τῶν ἀπολογητῶν βλ.λ.2) γινόμενος πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ χριστιανισμοῦ κατὰ τῶν κατ' αὐτοῦ κατηγοριῶν : **ἀπολογητικὰ ἔργα'** 2) τὸ θηλ. **ἀπολογητική** ὡς οὐσ. κλάδος τῆς θεολογίας διδάσκων τὴν ἄμυναν, δικαίωσιν τῶν θεμελιωδῶν ἀληθειῶν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας.

ἀπολογητικῶς ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀπολογητικόν, ὑπὸ μορφὴν ἀπολογίας : Θεόδ.Στ.223 Β **ἐκλαλῆσαι ἀπολογητικῶς.**

ἀπολογία (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. **-λογιά** λόγος πρὸς ὑπεράσπισιν ἐναντίον κατηγορίας, ὑπεράσπισις, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν **κατηγορίαν** : Θουκ. 6,53 **ἀποπλεῖν ἐς ἀπολογίαν ὧν ἡ πόλις ἐνεκάλει,** Διον.Ἀλ.Ρωμ.5,9 **ἀπολογίαν ἔφησεν αὐτοῖς διδόναι,** Διγ.Ἀκρ.770 **φόβος γὰρ ἀπροσδόκητος ἀλήθειαν ἐκφαίνει, | ὁ δέ γε προσδοκώμενος γεννᾷ ἀπολογίαν,** Βλαχ.Παλ.86 **τὸν ἐκοιτάζον καρτερώντας τὴν ἀπολογιά του,** φρ. **τί ἀπολογιὰ θὰ δώσῃ στὸ Θεό;** (τί θὰ ἀπολογηθῇ κατὰ τὴν ὥραν τῆς κρίσεως ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐπὶ κακῶν ἀνθρώπων)' 2) Ἐπιγρ., Ἡσ. « ἀπολογισμός· ἀπολογία »' 3) δημ. ἀπάντησις, ἀπηλογιά.

ἀπολογιάζω δημ. ἀόρ. **ἀπολόγιασα** ὑπολογίζω, λαμβάνω τι ὑπ' ὄψιν μου, λογαριάζω : **τίποτα δὲν ἀπολογιάζει'** 2) περαίνω τὸν λογισμόν, τελειώνω τὴν σκέψιν, δὲν ἔχω πλέον τι νὰ σκεφθῶ.

ἀπολογιέμαι δημ. κ. -γιοῦμαι ἀπολογοῦμαι βλ.λ. || ἀπαντῶ, ἀπηλογιέμαι.

ἀπολογίζομαι κ. νεώτ. μέλλ. **-ιοῦμαι,** ἀόρ. **ἀπελογισάμην,** δωρ. **-ιξάμην,** παρακ. **ἀπολελόγισμαι,** κρατῶ ἢ κάμνω λογαριασμούς, λογαριάζω, δίδω λογαριασμόν : Αἰσχίν.57,23 **ἀπελογίζετο τὰς προσόδους τῷ δήμῳ'** || παθ. : Ξεν Οἰκ.9,8 **εἰς ἐνιαυτὸν ἀπολελογισμένα** (ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ὑπελογίσαμεν ὅτι θὰ διαρκέσουν ἓν ἔτος)' 2) συγκαταλέγω, ἀναφέρω τι εἴς τι : Πλάτ Φίλ.25 Β **ταῦτα ξύμπαντα εἰς τὸ πέρας ἀπολογιζόμενοι'** 3) ὑπολογίζω ὅτι ἐντὸς χρονικοῦ τινος διαστήματος θὰ γίνῃ τι : Δημ.347,15 **ἀπελογίζετο . . δυοῖν ἢ τριῶν ἡμερῶν . . Θήβας μὲν πολιορκουμένας . . ἀκούσεσθαι'** 4) ὑπολογίζω, σταθμίζω, στοχάζομαι : Πλάτ.Σοφ.261 C **ἵν' ἐναργέστερον ἀπολογισώμεθα πότερον . .'** 5) διηγοῦμαι λεπτομερῶς : Πολύβ.8,26,4 **ἀπελογίζοντο περὶ τῶν καθ' ἑαυτοὺς καὶ περὶ τῶν κατὰ τὴν πατρίδα.**

ἀπολογιοῦμαι δημ. ἀπολογιέμαι βλ.λ.

ἀπολογισμός (ὁ) κ. νεώτ. τὸ ἀπολογίζεσθαι, τὸ δίδειν λόγον, λογοδοσία : Αἰσχίν.3,247 **εἰς ἀπολογισμὸν τοῖς νῦν μὲν οὐ παροῦσι τῶν πολιτῶν'** 2) λογαριασμός, ἔκθεσις λογαριασμοῦ : Λουκ. Δημ.Ἐγκώμ.33 **οὐδαμοῦ τοῖς ἀπολογισμοῖς ἐγγέγραπται τῶν ἐμῶν ἀναλωμάτων, - ἀπολογισμὸς τῶν ἐξόδων τῆς ἑορτῆς'** || νεώτ. ἐν τῷ δημοσίῳ λογιστικῷ, ἡ λογοδοσία τῆς διαχειρίσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ διὰ τὰ ἔσοδα καὶ ἔξοδα τοῦ κράτους δι' ἕκαστον οἰκονομικὸν ἔτος ὑποβαλλομένη πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὰ νομοθετικὰ σώματα μετὰ τὴν λῆξιν τῆς χρήσεως' || τὸ σύνολον τῶν ἀποτελεσμάτων ἐκ τῶν ἐνεργηθεισῶν ἐργασιῶν ἐπιχειρήσεώς τινος καθ' ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα' || γεν. συνοπτικὴ ἔκθεσις πεπραγμένων, συγκεφαλαίωσις : **ἀπολογισμὸς συμπλοκῆς,-μάχης.**

3) ἔκθεσις, διήγησις: Πολύβ.10,24,8 ὁ **κεφαλαιώδης τῶν πράξεων ἀπολογισμός**, Σκύμν.Περ.12 τὸν **ἀπολογισμὸν τῆς ὅλης συντάξεως**· ‖ νεώτ. ρητ. ἡ περὶ τὸ τέλος ρητορικοῦ λόγου συγκεφαλαίωσις τῶν διὰ μακρῶν ἀναπτυχθέντων ἐπιχειρημάτων· 4) ἀπολογία, αἰτιολογία: Ζήν.Στωϊκ.I,55, Πλούτ. Ἠθ.2,726 B **ἀπ- τοῦ βίου**· 5) Ἡσ. «ἀπόνοιαν· ἀπολογισμόν» (τῆς ἀπό δηλούσης στέρησιν).

ἀπολογιστής (ὁ) Πάπ. ὁ ποιῶν ἀπολογισμόν, ἔκθεσιν λογαριασμοῦ, δοσοληψιῶν.

ἀπολογιττάσθη Ἐπιγρ. βοιωτ. ἀπολογίσασθαι.

ἀπόλογος (ὁ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἐκτενὴς διήγησις, ἔκθεσις, ἱστορία: Πλάτ.Πολ.614 B **ἀλλ' οὐ μέντοι σοι Ἀλκίνου γε ἀπόλογον ἐρῶ** (παροιμ., ἀπὸ τῆς μακρᾶς διηγήσεως τῶν πλανῶν τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ὀδ.I-M)· Σουΐδ. «**ἀπόλογος Ἀλκίνου**· ἐπὶ τῶν φλυαρούντων καὶ μακρὸν ἀποτεινόντων λόγον»· 2) κ. δημ. μῦθος, ὡς οἱ Αἰσώπειοι, ἀλληγορία: Κοϊντιλ.5,11· ‖ δημ. κ. συμπέρασμα διηγήσεως, ἐπιμύθιον· 3) λογαριασμός· Ἡσ. «**ἀπόλογος**· ἀπολογισμός»: Ἐπιγρ. **ἀποδωσεῖ ὁ γραμματοφύλαξ δι' ἀπολόγου**, Τζέτζ.ἐν Ἀν. Ὀξ.4,42,20 **μέλλων ἀπόλογον ποιεῖν ὁ Περικλῆς χρημάτων**· 4) μον. κ. δημ. ἀπολογία, δικαιολόγησις, ἐξήγησις: Τζέτζ.ἐν Ἀν.Ὀξ.4,106,8 **ὅθεν ὁ Δημοσθένης.. προεῖπε τὸν ἀπόλογον ἐν προοιμίοις τούτου**, Πάπ. **ἀπόλογον ἔχω δοῦναι τῷ θεῷ περὶ τούτου**· 5) ἐπὶ προσ. λογιστής: Ἐπιγρ. **δικάζεσθαι δὲ τοὺς ἀπολόγους ἢ αὐτοὺς ὀφείλειν**· 6) ὁμ. ἐπὶ προσ. δημ. ἀπολογητής βλ.λ.

ἀπολογοῦμαι-έομαι κ. νεώτ., δημ. -γιέμαι κ. -γιοῦμαι, μέλλ. **-γήσομαι**, ἀόρ. **-γησάμην**, παθ. μὲ μέσ. σημ. **-γήθην** δημ. **ἀπολογήθηκα**, παρακ. **-λελόγημαι** (κ. μὲ παθ. σημ. Πλάτ.Πολ.607 B) ἀποκρούω κατηγορίαν ἀπ' ἐμαυτοῦ, ὑπερασπίζομαι, δικαιολογῶ ἐμαυτόν: Ἡρ.6,136 **Μιλτιάδης δὲ αὐτὸς μὲν παρεὼν οὐκ ἀπελογέετο**, Ἐκκλ.Θ.Λειτ. 105 **πῶς ἀπολογήσομαι τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ;**, - **δὲν ἀπελογήθησαν εἰσέτι οἱ κατηγορούμενοι**· ‖ ἡ μτχ. **ἀπολογούμενος** ὁ κατηγορούμενος: Ἀριστφ.Σφ.778 **δάκνων σεαυτὸν καὶ τὸν ἀπολογούμενον**· ‖ μετ' αἰτ. σημαινούσης τὸ ἐφ' ᾧ τις κατηγορεῖται, ὑπερασπίζομαι ἐμαυτὸν ἐναντίον τινός: Θουκ.8,109 **τὰς διαβολάς.. ἀπολογήσονται**, αὐτ.8,68 **θανάτου δίκην ἀπολογησάμενος** (ἐναντίον τῆς εἰς θάνατον καταδίκης)· 2) ποιοῦμαι ὑπὲρ ἄλλου τινὸς ἀπολογίαν, δίδω ἀπάντησιν ὑπέρ τινος: Ἡρ.7,161 **ὑπὲρ ἀμφοτέρων ἀπολογεύμενος**· 3) δίδω ἀπάντησιν εἰς κατηγορίαν, ἀπαντῶ: Πλάτ.Ἀπολ.24 B **πρὸς δὲ Μέλητον πειράσομαι ἀπολογεῖσθαι**· ‖ ὅθ. κ. δημ. ἁπλῶς ἀποκρίνομαι: Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.107 **κεῖνος ἀπολογήθηκε, γυρίζει καὶ μοῦ λέει**, δ. τραγ. **καμμιὰ δὲν ἀποκρίνεται, καμμιὰ δὲν ἀπλογιέται**.

ἀπολοιδορῶ-έω μτγν. ὑβρίζω: Πολύβ.16,33,4 (ἐσφ. γρ.).

ἀπολοίμιον φανόν Ἡσ. «τὸν ἐπὶ δόλῳ».

ἀπόλοιμος-η-ο δημ.ὁ σωθεὶς ἐκ λοιμώδους νόσου.

ἀπολοιπασία (ἡ) μτγν. τὸ ὑπόλοιπον, τὸ ἀπομένον: Ἡρ.Μηχ.Γεωμ.12,32· 2) Πάπ. πίναξ καθυστερουμένων, μήπω ἐξοφληθέντων χρεῶν.

ἀπολοιπογραφία (ἡ) γλωσσ. ὁ ἐν τῷ ἁρμοδίῳ βιβλίῳ καταχωρισμὸς τῆς ἐξοφλήσεως τῶν χρεῶν.

ἀπόλοιπος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. δημ. ὑπόλοιπος: ΠΔ'Ιεζ.41,15 **τοῦ ἀπολοίπου τῶν κατόπισθεν τοῦ οἴκου**· 2) Ἐπιγρ. **ἀπόλοιπα** (τὰ) τὰ μήπω ἐξοφληθέντα, καθυστερούμενα χρέη.

ἀπολοισθεῖν Ἡσ. «ἀποτελεῖν· Κύπριοι» (χειρ. ἀπολοίφειν).

ἀπόλοκρος (ὁ) ὁ στερηθεὶς τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων παρὰ Λοκροῖς: Ἐπιγρ. **ὅστις κα λιποτελέῃ.. ἀπόλοκρον εἶμεν**.

ἀπολολύζω ἐκπέμπω ὀλολυγήν, κραυγὴν οἷον χαρᾶς: Αἰσχ.Ἑπτ.825 **πότερον χαίρω κἀπολολύξω πόλεως ἀσινεῖ σωτῆρι, ἢ.. κλαύσω;**

ἄπολον Ἡσ. «ἀστρεφές, βαρύ, ἀκίνητον».

ἀπολοπίζω ἀπολεπίζω βλ.λ.: Φρύν. ἐν ΑΒ 25,26 «**ἀπολοπίζειν** διὰ τοῦ ο τὴν τρίτην, οὐ διὰ τοῦ ε»: Ἀριστφ.ἀπ.135 (διόρθ. ἀντὶ **ἀπολογίζει**).

ἀπολούζω δημ. περατῶ τὴν λοῦσιν τινός, τελειώνω τὸ λούσιμο· 2) εἰδ. λούω τὸ βρέφος κατὰ τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του, πρβλ. ἀπολούσια.

ἀπόλουμα-ατος (τὸ) σχόλ. τὸ ἐκ τοῦ λουτροῦ ρυπαρὸν ὕδωρ, ἀπόλουσμα: Σχόλ.Ἀριστφ.Ἱππ.1401.

ἀπολουσέμεναι Ἡσ. «κολοβώσειν, Κύπριοι», Εὐστ.Ἰλ.Φ.455 «τινὲς ἀπολειψέμεν ἔγραφαν· ἄλλοι δὲ **ἀπολουσέμεν** ἤτοι κολοβώσειν· λοῦσον γάρ φασι παρὰ Κυπρίοις τὸ κολοβόν».

ἀπολούσια (τὰ) ἐκκλ. τελετὴ εὐχητικὴ μετὰ τὸ βάπτισμα: Εὐχολ. ἐν Βασ.Κωδ.1027 «**εὐχὴ εἰς τὸ ἀπόλουτρον**».

ἀπολουσιά (ἡ) δημ. τὸ μετὰ λοῦσιν ἢ πλύσιν ἀπομένον ὕδωρ· ‖ εἰδ. τὸ ὕδωρ, τὸ ὑπολειπόμενον μετὰ τὸ τελευταῖον πλύσιμον ἀσπροφορούχων καθαρισθέντων πρότερον δι' ἀλουσίας βλ.λ., τὸ νερὸ ποὺ ἔχουν ξεβγάλει τὰ μπουγαδιασμένα ροῦχα, ἄ. σκάμα.

ἀπολουσίδι (τὸ) δημ. τὸ μετὰ τὴν λοῦσιν τινὸς ἀπομένον ρυπαρὸν ὕδωρ, ἄ. ἀπόλουσμα.

ἀπόλουσις-εως κ. νεώτ. τὸ ἀπολούειν, ἀποπλύνειν: Πλάτ.Κρατ.405 B **κατὰ.. τὰς ἀπολύσεις τε καὶ ἀπολούσεις**· 2) ἐκκλ. ἡ ἐπακολουθοῦσα τὸ βάπτισμα τελετή, καθ' ἣν ὁ νεοφώτιστος ραίνεται ὑπὸ τοῦ ἱερέως δι' ὕδατος καὶ κατόπιν ἀποσπογγίζεται εἰς τὰ μέρη ὅπου ἐχρίσθη διὰ τοῦ ἁγίου μύρου, πρβλ. ἀπολούσια.

ἀπόλουσμα (τὸ) δημ. τὸ διὰ τὴν λοῦσιν τινὸς χρησιμοποιηθὲν ὕδωρ, τὸ μετὰ τὸ λουτρὸν ὑπολειφθὲν ρυπαρὸν ὕδωρ, ἄ. ἀπολουσίδι: δ. τραγ. **νὰ νίψῃ τὴν κυρά της | κι ἐκεῖνα τ' ἀπολούσματα νὰ λούσῃ τὰ παιδιά της**.

ἀπολουσμός (ὁ) μτγν. ἀπόλουσις βλ. λ.

ἀπολούτριον (τὸ) μτγν. τὸ ὕδωρ ἐν ᾧ ἐλούσθη τις, ἀπόλουμα, ἀπόλουσμα βλ.λ.: Αἰλ.Ζῷ 17,11.

ἀπόλουτρον (τὸ) σχόλ. ἀπολούτριον βλ. λ.· σχόλ.Ἀριστφ.Ἱππ.1401 «**λοῦτρον**· τὸ ἀπόλουμα καὶ ρυπαρόν, ὅ ἐστι τὸ **ἀπόλουτρον**».

ἀπολούτρωσις-εως (ἡ) μσν. ἀπόλουσις βλ. λ.: Βασιλικ.I,32,16 **τῷ τῆς ἀπολουτρώσεως ἁγίῳ βαπτίσματι** (πιθαν. γρ. ἀπολυτρώσεως).

ἀπολουφάζω δημ. ἀμτβ. καταπραΰνομαι, ἡσυχάζω· ‖ ἐξ ἀνάγκης ἢ φόβου σιωπῶ, ὑποπτύσσω, πρβλ. ἀπολωφῶ.

ἀπολούφειν Ἡσ. «ἀποτίλλειν, Κύπριοι».

ἀπολούω κ.νεώτ., δημ. **-λούζω** ἐκπλύνω, ἀποπλύνω τι: Ἰλ.Ξ 7 **λούσῃ ἄπο βρότον αἱματόεντα** (ἐν τμήσ.)· ‖ ἐπὶ προσ. λούω, ἀποπλύνω τινά: Ἀριστφ.Σφ.118 **εἶτ' αὐτὸν ἀπέλου κἀκάθαιρ'**, Πλάτ.Κρατ.405 B **ὁ καθαίρων θεὸς καὶ ὁ ἀπολούων**· ‖ λούων καθαρίζω, ἀποκαθαίρω τινὰ ἀπό τινος: Ἰλ.345 **ὄφρα τάχιστα Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον** (ἐν τμήσ.), Ἐπιγράμμ.Ἑλλ.314,6 **καί μ' ἀπέλουσε λύθρου**· 2) μέσ. -ομαι λούω, καθαρίζω ἐμαυτόν, λουόμενος ἀποβάλλω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ: Ἰλ.Ψ 41 **εἰ πεπίθοιε Πηλείδην λούσασθαι ἄπο βρότον αἱματόεντα** (τμήσ.), Ὀδ.Ζ 219 **ὄφρ'.. ἅλμην ὤμοιιν ἀπολούσομαι**· ‖ κ. μτφ. ἐπὶ τοῦ βαπτίσματος: ΚΔ Πράξ.22,16 **ἀναστὰς βάπτισαι καὶ ἀπόλουσαι τὰς ἁμαρτίας σου**· ‖ κ. μὲ ἐνεργ. σημ. λούω: Λόγγ.1,13 **τὸ σῶμα ἀπελούετο**· 3) ἐκκλ. τελῶ ἀπόλουσιν βλ. λ.2): Εὐχολόγ. **πάλιν ἔφερον τὸ βρέφος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πρὸς τὸ ἀπολοῦσαι**, Εὐχὴ Ἱερ.

ἐβαπτίσθης, ἐφωτίσθης, ἐμυρώθης, ἡγιάσθης, ἀπελούσθης· 4) νεώτ. κ. δημ. **περαίνω** τὴν λοῦσιν, τελείως λούω, βλ. κ. ἀπολούζω· 5) βλ. **ἀπολουσέμεναι**· πρβλ. ἀποκολούω.

ἀπολοφύρομαι θρηνῶ ἐντόνως, ὀδύρομαι καθ' ὑπερβολήν : Ἀνδοκ.3,16 **οὗ δὴ καὶ μάλιστ' ἐμαυτόν ἀπωλοφυράμην,** Ξεν.Ἑλλ.1,1,7 **ἀπωλοφύροντο τὴν ἑαυτῶν συμφοράν**· || θρηνῶ δεόντως, μοιρολογῶ ὅσο πρέπει : Θουκ.2,46 **νῦν δὲ ἀπολοφυράμενοι ὃν προσήκει ἑκάστῳ ἄπιτε.**

ἀπολόφυρσις-εως (ἡ) ὁ θρῆνος : σχόλ.Σοφ.Αἴ. 596 **γέγονε δὲ αὐτοῖς ἀπολόφυρσις ἐπὶ τὰ οἰκεῖα.**

ἀπολοχμοῦμαι-όομαι εἰς λόχμην, ἤτοι θάμνον μεταβάλλομαι, ἐπὶ φυτῶν, γίνομαι θαμνώδης, καλύπτομαι ὑπό θάμνων, ἐπὶ τόπων : Θεόφρ.Φἰ 6,6,6.

ἀπολοχώνομαι δημ. ἀπολοχμοῦμαι βλ. λ. : **ἀπολοχώθηκαν τὰ δέντρα, - τὰ κλήματα, - τὰ χωράφια,** ἀντίθ. ξελοχώνω : Σάρρ.'Αν.ΛΗ ἐν λ.

ἀπολπίζομαι δημ. κ. **ἀπορπίζομαι** ἀπελπίζω, ἀπογινώσκω, ἀποβάλλω τὰς ἐλπίδας.

ἀπολπισιά (ἡ) δημ. κ. **ἀπορπισιά** ἀπελπισία βλ. λ.

ἀπόλυγμα-ατος « ἀπογύμνωσις' Κύπριοι ».

ἀπολύζω μσν. λύζω, ἐκπνέω μετὰ μοχθισμοῦ : ΜΠλαν.'Οβιδ.Μετ.5,134 **ἀπολύζειν τὴν ψυχήν.**

ἀπόλυμα-ατος (τὸ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἀκαθαρσία, κάθαρμα· Ἁρποκρ. ἐν λ. «ὀξυθύμια»· 2) κατὰ πληθ. ἀπόκριμα, ἐκκρινόμενον ὑγρόν : Γαλ.14,470,6 **κατάγει ἀπολύματα πολλὰ τουτὶ πότημα**· || εἰδ. σχόλ.Νίκ.Θηρ.578 « ἀφοδεύματα »· 3) νεώτ. ἰατρ. **ἀπόλυμα ὀστοῦ** τμῆμα ὀστοῦ ἕνεκα βλάβης τινὸς ἀποχωρισθὲν καὶ παρσμένον ὡς νεκρὸν σῶμα· 4) δημ. ἡ ἀπόλυσις, τὸ τέλος τῆς θείας λειτουργίας· 5) δημ.ἀγρὸς εἰς ὃν ἀφέθησαν ἐλεύθερα πρὸς βοσκὴν τὰ ζῷα· 6) **ἀπολύματα τῆς σκεπῆς** τὰ ἐξέχοντα ξύλα τοῦ γείσου τῆς οἰκίας : Σάρρ.'Αν.ΛΗ.ἐνλ.

ἀπολυμαίνομαι (λῦμα) καθαίρομαι, καθαρίζομαι δι' ἁγνιστικῶν λουτρῶν : Ἰλ.Α 313 **λαοὺς δ' Ἀτρεΐδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν,** Ἀγαθ.2,7 **ἀπολυμήνασθαι καὶ ἀφανίσαι τὸ μίασμα.**

ἀπολυμαίνω νεώτ. κ. δημ. καθαρίζω, ἐξυγιαίνω τι καταστρέφων τὰ νοσογόνα μικρόβια : **ἀπελυμάνθη τὸ δωμάτιον τοῦ ἀσθενοῦς**· || μέσ. ἀπολυμαίνομαι βλ. λ.· || κ. παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ.

ἀπολύμανσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπολυμαίνειν βλ. λ. : **ἀπολύμανσις νοσοκομείου.**

ἀπολυμαντήρ-ῆρος (ὁ) κ. νεώτ. δημ. **-ήρας** ὁ λυμαινόμενος, ὁ φθείρων, ὁ καταστροφεύς, ὁ ἐξολοθρευτής : Ὀδ.Ρ 220 **πτωχὸν ἀνιηρόν, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα**· 2) νεώτ. κ. δημ. ὄργανον, συσκευή, δι' ἧς ἐνεργεῖται ἀπολύμανσις βλ. λ., ἐπὶ συσκευῶν κττ. : **κλίβανοι ἀπολυμαντῆρες.**

ἀπολυμαντήριος-ία-ον νεώτ. ὁ πρὸς ἀπολύμανσιν χρησιμεύων, ἀπολυμαντικός· || τὸ οὐδ. **ἀπολυμαντήριον** (τὸ) αἴθουσα, θάλαμος ἔνθα τελεῖται ἀπολύμανσις.

ἀπολυμαντής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀπολυμαίνων, ὁ ἐνεργῶν ἀπολυμάνσεις ὑπάλληλος.

ἀπολυμαντικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος, ὁ κατάλληλος, χρησιμεύων εἰς ἀπολύμανσιν : **ἀπολυμαντικὸς θάλαμος.**

ἀπολύουσα μτγν. βοταν. τὸ φυτὸν **κώνειον** βλ. λ. : ΨΔιοσκ.4,78.

ἀπολυποῦμαι-έομαι μτγν. ἐκκλ. ὑπὸ λύπης καταναλίσκομαι, καταβάλλομαι : Παλλάδ.Λαυσ.1014 C **πάνυ ἀπολυπηθέντες.**

ἀπολαπραγμόνητος-ον μτγν. ὁ περὶ οὗ δὲν πρέπει τις νὰ πολυπραγμονῇ, νὰ εἶναι ὑπὲρ τὸ δέον λεπτολόγος : Κύριλλ.'Αλ.εἰς'Ησ.45 σ.609 **εἴκειν ἀναγκαῖον οἷς ἂν λέγῃ θεός· ἀπολυπραγμόνητα δὲ τὰ παρ' αὐτοῦ τεχνουργούμενα.**

ἀπολυπραγμονήτως ἐπίρρ. κ. μσν. **ἄνευ πολυπραγμοσύνης** : Θεόδ.Μετοχ.Σύμμ.372.

ἀπολυπραγμόνως μτγν. ἄνευ ἀπασχολήσεως εἰς πολλὰ καὶ δὴ ἀλλότρια, ἄνευ περιεργείας : Ἰω.Χρυσ.Ψαλμ.130 (1,857,36).

ἀπολυπράγμων-ονος-ον μτγν. ὁ μὴ πολυπραγμονῶν, ὁ μὴ εἰς πολλὰ καὶ δὴ ἀλλότρια ἀσχολούμενος : Μ'Αντων.1,5, Πτολ.Τετραβ.159.

ἄπολυς-υ μτγν. ὁ μὴ πολύς, δθ. κ. ὁ ἁπλοῦς : Δαμάσκ.'Αρχ.21,26.

ἀπόλυση (ἡ) δημ. ἀπόλυσις βλ. λ.

ἀπολυσιά (ἡ) δημ. ἔκλυσις, ἀκολασία, παραλυσία : Σάρρ.'Αν.ΛΗ ἐν λ.· 2) ἡ ἐλευθέρα νομὴ τῶν ζῴων εἰς θερισμένους ἀγροὺς ἢ ἀμπελῶνας μετὰ τὸν τρυγητόν κττ., ὅ. ἀπολυσιώνα· 3) τὸ εἰς εἰδικὰς δεξαμενὰς (σὲ στέρνες) συναγόμενον καὶ ἐκεῖθεν ἀφιέμενον ὕδωρ πρὸς ἄρδευσιν τῶν ἀγρῶν.

ἀπολυσίδιον (τὸ) Πάπ. διαταγὴ πρὸς ἀπόλυσιν, ἀπελευθέρωσιν· || ὄνομα μικροῦ ἀγγείου, παραπλησίου φιάλῃ, τσότρα : **ἔπεμψα δέ σοι καὶ** ἀπολυσίδιον **οἴνου εἰς τὴν τρύγην πρός σε μόνον.**

ἀπολύσιμος-ον Πάπ. κ. νεώτ. ὁ ἄξιος ν' ἀπολυθῇ, νὰ ἐλευθερωθῇ : **ἀπολύσιμος ἀπὸ στρατείας.**

ἀπολυσίνη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. εἰδικόν φάρμακον κατὰ τῆς νευραλγίας καὶ τοῦ πυρετοῦ.

ἀπόλυσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. δημ. **-η** ἡ ἀπό τινος λύσις, λύσιμον, οἷον ἐπιδέσμου : Ἱππ.'Αγμ.10· 2) ἄφεσις, ἀπολύτρωσις : Ἡρ.6,136 **προσγενομένου δὲ τοῦ δήμου κατὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ θανάτου** (βοηθήσαντος δὲ τοῦ λαοῦ εἰς τὴν ἀπὸ τῆς θανατικῆς ποινῆς ἀπαλλαγήν), Πλούτ.'Αρατ.54 **ὥστε τὸν θάνατον αὐτῷ ἀπόλυσιν κακῶν γενέσθαι**· || νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀπόδοσις τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας εἰς κρατούμενον, ἡ ἀπελευθέρωσις : **ἀπόλυσις αἰχμαλώτων, - κρατουμένων, - ἐπὶ ἐγγυήσει**· 3) ἐπὶ νόσου, ἡ λύσις, ὕφεσις : Ἱππ. Κωακ.378, ΔίωνΧρ.Λόγ.78,2,431 **ἐφ' ἣν ἴασιν καὶ ἀπόλυσιν χρὴ παρακαλεῖν**· 4) νεώτ. κ. δημ. λύσις ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς ὑποχρεώσεως, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς θητείας ἢ γεν. τῆς εἰς περίπτωσιν ἀνάγκης ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίας : **ἀπόλυσις τῶν κληρωτῶν, - τριῶν ἐφεδρικῶν κλάσεων**· || **ἀπόλυσις μαθητῶν** (ἡ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν ἐν τῷ σχολείῳ σπουδῶν ἄφεσις ἀπὸ τῆς ἐν αὐτῷ φοιτήσεως)· 5) παῦσις, ἀπομάκρυνσις ἀπὸ ὑπηρεσίας ἢ ἐργασίας τινός : **ἀπόλυσις ὑπαλλήλων, - ἀπολύσεις ἐργατῶν**· || ἐκκλ. ἡ τελευταία ἡμέρα συνεχῶν ἑορτῶν πολυημέρων ἢ νηστειῶν : Βασ.Σελ.Βί.Θέκλ.2,18 « ἡ τελευταία τῆς ἑορτῆς ἡμέρα, ἣν δὴ **ἀπόλυσιν** καλεῖν ἡμῖν ἔθος »· || ἡ λῆξις θρησκευτικῆς ἀκολουθίας, ἰδίως τῆς λειτουργίας· || ἡ ἔξοδος τῶν μαθητῶν μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ μαθήματος : **ὁ κώδων ἐσήμανε ἀπόλυσιν**· 6) ἐκ τοῦ παθ. ἀποχωρισμός : Ἀριστλ.'Αναπν. 17,8 **ἀναίσθητος ἡ τῆς ψυχῆς ἀπόλυσις γίνεται**· 7) ἡ ἐκ τοῦ βίου ἀπαλλαγή, ὁ θάνατος : Θεόφρ. Φἰ 9,16,8 **εὑρηκέναι τι τοιοῦτον ἔλεγεν ὥστε ποιεῖν ῥᾳδίαν καὶ ἄπονον τὴν ἀπόλυσιν,** Πλούτ.π. Στοβ.3,465 « τὴν τελευτὴν **ἀπόλυσιν** καλοῦσιν »· 8) ἀναχώρησις : Πολύβ. 13,5 **κατὰ τὸν Ἰσθμὸν ἐποιήσαντο τὴν ἀπόλυσιν** (ἀπῆλθον).

ἀπολύστρα (ἡ) δημ. ἡ ὀπὴ τῆς δεξαμενῆς ἐκ τῆς ὁποίας ῥέει τὸ πρὸς ἄρδευσιν τῶν ἀγρῶν κρατούμενον ὕδωρ· πρβλ. ἀπολυσιά.

ἀπολυσώνας (ὁ) δημ. χῶρος ἔνθα ἐλευθέρως βόσκουσι τὰ ποίμνια, πρβλ. ἀπολυσιά· 2) μτφ. ἀπόλυσις, ἀπονομπή, παῦσις ἐργάτου ἢ ὑπαλλήλου : **τοῦ δώσανε τὸν ἀπολυσώνα του.**

ἀπόλυτα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀπόλυτον βλ.λ.

ἀπολυτά ἐπίρρ. δημ. ἄνευ δεσμοῦ, λυτά, ἐλευθέρως, ἀμολυτά.

ἀπολυταριά (ἡ) δημ. βολὴ λίθου ἢ ῥοπάλου ῥιπτομένη κατ' ἀνθρώπου ἢ ζῴου· || ῥῖψις βρόχου, συρτοθηλιᾶς πρὸς ἄγραν θηράματος.

ἀπολυταριάζω δημ. ρίπτω ἀπολυταριά βλ.λ.· 2) λύω ἀπὸ τῶν δεσμῶν, ἐλευθερώνω τινά.
ἀπολυταρρίχνω δημ. βάλλω τι μεθ' ὁρμῆς· || ἀπορρίπτω τι ὡς ἄχρηστον· 2) μτφ. περιφρονῶν ἀπορρίπτω τι, δὲν τοῦ ἀποδίδω σημασίαν.
ἀπολυταρχία (ἡ) νεώτ. τὸ ἀπολύτως ἄρχειν, ἡ ἀπεριόριστος ἐξουσία, ἡ εἰς οὐδένα ὑπαγομένη περιορισμὸν ἐξουσία· || δθ. ὁ δεσποτισμός· || νεώτ. πολιτειακὸν καθεστώς, καθ' ὃ ἡ ἐξουσία τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος εἶναι ἀπόλυτος, ἀπεριόριστος· ἄ. **ἀπόλυτος μοναρχία.**
ἀπολυταρχικά ἐπίρρ. δημ. ἀπολυταρχικῶς βλ.λ.
ἀπολυταρχικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ τῆς ἀπολυταρχίας, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀπολυταρχίαν βλ. λ.: **ἀπολυταρχικὸν καθεστώς, - πολίτευμα·** || ὁ κυβερνῶν αὐταρχικῶς, ἢ ὁ κατὰ τὴν ἀπόλυτον θέλησιν ἑνὸς ἀτόμου γινόμενος, ὁ δεσποτικός, ὁ τυραννικός: **ἀπολυταρχικὸς κυβερνήτης, - πατέρας·** || ὁ ἔχων χαρακτῆρα, διαθέσεις, ἀντιλήψεις, τάσεις νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τοὺς ἄλλους τὰς ἰδίας αὐτοῦ θελήσεις ἢ ἀξιώσεις ἢ γνώμας, αὐθαίρετος, δεσποτικός· || ὁ πρεσβεύων ὡς πολιτικὸν δόγμα τὴν ἀπολυταρχίαν, ὁ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς ἀπολύτου μοναρχίας ἐπιδιώκων, ἀντίθ. δημοκρατικός: **ἀπολυταρχικαὶ θεωρίαι.**
ἀπολυταρχικῶς νεώτ. κατὰ τρ. ἀπολυταρχικόν, δι' ἀπολυταρχίας βλ.λ.· || δεσποτικῶς, τυραννικῶς
ἀπολυταρχισμός (ὁ) ἡ ἀπολυταρχία βλ.λ.
ἀπολυτήριος (-ήρια)-ο(ν) σχόλ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ ἀπολύειν (= ἐλευθεροῦν)· ἄ. **ἐκλυτήριος** : σχόλ. Εὐρ.Φοίν. 969· 2) νεώτ. ὁ πρὸς κανονικὴν ἀπόλυσίν τινος γινόμενος· κ. εἰδ. ἡ τελικὴ ἐξεταστικὴ δοκιμασία εἰς ἣν ὑποβάλλεται ὁ συμπληρώσας τὴν φοίτησίν του ἐν δημ. σχολείῳ ἢ γυμνασίῳ ἢ εἰδικῇ σχολῇ: **ἀπολυτήριοι ἐξετάσεις τοῦ γυμνασίου, - ἀπολυτήριος ἐξέτασις τῆς σχολῆς ἠλεκτροτεχνιτῶν·** 3) νεώτ. κ. δημ. ἀπολυτήριο(ν) (τὸ) ὡς οὐσ. τὸ ἔγγραφον τὸ νομίμως διαπιστοῦν ὅτι ὁ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁποίου ἐξεδόθη τοῦτο εὐδοκίμως ὑπέστη τὴν ὡς ἄνω ἀπολυτήριον δοκιμασίαν καὶ ἀπεφοίτησε· συγγ. δίπλωμα, ἐνδεικτικόν· || κ. γεν. τὸ ὑπὸ τῆς νομίμου ἀρχῆς ἐκδεδομένον ἀποδεικτικὸν ἔγγραφον τὸ βεβαιοῦν ὅτι ὁ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁποίου ἐξεδόθη ἔχει ἀπολυθῇ (ἀπαλλαγῇ) ἀπό τινος νόμῳ ὑποχρεωτικῆς ὑπηρεσίας: **ἀπολυτήριον στρατοῦ.**
ἀπολυτηριοῦχος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἀπολυτήριον βλ. λ.
ἀπολυτιά (ἡ) δημ. πλῆθος, ἀφθονία, πλησμονή: **ἀπὸ σταφύλια φέτος εἶν' ἀπολυτιά·** 2) ἀχαλίνωτος ἐλευθερία, ἀσυδοσία: Σάρρ.'Αν.ΛΗ ἐν λ.
ἀπολυτίκι(ον) (τὸ) ἐκκλ. νεώτ. κ. δημ. σύντομον ἐκκλησιαστικὸν τροπάριον περιλαμβάνον διὰ βραχέων τὴν ὑπόθεσιν ἑορτῆς δεσποτικῆς, θεομητορικῆς ἢ ἁγίου, ψαλλόμενον πρὸ τῆς ἀπολύσεως τοῦ ἑσπερινοῦ, ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ὄρθρου μετὰ τὴν δοξολογίαν καὶ εἰς τὸ τρίτον ἀντίφωνον τῶν ἀναβαθμῶν κατὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας τῶν δεσποτικῶν ἑορτῶν (ἀντὶ τοῦ « εἴδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν »).
ἀπολυτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ χρησιμεύων πρὸς ἀπόλυσιν: **ἀπολυτικὸν τροπάριον, ὁ. ἀπολυτίκιον** βλ.λ. 2) ὁ ἐνεργῶν ἀπόλυσιν, ὁ ἀπαλλάσσων: **ἀπόφασις ἀπολυτική·** || νεώτ. καν. δίκ. **ἀπολυτικὴ ἐπιστολὴ** (ἢ γραφὴ) γράμμα, δι' οὗ ὁ ἐπίσκοπος ἀπολύει κληρικόν τῆς δικαιοδοσίας του ἐπιτρέπων οὕτως αὐτῷ τὴν εἰς ἑτέραν ἐπισκοπὴν (κλῖμα) κατάταξιν αὐτοῦ.
ἀπολυτισμός (ὁ) νεώτ. πᾶσα θεωρία βασιζομένη ἐπὶ ἀπολύτου ἀρχῆς ἤτοι ἐπὶ ἑνὸς γενικοῦ καὶ ὡς ἀναμφισβητήτου λαμβανομένου ἀξιώματος· ἀντ. σχετικισμός: **ἐπὶ ἀντιλήψεων ἀπολυτισμοῦ ἑδράζεται τὸ ἀλάθητον τοῦ Πάπα·** 2) πᾶν ἐν τῇ πράξει πολιτειακὸν σύστημα βασιζόμενον ἐπὶ ἀπολύτου ἐξουσίας ἑνὸς προσώπου, συνών. ἀπολυταρχισμός, ἀπολυταρχία (absolutisme).
ἀπολυτό (τὸ) δημ. τὸ οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ἀπολυτός, βλ.λ.4) κ.5) λαμβανόμενον ὡς οὐσ.
ἀπολυτοκρατία (ἡ) νεώτ. ἀπολυταρχία βλ. λ.
ἀπόλυτος (-η)-ο(ν) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀπολελυμένος, ἀδέσμευτος, ἐλεύθερος, ἀπολυτός: Πλούτ.'Ηθ.426 B **οὐκ ἀπολύτους οὐδ' ἐλευθέρους,** Τζέτζ.2,297 **τὸν ὅνπερ ταῦρον Εὐρυσθεὺς ἀπόλυτον ἀφῆκεν·** 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ ὅρων καὶ περιορισμῶν, ὁ ὡς γενικὸς καὶ ἄνευ ἐξαιρέσεων τιθέμενος ἢ ἀποδεκτὸς ἢ ἰσχύων, ἀντίθ. σχετικός: 'Αρρ.'Επικτ.2,5,24 **εἰ μὲν ὡς ἀπόλυτον σκοπεῖς, εἰδ' ὡς μέρος ὅλου τινός,** Σέξτ.'Εμπ.Μαθ.8, 273 **ταῦτα δὲ οὐ τῶν ἀπολύτων ἐστί, ἀλλὰ τῶν πρός τι - ἀπόλυτος φυσικὸς νόμος, - ἀπόλυτος ἐλευθερία, - ἐξουσία, - μοναρχία** (ἀπολυταρχία)· || **- σιωπή, - ἡσυχία** (πλήρης, ἀδιατάρακτος), **- ἀνάγκη** (ἡ ἐπιτακτική, ἧς ἡ ἱκανοποίησις εἶναι ὁπωσδήποτε ἐπιβεβλημένη)· φρ. **ἔχει ἀπόλυτον δίκαιον** (ἐντελῶς)· || νεώτ. φιλοσ. τὸ οὐδ. **-ον** ὡς οὐσ. τὸ ἄνευ ὁρίων, ἀπεριόριστον, τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ ὑφιστάμενον, τὸ μὴ ἐξαρτώμενον **ἀπ' οὐδενός,** ἀλλ' ἐν ἑαυτῷ ἔχον τὸν λόγον τῆς ὑπάρξεώς του· || λογ. **ἀπόλυτος ἔννοια** ἡ θεωρουμένη καθ' ἑαυτήν, ἀνεξαρτήτως καὶ ἀσχέτως πάσης ἄλλης, οἷον « ἄνθρωπος »· 3) γραμ. **τὸ ἀπόλυτον** ὁ θετικὸς βαθμὸς τῆς παραθέσεως: 'Ηρωδιαν.Σχημ.85 S· || νεώτ. γραμμ. **μετοχὴ ἀπόλυτος** ἡ παραθετικὴ μετοχὴ ἡ ἔχουσα ὑποκείμενον διάφορον τοῦ ῥήματος, ὅπερ προσδιορίζει, τιθεμένη κατὰ γενικὴν (**γενικὴ ἀπόλυτος**), οἷον « δρυὸς πεσούσης, πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται », ἐκτὸς ἂν ἡ μετοχὴ εἶναι ῥήματος ἀπροσώπου, ὁπότε τίθεται κατ' αἰτιατικὴν τοῦ οὐδετέρου (**αἰτιατικὴ ἀπόλυτος**), οἷον: « δέον βοηθεῖν, πάντες ἐκάθευδον »· || **ἀπόλυτα ἀριθμητικὰ** τὰ δηλοῦντα ἁπλῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν οὐσιαστικῶν, οἷον «εἷς», «δύο», «τρεῖς» κλπ.· 4) ῥητ. **ἀπόλυτος μερισμὸς** ὁ ἀτελής, ἐλλιπής, οἷον ὅταν ὁ σύνδεσμος **μέν** δὲν ἀκολουθῆται ὑπὸ τοῦ **δέ**: 'Ερμογ.'Ιδ.2,7· 5) ἐπὶ ὕφους, τὸ χαλαρόν, τὸ μὴ ἁδρόν: 'Αφθον.Προγ.11 **ἀπόλυτος χαρακτήρ.**
ἀπολυτός-ή-ό(ν) μτγν. κ. δημ. ὁ μὴ συναφὴς εἰς ἓν ὅλον, ὁ μὴ συνοχὴν ἔχων: 'Επιφάν.1,875 B **νόθον καὶ εὐάλωτον καὶ πανταχόθεν ἀπολυτὴν ἔθεντο ἔκθεσιν·** 2) δημ. ὁ ἀπολελυμένος, ἄ. ἀμόλητος· || δθ.κ. ὁ ἀνεπιτήρητος, ὁ ἀφεθεὶς ἄνευ ἐποπτείας· 3) τὸ ἀρσ. **ἀπολυτός** (ὁ) ἡ ἔξοδος τῶν μελισσῶν ἐκ τῆς κυψέλης· || ἐπὶ δένδρων, ἡ ἀναβλάστησις κλάδου· 4) τὸ οὐδ. **ἀπολυτό** (τὸ) εἶδος ὑφάσματος ἀραιοῦ, ὑφαινομένου εἰς τὸν ἀργαλειόν· 5) ὁμ. τὸ οὐδ. **-ό** εἶδος λαϊκῆς μελῳδίας ὡς καὶ συναφοῦς λαϊκοῦ χοροῦ.
ἀπολυτοσκούτι (τὸ) δημ. μάλλινον λεπτὸν ὕφασμα (πρβλ. ἀπολυτὸ ἐν λ. ἀπολυτὸς 4).
ἀπολυτότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπολύτου βλ.λ.
ἀπολυτόφρων-ονος νεώτ. ὁ φρονῶν ὅτι ὁ ἀνώτατος ἄρχων τῆς πολιτείας ἔχει ἀπόλυτον, ἀπεριόριστον ἀρχήν, ἐξουσίαν, ὁ ἔχων ἀπολυταρχικὰ φρονήματα, πρβλ. ἀπολυταρχικός.
ἀπολύτροπος-ον μτγν. ὁ μὴ πολύτροπος, δθ. ὁ εἰλικρινής, ὁ ἁπλοῦς: 'Ιω.ΨΧρυσ.8,925 E **ἀπολύτροπος εἰς ἀρετήν.**
ἀπολυτρῶ-όω κ. νεώτ. δημ. **ἀπολυτρώνω,** παθ. ἀόρ. **ἀπελυτρώθην** κ. δημ. **ἀπολυτρώθηκα,** μτχ. παθ. παρακ. δημ. **ἀπολυτρωμένος** ἀπολύω, ἀπαλλάσσω τινὰ καταβάλλων λύτρα, ἐλευθερώνω ἀντὶ λύτρων: Πλάτ.Νόμ.919 A **ὡς δ' ἐχθροὺς ἀπολυτρώσῃ τῶν μακροτάτων λύτρων,** Φίλιππ.π.Δημ. 159,15 **πρεσβευτὴν συλλαβὼν καὶ τὰς ἐσχάτας**

ἀνάγκας ἐπιθεὶς ἀπελύτρωσε ταλάντων ἐννέα· 2) συνεκδ. ἐκκλ. κ. νεώτ. ἀπαλλάσσω ἀπὸ δεινῶν, ψυχικῶν θλίψεων κττ., σῴζω τινά : Μηνι.4,19 **ᾠδῇ ψυχὴν ἀπολυτρῶσαι,** Σάρρ.μτφ.Εὐρ.᾿Αλκ.469 **δὲ θέλησαν κι οἱ δυὸ οἱ κακοὶ νὰ τὸν ἀπολυτρώσουν·** 3) κ. μέσ. -**οῦμαι** κατ' ἀμφ. τὰς σημ. : Πολύαιν.5,40 (528) **πολλῶν χρημάτων ἀπελυτρώσατο·** 4) νεώτ. κ. δημ. μέσ. κ. παθ. ἀπαλλάσσω ἐμαυτὸν ἀπὸ δεινῶν κ. ἀπαλλάσσομαι ὑπὸ ἄλλου ἐκ δεινῶν : **ἡ Κρήτη ἀπελυτρώθη ἀπὸ τῆς δουλείας, - ἀπελυτρώθησαν ὑπὸ τοῦ προσδραμόντος ἀποσπάσματος, - ἀπολυτρώθηκε ἀπὸ τὰ βάσανα.**

ἀπολυτρώνω δημ. ἀπολυτρῶ βλ.λ.

ἀπολύτρωση (ἡ) δημ. ἀπολύτρωσις, ἀπελευθέρωσις, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ δουλείας κ. γεν. ἀπὸ δεινῶν.

ἀπολύτρωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. δημ. -η ἡ διὰ λύτρων ἀπελευθέρωσις, ἐξαγορά : Πλούτ.Πομπ. 24 **πόλεων αἰχμαλώτων ἀπολυτρώσεις·** ‖ κ. νεώτ. δημ. -η ἀπελευθέρωσις, ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς δουλείας, σωτηρία : **ἡ ἀπολύτρωσις τῶν ὑποδούλων ἀδελφῶν·** 2) ἐκκλ. ἡ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπαλλαγὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας : ΚΔ᾿Εφ.17 **ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ,** Ἐκκλ.ΘΛειτ.᾿Ορθρ.Ζ' **ὅτι παρὰ σοὶ ἡ ἀπολύτρωσις·** 3) Ἡσ. «ἀποφυγή, ἀπόλυσις».

ἀπολυτρωτής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀπολυτρῶν, ὁ ἀπαλλάσσων ἀπὸ τῆς δουλείας, δεινῶν κττ.

ἀπολυτρωτικός-ή-ό(ν) Σουΐδ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πρὸς ἀπολύτρωσιν γινόμενος, ὁ φέρων ἀπολύτρωσιν βλ.λ. : **οἱ ἀπολυτρωτικοὶ ἀγῶνες τῶν Ἑλλήνων.**

ἀπολυτρωτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἀπολυτρώσεως βλ.λ.

ἀπολύτως ἐπίρρ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀνεξαρτήτως, ἄνευ ὅρων ἢ περιορισμῶν : Σέξτ. ᾿Εμπ.Μαθ.8,161 **ὅσα κατ' ἰδίαν ὑπόστασιν καὶ ἀπολύτως,** Ἰω.Δαμ.1,218 Ε **ἁπλῶς καὶ ἀπολύτως, - τὸ ῥῆμα κεῖται ἀπολύτως** (ἄνευ συσχετισμοῦ πρὸς ἄλλους ὅρους τῆς προτάσεως)· ‖ ἐντελῶς, ὁλωσδιόλου : **εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος, - σύμφωνος, - εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον.**

ἀπολύω κ. νεώτ. δημ. κ. ἀπολιῶ κ. **ἀπολνῶ,** μέσ. ἀόρ. **ἀπελύμην,** ἀόρ. δημ. **ἀπόλυσα** (προστ. κ. **ἀπόλα**), παθ. **ἀπολύθηκα,** δημ. μτχ. παθ. παρακ. **ἀπολυμένος** λύω ἀπό τινος, λύω τι ὅπερ ἦτο ἀπὸ ἄλλου ἢ μετ' ἄλλου δεδεμένον : ᾿Οδ.Ν 77 **πεῖσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο,** Πλούτ. Ποπλ.10 **τοὺς πελέκεις ἀπέλυσε τῶν ῥάβδων·** ‖ λύω τι, τὸ ξεδένω : ᾿Οδ.Φ 46 **ἡ γ' ἱμάντα θοῶς ἀπέλυσε κορώνης·** 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποδίδω τινὶ τὴν ἐλευθερίαν, ἐλευθερώνω (ἐν Ὁμ. Ἰλ. ἐξυπονοεῖται πάντοτε ἐπὶ καταβολῇ λύτρων) : Ἰλ.Α 95 **οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα,** ΚΔ Λουκ.23,22 **παιδεύσας οὖν αὐτὸν ἀπολύσω** (θὰ τὸν ἀφήσω ἐλεύθερον), Πασχ.Χρον.718,5 **ἀπέλυσεν ὁ Χαγάνος ᾿Αθανάσιον, - ἀπέλυσαν τοὺς αἰχμαλώτους, - τοὺς φυλακισμένους·** ‖ κ. νεώτ. κ. δημ. ὁμ. ἐπὶ ζῴων : Θεόκρ.21,56 **ἠρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼν ἐκ τὠγκίστρῳ ἀπέλυσα** (τὸν ἰχθύν), ᾿Ερωτόκρ.Γ 1749 **καὶ τ' ἄλογά του ᾽πόλυκε, καὶ τὰ γεράκι ἀφήνει, - λυπήθηκα τὸ πουλάκι καὶ τ' ἀπόλυσα·** ‖ μέσ. -**ύομαι** ἐν πολλαπλ. σημ. ἀπελευθερῶ δι' ἐνεργείας μου ἄλλον ἢ ἀπελευθερῶ ἐμαυτὸν ἀντὶ λύτρων : Πλάτ.Μενξ.245 Α **τοὺς Ἕλληνας ἀπελύσατο δουλείας** (ἀπήλλαξε τῆς δουλείας, ἀπηλευθέρωσεν), Ξεν.᾿Ελλ.4,8,21 **ἀπολύεσθαι πολλῶν χρημάτων·** ‖ νεώτ. κ. δημ. κ. παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : **ἀπελύθησαν οἱ αἰχμάλωτοι·** 3) ἀπαλλάσσω τινὰ ἀπὸ δεινοῦ τινος ἢ δυσαρέστου ἢ ἐπιπόνου ἢ ὀχληροῦ, ἀνακουφίζω : Ἡρ.2,30 **ἀπέλυσε οὐδεὶς τῆς φρουρῆς,** Πλάτ.Φαίδ.64 Ε **ἀπολύων . . τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς τοῦ σώματος κοινωνίας,** ᾿Αριστλ.Πολιτ.1257 Α 40 **ἀπολ- τῆς μετρήσεως·** κ. παθ. ὁμ. : Θουκ.1,70 **τῶν τε δεινῶν μηδέποτε οἴεσθε ἀπολυθήσεσθαι** (ὅτι θὰ ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὰ δεινά)· 4) ἐν νομ. σημ. ἀπαλλάσσω ἀπὸ εὐθύνης ἢ ἀπὸ κατηγορίας, ἀθῳῶ· κ. παθ. -**ομαι** ὁμ. ἀπαλλάσσομαι, ἀθῳοῦμαι : Ἡρ.9,88 **ἀπολ- τῆς αἰτίης,** ᾿Αριστφ.Σφ.571 **ἀπολ- τῆς εὐθύνης,** Θουκ. 1,95 **ἀπολύεται μὴ ἀδικεῖν·** 5) κ. νεώτ. λύω ἀπὸ τῆς ἐν στρατείᾳ ὑπηρεσίας : Ἡρ.4,84 **ἐλπίζων τοὺς υἱέας στρατηΐης ἀπολελύσθαι·** ‖ νεώτ. κ. δημ. γεν. λύω, ἐλευθερῶ ἀπὸ οἱασδήποτε στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, ἤτοι τῆς τακτικῆς θητείας ἢ τῆς ἐν ὥρᾳ κινδύνου ὑπὸ πάντων τῶν δυναμένων ἐκπληρουμένης : **ἀπελύθησαν οἱ ἔφεδροι ὅλων τῶν κλάσεων ὑπογραφείσης τῆς εἰρήνης, - ἀπολύονται οἱ κληρωτοί, ὡς συμπληρώσαντες δεκατετράμηνον θητείαν·** 6) ἐπὶ τῶν ἐρχομένων εἰς συμπλοκὴν ἢ σύρραξιν, ἀποχωρίζω, χωρίζω· ‖ ὁμ. κ. μέσ. χωρίζομαι ἀπό τινος : Θουκ.1,49 **ἐπειδὴ γὰρ προσβάλοιεν ἀλλήλοις οὐ ῥᾳδίως ἀπελύοντο·** ‖ γεν. ἀποσπῶμαι ἀπό τινος : ᾿Αριστλ.ΖΙ 754 Β 18 **ἀπ- τὰ ᾠὰ τῆς ὑστέρας·** 7) ἐγκαταλείπω, ἀφήνω, παραιτῶ : Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξ.47 **εἰσαγγελία ἀπολελυμένη ὑπὸ τοῦ κατηγόρου,** ᾿Αντιφ.115,20 **ἀπολυομένη ὑποψία,** Σολωμ.Ψυχαραγ.11 **τὲς ἐλπίδες μου ἀπολύω** (καὶ τὸ χάρο **ἀκαρτερῶ·** ‖ ἐπὶ ἀνδρός, ἐγκαταλείπω τὴν σύζυγόν μου, παρατάω τὴ γυναῖκα μου : ΚΔΜατθ. 1,19 **Ἰωσὴφ δὲ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἐβουλήθη λάθρᾳ ἀπολῦσαι αὐτήν·** ‖ κ. ἐπὶ γυναικός, διαζεύγνυμι, χωρίζω τὸν ἄνδρα μου : Διόδ.Σ 12,18 **νόμος ὁ διδοὺς ἐξουσίαν τῇ γυναικὶ ἀπολύειν τὸν ἄνδρα·** 8) παραχωρῶ τι ἀντὶ χρημάτων, **πωλῶ τι, τὸ δίνω :** ᾿Αντιφ.131,39 **ἀπολ- ἀνδράποδα Θρᾳξίν·** 9) ἀπαλλάττω, ἀπολυτρῶ ἀπὸ τοῦ βίου : ΚΔ Λουκ.2,29 **νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, δέσποτα** (κ. δημ. ὡς φρ. ἐπὶ τῶν συγκατανευόντων εἰς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τοῦ βίου, καθόσον ἐξεπληρώθη ὁ ἐπὶ τῆς γῆς προορισμός αὐτῶν)· ‖ κ. μέσ. ἀπαλλάσσομαι, ἀποχωρῶ ἀπὸ τῆς ζωῆς, ἀποθνῄσκω : Σοφ.᾿Αντ.1314 **ποίῳ δὲ κἀπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ·** ‖ κ. παθ. φονεύομαι : αὐτ. ᾿Αντιγ.1268 **ἔθανες, ἀπελύθης ἐμαῖς οὐδὲ σαῖσι δυσβουλίαις·** 10) παθ. ἐκλείπω, παύομαι ὑπάρχων : ᾿Αριστλ.ΗΝικ.1156 Α 22 **ἀπολυθέντος οὖν δι' ὃ φίλοι ἦσαν, διαλύεται καὶ ἡ φιλία·** 11) μέσ. ἐπὶ βρέφους, γεννῶμαι : Ἱππ.᾿Επικ.11 **ἀπελύθη τὸ παιδίον ἐνάτῳ μηνί·** 12) μτγν. ἐν τῇ μτχ. παθ. παρακ. **ἀπολελυμένος** ὁ ἄνευ περιορισμῶν, ὁ ἀπόλυτος : Εὐσ.᾿Εκκλ.᾿Ιστ.10,5,7 **ἀπολελυμένη ἐξουσία·** 13) νεώτ. κ. δημ. ἀποπέμπω, παύω ὑφιστάμενον (ὑπάλληλον, ὑπηρέτην, ἐργάτην) : **ἡ ἑταιρεία ἀπέλυσε τοὺς κομμουνίζοντας ὑπαλλήλους, - ἀπολύεται τῆς ὑπηρεσίας ὡς ὑπεράριθμος, - λόγῳ ὁρίου ἡλικίας·** 14) δημ. ἀπολιῶ κ. εὐχρηστότ. τὸ μέσ. **ἀπολιῶμαι** κ. **ἀμολιῶμαι** ἀφήνω ἐμαυτὸν ἐλεύθερον, ἀκώλυτον νὰ σπεύσῃ που ἢ νὰ πράξῃ τι μετὰ σπουδῆς (βλ. ἀμολάω) : **ἀπολύσου λιγάκι γιὰ νὰ προφτάσῃς τὸ τραῖνο·** ‖ δημ. φρ. **ἀπόλυσα λυτοὺς καὶ δεμένους** (ἔστειλα τοὺς πάντας νὰ ἀναζητήσωσί τινα μετὰ σπουδῆς ἢ νὰ ἐκτελέσωσί τι ἐπεῖγον)· ‖ δημ. ὁμ. φρ. προελθοῦσα ἐκ τῆς 2ας σημ. τοῦ ἀπολύω : **ἀπόλυσε ἡ ἐκκλησιά** (ἤχθη εἰς πέρας ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀκολουθ α)· ‖ δημ. ὁμ. φρ. ἐν μτφ. χρήσει : **τοῦ τὴν ἀπόλυσε** (εἶπε τι πρός τινα ψευδὲς γενόμενον πιστευτόν)· κ. βωμολοχικῶς : **ὅπου βρεθῇ τὴν ἀπολάει** (ἀποψοφεῖ, πέρδεται).

ἀπολυῶ-άω δημ. ἀπολύω βλ.λ.

ἀπολυώρητος-ον μτγν. ὁ μὴ τιμώμενος **πολύ, ὁ** παρημελημένος : **Φιλόδ.Οἰκ.67 J.**

ἀπολῶ-άω δημ. κ. **ἀπολνῶ** ἀπολύω βλ.λ.

ἀπολωβῶ-άω παθ. ἀόρ. **ἀπελωβήθην** ἐντελῶς ἀφανίζω, ἐν τῷ παθ. : Σοφ.Αἴ.217 **μανίᾳ γὰρ ἁλοὺς ἡμῖν ὁ κλεινὸς.. Αἴας ἀπελωβήθη** (σχόλ. « ἐνυβρίσθη καὶ λωβητός γέγονε »).

ἀπολωλαίνω δημ. ἀόρ. **-λώλανα,** παθ ἀόρ. **-λωλάθηκα,** μτχ. παθ. παρακ. **-λωλαμένος** καθιστῶ τινα ἐντελῶς λωλόν, ἀποτρελλαίνω.

ἀπόλωλος-η-ο δημ. ὁ ἐντελῶς λωλός, ὁ ἀνισόρροπος, παράφρων, τρελλός.

ἀπολωλώς-υῖα-ός κ. νεωτ. μτχ. παρακ. τοῦ **ἀ**πόλλυμι βλ.λ.

ἀπολωματίζω νεώτ. ναυτ. ἀφαιρῶ τὸ λῶμο ἱστίου, σκηνῆς κτπ., δημ. ξεγραντολογῶ.

ἀπολωπίζω (λῶπος) ἀποδύω, λωποδυτῶ : Σοφ. ἀπ.1021 (Πολυδ.7,44).

ἀπολωτίζω δρέπω, συλλέγω **ἄνθη,** ἀπανθίζω κ. μτφ. ἀποκόπτω : Εὐρ.'Ικ.449 **ὅταν τις ὡς λειμῶνος ἠρινοῦ στάχυν τόλμας ἀφαιρῇ κἀπολωτίζῃ νέους ;**' ‖ ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ : ΙΑ 792 **τίς ἄρα μ' εὐπλοκάμου κόμας.. ἀπολωτιεῖ ;**

ἀπολώφησις-εως (ἡ) ἐλάφρυνσις, ἀνακούφισις : 'Αν.Κρ.3,188,6 **ὄγκων ἀπολωφήσεις.**

ἀπολωφῶ-άω ἰων. **-έω** κατασπραΰνω : 'Απολλ.Ρ 4,148 ἀπ- δίψαν' κ. παθ. : 'Ιππ.'Επιστ.17,1280 **τίνα τρόπον ἀπολωφέοιτο**' 2) ἀμτβ. ἠρεμίζω, ἐπὶ ὕδατος : Προκ.Γοτθ.3,29,532 D **ἔστι δὲ οὗ καὶ ἀπολωφῆσαν τὸ ὕδωρ ἐπέκλυσεν αὖθις οὐ πολλῷ ὕστερον**' πρβλ. δημ. ἀπολουφάζω.

ἀπόλωφεν 'Ησ. « ἀπώλετο ».

ἀπομαγδαλία (ἡ) κ. μσν. κ. **-λιά** κ. **-άλις** κ. **-λίς** τεμάχιον μαλακοῦ μέρους τοῦ ἄρτου, δι' οὗ οἱ ἀρχαῖοι ἀπέμασσον τὸν ῥύπον ἀπὸ τῶν χειρῶν των μετὰ τὸ δεῖπνον, καὶ ὅπερ κατόπιν ἔρριπτον εἰς τοὺς κύνας' ΑΒ 431,28 « **ἀπομαγδαλία** καὶ **ἀπομάγδαλις** φωμὸς εἰς ὃν ἐκμασσόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ τὸν δεῖπνον ἐρρίπτουν τοῖς κυσίν », 'Αριστφ.'Ιππ.414 **ἀπομαγδαλίας σιτούμενος τοσοῦτος ἐκτραφείην,** Πλούτ.Λυκ.12 **λαβὼν τῶν συσσίτων ἕκαστος ἀπομαγδαλίαν εἰς τὴν χεῖρα,** 'Αθήν.9,409 D **τὰς ἀπομαγδαλιὰς.. ἃς Λακεδαιμόνιοι ἐκάλουν κυνάδας**' ‖ γεν. τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακόν, ἡ ψύχα : Πολυδ.6,93' ‖ μτφ. γεν. οὐσιῶδες τμῆμα ὅλου : Νικήτ.Χων.Χρον.79C **ὁ δὲ ἥσθη τε καὶ ἐξέστη τῇ ἀπομαγδαλιᾷ τῶν χρημάτων.**

ἀπομαγδαλίς-ίδος (ἡ) μσν. **ἀπομαγδαλία** βλ. λ.

ἀπόμαγμα-ατος (τό) κ. νεώτ. τὸ δι' οὗ ἀπομάσσεται, σφογγίζεταί τις : 'Ιππ.π.'Ιητρ.2 **τοῖς δὲ ἀπομάγμασι καθαροῖς καὶ μαλθακοῖς χρῆσθαι**' 2) ἀποκάθαρμα, ἡ ἀπορριπτομένη ἀκαθαρσία : Σοφ.ἀπ.34 **στρατοῦ καθαρτὴς κἀπομαγμάτων ἴδρις**' 3, τὸ τῆς σφραγῖδος ἀποτύπωμα : Θεόφρ. Αἰτ.Φ 6,19,5 **ἀπομάγματα τῶν δακτυλίων.**

ἀπομαγνητίζω νεώτ. κ. δημ. ἀφαιρῶ τὴν μαγνητικὴν ἰδιότητα τὴν ἐκ προηγουμένης μαγνητίσεως κτηθεῖσαν' ‖ παθ. **-ομαι** ἀποβάλλω τὴν μαγνητικὴν δύναμιν' 2) πλήρως, ὅλως μαγνητίζω.

ἀπομαγνήτισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐξουδετέρωσις τοῦ μαγνητισμοῦ ἐπί τινος προμαγνητισθέντος ἀντικειμένου' 2) ἡ πλήρης μαγνήτισις.

ἀπομαγνήτισμα-ατος (τό) νεώτ. ἀπομαγνήτισις βλ.λ.

ἀπομαδαρίζω ἐκκλ. μσν. ἀπομαδίζω βλ. λ.

ἀπομαδαρῶ-όω ἐκκλ κ. μσν. τίλλω ἐντελῶς τὰς τρίχας, ἐπὶ κόμης ἐπὶ γενείων, ξυρίζω : 'Αποστ.Διατ.1,3,206 **οὐκ ἀπομαδαρώσετε, φησὶν ὁ νόμος, τοὺς πώγωνας ὑμῶν.**

ἀπομαδίζω μτγν. κ. νεώτ κ δημ. ἀόρ. **ἀπεμάδισα** κ. δημ. **ἀπομάδισα,** μτχ. παθ. παρακ. δημ. ἀπομαδισμένος ἐντελῶς μαδίζω, ἀφαιρῶ τὰς τρίχας : Κρίτων π.Γαλ.12,454, σχόλ.'Αριστφ.'Ιππ.373 **τῶν δερμάτων ἀπομαδίζειν τὰς τρίχας**' ‖ κατ' ἐπέκτ. νεώτ. κ. δημ. ἐντελῶς μαδίζω, ἀφαιρῶ τὰ πτίλα τὰ φύλλα' **ἀπομάδισε τὴν ὄρνιθα, - ὁ ἀγέρας ἀπομάδισε τὰ δέντρα**' ‖ κ. μτφ. ὡς τὸ ἀπομαδῶ βλ.λ.3)' ‖ παθ. **-ομαι** νεώτ. κ. δημ. ἐντελῶς μαδίζομαι, μαδιέμαι : **πτηνὰ ἀπομαδισμένα.**

ἀπομαδῶ-άω κ. νεώτ. κ. δημ. κ. **-ίζω,** ἀόρ. **ἀπεμάδησα** κ. δημ, **ἀπομάδησα,** μτχ. παθ. παρακ. δημ. **ἀπομαδημένος** ὅλως μαδῶ, ἀποπίπτω, περὶ τῶν τριχῶν : 'Αριστλ.Θαυμ.836 Α 1 **τὰς τρίχας ἐν τῷ σώματι ἀπομαδᾶν, - τὸ κεφάλι του ἀπομάδησε**' ‖ κατ' ἐπέκτ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πτηνῶν ἀποβάλλω τὰ πτίλα, ἐπὶ φυτῶν **τὰ φύλλα,** ἐπὶ ἀνθέων τὰ πέταλα : **ἀπομαδήσανε τὰ λουλούδια**' 2) μτβ. νεώτ. κ. δημ. ἐντελῶς μαδῶ, τίλλω τὰς τρίχας : **ἀπομαδῶ τὸ χοῖρο**' ‖ κ. μτφ. ἐπὶ προσ., ἀφαιρῶ ἐπιτηδείως ἢ διὰ δόλου ὅλην **ἢ τὴν** ὑπόλοιπον **περιουσίαν** τινός : **οἱ κοκότες ἀπομάδησαν τὸ γέρο**' 3) παθ. **-ιέμαι** νεώτ. κ. δημ. ἐντελῶς μαδίζομαι.

ἀπομαζεύω δημ. **ἀπομαζώνω** βλ.λ.

ἀπομάζιος μτγν. ὁ ἀπὸ τῶν μαστῶν τῆς μητρὸς ἀποσπασθείς, ὁ ἀπογαλακτισθείς : 'Οππ.Κυν.4,93.

ἀπομάζωμα (τὸ) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀπομαζώνω βλ.λ.' 2) συνήθ. εἰς τὸν πληθ. **ἀπομαζώματα** τὰ μετὰ τὴν διαλογὴν συλλεχθέντα ὑπολείμματα, συγγ. ἀπομεινάρια.

ἀπομαζώνω δημ. κ. **-ζεύω** κ. **-ώχνω** ἐντελῶς περισυλλέγω τι : **ἀπομαζώξανε τὰ γεννήματα**' 2) μέσ. **-ομαι** ἐντελῶς μαζώνομαι, ζαρώνω : **ἀπομαζώχθηκε** ἀπὸ **τὰ γερατιά, - ἀπὸ τὰ ρεματικά.**

ἀπομαθαίνω δημ. ἀόρ. **ἀπόμαθα** τελείως μανθάνω τι' 2) ἀμτβ. περαίνω τὰς σπουδάς μου' 3) ἀντίθ. λησμονῶ τι, ξεμαθαίνω, ξεσυνηθίζω.

ἀπομάθημα-ατος (τό) ὅ,τι τις ἀπέμαθεν, ἐλησμόνησεν : 'Ιππ.'Αγμ.25 **ἐπίκαιρον τὸ ἀπομάθημα.**

ἀπομάθησις εως (ἡ) μτγν. ἡ λήθη τῶν μεμαθημένων : Βασ.1,783 Α **ἀπομάθησις διδαγμάτων.**

ἀπομαίνομαι μτγν. ἀόρ. **ἀπεμάνην** δεινῶς μαίνομαι, ὀργίζομαι μέχρι μανίας : Λουκ.Θε.Δ 12,1 **μὴ ἀπομανεῖσά ποτε ἡ 'Ρέα κελεύσῃ.. σὲ διασπάσασθαι**' 2) παύομαι μαινόμενος' Θησ.Στεφ. ἐν λ.

ἀπομακαρίζω γλωσσ. μακαρίζω.

ἀπόμακρα ἐπίρρ. δημ. μακράν' ‖ μακρόθεν

ἀπομακραίνω δημ. ἀόρ. **ἀπομάκρυνα,** παθ. **ἀπομακρήθηκα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἀπομακρημένος** κ. **ἀπομακρεμένος** ἀπομακρύνω βλ.λ' 2) ἀμτβ. ἀντὶ τοῦ μέσ. ἀπομακρύνομαι, **πηγαίνω** μακρὰν ἀπό τινος : **μὴν ἀπομακραίνῃς ἀπὸ τὰ ρηχά.**

ἀπομακρόθεν ἐπίρρ. μτγν. ἀπὸ μακράν.

ἀπόμακρος-η-ο δημ. ὁ μακρὰν **εὑρισκόμενος,** μεμακρυσμένος : **τόπος ἀπόμακρος,** Δραγ.'Οσ Ζωντ.169 **ἀπὸ τὰ βάθη τὰ ἀπόμακρα.**

ἀπομάκρουλος-η-ο δημ ὁ ἐπίμηκες σχῆμα ἔχων, ὁ κάπως μακρουλός.

ἀπομάκρυνσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀπομακρύνειν βλ.λ., ἀποπομπή, ἐκδίωξις : **ἀπομάκρυνσις τῶν ἐργατῶν ἐκ τοῦ κέντρου των, - τῶν ἀξιωματικῶν ἐκ τοῦ στρατεύματος**' ‖ ἡ παῦσις, ἡ ἀπόλυσις, ἀποπομπή : **ἡ ἀπομάκρυνσις ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῶν πρωταιτίων τῆς ἀπεργίας**' 2) ἀμτβ. μετάβασις εἰς ἀπόστασιν ἀπό τινος ἀπομάκρυνσις, **ἀναχώρησις ἀπὸ τῆς παραλίας.**

ἀπομακρύνω κ. νεώτ., κ. δημ. -μακραίνω, ἀόρ **ἀπεμάκρυνα,** παθ. ἀόρ. μὲ μέσ. κ. παθ. σημ **ἀπεμακρύνθην,** μτχ. παθ. παρακ. **ἀπομεμακρυσμένος** φέρω τι μακρὰν ἀπό τινος, θέτω τι εἰς ἀπόστασιν ἀπό τινος, μετακινῶ, μετατοπίζω : 'Ιω. Χρυσ.Ψαλμ.118 (1,1004,19) **ἀπειθησάντων καὶ τῶν ἐντολῶν τοῦ θεοῦ ἑαυτοὺς ἀπομακρυνάντων**' ‖ μέσ. κ. παθ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σημ.: 'Αριστλ.Φυτ. 2,6,2 **τόποι ἀπομεμακρυσμένοι τοῦ ἡλίου οὐκ εἰσὶ πολλῶν βοτανῶν γεννητικοί,** Θεόδ.Στ.411 Α **μὴ πάντῃ με Θεοῦ ἀπομακρύνεσθαι, - ἀπεμακρύνθη τῆς 'Ελλάδος**' 2) νεώτ. συνεκδ. ἐκτοπίζω, ἐξορίζω, κ. παθ. ἐν ὁμ. σημ : **τὸν ἀπεμά-**

κρυναν τῆς πατρίδος· || παύω, ἀπολύω τῆς ὑπηρεσίας· κ. παθ. ἐν ὁμ. σημ.
ἀπομακρυσμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἀπομάκρυνσις βλ.λ.
ἀπομάκτης θηλ. μτγν. ὁ ἀπομάσσων, ὁ ἀποσπογγίζων, ὁ διὰ τριβῆς καθαρίζων: Κωμ.Ἀδέσπ. 589· || ἐπὶ μαγικῶν τελετῶν, ὁ τοιαύτην τινὰ ἀπομάξεως ὑπηρεσίαν ἔχων βοηθός: Πολυδ.7,188 **καθάρται, τελέσται, ἀπομάκται, ἀπομάκτριαι**· 2) μτφ. παραμυθητὴς ἢ ἐπουλωτὴς δεινῶν : Σοφ.ἀπ.34 **δεινότατος ἀπομάκτης μεγάλων συμφορῶν**
ἀπομάκτρα (ἡ) ἢ **ἀπόμακτρον** (τὸ) κ. νεώτ. κανών, ρίγλα, δι' οὗ ἐξωμαλίζετο ἡ ἄνω ἐπιφάνεια τοῦ ἐν μετρητῇ σίτου, ὥστε νὰ εὑρίσκεται αὕτη εἰς τὸ αὐτὸ ὕφος μὲ τὰ χείλη τοῦ μετρητοῦ, ὁμάλιστρον· Ἡσ. «**ἀπομάκτρας**, ξύλα τὰς σκυτάλας, ἐν αἷς ἀποψῶσι τὰ μέτρα»· αὐτ. «ἀπόψηστον· **τὸ ἀπόμακτρον** τοῦ μετρουμένου σίτου»: Ἀριστφ. ἀπ.712· 2) νεώτ. τὸ δι' οὗ ἀπομάσσομεν, σφογγίζομεν, καθαρίζομεν, τὸ πρὸς ἀπόμαξιν χρησιμεῦον, οἷον σπόγγος, τεμάχιον ὑφάσματος κττ., τὸ μάκτρον.
ἀπόμακτρον (τὸ) κ. νεώτ. ἀπομάκτρα βλ. λ.
ἀπομαλάζω δημ. τελειώνω τὸ μάλαγμα βλ.λ.: **φύγε σὰν ἀπομαλάξῃς τὸν ἀσβέστη.**
ἀπομαλακίζομαι κ. δημ. ἀόρ. δημ. **ἀπομαλακίστηκα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἀπομαλακισμένος** ἕνεκα μαλθακότητος παραμελῶ τι, δεικνύομαι μαλθακὸς πρός τι: Ἀριστλ.Ζ1 361 Α 1 **ἐάν τε ἀπομαλακίζηται πρὸς τὴν εἴσοδον τῆς νεοττίας διὰ τὴν λοχείαν,** Πλούτ.Λυκ.10 **ἐκάκιζον ὡς ἀκρατῆ καὶ πρὸς τὴν κοινὴν ἀπομαλακιζόμενον δίαιταν**· 2) δημ. ἐκπίπτω εἰς τελείαν ἄνοιαν, παθαίνω μαλάκα βλ. λ.
ἀπομαλάσσω μτγν. μαλάσσων μαλακύνω, καλῶς μαλάσσω : Ἱππιατρ.230.
ἀπομαλθακίζομαι μτγν. καθίσταμαι ὁλωσδιόλου μαλθακός: Πλούτ.Ἠθ. 1097 Α.
ἀπομαλθακοῦμαι-όομαι μτγν. ἀπομαλθακίζομαι, γίνομαι ὁλωσδιόλου μαλθακός: Πλούτ.Περ.21 **ἀλλ' ἀπομαλθακωθεὶς κατέλυσε τὴν στρατείαν.**
ἀπομάλλι (τὸ) δημ. κ. **ἀπόμαλλο** βλ. λ.
ἀπομαλλίδι (τὸ) δημ. κ. **ἀπόμαλλο** βλ. λ.
ἀπόμαλλο (τὸ) δημ. κ. **-μάλλι** κ. **-μαλλίδι** κνέφανον, ὑπόλειμμα κατεργασθέντος ἐρίου.
ἀπομάμμη (ἡ) μτγν. προμάμμη βλ. λ.
ἀπομανθάνω κ. νεώτ., δημ. **ἀπομαθαίνω,** μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. **- μαθήσομαι,** ἀόρ. **ἀπέμαθον** κ. δημ. **ἀπόμαθα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἀπομεμαθημένος** κ. δημ. **ἀπομαθημένος** λησμονῶ ὅ,τι **ἔμαθον** ἢ ἐγνώριζον, ξεμαθαίνω : Πλάτ.Πρωτ. 342 D **ἵνα μὴ ἀπομανθάνωσιν ἃ αὐτοὶ διδάσκουσιν,** Ξεν.ΚΠ 4,3,14 **οὐδὲν γὰρ τῶν πεζικῶν ἀπομαθησόμεθα ἱππεύειν μανθάνοντες, - ἀπόμαθε τὰ λίγα ποὺ ἤξερε**· || ἀποβάλλω συνήθειαν, ἕξιν : Πλούτ.Λυκ.11 **τὸ μέντοι φέρειν βακτηρίαν ἐκκλησιάζοντες οἱ Σπαρτιᾶται μετὰ τὴν συμφορὰν ἐκείνην ἀπέμαθον**· || νεώτ. κ. δημ. παθ. **-ομαι** ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : **ἀπόμαθε τὰ ξενύχτια, - τὸ πιοτό**· 2) δημ. παύομαι μανθάνων, συμπληρῶ τὴν μάθησιν, περαίνω τὴν ἄσκησίν μου εἴς τι : **σὰν ἀπόμαθε τὴν τέχνη του.**
ἀπομαντεία (ἡ) μτγν. ἀποφατικὴ μαντεία : Ἰουλ. Λαοδ. ἐν Κοταλ.Ἀστρολ.5 (I),190.
ἀπομάντευμα-ατος (τὸ) τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μαντεύεσθαι, ὁ δοθεὶς χρησμός : Ἱππ.Ἐπιστ.27.
ἀπομαντεύομαι ἀποθ. προαγγέλλω ὡς προφήτης, προλέγω : Πλάτ.Πολ.516 D **ἐκ τούτων δὴ δυνατώτατα ἀπομαντευομένῳ τὸ μέλλον ἥξειν,** Δίων Κ 59,5 **πολλὰ ἀπομαντευσάμενος καὶ δεινά.**
ἀπομαντευτικός-ή-όν ὁ τῆς ἀπομαντείας, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀποφατικὴν μαντείαν : Πόπ. **τὰ προσχωροῦντά πως τῶν ἀκράντων καὶ ἀπομαντευτικῶν τοῖς πρακτικοῖς καὶ μαντευτικοῖς σημείοις.**
ἀπόμαξις-εως (ἡ) μτγν., μσν., κ. νεώτ. τὸ ἀπομάσσειν, ἡ ἀποσπόγγισις : Πλούτ.Ρωμ.21 **γελᾶν δὲ δεῖ τὰ μειράκια μετὰ τὴν ἀπόμαξιν**· 2) τὸ λαμβάνειν ἀποτύπωμα, ἡ ἀποτύπωσις : Θεόδ.Στ.132 Β **καὶ πρὸ τῆς ἀπομάξεως τὸ ἀπόμαγμα ἐν τῇ σφραγῖδι**· 3) μτφ. ἀντιγραφή, μίμησις: Ἰάμβλ.Προτρ.21,308 **κατὰ μίμησιν καὶ ἀπόμαξιν τῶν προλεχθέντων.**
ἀπομαραγκιάζω δημ. ἀπομαραίνομαι, ὁλωσδιόλου μαραγκιάζω βλ.λ.
ἀπομαραίνω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. παθ. ἀόρ. **-άθηκα,** μτχ. παρακ. **-αμένος,** ἐντελῶς μαραίνω, ἀφανίζω, φθείρω τι : Σωραν.1,30 **αἱ συλλήψεις ἀπομαραίνουσι τὰ σώματα, - ὁ βοριὰς ἀπομάρανε τὰ σπαρτά** (ἀφῄρεσε ὅλως τὴν ἰκμάδα)· || κ. μτφ. : Τζέτζ.Ἰλ.14,6 **τὴν ποίησιν, ἣν ὁ παγγήρως χρόνος τῇ λήθῃ οὐκ ἀπεμάρανε**· || συνήθ. τὸ παθ. **-αίνομαι** ὅλως μαραίνομαι, ἀποξηραίνομαι : Θεόφρ.Αἰτ.Φ 6,11,13 **ὥστ' ἀπομαραινόμενα μᾶλλον ἀοσμότερα γίγνεσθαι, - ἀπομαράθηκαν τὰ λουλούδια ἀπὸ τὸν ἥλιο**· || κ. μτφ. ἀφανίζομαι, φθείρομαι, φθίνω : Πλάτ.Πολ.328 D **αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναὶ ἀπομαραίνονται,** Ξεν. Συμπ.8,14 **τὴν φιλίαν ἀπομαραίνεσθαι,** ΔίωνΚ.37,11 **τῇ τοῦ σώματος ἀσθενείᾳ ἀπεμαραίνετο**· || φθίνω συνεχῶς καὶ τέλος ἀποθνῄσκω : Ξεν.Ἀπολ.7 **ὅταν γὰρ.. ὑγιὲς τὸ σῶμα ἔχων καὶ τὴν ψυχὴν δυναμένην φιλοφρονεῖσθαι ἀπομαραίνηται.**
ἀπομάρανσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀπομαραίνεσθαι, ἡ βαθμιαία ἔκλειψις, ἐξαφάνισις : Θεόφρ. Ἀν.36 **παρηλίων φάσις καὶ ἀπομάρανσις.**
ἀπομαρασμός (ὁ) νεώτ. ἐντελὴς μαρασμός.
ἀπομαργώνω δημ. περιπίπτω οἱονεὶ εἰς νάρκην, ἀναισθησίαν ἐκ ψύχους, μαργώνω ὁλότελα· 2) μτφ. ἵσταμαι ἐνεός, ἀπολιθοῦμαι.
ἀπομαρξάμενοι Ἡσ. «ἀπομαξάμενοι».
ἀπομαρτύρομαι ἀποθ. ὑποστηρίζω τι ἐπιμόνως, μεθ' ὅρκου διατείνομαι : Πλάτ.Σοφ.237 **διὰ τέλους τοῦτο ἀπεμαρτύρετο.**
ἀπομαρτυρῶ-έω μτγν. καταθέτω μαρτυρίαν, βεβαιῶ, πιστοποιῶ : Πλούτ.Ἠθ.860 C **ὡς αὐτὸς Ἡρόδοτος ταῦτα γοῦν ἀπομεμαρτύρηκεν,** Πάπ. **ἀπεμαρτύρησέν μοι,** κ. παθ. : Ἐπιγρ. **περὶ τούτων ἀπομεμαρτύρηται αὐτῷ ὅτι..**
ἀπομάσσω κ. νεώτ., ἀττ. **-ττω,** μέλλ. **-ξω** ἀποσπογγίζω, σπογγίζων ἀποστεγνῶ : Πολύβ.15,26,3 **ἀπομ- τὰ δάκρυα τῇ χλαμύδι,** Λουκ.Νεκυομ.7 **ἐκάθηρέ τέ με καὶ ἀπέμαξε, - ἀπέμαξε τὸν ἱδρῶτα ἀπὸ τοῦ μετώπου του**· || σπογγίζων καθαρίζω τι : Δημ.313,17 **ἀπομάττων τῷ πηλῷ καὶ τοῖς πιτύροις,** Ἀρετ.80,14 **ἀπομάξαντα τῶν μελέων τὸ ἐλαιῶδες**· || ἀφαιρῶ ἀπό τινος ἀκαθαρσίαν διὰ σπογγίσματος ἢ τριβῆς : Γεωπ.3,15,2 **τὸν περὶ τοὺς τραχήλους τῶν πίθων ῥύπον καὶ ἀφρὸν ἀπομάττειν χόρτῳ τήλεως**· || μεσ. **-ομαι** σπογγίζομαι, σπογγίζω τὸ σῶμα μου ἢ μέλος τοῦ σώματός μου : Ἀθήν.1,2 B **τρὶς δ' ἀπομαξαμένοισι θεοὶ διδόασιν ἄμεινον,** αὐτ.4,149 C **οὐκ ἀπονιψάμενοι τὰς χεῖρας, ἀλλ' ἀποματτάμενοι τοῖς ψωμοῖς**· || κ. μτφ : Εὐσ.Προπ.Εὐαγγ. **ἡμετέρας ἁμαρτίας ἀπομάξασθαι** (περὶ τοῦ Χριστοῦ)· 2) ἰσάζω τὸ ὑπερπληρωθὲν μέτρον χωρητικότητος, οἷον τὸν ἀμφορέα, τὴν χοίνικα, τὸν μόδιον, ἐκρίπτων τὸ πλεονάζον διὰ τῆς ἀπομάκτρου βλ. λ., μὲ τὴν ρίγλα, μὲ τὴ σπάτουλα : Λουκ.Κατάπλ.25 **Λυκίνῳ δὲ χοίνικα ἀπομεμαγμένην καὶ ταύτην** (παραμετρείτω), φρ. παροιμιώδης π. Θεοφρ.15,95 **κενεὰν ἀπομάξαι** (ἀφαιρέσαι τὸ περισσεῦον τοῦ κενοῦ μέτρου, ἤτοι τὸ νὰ ζητῇ τις νὰ ἀφαιρέσῃ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος)· 3) ἀποτυπῶ τι ἐπὶ μεμαλαγμένου κηροῦ ἢ ἄλλης μαλακῆς ὕλης λαμβάνων οὕτω τὸν τύπον : Πλάτ. Τίμ.50 E **ἀπομάττειν σχήματα ἐπιχειροῦσι**· κ. μέσ. Μαν.5,5 **ἀντιτύπῳ κηρῷ τ' ἀπομαξάμενος**·

|| μέσ. κ. μτφ. διὰ τῆς διανοίας ἢ ἐν τῇ διανοίᾳ μου ποιοῦμαι **οἱονεὶ** τοιούτην ἀπόμαξιν, λαμβάνω ὡσεὶ ἔκτυπον εἰκόνα, σύνθεσιν, σκέψιν : Ἀσκληπ. ἐν ΑΠλ.120,1 **τόλμαν Ἀλεξάνδρου καὶ ὅλαν ἀπεμάξατο μορφὰν** Λύσιππος, Φιλόστρ.Βί.Ἀπολλων. 6,19 **οἱ Φειδίαι καὶ οἱ Πραξιτέλαι ἀνελθόντες εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀπομαξάμενοι τὰ τῶν θεῶν εἴδη τέχνην αὐτὰ ἐποιοῦντο**· || μιμοῦμαι τινά, ὅθ. κ. λαμβάνω, δανείζομαί τι παρ' ἄλλου : Ἀριστλ. ΗΝικ.1172 Α 12 **ἀπομάττονται γὰρ παρ' ἀλλήλων οἷς ἀρέσκονται** (οἱ φίλοι), Ἀθήν.5,186 Ε **τοῦτο ὀρθῶς ἀπεμάξατο ὁ Ξενοφῶν.**

ἀπομαστεύω μσν. κ. νεώτ. θηλάζω : Νικήτ. Εὐγ.1,33 **οὐκ ἀπομαστεύειν γὰρ εἶχον εὐκόλως**· 2) νεώτ. εἰδ. ἐπὶ ὑδραυλικῶν ἔργων, ἀποστραγγίζω τὸ ἔδαφος· κ. παθ. : **διὰ τῶν ἀρτεσιανῶν φρεάτων ἀπεμαστεύθη τὸ λεκανοπέδιον τῆς Ἀττικῆς.**

ἀπομαστιγῶ-όω σφοδρῶς μαστιγῶ : Ἡρ.3,29 **τοὺς μὲν ἱερέας ἀπομαστιγῶσαι.**

ἀπομαστίδιον (τὸ) τὸ ἀπὸ τοῦ γάλακτος τῶν μαστῶν τρεφόμενον, τὸ θηλάζον : Εὐρ.Ὑψιπ.ἀπ. 64,94 **ἀπομαστίδιόν γ' ἐμῶν στέρνων.**

ἀποματαιάσαι Ἡσ. « ἐξευτελίσαι ».

ἀποματαΐζω ἀποπέρδομαι, ὅθ. φέρομαι ἀσέμνως, ἀπρεπῶς : Ἡρ.2,162 **ἐπάρας ἀπεματάϊσε** (ὑπανυψώσας τὸ σκέλος ἀπέπαρδεν).

ἀπομετώνω δημ. ἀφαιρῶ, καθαρίζω τὸν **ἐξ** αἵματος ρύπον.

ἀπομαυρίζω δημ. καθιστῶ τι τελείως μέλαν, ἐντελῶς μαυρίζω τι· 2) ἀμτβ. καθίσταμαι τελείως μέλας ἢ περισσότερον ἀφ' ὅσον ἤμην· || ἐπὶ προσ., γίνομαι καθ' ὑπερβολὴν μελαψός : **ὁλημέρα στὸν ἥλιο ἀπομένοντας ἀπομαύρισε.**

ἀπομαύρωσις-εως (ἡ) μτφ. σκοτασμὸς τοῦ νοῦ, παραζάλη ἢ ἀπώλεια τῶν φρενῶν : Ἀρχίλ.π.Ἀετ.6, 27 **ἀπομαύρωσις τῆς διανοίας.**

ἀπομαχία (ἡ) νεώτ. ἡ κατάστασις ἀπομάχου βλ.λ.

ἀπομαχικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἀπόμαχον βλ.λ. : **ἀπομαχικὸν ταμεῖον.**

ἀπομάχομαι μέλλ. **-μαχέσομαι**, συνηρ. -μαχοῦμαι, μάχομαι ἀπὸ τῶν τειχῶν πόλεως ἢ φρουρίου : Θουκ.1,90· 2) συνεκδ. ἀποκρούω, δὲν ἐγκρίνω τι : Ξεν.Ἀν.6,2,6 **οἱ δὲ ἰσχυρῶς ἀπεμάχοντο· ἀμφοῖν γὰρ ταῦτα ἐδόκει μὴ ἀναγκάζειν**· || ἀντιτείνω ἐπιμόνως καὶ δὲν παραδέχομαι : Ἡρ.7,136 **ὡς δὲ ἀπεμαχέσαντο τοῦτο δεύτερά σφι λέγουσι**· 3) **ἀπομάχομαί τινα** ἀπωθῶ τινα ἐν μάχῃ : Ξεν. Ἑλλ. 6,5,34· 4) φέρω **εἰς** πέρας μάχην.

ἀπόμαχος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκτὸς τοῦ πολέμου ὤν, μὴ μετέχων τῆς μάχης, ὁ ἀνίκανος πρὸς πόλεμον : Ξεν.Ἀν.3,4,32 **πολλοὶ γὰρ ἦσαν οἱ ἀπόμαχοι**· || νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀπόστρατος· || νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. ὁ ἀνίκανος πλέον πρὸς ἐργασίαν, ὁ ἀποσυρθεὶς τοῦ ἐπαγγέλματός του : **ἀπόμαχος δημοσιογράφος**· 2) ὁ ἀπὼν κατὰ τὴν ὥραν τῆς μάχης, ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως : ΑΠ 9,467.

ἀπομαχῶ-έω μσν. κ. νεώτ. ἀπέχομαι τῶν μαχῶν, παύομαι μαχόμενος : Θεοφύλ.Σ 3,12 **φιλοσοφεῖν τὸ ἀπομαχεῖν**· 2) νεώτ. κ. ἐπέκτ. παύομαι ἐξασκῶν τὸ ἐπάγγελμά μου.

ἀπομεθίημι μτγν. ἀπολύω, ἀφήνω : Ἀπολλ.Ρ 1, 280 **αὐτίκ' ἀπὸ ψυχὴν μεθέμεν** (ἐν τμήσ. παραδοῦναι τὸ πνεῦμα, ἐκπνεῦσαι).

ἀπομεθύσκομαι ΕΜ παύομαι ὢν ἐν καταστάσει μέθης, ξεμεθῶ.

ἀπομεθῶ-άω δημ. μεθύσκω τινὰ ἐντελῶς : **ἦταν μισομεθυσμένος καὶ τὸν ἀπομέθυσαν**· || ἀμτβ. μεθύσκομαι ἐντελῶς : **ἔπειτα ἀπὸ τὸ γλέντι πῆγε στὴν ταβέρνα καὶ ἀπομέθυσε.**

ἀπομειλίσσομαι μτγν ἀττ. -ττόμαι καταπραΰνω, καθησυχάζω : Διον.Ἀλ.1,38 **ἀπομειλιττόμενος τὴν τοῦ θεοῦ μῆνιν**· || καταπαύω : Φίλ.2,477 **ἀπεῖναν**· 2) ἐξαγνίζω, ἐξιλεῶ : Πορφ.Ἐγκρ.4,5 **ἀπ- τὰς τῶν πολλῶν ἁμαρτίας.**

ἀπομεινάδι (τὸ) δημ. κ. **ἀπομεινάρι** βλ.λ.

ἀπομεινάρης (ὁ) δημ. ὁ ὑπολειφθείς, αὐτὸς ποὺ ἀπόμεινε· || ἐπὶ προσ., ὁ ἐπιζῶν ἢ ὁ ἐπιζήσας.

ἀπομεινάρι(ον) (τὸ) μσν. κ. δημ. τὸ ὑπόλειμμα, τὸ ἀπομεῖναν τεμάχιον : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 45 **τῆς ζωῆς θᾶναι συντρίμμι | τῆς χαρᾶς ἀπομεινάρι**, Δραγ.Ὄσ.Ζωντ. **ἡ λεγομένη καθαρεύουσα .. ἀπομεινάρι τῆς λόγιας παράδοσης.**

ἀπομειουρίζω ἢ **-μυουρίζω** (μείουρος) μτγν. μειῶ, ἀμβλύνω τὸ ἄκρον : Νικόμ.Ἀριθμ.2,125 **ὡς ἡ μονὰς ἀπομειουρίσῃ τὴν τελείωσιν τῆς πυραμίδος**· δ. ἑρμ. κάμνω τι νὰ ἀπολήγῃ εἰς ὀξύ.

ἀπομειουρισμός (ὁ) μτγν. τὸ ἀπομειουρίζειν, ἡ ἀμβλύτης : Δαμάσκ.Ἀρχ.164.

ἀπομείρομαι διαμοιράζω· || παθ. ἀποχωρίζομαι ἀπό τινος : Ἡσίοδ.Θ 801 **θεῶν ἀπομείρεται** (δ. γρ. ἀπαμείρεται).

ἀπομειῶ-όω μτγν., μσν. κ. νεώτ. μεῖον ποιῶ, σμικρύνω, ἐλαττῶ : Ἀέτ.3,162, Ἐκκλ.Μην.2,11 Ὄρθρ. **νύκτα ἀθεΐας ἀστραπαῖς τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος ἀπομειώσας φωστήρ.**

ἀπομείωσις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἐλάττωσις, σμίκρυνσις : Μάξ.Ὁμολ.2,37· || νεώτ. ἡ κατ' ἐπανάληψιν, ἡ λίαν μεγάλη μείωσις, ἰδίως ἐπὶ τῶν χρηματικῶν ἀξιῶν οἷον χαρτονομίσματος, μετοχῶν κτλ. : **ἡ ἀπομείωσις τοῦ ἐθνικοῦ νομίσματος.**

ἀπομελαίνομαι ἀποθ. καθίσταμαι μέλας, μαυρίζω : Θεόφ.ΦΙ 2,7,5 **ὅταν ἀπομελανθῇ ὁ βότρυς**· || κ. ἐπὶ ἑτοιμοθανάτου, μελανιάζω ὁλότελα : Ἱππ.Ἄρθρ.69 **ἀπομελανθέντα ἀποθανεῖν.**

ἀπόμελι-τος (τὸ) μτγν. τὸ μετὰ τὴν ἔκθλιψιν τοῦ μέλιτος συλλεγόμενον δι' ἀποπλύσεως τοῦ κηροῦ ὑδρόμελι : Διοσκ.5,9· 2) **εἶδος** ποτοῦ παρασκευαζόμενον ἐκ μέλιτος καὶ ὄξους, ἃ. ὀξύγλυκυ : Γαλ.6,274.

ἀπομελίζω μσν. παραλύω τὰ μέλη, ἐκνευρίζω : Εὐστ.Ἰλ.641,23 (ὡς ἑρμ. τοῦ ρ. ἀπογυιῶ).

ἀπομέμφομαι μτγν. ἐπιπλήττω τινὰ αὐστηρῶς : Εὐρ.Ρῆσ.900, Πλούτ.Ἠθ.229 Β **ἀπομεμφομένων θ' ἑτέρων αὐτὸν ἐπὶ ταῖς παραβάσεσι τῶν ὅρκων.**

ἀπομενάρης (ὁ) δημ. κ. ἀπομεινάρης βλ. λ.

ἀπομένω κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. μέλ. **-ενῶ**, δημ. μτχ. παθ. παρακ. **ἀπομενεμένος** κ. σπαν. ἀπομεινεμένος ὑφίσταμαι μετὰ μείωσίν μου ἢ μετ' ἀφαίρεσιν ἔκλειψιν ἄλλων προσυνηρτημένων μου, μένω ὡς ὑπόλοιπον, ὅθ. κ. διατηροῦμαι : Γαλ.14,554,3 **ἵνα ἀπομείνῃ ἡ δύναμις τῶν βοτανῶν** (ἵνα διατηρηθῇ), Ἰω.Μαλ.460,11 **τῶν ἀπομεινάντων ἐν Ἰσαυρίᾳ**, σχόλ.Αἰσχ.Ἑπτ.902 **τοῦτο ἀπομενεῖ καὶ ἐπικτηθήσεται τοῖς ἐπιγόνοις, - ἀπέμειναν κύριοι τοῦ πεδίου τῆς μάχης** (ἔμειναν ἐν τέλει), Χρον.Μορ.Προοίμ.30 **καὶ μοναχὸς ἀπόμεινε στὴ Μαρτζιλιάνα ἀπάνω, - μετὰ τὸν σεισμὸν ὀλίγαι οἰκίαι ἀπέμειναν ἀβλαβεῖς, - τρεῖς μόνο ἀπόμειναν ἀλάβωτοι,-ὅτι τοῦ ἀπόμεινε μετὰ τὴν καταστροφή, - ἀπὸ τὴν περιουσία του, - ἀπὸ τὴν κληρονομιά, -** δ. τραγ. **ἀπὸ τ' ἀντρός μου τὴ γενιὰ τρίχα νὰ μὴ ἀπομείνῃ**, παροιμ. **τὰ δαχτυλίδια ἂν χάθηκαν τὰ δάχτυλα ἀπομεῖναν**· || μένω οἷος πρότερον, διατελῶ ἐν καθυστερήσει ἢ στασιμότητι ἐν συγκρίσει πρὸς ἕτερον : Ἀριστλ. Φυτ.1,7,6 **ἀλλ' αὐ πεπαίνονται οἱ καρποὶ αὐτῶν, ἀπομένουσι δὲ ὠμοί, - ἀπέμεινεν ἀπροβίβαστος, - ἀπόμεινε τελευταῖος** (ὑπελείφθη)· || ἐπὶ πραγμ., ἐγκαταλείπομαι, ἀφήνομαί που ὑπό τινος : Πρόχειρον Βασιλ.Αὐτοκρ.π.Ζαχαρ.91,9 **χρυσίον κατὰ πλάνην ἀπομεῖναν, - ἀπομενεμένα τὰ σανὰ στὸν κάμπο ἐσαπίσαν**· || νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ., μένω ἔρημος, ἐγκαταλελειμμένος, ἀνυποστήρικτος : **ἀπέμειναν ὀρφανά, - ἀπόμεινε ἔρμος κι ἀρα-**

χλος, φρ. ἀπόμεινε στοὺς πέντε δρόμους (περιέστη εἰς παντελῆ ἀπορίαν, κατήντησε πάμπτωχος)· 2) δημ. μένω ἐνεός, μὲ ἀνοικτὸ στόμα, ἐκπλήσσομαι : σὰν ἔμαθε τὸ σκάνδαλο, - τὴ συφορά, - τὸ κακὸ ἀπόμεινε· πρβλ. νεωτ. φρ. ἀπέμεινεν ἄναυδος· 3) μτγν. ἀμφ. καρτερῶ, περιμένω : Πολύαιν.4,6,13 **εἰδὼς ἀπομένειν τὴν ἀποσκευὴν** (διόρθ. Κοραῆ **ἐπομένην**).

ἀπόμερα ἐπίρρ. δημ. μακρὰν τοῦ κέντρου, εἰς μέρος μὴ συχναζόμενον, ἀ. παράμερα : Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 27 **κοντὰ στῶν μυστικῶν τὴ βρύση | μιὰ σκήτη ἀπόμερα ἔχω χτίσει.**

ἀπομεριάζω δημ. ἀπομακρύνομαι τοῦ κέντρου, πηγαίνω σὲ μέρος ἀπόμερο.

ἀπομερίζω μέλλ. ἀττ. -ιῶ ἀποχωρίζω, διακρίνω ἀπὸ πλήθους, ἐξαιρῶ· || παθ. διακρίνομαι, ἐκλέγομαι : Πλάτ.Νόμ.855 Ε **ἀπομερισθῆναι ἀριστίνδην** (ἐκλεχθῆναι κατ' ἀξίαν)· 2) **ἀπομερίζω πρός ἢ ἐπί τι** ἀποσπῶ μέρος ἐξ ὅλου καὶ πέμπω που, περὶ στρατεύματος : Πολύβ.3,101,9· 3) μεταδίδωμι, δίδω τινὶ μέρος ἐξ ὅλου : Πολύβ. 3,55,5 **ἀπεμέρισε τῆς δυνάμεως τῷ Ἄννωνι μυρίους πεζούς.**

ἀπομεριμνῶ-άω μτγν. κ. μσν. ἀπαλλάσσομαι τῆς μερίμνης, παύομαι φροντίζων περί τινος, δὲν ἔχω πιὰ γνοιάση, ἔγνοια : Ἰούλ.Ι,142 Ε **τελείως ἀπομεριμνήσω περὶ αὐτοῦ,** Διγ.Ἀκρ.1867 **καὶ σὺ κοράσιον τερπνὸν ἀπεμερίμνησάς με·** 2) μσν. ἀποθνήσκω : Θεοφάν.Χρονογρ.319, Εὐστ.Ἰλ.821,36 «ἀπομερμηρίζειν . . ἐντεῦθεν ἴσως λαβοῦσα λέγει ἀπομεριμνᾶν τὸ θνήσκειν».

ἀπομερισμός (ὁ) Ἐπιγρ. κ. μσν. διανομὴ βλ.λ., περὶ τοῦ ὕδατος ὑδραγωγείου : Ἐπιγρ., Ἡσ. ἐν λ. ἀποδαστύς, **ἀπόδραγμα**· 2) μτγν. τὸ ἐκ μερισμοῦ ὅλου τινὸς λαμβανόμενον : Πρόκλ.Στοιχ.Θεολ. 27 **οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ παράγοντος τὸ παραγόμενον·** 3) μτγν. κ. μσν. μερισμός, διαίρεσις : Ἑρμίας Φαῖδρ.166 Α **ἀπ- τῆς ψυχῆς,** Εὐστ.Πονημ.91,21 **βίου κοινωνίαν καὶ περιουσίας ἀπομερισμόν·** 4) μτγν. ἐκτόπισις, ἐξορία : Κατάλ.Κωδ.Ἀστρολ. Β(3),185,25 **ἀπ- ἐλλογίμων ἀνδρῶν·** 5) μτγν. ἀντὶ ἐπιμερισμὸς βλ. λ., ξεχώρισμα : Βέττ.Βάλ.164,19.

ἀπομερμηρίζω μέλλ. **-ίσω,** ἀόρ. **-ιξα** ἀποκοιμῶμαι ἢ ἀναπαυόμενος λησμονῶ τὰς μερίμνας μου, ξεχνῶ τὶς ἔγνοιες μου : Ἀριστφ.Σφ.5 **οἶδ' ἀλλ' ἐπιθυμῶ σμικρὸν ἀπομερμηρίσαι.**

ἀπόμερος-η-ο δημ. ὁ εἰς ἀσύχναστον μέρος, ὁ μακρὰν τοῦ κέντρου εὑρισκόμενος, ἀπόκεντρος, ἀ. παράμερος : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 72 **σ' ἀπόμερη σπηλιὰ ἢ κουφάλα·** || τὸ οὐδ. **ἀπόμερο** (τὸ) ὡς οὐσ. τόπος μὴ συχναζόμενος, ἀπόκεντρος.

ἀπομέσα ἐπίρρ. δημ. ἔσωθεν, ἐκ τῶν ἔσω : **δὲ φόρεσες ἀπομέσα τίποτε, - τὸν βγάλανε ἀπομέσα ἀπὸ τὸ σπίτι του, - σὲ εὐχαριστῶ ἀπομέσα ἀπ' τὴν καρδιά μου** (ἐκ βάθους ψυχῆς)· 2) ἐν συναφείᾳ μετὰ προσωπ. ἀντων., ἐνδομύχως, καθ' ἑαυτόν, οὐχὶ μεγαλοφώνως : Ἐρωτόκρ.Γ 1301 **ταῦτα ἔλεγε ἀπομέσα της,-διάβαζε ἀπὸ μέσα σου νὰ μὴν ἐνοχλῇς τοὺς ἄλλους.**

ἀπομεσήμερα ἐπίρρ. δημ. μετὰ μεσημβρίαν, κατὰ τὸ ἀπόγευμα.

ἀπομεσημεριάτικος-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ μετὰ τὴν μεσημβρίαν μέρος τῆς ἡμέρας, ἀπογευματινός.

ἀπομεσήμερο (τὸ) δημ. τὸ μετὰ τὴν μεσημβρίαν, τὸ πρὸς τὸ ἀπόγευμα τμῆμα τῆς ἡμέρας : **νὰ ἰδωθοῦμε τ' ἀπομεσήμερο.**

ἀπομεσόστομα (τὰ) νεώτ. ζωολ. εἶδος ἐχίνων.

ἀπομεστοῦμαι-όομαι παθ. πληροῦμαι μέχρι στεφάνης, σωχειλίζω : Πλάτ.Φαῖδρ.255 C **ἡ τοῦ ῥεύματος ἐκείνου πηγή . . ἡ μὲν εἰς αὐτὸν ἔδυ, ἡ δ' ἀπομεστουμένου ἔξω ἀπορρεῖ.**

ἀπομεσῶ-όω μτγν. πληρῶ μέχρι τοῦ μέσου, μισογεμίζω : σχόλ.Ἀριστφ.Ἱππ.814 «**τὸ μὴ πλῆρες ἀλλ' ἀπομεσούμενον**».

ἀπομετάλλωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ καμινεύσεως ἢ ἄλλης μεθόδου ἐξαγωγὴ ἐκ λιθώματος τοῦ ἐν αὐτῷ μετάλλου.

ἀπομετεωρίζω μσν. μετεωρίζω, ἀνυψῶ εἰς τὸν ἀέρα· κ. παθ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Θεόδ. Στ.510 D **ἀπομετεωρισθεὶς κατεκρημνίσθης.**

ἀπόμετρα (τὰ) Ἐπιγρ. τὰ ἀπομετρούμενα, τὸ ἐκ προϊόντων προσδιοριζόμενον μερίδιον, περὶ τῶν ἱερέων : **ἀπόμετρα δίκρεας λαμβανέτω.**

ἀπομέτρημα-ατος (τὸ) γλωσσ. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀπομετρηθὲν μερίδιον διὰ τοὺς δούλους, τὸ δι' αὐτοὺς τεταγμένον· 2) νεώτ. κ. δημ. τὸ πέρας, καὶ τὸ ἐξαγόμενον τῆς μετρήσεως.

ἀπομέτρησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ καταμερισμός, ἡ διανομή : Βέττ.Βάλ.346,13· 2) νεώτ. ἀπομέτρημα βλ.λ.2)· || κ. ἡ καταμέτρησις βλ. λ.

ἀπομετρῶ-έω κ. νεώτ. κ. δημ. **-άω** μετρῶ ἐντελῶς, μετρῶ ἀκριβῶς, κ. ἁπλῶς μετρῶ : Λουκ. Νεκρ.Δι.12,2 **καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν ταῖς μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι·** μέσ. **-οῦμαι** ἐν ὁμ. σημ. : Ξεν. Ἑλλ.3,2,21 **μεδίμνῳ ἀπομετρήσασθαι τὸ ἀργύριον·** || παθ. καταμετροῦμαι ὑπό τινος : Πολύβ.6,27,2 **ἀπομετρεῖται πέριξ τῆς σημαίας τετράγωνος τόπος·** || νεώτ. κ. δημ. περαίνω τὴν μέτρησιν· 2) μετρῶ ἀπό τινος πράγματος καὶ διανέμω : Ξεν.Οἰκ.10,10 **ἐπισκέψασθαι δὲ καὶ σιτοποιὸν παραστῆναι καὶ ἀπομετρούσῃ τῇ ταμίᾳ.**

ἀπομηδενίζω νεώτ. μηδενίζω ἐντελῶς.

ἀπομηδένισις-εως (ἡ) νεώτ. ἐντελὴς μηδένισις.

ἀπομήκης-ους-ες πιθαν. ἐσφ. γρ. ἀντὶ **ἐπιμήκης** βλ.λ. : Σοφον.Ψυχ.75,13.

ἀπομηκίζω μτγν. ἀπομηκύνω βλ.λ.

ἀπομηκομετρία (ἡ) νεώτ. ἡ κατὰ συμπερασμὸν μέτρησις τοῦ μήκους μακρὰν εὑρισκομένου ἀντικειμένου· || εἰδ. στρατ. ἡ διὰ τῶν βημάτων ἀνδρῶν ἢ ἵππων μέτρησις ἀποστάσεως.

ἀπομηκόμετρον (τὸ) νεώτ. ὄργανον δι' οὗ μετρεῖται ἡ ἀπὸ μεμακρυσμένων σωμάτων ἀπόστασις.

ἀπομήκυνα (τὰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων, ἰθαγενὲς τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν.

ἀπομηκύνω μέλλ. **-υνῶ** κ. καθιστῶ τι μακρὸν ἢ σχοινοτενές, ἐπεκτείνω, ἐπιμηκύνω : Πλάτ.Σοφ. 217 Ε **ἐκτείναντα ἀπομηκύνειν λόγον συχνόν,** - Λουκ.Ἑρμότ.67 **ἀπ- τὸ πρᾶγμα ἐς γενεὰς ἄλλας·** κ. μέσ. **-ομαι** ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Λουκ.Ἐνάλ.Δ 1,2 **καθ' ὃ μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς θαλάσσης ὁ αἰγιαλὸς ἀπομηκύνεται** (ἐκτείνεται εἰς μῆκος)· || ἀπολ. ἐπιμηκύνω τὸν λόγον, ὁμιλῶ διὰ μακρῶν, σχοινοτενῶς : Πλάτ.Πρωτ. 336 D **ἀλλ' ἀπομηκύνων ἕως ἂν ἐπιλάθωνται περὶ ὅτου τὸ ἐρώτημα ἦν,** - Φίλ.1,21,10 **πολλὰ δ' ἂν ἔχοι τις λέγειν βουλόμενος ἀπομηκύνειν.**

ἀπομηνίω μέλλ. **-ίσω,** μτχ. ἀόρ. **ἀπομηνίσας** ἐμμένω εἰς τὴν ὀργήν μου, ἐντείνω τὴν ὀργήν μου, εἶμαι λίαν ὠργισμένος : Ἰλ.Β 772 **κεῖτ' ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν Ἀτρεΐδῃ·** || κατὰ διάφ. ἑρμ. ἀποτίθεμαι τὴν μῆνιν, παύομαι τῆς ὀργῆς : ΑΒ 431,19 « **ἀπομηνίσας,** ἀποχωρήσας δι' ὀργήν, ἢ παυσάμενος τῆς ὀργῆς» κ. Σουΐδ.

ἀπομηρυκῶμαι-άομαι μτγν. μηρυκῶμαι, ἀναμασῶ ἢ μτφ. ἀναπλάττω ἐν τῇ διανοίᾳ, ἀναπολῶ : Πορφ.Χριστ.32.

ἀπομηρύομαι μτγν. σύρω, τραβῶ ἔξω, ἀνασύρω : Ὀππ.Κυν. 1,50 **ἰχθὺν ἀσπαίροντα βυθῶν ἀπομηρύσασθαι.**

ἀπόμικρος-η-ο δημ. πολὺ μικρός : Ἐρωτόκρ. Α 506 **κι' ἀπὸ μιὰ σπίθα ἀπόμικρη φωτιὰ μεγάλη ἐγίνη.**

ἀπομιλῶ δημ. δὲν ὁμιλῶ πλέον, παύομαι λέγων, συνδιαλεγόμενος μετά τινος: Ἐρωτόκρ.Δ 307 ὡσὰν τσ' ἀπομιλήσασιν, ὁμπρός τους γονατίζει.

ἀπομίμημα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. τὸ κατὰ μίμησιν ἄλλου γινόμενον: Βάτ.Σ4 ἀπομίμημα τῆς τότε γενομένης ἑορτῆς, Διόδ.Σ 16,26 σχεδὸν δὲ παντὸς τοῦ κατασκευάσματος ἀπομιμήματα γίγνεσθαι, - ἀπομίμημα πίνακος τοῦ Θεοτοκοπούλου.

ἀπομίμησις-εως κ. νεώτ. δημ. -η μίμησις τινος, τὸ κατὰ μίμησιν προτύπου ποιεῖν ἢ γίγνεσθαι: Ἱππ. Διαίτ.1,10 ἀπομίμησιν τοῦ ὅλου, Ἀριστλ.Ρητ.Ἀλ. 1420 B 16,Πλούτ.Νομ.14 ἡ δὲ περιστροφὴ τῶν προσκυνούντων λέγεται ἀπομίμησις εἶναι τῆς τοῦ κόσμου περιφορᾶς, - ἡ ἀπομίμησις τῶν βιομηχανικῶν σημάτων ἀπαγορεύεται· 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ πρὸς ἐξαπάτησιν ἢ κερδοσκοπίαν κατασκευὴ ὁμοιώματός τινος, παραποίησις: ἀπομίμησις ὑπογραφῆς· 3) συνεκδ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀπομίμημα βλ.λ., τὸ ὁμοίωμα: ἀπομιμήσεις σχεδίων.

ἀπομιμητὴς (ὁ) νεώτ. ὁ ἐνεργῶν ἀπομίμησιν βλ.λ.

ἀπομιμητικὸς-ή-όν νεώτ. ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀπομιμεῖσθαι, εἰς τὸ ἐνεργεῖν ἀπομίμησιν βλ.λ.

ἀπομιμνήσκομαι μέλλ. -ομνήσομαι, ἀόρ. -εμνησάμην, ἀναμιμνήσκομαι, ἐνθυμοῦμαι, ἔχω στὸ μυαλό μου: Ἰλ.Ω 428 τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ, Ἡσίοδ.Θ 503 ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων, Θουκ.1,137 αὐτῷ δὲ .. χάριν ἀπομνήσεσθαι ἀξίαν.

ἀπομίμνω μτγν. μένω μακρὰν τινος, μετὰ γεν.: Νόνν.Δ 42,439 ἀπομ- παρθενικῆς.

ἀπομιμοῦμαι-έομαι κ. νεώτ. κ. δημ. μιμοῦμαί τι ἀκριβῶς, ποιῶ ἢ ἐκφράζω ἢ ἀποδίδω τι μιμούμενος: Ξεν.Ἀπομν.3,10,3 ἀπομ- ἦθος, Πλάτ. Κρατ.427 A διὰ ταῦτα τὸ ἰέναι καὶ τὸ ἵεσθαι διὰ τοῦ ἰῶτα ἀπομιμεῖται (ἀποδίδουσι κίνησιν διὰ τοῦ φθόγγου ι), ἀπομιμεῖται τὴν γραφήν, - τὴν φωνήν, - τὸ ὕφος, - τὰ φερσίματα· ‖ ὁ παρακ. μὲ παθ. σημ. ἔχω ὑποστῆ ἀπομίμησιν, ἀκριβὴ ἐμοῦ μίμησιν: Μοσχ.π.Ἀθην.10,452 B διὰ γραφῆς ἀπομεμιμημένος Λιμός.

ἀπομινύθω μινύθω, μειοῦμαι, ἐλαττοῦμαι: Ὀρφ. Λιθ.624 ἀπὸ γὰρ μινύθουσιν ἀνῖαι (ἐν τμήσει).

ἀπομιξία (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ παρθενογενεσίας ἢ ἀπογαμίας βλ.λ. ἀναπαραγωγὴ τῶν διαφόρων γενῶν ἄνευ γονιμοποιήσεως.

ἀπομίσγομαι μτγν. μέσ. ἀναμιγνύω, ἀνακατώνω, ἐπὶ οἴνου: Μάξ.Τύρ.1,5.

ἀπόμισθος-ον ὁ ἄνευ μισθοῦ, ὁ ἄμισθος: Δημ 53,16 ὅταν γὰρ ἡγῆται μὲν ὁ στρατηγὸς ἀθλίων ἀπομίσθων ξένων.. τί καὶ χρὴ προσδοκᾶν;· ‖ Ἁρποκρ. «ὁ μισθῷ ἔργον τι διαπραξάμενος καὶ ἄμισθος ἀφειμένος»· 2) ὁ ἀποπεμπόμενος ἢ ἀποπεμφθεὶς ἐμμίσθου τινὸς ὑπηρεσίας: Δημ. 671,1 ἀπόμισθος γίγνεται παρὰ Τιμοθέου, Κωμ. Ἀνώνυμ.301 λευκή με θρὶξ ἀπόμισθον ποιεῖ.

ἀπομισθῶ-όω κ.νεώτ. δίδω ἐπὶ μισθῷ, ἐκμισθῶ: Θουκ.3,68 τὴν δὲ γῆν δημοσιεύσαντες ἀπεμίσθωσαν ἐπὶ δέκα ἔτη· ‖ μετ' ἀπαρφ.: Δημ.1069, 20 (νομ.) ὁ μὲν δήμαρχος ἀπομισθωσάτω ἀνελεῖν καὶ καταθάψαι ὡς ἂν δύνωνται ὀλιγίστου· ‖ Ἐπιγρ. ἀπομισθῶ τὴν στήλην (δίδω νὰ κατασκευάσωσιν αὐτὴν ἐργολαβικῶς).

ἀπομίσθωμα-ατος (τὸ) Ἡσ. «ἀπομισθώματα· θυσίας δημοσίας οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον ἔργον λαβόντες» (ὅ. γρ. ἀπὸ μισθωμάτων)· πρβλ. AB 432 «ἀπὸ μισθωμάτων θύειν· οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον οὕτω δημοσίας θυσίας, ἃς ἐργολαβοῦντες ἐτέλουν».

ἀπομίσθωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκμίσθωσις, ἐνοικίασις, νοίκιασμα.

ἀπομισῶ μτγν. ὑπερβαλλόντως, ὅλως μισῶ: Ἐρατοσθ.Κατ.9 διὰ τὴν παντελῆ αὐτῶν ἀδικίαν ἀπομισήσασαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν.

ἀπομιτρῶ-όω μτγν. ἀφαιρῶ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὴν μίτραν: Φίλ.1,562.

ἀπόμματος-ον Πάπ. κ. μσν. ἀόμματος, τυφλός.

ἀπομματῶ-όω μσν. στερῶ τινα τοῦ φωτὸς τῶν ὀμμάτων, ἀποτυφλῶ: Κ Πορφ.Ἔκθ.435.

ἀπομνημόνευμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ πρὸς ἀνάμνησιν τελούμενον, τὸ διασῷζον τὴν ἀνάμνησιν: Διόδ.Σ 1,4 ἀπομνημόνευμα τῶν ἐξ ἀρχῆς τῷ Θεῷ φιλοτέχνως εὑρεθέντων· ‖ διήγησις ἀπὸ μνήμης γινομένη, ἢ πρᾶγμα ἄξιον μνήμης, ἀνέκδοτον: Πλούτ.Πομπ.2 τῆς δὲ περὶ τὴν δίαιταν εὐκολίας ἓν ἀπομνημόνευμα λέγεται τοιοῦτον· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. εἰς τὸν πληθ. -ματα ἱστορικαὶ διηγήσεις περὶ γεγονότων ἢ προσώπων συνδεομένων πρὸς τὴν ζωὴν τοῦ γράφοντος ἢ ἀναφερομένων εἰς γεγονότα, ἅτινα παρηκολούθησεν οὗτος ἐκ τοῦ σύνεγγυς (τὸ λατ. commentarii): Διογ.Λ 2,48 ἀπομνημονεύματα ἐπιγράψας (περὶ τοῦ Ξενοφῶντος), - τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Καίσαρος, - τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Φωτάκου, - τοῦ Ἀλεξάνδρου Ραγκαβῆ· 3) εἰδ. ἐν ἐκκλ. φρ. τὰ εὐαγγέλια: Ἰουστ.Μάρτ.1,66.

ἀπομνημόνευσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀπομνημονεύειν, ἡ ἀπὸ μνήμης διήγησις: Ἀριστλ.Τοπ. 164 A 3, τὰς ἀπομνημονεύσεις τῶν λόγων, - ἀπομνημόνευσις στίχων, - ποιήματος, - λόγου κττ.

ἀπομνημονεύω κ. νεώτ. διηγοῦμαι ἀπὸ μνήμης, ἐπαναλαμβάνω: Πλάτ.Φαῖδρ.228 A οἴει με, ἃ Λυσίας .. συνέθηκε .. ταῦτα .. ἀπομνημονεύσειν ἀξίως ἐκείνου· παθ.: Ξεν.Ἀγησ.1,2 ἀπομνημονεύεται ὁπόστος ἐγένετο· ‖ ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου, ἐνθυμοῦμαι: Πλάτ.Πολιτ.268 E ἀπομνημονεύειν ὅ φασι γενέσθαι ποτέ· ‖ διατηρῶ εἰς τὴν μνήμην μου: αὐτ.Πολιτ.273 B· 2) ποιοῦμαί τι πρὸς ἀνάμνησίν τινος: Ἡρ.5.65 ἐπὶ τούτου δὲ τὠυτὸ οὔνομα ἀπεμνημόνευσε .. τῷ παιδὶ θέσθαι (ἔδωκεν εἰς τὸν υἱόν του τὸ ἴδιον ὄνομα πρὸς ἀνάμνησιν)· 3) ἀπομνημονεύω τινί τι ἔχω τι ἐν τῇ μνήμῃ ἐναντίον ἄλλου, δὲν τοῦ ξεχνῶ κάτι: Ἀριστλ. ΗΝικ. 1125 A οὐ γὰρ μεγαλοψύχου τὸ ἀπομνημονεύειν· 4) νεώτ. ἐπὶ τῆς 1ης σημ. ἐκμανθάνω ἢ καὶ γνωρίζω ἀπὸ μνήμης: ἀπομνημονεύει στίχους τοῦ Σολωμοῦ, - εἶχεν ἀπομνημονεύσει ὁλοκλήρους ραψῳδίας τῆς Ἰλιάδος.

ἀπομνησικακῶ-έω ἐξακολουθῶ μνησικακῶν: Ἡρ.3,49 τούτων ὦν εἵνεκεν ἀπεμνησικάκεον τοῖσι Σαμίοισι οἱ Κορίνθιοι.

ἀπομνήσκω δημ. ἀπομένω βλ. λ.

ἀπόμνυμι κ. -ύω, μέλλ. -ομοῦμαι ὁρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ πράξω τι: Ὀδ.Κ 381 ἀπώμοσα καρτερὸν ὅρκον· 2) ἀρνοῦμαι δι' ὅρκου ὅτι ἔπραξά τι ἢ ὅτι οὕτως ἔχει πρᾶγμα τι: Ἀριστφ.Νεφ.1232 ταῦτ' ἀπόμνυμί μοι τοὺς θεούς· ‖ μετὰ τοῦ μὴ καὶ ἀπαρφ.: Ξεν.Συμπ 3,8 ἀπόμνυμι μηδὲ ὀβολὸν (ἐνν. ἔχειν)· ‖ μετ' αἰτ. ἀπαρνοῦμαι ἐνόρκως, ἐπισήμως τινά: Ἀνδοκ.16,41 ἀπόμνυμι υἱὸν (ἀποκηρύττω τὸν υἱόν μου ἐνόρκως)· ‖ παραιτοῦμαι ἐπισήμως ἀπὸ ἀξιώματος: Πλούτ.Κικ.19 ἀπωμόσατο τὴν ἀρχὴν (κατέθηκε τὴν ἀρχὴν ἐπισήμως)· 3) ὑπισχνοῦμαι δι' ἐπισήμου ὅρκου ὅτι θὰ ἐκτελέσω τι: Θουκ.5,50 ἀπομόσαι ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων ἦ μὴν ἀποδώσειν ὕστερον τὴν καταδίκην.

ἀπόμοιρα (ἡ) μτγν. μερίς, μερίδιον, μερτικό: Ἐπιγρ. τὰς καθηκούσας ἀπομοίρας τοῖς θεοῖς.. μένειν,· Ἰώσ.ΑΙ 6,16 ἀπομοίρας τῶν λαφύρων· 2) ἡ εἰς μερίδας διανομὴ σφαγίου: Ἐπιγρ.Δήλου.

ἀπομοιράζω σχόλ. δημ. διαμοιράζω, διανέμω εἰς μερίδια: σχόλ.Αἰσχ.Ἑπτ.727· 2) δημ. περαίνω τὴν διανομήν, τελειώνω τὸ μοίρασμα: ἀπομοιράσανε τὰ βοηθήματα στοὺς φτωχούς.

ἀπομοιρίζω μτγν. ἀπομοιράζω: Ἀριστέ. Ἱστ.106 D.

ἀπομοίριον (τὸ) μτγν. μερίδιον: Ἀλφ. ἐν ΑΠ6,187.

ἀπόμοιρος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ὢν μοῖρα, μέρος ἄλλου· εἰδ. ὁ ἀποτελῶν κλάδον φυλῆς ἢ ἐθνότητος: Ζώσ.3,6 **τὸ Σαλίων ἔθνος, Φράγκων ἀπόμοιρον.**

ἀπομοιρῶ-έω μτγν. εἶμαι ἄμοιρος τινός, στεροῦμαι, δὲν ἔχω τι: Γρηγ.Νύσσ.2,619 C **ἀπομοιρεῖν τῆς θερμότητος.**

ἀπομοιρῶμαι-άομαι μτγν. δίδω εἴς τινα τὴν μερίδα του, τοῦ δίνω τὸ μερτικό του: Ἰώσ.ΑΙ 18,8,7.

ἀπομολυβδῶ-όω γλωσσ. ἀποκολλῶ τι συνηρμοσμένον ἢ ἐσφραγισμένον διὰ μολύβδου, ξεκολνῶ.

ἀπομολυβῶ-όω μτγν. εἰς μόλυβδον μετατρέπω τι· κ. ἐν τῷ παθ.: Ἰω.Λυδ.Μην.4,107 **ὅ τε ἄργυρος κατ' ἐκεῖνον τὸν τόπον ἀπομολυβοῦται.**

ἀπομονάχιασμα (τό) δημ. ἀπομόνωσις.

ἀπομόναχος-η-ο δημ. κ. **-νάχος** κ. **-χός** ὁ ἐντελῶς μόνος, κατάμονος, ὁλομόναχος· || ἐν συναφείᾳ μετὰ προσ. ἀντων., ὁ ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας, αὐτοπροαιρέτως **ἐνεργῶν, αὐθόρμητος: τὰ ἔκανα ἀπομόναχός μου·** || **αὐτός κι ἀπομόναχός του,** φρ. ἐπὶ ὑποστάντος συμφοράν τινα ἀπευχομένη νὰ μὴ πάθῃ καὶ **ἄλλος** παρόμοια.

ἀπομονεύς-έως (ὁ) μσν. ὁ **ἀπομείνας,** ὁ **στερνός**: Κωνστ.Καιριμ.494.

ἀπομονή (ἡ) δημ. ὑπομονή: Ἐρωτόκρ.Α 811 **κι' ἀπομονὴ δὲν ἔχει.**

ἀπομονητικός-ή-ό δημ. κ. **-ετικός** ὑπομονητικός.

ἀπόμονος-η-ο δημ. ὁ ἐντελῶς ἀπομεμονωμένος· || ὁ κατάμονος, ὁ ἀπομόναχος βλ.λ.

ἀπομονῶ-όω κ. νεώτ., δημ. **-ώνω** χωρίζω τινὰ ἀπό τινος καὶ τὸν ἀφήνω μόνον· κ. παθ. ὑφίσταμαι χωρισμὸν ἀπό τινος καὶ μένω μόνος: Πλάτ.Τίμ.60 D **τῷ ἐκ τῆς συμμίξεως ὕδατος ἀπομονουμένῳ, - ἀπεμόνωσαν τοὺς ὑποδίκους, - ἀπεμονώθησαν οἱ βαρυποινῖται, - οἱ ἐπιστήμονες ἀπεμόνωσαν τὸ μικρόβιον τοῦ τύφου,- ἀπομονώνουνε τοὺς μανιακούς, - θ' ἀπομονωθοῦν οἱ φυματικοί·** || νεώτ. κ. δημ. κ. ἐπὶ φαινομένων κ. ἐπὶ πραγμ. οἷον χημικῶν στοιχείων: **ἀπεμόνωσαν τὸν ἦχον, - τὸ ὑδρογόνον, - ἀπομονώνω ἠλεκτρικὸν ἀγωγόν** (τὸν περιβάλλω διὰ μονωτικῆς οὐσίας), **- ἀπομονώθηκαν τὰ σύρματα τοῦ ἠλεκτρικοῦ·** 2) παθ. ἀποκλείομαι ἔκ τινος: Θουκ.3,28 **ἀπομονωθήσονται τῆς συμβάσεως·** 3) τὸ παθ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν μέσ. σημ. ὑπολείπομαι μόνος, καθίσταμαι μόνος: Πλούτ.Φίλ.18 **ἔλαθεν ἐν πολλοῖς ἀπομονωθεὶς πολεμίοις, - περιβληθεὶς τὸ μοναχικὸν σχῆμα ἀπεμονώθη, - ἀπομονώθηκε στὶς μελέτες του.**

ἀπομονώνω δημ. ἀπομονῶ βλ.λ.

ἀπομόνωσις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. **-η** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀπομονοῦν βλ.λ., τὸ ἀποχωρίζειν τινὰ τῶν ἄλλων: **ἀπομόνωσις τῶν καταδίκων, - τῶν πασχόντων ἐκ μεταδοτικῶν νοσημάτων·** 2) τὸ ἀπομονοῦσθαι ἐν μέσ. σημ.· || τὸ μένειν τινὰ μόνον, ἡ ἑκουσία ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῶν ἄλλων, ἡ ἀκοινωνησία, ἀποφυγὴ τῆς μετ' ἄλλων ἀνθρώπων ἀναστροφῆς: **ζῇ ἐν ἀπομονώσει, - σὲ ἀπομόνωση·** 3) εἰδ. ἠλεκτρολ. μόνωσις βλ.λ.· || χημ. ἡ ἐνέργεια δι' ἧς ἀπομονοῦται στοιχεῖόν τι ἀπὸ ἄλλων μεθ' ὧν **εὑρίσκεται ἐν ἑνώσει.**

ἀπομονωτήρ-ῆρος (ὁ) **νεώτ. δημ. -ῆρας** ὄργανον χρησιμεῦον πρὸς ἀπομόνωσιν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ.

ἀπομονωτήριο(ν) (τό) νεώτ. κ. δημ. τόπος ἀπομονώσεως, θάλαμος, **κελλίον** ἔνθα ἀπομονοῦνται ἀσθενεῖς, κατάδικοι, **μαθηταὶ πρὸς** τιμωρίαν.

ἀπομονωτικά ἐπίρρ. δημ. δι' ἀπομονώσεως βλ.λ.

ἀπομονωτικός-ή-όν **νεώτ.** κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος, χρησιμεύων εἰς ἀπομόνωσιν ἢ ὁ **προκαλῶν** ἀπομόνωσιν: **ἀπομονωτικὸς θάλαμος·** 2) εἰδ. ἠλεκτρ. **ἀπομονωτικαὶ οὐσίαι** αἱ οὐσίαι αἱ ἔχουσαι τὴν ἰδιότητα τοῦ κακοῦ ἀγωγοῦ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ· 3) εἰδ. σωφρ.δίκ. **ἀπομονωτικὸν σύστημα** τρόπος ἐκτίσεως ποινῆς ἐπιβαλλούσης στέρησιν **τῆς ἐλευθερίας,** συνιστάμενος **εἰς** τὴν τελείαν ἀπαγόρευσιν **πάσης** ἐπαφῆς **καταδίκου μετ'** ἄλλων προσώπων· 4) εἰδ. σιδηροδρ.: **ἀπομονωτικὸν σύστημα** σύστημα δι' οὗ ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀπὸ τοῦ **κινδύνου** συγκρούσεως ἀσφάλισις **δύο κατὰ τὴν** αὐτὴν φορὰν ὁδευόντων συρμῶν.

ἀπομονωτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. **κατὰ** τρόπον ἀπομονωτικὸν βλ.λ., δι' ἀπομονώσεως.

ἀπόμοργμα-ατος (τό) μτγν. κ. μσν. ἀπόμαγμα, ἀποτύπωμα, ἐκμαγεῖον: Διον.Ἀρεοπ.Θε.Ὀν.2,6.

ἀπομόργνυμι μέλλ. -μόρξω ἀποσπογγίζω, ἀπομάσσω: Ἰλ.Ε 416 **ἀμφοτέρῃσιν ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὀμόργνυ** (τμῆσ.), Νίκ. Ἀλεξ.558 **πεύκης ἀπὸ δάκρυ, ὀμ-·** || μέσ.: Ἀριστφ.Ἀχ.696 **ἀπομόργνυμαι ἱδρῶτα·** || κ. μτφ. παθ.: αὐτ.Ἀχ.560 **τὴν ὀργὴν ἀπομορχθεὶς** (ἀπαλλαγεὶς ἀπὸ τὸν θυμόν μου)· || σπογγίζω ἐντελῶς: Ἰλ.Σ 414 **σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα ἀπομόργνυ·** || κ. μέσ. σπογγίζω ἐντελῶς ἐμουτόν, σπογγίζομαι: Ὀδ.Σ 200 **ἀπομόρξατο χερσὶ παρειάς** (ἀπεσπόγγισε διὰ τῶν χειρῶν τὰς ἑαυτῆς παρειάς)· || Ἀριστλ.Φυσιογν.6,6 **ἀπωμοργμένος** ἀπεσπογγισμένος.

ἀπόμορξις-εως (ἡ) μσν. ἀπόμαξις, σπόγγισμα, καθαρισμός: Γεώργ.Παχ.7 C.

ἀπομορφίνη (ἡ) νεώτ. χημ. **σῶμα λευκόν, ἄμορφον,** πικρόν, παραγόμενον **ἐκ** τῆς μορφίνης.

ἀπόμορφος-ον ὁ παράδοξον μορφὴν ἔχων: Σοφ.ἀπ.1022 ἐν ΑΒ 432 **«ἀπόμορφα, ξένα, οὐκ ἐοικότα τοῖς ἤθεσιν· οὕτω Σοφοκλῆς».**

ἀπομορφῶ-όω κ. μσν. ἀλλάσσω τὴν μορφήν τινος, τὸν μεταμορφώνω: Εὐστ.σχόλ.Ὀδ.1598,64 **ὁ δ' ὕστερον εἰς πτηνὸν αὐτὸν ἀπεμόρφωσε·** || παθ. **-οῦμαι** πάσχω, ὑφίσταμαι μεταμόρφωσιν, ἀλλοίωσιν μορφῆς: Θεόφρ.ἀπ.171 **ἔνια ἀπομορφοῦται καὶ διαμένει** (περὶ ἰχθύων), Γρηγ.Νύσσ. 1,163 Α **ἐκ τοῦ συγγενοῦς τῆς γῆς τοῦ ἀποβλήτου σὺ ἀπεμορφώθης.**

ἀπομόρφωσις-εως (ἡ) μσν. προσομοίᾳ ἄλλῳ μορφῇ, κατὰ πρότυπον ἢ μίμησιν ἄλλης.

ἀπομοσία στήλη Ἐπιγρ. στήλη **ἐστημένη εἰς** μνήμην, ὑπόμνησιν ὅρκου.

ἀπόμοσις-εως (ἡ) δ.γρ. ἀπόμωσις βλ.λ.

ἀπομοτικός-ή-όν μτγν. ἀπωμοτικὸς βλ.λ.: Σιμπλίκ.Κατ.405,9 **ἀπομοτικὸς λόγος.**

ἀπομουριάζω δημ. ἀποφεύγω τινὰ **ἕνεκα δυσαρεσκείας,** τοῦ κάνω μοῦτρα: Βλαστ.Σ Συγγ.88.

ἀπόμουσος-ον ὁ μακρὰν τῶν μουσῶν, ὁ **εἰς τὰ** τῶν μουσῶν ἀλλότριος: Εὐρ.Μήδ.1083 **γένος οὐκ ἀπόμουσον τῶν γυναικῶν.**

ἀπομούσως ἐπίρρ. οὐχὶ κατὰ μοῦσαν, ὅθ. τραχέως, δυσμόρφως, ἀπεχθῶς, ἀποκρουστικῶς: Αἰσχ.Ἀγ.801 **κάρτ' ἀπομούσως ἦσθα γεγραμμένος** (ἦσο ἐζωγραφισμένος).

ἀπόμουχρος-η-ο δημ. ὁ πρὸς τὸ σκότος **τείνων,** περὶ **φωτισμοῦ·** || εἰδ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ὁ περὶ δείλην ἑσπέραν (**πρὶν νυχτώσῃ**) χρόνος.

ἀπομοχλεύω διὰ μοχλοῦ **ἀποκινῶ τι**: Ἱππ Ἄρθρ.70.

ἀπόμπευτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ διαπομπεύσεως, διασυρμοῦ, χωρὶς πόμπεμα.

ἀπόμπευτος-η-ο δημ. ὁ μὴ διαπομπευθείς, μὴ δι' ὕβρεων ἢ χλευασμῶν δημοσίᾳ ὀνειδισθεὶς διὰ κακήν τινα κ. ἰδίᾳ ἀνήθικον πρᾶξίν του ἢ γεν. διὰ τὴν τοιαύτην καθόλου διαγωγήν του.

ἀπομπλεμένος-η-ο δημ. ὁ ἐκ περιπλοκῶν (ἀπὸ μπλεξίματα, μπερδέματα) ἀπαλλαγείς· || εὐχρ. ἰδίᾳ μτφ. ὁ ἀποβιώσας: ἐν ὑβριστ. βλασφ. **διάλε τσ' ἀπομπλεμένους σου** (**τοὺς πεθαμένους σου**).

ἀπομπροστινός-ή-ό δημ. ὁ ἐκ τῶν ἔμπροσθεν, μπροστινός: **οἱ ἀπομπροστινὲς ρόδες τοῦ ἁμαξιοῦ.**

ἀπόμυγμα-ατος (τό) σχόλ. ὁ μύκης τοῦ λύχνου, ἡ κάφτρα τοῦ φυτιλιοῦ: σχόλ.Ἀριστφ.Θεσμ.623.

ἀπομύζησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπομυζᾶν, ἀπορρόφησις, τὸ βύζαγμα· || κ. μτφ. ἡ διὰ δολίων μέσων ἢ τρόπων βαθμιαία παρ' ἄλλου ἀφαίρεσις τῆς περιουσίας του· συγγ. μτφ. ἀφαίμαξις, ἐκμετάλλευσις.

ἀπομυζητήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. τὸ ὄργανον δι' οὗ γίνεται ἡ ἀπομύζησις ὑγρῶν.

ἀπομυζητήριος-ία-ον νεώτ. ὁ κατάλληλος ἢ χρήσιμος πρὸς ἀπομύζησιν βλ.λ.

ἀπομυζητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀπομυζῶν ἢ κατάλληλος νὰ ἐνεργῇ ἀπομύζησιν βλ.λ. : ἀπομυζητικὰ **ὄργανα τῶν ἐντόμων.**

ἀπομυζητικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἀπομυζήσεως βλ.λ.

ἀπομύζουρις-ιδος (ἡ) μτγν. ἡ γλωττοδεφοῦσα, ἐπὶ ἀσελγοῦς γυναικὸς ἀπομυζώσης τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον, ἡ γλύφτρα ἢ γλυφοῦ : Κωμ.'Αδέσπ.1352.

ἀπομυζῶ-άω μτγν. κ. νεώτ. ἀναρροφῶ, βυζαίνω : 'Αρτεμίδ.5,49· || νεώτ. μτφ. διὰ δολίων τρόπων ἢ μέσων ἐξαντλῶ τινα οἰκονομικῶς, οἱονεὶ ἀπομυζῶν τὴν περιουσίαν του : **οἱ τοκογλύφοι ἀπομυζῶσι τοὺς γεωργικοὺς πληθυσμούς**· συγγ. μτφ. ἀφαιμάσσω, ἐκμεταλλεύομαι.

ἀπομυθοῦμαι-έομαι ἀποτρέπω, ἐμποδίζω τινὰ συμβουλεύων διὰ τῶν λόγων μου : 'Ιλ.Ι 109 **μάλα γάρ τοι ἐγώ γε πόλλ' ἀπεμυθεόμην**· 2) AB « **ἀπεμυθήσω,** ἀντὶ τοῦ ἀπελογήσω, Στρότις » (Στράτ.72).

ἀπόμυιος (ὁ) μτγν. ὁ τὰς μυίας ἀπελαύνων, ἀποδιώκων, ὡς ἐπίθετον τοῦ Διὸς παρ' Ἕλλησιν καὶ τοῦ Ἡρακλέους παρὰ Ρωμαίοις : Παυσ.5,14,1 Κλήμ. 'Αλ.Προτρ.33,2 **'Απομυίῳ Διὶ θύουσιν 'Ηλεῖοι, 'Ρωμαῖοι δὲ 'Απομυίῳ 'Ηρακλεῖ.**

ἀπομυκτηρίζω κ. νεώτ. μέλλ. **-ίσω** κ. **-ιῶ** ἐμπαίζω τινὰ διὰ μορφασμῶν τῶν μυκτήρων, φανερῶς μυκτηρίζω, ὅθ. κ. ἁπλῶς σκώπτω κατά Πολυδ. 2,78 « **ἀπομυκτ.** ἀπὸ τοῦ τῷ μυκτῆρι ἐνδείκνυσθαι τὸ δυσχεραίνειν », 'Ησ. **ἐν λ. ἀποσκαμυνθίζειν.**

ἀπομυκτίζω μτγν. μορφάζων ἀποστρέφομαι ἀπό τινος, ἀπορρίπτω τι μετὰ μυκτηρισμοῦ ἢ ἐμπαίζω : Λουκ.'Εταιρ.Δ 7,3.

ἀπομυκτισμός (ὁ) μτγν. τὸ ἀπομυκτίζειν βλ.λ., ἐμπαιγμός : Κλήμ.'Αλ.198.

ἀπομυκῶμαι-άομαι μτγν. ἰσχυρῶς μυκῶμαι, μουγκρίζω δυνατά : Φίλιππ.ἐν.ΑΠ 9,742 **ὡς πολλάκις με κἀπομυκᾶσθαι θέλειν.**

ἀπομύλι (τὸ) δημ. ἡ μετὰ τὴν ἄλεσιν σιτηρῶν ὑπολειπομένη ἐν τῷ μύλῳ μικρά τις ἀσύνακτος ποσότης ἀλεύρου.

ἀπομυλλαίνω ἐπὶ τῆς γνάθου, ἐκφεύγω ἀπὸ τῆς κανονικῆς μου θέσεως προκαλῶν στρέβλωσιν τοῦ στόματος : 'Ιππ.'Αρθρ.33 **μὴ ἀπομυλλαίνῃ ἡ γνάθος**· 2) ἐπὶ προσ. ἐμπαίζω τινὰ σκολιῶν σαρκαστικῶς τὸ στόμα μου (στραβοστομιάζοντας) : EM « **ἀπεμύλλαινον,** διεφαύλιζον, ἐξευτέλιζον σαρκάζοντες ».

ἀπομυλλίζω μον. ἀπομυλλαίνω βλ.λ. 2).

ἀπόμυξα (ἡ) μτγν. κ. δημ. μύξα : Δράκ.72 **μύξα, ἀπόμυξα**· || δημ. ἡ ἀπομυξιὰ βλ.λ.

ἀπομυξιά AB ἡ κατὰ τὴν ἀπόμυξιν τῆς ῥινὸς ἐξαγομένη ἀκαθαρσία, μύξα.

ἀπομυξιάζω δημ. ἀπομυξίζω βλ.λ.

ἀπομυξίζω δημ. ἀπομύσσω τινά, καθαρίζω καλῶς τὴν ρῖνα τινός, τὸν ξεμυξιάζω· ||κ. μέσ. ἀπομυξιάζομαι ἐν τῇ αὐτ. σημ.

ἀπόμυξις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἀπομύσσειν, τὸ νὰ βγάζῃ κανεὶς τὴ μύξα του ἢ τὴ μύξα ἄλλου : Πλούτ.'Ηθ.1084 C **πτύσιν καὶ ἀπόμυξιν.**

ἀπομυρίζω Σουΐδ. κ. δημ. ἀποστομίζω· 2) δημ. κτῶμαι ὅλως δυσάρεστον, βρωμερὰν ὀσμήν, μυρίζω, βρωμάω ὁλωσδιόλου : **ἀπομύρισε τὸ κρέας καὶ εἶναι γιὰ πέταμα.**

ἀπομύρισμα-ατος (τὸ) μον. ἡ δι' ἁγίου μύρου ἐπάλειψις· || ἡ καταπραΰνσις : Θεόδ.Στ.290.

ἀπομύρωμα-ατος (τὸ) μον. κ. δημ. ἡ ἐπάλειψις δι' ἁγίου μύρου, τὸ μύρωμα.

ἀπομυσάττομαι μον. ὅλως βδελύσσομαι, σιχαίνομαι ὁλότελα : Θεόδ.Στ.230.

ἀπομύσσω ἀττ. **-ττω** ἀφαιρῶ ἐκ τῆς ρινὸς τὸν βλέννον, τὴν κόρυζαν, βγάζω τὴ μύξα μου : 'Ανθ.Π ΙΙ,268 **οὐ δύναται τῇ χειρὶ Πρόκλος τὴν ῥῖν' ἀπομύσσειν, τῆς ῥινὸς γὰρ ἔχει τὴν χέρα μικροτέρην**· Πολυδ.2,78 « τὸ τὴν κόρυζαν ἀφαιρεῖν, ἀπομύττειν »· || κ. μέσ. -ομαι : Ξεν.ΚΠ Ι,2,16 **αἰσχρὸν μὲν γὰρ ἔτι καὶ νῦν ἐστι Πέρσαις καὶ τὸ ἀποπτύειν καὶ τὸ ἀπομύττεσθαι,** Πλούτ.'Ηθ.631 D **τῷ βραχίονι ἀπομυττόμενον**· 2) μτφ. καθιστῶ διαυγῆ τὸν νοῦν τινος, διαφωτίζω : Πλάτ.Πολ.343 **κορυζῶντα** (σε) **περιορᾷ καὶ οὐκ ἀπομύττει δεόμενον**· 3) ἐξαπατῶ, φενακίζω· 'Ησ. « **ἀπομύττειν,** ἐξαπατᾶν, γοητεύειν »· || κ. παθ. φενακίζομαι : Μέν.493 **γέρων ἀπεμέμυκτ' ἄθλιος.**

ἀπομύω μτγν. κλείω τοὺς ὀφθαλμούς· || μτφ. ἀποθνήσκω, κλειῶ τὰ μάτια μου : Καλλ.'Επιγρ.41.

ἀπομφακίζω μτγν. ἀφαιρῶ τὴν τοῦ ὀξίνου γεῦσιν, πεπαίνω, ὡριμάζω : 'Ιππόλ.'Ομ.εἰς Θεόφρ.161.

ἀπομφολύγωτος-ον μτγν. ὁ μὴ σχηματίζων πομφόλυγας : Διοσκ.5,99.

ἀπομωκῶμαι-άομαι 'Ησ. « ἀποίζειν ἀπομωκᾶσθαι ».

ἀπομωλύνομαι ὅλως ἀφανίζομαι : 'Ιππ.'Επιδ. 7,105 **τῷ 'Ερατύλλου ἀπεμωλύνθη.**

ἀπομωλῶ-έω 'Επιγρ. ἐν δίκῃ ἀμφισβητῶ : 'Επιγρ. **αἱ δέ κ' ὁ ἀντίμωλος ἀπομωλῇ ἀνφὶ τὸ χρέος.**

ἀπομωραίνω μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. μέσ. ἀόρ. **ἀπομωράθηκα,** κ. μτχ. παθ. παρακ. **ἀπομωραμένος** ἀπομωρῶ, καθιστῶ τινα ἐντελῶς μωρόν : Κυνοσόφ. 264,10· || μέσ. **-ομαι** καθίσταμαι μωρός, ἀποβλακοῦμαι, ἀποκουτιαίνομαι : **ἀπομωράθηκε καὶ δὲν ξέρει τί λέει**· 2) ἀποδεικνύω τινὰ μωρόν, ἀνόητον : 'Εκκλ.Μην.3,22 **τοὺς σοφοὺς τῶν 'Ελλήνων θεαρχικῷ σθένει ἀπεμώρανας**· 3) δημ. -ομαι ἀπομωρεύομαι βλ.λ.

ἀπομωραμάρα (ἡ) δημ. ἀπομώρανσις βλ. λ.,

ἀπομώρανσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀπομωροῦν βλ. λ.· 2) ἡ κατάστασις τοῦ ἀπομωραίνεσθαι, τοῦ εἶναί τινα ἠλίθιον, ἡ ἀπώλεια τῶν πνευματικῶν ἱκανοτήτων.

ἀπομωρεύομαι δημ. ἄ. ἀπομωραίνομαι βλ.λ. εἰδ. ἐπὶ ἀρτιγεννήτων ἀρνίων ἢ ἐριφίων, μὴ δυναμένων νὰ θηλάσωσι, καὶ ἐκ τούτου ἀποθνησκόντων, οἱονεὶ ἐξ ἀπομωράνσεως : Σάρρ.'Αν.ΛΗ ἐν λ.

ἀπομώρια (ἡ) δημ. κ. **-ίλα** ἀπομώρανσις, διανοητικὴ κατάπτωσις, τὸ ξεκούτιασμα· 2) ὁ ἐφιάλτης, ὁ μῶρος : Σάρρ.'Αν.ΛΗ ἐν λ.

ἀπομωριάζω δημ. ἀπομωρῶ βλ. λ.

ἀπομωρίλα (ἡ) δημ. κ. ἀπομώρια βλ. λ.

ἀπόμωρος-η-ο δημ. ὁ λίαν μωρός, ὁ πνευματικῶς ὑστερῶν, ὁ ἠλίθιος, ὁ ἀπομωραμένος.

ἀπομωρῶ-όω μτγν. κ. νεώτ., δημ. **-ώνω** καθιστῶ τινα καθ' ὁλοκληρίαν μωρόν, ἀποκουταίνω. Διοσκ.4,75· 2) μέσ. **-οῦμαι -ώνομαι** κ. νεώτ. κ. δημ. καθίσταμαι ἐντελῶς μωρός, γίνομαι τελείως ἠλίθιος : 'Ασκληπιάδ. Πρ.ἐν'Αετ.6,16· || δημ. κ. ἁπλῶς ἐκπίπτω εἰς μωρίαν, κουταίνω : **ἀπὸ τότε ποὺ ἔπαθε τύφο ἀπομωρώθηκε.**

ἀπομωρώνω δημ. παθ. ἀόρ. **-μωρώθηκα,** μτχ. παθ. παρακ. **-μωρωμένος** ἀπομωρῶ βλ. λ.

ἄπονα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ πόνου, ἀνωδύνως : **ἄπονα μοῦ 'βγαλε ὁ γιατρὸς τὸ δόντι**· || ἀμόχθως, χωρὶς κόπον : **ἄπονα ἔγινε πλούσιος ἀπὸ κληρονομιές**· 2) μτφ. ἀνοικτιρμόνως, ἀναλγήτως, ἄσπλαγχνα, χωρὶς πόνεση : **ἄπονα πέταξε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του τὸ δύστυχο διακονιάρη.**

ἀπόνα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **φλοριδῶν.**

ἀπόναζε 'Επιγρ. σωρ. ἐπόνει ἢ ἐπόνησε.
ἀποναίω ἀόρ. α' ἀπένασσα, δίδω ἢ πέμπω ὀπίσω : 'Ιλ.Π 86 **ὡς ἄν.. περικαλλέα κούρην ἀψ ἀπονάσσωσιν**, σχόλ. «εἰς τοὐπίσω ἀποκαταστήσωσιν, ἀποδώσωσιν»· 2) μέσ. ἀποικίζομαι, ἐγκαθίσταμαι ὡς ἄποικος : 'Ιλ.Β 629 **ὅς ποτε Δουλίχιόνδ' ἀπενάσσατο** («ὃς εἰς τὸ Δουλίχιόν ποτε ἀπῳκίσθη»)· 3) μέσ. μτβ. ἀποστέλλω ἀλλοῦ : Εὐρ.ΙΤ 1260 **ἀπενάσσατο παῖδα**· || κ. ἀμτβ. : αὐτ.175 **τῆς πατρίδος ἀπονασθῆναι** (ἀπελθεῖν).
ἀπονάλη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. αἰθεριώδης ὑγρὰ οὐσία, χρησιμοποιουμένη ὡς φάρμακον ὑπνωτικόν.
ἀποναρκκίνη (ἡ) νεώτ. χημ. οὐσία λαμβανομένη ἀπὸ τῆς ναρκείνης δι' ἀποσπάσεως μορίου ὕδατος.
ἀπονάρκησις-εως (ἡ) μτγν. ἀπονάρκωσις βλ.λ.
ἀποναρκῶ-άω μτγν. ὅλως ναρκοῦμαι, περιπίπτω εἰς νάρκην· 2) μτφ. ἀποκνῶ : Πλούτ.'Ηθ.8 **ἀποναρκῶσι καὶ φρίττουσι πρὸς τοὺς πόνους**· πρβλ. ἀποναρκῶ-όω.
ἀποναρκῶ-όω κ. νεώτ. δημ. ἀποναρκώνω ἐπιφέρω τινὶ τελείαν νάρκην· || κ. παθ. -οῦμαι ναρκοῦμαι τελείως, περιπίπτω εἰς πλήρη νάρκην : 'Ιππ. Κωακ.Προγν.195 **ἡ διάνοια ἀποναρκοῦται**, Πλάτ. Πολ.6,503 D **ταῦτα τὰ ἤθη πρὸς μαθήσεις οὐ δυσκινήτως ἔχει.. ὡς ἀποναρκωμένα**, - **ἀπεναρκώθη μετὰ τὴν ἔνεσιν.**
ἀποναρκώνω δημ. τὸ παθ. κ. ἐν μέσ. σημ. ἀποναρκώνομαι, ἀόρ. -ώθηκα, μτχ. παρακ. ἀποναρκωμένος ἀποναρκῶ-όω βλ.λ. : **τὸν ἀπονάρκωσαν γιὰ νὰ τὸν κλέφουν, - τ' ἀρέσει ν' ἀποναρκώνεται, - ἐκοίταζε ἠλίθια σὰν ἀποναρκωμένος.**
ἀπονάρκωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. δημ. -η ἡ πλήρης, ἡ μέχρις ἀναισθησίας νάρκωσις : 'Ιππ.π.'Αρθρ. 4,216,3 **οὔρων σχεσέων καὶ ἀποναρκωσέων.**
ἀποναρκωτικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιφέρων πλήρη νάρκωσιν : **ἀποναρκωτικὰ φάρμακα.**
ἀπονάστης (ὁ) μτγν. ὁ μετανάστης : Εὐμάθ.7,320.
ἀποναυτιῶ-άω μτγν. μένω ἐνεός, ἐκπλήττομαι.
ἀπονέθω δημ. κ. ἀπογνέθω παύομαι νήθων, τελειώνω ἢ συμπληρώνω τὸ γνέσιμο.
ἀπονεὶ 'Επιγρ. ἀπονητὶ βλ. λ.
ἀπονείφω μτγν. (ἀμφ.) ραίνω οἱονεὶ ὡς διὰ νιφάδων χιόνος : Φίλ.2,112 **ἀπον- δρόμον.**
ἀπονέκρα (ἡ) δημ. ἡ ἀπονέκρωσις.
ἀπονεκρῶ-όω κ. νεώτ., δημ. -ώνω καθιστῶ τι νεκρὸν ἢ οἱονεὶ νεκρόν, νεκρώνω ἐντελῶς· εἰδ. ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ψύχους : Διόσκ.Εὐπ. 1,204· || κ. μτφ. : Ρήτ.1,472 **ἀπονεκρῶν μου τὰς ἐλπίδας**· || παθ. οἱονεὶ νεκροῦμαι ἐντελῶς, καθίσταμαι ἀναίσθητος : Διόδ.Σ 2,12 **ἀπον- τοὺς πόδας**· || κ. μτφ. : 'Αρρ.'Επικτ.4,5,21 **τὸ αἰδῆμον ἀπονενέκρωται**· || κ. νεώτ. κ. δημ. μτφ. περιπίπτω εἰς πλήρη μαρασμόν : **τὸ ἐμπόριον ἀπενεκρώθη, - ἀπονεκρώθηκε ἡ βιομηχανία.**
ἀπονέκρωμα (τὸ) δημ. ἀπονέκρωσις βλ. λ.
ἀπονεκρώνω δημ. ἀπονεκρῶ βλ. λ., καθιστῶ ἀναίσθητον, ὅλως μαραίνω· || κ. ἀμτβ. λαμβάνω οἱονεὶ νεκροῦ χρῶμα, γίνομαι κατάχλωμος, περὶ τῆς ὄψεως : 'Ερωτόκρ.Α 291 **θαμπώνουνται τὰ μάτια μου κι ἡ ὄψη ἀπονεκρώνει**· 2) παθ. ἀποβάλλω τὴν ζωτικότητα, τὴν ζωήν, ἐπὶ φυτῶν : Βαλαωρ.'Αθαν.Διάκ.1,66 **πῶς δὲν ἀπονεκρώθηκε καὶ πῶς θ' ἀνθοβολήσῃ**· 3) μτφ. βλ. ἀπονεκρῶ.
ἀπονέκρωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. δημ. -η τὸ ἀπονεκροῦν, ἡ ἐντελὴς νέκρωσις : 'Αρρ.'Επικτ.1,5,3· 2) νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. ἡ πλήρης νάρκωσις, ἀναισθησία, ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος· 3) νεώτ. κ. δημ. μτφ. τὸ εἰς πλήρη μαρασμὸν περιπίπτειν : **ἀπονέκρωσις τοῦ ἐμπορίου.**
ἀπονεκρωτικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιφέρων ἀπονέκρωσιν βλ. λ.
ἀπονέματα (τὰ) δημ. λόγοι σκληροὶ καὶ προσβλητικοί, ἀπειλαί : 'Ερωτόκρ.Β 1557 **ἀφῆκαν τ' ἀπονέματα κι εἰς ὀρδινιὰν ἐμπῆκαν.**
ἀπονεμετικός-ή-όν μτγν. ἀπονεμητικὸς βλ.λ. : Μ'Αντων.1,16 **τὸ ἀπονεμετικὸν ἦθος** (δ. γρ. ἀπονεμητικόν).
ἀπονεμετικῶς ἐπίρρ. ἀπονεμητικῶς βλ. λ.
ἀπονέμησις-εως (ἡ) μτγν. διακλάδωσις : Γαλ.4, 565 **καθ' ὅλον δὲ τὸν πνεύμονα ταύτης** (τῆς τραχείας ἀρτηρίας) **ἀπονεμήσεις πολλαί.**
ἀπονεμητής (ὁ) γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ ἀπονέμων, ὁ ἔχων ἐξουσίαν ἢ ἐντολὴν τοῦ ἀπονέμειν.
ἀπονεμητικός-ή-όν κ. ἀπονεμετικὸς ὁ ἀπονέμων, ὁ πρόθυμος ἢ ἁρμόδιος ν' ἀπονέμῃ, νὰ κατανέμῃ : Φίλ.1,61,11 **ἀπονεμητικὴ τῶν κατ' ἀξίαν ἔστω ἡ δικαιοσύνη.**
ἀπονεμητικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. ἀπονεμετικῶς δι' ἀπονομῆς, ἐν κατανομῇ : Διογ.Λ 7,126 **τὰ μὲν αἱρετικῶς ποιεῖ.. τὰ δὲ ἀπονεμητικῶς.**
ἀπονέμω κ. νεώτ. κ. δημ. δίδω, προσφέρω, χορηγῶ κατ' ἀξίαν ἢ κατὰ τὸ δίκαιον : Σιμων.97 **ἡμῖν.. ταῦτ' ἀπένειμε τύχη**, Λυσ.154,23 **ἀπονεμ- τοῖς εὐεργέταις τιμάς, - ἀπενεμήθησαν βραβεῖα εἰς τοὺς νικητὰς τῶν ἀγώνων, - ἀπονέμω τιμάς, - παράσημα, - τίτλους, - βαθμούς, - προνομίας, - εἰς τὰ δικαστήρια ἀπονέμεται ἡ δικαιοσύνη**· || ἀνατίθημι, ἀφιερῶ : 'Ηρ.2,54 **βωμοὺς καὶ ἀγάλματα καὶ νηοὺς θεοῖς ἀπονεῖμαι**· || γεν. παρέχω, προσδίδω : Νικήτ.Χων. ἐν Σάθ.1,110 **τὰ δὲ προασφαλίζῃ, καὶ ὅλην σφίσιν ἀπονέμεις τὴν μέριμναν**, 'Εκκλ.Μηνι.2,29 **'Ιουλιανοῦ.. παρρησίαν εἰδώλοις ἀπονέμοντος**· || νεώτ. κ. προσάπτω, ἐπιρρίπτω : **ἀπονέμω μομφήν**· 2) μέσ. -ομαι ἀφαιρῶ καὶ δίδω εἰς ἐμαυτὸν ἔκ τινος ὅλου : Πλάτ. Πολ.574 Α **ἀπονέμεσθαι τῶν πατρῴων**· 3) ὁμ μέσ. ἐν μτφ. χρήσ. νέμομαι, ἐπωφελοῦμαι : 'Αριστφ. "Ορν.1289 **εἶτ' ἀπενέμοντο ἐνταῦθα τὰ ψηφίσματα**· 4) ἐπὶ λογικῆς διαιρέσεως, μερίζω : Πλάτ. Πολιτ.307 Β **ἐπὶ τἀναντία ἀπον- τοῖς ὀνόμασι.**
ἀπονένεται 'Ησ. «ἀποστρέφεται».
ἀπονενοημένος-η-ον κ. νεώτ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ρ. ἀπονοοῦμαι ὁ τὸν νοῦν ἀπολέσας, ὁ ἐξ ἀπελπισίας εἰς παράλογα παρασυρθεὶς ἢ κατὰ παράλογον ἐνέργειαν γενόμενος : **προέβη εἰς ἀπονενοημένον διάβημα ριφθεὶς ἀπὸ τοῦ ἐξώστου.**
ἀπονενοημένως ἐπίρρ. ἀπεγνωσμένως, ἐν ἀπελπισίᾳ : Ξεν.'Ελλ.7,2,8 **ὁμόσε δὴ ἐχώρουν ἀπονενοημένως τοῖς ἀναβεβηκόσιν**· || κ. ἐν περιφρ. ἀπ- διάκειμαι ἀπελπίζομαι : 'Ισοκρ.6,75 **ἀπονενοημένως δὲ πρὸς τὸ ζῆν διακείμενον**· 2) ἐν περιφρ. ἀπ- ἔχω ἐπιμόνως, σταθερῶς ἀποστρέφομαι : 'Ιππ.'Επιδ.3,17,2 **ἀπ- ἔχειν πρὸς τὰ γεύματα.**
ἀπονέομαι ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι, π. 'Ομ. μόνον κατ' ἐνεστ. (μὲ σημασ. μέλλ. ἐνίοτε) καὶ παρατατ. : 'Ιλ.Γ313 **τὼ μὲν ἄρ' ἄψορροι προτὶ "Ιλιον ἀπονέοντο.**
ἀπονεοττεύω κ. -σσεύω ἐπὶ πτηνῶν, παύομαι νεοττεύων, παύω νὰ κάμνω νεοσσιάν, ξεκλωσσῶ: 'Αριστλ.ΖΙ 563 Α 3 **ἀπονεοττεύουσα ἡ περιστερὰ τίκτει πάλιν ἐν τριάκοντα ἡμέραις.**
ἀπονεοῦμαι-όομαι 'Επιγρ. ἀνανεοῦμαι.
ἀπόνερα (τὰ) δημ. τὰ ἔκ τινος χημικῆς βιομηχανίας ἀπορρέοντα ὕδατα, περιέχοντα ἐν διαλύσει ὕλας χρησίμους ἢ ἀπορριπτέας· 2) δημ. ναυτ. τὰ ἴχνη τὰ ὁποῖα ἀφήνει ἡ αὔλαξ, ἡ σχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ διασχίζοντος τὴν θάλασσαν πλοίου, ὅ. **νερά** βλ. λ.
ἀπονέρι (τὸ) δημ. τὸ ὀλίγον ὕδωρ, ὑπόλειμμα ὕδατος : παροιμ. **ἐκεῖ ποὺ πάει τὸ πολὺ νερό, πάει καὶ τ' ἀπονέρι** (ἐπὶ τῆς συσσωρεύσεως ἀγαθῶν εἰς τοὺς ἀφθόνως ἔχοντας ταῦτα)· || ναυτ. τὸ ἐλάχιστον ὕδωρ τὸ ἐντὸς τοῦ κύτους τῶν πλοίων κττ. εἰσερχόμενον διὰ τῶν ὑφάλων μερῶν αὐτῶν, ὅπερ ἐξάγεται δι' ἀντλιῶν ἢ δοχείων ἢ σπόγγων.

ἀπόνετα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς πόνον, ἀνωδύνως· 2) ἄνευ μόχθου, κόπου· ‖ μτφ. ἄνευ οἴκτου, ἀναλγήτως, ἀσπλάγχνως.

ἀπόνετος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐπιφέρων σωματικὸν πόνον, ἄλγος: **ἀπόνετο πρήξιμο**· 2) ὁ ἄνευ οἴκτου, ὁ ἄπονος, ἀνάλγητος, ὁ ἄσπλαγχνος, σκληρός: **ἀπόνετη μητέρα**.

ἀπόνευμα-ατος (τὸ) κλίσις γῆς, κατωφέρεια· Σουΐδ. «ἀπόκλιμα».

ἀπονευρῶ-όω κ. νεώτ. ἀφαιρῶ, ἀποκόπτω τὰ νεῦρα· Ἡσ. «**ἀπονευρούμενος** τὰ νεῦρα κοπτόμενος»· ‖ παθ. **-οῦμαι** ὑφίσταμαι ἀφαίρεσιν, ἀποκοπὴν νεύρων· 2) μτγν. γίνομαι νευρώδης: Γαλ.2,252,8· 3) γίνομαι, ἀποβαίνω, καθίσταμαι ἀνατομικῶς κατὰ τὸ ἄκρον οἱονεὶ νεῦρον, τένων: αὐτ.5,191 **ὁ μῦς ἀπονευρούμενος εἰς τένοντα.**

ἀπονεύρωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ τῶν νεύρων ἀποτομὴ ἢ τὸ πέρας τῶν μυῶν, ἔνθα καθίστανται ἀνατομικῶς οἱονεὶ νεῦρα: Γαλ.4,368,'Ορειβ.104 **ἔνθα οὗτοι πλατὺν καὶ λεπτὸν τένοντα.. εἰς ἀπονεύρωσιν ἴσχουσι**· ‖ νεώτ. ἀνατομ. ἡ νευρώδης ἄκρα τῶν μυῶν ἢ ἐκ πλατέων τενόντων καὶ πετάλων ἀποτελουμένη.

ἀπόνευσις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἀπονεύειν, ἡ κλίσις, ἡ κατωφέρεια: Θεμίστ.Λόγ.20,236 B **εὐρείας ὁδοῦ καὶ μεγάλης σμικραὶ.. καὶ ἀπονεύσεις**· 2) τὸ μὴ συγκατανεύειν, ἡ ἀποποίησις, ἡ μὴ παραδοχή· 3) ἀποφυγή, διαφυγή: Κυρίλλ.'Αλ.5, 599 D **ἀπ- τοῦ κακοῦ.**

ἀπονεύω κ. νεώτ. ἀποστρέφων τὸ πρόσωπον ἀπὸ ἄλλων πραγμάτων κλίνω πρός..: Πλάτ.Θεαίτ. 165 A **πρὸς τὴν γεωμετρίαν ἀπενεύσαμεν,** Πολύβ. 21,4,4· 2) ἀπολ., κλίνω πρὸς τὸ ἓν μέρος, κλίνω τὴν κεφαλὴν ἢ τὴν κορυφήν: Θεόφρ.Αἰτ.Φ 3,22,2 **ἡ δ' ἐτεόκριθος ἀσφαλής, ἀπονεύει γάρ**· 3) νεώτ. ἀρνοῦμαι, δὲν παραδέχομαι, δὲν συγκατανεύω.

ἀπονέω ξεφορτώνω, ἀποβάλλω φόρτον· ‖ κ. μέσ. **-ομαι** ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω τὸ βάρος ἀπ' ἐμαυτοῦ: Εὐρ.Ἴων 875 **ὡς στέρνων ἀπονησαμένη ῥᾴων ἔσομαι** (AB ἀποσωρεύσασα ἢ ἀποθεμένη), 'Απολλ.Ρ 1,364 **ἀπὸ δὲ νήματα.. νηήσατο** (ἐν τμήσει)· 2) ἀπονήχομαι βλ. λ.

ἀπονήνιαι Ἡσ. «τιμὴν ἀποδοῦναι».

ἀπόνηρα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ πονηρίας, ἀπονήρευτα, μὲ ἀπονηρεφιά, ἀδόλως ἢ ἀφελῶς.

ἀπονηρευσία (ἡ) σχόλ. δημ. **ἀπονηρεφιά** ἔλλειψις πονηρίας, ἀθῳότης: σχόλ.Δημ.19,22.

ἀπονήρευτα ἐπίρρ. δημ. ἀπονηρεύτως βλ. λ.

ἀπονήρευτος-η-ο(ν) μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων πονηρίαν, ἢ μὴ γνωρίζων τὰ πονηρά, εἰλικρινής, ὁ ἄδολος, ἀθῷος τὴν ψυχήν, ποὺ δὲν ἔχει ἢ δὲν βάνει πονηριὰ στὸ νοῦ του, ποὺ δὲν ξαίρει πονηριὲς ἢ τὶς πονηριὲς τοῦ κόσμου: Εὐστ.'Ιλ.71,89 **ἡ κατὰ τὸ ἀπονήρευτον ἐνέργεια,** Κ Κρυστ.Φλογ.34 **παιδιὰ ἀπονήρευτα, μαζὶ ἐζούσαμαν στὰ πλάγια, - ἀπονήρευτη κόρη.**

ἀπονηρεύτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ πονηρίας, ἀδόλως, εἰλικρινῶς, ἀφελῶς.

ἀπονηρεφιά (ἡ) δημ. ἡ ἔλλειψις πονηρίας.

ἀπονηρία μτγν. ἐκκλ. ἔλλειψις πονηρίας, ἀθῳότης, εἰλικρίνεια, ἀφέλεια.

ἀπόνηρος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ πονηρίας, ἀθῷος, ἀπονήρευτος βλ.λ., ἀντίθ. πονηρός, παμπόνηρος: Πτολ.Τετρ.163, 'Εκκλ.Μηνι.2,7, εἰρμ. **ἁπλούστατος καὶ ἀπόνηρος νέος σε κατέβαλε**· 2) μετ' ἀπαρφ. ὁ μὴ ἐπιφέρων μόχθον, ὁ μὴ ἐπίμοχθος: Διον.'Αλ.Λυσ.15 **ἀπέριττος καὶ ἀπόνηρος οἰκονομῆσαι τὰ εὑρεθέντα**· 3) μτγν. εἰδ. ἰατρ. ὁ μὴ κακοήθους μορφῆς: "Αντυλλ.π.'Ορειβ. 5,29,8 **ἐν πυρετοῖς ἀπονήροις.**

ἀπονήρως ἐπίρρ. μον. κ. νεώτ. ἄνευ πονηρίας.

ἀπόνησο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. μικρὰ βραχώδης νῆσος πλησίον ἀκτῆς περιβαλλομένη ὑπὸ ἀβαθοῦς θαλάσσης, ἡ παρ' ἀρχ. ἀπόσπασμα, ὅ. **διακοφτό, διακόφτα** βλ.λ.

ἀπονήστεια (ἡ) δημ. ἡ αὐστηρὰ θρησκευτικὴ νηστεία, ἡ ἐπιβάλλουσα ἀποχὴν οἴνου, ἐλαίου καὶ μαγειρευμένων ἐδεσμάτων: **τὴ Μεγάλη Παρασκευὴ εἶναι ἀπονήστεια.**

ἀπονηστεύω μτγν. ἐκκλ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀόρ. **ἀπενήστευσα,** δημ. **ἀπονήστεψα,** μτχ. παθ. παρακ. ἀπονηστεμένος λύω τὴν νηστείαν, παύω νὰ νηστεύω.

ἀπονηστίζομαι ἀπονηστεύω βλ.λ.· Ἡσ. «**ἀπονηστίσασθαι**· τὸ ἀπὸ νηστείας ἐπὶ πρώτην ἐλθεῖν»: 'Επιγρ.

ἀπονηστισμός (ὁ) μτγν. ἡ κατάλυσις τῆς νηστείας.

ἀπονησῶ-όω μον. κ. νεώτ. τόπον τῆς στερεᾶς καθιστῶ νῆσον, ἤτοι μεταβάλλω εἰς νῆσον: Εὐάγρ. 'Ιστ.'Εκκλ.5,9 **Εὐφράτης καὶ ὁ 'Αβόρας οἱ ποταμοὶ κυκλοῦντες καὶ ὥσπερ ἀπονησοῦντες τὴν πόλιν**· ‖ κ. παθ.: **διὰ τῆς τομῆς τοῦ ἰσθμοῦ ἀπενησώθη ἡ Πελοπόννησος.**

ἀπονήσωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ εἰς νῆσον μεταβολὴ τόπου τινός: **ἀπονήσωσις τῆς Πελοποννήσου.**

ἀπονητὶ ἐπίρρ. ἄνευ πόνου, ἀκόπως: Ἡρ.3,146 **ἀπονητὶ ἔμελλε ἀπολάμψεσθαι ἀκέραιον τὴν πόλιν.**

ἀπόνητο ἀόρ. τοῦ ρ. ἀπονίναμαι βλ.λ.

ἀπόνητος-ον ὁ ἄνευ κόπου· 2) ὁ μὴ ὑποφέρων δεινά: Σοφ.'Ηλ.1065 **ἀλλ' οὐ τὰν Διὸς ἀστραπὰν καὶ τὰν οὐρανίαν Θέμιν, δαρὸν οὐκ ἀπόνητοι.**

ἀπονητότατα ἐπίρρ. ὑπερθ. μετ' ἐλαχίστου πόνου, λίαν ἀκόπως, εὐκολώτατα: Ἡρ.2,14 **οὗτοι ἀπονητότατα καρπὸν κομίζονται ἐκ γῆς.**

ἀπονήχομαι μέλλ **-ξομαι** μτγν. κολυμβῶν ἐκφεύγω, σῴζομαι: Πολύβ.16,3,14 **ἀπενήξατο πρὸς τὴν ἐπιβοηθοῦσαν αὐτῷ τριημιολίαν**· ‖ παύομαι κολυμβῶν, κολυμβήσας ἐξέρχομαι ἤδη εἰς τὴν ξηράν.

ἀπονία (ἡ) ἀποφυγὴ πόνων, ὀκνηρία· ‖ ἡ καθιστικὴ ζωή: Ξεν.ΚΠ 2,2,25 **βλακείᾳ καὶ ἀπονίᾳ κακοί**· 2) μτφ. ἀναλγησία, ἡ ἀσπλαγχνία: 'Αρετ.4,57.

ἀπονιά (ἡ) δημ. ἔλλειψις πόνου, οἴκτου, ἡ ἀναισθησία, ἀσπλαγχνία: 'Ερωτόκρ.Α 244 **καὶ μ' ἀπονιὰ γδικιώνεται,** Βαλαωρ.Φωτειν.9 **μὲ τόση ἀπίστευτη ἀπονιὰ οἱ δυνατοὶ τοῦ κόσμου, - ἡ ἀπονιὰ τῆς μητέρας γιὰ τὸ παιδί της** (ἀστοργία).

ἀπονίβω δημ. ἀπονίζω βλ.λ.

ἀπονίζω παρὰ μτγν. καὶ ἅπαξ παρ' 'Ομ. **ἀπονίπτω,** μέλλ. **-νίψω,** ἀποπλύνω δι' ὕδατος: Ὀδ.Ω 189 **ἀπονίψαντες.. βρότον ἐξ ὠτειλέων**· ‖ **-ομαι** μέσ. ἀποπλύνω ἀπὸ τὸ σῶμά μου: 'Ιλ.Κ 572 **ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ**· 2) νίπτων καθαρίζω (κυρ. ἐπὶ τῶν ποδῶν καὶ τῶν χειρῶν): Ὀδ.Ψ 75 **τὴν ἀπονίζουσα φρασάμην** (ἔνοιωσα τὴν οὐλὴ καθὼς ἔπλενα τὰ πόδια), 'Αριστφ.Σφ.608 **ὅταν.. ἀπονίζῃ καὶ τὼ πόδ' ἀλείφῃ**· ‖ ἀπολ. νίπτω τὰς χεῖράς μου: "Αλεξ.250 **ἀπονίψασθαι δοτέον**· 3) σπαν. κ. ἐπὶ πραγμ. ἀποκαθαίρω δι' ὕδατος, ξεπλένω: Φερεκρ.41 **νυνὶ δ' ἀπονίζων τὴν κύλικα.**

ἀπονίκησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἐντελὴς νίκη.

ἀπονικῶ-άω κ. δημ. ἐπικρατῶ, ὑπερτερῶ τελικῶς, νικῶ: 'Ιώσ.ΑΙ 15,3,4 **τοῦ πάθους ἀπονικῶντος αὐτόν**· ‖ παθ. **-ῶμαι** νικώμενος ἕλκομαι, ὑστερῶν παρασύρομαι: 'Αριστλ.ΖΚ 703 A 27 **τὸ μὲν κοῦφον κάτω ὑπὸ τοῦ βαρυτέρου ἀπονικώμενον.**

ἀπόνιμμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. κ. **ἀπονιφίδι** τὸ ἐξ ἀπονίψεως ἀπομένον ἀκάθαρτον ὕδωρ, τὸ ἀπόνιπτρον, ἀπολουσίδι: Πλούτ.Σύλλ.36 **πᾶσαν ἐσθῆτα καὶ λουτρὸν καὶ ἀπόνιμμα**· ‖ εἰδ. τὸ μετὰ τὴν πλύσιν νεκροῦ ἀπόλειμμα ὕδατος ἢ ἄλλου ὑγροῦ: 'Αθήν.9,409· 2) ἐκκλ. κ. δημ. **ἀπονίμματα** (τὰ) τὸ ἀπὸ νίψιν τῶν χειρῶν τοῦ ἱερέως μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου τῆς θείας εὐχαριστίας ἀπομένον ὕδωρ.

ἀπονίναμαι ποι. μέσ. μέλλ. ἀπονήσομαι, ἐπικ.

ἀόρ. β' **ἀπονήμην**, μτγν. ἀόρ. α' **ἀπωνάμην**, ἔχω τὴν ἀπόλαυσιν πράγματός τινος, τὸ χαίρομαι: 'Ἰλ.Ρ 25 ἧς **ἥβης** ἀπόνηθ', Ω 556 **τῶν δ' ἀπόναιο** (νὰ τὰ χαρῇς), 'Οδ.Λ 324 **'Αριάδνην.. ἥν ποτε Θησεύς.. ἦγε μέν, οὐδ' ἀπόνητο** (ἐνυμφεύθη μὲν αὐτήν, δὲν τὴν ἐχάρη ὅμως), Σοφ.'Ηλ.211 **μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀποναίατο**.

ἀπόνιπτρον (τὸ) τὸ ἐκ τῆς ἀπονίψεως ἀκάθαρτον ὕδωρ, ἀπόνιμ(μ)α, ἀπονιφίδι, ἀπολουσίδι: 'Αριστφ. 'Αχ.616 **ὥσπερ ἀπόνιπτρον ἐκχέοντες ἑσπέρας**.

ἀπονίπτω μτγν. τ. τοῦ **ἀπονίζω** (ἅπαξ μέσ. κ. παρ' 'Ομ.) κ. νεώτ., δημ. ἀπονίφτω κ. ἀπονίβω, δημ. ἀόρ. **ἀπόνιψα, μέσ. ἀπονίφτηκα**, μτχ. παρακ. **ἀπονιμένος** πλύνω δι' ὕδατος ἢ ἄλλου ὑγροῦ πρὸς καθαρισμόν, πλύνω πλήρως ἢ ἐν τέλει πρὸς τὸ καταστῆσαί τινα καθαρόν, ἐπὶ προσώπ. ἢ ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος: Διόδ.Σ 4,59 **ἀπονίπτειν ἑαυτόν**, Λόγγ.45,17 **ἀπονίπτει τὸ πρόσωπον** ‖ **-ομαι** μέσ. πλύνω δι' ὕδατος ἐμαυτὸν ὅλον, ἢ μέλος τοῦ σώματός μου καλῶς ἢ ἐν τέλει: ἅπαξ ἐν 'Οδ.Σ 179 **χρῶτ' ἀπονίπτεσθαι** (ἀποπλύνειν τὸ σῶμα), Πλούτ. 'Ηθ.616 D **τὸν πηλὸν ἀπονιψαμένους τῶν ποδῶν**, Πολυδ.10,46 **τὸ πρόσωπον ἀπονίπτεσθαι δέον**, αὐτ.6.92 «νίψασθαι μὲν τὸ πρὸ τῆς τροφῆς· ἀπονίψασθαι δὲ τὸ μετὰ τὴν τροφήν».

ἀπονίσσομαι ἀπέρχομαι: Θέογν.528 **ὤ μοι ἐγὼν ἥβης καὶ γήραος οὐλομένοιο, τοῦ μὲν ἐπερχομένου, τῆς δ' ἀπονισσομένης**.

ἀπονιτρῶ-όω προσραίνω ἢ ἐντρίβω διὰ νίτρου: 'Ιππ.'Ελκ.18 **ἀπονιτρῶσαι ὀπτῷ**.

ἀπονίτρωσις-εως (ἡ) νεώτ. χημ. ἡ διὰ τῆς ἐπενεργείας ἰδιαιτέρων μικροοργανισμῶν ἀναγωγὴ τῶν μὲν νιτρικῶν ἁλάτων εἰς νιτρώδη, τῶν δὲ νιτρωδῶν εἰς ἀμμωνίαν.

ἀπονιτρωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ τῆς ἀπονιτρώσεως, ὁ ἀνήκων ἢ συντελῶν εἰς τὴν ἀπονίτρωσιν: **ἀπονιτρωτικὰ βακτηρίδια**.

ἀπονίφτω ἀπονίζω, ἀπονίπτω βλ.λ.

ἀπονιφίδι (τὸ) δημ. τὸ ἀπόνιμμα βλ. λ., τὸ δι' οὗ ἐνίφθη τις ὕδωρ.

ἀπονίψιμο (τὸ) δημ. ἡ ἀπόνιψις, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπονίπτω βλ. λ.· 2) τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀπονίπτομαι, βλ. ἀπονίπτω, ἡ περάτωσις τῆς νίψεως.

ἀπόνιψις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κ. **ἀπονίψιμον** τὸ ἀπονίπτειν, ἡ συντέλεσις τοῦ δι' ἀποπλύσεως καθαρισμοῦ τοῦ σώματος καὶ ἰδίᾳ τῶν χειρῶν ἢ τῶν ποδῶν: 'Ορειβ.3,104,13 **ἀπ- ἄκρων δακτύλων** ‖ κ. μτφ. ὁ καθαρισμός: Κύριλλ.'Αλ.2,713 E **εἰς ἀπόνιψιν ἁμαρτίας** ‖ ἐκκλ. ἡ ὑπὸ τῶν ἱερέων πρὸ τῆς θείας λειτουργίας νίψις τῶν χειρῶν αὐτῶν.

ἀπονογκιτονοειδῆ (τὰ) νεώτ. βοταν. **ναΐδαι** βλ.λ.

ἀπονογαίτων-ονος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ναΐδῶν**.

ἀπόνοια (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἀπόγνωσις, πλήρης ἀπελπισία: Θουκ.1,82 **εἰς ἀπόνοιαν καταστήσαντας αὐτούς, - ἐκ τῶν συνεχῶν ἀτυχιῶν περιέστη εἰς ἀπόνοιαν** ‖ ἡ ἐκ γενναιότητος κ. γεν. ἐξ ἀρετῆς ἀπεγνωσμένη πρᾶξις, ἄπελπις ἐνέργεια: Πλούτ.'Ηθ.244 **τὸ μὲν οὖν ψήφισμα Φωκέων ἀπόνοιαν.. ὠνόμασαν** (τὸ ψήφ. περὶ καύσεως τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παίδων, ἐὰν οἱ Θεσσαλοὶ ἐγίνοντο νικηταί)· ‖ ἡ ἐξ ἐλαττώματος ἢ πάθους παράφρων ἐνέργεια, ἡ ἐξαχρείωσις, ἡ ἀναίδεια: αὐτ.'Αλκ.13 **ἣν ἀναισχυντίαν καὶ ἀπόνοιαν οὖσαν, εὐτολμίαν ἔνιοι καὶ ἀνδρείαν** καλοῦσι· ‖ ἀκρισία, ἀνοησία: Μηναι.3,9 'Ωδὴ 7 **τῶν ἀσεβούντων ἀπόνοια**· ‖ ἀνόητος ἐξέγερσις, ἀνταρσία: Πολύβ.1,70,5 **συνήργουν ταῖς τῶν ὄχλων ἀπονοίαις**· πρβλ. **ἀπονοῶ-οῦμαι**, μτχ. παθ. παρακ. **ἀπονενοημένος**.

ἀπονοικοκυρά (ἡ) δημ. κ. **-κερά** ἡ μὴ καλῶς φροντίζουσα τὰ τοῦ οἴκου αὐτῆς οἰκοδέσποινα, ἡ ἀδεξία ἢ ἀμελὴς εἰς τὰ τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας

ἀπόνοιμον 'Ησ. «ἀπογύμνωσιν».

ἀπονομή (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ εἴς τινα δόσις πρὸς δικαίαν ἐξ ἠθικοῦ λόγου ἢ ἐκ τοῦ νόμου ὀφειλομένην αὐτῷ ἱκανοποίησιν ἢ ἀμοιβὴν ἢ ἀποζημίωσιν: Φίλ.2,345,16 **τὴν τῶν κατ' ἀξίαν ἐπιβαλλόντων ἑκάστοις ἀπονομήν, - ἀπονομὴ δικαιοσύνης, - παρασήμου, - τίτλου, - βραβείου, - συντάξεως**· ‖ νεώτ. κ. δημ. κ. τὸ ἐπιρρίπτειν, προσάπτειν: **ἀπονομὴ μομφῆς**· 2) μέρος, μερίς· 'Ησύχ. «ἀπομερισμός».

ἀπονομίζω μτγν. διὰ νόμου ἐπιβάλλω ἀπαγόρευσιν, ἀποχήν: Μνασέας 32 **ὥστε καὶ ἀπονομίσαι αὐτοῖς ἰχθὺν μὴ ἐσθίειν**.

ἀπόνομος-ον μσν. ὁ ἀποπλανηθεὶς τῆς νομῆς, ὁ βόσκων μακρὰν τῆς νομῆς: Νικήτ.Χων.624,6.

ἀπονοοῦμαι-έομαι κ. νεώτ. μέλλ. **-ήσομαι**, εἶμαι ἐν ἀπογνώσει ἐκ φόβου, ἐξ ἀπελπισίας: Ξεν.'Ελλ. 6,4,23 **τοῦ ζῆν ἀπονοηθέντας διαμάχεσθαι**· ‖ ἡ μτχ. παθ. παρακ. **ἀπονενοημένος** κ. νεώτ. ὁ ἀπεγνωκώς, ὁ ἀπελπισμένος: Θουκ.7,81 **ἀποκινδυνεύειν πρὸς ἀνθρώπους ἀπονενοημένους** (περιελθόντας εἰς ἀπόγνωσιν)· 2) **ἀπονενοημένος, ὁ** ἄπω τοῦ νοῦ, ὁ ἀσύνετος, ὁ ἀναίσχυντος, ἀκόλαστος, ὁ χαμέγος, ὁ πρόστυχος: Θεόφρ.Χαρ.6 **ὁ δὲ ἀπονενοημένος τοιοῦτός τις.. τῷ ἤθει ἀγοραῖός τις.. δεινὸς δὲ καὶ πορνοβοσκῆσαι κλπ.**· 3) ἀνοήτως ἀλοζονεύομαι.

ἄπονος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. συγκρ. **-ώτερος** κ. παρὰ Πινδ. **-έστερος** ὁ ἄνευ πόνου, ὁ ἄνευ φροντίδων, ἄθ. ὁ εὔκολος: Πλάτ.Τιμ.81Ε **ἀπονώτατος τῶν θανάτων**, 'Ανδοκ.22,26 **ἄπονος χάρις** (ἡ κτηθεῖσα ἢ κ. ἡ δοθεῖσα ἀκόπως), Μηνι 10,19Τροπ. Μάρτ.Οὐάρου **τὴν ἄπονον ζωήν**· 2) ὁ μὴ προκαλῶν ὀδύνην, ἀνώδυνος: 'Αριστλ.ΖΜ 668 Β19· 3) ὁ μὴ κοπιάζων, ὁ μὴ ἐργαζόμενος, ὁ ὀκνηρός: Ξεν.'Ελλ.3,4,19 **μαλακὸς καὶ ἄπονος**· 4) ὁ μὴ εἰς πόνον, κάματον ὑποκείμενος, ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ: 'Αριστ.Οὐρ.2,1,3 (**ὁ οὐρανὸς**) **ἄπονος διὰ τὸ μηδεμιᾶς προσδεῖσθαι βιαίας ἀνάγκης**· 5) δημ. ὁ ἀνοικτίρμων, ἄσπλαγχνος, ποὺ δὲν ἔχει πόνεση.

ἀπονόστησις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἀπονοστεῖν, ἡ εἰς τὴν πατρίδα ἐπάνοδος: 'Αρρ.'Αν.7,4,3.

ἀπονοστῶ-έω ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα μου: 'Ἰλ.Α 60 **ἄψ ἀπονοστήσας**, Εὐρ.ΙΤ 731 **ἀπονοστήσας χθονὸς** παρ.ἀττ. πεζοῖς σπάν: Θουκ.7,87 **ἀπονοστῶ ἐπ' οἴκου**.

ἀπονόσφι καὶ **ἀπονόσφιν** ἐπ. ἐπίρρ. μακρὰν ἀπὸ.., χωριστά: 'Ἰλ.Β 233 **ἥν τ' αὐτὸς ἀπονόσφι κατίσχεαι**· 2) πρόθ. μὲ γεν. μακρὰν ἀπὸ..: 'Οδ. Ε 113 **φίλων ἀπονόσφιν ὀλέσθαι**.

ἀπονοσφίζω μέλλ. ἀττ. **-ιῶ** ἀποστερῶ, χωρίζω, δὲν δέχομαι, ἀποδιώκω: 'Επιγρ. **μὲ μοῖρα φίλων ἀπενόσφικι**· 2) ἁρπάζω τι διὰ τῆς βίας: Σοφ.Φ 979 **ὅδ' ἦν ἄρα ὁ ξυλλαβών με κἀπονοσφίσας ὅπλων** (ὁ ἀφοπλίσας)· παθ. ἀποστεροῦμαί τινος ἐκφεύγω· 3) προσπαθῶ ν' ἀπομακρύνω τι ἀπ' ἐμοῦ: Σοφ.ΟΤ480 **τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων μαντεῖα**.

ἀπονοσῶ-έω παύομαι νοσῶν, γίνομαι ὑγιής: 'Ιππ.'Επιδημ.6 **ἀπονοσῆσαν ἐν τῇ μήτρῃ**.

ἀπονοτίζω δημ. μτβ. κ. ἀμτβ. ἐντελῶς νοτίζω βλ.λ., ὑγραίνω κ. παθ. **-ομαι ἐν τῇ αὐτῇ** σημ.

ἀπονουθετῶ-έω μτγν. συμβουλεύω τινὰ νὰ μὴ πράξῃ τι, ἀποτρέπω· κ. παθ. **-οῦμαι ἐν τῇ αὐτῇ** σημ.: Πολύβ.15,6.

ἀπονοῦμαι δημ. ἐχθαίρω τινί, μνησικακῶ, δὲν τοῦ ἔχω πόνεση· 2) ἀπειλῶ: 'Ερωτόκρ.Β 915 **κι' ἀπὸ μακρὰ τοῦ Κρητικοῦ φωνάζει κι ἀπονᾶται**.

ἀπόνουσος-ον μτγν. ἀπηλλαγμένος νόσου, ὑγιής: Συνέσ.'Ύμν.8,35 **ἀπόνουσον, ἀπήμονα**.

ἀπουτίστως μτγν. ἀθυθίστως.

ἀποντρέπομαι δημ. ἐντελῶς ἐντρέπομαι.

ἀπονυκτερεύω μτγν. κ. νεώτ. διέρχομαι τὴν νύκτα μακράν τινος, ξενυχτερεύω : Πλούτ.Φάβ.20 **ἀπονυκτερεύω τοῦ στρατοπέδου πολλάκις·** 2) διέρχομαι τὴν νύκτα ἔξω, ξενυχτῶ : Πλούτ.᾿Ηθ. 195 Ε **παρὰ τὸν νόμον ἀπονυκτερεύων.**

ἀπονύμφης (ὁ) ἀπόνυμφος βλ.λ.

ἀπόνυμφος (ὁ) μτγν. κ. **ἀπονύμφης** (ὁ) ὁ τὴν γυναικείαν ὁμιλίαν ἀποστρεφόμενος, ὅθ. ὁ παιδεραστής : Πολυδ.3,46 **« ἀπονύμφην** δὲ καὶ **ἀπόνυμφον** τὸν φιλόπαιδα καὶ γυναικείᾳ ὁμιλίᾳ δυσχεραίνοντα, ὃν καὶ μισογύνην ἐρεῖς ».

ἀπονυστάζω μτγν. κ. δημ. ἀόρ. δημ. **ἀπονύσταξα** κ. μτχ. παθ. παρακ. **ἀπονυστα(γ)μένος** ὑπνώττω, νυστάζω πολύ, ἀποκοιμῶμαι : Πλούτ. Κικ.24 **ἀπονυστάζειν τὸν Δημοσθένην, - ἀπονύσταξε τὸ παιδί·** 2) νεώτ. κ. δημ. παύομαι νυστάζων, ξενυστάζω.

ἀπόνυφη (ἡ) δημ. ἡ μὴ οὖσα πλέον νεόνυμφος, ἡ ἀπ᾿ ἀρκετοῦ χρόνου ὑπανδρευθεῖσα γυνή.

ἀπονύχι (τὸ) δημ. τὸ κατὰ τὴν κοπὴν ἀποβληθὲν μέρος τοῦ ὄνυχος.

ἀπονυχίζω κ. νεώτ. μέλλ. ἀττ. **-ιῶ** ἀποκόπτω τὰ ἄκρα τῶν ὀνύχων, ξενυχίζω· ΑΒ «**ἀπονυχίζω** τὸ τὰς ὑπεραυξήσεις τῶν ὀνύχων ἀφαιρεῖν σημαίνει »· κ. μέσ. : ᾿Ιππ.618,38 **τὰς χεῖρας χρὴ ἀπονυχίσασθαι·** ‖ παθ. **-ομαι** ὑφίσταμαι κοπὴν τῶν ὀνύχων μου, μοῦ κόβουνε τὰ νύχια· ‖ μτφ. συντέμνω, περικόπτω, ἐλαττώνω : ᾿Αριστοφ.᾿Ιππ.709 **ἀπονυχιῶ σου τἀν Πρυτανείῳ τὰ σιτία·** 2) ἐξετάζω οἱονεὶ διὰ τοῦ ὄνυχος, λεπτομερῶς, πρβλ. ἐξονυχίζω.

ἀπονύχιον (τὸ) ἡ εὐθὺς μετὰ τὸ τέλος τῆς νυκτὸς ὥρα· (κατὰ Κορ.) : Χρον.Πασχ.338 Α.

ἀπονύχισις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἀπονύχισμα βλ.λ.2).

ἀπονύχισμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἐκ τῶν ὀνύχων ἀποκοπτόμενον μέρος : Διογ.Λ 8,17· 2) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀπονυχίζειν βλ.λ.

ἀπονυχιστήριον (τὸ) νεώτ. ἐργαλεῖον χρησιμεῦον πρὸς ἀποκοπὴν τῶν ὀνύχων τῶν ἵππων.

ἀπονυχιστικός-ή-όν ΑΒ κ. νεώτ. ὁ ἀπονυχίζων, ὁ εἰς τὸ ἀπονυχίζειν βλ. λ. ἀσχολούμενος.

ἀπονύχτερος-η-ο δημ. ὁ ἐκτὸς τῆς οἰκίας διερχόμενος τὴν νύκτα, ὁ ξενύχτης· 2) ὁ ἐν βαθείᾳ νυκτὶ γενόμενος, ἄ. ἀπόνυχτος.

ἀπόνυχτος-η-ο δημ. ἀπονύχτερος βλ. λ.2).

ἀπονῶ-έω εἶμαι ἄνευ πόνου, ὑγιαίνω· ᾿Ησ. ἐν λ. ἀωδυνεῖν.

ἀπονωρίς ἐπίρρ. δημ. ἀπὸ ἐνωρίς, πρὶν προχωρήσῃ ἡ νύξ : ᾿Ερωτόκρ.Α 815 **κι ἀπονωρὶς στὴν κλίνην του ἤθετε κι ἐκοιμᾶτο·** 2) πολὺ πρωΐ.

ἀπόνως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀκόπως : ῾Ηρ.9,2 **ἕξεις ἀπόνως ἅπαντα τὰ ἐκείνων βουλεύματα·** κ. συγκρ. **-ώτερον** : Θουκ.Ι,ΙΙ **ἀπονώτερον τὴν Τροίαν εἷλον·** κ. ὑπερθ. **-ώτατα** : Ξεν.᾿Απομν.2,Ι,24 **πῶς ἂν ἀπονώτατα τούτων πάντων τυγχάνοις·** 2) νεώτ. ἄνευ πόνου, ἀνωδύνως· 3) νεώτ. (ἐκ τοῦ δημ. ἄπονα) ἄνευ οἴκτου, ἀσπλάγχνως.

ἀπονωτίζω στρέφω τὰ νῶτα : Σοφ.ἀπ.713· 2) μτβ. εἰς φυγὴν τρέπω τινά : γλωσσ.Εὐρ.Βάκχ.763 **ἐτραυμάτιζον κἀπενώτιζον φυγῇ γυναῖκες ἄνδρας.**

ἀποξαγέρι (τὸ) δημ. ἀνοικτὸς χῶρος, ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἀέρα, μὴ ὑπήνεμος.

ἀποξαίνω μτγν. ἀποξέω κ. μέσ. **-ομαι** ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : ΠΔ Μακκ.4,6,6 **ἀπεξαίνετο ταῖς μάστιξι τὰς σάρκας ὁ γέρων·** 2) δημ. περαίνω τὴν ξάνσιν ἐρίων, λίνου κτт. : **ἀπόξανε τὰ μαλλιά, γιὰ νὰ γνέσῃ.**

ἀποξανᾶν ῾Ησ. « κακοπαθεῖν ».

ἀποξανίδι (τὸ) δημ. ὑπόλειμμα ξανθέντος ἐρίου, λίνου κτт., ἄ. ἀπολαναρίδι.

ἀποξεθυμαίνω δημ. ἐπὶ ὑγρῶν, ἐξατμίζομαι, ἀποβάλλω τὴν ὀσμὴν ἢ τὴν δριμύτητά μου, ξεθυμαίνω ὁλότελα· 2) μτφ. ἀποβάλλω τελείως τὴν ὀργήν μου, ξεθυμώνω, πρβλ. ξεθυμαίνω.

ἀπόξεινος-ον ἰων. ὁ ἀπόξενος βλ. λ.

ἀποξεινῶ-όω ἰων. ἀποξενῶ βλ. λ.

ἀποξεκάνω δημ. ἐκποιῶ τι ἐντελῶς, ξεκάνω ‖ καταστρέφω τι ἐντελῶς, ἐξαφανίζω, ἐξοντώνω : **πέρασαν οἱ τσέτες κι ἀποξέκαναν τὸ χωριό**

ἀποξεκινῶ-άω δημ. καθυστερήσας ἄλλων ἐκκινῶ τελευταῖος καὶ ἐγώ.

ἀπόξενα δημ. κατὰ τρόπον ἀπόξενον βλ. λ.

ἀποξενίζω μτγν. ἐκκλ. ποιῶ τινα ξένον, ἀλλότριον, ἀποξενῶ βλ.λ. : ᾿Αθανάσ.Σεράπ.Ι,182 **ἀποξενίζει τὸ πνεῦμα ἀπὸ τοῦ υἱοῦ.**

ἀποξενιτεύομαι μτγν. κ. δημ. πηγαίνω εἰς τὴν ξένην, στὴν ξενιτειά : σχόλ.Εὐρ.᾿Εκ.1195 **ἀπὸ τῆς πατρικῆς γῆς ἀποξενιτευθεῖσιν·** ‖ δημ. διαμένω εἰς τὴν ξένην ὁριστικῶς ἄνευ προθέσεως ἐπανόδου εἰς τὴν πατρίδα.

ἀποξενολογῶ-έω μτγν. συλλέγω ξένους στρατιώτας ἐπὶ μισθῷ : ᾿Ιώσ.ΑΙ 13,16,2 **εἰ ἀποξενολογήσαιεν τοσούσδε ἄνδρας.**

ἀπόξενος (-η)-ο(ν) κ. δημ. ὁ ἀδιάφορος ἢ δυσμενὴς ἢ ὁ ἐχθρικὸς πρὸς τοὺς ξένους, ἄξενος, ἀφιλόξενος : Σοφ.ΟΤ 195 **εἰς τὸν ἀπόξενον ὅρμων Θρήκιον κλύδωνα·** 2) μετὰ γεν. τόπου ὁ μακρὰν τόπου τινός, ὁ διωχθεὶς ἀπὸ τινος τόπου, ἀποδιωγμένος : Αἰσχ.᾿Αγ.1282 **τῆσδε γῆς ἀπόξενος·** 3) μτγν. κ. μσν. μετὰ γεν. προσ. κ. ἀλλότριος, ἀνάρμοστος, ἀσύμφωνός τινι : Στυλ. π.Μονφ.89.4 **θεοῦ ἀπόξενα ταῦτα·** 4) δημ. ὁλοτελῶς ξένος : Πολίτ.᾿Εκλ.Τραγ 199 **μά᾿ρθε ξένος κι ἀπόξενος, ἦρθε καὶ μοῦ τὴν πῆρε.**

ἀποξενύχτημα δημ. κ. -ξενύχτι κ. **-ξενύχτισμα** τὸ καθ᾿ ὅλην τὴν νύκτα μέχρι πρωΐας ἀγρυπνεῖν.

ἀποξενυχτίζω δημ. κ. **ἀποξενυχτῶ** περαίνω τὴν διανυκτέρευσιν· 2) ἀγρυπνῶ μέχρι πρωΐας ‖ μένω πλησίον τινὸς ἄγρυπνος καθ᾿ ὅλην τὴν νύκτα : **ἀποξενύχτησαν τὸν ἄρρωστο·** 3) ἐνεργ. κάμνω τινὰ νὰ μείνῃ μέχρι πρωΐας ἄγρυπνος : **μᾶς ἀποξενύχτισαν μὲ τὰ τραγούδια τους**

ἀποξενῶ-όω κ. νεώτ., δημ. **ἀποξενώνω,** ἰων. ἀποξεινῶ ἀπομακρύνω τινὰ ἀπὸ του οἴκου, ἀπὸ τῆς πατρίδος, ἐκδιώκων καθιστῶ αὐτὸν ξένον : Πλούτ.Φιλοπ.13 **Μεγαλοπολῖται ἐπεχείρησαν ἀποξενοῦν αὐτόν·** ‖ κ. μτφ. καθιστῶ τινα ξένον, ἀλλότριον ἀπό τινος ἀγαθοῦ, ἠθικοῦ ἢ ὑλικοῦ : Λουκ.Οἰκ.2 **ἀπειροκαλία, τῶν ἡδίστων αὐτὸν ἀπαξιοῦν καὶ τῶν καλλίστων ἀποξενοῦν, - ἡ ψευδολογία του τὸν ἀπεξένωσε τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν προϊσταμένων του·** ‖ θεωρῶ τινα ξένον, ἀλλότριον ἀπό τινος, οὐχὶ ἀνήκοντα εἴς τινα : Γαλ.9,248 **ἐν δὲ τῷ διαιτητικῷ τῷ ὑγιεινῷ τῷ ῾Ιπποκράτει μὲν ἐπιγεγραμμένῳ καὶ αὐτῷ, τοῖς δὲ ἀποξενοῦσιν αὐτὸ** (τοῖς θεωροῦσιν αὐτὸ οὐχὶ ἔργον τοῦ ῾Ιπποκράτους) **τισὶ μὲν εἰς Φιλιστίωνα . . ἀναφέρουσι·** ‖ ἐνεργῶ ἢ εἶμαι τοιοῦτος ὥστε νὰ καταστήσω τινὰ ξένον, ἀλλότριον, ἀδιάφορον πρός τι οἰκεῖον αὐτῷ : Πρόδρ. 10 **ἀποξενώσας συγγενῶν, - ἡ φιλολογικὴ ἐν τῇ ξένῃ ἀναγνώρισίς του τὸν ἀπεξένωσε τῆς πατρίδος·** ‖ μετ᾿ αὐτοπαθοῦς ἀντων. ὡς μέσ. ἐν ταῖς ἀνωτέρω σημ. : Πλούτ.᾿Αλέξ.69 **διὰ μικρολογίαν ἀποξενώσαντα τῆς πατρίδος ἑαυτόν, - μὴ ἀποξενοῖς σεαυτὸν τῶν οἰκείων·** 2) **-οῦμαι** ὡς μέσ. ἐν ταῖς ἀνωτέρω σημ., φεύγω καὶ ζῶ μακρὰν τῆς πατρίδος μου : Σοφ.᾿Ηλ.777 **φυγὰς ἀπεξενοῦτο,** Πλάτ.Νόμ.708 Β **ἑτέρωσε ἀποξενοῦσθαι** (μεταναστεύειν), Δίων Κ 38,26 **τὸν Σόλωνα ὃς ἑκὼν ἔτη δέκα ἀπεξενώθη** (ἀπεδήμησεν ‖ κ. μτφ. ἀλλοτριοῦμαι ἀπό τινος, ἀποστερ...

ἐμαυτόν τι, παραιτοῦμαι ἀπό τινος : Μάξ.Τύρ. Διάλ.27,7 **ἡ ψυχὴ ἀπεξενωμένη ἐκείνων τῶν θεαμάτων,** Ἀγαθ. ἐν Ματθ.ἰατρ.285,2 **μηδὲ τῶν θερμῶν παντάπασιν ἀποξενοῦσθαι λουτρῶν** (νὰ στερῆται θερμῶν λουτρῶν, νὰ ἀπαγορεύωνται εἰς αὐτὸν τὰ θερμὰ λουτρά· ὅθ. κ. ἡ σημ. μεταπίπτει εἰς παθ.)· || αἰσθάνομαι ἀποστροφὴν πρός τινα ἢ πρός τι : Διόδ.Σ 3,47 **ἀποξενῶσθαι τῶν .. ἕρμαιον ἡγουμένων τὸν ἀλλότριον πλοῦτον·** 3) ὁμ. μέσ. μτγν. παρουσιάζω ἐμαυτὸν ὡς ξένον, προσποιοῦμαι ὅτι εἶμαι ξένος, ἀποκρύπτω τὴν ταυτότητά μου : ΠΔ Βασ.3,14 **καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εἰσέρχεσθαι αὐτὴν καὶ αὕτη ἀπεξενοῦτο·** 4) **-οῦμαι** παθ. κ. νεώτ., δημ. **-ώνομαι** γίνομαι ἀπόξενος, ἀλλότριος, πάσχω, ὑφίσταμαι ἀποξένωσιν βλ. λ. : Οὐλπιαν.εἰς Δημ. περὶ Στεφ.526 D **λέξις ἀποξενωμένη,** Διογ.Λ 1,51 **τὴν φωνὴν ἀποξενωθέντες, - ἀποξενωθεὶς τῶν ἐγκοσμίων, - ἀποξενώθηκε ἀπὸ κάθε συμπάθεια·** || εἰδ. διώκομαι ὡς ξένος (ψευδῶς ἐμφανίσας ἐμαυτὸν πολίτην) : Πολυβ.3,57 **« ξενίας ἁλῶναι, ξενίας ἀποφυγεῖν·** τοῦτο δὲ καὶ **ἀποξενωθῆναι** Ἰσαῖος καλεῖ »· || **ῥήματα ἀποξενωμένα** οὐχὶ γνήσια· 5) δημ. ἀποκηρύσσω, ἀποκληρῶ : **ἀποξένωσε τὸν πρῶτο του γιό.**

ἀποξένωμα (τὸ) δημ. ἡ ἀποξένωσις βλ. λ.

ἀποξενωμός (ὁ) δημ. ἡ ἀποξένωσις βλ. λ.

ἀποξενώνω δημ. ἀποξενῶ βλ. λ.

ἀποξένωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. **-η** ἀποδημία, διαμονὴ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ : Πλούτ.Πομπ.80 **ὡς μὴ κατὰ πάντα μέμψωμαι τὴν ἀποξένωσιν·** || ἀπομάκρυνσις, ἀποχωρισμός : Μάξ.Ὁμολ.τ.2.σ. 60 A **κατὰ τὴν ἐν ἀμφοτέραις ἐνεργείαις τοῦ μονογενοῦς τελείαν .. ἀποξένωσιν·** 2) νεώτ. κ. δημ. γεν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποξενῶ βλ. λ.

ἀποξεπουλῶ-άω δημ. ἐντελῶς ἐκποιῶ, ξεπουλῶ τι.

ἀποξεραίνω δημ. ἀποξηραίνω βλ. λ.

ἀπόξερος-η-ο δημ. καθ' ὁλοκληρίαν ξηρός, κατάξηρος· κ. ἐπιτατ. ἐν φρ. **ξερὸς κι ἀπόξερος.**

ἀπόξεσις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. **-η** ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποξέω βλ.λ., ὁ διὰ ξέσεως ἢ τριβῆς καθορισμὸς ἢ λείανσις· || νεώτ. γεν. ἡ διὰ ξέσεως ἀφαίρεσις· || εἰδ. ἰατρ. χειρουργικὴ ἐπέμβασις σκοποῦσα τὴν ἀφαίρεσιν νοσούντων τμημάτων τῆς ἐπιφανείας διαφόρων ὀργάνων τοῦ σώματος : **ἀπόξεσις μήτρας, - ὀστοῦ.**

ἀπόξεσμα-ατος μτγν. κ. νεώτ. δημ. κ. **ἀπόξυσμα,** πᾶν ὅ,τι ἀποξέεται ἔκ τινος : Ὀρειβ.8,26,1 **ἀπόξεσμα ἐντέρων, - ἀποξύσματα κεριῶν.**

ἀποξεστομίζω δημ. κ. **ἀποξεστομῶ** ἐκστομίζω.

ἀπόξεστρον (τὸ) νεώτ. ὄργανον δι' οὗ ἀποξέομεν, ξύστρα.

ἀποξεχάνω δημ. κ. **ἀποξεχνῶ,** ἀόρ. **-ξέχασα,** παθ. ἀόρ. **-ξεχάστηκα,** μτχ. παθ. παρακ. **-ξεχασμένος** ἐντελῶς λησμονῶ τι, ξεχάνω ὁλότελα : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.127,6 **σὰν τὴν παινᾶς, ἀφέντη μου, πῶς τὴν ἀποξεχάνεις;·** || μέσ. **ἀποξεχνιέμαι** κ. **-ιοῦμαι** λησμονῶ ἐμαυτόν, περιέρχομαι εἰς κατάστασιν ἀφαιρέσεως, ἀπολησμονιέμαι· || κ. παθ. ὅλως λησμονοῦμαι ὑπό τινος.

ἀποξέχασμα δημ. κ. **ἀποξεχασμός** ἡ κατάστασις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποξεχάνω βλ. λ., ἡ τελεία λήθη· 2) ἡ κατάστασις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποξεχνιέμαι βλ. ἐν λ. **ἀποξεχάνω,** τὸ εἶναι τινὰ ἀφηρημένον.

ἀποξεχνῶ δημ. κ. **ἀποξεχάνω** βλ. λ.

ἀποξέω κ. νεώτ. μέλ. **-ξέσω** ἀποκόπτω : Ἰλ.Ε 31 **ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα** (τμῆσ.)· 2) κ. νεώτ. ξέων ἐκβάλλω, ἀφαιρῶ δι' ἀποξέσεως : Λουκ.Ἐνύπν.2 **ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν** (ἀπὸ τῶν εἰς γραφὴν χρησίμων πινακιδίων) **ἢ βόας ἢ ἵππους ἀνέπλαττον,** Θεόφρ.Φ1 9.4,4 **ἀποξέω σιδήρους λιβανωτόν·** || μτφ. : Ἀλκίφρ.3,2 **ἀπέξεσας τὴν αἰδῶ τοῦ προσώπου·** || παθ. μὲ αἰτ. ἐπὶ τύμβου : Ἀνθ.Π 8,191 **τὸν νέκυν οἷον ἔχων χρυσὸν ἀποξέομαι·** 3) διὰ ξέσεως ὁμαλίζω τι, λειαίνω, στιλβῶ τι.

ἀποξήλωμα (τὸ) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποξηλώνω βλ.λ.· 2) τὸ ἀποχωρισθὲν ἀπό τινος ὅλου δι' ἀποκοπῆς ἢ ἀφαιρέσεως τῶν ἥλων ἢ τῶν ῥαφῶν, ἐκεῖνο ποὺ ἀποξηλώνει τις.

ἀποξηλώνω νεώτ. κ. δημ. ἀποχωρίζω τι τελείως ἀφαιρῶν ἢ ἀποκόπτων τοὺς ἥλους ἢ τὰς ῥαφάς, ξεκαρφώνω ἢ ἐπὶ ὑφάσματος ξηλώνω τι ὁλότελα· κ. παθ. : **ἀποξηλώθηκε ἡ παράγκα, - τὸ παπούτσι, τὸ ροῦχο** κτт.

ἀποξηραίνω κ. νεώτ. δημ **-ξεραίνω** καθιστῶ τι ἐντελῶς ξηρόν : Ἡρ.2,99 **τὸ μὲν ἀρχαῖον ῥέεθρον ἀποξηρῆναι·** ἐπὶ πλοίων, διαβρόχων ἤδη ἐκ τῆς μακρᾶς ἐν τῇ θαλάσσῃ παραμονῆς, ἀποστεγνώνω : Θουκ.7,12 **ἀποξηρᾶναι τὰς σφετέρας** (ναῦς)· || κ. παθ. : Θεόφρ Φ1 8,11,3 **κριθὰς μὴ ἀπεξηραμμένας, - ἀπεξηράνθη ἡ λίμνη·** || κ. ἐπὶ φυτῶν ἢ καρπῶν : Θεόφρ.Αἴτ Φ 5,6,4, **- καλῶς ἀπεξηραμμένη σταφίς, - ἀποξεράθηκε τὸ δέντρο·** 2) μτφ. φθείρω, ἀφανίζω τι ἐντελῶς : Καλλ.Δήμ. 114 **οἶκον ἀπεξήρανον ὀδόντες.**

ἀποξήρανσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποξηραίνειν βλ.λ., ἡ τελεία ξήρανσις : **ἀποξήρανσις τοῦ δένδρου, - ἀποξήρανσις καρπῶν, - ἑλωδῶν ἐκτάσεων** (ἡ ἀποστράγγισις τῶν ἐν αὐταῖς λιμναζόντων ὑδάτων).

ἀποξηραντήριον (τὸ) νεώτ. εἰδικὴ συσκευὴ πρὸς ἀποξήρανσιν καρπῶν· || τὸ μέρος ἔνθα γίνεται ἀποξήρανσις καρπῶν.

ἀποξηραντής (ὁ) νεώτ. ὁ ἀποξηραίνων, **ὁ ἀσχολούμενος** μὲ τὴν ἀποξήρανσιν καρπῶν, **ἢ** εἰς ἀποξηραντικὰς ἐργασίας τοῦ ἐδάφους.

ἀποξηραντικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατάλληλος ἢ ὁ συντελῶν εἰς τὴν ἀποξήρανσιν : **ἀποξηραντικὰ ἔργα** (τὰ πρὸς ἀποστράγγισιν λιμνωδῶν ἐκτάσεων καὶ μετατροπὴν τούτων εἰς καλλιεργησίμους).

ἀποξιδῶ-όω νεώτ. δημ. **-ξιδώνω** ἀφαιρῶ τὸ ὀξίδιον σώματός τινος.

ἀποξιδώνω δημ. ἀποξιδῶ βλ. λ.

ἀποξίδωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐργασία, **δι' ἧς** ἀφαιρεῖται τὸ ὀξίδιον σώματός τινος.

ἀποξιδωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ συντελῶν **εἰς** τὴν ἀποξίδωσιν βλ. λ., ὁ ἐπιφέρων αὐτήν.

ἀποξίννυται Ἡσ. « ἀποσβέννυται » (**γρ.** χειρ., διόρθ. « **ἀποζίννυται** βλ.λ. »).

ἀποξιφίζω παύομαι ξιφίζων, ἤτοι ὀρχούμενος τὸν πολεμικὸν χορὸν ξιφισμόν : Εὐστ.Ἰλ.1167· 2) ξιφίζω· Ἡσ. « ἀποξιφίζειν· ὀρχεῖσθαι ποιὰν ὄρχησιν· ὁ γὰρ ξιφισμὸς σχῆμα τῆς ἐμμελείας τραγικῆς ὀρχήσεως » : ΑΒ 423,23.

ἀποξουρίζω δημ. ἀποξυρίζω βλ.λ.

ἀποξυγονῶ-όω νεώτ. ἀφαιρῶ ἔκ τινος οὐσίας τὸ ἐνυπάρχον ἐν αὐτῇ ὀξυγόνον.

ἀποξυγόνωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποξυγονῶ βλ.λ.

ἀποξυγονωτικός-ή-ήν νεώτ. ὁ κατάλληλος ἢ ὁ ἐπιφέρων ἀποξυγόνωσιν οὐσίας τινός.

ἀποξυλιάζω δημ. ἀποψύχω τι ἐντελῶς καθιστῶν αὐτὸ σκληρὸν οἱονεὶ ὡς ξύλον, παγώνω : **ἐβγῆκα ἔξω καὶ μοῦ ἀποξύλιασε ὁ βοριὰς τὰ χέρια·** || κ. ἀμτβ. ἀποψύχομαι, παγώνω, κοκκαλιάζω : **ἀποξύλιασα ἀπὸ τὸ κρύο.**

ἀποξύλιασμα (τὸ) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποξυλιάζω, ἡ ἐντελὴς ψῦξις.

ἀποξυλίζω κ. δημ. ἀφαιρῶ ἔκ τινος φυτοῦ τὰς ξυλώδεις ἶνας : Ἀριστλ.Πρ.873Β,4 **ἀποξυλίζοντες κράμβην** (δ.γρ. ἀποχυλίζοντες)· 2) δημ. παύομαι δέρων· || δέρω αὖθις, εἰς ἔπακρον.

ἀπόξυλος (-η)-ο(ν) μσν. κ. δημ. ὁ οἱονεὶ ὡς τὸ ξύλον σκληρὸς καὶ ξηρός, κατάξηρος· Θησ.Στεφ.

[προβλ. ἀποξυλώνω]· 2) δημ. μτφ. ὁ ἀπεφυγμένος: Σάρρ.᾽Αν. ΛΗ ἐν λ., προβλ. κ. ἀποξυλιάζω.

ἀποξυλῶ-όω μσν. κ. νεώτ., δημ. -ώνω μετατρέπω τι εἰς ξύλον, καθιστῶ τι σκληρὸν οἱονεὶ ὡς ξύλον· κ. παθ.: Γεωπ.17,2,1· 2) Σουΐδ « λορδός, ἀπεξυλωμένος συγκεκαμμένος τὸ σῶμα »· 3) δημ. μέσ. -ώνομαι μένω ἐκστατικὸς καὶ ἀκίνητος οἱονεὶ ὡς ξύλον: δ. τραγ. παπᾶς τὴν εἶδε κι ἔκλαιγε, διάκος κι ἀποξυλώθη· || ἡ μτχ. ἀποξυλωμένος ἐν χρ. ἰδίως ἐπὶ κατάρας: ξερὸς κι ἀποξυλωμένος (νὰ μείνῃ).

ἀποξυλώνω δημ. ἀποξυλῶ βλ.λ.

ἀποξύνω κ. νεώτ. κάμνω τι νὰ ἀπολήγῃ εἰς ὀξύ: ᾽Οδ.Ζ 269 ἀποξύνουσιν ἐρετμά [ἑτοιμάζουν ξύλα διὰ κουπιά]· κ. παθ.: Γαλ.7,30 ὦτα ἀπωξυσμένα, Διόδ.Σ 13,110 τὸ τοῦ χάρακος ἀπωξυμμένον [προβλ. κ. ἀποξύω]· 2) μτφ. ἐπὶ φωνῆς, καθιστῶ τὴν φωνὴν ὀξεῖαν καὶ διαπεραστικήν, τὴν ἀναβιβάζω εἰς ὀξεῖς τόνους: Πλούτ.ΤΓράκχ.2· || νεώτ. μτφ. ἐπὶ ἔριδος, μίσους κττ., ἐξάπτω, ἐξερεθίζω ἔτι μᾶλλον: αἱ ἐφημερίδες ἀποξύνουσι τὰ πολιτικὰ πάθη· 3) καθιστῶ τι ὄξινον, ξινό: ῾Ιππ.Διαιτ. 3,76, ῎Αντυλλ.π.Ματθ 106,21 στομάχῳ πλαδῶντι καὶ ἀποξύνοντι καὶ διαφθείροντι τὰς τροφάς.

ἀποξυόμενος (ὁ) νεώτ. ὀνομασία περιφήμου ἀρχαίου ἀγάλματος παριστῶντος ἔφηβον ὅστις ἀποξέει τὸ σῶμα του διὰ τῆς στλεγγίδος: ὁ ἀποξυόμενος τοῦ Λυσίππου.

ἀποξύρησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ διὰ ξυρίσεως ἀφαίρεσις, ξύρισμα: ᾽Ορειβ.46,8,1 ἀποξύρησις τριχῶν· 2) νεώτ. γεωλ. ἡ διὰ τῆς ἐνεργείας τῶν κυμάτων διάβρωσις τῶν ἐξεχόντων τμημάτων τῆς χέρσου γῆς κατὰ τὰς ἀκτάς.

ἀποξυρίζω σχολ. νεώτ. κ. δημ. τελείως ξυρίζω: σχόλ.Εὐρ.Τρῳ.1026· || νεώτ. κ. δημ. ἀποπερατῶ τὴν ξύρισιν, τελειώνω τὸ ξύρισμα· || δημ. κ. μτφ. ἀφαιρῶ ἀπό τινος ἰδίως διὰ δολίου τρόπου, ἐν παιγνίῳ τὰ μετὰ προγενεστέρας ἀπωλείας ἀπομένοντα αὐτῷ χρήματα.

ἀπόξυρος-ον μτγν. ὀξύς, ἀπότομος, τραχύς: Λουκ.᾽Αλ.᾽Ιστ.2,30 νῆσος.. κρημνώδης καὶ ἀπόξυρος.

ἀποξύρω μτγν. ἀποξυρῶ βλ.λ.: Πολύαιν.1,24· 2) μέσ. ξυρίζω τι ἐντελῶς ἐμαυτόν: Πλούτ.῎Οθ.2 ἕως ἂν ἀποξύρηται τὸ γένειον.

ἀποξυρῶ-άω ἢ -έω ξυρίζω ἐντελῶς: ῾Ηρ.5,35 τῶν δούλων τὸν πιστότατον ἀποξυρήσας τὴν κεφαλὴν ἔστιξε· || ἀφαιρῶ τι διὰ ξυρήσεως: Λουκ.Θυσ.15 τὴν κόμην ἀπεξύρησε· κ. παθ.: Πολύαιν.7,35,1 τὰς κεφαλὰς ἀπεξυρημένοι.

ἄποξος-υ ὁ εἰς ὀξὺ ἀπολήγων: ῾Ιππ.῎Αρθρ.33.

ἀπόξυσις-εως (ἡ) ᾽Επιγρ. μσν. κ. νεώτ. τὸ ἀποξύειν, ἡ ἀπόξεσις, τὸ ξύσιμον: Γεωπ.10,75,11· ἐχέτω οὖν.τὴν ἀπόξυσιν δακτύλων δύο· 2) ᾽Επιγρ. ἡ διὰ ξέσεως ἢ τριβῆς λείανσις.

ἀπόξυσμα-ματος μτγν., νεώτ. κ. δημ. τὸ ἔκ τινος ἀποξυσθέν, τὸ ἐξ ἀποξύσεως προελθόν, ἀπόξεσμα, ρίνισμα: Διοσκ.Εὐπορ.1,175, ῾Ιππιατρ 149,13 ἀποξύσματα τῶν ἐμπροσθίων ὀνύχων (ἐπὶ πλοίου).

ἀποξυσμός (ὁ) μτγν. ἡ μεταβολὴ οὐσίας τινὸς εἰς ὄξινον, τὸ ξίνισμα: ᾽Αέτ.9,10 ἀπο- τῆς τροφῆς.

ἀποξυστήρ-ῆρος (ὁ) μτγν. χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον: ῞Ερβέρντεν Συμπλ.Λεξ. ἐν λ.

ἀπόξυστος-η-ο δημ. ὁ ἀποξεσθείς, ὁ δι᾽ ἀποξέσεως γενόμενος λεῖος: Βλ.Συνμ. 60,153.

ἀποξυστροῦμαι-όομαι μτγν. ἀμβλύνομαι: Πολύβ.2,33,3 αἱ μάχαιραι.. ἀποξυστροῦνται.

ἀποξύω μέλλ. -ξύσω ἀφαιρῶ τι δι᾽ ἀποξέσεως: ᾽Οδ.Ι 326 ἀποξῦσαι (τὸ ρόπαλον) δ᾽ ἐκέλευσα [παρήγγειλα νὰ ξύσωσι τὸ ξύλον καὶ νὰ ἀφαιρέσωσι τὸν φλοιόν], ᾽Επιγρ. ἀπ- τὸν καττίτερον· || μτφ. ἀφαιρῶ οἱονεὶ ξέων ἐξωτερικὸν περίβλημα: ᾽Ιλ.Ι 446 εἴ κεν μοι ὑποσταίη θεὸς αὐτὸς γῆρας ἀποξύσας θήσειν νέον· || κ. παθ., ὁμ. μτφ.: ᾽Αλκίφρ.3,40 ἀπέξυσται τὴν αἰδῶ τοῦ προσώπου.

ἀποξυῶ δημ. παύομαι ἀποξέων, περαίνω τὴν ἀπόξεσιν, τὴν διὰ ξέσεως λείανσιν.

ἀπόξω ἐπίρρ. δημ. ἔξω ἢ ἔξωθεν: Σάρρ. μτφρ. Εὐρ.ΙΑ224 καὶ τἄλλα δυό, τἀπόξω | ξανθότριχα καὶ παρδαλὰ τὰ ποδοστράγαλα εἶχαν, παροιμ. ἀπόξω μπέλλα μπέλλα κι᾽ ἀπὸ μέσα κατσιβέλα, προβλ. κ. ἀπέξω· || μτφ.: ξέρει ἀπόξω τὸ ποίημα (τὸ ἔχει ἀποστηθίσει, τὸ λέγει ἀπὸ μνήμης), ἐν παραπλ. σημ. κ. ἐν φρ. ἀπόξω κι ἀνακατωτά.

ἀποξωδιάβαση (ἡ) δημ. ἡ ὑπὸ ἱερέως ἀπὸ στήθους ἀνάγνωσις τοῦ Εὐαγγελίου πρὸς ἴασιν ἀσθενοῦντος καὶ ἰδίως παράφρονος.

ἀπόοικος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων λεπιδοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν βεσπιδῶν.

ἀποπά ἐπίρρ. δημ. κ. ἀπωπά (κατὰ συγκ. τοῦ ἀπεδωπά) ἐντεῦθεν, ἀπ᾽ ἐδῶ.

ἀποπάγγυρα ἐπίρρ. δημ. μετὰ τὴν πανήγυριν.

ἀποπαγιοῦμαι-όομαι γλωσσ. ἐν λ. ἀποκλείζομαι εἰς Γαλ.15,129.

ἀποπαγώνω δημ. ἐντελῶς ἀποψύχω, παγώνω: Παλαμ.Τρισεύγ.72 ἱδρωτας κρύος μὲ ἀποπάγωσε· || κ. ἀμτβ. ἐντελῶς ἀποψύχομαι, παγώνω.

ἀποπαιδαγωγῶ-έω μτγν. κακῶς παιδαγωγῶ, καθοδηγῶ, δθ. ἀποπλανῶ: ᾽Ιάμβλ.Προτρ.21.

ἀποπαίδι (τὸ) δημ. κ. ἀπόπαιδο βλ.λ.

ἀποπαιδίζω δημ. ἐπὶ γυναικός, παύομαι τίκτουσα.

ἀπόπαιδο (τὸ) δημ. κ. ἀπαπαίδι τὸ ἀποκληρωθέν, ἀποκηρυχθὲν ὑπὸ τῶν γονέων αὐτοῦ τέκνον, τὸ ἀπόβλητον: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 65 κι ἀπ᾽ τοὺς γονιούς του ἀπόπαιδο ἔχει γένει· || συνεκδ. παῖς παρημελημένος ἀπὸ τοὺς γονεῖς του ἢ ἀπὸ τὸν κόσμον: τῆς μοίρος ἀποπαίδι.

ἀποπαίζω μτγν. κ. δημ. παίζω, περιπαίζω: Γρηγ.Νύσσ. 1,145 D ἀποπαίζει τῶν παρδάλεων· 2) δημ. παύομαι παίζων, τελειώνω τὸ παιγνίδι μόλις ἀποπαίξουν τὰ παιδιὰ νάρθουν ἐδῶ.

ἀποπαίρνω δημ. κ. -πέρνω, ἀόρ. -πῆρα, μτχ. παθ. παρακ. -παρμένος ἐπιτιμῶ τινα αὐστηρῶς, ἐπιπλήττω μετ᾽ ὀργῆς, φέρομαι τραχέως, σκαιῶς πρός τινα, ἅ. παίρνω μὲ τὸ ἄγριο: ᾽Αραβ.Μυθ.Χαλ.3,242 ἀπόπαιρνε μὲ ὀνειδισμοὺς τὸν γέροντα, - μὴν ἀποπαίρνῃς ἔτσι τὸ παιδί· || φρ. τὸν ἀποπῆρε ὁ θυμὸς (ὠργίσθη παραφόρως)· ἡ μτχ. ἀποπαρμένος ὁ ὑπερβολικῶς ὠργισμένος· 2) λαμβάνω ὁλοσχερῶς τὸ ἀναλογοῦν μοι μέρος περιουσίας· || λαμβάνω ὅλα τὰ ὀφειλάμενα.

ἀπόπαλαι ἐπίρρ. μτγν. παλαιόθεν, ἀρχαιόθεν: Φρύν.32 « ἀπόπαλαι καὶ ἔκπαλαι ἀμφοῖν δυσχεραίνω, ἐκ παλαιοῦ γὰρ χρὴ λέγειν ».

ἀποπαλαιῶ-όω ῾Ησ. κ. νεώτ. ἀφήνω τι νὰ παλαιωθῇ· ῾Ησ. « ἀποπαλώσει, ἀποπαλαιώσει καὶ ἀποκρούσεται » (ἀμφ.).

ἀποπάλησις-εως (ἡ) γλωσσ. ἄπωσις ἢ ἐξάρθρωσις: γλωσσ. ἐν λ. « ἐκπάλησις » εἰς ῾Ιππ.᾽Αγμ.42.

ἀποπάλλω πάλλων ρίπτω τι: Λουκ.῎Ερωτ.45 βέλη.. ἀποπάλλων· 2) μτφ. ἀκτινοβολῶ, ἐκπέμπω οἱονεὶ τρομώδη ἀκτινοβολίαν: ᾽Ιώσ.ΠΙ 5,222 πυρωδεστάτην ἀπέπαλλεν αὐγήν· 3) παθ. προσκρούων που φέρομαι πρὸς τὰ ὀπίσω: ᾽Αριστλ.Πρ.891Α3.

ἀποπαλμός (ὁ) τὸ πρὸς τὰ ὀπίσω φέρεσθαι, ἡ ἄπωσις ἕνεκα συγκρούσεως πρός τι: ᾽Επίκ. ᾽Επιστ.1,8 U.

ἀπόπαλσις-εως (ἡ) ὁ ἀποπολμὸς βλ.λ.: ᾽Επίκ. ᾽Επιστ.2,50 U (προβλ. κ. ἀποπάλησις).

ἀποπαλτικῶς ἐπίρρ. μτγν. δι᾽ ἀποπαλμοῦ βλ.λ., δι᾽ ἀπωθήσεως πρὸς τὰ ὀπίσω: Σέξτ.᾽Εμπ.Μαθ. 10,223 ἀποπαλτικῶς ποιεῖται τὴν.. κίνησιν.

ἀποπαλώσει ῾Ησ. « ἀποπαλαιώσει καὶ ἀποκρούσεται ».

ἀποπανάγυρο μσν. κ. δημ. ἐν ἐπιρρ. χρ. μετὰ τὴν πανήγυριν, μεθεόρτιον: Δουκάγκ.
ἀποπαναριά (ἡ) δημ. τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ἄρτου· ἄ. συνηθέστ. **ἀπαναριά** : Σάρρ.'Αν.ΛΗ **ἐν. λ.**
ἀποπανινός-ή-ό δημ ὁ τοῦ ἄνω μέρους, ἀπανινός βλ.λ.
ἀποπάνω ἐπίρρ. δημ. κ. -νου ἐπάνω, ὑπεράνω, ἄνωθεν: 'Ερωτόκρ.Ε 570 **καὶ τὸ κορμὶ λαβωματιὲς δλ' ἀποπάν' ὡς κάτω** (ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν), Σολωμ.Λόρδ.Μπά.2 **ἀποπάνου του ἄς χτυπαῦνε** (μόνον **στήθια ἡρωϊκά, - κάθεται, - μένει** ἀπὸ πάνω μας (εἰς τὸ ἄνω πάτωμα τῆς αὐτῆς οἰκίας)· || μτφ. : **ἦταν ἀποπάνου ἀπὸ τοὺς ἐργάτες** (ἦτο ἐπόπτης τῶν ἐργατῶν).
ἀποπανωθιό ἐπίρρ. δημ. ἄνωθεν, ἀποπάνω : 'Ερωτόκρ.Γ 1614 **σὰ νὰ τήνε θωρῇ νεκρὴ στέκ' ἀποπανωθιό της.**
ἀπόπαξ ἐπίρρ. 'Επιγρ. κ. 'Ησ. ἐν συνόλῳ· 'Ησ. « ξύμπαν ἢ σύμπαν » : 'Επιγρ. **καθ' ἡμέραν μισθοὶ κατὰ τὰ εἰρημένα ἀπόπαξ.**
ἀπόπαπας (ὁ) δημ. ὁ ἀποβαλὼν τὸ σχῆμα τοῦ ἱερέως εἴτε ἕνεκα καθαιρέσεως **εἴτε** δι' ἄλλην αἰτίαν, ἄ. ξέπαπας.
ἀπόπαππος (ὁ) μσν. πρόπαππος.
ἀποπαπποῦμαι-όομαι ἐπὶ ἀνθέων, μεταβάλλομαι εἰς πάππον ἤτοι εἰς χνοῦν, σὲ χνοῦδι : Θεόφρ. ΦΙ 7,ΙΙ,4.
ἀποπαπταίνω ἰων. μέλλ. **ἀποπαπτανέουσιν**: γύρω στρέφω τὸ βλέμμα, κοιτάζω ποῦ νὰ φύγω : 'Ιλ.Ξ 101 **οὐ γὰρ 'Αχαιοὶ σχήσουσιν πόλεμον.., ἀλλ' ἀποπαπτανέουσιν** (σχόλ. « εἰς τὰς ναῦς ἀποβλέψουσιν ἢ ἀλλαχόσε, ὅ ἐστι φεύξονται ».
ἀποπάρδαξ-ακος (ὁ) 'Ησ. ὁ ἀποπερδόμενος, πόρδων, κλανιάρης· 'Ησ. « **ἀποπάρδακα**, τοῦτο εἴρηται παρὰ τὸ ἀποπαρδεῖν ».
ἀποπάρδημα-ατος (τὸ) μσν. ἡ πορδή.
ἀποπαρθενεύω κ. νεώτ. κ. δημ. ἀφαιρῶ τὴν παρθενίαν, διακορεύω· || παθ. παύω νὰ **εἶμαι** παρθένος : 'Ιππ.'Αέρ.17 **οὐκ ἀποπαρθενεύονται μέχρι ἂν τῶν πολεμίων ἀποκτείνωσι.**
ἀποπαρθενῶ-όω μτγν. κ. νεώτ. ἀποπαρθενεύω βλ.λ. : ΠΔ Σοφ.Σειρ.20,4.
ἀπόπαρμα (τὸ) δημ. κ. **ἀπόπαρση** ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποπαίρνω βλ.λ., ὀργίλη ἐπίπληξις, αὐστηρὰ ἐπιτίμησις.
ἀπόπαρση (ἡ) δημ. κ. **ἀπόπαρμα** βλ.λ.
ἀπόπασκα ἐπίρρ. δημ. κ. **ἀπόπασχα** βλ.λ. : παροιμ. **τὸ Πάσκα νὰ εἶχα νάτρωγα κι' ἀπόπασκα φοροῦσα** (ἐπὶ τῶν ἀρκουμένων εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τῶν πρωτευουσῶν μόνον ἀναγκῶν αὐτῶν).
ἀποπάσσω μσν. κ. **ἀποπάττω** ραίνω, σκορπίζω.
ἀπόπαστος-ο(ν) μτγν. κ. δημ. ἄπαστος, νῆστις : 'Οππ.'Αλ.Ι,299· 2) δημ. τὸ οὐδ. **ἀπόπαστο** ὡς οὐσ. ἐπίπαστον, ἐπιδόρπιον, τὰ μετὰ τὸ ἔδεσμα παρατιθέμενα γλυκίσματα ἢ ὀπῶραι.
ἀπόπασχα (τὸ) ἐκκλ. μσν. ἡ τρίτη Κυριακὴ μετὰ τὸ Πάσχα : Λεόντ.Νεαπ.Βί.Συμ., Δουκάγκ.
ἀπόπασχα ἐπίρρ. δημ. κ. -σκα μετὰ τὸ Πάσχα, ἀπόλαμπρα ξώλαμπρα.
ἀποπάσχω μτγν. παρὰ Στωϊκοῖς ὡς ἀντίθ. τοῦ **πάσχω**, πείθω ἐμαυτὸν **ὅτι** δὲν ὑπάρχει τι, ὅπερ ὅμως ὑπάρχει : 'Αρρ.'Επίκτ.Ι,28,3 **ἀπόπαθε ὅτι ἡμέρα ἐστί.**
ἀποπάτημα-ματος (τὸ) κ. νεώτ. περίττωμα, κόπρανον, σκατό : Εὐπ.284 **ἀποπάτημ' ἀλώπεκος.**
ἀποπάτησις-εως (ἡ) μτγν. κ νεώτ. τὸ ἀποπατεῖν, ἡ διὰ τοῦ ἀφεδρῶνος ἀποβολὴ **τῶν περιττωμάτων**, χέσιμο : Γαλ.15,607.
ἀποπάτι (τὸ) δημ. ἡ ὑποστάθμη ὑγροῦ τινος, καταπάτι, κατακάθι.
ἀποπατοκαθαριστής (ὁ) νεώτ. ὁ καθαριστὴς ἀποπάτων· || ὁ ἐκκενωτὴς βόθρων.
ἀπόπατος (ὁ) (ἐν Γρηγ.Κορ.521 S κ. ὡς θηλ. ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. περίττωμα, κόπρανον : 'Ιππ.Προρρ. 2,4,Πλούτ.'Ηθ.727 Ε **χελιδόνος ἀφείσης.. ἀπόπατον** (κουτσιλιά)· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀφοδευτήριον, ἀποχωρητήριον : 'Αριστφ.'Αχ.81 **εἰς ἀπόπατον ᾤχετο.. κἀχεζεν ὀκτὼ μῆνας**· 3) δημ. ἡ ὑποστάθμη, τὸ ἀποπάτι βλ.λ. : Σάρρ.'Αν.ΛΗ ἐν λ.
ἀποπατούδι (τὸ) δημ. ἡ ὑποστάθμη, τὸ ἀποπάτι βλ. λ., τὸ κατακάθι, ἡ ζοῦρα, ἡ τρυγιά : Σάρρ.'Αν.ΛΗ **ἐν λ. τἀποπατούδια τοῦ λαδιοῦ.**
ἀποπατῶ-έω κ. νεώτ. -μέλλ. -ήσομαι καὶ -ήσω, ἀποχωρῶ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, ὅπως ἐκτελέσω φυσικὴν ἀνάγκην μου, ὅπως ἀφοδεύσω, παραμερίζω διὰ νὰ χέσω· || **κ. νεώτ.** ἀπολ. ἐκτελῶ τὴν φυσικὴν ἀνάγκην μου, ἀποβάλλω διὰ τοῦ ἀφεδρῶνος τὰ περιττώματα, χέζω : ΔίωνΚ 78,5 **κατελθόντα ἀπὸ τοῦ ἵππου ὅπως ἀποπατήσῃ**· 2) ἀποβάλλω ἀντὶ κοπράνων **ἄλλο** τι : 'Αριστφ.'Εκκλ.351 **ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονιάν τιν' ἀποπατεῖς.**
ἀπόπαυσις-εως (ἡ) μτγν. παῦσις, κατάπαυσις τῆς προσβολῆς νόσου : 'Αρετ.'Οξ.Παθ.1,5.
ἀποπαύστωρ-ορος (ὁ) ὁ ἀποπαύων : 'Ορφ. 'Υμν.39,3 **φόβων ἀποπαύστορα δεινῶν.**
ἀποπαύω παύω ἢ ἐμποδίζω ἀπό τινος, **κάμνω** τινὰ νὰ παύσῃ ἀπό τι : 'Ιλ.Λ 323 **τοὺς μὲν.. εἴασαν, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαυσαν**, Εὐρ.'Ικ.639 **λόγου δὲ σε μακροῦ 'ποπαύσω**· || μέσ. καὶ παθ. **-ομαι,** ἀφήνω τι, παύομαι ποιῶν τι : 'Ιλ.Α 422 **πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν**· || γεν. περαίνω, τελειώνω : Θέογν.Γνῶμ. (ἀρχὴ) **οὔποτε σεῖο λήσομαι ἀρχόμενος, οὐδ' ἀποπαυόμενος**· 2) συγκρατῶ, ἀναχαιτίζω τι : 'Ιλ.Σ 267 **νὺξ ἀπέπαυσε.. Πηλεΐωνα**· 3) ἀμτβ. ἐν τῷ ἐνεργ. : ΑΠ 9,217 **οὐκ ἀπὸ πυγμαχίης ἀποπαύσετε ;**
ἀπόπαχνο (τὸ) δημ. συνήθ. εἰς τὸν πληθ. **-χνα** τὰ ἐν τῇ φάτνῃ ὑπολείμματα τῆς παρεχομένης εἰς τὰ ζῷα φορβῆς.
ἀποπεδάζω νεώτ. λύω **τὰς** πέδας δι' **ὧν** εἶναι δεδεμένα ὑποζύγια ζῷα.
ἀποπεδιλῶ-όω νεώτ. ἀφαιρῶ τὸ πέδιλον, τὸ ὑπέρεισμα τοῦ βλήματος πυροβόλου.
ἀποπεδίλωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις **καὶ** τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποπεδιλῶ βλ.λ.
ἀποπεδιλωτής (ὁ) νεώτ. ὁ ἀποπεδιλῶν βλ.λ.
ἀποπείθω μσν. πείθω τινὰ νὰ μὴ πράξῃ τι, ἀποτρέπω διὰ τῆς πειθοῦς.
ἀποπεῖν 'Ησ. « ἀπελθεῖν ».
ἀπόπειρα (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. **δοκιμή : 'Ηρ.8,9 ἀπόπειραν αὐτῶν ποιήσασθαι βουλόμενοι τῆς μάχης** (νὰ δοκιμάσωσιν τίνι τρόπῳ μάχονται)· || τεκμήριον : Φίλ.Ι,650 **δοῦναι ἀπόπειραν εὐσεβείας** (ἀπόδειξιν εὐσεβείας)· || νεώτ. κ. δημ. προσπάθεια μὴ ἀχθεῖσα εἰς αἴσιον πέρας : **ἀπόπειρα συνδιαλλαγῆς τῶν ἀντιμαχομένων**· || νεώτ. νομ. ἡ ἐπὶ σκοπῷ ἐκτελέσεως ἀξιοποίνου πράξεως γινομένη ἀρχὴ ἐπιχειρήσεως, ἧς ὁ σκοπὸς δὲν ἐπραγματοποιήθη : **ἀπόπειρα φόνου, - λῃστείας, - κλοπῆς.**
ἀποπειράζω ποιοῦμαι ἀπόπειραν, δοκιμάζω : 'Αριστλ.Θαυμ.831 Α, 29· 2) ἀποπειρῶμαι, ἀποτολμῶ τι ἐναντίον τινός : 'Απη.Λιβ.117.
ἀποπειρατικός-ή-όν νεώτ. ὁ εἰς ἀπόπειραν βλ. λ. ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος.
ἀποπειρία (ἡ) μτγν. ἀπόπειρα βλ.λ.
ἀποπειρῶ-άω ἀποπειρῶμαι βλ.λ.2).
ἀποπειρῶμαι-άομαι κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. **-άσομαι,** ἀόρ. ἀπεπειράθην δημ. **-άθηκα** δοκιμάζω, ποιοῦμαι ἀπόπειραν βλ.λ. : 'Ηρ.8,67 **ἀποπειράομαι ἑκάστου, εἰ ναυμαχίαν ποιέοιτο,** Θουκ. 4,24 **ναυμαχίας ἀποπειρᾶσθαι** (**ἀποτολμᾶν**)· 2) ἐν τῷ ἐνεργ. ἐν ὁμ. σημ. : αὐτ. 2,93 **ἀποπειρᾶσαι τοῦ Πειραιῶς** (ἀπόπειραν ποιήσασθαι καταλαβεῖν τὸν Πειραιᾶ)· 3) νεώτ. καὶ δημ. **ἐνεργῶ,**

ἐπιχειρῶ ἀπόπειραν βλ.λ., προσπαθῶ νὰ ἐκτελέσω τι χωρὶς νὰ τὸ ἐπιτυγχάνω : **ἀπεπειράθη νὰ συνδιαλλάξῃ τοὺς διεστῶτας·** ‖ νεώτ. νομ. ἐνεργῶ ἀπόπειραν βλ.λ. ἀξιοποίνου πράξεως.

ἀποπέκω μτγν. μέλλ. **-πέξω** ἀποκείρω, κουρεύω· Ἡσ. « **ἀποπέπεκται**· ἀποκέκαρται »· μέσ. ἀποκείρομαι : Καλλ.Λουτρ.Παλλ.32 **ἀπὸ χαίταν πέξηται** (ἐν τμήσ.).

ἀποπέλαγα ἐπίρρ. δημ. ἀπὸ τοῦ πελάγους, μακρόθεν ἐκ τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης : **ἔρχεται ὁ ἀγέρας ἀποπέλαγα.**

ἀποπελέκημα-ατος (τὸ) Ἡσ. κ. δημ. τεμάχιον ἐκ λίθου ἢ ἄλλου ὑλικοῦ πελεκηθέντος· Ἡσ. ἐν λ. « λατύπη »· 2) δημ. τὸ περαίνειν τὴν πελέκησιν.

ἀποπελεκίζω ΑΒ ἀποπελεκῶ· ‖ κ. μτφ. : ΑΒ 438,17 « ἀποτυχίσαι **ἀποπελεκίσαι** ».

ἀποπελεκῶ-άω κ. νεώτ. κ. δημ. πελεκῶ : Ἀριστφ.Ὄρν.1156 **οἳ τοῖς ῥύγχεσιν ἀπεπελέκησαν τὰς πύλας·** ‖ νεώτ. κ. δημ. ἐντελῶς πελεκῶ, τελειώνω τὸ πελέκημα : **ἀποπελέκησε τὸ πωρὶ νὰ τὸ βάλουμε κατώφλι.**

ἀποπεμπτικός-ή,όν κ. νεώτ. προπεμπτικός : Ρήτ.9,132,10 **ὕμνοι ἀποπεμπτικοὶ** (οἱ κατὰ τὴν ἀποδημίαν θεῶν ᾀδόμενοι)· 2) μτγν. κ. νεώτ. ὁ προβαίνων ἢ ὁ συντελεστικὸς εἰς ἀποπομπήν : Γρηγ.Νύσσ.Ι σ.364 **ἀποπεμπτικὸν τῆς τοῦ λαοῦ ἁμαρτίας τὸ ζῷον τοῦτο** (ὁ ἀποδιοπομπαῖος τράγος), - **ἀποπεμπτικοὶ τρόποι.**

ἀπόπεμπτος-ον μτγν. ὁ ἀποπεμφθείς : Κύριλλ. ἐν Ἰω.6,10 **ἀπόπεμπτοι καὶ ἀπόβλητοι·** ‖ ὁ ὃν δύναταί τις ν' ἀποπέμφῃ, ν' ἀποσοβήσῃ : Γρηγ. Ναζ.2,53,627 **τυκτὸν κακόν, οὐδ' ἀπόπεμπτον.**

ἀποπεμπτῶ-όω μτγν. δίδω τὸ πέμπτον μέρος τινός : Φίλων Ι,468,31 **ἀποπεμπτωσάτωσαν πάντα τὰ γεννήματα·** πρβλ. ἀποδεκατῶ-ίζω.

ἀποπέμπω κ. νεώτ. μέλλ. **ἀποπέμψω** ἀποστέλλω, πέμπω μακράν : Ἡρ.7,236 **ἀποπέμψειε περιπλώειν Πελοπόννησον,** Ξεν.Ἑλλ.2,1,7 **ἀπεπέμφθησαν πρέσβεις·** 2) ἀποδιώκω, διώχνω : Ὀδ.Ψ 23 **τῷ κε τάχα στυγερῶς μιν ἐγὼν ἀπέπεμψα νέεσθαι·** ‖ μέσ. **-ομαι** στέλλω μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ : Ἀριστλ. ΗΝικ.2,9,6 **ἀποπέμπομαι ἡδονήν** (ἀπομακρύνω ἀπ' ἐμαυτοῦ τὴν ἡδονήν), φρ. **ἀποπέμπομαι τὴν γυναῖκα** (χωρίζω τὴν σύζυγόν μου, διώχνω τὴν γυναῖκα μου)· 3) ἐπὶ πραγμ., στέλλω ὀπίσω : Ὀδ. Ρ 76· 4) φέρω εἰς φῶς, δημοσιεύω, κοινολογῶ : Ἀριστφ.Βάτρ.362 **τἀπόρρητ' ἀποπέμπει·** 5) ἀπαλλάττομαί τινος : Ἡρ.2,25 **ἀποπ- τὸ ὕδωρ** (ἐκβάλλω, ἀπορρίπτω)· 6) ἀποτρέπω διὰ θυσιῶν, ἀποδιοπομποῦμαι : Εὐρ.Ἑκ.72· 5) νεώτ. κατὰ τὴν 2αν σημ. παύω, ἀπολύω ἀπό τινος ὑπηρεσίας : **ἀπέπεμψε τὸν ὑπάλληλον.**

ἀπόπεμψις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ πέμπειν ὀπίσω : Ἡρ.7,148 **μετὰ τὴν ἀπόπεμψιν τῶν κατασκόπων·** ‖ ἀποπομπή, ἀπόλυσις· 2) εἰδ. διάζευξις : Δημ.1365,12 **καὶ τὴν ἀπόπεμψιν τῆς ἀνθρώπου.**

ἀποπενθῶ-έω μτγν. πενθῶ, θρηνῶ τινα : Πλούτ. Κορ.39· 2) παύομαι πενθῶν : Γρηγ.Ναζ.1,889 Β ἀποπενθεῖν **Πάτροκλον καιρὸς ἦν.**

ἀπόπερα ἐπίρρ. δημ. κ. **ἀποπέρα** πέραν, ἐκ τοῦ ἀπέναντι μέρους, πόρρωθεν : Κρυστ.Ἀγρ.Ἠλ.8 **ὅπου προβάλλει ἀπόπερα, λαμποκοποῦν τὰ βράχια·** ‖ κ. ἐπιθετικῶς, ὁ πέραν, ὁ ἀντικρινός : δ.τραγ. **στὸν ἀπόπερα μαχαλά | στὴν ἀποπέρα τὴ μεριά.**

ἀποπεραίνω μτγν. κ. νεώτ. ἄγω τι εἰς πέρας, ἀποπερατῶ, τελειώνω· Ἡσ. « **ἀποπερανῶ**· ἀποπληρώσω, ἀποτελέσω » : Κύριλλ.Ἀλ.2,518 Α **ἀποπεραίνων εὐχάς.**

ἀποπεραιῶ-όω μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἀποπεραίνω : Διον.Ἀρεοπ.122· 2) ἐκτελῶ τι : Θεόδ.Στ.227 **μὴ ἀποπεραιώσειν . . τὰ προσταττόμενα.**

ἀποπεραίωσις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἀποπεράτωσις, τὸ τέλειωμα : Θεόδ.Στ.482.

ἀποπερατίζω σχόλ. ἀποπερατῶ βλ.λ.

ἀποπερατῶ-όω μτγν., μσν., νεώτ. δημ. **-ώνω** ἄγω τι εἰς πέρας, τελειώνω : Πορφ.Κατ.132,33· ‖ συνηθέστ. μέσ. **-οῦμαι** ἔχω που πέρας, ἀπολήγω : Παῦλ.Αἰγ.312,15 **εἰς ὀστοῦν αἱ σύριγγες ἀποπερατοῦνται·** ‖ νεώτ. ἐντελῶς περατοῦμαι : **ἀπεπερατώθη ἡ οἰκοδομή.**

ἀποπεράτωμα-ατος μσν. τὸ ἐν ᾧ περατοῦται, ἀπολήγει τι, τὸ πέρας : Θεόφ.Πρωτοσπαθ.857 **ξιφοειδὴς χόνδρος ἀποπεράτωμα τοῦ στήθους.**

ἀποπερατώνω νεώτ. κ. ἀποπερατῶ βλ.λ.

ἀποπεράτωσις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. τὸ πέρας : Παῦλ.Αἰγ.6,77 **ἀποπεράτωσις τοῦ ὀστέου·** ἡ συμπλήρωσις, τὸ τέλειωμα : **ἀποπεράτωσις οἰκοδομῆς.**

ἀποπέρδω κ. νεώτ. βδόλον, φύσαν ἠχηρῶς ἀφίημι, κλάνω : παροιμ. **πρὸς κωφοῖς ἀποπέρδεις·** ‖ εὔχρηστ. μ. τὸ μέσ. **ἀποπέρδομαι,** μέλλ. **-παρδήσομαι,** ἀόρ. **-έπαρδον** : Ἀριστφ.Ἱππ.639 **ἐκ δεξιᾶς ἀπέπαρδε καταπύγων ἀνήρ·** 2) μτφ. πρὸς παραστατικὴν ἔκφρ. : ΑΠλ.115 **ἀνὴρ ἀποπέρδεται ἵππον** (ἀπολήγει ὄπισθεν εἰς ἵππον, περὶ κενταύρου)

ἀποπερισπῶ-άω μτγν. ἀποσπῶ ἀπό τινος καὶ κατευθύνω ἀλλαχοῦ : Σωρ.Ι,117 **ἀπ- τὴν διάνοιαν,** σχόλ.Ἀριστφ.Νεφ.721.

ἀποπερκοῦμαι-όομαι (πέρκος) μαυρίζω, ἐπὶ σταφυλῶν : Σοφ.ἀπ.255,6.

ἀποπέρνημι Ἐπιγρ. αἰολ. ἀόρ. ὑποτ. **ἀποπεράσσει,** ἰων. ἀόρ. **ἀπεπέρασα** πωλῶ : Ἐπιγρ. **εἰ μὴ ὕστερον ἀπεπέρασαν** (γῆν ἢ οἰκίην), πρβλ.κ. ἀποπερῶ

ἀποπέρνω δημ. κ. **ἀποπαίρνω** βλ.λ.

ἀποπερονῶ-άω διὰ περόνης καρφώνω : Ἱππ. Μοχλ.5· ‖ κ. παθ. : Φίλ.Βελοπ.66,43 **ἀποπερονᾶται πρὸς τοὺς παραστάτας περόναις σιδηραῖς.**

ἀποπερῶ-άω μτγν. περνῶ εἰς τὸ ἄλλο μέρος, εἰς τὴν ἀπέναντι ξηράν : Πλούτ.Πομπ.62 : **ἀπεπέρασαν εἰς τὴν ἀντικρὺ νῆσον.**

ἀποπετάζω μτγν. ἀποπετάννυμι βλ.λ.: Ἀκύλ.Ἔξ.4,5.

ἀποπετάννυμι μτγν. ἀνοίγω, ἁπλώνω : Διογ.Λ 6,77 **ἀποπετάσαντες τὸν τρίβωνα.**

ἀποπέτομαι μέλλ. **-πετήσομαι** πετῶν ἀπομακρύνομαι, ἀφίπταμαι : Ἀριστφ.Ὄρν.1369 **εἰς τὰ ἐπὶ Θρᾴκης ἀποπέτου,** Δίων Κ 43.152 **οἱ δὲ δὴ ἀστοὶ . . πρὸς τὸν Καίσαρα ἀπεπέτοντο·** ‖ συνεκδ. ἐν μτφ. γίνομαι ἄφαντος, ἐπὶ τῆς ψυχῆς : Ὀδ.Λ 222 **ψυχὴ δ' ἠύτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται·** 2) μτφ. κυριεύομαι ἀπὸ ἔπαρσιν, παίρνουν τὰ μυαλά μου ἀέρα : Πλούτ.Ἠθ.752F **ὑφ' ὧν ἐπαιρόμεναι πολλάκις ἀποπέτονται** (αἱ γυναῖκες).

ἀποπετρῶ-όω μσν. κ. νεώτ. εἰς πέτραν μεταβάλλω, ἀπολιθῶ : Ἀνδρ.Κρήτ.166.

ἀποπεφασμένως ἐπίρρ. (ἀποφαίνω) φανερῶς : Δημ.1367,27 **πωλῶνται ἀποπεφασμένως.**

ἀποπέφτω δημ. ἀποπίπτω, ἐντελῶς πίπτω : **ἀπόπεσε ἡ σκεπή·** 2) μτφ. ἐκπίπτω, κακοπέφτω, πέφτω σὲ κακὰ χέρια : **ἀπόπεσε τὸ κορίτσι σὲ κακὰ ἀφεντικά, - σὲ ἀχαΐρευτο ἄντρα.**

ἀποπήγνυμι μέλλ. **-πήξω** κάμνω τι νὰ παγώσῃ : Ἀριστφ.Βάτρ.126 **εὐθὺς γὰρ ἀποπήγνυσι τἀντικνήμια·** ‖ παθ. μέλλ. **- παγήσομαι** ἐπὶ ἀνθρ. παγώνω : Ξεν.Ἀπομν.4,3,8 **ἀποπαγησόμεθα ὑπὸ τοῦ ψύχους·** ‖ εἰδ. ἐπὶ αἵματος ζῶντος ἀνθρώπου : αὐτ.Ἀν.5,8,15 **τὸ δὲ καθῆσθαι καὶ ἡσυχίαν ἔχειν ἑώρων ὑπουργὸν ὂν . . ἀποπήγνυσθαι τὸ αἷμα.**

ἀποπήδησις-εως (ἡ) τίναγμα πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ πρὸς τὰ ἄνω, ὡς ὅταν ῥίψῃ τις σφαῖραν μεθ' ὁρμῆς πρὸς τὸ ἔδαφος ἢ ὡς ὅταν δύο σώματα συγκρουόμενα τινάσσωνται ἀμφότερα ὀπίσω : Πλούτ.Ἠθ.921 D **πληγάς τινας καὶ ἀποπηδήσεις, οἵας ἔπλαττε τῶν ἀτόμων Ἐπίκουρος.**

ἀποπηδῶ-άω κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. **-πηδήσομαι** πηδῶ ἀπό τινος : Πλούτ.Φάβ.16 **ἀπεπήδησε τοῦ ἵππου·** 2) μετὰ γεν. ἀποσκιρτῶ : Ξεν.'Απομν.1,2,16 **εὐθὺς ἀποπηδήσαντε Σωκράτους ἐπραττέτην τὰ πολιτικά·** ‖ ἐπὶ ἀρθρώσεως : 'Ιππ."Αρθρ.61 **ἀποπ- ἀπὸ τῆς φύσιος** ἐξέρχομαι ἀπὸ τῆς φυσιολογικῆς θέσεώς μου· 3) βαίνω ἢ τρέχω πηδῶν : Γεωπ.18, 18,2 **τὰ πρόβατα νέμεται μάλιστα ἀποσκιρτῶντα καὶ ἀποπηδῶντα·** ‖ ἀναπάλλομαι, τινάσσομαι ἐπάνω ἢ ὀπίσω· ‖ κ. μτφ. : 'Ιάμβλ. Πυθ.176,370 **ἀποπηδᾶν ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων νόμων·** 4) δημ. παύομαι ἀλλόμενος : **σὰν ἀποπηδήσαμε τὸ χαντάκι** (διήλθομεν ὅλοι διὰ πηδήματος τὸν χάνδακα).

ἀποπηλώσειν 'Ησ. « ἀποπηδώσειν ».

ἀποπηνίζομαι ἐκτυλίσσομαι,ξετυλίγομαι : Θεόφρ. ΦΙ 8,10,4 **τὸν ἀποπηνιζόμενον κάλαμον.**

ἀποπήσσω μτγν. ἀποπήγνυμι, ὁλότελα πήζω κάτι· μτφ. : 'Ερμ.'Αλ.π.Στοβ.1,49,45 **ὁ βορέας.. ἀποπήσσει .. τὸν νοῦν.**

ἀποπιάζω μτγν. ἀποπιέζω, συνθλίβω· ΕΜ « ἀπεμόρξατο τὸ ἀπεπίασεν » : ΠΔ Κριτ.6,38.

ἀποπιάνω δημ. λαμβάνω τι καὶ τὸ κατέχω τελείως, ἀδράχνω· 2) λαμβάνω τι μετὰ δισταγμόν : Σάρ.'Αν.ΛΗ ἐν λ.· 3) μέσ. **-πιάνομαι** ἀσχολοῦμαι ἐπί τινος, καταπιάνομαι : παροιμ. **δὲν ἀποπιάνεται ἀπὸ μισιακὸ μελίσσι** (ἐπὶ ὀκνηρῶν οἵτινες οὐδὲ τῇ βοηθείᾳ ἄλλων ἀναλαμβάνουσι ἔργον τι).

ἀποπιδύω ἐκρέω πρὸς τὰ ἔξω, ἀποβλύζω : 'Ιππ.Φύσ.Παιδ.21.

ἀποπιέζω ἐκθλίβω : Θεόφρ.Αἰτ.Φ 6,7,3 **ἀποπιεζόμενος ὁ χυλὸς ἐξ ἐνίων ῥεῖ·** 2) πιέζω ἰσχυρῶς· ‖ παθ. πιέζομαι, πλακώνομαι : Θεόφρ.ἀποσπ.11 **διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἡ νάρκη γίνεται ἐν τοῖς ποσίν.. ὅταν ἀποπιεσθῶσιν ἀπὸ καθέδρας.**

ἀποπίεσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἔκθλιψις, στίφιμο.

ἀποπίεσμα-ατος (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἔκθλιψις ἐξ ἐπιθέσεως πράγματός τινος : 'Ιππ.'Αγμ.30· 2) μσν. κ. νεώτ. τὸ ἐκ τοῦ ἐκθλιβέντος προελθὸν περιττὸν ὑπόλειμμα, τὸ ἐξ οὗ διὰ θλίψεως ἐξήχθη ὁ χυμός : Μοσχόπ.Σχεδ.198 **« στέμφυλα τὰ ἀποπιέσματα** τῶν βοτρύων ».

ἀποπιεσμός (ὁ) μτγν. ἡ ἀποπίεσις βλ. λ. : Μελέτ. ἐν 'Αν.Κρ.3,44.

ἀπόπιμα (τὸ) μσν. δημ. κ. **ἀπόπιομα** κ. **-ιωμα** τὸ μετὰ πόσιν ὑπόλειμμα ποτοῦ ἐν τῷ ποτηρίῳ, ἄ. ἀποπότι : Δουκάγκ. ἐν λ., **-μᾶς ἔδωσε νὰ πιοῦμε ἀποπίματα·** πρβλ. βιδάνιο.

ἀποπιμπλάνω μτγν. ἀποπίμπλημι βλ. λ. : 'Αγαθ.5,21.

ἀποπίμπλημι κ. **-πιμπλάω,** ποι. **ἀποπίπλημι, -άω,** μέλλ. **-πλήσω,** συμπληρῶ, ὁλοκληρῶ, ἐπὶ ποσοῦ : 'Ηρ.7,29 **τὰς τετρακοσίας μυριάδας καὶ τῶν στατήρων ἀποπλήσω·** 2) μτφ. πληροῦμαι τελείως, ἐπαληθεύω : αὐτ.8,96 **ὥστε ἀποπλῆσαι τὸν χρησμόν·** 3) καταπραΰνω, οἷον ἐπὶ θυμοῦ, θλίψεως κττ. : Πλάτ.Νόμ.4,717 **θυμουμένους ὑπείκειν δεῖ καὶ ἀποπιμπλᾶσι τὸν θυμόν·** 4) ἱκανοποιῶ τινα ἐρωτῶντα ἢ ἐρευνῶντα.

ἀποπίμπρημι μτγν. καίω ἐντελῶς : 'Αρχιμ.ἀπ.99· 2) 'Ησ. **« ἀπέπρησεν·** ἀπεδάκρυσεν, ἀπεφύσησεν, ἀπέμαρτεν ».

ἀποπίνω κ. δημ. μέλλ. **-πίομαι** πίνω μέρος τοῦ ποτοῦ : 'Ηρ.4,70 **κατεύχονται πολλὰ καὶ ἔπειτα ἀποπίνουσιν** (μέρος τοῦ οἴνου ἐκ τῆς μεγάλης κύλικος)· ‖ γεν. ἐν συναφείᾳ πρὸς γεν. : Συνέσ. 20 D **δριμέος ὄξους ἀπέπιεν·** 2) δημ. περαίνω τὴν πόσιν, πίνω τι ὁλοτελῶς : **σὰν ἀπόπιαμε, - ἀπόπιε τὸ κρασί σου, νὰ σοῦ βάλω ἄλλο.**

ἀποπινῶ-όω καθιστῶ τι ῥυπαρόν· 'Ησ. **« ἀ(πο)πινοῦται·** ἀπορυποῦται, πίνος γὰρ ὁ ῥύπος ».

ἀπόπιομα (τὸ) δημ. κ. **-ιωμα** ἀπόπιμα βλ. λ.

ἀποπιπράσκω 'Επιγρ. πωλῶ, ἐκποιῶ· ἐν τῷ παθ. : 'Επιγρ. **ξύλων τῶν ἀποπραθέντων.**

ἀποπίπτω κ. νεώτ. μέλλ. **-πεσοῦμαι,** ἀόρ. ἀπέπεσον, πίπτω ἀπό τινος : 'Οδ.Ω 7 **ἐπεί κέ τις ἀποπέσῃσιν ὁρμαθοῦ ἐκ πέτρης,** 'Ηρ.3,64 **τοῦ κουλεοῦ τοῦ ξίφεος ὁ μύκης ἀποπίπτει,** Ξεν.'Ελλ.1,6,33 **Καλλικρατίδας ἐμβαλούσης τῆς νεὼς ἀποπεσὼν ἐς τὴν θάλατταν ἠφανίσθη, - ἀποπίπτουσι τὰ φύλλα τῶν δένδρων·** ‖ πίπτω ὡς σταλαγμός, σταλάζω : 'Ιλ.Ξ **στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔερσαι,** 'Αριστλ.ΖΙ 55729· 2) μὲ γεν. ἀποτυγχάνω εἴς τι· ‖ ἀπολύτως ἀποτυγχάνω.

ἀπόπισθεν ἐπίρρ. σχόλ. ἐκ τοῦ ὄπισθεν μέρους, ἀποπίσω : σχόλ.Εὐρ.'Εκ.900.

ἀποπισσῶ-όω μσν. καθαρίζω τι ῥυπανθὲν ἐκ πίσσης : 'Ιω.Κλίμ.162 **ἐλαίῳ τὰς ἑαυτῶν ἀποπισσῶσαι χεῖρας.**

ἀποπιστεύω μτγν. ἐντελῶς ἐμπιστεύομαι, δίδω πίστιν : Φίλ.1,132 **ἀποπιστ- τοῖς ἰδίοις λογισμοῖς.**

ἀποπίσω ἐπίρρ. δημ. ἀπὸ ὀπίσω, ὄπισθεν.

ἀποπιτύρισμα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ πίτυρον, ἡ πιτυρίδα τῆς κεφαλῆς : 'Αρκάδ.20,21 **ἀχὼρ τὸ τῆς κεφαλῆς ἀποπιτύρισμα.**

ἀπόπιωμα (τὸ) δημ. κ. **-ιομα** ἀπόπιμα βλ. λ.

ἀποπλάζω μέλλ. **-πλάγξω** ἀποπλανῶ· παθ. ἀόρ. **ἀπεπλάγχθην** (ὁ μόνος ἐν χρ. παρ. 'Ομ.) : 'Απολλ.Ρ 1,1220 **ἀλλὰ τὰ μὲν τηλοῦ κεν ἀποπλάγξειεν ἀοιδῆς** (σχόλ. « ἀποπλανήσειεν »)· ‖ παθ. **-ομαι** ἐπὶ προσ., περιπλανῶμαι μακράν τινος : 'Οδ.Ο 382 **πολλὸν ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος·** ‖ ἐπὶ πραγμ. ἐκκρούομαι, ἐκτινάσσομαι : 'Ιλ.Ν 592 **ἀπὸ θώρηκος.. πολλὸν ἀποπλαχθεὶς** (ὀϊστός), αὐτ.Ν 578 **τρυφάλεια ἀποπλαγχθεῖσα** (περικεφαλαία ἀποτιναχθεῖσα ἀπὸ τῆς κεφαλῆς).

ἀποπλάνεμα (τὸ) δημ. ἀποπλάνημα, ξεπλάνεμα.

ἀποπλανεύω δημ. ἀποπλανῶ, ξεπλανεύω.

ἀπόπλανη (ἡ) δημ. ἡ πλανῶσα γυνή, ξελογιάστρα, πλανέφτρα : Βλ.Συνμ.

ἀποπλάνημα-ατος (τὸ) ἀπάτη, ἐξαπάτησις, ἀποπλάνησις· 'Ησ. ἐν λ. **« ἀπαιόλημα ».**

ἀποπλανής-οῦς-ές μσν. ὁ ἀποπλανώμενος : Εὐστ.Πονημ. 273.

ἀποπλάνησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. **δημ. -η** τὸ ἀποπλανᾶσθαι, ἡ παρέκβασις : Πλάτ.Πολιτ.263 C· 2) μτγν. περιπλάνησις, πλάνη : ΠΔΣοφ.Σειρ.31,12 **πολλὰ ἑώρακα ἐν τῇ ἀποπλανήσει μου·** 3) νεώτ. κ. δημ. ἡ δι' ἀπατηλῶν ὑποσχέσεων ἐξαπάτησις, τὸ ξελόγιασμα γυναικός· ‖ εἰδ. νομ. **ἀποπλάνησις εἰς ἀσέλγειαν** ἡ ἐπὶ ἀνηλίκου μὴ συμπληρώσαντος τὸ 15ον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἢ πνευματικῶς ἀναπήρου ἐκτέλεσις ἀκολάστων πράξεων οὐχὶ διὰ τῆς βίας, ἀλλὰ δι' ἄλλων μέσων, οἷον ἀπατηλῶν ὑποσχέσεων, δώρων, χρήσεως ναρκωτικῶν κττ.· 4) νεώτ. φυσ. **ἀποπλάνησις χρωστικὴ** ἡ ἰδιότης τῶν φακῶν νὰ ἐμφανίζωσι τὰ ὑπ' αὐτῶν σχηματιζόμενα εἴδωλα περιβεβλημένα διὰ ἰριδιζούσης παρυφῆς· 5) ἀστρον. **ἀποπλάνησις τοῦ φωτὸς** τὸ φαινόμενον καθ' ὃ βλέπομεν τοὺς ἀπλανεῖς ἀστέρας μετατοπιζομένους περὶ τὴν πραγματικήν των θέσιν· 6) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **λοβοφόρων** ἰθαγενὲς τοῦ Μεξικοῦ.

ἀποπλανητής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. θηλ. δημ. **-ήτρα** κ. **-εύτρα** (πρβλ. ἀπόπλανη) ὁ ἀποπλανῶν.

ἀποπλανητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ συντελῶν εἰς ἀποπλάνησιν : **ἀποπλανητικαὶ ὑποσχέσεις, - ἀποπλανητικοὶ τρόποι.**

ἀποπλανητικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀποπλανητικόν, δι' ἀποπλανήσεως βλ.λ.

ἀποπλανίας (ὁ) μτγν. ὁ πλάνης, φυγάς : Φίλιππ. ἐν ΑΠ 9,240 **ἀποπλανίην λιπομήτορα παῖδα.**

ἀπόπλανος-ον ὁ μακρὰν πλανώμενος : Παῦλ. Σιλ."Αμβ.197 **οὐ μὴν ἤ κε τύχῃσιν ἀπόπλανος ἔδραμεν ὄρπηξ·** 2) τὸ οὐδ. **-ον** ὡς οὐσ. σόφισμα : Κρατῖν.Νεώτ.7 **ταράττειν.. τοῖς ἀντιθέτοις,**

τοῖς πέρασι, τοῖς παρισώμασιν, τοῖς ἀποπλάνοις· 3) Ἡσ. « ἀπόπλανοι κακοί, γόητες].

ἀποπλανῶ-άω κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποπλανῶ, ἐκτρέπω τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ἀπομακρύνω τοῦ προκειμένου: Ἱππ.Ἄρθρ.800 **ἀλλ' οὐ βούλομαι ἀποπλανᾶν τὸν λόγον·** ‖ παθ. -ῶμαι πλανῶμαι μακρὰν ἀπό τινος: Ἰσοκρ.155 D **δέδοικα μὴ πόρρω λίαν τῆς ὑποθέσεως ἀποπλανηθῶ,** Διον.Ἁλ.Συνθ. 31,9 **πολλοὶ ἀπὸ τῆς ἀληθείας ἀπεπλανήθησαν·** ‖ ἀπολ. πλανῶμαι μακρὰν τῆς πατρίδος : Ἀριστφ.Ζ] 554 B 54· 2) μέσ. διανέμομαι, κυκλοφορῶ: Ἱππ.Τροφ.33 **ἀποπλανᾶται εἰς πάντα αἷμα καὶ πνεῦμα·** 3) μτφ. παραπείθω, ἐξαπατῶ, ξεγελάω : ΚΔΜᾶρκ.13,22 **καὶ δώσουσι σημεῖα καὶ τέρατα πρὸς τὸ ἀποπλανᾶν, εἰ δυνατόν, καὶ τοὺς ἐκλεκτούς·** ‖ νεώτ. κ. δημ. ἐνεργῶ ἀποπλάνησιν βλ.λ.3]: **ἀπεπλάνησεν ἀνήλικον ἐργάτριαν** (παρέσυρεν αὐτὴν εἰς σαρκικὴν μῖξιν ἢ γεν. εἰς ἀκολασίαν δι' ἀπατηλῶν ὑποσχέσεων, δώρων κττ.].

ἀπόπλαση [ἡ] δημ. μικρὰ ποσότης ἀλεύρου τιθεμένη κατὰ μέρος κατὰ τὴν ζύμωσιν τῶν πρὸς ἀρτοποίησιν ἀλεύρων, ἵνα χρησιμεύσῃ κατὰ τὴν πλάσιν αὐτῶν εἰς ἄρτους.

ἀπόπλασις-εως [ἡ] μτγν. ἀπεικόνισις, μορφή : Ἐπίκ.π.Διογ.Λ 10,108.

ἀποπλάσσομαι πλάσσω τι καθ' ὁμοίωσιν ἄλλου, ἀπομιμοῦμαι : Πλούτ.Αἰμ.28 **ἐν δ' Ὀλυμπίᾳ τοῦτο δὴ τὸ πολυθρύλητον ἀναφθέγξασθαί φασιν ὡς τὸν Ὁμήρου Δία Φειδίας ἀποπλάσαιτο** (παρέστησεν ἐν ἀγάλματι τὴν μορφὴν τοῦ Διός, ὡς αὕτη ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου περιγράφεται).

ἀποπλάστωρ-ορος μτγν. ὁ ἀποπλάσαων : Μαν.4,343 **ζωοτύπους μακάρων ἀποπλάστορας.**

ἀποπλείω ἐπ. ἀποπλέω βλ.λ.: Ἰλ.Ι 418.

ἀποπλέκω μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ἀποχωρίζω· ἐν τῷ παθ.: Ζώσ.Ἀλχ.110 B **συμπλέκονται πάντα καὶ ἀποπλέκονται·** ‖ ἡ μτχ. **ἀπεπλεγμένος-η** ἐπὶ συζύγων, ὁ διεζευγμένος, χωρισμένος : Πάπ. **τοῦ γενομένου καὶ ἀπεπλεγμένου μου ἀνδρός·** 2) κ. νεώτ. κ. δημ. διαλύω τὸ πεπλεγμένον, ξεπλέκω : Παλλάδ.Λαυσ.943 A **οὐ καλῶς ἔπλεξας· ἀπόπλεξον·** 3) περαίνω τὴν πλέξιν, τελειώνω τὸ πλέξιμο: δ. τραγ. **γαϊτάνι πλέκω καὶ δὲν ἀδειάζω | σὰν ἀποπλέξω σοῦ κουβεντιάζω.**

ἀποπλένω δημ. περαίνω τὴν πλύσιν, τὸ πλύσιμον, ὁλότελα πλένω.

ἀποπλέρωμα [τὸ] δημ. ἀποπληρωμὴ βλ.λ.

ἀποπλερωμός [ὁ] δημ. ἀποπληρωμὴ βλ.λ.

ἀποπλερώνω δημ. ἀποπληρώνω βλ.λ.

ἀπόπλευσις-εως [ἡ] μσν. τὸ ἀποπλέειν, ὁ ἀπόπλους : Ἰω.Τζέτζ.Προλ.Ἰλ.421.

ἀποπλέω κ. νεώτ. ἐπ. **-πλείω,** ἰων. **-πλώω,** μέλλ. **-πλεύσομαι** κ. **-πλευσοῦμαι** πλέω ἀπερχόμενος ἀπό τινος τόπου, ἀναχωρῶ διὰ θαλάσσης, ἐπὶ πλοίου, ἵνα μεταβῶ ἀλλαχοῦ: Ὀδ.Θ 501 **ἐπὶ νηῶν βάντες ἀπέπλειον,** Θουκ.6,61 **ἀπέπλεον ἐκ τῆς Σικελίας ἐς τὰς Ἀθήνας·** ‖ νεώτ. κ. ἐπὶ πλοίων: **ἀπέπλευσεν ὁ στόλος ἐκ τοῦ Φαλήρου εἰς ἐκτέλεσιν γυμνασίων.**

ἀποπληγία [ἡ] μτγν. ἀποληξία βλ.λ. : Γαλ.16,672.

ἀποπλήθω σπαν. ἀποπίμπλημι βλ. λ.

ἀποπληκτεύομαι μτγν. γίνομαι ἀπόπληκτος βλ.λ. : Φιλόδ.Ποιημ.2,40.

ἀποπληκτιάζω μσν. προσβάλλομαι ὑπὸ ἀποπληξίας.

ἀποπληκτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀποπληξίαν βλ. λ.: Ἀριστλ.Πρ. 954 B 30 **ἀποπληκτικὰ νοσήματα·** 2) ὁ ἀπόπληκτος βλ.λ.: αὐτ.Ρητ.1411 A 21.

ἀπόπληκτος-ον κ. νεώτ. ὁ παθὼν ἀποπληξίαν, ἤτοι αἰφνιδίαν παράλυσιν γενικὴν ἢ μερικὴν τῶν ἐγκεφαλικῶν αὐτοῦ λειτουργιῶν, ἐκ παθήσεως ἢ κ. ἐκ ψυχικῆς συγκινήσεως, δθ. ὁ ἀπομείνας ἐμβρόντητος, ποὺ τὰ 'χει χαμένα : Ἡρ.2,173 **λάθοι ἂν ἤτοι μανεὶς ἢ ὅγε ἀπόπληκτος γενόμενος,** Δημ. 561,10 **οὐχ οὕτως ἄφρων οὐδ' ἀπόπληκτος,** Πολυβ.5,36 **ὥσπερ καὶ ὁ ἀπόπληκτος, ἅ τε μαινόμενος καὶ ὁ ἀνόητος καὶ ὁ νοσῶν·** ‖ νεώτ. ὁ παθὼν ἀποπληξίαν βλ.λ.· 2) ὁ παθὼν παράλυσιν τοῦ σώματος ὁλοκλήρου ἢ μέλους αὐτοῦ : Ἡρ.1,67 **πάντα ἐγίνετο διάστροφα καὶ ἔμπηρα καὶ ἀπόπληκτα, ὁμοίως πρόβατα καὶ ὑποζύγια καὶ ἄνθρωποι,** Ἀριστφ.Σφ.948 **ἀπόπληκτος ἐξαίφνης ἐγένετο τὰς γνάθους** (παράλυσαν, πιάστηκαν τὰ σαγόνια του)· ‖ ὡς οὐσ.π. Ἱππ.Ἀφορ.3,16 **ἀπόπληκτοι** (νοσήματα ἀποπληξίας, ἀποπληξίαι).

ἀποπληκτώδης-ους-ες μτγν. ὁ ἀπόπληκτος βλ. λ. : Γαλ.19,110.

ἀποπλήξ-ῆγος [ὁ] μτγν. ὁ ἔκπληκτος, ἐμβρόντητος : Ἰω.Χρυσ.9,165.

ἀποπληξία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. -ίη ἐγκεφαλικὸν νόσημα, αἰφνιδία παράλυσις τῶν πνευματικῶν λειτουργιῶν : Ἱππ.Ἐπιστ.1274,12 **ὁ Δημόκριτος κινδυνεύει ἀποπληξίῃ διανοίας καὶ ἠλιθιότητι κεκακῶσθαι,** Ἡσ. « μανία ἢ ἄνοια »· 2) αἰφνιδία παράλυσις τοῦ σώματος ὡς ἐπακολούθημα ἐγκεφαλικῆς ἀποπληξίας : Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,7 « **ἀποπληξίη** μὲν ὅλου τοῦ σκήνεος, καὶ τῆς αἰσθήσιος καὶ κινήσιός ἐστι παράλυσις », Ὁρ.Ἰατρ.397,37 « διαφέρει δὲ **ἀποπληξία παραπληξίας** ὡς μέρος ὅλου . . ὅτι οἱ μὲν (παθόντες παραπληξίαν) ὑγιαίνοντες τὴν διάνοιαν, παρειμένοι εἰσὶν τοῦ σώματος μέρος ἢ μέρη, οἱ δὲ ἀποπληκτικοί, καὶ ταῦτα καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὸ ὅλον »· ‖ νεώτ. κ. δημ. ὡρισμ. πάθησις ἐπιφέρουσα τὸν θάνατον ἢ μόνον παράλυσιν· συνών. δημ. ὁ κόρπος, νταμπλάς : **ἀπέθανεν αἰφνιδίως παθὼν ἀποπληξίαν,** Λασκαρ.Ραφωδ.Δεύτ.215 **λίγο ἔλειφε νὰ τοῦ ἔρθῃ ἀποπληξία·** 3) βοταν. **ἀποπληξία τῆς ἀμπέλου** πάθησις τῶν κλημάτων τῆς ἀμπέλου, καθ' ἣν τὰ φύλλα καὶ αἱ κληματίδες ἀποπίπτουσιν ἀποτόμως, **ὁ. πολυσπορίασις.**

ἀποπλήξιος-ον μτγν. ἀποπληκτικός βλ.λ. 1] : Ἀλέξ.Ἀφρ.Πρ.2,42 **ἀπ- πυρετός.**

ἀπόπληξις-εως [ἡ] ἀποπληξία βλ.λ. : Ἱππ.Ἀφ.6,56.

ἀποπληροφορία [ἡ] μτγν. πλήρης πληροφορία : Ἀμφιλόχ.49.

ἀποπληρῶ-όω κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **-ώνω** πληρῶ, γεμίζω τι ὁλοτελῶς: Ἱππ.Ἄρθρ.45, Πλούτ.Ἠθ.702E **εὐθὺς γὰρ ἀποπληροῦν τοὺς λύχνους ἀποσβεσθέντας·** ‖ μτφ. ἱκανοποιῶ, ἐκτελῶ : Πλάτ.Πολ. 426 C **ὃς ἂν τὰς σφετέρας βουλήσεις δεινὸς ᾖ ἀποπληροῦν·** ‖ γεν. παρέχω τινὶ ἱκανοποίησιν, εὐχαριστῶ : Πλάτ.Χαρμ.169 C **κἀμὲ τάχ' ἂν ἀποπληρώσαις ὡς ὀρθῶς λέγεις,** αὐτ.Πρωτ.324 C **τοῦτο μοι ἀποπλήρωσον** (ἱκανοποίησόν με ἐν τούτῳ)· 2) ὁλοκληρῶ, καθιστῶ τι ὁλοσχερές : Ἀριστλ.Ρητ.1369 B 14 **ἡ τιμωρία τοῦ ποιοῦντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ·** 3) μσν. κ. δημ. ἐξοφλῶ χρηματικὴν ὀφειλήν, ξεπλερώνω, ἀποπλερώνω· Ἡσ. « ἐκτετικότας, **ἀποπληρώσαντας** » : Ἰω.Μαλάλ. 439,16 **ἀποπληρωθῆναι τοὺς ἐμοὺς δανειστὰς παρὰ τοῦ ἐμοῦ κληρονόμου,** - **ἀποπλέρωσα τὰ χρέη μου καὶ ἡσύχασα.**

ἀποπληρωματικός-ή-όν μτγν. ὁ δυνάμενος νὰ ἀποπληροῖ βλ.λ. : Ἰάμβλ.Μυστ.3,10 **ἀπ- δύναμις.**

ἀποπληρωμή (ἡ) νεώτ. ἡ ἐντελὴς πληρωμὴ ὀφειλῆς τινος, ὁλοκληρωτικὴ ἐξόφλησις.

ἀποπληρώνω νεώτ., δημ. κ. **-πλερώνω** ἀποπληρῶ βλ.λ.3].

ἀποπλήρωσις-εως [ἡ] μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποπληροῦν, ἡ τελεία πλήρωσις, τὸ γέμισμα : Πλούτ. Ἠθ.48 C **οὐ γὰρ ὁ νοῦς, ὥσπερ ἀγγεῖον, ἀποπληρώσεως δεῖται·** 2) ἐκπλήρωσις, ὁλοκληρω-

σις : Δαμάσκ.'Αρχ.64 ἐνέργεια ἡ τοῦ οἰκείου ἔργου ἀποπλήρωσις· 3) νεώτ. ἀποπληρωμή βλ.λ.

ἀποπληρωτής (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀποπληρῶν, ἐκτελῶν τι : Πλάτ.Πολ.620 E ἀποπληρωτὴν τῶν αἱρεθέντων· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ὁλοσχερῶς ἀποτίων, ἰδίως τὰ ὑπ' ἄλλου ὀφειλόμενα.

ἀποπληρωτικός-ή-όν μτγν. κ. μσν. ὁ δυνάμενος νὰ ἀποπληροῖ βλ.λ. : Γεώργ.'Ακροπ.Χρ.26 B· ‖ ὁ ἐκπληρῶν, ἐκτελῶν : 'Ιάμβλ.Μυστ.5,26 ἀπ- τῶν εὐχῶν· ‖ ὁ συμπληρῶν : Δαμάσκ.'Αρχ.70 τὸ νοητὸν ἀποπληρωτικὸν τοῦ νοῦ.

ἀποπληρωτικῶς ἐπίρρ. μσν. δι' ἀποπληρώσεως βλ. λ. : Θεόδ.Στ.139 D.

ἀποπλήσσω ἀττ. -ττω πλήττων καθιστῶ τινα ἀνάπηρον· ‖ μέσ. -ομαι πάσχω ἀποπληξίαν βλ.λ. I), μένω ἔκθαμβος, τά'χω χαμένα : 'Ιππ.'Αρχ.'Ιητρ.18 ἀποπληγέντες (προσβληθέντες ὑπὸ ἀποπληξίας) : Σοφ.'Αντ.1189 ὑπτία δὲ κλίνομαι δείσασα πρὸς δμωαῖσι κἀποπλήσσομαι· 2) μέσ. ἀπωθῶ ἀπ' ἐμαυτοῦ : 'Αριστλ.Πρ.899B 24 ἀθρόος γὰρ ἰὼν μᾶλλον ἀποπλήσσεται τὸν προσπίπτοντα.

ἀποπλίσσομαι ἀπέρχομαι μὲ ἀνοικτὰ βήματα, φεύγω πηδῶν : 'Αριστφ.'Αχ.216 οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ἀπεπλίξατο (σχολ. « ἀπεσείσατο, ἀπέφυγε· πλὶξ γὰρ τὸ βῆμα καὶ πλίγματα τὰ πηδήματα »).

ἀπόπλοια (ἡ) μτγν. κ. μσν. ὁ ἀπόπλους βλ.λ. : Λιβάν.'Εθ.4,1, Νικήτ.Χων.233.

ἀποπλοκή (ἡ) μτγν. τὸ ἀποπλέκειν, ὁ χωρισμός, ἀντίθ. συμπλοκή : Ζώσ.'Αλχ.110 B.

ἀποπλοκίαι 'Ησ. « ἐμπλοκαί, Λάκωνες ».

ἀπόπλοος-ον κ. συνηρ. ἀπόπλους βλ.λ.

ἀπόπλους-οος (ὁ) κ. νεώτ. ἡ διὰ πλοίου ἀναχώρησις : 'Ηρ.8,79 περὶ ἀποπλόου τῶν ἐντεῦθεν· ‖ νεώτ. ἡ ἄπαρσις καὶ ἀναχώρησις πλοίων ἀπό τινος τόπου : ὁ ἀπόπλους τοῦ στόλου· ‖ κ. ὁ πρός τινα προορισμὸν πλοῦς, ὁ πηγαιμός, ἀντίθ. κατάπλους· 2) ἡ διὰ θαλάσσης ἐπάνοδος εἰς τὴν πατρίδα : 'Αριστλ.Ποιητ.1457 B 7 'Ιλίου πέρσις καὶ ἀπόπλους.

ἀπόπλους-ουν ἰων. ἀπόπλοος-ον ὁ ἕτοιμος ἢ ὁ μέλλων νὰ ἀποπλεύσῃ, νὰ ἀπέλθῃ ἐπὶ πλοίου : ΑΠ 5,178,7 εἴ τις ἀπόπλους ἔμπορος ὠνεῖσθαι παῖδα θέλει· ‖ τὸ οὐδ. ἀπόπλουν ὡς οὐσ.· 'Ησ. « τὸ μηκέτι πρὸς πλοῦν ἐπιτήδειον ὂν πλοῖον ».

ἀποπλουτῶ-έω μτγν. ἀποβάλλω τὸν πλοῦτον : Γρηγ.Ναζ.'Αδελφ.179.

ἀποπλύδι (τό) δημ. ἀπόπλυμα βλ.λ. I).

ἀπόπλυμα-ατος (τό) μτγν., νεώτ. κ. δημ. τὸ ὕδωρ δι' οὗ ἐπλύθη τι, ἀποπλύδι, ἀποπλυσίδι : Διόδ. Σ 5,26,28 τὰ κηρία πλύνοντες τῷ τούτων ἀποπλύματι χρῶνται· ‖ νεώτ. εἰδ. τὸ ἐκ τῆς πλύσεως τῶν μεταλλοφόρων χωμάτων ὑπολειπόμενον μέταλλον· 2) δημ. τὸ πέρας τῆς πλύσεως, τὸ ξέπλυμα.

ἀπόπλυνσις-εως (ἡ) μτγν. ἀπόπλυσις, καθαρμός : Σοφον.εἰς'Αριστλ.Ψυχ.96,2.

ἀποπλύνω κ. νεώτ. δημ. κ. -ένω, μέλλ. -υνῶ, ἐκπλύνω, ξεπλένω, ἐπὶ θαλάσσης, ἥτις κυμαινομένη πλύνει τὰ λιθάρια τῆς παραλίας ἀποθάλλουσα αὐτὰ εἰς τὴν ξηράν : 'Οδ.Ζ 95 ἧχι μάλιστα λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα· ‖ γεν. πλύνω, καθαρίζω τι διὰ πλύσεως : Πλάτ.Τίμ.65 D τὰ.. ῥυπτικὰ καὶ πᾶν τὸ περὶ τὴν γλῶτταν ἀποπλύνοντα, Δωρ.π.'Αθην.7,287 C βεμβράδ' ἀποπλύνας ἁλὶ λεπτῷ καὶ ὕδατι· ‖ μτφ. κ. νεώτ. ἀποκαθαίρω, ἀφαιρῶ οἱονεὶ πλύνων : Φώτ.'Επιστ.5 D τὸν τοῦ βίου ῥύπον ἀποπλυνάμενος, - ἀπέπλυνε τὸ αἶσχος τῆς ἐν μάχῃ φυγῆς, πολλάκις ἀνδραγαθήσας κατόπιν· 2) δημ. περαίνω τὴν πλύσιν, τελειώνω τὸ πλύσιμο· : σὰν ἀποπλύνῃς τὰ ροῦχα.

ἀποπλυσίδι (τό) δημ. κ. ἀπόπλυμα βλ.λ. I).

ἀπόπλυσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποπλύνειν βλ.λ. : 'Αλέξ.'Αφρ.Αἰσθ.94,13.

ἀπόπλωσις-εως 'Επιγρ. ἀπόπλους βλ.λ. : 'Επιγρ. ἁ ἀπόπλωσις τῶ Κυδάνορος ἐκ τᾶς ὑμᾶς νάσω.

ἀποπλώω ἰων., ἐπ. ἀποπλέω βλ.λ. : 'Οδ.Ξ 339.

ἀποπνεῖξαι ἀντὶ ἀποπνῖξαι βλ.λ. : 'Επιγρ. εἰ δέ τι γένοιτο, ἐγ Διοκλέας τέκνον ἐν τῶι τᾶς παραμονᾶς χρόνωι, εἴ κα μὲν θέλῃι ἀποπνεῖξαι, ἐξουσίαν ἔχειν.

ἀποπνείω ἐπ. ἀποπνέω βλ.λ. : 'Ιλ.Δ 524.

ἀποπνκυματίζω σχόλ. κ. 'Ησ. ἀποπέρδω : σχόλ.'Αριστφ.Εἰρ.891· ‖ 'Ησ. « ἀποψύχειν· ἀποπατεῖν, ἀποπνευματίζεσθαι, ἀφοδεύειν ».

ἀποπνευματισμός (ὁ) 'Ησ. ἀποπνευμάτωσις βλ.λ.· 'Ησ. ἐν λ. « πετραδεῖλαι ».

ἀποπνεύματος-ον ἐπὶ τόπου, ὁ μὴ ἐκτεθειμένος εἰς τοὺς ἀνέμους, ὁ ὑπήνεμος : Θεόφρ.'Αν.30.

ἀποπνευμάτωσις-εως (ἡ) μσν. ἐξάτμισις: Εὐστ. 'Ιλ.866,18 « ἀπόψυξις, ἡ ἀποπνευμάτωσις, ὡς Παυσανίας δηλοῖ ».

ἀπόπνευσις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἀποπνέειν.

ἀποπνευστός-ή-όν μτγν. ὁ δυνάμενος νὰ ἀποπνευσθῇ : Γρηγ Ναζ.'Ωδ.2,17.

ἀποπνέω κ. νεώτ., ἐπ. -πνείω, μέλλ. -πνεύσομαι κ. μτγν. -πνεύσω ἐκβάλλω, ἐκπέμπω ἐν εἴδει πνοῆς : 'Οδ.Δ 406 [φῶκαι] πικρὸν ἀποπνείουσαι ἁλὸς πολυβενθέος ὀδμήν· ‖ 'Ιλ.Δ 524 θυμὸν ἀποπνείων (ἐκπνέων, ξεψυχώντας)· ‖ γεν. ἐκπνέω, ἀποθνῄσκω : Βατραχομ.99 ὡς εἰπὼν ἀπέπνευσεν ἐν ὕδατι· ‖ ἀποβάλλω, ἀπαλλάττομαί τινος : Πλούτ.Θεμ.22 δυσμένειαν φθόνος ἀποπνεῖ· 2) μτβ. ἀναγκάζω τινὰ νὰ ἐξέλθῃ ἐν εἴδει πνοῆς : Πίνδ.Ν 1,70 ἀγχομένοις δὲ χρόνος ψυχὰς ἀπέπνευσεν μελέων ἀφάτων· 3) ἀποπέρδομαι· Σουΐδ. «ἀποπνεῖν καὶ διαπνεῖν εὐσχημότερον ἀντὶ τοῦ πέρδεσθαι καὶ ἀποφοφεῖν »· 4) ἐκπέμπω ὀσμήν : Πλούτ.'Αλέξ.4 λέγεται τοῦ χρωτὸς ἥδιστον ἀποπνεῖν (ὁ 'Αλέξανδρος), - μέλι ἀττικὸν ἀποπνέον τὸ ἄρωμα τοῦ θύμου· 5) πνέω, φυσῶ ἔκ τινος μέρους : 'Ηρ.2,24 τῆς αὔρης δὲ πέρι . . ἔχω γνώμην ὡς κάρτα ἀπὸ θερμέων χωρέων οὐκ εἰκός ἐστι οὐδὲν ἀποπνέειν· ‖ ὡς ἀπρόσ. : 'Αριστλ. Πρ.933 A 39 ἀποπνεῖ ἀπὸ τῆς θαλάττης· 6) παθ. ἀποφυσῶμαι, σβήνομαι, ἐπὶ φωτός : Πλαύτ.'Ηθ. 281 B φῶς ἀποπνεῖται.

ἀποπνιγμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποπνίγειν, ἀπάγχειν : Μοσχίων Γυν.Παθ.57 τῆς μήτρας ἀπο-.

ἀποπνίγω κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. -ονίξομαι κ. -πνίξω, παθ. -πνιγήσομαι, ἀόρ. -έπνιξα, παθ. ἀόρ. -επνίγην, δημ. ἀποπνίχθηκα, παθ. παρακ. -πέπνιγμαι, δημ. μτχ. παθ. παρακ. ἀποπνιγμένος πνίγω, ἐπιφέρω τὸν διὰ στραγγαλισμοῦ θάνατον : 'Ηρ.2,169 οἱ δέ μιν ἀπέπνιξαν (τὸν 'Απρίην), 'Αριστφ.Σφ.1039 τοὺς πατέρας τ' ἦγχον νύκτωρ καὶ τοὺς πάππους ἀπέπνιγον, Ξεν.'Ελλ.3,1,14 εἰσελθὼν ἀποπνῖξαι αὐτὴν λέγεται· ‖ μέσ. κ. παθ. -ομαι πνίγομαι ἔν τινι ὑγρῷ : Δημ.883,26 ῥίπτει αὐτὸν εἰς τὴν θάλατταν, διαμαρτὼν δὲ τῆς λέμβου ἀπεπνίγη, Λουκ.'Ησίοδ.8 ἐν τῷ τοῦ μέλιτος πίθῳ ἀποπεπνιγμένος· ‖ κ. ἐνεργ. ἐν ὁμ. σημ. προκαλῶ τινι τὸν διὰ πνιγμοῦ ἐν ὑγρῷ θάνατον : Τζέτζ.Χιλ. 1,420 εἰς φρέαρ ἀποπνίγουσιν· 2) ἐπιφέρω τινὶ διὰ τῆς δυσοσμίας πνιγμόν, τὸν κάνω νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴν ἀποφορά, τὴ βρῶμα : 'Αριστφ.'Ιππ.893 τοῦτό γ' ἐπίτηδές σε περιήμπισχεν, ἵν' ἀποπνίξῃ· 3) μτφ. ἐνοχλῶν ἐπιφέρω οἱονεὶ ἐπίσχεσιν τῆς ἀναπνοῆς, στενοχωρῶ καθ' ὑπερβολήν : 'Αντιφ.'Οβρ.2 ἀποπνίξεις δέ με κοινὴν πρὸς με λαλῶν· ‖ μέσ. ὀργίζομαι σφοδρῶς, ὥστε νὰ πάθῃ ἐπίσχεσιν ἡ ἀναπνοή, πνίγομαι ἐξ ὀργῆς : Δημ.403, 17 ἐφ' οἷς ἔγωγ' ἀποπνίγομαι· 4) ἐπὶ φυτῶν, συνήθως ἀκανθῶν, αἵτινες φυόμεναι πυκναὶ πέριξ ἄλλου φυτοῦ ἐπιφέρουσιν εἰς αὐτὸ πλήρη μαρασμόν : ΚΔ Λουκ.8,7 συμφυεῖσαι αἱ ἄκανθαι ἀπέ-

πνιξαν **αὐτὸ** (δημ. τό 'πνιξαν τ' ἀγκάθια)· ‖ κ. μέσ. **-ομαι**: Γεωπ.4,1,16 **τὴν ἄμπελον κύκλῳ περικειμένην τῷ στελέχει τῷ χρόνῳ.. ἀποπνίγεσθαι τῇ πρὸς τὸ στέλεχος ἑνώσει.**

ἀποπνικτικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ.δημ. ὁ ἐπιφέρων ἀποπνιγμόν βλ.λ.: **ἀτμόσφαιρα ἀποπνικτική.**

ἀπόπνιξις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀποπνιγμὸς βλ.λ.

ἀποπνοή (ἡ) τὸ ἀναπνέειν βλ. λ., ἡ ἀπόπνοια: 'Αριστλ.Πρ.863 A 7,Θεοφρ.Φl 9,7,2 **ἐν τῇ 'Αραβίᾳ τὴν ἀποπνοὴν εἶναί φασι τὴν ἀπὸ τῆς χώρας εὔοσμον·** 2) ἡ τελευταία τοῦ θνήσκοντος ἐκπνοή, τὸ ξεψύχισμα, ὁ θάνατος : Διογ.Λ 4,21.

ἀπόπνοια (ἡ) κ. νεώτ. ἐκπνοή, ἀναθυμίασις: 'Ιππ.Τέχν.12, σχόλ.Πινδ.Π 2,85 **τῆς τῶν κρατήρων ἀποπνοίας, - ἀπόπνοια τῶν ὑπονόμων·** 2) πνοή, φύσημα : Θεόφρ.Αἰτ.Φ 5,12,2 **ἀφ'· ἑκάστου.. τόπου αἱ ἀπόπνοιαι.**

ἀπόπνους-οος-ουν 'Επιγρ. ἄπνους, τεθνεώς.

ἀποποδίζω μτγν. ἀποχωρῶ, ἀπέρχομαι.

ἀποποίησις-εως μτγν. κ. νεώτ. ἀποδοκιμασία, ἀπόρριψις, ἄρνησις ἀποδοχῆς : Φοιβάμμ.Σχημ.2,3.

ἀποποιοῦμαι-έομαι μτγν. κ. νεώτ.βλ. **ἀποποιῶ** 3,4).

ἀποποιῶ-έω μτγν. καταστρέφω τι, τὸ κάμνω νὰ παύσῃ νὰ ὑπάρχῃ, τὸ ξεκάνω· 2) 'Επιγρ. ἀφαιρῶ τι· 3) μέσ. **-οῦμαι** μτγν. κ. νεώτ. ἀπομακρύνω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω : ΠΔ'Ιώβ 14,15 **τὰ δὲ ἔργα τῶν χειρῶν σου μὴ ἀποποιοῦ·** ‖ κ. νεώτ. ἀπορρίπτω, δὲν ἀποδέχομαί τι προσφερόμενον : Πλωτῖν.4,3,14 **ἀποπ- δῶρον, - ἀπεποιήθη τὴν δωρεάν, - τὸ προσενεχθὲν ἀξίωμα·** ‖ νεώτ. κατ' ἐπέκτ. ἀποκρούω αἴτησιν ἢ πρότασιν, ἀρνοῦμαι νὰ κάμω ἢ νὰ δώσω τι αἰτούμενον : **ὁ ὑπάλληλος ἀπεποιήθη νὰ παράσχῃ πληροφορίας,** Παπαδ.Χριστ. Διηγ.80 **εἶχα ἀποποιηθῆ νὰ πίω καφέν·** 4) ὁμ. μέσ. μτγν. δὲν παραδέχομαι, δὲν ἀναγνωρίζω τι : Μάξ.Τύρ. 24,4 **τὰ μὲν ἄλλα ἀποποιεῖται εἰδέναι** (ὁ Σωκράτης).

ἀποπολεμῶ-έω κ. δημ. πολεμῶ ἀπό τινος, οἷον ἀπὸ ἵππου, ὄνου : Πλάτ.Φαῖδρ. 260 B· 2) δημ. παύομαι πολεμῶν.

ἀπόπολις-ιδος-ι κ. **-εως** (ὁ, ἡ) ποι. κ. **ἀπόπτολις** ὁ μακρὰν τῆς πόλεως, τῆς πατρίδος ὤν, ὁ ἐξόριστος : Αἰσχ.'Αγ. 1410 **ἀπόπολις ἔσει,** Σοφ.Τραχ.648 **ὁ Διὸς 'Αλκμήνης κόρος, ὃν ἀπόπτολιν εἴχομεν·** ‖ Σουΐδ. « **ἀπόπολις** ἔρημος ἄπολις ».

ἀποπολιτεύω διαλύω πολιτικὴν ἕνωσιν, ἀποχωρίζομαι ἀπό τινος πολιτείας ἱδρύων ἄλλην : 'Επιγρ.· ‖ κ. μέσ. : 'Επιγρ. **μὴ ἐξέστω δὲ ἀποπολιτεύσασθαι τού(ς) Μεδεκνίους ἀπὸ τῶν Στιρί(ων).**

ἀποπολλῆς ἐπίρρ. δημ. πάλαι, πρὸ πολλοῦ, ἀπὸ πολλῆς ὥρας.

ἀποπομπαῖος-α-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀπομακρύνων, ὁ ἀποσοβῶν τὸ κακόν, ἐπὶ τοῦ ἀποπομπαίου τράγου τοῦ μὴ θυομένου, ἀλλ' ἀποπεμπομένου εἰς τὴν ἔρημον : ΠΔ Λευϊτ.16,8 **κλῆρον ἕνα τῷ ἀποπομπαίῳ,** Θεοδώρητ. εἰς Λευϊτ.130 **ὁ τράγος ἀποπομπαῖος ἐκλήθη, ὡς ἀποπεμπόμενος εἰς τὴν ἔρημον·** 2) ἀπορριπτέος, βδελυρός : Φίλ.1,238· 3) νεώτ. μτφ. περὶ προσ. ἐν φρ. **ἀποπομπαῖος τράγος** ὁ ἐφ' οὗ ἐπιρρίπτεται κατάκρισις καὶ δι' ἀλλότρια ἀνομήματα.

ἀποπομπή (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀποπέμπειν βλ.λ., ἡ ἀποτροπή, ἡ ἀποσόβησις : Λουκ.Φιλοφ.9 **ἀποπομπαὶ πυρετῶν·** 2) ἡ διὰ θυσιῶν ἀποτροπὴ κακοῦ τινος, ἐξαγνισμός, κάθαρσις : 'Ισοκρ.5,117 **ἀποπομπὰς ποιεῖσθαι·** 'Ησ. « **ἀποπομπαί** ἡμέραι τινές, ἐν αἷς θυσίαι ἐτελοῦντο τοῖς ἀποπομπαίοις θεοῖς »· 3) ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, ἀποδίωξις τῆς συζύγου, τὸ διώξιμο, τὸ ἀπόδιωγμά της : Πολυδ.3,46 « καὶ τὸ ἀποπέμφασθαι γυναῖκα· καὶ τὸ πρᾶγμα, **ἀποπομπὴ** καὶ ἀπόπεμψις καὶ **ἀποπομπῆς δίκη** »· 4) νεώτ. ἐπὶ προσ. ἡ ἔκ τινος ὑπηρεσίας ἢ ἀξιώματος ἀπομάκρυνσις, παῦσις, ἀπόλυσις : **ἡ ἀποπομπὴ τῶν ἀνικάνων ἐκ τοῦ στρατεύματος.**

ἀποπόμπιμος-ον μτγν. ἀποπομπαῖος βλ.λ.2), ἀνόσιος : Φίλ.1,75 **ἀπ- πάθος·** 2) 'Ησ. « **ἀποπόμπιμοι**· αἱ ἀποφράδες ἡμέραι ».

ἀποπομπῶ-έω 'Ησ. κ. μσν. ἀποπέμπομαι βλ.λ.· 'Ησ. « **ἀποπομπεῖν**· τὸ ἀποπέμψασθαι, καὶ καθήρασθαι »· ‖ κ. μτχ. **ἀποπομπούμενος** ὁ ἀποστρεφόμενος : Θεοφύλ.Σιμ.173.

ἀποπονίοι 'Επιγρ. ἀποφωνίοι.

ἀποποντῶ-όω βυθίζω εἰς τὴν θάλασσαν, καταποντίζω : σχόλ.Σοφ.Αἴ.1297.

ἀποπονῶ-έω παύομαι τοῦ πονεῖν, τοῦ μόχθου, τελειώνω ἔργον τι : 'Αριστφ.Θεσμ.245 **τὰ πλεῖστα γὰρ ἀποπεπόνηκας** (Σουΐδ. « τῶν πόνων ἔληξας »).

ἀποπορδή (ἡ) μτγν. πορδή : 'Αλέξ.'Αφρ.1,144 (ἐσφ. ἀντὶ ἀποπάρδησις).

ἀποπορεία (ἡ) μτγν. ἡ ἐπάνοδος : "Ηρων Αὐτομ. 255 B **τῆς πορείας καὶ τῆς ἀποπορείας τοῦ πλινθίου** (μηχανήματός τινος ἐν κινήσει)· ‖ ὁμ. κ. ἐπὶ προσ. ἡ ἐπιστροφή, ὁ ξαναγυρισμός : Προκόπ. Περσ.212 **ὁ δὲ Χοσρόης οὐκ ἐβουλεύετο τὴν ἀποπορείαν ᾗπερ ἐληλύθει ποιήσασθαι.**

ἀποπορεύομαι αναχωρῶ, ἀπέρχομαι : Ξεν.'Ελλ. 4,1,15 **ἐπὶ Δασκυλείου ἀπεπορεύετο·** 2) ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι : Πολύβ.25,8,6 **ἀποπορευόμενον ἀπὸ βαλανείου·** ‖ κ. ἐπὶ μηχανημάτων εὑρισκομένων ἐν κινήσει : "Ηρων Αὐτομ.249 A **ἐὰν δὲ καὶ πολλάκις βουλώμεθα πορεύεσθαί τε καὶ ἀποπορεύεσθαι τὸ πλινθίον.**

ἀποπόρευσις-εως (ἡ) μτγν. ἀποπορεία, ἀναχώρησις : Εὐάγρ.'Ιστ.'Εκκλ.4,27.

ἀποπορνίζω μτγν. ἀποπορνῶ βλ. λ.

ἀποπορνῶ-άω μτγν. ἀφαιρῶ τὴν πόρνην, ξεθηλυκώνω : 'Ιππιατρ.12.

ἀποπότι (τὸ) δημ. ἀπόπιμα βλ. λ.

ἀποπουλιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν βαλλωτὴ ἢ κρατηροφόρος, ἄ. ἀγκαρδιά, ἀνεμοφωλιά, λυχναράκι, φάσσα.

ἀποπραγματεύομαι μτγν. παύομαι πραγματευόμενος : Κοσμ.Τοπ.Χριστ.139 E.

ἀπόπραμα-ατος (τὸ) Πάπ. πώλησις κατ' ἔκπτωσιν ἀπὸ τῆς προκαθορισθείσης τιμῆς : Πάπ. **ἀπολαβόντες τὰς ὠνὰς ποιήσονται τὰ ἀποπράματα.. κατὰ τοῦ οἰκονόμου.**

ἀποπράσσομαι κ. -ττομαι, μέλλ. **-ξομαι** εἰσπράττω μέχρις ὀβολοῦ, ὁλοσχερῶς : Θεμίστ.Λόγ. 21,260 B **ἀποπραττόμενος τὸν μισθόν·** 2) συμπληρῶ, πράττω τι ἐξ ὁλοκλήρου, ἐκτελῶ : Παλλάδ.Λαυσ..987 E **πολλὰ θαύματα ἀποπραττόμενος** (ἀμφ).

ἀποπρατίζομαι μτγν. πωλῶ : ΠΔ Τωβ.1,7.

ἀποπραΰνω μτγν. καταπραΰνω : Πλούτ.Σερτ.25.

ἀπόπρεμνος-ον ὁ ἀπὸ πρέμνου, ἀπὸ στελέχους φυτοῦ : Θεόφρ.Φl 2,7 **ἀπόπρεμνα φυτευτήρια·** ‖ μτφ. ὁ ἐκ τοῦ κατωτάτου μέρους, ὁ ἐκ θεμελίων, ἀπὸ τὴ ρίζα : Μεθόδ.285 **κάτωθεν ἀπόπρεμνος ἡ ἁμαρτία διαφθαρῇ.**

ἀποπρεπῶ-έω μτγν. εἶμαι ἀπρεπής : 'Επιφάν.1,959.

ἀποπρεσβεία (ἡ) μτγν. ἡ ἔκθεσις τῆς πρεσβείας, τὸ ἀποπρεσβεύειν βλ.λ. : Πολύβ.23,9,5.

ἀποπρεσβεύω ἀναγγέλλω τὰ πεπρεσβευμένα, κάμνω ἔκθεσιν πρεσβείας, ἀναφέρω, ἐκθέτω ὅσα ἀπεκόμισα ἀπό τινος, ὅπου ἐστάλην πρεσβευτής : Πλάτ.Νόμ.941 A **παρὰ τῶν πολεμίων.. μὴ τὰ παρ' ἐκείνων ὀρθῶς ἀποπρεσβεύσας,** Πολύβ.7,2,5.

ἀποπρηνίζω μτγν. ἀόρ. **-ιξα** κρημνίζω : Νόνν. Δ 18,271 **'Ινδὸν ἀπεπρήμνιξεν.**

ἀποπρίασθαι ἀπαρφ. ἀόρ. ἄνευ εὐχρ. ἐνεστῶτος, ἀγοράσαι παρά τινος : 'Αριστφ.Βάτρ.1227 **ἀποπρίω τὴν λήκυθον** (ἀντὶ **ἀποπρίασο,** ὤνησαι, ἀγόρασον παρὰ τοῦ Αἰσχύλου τὴν λήκυθον).

ἀποπρίζω μτγν. ἀποπρίω βλ.λ. : ΑΠ 11,14.
ἀπόπρισις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ διὰ πρίονος ἀποκοπή : Παῦλ.Αἰγ.6,77.
ἀπόπρισμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. τὸ ρίνισμα, πριονίδι : Ἀριστλ.Θαυμ.841 Α 16 **τὴν δὲ ὀσμὴν ἔχειν τῆς κέδρου τοῖς ἀποπρίσμασιν ὁμοίαν** (διόρθ. ἀντὶ ἀπόπτισμα).
ἀποπριστέος γλωσσ. «παραιτητέος κληρονομίαν»· 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **ἀποπριστέον** ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ἀποπρίζω** βλ.λ. : Παῦλ.Αἰγ.6,77.
ἀποπρίω κ. νεώτ. ἀποκόπτω, κόπτω τι ὁλοσχερῶς διὰ πρίονος : Ἡρ.4,65, Ἱππ.Ἀγμ.33.
ἀποπρό ἐπίρρ. κ. **ἀπὸ πρό** μακράν : Ἰλ.Π 669 **καί μιν ἔπειτα πολλὸν ἀποπρὸ φέρων**· ‖ ὡς πρόθ. μὲ γεν. μακρὰν ἀπό τινος : αὐτ.Η 334 **κατακήομεν αὐτοὺς τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν**, Εὐρ. Ἡρ.Μ 1081 **ἄπειμι πατρίδος ἀποπρὸ γαίας**· ἐν συνθέσει ἐπιτείνει ἁπλῶς τὴν ἔννοιαν ἣν ἐκφράζει ἡ **ἀπό**, οἷον **ἀπόπροθι, -προθε, -προσθεν** βλ.λ.
ἀποπροάγω μτγν. ἐν τῷ παθ. τὰ **ἀποπροηγμένα** ὅρος τῆς στωϊκῆς φιλοσοφίας, δι' οὗ ἐσήμαινον τὰ σχετικῶς κακά, τὰ φευκτά, ἀντίθ. τὰ **προηγμένα** : Ζήν.Κ 1,48 (εἰς ἄλλους στωϊκοὺς κ. τὸ ἀπαρφ. **ἀποπροῆχθαι** μετὰ τοῦ **προῆχθαι**).
ἀποπροαιρῶ-έω ἀφαιρῶ, λαμβάνω ἀπό τινος, παίρνω : Ὀδ.Ρ 457 **σίτου ἀποπροελὼν δόμεναι.**
ἀποπροβαίνω μακρὰ βαίνων ἀπέρχομαι : Εὐρ. Ὀρ.142 κατὰ παλαιοτέρ. γρ. (διόρθ. **ἀποπρὸ βᾶτ' ἐκεῖσ' ἀποπρό μοι κοίτας**).
ἀποπροβάλλω μτγν. μακρὰν ἀποβάλλω, ρίπτω μακρὰν πρὸς τὰ πρόσω : Ἀπολλ.Ρ 3,1311 **εὐρὺ δ' ἀποπροβαλὼν χαμάδις σάκος.**
ἀποπροηγοῦμαι μτγν. ἐν τῇ μτχ. **ἀποπροηγούμενα** τὰ ἐκ τῶν προηγουμένων παραγόμενα ἢ προερχόμενα : Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.4,26.
ἀπόπροθε ἐπίρρ. κ. **ἀπόπροθεν** βλ. λ.
ἀπόπροθεν ἐπίρρ. κ. **-θε** πόρρωθεν, ἀπὸ μακριά : Ἀπολλ.Ρ 1,39 **ἀπόπροθε εἰς ἓν ἰόντες**· ‖ μακράν, εἰς ἀπόστασιν : Ἰλ.Κ 209 **αὖθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν**· ‖ μετὰ γεν. μακρὰν ἀπό . . : Ἀρχίλ.25 **ἀπόπροθε ὀφθαλμῶν.**
ἀπόπροθι ἐπίρρ. μακράν, εἰς ἀπόστασιν : Ὀδ.Ε 80 **ἀπόπροθι δώματα ναίει.**
ἀποπροθρώσκω μτγν. μόνον ἐν ἀορ. ἐκπηδῶ, ἀποπηδῶ : Ἀπολλ.Ρ 3,1280 **νηὸς ἀποπροθορών.**
ἀποπροθῶ μτγν. θέων, τρέχων ἀπέρχομαι, φεύγω δρομαίως : ΑΠ 9,679.
ἀποπροΐημι μέλλ. **-προήσω** πέμπω ἐμπρός, στέλλω νὰ πάῃ μπροστά : Ὀδ.Ξ 26 **[κύνα] ἀποπροέηκε πόλινδε**· ‖ ρίπτω : Ὀδ.Χ 82 **ἰὸν ἀποπροΐείς**· ‖ ἀφήνω τι νὰ πέσῃ : αὐτ.Χ 327 [ξίφος] **ἀποπροέηκε χαμᾶζε.**
ἀποπροίκι (τὸ) δημ. ὑπόλοιπον προικὸς μήπω καταβληθέν· συμπλήρωσις, προσθήκη εἰς προῖκα.
ἀποπροικίζω σχόλ. κ. δημ. δίδω προῖκα : σχόλ. Ὀδ.Β 53 «ἐεδνώσαιτο .. **ἀποπροικίσει**, χρήματα δώσει»· 2) δημ. προικίζω ἐξ ὁλοκλήρου, καταβάλλω ὁλοσχερῶς τὴν προῖκα.
ἀποπρολείπω ἐγκαταλείπω : Ἡσίοδ ἀπ.114 **Ἄργος ἀποπρολιπών**, Ἑρμησιάν.7,21,44.
ἀποπρονοσφίζω ἀπομακρύνω, μεταφέρω μακράν : Εὐρ.ΙΑ 1286 κατὰ παλαιοτέρ. γρ. (διόρθ. **ματρὸς ἀποπρὸ νοσφίσας**).
ἀποπροσαιτῶ-έω γλωσσ. ἐπαιτῶ.
ἀπόπροσθεν ἐπίρρ. **ἀπόπροθε** βλ. λ. : Ἱππ.Κεφ. Τρωμ.10· ‖ μετὰ γεν. : Πλάτ.Ἐπινομ.987 Α **νεφῶν καὶ ὑδάτων ἀπόπροσθεν ἀεὶ τοῦ κόσμου κατῳκισμένους.**
ἀποπροσπαθῶ-έω μσν. ἀποστρέφομαι : Γεώργ. Παχ.Ἀνδρ.5,298Ε **τῷ γραμματιστῇ.. ἀπεπροσπάθει.**
ἀποπροσποίησις-εως (ἡ) μσν. ἀποποίησις, ἀπόρριψις : Εὐστ.Πονημ.306,96.
ἀποπροσποιοῦμαι-έομαι μτγν. κ. μσν. ἀποποιοῦμαι, ἀπορρίπτω : Ἱππόλοχ.π.Ἀθην.9,482 Α· 2) προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι : Μέν.Πρ.44D **ἑκοντὶ ἀποπροσποιησάμενος τὰ λεχθέντα . . εἰδέναι.**
ἀποπροσωπίζομαι καθαίρω τὸ πρόσωπον : Φερεκρ.9· Ἡσ. «**ἀποπροσωπίζεσθαι**· ἐκμαλάσσεσθαι τὸ πρόσωπον ἢ ἐσοπτρίζεσθαι».
ἀποπροτέμνω ἀποκόπτω ἀπ' ἐμπρός, ἐκ τῶν ἄνω : Ὀδ.Θ 475 **νώτου ἀποπροταμών**, Νίκ.Θηρ. 572 **τοῦ μὲν ἀποπροταμὼν δραχμῆς βάρος.**
ἀποπροτήκτωρ-ορος (ὁ) Πάπ. ὁ πρώην, ὁ ἄλλοτε προτήκτωρ βλ.λ., πρβλ. ἀποστράτηγος.
ἀποπροφεύγω μτγν. φεύγω μακράν, ἐκφεύγω : Μελέαγρ. ἐν ΑΠ 12,133,2 **αἰχμηρὰν δίψαν ἀποπροσφυγών.**
ἀποπρωί γλωσσ. κ. δημ. ἀπὸ πρωίας, ἐνωρίς.
ἀποπτερνίζω μτγν. μὲ τὴν πτέρναν ἀπωθῶ, ἀπολακτίζω : Φιλόστρ.Ἡρ.6 **τὸ ἀποπτερνίζειν ἐν ἀγωνίᾳ πρῶτος εὑρών.**
ἀποπτερυγίζομαι ἁπλώνω καὶ τινάσσω τὰς πτέρυγας:Θεόφρ.Σημ.1,18 **κολοιοὶ καὶ ἀλεκτρυόνες ἐὰν ἐπὶ λίμνῃ ἢ θαλάττῃ ἀποπτερυγίζωνται, ὡς νῆττα, ὕδωρ σημαίνει.**
ἀποπτερυγοῦμαι μτγν. ἐπὶ πηδαλίου, ἀποβάλλω τὰς πτέρυγας, θραύομαι : Βέττ.Βάλ.287,36 **ἀποπτερυγέντος τοῦ πηδαλίου ἐκινδύνευσαν.**
ἀποπτερύσσομαι Ἡσ. κ. μσν. ἀποπτερυγίζομαι βλ.λ.· Ἡσ. «**ἀποπτερύσσεται**· ἀποτινάσσεται τὰ πτερὰ ἢ πτάρνυται»· ‖ ἁπλώνω τὰς πτέρυγας καὶ ἀφίπταμαι, μτφ. ἐπὶ τοῦ ἔρωτος : Εὐστ.Ἰλ.397,5.
ἀποπτερῶ-όω μσν. κ. νεώτ. ἀφαιρῶ τὰ πτερά· Τζέτζ.Ἀλληγ.Ὀμ.180,18 **ἀποπτερῶν τὰ βέλη** (ἀφαιρῶν τὰ πτερὰ τῶν βελῶν)· 2) ἐπὶ πτηνῶν, ἀφαιρῶ, μαδῶ τὰ πτερά.
ἀποπτέρωσις (ἡ) νεώτ. ἡ ἀποβολὴ ἢ ἡ ἀφαίρεσις τῶν πτερῶν.
ἀποπτεύω μτγν. θεῶμαι, βλέπω ἀφ' ὑψηλοῦ μέρους : Ἰώσ.ΑΙ 15,9,6 **ἀμφιθέατρον ἐπιτηδείως κείμενον ἀποπτεύειν πρὸς τὴν θάλατταν.**
ἀπόπτης (ὁ) ἀφ' ὑψηλοῦ θεώμενος : Θησ. Στεφ
ἀποπτήσσω μτγν. πτήσσω, ὑποπτήσσω : Ὀππ. Ἀλ.4,370 (ἀμφ. δ. γρ. «**ἀποστύξαντες**»)· Ἡσ. ἐν λ. «**καταμεμυκέναι**».
ἀποπτιλῶ-όω μσν. κ. νεώτ. ἀφαιρῶ **τὰ** πτίλα, τὰ πούπουλα, μαδῶ· συνεκδ. κ. ἀποφλοιῶ, **ξεφλουδίζω**· κ. παθ. : Ἰω.Μαλάλ.484 **τοῦ κίονος . . ἀπεπτιλώθη μέρος.**
ἀποπτιλώνω νεώτ. ἀποπτιλῶ βλ. λ.
ἀποπτίλωσις (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ **τὸ** ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποπτιλῶ βλ. λ.
ἀπόπτισμα-ατος (τὸ) (πτίσσω) ὅτι ἀποπτίσσεται βλ.λ., ὁ φλοιός, τὸ φλούδι : Ἀριστλ.Θαυμ.841Α,16 (δ. γρ. ἀντὶ **ἀπόπρισμα** βλ. λ.).
ἀποπτίσσω μτγν. ἀφαιρῶ τὸ ἐξωτερικὸν περίβλημα, τὸν φλοιόν : Διευχ.π.Ὀρειβ.4,6,4 **ἀποπτίσσεταί τε καὶ τρίβεται.**
ἀποπτοιῶ ποι. ἀποπτοῶ βλ.λ. : Καλλ.ἀπ.ἀνών.93
ἀπόπτολις-ιδος-ι ποι. κ. **ἀπόπολις** βλ.λ. : Σοφ ΟΤ 1000.
ἄποπτος-ον κ. νεώτ. ὁ πόρρωθεν ὁρώμενος, ὁ ὁρατὸς ἀπό τινος μέρους· Ἡσ. «**ἄποπτον** πόρρωθεν ὁρώμενον ἢ ἀθεώρητον **ἄποπτος**· ὁ ἄνωθεν, καὶ ἔξω τῆς ὄψεως» : Ἀριστλ.Πολιτικ.1274 Α 40 **ὅπως μὴ ἄποπτος ἔσται ἡ Κορινθία ἀπὸ τοῦ χώματος**· ‖ φρ. νεώτ. **ἐν ἀπόπτῳ** ἐν ἐπιρρ. σημ ἀναπεπταμένως βλ.λ. : **τὸ ἐπὶ τοῦ λόφου χωρίον διεκρίνετο ἐν ἀπόπτῳ**· 2) ὁ μακρὰν τῆς ὄψεως, ὁ ἔξω τῆς θέας, ὁ μακράν τινος : Σοφ.ΟΤ 762 **ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ' ἄποπτος ἄστεως**· 3) ἀπολ. μακράν : Σοφ.Φιλ.467 **ἐξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ 'γγύθεν σκοπεῖν** (μακρόθεν)· 4) ὁ ἀμυδρῶς ὁρώμενος, ὁ μόλις ὁρατός : Διον.Ἀλ.2,54.

ἀποπτοῶ-έω μτγν. ποι. **-πτοιῶ** ἐκφοβίζω, σκιάζω : Καλλ.ἀπ.ἀνών.93· ‖ κ. παθ. καταλαμβάνομαι ὑπό φόβου, σκιάζομαι, ἐπὶ ἵππων : Πολύβ.3,53,10.

ἀπόπτυγμα-ατος (τὸ) Ἐπιγρ. τὸ ἀποπτυσσόμενον βλ.λ., ἡ πτυχή.

ἀποπτυέλισμα-ατος (τὸ) μτγν. τό ἀποπτυόμενον σίελον, τὸ σάλιο ποὺ φτύνεται.

ἀποπτύρω γλωσσ. πτοῶ, σκιάζω.

ἀπόπτυσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἀποπτύειν βλ. λ.

ἀπόπτυσμα-ατος (τὸ) ΑΒ κ. νεώτ. τό ἀποπτυόμενον, φτύμα : ΑΒ 223· Ἡσ. ἐν λ. « βρῆγμα »,

ἀποπτύσσω μτγν. κ. νεώτ. ἀναπτύσσω, ξεδιπλώνω : Αἰν.Τακτ.31,23 **ἐπὶ τῷ ὤμῳ τοῦ χιτῶνος ὑποθέντες καὶ ἀποπτύξαντες.**

ἀποπτυστήρ-ῆρος (ὁ) μτγν. ὁ ἀποπτύων, ὁ ἐκ στόματος ἐκβάλλων : Ὀππ.Ἁλ.2,11 (ἐπὶ ἵππου μὴ ἀνεχομένου ἐν τῷ στόματι τὸν χαλινόν).

ἀπόπτυστος-ον κ. νεώτ. ὁ ἄξιος νὰ ἀποπτυσθῇ, κατάπτυστος, ΑΒ « μίσους καὶ ἀποστροφῆς ἄξιος » : Αἰσχ.Εὐμ.191 **ἀπόπτυστοι θεοῖς**, Ἀριστφ. Ἱππ.1285 **ἐν κασαυρίοισι λείχων τὴν ἀπόπτυστον δρόσον** (τὴν ἐκ τοῦ γυναικείου αἰδοίου).

ἀποπτύω κ. νεώτ. ἐκπτύω, πτύων ἀποβάλλω : Ἰλ.Ψ781 **ὄνθον ἀποπτύων**, Ξεν.Ἀπομν.1,2,54 **ἀποπτσίαλον ἐκ τοῦ στόματος**· ‖ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐκβάλλω : Ἰλ.Δ426 **ἀποπτύει ἁλὸς ἄχνην**· 2) μτφ. βδελύττομαι, ἐκ βδελυγμίας ἀποκρούω, καταφρονῶ : Αἰσχ.Ἀγ.1192 **ἀπέπτυσαν εὐνὰς ἀδελφοῦ**· ‖ ὁμ. μτφ. δὲν ἀναγνωρίζω : Αἰσχ.Χο.195· 3) ἐκβάλλω ἀπὸ τοῦ στόματος : Φιλόστρ.781 **ἀπέπτυσα χαλινὸν** (ἐπὶ ἵππων), **-ἀπέπτυσε πάντα χαλινὸν** (μτφ. κατέστη ὅλως ἀαύδοτος, ἀκόλαστος)· ‖ ὁμ. νεώτ. μτφ. **ἀπέπτυσε τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον** (ἀπέβαλε τὰς κακὰς αὐτοῦ ἕξεις).

ἀποπτυῶ-έω μτγν. ἀποπτύω (βλ. Ἐρβέρντεν Λεξ. Σύμπλ. ἐν λ.).

ἀποπτῶ-άω μτγν. ἱκανῶς ὀπτῶ, φήνω : Σωρ.1, 51· ‖ ἐπὶ μεταλλεύματος, τήκω, χωνεύω . Φίλ.Βελοπ.70,4 **χαλκοῦ ἀποπτυθέντος.**

ἀπόπτωμα-ατος (τὸ) μτγν. δυστύχημα : Πολύβ.11, 2,6· 2) μτφ. σφάλμα, παράπτωμα : Βέτ.Βάλλ.238,26.

ἀπόπτωσις-εως κ. νεώτ. ἡ ἀπό τινος πτῶσις : Ἱππ.Μοχλ.35 **ὀστέων ἀποπτώσιες**, Διοσκ.Προοίμ.8 **ἀπ- ἀνθέων**, - ἡ **ἀπόπτωσις τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς**· ‖ μτφ. ἐπὶ ἀρχῆς, ἔκπτωσις, καθαίρεσις : Ἀθήν.12,530 Α **ἀπόπτωσις τῆς ἀρχῆς**· 2) ἀναίρεσις, ἄρνησις : Δαμάσκ.Ἀρχ.8 **τὸ μηδαμῶς ὂν ἀπόπτωσίς ἐστι τοῦ ὄντος**· ‖ ἔκλειψις : αὐτ.433 **ἀπ- τοῦ εἰδώλου**· 3) παρέκκλισις : Χρύσ.Στωϊκ. 2,51 **ἀπ- καθήκοντος.**

ἀποπτωτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀποτυγχάνων, ὁ ἀτυχῶν εἴς τι : Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.295.

ἀπόπυγος-ον λισπόπυγος βλ.λ.· Θησ.Στεφ.

ἀποπυδαρίζω μόθωνα χορεύω τὸν μόθωνα, χορὸν ἀγροῖκον καὶ ἄσεμνον π. Λάκωσιν : Ἀριστφ. Ἱππ.697 **ἀπεπυδώρισα μόθωνα, περιεκόκκασα.**

ἀποπύημα-ατος (τὸ) ἡ ἐμπύωσις, τὸ σχηματιζόμενόν που πύον : Ἱππ.Ἐπιδ.4,25.

ἀποπυητικός-ή-όν ὁ συντελῶν εἰς τὴν γένεσιν πύου, ὁ προκαλῶν πυοφόρησιν : Ἱππ.Κωακ.282.

ἀποπυΐσκω ἀποπυῶ βλ.λ. : Ἱππ.Νούσ.2,28 **ἀποπυΐσκεται γὰρ ὡς τὰ πολλὰ ἐν τῷ κλείθρῳ.**

ἀποπυκνοῦμαι μτγν. συμπυκνοῦμαι, καθίσταμαι στερεός : Διογ.Λ 10,107 **πάντοθεν τῶν ἄκρων ἀποπυκνουμένων** (δ. γρ. «ἀποτηκομένων»).

ἀποπυνθάνομαι μέλλ. **-πεύσομαι** ἐρωτῶ νὰ μάθω παρά τινος : Ἡρ.3,154 **προσελθὼν Δαρείῳ ἀπεπυνθάνετο**, Ἰώσ.ΑΙ 12,4,9.

ἀποπυρακτῶ νεώτ. ἐντελῶς πυρακτῶ.

ἀποπυργίζω οἱονεὶ ἀπὸ πύργου κρημνίζω· ‖ μτφ. Σουΐδ. « **ἀποπυργίζοντας** λόγους, οὓς ἔγραφε Διαγόρας ὁ ἄθεος, ἀναχώρησιν αὐτοῦ καὶ ἔκπτωσιν τῆς περὶ τὸ θεῖον δόξης ἔχοντας »

ἀποπύρι (τὸ) δημ. ὑπόλειμμα πυρᾶς.

ἀποπυρίας (ὁ) μτγν. εἶδος ἄρτου : Ἀθήν.3, 111 Ε « ἄρτου δ' εἶδός ἐστι καὶ ὁ **ἀποπυρίας καλούμενος**· ἐπ' ἀνθράκων δ' ὀπτᾶται » : Κρατῖν. 99.

ἀποπυρίζω ὀπτῶ τι ἐπὶ ἀνθρακιᾶς καὶ λαμβάνων αὐτὸ ἐκεῖθεν τρώγω θερμὸν ἔτι : Ἐπίχαρμ.124 **πρωῒ μέν γ' ἀτενὲς ἀπ' ἀοῦς ἀφύας ἀποπυρίζομες**· Ἡσ. « **ἀποπυρίζων**· ἀπὸ πυρὸς ἐσθίων ».

ἀποπυρίς-ίδος (ἡ) εἶδος μικροῦ ἰχθύος : Ἡγήσανδρ.π.Ἀθήν.344 C **ἀποπυρίδας ἐπὶ τοῦ μνήματος ἐνήγιζον**· 2) τό ἀποπυρίζειν βλ.λ. : Τέλ.Στοβ. 524,8 **τῶν μαινίδων ἀποπυρὶν** (πιθαν. **ἀπόπυριν**) **ποιήσας**· 3) θυσία ἐκ μικρῶν ἰχθύων : Ἐπιγρ. **ποιῶν δὲ καὶ τὰν ἀποπυρίδα [κ]ατὰ τὰ πάτρια.**

ἀποπυριτίωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ὑπὸ πυριτικοῦ ὀξέος ἀντικατάστασις τῶν ἀρχικῶν συστατικῶν τῶν λειφάνων ζῴων ἢ φυτῶν.

ἀποπυριῶ-άω μτγν. θερμαίνω εἰς τὸ πῦρ : Ἀντυλλ.π.Ὀρειβ.7,22,21 **ἀποπυριᾶν αὐτὰ χρὴ καὶ ἀναθερμαίνειν.**

ἀπόπυρος-ον μτγν. ὁ διὰ πυρὸς τακείς.

ἀποπυροσωλήνωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐργασία τῆς ἀποκοχλιώσεως τοῦ πυροσωλῆνος πυροβόλων ὅπλων ἀπὸ τῶν βλημάτων.

ἀποπυρῶ-όω καθιστῶ διάπυρον, ἀναφλέγω· κ. παθ. **-οῦμαι** ἀναφλέγομαι : Ἀριστλ.Κόσ.4,18 **τὸ δὲ ἀστράψαν, ἀποπυρωθέν, βιαίως ἄχρι γῆς διεκθέον, κεραυνὸς καλεῖται** (δ. γρ. **ἀναπυρωθέν**).

ἀποπυτίζω ἀποπτύω, πτύων ἐκβάλλω : Ἀριστλ. Ζ1 527 Β 22 **ἀποπυτίζει τὴν θάλασσαν**· ‖ εἰδ. περὶ τοῦ οἴνου ἐν σπονδῇ : Ἀριστφ.Λυσ.205 **εὔχρων γε θαἶμα κἀποπυτίζει καλῶς**, πρβλ. πυτίζω.

ἀποπυῶ-έω πυοφορῶ, ὀμπυάζω : Ἱππ.Ἐπιδ.2,2,6 **οὐκ ἀπεπύησεν**· κ. παθ. **-οῦμαι** : Γαλ.9,129 **διὰ τοῦτο οὐκ ἀποπυόμενον** (δ. γρ. **ἀποπυούμενον**).

ἀποπώλησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐντελής, ἡ μέχρις ἐξαντλήσεως τῶν πωλουμένων ἐκποίησις, τὸ ξεπούλημα.

ἀποπωλῶ-έω μτγν. ἐντελῶς πωλῶ, ξεπουλάω.

ἀποπωμάζω Πάπ. κ. μτγν. κ. **-ματίζω** ἀφαιρῶ τὸ πῶμα, ξεβουλλώνω : Ζώσ.Ἀλχ.221,Α Κρ. **τὸν κάλλιστον πίθον ἀποπωμάσας.**

ἀποπωματίζω κ. νεώτ. **ἀποπωμάζω** βλ.λ. : Γαλ. 14,268 **ἀποπ- κυτίον, φιάλην καμπανίτου.**

ἀποπωμάτισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀφαίρεσις τοῦ πώματος, τὸ ξεβούλλωμα.

ἀποπωμάτωσις-εως νεώτ. ἡ ἀποπωμάτισις βλ.λ.

ἀποπωνίω Ἐπιγρ. κρήτ. τ. ἀντὶ **ἀποφωνῶ** βλ.λ.

ἄπορα (τὸ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων ὑμενοπτέρων κεντροφόρων τῆς οἰκογεν. τῶν **σφηκιδῶν**· 2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν, ἰθαγενῶν τῶν Ἰνδιῶν, τῆς οἰκογενείας τῶν **ὀρχεοειδῶν**

ἀποραίω ἀπορραίω βλ.λ.

ἀπόρακας δημ. τὸ φυτὸν ἄκανθος ἡ ἀκανθώδης, ἄ. ἀπούρανος, ἀπρινιά, μυστρούνα.

ἀπόρανθρον (τὸ) τὸ ἀπορραντήριον βλ. λ. : Ἐπιγρ. **τὰς δὲ στάλας τὰς οὔσας ἐν τῷ τοίχῳ καὶ τὸ ἀπόρανθρον.. αὐτεῖ καταστᾶσαι.**

ἀπόρανθρος (ὁ) Ἐπιγρ. ἐσφ. γρ. βλ. ἀπόρανθρον.

ἀπόραξ Ἡσ. « ἀπόρροια, ἀπόσπασμα, ἀπότμημα ».

ἀποραφανίδωσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ εἰς τὸν πρωκτὸν εἰσαγωγὴ ῥαφανίδος : σχόλ.Ἀριστφ.Πλ. 168 **αὕτη γὰρ ὥριστο δίκη τοῖς μοιχοῖς πένησιν· ἀποραφανίδωσις καὶ παρατιλμός.**

ἀποργάζω Ἐπιγρ. κατεργάζομαι, πλάττω, περὶ πηλοῦ.

ἀποργής-οῦς-ές ὀργίλος, θυμώδης· συγκρ. **-έστερον** : Ἱππ.Ἀγμ.16.

ἀποργίζομαι καταλαμβάνομαι ὑπὸ ὀργῆς :

Μέν.Σαμ.338,ΠΔ Μακκ.2,5,17 **ἀπώργισται βραχέως ὁ δεσπότης** (γιὰ λίγο ἦταν θυμωμένος).

ἀπορέγχω ῥέγχω συνεχῶς, ὅλο καὶ ροχαλίζω : Παρμεν. ἐν ΑΠ 11,14.

ἀπορέγω ἐκτείνω πρὸς τὰ πρόσω, παρέχω : Ἱππ.Ἀγμ.750 **ἐπιδεόμενος τὴν χεῖρα ἀπορέγει·** 2) δίδω, παρέχω μέρος ἀπό τινος ὅλου· Ἡσ. « **ἀπορέγειν** τὸ ἐκ πολλῶν ὀλίγα διδόναι ».

ἀπορέπω μτγν. ἀπέρχομαι, φεύγω κρυφά, τὸ κόφτω λάσπη : ΑΠ 8,746 **ἀπέρεψε τὰ βοΐδια.**

ἀπορέριπτε Πάπ. ἀντὶ ἀπέρριπται γ' ἑν. ὁριστ. παθ. παρακ. τοῦ ρ. **ἀπορρίπτω** βλ. λ.

ἀπορετίνη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. πικρὰ οὐσία ἐνυπάρχουσα εἰς τὰς ρίζας τῆς ροιᾶς.

ἀπόρευτος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δι' οὗ δὲν δύναταί τις νὰ πορευθῇ : Πλούτ.Καμ.26 **τὴν μὲν ὁδὸν .. δεικνύουσιν ὡς οὔτ' ἀπόρευτος οὔτε ἄβατος ἀνθρώποις ἐστίν·** 2) ὁ μὴ διαπερασθείς, μὴ διαπλευσθείς : Φίλ.2,112 **ἀπ- πέλαγος·** 3) κ. νεώτ. ἀδιάβατος, ἀδιέξοδος : Ἀγάθαρχ.7 **τὴν Λιβύην ἀπόρευτον ὑπάρχουσαν μόνον διέρχεσθαι·** 4) δημ. ὁ μὴ ἔχων πόρους ζωῆς, ποὺ δὲν ἔχει πῶς νὰ πορευτῇ, νὰ συντηρηθῇ.

ἀπόρημα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. πρᾶγμα περὶ οὗ ὑπάρχει ἀπορία βλ.λ.· ‖ παρ' Ἀριστ. ἐν τῇ διαλεκτικῇ, ἔνστασις ἐναντίον **ἐπιχειρήματος** : Ἀριστλ. Τοπ.8,11,12 **ἀπόρημα δὲ συλλογισμὸς διαλεκτικὸς ἀντιφάσεως·** 2) δυσχέρεια : Πολύβ.31,21,8 **ἀγωνιάσας μὴ .. ἀπόρημά τι γένηται περὶ τὴν ἔξοδον.**

ἀπορημάζω δημ. κατερημῶ, ρημάζω ὁλότελα : Σάρρ. μτφρ. Εὐρ.ΙΑ **καὶ τὴ χώρα εὐτὺς θ' ἀπορημάξουν·** ‖ κ. ἀμτβ. : **ἀπορήμαξε τὸ σπίτι** (ἠφανίσθη ὁλοσχερῶς ἡ οἰκογένεια).

ἀπορηματικός-ή-όν κ. νεώτ. ἀπορητικός, ὁ ἐκφράζων ἀπορίαν βλ. λ., ἀμηχανίαν· ‖ γραμμ. ὁ δηλῶν ἀπορίαν τοῦ λέγοντος· ΕΜ ἀεὶ **πάντα τὰ ἀπορηματικὰ ὑποτακτικῶς ἐκφέρονται, οἷον, τί χρήσωμαι .. πῇ τράπωμαι,** - νεώτ. **ἀπορηματικὴ πρότασις, - ἀπορηματικοὶ σύνδεσμοι**, οἱ εἰσάγοντες ἀπορηματικὰς προτάσεις, οἷον οἱ σύνδεσμοι **ὅπως, ἆρα, μῶν**, νεώτ. **μήπως**, δημ. **τάχατες.**

ἀπορηματικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀπορηματικὸν βλ. λ. : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.8,1.

ἀπορησία (ἡ) ἡ ἀπορία βλ.λ.· ΑΒ « **ἀπορησία** ἀντὶ τοῦ ἀπορία· **οὕτως** Εὔβουλος » : Εὔβουλ.141.

ἀπόρησις-εως (ἡ) τὸ ἀπορεῖν, ἡ ἀπορία : Θεόφρ.Ὀσμ.12 **ἔχει δ' ἀπόρησιν καὶ τόδε.**

ἀπορητικός-ή-όν ὁ πρὸς τὸ ἀπορεῖν, τὸ ἀμφιβάλλειν ῥέπων, ὁ ἐφεκτικός : Σέξτ.Ἐμπ.Π1 221 **τὸν Πλάτωνα οἱ μὲν δογματικὸν ἔφασαν εἶναι, οἱ δὲ ἀπορητικόν,** Διογ.Λ 9,69,70 **ἀπορητικοὶ δὲ καὶ σκεπτικοὶ καὶ ἔτι ἐφεκτικοὶ καὶ ζητητικοὶ** (οἱ ὀπαδοὶ τοῦ φιλοσόφου Πύρρωνος).

ἀπορητικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀπορητικὸν βλ. λ. : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.7,30 **ἀπορητικῶς σκεπτόμενος.**

ἀπόρθητος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κυριευθείς : Ἰλ.Μ 11 **Πριάμοιο ἀπόρθητος πόλις ἔπλεν,** Ἀντιφάν.117 **οὐκ ἐφύσων οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρθητοί ποτε·** ‖ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κυριευθῇ.

ἀπορθῶ-όω κάμνω τι εὐθύ, φέρω τι εἰς τὸ ὀρθόν, δίδω τὴν προσήκουσαν κατεύθυνσιν· ΑΒ « **ἀπορθοῦν πόλιν ἢ οἰκίαν** σημαίνει μὲν τὸ διοικεῖν ὀρθῶς· μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ἀπορθούντων τὰς ναῦς τοῖς οἴαξιν »· ‖ ὀρθῶς ὁδηγῶ, κατευθύνω : Σοφ.Ἀντ.635 **πάτερ, σός εἰμι, καὶ σύ μοι γνώμας ἔχων χρηστὰς ἀπορθοῖς.**

ἀπόρθωμα-ατος (τὸ) Ἐπιγρ. τὸ ἰσιασμένον, κατὰ δ. ἑρμ. ἀνόρθωμα, ἀνέγερσις.

ἀπόρθωσις-εως (ἡ) μσν. τὸ ποιεῖν τι πάλιν ὀρθόν, ἡ συμφώνως τῇ λογικῇ ἀποκατάστασις : Εὐστ. Ὀδ.1531,66 **εἰς ἀπόρθωσιν γνώσεως.**

ἀπορία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. -ίη ἡ ἔλλειψις πόρου, διεξόδου· ‖ ἐπὶ τόπου, ἡ δυσχέρεια τῆς διόδου, τὸ δύσβατον : Ξεν.Ἀν.5,6,10· ‖ γεν. ἐπὶ πραγμάτων, ἡ δυσχέρεια, ἡ ἀμηχανία : Ἡρ.1,79 **ἐς ἀπορίην πολλὴν ἀπιγμένος,** Πίνδ.Ν 7,154 **ταῦτα δὲ τρὶς τετράκι τ' ἀμπολεῖν ἀπορία τελέθει,** Πλάτ. Τίμ.91 **εἰς ἀπορίας ἐμβάλλειν,** μσν. παροιμ. **ἀπορία φάλτου βήξ** (ἐπὶ τῶν χρησιμοποιούντων πρόσχημά τι, ὅπως συγκαλύψωσι τὴν εἰς ἣν περιέστησαν ἀμηχανίαν), - **εὑρίσκομαι εἰς ἀπορίαν περὶ τοῦ πρακτέου·** ‖ τὸ δι' ὃ τις ἀμφιβάλλει, τὸ ζήτημα οὗ δὲν εὑρίσκει τις τὴν προσήκουσαν λύσιν : Πλάτ.Ἐπιν.974 **ἡ περὶ σοφίαν ἀπορία καὶ ζήτησις,** Ἀριστλ.Νικ.7,2,12 **αἱ μὲν οὖν ἀπορίαι τοιαῦταί τινες συμβαίνουσιν,** Διόδ.Σ 1,37 **ἀπορίᾳ ἀπορίαν λύειν, - σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ λύσῃς αὐτὴν τὴν ἀπορίαν·** 2) νεώτ. κ. δημ. κ. ἔκπληξις, οἱονεὶ ἐμφαίνουσα ἀμφιβολίαν ἐπί τινι ἀπροσδοκήτῳ γεγονότι : **μὲ ἀπορία μου ἔμαθα πῶς παντρεύθηκε, - πῶς ἔχει τώρα ἑκατομμύρια·** 3) ἐπὶ προσ., ἡ ἔλλειψις, ἡ στέρησις : Ἀριστφ.Βάτρ.806 **ἀπ- σοφῶν ἀνδρῶν,** Θουκ.2,51 **ἀπώλλυντο .. ἀπορίᾳ τοῦ θεράποντος** ‖ κ. ἐπὶ πραγμ. ἐν ὁμ. σημ.: Θουκ.1,11 **ἀπορία τροφῆς,** αὐτ.2,49 **ἀπορία τοῦ μὴ ἡσυχάζειν** (ἔλλειψις ἡσυχίας)· ‖ γεν. κ. νεώτ. ἡ ἔλλειψις πόρων, ἡ ἔνδεια, ἡ ἀνέχεια : Ἀνδοκ.18,42 **ἀπορία καὶ πενία, - ἐνοσηλεύθη δωρεὰν προσαγαγὼν πιστοποιητικὸν ἀπορίας.**

ἀπόριγμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. κ. **-ριμμα** τὸ ἀπορριφθέν, πᾶν ὅ,τι ἀπορρίπτεται ὡς περιττόν, τὸ ἄχρηστον ὑπόλειμμα· 2) τὸ προώρως γεννηθέν, ἔκτρωμα, ἐξάμβλωμα, ἀπορριφιμιό· 3) κ. ἡ ἀποβολὴ τοῦ ἐμβρύου, ἐπὶ ζῴων· 4) μτφ. ἄνθρωπος ἢ ζῷον οἱονεὶ προώρως γεννηθέν, ἐλαττωματικῆς διαπλάσεως.

ἀπόριμμα (τὸ) δημ. κ. **ἀπόρρ-** ἀπόριγμα βλ.λ.

ἀπορίπτω ἀντὶ **ἀπορρίπτω** βλ. λ. : Ἀνσκρ.39.

ἀπορνεῶ-όω μτγν. ἀπορνιθῶ βλ.λ. : Ἀπολλδ.1, 7,4, σχόλ.Ἀριστφ.Ὄρν.25 Α **ἣν ἐλεήσας ὁ Ζεὺς ἀπωρνέωσε·** κ. παθ. **-οῦμαι** : Ἀπολλδ.1,8,3.

ἀπορνέωσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἀπορνίθωσις, τὸ μεταμορφώνειν ἢ ἐμφανίζειν τινὰ ὡς πτηνόν : σχόλ.Ἀριστφ.Ὄρν.212.

ἀπορνιθῶ-όω μτγν. μεταμορφῶ, μεταβάλλω εἰς ὄρνιν, πτηνόν· ‖ ἐμφανίζω τινὰ ὡς πτηνόν· κ. παθ. **-οῦμαι** : σχόλ. Ἀριστφ.Ὄρν.100, Στράβ. 6,435 **τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ ἀπορνιθωθῆναι.**

ἀπορνίθωσις-εως (ἡ) μτγν. τὸ μεταμορφώνειν ἢ ἐμφανίζειν τινὰ ὡς πτηνόν : σχόλ.Ἀριστφ.Ὄρν.212.

ἄπορνος (ὁ, ἡ) μσν. ὁ μὴ πόρνος : Τζέτζ.Ἱστ. 9,950 2,248 **ἀπόρνοις δὲ καὶ καθαραῖς.**

ἀπόρνυμαι ἀπό τινος τόπου σηκώνομαι, ἀφορμῶ, ξεκινῶ : Ἰλ.Ε 105 **ἐτεὸν με ὦρσεν ἄναξ Διὸς υἱὸς ἀπορνύμενον Λυκίηθεν,** Ἡσίοδ.Θ9 **ἔνθεν ἀπορνύμεναι,** Ἀπολλ.Ρ 1,800.

ἀποροβράγχια (τὰ) νεώτ. ζῳολ. ἰχθύες μὴ ἔχοντες ἀνεπτυγμένα τὰ βράγχια.

ἀπορόζα (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογενείας τῶν **κροτώνων·** 2) βοταν. γένος φυτῶν ἀπαντῶν ἐν Ἰαπωνίᾳ.

ἀποροκέφαλα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. γένος σκωλήκων μὴ ἐχόντων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πόρον οἷον ἔχουσιν οἱ τοῦ αὐτοῦ **ἀθροίσματος** σκώληκες.

ἀπορόμερα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἑρπετῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **καλλωπιστιδῶν.**

ἀποροποίητος-ον μτγν. ὁ ἄνευ πόρων : Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.8,309 **διὰ ναστοῦ καὶ ἀποροποιήτου σώματος ἀδύνατον ὑγρὸν ῥεῖν.**

ἄπορος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ περασθῇ, ὁ ἄβατος : Πλάτ.Τίμ.25 D **ἄπορον πέλαγος·** ‖ ὁ μὴ παρέχων πόρον, διάβασιν, ἀδιάβατος : Ξεν.Ἀν.2,4,4 **ἄπορος ποταμός,** Πλούτ.

Φλαμ.3 **ἀτραπὸς στενὴ καὶ ἄπορος·** 2) ἐπὶ καταστάσεων, περιστάσεων κττ., ὁ μὴ παρέχων διέξοδον, ὁ ἀδιέξοδος, ὁ ἀνυπερβλήτως δυσχερής : Σοφ.ΟΚ 513 **ἄπορος ἀλγηδών,** Λυσ.108,25 **ἄπορος ἀγών,** Πλάτ.Νόμ.699 Β **σωτηρία λεπτὴ καὶ ἄπορος,** Μέν. ἐν Κιθαρ.ἀπ.1,10 **ἄπορος βίος·** ‖ τὸ οὐδ. κατ' ἑν. ἢ πληθ ὡς οὐσ. : Ἡρ.8,53 **ἐκ τῶν ἀπόρων** (ἐνῶ διετέλουν εἰς ἀδιέξοδον), Ἀλεξ.234,6 **εὔπορος ἐν τοῖς ἀπόροις·** ὁμ. κ. ἐκφοραὶ εἰς παρεμφερεῖς σημ. οἷον : Εὐρ.Ἑλ.813 **εἰς ἄπορον ἥκειν,** Ἀριστφ.Νεφ.703 **εἰς ἄπορον πίπτειν** (εἰς ἀμηχανίαν), Θουκ.1,25 ἐν **ἀπόρῳ ἔχεσθαι,** Ξεν.Ἀν. 7,6,11 **ἐν ἀπόροις εἶναι** (ἐν ἀνυπερβλήτοις δυσχερείαις)· ‖ κ. συγκρ. τοῦ ἐπιθ. : Θουκ.5,110 **ἀπορώτερος ἡ λῆψις** (περισσότερον δύσκολος)· ‖ μτφ. ὁμ. ἐπὶ πράξεων, ὁ εἰς ἀπορίαν, ἀμηχανίαν περιάγων : Πλάτ.Πολιτ.284 D **ἄπορος ζήτησις,** Πλούτ.Ἀλέξ.64 **ἄποροι ἐρωτήσεις·** ‖ νεώτ. τὸ οὐδ. **-ον** ὡς οὐσ. μόνον εἰς ἀπροσ. ἐκφράσεις : **εἶναι ἄπορον πῶς ἐξῆλθον νικηταὶ ἐκ τοῦ πολέμου·** 3) ἐνεργ. ὁ ἐν ἀμηχανίᾳ ὤν, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ διέξοδον ἀπὸ δυσχερειῶν· ΑΒ **«ἄπορος·** ὁ μὴ δυνάμενος μηχανήν τινα εὑρεῖν» : Σοφ.Ἀντ.360 **παντοπόρος ἄπορος ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται τὸ μέλλον·** ‖ ἐπὶ προσ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. : Θουκ.2,59 **ἄπορος γνώμῃ,** Ξεν.Ἀν.2,5,21 **ἄπορος εἰμὶ τὰ ἐπιτήδεια ἔχειν** (δὲν εὑρίσκω τρόπον, δὲν δύναμαι νὰ..)· ‖ μσν. κ. δημ. ὁ ἐν ἀπορίᾳ = ἀμηχανίᾳ, ἐκπλήξει ἐξ ἀπροσδοκήτου διατελῶν : Συναξ.Γεωργ. **ἄπορος .. ἐπηυχαρίστει τῷ Θεῷ,** Ζερβ.Λυρ.Σατ.960 **κι ἐρώτησέ τον ἄπορος·** 4) ὁμ. ἐπὶ προσ. ὁ μὴ ἔχων πόρους, ὁ ἄνευ μέσων, ὁ ἐνδεής, ἀντίθ. εὔπορος, δημ. πορεμένος : Θουκ.1,9,2 **ἀνθρώπους ἀπόρους,** Λυσ.188,1 **ἄπορος λειτουργεῖν** (ὁ μὴ ἔχων ἐπαρκεῖς πόρους, ὅπως ἀναλάβῃ λειτουργίας), **ὀργανοῦται συσσίτιον διὰ τοὺς ἀπόρους τῆς πόλεως·** ‖ κ. ἐπὶ πραγμ. ἐν ὁμ. σημ. ὁ πτωχικός : Πλάτ.Νόμ.233 **δίαιτα ταπεινὴ καὶ ἄπορος.**

ἀπορουφῶ δημ. ἀπορροφῶ βλ.λ.· ‖ ροφῶ τι ὁλοσχερῶς, ροφῶ τὸ ἀπομεῖναν ποτόν.

ἀπόρουχο (τὸ) δημ. τὸ ἀποβληθέν, τὸ πεπαλαιωμένον καὶ μὴ χρησιμοποιούμενον πλέον φόρεμα.

ἀπορούω ἀόρ. **ἀπόρουσε** πηδῶ μακράν : Ἰλ.Ε 20 **Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε λιπὼν περικαλλέα δίφρον·** ‖ πηδῶ πρὸς τὰ ὀπίσω : Ὀδ.Χ 95 **Τηλέμαχος δ' ἀπόρουσε λιπὼν δολιχόσκιον ἔγχος,** Ὀρφ.Ἀργ.705 **αἱ δ' ἀλλήλων ἀπόρουσαν·** 2) ἀναπηδῶ, τινάσσομαι ἀπό τινος : Πίνδ.ἀπ.88 **πρέμνων ἀπόρουσαν χθονίων.**

ἀπορραγεῖς Ἡσ. «οἱ καθαρμοί».

ἀπορραγισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἀπόσπασις τῶν ραγῶν τῶν σταφυλῶν ἀπὸ τοῦ στελέχους, τὸ ξεργάγιασμα, ξερόγιασμα.

ἀπορραγιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ διὰ τὸν ἀπορραγισμὸν βλ. λ. χρήσιμος : **ἀπορραγ- μηχάνημα.**

ἀπορραθύμησις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ ραθυμία, νωθρότης.

ἀπορραθυμήτως ἐπίρρ. μτγν. νωθρῶς, ἀμελῶς : Ἰουλ.Λόγ.8,252 Α.

ἀπορραθυμῶ-έω παραμελῶ τι ἕνεκα ἀδιαφορίας ἢ ραθυμίας : Ξεν.Ἀπομν.3,7,9 **μὴ οὖν ἀπορραθύμει τούτου, ἀλλὰ διατείνου μᾶλλον πρὸς τὸ σεαυτοῦ προσέχειν.**

ἀπορραΐδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. ὁμοιογένεια μαλακίων τῆς τάξεως τῶν **προσωβραγχίων.**

ἀπορραίνω οἱονεὶ ραίνων ἐκβάλλω, ἐκχέω : Ἀριστλ.ΖΙ 567 Α 31 **ἀπορραίνουσι τὰ ᾠά·** ‖ μέσ. **-ομαι** ραντίζω, ἐκχέω πρὸς καθαρισμὸν ἐμαυτοῦ : Ἐπιγρ. **φιάλη χρυσῆ ἐξ ἧς ἀπορραίνονται.**

ἀπορραΐς-ίδος (ἡ) (1) δ.γ. ἀντὶ **αἱμορροΐς** βλ.λ 2): Ἀριστλ.ΖΙ 530 Α 19 (γλωσσ. murex, πορφύρα).

ἀπορραΐς-ίδος (ἡ) (2) νεώτ. ζωολ. γένος σιφωνοστόμων γαστεροποδῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν **ἀπορραϊδῶν.**

ἀπορραίω ἁρπάζω τι παρά τινος, ἀποστερῶ : Ὀδ.Α 404 **μὴ γὰρ ὅ γ' ἔλθοι ἀνήρ, ὅς τίς σ' ἀέκοντα βίηφι κτήματ' ἀπορραίσει,** Ἡσίοδ.Θ 393 **μή τιν' ἀπορραίσειν γεράων.**

ἀπόρρανθρον (τὸ) Ἐπιγρ. ἀντὶ **ἀπόρανθρον** βλ.λ.

ἀπορραντήριον (τὸ) κ. Ἐπιγρ. ἀγγεῖον ἐξ οὗ ἔρραινον ἐν τελεταῖς : Εὐρ.Ἴων 435 **χρυσέαις πρόχοισιν ἐλθὼν.εἰς ἀπορραντήρια δρόσον καθήσω,** Ἐπιγρ. **ἀπορ- ἀργυροῦν ἄσταθμον.**

ἀπορραντίζω μτγν. κ. δημ. διὰ τοῦ ραντιστηρίου ραντίζω : Ἀλέξ.Τράλλ.1,13· 2) δημ. τελειώνω τὸ ράντισμα : **ἀπορράντισα τὸ ἀμπέλι** (ἐπέρανα τὴν διὰ διαλύματος θειϊκοῦ χαλκοῦ φέκασιν).

ἀπόρραξις-εως (ἡ) εἶδος παιδιᾶς καθ' ἣν σφαῖρα ἐλαστικὴ (τόπι) κρουομένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἀναπηδῶσα ἀποκρούεται αὖθις κατ' ἐπανάληψιν διὰ τῆς χειρὸς πρὸς τὸ ἔδαφος καὶ ἀναπηδᾷ, μετρουμένων τῶν οὕτω ὑφ' ἑκάστου παίκτου κατορθουμένων ἀναπηδήσεων : Πολυδ.9,103 «ἡ δὲ **ἀπόρραξις,** ἔδει τὴν σφαῖραν πρὸς τοὔδαφος ἐντόνως ρήξαντα, ὑποδεξάμενον τὸ πήδημα τῆς σφαίρας τῇ χειρὶ πάλιν ἀντιπέμψαι, καὶ τὸ πλῆθος πηδημάτων ἠριθμεῖτο», Εὐστ.Ἰλ 1601,33.

ἀπορραπίζω κ. μσν. πλήττων ἀπωθῶ, ἀποδιώκω : Διον.Ἀλ.Συνθ.14 **τῆς γλώσσης ἄκρας ἀπορραπιζούσης τὸ πνεῦμα** (κατὰ τὴν ἐκφώνησιν τοῦ ρήμ.)· ‖ κ. μτφ. ἀναιρῶ, ἀνασκευάζω : Ἐκκλ. Μην.2,22 Ὠδὴ 5 **καρτερίᾳ μαστίγων πᾶσαν ἀπερράπισαν ἐχθροῦ ἀπόνοιαν·** ‖ ἀπορρίπτω, ἀποκλείω : Εὐστ.Ἰλ.561,41 **ὁ τεχνικὸς Γεώργιος ἀπορραπίζει τὴν ἐτυμολογίαν·** ‖ κ. παθ. ἀπωθοῦμαι, ἐκδιώκομαι ἢ ἀποκλείομαι : Ἀπολλδ.Πολιορκ.15,12 **συμβήσεται .. τὰ βάρη .. ἀπορραπίζεσθαι,** Ἀλάτ. Ὀρθόδ.2,981 Β **τὸ τῆς ἀδελφικῆς ὁμοφυΐας ἀπορραπίζεσθαι.**

ἀπορράπισις-εως (ἡ) μσν. ἀπόκρουσις, ἀνασκευή : Γεώργ.Μετοχ.958 Α **εἰς αἱρέσεων ἀπορράπισιν.**

ἀπορράπτω κ. νεώτ. κ. δημ. ράπτω τι ἐσχισμένον, ράπτω τι ἐντελῶς : Ἡρ.1,123 **ἀπορράψας δὲ τοῦ λαγοῦ τὴν γαστέρα** (ἣν εἶχεν ἀνασχίσει), Πλούτ. Ἠθ.997 Α **ὄμματα .. κύκνων ἀπορράψαντες καὶ ἀποκλείσαντες·** ‖ κ. μτφ. : αὐτ περὶ φιλοπλουτίας 526 D **συστέλλειν καὶ ἀπορράπτειν τὸ βαλάντιον** (πρβλ. δημ. σπαγγοραμμένος)· ‖ μτφ. ἐπὶ τοῦ στόματος, κλείω, τοῦ τὸ βουλώνω : Αἰσχίν 31,5 **τοιαῦτα ἐρεῖν, ἔφη, ὥστε ἀπορράψαι τὸ Φιλίππου στόμα·** ὁμ. κ. παθ : Φίλ.1,476,45 **σὺ τὸ στόμα ἀπερραμμένον ἐξέλυσας·** 2) νεώτ. κ. δημ. περατῶ, συμπληρώνω τὴν ραφὴν ἀτελῶς ἐρραμμένου : **ἀπόρραφες τὸ παλτό;**

ἀπορράσσω μτγν. τινάσσω τινὰ μακράν, ἐκδιώκω βιαίως, μεθ' ὁρμῆς : Διον.Ἀλ.6,5 **ἀπορράξαι τοὺς Ῥωμαίους ἔγνωσαν ἀπὸ τοῦ λόφου.**

ἀπορραφανίδωσις-εως(ἡ)ἀπραφανίδωσις βλ.λ

ἀπορράφτω δημ. ἀπορράπτω βλ. λ.2)

ἀπορράχι (τὸ) δημ. κ. ἀπόρραχο βλ.λ.

ἀπόρραχο (τὸ) δημ. κράσπεδον βράχου, λόφου κ. γεν ὑψώματος : **χωριὸ σ' ἀπόρραχο κτισμένο.**

ἀπορραψῳδῶ-έω ἀπαγγέλλω, διηγοῦμαι ἐκτενῶς, ζωηρῶς, οἱονεὶ κατὰ ραψῳδοῦ τρόπον : Ξεν.ΚΠ 3,3,54 **ἐν τούτῳ δυνήσεταί τις ἀπορραψῳδήσας .. ἄνδρας πολεμικοὺς ποιῆσαι.**

ἀπορρέζω μέλλ **-ρέξω** προσφέρω θυσίαν ἐξ ὧν ἔχω : Θεόκρ.Ἐπιγρ.4,15 **κεὐθὺς ἀπορρέξειν χίμαρον καλόν.**

ἀπορρέμβομαι μτγν. ἐν ρέμβῃ ἀπασχολῶ ἐμαυτόν, ἐμαυτὸν παραπλανῶ, ἐν ρέμβῃ ταλαντεύομαι : Μ.Ἀντων.3,4· ‖ γεν. ἀμφιβάλλω, διστάζω : αὐτ.4,22.

ἀπορρεπής-οῦς-ές μσν. ὁ ἐπιρρεπής : Ἰω.Δαμ. Ι,293 C **τὸ πρὸς τὴν ὕλην ὅλως ἀπορρεπὲς τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ.**

ἀπόρρευμα-ατος (τὸ) μσν. τὸ ἀπορρέον, ἀποστάζον ἔκ τινος : Θεόγνωστ.Καν.79 **ἄσχυ, ἀπόρρευμα δένδρου.**

ἀπορρευματίζω μτγν. ἀποπλύνω, καθαρίζω : Παῦλ.Αἰγ.28,28 **ἀναγαργαρίζων ἀπορρευμάτιζε.**

ἀπόρρευσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἀπορροή, ἀπόρροια, ἀπόρρυσις βλ.λ. : Πλούτ.Ἠθ.933 C **ἀέρος οὐ δεχομένου τὰς ἀπορρεύσεις**· 2) ἀπαλλαγή : Στοβ.587,15 **ἀπὸ λύπης καὶ μανίας ἀπόρρευσις.**

ἀπορρευστοποίησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀπορρεύστωσις βλ. λ.· ‖ κ. μτφ. ἐπὶ περιουσίας ἐπενδεδυμένης εἰς ἀκίνητα, χρεώγραφα ἢ ἄλλας ἀξίας, ἡ εἰς χρῆμα (εἰς ρευστὸν) ὁλοσχερὴς μετατροπὴ αὐτῆς δι' ἐκποιήσεως.

ἀπορευστοῦμαι όομαι νεώτ. μεταβάλλομαι εἰς ρευστόν.

ἀπορρεύστωσις-εως (ἡ) νεώτ. κ. **ἀπορρευστοποίησις** ἡ μεταβολὴ οὐσίας τινὸς εἰς ρευστόν.

ἀπορρέω κ. νεώτ. (δημ. μ. κατ' ἐνεστ.) ἐπ. **-ρείω,** μέλλ. **-ρεύσω** κ. **-ρυήσομαι,** ἀόρ **ἀπερρύην,** μτγν. κ. νεώτ. **ἀπέρρευσα** ρέω, χύνομαι ἔκ τινος πρὸς τὰ ἔξω : Ἡρ.4,23 **κρήνην, ἀπ' ἧς τὸ ὕδωρ ἀπορρέον,** Πολυδ.7,151 **τὸ ἐκ τῶν στεμφύλων πιεσθέντων ἀπορρεῦσαν τρυγηφάνιον, - ἄφθονον ἐκ τῶν μαστῶν ἀπέρρευσε τὸ γάλα**· ‖ ἐπὶ τοῦ πυρός, ἐξορμῶ : Πλάτ.Τίμ.67 C **φλόγα τῶν σωμάτων ἑκάστων ἀπορρέουσαν**· ‖ ἐπὶ ἀερίων, ἀναδίδομαι, βγαίνω ἀπὸ κάπου : Ἀριστλ.Κοσ.4,2 **ἀναθυμίασις ἀπὸ τῆς γῆς ἀπορρέουσα**· 2) ἐπὶ καρπῶν, φύλλων, πτερῶν, τριχῶν κτт., ἀποπίπτω : Πλάτ. Φαῖδρ.246 D **δι' ἣν ψυχῆς ἀπορρεῖ** (τὰ πτερά, μτφ.), Ἀριστφ.Πρ.20,31 **τὰ μὲν φύλλα ἀπορρεῖ, τὰ δὲ μύρτα οὐκ ἀπορρεῖ,** ΠΔ Ψαλμ.1,3 **τὸ φύλλον οὐκ ἀπορρήσεται**· ‖ ἐπὶ σαρκός, ἐκφεύγω ἀποσυντιθέμενος, τὸ δημ. ρεύω : Εὐρ.Μήδ. 1201 **σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων . . γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέρρεον**· κ. γενικώτ. : Δίων Κ 46,4 **ἀπορρεῖ καὶ φθίνει**· 3) μτφ. ἐπὶ προσ., ἀπομακρύνομαι βαθμηδὸν ἀπό τινος, οἱονεὶ διαρρέων ἀποχωρίζομαι ἀπ' αὐτοῦ, ξεκόφτω : Πολύβ.5,26,11 **πάντες ἀπέρρεον ἀπ' αὐτοῦ προφανῶς,** Πλούτ. Ἠθ.49 D **οἱ κόλακες ἐν ταῖς μεταβολαῖς ἀπορρέουσιν**· 4) μτφ. ἐκλείπω, ἀπόλλυμαι : Λογγῖν. 33,3 **τῶν καλῶν ἡ μνήμη ταχέως ἀπορρεῖ**· 5) ἐπὶ προσ., πίπτω χαμαί, γκρεμίζομαι : Πλούτ. Εὐμ.7 **ἀπερρύη τοῦ ἵππου**· 6) ἀπολ. ἐν εἰδ. χρ. διαλύω τὸ στρατόπεδον καὶ ἀναχωρῶ : Πολύβ. 5,15,7· 7) συνεκδ. νεώτ. κ. δημ. **ἀπορρέω** (ἀσυναίρ.) κ. προέρχομαι, προκύπτω ἔκ τινος : **ἡ πλάνη ἀπορρέει ἐκ παλαιᾶς προλήψεως, - καὶ ἡ τωρινὴ δυστυχία ἀπορρέει ἀπὸ τὸν πόλεμο.**

ἀπόρρηγμα-ατος (τὸ) μτγν. νεώτ. τὸ ἀπό τινος ἀπορρηγνύμενον, ἀποσπώμενον : Πλούτ.Δίων 46 **καὶ καταφερομένοις ἀπορρήγμασι μεγάλοις ὑποτρέχοντες.**

ἀπορρήγνυμι ἢ **-ύω,** μέλλ. **-ρήξω** ἀποκόπτω, διαρρηγνύω, σπάω : Ἰλ.Ζ 507 **δεσμὸν ἀπορρήξας,** Ἡρ.3,32· ‖ ρηγνύων ἀποσπῶ τι, ἀποσχίζω : Ὀδ.Ι 481 **ἧκε δ' ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο,** Ἡρ.8,19 **εἰ ἀπορραγείη ἀπὸ τοῦ βαρβάρου τὸ Ἰωνικὸν φῦλον**· 2) μτφ. ἀποθνήσκω : Εὐρ.Ὀρ.864 **ἀπορρήγνυμι πνεῦμα**· 3) παθ. μτφ. ἐκσπῶ ἐξ ἐνεργείας ἢ ἀφέσεως ἄλλου : Ἀππ.Συρ.15 **πόλεμος ἀπερρήγνυτο**· ὁ ἀόρ. α' ἀμτβ. **ἀπορρήξας ἀπὸ δεσμῶν** : ΑΠ 9,240· 4) παθ. κυρ. κατ' ἀόρ. **ἀπερράγην** ἀποχωρίζομαι, διασπῶμαι· ‖ ὁ ἐνεργ. παρακ. **ἀπέρρωγα** μὲ παθ. σημ. : Ἱππ.398,3 **φωνὴ ἀπερρωγυῖα** (διακεκομμένη)· 5) ἡ μτχ. **ἀπερρωγὼς** ἄσωτος ἢ ἀλλόκοτος.

ἀπορρηθῆναι ἀπαρφ. παθ. ἀόρ. α' τοῦ ρ. **ἀπερῶ** βλ. λ.

ἀπόρρηκτος-ον μσν. ὁ ἀπορραγείς, ἀποσπασθεὶς ἀπό τινος.

ἀπόρρημα-ατος (τὸ) ἡ ἀπαγόρευσις : Πλάτ. Πολιτ.296 Α **τοῦτο τὸ ἀπόρρημα οὐδὲν ἧττον ἂν γελοῖον φαίνοιτο.**

ἀπορρηματικός-ή-όν μτγν. ἀπαγορευτικός· ἐν Ἀπολλων.Λεξ.Ὁμ.

ἀπόρρηξις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἀπορρήγνυσθαι, ἡ διὰ ρήξεως ἀπόσπασις : Ἰώσ.ΑΙ 19,3,1 **ἀπορρήξεως . . ὁδῶν γενομένης**· 2) διάρρηξις, τὸ σπάσιμο, οἷον ἀποστήματός τινος : Ἀρετ Ὀξ.Παθ 2,1.

ἀπόρρησις-εως (ἡ) τὸ ἀπειπεῖν, ἡ ἀπαγόρευσις : Δημ.902,25 **παρὰ τὴν ἀπόρρησιν φῇ δεδιῃτηκέναι**· 2) ἡ ἀποποίησις, ἡ ἄρνησις : Πλάτ. Πολ.357 Α, Πλούτ.Μάρ.5 **ἀπόρρησις μαρτυρίας** (ἄρνησις παροχῆς μαρτυρίας)· 3) ἐπὶ τοῦ υἱοῦ, ἡ ἀποκήρυξις, ἡ ἀποκλήρωσις : Ἰσαῖ.Μενεκλ.36 **ἀπορρήσεως δίκην λαγχάνειν**· ‖ ἐπὶ συζύγων, ἡ διάζευξις, διαζύγιον : Διόδ.Σ 2,626,89 **τὴν . ἀπόρρησιν τοῦ γάμου**· 4) ἡ ἀποκήρυξις, ἡ διάλυσις συνθήκης εἰρήνης : Πολύβ 14,2,14 **γενομένης τῆς ἀπορρήσεως ταύτης** (τῶν σπονδῶν).

ἀπορρήσσω μτγν. σπαν. τ. τοῦ **ἀπορρήγνυμι** βλ. λ. Παυσ.10,15,5

ἀπορρητίνη (ἡ) νεώτ. μελανόχρους καὶ στιλπνὴ ρητίνη ἐξαγομένη ἐκ τῆς ρίζης **ρήου τοῦ φαρμακευτικοῦ**

ἀπόρρητος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπηγορευμένος : Ἀριστφ.ἀπ.520 **τἀπόρρητα δρᾶν,** αὐτ. Βάτρ.362 **τὰ ἀπόρρητα** (ἐμπορεύματα ὧν ἡ ἐξαγωγὴ ἦτο ἀπηγορευμένη)· ‖ οἱονεὶ ἐν φρ. **ἀπόρρητα ἢ ἐν ἀπορρήτῳ ποιοῦμαι λέγειν** ἀπαγορεύω νά : Ἡρ.9,94 **ἀπόρρητα ποιεύμενος πρὸς μηδένα λέγειν** (ἀπαγορεύσας νὰ γίνεται λόγος πρὸς οὐδένα), Ξεν.Ἀν.4,6,43 **ἐν ἀπορρήτῳ ποιησάμενος λέγειν**· 2) ἐπὶ ἱερῶν πραγμάτων περὶ ὧν δὲν εἶναι ὅσιον νὰ γίνῃ λόγος : Εὐρ.ΙΤ 1331 **ἀπφλόξ**· 3) ὃν δὲν πρέπει τις νὰ προφέρῃ, βδελυρός, ἀποτρόπαιος : Πλάτ.Νόμ.854 **ἀπόρρητοι καὶ μεγάλαι ἀδικίαι,** Πλούτ.Δί.2! **ἄρρητα καὶ ἀπόρρητα λέγειν τινί** (βδελυκτά τινι ὀνειδίζειν)· ‖ ὁ περὶ οὗ δὲν γίνεται λόγος ἐξ αἰδοῦς : Λογγῖν.Ὕφ 43,5 **τὰ μέρη τὰ ἀπόρρητα** (τὰ αἰδοῖα)· 4) ὁ μυστικός, ὁ κρύφιος : Πλάτ.Πολ.460 **ἐν ἀπορρήτῳ τε καὶ ἀδήλῳ κατακρύψουσιν, - ἀπόρρητος συνθήκη συμμαχίας** (μυστική)· ‖ ἡ δοτ. τοῦ οὐδ. μετὰ τῆς **ἐν** προθ. ἐν ἐπιρρ. σημ., **ἐν ἀπορρήτῳ ἢ ἐν ἀπορρήτοις,** ἀπορρήτως, μυστικῶς : Πλάτ.Θεαίτ.152, Ἀνδοκ.7,5 **ἐν ἀπορρήτῳ ξυλλαμβάνειν** (συλλαμβάνειν ἄνευ θορύβου)· ‖ τὸ οὐδ. κ. ὡς οὐσ. **τὰ ἀπόρρητα** (τὰ μυστικὰ δόγματα τῶν Πυθαγορείων φιλοσόφων), **- τὰ ἀπόρρητα τοῦ κράτους** (μυστικὰ τῶν ὁποίων δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένη ἡ ἀποκάλυψις), **- ἐπαγγελματικὸν ἀπόρρητον, - τὸ ἀπόρρητον τῶν ἐπιστολῶν ἀσφαλίζεται ὑπὸ τοῦ Συντάγματος**· ‖ ὡς ἐπίθ. **ὁ ἐξ ἀπορρήτων** τίτλος ὑπουργοῦ ἢ ἀνωτέρου ὑπαλλήλου Ἕλληνος παρὰ τῷ Σουλτάνῳ ἢ τῷ Μ. Βεζίρῃ· μυστικοσύμβουλος, ἔχων ὅλως ἐμπιστευτικὴν ὑπηρεσίαν, οἷον διερμηνέως, συντάκτου ἢ μεταφραστοῦ μυστικῶν τοῦ κράτους ἐγγράφων κτт.

ἀπορριγῶ-έω παρακ. β' **ἀπέρριγα** ἕνεκα φόβου ἐγκαταλείπω τι· ‖ γεν. δειλιῶ, φοβοῦμαι, τὸ δημ. **μὲ πιάνει τρεμούλα** : Ὀδ.Β 52 **οἱ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπερρίγασι νέεσθαι.**

ἀπορριγῶ-όω ἔχω ρῖγος, τρέμω ἐκ τοῦ ψύχους, κρυώνω πολύ : Ἀριστλ.Πρ.862Β 37 **οἱ ψυχρῷ λουόμενοι ἀπορριγώσαντες ὀλίγον χρόνον . . τὴν λοιπὴν ἡμέραν οὐδὲν πάσχουσιν ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ.**

ἀπόρριζο (τὸ) δημ. ὑπόλειμμα ρίζης.

ἀπορριζῶ-όω μτγν. ἐκριζῶ,ξεριζώνω : Ἀλκίφρ.3,66.

ἀπόρριμμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ὅτι ἀπορρίπτεται, τὸ ἀπόρριγμα βλ. λ.

ἀπόρρινα (τὰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **κανθαριδῶν**.

ἀπορρίνημα-ατος (τὸ) μόν. ἐν πληθ. τὸ ρίνισμα : Δαφίτας π.Στράβ.14,1,39.

ἀπορρίνησις-εως (ἡ) νεώτ. βλ. **ἀποκόμισις**.

ἀπορρινῶ-άω μτγν. ρινίζων ἀποκόπτω:Στράβ.7,3,18 **τῶν δ' ἀπορρινῶσι τὰ κέρατα**.

ἀπορριξιμιό (τὸ) δημ. συνήθ ἐπὶ ζῴων, τὸ δι' ἀποβολῆς γεννηθέν, ἐξάμβλωμα, ἔκτρωμσ.

ἀπορριξιμιός-ά-ό δημ. ἀπορριφιμιός βλ. λ.

ἀπορριπίζω κ. δημ. διὰ τῆς πνοῆς, τοῦ φυσήματος, ἀπομακρύνω, ἐπὶ τοῦ ἀνέμου : Ἀριστλ.Πρ. 947Α 20 **ὅταν μὲν οὖν ὁ ἄνεμος, ἀπορριπίζει τὴν ἐκ τῆς γῆς ἀναθυμίασιν**· 2) δημ. συντελῶ τὴν ἔκχυσιν τοῦ πρότερον ἐξ ἀδεξιότητος ἐν μέρει χυθέντος : **ἀπορρίπισε τὴ σούπα**.

ἀπόρριπτος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ἀπερριμμένος, ὁ κατὰ μέρος τεθείς, ὁ παρηγκωνισμένος : Προκ. Γαζ.Ἐπιστ.116, Τζέτζ.Ἰλ.20,14.

ἀπορρίπτω κ. νεώτ. κ. δημ. ποι. ἀπορίπτω (Πίνδ.Π 6,37), Ξεν. κ. μτγν. **ἀπορριπτῶ** -έω (Ξεν. Ἑλλ.5,4,42) ρίπτω μακράν, ἀφήνω : Ἰλ.Ι 517 **μῆνιν ἀπορρίψαντα**, Πίνδ.Π 4,232 **ἀπὸ κρόκεον ῥίψαις.. εἷμα** (τμῆσ.), Ἡσίοδ.Α 215 **ἀπορρίψοντι ἐοικώς** (ὁμοιάζων πρὸς μέλλοντα νὰ ρίψῃ (δίκτυον)· 2) ἀποβάλλω, πετῶ : Ξεν.Ἑλλ.5,4,42 **οἱ ὀρεοκόμοι δὲ ἀπορριπτοῦντες ὃν εἰλήφεσαν καρπὸν ἀπήλαυνον οἴκαδε, - οἱ στρατιῶται φεύγοντες ἀπέρριπτον τὰ ὅπλα**· || κ. μτφ. : Μηναι.1,2'Ὠδ.9 **τῆς ἁμαρτίας τὸν βαρὺν ρύπον ἀπορρίψαντες**· 3) ἀποδιώκω, ἐκβάλλω τινὰ ἔξω τῶν ὁρίων τῆς πατρίδος του : Σοφ.Αἴ.1019 **ἀπωστὸς γῆς ἀπορριφθήσομαι**· 4) δὲν ἀναγνωρίζω, ἀποκηρύττω : Πίνδ.Ο 9,54· || ρίπτω κατὰ μέρος, ὁθ. περιφρονῶ, ὀνειδίζω : Ἡρ.1,32 **ἡ ἡμετέρη εὐδαιμονίη οὕτω τοι ἀπέρριπται ἐς τὸ μηδέν**, Δημ.792,25 **ὅταν .. τὰ χρηστὰ ἀπορρίπτηται**· 5) νεώτ. ἀρνοῦμαι νὰ δεχθῶ τι, ἀποποιοῦμαι : **ἀπέρριψε τὴν προσφοράν**· 6) δὲν ἐγκρίνω τι, δὲν ἀποδέχομαι : **ἡ Βουλὴ ἀπέρριψε τὸ νομοσχέδιον**· || κ. παθ. δὲν γίνομαι δεκτός : **ἀπερρίφθη ἡ αἴτησίς του**· 7) νεώτ. δὲν προάγω μαθητὴν εἰς ἀνωτέραν τάξιν ἢ δὲν τὸν κρίνω εἰσακτέον εἰς σχολήν τινα : **ἀπέρριψαν πολλοὺς μαθητάς**· κ. παθ. : **ἔδωσεν ἐξετάσεις εἰς τὸ Γυμνάσιον καὶ ἀπερρίφθη**· 8) ἐπὶ λέξεων, ἐκτοξεύω κατά τινος πικρούς, ὑβριστικοὺς λόγους : Ἡρ. 1,153 **ταῦτα εἰς πάντας τοὺς Ἕλληνας ἀπέρριψε ὁ Κῦρος τὰ ἔπεα**· || γεν. ἀφήνω νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὰ χείλη μου λόγος τις, ξεστομίζω κάτι:αὐτ.6,69 ὀϊδρείῃ **τῶν τοιούτων ἐκεῖνος τοῦτο ἀπέρριψε τὸ ἔπος**.

ἀπορριπτῶ-έω ἀπορρίπτω βλ.λ. : Ξεν.Ἑλλ.5,4, 42,Πλούτ.Καῖσ.39.

ἀπορριφὴ (ἡ) μτγν. κ. μσν. , ἡ ἀπόρριψις βλ.λ. : σχόλ.Εὐρ.Ἑκ.675, Θεόδ.Στ.177 Α.

ἀπορρίχνω δημ. κ. **-ρίχνω** κ. **-ρίχτω** ἀόρ. **ἀπόρριξα**, μέσ. κ. παθ. ἀόρ. **ἀπορρίχτηκα**, μτχ. παθ. παρακ. **ἀπορριγμένος** ἀπορρίπτω βλ.λ. : Κρυστ.Ἀγροτ.Ξεν.33 **ποῦ νὰ τὸν πῶ τὸν πόνο μου, ποῦ νὰ τὸν ἀπορρίξω**· 2) πετῶ κάτω· 3) εἰδ. μτβ. κ. ἀμτβ., ἐπιφέρω ἢ πάσχω ἀποβολήν, γεννῶ προώρως δι' ἀποβολῆς ἢ ἐκτρώσεως, ἀποβάλλω, περὶ ἐγκύων γυναικῶν ἢ ζῴων : **ἀπόρριξε ἡ γυναῖκα, - ἡ γίδα**· κ. παθ. **-ομαι** : **ἀπορριγμένη κατσίκα**· 4) μτφ. **-ομαι** μέσ. ἐκδηλοῦμαι, καθίσταμαι εἰς τοὺς ἄλλους δῆλος παρὰ τὸ πρέπον, δὲν συγκρατοῦμαι, δὲν βαστιέμαι, ἐπὶ τῶν ἀνυπομονούντων καὶ μὴ δυναμένων νὰ κρατήσουν τὰς σφοδράς των ἐπιθυμίας· 5) ἀποποιοῦμαι, δὲν δέχομαι, περιφρονῶ τι προσφερόμενον : **μὴν ἀπορρίχνῃς τέτοιο καλὸ γάμο**· 6) μέσ. **-ομαι** παραμελῶ, δὲν φροντίζω ἐμαυτόν : Ἐρωτόκρ.Δ 688 **κι ἀπορριχτῇ στὰ βάσανα**.

ἀπορρίχτω δημ. ἀπορρίχνω βλ.λ. (1) 2) 3)).

ἀπορριφιμιός-ιά-ιό δημ. κ. **ἀπορριξιμιός** ὁ ὡς ἄχρηστος ἀπορριπτόμενος· || κ. μτφ. ὁ μὴ ὑπολογιζόμενος, ὁ περιφρονημένος : παροιμ. **τ' ἀπορριφιμιὸ καράβι πάντα πρῶτα στὸ λιμάνι**· 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **ἀπορριφιμιό** (τὸ) τὸ προώρως τεχθὲν ἔμβρυον ἢ τὸ ἐκτρωθέν.

ἀπορρίψιμος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος ν' ἀπορριφθῇ ἢ δεκτικὸς ἀπορρίψεως· || μτφ. ὁ οὐδενὸς ἄξιος : Ἀρτεμίδ.5,85.

ἀπόρριψις-εως (ἡ) κ. νεώτ. δημ. **-η** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀπορρίπτειν βλ.λ. : Ἱππ Διαίτ.42 **ἀπ- ἱματίων**, Λουκ.Συμπ.15.

ἀπορροὴ (ἡ) κ. νεώτ. κ. **ἀπόρροια** ἡ ἀπό τινος ροή, ἡ ἔκχυσις· ΑΒ « **ἀπορροὴ** σεμνότερον τοῦ ἀπόρροια », Εὐρ.Ἑλ.1587 **αἵματος ἀπορροαί**· 2) μτφ. ἀπόχυσις, ἐκπομπή : Πλάτ.Φαῖδρ.251 Β **δεξάμενος γὰρ τοῦ κάλλους τὴν ἀπορροὴν διὰ τῶν ὀμμάτων ἐθερμάνθη**· || π.Ἐμπεδ.89 **πάντων ἀπορροαὶ ὅσσ' ἐγένοντο** (ἐκπηγάσεις, ἐκπομπαί, δι' ὧν χρώματα καὶ ἄλλαι ὁραταὶ ἰδιότητες τῶν πραγμάτων γίνονται αἰσθηταί), Πλάτ.Μένων 76 D **ἐστὶ .. ἀπορροὴ σχήματος ὄψει ξύμμετρος**· 3) ἀπόπτωσις : Ἀριστλ.π.Φυτ.1,1,2 **ἀπ- τῶν φύλλων**· 4) νεώτ. φυσ. ἀκτινεργὸν σῶμα προελθὸν ἐκ διασπάσεως ἄλλου ὁμοίως ἀκτινεργοῦ σώματος· 5) νεώτ. φιλοσ. ὡς ὅρος κοσμοθεωρίας τινός, δεχομένης ὅτι ἐκ μιᾶς ἀρχικῆς ἀμεταβλήτου οὐσίας ἀπορρέει, ἤτοι προέρχεται ὁ κόσμος· ||νεώτ. γεν. **ἀπόρροια** τὸ ἐπακολούθημα, τὸ ἀποτέλεσμα : **ἡ οἰκονομικὴ κρίσις ὑπῆρξεν ἀπόρροια τῆς κακῆς ἐσοδείας**.

ἀπόρροια κ. νεώτ. **ἀπορροὴ** βλ. λ.

ἀπορροιβδῶ-έω ποι. ἐκπέμπω : Σοφ.Ἀντ.1021 **οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀπορροιβδεῖ βοάς**.

ἄπορρον Ἡσ. « **πάλιν** » (πιθαν. ἄψορρον).

ἀπόρρους-ουν ἀσυναίρ. **-οος -οον** ὁ ἀπορρέων ἀπό τινος : Ἀντιφ. ἐν Ἀφροδισίῳ 1,8 **μηκάδων αἰγῶν ἀπόρρουν θρόμβον**· 2) ὡς οὐσιαστ., διακλάδωσις ἢ βραχίων ποταμοῦ ἢ θαλάσσης.

ἀπορροφήσιμος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀπορροφηθῇ, ὁ δεκτικὸς ἀπορροφήσεώς βλ.λ.· || κ. μτφ. : **ἀπορροφήσιμα κεφάλαια**.

ἀπορρόφησις-εως (ἡ) νεώτ. δημ. **-η** τὸ ἀπορροφᾶν, ἡ ρόφησις, ἡ ἀπομύζησις : **ἀπορ- ὑγροῦ** κ. μτφ. **ἀπορ- κεφαλαίων**· 2) μτφ. ἡ ἐντελὴς ἀφοσίωσις εἴς τινα σκέψιν ἢ ἀσχολίαν : **ἡ ἀπορρόφησίς του εἰς φιλοσοφικὰς μελέτας**.

ἀπορροφητὴρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. τὸ διὰ τὴν ἀπορρόφησιν τοῦ κονιορτοῦ τῶν αἰθουσῶν χρησιμεῦον μηχανικὸν ὄργανον.

ἀπορροφητὴς (ὁ) νεώτ. ὁ ἀπορροφῶν βλ. λ.

ἀπορροφητικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀπορροφῶν, ὁ πρὸς ἀπορρόφησιν ἱκανός, ὁ ἀπομυζητικός : **ἀπορροφητικὸς χάρτης** (στουπόχαρτο).

ἀπορροφητικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπορροφητικοῦ.

ἀπορροφητικῶς ἐπίρρ. δι' ἀπορροφήσεως

ἀπορροφῶ-έω κ. **-άω** κ. νεώτ. δημ. **ἀπορρουφῶ**, μτχ. παθ. παρακ. **ἀπερροφημένος, ἀπορροφημένος** κ. **ἀπορουφηγμένος** ροφῶ τι ἀπό τινος : Ξεν.ΚΠ 1,3,10 **καὶ τί δή, .. οὐκ ἀπερρόφησας τοῦ οἴνου**· 2) νεώτ. δημ. ροφῶ ἐντελῶς, εἰσάγω ἐντός μου δι' ἀπορροφήσεως ρευστὴν οὐσίαν ἢ ἀέριον : **ἀπορροφῶ ὑγρασίαν, - θερμότητα, - ἀπορρούφηξε τὸν καφέ σου**· 3) μτφ. ἀπασχολῶ ὁλοτελῶς : **ἡ χαρτοπαιξία τὸν ἀπερρόφησεν**· || μέσ. **-οῦμαι** κ. **-ῶμαι** ἐντελῶς ἀφοσιοῦμαι εἴς τι : **εἶναι ἀπερροφημένος εἰς τὴν μελέτην**.

ἀπορρυΐσκω μσν. ἀπορρέω βλ. λ., περὶ τοῦ ὀροῦ τοῦ ἐκρέοντος ἐκ τοῦ μεταβληθέντος εἰς τυρὸν γάλακτος: Εὐστ.'Οδ.1625,65.

ἀπόρρυμα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ ἀπορρέειν, ἡ ἐκροή: 'Επιφάν.1,269 A· 2) εἶδός τι μέτρου τῶν ὑγρῶν παρ' Αἰγυπτίοις: αὐτ.2,182 D.

ἀπορρυπαίνω καθιστῶ τι ὅλως ῥυπαρόν, ἀκάθαρτον, ὅθ. κ. μιαίνω: Σοφ.'Ιχν.133 (πιθ.).

ἀπορρύπτω ἀποπλύνω τὸν ῥύπον: Λουκ.'Αλεκτρ. 9· || μέσ. **-ομαι** καθαρίζω ἐμαυτόν: Φίλ.2,487 ἀπορ- **τὰς ἐκ παθῶν καὶ νοσημάτων κηλῖδας**· 2) πλύνων ἀφαιρῶ, ἐκβάλλω: ΑΠ 9,815 **τὸ λοετρὸν ἀπορρύπτει μελεδῶνας.**

ἀπορρυπῶ-όω **ἀπορρύπτω** βλ.λ.· 'Ησ. ἐν λ. **ἀπινοῦται.**

ἀπορρύπωσις-εως (ἡ) μτγν. ἐκκλ. ὁ ἀπὸ τῶν ῥύπων καθαρισμός: 'Αποστ.Διατ.7,22.

ἀπόρρυσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀπορροὴ βλλ.

ἀπορρυταλίξαι 'Ησ. «ἀποσπάσαι».

ἀπόρρυτος-ον ὁ ἀπόρρους, ὁ ἀπορρέων: 'Ιππ. 'Αέρ.7 **ἀπόρρυτον ὕδωρ,** ἀντίθ. στάσιμον· 2) ὑποκείμενος εἰς ἐκροήν: 'Αριστλ.Μετ.353 B 32 **οὐκ ἀπόρρυτος,** ἐπὶ τῆς θαλάσσης· 3) προσφυὴς εἰς ἀπορροήν, κατάλληλος εἰς τὸ νὰ γίνεται δι' αὐτῶν ῥοή: Ξεν.'Ιππ.4,3 **ἀπόρρυτα σταθμά** (σταῦλοι μὲ κεκλιμένον ἔδαφος ἵνα καταρρέωσι αἱ ἀκαθαρσίαι).

ἀπόρρυψις-εως (ἡ) μτγν. ἡ κάθαρσις, ὁ καθαρισμός: 'Αθήν.9,409· || ἰατρ. ἐξυγίανσις: Φιλάγρ. π.'Ορειβ.5,21,4· 2) μτφ. ἁγνισμός: 'Ιάμβλ.Πυθ.17,74 **ἀπόρρυψις τῆς ψυχῆς.**

ἀπορρωγάς-άδος (ἡ) μτγν. θηλ. τοῦ ἀπορρώξ βλ.λ.: ΠΛΜακκ.2,14,45.

ἀπορρώξ-ῶγος (ὁ,ἡ) κ. νεώτ. ἀποκεκομμένος, ἀπότομος, κρημνώδης: 'Οδ.Ν 98 **δύο δὲ προβλῆτες .. ἀκταὶ .. ἀπορρῶγες,** Ξεν.'Αν.6,4,2 **ἀπορρὼξ πέτρα**· || κ. ἀπολ. ἄνευ οὐσ. ὁ κρημνός: Πολύβ.7, 6,3· 2) ὡς θηλ. οὐσ., μέρος ἀποσπασθέν: 'Οδ. I,359 **ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ** (εἶναι ἀπόσταγμα τῆς ..). 'Αριστφ.Λυσ. 813 **ἀπορρὼξ 'Ερινύων** (μέλος τῶν 'Ερινύων), ΑΠ 7,571 **μελέων ὀλίγη τις ἀπορρώξ** (μέρος μελῳδίας).

ἀπορυγή (ἡ) **ἀπῶρυξ** βλ.λ. κατὰ Κύριλλ. ὑδρηγὸς καὶ ὑδραγωγός· Θησ.Στεφ.

ἀπόρυξ 'Ησ. «σχίσμα» (ἀντὶ **ἀπῶρυξ**).

ἀπορύομαι (ῥύομαι) μτγν. ἐκκλ. ἀντλῶ, ἀρύομαι: 'Εκκλ.Μηναι.2,61, Στιχηρ. **ἀπορυόμενοι ἐξ αὐτῆς τὰ τῶν ἰάσεων ῥεῖθρα.**

ἀπορύσσω-ττω γλωσσ. κ. νεώτ. ἀνορύσσω, ἀνασκάπτω· 2) νεώτ. ἐντελῶς σκάπτω, κατασκάπτω.

ἀπορφανεύομαι μτγν. ἐκκλ. κ. δημ. βλ. ἀπορφανίζομαι, γίναμαι ὁλωσδιόλου ὀρφανός.

ἀπορφανεύω δημ. ἀμτβ. γίνομαι ἐντελῶς ὀρφανός: **ἀπωρφάνεψε ἀπὸ μικρὸ παιδί.**

ἀπορφανίζομαι κ. νεώτ. γίνομαι ὀρφανὸς ἢ εἶμαι ἐνδεής, ἐστερημένος τινός: Αἰσχ.Χο.249 **τοὺς ἀπωρφανισμένους νῆστις πιέζει λιμός**· || νεώτ. μόνον ἀπομένω ὀρφανός: **τὰ ἀπορφανισθέντα τέκνα τῶν παλαιῶν πολεμιστῶν**· 2) ἀποσπῶμαι ἀπό τινος: ΚΔΘεσσλ.1,2,27.

ἀπορφανίζω νεώτ. καθιστῶ τινὰ ὀρφανὸν βλ.λ.

ἀπορφάνισις-εως (ἡ) νεώτ. κ. -ισμός κ. -ισμα τὸ ἀπορφανίζειν· 2) τὸ ἀπορφανίζεσθαι, ἡ ὀρφανία· 3) εἰδ. ἐπὶ μελισσῶν, τὸ ἀπομένειν ἄνευ βασιλίσσης.

ἀπορφάνισμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀπορφανίζεσθαι· 2) νεώτ. κ. τὸ ἀπορφανίζειν.

ἀπορφανισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἀπορφάνισις βλλ.

ἀπόρφυρος-ον Πάπ. κ. μτγν. ὁ ἄνευ πορφυρᾶς ἐνδυμασίας: Πλούτ.'Ηθ.528 B· 2) εἰδ. ὁ ἄνευ πορφυρῶν ἄκρων, περὶ ἱματίου: Πλούτ.'Αντ.71.

ἀπορχοῦμαι-έομαι ὅ οἱονεὶ εἰς ὄρχησιν διατρίβων, εἰς οὐχὶ δέοντα ἀσχολούμενος, ἀποβάλλω, χάνω τι: 'Ηρ.6,129 **ἀπορχήσαό γε μὲν τὸν γάμον**· || συνεκδ. σπαταλῶ ματαίως τὸν καιρόν μου.

ἀπορῶ-άω ἰων. ἀφορῶ βλ.λ., θεῶμαι ἀπό τινος: 'Ηρ.8,37 **ἀπώρων τὸ ἱρόν.**

ἀπορῶ-έω κ. νεώτ. κ. δημ. εἶμαι εἰς ἀπορίαν βλ. λ., εὑρίσκομαι ἐν ἀμηχανίᾳ: Θουκ.3,109 **ἀπόρῳ τρόπῳ διασωθήσεται,** Σοφ.ΟΤ 486 **ὅ,τι λέξω δ' ἀπορῶ**· || **ἀπορῶ μή..** φοβοῦμαι μήπως· || μετ' αἰτ. ἁπλῆς ἢ ἐν συναφείᾳ πρὸς ἐξηρτημένην πρότ.: 'Ηρ.Μ3,4 **ἀπορέοντι τὴν ἔλασιν, ὅκως τὴν ἄνυδρον διεκπερᾷ** (εὑρισκομένῳ εἰς ἀπορίαν πῶς νὰ διέλθῃ τὴν ἄνυδρον ἔρημον)· || μετ' ἄρθ. τὸ ἀπαρφ. ἡ ἀμηχανία: Εὐρ.'Ηρ.Μ.106 **τὸ δ' ἀπορεῖν ἀνδρὸς κακοῦ**· || κ. μέσ.: Λυσ.97,17 **ἠπορούμην ὅ,τι χρησαίμην**· 2) ἐν τῇ διαλεκτικῇ κ. νεώτ. κ. δημ. προβάλλω ἀπορίαν, ἀμφιβολίαν, διαταγμόν: Πλάτ.Πρωτ.324 D **ἀπορία ἣν ἀπορεῖς,** 'Αριστλ.ΜΦ 1,2 **ὁ ἀπορῶν καὶ θαυμάσων οἴεται ἀγνοεῖν**· || νεώτ. κ. δημ. ἐκπλήσσομαι ἐπί τινι ἀπροσδοκήτῳ: **ἀπορῶ πῶς τόσον ἀκατάρτιστοι λαμβάνουν δίπλωμα, - πῶς πλούτησε, - πῶς ἔχασε τὴ δίκη**· || ἡ μτχ. ἐν τῷ παθ. **τὸ ἀπορούμενον,** τὸ ἀπορηθέν, ἡ ἐγερθεῖσα ἀπορία: Πλάτ.Σοφ.243 D κ. ἀλ.· 3) παθ. ἐπὶ πράγμ. δὲν τυγχάνω προνοίας, παραμελοῦμαι: Ξεν.Λακ.13,7 **τῶν δεομένων γίγνεσθαι οὐδὲν ἀπορεῖται**· 4) εὑρίσκομαι ἐν ἀπορίᾳ, στεροῦμαι: Θουκ.8,81 **ἀπορῶ τροφῆς,** Ξεν.ΚΠ 4,2,39 **ἀπορ- ξυμμάχων**· || μετὰ δοτ **ἀπ- τινι,** εὑρίσκομαι ἐν ἀπορίᾳ ἕνεκά τινος: Ξεν.'Αν 1,3,8· 5) εἰδ. εἶμαι ἄπορος, ἐνδεής, δὲν ἔχω πόρους, ἀντίθ. εὐπορῶ: 'Αντιφ.123 **ὅταν ἀπορῆταί τις** (μέσ. ἀμτβ.)· κ ἐν τῷ παθ.: Κωμ. 'Ανώνυμ.353 **ἄνθρωπος ἠπορημένος** (ὁ ἐνδεής).

ἀπόρως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἄπορον βλ λ., ἐν ἀμηχανίᾳ: Σιμων.46· || ἐν φρ. **ἀπόρως ἔχω** εὑρίσκομαι ἐν ἀμηχανίᾳ, δὲν ἔχω διέξοδον: Εὐρ.ΙΑ 55 **τὸ πρᾶγμα δ' ἀπόρως εἶχε Τυνδάρεῳ πατρί**· || ὁμ. φρ **ἀπόρως διατίθεμαι** εἰς ἀμηχανίαν, λίαν στενόχωρον θέσιν περιάγομαι: Λυσ.18,23 **μὴ περιιδεῖν ἡμᾶς ἀπόρως διατεθέντας**· || κ. συγκρ. **-ώτερον**: Θουκ.1,82 **ὅπως μὴ αἴσχιον καὶ ἀπορώτερον .. πράξωμεν**· || ὁμ. κ. -ωτέρως: 'Αντιφ.3,2,1 **ἀπορωτέρως διακεῖσθαι,** Πολύβ.4,18 **ἀπορωτέρως καὶ δυσχρήστως ἔχειν**· || ὑπερθ. **-ώτατα**: Πλάτ.Τίμ.51 B.

ἄπος-εος (τὸ) δ.γρ. ἀντὶ **αἶπος** βλ. λ.

ἀποσάζομαι δημ. ἀόρ. (ἀ)ποσάστη(κα), μτχ. παθ. παρακ. **ἀποσασμένος** περιποιοῦμαι ἐμαυτόν, καλλωπίζομαι, στολίζομαι: 'Ερωτόκρ.Ε 440 **νὰ στολιστῇ, ν' ἀποσαστῇ καὶ νὰ πλυθῇ μηνᾷ της.**

ἀποσαθρῶ νεώτ. κ. -θρώνω καθιστῶ τι ἐντελῶς σαθρόν· || καθιστῶ τι ἑτοιμόρροπον, ξεχαρβαλώνω: **αἱ βροχαὶ ἀπεσάθρωσαν τὴν καλύβην**· || κ. παθ εἶμαι ἐντελῶς σαθρός: **οἰκία ἀποσεσαθρωμένη, - ἔπιπλα ἀποσεσαθρωμένα.**

ἀποσαθρώνω ἀποσαθρῶ βλ. λ.

ἀποσάθρωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐντελὴς σαθρότης· 2) ἡ χημικὴ ἢ μηχανικὴ ἐν τῇ φύσει καὶ διὰ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου τελουμένη ἐνέργεια δι' ἧς ἀλλοιοῦνται καὶ καταστρέφονται τὰ ὀρυκτὰ καὶ τὰ πετρώματα.

ἀποσακριβῶ-όω ἐμφανίζω μετ' ἀκριβείας: Πάπ **τί ἀπεσακρίβωσεν Παῦλος μετὰ Μαρτυρίου.**

ἀποσάλευσις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἀποσαλεύειν βλ.λ., ἡ μετατόπισις, ἡ ἀπομάκρυνσις, ὅθ. κ. ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπό τινος: Πρόκλ.Πολ.10 **ὁ θάνατος ἦν ἀποσάλευσις τῆς συμπάσης ζωῆς τοῦ σώματος.**

ἀποσαλεύω κ. νεώτ. κ. δημ. ἀόρ. **ἀπεσάλευσα,** δημ. **ἀποσάλεψα** ἐπὶ ναυτιλλομένων, μένω ἐν ἀνοικτῇ θαλάσσῃ: Θουκ.1,137 **ἀποσαλεύσας ἡμέραν καὶ νύκτα ὑπὲρ τοῦ στρατοπέδου, ὕστερον ἀφικνεῖται εἰς Ἔφεσον** (σχόλ. «ἀποφυγὼν

ἐκ τοῦ λιμένος καὶ σάλῳ ὁμιλήσας » |· || ἐν φρ. **ἐπ' ἀγκύρας ἀποσαλεύω** [εἶμαι ἠγκυροβολημένος ἐν ἀνοικτῷ πελάγει] : Δημ.1213,20· || μτφ. ἀφίσταμαί τινος : Πλούτ.'Ηθ.493 D **ὄρεξιν τοῦ κατὰ φύσιν ἀποσαλεύουσαν·** 2) μτφ. σαλεύω τι ἀπὸ τῆς θέσεώς του, μετακινῶ, μετατοπίζω : Γαλ.6,85· 3) μτφ. ἀλλάσσω γνώμην, μεταπείθω : 'Αρρ. 'Επίκτ.3,26,16 **μελετᾷς μὴ ἀποσαλεύεσθαι διὰ σοφισμάτων· ἀπὸ τίνων ;·** 4) νεώτ. ἐπὶ τῆς 2ας σημ. ἐπὶ πλοίων, εὑρίσκομαι ἐν σάλῳ, ταλαντεύομαι· 5) δημ. ἐπὶ προσ. ἐν ἐνεργ. κ. παθ. τ. μετακινῶ πως ἐμαυτόν, κινοῦμαι ἀπὸ τὴν θέσιν μου : **μὴν ἀποσαλέψῃς ὡς ποὺ νά 'ρθω, - ὥρες δὲν ἀποσάλεψε ἢ δὲν ἀποσαλεύθηκε.**

ἀποσαλπίζω μσν. σημαίνω διὰ σάλπιγγος, διασαλπίζω, διαλαλῶ.

ἀποσανδαλῶ-όω νεώτ. κ. -**ώνω** μτχ. παθ. παρακ. **ἀποσανδαλωμένος** ἀφαιρῶ τὰ σανδάλια, τὰ ὑποδήματα· 2) ἀφαιρῶ ἢ χάνω τὸ σάνδαλον, τὸν ὄνυχα, περὶ μωνύχων ζῴων· κ. παθ. : **ἀποσανδαλωμένος ἵππος** (οὗ ἀφῃρέθη ἡ ὁπλή).

ἀποσανδαλώνω νεώτ. ἀποσανδαλῶ βλ. λ.

ἀποσανδάλωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀφαίρεσις τῶν σανδάλων· 2) ἡ ἀπώλεια, ἡ ἀπόπτωσις τοῦ σανδάλου, τοῦ ὄνυχος τῶν μωνύχων ζῴων.

ἀπόσαξις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀφαίρεσις τοῦ σάγματος ἢ τῆς σαγῆς ζῴων.

ἀποσαπίζω δημ. ἀμτβ. **ἀποσήπομαι** σαπίζω ἐντελῶς· || κ. μτβ. : **τὸν ἀποσάπισε ἡ ἀρρώστια.**

ἀποσάπουνο (τὸ) δημ. τὸ ὑπόλειμμα τοῦ χρησιμοποιηθέντος σάπωνος, ἀπολειφάδι· || ἐν τῷ πληθ. τὸ ἐκ πλύσεως διὰ σάπωνος ἀπομένον ὕδωρ, σαπουνόνερο : παροιμ. **μὲ καλύτερό σου στὸ λουτρό | καὶ λούσου τ' ἀποσάπουνα.**

ἀποσαράντι δημ. ἀποσάραντο βλ. λ.

ἀποσαραντίζω δημ. μτβ. κ. ἀμτβ. μτχ. παθ. παρακ. **ἀποσαραντισμένος** συμπληρῶ τεσσαρακονθήμερον ἀπὸ τινος σπουδαίου δι' ἐμὲ γεγονότος, οἷον γεννήσεως, κηδείας κτλ.· || εἰδ. ἐπὶ τεκούσης γυναικός, συμπληρῶ τὸ σαράντισμα βλ.λ.

ἀποσαράντισμα (τὸ) δημ. τελειώνω τὸ σαράντισμα βλ. λ.

ἀποσάραντο (τὸ) δημ. κ. **ἀποσαράντι** τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνόν τινος· 2) ὁ μετὰ τεσσαρακονθήμερον ἀπὸ γεννήσεως, κηδείας κτλ., χρόνος· συνήθ. εἰς πληθ. **τ' ἀποσάραντα.**

ἀποσαρίδι (τὸ) δημ. κ. -**σάριδο** κ. -**σάρωμα** πᾶν ὅ,τι ἀποσαίρεται ἐκ τοῦ ἐδάφους ἢ τοῦ πατώματος, σκουπίδι, φρόκαλο.

ἀποσάριδο (τὸ) δημ. τὸ ἀποσαρίδι βλ.λ.

ἀποσαρκοῦμαι-όομαι κ. νεώτ., καθίσταμαι πυκνότερος, ἧττον πλαδαρός, ἐπὶ σαρκῶν : 'Αριστλ. Πρ.865 B 30 **συνίσταται γὰρ ἡ σὰρξ καὶ κομιδῇ ἀποσαρκοῦται·** || ἐκκλ. γίνομαι σάρξ, ἐνσαρκοῦμαι· 2) ἀποτίθεμαι τὴν σάρκα.

ἀποσαρκῶ-όω νεώτ. ἀφαιρῶ τὰς σάρκας.

ἀποσαρκώνω δημ. ἀποσαρκῶ βλ.λ.

ἀποσάρκωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀπόσπασις, ἀφαίρεσις τῆς σαρκός : Γρηγ.Νύσσ.1,835 C.

ἀποσαρῶ-όω μσν. κ. νεώτ., δημ. -**ρώνω** ἐντελῶς σαρώνω, σκουπίζω· κ. μτφ. : Νικήτ.Χων.Χρον.31 D **ἀργολογίαν καὶ σαπρολογίαν .. ἀπεσάρωσε.**

ἀποσάρωμα-ατος (τὸ) μσν., νεώτ. κ. δημ. σκουπίδι, ἀποσαρίδι βλ.λ. : Νικήτ.Χων.Χρον.195 D· 2) δημ. κ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσαροῦν βλ.λ.

ἀποσάρωσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἀποσαροῦν βλ.λ.

ἀποσάττω κ. νεώτ. μέλλ. -**ξω** ἀφαιρῶ τὸ σάγμα, ξεσαμαρώνω· ἀντίθ. **ἐπισάττω** : ΠΔ Γέν.24,32 **ἀπέσαξε τὰς καμήλους·** 2) φράττω, ατουπώνω : Δείν.ὀπ.89,10· || περὶ τῆς γαστρός, ὑπερπληρῶ τροφῆς, τὴν παραγεμίζω· κ. μέσ. : Δίφιλ.43,41 **σαυτὸν ἀποσάξεις** [διόρθ. ἀντὶ -τάξεις], Φιλήμ.68.

ἀποσαφηνίζω μτγν. κ. νεώτ. μέλλ. -**ίσω** κ. -**ιῶ** ἀποσαφῶ, διευκρινίζω τι βλ.λ. : Λουκ.ΖΤραγ.27.

ἀποσαφήνισις-εως (ἡ) νεώτ. κ. -**φησις** τὸ ποιεῖν τι σαφές, ἡ διευκρίνησις.

ἀποσάφησις-εως (ἡ) νεώτ. ἀποσαφήνισις βλ.λ.

ἀποσαφρανίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἕνωσις σχηματίζουσα σειρὰς ἁλάτων.

ἀποσαφρανόνη (ἡ) νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἕνωσις κρυσταλλουμένη εἰς ἐρυθροὺς κρυστάλλους.

ἀποσαφῶ-έω μτγν. κ. -**φηνίζω** καθιστῶ τι σαφές, ἐξηγῶ, διευκρινῶ : Πλάτ.Πρωτ.348 B **οὐδὲν ἀπεσάφη .. ὁπότερα ποιήσοι,** Λουκ.'Ιστ.Συγγρ.52.

ἀποσβαίῳ 'Ησ. « **νεκρῷ** ».

ἀποσβέννυμι ἢ -**νύω** κ. νεώτ., δημ. -**σβήνω** κ. -**σβένω,** μέλλ. -**σβέσω,** μέσ. -**σβήσομαι,** ἐνεργ. ἀόρ. α' -**έσβεσα,** ἀόρ. β' **ἀπέσβην,** παθ. -**εσβέσθην,** ἐνεργ. παρακ. μὲ μέσ. σημ. **ἀπέσβηκα** σβέννυμι, σβήνω τελείως : 'Αριστφ.Σφ.255 **ἀποσβέσαντες τοὺς λύχνους,** Πλάτ.'Ιππ.Μ 290 E **οὐκ ἂν τὸ πῦρ ἀποσβέσειε, - οἱ προσδραμόντες γείτονες ἀπέσβησαν τὴν πυρκαϊάν, - ἔρριξες νερὸ στὴ φωτιὰ καὶ τὴν ἀπόσβησες·** κ. παθ. : Πλάτ.Τίμ.58 **φλογὸς ἀποσβεσθείσης·** || μτφ. ἀφανίζω : αὐτ.Πολ.556 A **τὸ κακὸν .. ἀποσβεννύναι,** Πλούτ.'Ηθ.681 E **ἀπ- τὰς ὁράσεις·** 2) δημ. κ. ἀμτβ. σβέννυμαι, σβήνω ἐντελῶς : **ἄφησες τὰ κάρβουνα καὶ ἀποσβήσανε·** || μτφ. ἐξαλείφομαι, ἐξαφανίζομαι : **ἀπόσβησε ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ καταστήματος·** 3) γραμμ. ἐπὶ ἐγκλιτικῶν, χάνω, ἀποβάλλω τὸν τόνον : 'Απολλ.Δύσκ. 'Αντων.36,4· 4) κ. μέσ. σβέννυμαι τελείως : Πλάτ. Συμπ.218 **ὁ λύχνος ἀπεσβήκει·** || ὁμ. μτφ. κ. δημ. ἀφανίζομαι, χάνομαι, σβήνω : Πλάτ.Κριτί.112 C **κρήνη ἦν ἧς ἀποσβεσθείσης ὑπὸ τῶν σεισμῶν,** Ξεν. Οἰκ.5,17 **ὅπου ἂν ἀναγκασθῇ ἡ γῆ χερσεύειν, ἀποσβέννυνται καὶ αἱ ἄλλαι τέχναι,** αὐτ.ΚΠ 5,4,30 **πᾶν ἀποσβῆναι τὸ .. γένος καὶ ὄνομα·** || φθίνω, ἐξαντλοῦμαι, γίνομαι τελείως ἀσθενής : Πλούτ.'Ηθ. 794 F **καὶ τοὺς ἀπεσβηκότας κομιδῇ γέροντας .. ἐξάπτει·** || καταργοῦμαι : Θεόφιλ.Εἰσ.1,26,370 **ἀποσβέννυται τὸ τοιοῦτον δικαστήριον·** || ὀθ. ἀποθνήσκω : Θεόκρ.4,39 **ἀπέσβης,** Πλούτ.Δημ.23 **ἀπεσβήκει Δημοσθένης·** 5) παύομαι : Ξεν.ΚΠ 8,8,13 **τὸ τὰ ἱππικὰ μανθάνειν καὶ μελετᾶν ἀπέσβησε·** 6) ἐπὶ τοῦ γάλακτος, ἐκλείπω, στειρεύω : 'Ιππ.'Αέρ.4, 'Αριστλ.ΖΙ 618 B 7 **φασὶ δὲ .. τὸν μαστὸν ἀποσβέννυσθαί τε καὶ τὴν αἶγα ἀποτυφλοῦσθαι·** 7) νεώτ. ἐπὶ χρέους, ἐνεργῶ ἀπόσβεσιν βλ.λ.2), ἐξοφλῶ.

ἀποσβένω δημ. μτβ. ἀποσβέννυμι βλ.λ.

ἀποσβεσίμετρον (τὸ) νεώτ. ἐν τῇ ραδιοτηλεγραφίᾳ ὄργανον χρησιμεῦον πρὸς μέτρησιν τῆς ἀποσβέσεως ταλαντευομένων κυκλωμάτων.

ἀπόσβεσις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -**σβηση** ἡ ἐντελὴς σβέσις, τὸ σβύσιμον : 'Αριστλ.Α"Υστ.93 B 10 **ἀπ- πυρός·** 2) νεώτ. ἐπὶ ὀφειλῆς, ἐξόφλησις· ἐπὶ ὑπολογισμοῦ φθορᾶς κτιρίων, μηχανῶν κ. γεν. ἐγκαταστάσεων, ἡ καθ' ὑπολογισμὸν μείωσις τῆς ἀρχικῆς ἀξίας αὐτῶν, λαμβανομένου τοῦ μειωθέντος ποσοῦ ἐκ τῶν κερδῶν ἢ τοῦ ἀποθεματικοῦ : **ἀπόσβεσις μηχανικῶν ἐγκαταστάσεων·** ἐπὶ ἀναξιοχρέων ὀφειλετῶν, ἡ ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ διαγραφὴ τῶν ὀφειλομένων ὑπ' αὐτῶν : **ἀπ- χρέους·** 3) νεώτ. μτφ. ἐν τῷ ἀσυρμάτῳ τηλεγράφῳ, ἡ ἐλάττωσις τῆς ἐνεργείας ἐν κυκλώματι ταλαντώσεων, ὀφειλομένη εἰς ἀπωλείας ἐνεργείας.

ἀπόσβεστα δημ. κ. -**σβηστα** τὰ λείψανα τῆς πυρκαϊᾶς, τ' ἀποκαΐδια : Σάρρ.'Αν.ΛΗ.

ἀποσβεστήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. ὄργανον χρησιμεῦον πρὸς ἀπόσβεσιν τοῦ πυρός.

ἀποσβέστης (ὁ) νεώτ. ὁ πρὸς ἀπόσβεσιν χρησιμεύων· 2) ὁ ἀποσβεστὴρ βλ.λ.

ἀποσβεστικός-ή-όν νεώτ. ὁ πρὸς ἀπόσβεσιν βλ.λ.1),2) χρησιμεύων ἢ συντελῶν.

ἀποσβεστώνω δημ. ἀφαιρῶ τὸ ἀσβέστωμα, τὸ ἐξ ἀσβέστου ἢ ἄμμου ἢ χώματος ἐπίστρωμα τοίχου· 2) ἡ μτχ. παθ. παρακ. **ἀποσβεστωμένος** ἐν μτφ. σημ. ὁ καταχνός, ποὺ ἔχει τὴ νεκρικὴ ἀσπρίλα : δ.τραγ. : **θωρεῖ ἐκεῖνο τὸ νεκρὸ τὸν ἀποσβεστωμένο.**

ἀποσβήνω δημ. ἀόρ. **ἀπόσβησα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἀποσβησμένος** κ. **-ημένος** ἐντελῶς σβήνω· 2) παύομαι σβήνων, τελειώνω τὸ σβήσιμο· 3) ἀμτβ. χάνομαι, ἀφανίζομαι, πρβλ. κ. ἀποσβέννυμι.

ἀπόσβηση (ἡ) δημ. ἀπόσβεσις βλ. λ.

ἀπόσβησμα (τὸ) δημ. ἀπόσβεσις βλ. λ.

ἀπόσβηστος-η-ο δημ. ὁ ὅλως ἐσβεσμένος.

ἀποσβηῶ δημ. μτβ. ἀποσβένω, ἀποσβέννυμι βλ.λ.

ἀποσβόλωμα (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποσβολώνω βλ. λ.

ἀποσβολωμένος-η-ο δημ. ἐν εἰδ. σημ. ἡ μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἀποσβολώνω βλ.λ.4).

ἀποσβολώνω δημ. ἀόρ. **ἀποσβόλωσα,** παθ. ἀόρ. **ἀποσβολώθηκα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἀποσβολωμένος** ἀποσβολῶ, κάμνω τινὰ ἢ τι ἀσβόλην, στάχτη ἢ ἐπιχρίω τινὰ μὲ ἀσβόλην, μὲ στάχτη ἢ μὲ κάπνια, μουτζουρώνω : **ἔβαλε τὰ κάστανα σὲ πολὺ πυρωμένο φοῦρνο καὶ τ' ἀποσβόλωσε, - τὰ χλωρὰ κλαριὰ κάπνιζαν ὅλη μέρα στὸ παραγῶνι κι ἀποσβόλωσαν τοὺς τοίχους·** 2) μτφ. καταισχύνω τινὰ ὡσεὶ εἶχον ἀλείφει αὐτὸν μὲ ἀσβόλην· 3) φέρω τινὰ εἰς ἀμηχανίαν, καθιστῶ τινα **ἄφωνον,** ἐνεόν, ἀποστομώνω τινά· || πτοῶ τινά· || κ. παθ. **-ομαι** περιέρχομαι εἰς ἀμηχανίαν, καθίσταμαι ἐνεός, καταισχύνομαι : **ἀποσβολώθηκε μὲ ὅσα τοῦ εἶπα·** || ἀλλοιοῦμαι τὴν ὄψιν, ὠχριῶ ἐκ ψυχικῆς ταραχῆς ἐπὶ αἰφνιδίῳ ἀκούσματι ἢ ὁράματι· 4) **ἀποσβολωμένος** ὁ σχεδὸν ἀποτεφρωθείς, ὁ καρβουνιασμένος || μτφ. κ. ὁ ὡς μετ' ἀσβόλης ἀνάμεικτος, ὁ τεθολωμένος, ὅθ. συνεκδ. ὁ ἐν συγχύσει καὶ ταράχῳ πνευματικῷ ἢ ψυχικῷ : ἀρὰ τὸν **κακό σου τὸν καιρὸ καὶ τὸν ἀποσβολωμένο.**

ἀποσεδειγμένον Ἐπιγρ. ἀποδεδειγμένον βλ. λ.

ἀποσειριῶ-άω μτγν. σικχαίνομαι, ἀηδιάζω : Ἀμφιλόχ.53 **ἀποπτύσαντες καὶ ἀποσειριάσαντες.**

ἀποσκιρῶ-όω μτγν. σειρῶ, διϋλίζω : Ἀέτ.1,113,Πάπ.

ἀπόσεισις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀποσείειν, εἶδος τι ἀσέμνου χοροῦ : Πολυδ.4,101· 2) νεώτ. μτφ. ἡ ἀποτίναξις : **ἡ ἀπ- τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ.**

ἀπόσεισμα-ατος (τὸ) ἐσφ. γρ. ἀντὶ **ὑπόσεισμα** βλ. λ. : Γαλ.13,784.

ἀποσείω κ. νεώτ. τινάσσω, ρίπτω τι μακράν : Μέν.61 **φανὸς ἐστι μεστὸς ὕδατος οὑτοσί, δεῖ δ' οὐχὶ σείειν, ἀλλ' ἀποσείειν αὐτόθεν,** Θεόφρ. Φ Αἰτ.1,20,3· παθ. : Ἡρωδιαν.5,2,1 **ξίφος ἀποσεσεῖσθαι τοῖς αὐχέσιν ἐπαιωρούμενον·** || κ. νεώτ. μτφ. ἀποτινάσσω, ἀποβάλλω ἀπ' ἐμαυτοῦ : Ἀριστφ.Βάτρ.346 **ἀποσείονται λύπας, - ἀπέσεισαν τὰ δεσμά, - τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας, - ἀπέσεισε τὴν κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν·** || μέσ. τινάσσω τι μακρὰν ἐμοῦ : Θεόγνωατ.348 **πάντ' ἀποσεισάμενος·** 2) καταρρίπτω : Σοφ.ἀπ.481 **τειχέων .. θριγγὸν ἀποσεισαμένη·** 3) μέσ. ἐπὶ τοῦ ἵππου, τινάσσων ρίπτω τὸν ἀναβάτην μου : Ἡρ.7,88 **ὁ ἵππος ἀπεσείσατο τὸν Φαρνούχεα,** Ξεν.ΚΠ 7,1,37 **σφαδάζων ἀποσείεται τὸν Κῦρον·** || ἀπαλλάσσομαι ἀπό τινος φορτικοῦ, ξεφορτώνομαι : Ἡρωδιον.6,3 **ἀπ- τοὺς ἐνοχλοῦντας,** Λουκ.Ἑταιρ.Δ 13,2 **ἀπ- ἑταίρους·** κ. παθ. : Θεμίστ.Λόγ.24,302 C **ἀπ- ὑπὸ τῶν ἐρωμένων·** 4) μέσ. **-ομαι** ἐπὶ πτηνῶν, σείω, τινάσσω τὰ πτερά : Ἀριστλ.ΖΙ 560 B 8 **ὀχευθεῖσαι δὲ .. οἱ ὄρνιθες φρίττουσί τε καὶ ἀποσείονται.**

ἀποσειῶ-άω ὁλοτελῶς σείω : Σάρρ.Ἀν.ΛΗ ἐν λ.

ἀποσέλλωμα (τὸ) δημ. ἀφαίρεσις τῆς σέλλας, ἁ. ξεσέλλωμα.

ἀποσελλώνω δημ. ἀφαιρῶ τὴν σέλλαν, ἅ. ξεσελλώνω.

ἀποσεμνύνω ἐπαινῶ, ἐξυμνῶ : Πλάτ.Θεαίτ.168 D 2) παθ. **-ομαι** κομπάζω, ἐνσβρύνομαι : Ἀριστφ. Βάτρ.703 **εἰ δὲ τοῦτ' ὀγκωσόμεθα κἀποσεμνυνόμεθα·** || παθ. : Ἀριστλ.Ποιητ.1449 A 20 **ὀψὲ ἀπεσεμνύνθη** (κῶδ. **ἀπεσεμνώθη,** περὶ τῆς τραγῳδίας, ἔλαβε σοβαρὰν μορφήν).

ἀποσεμνῶ-όω καθιστῶ σεμνόν, σοβαρόν : Ἀριστλ.Ποιητ.1449 A 20 **ὀψὲ ἀπεσεμνώθη** (διόρθ. **ἀπεσεμνύνθη** βλ.λ)

ἀποσερίδαι (οἱ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **κιχωριοειδῶν.**

ἀποσέρνω δημ. ἀποσύρω· 2) ἀμτβ. σύρομαι, κατάκειμαι· 3) ἀμτβ ἀποσύρομαι, ἀπομακρύνομαι : Σάρρ Ἀν.ΛΗ ἐν λ.· 4) παύομαι σύρων.

ἀποσεύω ἀποδιώκω : Νίκ.Θηρ.77· || μέσ. ἀποδιώκω ἀπ' ἐμαυτοῦ : Ἀπολλ.Ρ 1,805 **ἀπεσσεύοντο γυναῖκας·** 2) μέσ. **-ομαι** ὁρμῶ ἔξω, ἀπέρχομαι τρέχων : Ἰλ.Ζ 390 **ὁ δ' ἀπέσσυτο δώματος Ἕκτωρ τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὖτις.**

ἀποσήθω κοσκινίζω, χωρίζω διὰ κοσκινίσματος : Κλήμ.Ἀλ.164 **ἀποσήθοντες τοῦ πυροῦ τὸ τρόφιμον·** || μτφ. μειῶ ἐπιτηδείως πρὸς ἴδιον ἐμοῦ ὄφελος τὴν περιουσίαν τινός, ἐν ᾗ μτφ. σημ. τὸ νεώτ. ἀπομυζῶ, δημ. μαδῶ κ. ἐν εἰδ. παροιμ. φρ. **τοῦ ξεκοσκινίζω τὴν περιουσία :** Ἀθήν.591 C **τὴν Φρύνην παρὰ τοῖς ῥήτορσι .. Σηστὸν καλεῖσθαι διὰ τὸ ἀποσήθειν καὶ ἀποδύειν τοὺς συνόντας.**

ἀποσηκάζω μσν ἀποβάλλω, ἀποκλείω τοῦ σηκοῦ βλ.λ., ἀπείργω κ παθ. : Νικήτ.Χων.Χρον.137 D **τῶν θείων .. περιβόλων ἀποσηκασθέντες.**

ἀποσηκῶ-όω Ἡσ « **ἀποσηκώσας, ὡς ἐν σηκῷ** κατακλείσας ».

ἀποσηκώνω δημ. αἴρω τι, σηκώνω **τελείως·** 2) μέσ. **-ομαι** ἀναχωρῶ συναποκομίζων **τὰς ἀποσκευάς** μου· 3) ἐν φρ τοῦ **ἀποσήκωσε** ὑπέστη διανοητικὴν διατόραξιν, τοῦ σάλεψε τὸ μυαλό.

ἀποσήμαδος-η-ο δημ. ἐπίσημος, ἐξαιρετικός· 2) ἐπὶ ἀνθρώπων ἢ ζῴων, ὁ ἔχων σημαντικὸν ἐλάττωμα, ἁ. σημαδιακός, σημαδεμένος, σημειωμένος.

ἀποσημαίνω κ. νεώτ. κ. δημ. ἀναγγέλλω, γνωστοποιῶ διὰ συνθημάτων : Ἡρ.5,20 **τούτου μὲν πέρι οὕτω ἀποσημανέετε·** || δηλῶ διὰ σημείων, διὰ συμπτωμάτων, φανερώνω: Ἱππ.Ἐπιδ.1,9· || μέσ. **-ομαι** ἔκ τινος σημείου ἐξάγω, εἰκάζω : Ἡρ.9,71· 2) αἰνίττομαι, ὑποσημαίνω εἴς τινα, ὑποδηλῶ : Θουκ.4,27 **ἐς Νικίαν τὸν Νικηράτου .. ἀπεσήμαινεν·** 3) προμηνύω κακά, εἶμαι δυσοίωνος : Φιλόστρ.86· 4) σφραγίζω τι ὡς δεδημευμένον, δημεύω : Ξεν.Ἑλλ.2,3,21 **ἔδοξε δὲ αὐτοῖς καὶ αὐτοὺς μὲν ἀποκτεῖναι, τὰ δὲ χρήματα αὐτῶν ἀποσημήνασθαι·** 5) ἐπὶ προσ., προγράφω, ἐπικηρύσσω τινὰ ἔναντι χρηματικῆς ἀμοιβῆς : Ξεν.Ἑλλ.2,4,13 **καὶ τοὺς φιλτάτους τῶν ἡμετέρων ἀπεσημαίνοντο·** 6) δημ. παύομαι σημαίνων, δὲν σημαίνω πλέον : **ἀποσήμανε ἡ καμπάνα** (ἔπουσε ἠχοῦσα).

ἀποσημάντωρ-αρος (ὁ) μσν. ὁ σημάντωρ, σφραγιστής, γραμματεύς : Εὐστ.σχόλ.Ὀδ.1590,6 « μνήμων δὲ φόρτου ὁ γραμματεὺς ἤτοι **ἀποσημάντωρ** διὰ γραμμάτων ».

ἀποσημασία (ἡ) ἡ διὰ σημείων δήλωσις, γνωστοποίησις : Φιλόδ.Ποιημ.2,16.

ἀποσημειοῦμαι-όομαι μτγν. κάμνω, κρατῶ σημειώσεις, σημειώνω δι' ἐμαυτόν : Φιλόπ.Κατ.3,29 « ὑπομνήματα δὲ καλοῦσιν, ὅσα πρὸς οἰκείαν **ἀποσημειοῦνται** ὑπόμνησιν ».

ἀποσημείωμα-ατος (τὸ) **μσν. κ. νεώτ.** βραχὺ σημείωμα, περίληψις.

ἀποσημείωσις-εως (ἡ) κ. μσν. κ. **νεώτ.** ὑπόμνησις, σημείωσις : Στέφ. εἰς Ἱππ.1,54 D (ὁ ἕτερος τίτλος τοῦ συγγράμματος τοῦ Ἱππ. **Προγνωστικόν**)·

|| ἡ ἐν καταλόγῳ σημείωσις : Πλάτ.Νόμ.454 « ἀπογραφή ἐστιν ἡ ἀπαρίθμησις ἢ **ἀποσημείωσις** τῶν ὀφειλομένων ἑκάστῳ τῶν πολιτῶν ».

ἀποσήπομαι κ. νεώτ. δημ. **ἀποσέπομαι**, **ἀπεσάπην**, μέλλ. **-σαπήσομαι**, ἐνεργ. παρακ. **ἀποσέσηπα**, δημ. ἀόρ. **ἀποσάπησα**, μτχ. παρακ. **ἀποσαπημένος** ὅλως σήπομαι· || εἰδ. ἐπὶ τῆς ἀπονεκρώσεως τῶν δακτύλων τοῦ ποδὸς ἐκ παγετοῦ : Ξεν.Ἀν.4,5,12 **ὑπὸ τοῦ ψύχους τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν ἀποσεσηπότες**· || γεν. ὑφίσταμαι πλήρη σῆψιν, ἐπὶ σαρκῶν, καρπῶν, ξύλων κττ. : Ὀρειβ. 3,348,2 **ἔντερον ἀποσαπέν**, - **ἀποσέπονται τὰ σανίδια**, - **ἀποσαπημένα μῆλα**· 2) μτβ. κατ' ἐνεργ. ἀόρ. ἐξ ἐνεστ. **ἀποσήπω**, κάμνω τι νὰ σαπῇ : Ἱππ.Αἱμ.2, Γαλ.11,820 **ἀποσῆψαί τινα ἐκ τοῦ σώματος**.

ἀποσηπτικός-ή-όν νεώτ. ἐπιφέρων ἀπόσηψιν.

ἀποσηπτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δ' ἀποσήψεως.

ἀποσήπω ἀποσήπομαι βλ.λ.2).

ἀποσήχειν Ἡσ. « ἀποδιώκειν ».

ἀπόσηψις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἐντελὴς σῆψις : Πλούτ.Ἠθ.1087 F· || νεώτ. ἡ ταχεῖα καὶ τελεία ὀξίδωσις τῶν προϊόντων τῆς σήψεως.

ἀποσηψογόνος μύκης (ὁ) νεώτ. ὁ ἐπιφέρων, παράγων ἀπόσηψιν βλ.λ.

ἀποσιάζω δημ. ἀόρ. **ἀπόσιασα**, παθ. ἀόρ. **ἀποσιάστηκα**, μτχ. παθ. παρακ. **ἀποσιασμένος** ὅλως ἐπαναφέρω ἐν τῇ προσηκούσῃ τάξει, διευθετῶ, σιάζω ὁλότελα : **ἀπόσιαξα τὰ βιβλία**· || μτφ. ἐν φρ. **ἀπόσιαξαν τὰ πράγματα** (ηὐθετήθησαν οἷον τὰ τοῦ βίου ἢ αἱ οἰκογενειακαὶ διχόνοιαι ἢ αἱ πολιτικαὶ ἢ οἰκονομικαὶ ἀνωμαλίαι κττ.).

ἀπόσιγα ἐπίρρ. δημ. σιγὰ σιγά, χαμηλοφώνως.

ἀποσιγάζω δημ. ἀποσιγῶ βλ.λ.

ἀποσιγαλῶ-όω ΑΒ « **ἀπεσιγάλωσεν**· ἀπεσκήνωσεν ».

ἀποσίγαρο (τὸ) δημ. κ. **ἀποτσίγαρο** τὸ ὑπόλειμμα τοῦ καπνισθέντος σιγάρου, ἡ γόπα.

ἀποσιγαροσυλλέκτης (ὁ) νεώτ. ὁ συλλέγων ἀποσίγαρα, γόπες.

ἀποσίγησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἀποσιώπησις : Ἱππ.Εὐσχ.3 **πρὸς τὰς ἀποσιγήσιας ἐνθυμηματικοί**.

ἀπόσιγος (ὁ) δημ. ὁ σιγαλός, σιγανός : Βλ.Συνμ.

ἀποσιγῶ-άω μτγν. κ. νεώτ., δημ. **ἀποσιγάζω** ἀποσιωπῶ : ΨΠλούτ.Ὁμ.213.

ἀποσιλεντιάριος (ὁ) μσν. ὁ διατελέσας **σιλεντιάριος** βλ.λ. : ΨΚωδιν.235,23.

ἀποσιλλῶ-όω γλωσσ. ἀποψιλῶ, καθιστῶ τινα φαλακρόν.

ἀποσιμῶ-όω κάμνω τι λίαν σιμὸν βλ.λ., ἐπὶ τῆς ῥινός : Λουκ.Νεκρ.Δ 24,2 **ἀποσεσιμώμεθα τὴν ῥῖνα**· 2) ἐπὶ πολεμικῶν πλοίων ἐν ναυμαχίᾳ, καθιστῶ οἱονεὶ σιμόν, ἀνυψῶ τὸ πρόσθιον μέρος μακρόθεν, ἵνα μετὰ μείζονος ὁρμῆς φέρηται τὸ πλοῖον κατὰ τοῦ ἐχθρικοῦ : Θουκ.4,25 **Ἀθηναῖοι, ἀποσιμωσάντων ἐκείνων καὶ προσβαλόντων ἑτέραν ναῦν ἀπολλύουσι** (σχόλ. « μετεωρισάντων τὰς ναῦς »), Γαλ.18(2),347 **ὅταν ἀποσιμώσαντες τὴν πρῷραν ἐπιτηδείαν ἐργάσωνται πρὸς τὸ . . καταδῦσαι**· ἀρχ.λεξ. « **ἀποσιμῶσαι** μετεωρίσαι, ὑψῶσαι, πρὸς μετέωρον ἀναγαγεῖν »· 3) ἐν αἰσχρᾷ σημ. ἐπὶ ἀσέμνου κινήσεως τοῦ σώματος· Φιλιππίδ.1 « **ἀποσιμῶσαι** τὸ ἐπικῦψαι **καὶ** τὴν πυγὴν προτεῖναι γυμνήν ».

ἀποσιμώνω δημ. κάμνω τι νὰ πλησιάσῃ, τὸ φέρνω σιμά· 2) ἀμτβ. πλησιάζω, προσεγγίζω.

ἀποσίμωσις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἀποσιμοῦν βλ.λ. : Ἀππ.Ἐμφ.Πόλ.4,71 **αἱ δὲ ἐμβολαὶ καὶ ἀποσιμώσεις**.

ἀποσιοῦμαι-όομαι Ἰων. ἀντὶ **ἀφοσιοῦμαι** βλ. λ. : Ἡρ.1,199 **ἀποσιωσαμένη τῇ θεῷ**.

ἀποσιτία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ πρὸς τὴν τροφὴν ἀποστροφή, ἔλλειψις ὀρέξεως, ἀνορεξία : Ἱππ.Ἀφορ. 6,3· 2) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀπὸ τῆς τροφῆς ἀποχή, ἡ παντελὴς νηστεία : Πορφ.Ἀποχ.1,27 **λεπτὸν τὸ σιτίον καὶ ἐγγὺς τεῖνον ἀποσιτίας**.

ἀποσιτίζομαι μτγν. ἀπό τινος σιτίζομαι, πορίζομαι τὰ σιτία : Ἀρισταίν.1,3 **ἀποσιτίσασθαί τι ἐκεῖθεν** (διόρθ. **ἐπισιτίσασθαι**).

ἀποσιτικός-ή-όν ὁ προκαλῶν ἀποστροφὴν πρὸς τὴν τροφήν : Ἱππ.Προρρ.1,100· γλωσσ.Γαλ.440 « **ἀποσιτικά**, ἀποσιτίας καὶ ἀνορεξίας ποιητικά ».

ἀπόσιτος-ον ἄσιτος, ὁ μηδὲν φαγών, ὁ νῆστις : Ἡλιόδ.8,7 **ἡμερῶν τοσούτων ἀπόσιτος**· || ὁ ἀπεχόμενος τροφῆς· 2) ὁ πεινῶν : Φιλωνίδ.π.Ἀθην. 6,247 E **ἐγὼ δ' ἀπόσιτος ὢν τοιαῦτα οὐκ ἀνέχομαι**· 3) ὁ ἄνευ ὀρέξεως : Ἱππ.Ἐπιδ.1,265.

ἀποσιτῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. ἀπέχομαι ἀπὸ τῆς τροφῆς, ὑποβάλλω ἐμαυτὸν εἰς ἀσιτίαν : Λουκ.Ὄν. 33· || μτγν. ἀποβάλλω, χάνω τὴν ὄρεξίν μου : Ὀρειβ.Ἀμφ.6,25 **καρδιώσειν καὶ ἀποσιτεῖν**.

ἀποσιώπησις-εως (ἡ) κ.νεώτ.,δημ. **-η** τὸ ἀποσιωπᾶν, τὸ ἀπομένειν τινὰ ἄναυδον : Πλούτ.Ἀλέξ.52 **δείσαντες οἱ φίλοι τὴν ἀποσιώπησιν**· || ῥητορικὸν σχῆμα, καθ' ὃ ὁ λέγων παραλείπει λέξεις ἢ καὶ φράσιν εὐκόλως νοητὴν ἐξ αἰδοῦς, ἀγανακτήσεως κττ., Ἀλέξ.Σχημ.579 « **λόγος ἐπιτείνων τὸ παρασιωπώμενον ἢ παραλείπων τὸ γινωσκόμενον ἢ σιωπῶν τὸ αἰσχρόν** »· 2) νεώτ. κ. δημ. ἐνεργ. τὸ νὰ σιωπᾷ τις περί τινος, ἡ ἀπόκρυψίς τινος : **ἡ ἀποσιώπησις τοῦ ἐγκλήματος**· || ὁμ. νεώτ. δημ. κ. τὸ μὴ μνημονεύειν, μὴ ἀναφέρειν τι.

ἀποσιωπητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀποσιωπῶν, ὁ πρὸς ἀποσιώπησιν χρησιμεύων· || **ἀποσιωπητικόν** (τὸ) κ. συνηθ. ἐν πληθ. **-ά** σημεῖα (. . .) δι' ὧν δηλοῦται ἡ ἐν τῷ γραπτῷ λόγῳ ἀποσιώπησις, παράλειψις λέξεων ἢ φράσεων εὐκόλως νοουμένων.

ἀποσιωπητικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἀποσιωπήσεως βλ.λ.

ἀποσιωπῶ-άω κ. νεώτ. κ. δημ. τηρῶ σιγήν, παύομαι ὁμιλῶν : Πλούτ.Ἀλκιβ.10 **μεταξὺ λέγων ἀπεσιώπα καὶ διέλειπε**· 2) μτβ. φυλάττω τι μυστικόν, ἀποκρύπτω : Λουκ.Ἀλ.29 **ὥστε καὶ εἴ τινα ἢ αὐτὸς οὗτος ἀπεσιώπησε**· || νεώτ. δημ. κ. γεν. παραλείπω νὰ κάμω περί τινος λόγον, δὲν ἀναφέρω τι : **ἀπ- τὴν εὐεργεσίαν**, - **τὸ σκάνδαλον**.

ἀποσκάβω δημ. κ. **ἀποσκάφτω**· παθ. **ἀποσκάβομαι** καὶ **-άφτομαι**, μτχ. παρακ. **ἀποσκαμμένος** ἀποσκάπτω βλ.λ.2).

ἀποσκάλλω ΑΒ « ἀπόκνιζε, **ἀπόσκαλλε**, ἀπότιλλε ».

ἀποσκαλώνω δημ. ἀποσκαρβελλώνω βλ.λ.2).

ἀποσκαμυνθίζειν Ἡσ « ἀπομυκτηρίζειν ».

ἀποσκάπτω κ. νεώτ., δημ. **-σκάφτω**, μέλλ. **-σκάψω** σκάπτω τάφρον, ἀποφράσσω, ἀποκλείω τι διὰ τάφρου : Ξεν.Ἀν.2,4,4 **ἴσως δέ που ἢ ἀποσκάπτει τι ἢ ἀποτειχίζει ὡς ἄπορος ᾖ ἡ ὁδός**· 2) δημ. παύομαι σκάπτων, τελειώνω τὸ σκάψιμο : **ἀποσκάψαμε τ' ἀμπέλια**.

ἀποσκαρβελ(λ)ώνω δημ. προσάπτω τι εἰς τὰς ἁρπάγας (σκαρβέλ(λ)ια) τοῦ σάγματος· 2) προσαρτῶ τι ἢ ἐμαυτὸν εἰς ἐπικίνδυνον, κρημνῶδες μέρος· || μέσ. **ἀποσκαρβελ(λ)ώνομαι** ἀντὶ ἀποσκαρφαλώνομαι βλ.λ., ἀποσκαλώνομαι.

ἀποσκαριάζω δημ. κ. **-ώνω** ἀφαιρῶ τὰ κατὰ τὴν βάσιν μεγάλου τινὸς κινητοῦ πράγματος τεθειμένα πλαγίως ὑποστηρίγματα, ὑπερείσματα, σκαριά : **ἀποσκάριασες τὸ βαρέλι καὶ κύλισε**, - **μὴν ἀποσκαριάσῃς τὸ ντουλάπι**· 2) εἰδ. ἐπὶ πλοίου ἄρτι ναυπηγηθέντος, ἀφαιρῶ τὸ ἐσχάριον, τὰ σκαριά, τὰ ξύλα τὰ συγκρατοῦντα τὸν σκελετὸν μέχρις ἀποναυπηγήσεως : **ἀπὸ βδομάδα ἀποσκαριάζομε τὸ καΐκι** περατοῦμεν τὴν ναυπήγησιν, τὸ σύρομεν εἰς τὴν θάλασσαν· 3) στηρίζω τι ἐπὶ ἀποτόμου μέρους· || κ. ἀμτβ. προσαρτῶμαι, ἐρείδομαι ἐπί τινος ἀποκρήμνου, σκαρφαλ(λ)ώνω : Σάρρ.Ἀν.ΛΗ ἐν λ.

ἀποσκαρίασμα (τὸ) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποσκαριάζω βλ.λ.2), τὸ ἔρεισμα, τὸ μέρος ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεταί τις.

ἀποσκαρίζω μτγν. κ. δημ. **ἀπασκαρίζω βλ.λ.**: Νίκαρχ.ἐνΑΠ11,114 **ἄλλον ἀπελπίζων αὐτὸς ἀπεσκάριζεν** (ὀρθότ. **ἀπησκάριζεν**)· 2) δημ. ἐπὶ ζώων κ. δὴ ποιμνίων, ἐφησυχάζω τὴν μεσημβρίαν ὑπὸ σκιὰν κατὰ τὸ θέρος, ἀντὶ τοῦ ἀποσταλίζω: Σάρρ.'Αν.ΛΗ **ἀποσκαρίζουν τὰ πρόβατα.**

ἀποσκαρφαλώνομαι δημ. παύω νὰ εἶμαι σκαρβελωμένος, σκαρφαλωμένος, σκαλωμένος, ἀναρριχημένος: **ἀπὸ τὸν ἄνεμο ἀποσκαρφαλώθηκε ἡ κληματαριά.**

ἀποσκάρωμα δημ. κ. **ἀποσκάρισμα βλ.λ.**

ἀποσκαρώνω δημ. κ. **ἀποσκαριάζω βλ.λ.**

ἀποσκαφιά (ἡ) δημ. τὸ ἔσχατον ὅριον σκαφέντος τμήματος γῆς, τὸ μέρος ποὺ σταμάτησε τὸ σκάφιμο.

ἀποσκκεβρώνω δημ. ἐπὶ ξύλων, ὅλως ρικνοῦμαι, ὁλότελα σκεβρώνω βλ.λ.

ἀποσκεδάννυμι ἢ **-ύω,** μέλλ. **-σκεδάσω,** συνηρ. **-σκεδῶ** διασκορπίζω: 'Οδ.Α 385 **ψυχὰς μὲν ἀπεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη,** 'Επίγρ.π.Δημ.322,9 **ἀντιπάλων ὕβριν ἀποσκεδάσας**· || παθ. διασκορπίζομαι: 'Ηρ.7,91 **τῶν ἐκ Τροίης ἀποσκεδασθέντων**· || διασκορπίζομαι καὶ ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τινος ὅλου: Ξεν.'Ελλ.5,4,42 ἀπ- **τῆς φάλαγγος**· || μέσ. ἀπωθῶ, ἀποδιώκω: Πλάτ.'Αξ.365Ε **τὸν τοιόνδε φλύαρον ἀποσκ.**

ἀποσκελκτῶ-όω νεώτ., δημ. **-τώνω,** μτχ. παθ. παρακ. δημ. **ἀποσκελετωμένος** ἀφαιρῶ τὰς σάρκας, ὥστε νὰ ἀπομείνῃ ὁ σκελετός, καθιστῶ τινα σκελετώδη· κ. παθ. **-οῦμαι**· || συνεκδ. ὑπερβαλλόντως ἰσχναίνω τινά, ἀπορρικνῶ: **εἶναι ἀποσκελετωμένος ἀπὸ τὴν πεῖνα.**

ἀποσκελετώνω δημ. ἀποσκελετῶ βλ.λ.

ἀποσκελίσαι 'Ησ. « παιδικὴν ὄρχησιν ὀρχήσασθαι » (χειρόγρ. **-ῆσαι**).

ἀποσκέλλω βλ. ἀποσκλῆναι.

ἀπόσκκεπα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐπικαλύψεως, χωρὶς σκέπασμα, ξέσκεπα· || κ. μτφ. φανερῶς· 2) κατὰ τρόπον σκεπαστόν, σκεπαστά, μυστικῶς, συγκεκαλυμμένως: φρ. **κρυφὰ κι ἀπόσκεπα.**

ἀποσκεπάζω μτγν. κ. μσν. κ. δημ. ἀόρ. δημ. ἀποσκέπασα, μτχ. παθ. **παρακ. ἀποσκεπασμένος** ἀποκαλύπτω, ξεσκεπάζω: σχόλ.Αἰσχ.Πρ.83· 2) δημ. ὅλως σκεπάζω, καλύπτω πλήρως· || μτφ. συγκαλύπτω, ἀποσιωπῶ: **ἀποσκέπασε τὶς πομπές του, - τὶς βρωμοδουλιές.**

ἀποσκεπαρνισμός (ὁ) μτγν. κ. **νεώτ.** τὸ διὰ τοῦ σκεπάρνου ἀποκόπτειν τι ἀπὸ τινος ὅλου· || ἰατρ. τραῦμα λοξὸν τοῦ κρανίου ὡσεὶ ἐπενεχθὲν διὰ σκεπάρνου, Σωραν.44 « ὁλοτελὴς ὀστοῦ κοπὴ παράλοξος, καθάπερ ἐπὶ τῶν σκεπάρνοις ἀποπελεκημένων ξύλων ».

ἀποσκέπασμα (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποσκεπάζω βλ.λ., ἡ ὁλοσχερὴς ἐπικάλυψις· || εἰδ. ἐπὶ οἰκοδομῆς, ἡ ὁλοκλήρωσις τῆς κατασκευῆς στέγης, τὸ τέλειωμα τῆς σκεπῆς: **τὸ ἀποσκέπασμα τοῦ σπιτιοῦ**· 2) μτφ. ἡ μὴ κοινολόγησις, ἡ συγκάλυψις, ἡ ἀπόκρυψις, ἐπὶ κακοῦ ἢ ἐπιψόγου.

ἀποσκεπαστά ἐπίρρ. δημ. **κρυφίως, συγκεκαλυμμένως.**

ἀποσκέπαστος-ον μσν. ἐκεῖνος, οὗ τὸ σῶμα εἶναι κεκαλυμμένον, ὁ ἐνδεδυμένος: Κ Πορφ. Ἐκθ.16,15 **μετὰ τῶν χλαμύδων ἀποσκέπαστοι.**

ἀποσκκπαστός-ή-ό δημ. ὁ συγκεκαλυμμένος, κρυφίως ἐπιτελούμενος, περὶ ἀνηθίκων πράξεων.

ἀποσκεπής-οῦς-ές μτγν. ὁ ἄνευ καλύμματος περὶ τὸ σῶμα, ὁ γυμνός: Χρησμ.Σιβ.1,37.

ἀπόσκεπος-η-ο δημ. ὁ ἔχων σκεπήν, σκεπαστός· 2) μτφ. ὁ συγκεκαλυμμένος, ὁ μυστικῶς, κρυφίως ὑφιστάμενος ἢ γενόμενος, ἐπὶ πράξεως ἢ καταστάσεως.

ἀποσκέπτην 'Επιγρ. **ἀποσκοπεῖν βλ. λ.**

ἀποσκέπτομαι ἄχρ. ἐν ἐνεστ. ἐξ οὗ ὁ μέλλ. -σκέψομαι κ. ὁ ἀόρ. **-εσκεψάμην** τοῦ ρ. **ἀποσκοπῶ** ἐξετάζω: 'Ιππ.Γυν.1,11,Πλούτ.'Ηθ.582 D.

ἀποσκέπω μτγν. παρέχω σκέπην, σκεπάζω, ὅθ. κ. προφυλάττω: 'Αρρ.'Επικτ.3,22,65 ἀπ- **τὸν βορέαν** (διαφ. ἀντιθ. ἑρμ. ἀποκαλύπτω, ξεσκεπάζω, ἐκθέτω εἰς. .)· 2) ἀφαιρῶ τὸ **σκέπος,** ἀπογυμνῶ· 'Ησ. ἐν λ. **ἀπεσκόλυπτεν.**

ἀποσκευάζω κ. νεώτ. μέλλ. **-άσω** ἀφαιρῶ τὴν σκευήν, οἷον ἐξαρτυσμόν, ἐπίπλωσιν, φόρτον κττ., διαλύω ὑφισταμένην σκευήν: Λυκοῦργ.166,9 **τὴν ὀροφὴν ἀποσκευάσαντες, - ἀποσκευάζω κλίνην, - τράπεζαν** (ξεστρώνω), **- πλοῖον** (ξαρματώνω)· || συνεκδ. καθαρίζω· Σουΐδ « **ἀποσκευάζειν** τὴν τράπεζαν τὸ καθαρὰν ποιεῖν »· || μτφ. γεν. ἀφαιρῶ τι, ὅθ. κ. ἀπαλλάττω, **ἐλαφρύνω**: Βασιλ.'Ομιλ.10 **ἀποσκεύασον τῆς καρδίας φαντάσματα ἀπρεπῆ**· κ. μετὰ γεν.: σχόλ.Αἰσχ.Εὐμ.164 ἀποσκευάζειν **δοκοῦσι τῆς ἐπικουρίας 'Ορέστου τὸν θεόν**· 2) μέσ. **ἀποσκευάζομαι** ἀπὸ σκευῆς ἀπαλλάττω ἐμαυτόν, τὴν σκευὴν ἀποτίθημι, ἐλαφρώνομαι ἀπὸ τὰ μετ' ἐμοῦ ἢ ἀπ' ἐμοῦ ἐξηρτημένα ἢ ὑπ' ἐμοῦ φερόμενα· σχόλ. « **ἀποσκευασάμενοι,** ἀποτιθέμενοι βάρος καὶ ἀποβάλλοντες »· || καθιστῶ ἐμαυτὸν ἐλαφρόν, ἕτοιμον πρὸς ἀναχώρησιν, ἑτοιμάζω τὰς ἀποσκευάς μου: Πολύβ.2,26,6 **ταῦτα ἀποσκευασαμένους καὶ γενομένους εὐζώνους,** ΚΔ Πράξ.21,15 ἀποσκευασάμενοι **ἀνεβαίνομεν εἰς 'Ιερουσαλὴμ** (δ. ἀνάγν. **ἐπισκευασάμενοι**)· || ὅθ. γεν. ἑτοιμάζω, διευθετῶ, τακτοποιῶ: Διόδ.Σ 13,91 **τοὺς δὲ εἰς τὴν 'Ιταλίαν τέκνα καὶ γυναῖκας καὶ τὴν ἄλλην κτῆσιν ἀποσκευάζεσθαι**· 3) μτφ. ἀπαλλάττομαι ἀπὸ ἠθικοῦ φόρτου, οἷον πάθους, ὀχλήσεως, κατηγορίας: 'Ιώσ.ΠΙ 1,13,5 **ὅρκοις ἀποσκευασάμενος τὴν ὑποψίαν,** αὐτ. ΙΙ,73 ἀποσκευάζεσθαι **τὰς αἰτίας** ἀπολύεσθαι κατηγορίας· || ἀπαλλάττομαι ἀπὸ προσ. ὀχληροῦ ἢ μισητοῦ, ἐκποδὼν ποιῶ, τὸν ξεφορτώνομαι: Λουκ.ΖΤραγ.25 **ἀγανακτεῖν ἐπὶ τῷ πράγματι καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι τὸν ἄνδρα,** αὐτ.Τυρανν.1 **μιᾷ πληγῇ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος καὶ φονεύσας**· 'Ησ. « **ἀπεσκευασάμην,** ἀπέρριψα, ἀπεδοκίμασα· **ἀπεσκευάζετο,** ἀκύρους ἐποίει »· 4) ἀπαλλάττομαι, ἀνακουφίζομαι ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ γαστρὶ φόρτου: Πολυδ.5,91 « ἀποπατῆσαι, **ἀποσκευάσασθαι,** χέσαι », 'Ηρωδιαν.4,13,9 **κατὰ δὲ τὴν μέσην ὁδὸν ὑπαχθεὶς ὑπὸ τῆς γαστρός, ἀπεχώρει ἀποσκευασόμενος τὰ ἐνοχλοῦντα**· 5) παθ. -ομαι ὑφίσταμαι ἀποχώρησιν, ἀποβολήν, ἀπόρριψιν, ἐπὶ πραγμ.

ἀποσκεύασις-εως (ἡ) νεώτ. **ἡ πρᾶξις τοῦ ἀ**ποσκευάζω βλ. λ.

ἀποσκευή (ἡ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. συνήθ. κατὰ πληθ. **ἀποσκευαί, -ές** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποσκευάζω βλ.λ., μετατόπισις, μεταφορά, μετακόμισις· Σουΐδ. « ἡ τῶν ἐπιτηδείων κομιδή »· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ σκευὴ ἣν μεθ' ἑαυτοῦ φέρει τις ἐν ταξιδίῳ, Σουΐδ. « τὰ πρὸς ὁδὸν χρησιμεύοντα σκεύη »: **ἔχασε τὰς ἀποσκευάς του**· || γεν. κ. ἡ σκευὴ οἰκίας ἢ πλοίου ἢ στρατοῦ ἢ κ. πόλεως: Πολύβ.6,27,5 **πόλις παντοδαπῆς ἀποσκευῆς γέμουσα,** Διόδ.Σ 14,117 **τῆς ἀποσκευῆς πάσης ἐκυρίευσεν**· 3) ἀποπάτημα, περίττωμα: Στράβ.14,646.

ἀποσκευοφύλαξ-ακος (ὁ) νεώτ. ὁ φύλαξ ἀποσκευῆς, ἀποσκευῶν βλ.λ.

ἀπόσκημμα-ατος (τὸ) ἀπέρεισμα, ὑποστήριγμα, στήριγμα: Αἰσχ.ἀπ.18· 2) **ἀπόσκηψις** βλ.λ.: Ρουφῖν.π.'Ορειβ.45,30, Γαλ.18(2),133.

ἀποσκήμπτω ἐσφ. γρ. ἀντὶ **ἀποσκήπτω** βλ.λ.

ἀπόσκηνος-ον ὁ κατ' ἰδίαν σκηνῶν, κατοικῶν χωριστά, ἀντίθ. **αὔσσιτος** : Ξεν.ΚΠ 8,7,14.

ἀποσκηνῶ-έω κατασκηνῶ εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ ἄλλον, στρατοπεδεύω χωριστά : Ξεν.'Αν.3,4,35 **πόρρω ἀπεσκήνουν τῶν Ἑλλήνων.**

ἀποσκηνῶ-όω ἔχω ἢ τηρῶ τι μακράν τινος : Πλούτ.'Ηθ.334 Β **ἀπεσκηνώκει μακρὰν τὰ ὦτα τῶν μουσῶν**· ‖ ἐν ἀμτβ. σημ. ἀποσκηνῶ βλ.λ. κατασκηνῶ χωριστὰ **ἀπὸ ἄλλων**· ‖ ἀλλάσσω κατοικίαν.

ἀποσκήπτω μέλλ. -φω ἐξακοντίζω ἄνωθεν : 'Ηρ.7,10,5 **ἐς οἰκήματα τὰ μέγιστα.. ἀποσκήπτει τὰ βέλεα** (ὁ θεός)· ‖ **μτφ. ἀποσκήπτω** τὴν ὀργὴν **εἴς τινα** ἐπιφέρω τὴν ὀργήν μου ἐναντίον τινός : Διον.'Αλ.5,55· 2) **ἀμτβ.** ἐνσκήπτω, πίπτω αἰφνιδίως, οἷον ὁ κεραυνός : Εὐρ.'Ιππ.438 **ὀργαὶ δ' εἴ σ' ἀπέσκηψαν θεᾶς** (ἔπεσον ἐπάνω σου)· 3) ἀποβαίνω, ἀπολήγω, καταντῶ : 'Ηρ.1,120 **ἀποσκήψαντος τοῦ ἐνυπνίου εἰς φλαῦρον** (ἀπολήξαντος τοῦ ὀνείρου εἰς μηδέν)· 4) ἐπὶ τῶν ὑγρῶν τοῦ σώματος, **ἀποσκήπτω εἴς τι** καταλήγω εἴς τι μέρος· ‖ ἐπὶ ἀσθενειῶν, ἐντοπίζομαι εἰς ἓν μέρος τοῦ σώματος.

ἀπόσκηψις-εως (ἡ) ἀποστάλαξις τῶν ὑγρῶν εἰς ἕν τι μέρος τοῦ σώματος· ‖ ἡ ἐντόπισις ἢ ἀ. ἡ ἐπιπλοκὴ νόσου : 'Αρετ.37,50 **ὀξείας νούσου εἰς ἕν τι τουτέων ἀπόσκηψις.**

ἀποσκιά (ἡ) δημ. μέρος σκιερόν, ἀπόσκιο.

ἀπόσκιαγμα (τὸ) δημ. τὸ **φόβ**ητρον.

ἀποσκιαδερός-ή-ό δημ. σκιερός.

ἀποσκιάζω κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. **-άσω,** ἐπιρρίπτω σκιάν : Πλάτ.Πολιτ.532 C **σκιαὶ δι' ἑτέρου.. φωτὸς ἀποσκιαζόμεναι**· 2) κ. νεώτ. ἐπισκιάζω· 3) δημ. λίαν ἐκφοβίζω, σκιάζω ὁλότελα.

ἀποσκίασις-εως (ἡ) μτγν. τὸ **ἀποσκίασμα** βλ.λ. : Γρηγ.Νύσσ.2,313 Α.

ἀποσκίασμα-ατος (τὸ) σκιὰ σώματός τινος· 2) σκιαγραφία, σκιαγράφημα : Γρηγ.Ναζ. **ἀληθείας ἴνδαλμα καὶ ἀποσκίασμα.**

ἀποσκιασμός-οῦ (ὁ) κ. δημ. τὸ ἀποσκιάζειν, ἡ ἀποσκίασις βλ. λ. : Πλούτ.Περ.6 **ἀποσκιασμὸς γνωμόνων,** καταμέτρησις τοῦ χρόνου διὰ τῆς σκιᾶς τοῦ ἡλιακοῦ ὡρολογίου· 2) δημ. κ. **ἀποσκιαγμός** ἐκφόβησις, τρόμαγμα ἄλλου.

ἀποσκίδναμαι κ. **ἀποκίδναμαι** διασκορπίζομαι : 'Ιλ.Ψ 4 **Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἴα ἀποσκίδνασθαι**· ‖ π.'Ηρ.4,113 **ἀποσκίδναμαι εἴς τι διασκορπίζομαι πρός τινα σκοπόν.**

ἀποσκιερός-ή-ό δημ. ὁ ὑπὸ σκιὰν εὑρισκόμενος, ἀπόσκιος **βλ.λ.**

ἀποσκίζω δημ. ἀποσχίζω, σχίζων ἀποχωρίζω.

ἀποσκίμπτω μέλλ. **-φω,** ἀποσκήπτω βλ.λ.· ‖ κ. παθ. : Πίνδ.Ο 6,101 **ἀγαθαὶ δὲ πέλοντ' ἐν χειμερίᾳ νυκτὶ θοᾶς ἐκ ναὸς δύ' ἄγκυραι ἀπεσκίμφθαι.**

ἀπόσκιος-ια-ιο δημ. ὁ ὑπὸ σκιὰν εὑρισκόμενος, σκιαζόμενος· ‖ τὸ οὐδ. **ἀπόσκιο** (τὸ) ὡς οὐσ. τόπος σκιερός, σύσκιος : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 66 **ἀπόσκιο ναῦρη κάπου γιὰ νὰ γείρῃ.**

ἀποσκιούρα (ἡ) δημ. χαράδρα ἢ πλαγιὰ βουνοῦ σκιαζομένη, ἀπόσκια.

ἀποσκιρρῶ-όω μτγν. μεταβάλλω εἰς σκίρρον, ἐντελῶς ἀποσκληρύνω· ‖ παθ. **-οῦμαι** μτφ. : Κράμ. 'Αν.'Οξ.3,47,8 **ἔστι δὲ ψυχῆς μὲν ἦθος** ποιότης τοιάδε ἀπεσκιρρωμένη **καὶ δυσαπόβλητος.**

ἀποσκίρρωμα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ τύλωμα, σκληρὸν ἐξόγκωμα : σχόλ.'Αριστφ.'Αχ.553.

ἀποσκίρτησις-εως νεώτ. τὸ ἀποσκιρτᾶν, ἡ διὰ πηδημάτων ἀπομάκρυνσις, ἐκφυγή, περὶ ζῴων ἰδίως· 2) μτφ. ἡ αἰφνιδία, ἡ ἀπότομος ἐγκατάλειψις πολιτικοῦ κόμματος ἢ ἰδεῶν.

ἀποσκιρτῶ-άω κ. νεώτ. διὰ σκιρτημάτων απομακρύνομαι, φεύγω : Διον.'Αλ.Λ 35 **ἀποσκιρτήσας τῆς ἀγέλης**· ‖ ἐπὶ βοός, πηδῶ τῇδε κἀκεῖσε· 2) νεώτ. μτφ. ἐγκαταλείπω τὴν πολιτικὴν μερίδα, εἰς ἣν ἀνῆκον, ἀποτόμως μεθίσταμαι ἀπὸ ἑνὸς κόμματος εἰς ἄλλο.

ἀποσκλῆναι ἀπαρφ. ἀόρ. β' ὡς **εἰ ἐκ** ρήμ. **ἀποσκέλλω** εἶμαι ἀπεξηραμμένος, ξηραίνομαι, γίνομαι ξεραγκιανός : 'Αριστφ.Σφ.160· ‖ μτφ. : Λουκ.Νεκρ.Δ 27,7 **λιμῷ ἀπεσκληκέναι.**

ἀπόσκληρος-ον μτγν. ὁ πολὺ σκληρός, κατάσκληρος : Σιμπλίκ.Φυσ.304,27.

ἀποσκλήρυνσις-εως (ἡ) νεώτ. κ. δημ. **-η** ἡ πρᾶξις ἢ ἡ κατάστασις τοῦ **ἀποσκληρύνω** βλ.λ.

ἀποσκληρύνω κ. νεώτ. κ. δημ. ποιῶ, καθιστῶ τι σκληρόν : 'Ιππ.Κῳακ.515· 2) κ. παθ. **-ομαι** γίνομαι ὅλως σκληρός : 'Αριστλ.Θαυμ.836 Β 5, Θεόφρ. Αἰτ.Φ 3,16,2 **ἀπεσκληρυμμένοι**· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. τό τε ἐνεργ. κ. τὸ παθ. κ. ἐν μτφ. σημ. κάμνω τινὰ σκληροκάρδιον, - γίνομαι σκληροκάρδιος.

ἀποσκληρῶ-όω μτγν. κ. νεώτ. ἀποσκληρύνω **βλ.λ.**

ἀποσκλήρωσις-εως (ἡ) μσν. ἡ ἀποσκλήρυνσις : Θεόδ.Στ.897.

ἀπόσκλησις-εως μτγν. ἡ ἀποσκλήρυνσις, ἀποξήρανσις : Κουρνοῦτ.Θε.Φύσ.33.

ἀποσκνίπτω 'Ησ. **« ἀποσκνίφῃς·** σκεδάσῃς, κρούσῃς » καὶ ἀλλαχοῦ « ἀποσκορακίσῃς, ἀπορρίψῃς, ἀποδοκιμάσῃς ».

ἀποσκνιφῶ-όω ἐπισκοτίζω : 'Εμπεδ.42,2.

ἀποσκόλασμα (τὸ) δημ. τὸ **μετὰ περάτωσιν** ἔργου σχολάζειν· ‖ ἡ μετὰ τὴν περάτωσιν ἔργου παῦσις, ἀπόλυσις τῶν ἐργατῶν.

ἀποσκολιῶ-όω μσν. **κ. νεώτ. ποιῶ** τι σκολιόν, λοξόν, στραβώνω : Γεώργ.Παχυμ.Μιχ.5,9 (παθ.).

ἀποσκολνῶ-άω δημ. ἀποπερατῶ τι ἐντελῶς : Σάρρ.'Αν.ΗΛ ἐν λ.· 2) **ἀμτβ.** ἐπὶ ἐργατῶν, ὁριστικῶς διακόπτω, παύω τὴν εἰς ἐργασίαν τινὰ ἀπασχόλησίν μου· ‖ ἐπὶ μαθητῶν, παύω ὁριστικῶς τὴν εἰς τὸ σχολεῖον φοίτησίν μου.

ἀποσκολοπίζω μτγν. ἀφαιρῶ τοὺς σκόλοπας : 'Ακύλ.Ψαλμ.118,18.

ἀπόσκολος (ὁ) δημ. ὁ περατώσας τὰς σπουδάς του κ. συνεκδ. πολυμαθής, ξεσκολισμένος· 2) ὁ περατώσας τὸ ἔργον του, ξέκοπος.

ἀποσκολύπτω μέλλ. **-φω** ἀφαιρῶ δέρμα, ἐπὶ τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου : 'Αρχίλ.111 **πάντ' ἄνδρα ἀποσκολύπτειν**· 2) περιτέμνω· 'Ησ. « φασὶ καὶ τὸν περιτετμημένον τὸ αἰδοῖον **ἀπεσκολυμμένον**».

ἀποσκόπευσις-εως (ἡ) μσν. τὸ ἀποσκοπεύειν : Εὐστ.Πονημ.120,30.

ἀποσκοπεύω μτγν. ἀποσκοπῶ βλ. λ.

ἀποσκόπησις-εως (ἡ) μσν. ἀπόβλεψις : **Μάξ.** 'Ομολ.2,107 Α.

ἀποσκοπιάζω μτγν. ἀποσκοπῶ βλ.λ. : Κόιντ.6,114.

ἀποσκόπιος-ον μτγν. **ὁ** μακρὰν τοῦ σκοποῦ : Πτολ. ἐν ΑΠΠαράρτ.70.

ἀπόσκοπος (-η)-ο(ν) κ. μσν. κ. δημ. ὁ τοῦ σκοποῦ ἁμαρτάνων, ὁ μὴ στοχαζόμενος, ὁ μὴ ἐπιτυγχάνων τοῦ σκοποῦ : 'Εμπεδ.62,3 **οὐκ ἀπόσκοπος οὐδ' ἀδαήμων**· 2) δημ. ὁ μακρὰν σκοποῦ, ἤτοι ρυθμοῦ, ὁ ἰδιόρρυθμος : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 26 κι **ἀπόσκοπα τραγούδια νὰ ψάλῃ**· 3) ὁ ἀθέατος, ἀφανής : Νικήτ.Χων.ἐνΣάθ.1,115 **τοῦ στρατοῦ** ἀπόσκοπον **δίοδον**· 4) 'Ησ. «ὁ ἄνωθεν σκοπῶν ».

ἀποσκοπῶ-έω κ. νεώτ. μέλλ. **-σκέψομαι** ἀποστρέφω τὰ βλέμματά μου ἀπό τινος καὶ προσηλῶ αὐτὰ εἰς ἓν μόνον, προσβλέπω τι σταθερῶς : Σοφ. ΟΤ 746· ‖ μὲ αἰτ. βλέπω, παρατηρῶ· ‖ κ. μέσ. **-οῦμαι** μτφ. : Πλούτ.Πομπ.79 **ἀποσκοπεῖσθαι τὸ μέλλον**· 2) παρατηρῶ καλῶς, προσέχω . Εὐρ.'Ικ. 226 **ἀποσκοπεῖν εἰ..**· 3) νεώτ. ἀποβλέπω, ἔχω κατὰ νοῦν : **ἀποσκοπεῖ νὰ μεταναστεύσῃ, - νὰ νυμφευθῇ**· ‖ ἐπὶ πραγμ., τείνω πρός τι : **οἱ λόγοι του ἀποσκοποῦσιν εἰς δημαγωγίαν.**

ἀποσκοράζω Ἡσ. «ἀπεσκόραξεν· ἀπεσύρετο».

ἀποσκορακίζω μτγν. κ. νεώτ. πέμπω εἰς τοὺς κόρακας, στέλνω στὸ διάβολο· 2) νεώτ. ἀπορρίπτω, ἀποκλείω, ἐπὶ γραπτοῦ, ἐπὶ κειμένου.

ἀποσκοράκισις-εως (ἡ) νεώτ. ὁ ἀποσκορακισμὸς βλ.λ.

ἀποσκορακισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποσκορακίζειν, τὸ μακρὰν ἀπορρίπτειν, ἀποβάλλειν, ἀποδιώκειν· Ἡσ. «ἐξουδένωσις» : ΠΔ Ἡσ.66,15.

ἀποσκόρπι (τὸ) δημ. τὸ ἀποσκορπισθέν· ‖ τὸ μετὰ διασκορπισμὸν ἀπομεῖναν.

ἀποσκορπίζω μτγν. κ. μαν. κ. νεώτ. διασκορπίζω, ὅλως σκορπίζω : ΠΔΜακκ.1,11,55,Γεωπ.20,12,1.

ἀποσκόρπισμα (τὸ) δημ. ὁ ὁλοκληρωτικὸς σκορπισμός· 2) τὸ ἀποσκορπισθέν, τὸ διασπαθισθέν, τὸ ἀποσκόρπι.

ἀποσκότεινα ἐπίρρ. δημ. οὐχὶ ἐντελῶς σκοτεινά, εἰς τὸ ἡμίφως, τὰ σουρουπώματα.

ἀποσκοτίζω μέλ. ἀττ. -ιῶ σκοτίζω, ἀμαυρῶ· 2) μετακινοῦμαι, ἵνα μὴ ἐπισκοτίζῃ τινὰ ἡ σκιά μου : Πλούτ.Ἠθ.605 D **σμικρὸν ἀποσκοτίσαι κελεύοντος**, πρβλ. **ἀποσκοτέω.**

ἀποσκότισμα (τὸ) δημ. ὁ τέλειος σκοτισμός.

ἀπόσκοτο (τὸ) δημ. τόπος οὐχὶ ὅλως σκοτεινός.

ἀποσκοτοῦμαι-όομαι παθ. γίνομαι σκοτεινός, ἐπισκοτίζομαι : Εὐστ.1769,19 **σελήνη ἀποσκοτοῦται·** ‖ ἐπὶ προσ., σκότος τῆς ὁράσεως πάσχω, τυφλοῦμαι· 2) σκιάζομαι, γίνομαι σκιερός, ἐπὶ σκιαγραφίας ἐν τῇ ζωγραφικῇ : Ἀριστφ.άπ.712.

ἀποσκοτῶ-έω μτγν. κάμνω σκότος, σκοτίζω : Διογ.Λ 6,38 **μή ἀποσκότησόν μου** (μὴ μοῦ κάμῃς σκιάν).

ἀποσκότωμα (τὸ) δημ. κ. **ἀποσκοτωμός** ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποσκοτώνω βλ.λ.

ἀποσκοτώνω δημ. δίδω τὸ τελειωτικόν, τὸ καίριον, θανάσιμον πλῆγμα:Σάρρ.μτφρ.Εὐρ.Ἱππ.1241 **μέσ' τὰ παχνιά μου, μὴ μὲ ἀποσκοτώνετε·** 2) μτφ. τὸ μέσ. -ώνομαι οἱονεὶ ἀπομένω νεκρὸς μετὰ μόχθον, καταπονοῦμαι ὑπερβαλλόντως, ξεθεώνομαι : **ἀποσκοτώθηκα μ' αὐτὴ τὴ δουλειά.**

ἀποσκότωσις-εως (ἡ) μτγν. σκοτισμός, ἀπώλεια τοῦ φωτός : Βέττ.Βάλλ.279,33.

ἀποσκουτλῶ-όω Ἐπιγρ. ἀφαιρῶ τὴν σκούτλην, τὴν σκυτάλην, εἶδος κοσμήματος ἀρχιτεκτονικοῦ τοῦ δαπέδου : Ἐπιγρ. **εἴ τις ἀποκοσμήσει τοῦτο τὸ ἡρῷον ἢ ἀποσκουτλώσει.**

ἀποσκυβαλίζω μτγν. ἀπορρίπτω τὰ σκύβαλα, κ. γεν. ἀπορρίπτω τι ὡς ἄχρηστον : σχόλ.Πίνδ.Π 3,22, Εὐσ.Ἱστ.Ἐκκλ.7,22.

ἀποσκυβάλισις-εως (ἡ) ἡ ἀπόρριψις, τὸ ξεκαθάρισμα : σχόλ.Ἀριστφ.Πλ.1184.

ἀποσκύβαλο (τὸ) δημ. ὑπόλειμμα σκυβάλων, τὸ ὡς ἄχρηστον ἀπορριφθὲν σκύβαλον.

ἀποσκυδμαίνω σφοδρῶς ὀργίζομαι : Ἰλ.Ω 65 **μὴ ἀποσκύδμαινε.. θεοῖσι·** Ἡσ. «**ἀποσκύδμαινε·** ὀργίζου, χολοῦ, μέμφου».

ἀποσκύζω μτγν. σφοδρῶς ὀργίζομαι : Προκ. Μυστ.10· Ἡσ. (πρβλ. κ. δημ. **σκούζω**).

ἀποσκυθίζω μέλλ. -ίσω ἀφαιρῶ τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς μετὰ τῶν τριχῶν ὡς ἔπραττον οἱ Σκύθαι· ‖ παθ. : Εὐρ. Τρῳ.1026 **κρᾶτ' ἀπεσκυθισμένη.**

ἀποσκυλεύω μτγν. λαμβάνω τι ὡς σκῦλον, λάφυρον παρά τινος, ἀποσκυλῶ : Θεόκρ.24,5 **καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος.**

ἀποσκύλλω μτγν. ἀποσπῶ : Νίκ.Θηρ.690 **ἀποσκύλαιο δὲ λάχνην** (σχόλ. «ἐκδείρειας»).

ἀπόσκωμμα-ατος (τὸ) Ἡσ. κ. νεώτ. σκῶμμα· Ἡσ. «μυκτήρισμα».

ἀποσκωπεύω μτγν. χορεύω τὸν χορὸν σκώπευμα βλ.λ.· ‖ ὁ **ἀποσκωπεύων** ζωγραφικὸν ἔργον τοῦ Ἀντιφίλου : Πλίν.Φ) 35,138· 2) δ.γρ. ἀντὶ **ἀποσκοπεύω** βλ.λ. : ΑΠ 14,629 F.

ἀποσκωπτικῶς ἐπίρρ. σχόλ. ἐμπαικτικῶς, μὲ σκώμματα : σχόλ.Λουκ.Λεξιφ.15.

ἀποσκώπτω μέλλ. -ψομαι ἐμπαίζω, χλευάζω : Πλάτ.Θεαίτ.174 Α **Θαλῆν ἀστρονομοῦντα.. θεραπαινίς ἀποσκῶψαι λέγεται.**

ἀπόσμηγμα-ατος (τὸ) γλωσσ. τὸ ἐξ ἀποσμήξεως βλ.λ., ἀπόρριμμα, ακουπίδι.

ἀποσμηκτικός-ή-όν ὁ κατάλληλος ἢ χρησιμεύων πρὸς ἀπόσμηξιν βλ.λ., ἐπὶ φαρμάκων.

ἀπόσμηξις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ.· Ἡσ. «ἔκνιψις, κάθαρσις» : Ἀρχιγ.π.Ἀετ.9,35· 2) νεώτ. ἰατρ. πλύσις, καθαρισμὸς πληγῶν ἢ ἐσωτερικῶν ὀργάνων διὰ ψηκτρίδος ἢ ἄλλου μέσου : **ἀπόσμηξις μήτρας.**

ἀποσμήχω κ. μσν. κ. νεώτ. ἀποσπογγίζω, σπογγίζων ἀφαιρῶ : Φερεκ.33 J, Σωρ.1,81,Νικήτ.Χων. ἐν Σάθ.1,108 **τοὺς ἱδρῶτας ἀπόσμηξον·** ‖ κ. μτφ. : Ἐκκλ.Μηνι.2,11 Θεοτοκί. **ἀνομίας τῶν βροτῶν οἰκτιρμοῖς ἀποσμήχουσαν.**

ἀποσμίκρυνσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ μετ' ἄλλην γενομένην ἢ ἡ ἐντελὴς σμίκρυνσις.

ἀποσμικρύνω μτγν. κ. νεώτ. καθιστῶ τι ὅλως σμικρόν : Λουκ.Μισθ.Συν.21.

ἀποσμικρῶ-όω μτγν. ἀποσμικρύνω βλ.λ. : Τίμ. Λεξ. ἐν λ. **ὑποκορίζεσθαι.**

ἀποσμιλαίνω μτγν. ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἀπομυλλαίνω βλ.λ.

ἀποσμίλευμα (τὸ) Σουΐδ. «τὸ τῇ σμίλῃ ἐκβαλλόμενον ἀπόσπασμα».

ἀποσμιλευτής (ὁ) μτγν. ὁ ἀποσμιλεύων βλ. λ.

ἀποσμιλεύω μτγν. διὰ τῆς σμίλης ἀποτορνεύω, ἐπιμελῶς καὶ λεπτῶς ἐξεργάζομαι· ‖ μτφ. ἐπὶ τοῦ λόγου : Ἰουλ.Λόγ.2,77 Α· ‖ Σουΐδ. «ἀποσμιλεύειν, τῇ σμίλῃ ξέειν, ἐκκαθαίρειν».

ἀποσμύχομαι παθ. μτγν. τήκομαι διὰ βραδέος πυρός· 2) κατατήκομαι, φθείρομαι : Λουκ.Νεκρ. Δ6,3 **ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσμυγέντες.**

ἀποσμῶ-άω μτγν. ἀποσπογγίζω : Διοσκ.5,91 **ἀπούλος** (σπογγίζων καθαρίζω)· ‖ σπογγίζω καλῶς, καθαρίζω : Λουκ.Ἀλ.14 (παθ.).

ἀποσοβαρεύομαι μσν. φέρομαι ὅλως σοβαρῶς : Θεοφύλ.Σιμ.Ἱστ.36.

ἀποσόβημα-ατος (τὸ) σχόλ. ἀποσόβησις βλ. λ. : σχόλ.Αἰσχ.Ἑπτ.69· 2) τὸ ἀποτρέπον τὸ κακόν : σχόλ.Ὀππ.Ἁλ.1,46.

ἀποσόβησις-εως (ἡ) σχόλ. κ. νεώτ. **ἀποδίωξις**, ἀπομάκρυνσις, ἀποτροπή : σχόλ.Αἰσχ.Πέρσ.215, - **ἡ ἀποσόβησις τοῦ κακοῦ.**

ἀποσαβητήρ-ῆρος (ὁ) σχόλ. ὁ ἀποσοβητὴς βλ.λ. : σχόλ.Ὀδ.Ξ 531 (ὡς ἑρμήνευμα τοῦ **ἀλητήρ**).

ἀποσοβητήριος-α-ον Ἡσ. ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ ἀποσοβεῖν, ὁ ἀποτρέπων, ἀποδιώκων· Ἡσ. ἐν λ. **ἀλεξιτήριος.**

ἀποσοβητής (ὁ) σχόλ. ὁ ἀπελαύνων, ὁ ἀποδιώκων, ὁ ἀποτρέπων : σχόλ.Ἀριστφ.Πλ.359 (ὡς ἑρμήνευμα τοῦ **ἀποτρόπαιος**).

ἀποσοβητικός-ή-όν μτγν. ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἀποσοβεῖν βλ. λ. : Ἰάμβλ.Προτρ.21,16 **μιασμῶν ἀποσοβητικός.**

ἀποσοβῶ-έω κ. νεώτ. ἐκφοβίζων ἀπελαύνω, ἀποδιώκω : Ἀριστφ.άπ.60 ἀποσοβεῖ **τοὺς ῥήτορας·** ‖ κ. νεώτ. ἀπομακρύνω, ἀποκωλύω : Ξεν.Ἱππ. 5,6 **αἱ τρίχες ἀποσοβοῦσιν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ λυποῦντα·** ‖ κ. μέσ. ἀπομακρύνω ἀπ' ἐμαυτοῦ· 2) παθ. καταπτοοῦμαι, τρομάζω : Πολύβ. 30,5,16 **ἀπεσοβήθησαν ταῖς διανοίαις·** 3) ἀμτβ. ἀπέρχομαι, φεύγω ταχέως : Ἀριστφ.Ὀρν.1258 **οὐκ ἀποσοβήσεις;** (δὲ θὰ ξεκουμπισθῇς;).

ἄποσος-ον μτγν. ὁ ἄνευ ποσότητος· Ἡσ. «**ἄποσον·** τὸ ποσότητι ἢ μέτρῳ οὐχ ὑποπῖπτον» : Πτολ.4,7,5, Κύριλλ.κ.Ἰουλιαν.10,334 **τὸ θεῖον ἀσώματον ἀνείδεόν τε καὶ ἄποσον.**

ἀπόσουρα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. γένος λεπιδοπτέρων ἐντόμων τῆς οἰκογενείας τῶν **νυκτελιδῶν.**

ἀποσούρνω δημ. παρατείνω, ἐπισύρω, σέρνω, συνήθ. ἐπὶ φωνῆς : **ἀποσούρνει τὴ φωνή του, ἅμα μιλάῃ παρακαλεστά.**

ἀποσοφοῦμαι-όομαι μτγν. καθίσταμαι **λίαν σοφός** : Ἀρρ. Ἐπικτ.1,18,10.

ἀποσπάδιος-ία-ον ὁ ἀπεσπασμένος ἀπό τινος : Ὀρφ.Ὕμν.18,13,Φιλιππ.ἐνΑΠ 6,102 **ἀποσπάδιον σταφυλῆς** (ἀπόσπασμα, τσαμπί).

ἀποσπάδων-οντος (ὁ) Σουΐδ. « σπάδων » βλ.λ.

ἀποσπάζω δημ. θραύω τι ἐντελῶς· 2) ἀμτβ. θραύομαι καθ' ὁλοκληρίαν : **ἀπόσπασε ἡ στάμνα.**

ἀποσπαίρω μτγν.ἀσπαίρω,σπαρταρῶ : Βασ.2,31 D.

ἀποσπαλακοῦμαι-όομαι ἀποτυφλοῦμαι : Κερκίδ.4,17 **ὁ τὰς Δίκας ὀφθαλμὸς ἀπεσπαλάκωται.**

ἀποσπάραγμα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ βιαίως, οἱονεὶ διὰ σπαραγμοῦ ἀπόσπασμα:Θεοδώρ.ἐνΑΠ 13,21.

ἀποσπαράσσω διὰ σπαραγμοῦ ἀποσπῶ : Εὐρ. Βάκχ.1127 τοῦ **δυσδαίμονος ἀπεσπάραξεν ὦμον.**

ἀποσπαργανῶ-όω μτγν., νεώτ. κ. **-ώνω** ἀφαιρῶ, βγάνω τὰ σπάργανα : Σωρ.1,100· κ. παθ. : Ἰω. Λυδ.Μην.4,26 **ἀποσπαργανοῦσθαι τὸ βρέφος.**

ἀποσπαργάνωμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποσπαργανῶ βλ. λ.

ἀποσπαργανώνω νεώτ. κ. ἀποσπαργανῶ βλ. λ.

ἀποσπαργάνωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀφαίρεσις τῶν σπαργάνων.

ἀποσπαρθάζω ἢ **ἀποσπαρτάζω** ἀσπαίρω, σπαρταράω· || σφύζω : Ἱππ.Νούσ.2,10.

ἀποσπάς-άδος (ἡ) ἡ ἀποσπασθεῖσα, ἀποσχισθεῖσα ἀπό **τινος μερίς, τὸ ἐξ ἀποσπάσεως**, ἀποκόψεως προκῦψαν ἀπότμημα ὅλου τινός : Νόνν.Δ 1,347 **ἄστεος ἐντὸς ἱκανον ἀποσπάδες ἠθάδος ὕλης**· || ἐπὶ ἀμπέλου, ὁ ἀποκοπεὶς βότρυς, τὸ τσαμπί : Λεωνίδ.Ταρ.ἐνΑΠ 6,300,5 **εὐοίνου σταφυλῆς ἐχ' ἀποσπάδα πεντάρραγον**· || εἰδ. ὡς οὐσ. νησίς, χοιρὰς ἀπὸ τῆς στερεᾶς ἀποσπασθεῖσα : Θεόδ.Μετοχ.Ἀνάλ.724,19 **ὥστε ἐνίοτε καὶ ἀποσπάδες ἰδίᾳ συστῆναι τῆς συνεχείας ἀποτεμαχισθεῖσαι**· 2) ὁμ. ὡς οὐσ. ὁ πρὸς φύτευσιν χρησιμοποιούμενος κλάδος, οἷον κλήματος, συκῆς, ροιᾶς κττ. ἡ βέργα γιὰ φύτεμα, ἡ καταβολάδα : Γεωπ.11,9 **πύξος φυτεύεται ἔκ τε ἀποσπάδων καὶ κορυνῶν** (ἀπὸ καταβολάδα ἢ παραβλάσταρο)· 3) μτφ κλάδος ποταμοῦ, παραπόταμος : Εὐστ.Ἰλ. 1712,6 **διά τινος ἀποσπάδος τοῦ μεγάλου Ἴστρου.**

ἀπόσπασις-εως (ἡ) μτγν. κ νεώτ τὸ ἀποσπᾶν, ἡ ἀποκοπή, ἡ ἀπότμησις : Ἀρετ.Χρον.Νούσ.1,4 **αὐτόματος ἀπόσπασις**· || νεώτ. κ μτφ ἡ προσωρινὴ μετάθεσις στρατιωτικοῦ ἢ ὑπαλλήλου ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας, εἰς ἣν ἀνήκει ὀργανικῶς, εἰς ἄλλην.

ἀπόσπασμα-τος (τὸ) κ νεώτ. κ. δημ. τμῆμα ἀποκεχωρισμένον ὅλου τινός : Πλούτ.Ἠθ.905 A Ἐπίκουρος (ἀπ.329), **ψυχῆς καὶ σώματος ἀπόσπασμα τὸ σπέρμα**, Φίλ 1,119,4 **ἡ ψυχὴ αἰθέρος ἐστὶν ἀπόσπασμα**· || μόριον ὕλης τινός : Πλάτ.Φαίδ 113 B **Πυριφλεγέθοντα, οὗ καὶ οἱ ρύακες ἀποσπάσματα ἀναφυσῶσιν**· || κλάδος ἐθνότητος : Στράβ. 9,434 **Μολοττικὸν φῦλον τῶν περὶ τὸν Τόμαρον ἀπόσπασμα**· 2) κάταγμα εἰς τὸ ἄκρον ὀστοῦ τοῦ σώματος : Ἱππ.Ἰητρ.π.Γαλ.748· 3) μτγν. ἀφαίρεσις ἀπό τινος : Ἱερεμ.46,20 **ἀπόσπασμα ἀπὸ βορρᾶ ἦλθεν ἐπ' αὐτήν**· 4) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. τμῆμα, τεμάχιον ἐκ συγγράμματος ἀποσπώμενον καὶ παρατιθέμενον εἰς **ἄλλο** ἢ κ. μικρόν τι τμῆμα ἐξ ἀρχαίου ἀπολεσθέντος συγγράμματος περισωθέν : **τὸ Εὐαγγέλιον ἔχει πολλὰ ἀποσπάσματα ἐκ τῶν προφητῶν, - τὰ ἀποσπάσματα** (fragmenta) **τοῦ** Εὐριπίδου, **- τοῦ Δημοκρίτου μόνον ἀποσπάσματα διεσώθησαν**· || νεώτ. κ. δημ. γεν. τμῆμα δημοσιεύματος, ἐπιστολῆς, ἀγορεύσεως κττ.· 5) νεώτ. κ. δημ. μικρὸν τμῆμα στρατοῦ ἀποσπώμενον ἐκ τῆς ὅλης δυνάμεως πρὸς εἰδικὴν δρᾶσιν· || εἰδ. ὡς οὐσ. ὀλιγάριθμον τμῆμα χωροφυλακῆς ἀπεσταλμένον που, ἰδίᾳ ἀνὰ τὴν ὕπαιθρον, πρὸς δίωξιν ἐγκληματιῶν· **πέρασε ἀπὸ τὸ χωριό μας τὸ ἀπόσπασμα.**

ἀποσπασματάρχης (ὁ) νεώτ. ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀποσπάσματος βλ.λ.4) στρατιωτῶν ἢ χωροφυλάκων.

ἀποσπασμάτιον (τὸ) μτγν ὑποκορ τῆς λ. ἀπόσπασμα μικρὸν ἀπόσπασμα βλ.λ.4) . Κικ.Ἀττ.2,1,3

ἀποσπασμός (ὁ) μτγν ἀποχωρισμὸς ἑνὸς μέρους ἀπό τινος ὅλου Πλούτ.Ἠθ.77 C, Γαλ.18(1)736 νεύρου ἀπ-· 2) ἀπόσπασις ἑνὸς ἀπὸ ἄλλου, χωρισμός, διαχωρισμός Στράβ.8,3,17 **ὁ τῆς συνοδίας ἀποσπασμός**, Φιλόδ.Θανάτ.9 **ἀποσπασμοὶ τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος.**

ἀπόσπαστος-ον ὁ ἀπεσπασμένος, χωρισμένος. Θεάγ.π.Στοβ.3,1,117 **ἀπ' ἀλλάλων ἀπόσπαστα** (ἀμφ.).

ἀποσπείρω μτγν. κ. νεώτ μελλ **ἀποσπερῶ** τὸ σπέρμα καταβάλλω εἰς τὴν γῆν : Λουκ Ἐνύπν.15· 2) νεώτ τελειώνω τὴν σποράν, ἀποσπέρνω βλ.λ

ἀποσπένδω μέλλ. **-σπείσω** ἐκχέω, χύνω. οἶνον ὡς σπονδὴν βλ.λ. Ὀδ.Ξ.331 **πολλὰ δ' Ἀθήνῃ εὔχετ' ἀποσπένδων**, Πλάτ Φαίδ.117 B **πρὸς τὸ ἀποσπεῖσαί τινι**, Πλούτ Ἠθ 655 E **τοῦ οἴνου πρὶν ἢ πιεῖν ἀποσπένδοντες.**

ἀπόσπερα ἐπίρρ δημ. κ. **ἀποσπέρα** κατὰ τὴν ἑσπέραν, πρὸς τὸ βράδυ· 2) μετὰ τὴν ἑσπέραν κατὰ τὸν πρὸ τοῦ μεσονυκτίου χρόνον

ἀποσπεριάτικος-η-ο δημ κ. **ἀπόσπερος** κ ἀποσπερνός βλ.λ

ἀποσπερίδα (ἡ) δημ κ **ἀποσπέρισμα** ἡ κατὰ τὴν ἑσπέραν γινομένη συγκέντρωσις γυναικῶν διὰ σχετικὴν πρὸς τὰ οἰκιακὰ ἐργασίαν, συγγ. νυχτέρι.

ἀποσπερίζω δημ διανυκτερεύω ἐργαζόμενος, κάνω νυχτέρι

ἀποσπερίς ἐπίρρ δημ κατὰ τὴν ἑσπέραν, πρὸς τὸ βράδυ. Ζερβ Τραγ.ΚΚ 63 **στὴ στάνη ἀποσπερὶς σὰ γύριζαν**· 2) ἀπὸ τῆς προηγουμένης ἑσπέρας, ἀφ' ἑσπέρας

ἀποσπέρισμα (τὸ) δημ κ. **ἀποσπερίδα** βλ. λ.

ἀποσπερίτης (ὁ) δημ. ὁ Ἕσπερος, ὁ πλανήτης Ἀφροδίτη ὡς ἄστρον τῆς ἑσπέρας βλ. κ. αὐγερινός : Κρυστ.Ἡλιοβασ.4 **κι' ἀνάμεσά τους σκάει λαμπρὸς-λαμπρὸς ὁ ἀποσπερίτης.**

ἀποσπερμαίνω μτγν. ἀποσπερματίζω βλ.λ., ρίπτω που σπέρμα : Ἀπολλόδ.3,14,6 **ἀπεσπέρμηνεν εἰς τὸ σκέλος τῆς θεᾶς.**

ἀποσπερματίζω κ. νεώτ ἐπὶ ἀνδρός, ἐκχέω, χύνω σπέρμα, κάνω ρεύση : Ἀριστλ.ΖΓ 728 A,11 **ἀποσπερματίζουσιν οἱ ὀνειρώττοντες.**

ἀποσπερμάτισις-εως (ἡ) σχόλ κ νεώτ. τὸ ἀποσπερματίζειν βλ.λ., ἡ ἔκχυσις σπέρματος : σχόλ. Ἀριστείδ.327 F.

ἀποσπερματισμός (ὁ) μσν. κ. νεώτ. ἡ ἀποσπερμάτισις βλ λ. : Τζέτζ.Λυκόφρ.598.

ἀποσπερματοῦμαι μτγν. γίνομαι σπέρμα : Νεμέσ Φύσ Ἀνθρ.25.

ἀπόσπερνο (τὸ) δημ. κ. **ἀπόβραδο** βλ. λ.

ἀποσπερνός-ή-ό δημ. κ. **ἀπόσπερος**, κ. **-ιάτικος** ὁ τῆς ἑσπέρας, βραδυνός, ἑσπερινός : Μαλακ Δάσ. **καὶ θὰ τὰ βρῇς στὴ χώρα (διαβάτη ἀποσπερνέ**· 2) τὸ θηλ. **ἀποσπερνή** (ἡ) ὡς οὐσ. ἡ ἀποσπερίδα βλ.λ

ἀποσπέρνω δημ. ἀόρ. **ἀπόσπειρα** περατῶ, τελειώνω τὴν σποράν : **ἀπόσπειρα τὸ χωράφι.**

ἀπόσπερος-η-ο δημ κ **ἀποσπερνός** βλ.λ.

ἀποσπεροῦ ἐπίρρ. δημ. κ. **ἀποσπερίς** βλ.λ. κατὰ τὴν ἑσπέραν, πρὸς τὴν ἑσπέραν.

ἀποσπεύδω μέλλ. **-εύσω** μετὰ σπουδῆς, ἐπιμόνως ἀποτρέπω : Ἡρ.6,109 **ἢν τῶν ἀποσπευδόντων τὴν συμβουλὴν ἕλῃ**· 2) ἀπολ., ἐπιβραδύνω, βραδέως ἐνεργῶ τι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐπισπεύδω : αὐτ.7,18 **καὶ Ἀρτάβανος ὃς πρότερον**

ἀποσπεύδων μοῦνος ἐφαίνετο, τότε ἐπισπεύδων φανερός ἦν.

ἀποσπινθηρίζω ἀναδίδω, ἐκπέμπω σπινθῆρας: Ἀριστλ.Μετ.341 B 30 **ὅταν οἷον ἀποσπινθηρίζῃ ἅμα καιόμενον.**

ἀποσπινθήριος (ὁ) μσν. ὁ ἐκ σπινθῆρος γεννηθείς, προελθών: Εὐθύμ.Ζυγαβ.46.

ἀποσπινθήρισις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἀποσπινθηρίζειν βλ.λ.

ἀποσπινθήρισμα-ατος μτγν. τὸ ἀποσπινθηρίζειν βλ.λ.: Ἀν.Κρ.

ἀποσπινθηρισμός (ὁ) ἡ ἐκπομπή, ἐξακόντισις σπινθήρων· Σουΐδ. ἐν λ. **περίπτερα.**

ἀπόσπληνος (ἡ) μτγν. τὸ φυτὸν δενδρολίβανον (rosmarinus): Ἀπουλ.79.

ἀποσπογγίζω κ. νεώτ. διὰ σπόγγου καθαρίζω ἢ ἀφαιρῶ τι, σφουγγίζω: Ἀντιφ.5,45· 2) κ. νεώτ. σπογγίζω ἐντελῶς, τελειώνω τὸ σφούγγισμα.

ἀποσπόγγισις (ἡ) νεώτ. ὁ ἀποσπογγισμός βλ.λ.

ἀποσπόγγισμα-ατος (τό) μτγν. ὁ διὰ τοῦ σπόγγου ἀφαιρεθεὶς ῥύπος: Ῥήτ.3,530 W.

ἀποσπογγισμός (ὁ) μτγν. τὸ ἀποσπογγίζειν, σφούγγισμα: Ἀντυλλ.π.Ὀρειβ.9,23,2.

ἀποσποδῶ-έω κατατρίβω διὰ τῆς πολλῆς χρήσεως: Ἀριστφ.Ὄρν.8 **ἀποσποδῆσαι τοὺς ὄνυχας**· 2) Ἡσ. « ἀπεσποδῆσθαι· ἀπερρίφθαι, ἀποθανεῖν »· 3) Ἡσ. « ἀπεσποδηκότων· φλεγομένων ἐν τῇ **τέφρᾳ** » (χειρόγρ. ἀπεσποδιηκώτων).

ἀπόσπονδος-ον μτγν. ὁ τῶν σπονδῶν ἀποκλεισθείς, ὁ μὴ εἰς συνθήκην εἰρήνης συμμετασχών: Πολυδ.6,30, Σουΐδ. ἐν λ.

ἀπόσποντα ἐπίρρ. δημ. (Ἰταλ.) κ. **ἀποσπόντα** ἐπὶ τοῦ παιγνιδίου τοῦ σφαιριστηρίου, ὅταν σφαῖρα κρούσῃ ἄλλην, μετὰ προηγηθεῖσαν πρόσκρουσιν ἐπὶ τῆς σπόντας (πλευρᾶς τοῦ σφαιριστηρίου)· 2) μτφ. πλαγίως, ἐμμέσως: **μοῦ τὸ (ἢ τὴν) ἔφερε ἀποσπόντα** (μοῦ ἀνεκοίνωσε τὸ πρᾶγμα δι' ὑπαινιγμῶν, διὰ περιφράσεων, πλαγίως ἢ μὲ ἐξηπάτησε πλαγίως, ὑπούλως ἐνεργῶν).

ἀποσπόρι (τό) δημ. κ. **ἀπόσπορο** τὸ ὑπόλειμμα σπόρου· 2) συνήθ. ἐπὶ τέκνων, τὸ τελευταῖον γεννηθέν, **ἅ.** ἀπογόνι, **στερνοπαίδι.**

ἀποσπορία (ἡ) νεώτ. ἡ ἀδυναμία παραγωγῆς σπορίων ὑπό τινος φυτοῦ.

ἀπόσπορος-ο(ν) μτγν. κ. δημ. ὁ σπαρεὶς ὑπό τινος, γεννηθεὶς ἔκ τινος, ὁ ἀπόγονός τινος: Νόνν.Δ 11,145· 2) δημ. τὸ οὐδ. **-ο** ὡς οὐσ. ἀποσπόρι βλ.λ.

ἀποσπουδάζω ἀποφεύγω διὰ παντὸς τρόπου: Φιλόστρ.141 **ἀλλὰ τῶν μὲν ἄλλων ἀπάγων καὶ ἀποσπουδάζων**· 2) περιφρονῶ, **δὲν** καταδέχομαι νὰ λάβω τι προσφερόμενον: Φιλόστρ.9· ‖ ἀδιαφορῶ πλέον περί τινος, παύω νὰ ἔχω ἐνδιαφέρον: Φιλόστρ.505.

ἀποσπῶ-άω κ. νεώτ. ἀποχωρίζω τινὰ ἢ τι ἀπό τινος: Σοφ.Αἴ.1024 **πῶς σ' ἀποσπάσω . . κνώδοντος**, αὐτ.ΟΤ 1268 **ἀποσπάσας περόνας ἀπ' αὐτῆς**· ‖ ἰδίᾳ ἐπὶ προσώπων προσφιλῶν ἢ συγγενῶν: Ἡρ.3,1 **ἀποσπάσας ἀπὸ γυναικός τε καὶ τέκνων ἔκδοτον ἐποίησε ἐς Πέρσας**, Εὐρ.Ἑκ.277 **μή μου τὸ τέκνον ἐκ χερῶν ἀποσπάσῃς**, **- τὸν ἀπέσπασαν βιαίως ἀπὸ τὴν ἀγκάλην τῆς συζύγου του**· ‖ κ. μτφ. ἀποστερῶ: Σοφ.ΟΤ 1432 **ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας**· ‖ μέσ. ἀποχωρίζω τι δι' ἐμαυτόν: Πλούτ.Πομπ.76 **τὴν μάχην.. ἀποσπάσασθαι μακρὰν τῆς ναυτικῆς βοηθείας**· ‖ παθ. βιαίως ἀποχωρίζομαι, ἀπομακρύνομαι: Ἡρ.1,160 **ἐξ ἱροῦ . . ἀποσπασθεὶς ὑπὸ Χίων ἐξεδόθη**· ‖ ἐπὶ ὀστοῦ, βιαίως ἀφαιροῦμαι: Ἱππ.Μοχλ.6 **ἀκρώμιον ἀποσπασθέν**· 2) κ. νεώτ. ἐπὶ προσ. γεν. ἀποχωρίζομαι ἀπὸ **ἄλλων**, μεθ' ὧν ἀποτελῶ **ἓν ὅλον**: Θουκ.7,80 **τὸ ἥμισυ . . ἀπεσπάσθη τε καὶ ἀτακτότερον ἐχώρει**, Πολύβ.1,27,9· 3) νεώτ. εἰδ. **μεταθέτω** προσωρινῶς ὑπάλληλον ἢ στρατιωτικὸν εἰς ἄλλην ὑπηρεσίαν ἀπὸ ἐκείνης, εἰς ἣν ὀργανικῶς ἀνήκει: **ὑπάλληλοι ἀπεσπασμένοι**· 4) σύρω τινὰ οἷον ἀπὸ τῆς κόμης, τραβῶ: Αἰσχ.Ἱκ.909 **ἕλξειν ἔοιχ' ὑμᾶς ἀποσπάσας κόμης**· 5) ἐξαίρω, ἐκβάλλω τι ἐκ τῆς θέσεώς του: Ἡρ.1,17 **οὔτε θύρας ἀπέσπα ἔα δὲ κατὰ χώρην ἑστάναι**· ‖ κ. μτφ.: Ἀριστφ. Βάτρ.824 ῥήματα γομφοπαγῆ, **πινακηδὸν** ἀποσπῶν, **- δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τοῦ ἀποσπάσουν οὔτε λέξιν**· 6) ἐπὶ στρατοῦ, ἀποσύρω: Ξεν.Ἑλλ. 1,3,17 **ἀποσπάσειαν τὸ στρατόπεδον ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου**· ‖ κ. ἀμτβ. ἀπομακρύνομαι: Αἰλ.Ζ 10,48 **τῶν συνθηρατῶν ἀποσπᾷ πολύ**· 7) ἀπεσπασμένος (ὁ) ὁ εὐνοῦχος: ΠΔΛευϊτ.22,24 **ἐκτομίαν καὶ** ἀπεσπασμένον **οὐ προστάξεις.**

ἀποσσεύω ποι. ἀποσεύω βλ.λ.

ἀπόσσυτος-ον μτγν. ὁ προχωρῶν καὶ ἀποσπώμενος **ἀπὸ ἄλλων, προπορευόμενος**: Ὀππ.Ἁλ. 2,560· ‖ ὁ ἀπερχόμενος ἀπό τινος: **Τρυφιόδ.668**

ἀπόστα (1) προστ. ἀόρ. **β'** τοῦ **ἀφίστημι** ἀπόστηθι.

ἀπόστα (2) ἐπίρρ. δημ. (Ἰταλ.) ἐπίτηδες. **ἅ.** ξαπόστα

ἀποσταγή (ἡ) μσν. ἀπόσταγμα.

ἀπόσταγμα-ατος (τό) μσν., νεώτ. κ. **δημ** ὑγρὸν στάζον ἀπό τινος, ἀποστάλαγμα: Τζέτζ.Λυκόφρ. 607 **ἀπόσταγμα κυκεῶνος**, ΕΜ538,16 ‖ νεώτ. τὸ ἐξ ἀποστάξεως διαφόρων ὑλῶν προερχόμενον οἰνοπνευματῶδες ὑγρὸν ἢ αἰθέριον ἔλαιον: **ἀπόσταγμα οἴνου** (τὸ κονιάκ), **-ῥόδων, - πετρελαίου.**

ἀπόσταγος-η-ο δημ. ὁ ἀπεσταγμένος, ἀποσταλαγμένος, ἀποστάλακτος

ἀποσταδά ἐπίρρ. ἐξ ἀποστάσεως Ὀδ.Ζ 143.

ἀποσταδόν ἐπίρρ. κ. **ἀποσταδά** βλ.λ.: Ἰλ.Ο556.

ἀποστάζω κ. νεώτ. κ δημ μέλλ.-ξω κάμνω τι νὰ στάζῃ, προκαλῶ, ἐπιφέρω σταλαγμόν: Αἰσχ. Ἱκ.579 **δακρύων δ' ἀποστάζει πένθιμον αἰδῶ**· 2) ἔχω διϋλιστικὴν ἰδιότητα, εἶμαι κατάλληλος εἰς τὸ νὰ γίνεται δι' ἐμοῦ ἀπόσταξις: **Στράβ.**13,610 **λίθος καμινευθεὶς ἀποστάζει ψευδάργυρον**· 3) ἀμτβ κ. νεώτ. πίπτω κατὰ σταγόνας, ἐκρέω στάγδην: Λουκ.Ἠλεκτρ.1 **ἀποστάζειν αὐτῶν δάκρυον**, Γεωπ.6,16,1 **τὸ ἐξ αὐτῶν ἀποστάζον γλεῦκος, - ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἀπέσταζον τὰ δάκρυα**· ‖ κ. μτφ. ἡδέως, μαλακῶς, ὡσεὶ στάζων, ὁμιλῶ, ἐκφράζομαι: ΑΠ 15,9,7 **Πυλίου δὲ γέροντος ἴσον ἀποστάζεις μελιηδέα φωνήν**· 4) **ἀμτβ.** κ. δημ στάζων ἐκχύνομαι, διαρρέω στάγδην: Ἡρώνδ.6,6 ἀποστάζειν (= ἀπορρεῖν, **ἐλλείπειν**), **- ἡ στάμνα ἀποστάζει στὸ ῥάϊσμα**· ‖ **ὀλίγον, μόλις** στάζω, ἔχω στάλαγμα: **ἡ σκεπὴ σὲ μιὰ γωνιὰ ἀποστάζει**· 5) **ἀμτβ.** δημ. ἀποσταλάζω βλ.λ., παύομαι στάζων: **θὰ περάσουνε μέρες ὥσπου ν' ἀποστάξουν οἱ χιονισμένες σκεπές.**

ἀποστάθμησις (ἡ) νεώτ. κ. **ἀποστάθμισις** ἡ ἐκ τοῦ ὁλικοῦ βάρους ἐμπορεύματος ἀφαίρεσις τοῦ ἀποβάρου (τοῦ βάρους τῆς συσκευασίας) πρὸς εὕρεσιν τοῦ πραγματικοῦ βάρους αὐτοῦ.

ἀποστάθμισις (ἡ) νεώτ. κ. **ἀποστάθμησις** βλ.λ.

ἀποσταθμῶ-άω μσν. κ. νεώτ. ζυγίζω· Εὐστ. « σταθμῷ ἀποδίδωμι ».

ἀποσταίνω δημ. ἀόρ. **ἀπόστασα, μτχ.** παθ. παρακ. **ἀποσταμένος** ἀποκάμνω, ὑφίσταμαι κόπωσιν, κουράζομαι, ἀπαυδῶ: Βαλαωρ.Δῆμ.2 **καὶ τώρα ἀποσταμένος | θέλω νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ,** Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 10 **μεσοστρατὶς ἀπόστασα κι' ἔχει νυχτώσει**· 2) μτβ. καταπονῶ τινα: δ.τραγ. **κι' ἂν μ' ἀποστάσῃς στὸ χορὸ γυναῖκα νὰ μὲ πάρῃς**· 3) ἐπὶ γήρατος, **ἀπόστασα** ἐγήρασα: Σάρρ.Ἀν.ΛΗ.

ἀποστακτήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. συσκευὴ χρησιμεύουσα πρὸς ἀπόσταξιν βλ.λ.

ἀποστακτήριος-ιον νεώτ. ὁ πρὸς ἀπόσταξιν χρησιμεύων· 2) **τὸ οὐδ. ἀποστακτήριον (τὸ)** τόπος ἔνθα γίνονται ἀποστάξεις.

ἀποστάκτης (ὁ) νεώτ. κ. **ἀποστακτήρ** βλ.λ. πᾶν ὄργανον χρησιμεῦον πρὸς ἀπόσταξιν ὑγροῦ.

ἀποστακτικός-ή-όν νεώτ. ὁ σχετικὸς πρὸς τὴν ἀπόσταξιν.

ἀπόστακτος-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. [ἀπόσταξις] ὁ ἐξ ἀποστάξεως προερχόμενος, ἀπεσταγμένος, ἀπόσταγος, ἀποστάλαχτος· 2) τὸ οὐδ. **ἀπόστακτο** κ. **-ιχτο** τὸ ὑγρὸν ὑπόλειμμα τέφρας γαιανθράκων, στάχτης χρησιμοποιηθείσης, οἷον πρὸς καθαρισμὸν πινακίων, πρὸς παρασκευὴν ὕδατος διὰ πλύσιν ἀσπρορρούχων κ.τ.τ.· ‖ κ. τὸ τεμάχιον ὑφάσματος τὸ διὰ τὸν τοιοῦτον διὰ στάκτης καθαρισμόν.

ἀποστάλαγμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. κ. **ἀποστάλαμα** ἀπόσταγμα : Σκύμν.397 **αἰγείρων ἀπ-**· ‖ δημ. κ. καταστάλαγμα, κατακάθι· 2) ἐπὶ πραγμ. νεώτ. μτφ. τὸ εἰς ὃ ἀποσταλάζει τι, ἀπολήγει μετὰ πλήρη βάσανον, ἀποτέλεσμα, τελικὸν συμπέρασμα : **ἀποστάλαγμα ἐρεύνης, - τῶν ἐπιστημονικῶν ἐργασιῶν.**

ἀποσταλάζω μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. **-άξω** ἀφήνω τι νὰ στάζῃ : ΠΔ Ἀμὼς 9,12 **ἀποσταλάζει τὰ ὄρη γλυκασμόν**· ‖ καθαρίζω τι δι' ἀποστάξεως : Ζερβ.Τρ.ΚΚ **μὲ τέχνες του νιόβγαλτες ἀποσταλάζει**· 2) μτφ. ἐξαγνίζω : Συνέσ.55 Β **τὴν ψυχὴν ἀποστ-**· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀμτβ. ἀποπίπτω κατὰ σταγόνας, ἀποστάζω βλ. λ 2,4 κ. 5) : Λουκ. Ἐρωτ. 45 **ἀποσταλάζοντες ἱδρῶτες, - ἡ σκεπὴ ἀποσταλάζει.**

ἀποσταλακτήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. κ. **ἀποστακτήρ** βλ.λ.

ἀποσταλακτήριος-ον νεώτ. κ. **ἀποστακτήριος** βλ.λ. ὁ πρὸς ἀπόσταξιν χρησιμεύων.

ἀποσταλακτικός-ή-όν νεώτ. κ **ἀποστακτικός** βλ.λ.

ἀποσταλᾶμεν Ἐπιγρ. ἀποσταλῆναι.

ἀποσταλαξιά (ἡ) δημ. ἀποστάλαγμα βλ.λ., ἁ. ἀποσταλιά· 2) κ. τὸ ἀποσταλάζειν βλ.λ.

ἀποστάλαξις-εως (ἡ) νεώτ. ἀπόσταξις βλ.λ.

ἀποστάλαχτος-η-ο δημ. ὁ ἀποσταλαχθείς, ἀπεσταγμένος, ἀπόστακτος, ἀπόσταγος.

ἀποσταλιά (ἡ) δημ. ἀπόσταγμα βλ.λ., ἁ. ἀποσταλαξιά.

ἀπόσταλμα-ατος (τὸ) ΕΜ 176,4 « ἄφεμα τὸ ἀπόσταλμα.

ἀπόσταλσις-εως (ἡ) τὸ ἀποστέλλειν τι, τὸ στάλσιμο : δ. γρ. ἐν Ἀριστλ.Ζ 15,14,8.

ἀποσταλῶ-άω μτγν. ἀποσταλάζω, ἀποστάζω βλ.λ. : Ὀππ.Κυν.3,370.

ἀπόσταμα (τὸ) δημ. κ. **-μός** τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποσταίνω βλ.λ., κόπωσις, κάματος, κούραση Ἀραβ.Μυθ.Χαλ.Β' 195 **μισοπεθαμένοι καὶ οἱ τρεῖς ἀπὸ τὴν δίψαν καὶ ἀπὸ τὸ ἀπόσταμα**· 2) τὸ ἀποσταλάζον ὑγρὸν ἀπὸ τῶν ἐν ληνῷ πρὸς ἔκθλιψιν ὑποκειμένων σταφυλῶν.

ἀποσταμένος-η-ο δημ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἀποσταίνω βλ. λ.

ἀποσταμός (ὁ) δημ. κ. **ἀπόσταμα** βλ.λ.1).

ἀπόσταν δημ. ἀφ' ὅτου, ἀφόταν, ἀπόταν : Ἐρωτόκρ.Α 1249 **ἀπόσταν τὴν παρνήθηκα.**

ἀποστάνομαι Πάπ. ἀφίσταμαι.

ἀποστᾶντι Ἐπιγρ. ἀποστῶσιν.

ἀποστάξιμος-ον νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀποσταχθῇ, ὁ κατάλληλος δι' ἀπόσταξιν βλ. λ.

ἀπόσταξις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀποστάζειν, ἡ κατὰ σταγόνας ἐκροή, τὸ στάξιμο : Ἱππ.Διαίτ. [Νόθ.] 29 **αἵματος ἀπόσταξις**· 2) νεώτ. χημ. ἡ διὰ θερμάνσεως ἐξαέρωσις πτητικῆς οὐσίας καὶ ἡ διὰ ψύξεως συμπύκνωσις τῶν ἀναδυομένων ἀτμῶν εἰς ὑγρὸν οὐσίαν, δημ. λαμπικάρισμα.

ἀποστασία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ τῶν ὑπηκόων ἀπὸ τοῦ δεσπότου ἀπόστασις, ἡ κατὰ τῆς ἐξουσίας τινὸς ἐξέγερσις : Πλούτ.Γάλβ.1, Μηνι. 1,21 Συναξάρ. **τοὺς ἄλλους εἰς ἀποστασίαν κινεῖ**· ‖ νεώτ. κ. ὁ ἀπὸ πολιτικῆς τινος ὁμάδος, κόμματος κτπ. ἀποχωρισμός, ἀποσκίρτησις· ‖ ἐκκλ. ἡ ἀπάρνησις τοῦ Θεοῦ ἢ τῆς χριστιανικῆς πίστεως : ΠΔ Ἰησ.22,22 **ἐν ἀποστασίᾳ ἐπλημμελήσαμεν ἐναντίον τοῦ Κυρίου,** ΚΔ Θεσσ.2,2,3 **ἐὰν μὴ ἔλθῃ ἡ ἀποστασία**· ‖ ἡ ὑπὸ ἱερωμένου ἑκουσία ἀποβολὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σχήματος· 2) ἀναχώρησις, ἐξαφάνισις : Ὀλυμπ.Μετ.320,2· 3) ἀπόστασις, διάστημα : Ἀρχιμ.Ψαμμ.1,5· 4) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ὀρχεοειδῶν.**

ἀποστασιά (ἡ) δημ. κάματος, κόπος, ἀπόσταμα, ἀποσταμός.

ἀποστασιάζω μσν. ἀποστατῶ βλ.λ. : Τζέτζ. Ἱστ.5,950.

ἀποστασίαστος-ον μτγν. ὁ εἰς ἀποστασίαν προελθών, ὁ ἐπαναστατικός : Φίλ.1,238.

ἀποστασίλα (ἡ) δημ. κόπωσις, κούρασις, ἀποσταμός· ‖ διάθεσις ἀναπαύσεως.

ἀποστασίμι (τὸ) δημ. τὸ καταπεπονημένον, συνήθ. ἐπὶ γεγηρακότος ἵππου · Σάρρ Ἀν.ΛΗ ἐν λ.

ἀποστασιομέτρης (ὁ) νεώτ. κ. **ἀποστασιόμετρον** (τὸ) ὄργανον χρησιμεῦον πρὸς μέτρησιν ἀποστάσεων.

ἀποστάσιον (τὸ) μτγν ἡ διδομένη τῇ γυναικὶ πιστοποίησις διαζεύξεως, τὸ ἔγγραφον διαζυγίου, τὸ διαζευκτήριον, ἁ. ἀποστασίου βλ.λ. **βιβλίον** 1 ΚΔ Ματθ.5,31 **ὃς ἂν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ δότω αὐτῇ ἀποστάσιον**· Ἡσ. « γράψαι ἀποστάσιον, ἀπολῦσαι τὴν γυναῖκα ».

ἀποστασίου δίκη, - συγγραφή, βιβλίον Ἡσ. « ἀποστ- **δίκη** ἡ κατὰ τῶν ἀπελευθέρων, ὅτε ἀποστῶσιν τῶν ἀπελευθερωσάντων » ἤτοι ἐκ καταγγελίας δίκη ἐναντίον ἀπελευθέρου, καταλιπόντος τὸν προστάτην του ἢ ὀνομάσαντος ὡς τοιοῦτον ἄλλον ἢ τὸν ἀπελευθερώσαντα· Ἁρποκρ. ἐν λ. « δίκη τίς ἐστι κατὰ τῶν ἀπελευθερωθέντων δεδομένη τοῖς ἀπελευθερώσασιν, ἐὰν ἀφιστῶνται ἀπ' αὐτῶν ἢ ἕτερον ἐπιγράφωνται προστάτην καὶ ἃ κελεύουσιν οἱ νόμοι μὴ ποιῶσι· καὶ τοὺς μὲν ἁλόντας δεῖ δούλους εἶναι, τοὺς δὲ νικήσαντας τελέως λοιπὸν ἐλευθέρους » : Ἀριστλ. Ἀθ.58,3 **ὁ δὲ πολέμαρχος.. εἰσάγει δίκας τάς τε τοῦ ἀποστασίου καὶ ἀπροστασίου**· καὶ παραλειπομένου τοῦ δίκη : Δημ 790,2 **τὴν μητέρα αὐτοῦ ὀφλοῦσαν ἀποστασίου ἀπέδοσθε**· 2) Πάπ. **ἀπ- συγγραφή** πρακτικὸν ἐκχωρήσεως, ἐκχωρητήριον ἔγγραφον· 3) μτγν. **ἀπ- βιβλίον** τὸ παρεχόμενον γυναικὶ ἔγγραφον, τὸ πιστοποιοῦν τὸ δοθὲν αὐτῇ παρὰ τοῦ ἀνδρὸς διαζύγιον, ἀποστάσιον βλ. λ. : ΠΔ Δευτ.24,1 **ἐάν.. γράψῃ αὐτῇ βιβλίον ἀποστασίου, καὶ δώσῃ εἰς τὰς χεῖρας αὐτῆς.**

ἀπόστασις-εως (ἡ) κ. νεώτ. δημ. **-η** τὸ ἀφίστασθαι, ἡ πρᾶξις ἢ ἡ κατάστασις κ. καθόλου ἡ ἀφῃρημένη ἔννοια τοῦ ἀφίσταμαι βλ.λ., ὅθ. ἐν ἐνεργ σημ. ἀποστασία, ἀπόσχισις ἀπὸ ἐξαρτήσεως ἢ συμπράξεως ἢ συμμαχίας, ἐπανάστασις : Ἡρ.5,35 **ἐβουλεύοντο ἀπόστασιν,** Θουκ.1,75 **ἂν αἱ ἀποστάσεις πρὸς ἡμᾶς ἐγίγνοντο,** Πλούτ.Φάβ. 13 **συμμάχοις ἐπιβοηθοῦντες καὶ τὰς ἀποστάσεις κωλύοντες**· ‖ στάσις, ἐξέγερσις κατὰ καθεστηκυίας ἀρχῆς : Ἡρωδιαν.7,4,1 **εἰς μῖσος καὶ ἀπόστασιν τοὺς ὄχλους παρώξυνον,** αὐτ.4,3 **ἀποστάσεις στρατιωτῶν**· 2) ἀποστέρησις, ἀπώλεια, ἀφαίρεσίς τινος, οἷον κτήματος, ἀρχῆς, ἐξουσίας : Δημ.386,12 **τῶν δὲ κτημάτων ἀπόστασιν**· 3) τὸ ἀφίστασθαι, ἀπέχειν ἀπό τινος, ἀποβολή, ἐγκατάλειψις : Εὐρ.Ἱππ.277 **ἀσιτεῖ δὲ εἰς ἀπόστασιν βίου**· 4) ἰατρ. οἴδημα ἔμπυον, ἁ. ἀπόστημα βλ.λ., ξεθύμασμα : Ἱππ.Ἀφορ.4,4,31 **περὶ τὰς γνάθους αἱ ἀποστάσιες γίνονται,** Πολυδ.4,199 **οὔλων ἀπόστασις**· ‖ συνεκδ. κ. ἡ ἐξ ἀποστήματος πυόρροια : Γαλ. ἐν Ἐπιδημ.1176 D **πολλάκις ἀποστάσεις εὕρομεν αὐτὸν οὐκ ἐπὶ μόνων τῶν κατ'**

ἀπόθεσιν, ἀλλὰ κἀπὶ τῶν ἐκκρίσεων ὀνομάζοντα· 5) ἰατρ. ἐπὶ παθήσεων, μετάστασις βλ.λ., μετάπτωσις ἀπό μιᾶς εἰς ἑτέραν νόσον, ἀθ. κ. ἀπολ. ἐπιδείνωσις : Ἱππ.Νούσ.256,32 ὥστε καὶ ἀπόστασιν ἐποίησεν ἡ νοῦσος, αὐτ.959 B ἀποστάσιες ἐπὶ τὸ ὀλέθριον καὶ κρίσιμον· 6) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν παθ. σημ. τὸ ἀπό τινος μέχρις ἄλλου τινὸς τοπικὸν ἢ χρονικὸν διάστημα, συνεκδ. τὸ ποιητικὸν τοιοῦτον ἤτοι ἡ μεταξὺ δύο ἢ πλειόνων διαφορά : Πλάτ.Φαίδ.111 B ὄψει καὶ ἀκοῇ ἡμῶν ἀφεστάναι τῇ αὐτῇ ἀποστάσει, ἧπερ ἀήρ τε ὕδατος ἀφέστηκεν, Ἀριστλ.Κόσ.6,5 τὰ ἐπὶ γῆς ἔοικεν ἐν ἀποστάσει πλείστῃ τῆς ἐκ θεοῦ ὄντα ὠφελείας, ἀσθενῆ εἶναι, Θεόφρ.Πυρ.43 τρίτη τις ἀπόστασις ἀπὸ τοῦ πρώτου, Πολυδ.4,155 ἀπόστασις ἄστρων, - ἡ ἀπόστασις ἀπὸ Παρισίων εἰς Βερολῖνον, - ἀπόστασις δύο σημείων (γεωμετρ. τὸ μῆκος τῆς μεταξὺ αὐτῶν ἀγομένης εὐθείας), - ἀπόστασις σημείου ἀπὸ ἐπιπέδου (γεωμετρ. τὸ μῆκος τῆς ἀπὸ τὸ σημεῖον ἐπὶ τὸ ἐπίπεδον καθέτου), - ἀπὸ τοῦ ἀσιατικοῦ μέχρι τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ὑφίσταται μεγάλη ἀπόστασις, - μὲ τὸ αὐτοκίνητο σὲ τρεῖς ὧρες κάναμε τὴν ἀπόσταση Ἀθήνα, Κόρινθο, - ἀπὸ τότε ὡς τώρα δὲν εἶναι μεγάλη ἀπόσταση· ‖ κ. μτφ. ἀπόστασις ἰδεῶν, - κοινωνικῆς θέσεως, - ἀνατροφῆς, - ἠθικῶν ἀντιλήψεων, - ἀπὸ τὰ λόγια ὡς τὰ ἔργα εἶναι μεγάλη ἀπόσταση· ‖ κ. νεώτ. φρ. ἐξ ἀποστάσεως μακρόθεν, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἐκ τοῦ πλησίον, ἐκ τοῦ σύνεγγυς : Θεόφρ.Αἰτ.Φ6,17,1 ἔνια τῶν φυτῶν ἐξ ἀποστάσεως ἢ πλησίον ἐλθοῦσιν εὐοσμότερα, - τὸν ἐπυροβόλησεν ἐξ ἀποστάσεως, δημ. ἀπὸ ἀπόσταση : ὁ κρότος ἐρχόταν ἀπὸ ἀπόσταση· κ. μτφ. παρηκολούθει τὰς πολιτικὰς ζυμώσεις ἐξ ἀποστάσεως· ‖ φρ. ἐν ἀποστάσει κ. νεώτ. εἰς ἀπόστασιν ἢ κατ' ἀπόστασιν ἢ κατ' ἀποστάσεις ἀπωτέρω, κάπως μακράν, κατὰ διάστημά τι, ἀθ. κ. ἀραιῶς : Πολύβ.3,113,4 πάσης δὲ τῆς δυνάμεως προὔστησε τοὺς εὐζώνους ἐν ἀποστάσει, - ἐτοποθέτησε φρουροὺς εἰς ἀπόστασιν, - ἔστησε φυλάκια κατ' ἀποστάσεις· ‖ μτφ. φρ. νεώτ. κ. δημ. τὸν κρατῶ εἰς ἀπόστασιν (ἢ σὲ ἀπόσταση) δὲν φέρομαι εἰς αὐτὸν ὡς εἰς ἴσον, δὲν τοῦ ἐπιτρέπω οἰκειότητα· 7) τόπος, παράπηγμα, ὑπόστεγον, κτίριον πρὸς ἀποθήκευσιν, ἰδίως προσωρινήν : σχόλ.Ἀριστφ.Ἱππ.997 «λέγονται δὲ ξυνοικίαι καὶ αἱ μικραὶ οἰκίαι καὶ ἀποστάσεις» : Στράβ.17,794 εἶτα τὸ Καισάριον καὶ τὸ Ἐμπόριον καὶ ἀποστάσεις· 8) ἐν τῇ ρητορ. σχῆμα λόγου, καθ' ὃ αἱ παραστατικαὶ περιγραφαὶ ἢ οἱ ἰσχυρισμοὶ εἶναι διακεκριμένοι καὶ μεμονωμένοι ἀπ' ἀλλήλων : Φιλόστρ. εἰς Ἰουλιαν.Ἐπιστ.12 αἱ δὲ ἀποστάσεις εἴτε προβολαὶ τῶν λόγων Γοργίου ἐπεχωρίαζον πολλαχοῦ· 9) δημ. ἀπόσταση (ἀποσταίνω) κ. ἀποστασιά, συνηθέστ. ἀπόσταμα ἡ ἐξ ἐργασίας ἢ πορείας κόπωσις· πρβλ. ἀντίθ. ξαπόσταση, ξαπόσταμα.

ἀποστατήρ-ῆρος (ὁ) ὁ ἀπό τινος ἀφιστάμενος : Νόμ.Λυκούργου π.Πλουτ.Λυκ.6 ἀποστατῆρας ἦμεν (ἑρμηνευόμενον· «τοῦτ' ἔστι μὴ κυροῦν, ἀλλ' ὅλως ἀφίστασθαι καὶ διαλύειν τὸν δῆμον»).

ἀποστάτης (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ., μτγν. κ. νεώτ. θηλ. -ις, μσν. νεώτ. κ. δημ. θηλ. -άτρια, δημ. θηλ. κ. -άτισσα, ὁ ἀποστὰς τοῦ κυρίου του, ὁ δραπέτης δοῦλος : Πλούτ.Ρωμ.9 οἰκετῶν καὶ ἀποστατῶν πολλῶν ἠθροισμένων πρὸς αὐτούς· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. γεν. ὁ ἀποστάς, ἀποστατήσας ἀπό τινος, οἷον ἡγεμόνος, ἐξουσίας, ἀρχῆς ὁ εἰς ἀνυποταξίαν καταστάς : Πολύβ.5,57,4 τοῖς ἀποστάταις γεγονόσι τοῦ βασιλέως, Διον.Ἀλ.Ρωμ. ὁ τοῦ πατρὸς ἀποστάτης, Πλούτ.Ἠθ.821 B κύνας ἀποστάτας κλοιοῖς ἄγουσιν, ΠΔ Ἔσδρ.3,2,18 ἀποστάτιδα πόλιν· 3) μτγν. ἐκκλ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρνηθείς· ὁ ἀποκηρύξας τὴν προτέραν θρησκευτικὴν αὐτοῦ πίστιν : Ἰουλιανὸς ὁ ἀποστάτης· ‖ ὁ τὴν ἱερατείαν αὐθαιρέτως, ἀνόμως ἀποβαλὼν κληρικός.

ἀποστατησείω μσν. εἶμαι διατεθειμένος, ρέπω εἰς ἀποστασίαν βλ. λ. : Γεώργ.Παχ.Ἀνδρ.3,9.

ἀποστάτησις-εως (ἡ) μσν. ἀποστασία βλ. λ. : Γεώργ.Παχ.Ἀνδρ.3,25.

ἀποστατικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ κλίνων, ὁ ρέπων εἰς ἀποστασίαν : Πλούτ.Ρωμ.7 ἀπ- θράσος· ‖ ἀνήκων εἰς ἀποστάτας, ἀνταρτικός· 2) ἰατρ. ὁ ἔχων τάσιν πρὸς σχηματισμὸν ἀποστήματος : Ἱππ.Ἀγμ.25· 3) γραμμ. ἀσύνδετος, πρβλ. ἀπόστασις.

ἀποστατικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. δι' ἀποστασίας, ἐπαναστατικῶς : Πλούτ.Πελ.15 τοὺς ἀποστατικῶς.. ἔχοντας (τοὺς ἔχοντας διάθεσιν, ροπὴν πρὸς ἐπανάστασιν)· 2) γραμμ. ἀσυνδέτως : Εὐστ.Ἰλ.635,58.

ἀποστάτις-ιδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. θηλ. τοῦ ἀποστάτης βλ. λ. : ΠΔ Ἔσδρ.1,2,18 τὴν πόλιν τὴν ἀποστάτιν, Ἰώσ.ΑΙ 11,2,1.

ἀπόστατος-η-ο δημ. ὁ μὴ καταπεπονημένος, ὁ ξεκούραστος, ξαπόστατος : Σάρρ.Ἀν.ΛΗέν λ.

ἀποστάτρια (ἡ) μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. θηλ. τοῦ ἀποστάτης, ἡ ἀποστάτις : Θεόδ.Στ.250 D.

ἀποστατῶ-έω κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. -ήσω ἵσταμαι εἰς ἀπόστασιν, μακρὰν ἀπό τινος : Αἰσχ.Χο.826 ἄτα δ' ἀποστατεῖ φίλων, Σοφ.ΟΤ 743 μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει (δὲν ἀπεῖχε πολὺ ἀπὸ τὴν ἰδικήν σου μορφήν, δὲν ἦτο πολὺ ἀνόμοιος πρὸς σέ)· 2) ἀποχωρίζομαι, ἀποσύρομαι ἀπό τινος, οἱονεὶ ἀπαρνοῦμαι : Ἀριστφ.Ὄρν.314 κοὐκ ἀποστατῶ φίλων· 3) νεώτ. κ. δημ. γίνομαι ἀποστάτης, κάμνω ἀποστασίαν, στάσιν : ἀποστάτησαν οἱ ναῦτες τοῦ καραβιοῦ (ἐστασίασαν)· 4) ἀπολ. εἶμαι ἀπών, λείπω, ἀπομακρύνομαι : Πλάτ.Κρατ. 428 D σμικρὸν ἀποστατῶ.

ἀποσταυρῶ-όω κ. νεώτ. διὰ σταυρῶν, πασσάλων ἀποφράττω, ἀποκλείω πρὸς ὀχύρωσιν : Θουκ.4,69, Πολύβ.4,56,8.

ἀποσταυρώνω δημ. ἀλείφω σταυροειδῶς δι' ἡγιασμένου ἐλαίου ἢ μύρου : Βλ.Συνμ.273,489.

ἀποσταύρωση (ἡ) δημ. ἡ ἀποκαθήλωσις τοῦ Χριστοῦ : Βλ.Συνμ.272.

ἀποσταφιδιάζω δημ. ἀποσταφιδῶ βλ. λ.· ‖ τὸ μέσ. -διάζομαι κ. ἐπὶ σταφυλῶν, αἵτινες ὑπερωριμάσασαι ἀπορρικνοῦνται εἰς σταφίδας.

ἀποσταφιδῶ-όω κ. νεώτ. μεταβάλλω εἰς σταφίδας· ἐν τῷ παθ. : Θεόφρ.Φ Αἰτ.2,8,3.

ἀποσταφιδώνω δημ. ἀποσταφιδῶ, ἀποσταφιδιάζω βλ.λ.

ἀποστάφυλο (τὸ) δημ. συνήθ. εἰς τὸν πληθ. -α τὰ μετὰ τὸν τρυγητὸν ἀπομένοντα ἐπὶ κλημάτων σταφύλια, ἀποτρύγια, τσάμπουρα, κουδούνια.

ἀπόσταχτο (τὸ) δημ. ὑπόλειμμα βεθρασμένης τέφρας ἐξ ἧς παρήχθη ἡ ἀλισίδα βλ. λ. κατὰ τὴν πλύσιν τῶν ἐνδυμάτων.

ἀποσταχτώνομαι δημ. ἀποτεφροῦμαι, γίνομαι ὁλωσδιόλου στάχτη.

ἀποσταχύω μσν. παράγω στάχυς : Γεωπ.2,24,3

ἀποστεγάζω ἀποκαλύπτω, ἀφαιρῶ τὸ ἐπικάλυμμα, ξεσκεπάζω : Ἐμπεδ.356 εἰσόκ' ἀποστεγάζειν πυκινὸν ρόον· ‖ ἀφαιρῶ τὴν στέγην, ἐπὶ οἰκοδομῆς : Στράβ.198 ἔθος δ' εἶναι.. τὸ ἱερόν, ἀποστεγάζειν, ΚΔ Μᾶρκ.2,4, - ἀπεστέγασαν τὴν στέγην· 2) στεγάζω καλῶς, σκεπάζω.

ἀποστεγανῶ-όω μτγν. ποιῶ τι στεγανόν ἐν τῷ παθ. : Μοσχί.π.Ἀθην.5,207 B μολυβδίναις δὲ κεραμίσιν ἀπεστεγανοῦντο (ἐπὶ πλοίων, ἐστουπώνοντο ἵνα μὴ διέρχεται τὸ ὕδωρ, δ.γρ. ἀπεστεγνοῦντο, πρβλ. κ. ἀποστεγνῶ).

ἀποστέγασις-εως (ἡ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ἡ μέχρι

τῆς στέγης ἐπίχρισις· 2) νεώτ. ἡ ἀφαίρεσις τῆς στέγης ἢ ἄλλου ἐπικαλύμματος.

ἀποστέγασμα-ατος (τό) κ. νεώτ. σκέπη πρὸς φύλαξιν ἀπό τινος : Θεόφρ.Αἰτ.Φ5,13,3 **ἀποστέγασμα φύχους** 2) νεώτ. ἀποστέγασις βλ. λ.

ἀποστέγασσις-ιος Ἐπιγρ. δωρ. ἀποστέγασις : **ἀποστεγάσσιος τῶν τοίχων τῶν λιθίνων.**

ἀποστεγνῶ-όω κ. νεώτ. στεγνῶ καλῶς· παθ. **-οῦμαι** περιχρίομαι, φράσσομαι στεγανῶς : Ἡρ. Πνευμ.1,23· || ἐπὶ τῆς γαστρός, πάσχω ἔμφραξιν Ἱππ.Ὀξ. (Νόθ.) 51.

ἀποστέγνωμα (τό) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποστεγνώνω βλ.λ.

ἀποστεγνώνω δημ. ἀποστεγνῶ, ἐντελῶς στεγνώνω μτβ. κ. ἀμτβ. : **ἄφησε τὰ ροῦχα νὰ ἀποστεγνώσουν στὸν ἥλιο.**

ἀποστέγω μέλλ. -ξω διὰ στεγάσματος προφυλάττω ἀπό τινος : Ἀριστλ.π.ΖΜορ.2,15,1 **ὅπως αἱ ὀφρύες ἀποστέγωσι .. τῶν ὑγρῶν·** || μετ' αἰτ. προστατεύω, ὑπερασπίζω : Θεόφρ.Αἰτ.Φ1,4,5· 2) ἀποκλείω τι, ὀθ. κ. εἰδ. ἐμποδίζω τὴν ἐκροὴν ἢ εἰσροὴν τοῦ ὕδατος· || μτφ. κρατῶ εἰς ἀπόστασιν : Αἰσχ.Θηβ.234 **ὄχλον πύργος ἀποστέγει.**

ἀποστείνομαι σχόλ. στενάζω : σχόλ.Ἰλ.Ψ30 (ὡς ἑρμ. τοῦ « ὀρέχθεον »).

ἀποστεινῶ-όω μτγν. ποιητ. ἀποστενῶ βλ.λ. : Θεόκρ.22,101 **ὄμματα ἀπεστείνωτα.**

ἀπόστειρο (τό) δημ. ἐπὶ ζώου, τὸ ἀπομεῖναν στεῖρον.

ἀποστειρῶ-όω μτγν. μσν. κ. νεώτ. κάμνω τινὰ ἤ τι στεῖρον, ἄγονον : Μεθόδ.378, Εὐστ.Πονημ.66, 16· 2) νεώτ. μτφ. καταστρέφω ἐντελῶς δι' ὑψηλῆς θερμοκρασίας ἢ ἄλλων μέσων τοὺς εἴς τινα οὐσίαν ἢ ἀντικείμενον ὑπάρχοντας μικροοργανισμούς : **ἀπεστειρωμένον γάλα, - ὕδωρ.**

ἀποστειρώνω δημ. ἀποστειρῶ βλ.λ.

ἀποστείρωσις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. στείρωσις, ἔλλειψις γονιμότητος : Θεόδ.Στ.ἐν Μά.Πατρ.5,38· || νεώτ. κ. μτφ. ἔλλειψις δημιουργικότητος, παραγωγικότητος : **ἀποστείρωσις πνευματική·** 2) νεώτ. ἡ πλήρης καταστροφὴ τῶν εἴς τινα οὐσίαν ἢ ἀντικείμενον ὑπαρχόντων μικροοργανισμῶν, ὁ. παστερισμός : **ἀποστείρωσις καρπῶν, - γάλακτος, - ἐργαλείων.**

ἀποστειρωτήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. κ. **-τής** συσκευὴ πρὸς ἐκτέλεσιν ἀποστειρώσεως βλ.λ.

ἀποστειρωτής (ὁ) νεώτ. ἀποστειρωτὴρ βλ.λ.

ἀποστειρωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατάλληλος ἢ ὁ συντελῶν εἰς τὴν ἀποστείρωσιν βλ.λ.

ἀποστειρωτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἀποστειρώσεως βλ.λ.

ἀποστείχω ἀόρ. ἀπέστιχον ἀποχωρῶ, ἀπέρχομαι : Ἰλ.Α522 **αὖτις ἀπόστιχε,** Αἰσχ.Ἱκ.769 **ἐς νύκτ' ἀποστείχοντος ἡλίου.**

ἀποστέκω δημ. κ. **ἀποστέκομαι** στέκω πρὸς στιγμήν· 2) παραμένω μέχρι τέλους : Σάρρ.Ἀν. ΛΗ ἐν λ. **δὲν ἀποστάθηκε νὰ ἀκούσῃ.**

ἀποστέλλω κ. νεώτ. δημ. ἀποστέλνω κ. -ρνω, μέλλ. **-στελῶ,** στέλλω μακράν, ἀποδιώκω : Σοφ. Ἠλ.71 **μή μ' .. τῆσδ' ἀποστείλητε γῆς,** Εὐρ. Φοίν.485 **ἀποστ- ἔξω χθονός·** || παθ. **-ομαι** ἀπέρχομαι, φεύγω μακράν : Εὐρ.Ἑλ.670 **δόμων .. τῶν ἐμῶν ἀπεστάλης,** αὐτ.Φοίν.319 **φυγὰς ἀποσταλείς·** 2) πέμπω εἰς ὑπηρεσίαν τινά : Ἡρ.5,32 **Ἀρταφέρνης ἀπέστειλε τὸν στρατὸν παρὰ τὸν Ἀρισταγόρην,** Θουκ.1,45 **ναῦς αὐτοῖς ἀποστ- βοηθούς·** || κ. παθ. πέμπομαι εἰς ὑπηρεσίαν : Ἡρ.3,26· 3) ἀποβάλλω : Ἀριστφ.Λυσ.1084 **ἀποστ- θαἰμάτια** (ἀπεκδύομαι)· 4) ἀμτβ. ἀποσύρομαι, ἀποχωρῶ, ἐπὶ θαλάσσης : Θουκ.3,89.

ἀποστέλνω δημ. κ. **-στέρνω,** παθ. **ἀποστέλνομαι** κ. **-στέρνομαι,** ἀόρ. **ἀποστάλθηκα** κ. **-άρθηκα,** μτχ. παρακ. **ἀποσταλμένος, -αρμένος** κ. **-ελμένος** ἀποστέλλω βλ.λ. : δ.τραγ. **ἐμένα μὲ προστάζουνε μ' ἔχουν ἀποσταλμένο.**

ἀποστενοχωρῶ-έω μτγν. τελείως στενοχωρῶ·

ἀποστένω μτγν. στενάζω : Ἀρισταίν.Ἐπιστ.2,18 **ἀποστένουσα τὸν πόθον.**

ἀποστενῶ-όω κ. νεώτ. ποιητ. **-στεινῶ** κάμνω τι στενόν, περιορίζω : Ἐκκλ.Μην.4,14 Ὄρθρ. **πορείας ἀτάκτους ἀπεστένωσας·** κ.παθ. : Θεόφρ.Πυρ.54 **τὸ πῦρ ἀποστενοῦσθαι μᾶλλον·** || κ. μτφ. : Σιμπλίκ. Φυσ.18,4 **γνῶσις ἀπεστενωμένη.**

ἀποστενώνω δημ. κάμνω τι στενώτερον ἢ ὅσον ἦτο.

ἀποστένωσις-εως μτγν. κ. νεώτ. στένωσις : σχόλ.Ἰλ.Ψ330· || συστολή : Δαμάσκ.Ἀρχ.59.

ἀποστενωτικός-ή-όν μσν. ὁ ἀποστενῶν, συντέμνων, ἀντίθ. **πλατυντικός** : Εὐστ.Ἰλ.315,11.

ἀποστεοῦμαι νεώτ. γίγνομαι σκληρὸς ὡς ὀστοῦν· || μτφ. γίνομαι ὀστεώδης, ἀδυνατίζω : **ἀπεστεώθη ἀπὸ τὰς στερήσεις.**

ἀποστεπτικόν (τό) ΕΜ 331,38 « ᾆσμα οὕτω καλούμενον· ὅτι μετὰ τὸ ἀποστεφθῆναι τοὺς στεφάνους ᾔδετο ».

ἀποστέργω κ. νεώτ. μέλλ. **-ξω** δὲν ἀγαπῶ πλέον, ἀποβάλλω τὴν ἀγάπην : Φιλόστρ.610 **μητέρα ἀπέστερξεν ἐπὶ δούλου ἔρωτι·** || ὀθ. κ. ἀηδιάζω, ἀποστρέφομαι, ἀπορρίπτω ἐξ ἀπεχθείας : Αἰσχ.Ἀγ.499 **τὸν ἀντίον δὲ τοῖσδ' ἀποστέργω λόγον·** 2) καρτερικῶς ἀρνοῦμαι : π.Σουΐδ. ἐν λ. **ὁ δὲ τροφὴν οὐ προσιέμενος, ἀλλ' ἀποστέρξας·** 3) νεώτ. δὲν δέχομαι, δὲν παραδέχομαί τι : **ἀποστέργω τὴν φιλίαν του, - τὸ δῶρον.**

ἀποστέρεμα (τό) δημ. κ. **ἀποστερεμός** τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποστερεύω, ἡ ἐντελὴς στείρευσις.

ἀποστέρεσις-εως (ἡ) Πάπ. ἀποστέρησις βλ.λ.

ἀποστερεύω δημ. παύω τελείως νὰ ἐκρέω, ἐντελῶς στερεύω, ἐπὶ πηγαίων ὑδάτων.

ἀποστερεῶ-όω κ. νεώτ., δημ. **-ώνω** ποιῶ τι ὅλως στερεόν : Φίλ.Βελοπ.79,4· παθ. : Ἀριστλ. Θαυμ.837 B 13· 2) μτφ. ἐμμένω σταθερῶς : Φιλόδ. Ρητ.2,31 S **τό γ' ἀπεστερεῶσθαι πρὸς τὸ τοῖς κατὰ γεωμετρίαν .. εἰπεῖν·** 3) νεώτ. ναυτ. λύω τοὺς δεσμοὺς δι' ὧν ἐκρατεῖτό τι στερεωμένον καὶ ἀκίνητον, οἷον πυροβόλον πλοίου, λέμβον κττ.

ἀποστερεώνω δημ. ἀποστερεῶ βλ.λ.

ἀποστερέωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποστερεῶ βλ.λ.· || κ. εἰδ. τὸ σύνολον τῶν ἐργασιῶν δι' ὧν πυροβόλα πλοίου φέρονται ἐκ τῆς θέσεως στερεώσεως εἰς θέσιν ἐπιτρέπουσαν νὰ περιστρέφωνται ἐλευθέρως.

ἀποστέρησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀποστερεῖν, ἡ στέρησις, ἀφαίρεσις : Θουκ.7,70 **ἀποστέρησιν ἀκοῆς,** Πλάτ.Νόμ.396 D **ἐπ' ἀποστερήσει τοῦ δούλου** (μὲ τὸν σκοπὸν νὰ στερήσῃ αὐτὸν τοῦ δούλου), **ἡ ἀποστέρησις προνομίων.**

ἀποστερητής (ὁ) ἀποστερῶν, ἅρπαξ : Πλάτ. Πολ.1,344 B **ἀποστερηταὶ καὶ κλέπται.**

ἀποστερητικός-ή-όν κατάλληλος εἰς ἀποστέρησιν, ἁρπάζων, ἐξαπατητικός : Ἀριστφ.Νεφ.747 **ἔχω τόκου γνώμην ἀποστερητικήν** (ἐπινόησιν ἵνα μή τις καταβάλλῃ ὀφειλόμενον τόκον).

ἀποστερητικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἀποστερήσεως βλ. λ.

ἀποστερητρίς-ίδος (ἡ) θηλ. τοῦ ἀποστερητής βλ.λ. : Ἀριστφ.Νεφ.730 **γνώμην ἀποστερητρίδα** (πρόσφορον εἰς δι' ἀπάτης ἀφαίρεσιν).

ἀποστερίζω ἀποστερῶ βλ. λ. : Ἱππ.Ἀδέν.17.

ἀποστεριόρι (λατ. a posteriori) ἐκ τῶν ὑστέρων, διεθνὴς φιλοσοφικὸς ὅρος πρὸς δήλωσιν τοῦ ὅτι γνῶσίς τις προέκυψεν ἐκ τῆς ἐμπειρίας ἢ ἐξ αὐτῆς ἐξαρτᾶται.

ἀποστέριος (ὁ) δημ. ἐπὶ ἀνέμου, ἀπόγειος, στεριανός, ἀπὸ τὴ στεριά.

ἀποστερίσκω ἀποστερῶ βλ. λ.: Σοφ.ΟΚ376.
ἀποστέρισμα (τὸ) δημ. ἡ ἐντελὴς στερέωσις.
ἀποστερνίζω γλωσσ. ἐκβάλλω ἐκ τοῦ στέρνου βλ.λ.
ἀποστερνύς-ή-ό δημ. ὁ τελευταῖος πάντων.
ἀποστερῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. **-ήσω,** μέσ. **-στερήσομαι,** κ. **-στεροῦμαι,** παρακ. **ἀπεστέρημαι** ἀφαιρῶ διὰ τῆς βίας ἢ ἀπάτης, ἁρπάζω: Ἡρ.7,155 **ἦρχε αὐτὸς ἀποστερήσας τοὺς παῖδας,** Σοφ.Ἠλ.1276 **μή μ' ἀποστερήσῃς.. ἡδονήν·** ‖ κ. παθ. **-οῦμαι** ἐν ὁμ. σημ.: Ἡρ.3,130 **Ἑλλάδος ἀπεστερημένος,** Δημ.549,12 **πάντων ἂν ἀπεστερήμην, - ἀπεστερήθην τῆς ἐλευθερίας, - τῶν προνομίων·** 2) μετ' αὐτοπ. ἀντων. ἀποσύρω, ἀπομακρύνω ἐμαυτὸν ἀπό τινος, προσώπου ἢ πράγματος, ἀποτραβιῶμαι: Ἀντιφ.128,28 **οὐκ ἀποστερῶν γε τῶν ἐς τὴν πόλιν ἐμαυτὸν οὐδενός·** 3) δὲν παρέχω τι ὑπεσχημένον, κατακρατῶ: Αἰσχ.Πρ.777 **μή μοι προτείνων κέρδος, εἶτ' ἀποστέρει,** Δημ.528,16· ‖ νεώτ. δὲν ἀποδίδω τὸ εἰς χεῖρας μου ἐμπιστευθέν, ἀλλὰ μὴ εἰς ἐμὲ ἀνῆκον: **ἀπεστέρησε τὸν ἀνεψιὸν τῆς πατρικῆς περιουσίας·** 4) ἐν τῷ λογ. ἐξάγω ἀρνητικὸν συμπέρασμα: Ἀριστλ.Α Πρ.44 Β 23· 5) νεώτ. κ. δημ. -οῦμαι μέσ. ἀποβάλλω τι, χάνω: Διγ.Ἀκρ.2641 **διότι ἀποστερήθηκα ἐκ πάντων τῶν πραγμάτων, - ἀπεστερήθη τῆς ἀκοῆς, - ἀποστερήθηκα τὸ φῶς μου, - τὸ φωμί** μου.
ἀποστεφανῶ-όω κ. νεώτ. δημ. **-ώνω** ἀποστερῶ τὸν στέφανον, ἀφαιρῶ αὐτὸν διὰ τῆς βίας ἢ ἀπάτης: Χαρίτ.1,5 Λουκ.ΖΤραγ.10 **ὄφει.. (** τὸν Ἀπόλλωνα **) ἀπεστεφανωμένον ὑπὸ τῶν λῃστῶν·** ‖ **μέσ. -οῦμαι** ἀφαιρῶ ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀποβάλλω **τὸν στέφανον**: Διογ.Λ 2,54· 2) νεώτ. γεν. ἀφαιρῶ τὸν στέφανον· ‖ ἐκβάλλω ἐντελῶς τὴν στεφάνην ἢ πάσας τὰς στεφάνας τὰς συγκρατούσας ἐν συνοχῇ πρᾶγμά τι οἷον βυτίον, κιβώτιον κττ.
ἀποστεφανώνω νεώτ. κ. δημ. ἀποστεφανῶ βλ.λ.
ἀποστεφάνωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀπόθεσις, ἡ ἀφαίρεσις **τοῦ** στεφάνου: Εὐμάθ.425.
ἀποστέφω μσν. κ. νεώτ. ἀποστεφανῶ, ἀφαιρῶ: Κων.Καιρ.9 Β.
ἀπόστεφις-εως (ἡ) νεώτ. ἀποστεφάνωσις.
ἀποστέωσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα, ἡ κατάστασις τοῦ ἀποστεοῦμαι βλ.λ.
ἀποστηθίζω μτγν. μσν. νεώτ. κ. δημ. ἀπὸ στήθους, ἀπὸ μνήμης λέγω· Εὐστ. « **ὃ δὴ καὶ ἀπὸ** στήθους λέγειν φαμέν, πρὸς διαστολὴν τοῦ **ἀπὸ** μεμβράνας ἢ βιβλίου »: Δαμάσκ. ἐν Σουΐδ. ἐν λ. « Σαλούστιος » **οὐ γάρ ἐστι ταὐτὸν ἐς πλῆθος** ἀποστηθίζειν **καὶ γράφειν ἐς κάλλος** (ἐκ τοῦ προχείρου λέγειν)· 2) νεώτ. κ. δημ. μανθάνω τι ἀπὸ στήθους δι' ἐπανειλημμένης ἀναγνώσεως, τὸ ἀπομνημονεύω ἰδίως ἠχητικῶς (μηχανικῶς) ἐπὶ λέξει: **ἀποστηθίζω ποίημα** (τὸ ἀπομνημονεύω ἐπὶ λέξει), - μὴν ἀποστηθίζετε τὸ μάθημα.
ἀποστήθισις-εως (ἡ) γλωσσ. κ. νεώτ., δημ. **-η** τὸ ἀποστηθίζειν βλ.λ.2), ἡ ἐπὶ λέξει ἀπομνημόνευσις κειμένου τινὸς καὶ ἡ οὕτω ἀπὸ στήθους ἀπαγγελία.
ἀποστηθισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἀποστήθισις βλ. λ.1 κ.2): Ἐπιφάν.1,1106.
ἀπόστημα-τος (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ διάστημα, ἡ ἀπόστασις βλ. λ.: Ἀριστλ.Οὐρ.294 Α 4 **ἀπόστημα τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν γῆν,** Πολυβ.3,95,6 **καθορμισθεὶς τῶν πολεμίων ἐν ἀποστήματι περὶ τοὺς ὀγδοήκοντα σταδίους·** 2) κ. νεώτ. κ. δημ. πυῶδες οἴδημα, σπυρὶ μὲ ἔμπυον: Ἱππ.133 Ε **μὴ γινομένου πυώδους ἀποστήματος·** ‖ ἐν χρ. κ. μτφ.: Πλούτ.Ἠθ.809 Ε **ἂν μήτις οἷος.. Κατιλίνας** **νόσημα καὶ ἀπόστημα πόλεως ἐγγένηται.**
ἀποστηματίας (ὁ) μτγν. ὁ πάσχων ἀπόστημα· ‖ ἐπὶ οἰδήματος, τὸ ἤδη ἐκρέον πύον βλ.λ.2): Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,9 **ἢν δὲ τὸ πύον διεξίῃ κάτω ἀποστηματίαι κικλήσκονται.**

ἀποστηματικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων φύσιν ἀποστήματος βλ.λ.2) ἢ εἰς ἀπόστημα ὀφειλόμενος: Ἡλιόδ.π.Ὀρειβ.44,33,74· ‖ νεώτ. κ. ὁ πάσχων ἀπόστημα· 2) ὁ εἰς ἀπόστασιν θέτων, ὁ ἀποχωριστικός: Χρύσ.Στωϊκ.2,245 **οὐδὲν ἀποστηματικὸν παρεμφαίνουσα.**
ἀποστηματικῶς ἐπίρρ. μτγν. γραμμ. ἀποχωριστικῶς, κατ' ἀπόκλεισιν ἄλλων, ἀπολύτως: Φιλήμ.Λεξ.26 **καὶ χωρὶς δὲ ἀναφορικοῦ λαμβάνεται τὰ ἀνταποδοτικὰ ἀπολύτως, ἤτοι ἀποστηματικῶς καὶ θαυμαστικῶς.**
ἀποστημάτιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. μικρὸν ἀπόστημα: Γαλ.17(1),326.
ἀποστηματώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ ἔχων φύσιν ἀποστήματος, ὅμοιος μὲ ἀπόστημα: Ἱππ.Κωακ.141.
ἀποστήριγμα-ατος (τὸ) ἀπέρεισμα, ὑποστήριγμα: Ἱππ.Ἰητρ.25,ΕΜ 125,17· 2) τὸ ἀποστηρίζεσθαι βλ.λ.2): Ἱππ.Φυσ.9.
ἀποστηρίζω κ. συνηθέστ. μέσ. **-ομαι** στηρίζομαι ἐντελῶς, ἐρείδομαι σταθερῶς, ἀκουμπῶ κάπου καλά: Ἀριστλ.Πρ.5,19 **ἐν δὲ τοῖς κατάντεσι, διὰ τὸ ὑποφέρεσθαι, τοῖς σκέλεσι τοὺς μικροὺς ἀποστηριζόμενοι, πονοῦμεν αὐτούς,** ΑΠλ.265,9 **ᾧ δὲ σεσηρὼς βάκτρον ἀποστηρίζεται ἐς γᾶν·** 2) ἐπὶ νόσου, ἐντοπίζομαι, ἐκδηλοῦμαι **εἰς** ὡρισμένον σημεῖον ἢ ὑπὸ ὡρισμένην μορφήν: Ἱππ.83 F **ἤδη ἀποστηριζομένου τοῦ νοσήματος·** ‖ συγκεντροῦμαι, καταλήγω εἰς ἓν μέρος: Ἀριστλ.ΖΙ 7,9 **ὅταν δ' ὠδίνωσιν αἱ γυναῖκες.. ἀποστηρίζονται αὐταῖς οἱ πόνοι.. εἰς ὁπότερον ἂν τύχῃ τῶν μηρῶν·** 3) μτγν. ἐνεργ. οἱονεὶ διὰ θεμελίων καθιστῶ τι στερεόν, ἀμετάθετον, τὸ στεριώνω κάπου: Ἀπολλινάρ.Ψαλμ.101,49 **ἀρχόμενος τὸ πρῶτον ἀπεστήριξας γαῖαν.**
ἀποστήριξις-εως (ἡ) ὑπομόχλιον, ὑποστήριγμα μοχλοῦ: Ἱππ.Μοχλ.42· 2) ἡ ἐντόπισις νόσου **εἰς** ἓν μόνον μέλος, ἀπόσκηψις: Ἱππ.σ.515 (**πρβλ. κ.** ἀποστήριγμα).
ἀποστιβής-οῦς-ές ὁ μακρὰν τῆς ὁδοῦ: Σοφ.ἀπ. 558 π. Ἡσ. « **ἀποστιβής**· ἀπεφοιτηκώς, οὐ τὴν αὐτὴν τρίβων στείβων, τουτέστι φοιτῶν, Σοφοκλῆς Σκυρίαις ».
ἀποστίβω δημ. ἐκθλίβω, στίβω ἐντελῶς.
ἀποστιγγρῶ-όω Εὐστ.Ἰλ.879,35 « **τὸ δὲ** Ἤλιδι δίῃ κακοφωνίαν **μὲν ἔχει** κατὰ τοὺς ῥήτορας τῇ προφορᾷ, καθὰ καὶ τὸ Ἴριδι δίῃ, **διὰ τὸ ποιεῖν** σεσηρέναι ἀπεστιγγρωκότα τὰ χείλη ».
ἀποστίγγρωσις-εως (ἡ) Εὐστ.Ὀδ.1416 « ἔχεται λόγον ἡ τοιαύτη ἀποστίγγρωσις », βλ. ἀποστριγγρῶ.
ἀποστίζω μτγν. σημειῶ διὰ γραμμῶν ἢ στιγμῶν: Γαλ.17(1),560· 2) μέσ. **-ομαι χωρίζω διὰ** στιγμῆς: Ἰάμβλ. ἐν Ἀνέκδ.2,188.
ἀποστίλβω κ. νεώτ. εἶμαι στιλπνός, λάμπω, γυαλίζω: Ὀδ.Γ408 **λίθοι ἀποστίλβοντες ἀλείφατος** (λάμποντες ἀπὸ τὸ ἄλειμμα)· ‖ ἀπολ. ἐν ὁμ. σημ: Ἀριστλ.Μετ.370 Α 14 **φαίνεται τὸ ὕδωρ ἀποστίλβον τῆς νυκτός,** Ἐκκλ.Μηναι.1,30 Συναξάρ. **συνέβαινε ταῖς ὄφεσι χαριέστερον ἀποστίλβειν.** 2) ἐνεργ. καθιστῶ τι στιλπνόν, τὸ κάνω νὰ λάμπῃ, νὰ γυαλίζῃ: Κλήμ.Ἀλ.89, Νόνν.Δ 5,16 **Μήνη σέλας** ἀποστίλβουσα **κεραίης.**
ἀποστιλβῶ-όω δημ. **-ώνω** μτγν. κ. νεώτ. κάμνω τι ὅλως στιλπνόν: ΑΠ 7,339 **τὸ κύπελλον ἀποστίλβωσον, - ἀποστιλβοῦσι τὰ μέταλλα.**
ἀποστιλβώνω νεώτ. κ. δημ. ἀποστιλβῶ βλ.λ.
ἀπόστιλψις-εως (ἡ) σχόλ. τὸ ἀποστίλβειν, ἡ λάμψις: σχόλ.Ἀπολλ.Ρ 3,1377, Ἡσ. ἐν λ. **αἰγίς.**
ἀποστιχίς-ίδος μτγν. **ἐκκλ.** κ. **ἀπόστιχος** ἢ -ον βλ.λ.: Τριῴδ. « τῇ τρίτῃ τῆς ἑσπέρας εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα τὸ στιχηρὸν τοῦ Μηναίου, ὡς συνήθως ἀποστιχίς ».
ἀπόστιχος (ὁ) **ἢ ἀπόστειχο(ν)** (τὸ) μτγν. ἐκκλ.

νεώτ. κ. δημ. ὁ. **ἀποστιχίς** ἐκκλησιαστικὴ ᾠδή, τροπάριον πρὸ τοῦ ὁποίου ψάλλεται ἐπιτροχάδην στίχος τις τῶν ψαλμῶν: Παρακλ.22 **τῇ παρασκευῇ πρωΐ ἀπόστιχος τῶν αἴνων.**

ἀποστλεγγίζω ἀπομάσσω, ἀποκαθαίρω τὸ σῶμα μετὰ τὸ ἄλειμμα ἐν τῷ λουτρῷ διὰ τῆς στλεγγίδος: Φιλόστρ.Γυμν.18,51· συνήθ. μέσ. **-ομαι**: Ἀριστφ.Ἱππ.580 **μὴ φθονεῖθ' ἡμῖν κομῶσι μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις** (καθαροῖς μετὰ τὸ λούσιμον), Ξεν. Οἰκ.11,18· ‖ Ἡρωδιαν.Φιλ.468 «ἀποστλεγγίσασθαι τὸ ἄνευ ἀλείμματος λούσασθαι».

ἀποστλέγγισμα-ατος (τό) μτγν. τὸ διὰ τῆς στλεγγίδος ἀποξυσθέν, ἀπομαχθέν, ἀποκάθαρμα: Στράβ.5,5,6.

ἀποστοιβάζω νεώτ. κ. δημ. διαλύω σωρὸν ἐστοιβαγμένων πραγμάτων, χωρίζω κατὰ μέρη· τὰ ἐστοιβαγμένα, χαλάω τὴ στοίβα· 2) συμπιέζω πλειότερον ἢ διευθετῶ καλύτερον τὰ ἤδη ἐστοιβαγμένα, κάνω πιὸ σφιχτὴ ἢ πιὸ κανονικὴ τὴ στοίβα· 3) εἰδ. ἐξάγω εἰς τὴν ξηρὰν πρὸς ἀποθήκευσιν τὴν στοίβα, τὸ φορτίον τοῦ πλοίου.

ἀποστοίβασις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποστοιβάζω βλ. λ.

ἀποστοιχειώνομαι δημ. μεταβάλλομαι εἰς στοιχειό, ἤτοι ὑπερφυσικὸν ὄν, φάντασμα, δαιμόνιον: λαϊκὴ παράδ. ἐν Σάρρ.Ἀν.ΛΗ ἐν λ. **ἕνας πιστικὸς ἔγλυφε μὲ τὸ δάχτυλό** του τὴ λίγδα **τοῦ στοιχειοῦ ποὺ σφάξανε, ἀποστοιχειώθη κι αὐτὸς καὶ δὲν τὸν χωροῦσε** ὁ **τόπος.**

ἀποστοιχῶ-έω μσν. θέτω κατὰ σειράν, εἰς τάξιν, διευθετῶ: Κων.Καιριμ.182.

ἀποστολάτορας (ὁ) μσν. κ. δημ. ὁ ἀπεσταλμένος, ἀγγελιαφόρος, μαντατοφόρος: Ἀραβ.Μυθ. Χαλ.2,235 **ἦλθεν ἕνας ἀποστολάτορας ἀπὸ τὸν Βασιλέα,** Ἐρωτόκρ.Δ 209 **κι αὐτοὶ οἱ ἀποστολάτοροι κι αὐτοὶ οἱ μαντατοφόροι.**

ἀποστολεῖον (τό) μτγν. κ. μσν. ἐκκλ. κ. **-στόλιον** ναὸς καθιερωμένος εἴς τινα τῶν ἀποστόλων: Θεοδώρητ.4,1327.

ἀποστολεύς-έως (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. **-έας** ἐν Ἀθήναις ὁ ἄρχων, ὅστις ἐφρόντιζε διὰ τὸν ταχὺν ἐξοπλισμὸν καὶ ἀπόπλουν τοῦ στόλου: Πολυδ.8,99 «ἀποσταλεῖς οἱ προνοούμενοι τῶν ἀποστόλων καὶ τοῦ ἔκπλου τῶν τριήρεων»: Δημ.1146 (τέλ.) ὕστερον **αὐτῷ περιτυχὼν προσεκαλεσάμην πρός τε τοὺς ἀποστολέας καὶ πρὸς τοὺς τῶν νεωρίων ἐπιμελητάς·** 2) νεώτ. δημ. **-έας** ὁ ἀποστέλλων τι, οἷον ἐμπόρευμα, ἐπιστολήν, τηλεγράφημα: **ἐπὶ τοῦ φακέλλου δέον νὰ τίθεται τὸ ὄνομα τοῦ ἀποστολέως.**

ἀποστολή (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀποστέλλειν βλ.λ., τὸ πέμπειν μακρὰν ἢ πρὸς τὰ ἔξω: Εὐρ.Φοίν.1043 **Πυθίαις ἀποστολαῖσιν,** - ἡ ἀποστολὴ **ἐγγράφων,** - **χρημάτων,** - **ἐμπορευμάτων·** ‖ νεώτ. συνεκδ. καὶ τὸ ἀποστελλόμενον πράγμα· 2) ἐπὶ προσ τὸ προπέμπειν: Ἀριστλ.ΗΝικ.123 Α 3 **ξένων ἀποδοχὰς καὶ ἀποστολάς·** 3) ἡ μακρὰν ῥῖψις, ἡ ἐκτόξευσις: Φίλ.Βελοπ.69 **ἀποστ- βελῶν·** 4) (ἐκ τοῦ παθ.) ἡ ἀναχώρησις: Θουκ.8,8· 5) ἐκκλ. τὸ **εἶναί τινα ἀπόστολον** βλ.λ.2), τὸ ἀσκεῖν τὸ ἔργον τοῦ ἀποστόλου: ΚΔΚορινθ.1,9,2 **ἡ γὰρ σφραγὶς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ·** 6) νεώτ. κ. δημ. μτφ. σπουδαῖον ἔργον, ὅπερ ἀναλαμβάνει τις νὰ ἐπιτελέσῃ ἢ κεῖται ὡς σκοπὸς τοῦ βίου αὐτοῦ. ἡ ἐν **τῷ κόσμῳ** ἀποστολὴ **τοῦ ἀνθρώπου,** - **ἀπεχώρησε τῆς πολιτικῆς πρὶν ἐκπληρώσῃ τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ·** 7) νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. ὁμὰς εἰδικῶν προσώπων ἀποστελλομένων ἢ οἰκείᾳ βουλήσει μεταβαινόντων που πρὸς ἐπιτέλεσιν ὡρισμένου τινὸς ἔργου: ἡ **ἑλληνικὴ ἀποστολὴ εἰς τὸ συνέδριον τῆς εἰρήνης** (συνηθέστ. ἀντιπροσωπεία), - **τὰ μέλη τῆς διὰ τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ Β. Πόλου ἀποστολῆς.**

ἀποστολιάτικο (τό) δημ. ποικιλία τῆς οἰνοφόρου ἀμπέλου μὲ σταφυλὰς χρώματος λευκοῦ ἐλαφρῶς ῥοδίζοντος· 2) συνήθ. ἐκ πληθ. ποικιλία ἀπίων· 3) ποικιλία σύκων.

ἀποστολίζομαι μσν. ἐκκλ. ἀναγινώσκω ἐν ἐκκλησίᾳ τὸν ἀπόστολον, ἤτοι περικοπὴν ἐκ τῶν πράξεων ἢ τῶν ἐπιστολῶν τῶν Ἀποστόλων: Θεόδ. Στ.1581 «περὶ τοῦ ἀναγνώστου, ὅτι ἐπέστρεφεν ἐπιτιμιασθείς, δίκαιόν ἐστιν ἕως καιροῦ συνόδου μὴ ἀποστολίζεσθαι»· 2) ἐνεργ. **ἀποστολίζω** βλ.λ.

ἀποστολίζω δημ. συμπληρῶ τὸν στολισμόν, τελείως στολίζω· ‖ μέσ. **-ομαι** ὅλως στολίζομαι, βάνω ὅλα μου τὰ στολίδια, ἐπὶ προσ.· 2) μσν. ἀποστολίζομαι βλ. λ.

ἀποστολικά ἐπίρρ. δημ. κ. **ἀποστολικάτα** ἀποστολικῶς βλ.λ.· 2) εἰδ. ὅπως ἐπορεύοντο οἱ ἀπόστολοι, ἤτοι πεζῇ: **ἤρθαμε ὡς ἐδῶ ἀποστολικά.**

ἀποστολίκιον (τό) μτγν. ἐκκλ. ἔνδυμα ἀποστολικὸν ἢ ἀρχιερατικόν: Ἀχμ.Ὀνειρ.158 **εἰ δὲ ἴδῃ τις ὅτι ἐφόρει ἀποστολίκιον.**

ἀποστολικός-ή-ό(ν) μτγν. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς ἀποστολὴν βλ.λ., ἀνήκων: Πρόκλ.π.Φωτ.Βιβλ. 322 Β **ἀποστολικὰ μέλη ὅσα διαπεμπόμενοι πρός τινας ἐποίουν** (ᾄσματα)· 2) ἐκκλ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ἀποστόλους: Ἀχμ.Ὀνειρ. 249 **ἀποστολικὸν χάσδιον,** - **ἀποστολικαὶ διατάξεις** (αἱ ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων τεθεῖσαι), - **ἀποστολικὰ στιχηρὰ ἢ τροπάρια** (τὰ πρὸς τιμὴν τῶν Ἀποστόλων ψαλλόμενα εἰς τὴν ἐκκλησίαν)· ‖ ὁ σύμφωνος πρὸς τὴν διδασκαλίαν ἢ τὸν τρόπον τῶν Ἀποστόλων: Σύμβ.Πίστ. **εἰς μίαν ἁγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν ἐκκλησίαν,** - **ἀποστολικὸς βίος,** - **ἀποστολικὰ ἤθη·** ‖ **ἀποστολικοί** (οἱ) αἱρετικοὶ διαφόρων ἐποχῶν· ‖ **ἀποστολικὴ μεγαλειότης** τίτλος τῶν **ἄλλοτε** βασιλέων τῆς Οὐγγαρίας.

ἀποστολικῶς ἐπίρρ. μτγν. μσν. κ. νεώτ. ἐκκλ., δημ. **-ά** συμφώνως πρὸς τὰς διδαχὰς ἢ τὸν τρόπον τῶν ἁγίων Ἀποστόλων: Ἐκκλ.Μην.3,7 Συναξαρ. **ἀποστολικῶς τὸν λόγον κηρύττειν·** 2) δημ. ἀποστολικὰ βλ.λ.

ἀποστολιμαῖος-α-ον μτγν. ὁ ἀποσταλείς: Ἀχιλλ.Τάτ.2,9.

ἀποστόλιον (τό) μτγν. ἀποστολεῖον βλ.λ.: Εὐμάθ.9,410· 2) Πάπ. ἐν Αἰγύπτῳ τέλος πληρωνόμενον ὑπὸ τῶν καροβανίων διὰ τὴν χρῆσιν τῶν δημοσίων ὁδῶν καὶ τὴν παρεχομένην ὑπὸ τοῦ κράτους ἀσφάλειαν.

ἀποστολοευαγγέλιον (τό) ἐκκλ. κ. **-ευάγγελον** τὸ ἀνάγνωσμα περικοπῆς ἐκ τῶν πράξεων ἢ τῶν ἐπιστολῶν τῶν Ἀποστόλων καὶ τοῦ Εὐαγγελίου ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ: Εὐχολόγ.163 «λέγονται τὰ εἰρηνικὰ καὶ τὸ ἀποστολοευαγγέλιον».

ἀπόστολος (ὁ) κ. μσν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὡς ἄγγελος ἀποστελλόμενος, ὁ ἀπεσταλμένος: Ἡρ.1,21 **ὁ μὲν δὴ ἀπόστολος ἐς Μίλητον ἦν,** αὐτ.5,38 **οὗτός ἐς Λακεδαίμονα τριήρει ἀπόστολος ἐγίνετο·** ‖ Ἡσ «στρατηγὸς κατὰ πλοῦν πεμπόμενος»· ‖ εἰδ. ὁ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἀπεσταλμένος εἰς τοὺς Ἰουδαίους: ΠΔΒασ. 2,14,6· 2) ἐκκλ. **ἀπόστολοι** (οἱ) οἱ ὡς κήρυκες τοῦ εὐαγγελίου ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ἀποσταλέντες εἰς τὰ ἔθνη μαθηταὶ αὐτοῦ: ΚΔΜατθ.10,2 **τῶν δὲ δώδεκα ἀποστόλων τὰ ὀνόματά εἰσι ταῦτα,** Μηναι.8,15 Ἐξαποστ. **Ἀπόστολοι ἐκ περάτων συναθροισθέντες ἐνθάδε.. κηδεύσατέ μου τὸ σῶμα·** ‖ δθ. νεώτ. κ. δημ. ἡ φρ. **ἀπόστολοι ἐκ περάτων** λεγομένη ἐπὶ συρροῆς πολλοῦ πλήθους ἐλθόντος ἐκ παντοίων τόπων· 3) **εἰδ.** ὡς οὐσ. **ἀπόστολος** (ὁ) ἐκκλησιαστικὸν βιβλίον περιέχον περικοπὰς ἐκ τῶν ἐπιστολῶν **καὶ** τῶν πράξεων τῶν Ἀποστόλων ἀναγιγνωσκομένας εἰς τὰς ἐκκλησίας: Νικηφ.Κων.Ἀντιρρ.3,60 **ἡ ἱερὰ τοῦ ἀποστόλου βίβλος·** ‖ δημ. κ. ἑκάστη

τῶν ἀναγιγνωσκομένων τούτων περικοπῶν : **εἶπε ὡραῖα τὸν ἀπόστολο**· 4) νεώτ.μτφ. ἔνθερμος κήρυξ ἰδεολογίας τινός : **ἀπόστολος τῆς εἰρήνης, - τῆς ἰσότητος, - τῆς ἀγάπης**· 5) ὁμ. μτφ. δημ. ὁ ὡραῖος τὴν ὄψιν ἀνήρ . δημ. δίστ. **φηλὸς ἄντρας ἀπόστολος, κοντὸς πομπὴ καὶ γάνα**· 6) νεώτ. κ. δημ. ὡς κύριον ὄνομα· 7) ἐπιθ. **ἀπόστολον πλοῖον** ἢ ἁπλῶς **ἀπόστολον** πλοῖον φορτηγὸν ἢ ὡς ἀγγελιοφόρον ἄλλοτε ἐδῶ καὶ ἄλλοτε ἐκεῖ πεμπόμενον : Πλάτ.Ἐπιστ.364 A **ἐν τοῖς ἀποστόλοις πλοίοις ἐμβάς,** Βίος Ὁμ.19· 8) **ἀπόστολος** (ὁ) ὁμὰς πολεμικῶν πλοίων ἑτοίμη πρὸς ἀπόπλουν. στόλος : Λυσ.19,21 **ἀργυρίου δ᾽ εἰς τὸν ἀπόστολον ἠπόρουν,** Δημ.30 **ἠφίετε τὸν ἀπόστολον,** AB 2,17,26 «ἀπόστολος ὁ ἐκπεμπόμενος μετὰ στρατιᾶς καὶ παρασκευῆς ἐπὶ πόλεμον»· 9) ἀποστολὴ ἀποικίας· Διον.Ἀλ.9,54· ‖ ἀποστολή, ἐπὶ πρεσβείας : Ἰώσ.ΑΙ 17,(1),1 **ἀφίκετο.. πρεσβεία Ἰουδαίων, Οὐάρου τὸν ἀπόστολον αὐτῶν τῷ ἔθνει ἐπικεχωρηκότος.**

ἀποστοματίζω κ. μτγν. κ. ἐκκλ. κ. δημ. διδάσκω ἀπὸ στόματος, ἤτοι ἀπὸ μνήμης καὶ ἄνευ βοηθητικῶν σημειώσεων : Πλάτ.Εὐθύδ.277 A **ἄρα οὐ μανθάνεις ἅττ᾽ ἂν ἀποστοματίζῃ τις ;** ‖ παθ. -ομαι ἐν ὁμ.σημ. : Ἀριστλ.Σοφ.Ἐλ.165 B 32 **τὸ ἀποστοματιζόμενον** (τὸ ἀπὸ μνήμης διδασκόμενον)· ‖ δημ. γεν. λέγω, ἀπαγγέλλω τι ἀπὸ μνήμης· 2) ἐρωτῶ καὶ λαμβάνω ἀπαντήσεις, ἐπερωτῶ : ΚΔΛουκ.11,53 **ἤρξαντο .. οἱ Φαρισαῖοι .. ἀποστοματίζειν αὐτὸν περὶ πλειόνων**· 3) δημ. εἰδ. διαβιβάζω ἀπὸ στόματος (προφορικῶς) εἴς τινα παραγγελίαν ἄλλου.

ἀποστομάτισμα-ατος (τὸ) μσν. ἀποστόμισμα βλ.λ. : Θεοφύλ.Βουλγ.3,665 C.

ἀποστοματισμός (ὁ) νεώτ. τὸ ἀπὸ στόματος ἤτοι ἀπὸ μνήμης λέγειν, ἀπαγγέλλειν, κατ᾽ ἀντίθ. πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν.

ἀποστομάτου ἐπίρρ δημ. κ. **ἀποστοματικοῦ** ἀπὸ στόματος, προφορικῶς, ξεστομάτου.

ἀποστομαχίζω μσν. ἔχω βάρος ἢ ἐνοχλήσεις εἰς τὸν στόμαχον, στομαχιάζω.

ἀποστομίζω μτγν. κ. δημ. ἀμβλύνω τὴν κόψιν, στομώνω, ἐπὶ τέμνοντος ὀργάνου· ἐν τῷ παθ. : Φιλόστρ.Νεώτ.Εἰκ.2,17 **πέλεκυς ἀπεστομισμένος ὑπὸ τῶν πληγῶν**· 2) Ἡσ. κ. δημ. ἀποστομῶ, ἀναγκάζω εἰς σιγήν· Ἡσ. « **ἀποστομίζων**· φιμῶν »· 3) Ἡσ. « **ἀποστομίζειν**· ἀπὸ μνήμης ἀξιοῦν λέγειν »· 4) δημ. ἑκατομίζω, ξεστομίζω.

ἀποστομφάζω μσν. κομπορρημονῶ.

ἀποστομῶ-όω κ. νεώτ. δημ. **-ώνω,** ἀόρ. παθ. δημ. **-ώθηκα,** κ. μτχ. παρακ. **ἀποστομωμένος** κλείω, φράσσω τὸ στόμα ἢ τὸ στόμιον τινός : Πολύβ.ἀπ.117 **προέθετο τὰς διώρυχας ἀποστομοῦν**· κ. μέσ. κ. παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Ἱππ.238,19 **τὰ νεῦρα ἑλίσσεται ἀμφὶ τὰς ἀποφύσιας τῶν ἄρθρων καὶ ἀποστομοῦται ἡ ῥίς, - ἀπεστομώθη τὸ πυροβόλον**· 2) κ. νεώτ. ἀμβλύνω τὴν ἀκμήν, τὸν αἰθέρα αἰχμηροῦ καὶ ἰδίως κοπτεροῦ ὀργάνου, τὸ δημ. στομώνω : Διον.Ἀλ.Ρωμ.6,14 **ὅπλα ἄχρηστα .. ἀπεστομωμένα τὰς ἀκμάς,** Λουκ.Τίμ. 18 **ἀπεστομωμέναι δύο ἀκτῖνες** (τοῦ κεραυνοῦ τοῦ Διός), **- τὸν ἔπληξε δι᾽ ἀπεστομωμένης μαχαίρας**· 3) νεώτ. δημ. **-ώνω** μτφ. διὰ τοῦ λόγου μου ἢ ἄλλως πως περιάγω τινὰ εἰς ἀδυναμίαν ν᾽ ἀπαντήσῃ ἢ ἐπιμείνῃ εἰς ἀξίωσίν τινα αὐτοῦ ἢ γνώμην ἢ δικαιολογίαν κττ. : **τοῦ ὑπέμνησε τὰς προτέρας εὐεργεσίας καὶ τὸν ἀπεστόμωσε, - τοῦ ἔδειξα τὸ γράμμα του καὶ τὸν ἀπεστόμωσα**· κ. παθ. : **ὅτε τῷ ἀνεγνώσθη ἡ ἀντίθετος πρώτη κατάθεσίς του ὁ μάρτυς ἀπεστομώθη.**

ἀποστόμωμα (τὸ) δημ. κ. **-ωμός** ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποστομώνω βλ.λ.

ἀποστομώνω δημ. ἀποστομῶ, ὅλως ἀμβλύνω τὸ στόμα, τὴν ἀκμὴν τέμνοντος ὀργάνου **κ. ἀμτβ.** : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.89,13 **καὶ σὺ σπαθί μου δαμασκὶ νὰ μὴν ἀποστομώσῃς**· 2) προβάλλω φραγμόν, ἀποκωλύω, ἐμποδίζω : Βαλαωρ.Θαν.Διάκ.1,91 **ν᾽ ἀποστομώσουν τὸ θολό, τἀγριωμένο κῦμα**· 3) μτφ τὸν φέρω εἰς ἀδυναμίαν νὰ ἀπαντήσῃ, ἀποστομῶ βλ.λ.3) : Σόρρ.μτφρ.Εὐρ.Ἱππ.1267 **νὰ τὸν ἀποστομώσω μὲ τὰ λόγια μου.**

ἀποστόμωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. δημ **-η** ἄνοιξις, ἄνοιγμα : Ἀριστλ Πρ.888 A 28 **τῶν πόρων ἀποστόμωσιν**· 2) νεώτ κ. δημ. **τὸ ἐπιφέρειν** ἐπίσχεσιν τοῦ λόγου, ἀδυναμίαν πρὸς ἀπάντησιν τὸ ἀποστομοῦν βλ.λ.3)

ἀποστομωτικά ἐπίρρ δημ. κατὰ τρόπον ἀποστομωτικόν, δι᾽ ἀποστομώσεως βλ.λ.2).

ἀποστομωτικός-ή-όν νεώτ κ. δημ. ὁ ἀποστομῶν ὁ εἰς σιγὴν ἐξαναγκάζων . **ἀποστομωτικὴ ἀπάντησις.**

ἀποστομωτικῶς ἐπίρρ. νεώτ κατὰ τρόπον ἀποστομωτικόν, δι᾽ ἀποστομώσεως βλ.λ.2).

ἀπόστοργος-ον μτγν. ὁ στοργὴν ἀφοσίωσιν μὴ ἔχων ἢ ὁ τὴν στοργὴν ἀποβάλλων : Πλούτ.Ἠθ. 491 **καὶ ἵππος .. καὶ κύων .. μὴ τυγχάνοντα θεραπείας ἀπόστοργα γίγνεται**· 2) παθ. Ἡσ. « **ἀπόστοργον**· ἀπεχθὲς καὶ μὴ στεργόμενον ».

ἀποστόργως ἐπίρρ. μτγν. ἀστόργως, **ἄνευ στοργῆς** : Λιβάν.Προγ.51,13.

ἀποστοχάζομαι μτγν. **δὲν ἐπιτυγχάνω τὸ σκοπόν,** ἀτυχῶ εἴς τι : Ἀθαν.1,50.

ἀπόστραβος-η-ο δημ. ὁ ἐντελῶς **στραβός,** ὅλως τυφλός : **στραβὸς κι ἀπόστραβος.**

ἀποστραβοῦμαι-όομαι μτγν. ἐκτυφλοῦμαι : Σωρ.1,106 **ὑπὸ τοῦ πλείονος φωτὸς .. ἀποστραβοῦσθαι.**

ἀποστραβώνω δημ. στρεβλῶ, διαστρέφω τι ἐντελῶς ἢ πλειότερον παρ᾽ ὅσον ἦτο· **κ. ἀμτβ.** : **ἀποστράβωσε ἡ κολώνα**· 2) **καθιστῶ τινα ἐντελῶς τυφλόν**· παθ. **-ώνομαι** τελείως τυφλοῦμαι : **ἀποστραβώθηκε καὶ δὲν βγαίνε ἀπὸ τὸ σπίτι του.**

ἀποστραγγαλίζω μτγν. φονεύω διὰ στραγγαλισμοῦ, πνίγω : Διόδ.Σ 14,12 **περιθεὶς κάλων ἀπεστραγγάλισε.**

ἀποστράγγιγμα (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποστραγγίζω βλ.λ.

ἀποστραγγίδι (τὸ) δημ. κ. **-στράγγι τὸ μετὰ τὸ** στράγγισμα ὑγροῦ τινος ἀπομένον ὑπόλειμμα : **τ᾽ ἀποστραγγίδια τοῦ λαδιοῦ.**

ἀποστραγγίζω μτγν. νεώτ. κ. δημ. τελείως στραγγίζω· ‖ παθ. **-ομαι** μτφ. οἱονεὶ δι᾽ ἀποστραγγίσεως ἐξαντλοῦμαι, ἀφανίζομαι : Θεολ.Ἀριθμ.49 **ἡ κατ᾽ ἰσχὺν πᾶσα ἐπίδοσις ἀποστραγγίζεται**· 2) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἀφαιρῶ δι᾽ ἀποχετεύσεως τὸ ὕδωρ ἑλώδους ἢ ὑγροῦ ἐδάφους πρὸς ἀποξήρανσιν αὐτοῦ, ἀποξηραίνω.

ἀποστράγγισις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. **-η** ἡ τελεία στράγγισις· **2) εἰδ.** ἡ δι᾽ ἀποχετεύσεως τῶν ὑδάτων ἑλώδους ἢ ὑγροῦ ἐδάφους ἀποξήρανσις αὐτοῦ, ἄ. δραίνωσις.

ἀποστράγγισμα-ατος (τὸ) μτγν. νεώτ. δημ. κ. **-γμα** τὸ ἐντελές, τὸ ἐξ ὁλοκλήρου στράγγισμα : Συνέσ.302· 2) τὸ ἀποστραγγίδι βλ.λ.

ἀποστραγγιστήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. ὀχετὸς ἢ χάνδαξ, δι᾽ οὗ ἐπιτυγχάνεται ἀποχέτευσις τῶν ὑδάτων ἑλώδους ἢ γεν. ὑγροῦ ἐδάφους.

ἀποστραγγιστήριος-ον νεώτ. ὁ κατάλληλος ἢ ὁ χρήσιμος πρὸς ἀποστράγγισιν **ἐδαφῶν** ; **ἀποστραγγιστήριος αὖλαξ.**

ἀποστραγγιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ συντελῶν εἰς ἀποστράγγισιν βλ.λ.2) ἐδάφους : **ἀποστραγγιστικὰ ἔργα** (ἀποξηραντικά).

ἀποστρακίζω μτγν. ὀπτῶ τι ἐντελῶς, ἕως ὅτου γίνῃ ἔξωθεν σκληρὸν οἱονεὶ ὡς ὄστρακον : Γαλ.,6

484· 2) ἐξορίζω δι᾿ ὀστρακισμοῦ, ἐξοστρακίζω: Ἡσ.,Σουΐδ « ἀποστρακισθῆναι ἐξορισθῆναι ».

ἀποστρακοῦμαι-όομαι κ. μσν. γίνομαι σκληρὸς ὡς ὄστρακον : Ἱππ.Κεφ.Τρωμ.16,Μιχ.Ψελλ.Ἐπιστ.22 **ἀπωστρακώθη καὶ ἀπελιθώθη**· ‖ συνεκδ. ὀστεοποιοῦμαι : Ἰω.Φιλόπ.ΖΓ 113,1.

ἀποστράπτω μτγν. ποι. ἐντόνως ἀστράπτω, ἀκτινοβολῶ : Ἀπολλ.Ρ 3,1018 (ἐν τμήσ.).

ἀπόστρατα ἐπίρρ. δημ. μακρὰν ἢ ἔξω τῆς ὁδοῦ, παράμερα ἀπὸ τὴ στράτα.

ἀποστρατεία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ κατάστασις τοῦ ἀποστρατευθέντος ἀξιωματικοῦ ἢ ὑπαξιωματικοῦ, ἡ ἀπὸ τῆς ἐνεργοῦ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἀπομάκρυνσις λόγῳ ὁρίου ἡλικίας, σωματικῆς ἀνικανότητος κττ. : **εἶναι ἐν ἀποστρατείᾳ, - τὸν ἔβαναν σὲ ἀποστρατεία**· ‖ κατ᾿ ἐπέκτ. ἡ ἀπομάκρυνσις, ἡ ἀποχή τινος ἀπὸ τοῦ ἐπαγγέλματός του: **ἠθοποιὸς ἐν ἀποστρατείᾳ** (μὴ λαμβάνων πλέον μέρος εἰς θεατρικὰς παραστάσεις).

ἀποστρατεύομαι μτγν. κ. νεώτ. ἀπολύομαι τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας : Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.5,60· ‖ νεώτ. ἐπὶ ἀξιωματικῶν ἢ ὑπαξιωματικῶν, ἀποχωρῶ τῆς ἐνεργοῦ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, τίθεμαι ἐν ἀποστρατείᾳ βλ.λ. ‖ κατ᾿ ἐπέκτ. παύομαι ἐξασκῶν τὸ ἐπάγγελμά μου.

ἀποστράτευσις (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀποστρατεύω βλ.λ., ἡ ἀπὸ τοῦ στρατοῦ ἀπομάκρυνσις· 2) εἰδ. ἡ λύσις, διάλυσις ἐπιστρατεύσεως βλ.λ.

ἀποστράτευτος (ὁ) μσν. ὁ ἐν ἀποστρατείᾳ ὤν, ὁ ἀπόστρατος : Ἀνν.Κομν.484.

ἀποστρατεύω νεώτ. παθ. ἀόρ. **ἀπεστρατεύθην** κ. δημ. **-εύθηκα,** μτχ. παρακ. **ἀπεστρατευμένος** κ. δημ. **ἀποστρατεμένος** θέτω ἀξιωματικὸν ἢ ὑπαξιωματικὸν ἐν ἀποστρατείᾳ βλ.λ., ἀπομακρύνω τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας· ‖ **ἀποστρατεύομαι** τίθεμαι εἰς ἀποστρατεῖον : **ἀπεστρατεύθη τῇ αἰτήσει του, - ἀποστρατεύθηκε ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια.**

ἀποστράτηγος (ὁ) ὁ μὴ ὢν πλέον στρατηγός, ὁ παυθεὶς τῆς στρατηγίας : Δημ.669.

ἀποστρατοπεδεύομαι ἀποθ. μεταστρατοπεδεύω, ἐγκαθιστῶ ἀλλαχοῦ τὸ στρατόπεδόν μου : Ξεν.Ἀν.7,7,1 **Σεύθης μὲν ἀπεστρατοπεδεύετο προσωτέρω** (εἰς ἀπόστασίν τινα, παραπέρα).

ἀπόστρατος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν καταστάσει ἀποστρατείας βλ.λ. εὑρισκόμενος, ὁ ἰδιωτεύων ἀξιωματικὸς ἢ ὑπαξιωματικός· ‖ κατ᾿ ἐπέκτ. ὁ μὴ ἐξασκῶν πλέον τὸ ἐπάγγελμά του.

ἀπυστρέφαι Ἐπιγρ. δωρ. ἀποστρέφαι.

ἀποστρεβλῶ-όω μτγν. κ. νεώτ. βασανίζω διὰ στρεβλώσεως, ὅλως στρεβλώνω ‖ παθ. **-οῦμαι** κ. ἐν μέσ. σημ. ὑφίσταμαι, ἐπάγω εἰς ἐμαυτὸν ἀποστρέβλωσιν : ΠΔΜακκ.2,9,7 **τὰ μέλη τοῦ σώματος ἀποστρεβλοῦσθαι.**

ἀποστρεβλώνω νεώτ. ἀποστρεβλῶ βλ. λ.

ἀποστρέβλωσις (ἡ) νεώτ. ἡ τελεία στρέβλωσις.

ἀποστρεπτικός-ή-όν μτγν. ἀποκρουστικός.

ἀπόστρεπτος-ον μτγν. ὁ ὀπίσω ἐστραμμένος· ΑΒ 10,22 « ἀπόστρεπτος ἄπιθι ἀντὶ τοῦ ἀποστραφεὶς ἄπιθι » : Φρύν.Σοφ.Παρ.15 Β· 2) μτφ. ἀποκρουστικός, ἀπρόσδεκτος : Διογενιαν.Ἐπικ.4,62.

ἀποστρέφω κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. **-φω,** παθ. κ. μέσ. **-στρέφομαι,** μτγν. **-στραφήσομαι,** ἰων. ἐνεργ. ἀόρ. ἀποστρέφασκε, μέσ. κ. παθ. **-εστράφην,** σπαν. μέσ. **-εστρεφάμην,** δημ. ἀόρ. ἐνεργ. **ἀπόστρεψα,** παθ. κ. μέσ. **ἀποστράφηκα,** ἐνεργ. παρακ. **ἀπέστροφα,** παθ. **ἀπέστραμμαι** στρέφω πρὸς τὰ ὀπίσω κ. εἰδ. ἐξαναγκάζω εἰς ὑποχώρησιν, εἰς φυγήν : Ἰλ.Ο 62 **αὐτὰρ Ἀχαιοὺς αὖτις ἀποστρέψῃσιν**· ‖ ὁμ. ἐπὶ προσ. ἀναγκάζω τινὰ νὰ λάβῃ κατεύθυνσιν πρὸς τὰ ὀπίσω, τὸν γυρίζω ὀπίσω : Θουκ. 4,97 **ἀπαντᾷ κήρυκι Βοιωτῷ, ὃς αὐτὸν ἀποστρέψας**· ‖ κ. ἐπὶ ὀχημάτων κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. : Ξεν.ΚΠ 4,3,1 **ἁμάξας.. καταλαβόντες καὶ ἀποστρέψαντες προσήλαυνον**· ‖ γεν. ἐπὶ πραγμάτων, στρέφω πρὸς τὰ ὀπίσω : Ὀδ.Χ 173 **ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας**· ‖ ὁμ. κ. νεώτ. ἐπὶ πραγμ. στρέφω πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν, πρὸς ἄλλο μέρος : Εὐρ.Μήδ.1148 **ἀπέστρεψ᾿ ἔμπαλιν παρηΐδα, - ἀπέστρεψα ἐξ ἀηδίας τὸ πρόσωπον, - τὸ βλέμμα**· ‖ μτγν. κ. νεώτ. κ. ἐπὶ προσ. : ΠΔ Ψαλμ.101 **μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ᾿ ἐμοῦ**· ‖ μτφ. ἐπὶ πολέμου, μεταφέρω αὐτὸν εἰς ἄλλο μέρος δι᾿ ἀντιπερισπασμοῦ : Θουκ.4,8, Ἀρρ. Ἀν.21,1 **ἀπ. τὸν πόλεμον εἰς Μακεδονίαν**· 2) ὡς ἀμτβ. στρέφομαι πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπιστρέφω, γυρίζω : Σοφ.ΟΚ 1403 **οὐδ᾿ ἀποστρέψαι πάλιν**· 3) παθ. **-ομαι** λυγίζομαι πρὸς τὰ ὀπίσω, κάμπτομαι : Ἡρ.1,166 (αἱ νῆες) **ἦσαν ἄχρηστοι· ἀπεστράφατο γὰρ τοὺς ἐμβόλους** (εἶχον καμφθῆ τὰ ἔμβολα αὐτῶν)· 4) κ. νεώτ. κ. δημ. μέσ. **-ομαι** στρέφω τὸ πρόσωπόν μου ἀπό τινος· κ. μτφ. ἀπεχθάνομαι, βδελύττομαι, σιχαίνομαι : Σοφ.ΟΚ 1272 **μή μ᾿ ἀποστραφῇς,** Εὐρ.Ἱκ.159 **τὸ θεῖον ῥᾳδίως ἀπεστράφης, - τὸν ἀπεστράφην ἕνεκα τῆς αὐθαδείας του, - ἀποστρέφομαι τοὺς κόλακες, - τοὺς φεύτες, - τὸν ἀποστράφηκα γιὰ τὴν φευτιά του.**

ἀπόστρεψη (ἡ) δημ. ἀποστροφή.

ἀποστρέψιμο (τὸ) δημ. ἐπιστροφή· ‖ ὑπεκφυγή.

ἀποστριγγῶ-όω δ.γρ. ἀποστιγγρῶ βλ.λ.

ἀποστρίγγωσις-εως (ἡ) δ.γρ. ἀποστίγγρωσις βλ.λ.

ἀποστρογγυλῶ-όω νεώτ. δημ. **-στρογγυλώνω** καθιστῶ τι ὅλως στρογγύλον.

ἀποστρογγύλωσις-εως (ἡ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποστρογγυλῶ βλ.λ.

ἀποστροφάδι (τὸ) δημ. παραφυὰς δένδρου φυομένη ἀπὸ τῆς ῥίζης πρὸς τὰ ἔξω ἢ τὰ κάτω καὶ οὐχί πως κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κορμοῦ.

ἀποστροφάρι (τὸ) δημ. τὸ μὴ ἀποδεκτὸν γενόμενον, τὸ ἐπιστρεφόμενον.

ἀποστροφή (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ στροφὴ πρὸς τὰ ὀπίσω, τὸ ξαναγύρισμα : Ξεν.Ἱππ.9,6· ‖ ἡ πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν στροφὴ τῆς ῥοῆς ὑδάτων, τὸ ῥέειν πρὸς ἄλλο μέρος : Πλούτ.Λούκ.27 **τοῦ δὲ ῥεύματος ἀποστροφὴν λαμβάνοντος ἐπὶ τὰς δύσεις**· 2) τὸ στρέφεσθαι μακρὰν τινος, ὅθ. τὸ ἐκφεύγειν, ἡ διαφυγὴ ἀπό τινος : Αἰσχ.Πρ.769 **ἀποστροφὴ τύχης**· ‖ συνεκδ. μέρος ἔνθα διαφεύγει τις ἀπό τινος, καταφύγιον : Σοφ.ΟΚ 1473 **ἥκει βίου τελευτὴ κοὐκέτ᾿ ἔστ᾿ ἀποστροφή,** Δημ. 42,2 **οὐκ ἔχων ἀποστροφήν**· ‖ μτφ. : Θουκ.8,72 **ἀποστροφὴ σωτηρίας** (ἐλπὶς σωτ.)· 3) κ. νεώτ. ῥητορικὸν σχῆμα καθ᾿ ὃ ὁ ἀγορεύων στρέφει τὸν λόγον πρός τι ὡρισμένον συνήθως πρόσωπον, καὶ μὴ εἰς ἄμεσον συνάφειαν πρὸς τὰ περὶ ὧν ἡ ἀγόρευσις : **ἐπέρανε τὴν ἀγόρευσίν του δι᾿ ὡραίας ἀποστροφῆς πρὸς τοὺς δικαστάς**· ‖ νεώτ. κ. ἀπολ. : **ποικίλλει πάντοτε τοὺς λόγους του μὲ στομφώδεις ἀποστροφάς**· 4) νεώτ. κ. δημ. μτφ. τὸ ἀποστρέφεσθαι, ἡ ἀπέχθεια, ἡ σιχαμάρα : **αἰσθάνομαι ἀποστροφή(ν) πρὸς τοὺς κόλακας, - τὰ φάρμακα, - τὰς ἔριδας, - τὰς πολιτικὰς συζητήσεις, - γιὰ τὴν φευτιά.**

ἀποστρόφι (τὸ) δημ. συνήθ. εἰς τὸν πληθ. **-φια** ἡ συνήθως μετὰ μίαν ἀπὸ τοῦ γάμου ἑβδομάδα μετάβασις ζεύγους νεονύμφων εἰς τὴν οἰκίαν τῆς νύμφης πρὸς ἐπίσκεψιν· ἀ. συνηθέστ. ἐπιστρόφια βλ.λ.

ἀποστροφία (ἡ) μτγν. ἡ ἀποστρέφουσα, ὡς ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης· Εὐστ. « παρὰ τὸ ἐπιθυμίας ἀνόμου καὶ ἔργων ἀνοσίων τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀποστρέφειν » : Παυσ.9,16,3.

ἀποστροφιάζομαι δημ. ἀποστρέφω τὸ πρόσωπόν μου μετ᾿ ἐκπλήξεως ἀπὸ ἀποτροπαίου θεάματος, ἀποτροπιάζομαι : Σάρρ.Ἀν.ΛΗ ἐν λ

ἀπόστροφος-ον ἀπεστραμμένος ἀπό τινος, γυρισμένος : Μαν.1,57 **ὁππότ' ἐκεῖνοι ἀπόστροφοι ὦσι Σελήνης**· 2) ὁ ἀφ' οὗ τις ἀποστρέφεται, ὁ ἀποτρόπαιος, ἐπίθ. τῶν Ἐρινύων· 3) γραμμ. **ἀπόστροφος** (ἡ) ὡς οὐσ. τὸ σημεῖον ἐκθλίψεως φωνήεντος· 4) ἐν τῷ ἀρχ. θεάτρῳ, ἡ πρὸς τὸν δῆμον, πρὸς τοὺς ἀκροατὰς ἀπευθυνομένη ἀπαγγελία τοῦ χοροῦ, ἡ παράβασις· 5) σημεῖον τῆς βυζαντ. ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς.

ἀποστροφῶ-έω μσν. ἀποστρέφω : Τζέτζ.Ὁμ. 283 **ἀποστροφέουσι δ' ὀπωπάς.**

ἀποστρώννυμι Ἐπιγρ. κ. Ἡσ. ὅλως ἐπιστρώνω, συμπληρῶ τὴν στρῶσιν : Ἐπιγρ. **τὸ καταπεσὸν ἀνοικοδομήσαντι καὶ ἀποστρώσαντι**· 2) Ἡσ. « ἀπέσαξεν· ἀπέστρωσε ».

ἀποστρώνω δημ. ἐπιστρώνω τι τελείως, περαίνω τὴν στρῶσιν, τελειώνω τὸ στρώσιμο.

ἀποστύγησις-εως (ἡ) ἀπέχθεια, μῖσος : σχόλ. Αἰσχ.Χο.79 **τὴν κατ' αὐτῶν ἀποστύγησιν.**

ἀποστυγῶ-έω μέλλ. **-στύξω**, ἀόρ. α' **-εστύγησα** κ. **-έστυξα**, ἀόρ. β' **ἀπέστυγον**, παρακ. μὲ σημ. ἐνεστ. **-εστύγηκα** ὅλως μισῶ, ἀπεχθάνομαι, βδελύττομαι, ἀποστρέφομαι : Εὐρ.Ἴων 488 **τὸν ἄπαιδα δ' ἀποστυγῶ βίον**, Μελανιππίδ.ἀπ.4 **πάντες δ' ἀπεστύγεον ὕδωρ**, Ἡρ.6,129 **ἀπεστυγέων γαμβρὸν οἱ ἔτι γενέσθαι Ἱπποκλείδεα.**

ἀποστυλώνω δημ. κ. **-ιώνω** ὑποστυλῶ τι, στηρίζω ἀκλονήτως : γνωμ.Σάρρ.Ἀν.ΛΗ ἐν λ. **ὅλα ναι φάδια τῆς κοιλιᾶς καὶ τὸ ψωμὶ στημόνι | καὶ τὸ καϋμένο τὸ κρασὶ ὅλα τἀποστυλώνει**· 2) περαίνω διὰ στύλων τὴν στήριξιν δομῆς τινος, τελειώνω τὸ στύλωμα.

ἀποστυφελίζω διὰ τῆς βίας ἀπωθῶ, ἀποδιώκω : Ἰλ.Σ 158 **νεκροῦ ἀπεστυφέλιξαν** (σχόλ. « ἀπεκίνησαν, διέσεισαν »), Ἰουλ.Αἰγύπτ.ἐν ΑΠ 7,603.

ἀποστυπάζω μὲ τὸ στύπος ἀποδιώκω, διώχνω μὲ τὸ ξύλο : Ἀρχίλ.127 **θυρέων ἀπεστύπαζον**· Ἡσ. « ἀπεστύπαζον· ξύλοις ἀπεδίωκον ».

ἀποστύφω κ. νεώτ. κ. δημ. κάμνω τι στυφόν, βλ.λ., ὅθ. συσπῶ, ἰδίως ξηραίνων συστέλλω : Ἀλκαῖ.ΑΠ 7,536,3 **ἀποστύφουσαν ὀδιτῶν χείλεα**, Θεόφρ.Αἰτ.Φ2,8,1 **ἀποξηραίνει καὶ ἀποστύφει τὸ ἄγαν**, Διοσκ.2,81 **δύναμιν ἔχει εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ ξηραίνειν καὶ ἀποστύφειν**· || κ. παθ. ἐν τῇ αὐτ. σημ. : Νίκ.Θηρ.433 **οὖρα δ' ἀπέστυπται** (σχόλ. **ἤγουν ἀποστύπτεται ἢ ἀποστύφεται**)· 2) δημ. τὸ ἐνεργ. ἀμτβ. ξηραίνομαι : **ἀπόστυψε ἡ βρύση, - ἀπόστυψαν τὰ νερά.**

ἀπόστυψις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποστύφω βλ.λ.

ἀποσυγκεντρῶ-όω νεώτ. κ. **-ώνω** διαλύω πρόσωπα ἢ ἀντικείμενα συγκεντρωμένα· || ἀποκεντρῶ, ἀποχωρίζω ἀπὸ τοῦ κέντρου, ἐπὶ διοικητικῶν ἢ ἄλλων ὑπηρεσιῶν, εἰς ὃς παρέχεται αὐτοτέλειά τις ἀπὸ τῶν κεντρικῶν ἐξουσιῶν.

ἀποσυγκέντρωσις-εως (ἡ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποσυγκεντρῶ βλ.λ.

ἀποσυγχωρῶ-έω ἀποχωρῶ : σχόλ.Ἀριστφ. Νεφ.107.

ἀπόσυκα (τὰ) δημ. τὰ τελευταῖα ἀπομείναντα ἐπὶ τῆς συκῆς ἀσύλλεκτα σῦκα· 2) τὰ βεβλαμμένα σῦκα, τὰ χρησιμοποιούμενα μετὰ στεμφύλων πρὸς παραγωγὴν οἰνοπνεύματος.

ἀποσυκάζω συλλέγω, μαζεύω σῦκα : Ἀμειψ.33 (ἐν ΑΠ 435)· 2) ΕΜ24 « ἀποσεσύκασται· τὰ σῦκα ἀποβέβληκε βρωθέντα »· 3) δοκιμάζω ἂν τὸ σῦκον εἶναι ὥριμον συνθλίβων αὐτὸ διὰ τῶν δακτύλων· || μτφ. ἐπὶ τῶν συκοφαντῶν : Ἀριστφ.Ἱππ. 259 **κἀποσυκάζεις πιέζων τοὺς ὑπευθύνους, σκοπῶν ὅστις αὐτῶν ὠμὸς ἐστιν ἢ πέπων ἢ μὴ πέπων.**

ἀποσυκίζω σχόλ. κ. δημ. ἀποσυκάζω, συλλέγω τὰ σῦκα : σχόλ.Νικ.Ἀλ.319 (ὡς ἑρμ. τοῦ « ἀποκραδίζω »)· 2) δημ. ἀμτβ. ἐπὶ τῆς συκῆς παύομαι πλέον φέρουσα σῦκα· πρβλ. ἀποσυκάζω 1 κ. 2).

ἀποσύκισμα (τὸ) δημ. ἡ τελευταία συλλογὴ τῶν σύκων, τὸ τελειωτικὸ μάζεμα· πρβλ. ἀποτρύγισμα, ἀποθέρισμα.

ἀποσύλησις-εως (ἡ) μσν. τὸ ἀποσυλᾶν, ἡ λαφυραγώγησις : Εὐστ.Ἰσμ.286.

ἀποσυλῶ-άω κ. μσν. κ. νεώτ. λαμβάνω λάφυρα ἀπό τινος, σκυλεύω· || ὅθ. ἀφαιρῶ, ἁρπάζω· 2) ἀποστερῶ : Σοφ.ΟΚ 1330 **ὅς μ' ἐξέωσε κἀπεσύλησεν πάτρας** : Ξεν.Ἀν.1,4,8 **καὶ αὐτοὺς κακῶς ποιῶ καὶ τὰ χρήματα ἀποσυλῶ**· || κ. παθ. : Αἰσχ.Πρ.171 **δεῖξαι τὸ νέον βούλευμ' ὑφ' ὅτου σκῆπτρον τιμάς ἀποσυλᾶται**· 3) νεώτ. συμπληρώ, ἀποτελειώνω τὴν σύλησιν βλ.λ.

ἀποσυμβαίνω μτγν. δὲν συμβαίνω πλέον : Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.7,282· || Γαλ.18(2)86 **ἀποσυμβεβηκότα** (ἀρνητικαὶ ἐνδείξεις, οἷον ἔλλειψις ἄλγους).

ἀποσυμβιβάζω Πάπ. κολῶς φέρω, ὑπομένω ἔλλειψίν τινα, κακόν τι· πρβλ. ἀποσυμβαίνω.

ἀποσυμβιβασμός (ὁ) Πάπ. τὸ ἀποσυμβιβάζειν βλ.λ.

ἀποσυμβολ(ᾶν) Ἡσ. « συναντᾶν ».

ἀποσυμβουλεύω κ. δημ. διὰ τῶν συμβουλῶν μου ἀποτρέπω : Ἀρρ.Ἐπίκτ.1,23,3 **— διὰ τί ἀποσυμβουλεύεις τῷ σοφῷ τεκνοτροφεῖν;**· 2) μτφ. ἀποστρέφω, ἀποκρούω, ἐπὶ ῥεύματος τοῦ αἵματος ἀντιθέτου πρὸς ἕτερον ῥεῦμα : Ἱππ.Τόπ.Ἀνθρ.3 **ἀπ- τῷ ἐπιρρέοντι**· 3) δημ. περατῶ τὰς πρός τινα συμβουλάς μου : **σοῦ τὰ εἶπα ὅλα καὶ σ' ἀποσυμβούλεψα καὶ κάνε καλά.**

ἀποσυμμίγνυμι μτγν. ἐντελῶς συμμίγνυμι βλ.λ. : ΠΔΔαν.11,6 **καὶ μετὰ τὰ ἔτη αὐτοῦ ἀποσυμμιγήσονται** (δ.γρ. συμμιγήσονται).

ἀποσυνάγω μτγν. κάμνω τινὰ νὰ συνέλθῃ, νὰ ἀναλάβῃ ἀπὸ νόσου τινός : ΠΔ Βασ.4,5,3 **τότε ἀποσυνάξει αὐτὸν ἀπὸ τῆς λέπρας αὐτοῦ**· 2) συλλέγω τὸ ὑπολειπόμενον, ἀπομαζεύω : γλωσσ. « ἀπόστεμμα· τὸ ἀθροιζόμενον τοῦ ὑγροῦ, τουτέστιν ἀποσυναγόμενον ».

ἀποσυνάγωγος-ον μτγν. ἐκκλ. κ. νεώτ. ὁ τῆς συναγωγῆς ἀποκεκλεισμένος : ΚΔ Ἰω.9,22· || νεώτ. κατ' ἐπέκτ., ὁ ἀπὸ ὁμίλου τινὸς ἀποκλεισθείς, ἀποδιωχθείς, ἀπόβλητος, ἀποκεκηρυγμένος.

ἀποσυνάζω δημ. ἐπὶ καρπῶν, συν[illegible] δημητριακῶν, συλλέγω τι ἐξ ὁλοκλήρου, ἀποσ[illegible]ω : **ἀποσύναξε τὰ γεννήματα.**

ἀποσύνακτος-ον μτγν. ὁ ἀποσυνάγωγος βλ.λ. : Ἐπιφάν.αἱρ.806.

ἀποσυνάπτω μσν. κ. νεώτ. ἀόρ. **ἀπεσύναψα** λύω, ἀποχωρίζω **τὰ συνδεδεμένα**, ἀποσυνδέω : Θεόδ.Στ.375.

ἀποσύνδεσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ διάλυσις τῶν συνδεδεμένων, ὁ χωρισμὸς τοῦ ὅλου εἰς τὰ ἐξ ὧν συνάπτεται μέρη.

ἀποσυνδετικός-ή-όν νεώτ. ὁ ὁδηγῶν, ὁ χρησιμεύων εἰς **ἀποσύνδεσιν** βλ. λ.

ἀποσυνδέω νεώτ. διαλύω τὰ συνδεδεμένα, χωρίζω τὸ ὅλον εἰς τὰ ἐξ ὧν συνάπτεται μέρη.

ἀποσυνεθίζω μτγν. ἀποσυνηθίζω, ξεσυνηθίζω : Σωρ.1,116 **ἀποσυνεθίζειν τὸ βρέφος τοῦ μαστοῦ.**

ἀποσυνέργησις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἀποσυνεργεῖν, ἡ ἀντενέργεια, ἡ ἀντίδρασις : Πτολ.Φάσ.8.

ἀποσυνεργῶ-έω μτγν. δὲν συνεργῶ, ἀντενεργῶ, ἀντιπράττω : Σέξτ.Ἐμπ.Πυρρ.1,212 **οὐ μόνον οὐ συνεργεῖ . . ἀλλὰ καὶ ἀποσυνεργεῖ.**

ἀποσυνηθίζω δημ. ἀποβάλλω συνήθειάν τινα, ξεμαθαίνω, ξεσυνηθίζω· 2) κ. μτβ. ἐπιφέρω ἀποβολὴν συνηθείας, ὅ. δημ. ξεσυνηθίζω, μτβ. κ. ἀμτβ.

ἀποσυνθέσιμος-ον νεώτ. ὁ δεκτικὸς ἀποσυνθέσεως, ὁ δυνάμενος νὰ ὑποστῇ ἀποσύνθεσιν βλ.λ.

ἀποσύνθεσις-εως (ἡ) νεώτ. κ. δημ. -η ἡ διάλυσις συντεθειμένου τινὸς εἰς τὰ ἐξ ὧν σ[illegible]

ρη : **ἀποσύνθεσις μηχανῆς**· ‖ ἡ ἀπαρχὴ τῆς σήψεως τῶν ὀργανικῶν οὐσιῶν : **ἰχθύες ἐν ἀποσυνθέσει, - ἀποσύνθεσις πτώματος**· ‖ εἰδ. χημ. ἡ χημικὴ δρᾶσις δι' ἧς σῶμα σύνθετον διαχωρίζεται εἰς τὰ ἀποτελοῦντα αὐτὸ ἁπλᾶ συστατικά : **ἀπ- ὕδατος** (διὰ τῆς ἠλεκτρολύσεως)· 2) μτφ. ἔλλειψις συνοχῆς καὶ πειθαρχίας ὠργανωμένου τινὸς συνόλου προσώπων, διὰ ποικίλων δεσμῶν πρὸς ἀλλήλους συνδεομένων· ‖ γεν. διαφθορά, παράλυσις : **ἀποσύνθεσις τῆς διοικήσεως,- τοῦ στρατοῦ, - τοῦ κόμματος, - τοῦ σωματείου, - τῆς οἰκογενείας.**

ἀποσυνθετικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατάλληλος ἢ συντελῶν εἰς τὴν ἀποσύνθεσίν τινος βλ.λ.

ἀποσυνθετικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀποσυνθετικόν, δι' ἀποσυνθέσεως βλ.λ.

ἀποσυνθέτω νεώτ. ἀποσυντίθημι, διαλύω τι σύνθετον εἰς τὰ ἐξ ὧν σύγκειται μέρη, κάμνω ἢ ἐπιφέρω ἀποσύνθεσίν τινος βλ.λ.· 2) μτφ. παραλύω, διαφθείρω ὠργανωμένον τι σύνολον, ἐπιφέρω ἀποσύνθεσιν βλ.λ.2) : **τὰ κομματικὰ πάθη ἀπεσυνέθεσαν τὸ στράτευμα, - οἰκογένεια ἀποσυντεθειμένη**· 3) μέσ. **-συντίθεμαι** ἐπὶ ὀργανικῶν οὐσιῶν, ἰδίᾳ τροφίμων, πάσχω ἀποσύνθεσιν, ἔναρξιν σήψεως : **ἰχθύες ἀποσυντεθειμένοι.**

ἀποσυνίστημι κ. **-στῶ-άω** μτγν. συνιστῶ, συστήνω πρόσωπόν τι πρὸς ἕτερον· AB 436 « ἀποσυστῆσαι οὐδὲν πλέον τοῦ συστῆσαι » : Πάπ. **ἔγραφάς μοι ὅτι ἐμοὶ αὐτὸν ἀποσυστήσαις**· 2) ἀποπέμπω τινά : Δοαίθ.435 K· 3) παθ. κ. μέσ. **-ίσταμαι** ἀποσυνάπτομαι, παύομαι συνειρμὸν μετ' ἄλλου ἔχων : Βόλφ.'Αν.3,III,6 **ἐνθυμήσεις λογισμῶν.. λέγονται καὶ ἀνατρέπονται, συνίστανται καὶ ἀποσυνίστανται.**

ἀποσυννεφιάζω δημ. ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, καθίσταμαι ὅλως συννεφώδης, ὁμιχλώδης, θαμπός : **ἀποσυνέφιασε ἡ μέρα**· 2) μτφ. ὑφίσταμαι θλῖψιν ψυχικήν, θλίβομαι, κακοκαρδίζω : 'Ερωτόκρ.Γ' 1018 **βαρόκαρδος καὶ μοναχὸς κι' ἀποσυννεφιασμένος.**

ἀποσυνοφίζω μσν. κ. νεώτ. εἰς ὄφιν τινὸς φέρω, ποιοῦμαι τινί τι ἐμφανές : Λέων Γραμμ.ἐνΒασ. 473· 2) κ. νεώτ. ὅλως συνοφίζω τι, κάμνω σύνοφιν.

ἀποσυντάσσω Πάπ. διαλύω, ἀποσυντίθημι.

ἀποσυντρίβω νεώτ. τελείως συντρίβω.

ἀποσυοκεφαλῶ-όω ἢ **-όω** μτγν. μεταβάλλω τὴν κεφαλὴν εἰς συὸς κεφαλήν : 'Ωριγ.Ι,628.

ἀποσυριγγῶ-έω ἰατρ. κάμνω σύριγγα : 'Ιππ. 'Οστ.18· κ. παθ. : αὐτ.Τόπ.'Ανθρ.12· ‖ 'Ερωτ. « ἀπεσυριγγώθη· ἀπεφυσήθη καθάπερ αἱ πνευματικαὶ σύριγγες ».

ἀποσυρίζω συρίζω ἀδιαφορῶν διά τι : 'Υμν. 'Ομ.'Ερμ.280 **μάκρ' ἀποσυρίζων**· ‖ παθ. ἐπὶ δένδρων, οἱονεὶ ψιθυρίζω, ἠχῶ : Λουκ.'Αλ.'Ιστ.2,5 **ἀπὸ τῶν κλάδων κινουμένων.. μέλη ἀπεσυρίζετο.**

ἀποσυρίττω μον. μελλ. **-ξω** διὰ συριγμῶν ἐκδιώκω, ἀποδοκιμάζω· κ. παθ. **-ίττομαι** : Εὐστ.Πονημ.81,90 **εἰς ἔσχατον κακίας διεκπίπτοντες ἀποσυριχθησόμεθα.**

ἀπόσυρμα-ατος κ. νεώτ. πᾶν ὅ,τι ἀπεσύρθη, γύρωθεν ἀπεσπάσθη, ἐκλέπισμα, ξεφλούδισμα, ἐκδορά : 'Ιππ.'Υγρ.2, Πολυδ.5,34 **τὰ ἀποσύρματα τοῦ ξύλου,** Γαλ.13,399 L **κνήσμασι καὶ ἀποσύρμασι**· 2) σκωρίαι καταλελειμμέναι μετὰ τὴν ἐξεργασίαν τοῦ μετάλλου : 'Αριστλ.Θαυμ.833 A 29· 3) Πάπ. σημεῖα, ἴχνη ἀφινόμενα ὑπὸ συρομένου σχοινίου· 4) δημ. ὅ,τι ἀποσύρει, ἐξάγει τις, ἰδίᾳ ὑγρόν, ἀποτράβηγμα· ‖ εἰδ. οἶνος εὐτελὴς παραγόμενος ἐκ τῶν στεμφύλων μεμιγμένων μὲ ὕδωρ μετὰ τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ γλεύκους (ἀφοῦ σύρουν τὸν μοῦστο), ἄ. **τσουρκάς** : Σάρρ.'Αν.ΛΗ.ἐν λ.

ἀποσυρμός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἀπόσυρσις βλ.λ., τὸ ἀποτράβηγμα· 2) δημ. μτβ. τὸ ἀποσύρειν ἑαυτόν, ἡ ἀποχώρησις.

ἀπόσυρσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἀποσύρειν βλ.λ. : ἀπόσυρσις **ἐνστάσεως, - ἀπόσυρσις νομίσματος** ἡ ἄρσις τῆς νομίμου κυκλοφορίας νομίσματός τινος ἀντικαθισταμένου συνήθως δι' ἑτέρου.

ἀποσυρτός-ή-ό δημ. ὁ ἔκ τινος ἀποσυρόμενος, ἀποσπώμενος· ‖ εἰδ. **ἀποσυρτή** (ἡ) ὁ κατὰ μῆκος τῆς σπονδυλικῆς στήλης σφαγέντος χοίρου ἀποσπώμενος λῶρος.

ἀποσύρω κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. -ρῶ, ἀόρ. **ἀπέσυρα,** δημ. **ἀπόσυρα,** παθ. ἀόρ. **ἀποσύρθηκα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἀποσυρμένος** σύρω πρὸς τὰ ὀπίσω, σύρων ἀποκομίζω : Θουκ.7,43 **ἀποσ- τὰς ἐπάλξεις, - οἱ ἐργάται ἀπέσυραν τὰ χώματα ἀπὸ τῆς ὁδοῦ**· 2) ἀποσπῶ : Θεόκρ.22,105 **ἀπ- μέτωπον ἐς ὀστέον** (ἐκδέρων ἀποσπῶ τὸ)· ‖ νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πραγμ. ἀναλαμβάνω τι τὸ κατατεθειμένον : **ἀπέσυρε χρήματα ἀπὸ τὸ ταμιευτήριον, - ἀπέσυρε τὴν μήνυσιν** (τὴν ἀποτράβηξε), **- ἡ Κυβέρνησις ἀπέσυρε τὸ νομοσχέδιον**· ‖ ἐπὶ προσ. ἐνεργῶ ὥστε νὰ ἀποχωρήσῃ, νὰ ἀπομακρυνθῇ τις ἀπό τινος, νὰ ἀποτραβηχτῇ : Πολύβ.10,15,1 **ἀπ- τοὺς πολεμίους** (ἐνν. ἀπὸ τοῦ τείχους), **- ἀπέσυρε τὰ παιδιά του ἀπὸ τὸ σχολεῖον μετὰ τὸ σκάνδαλον, - τὸν ἀπόσυρε ἀπὸ τὶς κακὲς συναναστροφές**· ‖ ὁμ. μέσ. κ. παθ. κατὰ ποικίλας ἐκφοράς : **ὁ στρατὸς ἀπεσύρθη εἰς τοὺς στρατῶνας του, - θὰ ἀποσυρθῇ ἐκ τῆς πολιτικῆς** (θὰ ἀποχωρήσῃ), **- ἠναγκάσθη νὰ ἀποσυρθῇ ἀπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως ἕνεκα διαφωνίας, - ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του** (μετέβη διὰ νὰ ἀναπαυθῇ ἢ νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸ δωμ.), ἀπεσύρθη **εἰς μοναστήριον** (ἐγένετο μοναχός).

ἀποσυσσιτῶ-έω ἀπουσιάζω ἐκ τοῦ συσσιτίου: Πλάτ.Νόμ.762 C **ὁ δὲ ἀποσυσσιτίσας κἂν ἡμέραν.**

ἀποσύστασις-εως (ἡ) μτγν. ἀποσύνθεσις, ἡ παράλυσις, ἡ ἐξουθένωσις : Κλήμ.'Αλ.Στρωμ.2,458 ἀποσύστασις.. **τῆς πίστεως.**

ἀποσυστατικός-ή-όν Πάπ. συστατικός : Πάπ. · ἀποσυστατικὰ **γράμματα** (ἐπιστολὴ συστατική).

ἀποσφαγή (ἡ) μσν. σφαγή : 'Ιω.Μαλάλ.12,374.

ἀπόσφαγμα-ατος (τὸ) μτγν. τρυγῶδες παρήθημα, ἄ. ὑπόσφαγμα : Αἰλ.ΖΙ 1,34 **ἀπόσφαγμα σηπίας** (ὁ ἐκ τῆς σφαζομένης σηπίας χυμός).

ἀποσφάζω κ. νεώτ. κ. δημ., ἀττ. **-σφάττω,** μέλλ. **-σφάξω,** παθ. **-σφαγήσομαι,** ἀόρ. **-έσφαξα,** δημ. **ἀπόσφαξα,** μτγν. ὑπερσυντ. **-εσφάκειν** (ΔίωνΚ78,7), μτχ. παθ. παρακ. **ἀπεσφαγμένος,** δημ. **ἀποσφα(γ)μένος** ἀποκόπτω τὸν λαιμόν, σφάζω, ἐπὶ προσώπου : 'Ηρ.4,62 **ἀποσφ- ἐς ἄγγος** (σφάζω ὥστε τὸ αἷμα νὰ ρεύσῃ εἰς δοχεῖον)· ‖ κ. μέσ. κ. παθ. ἐν ὁμ. σημ. : Μέν.'Επιτρ. 184 **ἀποσφαγείην πρότερον ἂν ἢ καθυφείμην,** Σάρρ. μτφρ. Εὐρ.'Ιππ.1376 **θέλω δίκοπο μαχαίρι νάποσφαγῶ**· ‖ γεν. ἀποκτείνω, φονεύω, σκοτώνω : 'Αριστφ.'Αχ.327· 2) νεώτ. κ. δημ. περαίνω τὴν σφαγήν, τελειώνω τὸ σφάξιμο, ἐπὶ ἀνθρώπων : **σὰν ἀπόσφαξαν οἱ λῃστὲς τοὺς αἰχμαλώτους**· ὁμ. κ. ἐπὶ ζώων : **ἀπόσφαξαν τὰ ἀρνιά** (τὰ ἔσφαξαν ὅλα).

ἀποσφαιρία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος **μυκήτων** τῆς οἰκογενείας τῶν **πυρηνομυκήτων.**

ἀποσφαιρίζω κ. μσν. ρίπτω τι μακρὰν οἱονεὶ ὡς σφαῖραν : Τζέτζ.Λυκόφρ. 17· ‖ μέσ. **-ίζομαι** ἀναπηδῶ ὡς σφαῖρα : 'Αριστλ.Πρ.936 B 36.

ἀποσφαίρισις-εως (ἡ) μσν. τὸ ἀποσφαιρίζειν : Τζέτζ.Λυκόφρ. 17.

ἀποσφαιρῶ-όω (ἡ) μτγν. κάμνω τι σφαιρικόν, δίδω σχῆμα σφαίρας : 'Αθήν.2,42 F.

ἀποσφακελίζω λαμβάνω σφάκελον βλ.λ. καὶ ἀποθνήσκω ἐξ αὐτοῦ : 'Ηρ.4,28 **ἵπποι ἐν κρυμῷ ἑστεῶτες ἀποσφακελίζουσι**· 2) καταλαμβάνομαι ὑπὸ σφαδασμοῦ : Πλούτ.Λυκ. 16.

ἀποσφακέλισις-εως (ἡ) σῆψις, γάγγραινα : 'Ιππ. 'Αρθρ.69 **ἀπ- σαρκῶν.**

ἀποσφακελισμός (ὁ) μτγν. ἀποσφακέλισις βλ.λ.

ἀποσφαλίζω κ. δημ. ἀποσφραγίζω : σχόλ.Εὐρ. Ὀρ. 1108· 2) ὅλως τι κλείω, σφαλίζω ὁλότελα.

ἀποσφάλισμα (τό) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποσφαλίζω βλ.λ.

ἀποσφάλλω μελλ. **-λῶ,** ἀόρ. **ἀπέσφηλα,** παθ. **-εσφάλην** ἀποπλανῶ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, ὁδοιπλανῶ, παραστρατίζω : Ὀδ.Γ 320 **ὅντινα πρῶτον ἀποσφήλωσιν ἄελλαι ἐς πέλαγος·** 2) μέσ. **-ομαι** μτφ. ἀποτυγχάνω : Ἡρ.6,5 **ἀποσφ- τῆς ἐλπίδος** (διαψεύδομαι ὡς πρὸς τὴν ἐλπίδα), Αἰσχ.Πέρσ.392 **ἀπ- γνώμης·** ‖ κ. παρὰ πεζ. κατὰ τὴν αὐτὴν χρῆσιν : Πλάτ.Νόμ.950 B **οὐσίας ἀρετῆς ἀπεσφαλμένοι** (ἠπατημένοι ὡς πρὸς τὴν φύσιν τῆς ἀρετῆς)· 3) ὁμ. μέσ. ὀλισθαίνω, γλυστρῶ : Πλούτ. Περ. 13 **ἀποσφαλεὶς ἐξ ὕψους ἔπεσε.**

ἀποσφαλμῶ-άω ἢ **-έω** μτγν. ὀλισθαίνω, ἀποπηδῶ, ἀποσκιρτῶ, παραπατῶ : Πολύβ.ἀπ.18 (π.Σουΐδ.) **ὁ δὲ ἵππος ἀπὸ τῆς πληγῆς ἀποσφαλμήσας.**

ἀποσφάξ-άγος (ὁ,ἡ) μτγν. ἀπόκρημνος, ἀπότομος· Ἡσ. « ἀποσφάξ· **τὸ ὑψηλόν** » : Νίκ.Θηρ.521 **ἀποσφάγι βήσσῃ.**

ἀποσφάττω ἀττ. ἀποσφάζω βλ.λ. : Πλάτ.Εὐθύδ.4.

ἀποσφενδόνητος-ον μτγν. ὁ ἀποσφενδονηθείς : Πλούτ.Ἠθ.263 B.

ἀποσφενδονίζω μτγν. ἀποσφενδονῶ βλ.λ. : Ἰώσ. Μακκ.16 **εἰς κάμινον πυρὸς ἀπεσφενδονίσθησαν.**

ἀποσφενδονῶ-άω ἢ **-έω** μτγν. ῥίπτω τι μεθ' ὁρμῆς μακρὰν οἱονεὶ διὰ σφενδόνης : Διόδ.Σ 2,50 **τοῖς ποσὶ τοὺς ὑποπίπτοντας λίθους ἀποσφενδονᾷ·** κ. παθ. : Πλούτ.Ἠθ.2,1062 A.

ἀποσφηκῶ-άω μτγν. λύω, ξεσφίγγω : Νόνν.Δ 21,152.

ἀποσφήλωσις-εως (ἡ) Σουΐδ. ἀποτυχία, ἔκπτωσις.

ἀποσφηνῶ-όω μτγν. ἐντελῶς σφηνῶ, σφίγγω, μαγκώνω : Φίλ.Βελοπ.76 **ἀποσφηνῶν τὴν ἀντηρίδα·** κ. παθ. : Ἀέτ. **λίθος εἰς φυτὸν ἀποσφηνωθείς,** Εὐστ. εἰς Διον.Περ.369 **ἀποσφηνωθεὶς δένδρῳ τὰς χεῖρας·** κ. μτφ. : Πάπ. **ὁ πρωκτός μου ἀπεσφήνωται·** 2) κάμνω τι σφηνοειδές : Παῦλ.Αἰγ.6,28.

ἀποσφήνωμα-ατος (τό) Πάπ. σφηνοειδὲς τεμάχιον ξύλου.

ἀποσφήνωσις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ κατὰ τὸν τοκετὸν συμπίεσις τοῦ νεογνοῦ : Παῦλ.Αἰγ.3,76· 2) νεώτ. ἡ ἐξαγωγὴ σφηνὸς ἐνσφηνωθείσης· 3) γαιολ. ἡ βαθμιαία ἐλάττωσις τοῦ πάχους πετρώματός τινος μέχρι μεγάλης ἀπολεπτύνσεως ὥστε νὰ ἐμφανίζῃ σφηνοειδῆ μορφήν.

ἀποσφίγγω κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. **-γξω** ὅλως σφίγγω, συσφίγγω : Ἱππ.Ἄρθρ.69 **ἀπ- τραῦμα,** Λουκ.Πένθ.19 **διεκώλυσε δὲ ἡ ὀθόνη καὶ τὰ ἔρια, οἷς μου τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγξατε·** ‖ μτφ. : Λουκ.Ῥητ.Διδ.9 **λόγας ἀπεσφιγμένος** (ὕφος πυκνόν, οὐχὶ πλαδαρόν)· 2) νεώτ. κ. δημ. περαίνω τὴν σύσφιγξιν, δὲν σφίγγω πλέον, ξεσφίγγω.

ἀπόσφιγξις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ σύσφιγξις : Ἱππ. Ἀγμ. 11· 2) νεώτ. ἡ χαλάρωσις τῆς σφίγξεως, ξέσφιγμα.

ἀπόσφιξις-εως (ἡ) μτγν. ἀπόσφιγξις, βλ.λ. ἐπὶ δηλητηριώδους δήγματος : Φιλούμ.Κυν.22,4.

ἀποσφογγίζω κ. νεώτ. δημ. κ **-σφουγγίζω** ἀποσπογγίζω, σφογγίζω τι καλῶς, καθαρίζω διὰ σπόγγου ἢ τεμαχίου ὑφάσματος : Ἀν.Κρ.3,386 **τὸ ἀποσφογγίζον καὶ ἐκμάσσον.**

ἀποσφόγγισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσφογγίζω, ἀποσπογγισμὸς βλ.λ.

ἀποσφούγγι (τό) δημ. κ. **-σφουγγίδι** κ. **-σφούγγισμα** ὁ ἐκ τοῦ ἀποσφογγισμοῦ ῥύπος.

ἀποσφουγγίζω δημ. ἀποσφογγίζω βλ.λ.

ἀποσφραγίζω κ. νεώτ κ. δημ. ἰων. **ἀποσφρηγίζω,** μέλλ. ἀττ. **-ιῶ** φράσσω, κλείω ὅλως διὰ σφραγῖδος : Πλούτ.Ἀλέξ.2 **οὐδὲν ἀποσφραγίζεσθαι τῶν κενῶν·** ‖ μέσ. **-ομαι** κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. : Εὐρ.Ὀρ.1108· 2) ἀνοίγω τι ἀφαιρῶν τὴν ἐπιτεθειμένην σφραγῖδα : Διογ.Λ 4,59 **ἀπεσφράγιζε καὶ ὅσα ἐβούλετο ἐβάσταζεν·** ‖ νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἀνοίγω ἔγγραφον ἀφαιρῶν ἢ σχίζων τὴν ἐπ' αὐτοῦ σφραγῖδα : **ἀποσφραγίζω διαθήκην, - τὰς ἐν δημοπρασίᾳ** (ἐγγράφους μυστικὰς) **προσφοράς·** ‖ νεώτ. κ. δημ. κατ' ἐπέκτασιν, ἀνοίγω ἔγγραφον ἢ ἐπιστολὴν κεκλεισμένην ἐντὸς φακέλλου.

ἀποσφράγισις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τῆς σφραγῖδος ἄνοιγμα τοῦ ἐσφραγισμένου ἢ ἁπλῶς τοῦ ἐντὸς φακέλλου κεκλεισμένου : **ἀποσφράγισις ἐπιστολῆς, - διαθήκης.**

ἀποσφράγισμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἀποτύπωμα σφραγῖδος, σφράγισμα : Πλίν.Ἐπιστ.10,16, ΠΔ Ἱερ.22,24 **ἀποσφράγισμα ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς δεξιᾶς·** 2) Ἐπιγρ. ἐσφραγισμένον ἀπόγραφον : Ἐπιγρ. **ἀποσφράγισμα ποιήτωσαν τῆς ἀποδόσεως ἐπὶ τοὺς ἐξεταστάς·** 3) Πάπ. ἀπόδειξις ἐσφραγισμένη, ἔγγραφον ἀποδεικτικόν, ἐφ' οὗ ἔχει τεθῆ σφραγίς· 4) νεώτ. ἀποσφράγισις, ἡ ἀφαίρεσις τῆς σφραγῖδος, ξεσφράγισμα βλ.λ.

ἀποσφραγιστής (ὁ) γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ ἀποσφραγίζων βλ.λ.

ἀποσφραίνω δίδω εἴς τινα νὰ ὀσφρανθῇ τι : Λούκιλλ. ἐν ΑΠ 11,165 **οὐ γλήχωνι .. ἀλλὰ διχάλκῳ αὐτὸν ἀποσφραίνει·** ‖ παθ. ὀσφραίνομαι, μυρίζομαι : Διοσκ.1,54 **ἥρμοσεν ἀποσφρανθέν,** αὐτ.1,64 **ἐπὶ φρενιτικῶν ἁρμόζει ἀποσφραινόμενον.**

ἀποσφύδου ΑΒ 436 « καρτερεῖν », Σουΐδ.

ἀποσφύζω γλωσσ. πηρῶ τινα τὴν ὀσφύν.

ἀποσφυρηλατῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. σφυρηλατῶ πλήρως, καλῶς· κ. μτφ. : Λιβάν.Γυμν 51,16 **οὔτε μιν σιδήρου τὴν ψυχὴν ἀπεσφυρηλάτημαι.**

ἀποσχάζω κ. νεώτ. χαράσσω, σχίζω τι, οἷον φλέβα, φλεβοτομῶ· Ἡσ. « ἀποσχάσαι· διαρρῆξαι, διαλῦσαι, **φλεβοτομῆσαι** » : Ἀριστλ.ΖΙ 515 B,2 **ἀποσχαζόντων τῶν ἰατρῶν φλέβα·** ‖ παθ. σχίζομαι, ἐπὶ γαργαρεῶνος : Ἱππ.Προγν.23· 2) γεν. σκαριφῶ, χαράσσω : Ἀντυλλ.π.Ὀρειβ.7,18,2· 3) χαλαρῶ : Ἥρων.Βελοπ.130 **ἀποσχάζουσι τὴν σχαστηρίαν.**

ἀποσχαλιδῶ-όω στηρίζω τὰ δίκτυα διὰ σχαλίδων : Θησ.Στεφ. ἐν λ.

ἀποσχαλίδωμα-τος (τὸ) κλάδος δένδρου ἢ ξύλον δικρανοειδὲς δι' οὗ ἀποσχαλιδοῦται βλ.λ., στηρίζεται τὸ δίκτυον : Ξεν.Κυν.10,7 **ἐπιβάλλοντα τοὺς βρόχους ἐπὶ ἀποσχαλιδώματα τῆς ὕλης.**

ἀπόσχασις-εως (ἡ) κ. νεώτ. διάνοιξις τῆς φλεβός, φλεβοτομία : Ἱππ.Ἐπιδ.7,66· 2) ἀποχώρισμα, ἄφεσις, περὶ μηχανῆς : Φίλ.Βελοπ.74,51.

ἀποσχεδιάζω κ. μσν. κ. νεώτ. αὐτοσχεδιάζω, κάμνω τι ἄνευ τῆς προσηκούσης παρασκευῆς ἐκ τοῦ προχείρου· ἐν τῷ παθ. : Ἀριστλ.Ἠθ.Ν 1129B,25 **νόμος ἀπεσχεδιασμένος** (ἐκ τοῦ προχείρου γενόμενος)· ‖ εἰδ. λέγω τι αὐτοσχεδίως, ὁμιλῶ ἐκ τοῦ προχείρου : Ἀθήν.3,125 C· ‖ γράφω ἐκ τοῦ προχείρου : Πολύβ.12,3,7 **καθάπερ περὶ τῶν κατὰ Λιβύην ἀπεσχεδίακεν·** κ. παθ. : Φιλόδ.Σημ.38 **τὰ μυθικῶς ἀπεσχεδιασμένα·** 2) ἐν σπουδῇ, ἀπερισκέπτως ἀποφασίζω : Θεοφυλ.Σ 1,13 **ὠμοτάτην κατὰ τῶν αἰχμαλώτων ἀποσχεδιάζουσι ψῆφον.**

ἀπόσχεσις-εως (ἡ) μτγν. ἀποχή : Πλούτ.Ἠθ.123 C· 2) διαίρεσις, μερισμός : Ἀρτεμίδ.4,2 **ἀπ- χρόνου.**

ἀποσχετέον τοῦ ρ. ἀπέχομαι βλ.λ., ἀποφευκτέον : Ἱππ.Ὀξ.63 **οἴνου ἀποσχετέον.**

ἀποσχετική γλωσσ. ἡ περὶ ἐφέσεως ἐπιστολή.

ἀποσχετλιάζω μτγν. λίαν ἢ συνεχῶς σχετλιάζω : Φρύν.Σοφ.Παρ.63 B.

ἀπόσχημα-ατος (τό) σχόλ. ὁμοίωμα, εἰκών : σχόλ.Στοβ.2,463 **ἀποσχήματά εἰσι τῶν ἡμερινῶν πράξεων** (ἐσφ. γρ. ἀντὶ « ἀπηχήματα »).

ἀποσχηματίζω μτγν. κ. μσν. πλήρως σχηματίζω, μορφώνω, πλάσσω : Σωκρ.Ἐπιστ.28 **ἐργασίας εἰς τὰ ἄλλα ζῷα ἀπεσχηματισμένας τέχνῃ τῷ**

παλαιᾷ· 2) ἐκκλ. ἀφαιρῶ τὸ μοναχικὸν σχῆμα: Θεόδ.Στ.516 **ἀποσχηματίζειν τὸν μοναχόν.**

ἀποσχίζω κ. νεώτ. κ. δημ. σχίζων ἀποκόπτω ἀπό τινος, κατὰ διάφ. ἑρμ. σχίζω τι: Ὀδ.Δ 507 **ἀπὸ δ᾽ ἔσχισεν αὐτὴν [τὴν πέτρην]** (ἐν τμήσ.)· ‖ σχίζων ἀποχωρίζω μέρος ἑνὸς ὅλου, ἀποσπῶ: Ἡρ.6,9 ἀπ- ἀπὸ τοῦ **συμμοχικοῦ,** Πλάτ.Πολιτ.262 Ε ἀπ- Λυδοὺς (ἀποχωρίζω)· ‖ κ. μέσ. κ. παθ. **-ομαι** ἐν ὁμ. σημ.: Ἡρ.8,35 **ἀποσχισθέντες τῆς ἄλλης στρατιῆς·** 2) ἐπὶ πραγμ. συνήθως μέσ. κ. παθ. ἀποχωρίζομαι ἀπό τινος, **παύω νὰ** εἶμαι ἐν ἑνιαῖον ὅλον μετ᾽ αὐτοῦ: Ἡρ.2,17 **ἕτερα διφάσια στόματα ἀπὸ τοῦ Σεβεννυτικοῦ ἀποσχισθέντα** (ἐπὶ βραχιόνων ποταμοῦ), Ἀριστλ.ΖΙ 514 Β 10 **ἀπὸ τῆς μεγάλης φλεβὸς ἀποσχίζεται·** 3) νεώτ. μτφ.: ἀποσκιρτῶ, ἀφίσταμαι ἀπό τινος διαλύων τοὺς μετ᾽ αὐτοῦ δεσμούς μου: **πολλοὶ βουλευταὶ ἀπεσχίσθησαν ἀπὸ τοῦ κόμματος·** 4) μτφ.: Ἀριστφ. Νεφ.1408 **ἀπέσχισάς με τοῦ λόγου** (μὲ διέκοφες ὁμιλοῦντα)· 5) νεώτ. κ. δημ. σχίζω τι ὁλοσχερῶς: **τράβηξε - τράβηξε μ᾽ ἀπόσχισες τὸ μαντήλι.**

ἀποσχὶς-ίδος (ἡ) συνήθ. εἰς τὸν πληθ. **ἀποσχίδες** κλάδοι, μέρη ἀπεσχισμένα, ἤτοι ἀπό τινος ὅλου ἀπεσπασμένα οἷον **φλεβῶν**: Ἱππ.Ὀστ.6, Γαλ.18(2),781 **ἀποσχ- ὀστῶν·** ‖ κ. ἐπὶ ὀρέων: Στράβ 11,12,4· 2) εἰς τὸν ἐν κλάδος τοῦ ἀγωγοῦ τῆς χολῆς: Γαλ.2,578.

ἀπόσχισις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀποσχίζειν, ἡ διακλάδωσις: Ἀριστλ.ΖΙ 514 Α, 13 **τῇ πρότερον ἀποσχίσει τῆς φλεβός,** Ἀρετ.Ὀξ.Παθ.2,2 **δοιαὶ** (**φλέβες**) **ἐξ ἀποσχίσιος γινόμεναι.**

ἀπόσχισμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποσχισθέν, ἀποχωρισθὲν ἀπό τινος **ὅλου** μέρος: Μ Ἀντων.4,29 **ἀπόσχισμα πόλεως.**

ἀποσχισμός (ὁ) νεώτ. ἀπόσχισις βλ.λ.

ἀποσχιστής (ὁ) κ. **-σχίστης** μσν. ἐκκλ. νεώτ. ὁ ἀποσχιζάμενος τῆς ἐκκλησίας, σχισματικὸς βλ. λ. ἢ αἱρετικός: Φώτ.Βιβλ.94.

ἀπόσχιστος (ὁ) νεώτ. ἀποσχιστὴς βλ.λ.

ἀποσχοινίζω ἀποχωρίζω οἱονεὶ διὰ σχοινίου συρομένου πέριξ αὐτοῦ, ἀποκλείω· ἐν τῷ παθ.: Δημ. 778 **ἀπεσχοινισμένος πᾶσι τοῖς ἐν τῇ πόλει δικαίοις,** Φίλ.1,205 **ἀρετῆς ἀπεσχοινισμένος·** κ. γεν. ἀποχωρίζω: Πλούτ.Ἠθ.443 C **οὐκ ἀποικοῦν οὐδὲ ἀπεσχοινισμένον·** ‖ Ἡσ. « ἀποσχοινίσαντες, ἀποστερήσαντες »· πρβλ. τὰ « μεμιλτωμένα σχοινία » τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου.

ἀποσχοινισμός (ὁ) μσν. τὸ ἀποσχοινίζειν βλ.λ., ἀποχωρισμός: Θεόδ.Στ.228 C.

ἀπόσχολα ἐπίρρ. δημ. κ. **ἀπόσκολα** μετὰ τὰς διακοπάς, καὶ ἰδίως τῶν Χριστουγέννων ἢ τοῦ Πάσχα, ὕστερα ἀπὸ τὶς σχόλες.

ἀποσχολάζω κ. νεώτ. ἄγω σχολήν, ἡσυχίαν, ἀναπαύομαι: Ἀριστλ.ΗΝικ.1176Β,17 **ἐν ταῖς δυναστείαις .. ἀποσχολάζειν·** 2) ἔχω σχολὴν διά τι, ἀσχολοῦμαι περί τι: Αἰλ.ΠΙ 12,1 **τῷ τε οἴνῳ καὶ ταῖς προπόσεσιν .. ἀποσχολάζουσι·** 3) μαθητεύω παρά τινι: Ψ Ἡρ.Βί.Ὁμ.5,34 **ἀπεσχόλαζον παρὰ τῷ Μελησιγενεῖ.**

ἀπόσχολος-ον ὁ μακρὰν τῆς **σχολῆς,** ὁ εἰδ. ἀποφεύγων τὰς σχολὰς τῶν σοφιστῶν: Τίμ.Φλιάσ. 50 (π.Διογ.Λ9,69) **τὸν ἀπάνθρωπον καὶ ἀπόσχολον αὐτολαλήτων** (διόρθ. εἰς « αὐτόσχολον » = ἑαυτῷ σχολάζοντα).

ἀποσῴζω σῴζω, κατὰ δ. ἑρμ. φυλάττω ἀπό τινος: Σοφ.Φιλ. 1379 **ἀποσώσοντας νόσου·** παθ.: Λουκ. Ἑρμ. **ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσωσθέντες·** ‖ ἐπανάγω τινὰ ἢ τι σῷον: Ξεν.Ἑλλ.7,2,19 **οἴκαδε καὶ ἑαυτοὺς καὶ ἃ ἦγον ἀπέσωσαν,** αὐτ. Ἀν. 2,3,18 **ἀποσῶσαι ὑμᾶς εἰς τὴν Ἑλλάδα·** ‖ μέσ. φθάνω ἢ καταφεύγω σῷος: Ἡρ.7,229 **ἀποσωθῆναι ὁμοῦ ἐς Σπάρτην,** Ξεν.Ἑλλ.1,3,22 **ἀπεσώθη εἰς Δεκέλειαν·** 2) φυλάττω, διατηρῶ: Εὐρ.ἀπ.364,2 **ἀποσώσαι᾽ ἂν πατρὸς γνώμας φράσαντος,** Πλάτ. Φίλ.26 C· 3) ἀμτβ. διατηροῦμαι: Πλάτ.Ἐπιστ.336 Β **ἀπέσωσε γενομένη.**

ἀπόσωμα (τὸ) δημ. κ. **ἀπόσωσμα** βλ. λ.

ἀποσωμάτωσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἐξαέρωσις, ἡ ἐξαΰλωσις: Ζώσ.Ἀλχ. 107 Β **ὑδάτων ἀπ-.**

ἀποσώνω μσν. κ. δημ. ἀόρ. **ἀπόσωσα,** δημ. παθ. **-ώνομαι,** ἀόρ. **ἀποσώθηκα,** μτχ. παρακ. **ἀποσωσμένος** ἀφικνοῦμαι, φθάνω· ‖ φρ. **νὰ μὴν ἀποσώσῃ** ὡς ἀρὰ (νὰ μὴ προφθάσῃ νὰ ζήσῃ ὅσον συνήθως οἱ ἄνθρωποι)· 2) συμπληρῶ τι, περατῶ τι χρῇζον συμπληρώσεως: Κρυστ.Κατάρα 20 **τὸ λόγο δὲν ἀπόειπε δὲν ἀπόσωσε, - δὲν ἀπόσωσα τὸ δρόμο** (δὲν ἐπεράτωσα τὴν πορείαν), **δὲν ἀπόσωσα τὴ δουλιά, - τὸ σπίτι** (δὲν ἐπέρανα τὴν οἰκοδομὴν ἢ τὴν ἐπισκευὴν τῆς οἰκίας)· 3) καταναλίσκω, σπαταλῶ ἐξ ὁλοκλήρου: **ἀπόσωσε τὰ λεφτά·** 4) καταμηνύω, προδίδω: Σάρρ.Ἀν.ΛΗ ἐν λ.

ἀποσωρεύω ΑΒ ἐπισωρεύω, συσσωρεύω, συναθροίζω: ΑΒ 432, Ἡσ. ἐν λ. « ἀποθησαμένη ».

ἀπόσωσμα (τὸ) δημ. τὸ τέλος πορείας τινός, ἡ πρὸς τὸ τέρμα προσέγγισις· 2) περάτωσις, ἀποτελείωμα πράξεώς τινος· 3) ἐπὶ ποτῶν κ. δὴ οἴνου, τὸ ἐν τῷ πυθμένι τοῦ περιέχοντος δοχείου, βυτίου ἀπομεῖναν, ἄ. σῶσμα· 4) μτφ. τὸ τελευταῖον τέκνον, στερνοπαίδι, ἀποσπόρι.

ἀποταγή (ἡ) μτγν., μσν., ἐκκλ. νεώτ. κ. δημ. ἀπόταξις, ἀπάρνησις: Ἰσίδ.Πηλ.Ἐπιστ.1,1,1 **ἀποταγὴν τῆς ὕλης·** ‖ ἀποκλήρωσις: Πάπ. **ἀποταγὴ καὶ ἀποκήρυξις·** 2) ἐκκλ. ἡ ὑπὸ τοῦ κειρομένου μοναχοῦ διδομένη ἐπίσημος ὑπόσχεσις περὶ τελείας ἀπαρνήσεως τῶν κοσμικῶν ἀγαθῶν καὶ τῆς ὑποταγῆς εἰς τοὺς κανόνας τοῦ μοναχικοῦ βίου· ‖ εἰσφορὰ διδομένη ὑπὸ τοῦ μοναχοῦ κατὰ τὴν κατάταξιν αὐτοῦ εἰς μοναστήριον: Μιχ. Ἀτταλ. ἐν Σάθ.1,29 « ἀποκείρεσθαι τούτους ἄνευ ἀποταγῆς δωρεάν, εἰ μὴ **εἰς** ἔργον δίδοταί τι οἰκοδομῆς, ἢ ἀνοικοδομῆς ἢ ἀγορὰν ἀκινήτου »· 3) δημ. ἀντὶ ὑποταγὴ βλ.λ.

ἀποταγηνίζω ἀποτηγανίζω βλ. λ: Σωτ.Κωμ.1,1.

ἀπόταγμα-ατος (τὸ) μτγν. ἀπαγόρευμα, ἡ ἀπαγόρευσις: Ἰάμβλ.Πυθ.28,138.

ἀποτάδην ἐπίρρ. μτγν. κατ᾽ ἔκτασιν, ἐκτεταμένως, κατὰ μῆκος: Λουκ.Ζεύξ.4, Πολυδ.6,175 **ἀποτάδην τρέχειν·** 2) ἀραιῶς, σχοινοτενῶς: Φιλόστρ.Βί.Ἀπολλ.6,11 **ξυνέστειλε τοὺς χοροὺς ἀποτάδην ὄντας·** ‖ μτφ. ἐπὶ τοῦ λόγου, διὰ μακρῶν, διεξοδικῶς: Πολύδ.4,94 **ἀποτάδην φθεγγόμενον,** Ἑρμί. εἰς Φαῖδρ.184 Α **τῶν κατὰ ἀποτάδην λόγων ἀκήκοας.**

ἀποτάδων Ἡσ. « ἐκτεταμένων ».

ἀποτάζω δημ. κ. **ποτάζω,** ἀόρ. **ἀπόταξα** ἀποτάσσω, ἀπαρνοῦμαι· 2) κτῶμαι, γίνομαι κάτοχός τινος, ἀποκτῶ, ἀποχτῶ: **νὰ ἀποτάξῃς τοῦ Ἀβρὰμ τὰ ἀγαθὰ** (ὡς εὐχή), **νὰ μὴν ἀποτάξῃς ποτέ σου** (ἐνν. ἀγαθόν τι, ὡς ἀρὰ κατὰ τοῦ προσποιουμένου ὅτι δὲν ἔχει νὰ δώσῃ τι).

ἀποτάκται (οἱ) μτγν. ἐκκλ. αἱρετικοί τινες ἀπαρνηθέντες τὰ **ἐγκόσμια** ἀγαθά, καθόσον ἔζων βίον ἐρημικὸν καὶ πλήρη στερήσεων: Ἐπιφάν.2,18· **ἄ.** ἀποτακτικοί, ἀποτακτισταὶ κ. ἀποτακτῖται· πρβλ. κ. ἀποστολικοί.

ἀποτακτήρ-ῆρος (ὁ) Πάπ. ὁ ἀποτάσσων, ἀπαρνούμενος τὰ ἐγκόσμια, ἐρημίτης, πρβλ. κ. ἀποτάκται

ἀποτακτικός (ὁ) μτγν. ἀποτακτὴρ βλ.λ.: Πάπ. ‖ **ἀποτακτικοὶ** (οἱ) ἀποτάκται βλ.λ: Ἐπιφάν.1,269.

ἀποτακτισταὶ (οἱ) μτγν. οἱ συμμεριζόμενοι τὰς δοξασίας τῶν ἀποτακτῶν βλ.λ.: Ἰουλ.Λόγ.7,224 Β.

ἀποτακτῖται (οἱ) μτγν. ἀποτάκται βλ.λ.: Βασ. Ἐπιστ.), Ἐπιφάν.2,129.

ἀπότακτος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀποτεταγμέ-

νος, κεχωρισμένος, πρός ὡρισμένην χρῆσιν φυλαγμένος : Ἡρ.2,69 σιτία ἀπότακτα διδόντες (δ.γρ. ἀποτακτά), Ἡλιόδ.π.Ὀρειβ.49,4,7 ἀπότακτος χρεία· 2) ὡρισμένος, τεταγμένος : Κριτί.6,27 D (π. Ἀθην. 10,433) ἀπότακτος ἡμέρα, Πάπ. ἀπότακτον ἐκφόριον· 3) μτγν. κ. νεώτ. ὁ κατὰ μέρος τεθεὶς πρὸς τιμωρίαν : Ἀρρ.Ἐπικτ.3,24,105 ᾔδειν εἰς φυλακὴν ἀπότακτος ὤν, Ἡρώνδ.3,69· ‖ νεώτ. εἰδ. ἀπότακτος ἀξιωματικός ὁ ἀπομακρυνθεὶς τοῦ στρατεύματος, ὁ εἰς ἀπόταξιν βλ.λ. τεθεὶς ἀξιωματικός.

ἀποτάκτως ἐπίρρ. μτγν. κεχωρισμένως, μεμονωμένως : Φιλόδ.Θε.γ' ἀπ.1.

ἀποταλαντεύω μτγν. ζυγίζω : Νικηφ. ἐν Ρητ.1,497.

ἀποταλαρώνω δημ. ἐξάγω τὸν τυρὸν ἀπὸ τὸν τάλαρον, βγάζω τὸ τυρὶ ἀπὸ τὸ τυροβόλι.

ἀποταμκιῶ-όω μτγν. ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἀποταμιεύω βλ.λ. : Αἰλ.Π(1,12.

ἀποταμία (ἡ) μτγν. ταμιεῖον, ἀποθήκη τροφίμων : Καΐλ.Ἀούρ.Ταχ.Πάθ.3,21.

ἀποταμιακός-ή-όν μτγν. ὁ πρὸς ἀποταμίευσιν, ἀποθήκευσιν πρόσφορος : Κώδ.Ἀστρολ.8(4),338.

ἀποταμίευμα-ατος (τό) νεώτ. τὸ εἰς τὸ ταμεῖον τιθέμενον μέρος εἰσοδημάτων ἢ κερδῶν φυλασσόμενον πρὸς μελλοντικὴν χρῆσιν ἢ πρὸς δημιουργίαν βαθμηδὸν κεφαλαίου.

ἀποταμίευσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποταμιεύω βλ.λ., ἡ διαφύλαξις ἐν τῷ ταμείῳ ἢ τῇ ἀποθήκῃ· ‖ εἰδ. ἡ μὴ κατανάλωσις μέρους τῶν εἰσοδημάτων καὶ ἡ διατήρησις αὐτῶν πρὸς μελλοντικὴν χρῆσιν ἢ σχηματισμὸν σὺν τῷ χρόνῳ κεφαλαίου· ‖ ἀποθῆκαι ἀποταμιεύσεως διαμετακομιστικαὶ ἀποθῆκαι τοῦ τελωνείου πρὸς προσωρινὴν ἀποθήκευσιν ἐμπορευμάτων ἄνευ προκαταβολῆς δασμοῦ.

ἀποταμιευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀποταμίευσιν βλ.λ. ἢ κατάλληλος πρὸς ταύτην· ‖ ἀποταμιευτικὰ δικαιώματα τὸ εἰς τὸ τελωνεῖον καταβαλλόμενον χρηματικὸν ποσὸν διὰ τὴν προσωρινὴν φύλαξιν ἐμπορευμάτων ὑπὸ διαμετακόμισιν ὑπὲρ τὰς ὀκτὼ ἡμέρας· ‖ ἀποταμιευτικαὶ οὐσίαι εἰδ. βοταν. αἱ διάφοροι θρεπτικαὶ οὐσίαι αἵτινες κατανέμονται εἰς διάφορα ὄργανα τοῦ φυτοῦ πρὸς μελλοντικὴν ἀνάλωσιν.

ἀποταμιευτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἀποταμιεύσεως βλ.λ.

ἀποταμίευτος-ον μτγν. ὁ ἐν ἀποταμιεύσει πρὸς φύλαξιν, ὁ ἀποτεταμιευμένος : Ρήτ.1,599.

ἀποταμιεύω μτγν. κ. νεώτ. καταθέτω, φυλάττω ἐν τῷ ταμείῳ : Νικηφ.ἐνΡήτ.1,488· ‖ μέσ. -ομαι ἀποταμιεύω δι' ἐμαυτόν : Αἰλ.Π(1,12 (ἐσφ γρ. « ἀποταμιώσασθαι »), σχόλ.Πινδ.Ι1 ἀπ- ἄδοξον πλοῦτον· ‖ νεώτ. ἐξοικονομῶ ποσόν τι ἐκ τῶν εἰσοδημάτων μου καὶ διαφυλάττω αὐτὸ πρὸς μελλοντικὴν ἀνάγκην ἢ πρὸς σχηματισμὸν βαθμηδὸν κεφαλαίου· ‖ μτφ. συσσωρεύω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, οἷον γνώσεις κττ.

ἀποτάμνω ἀποτέμνω, ἀποκόπτω : Ἰλ.Θ 87 ἵπποιο παρηορίας ἀπέταμνε· κ. παθ. : αὐτ. Χ 347 ὤμ' ἀποταμνόμενον.

ἀποτανύω ὅλως τανύω, ἐκτείνω : Ἱππ.Ἀγμ.8 ἢν μέν τις ἀποτανύσας τὴν χεῖρα.

ἀποταξία (ἡ) μτγν. ἀπόταξις βλ.λ. : Ἐπιφάν.1,292.

ἀποτάξιον Ἡσ. « ἀπόπομπον ».

ἀπόταξις-εως (ἡ) (ἀποτάσσω) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ διαχωρισμὸς τῶν μέχρι τοῦδε ὁμοῦ κατειλεγμένων ὑποχρέων εἰς ἀπότισιν ὡρισμένου φόρου· Ἁρποκρ. « ἀπόταξις, τὸ χωρὶς τετάχθαι τοὺς πρότερον ἀλλήλοις συντεταγμένους εἰς τὸ ὑποτελεῖν τὸν ὡρισμένον φόρον· 2) ἐκκλ. ἡ ἀποταγὴ βλ.λ.· 3) νεώτ. κ. δημ. στρατ. ἡ κατάστασις τοῦ ἀξιωματικοῦ, ὅστις διὰ βαρέα παραπτώματα ἀπεμακρύνθη τοῦ στρατεύματος καὶ δὲν δύναται ν' ἀνακληθῇ ἐφεξῆς εἰς αὐτό.

κ

ἀποταρταροῦμαι-όομαι μτγν. ῥίπτομαι εἰς τὸν Τάρταρον, καταβαραθροῦμαι μτφ. : Φιλόδ. Ἡρακλ.1251,20 κἂν ταῖς ἀποβολαῖς τῶν χρημάτων ἀποταρταροῦνται.

ἀπότασις-εως (ἡ) τὸ ἀποτείνειν, ἡ ἔκτασις, τὸ τέντωμα : Πλούτ.670 C ἀπ- τῶν ποδῶν, Ἀρετ.Ὀξ. Παθ.1,6 τετάνου ἴδιον ἡ ἐς εὐθὺ ἀπότασις· 2) ἐπὶ ἤχου, ἡ παράτασις· Ἀριστλ.ΖΙ 545 Α 17 ὅσων ἀποτείνεται ἡ φωνή· 3) τὸ ἀποτείνεσθαι πρός τινα ἐπί τινι σκοπῷ . σχόλ.Σοφ.Ἠλ.1070 ἡ ἀπότασις πρὸς Κλυταιμήστραν.

ἀποτάσσω κ. νεώτ. κ. δημ. ἀττ. -ττω, μέλλ. -ξω, ἀόρ. ἀπέταξα, μέσ -εταξάμην, παθ -ετάχθην ἀποχωρίζων τι ἀπό τινος ὅλου ὁρίζω τινί, ἀπονέμω: Πλάτ.Θεαίτ 153 Ε μηδέ τιν' αὐτῷ χώραν ἀποτάξῃς· ‖ παθ -ομαι ἐπὶ στρατιωτῶν, οἵτινες ἀπὸ τοῦ ὅλου στρατοῦ ἀποχωριζόμενοι τάσσονταί που : Ξεν.Ἑλλ.5,2,40 ἀπετέτακτο πρὸς τὸ δεξιόν· 2) ὁμ μέσ. -ομαι ἐγκαταλείπω, παραιτῶ, ἀφήνω: αὐτ.Λουκ.14,33, Ἰω.Μολάλ.312 ἀποτάξασθαι τῆς βασιλείας · ἀπετάξω τῷ Σατανᾷ ; (ἐγκατέλειφες, ἀπεκήρυξες τὸν Σατανᾶν ;)· ‖ ὁμ. μέσ εἰδ ἀποχαιρετῶ : ΚΔ Λουκ.9,61 ἀκολουθήσω σοι . ἐπίτρεψόν μοι ἀποτάξασθαι τοῖς εἰς τὸν οἶκόν μου· 3) νεώτ. κ. δημ. στρατ. θέτω εἰς ἀπόταξιν βλ.λ.3).

ἀποτατώρα ἐπίρρ. δημ. ἀπὸ τοῦδε, ἀπὸ τοῦ νῦν, ἀπὸ τώρα ἐφεξῆς : ἀποτατώρα θὰ σὲ θεωρῶ φίλο μου· 2) τόσον ἐνωρίς : ἀποτατώρα νυστάζεις ;

ἀποταυρίζομαι δημ. σκορδινῶμαι, τεντώνομαι χασμώμενος, τανύζομαι.

ἀπόταυρος (ἡ) ἡ μακρὰν τοῦ ταύρου, ἡ μὴ ὀχευομένη βοῦς : Ἀριστλ.ΖΙ 595 Β 19 τὰς καλουμένας πυρρικὰς βοῦς . . διατηροῦσιν ἀνοχεύτους καὶ καλοῦσιν καὶ ἀποταύρους.

ἀποταυροῦμαι-όομαι παθ. ἐξ ὀργῆς οἱονεὶ γίνομαι ὅμοιος μὲ ταῦρον, βλέπω ἀγρίως ὡς ταῦρος : Εὐρ.Μήδ. 188 καίτοι τοκάδες δέργμα λεαίνης ἀποταυροῦται δμωσίν· 2) μεταβάλλομαι εἰς ταῦρον : Ἐρωτιαν. ἐν λ. κερχνώδεα.

ἀπόταφος-ον ὁ ἀπεστερημένος τῶν προγονικῶν τάφων, ὁ εἰς ὃν ἀπαγορεύεται ὁ ἐν προγονικῷ τάφῳ ἐνταφιασμός : Δείν.ἀπ. 16,5· 2) ὁ ταφεὶς ἰδιαιτέρως, χωριστά· ΕΜ 131,43 « ἀπόταφον· τὸν χωρὶς ταφέντα »· ‖ Ἡσ. « ἀπόταφοι· οἱ συνηριστευκότες τοῖς ἐλευθέροις (χεὶρ τὴν ἐλευθέραν) δοῦλοι καὶ μὴ συνταφέντες αὐτοῖς ».

ἀποτάφρευσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ διὰ τάφρου ὀχύρωσις : Διον.Ἀλ.9,9.

ἀποταφρεύω ὀχυρώνω διὰ τάφρου : Ξεν.Ἀν. 6,5,1 Διον.Ἀλ.9,8.

ἀποταχιά ἐπίρρ. δημ. κ ἀποταχύ κατὰ τὴν αὐγήν, πρωΐ - πρωΐ : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 12 καὶ στὶς θαμπάδες | τ' ἀποταχιά | σβυοῦν οἱ νεράϊδες | καὶ τὰ στοιχειά.

ἀπότε μον. κ ἀφότε βλ.λ.

ἀποτέγγω ἐμβάπτω : Ἱππ.Νούσ.2,56.

ἀπότεγμα-ατος (τό) μτγν. τὸ ἔκ τινος γεννώμενον, προκῦπτον, γέννημα, προϊόν : Σοφον.Ψυχ.52,30 νοῦ καὶ λόγου ἀπ-.

ἀποτεινύτω Ἐπιγρ.Θεσσ. ἀποτινέτω.

ἀποτείνω κ. νεώτ. μέλλ -τενῶ, παρακ. -τέτακα, γ' πληθ. παθ. παρακ. ἀποτέτανται (Λουκ.Ζεύξ.4) ἐκτείνω, τείνω πρός τι μέρος : Ἀριστλ.ΖΙ 723 Β 22 ἀπ- μέρος τι αὐτοῦ· ‖ παθ. -ομαι καθ' ὁμ. σημ. : Ξεν.Ἀν.1,18,10 δρέπανα . . εἰς πλάγιον ἀποτεταμένα (δρέπανα ὧν ἡ κόψις εἶχε στροφὴ πρὸς τὰ πλάγια)· ‖ μτφ. : Ἀριστλ.Μνήμ.452 Β 10 ἀπ- ἐκεῖ τὴν διάνοιαν (στρέφω πρὸς τὰ ἐκεῖ)· 2) ἐπιμηκύνω, ἐπεκτείνω : Ξεν Ἑλλ.5,2,40 (περὶ τῆς γραμμῆς παρατάξεως στρατοῦ)· ‖ μτφ. : Πλάτ.Πολ.363 D μακροτέρους ἀπ- μισθοὺς (ἐπαυξάνω καὶ οὕτω ποιῶ

μεγαλυτέρους τοὺς μισθούς), αὐτ.Γοργ.466Α ἀπ- τὸν λόγον· ‖ ἐπὶ ἤχου, παρατείνω : Πλάτ.Πρωτ. 329Α τὰ χαλκεῖα πληγέντα μακρὸν ἠχεῖ καὶ ἀποτείνει· 3) ἀμτβ. κατὰ τὴν ἰην σημ. ἐκτείνομαι : 'Αριστλ.215 Β 16 ὅσα ἀπὸ τούτων φλέβια ἀποτείνει· ‖ κ. μτφ. : Πλάτ.Γοργ.458 C πόρρω ἀποτενοῦμεν, ἣν διαλεγώμεθα (θὰ μακρολογήσωμεν)· 4) μέσ. ὡς ἀπρόσ. ἀποτείνεται ἐπί ἀναφέρεται εἴς τι : σχόλ.'Ιλ. (ἐκ Παπ.)· 5) μτφ. νεώτ. ἐπὶ λόγου, ἀπευθύνω : ἀποτείνω ἐρωτήσεις, ἱκεσίας· ‖ ὁμ. μέσ. -ομαι ἀπευθύνομαι πρός τινα, τὸν ἐρωτῶ : ἀποτείνομαι πρὸς ὑμᾶς (μιλῶ σὲ σᾶς), -διὰ πληροφορίας ἀποταθῆτε εἰς τὸν θυρωρὸν τῆς οἰκίας· ‖ ὁμ. μέσ. ζητῶ τι, παρακαλῶ διά τι : ἀπετάθην εἰς πολλούς, ἀλλ' οὐδεὶς μοῦ παρέσχε βοήθειαν.

ἀπότεισις-εως μτγν. ἀπότισις βλ.λ.

ἀπότεισμα-ατος (τό) 'Επιγρ. ἡ ὁλοσχερὴς πληρωμή, ἡ ἐξόφλησις τοῦ ὀφειλομένου.

ἀποτειχίζω κ. νεώτ. μέλλ. ἀττ. -ιῶ διὰ τείχους ἀποκλείω τι πρὸς ὀχύρωσιν : 'Ηρ.6,36 ἀπ- τὸν ἰσθμόν· ‖ διὰ τείχους ἀποκλείω : 'Αριστφ.'Ορν. 1576 ὁ τοὺς θεοὺς ἀποτειχίσας, Θουκ.4,130 ἀπ- τοὺς ἐν τῇ ἀκροπόλει· ‖ μτφ. κλείω, ἀποκωλύω : 'Ηλιόδ.6,20 ἔλαθεν ἑαυτῷ τὴν φυγὴν ἀποτειχίσας· 2) μέσ. -ομαι ἀνεγείρω μεσότοιχον πρὸς διαχωρισμόν : Λούκ.'Ερωτ.28· 3) οἱονεὶ διὰ τείχους χωρίζω : 'Ιουλ.Λόγ.2,72 Β ὄρη ἀποτειχίζοντα τὴν 'Ιταλίαν ἀπό τε 'Ιλλυριῶν καὶ Γαλατῶν.

ἀποτείχισις-εως κ. νεώτ. τὸ ἀποτειχίζειν βλ.λ., ἀποκλεισμὸς διὰ τείχους : Θουκ.1,65· 2) ἀνέγερσις ὀχυρωμάτων, ὀχύρωσις : Πολύαιν.1,3,5· 3) Σουΐδ. ἡ τῶν τειχῶν ἀφαίρεσις.

ἀποτείχισμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. τεῖχος γινόμενον πρὸς ἀποκλεισμὸν προσβολῆς, δι' ὀχύρωσιν : Ξεν.'Ελλ.1,3,7 τῶν ἀποτειχισμάτων ἐγγὺς ὄντων.

ἀποτειχισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἀποτείχισις βλ.λ.) : Πλούτ.Νικ.18.

ἀποτεκμαίρομαι μτγν. ἐκ τεκμηρίων, σημείων συμπεραίνω, συνάγω τι : 'Απολλ.Ρ 4,1538.

ἀπότεκνος-ον μτγν. ὁ ἄνευ τέκνων, ποὺ δὲν κάνει παιδιά, στεῖρος : Βέττ.Βάλλ.119,30.

ἀποτεκνῶ-όω μτγν. κ. μσν. γεννῶ τέκνον· ἐν τῷ παθ : Τζέτζ.'Εξ.'Ιλ.9 ἐξ ἀνθρώπων ἀποτεκνοῦσθαί ποτε ποταμούς· 2) μέσ. -οῦμαι ἀποστεροῦμαι τῶν τέκνων μου : ΠΔ.Γέν.27,55 μή ποτε ἀποτεκνωθῶ ἀπὸ τῶν δύο ὑμῶν.

ἀποτέλειος (ὁ) μτγν. τίτλος τῶν ἀρχόντων, τῶν προεστώτων ἐν τῇ 'Αχαϊκῇ Συμπολιτείᾳ : Πολύβ. 16,36,4· κ. εἰς τὸν πληθ. : αὐτ. 10,23,9· ‖ εἰδ. ἀρχηγὸς τῶν πεζῶν ἢ τῶν ἱππέων : 'Επιγρ. ἐπὶ στρατηγοῦ τῶν 'Αχαιῶν Φιλοποίμενος.. ἀποτελείου δὲ τῶν πεζῶν Δαμία, τῶν δὲ ἱππέων.

ἀποτελειῶ-όω ἢ -τελεῶ κ. νεώτ. φέρω τι εἰς εἰς ὡριμότητα : 'Αριστείδ.Λόγ. 43, (I) 13· ‖ μέσ. -οῦμαι γίνομαι τέλειος, καθίσταμαι ὥριμος σωματικῶς καὶ πνευματικῶς : 'Αριστλ.ΖΙ 576 Β,7 ἀποτελειοῦται τὰ θήλεα τῶν ἀρρένων ἔμπροσθεν· 2) μτγν. μυσταγωγῶ : Διον.'Αρεοπ. 121· 3) νεώτ. ἀποπερατῶ, συμπληρῶ, φέρω εἰς τέλος, ξετελειώνω, πρβλ. ἀποτελειώνω.

ἀποτελείωμα (τὸ) νεώτ. δημ. ἀποτέλειωμα τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποτελειώνω βλ.λ.

ἀποτελειωμός (ὁ) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποτελειώνω βλ.λ., ξετελειωμός.

ἀποτελειώνω νεώτ. κ. δημ. φέρω τι εἰς πέρας, ἀποπερατῶ τι, τελειώνω τι καθ' ὁλοκληρίαν : δὲν ἔχω χρήματα νὰ ἀποτελειώσω τὸ σπίτι μου, -περίμενε νὰ ἀποτελειώσω τὸ γράψιμό μου· 2) συνεκδ. ἀφανίζω τινὰ ὁλοσχερῶς : μὲ ἀποτέλειωσες μ' αὐτὸ ποὺ ἔκανες· ‖ θανατῶ : τὴν ἀποτελείωσε μὲ μαχαιριές· ἀμτβ. τελευτῶ τὸν βίον, θνήσκω : ἀποτέλειωσε χτὲς τὰ μεσάνυχτα.

ἀποτελείωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ποιεῖν τι τέλειον, τελείωσις : Πλούτ.Εὐγεν.7· 2) νεώτ. ἀποπεράτωσις, συμπλήρωσις.

ἀποτελειωτικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀποτελειωτικὸν βλ.λ.

ἀποτελειωτικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιφέρων τὸ πέρας τινός, ἐκεῖνος ποὺ ἀποτελειώνει βλ.λ.· ‖ ἰδίᾳ ὁ ἐπιφέρων τὸ τελειωτικὸν πλῆγμα, τὸν ἄμεσον θάνατον : ἀποτελειωτικὴ βολή.

ἀποτελειωτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀποτελειωτικὸν βλ.λ.

ἀποτελέσιμος-η-ον ὁ δυνάμενος νὰ τελεσθῇ, νὰ πραγματοποιηθῇ· ‖ 'Ησ. «Θιμινήσασα· πρακτική, ἀνυσίνη, ἀποτελεσίμη».

ἀποτέλεσις-εως μτγν. κ. νεώτ. τελείωσις, ἐντέλεια : 'Επίκτ.2,50 U (π. Διογ.Λ. 10,108) λαβόντων ἀποτέλεσιν ὑγρασίας· 2) ἀστρολογικὴ ἐπιρροή, ἐπίδρασις : Παῦλ.'Αλ. F I· πρβλ. κ. ἀποτελεσματογραφία, ἀποτελεσματικός· 3) νεώτ. τὸ ἀποτελεῖν καὶ ἀποτελεῖσθαι βλ.λ.

ἀποτέλεσμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀποτελεῖν, ἡ συμπλήρωσις, τὸ ἀποτέλειωμα : 'Αριστλ. Κόσ.397 Α 14 ἀπ- μηνός· 2) τὸ εἰς ὃ ἀπολήγει τι, τὸ ἐξαγόμενον, ἡ ἔκβασις : Πολύβ.2,39,11, - τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δίκης, - τῶν ἐκλογῶν, - τοῦ διαγωνισμοῦ κττ.· ‖ νεώτ. κ. δημ. κ. τὸ ἔκ τινος προκύπτον, τὸ ἐπακολούθημα : οἱ κακὲς παρέες, - τὰ ξενύχτια δὲν φέρνουν καλὰ ἀποτελέσματα· 2) συμπέρασμα, πόρισμα, ἑρμηνεία · 'Αρτεμίδ. 'Ονειροκρ.1,9 τὸν ὀνειροκρίτην ἀκριβῶς ἐξεταστέον.. ὅτι μικρᾷ προσθέσει ἢ ἀφαιρέσει ἀλλοιοῦται τὸ ἀποτέλεσμα· 3) ἀστρολ ἡ ἐκ τῆς θέσεως τῶν ἄστρων ἐπίδρασις αὐτῶν ἐπὶ τῆς τύχης τῶν ἀνθρώπων : Φιλόδ.Θε.1,25 τὰ ἀπὸ ἀποτελεσμάτων προρρηθέντα.

ἀποτελεσματικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀποτελεσματικὸν βλ.λ.

ἀποτελεσματικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ ὁ ἐπιφέρων, παράγων ἀποτέλεσμα βλ.λ., ὁ τελεσφόρος : Σωρ.1,48, Γαλ.19,475, - ἀποτελεσματικὴ ἐνέργεια, - ἐπέμβασις, - ἀποτελεσματικὸν φάρμακον· ‖ τέχνη ἀποτελεσματικὴ κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν θεωρητικήν : Σέξτ.'Εμπ.Μαθ.11,197· 2) ὁ ἀστρολογικῶς ἐπιδρῶν : Πλωτῖν.Τετρ.90· ‖ ὁ ἀστρολογικός : Βέττ.Βάλ.332,1 ἀπ- λόγος· ‖ ἡ ἀποτελεσματικὴ (ἐν. τέχνη ἢ ἐπιστήμη) ἡ ἀστρολογία : Εὐστ.900,34 Σιμπλίκ.Φυσ.293,11· ‖ ἀποτελεσματικὰ (τά) πραγματεία περὶ ἀστρολογίας Παύλου τοῦ 'Αλεξ.· ‖ ἀποτελεσματικοί (οἱ) οἱ ἀστρολόγοι, οἱ ἐκ τῆς θέσεως τῶν ἄστρων κατὰ τὴν γέννησιν προφητεύοντες τὴν τύχην τοῦ τεχθέντος : Εὐστ.'Ιλ. 193,7.

ἀποτελεσματικότης-ητος (ἡ) νεώτ ἡ ἰδιότης τοῦ ἀποτελεσματικοῦ βλ.λ., τὸ τελεσφορεῖν · τὸ φάρμακο αὐτὸ ἔχει μεγάλην ἀποτελεσματικότητα.

ἀποτελεσματικῶς ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ., δημ -ά ἐν τέλει, ἐπὶ τέλους : Εὐστ.Πονημ.64,3· 2) νεώτ κατὰ τρόπον ἀποτελεσματικὸν βλ.λ., τελεσφόρως.

ἀποτελεσματογραφία (ἡ) μτγν. ἀστρολ ἡ διδασκαλία περὶ τοῦ ἀποτελέσματος βλ.λ.3) τῆς ἐπιδράσεως τῶν ἄστρων : Βέττ.Βάλ.29, Παῦλ.'Αλ. L I

ἀποτελεσματολόγος (ὁ) μτγν ἀστρολ. ἀστρολόγος ἐκ τῆς θέσεως τῶν ἄστρων προφητεύων τὴν τύχην τοῦ γεννηθέντος : Θεολ.'Αριθμ.53.

ἀποτελεσμός (ὁ) ἐπίγρ. κ. γλωσσ. ἀποτέλεσμα βλ.λ.

ἀποτελεστής (ὁ) μτγν. ὁ ἀποτελῶν, ὁ ἀποπερατῶν, τελειωτής : Κύριλλ.'Αλ.2,575.

ἀποτελεστικός-ή-όν ὁ ἀποτελῶν, ἐκτελῶν : Πλάτ.'Ορισμ. 412 C, Πλούτ.'Ηθ.652 Α· 2) Πάπ τελικός, τελειωτικός : Πάπ ἀποχὴν ἀποτελεστικήν· 3) ὁ ἀστρολογικῶς ἐπιδρῶν· πρβλ. ἀποτελεσματικός : Πορφύρ.Πλωτ. 15 (πιθ.)· 4) γραμμ. τελικός : 'Απολλ.Δύσκ.Συντ. 265,27 ἀπ- σύνδεσμος.

ἀποτελκοστικῶς ἐπίρρ. γραμμ. τελικῶς : Ἀπολλ. Δύσκ.Συντ.268,28.

ἀποτέλκοστος-ον μτγν. ὁ ἀποτελεσθείς : Εἰρην.203.

ἀποτελκυτή (ἡ) μτγν. ἀποτελεύτησις βλ.λ. : Ἀντυλλ.π.Ὀρειβ.44,22,1

ἀποτελκύτημα μσν. ἀποτελεύτησις βλ.λ.: Θεοφύλ.Σ Ἰστ.299,16.

ἀποτελεύτησις (ἡ) τελείωσις, λῆξις : Ἱππ.Τόπ. Ἀνθρ.3, Θεόφρ.Πυρ.54· 2) ἀποτέλεσμα, συμπέρασμα : Πλάτ.Σοφ.264 A δόξα διανοίας ἀποτελεύτησις· 3) τελειοποίησις : Δαμάσκ.Ἀρχ.67,113.

ἀποτελκυτῶ-άω ἀπολήγω, καταντῶ : Πλάτ. Πρωτ.354 B εἰς ἡδονάς ἀποτελευτᾷ, Ἀριστλ.Πολιτ.1103 B || ἡ ὀλιγαρχία εἰς δῆμον ἀπετελεύτησεν (ἔγινεν ἐν τέλει δημοκρατία)· 2) μτβ. ἄγω τι εἰς πέρας, ἀποτελειώνω : Ἀλέξ.Ἀφρ.Πρ.2,57.

ἀποτελματῶ-άω νεώτ., δημ. -ώνω μεταβάλλω τι εἰς τέλμα : Γεώργ.Κεδρην.2,559,23 τὴν πεδιάδα ἐπικλύσας καὶ ἀποτελματώσας (βλ. Κουμαν. Ἀθ. ἐν λ.)· || νεώτ. μτφ. ἀφήνω στάσιμον, περιπλέκω καὶ οὕτω διαιωνίζω, ματαιῶ τὴν κατ' εὐχὴν λύσιν : ὁ δικηγόρος ἐξ ἀδεξιότητος ἀπετελμάτωσε τὴν ὑπόθεσιν· || μέσ. -οῦμαι κ. -ώνομαι μεταβάλλομαι οἱονεὶ εἰς τέλμα, σήπομαι ἐξ ὀκνηρίας καὶ ἀδρανείας πνευματικῆς, καθίσταμαι τελείως νωθρός : ἀπετελματώθη εἰς τὴν μονοτονίαν τῆς ἐπαρχιακῆς ζωῆς.

ἀποτελματώνω νεώτ. κ. δημ. ἀποτελματῶ βλ.λ.

ἀποτελμάτωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποτελματῶ βλ.λ.

ἀποτελῶ κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. -έσω, ἀττ. -τελῶ, δημ. ἀόρ. παθ. ἀποτελέσθηκα, μτχ. παρακ. ἀποτελεσμένος φέρω τι εἰς πέρας, ἀποτελειώνω : Πλάτ.Πολιτ.308 E ἀπ- ἔργα· 2) ἀποτίω, ἐκτελῶ τι ὀφειλόμενον : Ἡρ.2,65 τὰς εὐχάς σφι ἀπ-· || ἀπονέμω, προσφέρω τι κατ' ἀξίαν ἢ καθ' ὑποχρέωσιν : Ξεν.ΚΠ 1,2,5 ὅπως καὶ οὗτοι τὰ καθήκοντα ἀποτελῶσιν, Πλάτ.Νόμ.806 E ἀπ- ἀπαρχὴν τῶν ἐκ τῆς γῆς (προσφέρω ὡς θυσίαν τοὺς πρώτους τῶν καρπῶν)· 3) ποιῶ, καθιστῶ, κάμνω : Πλάτ.Πολιτ. 297 B ἀπ- ἀμείνους ἐκ χειρόνων· κ. μέσ. -οῦμαι : Ξεν.Λακ.2,13 ἄμεμπτον φίλον ἀποτελέσασθαι· 4) ἐκπληρῶ, ἱκανοποιῶ : Πλάτ.Γοργ.503 D ἀπ- τὰς ἐπιθυμίας· 5) νεώτ. κ. δημ. εἶμαι μέρος ὅλου τινός, μετ' ἄλλων ἀπαρτίζω τι ἑνιαῖον : τὴν κοινοβουλευτικὴν ἐπιτροπὴν ἀποτελοῦσι βουλευταὶ ὅλων τῶν κομμάτων· || κ. μέσ. -οῦμαι συνίσταμαι, ἀπαρτίζομαι, σύγκειμαι : ἡ οἰκία ἀποτελεῖται ἐκ δύο δωματίων καὶ μαγειρείου, - ἡ περιουσία του ἀποτελεῖται ἀπὸ οἰκόπεδα, - ὅλη ἡ πρόσοψη τοῦ σπιτιοῦ ἀποτελεσμένη ἀπὸ πέτρα μωσαϊκό· 6) νεώτ. γεν. εἶμαι : ἡ ἐνέργεια τοῦ νομάρχου ἀποτελεῖ καθαρὰν παρανομίαν.

ἀποτελωνοῦμαι-έομαι Πάπ. ἐκτελωνίζω.

ἀποτεμαχίζω μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἀποκόπτω τεμάχιον, χωρίζω : Ἑρμί.Φαῖδρ.92,A,Θεόδ.Μετοχ. 92,19· κ. παθ. : Ἑρμί.Φαῖδρ.166 A τῆς ἀποτετεμαχισμένης ψυχῆς· || νεώτ. τελείως τεμαχίζω τι, κόπτω τι ἐξ ὁλοκλήρου εἰς μικρὰ τεμάχια, κομματιάζω.

ἀποτεμαχισμός (ὁ) νεώτ. τὸ ἀποτεμαχίζειν βλ.λ.

ἀποτέμνω κ. μσν. κ. νεώτ. ἰων. ἀποτάμνω, μέλλ. -τεμῶ, ἀόρ. β' ἰων. κ. δωρ. -έταμον, ἀττ. -έτεμον, μέλλ. παθ. -τμηθήσομαι κόπτων ἀποχωρίζω τι ἀπό τινος, ἀποκόπτω : Ἰλ.Θ 87 παρηορίας ἀπέταμνε, αὐτ.Γ 292 ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε (τμῆσ.), Ἡρ.2,39 ἀποτέμνουσι τὴν κεφαλήν, Σοφ. Φιλ.1207 χρῶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τέμω χερί, (τμῆσ.)· || παθ. ἀποκόπτομαι : Λυσ.6,26 τὰ ἀκρωτήρια ἀποτμηθήσεται, Αἰσχ.1,168 τὴν γλῶτταν ἀποτμηθείς, Ξεν.Ἀν.2,6,1 ἀποτμηθέντες τὰς κεφαλὰς (ἀποκεφαλισθέντες), Ἀρρ.Ἐπικτ.1,2,27 ἀπ- τὸν τράχηλον, Μηνι.1,8 Συναξάρ. τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν, Νικήτ.Χων. ἐν Σάθ.131 τὴν κεφαλὴν ἀπετέτμητο· || εἰδ. ἰατρ. ἀποκόπτω διὰ χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως: Ἱππ.Ἀρθρ.69, Ξεν.Ἀπομν. 1,2,54 τοῖς ἰατροῖς παρέχουσι.. καὶ ἀποτέμνειν καὶ ἀποκάειν· 2) μτφ. ἀποχωρίζω, ἐν γεωγρ. ἐννοίᾳ : Ἡρ.1,72 ὁ Ἅλυς.. ἀποτάμνει σχεδὸν πάντα τῆς Ἀσίης, αὐτ. 4,25 οὔρεα ὑψηλὰ ἀποτάμνει (τὴν χώρην)· || γεν. χωρίζω, τέμνω : Πλάτ.Μέν.85A ἡμίσου.. ἡ γραμμὴ ἀπ-· κ. μέσ. : αὐτ.Φιλ.42 B· 3) μέσ. ἐπὶ στρατοῦ, ἀποχωρίζομαι τοῦ ὅλου σώματος : Ξεν.Ἀν.3,4,29 δεδοικότες μὴ ἀποτμηθείησαν, Πολύβ.1,84,7· 4) στοματῶ, ἀναχαιτίζω : Κρατῖν.289 ἀπ- τὰς μηχανάς· 5) ὁ ἀποτέμνων τὰ βαλάντια ὁ ἀφαιρῶν, κλέπτων τὰ βαλάντια, ὁ βαλαντιοτόμος : Πλάτ.Πολ.348 D· 6) μέσ. ἀποκόπτω τι δι' ἐμαυτόν, ἀποχωρίζω πρὸς χρῆσιν μου, ὅθ. κ. ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ : Ἰλ.Χ 347 ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, Ὑμν.Ὁμ.Ἑρμ.74 πεντήκοντ' ἀγέλης ἀπετάμνετο.. βοῦς (ξέκοφε γιὰ λογαριασμό του, γιὰ δικά του πενῆντα βόδια), Ἡρ. 1,82 τὰς Θυρέας.. ἀποταμόμενοι ἔσχον· 7) ἀφιερώνω τι : Λουκ.Θυσ.10 ἀπ- ὕλας.

ἀπότεξις-εως (ἡ) μτγν. ὁ τοκετός, ἡ γέννησις : Φἰλ.2,466, Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.5,53.

ἀποτερατεύομαι μτγν. μένω ἔκπληκτος ἐκ τέρατος, ἐκ θαύματος : Ψ Καλλισθ.3,17.

ἀποτερατοῦμαι μτγν. ἀποτερατεύομαι βλ.λ.

ἀποτερματίζω περιορίζω, ὁροθετῶ : Ἀγαθήμ. Γεωγρ.2,4,38· 2) ἄγω, φέρω εἰς πέρας : Φιλόθ. Θε.γ' 14 ἀπ- λόγον· 3) μέσ. ἀποσκοπῶ, ἀποβλέπω εἴς τι : Ἱππ.Εὐσχ.3 ἐς ἀλήθειαν πρὸς τὸ ὑποδειχθὲν ἀποτερματιζόμενος (Κοραῆς « ὅπερ ἐστὶν ἀποβλέποντες, ἀποσκοποῦντες ἢ καὶ ὁμηρικῶς φάναι τέρμ' ὁρόοντες »).

ἀποτερματισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. περιορισμός : Γέμιν.16,5 ἀπ- τῆς ὁράσεως· 2) νεώτ. ἀποτελείωσις βλ.λ.2).

ἀποτερμάτωσις ΕΜ τέρμα, τέλος.

ἀποτέρπομαι μτγν. ἐπιτέρπομαι : Ἰω.Γεωμ.4,25.

ἀποτεταγμένως ἐπίρρ. μτγν. ὡρισμένως, διωρισμένως : Ὠριγ.Κέλσ.4,221.

ἀποτεταμένως ἐπίρρ. μτγν. διόρθ. εἰς ἀποτεταγμένως βλ.λ. : Ρήτ.7,363.

ἀποτκτερματισμένως ἐπίρρ. Ἡσ. περιωρισμένως : Ἡσ.ἐν λ. « ἀμφιτέρμως ».

ἀποτετευγμένως ἐπίρρ. μτγν. ἀτυχῶς, ἄνευ ἐπιτυχίας : Ὠριγ.Κέλσ.4,198.

ἀποτέτιος-α-ο δημ. ἀπαυτός βλ.λ.

ἀποτετμημένως ἐπίρρ. μσν. κατ' ἀποκοπήν, κεχωρισμένως, χωριστά : Ἰω.Βέκκ.2,174 D.

ἀποτετολμημένως ἐπίρρ. μτγν. παρατόλμως, ἀλογίστως : Ὠριγ.Κέλσ.6,306.

ἀποτετραγωνίζω μτγν. καθιστῶ τι ὅλως τετραγωνικόν, τετραγωνίζω πλήρως : Ἥρων.Στερ.2,60,3.

ἀποτετραίνω μτχ. ἀορ. -τρήσας διατρυπῶ, ἀνοίγω τρῦπα : Ἱππ.Ἀφ.222.

ἀπότευγμα-ατος (τό) ἀποτυχία, σφάλμα, πταῖσμα, ἁμάρτημα : Ἀριστλ.Ἀρετ.κ.Κακ.1251 B 20, Διόδ.Σ 1,1 ἀποτευγμάτων τε καὶ κατορθωμάτων.

ἀποτευκτικός-ή-όν ὁ εἰς ἀπότευξιν βλ.λ. συντελῶν, μὴ κατορθωτικός, ἀντίθ. ἐπιτευκτικός : Ἱππόδ. π.Στοβ. 103,26, Ἀρρ.Ἐπικτ.3,6,6.

ἀποτευκτικῶς ἐπίρρ. μτγν. ἀνεπιτυχῶς, μάτην : Ἀρρ.Ἐπικτ.4,10,6.

ἀποτευκτῶ-έω μσν. ἀποτυγχάνω, ἀτευκτῶ : Φώτ.π.Θησ.Στεφ.ἐν λ.

ἀπότευξις-εως (ἡ) τὸ ἀποτυγχάνειν, ἡ ἀποτυχία : Πλάτ.Ἀξ.368 D, Φιλόδ.Μουσ. 14 K· || πολιτικὴ ἀποτυχία : Πλούτ.Μάρ.5.

ἀπότευτος-ον Ἐπιγρ. ἄβροχος, ἀπότιστος : Ἐπιγρ. ἀπότευτα ἴωνθι (ἄβροχα ὤαιν, βλ. Ἐρβέρ. Λεξ.Συμπλ.ἐν λ.).

ἀποτεφρῶ-όω μτγν., νεώτ. κ. **-ώνω** μεταβάλλω εἰς τέφραν: Διοσκ.5,81,Πολυδ.1,167· κ. παθ.: 'Ιω.Λυδ. 'Αρχ.3,70 **τῶν ἀποτεφρουμένων ὑλῶν**· ‖ νεώτ. συνεκδ. ὁλοσχερῶς καίω τι, κατοκαίω, πυρπολῶ: **τὸ πῦρ ἀπετέφρωσε ὁλόκληρον τὸ δάσος.**

αποτεφρώνω νεώτ. κ. ἀποτεφρῶ βλ. λ.

ἀποτέφρωσις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ μεταβολὴ εἰς τέφραν, ἡ ὁλοσχερὴς καῦσις, πυρπόλησις.

ἀποτεφρωτὴρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. συσκευὴ δι' ἧς ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀποτέφρωσις βλ. λ.

ἀποτεφρωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐπιφέρων ἀποτέφρωσιν βλ.λ.

ἀποτζιατοῦρα (ἡ) νεώτ. (Ιταλ.) μουσ. ἐπέρεισις ἤτοι μελῳδικὸς καλλωπισμὸς συνιστάμενος ἐκ διαβατικοῦ φθόγγου ὅστις προηγεῖται ἄλλου κυρίου, τοῦ ὁποίου λαμβάνει τὸ ἥμισυ τῆς ἀξίας.

ἀποτηγανίδι (τὸ) δημ. συνήθ. πληθ. **-ίδια** τὸ μετὰ τὸ τηγάνισμα ὑπολειπόμενον.

ἀποτηγανίζω κ. δημ. τρώγω ἀπὸ τοῦ τηγάνου: Φερεκρ.123, Φρύν.Κωμ.57 σχολ. « **ἀποτηγανίζειν**· ἀπὸ τοῦ τηγάνου ἐσθίειν »· 2) φήνω εἰς τὸν τήγανον: Μαχ.π.'Αθην.13,582 E **μέλλει γὰρ ὥσπερ μαινίδας ἀποτηγανίζειν φησί μου τὸ λῄδιον**· πρβλ. κ. ἀποταγανίζω· 3) δημ. ἐντελῶς τηγανίζω τι: **ἀποτηγάνισε τὰ φάρια γιατὶ εἶναι ὠμά**· ‖ ἀμτβ. περατῶ τὸ τηγάνισμα: **θὰ ἀποτηγανίσω καὶ θἄρθω.**

ἀποτηγάνισμα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ ἐν τηγάνῳ ἑψηθέν: 'Ανώνυμ. ἐν χειρογρ. Παρισινῷ· 2) δημ. τὸ πέρας τοῦ τηγανίσματος· 3) ἀποτηγανίδι βλ.λ.

ἀποτήκω κ. νεώτ. καταναλίσκω δι' ἀποτήξεως, χωνεύω, λυώνω ὁλότελα: Πλάτ.Τίμ.65 D **ὥστε ἀποτήκειν αὐτῆς τῆς φύσεως**· ‖ παθ. μτφ. καταναλίσκομαι, δαπανῶμαι ἐξ ὁλοκλήρου, ἐπὶ χρημάτων: 'Ηρ.1,50 **ἀπετάκη αὐτοῦ τρία τάλαντα.**

ἀποτῆλε ἐπίρρ. μτγν. πόρρω, μακράν: 'Αντίπ. Σιδ.ἐνΑΠ 7,637 **ἠιόνων ἀποτῆλε,** ΑΠλ.4,86.

ἀποτηλόθεν 'Ησ. « μακρόθεν ».

ἀποτηλόθι ἐπίρρ. μτγν. μακράν: 'Απολλ.Ρ 4,728.

ἀποτηλοῦ ἐπίρρ. μακράν: 'Οδ.Ι 117 **γαίης Κυκλώπων οὔτε σχεδὸν οὔτ' ἀποτηλοῦ,** 'Απολλ.Ρ 4,1092.

ἀπότηξις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀποτήκειν, ἡ ἀνάλυσις: 'Ιππ.'Ιερ.Νούσ.5· κ. ἐπὶ χιόνος: Στράβ.4,1,12· ‖ νεώτ. ἡ ἐντελὴς τῆξις.

ἀποτηρῶ-έω μτγν. περιμένω: Διόδ.Σ 14,21 (διόρθ. « ἐπιτηροῦντες »).

ἀποτίβατος-ον ἀπρόσβατος, ἀπροσπέλαστος: Σοφ.Τρ.1030 **ἀποτίβατος ἀγρία νόσος.**

ἀπότιγος-η-ο δημ. ἀπότιστος βλ.λ.

ἀποτίθημι νεώτ. συνηθ. **ἀποθέτω** βλ.λ., μέλλ. **ἀποθήσω** ἀποβάλλω τι φερόμενον ὑπ' ἐμοῦ καὶ θέτω που, ἀποθέτω: 'Ιλ.Π254 **δέπας δ' ἀπέθηκ' ἐνὶ χηλῷ, - ἀπέθηκα τὸ βιβλίον ἐπὶ τοῦ γραφείου**· ‖ κ. μέσ. **-εμαι** ἀποβάλλω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ καὶ θέτω κατὰ γῆς, καταθέτω: 'Ιλ.Γ89 **τεύχεα κάλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονί,** 'Ηρ.4,78 **τὴν στολὴν ἀποθέμενος τὴν Σκυθικήν,** Θλειτ.57 Τροπάρ. **τὸ ἄχραντόν σου σῶμα.. ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο**· 2) συνεκδ. ἀπορρίπτω ἀπ' ἐμαυτοῦ· κ. μτφ. παραλείπω, παύω: 'Ιλ.Ε 492 **κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπὴν** (μὴ ἐπιπλήττειν πλέον), Δημ.42,32 **ἀπ - ῥαθυμίαν** (μὴ εἶναι πλέον ῥάθυμον)· ‖ ὁμ. μτφ. γεν. θέτω τι κατὰ μέρος, τὸ παραμερίζω, δὲν τὸ λογαριάζω: Θουκ.1,77 **ἀπ- τὸν νόμον** (ἀμελῶ τὴν τήρησιν αὐτοῦ)· ‖ εἰδ. μτφ.: Εὐρ.ΙΑ 558 **ἀπ- τὰν 'Αφροδίταν** (καταπνίγειν τὸν ἔρωτα)· 3) κ. νεώτ. θέτω τι κατὰ μέρος δι' ἀπωτέραν χρῆσιν, ταμιεύω, ἀποθηκεύω, βάζω στὴ μπάντα: 'Αριστφ.'Ιππ.1219,'Αριστλ.ΖΙ 619Α20 **ἀπ- τροφὴν τοῖς νεοττοῖς**· ‖ νεώτ. εἰδ. ἐπὶ χρημάτων, ἀποταμιεύω, κάμνω ἀποθέματα· 4) ἐν τῇ ἐκφορᾷ **ἀποτίθεσθαι εἰς αὖθις** ἀναβάλλειν δι' ἄλλοτε: Εὐρ.ΙΤ 376,Πλάτ. Γοργ.449Β· 5) ὁμ. εἰδ. ἐπὶ γυναικός: Καλλ.'Αρτ.25 **ἀπεθήκατο κόλπων** (ἀπέθηκεν ἐκ τῆς γαστρὸς τὸ φορτίον, ἔτεκεν)· 6) ἐπὶ βρέφους, τὸ ἐκθέτω: Πλάτ.Θεαίτ.161Α, 'Αριστλ.Πολ.1335 Β 22 **μηδὲν ἀποτίθεσθαι τῶν γιγνομένων** (νὰ μὴ κάνῃ ἔκθετο κανένα ἀπ' τὰ παιδιά του).

ἀποτίθησιν 'Ησ. « ἀποθνήσκει ».

ἀποτίκτω οἱονεὶ τίκτω, παράγω: Πλάτ.Θεαίτ.150C **εἴδωλον καὶ ψεῦδος ἀποτίκτει τοῦ νέου ἡ διάνοια,** 'Αριστλ.ΖΙ 544 Α 3· ‖ κ. παθ. γεννῶμαι: 'Επιγρ. **χθονὸς ἧς ἀπετέχθην,** 'Εκκλ.Μην.5,1 Θεοτοκί. **ἐκ σοῦ 'Αγνὴ ἐν χρόνῳ σαρκικῶς ἀποτίκτεται.**

ἀποτίλλω κ. νεώτ. μέλ. **-τιλῶ,** ἀόρ. **ἀπέτιλα** μαδῶ, ἀποσπῶ τὰς τρίχας: 'Ηρ.3,16 **μαστιγοῦν ἐκέλευε καὶ τὰς τρίχας ἀποτίλλειν**· ‖ μαδῶ ὅλας τὰς τρίχας, κάμνω τινὰ φαλακρόν, ξεμαλλιάζω: 'Αριστφ.Λυσ.578 **καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτῖλαι,** Κρατῖν.123 ἀποτιλῶ **σε τήμερον**· ‖ παθ. ἀποκείρομαι: 'Αριστφ.'Ορν.806 **ἀποτετιλμένος σκάφιον** (εἶδος κουρᾶς, καθ' ὃ μόνον ἐν τῇ κορυφῇ ἀφίεντο ὀλίγαι τρίχες).

ἀπότιλμα-ατος μτγν. τὸ ἀποτιλθέν, μάδημα: Θεόκρ.15,19 **γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν.**

ἀποτιλμός (ὁ) μτγν. τὸ ἀποτίλλειν, ἡ ἀπόσπασις τριχῶν, γεν. τὸ μάδημα: Σωρ.1,71.

ἀποτιλῶ-άω καταχέζω τινά· Σουΐδ. ἐν λ. « ἐπικεχοδώς »

ἀποτίμαστος 'Ησ. « ἀνύβριστος ».

ἀποτίμημα-ατος (τὸ) **κ. νεώτ.** τὸ ἀποτιμηθὲν ὑπὸ τῶν ἀποσταλέντων ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος ἐκτιμητῶν διὰ νὰ ληφθῇ ὡς ἐνέχυρον ἢ ὑποθήκη: 'Ισαῖ. 6,36 **τὰ ἀποτιμήματα κατασταθείη,** Δημ.866 **τὰ τῶν ἐπιτροπευόντων χρήματ' ἀποτίμημα τοῖς ἐπιτροπευομένοις καθεστάναι νομίζων**· ‖ 'Ησ. « ἀποτιμήματα· αἱ πρὸς τὰς φερνὰς ὑποθῆκαι »· 2) **νεώτ.** τὸ καθορισθὲν ἀντίτιμον, ἡ ὑπολογισθεῖσα τιμή, ἀξία.

ἀποτίμησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ὑποθήκευσις, ἐνεχυρασμός: Δημ.878 **ἓν λαβὼν χωρίον.. εἰς ἀποτίμησιν**· ‖ καταγραφὴ τοῦ πληθυσμοῦ, ἀπογραφή, τὸ λατ. census: Πλούτ.Κρασσ.13 **ἀπ. πολιτῶν ἐποιήσατο**· 2) μσν. κ. νεώτ. ὁ ὑπολογισμὸς τῆς τιμῆς, ὁ καθορισμὸς τῆς ἀξίας τινός: Θεόδ.Στ.250· 3) ΑΒ 437 « ἀποτίμησιν, τέλος ἢ φόρον ».

ἀποτιμητής (ὁ) ὁ ἐκτιμητής, ὁ ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος πεμπόμενος ὅπως ἐκτιμήσῃ τὰ ἐνέχυρα τῶν μισθουμένων τοὺς οἴκους τῶν ὀρφανῶν· ΑΒ 437· ‖ τιμητής, ἀπογραφεὺς τῶν πολιτῶν: Λυσ.ἀπ.84 S.

ἀπότιμος-ον ὁ μὴ τιμώμενος, ὁ μακρὰν πάσης τιμῆς: Σοφ.ΟΤ 215 **τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν**· κ. συγκρ.: 'Ηρ.2,167 **ἀποτιμοτέρους τῶν ἄλλων ἡγουμένους**· 2) **ἀπότιμα χρήματα** τὰ ὑπέγγυα, τὰ πρὸς ἐνέχυρον ἀποτετιμημένα πράγμ.: Δημ.866.

ἀποτιμῶ-άω κ. νεώτ. δὲν τιμῶ, ἀποστερῶ τῆς τιμῆς, περιφρονῶ: 'Υμν.'Ομ.'Ερμ.35, Καλλ.ἀπ.103· 2) ἐκτιμῶ: 'Ιώσ.ΑΙ 18,1,1 **ἀπ- τὰ χρήματα**· ‖ μέσ. διατιμῶ, ὁρίζω τὴν τιμήν τινος δι' ἐκτιμήσεως: 'Ηρ. 5,77 **δίμνεως ἀποτιμησάμενος**· ‖ παθ. ἐκτιμῶμαι: Κατάλ.π.Δημ.262 **ἐὰν πλειόνων ἡ οὐσία ἀποτετιμημένη ᾖ χρημάτων**· 3) μετρῶ: 'Ιώσ.ΑΙ 5,1,21 **ἀπ- μέτρον γῆς**· 4) ὡς δικαν. ὅρ. ἐνεργ. θέτω τι εἰς ἐνέχυρον, ἀφοῦ τὸ ἐκτιμήσω· 'Αρποκρ. « οἱ μισθούμενοι τὰς τῶν ὀρφανῶν οἰκίας παρὰ τοῦ ἄρχοντος ἐνέχυρα τῆς μισθώσεως παρείχοντο· ἔδει δὲ τὸν ἄρχοντα ἐπιπέμπειν τινὰς ἀποτιμησομένους τὰ ἐνέχυρα· τὰ μὲν ἐνέχυρα τὰ ἀποτιμώμενα, ἐλέγοντο ἀποτιμήματα· οἱ δὲ πεμπόμενοι ἐπὶ τὸ ἀποτιμήσασθαι ἀποτιμηταί· τὸ δὲ πρᾶγμα **ἀποτιμᾶν** »: Δημ. 871· ‖ μέσ. λαμβάνω τι ὡς ἐνέχυρον, ὡς ὑποθήκην: αὐτ.1029 **τὴν οἰκίαν ταύτην ἀποτιμῶμαι πρὸς τὰς δέκα μνᾶς** (λαμβάνω τὴν οἰκίαν ὡς ὑποθήκην διὰ δέκα μνᾶς).

ἀποτίναγμα-ατος μτγν. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀπο-

τινασσόμενον, τὸ δι' ἀποτινάξεως ἀπορριπτόμενον: Σύμμ.'Ησ.1,31· 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποτινάσσω βλ.λ.

ἀποτινάζω δημ. ἀποτινάσσω βλ.λ.· 2) τελειώνω τὸ τίναγμα: **ἀποτίναξε τὶς ἐλιὲς** (ράβδισε μέχρις οὗ πέση ὅλος ὁ καρπός), - **ἀποτίναξε τὸ χαλὶ νὰ τὸ στρώσουμε.**

ἀποτινακτικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀποτινάσσων, ὁ συντελῶν εἰς ἀποτίναξιν βλ.λ.: Ρήτ.3,542.

ἀποτίναξις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀποτινάσσω, ἡ εἰς μακρὰν ἀπόστασιν ἀπόρριψις διὰ σφοδρᾶς καὶ ἀποτόμου ὠθήσεως· 2) μτφ. ἡ ἀποβολὴ πράγματος ἐπαχθοῦς: **ἡ ἀποτίναξις τοῦ ζυγοῦ τῆς δουλείας.**

ἀποτινάσσω κ. νεώτ. τινάσσω μακράν, τινάσσων ἀπορρίπτω τι: Εὐρ.Βάκχ.253 **οὐκ ἀποτινάσσεις κισσόν;**, σχόλ.'Αριστφ.'Αχ.346 **ἀποτινάσσουσι τοὺς χιτῶνας**· 2) μτφ. ἀποβάλλω τι ὅπερ μὲ πιέζει, τὸ πετῶ ἀπ' ἐπάνω μου: **ἀπετίναξαν τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας**· κ. μέσ. ἐν τῇ αὐτ. σημ: 'Εκκλ.ΘΛειτ.Προηγιασμ.Εὐχ. **τὸν τῆς ἁμαρτίας μαλυσμὸν ἀποτινάξασθαι**, 'Ιω.Μαλάλ.182,20 **ἀποτιναξάμενοι τὴν τῆς σῆς δουλείας τύχην.**

ἀποτίννυμι μτγν. ἀποτίνω βλ.λ: Θεμίστ.Λόγ. 23,289,'Ιώσ.ΑΙ 4,8,36.

ἀποτιννύω μτγν. ἀποτίνω βλ.λ.: ΠΔ Γέν.31,39.

ἀποτίνυμαι ἐπιβάλλω τιμωρίαν, ποινήν, τιμωρῶ: 'Ιλ.Π 398 **πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινὴν** (διὰ πολλοὺς δὲ πεσόντας 'Αχαιοὺς ἐπέβαλλε ποινήν, ἐλάμβανεν ἐκδίκησιν), 'Οδ.Β 73 **τῶν μ' ἀποτινύμενοι** (δι' αὐτὰ ἐπιβάλλοντες εἰς ἐμὲ τιμωρίαν, ἐκδικούμενοί με)· || γεν. ἀποτίνω βλ.λ.: 'Ηρ.6,65.

ἀποτίνω κ. νεώτ. μέλλ. **-τίσω**, δ.γρ. **-τείσω**, ἀόρ **-έτισα**, δ. γρ. **-έτεισα** πληρώνω τι ὡς πρόστιμον ἢ ὡς ἀντιστάθμισμα, ἀνταποδίδω: 'Ιλ.Γ 286 **τιμὴν δ' 'Αργείοις ἀποτινέμεν**, 'Οδ.Χ 235 **εὐεργεσίας ἀποτίνειν**· 2) ἀποπληρώνω, ξεπληρώνω: 'Ηρ.2,65 **ἀποτίνει ζημίην**, 'Αριστφ.Πλ. 1059 **ἀπότισον**, αὐτ.Σφ.1255 **ἀποτίνειν ἀργύριον**· 3) ὑφίσταται ἀντίποινα: 'Ιλ.Σ93 **Πατρόκλοιο δ' ἕλωρα.. ἀποτίσῃ**, 'Οδ.Ν 193 **πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτῖσαι**· 4) μέσ. **-τίνομαι**, ἰων. κ. ποι. **-τίνυμαι** κ. **-τίννυμαι**, μέλλ. **-τίσομαι** πληρώνομαι, εἰσπράττομαι τιμωρίαν, 'Ιλ.Π 398 **πολέην δ' ἀπετίνυτο ποινήν**, Εὐπ.317 **δέκα τάλαντ' ἀπ-**· 5) ὁμ. μέσ. λαμβάνω ἐκδίκησιν διά τι, ἐκδικοῦμαι, τιμωρῶ: 'Οδ.Λ 118 **κείνων γε βίας ἀποτίσεται ἐλθών**, 'Αριστφ.Θεσμ.684 **τὰ παράνομα.. θεὸς ἀπ-**· || μετ' αἰτ. προσ. ὁμ. ἐκδικοῦμαι τινά: 'Οδ.Ε 24· || μετ' αἰτ. κ. γεν. πράγμ. λαμβάνω ἐκδίκησιν διά τι: 'Οδ.Γ 216 **βίας ἀποτίσεται**, 'Ηρ.6,101, **ἀποτινόμενοι τῶν.. κατακαυθέντων ἱρῶν**· || κ. ἀπολ. ὁμ. λαμβάνω ἐκδίκησιν: Σόλ.4,16.

ἀποτίπλαστον 'Ησ. «ἀπροσπέλαστον» (δωρ.).

ἄποτις-ιδος (ἡ) ἡ μὴ πίνουσα ἢ μὴ πιοῦσα, ἡ ἄπιοτη, π. Σουΐδ. ἀνερμηνεύτως.

ἀπότις ἐπίρρ. δημ. καὶ **ἀφότις** ἀφ' ὅτου.

ἀπότισις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ πληρωμή, ἀπόδοσις ὀφειλομένου ἢ ἀπαιτουμένου: σχόλ.'Ηρ.5,77 **ἀπότισιν τῶν λύτρων**, - **ἀπότισις ὀφειλῆς**· || ἔκτισις βλ.λ. ποινῆς: γλωσσ.Νικολ. ἐν Μι 10,27,19 **τὰς ὑπὲρ ὧν ἔπταισαν εἰς σὲ.. ἀποτίσεις.**

ἀπότιστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ποτίσματος.

ἀπότιστος (-η) -ο(ν) Πάπ. μτγν. νεώτ. δημ. κ. -ιγος ὁ μὴ ποτισθείς: Πάπ., 'Ωριγ.12 (62 Α) **δένδρον ἀκλάδευτον καὶ ἀπότιστον**, - **ἀγρὸς ἀπότιστος**, **-λουλούδια ἀπότιστα**· 2) ἐπὶ ζώων, ὁ εἰς ὃν δὲν ἐδόθη ὕδωρ νὰ πίῃ, ὁ μὴ πιὼν ὕδωρ, ὁ διψῶν: **ἄφησες τὰ βόδια ἀπότιστα**, - **χλιμιντράει τ' ἄλογο γιατ' εἶναι ἀπότιστο**· εἰδ. περὶ ἀνθρ. ὁ μὴ λαβὼν ἐκχύλισμα ἢ βότανον ὑποτιθέμενον σωστικὸν ἀπὸ δηλητηριόσεως ἐκ δήγματος ὄφεως.

ἀποτίστως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ποτίσματος.

ἀποτιτανοῦμαι-όομαι νεώτ. μτφ. μεταβάλλομαι εἰς τιτᾶνα, γίνομαι τιτάν.

ἀποτιτάνωσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποτιτανοῦμαι βλ.λ.

ἀπότιτθος-ον μτγν. ὁ ἀπὸ τῶν μαστῶν τῆς τροφοῦ ἀπομακρυνθείς, ὁ ἀπογαλακτισθείς: Φῖλ.2,83.

ἀποτίτρημι κ. ἀποτιτρῶ-άω διατρυπῶ: 'Ιππ.680, 34 **σικυώνης ξηρῆς.. τὸν πυθμένα ἀποτρήσας.**

ἀποτίω ἐνεστ. τ. ἐξ οὗ σχηματίζονται οἱ τοῦ ἀποτίνω βλ.λ. χρόνοι πλὴν τοῦ παρατ.

ἀποτμήγω ἐπ. μελλ -ξω ἀποτέμνω, ἀποκόπτω: 'Ιλ.Λ 146 **χεῖρας ἀπὸ ξίφεϊ τμήξας** (ἐν τμήσ.)· ἀποχωρίζω: 'Ιλ.Χ 456 **μοῦνον ἀποτμήξας πόλιος**· || κ. παθ.: 'Απολλ.Ρ Δ 1052 **μοῦνοι ἀποτμηγέντες.**

ἀπότμημα-ατος (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ ἀπό τινος τμηθέν, ἀποκοπέν, τεμάχιον: 'Ιππ.'Αρθρ 38, Γεωπ.1,14 **πνεύμονος προβάτου ἀπότμημα ἐνέθηκα**, Γεωπ.1,14,12 **τῆς δορᾶς ἀποτμήματα.**

ἀποτμηματίζω μσν χωρίζω εἰς τμήματα, διαιρῶ: Νικ.Χων.125D **εἰς δύο ἀποτμηματίσας τὴν στρατιάν.**

ἀποτμήξ-ῆγος (ὁ, ἡ) μτγν. ὁ ἀποτετμημένος, ὁ ἀποτόμως ἀπεσχισμένος, ὁ ἀπότομος: 'Απολλ.Ρ 2, 581 **ἀποτμῆγι σκοπιῇ ἶσον.**

ἀπότμηξις-εως (ἡ) ἡ ἀπότμησις: 'Ανών.ἐν ἐκδ. Κωδ.Λονδ.32,51

ἀπότμησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ ἡ ἀποκοπή, ἡ διὰ τομῆς ἀφαίρεσις τμήματός τινος: Φίλ.Βελοπ. 100,33 **τὰς ἀποτμήσεις τῶν ἀγκυρίων**, Εὐσ. 'Εκκλ. 'Ιστ.168 **ἀπότμησις κεφαλῆς** (ἀποκεφάλισις).

ἀποτμητικός-ή-όν νεώτ ὁ πρὸς ἀπότμησιν βλ.λ. χρησιμεύων.

ἄποτμος-ον ὁ ἀτυχής, ὁ δυστυχής, ὁ κακότυχος: 'Ιλ.Ω 388 **ὥς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἔνισπες**· || περὶ καταστάσεων Αἰσχ.Πέρσ.280 **ἴυζ' ἄποτμον.. βοάν**· || κ συγκρ. ἐπὶ προσ.: Μόσχ. 4,11 **τοῦ δ' οὔτις γένετ' ἄλλος ἀποτμότερος**· κ. ὑπερθ.: 'Ερωτιαν.Α 219 **ἀποτμότατος.. θνητῶν.**

ἀποτνίως ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ ὀδυρμοῦ.

ἀπότοκος-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ., δημ. (μ. τὸ οὐδ.) ὁ ἀπό τινος τεχθείς, ὁ ἀπό τινος γεννηθεὶς ἢ προελθὼν ὡς ἀποτέλεσμα προηγουμένου γεγονότος ἢ αἰτίας: 'Αρετ.'Οξ.Παθ.1,16 **ἅπασαι γὰρ αἱ νοῦσοι τῆσδε ἀπότοκοι**, - **ἡ οἰκονομικὴ κρίσις εἶναι ἀπότοκος τοῦ πολέμου**· 2) δημ. **ἀπότοκο** (τὸ) οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ ᾠὸν τὸ τιθέμενον εἰς τὴν φωλεάν τῶν ὀρνίθων, ὅ. πρόσφωλο, φῶλος, φωλίτης, φώλι.

ἀπότολμα ἐπίρρ. δημ. ἀποτόλμως βλ.λ.

ἀποτόλμημα (τὸ) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποτολμᾶν βλ.λ.

ἀποτόλμησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτολμᾶν βλ. λ.

ἀπότολμος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ λίαν τολμηρός, ὁ οἱονεὶ θρασέως τολμηρός, παράτολμος 'Ηφαιστ.'Αστρολ.3,34, Νιρβ.ΠΛαλ.52 **αὐτὰ κάποτε ζήλεφα τ' ἀπότολμα φτερά σου**· 2) μτγν. ὁ ἄτολμος: Λουκ.ΖΤραγ.27 **ἐν πλήθει δ' εἰπεῖν ἀποτολμότατός ἐστι καὶ.. βατταρίζων.**

ἀποτολμῶ-άω κ. νεώτ κ. δημ. τολμῶ μετὰ θάρρους, ἐπιχειρῶ τι παρατόλμως: Θουκ.7,67 **ὥπερ καὶ ἀνεπιστήμονες ἔτι ὄντες ἀπετολμήσαμεν**, Λυσ. 7,28 **τίς ἂν ἀπετόλμησε.. ἐπιχειρῆσαι τοιούτῳ πράγματι;**, 'Ιώσ.ΑΙ 7,8,3 ἀπ- **ἀναίρεσιν**, 'Αραβ.Μυθ. 1,193 **νὰ μὴν ἀποτολμήσετε νὰ βλάφετε κανένα**· κ παθ: Πλάτ. Πολ.503 Β **εἰπεῖν τὰ νῦν ἀποτετολμημένα**· παθ. μτχ. μὲ ἐνεργ. σημ.: αὐτ.Νόμ. 701 Β **δι' ἐλευθερίας λίαν ἀποτετολμημένης** (λίαν τολμηρᾶς, αὐθάδους)· || γεν. ἔχω τόλμην, θάρρος: ΚΔ Ρωμ.10,20 **'Ησαΐας δὲ ἀποτολμᾷ καὶ λέγει**· || νεώτ. τολμῶ πέραν τοῦ δέοντος, ἐπιδεικνύω ἀσέβειαν, αὐθαδιάζω: Κρυστ.Κόλ.152 **ποιὸς ἄλλος ἀπετόλμησε νὰ βρίσῃ τὸ Θεό του;**

ἀποτόλμως ἐπίρρ. νεώτ. λίαν τολμηρῶς.

ἀπότομα ἐπίρρ. ἀποτόμως βλ.λ.1)2)4).

ἀποτομάς-άδος (ἡ) θηλ. τοῦ ἀπότομος βλ.λ.: Διόδ. Σ 2,13 ἀπ- πέτρα· 2) μσν. π.Εὐστ.᾽Οδ.Σ 1600,64 « γῆ ἀποτομάς, ἀποτετμημένη τῶν πέριξ »· 3) μτγν. ὡς οὐσ. ἀποτετμημένον, ἀποκεκομμένον τεμάχιον ξύλου, ἡ σχίζα : Ἰώσ.ΑΙ 3,1,2 λαβὼν ἀποτομάδας τὸ ἄκρον· 4) ὁμ. ὡς οὐσ. ῥόπαλον ἢ κοντὸς χρησιμοποιούμενος κατὰ τοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνας : Πολυδ.10,64,᾽Ησ. « ἀκόντιον πεντάθλου ».

ἀποτομεύομαι νεώτ. λέγω ἢ πράττω τι κατὰ τρόπον ἀπότομον βλ.λ.

ἀποτομεύς-έως (ὁ) μτγν. ὁ ἀποτέμνων· 2) ἡ ἀποτομὰς βλ.λ., ὁ κατὰ τοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνας χρησιμοποιούμενος κοντός : Πολυδ.3,151.

ἀποτομή (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀποτέμνειν, ἡ ἀποκοπή : Ξεν.᾽Ελλ.2,1,32 τοῦ περὶ τῆς ἀποτομῆς τῶν χειρῶν ψηφίσματος· 2) τὸ ἀποτετμημένον, τὸ τμῆμα, τὸ τεμάχιον : Τίμ.Λοκρ. ἀπ- τᾶς γᾶς, ᾽Επίκ. ᾽Επιστ. 2,37 U ἀπ- ἀπὸ τοῦ ἀπείρου, ᾽Αριστλ.Οὐρ. 297 Β,25 τοιαύτας ἔχειν τὰς ἀποτομάς (ἐπὶ τῆς σελήνης ἐν ἐκλείψει)· 3) ἐν τῇ μουσ. τὸ μεῖζον τμῆμα ἢ διάστημα τοῦ τόνου κατ᾽ ἀντίθ. πρὸς τὸ λεῖμμα : Γαυδέντ.᾽Αρμον.14,αὐτ.16 « τοῖς ἡμιτόνοις τῷ τε ἐλάσσονι καὶ τῷ μείζονι, τουτέστι τῷ τε λείμματι καὶ τῇ ἀποτομῇ »· 4) διακλάδωσις : ᾽Αριστλ.ΖΙ 497 Α,17 ἀπ- τῶν φλεβίων· ‖ διασταύρωσις ὁδῶν : Πολύβ.6,29,9 τὰς ῥύμας καὶ.. τὰς ἀποτομὰς ἰσάζειν αὐτῶν· 5) γραμμ. διακοπὴ ἐν περιόδῳ ἢ κώλῳ : Διον.᾽Αλ.᾽Ισαῖ.15 τὴν διήγησιν.. μακροτέραν οὖσαν ἀποτομαῖς τισι διαλαμβάνει· 6) γεν. χωρισμός· κατὰ ἀποτομὴν διὰ χωρισμοῦ, δι᾽ ἐπιμερισμοῦ, χωριστά : Σέξτ. ᾽Εμπ.Μαθ.7,446 πειρασόμεθα.. κατὰ ἀποτομὴν τοῦ ἀληθοῦς διαπορεῖν.

ἀποτομία (ἡ) Πάπ. κ. μτγν. τὸ ἀπότομον : Πάπ. ἀπ- ἀναβάσεως· ‖ μτφ. ἡ αὐστηρότης : Διόδ. Σ 12,16 ἀπ- νόμων, Πλούτ.᾽Ηθ.13 D ἀπ- ἐπιτιμημάτων· 2) ἡ ἀπότμησις : Δημ.᾽Οφθαλμ.π.᾽Αετ.7,81.

ἀποτομόδερα (τὰ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν κανθαριδῶν.

ἀποτομάπτερα (τὰ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων ἐντόμων τῆς οἰκογενείας τῶν καραβιιδῶν.

ἀπότομος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀποτετμημένος : ᾽Επιγρ. στροφέων ἀπ- μῆκος πήχεων πέντε· ‖ ἐπὶ βράχων, ὀρέων κττ., ὁ οἱονεὶ κατακορύφως ἀποτετμημένος, προσάντης : ῾Ηρ.1,84 ἀπότομός ἐστι ταύτῃ ἡ ἀκρόπολις, Πλάτ.Κριτί.118 Α ὁ τόπος ἅπας.. ὑψηλὸς καὶ ἀπότομος ἐκ θαλάττης, Ξεν.᾽Αν.4,1,2 ὄρη ἀπότομα, Φιλόστρ.Βί.᾽Απολλ.3,4 τὰ ἀπότομα (οἱ κρημνοί), - ἀπότομος βράχος, - ἀπότομη ρεματαριά· 2) μτφ. αὐστηρός, ὠμός, βίαιος, σκαιός, ἀδυσώπητος : Σοφ.ΟΤ 877 ἀπότομον ὤρουσεν εἰς ἀνάγκαν, ΠΔΣοφ.Σαλ.6,6 κρίσις ἀπότομος, Διον.᾽Αλ.Ρωμ.6,83 τὰς ἀποτόμους τῶν δανείων ἀναπράξεις, Διόδ.Σ 5, 62 φοβηθείσης τὸ ἀπότομον τοῦ πατρός, Φώτ. 181 τρόποι ἀπότομοι, - ἀπότομον ὕφος, - ἀπότομη γυναίκα· 3) σύντομος, ἐπίτομος : Πολύβ. 9,32 ἀπότομόν τινα συγκεφαλαίωσιν ἐποιήσατο· 4) ᾽Ησ. « ἀπότομοι· οὐκ ἐνεργοί »· « ἀπότομον· τὸν μὴ ἄξιον προσόψεως »· 5) νεώτ. αἰφνίδιος : ἔκαμε ἀπότομον στάσιν τὸ αὐτοκίνητον, - ἀπότομος στροφή, - ἀπότομος μεταβολὴ τοῦ καιροῦ.

ἀποτομότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀποτόμου βλ.λ.1)2)5).

ἀποτόμως ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. -α κατὰ τρόπον ἀπότομον βλ. λ.1) : Φιλόστρ.᾽Απολλ.2,5· 2) μτφ. ὠμῶς, τραχέως, αὐστηρῶς : Πολύβ.18,11,2, - φέρεται ἀποτόμως εἰς τοὺς υἱούς του (οὐχὶ μειλιχίως)· 3) κεχωρισμένως ἀπὸ τῶν ἄλλων, ἄνευ πρὸς ἄλλα συναφείας, ἀπολύτως : ᾽Ισοκρ.6,50 οὐδὲν τῶν τοιούτων ἐστὶν ἀποτόμως οὔτε κακὸν οὔτ᾽ ἀγαθόν, Φιλόδ.Μουσ.98 ἀπ- ἀληθής· 4) νεώτ. κ. αἰφνιδίως : ἀποτόμως ἐνέσκηψεν ἡ θύελλα.

ἄποτον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν κομμεορητινοφοριδῶν, ἰθαγενὲς τῆς ᾽Ιάβας.

ἀποτονισμός (ὁ) νεώτ. εἰδ. ἠλεκτρ. ὅρος καθορίζων τὴν διαφορὰν μήκους κύματος δύο ταλαντευομένων κυκλωμάτων.

ἀποτόνωσις-εως (ἡ) νεώτ. φυσ. ἡ ἀπότομος ἐλάττωσις, μείωσις τῆς πιέσεως ἰσχυρῶς πεπιεσμένου ἀερίου.

ἀποτοξεύω μτγν. κ. μσν. ῥίπτω βέλη ἀπό τινος : ΔίωνΚ 37,2 ἀποτ- ἀπὸ δένδρων· ‖ ῥίπτω βέλος κατά τινος : Λουκ.᾽Αλεξ.36 Φοῖβον ἀποτοξεύοντα τὸν λοιμόν (διὰ τῶν ῥιπτομένων ὑπ᾽ αὐτοῦ βελῶν ἐπιφέροντα τὸν λοιμόν)· ‖ κ. μτφ. : Πλάτ. Θεαίτ. 180 Α ῥηματίσκια ἀποτοξεύουσι (ἐκστομίζουσιν)· ‖ ἐμβάλλω εἰς ἀπορίαν : Λουκ.ΒΠρ.24 ὅρα μή σε ἀπ- τῷ ἀναποδείκτῳ συλλογισμῷ· ‖ -ομαι κ. ἐν μέσ. σημ. : αὐτ.Προμ.2 Προμηθεύς, πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται.

ἀποτορεύω μτγν. κ. μσν. ἀμφ. γρ. ἀντὶ ἀποτορνεύω βλ.λ.· κ. παθ. -ομαι : Φίλ.1,505, ᾽Ιουλ.Λόγ.3, 112 Α· ‖ μσν. καθιατῶ τι γλαφυρόν, κομψὸν ὡς διὰ τόρνου : Εὐστ.Πονημ.106,28 οὐκ ἀποτορεύοντες οὐδὲ σμιλεύοντες ἐννοίας.

ἀποτόρνευσις-εως (ἡ) μσν. ἡ ἀποστρογγύλωσις διὰ τόρνου· 2) μτφ. ἐπὶ ὕφους λόγου, ἡ ἔντεχνος, ἡ πλήρης ἐπεξεργασία : Τζέτζ.᾽Ιλ.20 τῆς τῶν λόγων ἀποτορνεύσεως.

ἀποτορνεύω καθιστῶ τι στρογγύλον διὰ τόρνου : Φίλ.1,505 εἰς σφαῖραν ἀποτετορνευμένος· 2) παθ. -ομαι τφ. ἐπὶ λόγου, ἐπιμελῶς καὶ ἀκριβῶς ἐπεξεργάζομαί τι : Πλάτ.Φαῖδρ.234 Ε σαφῆ καὶ στρογγύλα.. τὰ ὀνόματα ἀποτετόρνευνται, ᾽Ιουλ. Λόγ.2,77 Α ἀποτ- περιόδους.

ἀποτορνῶ-όω μσν. ἀποτορνεύω βλ.λ. : Γρηγ. Κύπρ.ἐν Boiss ᾽Ανεκδ.1,352.

ἀποτόρνωσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἀποτόρνευσις βλ.λ. : ᾽Ηλιόδ.π.᾽Ορειβ.49,7,4.

ἄποτος-ον ἀκατάλληλος πρὸς πόσιν, μὴ πόσιμος, μὴ πινόμενος : ῾Ηρ.4,81 κρήνην ὕδατος πικροῦ.. ἀπ᾽ ἧς τὸ ὕδωρ ἀπορρέον τὸν ῞Υπανιν ἄποτον ποιεῖ· 2) ἐνεργ. ὁ μηδέποτε πίνων : αὐτ.4,192 ὄνοι.. ἄποτοι (οὐ γὰρ δὴ πίνουσι)· 3) ὁ μὴ πιών, ὁ ἄπιωτος : Σοφ.Αἴ.324 ἄσιτος ἀνήρ, ἄποτος.

ἀποτράβηγμα (τὸ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποτραβῶ βλ.λ.

ἀποτραβηγμένος δημ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἀποτραβῶ κ. τοῦ μέσ. ἀποτραβιέμαι βλ.λ.

ἀποτραβηγμός (ὁ) τὸ ἀποτράβηγμα βλ.λ.

ἀποτραβιέμαι δημ. κ. -βιοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἀποτραβήχθηκα, μτχ. παθ. παρακ. ἀποτραβηγμένος ἀποσύρομαι, ἀπομακρύνομαι ἀπὸ προσ. ἢ ἀπὸ καταστάσεως ἢ ἀπὸ ἐνεργείας : ἀποτραβιέμαι ἀγάλι ἀπὸ τὴ συντροφιά τους, - ἀποτραβήχτηκε ἀπὸ τὸ χρηματιστήριο - ἀπὸ τὶς δουλιές, - ν᾽ ἀποτραβηχθῆς ἀπὸ τὰ γλέντια, - ἀπ᾽ αὐτὴ τὴ γυναῖκα, - ἔχει ἀποτραβηχθῆ ἀπὸ τὸν κόσμο (διάγει μονάζων ἢ ἀποφεύγει τὰς ἑορταστικὰς συγκεντρώσεις, τὰς συναναστροφὰς κττ.)· 2) ἡ μτχ. παρακ. ἀποτραβη(γ)μένος ὁ ἀποσυρθεὶς ἀπὸ ἐργασίας, ἐπιχειρήσεως, ἐπαγγέλματος : ἀποτραβηγμένος ἀπὸ τὸ ἐμπόριο, - ἀπὸ τὴν πολιτική· ‖ κ. ἐν εἰδ. σημ. ὡς οὐσ. ὁ ἐν μονώσει βιῶν, ὁ ἀποφεύγων τὰς συναναστροφάς : ζῇ ἀποτραβηγμένος· 3) κ. ἄ. ἐν παθ. σημ. τοῦ ἀποτραβῶ βλ.λ.2), ὁ ἐντελῶς ἑλκυσθείς, ἀποσυρθεὶς ἢ ἀντληθείς : ἡ βάρκα ἦταν ἀποτραβηγμένη στὴν ἀμμουδιά, - ἀποτραβηγμένο τὸ νερὸ τοῦ πηγαδιοῦ· ‖ εἰδ. σημ. : κρασὶ ἀποτραβηγμένο ὁ οἶ-

νος οὗ ἡ ἐν βυτίῳ ζύμωσις συνετελέσθη, ὁ εἰς πόσιν ὅλως πρόσφορος, ἄθολος καὶ εὔγευστος.

ἀποτραβῶ-άω δημ. ἀόρ. **ἀποτράβηξα**, τὸ παθ. **ἀποτραβιέμαι ἐν** μέσ. σημ. βλ.λ., ἐντελῶς τραβῶ, σύρω ἀπό τινος θέσεως, ἀποσύρω τι: **ἀποτράβηξε τὸ τραπέζι·** 2) μτφ. περίφρ. **ἀποτραβῶ τὴν οὐρά μου ἀπό** τι ἀποφεύγω ν' ἀναμιγνύωμαι εἴς τι ἰδίως ἐπιζήμιον ἢ ἐπικίνδυνον ἢ ἐπίψογον· 3) ἀντλῶ τὸ ἀπομένον ὑπόλοιπον, περὶ τῶν ὑγρῶν: **ἀποτράβηξα τὸ νερὸ ἀπὸ τὴ δεξαμενή·** κ. παθ. **-ιοῦμαι** ἐντελῶς ἕλκομαι ἢ ἐξ ὁλοκλήρου ἀντλοῦμαι ‖ εἰδ. **κρασὶ ἀποτραβηγμένο** βλ. ἀποτραβιέμαι 3).

ἀποτραγκῖν βλ. **ἀποτρώγω.**

ἀποτράγημα-ατος (τὸ) τὸ ὑπόλειμμα τῶν τραγημάτων καὶ τρωξίμων: Εὔπ.284.

ἀποτραγοπώγων μτγν. λάδανον βλ.λ.: Γαλ.12,423.

ἀποτράγουδο (τὸ) δημ. ἡ ἐπῳδός· ‖ τὸ τελευταῖον ᾆσμα, τραγοῦδι ἐν κώμῳ.: **ἄς ποῦμε καὶ τ' ἀποτράγουδο.**

ἀποτραγῳδῶ-έω μτγν., ἐκκλ. κ. μσν. ὑποψάλλω ἀπαγγέλλων: Ἰσίδ.Πηλ.2,140· **ἀποτραγῳδεῖν τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον,** Μ'Ακομ.1,66,23 **ἀποτραγῳδεῖν καὶ προσκλαίεσθαι.**

ἀποτραυματῶ-όω γλωσσ. τραυματίζω.

ἀποτραχηλίζω μτγν. ἀπάγχω: Εὐνάπ.Ἰστ.272 D **διέφθειραν, σχοινίοις ἀποτραχειλίζοντες.**

ἀποτραχηλῶ-όω νεώτ. ναυτ. ἐξάγω ἀπὸ τοῦ τραχήλου τῆς στήλης τοῦ ἱστοῦ ἢ ἐπιστηλίου πᾶν εἶδος **ἐξαρτίας**, οἷον ἐπίτονον, παράτονον, πρότονον κττ., κοιν. ξεκαπελάρω, βγάζω τὸ καπελάγιο.

ἀποτραχήλωσις-εως (ἡ) νεώτ. ναυτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτραχηλῶ βλ.λ., τὸ ξεκαπελάρωμα.

ἀποτράχυνσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἀποτραχύνειν βλ.λ.

ἀποτραχύνω κ. νεώτ. παρακ. **ἀποτετράχυκα** καθιστῶ τι ἐντελῶς τραχύ, ἀποσκληρύνω· κ. μτφ.: Διον.Ἀλ.Συνθ.22, αὐτ.Θουκ.155,11 **τὸ δὲ προσηγορικὸν.. ἀποτετράχυκεν ἀξιολόγως τὴν ἁρμογήν·** ‖ παθ. **-ομαι εἶμαι** ἢ γίνομαι ὅλως τραχύς, σκληρός: Θεόφρ.Φl 6,4,2 **ὁ καυλὸς ἀποτραχύνεται καὶ ἐξακανθοῦται·** ‖ κ. μτφ.: **αἱ σχέσεις Ρωσίας καὶ Ἰαπωνίας ἀπετραχύνθησαν.**

ἀποτρέκω βαρβαρισμὸς ἀντὶ **ἀποτρέχω** βλ.λ.: Ἀριστφ.Θεσμ.1214 **ἀπότρεκε ὡς τάκιστα σύ.**

ἀποτρελ(λ)αίνω δημ. ἀόρ. **ἀποτρέλλανα,** παθ. ἀόρ. **ἀποτρελλάθηκα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἀποτρελλαμένος** καθιστῶ τινα ἐντελῶς παράφρονα, τὸν τρελλαίνω ὁλότελα: **τὴν ἀποτρέλλανε ὁ καημός·** κ. παθ. **ἀποτρελλάθηκε ἀπὸ τὸ χαμὸ τοῦ μονάκριβου παιδιοῦ του·** 2) μτφ. ὑπερβαλλόντως ἐνοχλῶ, ἐρεθίζω, πειράζων τινὰ καθιστῶ αὐτὸν ἀλλόφρονα: **τὸν ἀποτρέλλανε μὲ τὰ πείσματά της·** κ. παθ. ἀπογίνομαι παράφρων: **ἀποτρελλάθηκε ἀπὸ τὰ πειράγματα τῶν παιδιῶν.**

ἀποτρεπτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ εἰς τὸ ἀποτρέπειν ἐπιτήδειος ἢ ἁρμόδιος: Ἀριστλ.Ρητ.Ἀλεξ. 1421 B 9 **ἀπ- εἶδος λόγων,** ΨΛουκ.Φιλόπ.8· 2) μτγν. ὁ προφυλακτικός: Διοσκ.1,70 **τῶν νομῶν ἀποτρεπτικὸν καὶ οὐρητικόν ἐστιν.**

ἀποτρεπτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀποτρεπτικὸν βλ.λ.1).

ἀπότρεπτος-ον μτγν. ὁ ἀποτρόπαιος, βδελυκτός, ὁ ἄξιος ἀποστροφῆς: Θεμίστ.Λόγ.13,170 C.

ἀποτρέπω κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. **-ψω** πείθω ἢ προσπαθῶ νὰ πείσω τινὰ νὰ μὴ κάμῃ τι, ἀποκωλύω, τὸν ἐμποδίζω ἀπό τινος: Ἰλ.M 249 **ἠέ τιν' ἄλλον παρφάμενος ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις πολέμοιο,** αὐτ. Λ 758 **αὖτις ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη,** Ἡρ.1,105 **ἀποτρέπει τὸ προσωτέρω μὴ πορεύεσθαι,** Αἰσχ. Ἱκ.880 **ὑβρίζοντά σ' ἀποτρέψειεν,** Θουκ.6.38 **ἀποτρέπειν τῆς κακουργίας, - τὸν ἀπέτρεψε ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπέμβῃ, - τὸν ἀπότρεψα ὅσο μποροῦσα·** ‖ νεώτ. δημ. κ. ἐπιτυγχάνω, κατορθῶ, καταφέρνω νὰ πείσω τινὰ νὰ μὴ κάμῃ τι, τὸν κάμνω νὰ ἀπόσχῃ ἀπὸ ἐνεργείας τινός: **ἤθελε νὰ ξενιτευθῇ, ἀλλ' ἡ γυναῖκα του τὸν ἀπότρεψε·** 2) στρέφω ὀπίσω Πίνδ.N4,113 **ἀπότρεπε αὖτις Εὐρώπαν ποτὶ χέρσον ἔντεα ναός·** 3) ἀποσοβῶ, ἀποκρούω, τρέπω πρὸς ἄλλο μέρος: Ἡρ.1,207 **τὸ σφάλμα.. ἀποτρέψειν,** αὐτ. 3,65 **τὸ μέλλον γίνεσθαι ἀποτρέπειν,** Ἡσίοδ.Ἀσπ.456 **ἀπὸ δὲ.. ἔγχεος ὁρμὴν ἔτραπ'** (ἐν τμήσ.)· 4) μετ' αἰτ. πραγμ. ἐμποιῶ **φόβον,** τρέπω εἰς φυγήν, ἀπομακρύνω, ἀποδιώκω: Ἰλ.O 276 **πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας,** Πλάτ.Χαρμ.173 C **τοὺς ἀλαζόνας ἀποτρέπειν·** 5) μέσ. κ. παθ. στρέφομαι ἀπό τινος, ἀφίσταμαι, ἀποσύρομαι· Θουκ.2,40 **ἀποτρεπόμενοι ἐκ κινδύνων,** Ξεν.Οἰκ.15,13 **ἀποτρέπεσθαι τοῦ ἐρωτήματος·** 6) ὁμ. μέσ. γυρίζω ὀπίσω, ἐπιστρέφω: Ἰλ.K 200 **ἀπετράπετ' ὄβριμος Ἕκτωρ,** Ξεν.Ἑλλ.7,2,13 **ἀποτρεπόμενοι ἵεντο·** 7) ὁμ. μέσ. ἀποστρέφω τὸ πρόσωπόν μου, ἀδιαφορῶ: Ἰλ.M 329 **οὐκ ἀπετράπετ' οὐδ' ἀπίθησεν·** ‖ μετ' αἰτ. πραγμ. ἀποστρέφομαι: Αἰσχ.Ἑπτ.1060 **ἀλλὰ φοβοῦμαι κἀποτρέπομαι δεῖμα πολιτῶν.**

ἀποτρέφω κ. μσν. κ. νεώτ. τρέφω ἀπό τινος: τρέφω πλήρως, **παρέχω τὰ** πρὸς διατροφήν: Στράβ. 16,2,10 **τὴν στρατιὰν ἡ χώρα ἀπ-·** ‖ συντηρῶ: Ἰουστ. Νεαρ.43,1,2 **ἀπ- γαμετάς·** κ. μέσ. κ. παθ **-ομαι**: Πολυδ. 6,32,Εὐστ.Ἰλ.1,14 **τῶν αὐτοῦ συσσιτίων ἀποτρέφεσθαι, - ἀποτρέφεται μόνον ἐκ τῶν προϊόντων τοῦ κτήματός του.**

ἀποτρέχω κ. νεώτ. κ. δημ. μελ. **-θρέξομαι** καὶ **-θρέξω** καὶ **ἀποδραμοῦμαι,** ἀόρ. β' **ἀπέδραμον** φεύγω τρέχων **ἔκ** τινος μέρους: Ἡρ.4,203 **ἀποδραμόντες τε ὅσον ἑξήκοντα στάδια ἵζοντο·** ‖ ἐπὶ ἀσκουμένων ἀθλητῶν, τρέχω δρομαίως· 2) νεώτ κ. δημ. παύομαι τρέχων, τελειώνω τὸ τρέξιμο.

ἀπότρεψις-εως (ἡ) τὸ ἀποτρέπεσθαι ἀπό τινος, ἡ ἀποστροφή: Ἱππ.Ὑγρ.2 **ἀπὸ θερμοῦ ἡδοναί. ἀπὸ δὲ ψυχροῦ ἀλγηδόνες καὶ ἀποτρέψιες.**

ἀποτριάζω μτγν. ἀναδεικνύομαι νικητὴς ἐν πεντάθλῳ, θριαμβεύω: Πολυδ.3,151 « ἐπὶ δὲ πεντάθλου τὸ νικῆσαι **ἀποτριάξαι λέγουσιν »,** AB « ἀποτριάσαι οἱ δὲ ἀποτριάξαι διὰ τοῦ ξ, τρεῖς πληγὰς δοῦναι » ‖ παθ. **-ομαι** ἀναδεικνύομαι νικητὴς ἐν πάλῃ: Σχόλ.Αἰσχ.Χο.339 « οὐκ ἀτρίακτος, οὐκ ἀνίκητος ἀπὸ τῶν παλαιστῶν, οἱ ἀποτριάζοντες **ὑπὸ** τῶν ἀντιπάλων ».

ἀποτριάσσω ἐσφ. γρ. τοῦ ἀποτριάζω **βλ.λ.: AB.**

ἀποτριβεύς-έως (ὁ) νεώτ. ξύλινον ἢ σιδηροῦν ἐργαλεῖον, δι' οὗ **ἀποτριβόμενα** καθαρίζονται διάφορα ὄργανα.

ἀποτριβή (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀποτρίβειν, ἡ διὰ πολλῆς χρήσεως ἢ ἐκ συνεχοῦς ἐπ' αὐτοῦ ἐνεργείας τριβὴ πράγματός τινος: Δημ.1215,22 **περὶ δ' ἀποτριβῆς τῶν σκευῶν, - ἀποτριβὴ βράχων ὑπὸ τοῦ κύματος, - ἀποτριβὴ ἐσωρρούχων·** ‖ μτγν. ἡ βλάβη, ζημία: Δίων K 37,31 **ὥστε μηδεμίαν ἀποτριβὴν τῷ δημοσίῳ συμβῆναι.**

ἀποτρίβω κ. νεώτ. κ. δημ. διὰ τῆς χρήσεως τρίβω, κατατρίβω: Ὀδ.P 232 **πολλά οἱ.. σφέλα.. πλευραὶ ἀποτρίψουσι·** 2) καθαρίζω διὰ τῆς τριβῆς, ἐπὶ ἵππου, ξυστρίζω: Ξεν.Ἱππ.6,2 **ὅταν καθαίρῃ, κατὰ τὴν ὠμοπλάτην** (τοῦ ἵππου) **καθίζων ἀποτρίβῃ·** ‖ μέσ. τρίβων **ἀφαιρῶ**: Γαλ.7,517 **ἀπετρίψατο τὸ σπέρμα προσαπτόμενος τῇ χειρὶ τοῦ αἰδοίου·** 3) μτφ. οἱονεὶ φθείρω, ἀφανίζω τρίβων: Θεόκρ.24,131 **πρὶν γῆρας ἀποτρῖψαι νεότητα·** 4) νεώτ. κ.δημ. τρίβω τι ἐντελῶς, παύομαι τρίβων τι: **ἀπότριψα τὸ πιπέρι·** ‖ μτφ. φθείρω τι ἐντελῶς· παθ: **ἀποτρίφτηκε πιὰ τὸ σακκάκι του καὶ δὲ φοριέται·** ὁμ. ἡ μτχ. **ἀποτριμμένος** ὁ λίαν, ὁ ἐντελῶς ἐφθαρμένος: **εἶναι** πολὺ **ἀποτριμμένα τὰ ροῦχα του·** 5) μέσ. ρίπτω ἀπὸ ἐπάνω μου, ἀποβάλλω,

Πλούτ.Θησ.26 τὴν μὲν πεῖραν.. ἀποτρίψασθαι' ὁ) ὁμ. μέσ. ἀποκρούω: Διόδ.Σ15,7 ἀποτετριμμένοι τοὺς πολεμίους, Πολύβ.4,7 ἀποτρίβεσθαι τὰς τῶν βαρβάρων ἐφόδους' || μτφ. ἀποδιώκω, ξεφορτώνομαι: Πολύβ.3,102 τοὺς πελάτας ἀποτριβόμενος' || ὁμ. μτφ. ἀποβάλλω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἐξαλείφω: Αἰσχίν.1,120 τὸ πρᾶγμα ὅλον ἀποτρίψασθαι ἐπεχείρει, Δημ.12 ἵνα.. τὴν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις ἀδοξίαν ἀποτριψώμεθα, 'Αριστλ.'Ηθ.Ν 1105Α,2 χαλεπὸν ἀποτρίψασθαι τοῦτο τὸ πάθος, Διόδ.Σ 17,5 ἐπειρᾶτο τὰς καθ' αὑτοῦ διαβολὰς ἀποτρίβεσθαι' 7) ἀπορρίπτω, ἀποποιοῦμαι, δὲν ἀποδέχομαι: Πλούτ.Βροῦτ.17 ἀποτριβόμενος τὰς δεήσεις, Πολύβ.5,42 τὸν ὑπὸ τῆς τύχης διδόμενον ἀποτρίβεσθαι στέφανον' 8) παθ.: Δίων.Κ 40,49 ὥστε μηδὲν ἀπ' αὐτῆς ἀποτριβῆναι (μτφρ. τοῦ λατ. ne quid detrimenti respublica caperet ὥστε νὰ μὴ ὑποστῇ καμμίαν βλάβην ἡ πολιτεία).

ἀπότριμμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἔκ τινος ἀποτριβέν, τὸ διὰ τριβῆς ἀφαιρεθέν: Διοσκ.5,149 ἀκόνης Ναξίας τὸ ἀπότριμμα.. σιδήρου' || δημ. ἀποτρίμματα (τὰ) τὰ ἐκ τρίψεως κ. γεν. ἐκ χρήσεως εὐτρίπτου πράγματος ὑπολείμματα: ρίξε στὶς κότες τ' ἀποτρίμματα τοῦ φωμιοῦ.

ἀπότριμμας-ον μτγν. ὁ τετριμμένος, μετοχειρισμένος: 'Ιω.Χρυσ.7,521 (πιθαν. ἀπότριπτος).

ἀπότριπτος-ον Πάπ. ὁ ἐξ ἀποτριβῆς προερχόμενος' || ὁ λίαν τετριμμένος: ἀπότριπτον ἔνδυμα.

ἀποτρίς ἐπίρρ. μτγν. κ. δημ. τρεῖς φοράς: 'Απολλ. Δυσκ.Συντ 339,14, - ἀποτρὶς δὲν πέτυχε τὸ σημάδι.

ἀπότριτος (ὁ) δημ. κ. **ἀπότριτο** (τὸ) τὸ τρίτον τῶν εἰσοδημάτων τῆς καλλιεργείας ἀγροῦ τινος, τὸ ὡς συμφωνηθὲν μίσθωμα καταβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ εἰς τὸν ἰδιοκτήτην

ἀποτριτῶ-όω μτγν κ. μσν. βράζων ἐλαττῶ ὑγρόν τι μέχρις οὗ μείνῃ τὸ τρίτον μέρος αὐτοῦ: Γεωπ. 7,13,5 κ. παθ. -οῦμαι: Διοσκ.4,340 ἕως ἀποτριτωθῇ τὸ ἀπόζεμα.

ἀποτρίτωσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ διὰ βρασμοῦ ἐλάττωσις ὑγροῦ τινος μέχρις οὗ μείνῃ τὸ τρίτον αὐτοῦ: 'Ορειβ ἀπ 51 εἰς ἀποτρίτωσιν ἑψήσας.

ἀπότριχες πληθ. τοῦ ἀπόθριξ βλ.λ

ἀπότριχος-ον μσν. ὁ ἀπομείνας ἄτριχος, φαλακρός: Εὐστ.'Ιλ.531,13.

ἀποτριχῶ-όω μσν. κ. νεώτ., δημ. -τριχώνω ἀφαιρῶ τὰς τρίχας τινός, ἀποστερῶ τινὰ τῶν τριχῶν.

ἀποτριχώνω δημ. ἀποτριχῶ βλ.λ.

ἀποτρίχωσις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -η ἡ ἀφαίρεσις ἢ ἡ ἀποβολὴ τῶν τριχῶν.

ἀπότριψις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀποτρίβω βλ.λ.: Κλήμ.'Αλ.Παιδ 292,16 εἰκότως οὖν τοῖς περιττεύουσι κατὰ τὰς ἀποτρίψεις (τὰς ἐν τοῖς πεπτικοῖς ὀργάνοις) τὰ οὖρα καὶ τὰ σκύβαλα πλεονάζει, - ἀπότριψις μαρμάρου.

ἀποτρίωσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἀποτρίτωσις βλ.λ.: 'Ορειβ.4,556.

ἀποτροπάδην ἐπίρρ. κατ' ἀποτροπήν, δι' ἀποτροπῆς βλ.λ. 'Οππ.'Αλ.3,612.

ἀποτρόπαιος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀποτρέπων τὸ κακόν, ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν ἀποσοβούντων τὰς συμφορὰς θεῶν: 'Αριστφ.'Ορν.61 Ἄπολλον ἀποτρόπαιε, Ξεν.'Ελλ.3,3,4 θύοντες τοῖς ἀποτροπαίοις καὶ τοῖς σωτῆρσι (θεοῖς), Πλούτ.'Ηθ.290D ἀπ- θυσίας, 'Εκκλ.Θλειτ.'Αγ.Θεοφ.Εἰρ. ἀποτρόπαιον (τὸ ὕδωρ) πάσης ἐπιβουλῆς ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν' 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀφ' οὗ τις ἀποτρέπει ἑαυτόν, ἄξιος ἀποστροφῆς, ἀπεχθής, βδελυκτός, ἀπαίσιος: Λουκ.Τίμ.5 ἀποτρόπαιον θέαμα, Πλούτ 'Ηθ 587 Ε ἀπ- δυσφημίαι, - ἀποτρόπαιον ἔγκλημα, - ἀποτρόπαιοι κακοῦργοι' || γεν. πρόξενος συμφορᾶς, ἀπαίσιος: 'Ησ. « φευκτέος, φοβερὸς τὴν ὄψιν, κακός »: ἀποτρόπαιο μοῦτρο.

ἀποτροπαιότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀποτροπαίου βλ. λ.

ἀποτροπαίως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀποτρόπαιον.

ἀποτροπή (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἀποσόβησις, ἀπομάκρυνσις, ἀπόκρουσις: Εὐρ.'Ελ.360 ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο, Πλάτ.Πρωτ.354 Β λυπῶν ἀπαλλαγάς τε καὶ ἀποτροπάς, Πλούτ.Φάβ.18 τεράτων ἀπ-, 'Εκκλ.Θλειτ.Χρυσ.Εὐχ. εἰς ἀποτροπὴν παντὸς ἐναντίου' 2) ἀλλογὴ τῆς ῥοῆς ὕδατος: Πλάτ.Νόμ.845 D' 3) παρεμπόδισις διὰ νουθεσιῶν, μετάπεισις: Πλάτ.Θεάγ.128 D, 'Αριστλ.Ρητ. 158 Β 9 ·ἀντίθ. προτροπή' 4) ἐκπτόησις, ἡ δι' ἐκφοβισμοῦ πρόληψις: Πλάτ.Πρωτ.324 Β ἀποτροπῆς ἕνεκα κολάζειν' 5) ἀποστροφή, ἀποδοκιμασία: Θουκ.3,82 ἀσφάλεια δὲ τοῦ ἐπιβουλεύσασθαι ἀποτροπῆς πρόφασις εὔλογος.

ἀποτροπία (ἡ) μτγν. ποι. ἐπ. -ίη ἀντὶ ἀποτροπή βλ.λ.: 'Απολλ.Ρ 4,1504 οὐ γάρ τις ἀπ- θανάτοιο.

ἀποτροπιάζω μτγν. κ. νεώτ. ἀντὶ ἀποτρέπω: 'Αρισταίν.1,1 Λαΐδα προσβλέποντες ἀποτροπιάζουσιν ὧδε' 2) συνήθ. μέσ. ἀποτρέπω, ἀποδιώκω κακὸν διὰ θυσίας, ἀποσοβῶ: ΠΔ'Ιεζ.16,21 ἔσφαξας τὰ τέκνα σου καὶ ἔδωκες αὐτὰ ἐν τῷ ἀποτροπιάζεσθαί σε αὐτὰ αὐτοῖς, Πάπ. ἀπ- σημεῖον' 3) κ. νεώτ. μέσ. -ομαι ἀπομακρύνομαί τινος ἐκ βδελυγμίας, βδελύσσομαι, ἀποστρέφομαι: Συνέσ.162 D ἀπεπειρᾶτο τῆς Σκύλλης ἦν.. ἀποτροπιαζόμεθα' Σουΐδ. « ἀποτροπιαζόμενοι' ἀποτρεπόμενοι καὶ ἀποστρεφόμενοι καὶ μισοῦντες » - ἀποτροπιάζομαι τοὺς χαρτοπαίκτας - τοὺς δολοφόνους - τὸ ἔγκλημα.

ἀποτροπίασις-εως (ἡ) ὁ ἀποτροπιασμὸς βλ.λ.2).

ἀποτροπίασμα-ατος (τὸ) 'Ησ. « ἐξιλέωμα ἀποτρέπον τὸ κακόν », ΑΒ « ἀποτροπίασμα τὸ ἀποτρέπον τὸ μὴ προσήκοντα, τὸ ἀποτροπῆς ἄξιον' οἷον ἀποτρόπαιον ».

ἀποτροπιασμός (ὁ) Πάπ., μτγν. κ. νεώτ. ἡ δι' ἐξιλαστικῆς θυσίας ἀποτροπὴ τοῦ κακοῦ: Πάπ., Βαρωσσός π.'Ιωσ.Α1 1,3,6, Διογ.Λ 8,32 2) νεώτ. ἡ ἔντονος ἀποστροφή, ἡ βδελυγμία: ὅλοι ἐξεδήλωσαν τὸν ἀποτροπιασμόν των διὰ τὸ ἔγκλημα.

ἀποτροπιαστής (ὁ) ὁ ἀποτρέπων, ἀποσοβῶν, ἀπομακρύνων: σχόλ.Αἰσχ.Πέρσ.201 « ἀπ- τῶν ὀνείρων ὁ ἥλιος ».

ἀποτροπιαστικός-ή-όν μσν κ. νεώτ. ὁ δυνάμενος ν' ἀποτρέπῃ, ὁ πρὸς ἀποτροπὴν κατάλληλος: Εὐστ.Διον.Περ.723 ἀπ- φασμάτων' 2) νεώτ. ὁ προκαλῶν ἀποτροπιασμόν, βδελυγμίαν, ἀηδίαν, ζωηρὰν ἀποστροφήν.

ἀποτροπιαστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀποτροπιαστικόν βλ.λ.

ἀποτρόπιμος-ον ὁ ἀποτροπιαστικὸς βλ λ.' 'Ησ. ἐν λ. ὀξυθυμία.

ἀποτρόπιος-ον ὁ ἀποτρόπαιος βλ λ.1): 'Ορφ. 'Αργ.481 ἀποτροπίοις ἐνοπαῖς.

ἀπότροπος-ον ὁ ἀποκεχωρισμένος, ὁ μακρὰν τῶν ἀνθρώπων, ὁ ἀποτραβηγμένος: 'Οδ.Ξ 372 ἐγὼ παρ' ὕεσσιν ἀπότροπος' || ὁ εἰς φυγὴν τρεπόμενος: 'Οππ.'Αλ.4,254' 2) ἀποτρόπαιος, ἀπαίσιος, βδελυκτός: Αἰσχ.Χο.155 ἀπότροπον ἄγος, Σοφ.ΑΪ.608 τὸν ἀπότροπον Ἅιδαν, ΨΦωκ.182 κασιγνήτης ἀπότροπον.. εὐνήν' 3) ἐνεργ. ὁ ἀποσοβητικός, ὁ ἀποτρέπων, ἰδίᾳ κακόν τι: Αἰσχ.Χο. 42 ἀπότροπον κακῶν, αὐτ.Πέρσ.203 ἀποτρόποισι δαίμοσιν θέλουσα θῦναι' || γεν. ὁ κωλύων, ἐμποδίζων Πλάτ.Νόμ.877 Α ἀπ- οὗτοις ἐγένετο μή..

ἀποτροπῶμαι-άομαι ποι. ἀποτρέπομαι βλ.λ.: ΨΦωκυλ 133 χρὴ κακοεργὸν ἀποτροπάασθαι.

ἀπότροφος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ μακρὰν τῶν γονέων του ἀναστραφείς' 'Ησ. « ὁ μακρὰν τεθραμμένος »: 'Ηρ.2,64 τὸν Ἄρεα ἀπότροφον ἐλθεῖν

ἐξηνδρωμένον· κ. ἐπὶ πτηνῶν : Ἀριστλ.ΖΙ 536 Β 16· ‖ γεν. ὁ μακρὰν τινος ἀνατραφείς : Πλούτ.Ἠθ. 917 C ἀπ- ἀλλήλων· 2) ὁ οἱονεὶ μὴ τρεφόμενος πλέον παρά τινι, ὁ ἀποξενωθεὶς τινός : Συνέσ.217 Α ἀπ- τῆς ἐκκλησίας : Μιχ.Ψελλ.Πονημ.151,7 ἀποτρόφους.. κοινῶν ἐθνῶν, τροφίμους δὲ ταῖς ἐπιστήμαις, Θεόδ.Μετ. ἐν Σάθ.1,155 τῆς ἐντεῦθεν συμμαχίας καὶ ἀρδείας ἔρημος καὶ ἀπότροφος.

ἀποτροφῶ μσν. ἀμτβ. δὲν ἔχω πλέον ἐπαρκῆ θρέψιν, ἰσχνεύω, ἐπὶ τοῦ σώματος : Ἰω.Ἀκτ. Φυσ.1,323 ἀποτροφεῖ καὶ ἀπορρεῖ τὸ σῶμα.

ἀποτροφή (ἡ) μτγν. ἡ διατροφή : Διον.Ἀλ.7,28 (διορθ. ἀντὶ ἀποστροφή).

ἀποτρόφιμος-ον Πάπ. ὁ εἰς ἀποτροφὴν βλ.λ. ἱκανός : Πάπ. ἐπιτήδευμα τοῦ ζῆν ἀποτρόφιμον (πορίζον τὰ πρὸς συντήρησιν τῆς ζωῆς ἀπαραίτητα).

ἀποτροχίζω γλωσσ. ἀποκομίζω.

ἀπότροχος (-ον) τὸ δρομαίως βαίνειν, ἡ τρεχάλα : Ἀριστφ.ἀπ.637 ἐβάδιζέ μοι τὸ μειράκιον ἐξ ἀποτρόχων (ἐν ἐπιρρ. σημ. πήγαινε τρεχάλα).

ἀπότρυγα ἐπίρρ. δημ. μετὰ τὸν τρυγητόν.

ἀποτρύγημα (τὸ) δημ. ὁ χρόνος καθ' ὃν περατοῦται ὁ τρυγητός· 2) κατὰ πληθ. αἱ μετὰ τὸν τρυγητὸν ἀπομένουσαι ἐπὶ τῶν κλημάτων σταφυλαί, ἄ. τσάμπουρα, κουδούνια βλ. λ.

ἀποτρύγι δημ. κ. ἀποτρυγίδι συνήθ. ἐν πληθ. ἡ μετὰ τὸν τρυγητὸν ἀπομένουσα σταφυλὴ ἐπὶ τῶν κλημάτων· 2) τὸ πέρας τοῦ τρυγητοῦ, τὸ ἀποτρύγημα· 3) τὸ θολὸν ἐκ τῆς τρυγὸς (τρυγιᾶς) ὑπόλειμμα οἴνου.

ἀποτρυγίασις-εως νεώτ. ἡ ἀποτρίγωσις βλ.λ.

ἀποτρυγίδι (τὸ) δημ. τὸ ἀποτρύγι βλ.λ.(1).

ἀποτρυγίζω καθαρίζω τὸν οἶνον ἐκ τῆς τρυγός : Γεωπ.8,23,2 ἀποτρυγίζομεν εἰς ἀγγεῖα.

ἀποτρυγῶ-άω μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀόρ. ἀπετρύγησα, δημ. ἀποτρύγησα, κ. παθ. ἀποτρυγιέμαι, ἀόρ. ἀποτρυγήθηκα (ἐν χρ. ἀμφ. εἰς γ' πρόσ.), μτχ. παθ. παρακ. ἀποτρηγημένος τρυγῶ, δρέπω ἐκ τῆς ἀμπέλου τὰς σταφυλάς· ‖ ὁμ. κ. ἄλλους βοτρηδὸν ἐκφυομένους καρπούς : Φιλόστρ. Ἀπολλ.3,5,αὐτ.3,4 τὸ πέπερι ἀποτρυγῶσιν· ‖ μτγν. κ. μτφ. : ΠΔ Ἀμ.6,1 ἀπετρύγησαν ἀρχὰς ἐθνῶν· 2) δημ. συμπληρώνω, περατῶ τὸν τρυγητόν, τρυγῶ ὁλοσχερῶς· ‖ κ. κατ' ἐπέκτ. ἐπὶ κυψελῶν, περαίνω τὴν ἐξ αὐτῶν ἀπόληψιν μέλιτος : ἀποτρύγησα τὰ μελίσσια.

ἀποτρυγῶ-όω ἀποτρυγῶ-άω βλ.λ. : Ἀπολλινάρ. Ψαλμ.79,25 καί μιν ἀποτρυγόωσι παραστείχοντες ὁδῖται.

ἀποτρύγωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κ. -τρυγίασις ἡ ἐκ τῶν ὀδόντων ἀφαίρεσις τῆς τρυγός.

ἀποτρυγωτήρ-ῆρος (ὁ) νεῶτ. ὀδοντιατρικὸν ἐργαλεῖον, χρησιμεῦον πρὸς ἀποτρύγωσιν, ἀφαίρεσιν τῆς τρυγίας τῶν ὀδόντων.

ἀποτρύζω μτγν. φωνῶ, ᾄδω τρύζων βλ.λ. : Νόνν.Δ 25,47 ἀπ- σύριγμα.

ἀποτρύπημα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀποτρύπησις βλ.λ.

ἀποτρύπησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ συντέλεσις τρήσεως, διατρύπησις· ‖ ἀποτρύπησις ρήγματος ἐν τῇ μηχαν. ἡ ὀπὴ ἣν ἀνοίγομεν κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ ρήγματος καὶ εἰς τὸ μὴ βλαβὲν ὑλικὸν ἵνα ἀποτρέψωμεν τὴν ἐπιμήκυνσιν τυχὸν ἐπελθόντος ρήγματος εἰς τεμάχιόν τι μηχανῆς.

ἀποτρυπῶν Ἡσ. « λάθρᾳ ἐξιών ».

ἀποτρύχω μτγν. ἀποτρύω βλ.λ.2) : Φίλ.2,231 ἀπ- τινὰ πόνοις, Πλούτ.Καμ.31 κάμνειν καὶ ἀποτρύχειν ἑαυτούς· κ. παθ. : Πλούτ.Ἀντ.24 Καίσαρος στάσεσι καὶ πολέμοις ἀποτρυχομένου.

ἀποτρυχῶ-όω μτγν. ἀποτρύω βλ.λ.· 2) Πλούτ. Ἀντ.38 στρατὸς ἀποτετρυχωμένος πορείᾳ.

ἀποτρύω μέλλ. -ύσω ἀποτρίβω, ἀποβάλλω : Σοφ.Τρ.124 οὐκ ἀποτρύειν ἐλπίδα.. χρῆναί σε· 2) καταπονῶ, καταβάλλω, κουράζω : Πλούτ.Αἰμίλ.13 χρόνῳ καὶ δαπάνῃ ἀποτρύειν· ‖ μέσ. -ομαι διὰ συνεχοῦς χρήσεως ἐξαντλῶ : Σοφ.Ἀντ.339 γῆν ἀποτρύηται· ‖ Ἡσ. « ἀπετρύετο· κατεδαπανᾶτο ».

ἀποτρώγω κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. -τρώξομαι, ἀόρ. β' ἀπέτραγον, δημ. ἀπόφαγα, κ. μτχ. παθ παρακ. ἀποφαγωμένος (ἐν μέσ. κ. παθ. σημ.) ἀποκόπτω τι δάκνων καὶ ροκανίζω : Εὔπ.14 κομάρου τε πτόρθους ἁπαλοὺς ἀποτρώγουσαι (ἐπὶ ζῴων)· 2) μτφ. ἀφαιρῶ : Ἀριστφ.Βάτρ.367 τοὺς μισθοὺς τῶν ποιητῶν ῥήτωρ ὢν εἶτ' ἀποτρώγει· 3) τρώγω μέρος τινός : Βάβρ.46,6 τῆς πόας ἀποτρώγων· 4) μτφ. διανοίγω ἐκσκαφὴν ἢ ὄρυγμά τι περαιτέρω : Θεόκρ.10,6 ὃς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὔλακος οὐκ ἀποτρώγεις;· 5) νεώτ. κ. δημ. τρώγω τι ἐντελῶς· κ. μτφ. καταναλίσκω τι ἐξ ὁλοκλήρου : ἀπέφαγε τὴν κληρονομίαν, - τὴν περιουσίαν του· ‖ παύομαι τρώγων, ἀποτελειώνω τὸ φαγητόν μου : περίμενέ με νὰ ἀποφάγω, - δὲν εἴχαμε ἀποφάγει ἀκόμα καὶ ἀκούσαμε ἔξω φωνές, Σάθρ. μτφρ.Εὐρ.Ἱππ.112 νὰ τὰ ζέψω ἀφοῦ ἀποφάγω· ‖ ἀποφαγωμένος μέσ. ὁ περατώσας τὴν ἑστίασιν αὐτοῦ, ποὺ ἔχει ἀποφάγει : ἤμουν ἀποφαγωμένος σὰν ἦρθε· κ. παθ. ἐπὶ πραγμ. ὁ ὑπ' ἄλλου ἐντελῶς βρωθείς, καταναλωθείς, τριβείς : ἦταν τὸ τυρὶ ἀποφαγωμένο ἀπὸ τὰ ποντίκια.

ἀπότρωκτος-ον φαγωμένος· ‖ μτφ. περὶ συγκεκομμένων λέξεων : Σουΐδ. « ἄλφι, ἄλφιτον· ταῦτο δὲ καλεῖται ἀπότρωκτον ».

ἀποτρωμάξαι Ἡσ. « ἀποφράξαι ».

ἀπότρωξις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἀποδάκνειν : Φιλόδ.Ὀργ 34 ὀφθαλμῶν ἐκκοπῆς ἢ μυκτήρων ἀποτρώξεως

ἀποτρωπῶ-άω ποι. θαμιστ. τοῦ ἀποτρέπω, τρέπω τινὰ ἤ τι ὀπίσω, ἀπωθῶ : Ἰλ.Υ 119 ἀλλ' ἄγεθ' ἡμεῖς πάρ μιν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσω· 2) γεν. ἀποκωλύω, ἐμποδίζω : Ὀδ.Π 405 εἰ δέ κ' ἀποτρωπῶσι θεοί, παύσασθαι ἄνωγα· 3) -ῶμαι μέσ. μετὰ γεν. ἀποτρέπω ἐμαυτὸν ἀπό τινος, ἀποσύρομαι ἀπό τινος, ὅθ. κ. ἀποφεύγω τι, φυλάγομαι ἀπὸ κάτι : Ἰλ.Σ 585 δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων οἱ κύνες (ἵσταντο εἰς ἀπόστασιν, ἀπέφευγον τοὺς λέοντας μὴ οὗτοι τοὺς δαγκάσωσιν), Ἀπολλ Ρ 3,16 ἔμπης δ' οὔτινα πεῖραν ἀποτρωπᾶσθαι ἔοικεν, σχόλ. « οὐδεμίαν πεῖραν παριέναι δεῖ ».

ἀποτσα(κ)κίζω δημ. ἀόρ. παθ. ἀποτσακίστηκα, μτχ. παθ. παρακ. ἀποτσακισμένος θραύω ἐντελῶς, συντρίβω τι ἤδη ἐν μέρει τεθραυσμένον ἢ διερρωγός, ἀποσπάζω : ὁ ἄνεμος ἀποτσάκισε τ' ἀστάχια, - ἀποτσάκισες τὸ λαμπογυάλι, - τὸ χαρτόνι· 2) συνεκδ. ἐπὶ πραγμ. ἐκτρέπω τῆς ἀρχικῆς φορᾶς, κάμπτω πολὺ (ἰδίως πρὸς τὰ κάτω) πρᾶγμα τι τεταμένον : τὸ χιόνι ἀποτσάκισε τὰ κλαριά, - ἀποτσάκισα τὸ σύρμα νὰ ἐφαρμόσῃ στὴ γωνιά· 3) ἐπὶ ζῴων ἢ ὀχημάτων, ἐκτρέπω ὀλίγον τῆς εὐθείας πορείας, τὸ παραμερίζω : ἀποτσάκισα τὸ κοπάδι κατὰ τὴ ράχη, - ἀποτσάκισε τὸ κάρρο σου νὰ περάσῃ τ' αὐτοκίνητο· 4) ἀμτβ. θραύομαι, συντρίβομαι : ἀποτσάκισε τὸ κλαρί, - πάει ν' ἀποτσακίσῃ ἡ τέντα· 5) ἀμτβ. ἐπὶ προσ. πολὺ ἢ ὅλως παρακμάζω, καταπίπτω σωματικῶς : ἀποτσάκισε ἀπὸ τὴν ἀρρώστια· ‖ ἀποβάλλω τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς νεότητος, τῆς δροσερότητος τοῦ προσώπου, τῆς εὐκινησίας κττ. : ἀποτσάκισε ἡ γειτόνισσά μας· 6) ἀποτσακίζομαι μέσ. κ. παθ. ἐν ταῖς ἀνωτ. σημ. 1) 2) 4) κ. 5)· πρβλ. τσακίζω, παρατσακίζω, κατατσακίζω.

ἀποτσάμπι (τὸ) δημ. ἀποτρύγι βλ.λ., ἀποτρυγίδι, ἀποστάφυλο, καμπανός, κουδούνι.

ἀποτσάμπουρο (τὸ) δημ. συνήθ. χρ. εἰς πληθ. -α τὰ μετὰ τὸν τρυγητὸν ἀπομένοντα ἐπὶ κλήματος ρικνὰ βοτρύδια, πρβλ. ἀποτσάμπι.

ἀποτσεφλίζω δημ. ἀποβάλλω τὰ τσέφλια, ξεφλουδίζω, ἀπολεπίζω.

ἀποτσίγαρο (τὸ) δημ. τὸ ὑπόλειμμα τοῦ καπνισθέντος τσιγάρου, ἀ. γόπα.

ἀπότσιπο (τὸ) δημ. κ. ἀπότσυπο ὁ ἀνθὸς τοῦ γάλακτος, τὸ ἀνθόγαλα, ἀ. κορφή : δ. τραγ. **πιάσε τσιπί κι ἀπότσιπο καὶ πάνε στὴν κοπέλλα.**

ἀποτσι(μ)πωμένο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν νικοτιανὴ ἡ γλαυκὴ βλ.λ.

ἀποτσιπωμένος μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ρ. ἀποτσιπώνομαι ὁ ὅλως ἀναίσχυντος, ἐντελῶς ξετσιπωμένος, ποὺ ἔχασε ὁλουσδιόλου τὴ ντροπή, τὴν τσίπα.

ἀποτσιπώνομαι δημ. ἀόρ. **ἀποτσιπώθηκα**, μτχ. παθ. παρακ. **ἀποτσιπωμένος** ἀποβάλλω τὴν αἰδῶ, τὴν ἐντροπήν, τὴν τσίπα τοῦ προσώπου μου, ἢ γίνομαι, εἶμαι ὁλωσδιόλου ξετσίπωτος.

ἀποτσιπωσιά (ἡ) δημ. κ. **ἀποτσιπωσύνη** ἡ ὁλοσχερὴς ἀποβολὴ τῆς αἰδοῦς, τῆς ἐντροπῆς, τῆς τσίπας βλ.λ., ἡ ἀναισχυντία.

ἀποτσιπωσύνη (ἡ) δημ. ἡ ἀποτσιπωσιὰ βλ.λ.

ἀποτσίρουλ(λ)ο (τὸ) δημ. συνήθ. ἐν πληθ. -α τὰ τελευταῖα τσερούλ(λ)ια, ἤτοι τεμόχια, τὰ ἀπομεινάδια τῆς τραπέζης, τὰ ψιχία.

ἀποτσιφνίζω δημ. ἐλέγχω δριμέως, κατακρίνω φανερά, κατὰ πρόσωπον κατηγορῶ τινα· συγγ. ξεμπροατίζω, κατσαδιάζω, ξεπομπεύω : **τὸν ἀποτσίφνισε μπροστὰ στὸν κόσμον ὅλο.**

ἀποτσίφνω δημ. ἀποτσιφνίζω βλ.λ.

ἀποτσιφνώνω ἀποτσιφνίζω βλ.λ.

ἀποτσουρώνω δημ. ἐλέγχων, ἀποστομώνω τινά, τὸν κάνω ἀναπολόγητο.

ἀποτυγχάνω κ. νεώτ., δημ. **ἀποτυχαίνω,** μέλλ. **-τεύξομαι** δὲν ἐπιτυγχάνω, ἀστοχῶ : Πλάτ.Νόμ. 744 **ἀπ- τοῦ σκοποῦ,** αὐτ.Θεαίτ. 179 A **τοῦ ὠφελιμωτάτου ἀποτυγχάνειν,** Ξεν.᾿Απομν. 4,2,27 **τῶν ἀγαθῶν ἀποτυγχάνουσι,** Πολύβ.1,37,8· || παθ. δὲν ἄγομαι εἰς οἱονδήποτε πέρας : ᾿Αριστλ.Φυσ. 199 B 3, Δίων.Χρ. 2,205 **τοῦ πράγματος ἀποτευχθέντος,** Λουκ.᾿Αλέξ. 28 **τὰ προτεθεσπισμένα καὶ ἀποτετευγμένα,** Διον.᾿Επιστ.Πομπ.2,767 **ἐν δὲ τῇ κατασκευῇ τὸ μὴ ἐπιτευχθὲν ἀποτυγχάνεται·** 2) ἀποβάλλω, χάνω: Ξεν.ΚΠ 1,6,45 **ὧν εἶχον ἀπέτυχον·** 3) διαφεύγω ἀπό τινος : Φιλήμ.93,9 **κακοῦ ἀποτυχεῖν·** 4) ἀπολ. εἶμαι ἀτυχής, δὲν εὐδοκιμῶ, δὲν εὐτυχῶ εἴς τι, πέφτω ἔξω : Δημ.155 **τοῖς ἄξιον ἐπαίνου τι πράξασιν ἢ τοῖς ὅλως ἀποτυχοῦσι,** Διόδ.Σ 15,12 **τοὺς ἀποτυγχάνοντας τῷ γάμῳ,** Πολύβ.5,98,6 **ἀπ- ἐν ταῖς ἐπιβολαῖς, - ἀποτυχοῦσα προσπάθεια, - ἀπέτυχεν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του, - ἀπέτυχεν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν συνεργατῶν του, - θ᾿ ἀποτύχῃ τὸ σχέδιό του·** || κ. μέσ. ἐν ὁμ. σημ. : ᾿Αντωνῖν. Λιβερ.39,3 **ἀπατυγχανομένῳ πρὸς τὸν γάμον·** || νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐπὶ ἐξεταζομένων ἢ διαγωνιζομένων, δὲν ἐπιτυγχάνω εἰς τὰς ἐξετάσεις μου, δὲν κρίνομαι προσκτέος ἢ εἰσακτέος εἰς σχολήν, ὑπηρεσίαν κττ. : **ἀπέτυχεν εἰς τὰς ἐξετάσεις του, -οἱ ἀποτυχόντες κατὰ τῶν διαγωνισμόν·** || ὁμ. εἰδ. ἐπὶ ὑποψηφίων εἰς ἐκλογάς, ἀρχαιρεσίας κττ., χάνω τὴν ἐκλογήν, δὲν ἐκλέγομαι : **ἀπέτυχεν ὁ συνδυασμός του·** || κ. ἐν ἐκφορᾷ ἀπολ. : **εἶχε βάλει κάλπη κι ἀπότυχε·** || ἡ δημ. μτχ. ἀποτυχημένος ἐν χρ. κ. ὡς ἐπίθ. βλ.λ.

ἀποτυκίζω ἀντὶ ἀποτυχίζω βλ. λ.

ἀποτυλίζω μσν. κ. δημ. ἀποτυλῶ **βλ.λ.** : Κωδιν.16· 2) δημ. συμπληρῶ τὸ τύλιγμα βλ.λ., **τυλίζω** ἢ -γω ἐντελῶς, ἀντιθ. ξετυλίζω, ξετυλίγω.

ἀποτυλῶ-όω κ. μσν. ἀνασύρω διὰ τῆς χειρὸς τὸ δέρμα τῆς πόσθης, ἀπογυμνῶ τὸ **πέος** : Πολυδ. 2,176 **ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τύλος τὸ αἰδοῖον· ὅθεν καὶ Φερεκράτης τὸ γυμνοῦν αὐτὸ τῇ χειρὶ ἀποτυλοῦν, εἶπε** : Φερεκρ.204· 2) προκαλῶ στύσιν τοῦ πέους, ἀναφλῶ βλ.λ.· ῾Ησ. « **ἀποτυλῶσαι·** ἐπᾶραι τὸ **αἰδοῖον »·** 3) μσν. ἀποτυλοῦμαι, πάσχω **τύλωσιν** τοῦ δέρματος, κάνω ρόζους, **κάλους**, ροζιάζει τὸ **πετσί** μου : Εὐστ.Πονημ.356,41 **ἀποτυλοῦν** τὸ γόνυ.

ἀποτύμβιος-ον ἐπιγρ. ὁ μακρὰν τοῦ τύμβου, τοῦ μνήματος : ᾿Επιγρ. **λώβην ῥεθέων ἀπ- ἴσχειν.**

ἀποτυμπανίζω κ. νεώτ. δεινῶς ξυλοκοπῶ, τὸν κάνω τούμπανο στὸ ξύλο : Δημ.104,25 **καὶ τοὺς πεπρακότας αὐτοὺς ἐκείνῳ μισεῖν καὶ ἀποτυμπανίσαι·** 2) παθ. **-ομαι** φονεύομαι, θανατοῦμαι δι᾿ ἀποτυμπανισμοῦ βλ.λ. : Λυσ.13,57 **τῷ δημίῳ παρέδοτε καὶ ἀπετυμπανίσθη·** || μτγν. συνεκδ. ἀποκεφαλίζω : Εὐφ.π.᾿Αθην.4,154C.

ἀποτυμπανισμός (ὁ) κ. νεώτ. ἡ διὰ τυμπάνου ἤτοι εἰδικοῦ ἐργαλείου (ροπάλου) θανάτωσις γενομένη ἐν ᾿Αθήναις ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν ἕνδεκα· || μτγν. γεν. ὁ ἀποκεφαλισμός : ᾿Ιω.Χρυσ.4,567,29 **ἀποτυμπανισμὸς γὰρ λέγεται ὁ ἀποκεφαλισμός.**

ἀποτυπανίζω Πάπ. ἀποτυμπανίζω βλ.λ.

ἀπότυπος-ον ᾿Επιγρ. κ. μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀποτετυπωμένος, ὁ κατασκευασθεὶς κατ᾿ ἀκριβῆ μίμησιν προτύπου, ὁ ὅλως ὅμοιος : ᾿Ιώσ.ΑΙ 20,9,4 **ἀποτύποις εἰκόσιν ἐκόσμει·** 2) **ἀπότυπος** (ὁ) ὡς οὐσ. ἀπομίμημα ἀναγλύφου ἢ ἀγάλματος, ἐκμαγεῖον : ᾿Επιγρ. **᾿Απόλλωνος ἀπότυπος ἀργυροῦς,** ᾿Ιώσ.ΑΙ 20,220 **ταῖς ἀποτύποις εἰκόσιν.**

ἀποτύπτω τέμνω : ῾Ιππ.Νούσ.2,55 **τὰς φλέβας.. ἀποτύψαι·** 2) μέσ. **-ομαι** παύομαι τύπτων ἐμαυτὸν ἐπὶ θρήνῳ, παύομαι θρηνῶν : ῾Ηρ.2,40 **ἐπεὰν δὲ ἀποτύψωνται.**

ἀποτυπῶ-όω κ. νεώτ., δημ. **-ώνω** λαμβάνω διὰ πιέσεως τὸν τύπον, τὸ ἀποτύπωμά τινος, πλάττω καθ᾿ ὑπόδειγμα: Λουκ.᾿Αλέξ.21 **ἐπιθεὶς τὸν κηρὸν ἀπετύπου ὥσπερ ἐκ λίθου τὴν αὐτὴν σφραγῖδα·** κ. παθ. : Διόδ.Σ 4,24 **τοῖς ἀποτυπωθεῖσιν ἴχνεσιν, - εὑρέθησαν ἴχνη βημάτων ἀποτετυπωμένα ἐπὶ τῆς ἄμμου, - ἐπὶ τῆς χιόνος·** || μέσ. ἀπομιμοῦμαι τινά : Διον.᾿Αλ.Δεῖν.8 **᾿Ισοκράτην καὶ τὰ ᾿Ισοκράτους ἀποτυπώσασθαι θελήσαντες·** 2) συνεκδ. παριστῶ ἀκριβῶς, ἀπεικονίζω : Λιβάν.Αἰθ.11,3 **ἀπ- τὴν ἀσώματον θεόν·** || ἰδίᾳ τὸ μέσ. ἐν ὁμ. σημ.: Πλάτ. Τίμ.39 **πρὸς τὴν** τοῦ **παραδείγματος ἀποτυπούμενος φύσιν,** αὐτ.Θεαίτ.191 D **ἀποτυποῦσθαι ὥσπερ δακτυλίων σημεῖα ἐνσημαινομένους·** 3) ὅθ. μτφ. συγκρατῶ τὴν εἰκόνα τινὸς εἰς τὴν μνήμην μου, εἰς τὸν νοῦν : **ἀπετύπωσε ζωηρὰν τὴν ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος·** || καὶ παθ. ἐγχαράττομαι, διατηροῦμαι εἰς τὴν μνήμην, γεν. εἰς τὸν νοῦν : **ἡ διδασκαλία του ἀπετυποῦτο ζωηρῶς εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀκροωμένων, - μοῦ ἀπετυπώθη ζωηρῶς εἰς τὴν μνήμην ἡ φυσιογνωμία αὐτή.**

ἀποτύπωμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποτυποῦν, τὸ ἀπεικόνισμα : Πλάτ. Θεαίτ.194 B **τὰ οἰκεῖα ξυνάγουσα ἀποτυπώματα,** ᾿Ιάμβ.Μυστ.2,10, **- τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα·** 2) νεώτ. δημ. κ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀποτυποῦν, ἡ ἀποτύπωσις· 3) δημ. ἡ περάτωσις ἐκτυπώσεως, ἡ ὁλοσχερὴς ἐκτύπωσις βιβλίου, περιοδικοῦ κττ.

ἀποτυπώνω δημ. ἀποτυπῶ βλ.λ.

ἀποτύπωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. δημ. **-η** τὸ ἀποτυποῦν βλ.λ., ἀπομιμεῖσθαι : Θεοφρ.Αἰσθ.51 **ὅλως δὲ ἀπορροὴν ποιοῦντα τῆς μορφῆς τί δεῖ τὴν ἀποτύπωσιν ποιεῖν,** Λογγῖν.13,4, **- δημιουργημάτων ἀποτύπωσις·** 2) νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ τοπογρ. ἡ ἐργασία δι᾿ ἧς παρίσταται τὸ ἔδαφος ἐπὶ τοῦ χάρτου μεθ᾿ ὅλων τῶν φυσικῶν αὐτοῦ μορφῶν καὶ τεχνικῶν ἔργων ὑπὸ διαφόρους κλίμακας ἀναλόγως τοῦ σκοποῦ τῆς ἐργασίας.

ἀποτυπωτής (ἡ) νεώτ. ὁ ἀποτυπῶν, ὁ λαμβάνων ἀποτυπώματα βλ.λ.

ἀποτυρῶ-όω μτγν. κ. μσν. κατασκευάζω τυρόν· εἰς τὸ παθ. **-οῦμαι** γίνομαι τυρός, ἐπὶ γάλα-

κτος : Ἐρωτιαν.ἐν λ. ὀρρόν· 2) μαν. παύομαι τῆς τυροφαγίας, κάνω νηστεία καὶ ἀπό τὰ γαλατερά : Ἀναστ. ἐν Ἐκκλ.Μνημ.3,437 **ἀποτυρούσθωσαν καὶ τοῦ λοιποῦ νηστείαν κρατείτωσαν.**

ἀποτύρωσις-εως (ἡ) μσν. ἐκκλ. ἡ παῦσις τῆς τυροφαγίας, κ. συνεκδ. ἡ τελευταία Κυριακὴ τῆς Τυροφάγου : Δουκάγγ. ἐν λ.

ἀποτυφλῶ-όω κ. νεώτ. δημ. **-ώνω** κάμνω τινὰ ἐντελῶς τυφλόν : Ἀριστλ.Θαυμ.845Α 23,Διόδ.Σ 3,37 **ἀποτυφλοῦν τὴν ὅρασιν**· ‖ παθ. καθίσταμαι ὅλως τυφλός : Ἀριστλ.Ζ1602Α,2 **ὑπὸ τῶν ὀμβρίων ὑδάτων ἀποτυφλοῦνται** (οἱ ἰχθῦς), Πορφ.Ἀποχ.1,17 **ἀπ- τῶν ὄφεων, - ἀπετυφλώθη (-ώθηκε) ἀπὸ τὴν ἔνεσιν (-ση)**· ‖ μτφ. οἱονεὶ στερῶ τινα τῆς ὁράσεως προκαλῶν θάμβος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἀποθαμβῶ : **μᾶς ἀπετύφλωσαν οἱ προβολεῖς**· ‖ παθ. ἀποθαμβοῦμαι : Ἰώσ.Α120,6,1 **ἀπ- χρήμασι πολλοῖς ὑπό τινων**· 2) μτφ. ἐπὶ πάθους, ὀργῆς, μίσους κττ., κάμνω τινὰ οἱονεὶ νὰ μὴ δύναται νὰ ἴδῃ, ἀφαιρῶ ἀπό τινος τὴν ἱκανότητα πρὸς εὕρεσιν τοῦ πρακτέου, τὸν ἀπομωραίνω : Φιλόδ. Ὀργ.68W, **- τὸν ἔχει ἀποτυφλώσει τὸ πάθος καὶ δὲν ξέρει τί κάνει**· ‖ ἀπαμβλύνω, ἐξασθενῶ : Πλούτ.Ἠθ.1107 **τοῦ πρακτικοῦ τὸ φιλότιμον ἀποτυφλώσας**· 3) ἀφαιρῶ, κόπτω τοὺς ὀφθαλμοὺς βλαστήματός τινος : αὐτ.529Β· 4) ἐμποδίζω τὸ ὕδωρ πηγῆς νὰ ἐκρέῃ, ἀποφράττω : αὐτ.703Β **νάματος ἐμφορηθέντος πηγὴν ἀποτυφλοῦν καὶ ἀποκρύπτειν**· ‖ παθ. γεν. κλείομαι, ἀποφράττομαι, ἐμφράττομαι : Ἀριστλ.Πρ.879Α,7 **ἀποτυφλωθῆναι τοὺς πόρους**, Στράβ.1,3,16 **τὰς πηγὰς ἀποτυφλωθῆναι**, Ἀντίγ.Θαυμ.45 **ἀπ- τὸν μαστόν**, Ἀέτ.16,26 **ἀπ- τὰ ἀγγεῖα**· κ. παθ : Παῦλ.Αἰγ.113,34 **ἐπὶ τῶν ἀποτυφλωθεισῶν αἱμορροΐδων.**

ἀποτυφλώνω δημ. ἀποτυφλῶ βλ.λ.

ἀποτύφλωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐντελὴς τύφλωσις : ΠΔ Ζαχ.12,4 **πάντας τοὺς ἵππους τῶν λαῶν πατάξω ἐν ἀποτυφλώσει**· 2) μτγν. ἰατρ. μτφ. ἔμφραξις, στόμωμα, περὶ τῶν φλεβῶν.

ἀποτυφλωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ προκαλῶν ἢ ἐπιφέρων ἀποτύφλωσιν βλ.λ.· 2) συνεκδ. ὁ λίαν ἔντονος, ἐκθαμβωτικός, περὶ τοῦ φωτός.

ἀποτυφλώττω μτγν. κ. νεώτ. ἀποτυφλῶ βλ.λ. : Ἀλεξ.Ἀφ.Πρ.1,151 **ἡ οὐλὴ τοῦ δέρματος πυκνοτέρα πεφυκυῖα τοὺς πόρους ἀποτυφλώττει**· 2) νεώτ. μτφ. εἶμαι οἱονεὶ τυφλός, βλ. τυφλώττω.

ἀποτύφω μέλλ. **-θύφω**, μτχ. παθ. παρακ. **ἀποτεθυμμένος** καίω· Ἡσ.« ἀποτεθυμμένοι· κεκαυμένοι ».

ἀποτυχαίνω δημ. ἀποτυγχάνω βλ.λ.· μτχ. παθ. ἀποτυχημένος κ. **ἀποτυχεμένος** βλ.λ.

ἀποτύχημα-ατος (τὸ) μτγν. ἡ ἀποτυχία βλ.λ.

ἀποτυχεμένα ἐπίρρ. δημ. μὲ ἀποτυχίαν βλ.λ.

ἀποτυχεμένος-η-ο κ. **ἀποτυχημένος** βλ.λ.

ἀποτυχημένος-η-ο δημ. κ. ἀποτυχεμένος ὁ ἀτυχήσας περί τι, ὁ μὴ ἐπιτυχής : **ἀποτυχημένα σχέδια, - ἀποτυχημένες προσπάθειες**· ‖ εἰδ. ἐπὶ προσώπου, ὁ ἀτυχήσας εἰς τὰς ἐπιδιώξεις του, ὁ μὴ ἐπιτυχὼν εἰς τὴν σταδιοδρομίαν του : **ἀποτυχημένος λογοτέχνης, - μουσικός, - πολιτικός.**

ἀποτυχής-οῦς-ές ὁ σφαλλόμενος, ὁ σφαλερός, ὁ ἀποτυγχάνων· συγκρ. **-έστερος** : Πλάτ.Σίσυφ.391C ἀποτυχέστερος τοῦ μὴ ὄντος.

ἀποτυχία (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἰων. **-ίη** τὸ ἀποτυγχάνειν, ἡ μὴ αἰσία ἔκβασίς τινος, ἡ ἀτυχία : Δημόκρ.243, Δείναρχ.94,6 **εἰς τούτους τοὺς ἡγεμόνας τὰς ἀποτυχίας τρέψαντες**, Διγ.Ἀκρ.617 **ὅσον γὰρ φλέγεται ὁ ποθῶν ἐπὶ ἀποτυχίᾳ, - ἡ ἀποτυχία τοῦ κυβερνητικοῦ προγράμματος**· 2) τὸ μὴ στοχάζεσθαι, ἡ ἀστοχία : Διόδ.Σ4,45 **φιλοκύνηγον δ' οὖσαν ἐν ταῖς ἀποτυχίαις ἀνθρώπους ἀντὶ θηρίων κατατοξεύειν**· 3) νεώτ. κ. δημ. ἡ μὴ ἐπίτευξις σκοποῦ τινος, τὸ μὴ πραγματοποιεῖν ὅ,τι ἐπιδιώκει τις : **ἡ ἀποτυχία ἐν διαγωνισμῷ** (ἀπόρριψις), **- ἀποτυχία ὑποψηφίου βουλευτοῦ**· ‖ κ. ἡ μὴ προσφυής, μὴ προσήκουσα διὰ τὸ κοινὸν ἐνέργεια εἴς τι οἷον θέματος δημοσίας ὁμιλίας, ἐκλογῆς ἢ ἐκτελέσεως θεατρικοῦ ἔργου, ὀργανώσεως ἑορτῆς κττ. : **ἡ παράστασις, - ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἔργου, - ἡ ἔκθεσις ἦτο ἀποτυχία.**

ἀποτυχίζω ἀποπελεκῶ βλ.λ.· Παυσ.Γραμμ.Καλ. ἀπ.61· κ. παθ. Ἡσ. « ἀποτυχισθείς· ἀποτιλθείς, καὶ τὸ ἀποτυχισθὲν ἐπὶ τοῦ ἀποπελεκῆσαι τὸν λίθον, ἀπὸ τῶν τοίχων, ἔστι δὲ λιθοξοϊκὸν σιδήριον ».

ἀποτυχόντως ἐπίρρ. μτγν. ἀνεπιτυχῶς, ἀτυχῶς.

ἀποτυχῶ-έω ἀποτυγχάνω : σχόλ.Σοφ.Αἴ.941.

ἀποτωθάζω μτγν. χλευάζω.

ἀποτώρα ἐπίρρ. δημ. κ. **τ' ἀποτώρα** μόλις πρὸ ὀλίγου : **τ' ἀποτώρα ἦταν ἐδῶ**· 2) τοσοῦτον ἐνωρίς : **ἀπὸ τώρα θὰ πᾷς στὴ δουλιά ;**· ‖ πρωΐμως : ἀποτώρα **κοκκορεύεται ἡ μικρή.**

ἀποτωρινά ἐπίρρ. δημ. μόλις πρὸ ὀλίγου χρόνου, ὅλως τελευταίως.

ἀποτωρινός-ή-ό δημ. ὁ μόλις πρὸ ὀλίγου χρόνου, ὁ προσφάτως γενόμενος : **ἡ ἀποτωρινὴ δυστυχία τῆς προσφυγιᾶς**· ‖ ὁ πρὸ ὀλίγου ἀρξάμενος καὶ ἐν τῷ παρόντι καιρῷ ὤν : **ἀποτωρινὲς συνήθειες, - ἀποτωρινὴ κατάντια.**

ἀπού δημ. ἀντὶ τῆς ἀπὸ εἰς δήλωσιν τῆς καταγωγῆς ἀπό τινος : δ. τραγ. **ἀποὺ τὸ σόϊ σας κρατῶ κι' ἀποὺ τὸ γενεός σας.**

ἀπούλητος-η-ο δημ. ὁ ἀπώλητος βλ. λ.

ἀπουλῶ-όω μτγν. ἐπὶ ἕλκους, ἀφήνω νὰ ἐπουλωθῇ, ἐπουλῶ : Διοσκ.5,79 **ἀπ- τὰ ἕλκη**· κ. παθ. : Γαλ.13,719 **ἀπουλωθήσεται**· ‖ μτφ. : Πλούτ.Ἠθ.46 F **ἀπ- τὴν ἀβελτηρίαν.**

ἀπούλωσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἐπούλωσις, περὶ ἑλκῶν : Ἀρετ.Χρον.Νούσ.2,3.

ἀπουλωτικός-ή-όν μτγν. ὁ συντελῶν εἰς ἐπούλωσιν βλ.λ. : Διοσκ.2,4.

ἀπούλωτος-ον μτγν. ὁ ἄνευ οὐλῆς ἢ μώλωπος : Πλούτ.Ἠθ.1091 E (κατὰ διόρθ τοῦ **ἀπουλώτιστος**).

ἀπ(π)οῦντο ἐπίρρ. (ἰταλ). κ. **ἰπ(π)οῦντο** ἀκριβῶς εἰς τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν : **ἦρθε ἀποῦντο**· ‖ ἀκριβῶς, γεν. ἐπὶ χρόνου : **εἶναι ἀποῦντο μεσημέρι**· ‖ ἐπὶ ποσότητος ἢ βάρους ἐν ὁμ. σημ. : **εἶναι ἀποῦντο ἕξη ὀκάδες.**

ἀπουραγῶ-έω μτγν. στρατ. ἄγων τὴν ὀπισθοφυλακήν, οὐραγῶν καλύπτω τὰ νῶτα : Πολύβ.3,49,13 ἀπουραγήσας **μετὰ τῆς σφετέρας δυνάμεως.**

ἀποῦραι ἰων. ἀφορίσαι βλ.λ.· π.Εὐστ.1774,36 « ἡ δ' αὐτὴ διάλεκτος καὶ τὸ ἀφορίσαι ἀποῦραι εἶπε ».

ἀπουράμενος μτχ. μέσ. ἀόρ. τοῦ ἀπαυρῶ βλ.λ.

ἀπουρανίκευσις-εως (ἡ) νεώτ. ἀπουράνωσις βλ.λ.

ἀπουράνιος-ον μτγν. ὁ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ὤν : Χρησμ.Σιβ.2,285 **ὀργὴ ἀπουρανίοιο καὶ ἀφθάρτοιο θεοῖν.**

ἀπούραντος (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν ἄκανθος ἢ ἀκανθώδης· ἄ. μουντρίνα, μουτσοῦνα, ἀπόρακας, ἀπερουνιά, ἀπούρανος.

ἀπουράνωσις-εως (ἡ) νεώτ. γλωσσολ. τὸ φαινόμενον νησιωτικῶν τινων διαλέκτων καθ' ὃ τὸ παχὺ σ (γαλλ. ch) καθίσταται ἁπλοῦν σ οἷον **ἀπλυσά** (ἀντὶ **ἀπλυσιά**), **νησά** (ἀντὶ **νησιά**), ἄ. ἀπώλεια οὐρανώσεως, ἀπουρανίκευσις.

ἀπούρας μτχ. ἀόρ. τοῦ **ἀπαυρῶ** βλ.λ.

ἀπουργοὶ γωνίαι ΑΒ 434 « εὐτελεῖς, εἰς ἃς τὰ σαρώματα συνῆγον » (δ. γρ. ἀπουργοὶ γωνίαι).

ἀπουργός (ὁ) κ. δημ. κ. **-πουργός** : ΑΒ 434 **ἀπουργοὶ γωνίαι** (δ. γρ. ἀντὶ ἀπουργοὶ γ. βλ.λ.) 2) δημ. ὁ βοηθὸς τῶν κτιστῶν, ὁ κομίζων εἰς αὐτοὺς τὰ πρὸς οἰκοδομὴν ὑλικά, οἷον ἄσβεστον, λίθους κττ., συνών. λαγουρέντες.

ἀπούρημα-ατος (τὸ) τὸ ἐκβληθὲν ἐν οὐρήσει οὖρος.

ἀπούρησις-εως (τὸ) μτγν. τὸ οὐρεῖν, τὸ κατούρημα : Σωραν.1,66, Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,3.

ἀπουρία (ἡ) Σουΐδ. « ἡ ἐξ ἀνίσων γάμων σπορά, ἀπὸ δούλης ἢ δούλου γενομένη ».

ἀπουρίζω θέτω ὁρόσημα, βάζω σύνορα, δι' ὁροσήμων καθορίζω : Ἰλ.Χ 489 ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας (ξένοι θὰ θέσωσιν ὁρόσημα εἰς τὰ κτήματά του ἤτοι θὰ σφετερισθῶσιν τὰ κτ.' δ. γρ. ἀπουρήσουσι θὰ τὰ ἀφαιρέσωσιν ἀπ' αὐτοῦ).

ἀπουρικτικῶς Ἡσ. « ἀφελομένως ».

ἀπούριος (ὁ) γλωσσ. ὁ ἀσφαλτίτης, εἶδος τριφύλλου βλ.λ.

ἀπουρίσσουσι μέλλ. τοῦ ρ. ἀπουρίζω βλ.λ.

ἄπουρος-ον ὁ μακρὰν τῶν ὁρίων τῆς πατρίδος, ὁ μακρὰν τῆς πατρίδος : Σοφ.ΟΤ 194 παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι πάτρας ἄπουρον.

ἀπουρῶ-έω μτγν. ἐξουρῶ, ἐκβάλλω μετὰ τῶν οὔρων : Λουκ.Ἀλ.Ἱστ.1,2 πηλὸν ἀπουρεῖν ποιεῖ ‖ παθ. -οῦμαι κ. μέσ. : Ἀλέξ.Ἀφρ.Προβλ.1,101 εὐχερῶς ἀπουρεῖσθαι τοὺς μικροὺς λίθους μετὰ τῶν ψαμμίων (ἀποβάλλειν διὰ τῶν οὔρων).

ἀπουρῶ-όω μτγν. δὲν ἔχω οὔριον ἄνεμον : Πολύβ.16,15,4 εἰς τὴν Μυνδίαν ἀπουρώσαντας καθορμισθῆναι (Σουΐδ. « μὴ χρωμένους οὐρίῳ ἀνέμῳ »).

ἄπους-οδος-ουν κ. νεώτ. ὁ ἄνευ ποδὸς ἢ ποδῶν, ὁ οὐδένα πόδα ἔχων : Πλάτ.Φαῖδρ.264 C, Ἀριστλ.ΖΙ 487 Α 23· 2) ὁ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ κάμῃ χρῆσιν τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ὁ χωλός : Σοφ.Φιλ.632 ἐχίδνης, ἥ μ' ἔθηκεν ὧδ' ἄπουν ‖ ὁ μὴ ἔχων τοὺς πόδας ἐπαρκῶς διαπεπλασμένους : Ξεν.Κυν.3,3 αἱ ἄποδες κύνες, Ἀριστλ.ΖΙ 487 Α 24 κακόποδες οἳ διὰ τοῦτο καλοῦνται ἄποδες, Λουκ.Ἀλκ.7 ἄπουν ζῷον (ἡ μέλισσα)· 3) ὡς οὐσ. τὸ πτηνὸν κύψελος ὁ ἄπους, τὸ πετροχελίδονο : Ἀριστλ.ΖΙ 618 Α 31 οἱ ἄποδες, οὓς καλοῦσι κυψέλους, ὅμοιοι ταῖς χελιδόσιν εἰσί· 4) νεώτ. ζωολ. ἄποδα (τὰ) βλ.λ.

ἀπουσία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ μὴ παρεῖναι, τὸ νὰ εἶναί τις ἀπών, ἡ μὴ παρουσία : Αἰσχ.Ἀγ.1259 λέοντος εὐγενοῦς ἀπουσίᾳ, Θουκ.1,70, ΚΔΦιλ.2,12 ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μου, - ἐνεποίησεν αἴσθησιν ἡ ἀπουσία τοῦ δημάρχου ἐκ τῆς τελετῆς, φρ. εἰρων. ἔλαμψεν διὰ τῆς ἀπουσίας του (δὲν παρευρέθη)· ‖ συνεκδ. ὁ χρόνος καθ' ὃν ἀπουσιάζει τις : κατὰ τὴν ἀπουσίαν σας συνέβησαν πολλὰ ἔκτροπα· ‖ εἰδ. ἐπὶ μαθητῶν, ὑπαλλήλων, ἐργατῶν κττ., μὴ προσέλευσις εἰς τὸ μάθημα, τὴν ὑπηρεσίαν κττ. : φρ. κάνει πολλὲς ἀπουσίες ἀπουσιάζει συχνὰ ἐκ τοῦ σχολείου ἢ τῆς ἐργασίας του ‖ ὁμ. ἐπὶ μαθητῶν, ἡ ἐν καταλόγῳ σημείωσις τῆς μὴ παρουσίας εἰς τὸ μάθημα : ἐπῆρες ἀπουσία· ‖ νεώτ. ἐπὶ πραγμάτων, ἡ ἔλλειψις, ἡ μὴ ὕπαρξις : ἀπουσία μέσων παραγωγῆς, - χρημάτων· 2) ἐπὶ χωνευομένων μεταλλευμάτων, τὸ ἐν τῇ κατεργασίᾳ ἀποβαλλόμενον, ἡ ἀπώλεια, ἡ φύρα· Ἡσ. « ἀπόλειψις » : Ἀριστλ.Μετ.383 Β 3, Διόδ.Σ 3,14 τὸν δὲ χρυσὸν καθαρὸν λαμβάνουσιν, ὀλίγης ἀπουσίας γεγενημένης, Πάπ. τρῖψις καὶ ἀπουσία· 3) ἀποσπερματισμός : Πλούτ.Ἠθ.364 D « οἱ Ἕλληνες τὴν τοῦ σπέρματος πρόεσιν ἀπουσίαν καλοῦσι καὶ συνουσίαν τὴν μῖξιν ».

ἀπουσιάζω μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. παραχωρῶ μέρος τῆς περιουσίας : Ἀρτεμίδ.1,78 ὁ δὲ εἰς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἀπουσιάσει (Σουΐδ. « μέρος τῆς οὐσίας δώσει »· 2) παθ. -ομαι ἀναλίσκομαι, δαπανῶμαι : Σωραν.1,87 ἀπ- εἰς τροφήν· 3) νεώτ. κ. δημ. δὲν εἶμαι παρών : ἀπουσιάζοντες μαθηταί· ‖ ἐπὶ πραγμ., ἐλλείπω : ἀπουσιάζουσι τὰ χρήματα.

ἀπουσιασμός (ὁ) νεώτ. ἡ διαρκὴς ἀπουσία τοῦ ἰδιοκτήτου ἐκ τῶν κτημάτων.

ἀπουσιίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστράκων τῆς οἰκογενείας τῶν βραγχιοπόδων.

ἀποφάγι (τὸ) δημ. κ. ἀποφαγούδι τὸ ὑπόλειμμα φαγητοῦ : ζητιάνος ποὺ μαζεύει τ' ἀποφάγια.

ἀπόφαγον Πάπ. ἀόρ. β' τοῦ ρ. ἀπεσθίω βλ. λ., νεώτ. κ. δημ. ἀποτρώγω.

ἀποφαγούδι (τὸ) δημ. τὸ ἀποφάγι βλ.λ. : δ.τραγ. γιατὶ τ' ἀποφα(γ)ούδια μας νὰ τὰ 'βρα θὰ τὰ φάσι.

ἀποφάγωμα (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ περαίνειν τὸ γεῦμα, ἡ ὁλοσχερὴς βρῶσις πράγματός τινος· ‖ μτφ. ἡ ὁλοσχερὴς καὶ ἰδίᾳ ἡ ἀθέμιτος ἀνάλωσις χρημάτων, κτηματικῆς περιουσίας κττ.

ἀποφαγωμένος-η-ο δημ. κ. ἀποφαωμένος, μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ρ. ἀποτρώγω βλ.λ.

ἀποφαιδρύνω μτγν. ἀποκαθαίρω : Κόϊντ.5,616 ἀπ- αἷμα· ‖ μέσ. -ομαι καθαίρω ἐμαυτόν : Κοιναγόρας ἐν ΑΠ 9,419 δρυτόμοι ἀπεφαιδρύνοντο.

ἀποφαίνω κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. -φανῶ ἄγω εἰς τὸ φῶς, καθιστῶ φανερόν, ἀποκαλύπτω : Σόλ.15,33 εὐνομία δ' εὔκοσμα καὶ ἄρτια πάντ' ἀποφαίνει, Ἡρ.4,81 τοσόνδε μέντοι ἀπέφαινόν μοι ἐς ὄψιν, Ἀριστφ.Νεφ 352 ἀποφαίνουσαι τὴν φύσιν αὐτοῦ· 2) εἰδ. ἐπὶ ἀνδρός, φέρω εἰς τὸν κόσμον τέκνα, κάνω παιδιά : Ἰσαῖ.6,22 ὡς ἐκ ταύτης παῖδας ἀποφανῶν· κ. ἐπὶ γυναικός : Ἡρ.5,41 αὕτη δ' ἔφεδρον βασιλέα .. ἀπέφαινε· 3) δηλοποιῶ, γνωστοποιῶ : Ἡρ.1,40 γνώμην ἀποφαίνων περὶ τοῦ ἐνυπνίου, Βατραχομ.144 ὡς εἰπὼν ἀπέφηνε· ‖ ἰδίᾳ διὰ λόγων καθιστῶ ἐμφανές, καταδεικνύω : Ἡρ.1,129 ἀπέφαινε τῷ λόγῳ μιν σκαιότατον ἐόντα, Ἀριστφ.Ἀχ.314 πόλλ' ἂν ἀποφήναιμ' ἐκείνους .. ἀδικουμένους, Πλάτ.Θεαίτ.168 Α ἀντὶ φιλοσόφων μισοῦντας τοῦτο τὸ πρᾶγμα ἀποφανεῖς, αὐτ.Ἀπολ.25 C ἀποφαίνεις τὴν σαυτοῦ ἀμέλειαν, Δημ.160 ἀποφαινόντων αὐτὸν .. ἐχθρόν 4) δθ. παριστῶ, παρουσιάζω ὥς τι : Πλάτ.Πρωτ.349 Α σεαυτὸν ἀπέφηνας παιδεύσεως καὶ ἀρετῆς διδάσκαλον, Ἀριστλ.ΗΝικ.1172 Α 30 τὴν ἡδονὴν ἀποφαίνειν τῶν φαύλων (συναριθμεῖν εἰς τὰ φαῦλα)· ‖ ἀποδεικνύω, καταμηνύω : Ἀριστφ.Βάτρ.845 πρίν γ' ἂν τοῦτον ἀποφήνω .. οἷος ὢν θρασύνεται, Δείν.1,15 ὃν ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλὴ ἀποπέφαγκεν χρήματ' ἔχειν· κ. παθ. : αὐτ. ἀποπέφανται μισθαρνῶν· 5) παρουσιάζω λογαριασμὸν περί τινος : Δημ.828 τὴν πρόσοδον οὐκ ἀποφαίνοντα· ‖ εἰδ. παραδίδω εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Κράτους : Δημ.480 δέκα καὶ ἑκατὸν τάλαντ' ἀπέφην' ἀπὸ τῶν πολεμίων· 6) καθιστῶ, ποιῶ τινά τι : Ἀριστφ.Ἱππ.817 Ἀθηναίους ἐζήτησας μικροπολίτας ἀποφῆναι, Λουκ.Ἐνύπν.8 ἀπ- περίβλεπτον τὴν πατρίδα· 7) ἀναδεικνύω εἴς τινα ἀρχήν, ἐκλέγω, διορίζω : Πλάτ.Νόμ.753 D ἀπ- ἄρχοντας, Θουκ.8,93 τοὺς πεντακισχιλίους ἀποφανεῖν· 8) μέσ. ἀποφαίνομαι ἐκφράζω, ἐκδηλῶ, διακηρύττω : Ἡρ.2,121 ὡς μὲν ἐγὼ γνώμην ἀποφαίνομαι, Πλάτ.Πολ.576 Ε ἰδόντες οὕτω δόξαν ἀποφαινώμεθα· ‖ κ. ἀπολ. ἐκφέρω, ἐκφράζω γνώμην : Ἡρ.7,143 ταύτῃ Θεμιστοκλέος ἀποφαινομένου, Ξεν.Ἀπομν.2,1,21 περὶ τῆς ἀρετῆς ἀποφαίνεται, Πλάτ.Θεαίτ.168 Β κινεῖσθαί τε ἀποφαινόμεναι τὰ πάντα, Πολύβ.8,1, - δὲν ἀπεφάνθη ἀκόμη ὁ ἰατρός (δὲν ἐγνωμάτευσε)· 9) εἰδ. ἐν δικαν. ἐννοίᾳ, ἐκφέρω τὴν κρίσιν, τὴν δικαστικὴν ἀπόφασιν : Δημ.899 ἐρήμην κατ' αὐτοῦ ἀπεφήνατο, Πλάτ.Πολ.580 Β ὁ κριτὴς ἀποφαίνεται, - τὸ δικαστήριον δὲν ἀπεφάνθη ἀκόμη· κ. παθ. Δημ.1265 ἤδη τῆς διαίτης ἀποφαινομένης· 10) ὁμ. μέσ. ἐπιδεικνύω, παρουσιάζω τι ἴδιον : Αἰσχ.Εὐμ.309 μοῦσαν στυγερὰν ἀποφαίνεσθαι δεδόκηκεν, Πλάτ.Συμπ.209 Ε ἀπ- καλὰ ἔργα· ‖ κ. ἀπολ. ἐπιδεικνύομαι, κάμνω ἐπίδειξιν : Ξεν.ΚΠ 8,8,13 διὰ τὸ μὴ εἶναι ὅπου ἂν ἀποφαινόμενοι εὐδοκιμοῖεν, -

ἔχει τόσα λεφτὰ καὶ δὲν ἀποφαίνεται· (1) ὁμ. νεώτ. κ. δημ. γίνομαι αἰσθητός, καταφανής : **μὴν πάρῃς πολλὰ γιατὶ θὰ ἀποφανῇ, - δὲν τῆς ἀποφαίνεται πῶς εἶναι ἔγκυος·** (2) ὁμ. τὸ μέσ. ἐν χρ. ὡς τὸ ἐνεργ. ἐν τῇ 4η σημ. : Πίνδ.Ν 6,25 **ἕτερον οἶκον πλεόνων στεφάνων ταμίαν ἀπεφήνατο,** Ξεν.'Απομν.4,2,21 **λογισμὸν ἀποφαινόμενος** (κατὰ τὴν 3ην σημ. δίδων λογοριασμόν)· (3) καθορίζω : 'Αριστλ.ΗΝικ.1094 Α 2 **καλῶς ἀπεφήναντο τἀγαθὸν οὗ πάντες ἐφίενται·** (4) παύομαι φαινόμενος, ἐξαφανίζομαι : Περίπλ.'Ερυθρ.Θαλ.26 **θάλασσα κατὰ μικρὸν εἰς πέλαγος ἀποφαινομένη.**

ἀποφαλακρῶ-όω μτγν. κ. νεώτ., δημ. -ώνω ἐπὶ προσ., καθιστῶ τινα ὅλως φαλακρόν· || παθ. **-οῦμαι** γίνομαι φαλακρός : Φρύν.Σοφ.Παρ.26· || νεώτ. κ. ἐπὶ δάσους ἢ περιοχῆς ἐχούσης πρότερον βλάστησιν, ἀποφιλῶ.

ἀποφαλακρώνω δημ. ἀποφαλακρῶ βλ.λ.

ἀποφαλάκρωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀποφαλακρῶ βλ.λ.

ἀπόφανα ἐπίρρ. δημ. ἀμυδρῶς, οὐχὶ ἐμφανῶς, οὐχὶ εὐδιακρίτως : **ἀπόφανα ξεκρίνονταν τὰ βουνὰ τῆς Κρήτης.**

ἀποφανής-οῦς-ές μτγν. ὁ μὴ ἐμφανής, ὁ ἀφανής, ὁ μὴ εὐδιάκριτος, ὁ σκοτεινός : 'Ιάμβλ.Μυστ. 54,14 **ἀποφανὲς πνεῦμα.**

ἀπόφανος-η-ο δημ. ἀποφανὴς βλ.λ.· 2) χρονικῶς, ὁ μόλις ἐμφανισθείς.

ἀπόφανσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀποφαίνεσθαι, ἡ ἐκδήλωσις γνώμης : 'Αριστλ.Ρητ.1395Β 6 (δ. γρ. **ἀπόφασις**)· || ἐν δικ. ἐννοίᾳ, ἡ ἔκδοσις ἀποφάσεως : Δημ.903,15 **συνέβη πρὶν τὴν ἀπόφανσιν γενέσθαι τῆς διαίτης·** || ἐν τῇ λογικῇ : 'Αριστλ.'Ερμ. 17 Α 25 **κατάφασις δέ ἐστιν ἀπόφανσίς τινος** (ἡ βεβαίωσις), **ἀπόφασις δέ ἐστιν ἀπόφανσίς τινος ἀπό τινος** (ἡ ἄρνησίς τινος).

ἀποφαντικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀποφαινόμενος, ἐκφέρων γνώμην, κρίσιν, βεβαίωσιν : 'Αριστλ.'Ερμ. 17 Α 8 **ἔστι δὲ εἷς πρῶτος λόγος ἀποφαντικὸς κατάφασις,** Σέξτ.'Εμπ.Μαθ.8,71 **ἀποφαντικά, ἅπερ ἀποφαινόμενοί φαμεν, οἷον ὁ Δίων περιπατεῖ·** || μτγν. κ. ὁ διασαφῶν, ὁ ἑρμηνεύων : Στωϊκ.ἀπ.2,42 **ἐπιστήμη πάντων ἀληθῶν ἀποφαντική·** 2) γραμμ. **ἀποφαντική** (ἡ) ὡς οὐσ. μτγν. ἡ ὁριστικὴ ἔγκλισις : 'Απολλ.Δύσκ.Συντ.244,26· || ὁμ. κ. **ἀποφαντικόν** (τὸ) ὡς οὐσ. ἡ ὁριστικὴ ἔγκλισις : σχόλ.'Απολλ.Ρ 1,1332· || **ἀποφαντικὸν σχῆμα ἢ σχῆμα κατ' ἀπόφανσιν** ῥητορ. σχῆμα τοῦ λόγου, δι' οὗ ἀποφαίνεταί τις κατηγορηματικῶς, ἀξιωματικῶς.

ἀποφαντικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀποφαντικόν, δι' ἀποφάνσεως βλ.λ. : 'Ωριγ.3,546 Α· || ἐν τῇ ἐκφορᾷ **ἀποφαντικῶς λέγειν** μετ' ἐμφάσεως λέγειν : 'Ερμογ.'Ιδ.2,11.

ἀπόφαντος-ον μτγν. ὀρθότ. ἀντὶ **ἀποφαντός** βλ.λ.

ἀποφαντός-ή-όν μτγν. κ. ὀρθότ. **ἀπόφαντος-ον** ὁ ἀποφαινόμενος ἢ ὁ ἀποφανθεὶς βλ.λ. : Χρύσ. Στωϊκ.2,62 **λεκτὸν αὐτοτελὲς ἀποφαντόν,** 'Ερμογ. Προγυμν.2 **ἀπ- σχῆμα διηγήματος·** || ὁ περὶ οὗ βεβαιοῦται ἢ ἐβεβαιώθη τις : αὐτ.Προγυμν.3 **ἀπ- χρεῖαι.**

ἀποφανῶ-όω καθιστῶ τι φανερόν, φανερώνω· ΑΒ «**ἀποφανῶσαι**· εἰς τὸ φανερὸν καταστῆσαι, οὕτω Σοφοκλῆς».

ἀποφάργνυμι βλ. **ἀποφράγνυμι.**

ἀπόφαρσις 'Ησ. «ἡ ἑταίρα ὡς 'Ηγήσανδρος».

ἀπόφαση (ἡ) δημ. κ. -σι ἡ ἀπόφασις βλ.λ. : Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.124,17 **ἐδῶ εἶναι τὰ σημάδια μου, ἐδῶ κ' ἡ ἀπόφασή μου,** Κρυστ.Παράδ. 34 **ἐκάμανε ἀπόφαση νὰ ρίξουν τὸν ζυγό τους·** || φρ. **τὸ παίρνω ἀπόφαση** (ὁριστικῶς ἀποφασίζω νὰ πράξω τι ἢ νὰ στέρξω ἢ ν' ἀποδεχθῶ κττ., πείθω ἐντελῶς ἐμαυτὸν ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συμβῇ τι κατ' ἄλλον τρόπον), **- ἔχω ἀπόφαση ἢ τὴν ἀπόφαση νὰ** (εἶμαι ἀποφασισμένος νά), **- βγῆκε ἡ ἀπόφαση** (ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου ἢ διαιτητικοῦ συμβουλίου κττ.).

ἀποφασίζω νεώτ. κ. δημ. ἀόρ. **ἀπεφάσισα,** δημ. **ἀποφάσισα,** παθ. ἀόρ. **ἀπεφασίσθην,** δημ. **ἀποφασίστηκα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἀποφασισμένος** λαμβάνω ἀπόφασιν βλ.λ., μορφῶ τελειωτικὴν γνώμην ἢ κρίσιν περὶ τοῦ πρακτέου : Βαλαωρ.'Αθ.Διάκ.2,52 **ἀδέρφια τ' ἀποφάσισα καὶ μοναχὸς ἂν μείνω, | θ' ἁπλώσω ὀργυιὰ τὰ χέρια μου, - ἀποφάσισα νὰ κάμω τὸ ταξίδι·** || κ. παθ. ἐν ὁμ. σημ. : **ἀπεφασίσθη ἡ ἐνέργεια ἐκλογῶν,** Σάρρ μτφρ. Εὐρ.'Ιππ 1090 **ἀποφασίσθη, ὡς βλέπω** (ἡ φυγή μου)· || φρ. **τὸν ἀποφάσισαν οἱ γιατροὶ** ἐπὶ ἀσθενοῦς, (ἀπεφάνθησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐλπὶς διασώσεως αὐτοῦ)· || ἐν δικαν. ἐννοίᾳ ἤτοι ἐπὶ δικαστηρίου, διαιτητικοῦ συμβουλίου κττ., ἐκφέρω τὴν κρίσιν, ἐκδίδω ἀπόφασιν : **τὸ δικαστήριον ἐπεφυλάχθη νὰ ἀποφασίσῃ·** 2) κ. δημ. ἐν συναφείᾳ πρὸς ἑπομ. ὑποτακτ. πρότασιν, κάμνω ἄλλον νὰ λάβῃ ἀπόφασιν : 'Ερωτόκρ.Ε 1445 **μὲ λίγα λόγια φρόνιμα τὸν κύρη ἀποφασίζει | νὰ κάμῃ κεῖνο ποὺ γρικᾷ·** 3) εἰδ. **ἀποφασισμένος** (ὁ) ὁ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς αὐτοῦ πράττων ἢ προτιθέμενος νὰ πράξῃ τι· || εἰδ. ἐπὶ νοσοῦντος, ὁ δι' ὃν οἱ ἰατροὶ ἀπεφάνθησαν ὅτι ἐπίκειται ὁ θάνατος αὐτοῦ : **ἦταν ἀποφασισμένος ἀπ' ὅλους τοὺς γιατροὺς κι ὅμως ἔζησε.**

ἀπόφασις-εως (ἡ) (1) (ἀπόφημι) ἄρνησις· ἀντίθ. κατάφασις : Πλάτ.Σοφ.263 Ε **ἡ ἀπόφασις λόγος ἀποφατικός,** 'Αριστλ.'Ερμ.17 Α,25 **ἀπόφασις δέ ἐστι ἀπόφανσίς τινος ἀπό τινος,** Λουκ.'Αλεκτρ.11 **δύο ἀποφάσεις μίαν κατάφασιν ἀποτελοῦσι·** 2) γραμμ. τὸ ἀρνητικὸν μόριον **οὐ** : 'Απολλ.Δύσκ.'Επιρρ.124,8· 3) γεν. τὸ σημεῖον τῆς ἀρνήσεως : Στωϊκ.2,52.

ἀπόφασις-εως (ἡ) (2) (ἀποφαίνω) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **ἀπόφαση** δήλωσις, ἰδίᾳ ἡ ὑπὸ τοῦ 'Αρείου Πάγου καταμήνυσις ἐπικινδύνων πολιτῶν : Δείν.1,1· 2) πίναξ : Δημ.1039 **ὤμοσε τὴν ἀπόφασιν δοῦναί μοι τῆς οὐσίας** (περιουσιακὴν δήλωσιν)· 3) ἐν δικαν. ἐννοίᾳ ἐπὶ δικαστῶν, διαιτητῶν κττ., ἐκ τοῦ μέσ. ἀπόφανσις, ἡ κατόπιν σκέψεως κρίσις : Δημ.1153 **ἡ ἀπόφασις τῆς διαίτης, - ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου·** || γεν. ἡ τελικὴ γνώμη ἢ κρίσις περὶ τοῦ πρακτέου : Διόδ.Σ 16,24, Πολύβ.6,9 **ἀπόφασιν ποιεῖσθαι,** Σέξτ.'Εμπ.Πυρρ.2,123 **καταληπτικὴ ἀπόφασις,** 'Επιγρ. **ἔγγραφος ἀπόφασις,** Χρον.Μορ.51,120 **κ' ἔκαμε τὴν ἀπόφασι γιὰ νὰ μὲ παλουκώσουν, - τὸ 'Υπουργικὸν συμβούλιον ἔλαβε σαθαρὰς ἀποφάσεις·** || νεώτ. κ. δημ. ὁμ. τελικὴ κρίσις περὶ τοῦ πρακτέου, ἐνέχουσα τὴν ἔννοιαν τῆς τόλμης ἢ θυσίας : **ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ αὐτοκτονήσῃ, - ἐπῆρε ἀπόφαση νὰ μὴ ξαναπάῃ σὲ ταβέρνα·** 4) ἀπάντησις, ἀπόκρισις : Πολύβ. 22,13,7, αὐτ.24,2 **ἀπ- πρὸς τὰ κατηγορούμενα·** 5) χρησμός : 'Ιουλ.'Επιστ.89· 6) φάσμα : Διογ. Οἰν. 8 **ἀπόφ- τοῦ ἡλίου.**

ἀποφασισμένος δημ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἀποφασίζω βλ.λ.3).

ἀποφασιστικά ἐπίρρ. δημ. ἀποφασιστικῶς βλ.λ.

ἀποφασιστικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ. ὁ ταχέως λαμβάνων ἀποφάσεις, ὁ μὴ ἀποκνῶν ἐν ταῖς ἐνεργείαις αὐτοῦ, ὁ μὴ ἐφεκτικός, τολμηρός, ῥιψοκίνδυνος· 2) ὁ κατόπιν ἀποφάσεως γενόμενος, ὁ ἐκ τῆς ἐκβάσεως τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται τὸ τελικὸν ἀποτέλεσμα· || ὁ κρίσιμος, ἐπὶ πράξεων ἢ ἐνεργειῶν : **ἀποφασιστικὸς ἀγών.**

ἀποφασιστικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀποφασιστικοῦ βλ. λ.

ἀποφασιστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀποφασιστικὸν βλ.λ.

ἀποφασιστός-ή-ό δημ. ὁ ἔχων ἀποφασίσει νὰ πράξῃ τι, ἰδίως παράτολμον, ἐπικίνδυνον, ὀλέθριον, ποὺ τὸ πῆρε ἀπόφαση νά . . : **ἀποφασιστοὶ τραβήξανε μέσ' στά χιόνια, - ἀποφασιστὸς ξεκίνησε νά τὸν σκοτώσῃ.**

ἀποφάσκω κ. νεώτ. ἀπόφημι, ἀρνοῦμαι : Σοφ. ΟΤ 485 **οὔτε δοκοῦντ' οὔτ' ἀποφάσκοντ'** (σχόλ. « οὔτε πιστὰ οὔτε ἄπιστα »), Ἀριστλ.Φυτ.1,1,11 **ἀπ- τὰ φυτὰ τοῦ ζῆν** (ἀρνοῦμαι ὅτι ζῶσιν, ὅτι ἔχουσι ζωήν), Πλούτ.Ἠθ.393 E· ‖ **ὁ ἀποφάσκων** (λόγος) ὀνομασία σοφίσματος : Ἀρρ.Ἐπικτ.3,9· ‖ ὁμ. τίτλος ἔργου τοῦ Χρυσίππου : Στωϊκ.2,8.

ἀποφατικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀποφάσκων, ἀρνούμενος, ἀρνητικός· ἀντίθ. **καταφατικός** : Ἀριστλ.Κατ.12 B 8 **ἀπ- λόγος**· 2) γραμμ. **ἀποφατικὰ μόρια** τὰ δηλοῦντα ἀπόφασιν, ἄρνησιν, ἄ. ἀρνητικά· ‖ **ἀποφατικὴ πρότασις** ἡ δι' ἀποφατικῶν μορίων ἐκφερομένη.

ἀποφατικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀρνητικῶς· ἀντίθ. καταφατικῶς : Ἀριστ.ΑΠρ.64 A 14 **ἀποφατικῶς λέγεται, - ἐρωτηθεὶς ἂν εἶχεν συνενόχους ἀπήντησεν ἀποφατικῶς.**

ἀποφαυλίζω μσν. ἀποφλαυρίζω βλ.λ.

ἀποφεγγιά (ἡ) δημ. κ. **ἀπόφεγγο** τὸ ἀμυδρόν, τὸ ὑποφῶσκον φῶς, ἡ ἀπολαμπή, ἀπολαμπίδα.

ἀπόφεγγο (τὸ) δημ. ἡ ἀποφεγγιὰ βλ.λ.

ἀποφεῖν Ἡσ. « ἀπατῆσαι » (πιθαν. **ἀπαφεῖν**, πρβλ. ἀποφώλιος).

ἀποφενακίζω μτγν. ὅλως φενακίζω, ἐμπαίζω : Μέν.Πρ.90.

ἀποφενάκισις-εως νεώτ. μτφ. ἡ ἀφαίρεσις τῆς φενάκης, τῆς προσποιητῆς ἀξίας ἢ ἀρετῆς.

ἀποφεντεύγω δημ. ἀποφεντεύω βλ.λ.

ἀποφεντεύω δημ. κ. **ἀποφεντεύγω** γίνομαι κύριος πράγματός τινος, ἐξουσιάζω : Ἐρωτόκρ.B590 **ὥριζε κι ἀποφέντευγε αὐτὸς τὴν ὥρα κείνη.**

ἀποφένω Σουΐδ. « **φονεύω** ».

ἀποφέρβομαι ἀπό τινος τρέφομαι, πορίζομαί τι : Εὐρ.Μήδ.826 **χώρας ἀπορθήτου τ' ἀποφερβόμενοι [κλεινοτάταν σοφίαν]** (ἀμφ. γρ.).

ἀποφέρω κ. μον., νεώτ. κ. δημ. μέλλ. **ἀποίσω**, δωρ. **-οισῶ**, μέσ. **-οίσομαι**, ἀόρ. ἰων. **-ένεικα**, ἀττ. **-ήνεγκα**, ἀόρ. β' **-ήνεγκον**, παρακ. **-ενήνοχα** μεταφέρω ἔκ τινος μέρους εἰς ἄλλο, ἀποκομίζω : Ὀδ.Π 360 **τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες**, Εὐρ.Ἴων 16 **ἀπήνεγκεν βρέφος εἰς ταὐτὸν ἄντρον**, ΚΔΜᾶρκ.15,1 **δήσαντες τὸν Ἰησοῦν ἀπήνεγκαν**· ‖ κ. παθ. : Λυσ.12,18 **ἀπεφέρετο ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου**· ‖ εἰδ. ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, φέρω μακρὸν ἀπό τινος, ἀπελαύνω, ἀπωθῶ : Ἡρ.4,179 **ὑπολαβεῖν ἄνεμον βορέην καὶ ἀποφέρειν πρὸς τὴν Λιβύην**· ‖ κ. παθ. : αὐτ.2,114 **ὑπ' ἀνέμου εἰς γῆν ἀπενεχθεὶς**· ‖ ὁμ. παθ. ὑφίσταμαι ἀπόκλισιν τῆς πορείας, φέρομαι πρὸς ἄλλο μέρος : Θουκ.7,50 **ἀπενεχθέντες εἰς Λιβύην**· 2) μτφ. ἐπὶ νόσου, ἀφαρπάζω : Ἡρ.3,66 **ὡς . . ὁ μηρὸς τάχιστα ἐσάπη, ἀπήνεικε Καμβύσεα**, αὐτ.6,27 **τοὺς δὲ λοιμὸς . . ἀπήνεικε**, ΔίωνΚ 76,15 **ἡ νόσος αὐτὸν ἀπήνεγκεν**· 3) φέρω ὀπίσω, ἐπαναφέρω : Ἰλ.Ε 257 **τούτω δ' οὐ πάλιν αὖτις ἀποίσετον ὠκέες ἵπποι**, Ἀριστφ.Ἀχ. 779 **πάλιν τυ ἀποισῶ . . οἴκαδις**· ‖ παθ. ἐπὶ προσ. ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι : Ἡρ.4,164 **τούτους . . ἀπενειχθέντας πρὸς τὴν σφετέρην**· 4) δίδω τι καθ' ὑποχρέωσιν, πληρώνω ὅ,τι ὑποχρεοῦμαι νὰ πληρώσω, οἷον φόρον, ὀφειλὴν κττ. : Ἡρ.4,35 **ἀποφερούσας . . τὸν ἐτάξαντο φόρον**, Ἰσο[κρ].4,31 **ἀποφέρειν τὰ μέρη τῶν καρπῶν**, Ξεν.ΚΠ4,6,9 **δασμὸν . . σοι ἀποίσω**, Πλούτ.Ἀντ.58 **τὰς ὀγδόας τῶν κτημάτων ἀπέφερον**· 5) γεν. φέρω, κομίζω, παραδίδω που τὸ αἰτηθὲν παρ' ἐμοῦ : Ἡρ.4,64 **τούτων τὰς κεφαλὰς ἀποφέρει τῷ βασιλέϊ**, Ξεν. ΚΠ 7,5,34 **κηρύττειν ἐκέλευσεν ἀποφέρειν πάντας τὰ ὅπλα**· ‖ μεταδίδω, διαβιβάζω τὸ παρηγγελμένον οἷον λόγους, ἐπιστολὴν κττ. : Ἰλ.Κ 337 **ἀφ' Ἕκτορι μῦθον ἀποίσει**, Δημ.909 **ἔχων ἐπιστολὰς παρ' ἐμοῦ, ἃς ἔδωκ' αὐτῷ ἀπενεγκεῖν τῷ παιδί**· ‖ κ. παθ. ἐν ὁμ. σημ. : Ἡρ.1,66 **τὰ ἀπενεχθέντα ἤκουσαν** (τὰ ἀγγελθέντα)· 6) φέρω τὸ γιγνόμενον ἐκ τῆς ἐργασίας μου, ἐπὶ οἰκετῶν : Αἰσχίν.14,1 **εἶχε δὲ οἰκέτας δημιουργοὺς . . ὧν ἕκαστος τούτῳ ἀπέφερε δύο ὀβολούς**, Φιλόστρ.Ἡρ.2 **ἐπὶ δούλοις γὰρ ἦν τὰ γεωργούμενα οἱ δ' ἀπέφερον ἡμῖν οὐδέν**· ‖ γεν. φέρω ὡς κέρδος, εἰσόδημα : Θεόδ.Μετοχ.ἐν Σάθ.1,242 **ἀποφέρειν καὶ ἀποκερδαίνειν πᾶσαν καὶ παντοίαν τὴν ἐξ αὐτῆς πρόσοδον, - ἡ ἐπιχείρησις αὐτὴ ἀποφέρει μεγάλα κέρδη, - τὸ κτῆμα του ἀποφέρει πολλοὺς καρπούς, - τοῦ ἀποφέρουν μεγάλους τόκους τὰ κεφάλαιά του**· 7) ὡς ὅρος δικανικός, ὑποβάλλω καταγγελίαν, εἰσάγω κατηγορίαν : Δημ.243 **ἀπήνεγκε πρὸς τὸν ἄρχοντα παρανόμων** (γραφήν)· 8) παρουσιάζω λογαριασμόν, λογοδοσίαν, κάμνω ἀπολογισμὸν κττ. : Δημ.819 **λόγον ἀπενήνοχεν ἀναλωμάτων**, Αἰσχίν.3,22 **ἀποφέρειν κελεύει λόγον πρὸς τοὺς λογιστάς**, Λύσ.16,6 **ἀπενεγκεῖν τοὺς ἱππεύσαντας** (νὰ παρουσιάσωσιν κατάλογον τῶν . . , νὰ δηλώσουν ὀνομαστί)· 9) παθ. ὑποχρεοῦμαι, καταδικάζομαι : Δημ.542,12 **ἀπηνέχθη ἀνώμοτος** (μὴ δοὺς τὸν ὅρκον)· ‖ ἐκ τοῦ νόμου τάσσομαι, ὑποχρεοῦμαι, ὁρίζομαι : αὐτ.1244,13 **διαιτητὴς ἀπενηνεγμένος**· 10) μέσ. **ἀποφέρομαι** ἀποφέρω δι' ἐμαυτόν, ἀπολαμβάνω : Εὐρ.ΙΑ298 **νόστου οὐκ ἀποίσεται**, αὐτ.Φοίν.595 **οὐκ ἀποίσεται μόρον ;**· ‖ μετ' ἐμαυτοῦ λαμβάνω, Ἡρ.7,152 **ἀποφεροίατο ὀπίσω τὰ ἐσενείκοντο**, Θουκ.4,97 **ἀπιόντας ἀποφέρεσθαι τὰ σφέτερα αὐτῶν**· ‖ πορίζομαι ἀπό τινος, κερδίζω, οἷον βραβεῖον, δόξαν κττ. : Θεόκρ.1,3 **μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ**, ὁμ. μέσ. ΑΠλ.4,166 **κάλλευς πρῶτ' ἀπενεγκαμέναν**, Ἡρωδιαν.1,5,24 **δόξαν ἀποίσεσθαι**, Πλούτ.Τίτ.20 **ἀποίσεται ἀξιοζήλωτον νίκην**· 11) παθ. ἐξατμίζομαι, ἀναδίδω ἀποφοράν : Πλούτ.Ἠθ.681, Πολυδ.5,12 **ἀποφέρεται ἀπ' αὐτῶν τὸ πνεῦμα**· 12) κατὰ παράλειψιν τῆς αὐτοπαθοῦς ἀντωνυμίας, φέρω ἐμαυτὸν μακράν, φεύγω μακριά : Ἀριστφ.Εἰρ.1221 **ἀπόφερ' ἐς κόρακας** (ὡς τὸ ἄπαγ' ἐς κόρακας, ὑβριστικῶς ὡς τὸ δημ. **ἄι στὸ διάολο**).

ἀποφεύγω κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. **-φεύξομαι** κ. **-φευξοῦμαι**, ἀόρ. **-έφυγον**, δημ. **ἀπόφυγα**, παρακ. **-πέφευγα** ἐκφεύγω, διαφεύγω, γλυτώνω ἀπό τινος : Ἡρ.1,91, Σοφ.Φιλ.1166 **κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν**, Δημ.840,8 **ὡς ᾔσθετο τὴν νόσον οὐκ ἀποφευξόμενος, - ἀπέφυγε τὸν κίνδυνον**, Σολωμ. Ἐθν.Ὕμν.106 **ἀπὸ τὴν καταδρομὴ | νὰ ἀποφύγετε**· ‖ ὁμ. μετὰ γεν. : ΚΔ Πέτρ.2,1,4 **ἀποφυγόντες τῆς . . φθορᾶς**· ‖ ἀπολ. σῴζομαι, ξεφεύγω : Ἡρ. 1,1 **τὰς μὲν δὴ πλεῦνας τῶν γυναικῶν ἀποφυγεῖν**· 2) ὡς δικαν. ὅρος, ἀπαλλάσσομαι κατηγορίας, ἀθῳοῦμαι : Ἡρ.6,82 **ἀπέφυγε πολλὸν τοὺς διώκοντας**, Ἀριστφ.Νεφ.167 **ῥᾳδίως φεύγων ἂν ἀποφύγοι δίκην**, Πλάτ.Νόμ.946 D· ‖ ὁμ. μετὰ διπλῆς αἰτ. προσώπ. κ. πράγμ. : Δημ.1014,9 **ἀπέφυγον αὐτοὺς τὰς δίκας ἅς μοι ἐνεκάλουν**· ‖ ὑπὸ δικαστ. ἀρχῆς μετὰ δίκην ἀπαλλάσσομαι κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ **ἁλίσκομαι** : Ἡρ. 2,174 **πολλὰ μὲν δὴ καὶ ἡλίσκετο ὑπὸ τῶν μαντηίων, πολλὰ δὲ καὶ ἀπέφευγε**, Δημ.103,2· 3) ἐπὶ τικτουσῶν γυναικῶν, ἀπαλλάσσομαι τοῦ ἐμβρύου : Ἱππ.Γυν.1,25 **ἀπ- τὸ παιδίον ἐν τῷ τόκῳ**, αὐτ.1,33 **ἀπ- τοῦ παιδίου**· ‖ κ. ἀμτβ. ἐπὶ τοῦ χορίου τικτούσης γυναικός : αὐτ.Γυν.Φυσ.56 **ἢν τὰ ὕστερα μὴ δύνηται ἀποφυγεῖν**· 4) κ. νεώτ. κ. δημ. φεύγω μακράν τινος, δὲν ἐπιδιώκω τὴν μετ' αὐτοῦ ἀναστροφήν : Θέογν.11,59 **σοφίην ὁ σοφώ-**

τατος οὐκ ἀποφεύγει, - τὸν ἀποφεύγω ὅπως ὁ διάβολος τὸ λιβάνι˙ 5) νεώτ. κ. δημ. ἀναβάλλω ἢ ἀρνοῦμαι νὰ ἐκτελέσω τι : **ἀποφεύγει ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ διατυπωθεῖσαν κατηγορίαν**˙ 6) δημ. ἀπέχω ἢ προσπαθῶ νὰ ἀπέχω συναναστροφῆς, ἐπικοινωνίας, συναντήσεως μετ' ἄλλου : **συστηματικῶς μὲ ἀποφεύγει.**

ἀποφευκτικός-ή-όν ὁ πρὸς ἀποφυγὴν ἤτοι ἀθῴωσιν πρόσφορος : Ξεν.᾿Απολ.8 **τὰ ἀποφευκτικά** (μέσα ἀποφυγῆς, ἀθῳώσεως).

ἀποφεύξιμος-ον νεώτ. ὃν δύναται νὰ ἀποφύγῃ, νὰ διαφύγῃ.

ἀπόφευξις-εως (ἡ) κ. ἀπόφυξις τὸ ἀποφεύγειν, ἡ ἐν δικαστηρίῳ ἀθῴωσις, ἡ ἀπὸ κατηγορίας ἀπαλλαγή : ᾿Αριστφ.Νεφ.874 **πῶς ἂν μάθοι ποθ' οὗτος ἀπόφευξιν δίκης**, Δίων.Χρ.1,41.

ἀποφηληκίζω ΑΒ « ἀποφηληκίσαι˙ ἀποπλανῆσαι ».

ἀπόφημι μέλλ. **-φήσω**, ἀόρ. α' **-έφησα** ἐκφράζομαι παρρησίᾳ, ὁμιλῶ ἀπροκαλύπτως, διακηρύττω : ᾿Ιλ.Η 362 **ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω**˙ ‖ ὁμ. μέσ. : ᾿Ιλ.Ι 422 **ἀγγελίην ἀπόφασθε**˙ 2) λέγω ὄχι, ἀρνοῦμαι, ἀντιλέγω εἴς τι : Πλάτ.Πρωτ.360 D **οὔτε σὺ φῂς ἃ ἐρωτῶ οὔτε ἀποφῄς**˙ ‖ ἐν ὁμ. σημ. οἱονεὶ κατὰ πλεονασμὸν ἀρνήσεως : Πλούτ.᾿Αλκ.23 **ἀπ- μὴ γεγονέναι** (ἀρνοῦμαι ὅτι ἔχουσι γίνει).

ἀποφημία (ἡ) μσν. κακοφημία, δυσφήμησις.

ἀποφημίζω μσν. δυσφημῶ˙ ‖ ὑβριστικῶς ἀποδοκιμάζω : Γεώργ.Παχ.᾿Ανδρ.Παλαιολ.2,22 **κατηρῶντο καὶ ἀπεφήμιζον.**

ἀπόφημος-ον μτγν. ὁ δύσφημος, ὁ κακὰ προοιωνιζόμενος, ὁ ἀπαίσιος : Αἰλ.ΖΙ 9,50 **ἀπόφημόν τινα κωκυτὸν μεθιᾶσιν.**

ἀπόφησις-εως (ἡ) ἡ γνῶσις ἢ ἡ γνώμη : Πολυδ.2,129.

ἀποφθαλμιῶ-όω Πάπ. κ. μσν. φθονερῶς προσβλέπω˙ κ. μέσ. **-οῦμαι** : Πάπ. **παρὰ τῶν ἀποφθαλμιωσαμένων.**

ἀποφθαλμοῦμαι-όομαι Πάπ. ἐκ πόθου βλέπω τι λοξῶς, τὸ κοιτάζω μὲ λοξὸ μάτι, ὅθεν **ποθῶ τι.**

ἀποφθαναῖνον ῾Ησ. « ἀποθνῄσκοντα ».

ἀποφθαράξασθαι ῾Ησ. « τὸ τοῖς μυκτῆρσιν εἰς τὸ ἔξω ἦχον προέσθαι, ἀποφλάσαι, ῥογχάσαι˙ Κρῆτες καὶ Σάμιοι ».

ἀπόφθαρμα-ατος (τὸ) τὸ φάρμακον δι' οὗ ἀποφθείρεται τὸ ἔμβρυον˙ ‖ γεν. πᾶν μέσον ἐξαμβλώσεως˙ ‖ συνεκδ. κ. αὐτὸ τὸ ἐκτρωθέν, τὸ ἐξάμβλωμα : ῾Ιππ.᾿Επιδ.2,2,13 **τὸ ἑξηκονθήμερον ἀπόφθαρμα ἄρσεν.**

ἀποφθέγγομαι μτγν. κ. νεώτ. μέλλ. **-ξομαι** ἐκφέρω λιτῶς καὶ συντόμως τὴν γνώμην μου, « συνεσταλμένα καὶ βραχέα λέγω » : Λουκ.Ζεύξ.1 **μᾶλλον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἄμεινον ὅπερ ἐκεῖνοι ἀπεφθέγγοντο**˙ ‖ γνωματεύω δι' ἀποφθεγμάτων οἷον **μέτρον ἄριστον, - γνῶθι σαυτόν**, συνήθ. ἐν χρ. **περὶ φιλοσόφων** : Διογ.Λ 1,173 **ἀπεφθέγξατο δὲ μηδὲν ἄγαν**˙ ‖ κ. νεώτ. ἰσχυρίζομαι μετὰ στόμφου, οἱονεὶ ἀξιῶν αὐθεντίαν : Πτολεμ.Τετράβ. 11,182,1 **μάγους ἀστρολόγους ἀποφθεγγομένους προγνώσεις ἔχοντας, - ἀποφθέγγεται μετὰ προχειρότητος περὶ κοινωνικῆς ἀναδιοργανώσεως**˙ 2) ἐπὶ σκευῶν, ἠχῶ, καμπανίζω : Λουκ.Παράσ.4 **μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι διακρουόμεναι μὴ σαπρὸν ἀποφθέγγηται.**

ἀποφθεγκτήριον (τὸ) μτγν. τὸ ἀποφθεγματικῶς, ἀξιωματικῶς ἐκφραζόμενον : Μαν.5,550.

ἀπόφθεγκτος-ον ἄφθεγκτος, ἄφωνος : Εὐρ.ΙΤ 951 **σιγῇ δ' ἐτεκτήναντ' ἀπόφθεγκτόν μ'.**

ἀπόφθεγμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. ἡ ἀξιωματικῶς καὶ διὰ βραχυλογίας ἐκφερομένη γνώμη, ἡ προδήλως ὀρθή, σύντομον λόγιον ἐκφράζον συμβουλήν, κρίσιν ἀναμφισβητήτου κύρους, γνωμικόν, ῥητόν˙ Διογ.Λ « ἀγράφου φωνῆς εὐστοχήματα » : ᾿Αριστλ. Μεταφ.1009 Β,26 **᾿Αναξαγόρου δὲ καὶ ἀπόφθεγμα μνημονεύεται πρός τῶν ἑταίρων τινάς**, αὐτ.1394 Β,34˙ ‖ Λακωνικὰ ἀποφθέγματα τίτλος συγγραφῆς τοῦ Πλουτάρχου˙ ‖ ἁπλῶς γνώμη ἀποφθεγματικῶς διατετυπωμένη, ἐκπεφρασμένη : Ξεν.῾Ελλ.2,3,56 **οὐκ ἀγνοῶ ὅτι ταῦτα ἀποφθέγματα οὐκ ἀξιόλογα.**

ἀποφθεγματίας (ὁ) μτγν. ἀρεσκόμενος ἢ συνηθίζων νὰ ἐκφράζεται δι' ἀποφθεγμάτων βλ.λ. ἢ βραχέων μύθων.

ἀποφθεγματικὰ ἐπίρρ.δημ.ἀποφθεγματικῶς βλ.λ.

ἀποφθεγματικός (-ή)-ό(ν) μτ . κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὁμιλῶν δι' ἀποφθεγμάτων, ὁ προαφυῶς καὶ διὰ βραχέων ἀποφαινόμενος, ὁ ἐν βραχυλογίᾳ ὀρθὰς κρίσεις ἢ γνώμας ἐκφέρων : Πλούτ.Λυκ.19 **αὐτὸς ὁ Λυκοῦργος βραχυλόγος τις ἔοικε γενέσθαι καὶ ἀποφθεγματικός**˙ ‖ κ. νεώτ. ὁ ἔχων μορφήν, τύπον ἀποφθέγματος βλ.λ. : Δημήτρ.π.Εὐγλωττ. 9 **βραχυλογία ἀποφθεγματική.**

ἀποφθεγματικῶς μσν, κ. νεώτ., δημ. **-ά** κατὰ τρόπον ἀποφθεγματικὸν βλ.λ. : Εὐστ.᾿Οδ.1870,46.

ἀποφθεγμάτιον (τὸ) μσν. τὸ μικρὸν ἀπόφθεγμα βλ.λ. : Πρόδρ.Σοφ.14.

ἀποφθειρίασις-εως (ἡ) νεώτ. **ἡ ἀφαίρεσις τῶν** φθειρῶν, τὸ **ξεφείρισμα.**

ἀποφθείρω κ. νεώτ. μέλλ. **ἀποφθερῶ** ὅλως φθείρω, ἀφανίζω : Αἰσχ.Χο.256 **πατρὸς νεοσσοὺς τούσδ' ἀποφθείρας**, Εὐρ.῾Ικ.1106 **ἀσιτίαις ἐμὸν δέμας γεραιὸν συντακεὶς ἀποφθερῶ**˙ 2) ἐπὶ τῶν κυουσῶν, ἐξαμβλώνω : ῾Ιππ.᾿Επιδ.1,16˙ 3) παθ. ἀπόλλυμαι, χάνομαι, ἀφανίζομαι : Εὐρ.Τρῳ.508 **ὡς πεσοῦσ' ἀποφθαρῶ**˙ ‖ μέσ. πρὸς δυστυχίαν μου ἀπέρχομαι, ξεκουμπίζομαι : αὐτ.῾Ηρ.1290 **οὐ γῆς τῆσδ' ἀποφθαρήσεται ;**˙ ὁμ. : ᾿Αριστφ. Νεφ.787 **οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ μου ;** (**δὲν πᾷς στὸ** διάβολο ἀπ' ἐδῶ ;), Μέν.Σαμ. **ἀποφθείρου ταχύ**, Λιβάν.4,630 **ἀποφθάρηθι** (ξεκουμπίσου, χάσου ἀπ' ἐδῶ)˙ ‖ γεν. ἀπέρχομαι, ἀποχωρῶ : Διον.᾿Αλ.5,68.

ἀποφθινύθω ποι. ἀφανίζομαι, χάνομαι, ἐξολοθρεύομαι : ᾿Ιλ.Ε 643 **ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί**˙ 2) μτβ. ἀφανίζω, καταστρέφω, χάνω : ᾿Ιλ.Π 540 **θυμὸν ἀποφθινύθουσι**˙ 2) ἐλαττώνω : **Εὐρ.ἀπ.** 908,3 **τὰ μὲν αὔξεις, τὰ δ' ἀποφθινύθεις.**

ἀποφθίνω μέλλ. **-φθίσω**, ἀόρ. **ἀπέφθισα, παρακ.** ἀπέφθικα, μέσ. ἀόρ. **ἀπέφθιτο**, εὐκτ. **-φθίμην**, μτχ. **ἀποφθίμενος**, γ' πληθ. παθ. ἀορ. **ἀπέφθιθεν** ἀπόλλυμι, **ἐξολοθρεύω, ἀφανίζω, φονεύω** : ῾Ησίοδ.῎Εργ. **664 οὔτ' ἄνδρας ἀποφθίσειε θάλασσα**, Αἰσχ.᾿Αγ. 1454 **πρὸς γυναικὸς δ' ἀπέφθισεν βίον**, Σοφ.Τρ. 709 **τὸν βαλόντ' ἀποφθίσαι χρῄζων** (νὰ φονεύσῃ)˙ ‖ ἐπὶ νόσων, ἐπιφέρω θάνατον : ῾Ιππ.᾿Αέρ.11˙ 2) ἀμτβ. ἀφανίζομαι, ἀποθνῄσκω : ᾿Οδ.Κ 51 **πεσὼν ἐκ νηὸς ἀποφθίμην ἐνὶ πόντῳ**˙ ‖ ἐπὶ καταστάσεων, βαθμηδὸν ἐλαττοῦμαι, τείνω εἰς τὸ νὰ ἐκλείψω : Αἰσχ.᾿Αγ.857 **ἐν χρόνῳ δ' ἀποφθίνει τὸ τάρβος ἀνθρώποισι**, Σοφ.Φιλ.457 **ἀποφθίνει τὰ** χρηστά, ῾Ιππ.᾿Αερ.289,29 **καὶ τὰ μὲν** (νοσεύματα) **ἀποφθίνει**˙ ‖ ἡ μτχ. **ἀποφθίμενος** ὁ τεθνεώς, ὁ ἀποθανών : ᾿Ιλ.Τ 322, ῎Ιβυκ.27.

ἀπόφθισις-εως (ἡ) ἐπὶ τῆς σελήνης, τὸ **φθίνειν, ἡ** ἐλάττωσις : σχόλ.῎Αρατ.799.

ἀποφθίω βλ. **ἀποφθίνω.**

ἀποφθορὰ (ἡ) κ. νεώτ. ἡ πλήρης φθορά : Αἰσχ. Εὐμ.187 **σπέρματός τ' ἀποφθορᾷ**˙ **2)** εἰδ. ἡ ἐξάμβλωσις : ῾Ιππ.᾿Επιδ.3,1,ι ,ια'.

ἀποφιλοκάλημα-ατος (τὸ) τὸ περίψημα βλ.λ., τὸ ἀπό τινος πρὸς φιλοκαλίαν ἀποβαλλόμενον, καθαρόμενον

ἀποφιλοτιμία (ἡ) ἡ ἔλλειψις φιλοτιμίας, ἡ ἀφιλοτιμία : Θεόφρ.Χαρ.22,1 **ἀποφιλοτιμίας δαπάνην ἔχουσα** (δ. γρ. **ἀπὸ φιλοτιμίας**).

ἀποφιμῶ-όω μτγν. κ. νεώτ. ὅλως κλείω διὰ φιμοῦ (φιμώτρου) τὸ στόμα, βουλλώνω ὁλότελα· || μτφ. ἀποστομῶ : Ἐπιφάν.1,628.

ἀποφίμωσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἐντελὲς κλείσιμον τοῦ στόματος διὰ φίμου (φιμώτρου), ἡ πλήρης φίμωσις· || μτφ. ἡ ἀποστόμωσις.

ἀποφλάσαι Ἡσ. « ῥογχάσαι ».

ἀποφλαυρίζω καθιστῶ ὅλως φαῦλον, ἐξευτελίζω, ὅθ. κ. περιφρονῶ : Πίνδ.Π 3,12 **ἃ δ' ἀποφλαυρίξαισά νιν**, Ἡρ.1,86 **ὄλβον ἀποφλαυρίσεις**.

ἀποφλεγμαίνω παύομαι φλεγμαίνων : Ἱππ.Ἀφορ. 6,49· || μτγν. μτφ. ἐπὶ ὀργῆς : Πλούτ.Ἠθ.13 D.

ἀποφλεγματίζω μτγν. κ. νεώτ. καθαρίζω ἀπὸ τῶν φλεγμάτων : Διοσκ.2,159 **ἀποφλεγματίζει δὲ σὺν σταφίδι διαμασηθέν** (τὸ πέπερι)· || γεν. συντελῶ πρὸς ἐξαγωγὴν φλεγμάτων, εἰς ἀπόχρεμψιν : Γαλ.11,769· 2) νεώτ. ἀποπτύω φλέγματα.

ἀποφλεγματικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐπιφέρων καθαρισμὸν ἀπὸ φλεγμάτων ἢ γεν. ὁ συντελῶν πρὸς ἐξαγωγὴν φλεγμάτων, ἀποχρεμπτικός.

ἀποφλεγμάτισις-εως (ἡ) νεώτ. τρόπος ἀποστάξεως, καθ' ὃν ἐπιτυγχάνεται ὁ χωρισμὸς δύο ὑγρῶν διαφόρου πτητικότητος.

ἀποφλεγματισμός (ὁ) κ. νεώτ. ἡ κάθαρσις ἀπὸ τῶν φλεγμάτων, φάρμακον πρὸς ἀπόχρεμψιν : Ἀρχιγ.π.Γαλ.12,582, Διοσκ.5,3.

ἀποφλεγματιστήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. κ. **ἀποφλεγματιστής** ἡ συσκευὴ δι' ἧς ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀποφλεγμάτισις βλ.λ.

ἀποφλεγματιστής (ὁ) νεώτ. ὁ ἀποφλεγματιστήρ βλ.λ.

ἀπόφλησις-εως (ἡ) ἡ ἀπό τινος ὀφειλομένου ἀπαλλαγή : Ἀνών.εἰς Ρητ.206,3.

ἀποφλιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν βαλλωτὴ ἡ μέλαινα, ἄ. βρωμόχορτο, πιπερίτσα, σιδερολάπατο, ἀγριομελισσόχορτο, ἀγριοφλουσκούνι.

ἀποφλογίζω ὅλως καίω· Ἡσ. ἐν λ. « **εὔστρα** » **ὁ στάχυς, ὅταν μήπω πέπειρος ὢν ἀποφλογισθῇ**.

ἀποφλογοῦμαι-όομαι μτγν. οἱονεὶ ἐκπέμπω φλόγας, σπινθηροβολῶ, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν : Μάξ. Τύρ.24,8 **τὰ ὄμματα ἀποφλογοῦνται**.

ἀπόφλοια (τὰ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **φλοριδῶν**.

ἀποφλοιῶ-άω μτγν. κ. νεώτ. ἀφαιρῶ τὸν φλοιόν, βγάζω τὸ φλοῦδι : Ἀέτ.1,129 **ἀπ- κύπερον**.

ἀποφλοιῶ-όω μτγν. κ. νεώτ. ἀφαιρῶ τὸν φλοιόν, ξεφλουδίζω· || ἀποσπῶ τὸ δέρμα, ἐκδέρω: Νόνν.Δ **ταυρείην ἀτόρητον ἀπεφλοίωσε καλύπτρην**· || ὁμ. κ. μέσ. **-οῦμαι** : ΑΠ 6,263 **ἀπεφλοιώσατο δέρμα** (λέοντος).

ἀποφλοίωσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἀποφλοιοῦν βλ.λ., ἡ ἀφαίρεσις ἢ ἀποβολὴ τοῦ φλοιοῦ.

ἀποφλοιωτήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. ἐργαλεῖον χρησιμεῦον πρὸς ἀποφλοίωσιν βλ.λ., ἰδίως τῶν κλημάτων ἀμπέλου.

ἀποφλοιωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ τῆς ἀποφλοιώσεως, ὁ πρὸς ἀποφλοίωσιν ἱκανὸς ἢ πρόσφορος.

ἀπόφλουδο (τὸ) δημ. ὑπόλειμμα φλοιοῦ· 2) μτφ. ὑπόλειμμα πράγματός τινος ἄνευ ἀξίας.

ἀποφλυαρῶ-έω μσν. φλυαρῶ πολύ, φλυάρως ἀνόητα λέγω : ΚΜανασσ.Χρον.3587.

ἀποφλύειν Ἡσ. « ἀπορεύγεσθαι ».

ἀποφλύζω μέλλ. -σω κ. -ξω ἀπερεύγομαι, ἐξεμῶ : Ἀρχίλ.35 **ἀπέφλυσαν** (κώδ. Φωτ. **-φλοσαν**)· || κ. μτφ. : Ἀπολλ.Ρ 3,583 **ὄφρ' ἀλγεινὴν ὕβριν ἀποφλύξωσιν**.

ἀποφλῶ-έω μσν. ἀπατίω ὀφειλήν : Τζέτζ.Ἱστ. 13,614 **τὸ χρέος ἅπαν σοι ἀποφληθὲν τελέως**.

ἀποφοβερίζω δημ. ἐκφέρω τελειωτικὴν ἀπειλήν· 2) προκαλῶ εἴς τινα φόβον δι' ἀπειλῆς.

ἀποφοβῶ-έω γλωσσ. κ. μτγν. λίαν ἐκφοβίζω· 2) παθ. **-οῦμαι** μτγν. ἀποδιώκομαι, ἀπελαύνομαι μακρὰν ἀπό τινος : σχόλ.Ὀππ.Ἁλ.3,510 (δ.γρ. **ἀποσοβοῦμαι** = ἀποδιώκομαι).

ἀποφοιβάζω Σουΐδ. « ἀποκαθαίρω »· 2) μτγν. χρησμῳδῶ, μαντεύομαι : Πολύβ.29,21,7 **περὶ τοῦ μέλλοντος ἀποπεφοίβακεν**· || ἀπαγγέλλω ὡσεὶ κατὰ θείαν ἔμπνευσιν : Στράβ.14,5,15 **ποιήματα ὥσπερ ἀπεφοίβαζε**.

ἀποφοίβασμα-ατος (τὸ) μσν. ὁ χρησμός, τὸ μάντευμα : Μ'Ακομ.2,200,2.

ἀποφοιβῶμαι-άομαι Πάπ. ἀποφοιβάζω βλ.λ.2).

ἀποφοιτήριον (τὸ) νεώτ. κ. **ἀποφοιτητήριον** πιστοποιητικὸν ἐμφαῖνον τὴν ἡμέραν τῆς ἀποφοιτήσεως μαθητοῦ ἀπό τινος σχολῆς καὶ τὴν μέχρις αὐτῆς βαθμολογίαν αὐτοῦ.

ἀποφοίτησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. Ἡσ. « χωρισμός, ἀναχώρησις »· 2) νεώτ. ἡ συμπλήρωσις καὶ παῦσις τῆς φοιτήσεως· 3) ἡ διακοπὴ φοιτήσεως βλ.λ.

ἀποφοιτητήριον (τὸ) νεώτ. τὸ ἀποφοιτήριον βλ.λ.

ἀπόφοιτος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀποχωρισθείς : Θεοφύλ.Σ'Ἱστ.84· 2) νεώτ. ὁ ἀποπερατώσας τὴν φοίτησίν του, ὁ συμπληρώσας τὰς ἔν τινι σχολείῳ σπουδάς : **ἀπόφοιτος γυμνασίου - δημ. σχολείου**· || ὁ διακόψας τὰς σπουδάς του χωρὶς νὰ λάβῃ δίπλωμα· || συνεκδ. ἐν ὑβριστ. σημ. : φρ. **ἀπόφοιτος τῶν φυλακῶν,-τῶν χασισοποτείων κτλ.**

ἀποφοιτῶ-άω κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. **-ήσομαι** παύομαι ἀκροώμενος τῶν μαθημάτων τοῦ διδασκάλου, ἀποχωρῶ ἀπ' αὐτοῦ : Πλάτ.Γοργ.489 D **πρότερόν με προδίδασκε ἵνα μὴ ἀποφοιτήσω παρὰ σοῦ**· || κ. νεώτ. κ. δημ. παύομαι φοιτῶν εἰς σχολεῖον, διακόπτω τὴν ἐν αὐτῷ φοίτησίν μου : Λυσ.ἀπ.116· || γεν. δὲν συχνάζω πλέον που : Φιλόστρ.ΒΣοφ.1,17,2 **ἀπ- τῶν ἐκκλησιῶν**· 2) νεώτ. κ. δημ. περαίνω τὰς ἔν τινι σχολῇ σπουδάς : **ἀπεφοίτησε ἀπὸ τὴν σχολὴν Καλῶν Τεχνῶν.**

ἀποφολίδωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀποβολὴ τῶν φολίδων, τῶν λεπίων· || ἡ ἐκδορὰ ζῴου ἔχοντος φολιδωτὸν δέρμα· || συνεκδ. κ. ἡ ἀφαίρεσις, ἀπόσπασις τοῦ λεπτοῦ ἐκ μετάλλου ἢ πολυτίμου ξύλου περικαλύμματος πράγματός τινος, οἷον κυτίου, ἐπίπλου κτλ., τὸ ξεφλούδισμα.

ἀποφολιδωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ σχετικὸς μὲ ἀποφολίδωσιν βλ.λ. ἢ ὁ εἰς τοιαύτην συντελεστικός.

ἀπόφονα (τὰ) δημ. αἱ ἐπὶ ἀναγγελίᾳ φόνου οἰμωγαὶ τῶν οἰκείων· ἄ. πιθαν. **ἀπόφωνα** βλ.λ.2) : κατάρ. **ν' ἀκούσω τὰ ἀπόφονά του.**

ἀποφονεύω δημ. ἀποσκοτώνω : Σάρρ.μτφρ. Ἱππ.1374 **σκοτώστε με κι ἀποφονέψετέ με.**

ἀπόφονος-ον ἐπὶ φόνου, ὁ ἄτοπος, ὁ ἄδικος : Εὐρ.Ὀρ.163 **ἀπόφονον ὅτ'.. ἐδίκασε φόνον ὁ Λοξίας ἐμᾶς ματέρος**· κ. συνεκδ. ἐπὶ τοῦ ἐκ φόνου αἵματος : αὐτ.Ὀρ.192 **μέλεον ἀπόφονον αἷμα δοὺς πατροφόνου ματρός** (ἀδίκως χυθέν).

ἀποφορά (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀπότισις ὀφειλομένων, ἡ καταβολὴ φόρων : Ἡρ.2,109 **ἐπιτάξαντα ἀποφορὴν ἐπιτελέειν κατ' ἐνιαυτόν**· 2) εἰδ. τὸ κέρδος, ὅπερ οἱ μισθούμενοι εἰς ἄλλους δοῦλοι ἀπέφερον εἰς τὸν κύριον αὐτῶν : Αἰσχίν.14,1 **ἀπ- φέρειν**, Μέν.Ἐπιτ.163 **ἀποφορὰν ἀποδόντες**· || γεν. εἰσόδημα : Ἀριστλ.Πολιτ.1264 Α 33 **ἀποφορὰν φέρειν**, Πάπ. ἀπ- **βαλανείου** (κέρδος, ὅπερ ἀφήνει ἡ ἐκμετάλλευσις τοῦ λουτροῦ)· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐξάτμισις, ἡ ἀναθυμίασις, ἡ ἀπόπνοια καὶ ἡ ἕνεκα τούτων δυσοσμία : Πλούτ.Ἠθ. 647 F, σχόλ.Ἰλ. (ἐν Παπ.) ἡ **ἀπ- τοῦ πυρός**, Πολυδ. 3,94 « **ἀποφορὰ** οὐχὶ ἀποκομιδὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡ τῶν φάρων καταβολή, καὶ πνευμάτων ἀποβολὴ καὶ ὀδμαῖς πνεύματος προσβολή », - **ὁ ἀπόπατος ἔχει ἀποφορά**· 4) ἐν τῇ λογ. ἡ στέρησις, ἡ ἀφαίρεσις, ὁ ἀποκλεισμὸς τοῦ ἑτέρου : Ἀριστλ.Μεταφ. 1046 Β 15 « **ἡ ἀποφορὰ** ἡ στέρησις θατέρου ».

ἀποφορεσίδια (τὰ) δημ. τὰ ἀποφόρια βλ.λ.

ἀποφόρησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἀποφορὰ βλ.λ.3) : Σέξτ.'Εμπ.Πυρρ.1,126· 2) ἡ ἀφαίρεσις, ἡ ἀποφορὰ βλ.λ.4) : αὐτ. Πυρρ.1,217 **προσθέσεις ἀντὶ τῶν ἀποφορήσεων γίγνεαθαι.**

ἀποφόρητος-ον μτγν. ὁ ἀποφερόμενος, ὁ ἀποκομιζόμενος : 'Αθήν.6,229 C **τὰ ἀποφόρητα** (δῶρα τοῦ οἰκοδεσπότου πρὸς τοὺς ἐν ἑορτῇ κεκλημένους του, ἅτινα ἀπέφερον οὗτοι μεθ' ἑαυτῶν).

ἀποφόρι (τὸ) δημ., συνήθ. εἰς πληθ., ἱμάτιον, φόρεμα, ὅπερ ἀπεκδύεταί τις πρὸς πλύσιν, ροῦχο ἄπλυτο, λερό : 'Ερωτόκρ.Δ578 **ροῦχ' ἀποφόρια καὶ παλιά·** || ἱμάτιον, ὅπερ ἀπορρίπτει τις ὡς πεπαλαιωμένον ἢ μὴ πρόσφορον πλέον εἰς τὸ σῶμα : **φοράει τὰ ἀποφόρια τοῦ ἀδερφοῦ του.**

ἀπόφορο (τὸ) δημ. κ. ἀποφόρι βλ.λ.

ἀπόφορος-ον μτγν. ὁ ἀφ' οὗ φέρεταί τις μακράν, ἀπατρόπαιος, βδελυκτός : Φάλ.'Επιστ.141 **ὥσπερ τι ἄγος ἢ μίασμα ἰδὼν ἀπόφορον** (διόρθ. **ἀπότροπον**)· 2) ἐνεργ. ὁ μὴ ἀποφέρων καρπούς, ἄφορος, ἄκαρπος.

ἀποφορτίζομαι ἀποβάλλω τὸ φορτίον, ξεφορτώνω : ΚΔΠράξ.21,3 **ἐκεῖσε γὰρ ἦν τὸ πλοῖον ἀποφορτιζόμενον τὸν γόμον,** 'Αθήν.2,37 C **τὴν ναῦν διὰ τὸν χειμῶνα ἀποφορτίζεσθαι·** || εἰδ. ἐπὶ κενώσεως τῆς κοιλίας : 'Αρτεμίδ.2,26· || μτφ. ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω τι ὀχληρόν : Φίλ.2,273,6 **τὴν ἡμίσειαν τῶν κακῶν ἀποφορτίσασθαι·** 2) νεώτ. ἐνεργ. **ἀποφορτίζω** ἐπὶ κινητηρίων μηχανῶν καὶ εἰδ. ἐπὶ μηχανῶν παραγωγικῶν ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, ἀφαιρῶ φορτίον.

ἀποφόρτισις-εως (ἡ) νεώτ. ἀποφορτισμός βλ.λ.2).

ἀποφορτισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποφορτίζεσθαι βλ.λ., ἡ ἀποβολὴ τοῦ φόρτου : 'Αρχιγ.παρ' 'Ορειβ.8,23,1 (ἐπὶ τοῦ ἐμέτου)· 2) νεώτ. εἰδ. ἐπὶ μηχανῶν κινητηρίων καὶ εἰδ. παραγωγικῶν ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, ἡ ἀφαίρεσις φόρτου.

ἀποφορτῶ-όω γλωσσ. ἀποβάλλω τὸ φορτίον, ξεφορτώνω.

ἀποφορτώνω νεώτ. κ. δημ. ἀόρ. **ἀπεφόρτωσα** ἀφαιρῶ φορτίον, κάμνω ὅλην τὴν ἐκφόρτωσιν, τὸ σμπάρκο : **τὸ πλοῖον δὲν ἀπεφορτώθη·** 2) δημ. ὁλοτελῶς φορτίζω, συμπληρῶ τὴν φόρτωσιν, οἷον πλοίου, ἁμάξης, αὐτοκινήτου, ὑποζυγίου κττ. : **μόλις σήμερα τὸ πρωῒ ἀποφορτώσαμε τὸ καράβι·** || κ. ἀμτβ. : **τὸ βαπόρι ἀποφόρτωσε κι' ἔφυγε τὴν ἴδια ὥρα·** 3) δημ. περατῶ τὴν φόρτωσιν φορτίου τινός : **ἀποφορτώσαμε τὰ στάρια·** 4) δημ. μέσ. -ομαι φορτίζομαι βαρύ τι φορτίον· || μτφ. καθίσταμαι φορτικός τινι, τὸν φορτώνομαι βλ.λ.

ἀποφόρτωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀποφορτώνω βλ.λ.1) 2) κ. 3).

ἀποφούρνι (τὸ) δημ. ἀπόφουρνο βλ.λ.

ἀποφουρνίζω δημ. ὁλοτελῶς ἐμβάλλω εἰς τὸν ἰπνὸν (φοῦρνον), περαίνω τὴν εἰς ἰπνὸν ἐμβολὴν τῶν εἰς ὄπτησιν προωρισμένων, τελειώνω τὸ φούρνισμα· 2) **ἐκβάλλω τι τοῦ ἰπνοῦ, ξεφουρνίζω.**

ἀποφούρνισμα (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ **ἀποφουρνίζω** βλ.λ.1) κ.2).

ἀπόφουρνο (τὸ) δημ. ἡ ὑπόθερμος κάτω ἐπιφάνεια τοῦ ἰπνοῦ (φούρνου) εὐθὺς μετὰ τὴν ὁλοσχερῆ ἀφαίρεσιν τῶν ἐν αὐτῷ πρὸς ὄπτησιν ἀποκειμένων : **βάλε στ' ἀπόφουρνο τὰ ξύλα νὰ ξεραθοῦν, - τὰ βρεμένα σκουτιὰ νὰ στεγνώσουν.**

ἀποφουσκώνω δημ. ὅλως ἐμπνευματῶ, περατῶ τὸ φούσκωμα, ὁλοσχερῶς πληρῶ τι δι' ἀέρος : **ἀποφούσκωσα τὸ ἀσκί, - τὴ μπάλα, - τὴ ρόδα** (αὐτοκινήτου)· **2)** ἀμτβ. ἀπογκοῦμαι, πρήσκομαι εἰς ἔπακρον· **3)** ἀντιθ. ξεφουσκώνω βλ.λ.

ἀπόφραγμα-ατος (τὸ) μτγν. ὅ,τι ἀποφράσσεται βλ.λ. : Κύριλλ.'Αλ.2,347 D.

ἀποφράγνυμι κ. -ύω ἀποφράττω, διὰ φραγμοῦ ἀποκλείω : Θουκ.7,74 **τὰς ὁδοὺς.. ἀπεφράγνυσαν** (ὀρθ. **ἀπεφάργνυσαν**)· || μτφ. : Σοφ.'Αντ.241 **εὖ γε στοχάζει κἀποφράγνυσαι κύκλῳ τὸ πρᾶγμα** (κατὰ ἑρμ. σχόλ., ὅλως ἀσφαλίζεις σεαυτόν).

ἀποφράζω μτγν. κ. δημ. πλήρως τι ὁρίζω, καθορίζω : Δαμάσκ. 'Αρχ.345,1 **τὰς φιλοσόφους ταύτας ἐννοίας ἀποπεφρασμένας·** 2) δημ. ἀόρ. **ἀπόφραξα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἀποφραμένος** περατῶ τὴν περίφραξιν, παύομαι φράσσων : **ἀπόφραξε τ' ἀμπέλι.**

ἀποφρακτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἐπιτήδειος, ὁ γινόμενος, ὁ πρόσφορος δι' ἀπόφραξιν βλλ. : νεώτ. **ἀποφρακτικὴ βαλβίς.**

ἀπόφραξις-εως (ἡ) κ. νεώτ. **ἡ ἐνέργεια καὶ** τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποφράττειν βλ.λ., ἡ διὰ φραγμοῦ ἀπόκλεισις, τὸ τέλειο κλείσιμο, τὸ φράξιμο : Ξεν. 'Αν.4,2,25 **ἔλυε τὴν ἀπόφραξιν τῆς παρόδου, - ἀπόφραξις τοῦ σωλῆνος, - τῶν ἐντέρων.**

ἀποφράς-άδος (ἡ) σπαν. κ. ὁ **ἀποφράς** κ. **νεώτ.** ἐπὶ ἡμέρας, ἡ μιαρά, ἡ ἀπαίσιος, δυσοίωνος, καθ' ἣν ἐσχόλαζον αἱ κρατικαὶ καὶ θρησκευτικαὶ λειτουργίαι· Λουκ.Ψευδολ.12 « **ἀποφράδα** ἡμέρον.. ὅταν μήτε αἱ ἀρχαὶ χρηματίζωσι, μήτε εἰσογώγιμοι αἱ δίκαι ὦσι, μήτε τὰ ἱερὰ ἱερουργῆται, μήθ' ὅλως τι τῶν αἰσίων τελῆται » ; Πλάτ.Νόμ.800 D **ἀποφράδες ἡμέραι,** ἀντιθ. καθαραί, - **ἀποφράς διὰ τὸν ἑλληνισμὸν εἶναι ἡ τῆς 'Αλώσεως ἡμέρα** (ἐπάρατος, ὀλεθρία)· || κατ' ἐπέκτ. : Πλούτ.'Ηθ. 518 B **ἀποφράδες πύλαι** (ἐν Ρώμῃ, αἱ δι' ὧν ἀπήγοντο οἱ κατάδικοι)· 2) σπαν. ὡς ἐπιθ. **ὁ ἀποφράς** ὁ ἀσεβής, ὁ ἀνόσιος : Εὔπολ.ἐν'Αδήλ.22 **ἄνθρωπος ἀποφράς** (AB « σημαίνει τὸν οἷον ἀπαίσιον καὶ ἔξεδρον καὶ ἐπάρατον ἄνθρωπον »).

ἀποφράση (ἡ) κρητ. ἀντὶ **δούλη** : 'Αθήν.6,267 C (παρ' Εὐστ. 1090,57 **ἀποφράττη**).

ἀπόφρασις-εως (ἡ) μσν. τὸ ἀποφράζειν βλλ., ὁ καθορισμός : Θεόδ.Στουδ.453 (ἔκδ.Μι.).

ἀποφράσσω ἀττ. -ττω κ. νεώτ. διὰ φραγμοῦ ἀποκλείω : Δημ. 1276,10 **ἀποφράττειν ἅπαντες καὶ παροικοδομεῖν εἰώθαμεν·** || μέσ. **-ομαι** μετ' ἐνεργ. σημ : Θουκ.8,104 **ἀποφράξασθαι αὐτοὺς** (ὀρθότ. **ἀποφάρξασθαι** ἀποκλεῖσαι τὴν δίοδον αὐτῶν)· || ὅλως φράσσω τὸ στόμιον, βουλλώνω, στουπώνω : Λουκ.Φιλοφ.1 **ἀπ- τὰς ἀκοάς,** Θεόδ.Μετοχ.ἐν Σάθ.1,154 **τὴν εἰς κοινὸν ἀποφράξεις, - ἀποφράττω σωλῆνα, - λιμένα·** || μτφ. μτγν. **ἀποφράττω τὸ στόμα** ἀποστομώνω : Εὐσ.Εὐαγγ.Πρ.1,3 σ.8 A· 2) νεώτ. κ. ἀντιθ. ἐκφράσσω, ἀνοίγω τι φραγμένον.

ἀποφράττη (ἡ) βλ. **ἀποφράση.**

ἀπόφρικτος-ον μτγν. ὁ αἰσθανόμενος φρίκην, τρεμούλιασμα : 'Αρετ.Χρον.Παθ.1,12 **κοτὲ καὶ γέροντες ἁλῶναι ῥηΐδιοι καὶ ἀπόφρικτοι.**

ἀποφρίσσω γλωσσ. ἐκ φρίκης στρέφω ἀλλοῦ τὸ πρόσωπον, ὅλως ἀποστρέφομαι, βδελύσσομαι.

ἀποφροκαλίδι (τὸ) δημ. συνηθέστ. κατὰ πληθ. **-ίδια** τὰ σάρματα, σαρίδια, ἀποσαρώματα.

ἀποφροντίζω μσν. κ. δημ. παύομαι φροντίζων : Νικήτ.Χων.Χρον.9,12,164 C **ὁ δ' ἔφησεν ἀποφροντίσαι πάλαι τὸν βασιλέα·** 2) δημ. λαμβάνω πᾶσαν φροντίδα, ἀδιαλείπτως φροντίζω.

ἀπκφροούρησαν AB « ἀπέθηκαν » (ἀμφ.).

ἀποφρύγω μτγν. ὁλοσχερῶς φρύγω βλ.λ. : Εὐνάπ.π.Σουΐδ. **ὑφ' ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο.**

ἀποφρύζω δημ. κ. **ἀποφρύσσω** κ. ἀποφρυῶ ἀποξηραίνομαι, στερεύω, ἐπὶ δακρύων : 'Ερωτόκρ. E 967 **τὰ δάκρυα της 'ποφρύξασι κι' ἡ πίκρα της τὰ χώνει, - ἀπόφρυξαν τὰ χείλια·** 2) ἐπὶ πηγῆς ἢ φρέατος, ἀποξηραίνομαι, στερεύω.

ἀποφρύσσω δημ. ἀποφρύζω βλ.λ.

ἀποφρυῶ-όω μτγν. κ. δημ. ἀποσπῶ, ἀφαιρῶ τὴν ὀφρύν : Γρηγ.Ναζ.Ποιήμ.74 **Κωνσταντίνου βαλόντες ἐκτὸς ἄστεος ἀπωφρύωσαν·** 2) δημ. ἀποφρύζω βλ.λ.

ἀποφρῶ-έω ἀφήνω· Ἡσ. « **ἀπέφρησαν** ἀφῆκαν. Κρατῖνος [ἀπ.87] Θράσσσις ».

ἀποφτάνω δημ. καταφθάνω τι, προφθάνω. 2) ἀμτβ. ἀφικνοῦμαί που μετὰ κοπιώδη πορείαν.

ἀποφτιάνω δημ. κ. -φτειάνω περατῶ τὴν κατασκευήν, οἰκοδόμησιν κττ.: **ἀπόφτιαξε τὸ ἔπιπλο,- τὴ σκάλα, - τὸ σπίτι**· 2) μέσ. **-ομαι** στολίζομαι, καλλωπίζομαι πλήρως: Ἐρωτόκρ.Α 1839 **στολίζετ' ἀποφτειάνεται κι' εἰς τοῦ κυροῦ τζι πηαίνει.**

ἀπόφτιασμα (τὸ) δημ. κ. **-φτειασμα** ἡ περάτωσις ἔργου, οἷον κατασκευῆς, οἰκοδομήσεως κττ.· 2) συνηθέστ. κατὰ πληθ. **-ατα** πλήρης καλλωπισμός, τέλειο στόλισμα: Ἐρωτόκρ.Δ 19 **καὶ τὰ συχνὰ ἀποφτειάσματα τῆς Ἀρετῆς, Ἀρτέμη.**

ἀποφτυῶ δημ. ὁλοτελῶς πτύω τι.

ἀποφυάς-άδος (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀπό τινος φυόμενον, ἡ ἀπόφυσις βλ.λ.: Ἀριστλ.ΖΙ 507 Β 33 **ἡ ἀποφυὰς τῶν ἐντέρων**· 2) διακλάδωσις φλεβὸς ἢ ἀρτηρίας: Ἀριστλ.ΖΜ 667 Β 17 « **αἱ λοιπαὶ φλέβες τῆς μεγάλης φλεβὸς καὶ τῆς ἀρτηρίας ἀποφυάδες εἰσίν** »· ‖ νεώτ. βραχὺς κλάδος φλεβὸς πετρώματος ἢ μεταλλεύματος ἐν τῇ γῇ.

ἀποφυγγάνω ὡς δικαν. ὅρος κηρύσσομαι ἀθῷος, ἀθωοῦμαι ἐν δικαστηρίῳ, ἄ. **ἀποφεύγω**: Δημ.644,25 **θεῶν δικαστῶν τυχὼν ἀποφυγγάνει.**

ἀποφυγή (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀποφεύγειν, ἡ διαφυγή, τὸ γλύτωμα: Πλάτ.Φαίδ.107 C **ἀποφυγὴ κακῶν**, νεώτ. φρ. **πρὸς ἀποφυγὴν παραπόνων, - παρεξηγήσεων, - προστριβῶν** κττ.· 2) συνεκδ. μέρος ἔνθα καταφεύγει τις πρὸς ἀσφάλειαν, καταφύγιον: Θουκ. 8,106 **στενὸς γὰρ ὢν ὁ Ἑλλήσποντος βραχείας τὰς ἀποφυγὰς τοῖς ἐναντίοις παρεῖχε**· 3) ἀρχιτεκτ. ἡ καμπὴ περὶ τὸ κατώτατον μέρος κίονος ἀκριβῶς ὅπου προσαρμόζεται οὗτος εἰς τὸν στυλοβάτην, ἄ. **ἀποφυγίς.**

ἀποφυλακίζω νεώτ. κ. δημ. ἀφίημι τοῦ δεσμωτηρίου, ἐνεργῶ ἀποφυλάκισιν βλ.λ., βγάζω ἀπὸ τὴ φυλακή· ‖ κ. παθ. **ἀποφυλακίζομαι**, μτχ. παθ. παρ. **ἀποφυλακισμένος** ἐλευθεροῦμαι ἀπὸ τῆς φυλακῆς: **ἀπεφυλακίσθησαν οἱ συλληφθέντες.**

ἀποφυλάκισις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. **-η** νομ. ἡ ἐκ τῶν φυλακῶν ἔξοδος τοῦ κρατουμένου καὶ ἡ ἀπόδοσις αὐτῷ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας: ἡ ἀποφυλάκισις **τῶν κρατουμένων διὰ χρέη.**

ἀποφολακώνω δημ. κ. παθ. **-ώνομαι** ἀποφυλακίζω βλ.λ.

ἀποφυλάκωσις-εως (ἡ) μσν. κ. δημ. ἡ ἀπὸ τοῦ δεσμωτηρίου **ἄφεσις, ἀπελευθέρωσις**, ἀποφυλάκισις βλ.λ.

ἀποφυλαξία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐλάττωσις τῆς ἀμυντικῆς δυνάμεως τοῦ ὀργανισμοῦ.

ἀποφυλάττω κάμνω ἀποταμίευσιν· Ἡσ. « **ἀποφυλάττει** » ἐν λ. **ἀποταμιεύεται**· ‖ μέσ. **-ομαι** ἀποκρούω ἀπό τινος, ὑπερασπίζομαί τι· αὐτ. ἀποφυλάττειν ἐν λ. **ἀπαλέξασθαι.**

ἀποφυλή (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν χρυσομεριδῶν ἀπαντῶν εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ τὴν Βραζιλίαν.

ἀποφύλιος-ον ὁ μὴ ἀνήκων εἰς φυλήν, ὁ ξένος, ὁ ἀλλοεθνής· Ἡσ. « **ἀποφύλιοι**· ξένοι, οἱ μὴ ἔχοντες φυλὴν Αἰσχύλος » [ἀπ.287]: Πολυδ.3,56.

ἀποφυλλίζω μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀφαιρῶ τὰ φύλλα φυτοῦ τινος, ξεφυλλιάζω: Θεόφρ.ΦΙ 7,12,2 - **ἀποφυλλίζω κλῆμα ἀμπέλου**· ‖ νεώτ. κ. δημ. κ. ἀποσπῶ τὰ πέταλα ἄνθους, ξεφυλλίζω: ἀποφυλλίζω **ῥόδον - μαργαρίτα**· 2) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ βιβλίου ἐπιτροχάδην **τῇδε κἀκεῖσε** ἀναγινώσκω **στρέφων τὰς** σελίδας (φύλλα) τοῦ βιβλίου, ἵνα ἔχω ἀντίληψίν τινα τοῦ περιεχομένου του, δημ. συνηθέστ. ξεφυλλίζω.

ἀποφύλλισις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ **ἀφαίρεσις** τῶν φύλλων, τὸ ἀποφυλλίζειν βλ.λ.

ἀποφυλλισμός (ὁ) νεώτ. κ. **ἀποφύλλισμα** βλ.λ.

ἀποφυλλίτης (ὁ) νεώτ. κρυσταλλόμορφον πυριτικὸν ὀρυκτὸν τῆς τάξεως τῶν ζεολίθων.

ἀπόφυλλον τραχύ (τὸ) μτγν. τὸ φυτὸν ἄλυσσον βλ.λ.: ΨΔιοσκ.3,91.

ἀποφύλλωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀφαίρεσις ἢ ἡ ἀποβολή, πτῶσις τῶν φύλλων, ἰδίᾳ τῆς ἀμπέλου.

ἀπόφυμα-ατος (τὸ) νεώτ. **ὅ,τι ἀποφύεται**· ἄ. συνηθέστ. **ἀπόφυσις** βλ.λ.

ἀπόφυξις-εως (ἡ) ἀντὶ **ἀπόφευξις** βλ.λ.: Ἀριστφ. Σφ.558 **ὅς ἔμ' οὐδ' ἂν ζῶντ' ᾔδειν, εἰ μὴ διὰ τὴν προτέραν ἀπόφυξιν** [κῶδ. Ραβ. **ἀπόφευξιν**].

ἀποφύομαι νεώτ. ἐπὶ φυτοῦ, βλαστάνω ἀπό τινος, ὡς ἀποφυὰς βλ.λ.

ἀποφύσησις-εως (ἡ) ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀποφυσᾶν βλ.λ.: σχόλ.Πίνδ.Π 4,412 ἡ **ἀποφύσησις τῆς φλογός.**

ἀπόφυσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. **-η** τὸ ἀπό τινος φυόμενον, ἡ ἀποφυὰς βλ.λ., τὸ παραβλάστημα ἐπὶ φυτῶν: Θεόφρ.ΦΙ 6,4,4 **πολυκάλαμον εἶναι καὶ ἀποφύσεις ἔχειν**· 2) ἀνατομ. ἐξόγκωμα, προεξοχὴ ὀστοῦ ἐφ' ἧς προσφύεται τένων: Ἱππ.Ἄρθρ.45· 3) κλάδος ἀρτηρίας: Γαλ.6,291 **αὕτη δὲ ἡ μεγίστη τῶν ἀρτηριῶν ἀποφύσεις ἑκατέρωσε πέμπει**· κ. γεν. ἀποφυὰς μαλακοῦ ὀργάνου τοῦ σώματος κοίλου ἢ συμπαγοῦς, οἷον νεύρου: αὐτ.Χρήσ. Μορ.9,9, αὐτ.8,14 **σκωληκοειδὴς** ἀπόφυσις [ἐσφ. ἀνάγν. ἀντὶ **ἐπίφυσις**]· 4) ἀρχιτεκτ. μέλος τοῦ κίονος συνέχον τὸν κορμὸν πρὸς τὴν βάσιν: Βιτρούβ.4,7,3.

ἀποφυσῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. πάθησις προεξεχόντων μερῶν τοῦ σκελετοῦ συμβαίνουσα κατὰ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν.

ἀποφυσῶ-άω κ. δημ. φυσῶν ἀπομακρύνω, ἀποδιώκω τι: Ἀριστφ.Σφ.330 **κᾆπειτ' ἀνελὼν μ' ἀποφυσήσας εἰς ὀξάλμην ἔμβαλε θερμήν**, Ἀριστλ.Μετ.364 Β 8 **ἀποφυσῶντες .. οἱ ἄνεμοι τὰ .. νέφη, ποιοῦσιν αἰθρίαν**· ‖ διὰ τῆς πνοῆς ἐκβάλλω, ὅθ. ἐκπνέω: Λουκ.Κατάπλ.26 **ἀποφυσήσας τὸ ψυχίδιον**· 2) Ἡσ. « **ἀποφυσήσασα**· ἐγκρύψασα »· 3) δημ. ἀσθμαίνω: **τί ἔχεις πάλι κι ἀποφυσᾷς**· 4) δημ. ἐπὶ σίτου, ἔχω δηλητηριώδη ἢ ἁπλῶς ἀνθυγιεινὴν ἀπόπνοιαν· 5) δημ. φύσαν ἀφίημι, ἀποφοφέω, πέρδομαι.

ἀποφυτεία (ἡ) τὸ ἀποφυτεύειν βλ.λ.: Ἀριστλ. Μακροβ.467 Α 28 **ἐν μὲν αὖν τῇ ἀποφυτείᾳ χωριζομένων συμβαίνει τοῦτο.**

ἀποφυτεύω κ. δημ. φυτεύω παραφυάδα ἀποσπασθεῖσαν ἔκ τινος φυτοῦ (κολορίζι) ἢ γεν. ἀποφυάδα, κλάδον δένδρου ἢ τεμάχιον κλήματος (βέργα): Ἀριστλ.ΖΓ 761 Β 28 **τὰ ἀποφυτευόμενα ἀπ' αὐτοῦ φέρει σπέρμα**· 2) δημ. ἀόρ. **ἀποφύτεψα** περαίνω τὴν φύτευσιν, ἐπὶ φυτῶν καὶ ἐπὶ καλλιεργουμένου ἐδάφους: **ἀποφύτεψα τὶς ντομάτες, - τὸ χωράφι, - τὸν κῆπο.**

ἀποφύω κ. νεώτ. ἐκφύω, κάμνω νὰ βλαστήσῃ τι ὡς ἀποφυὰς βλ.λ.: Θεόφρ.ΦΙ 1,6,4 **πᾶσαι τοιαύτας ἀποφύουσι** (ῥίζας)· 2) τὸ μέσ. **-ομαι** ἀόρ. β' **ἀπέφυν**, παρακ. **ἀποπέφυκα** φύομαι ἀπό τινος, βλαστάνω ὡς παραφυάς: αὐτ.Αἰτ.Φ 4,8,5 **μόνα δ' ἀπὸ τῶν ῥιζῶν ἀποφύεται τὸ ὕστερον ἔτει πυρὸς καὶ κριθή**· 3) ἀνατομ. ἐπὶ φλεβῶν, εἶμαι ἀπόφυσις βλ.λ.2): Γαλ.6,290 **ἀπὸ τῆς κοίλης φλεβὸς αἱ καθ' ὅλον τὸ ζῷον ἀποπεφύκασι φλέβες**· 4) εἶμαι **ἀλλοτρίας** φύσεως, **φύσει** ἀποστρέφομαί τι: Ρήτ.1,564 **πρὸς τὸ κακὸν ἀποπέφυκεν**· 5) Ἡσ. « **ἀποφῦναι**· διαστῆναι ».

ἀποφώζω φρύγω, ξηραίνω: Ἱππ.Γυν.1,63 **λίνου σπέρμα ἀποπεφωσμένον.**

ἀποφῶλι (τὸ) δημ. τὸ ἐν ὡρισμένῃ φωλεᾷ ἀποτιθέμενον ᾠόν, γνήσιον ἢ λίθινον ὁμοίωμα αὐτοῦ, πρὸς ἑλκυσμὸν τῆς ὄρνιθος εἰς τακτικὴν ἐν τῇ φωλεᾷ ταύτῃ ᾠοτοκίαν· συνηθέστ. **φώλι, φῶλος.**

ἀποφώλιος-ον κ. νεώτ. (σκοτεινῆς ἐτυμολογίας, πιθαν. ἐκ τῆς ἀπό κ. τοῦ ὄφελος κατὰ τὸ προσομ. σημ. **ἀνεμώλιος**) ὁ ἀνωφελής, ὁ ἄνευ ἀξίας, ὁ μάταιος, ὁ εὐτελής, ὁ τιποτένιος· κατὰ διάφ. ἐκδ. συναπτέον πρὸς τὸ **ἀπαφεῖν** ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἀπατηλός: Ὀδ.Θ 177 **νόσον ἀποφώλιος ἔσσι**, αὐτ.Λ 249 **ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιοι εὐναὶ ἀθανάτων** (σχόλ. Εὐστ. «ἄγονος, ἄκαρπος· ἐκ μεταφορᾶς δὲ ᾠῶν καὶ τοῦτο ἅπερ ἀπορριπτοῦνται τῶν φωλεῶν ὡς οὔρια»), Μαν.6,565 **ἀποφώλια μητιόων**· 2) περὶ τοῦ Μινωταύρου: Εὐρ.ἀπ.383 **ξύμμικτον εἶδος κἀποφώλιον τρέφος** (τερατῶδες γέννημα), φρ. κ. νεώτ. **τέρας ἀποφώλιον** ἄνθρωπος ἀπαίσιος, κακοῦργος.

ἀπόφωλος-ον μτγν. ἀποφώλιος βλ.λ.: Μαν.4,316.

ἀποφώνημα-ατος (τὸ) μτγν. ἡ εἰς ἀπόκρισιν ἐκφερομένη γνώμη: Ρουφῖν.19.

ἀπόφωνο (τὸ) δημ. ὁ μακρόθεν ἐρχόμενος, ὀθ. μὴ εὐκρινής, ἦχος φωνῆς, ἰδίως τὴν νύκτα· 2) κατὰ πληθ. **-α** οἰμωγαί, ὀλολυγμοί, δι᾽ ὧν ἀγγέλλεται τραγικόν τι συμβάν, οἷον θάνατος· 3) μτφ. προαίσθημα δυσάρεστον, οἱονεὶ ἐκ τῆς ψυχῆς ἐκπεμφθεῖσα ἀσαφὴς πρόρρησις: δ. μοιρ. ἀπόφωνο ᾽χα **ἡ ἄραχλη, γιόκα, πῶς θὰ σὲ χάσω.**

ἀποφωνῶ-έω μτγν. ἀναφωνῶ: Μάξιμ.Ὁμ.2,93 C **Λέοντα τὸν θεῖον ἀποφωνοῦντα συνετῶς.**

ἀποφῶρας Ἡσ. «κλέπτας».

ἀποφωσφόρησις-εως (ἡ) νεώτ. ὁ ἀποχωρισμὸς τοῦ φωσφόρου ἀπὸ ἄλλων σωμάτων, οἷον τοῦ χυτοσιδήρου.

ἀπόφωτα ἐπίρρ. δημ. μετὰ τὰ Φῶτα, μετὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Θεοφανείων.

ἀπόφωτο (τὸ) δημ. τὸ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἀπομένον φῶς, τὸ λυκόφως: Κρυστάλλ.Ποιήμ. (ἐκδ.Φέξ.) 169 **τὸ ἑσπερινὸ τ᾽ ἀπόφωτο στὰ βάθια ἀσπρολογοῦσε.**

ἀπόχα (ἡ) δημ. κ. **ἀπόχη** βλ.λ.: παροιμ. **μὲ τὴν ἀπόχα μόνον οἱ φαράδες πιάνουν φάρια** (δυσχερῆ ἔργα μόνον οἱ ἱκανοὶ κατορθοῦσι).

ἀποχάζομαι ἀποσύρομαι, ἀποχωρῶ, ἀπομακρύνομαι: Ὀδ.Λ 95 **ἀλλ᾽ ἀποχάζεο βόθρου**, ΑΠλ. 181 **ἀλλὰ τάχος γραφίδων ἀποχάζεο.**

ἀποχάζω ὡς τὸ ἀποχάζομαι βλ.λ. Ἡσ. «**ἀπόχασον**· ἀποχώρησον».

ἀποχαιρέτημα-ατος (τὸ) δημ. κ. **ἀποχαιρέτισμα** βλ.λ.

ἀποχαιρετίζω κ. νεώτ. κ. δημ., νεώτ. παθ. ἀόρ. **ἀπεχαιρετίσθην**, δημ. **ἀποχαιρετίσθηκα** ἀποχαιρετῶ, ἀφήνω γειά: σχολ.Σοφ.Τρ.532· ‖ μέσ. **-ομαι** ὡς ἀλληλοπαθές: Ἐρωτόκρ.Β 2057 **μὲ τέτοια λόγια σπλαχνικὰ ἀποχαιρετιστῆκαν**· ‖ μτφ. ἀποχωρίζομαι ἀπό τινας, ἐγκαταλείπω ἢ χάνω τι διὰ παντός: **ἀπεχαιρέτισε τὰ ἐγκόσμια**, - **μ᾽ ἀποχαιρέτισαν οἱ χαρές** (ἀπώλεσα διὰ παντὸς τὴν χαράν), νεώτ. φρ. **ἀπεχαιρέτισε** τὴν νεότητα (ἐγήρασε).

ἀποχαιρέτισμα (τὸ) νεώτ. κ. δημ. συνηθέστ. κατὰ πληθ. **-ατα** τὸ ἀποχαιρετίζειν, τὸ ἔχε γειά.

ἀποχαιρετισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀποχαιρετίζειν βλ.λ., τὸ ἀφήνω γειά: Ἐρωτόκρ.Β 2271 **δίχως ἀποχαιρετισμὸ καὶ δίχως νὰ πεζέψῃ** (χωρὶς νὰ ἀφήσῃ γειά).

ἀποχαιρετιστήριος-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρὸς ἀποχαιρετισμὸν γινόμενος: **ἀποχαιρετιστήριον τηλεγράφημα**, - **γεῦμα**, - **ἀποχαιρετιστήριος τελετή**, - **ἑσπερίς**, - **θεατρικὴ παράστασις.**

ἀποχαιρετιστικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ δι᾽ οὗ τις ἀποχαιρετίζει, ὁ πρὸς ἀποχαιρετισμόν.

ἀποχαιρετῶ-άω νεώτ. κ. δημ. χαιρετίζω τινὰ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀποχωρίζομαι: Σολωμ.Ἀπαντ.12 **μόνο σ᾽ ἀποχαιρετάω** | **γιατὶ πλιὰ δὲ θὰ σὲ ἰδῶ**, - **ἀπεχαιρέτησε δι᾽ ὀλίγων λέξεων τὸν νεκρόν**, - **πρὶν φύγω θάρθω νὰ σ᾽ ἀποχαιρετήσω.**

ἀποχαίρομαι δημ. ὁλοτελῶς, μέχρι τέλους χαίρω ἐπί τινι, μετὰ χαρᾶς ἀπολαύω: **δὲν ἀποχάρηκε τὰ νιάτα του, γιατὶ σκοτώθηκε στὸν πόλεμο**· 2) παύω χαίρων, δὲν χαίρω πλέον ἐπί τινι: **ἀποχάρηκε τὰ καλά του.**

ἀποχαλασμός (ὁ) δημ. ἡ παντελὴς καταστροφή, ὁ πλήρης ὄλεθρος.

ἀποχαλινῶ-όω κ. νεώτ. ἀφαιρῶ τὸν χαλινόν: Ξεν.Ἱππ.11,7· ‖ μτφ. ἀφήνω τινὰ ἀπεριόριστον, ἐλεύθερον, ἀσύδοτον: Πλούτ.Ἠθ.794 C **τὴν πρὸς αὐτὸν αἰδῶ τῶν νέων ἀποχαλινοῦντα**· ‖ μέσ. **-οῦμαι** ἐκτραχηλίζομαι, ἀκολασταίνω.

ἀποχαλίνωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀφαίρεσις τοῦ χαλινοῦ· ‖ μτφ. ὁ ἐκτραχηλισμός, ἡ ἀκολασία: **ἡ ἀποχαλίνωσις τῶν παθῶν**, - **τῶν ἠθῶν κατὰ τὴν μεταπολεμικὴν ἐποχήν.**

ἀποχαλκεύω κατασκευάζω τι ἀπὸ καθαρὸν χαλκόν: Ξεν.Κυν.10,3 **κατὰ δὲ μέσον τὸν αὐλὸν κνώδοντας ἐχέτω ἀποκεχαλκευμένους.**

ἀποχαλκίζω ἀφαιρῶ τὸν χαλκόν, ἤτοι συνεκδ. τὸ χρῆμα (ὡς τὸ δημ. τὶς μπακίρες): ΑΠ 11,282 **Χαλκίδος ἐκ γαίης ἀπεχάλκισε τὴν πόλιν ἡμῶν** (λογοπαικτικῶς πρὸς τὸ **Χαλκίς**).

ἀποχαλκῶ-όω νεώτ., δημ. **-ώνω** ἀφαιρῶ τὸν χαλκόν, ξεμπακιρώνω· ‖ ναυτ. ἀφαιρῶ τὰ ἐκ χαλκοῦ ἐλάσματα ἅτινα ἐπικαλύπτουσι τὴν γάστραν ξυλίνου πλοίου· ‖ εἰδ. ἐπὶ πυροβόλων ὅπλων, ποιοῦμαι ἀποχάλκωσιν βλ.λ.

ἀποχαλκώνω δημ. ἀποχαλκῶ βλ.λ.

ἀποχάλκωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ὑπάρχοντος ἔν τινι μεταλλίνῳ ἀντικειμένῳ χαλκοῦ, ἢ ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ἐπικαλύπτοντος ἀντικείμενόν τι χαλκοῦ· ‖ εἰδ. ἐν τῇ πυροβολικῇ ἡ ἐργασία δι᾽ ἧς ἀφαιρεῖται ὁ ἐντὸς τοῦ κοίλου ταχυβόλων πυροβόλων χαλκός, ὁ ἐκεῖ ἀποτιθέμενος ἐκ τῶν βλημάτων ἕνεκα τῶν τριβῶν αὐτῶν ἐν τῇ ζώνῃ σφηνώσεως.

ἀποχαλνῶ-άω δημ. κ. **ἀποχαλῶ**-άω, ἀόρ. **ἀποχάλασα**, παθ. **ἀποχαλάστηκα**, μτχ. παθ. παρακ. **ἀποχαλασμένος** καταστρέφω τι ὁλοτελῶς, ὀθ. κ. φονεύω: Σάρρ.μτφρ.Εὐρ.Ἱππ.613 **γιέ μου, τί κάνεις; τοὺς δικούς σου ἀποχαλνᾷς**· ‖ διαφθείρω ὁλοκληρωτικῶς: Δραγ.Ὀσ.Ζωντ.152,13 **τὰ γράμματα αὐτὰ τοὺς ἀποχάλασαν**· 2) ἀμτβ. ὅλως φθείρομαι, χαλάω ὁλότελα: **ἀποχάλασε τὸ ρημαδιακό**· ‖ κ. μτφ. ἐκπίπτω ἠθικῶς, ἐξαχρειοῦμαι, διαστρέφομαι: **ἀποχάλασε αὐτὸ τὸ παιδί.**

ἀποχαλυβδῶ-όω νεώτ. μτφ. καθιστῶ τι ἐξ ὁλοκλήρου οἱονεὶ χαλύβδινον, στιβαρόν: Θ᾽Αφεντ.87 **ἀποχαλυβδωθέντες βραχίονες.**

ἀποχαλῶ-άω κ. δημ., μέλλ. **ἀποχαλάσω**, δημ. παθ. κ. μέσ. **ἀποχαλιέμαι** κ. **ἀποχαλιοῦμαι**, ἀόρ. **ἀποχαλάστηκα**, μτχ. παρακ. **ἀποχαλασμένος** χαλαρῶ καὶ ἀπολύω, παραιτῶ, ἀφήνω: Ἀριστφ. Νεφ.762 **ἀλλ᾽ ἀποχάλα τὴν φροντίδ᾽ ἐς τὸν ἀέρα λινόδετον**, Πλούτ.Ἀθ.655 B **ἑαυτὸν δὲ πως ἀποχαλάσας**· 2) δημ. κ. **ἀποχαλνῶ** βλ.λ.

ἀπόχαμα ἐπίρρ. δημ. κ. ἀπόχαμαι βλ.λ.

ἀπόχαμαι ἐπίρρ. δημ. ἐντελῶς χαμαί, ὁλωσδιόλου χάμου, κατάχαμα.

ἀποχαμένος-η-ο δημ. ὁ ἐντελῶς κατεστραμμένος· ‖ ὁ ὁριστικῶς ἐξαφανισθείς· 2) ἐν ἠθ. σημ. ὁ εἰς πλήρη ἐκτραχηλισμόν, ἀκολασίαν ἐκπεσών.

ἀποχαντακώνω δημ. εἰς μεγίστην ἀθλιότητα περιάγω, ὁλωσδιόλου χαντακώνω βλ.λ.· ‖ ἐντελῶς παραμορφώνω, ὅλως ἀσχημίζω: **πῆγε νὰ διορθώσῃ τὴν πρόσοψη τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὴν ἀποχαντάκωσε**, - **ἡ βλογιὰ τὸν ἀποχαντάκωσε.**

ἀποχάνω δημ. χάνω ἐξ ὁλοκλήρου, χάνω τὰ ἀπομείναντα: **ἀπόχασε τὰ λεφτά του στὸ παιγνίδι.**

ἀποχαράζω δημ. λέγω τι μόλις ἀκουόμενος, μόλις ψιθυρίζω τι.

ἀποχαραή (ἡ) δημ. ἡ περάτωσις τοῦ χαράγματος μυλολίθου ὑπὸ τοῦ μυλωθροῦ.

ἀποχαραΐδι (τό) δημ. τὸ εὐθὺς μετὰ τὴν ἀποχαραὴ βλ.λ. πῖπτον ἐκ τοῦ μύλου ἀνάμικτον μὲ τρίμματα λίθου ἄλευρον : **ὁ μύλος εἶναι ἀποχαραὴ καὶ θὰ πάρῃς ἀποχαραΐδια.**

ἀποχαρακῶ-όω μτγν. κ. νεώτ., δημ. **-ώνω** ἀποφράττω, ὀχυρώνω διὰ χαρακώματος : Διον.᾿Αλ.5,58 **ἀπεχαράκου τὰ πέριξ καὶ ἀπετάφρευεν**· 2) νεώτ. κ. δημ. περαίνω τὸ χαράκωμα, ἤτοι τὴν χάραξιν εὐθειῶν διὰ τοῦ κανόνος : **ἀποχαράκωσα τὸ τετράδιο**· 3) δημ. **περαίνω** τὴν διὰ μαχαιριδίου ἀφαίρεσιν δακτυλίου φλοιοῦ ἐκ τοῦ κορμοῦ ἢ τῶν κληματίδων σταφιδαμπέλου : **ἀποχαράκωσα τὴ σταφίδα**· κ. παθ. **-ώνομαι** ἐν τῇ αὐτῇ σημ.· ‖ εἰδ. ἐπὶ πεύκων τὸ οὐδ. τῆς μτχ. **ἀποχαρακωμένο,** τὸ ἐκ τῶν ἐπανειλημμένων πρὸς ῥητινοσυλλογὴν ἐντομῶν μὲ τὸ πολὺ χαράκωμα βλ.λ. καχεκτικόν, φθῖνον δένδρον.

ἀποχαρακώνω δημ. ἀποχαρακῶ βλ. λ.

ἀποχάραξις-εως (ἡ) μτγν. κ. **νεώτ.** ἡ ἐντομή, ἡ χαραματιά : Πλούτ.᾿Ηθ.1079 Ε **πολλὰς ἀποχαράξεις λαμβάνοντα** (τὸν κῶνον)· 2) νεώτ. ἡ περάτωσις τῆς χαράξεως βλ.λ.

ἀποχαράσσω μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποξέω **ἐπί** τινος χαράγματα : ΔίωνΧρ.Λόγ.31,612 **ὁ τὴν ἐπιγραφὴν ἀναιρῶν εἰκόνος τινὸς ἧττόν τι ποιεῖ τοῦ τὴν στήλην ἀποχαράσσοντος**· 2) θεραπεύω δι᾿ ἐγχαράξεως· 3) νεώτ. περαίνω τὴν χάραξιν· 4) δημ. νεύων ψιθυρίζω ἢ χειρονομῶν ὑποδηλῶ τι.

ἀποχαρβάλωμα-ατος (τό) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποχαρβαλώνω βλ.λ.

ἀποχαρβαλώνω δημ. μέσ. κ. παθ. **-ομαι,** ἀόρ. **ἀποχαρβαλώθηκα,** μτχ. παρακ. **ἀποχαρβαλωμένος** ἐπιφέρω πλήρη ἐξάρθρωσιν· ‖ συνηθέστ. ἐπὶ πραγμ. προκαλῶ ἀποσύνθεσιν τῶν μερῶν ἐξ ὧν τι συγκροτεῖται, κάνω χάρβαλο, ξεχαρβαλώνω : **κούνησε - κούνησε ἀποχαρβάλωσες τὴν καρέκλα**· ‖ μτφ. τὸ μέσ. καταρρέω, καταστρέφομαι τελείως : **μὲ τὴν οἰκονομικὴ κρίση ἀποχαρβαλώθηκαν οἱ μικρὲς τράπεζες**· ‖ ἠθικῶς ἐκπίπτω, ὅλως ἐξαχρειοῦμαι : **ἀποχαρβαλωμένο σπίτι** (ἡ ἐν ἠθικῇ ἀποσυνθέσει οἰκογένεια).

ἀποχαρίζομαι κ. μον. χαρίζω, δωρῶ : ᾿Επιγρ., Εὐστ.Πονημ.72,30 **ἀποχαριζόμενος τὰ δῆθεν ὑμέτερα φίλοις ἢ ἄλλοις οἰκείοις**· ‖ παθ. κατὰ τὴν αὐτ. σημ. : Πάπ. **τάλαντον ἀποχαρισθέν σοι.**

ἀποχάρισμα-ατος (τό) Πάπ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποχαρίζεσθαι βλ.λ., ἡ δωρεά, τὸ χάρισμα.

ἀποχαριστῶ-έω ἐπιγρ. ἀνταποδίδω χάριν, δίδω ὀφειλομένην εὐχαριστίαν.

ἀποχασκιασμένος-η-ο δημ. ὁ ἐν ἀποχαυνώσει ὤν.

ἀποχάσκω δημ. κεχηνὼς **εἰμί, ἐν** ἀποχαυνώσει διατελῶ· 2) παρουσιάζω, ἔχω μέγα χάσμα, ξεχειλώνω πολύ, ἐπὶ ἐνδυμάτων· ‖ ἔχω σχισμήν, χάσκισμα, σκισματιά, διάμεσον ἄνοιγμα, ἐπὶ δομῆς, οἷον τοίχου, θύρας κτπ.

ἀποχαυνῶ κ. νεώτ., δημ. **-ώνω,** μτχ. παθ. παρακ. ἀποχαυνωμένος καθιστῶ τι τελείως χαῦνον, ἄτονον : Πλαν. μτφρ.᾿Οβιδ. 15,228 **τὴν τῆς ἡλικίας ῥώμην ἀπ-**· ‖ νεώτ. ἐπὶ προσ. ἐπιφέρω πλήρη χαύνωσιν, ἄμβλυνσιν εἰς τὴν ἀντίληψιν, τὴν βούλησιν κ. γεν. τὴν ζωτικότητά τινος : **ἔχει ἀποχαυνωθῆ ἀπὸ τὴν χρῆσιν ναρκωτικῶν.**

ἀποχαύνωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ κατάστασις τοῦ ἀποχαυνοῦσθαι βλ.λ. : **διατελῶ εἰς ἀποχαύνωσιν.**

ἀποχαυνωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐπιφέρων ἀποχαύνωσιν βλ.λ.

ἀποχέζω δημ. περαίνω τὸ χέζειν, παύομαι χέζων.

ἀποχείλωμα (τό) δημ. τὸ πολὺ ξεχείλωμα βλ. λ.

ἀποχειλώνω δημ. ἀόρ. ἀποχείλωσα, μτχ. παθ. παρακ. **ἀποχειλωμένος** ἔχω χείλη, ἤτοι προεξοχὰς ἐν σχήματι χειλέων, ξεχειλώνω : **τὸ καλορραμένο ροῦχο δὲν ἀποχειλώνει**· ‖ μτφ. φρ. **ἔφαε τὴν ἀποχειλωμένη του** ὑπέστη τὸν προσήκοντα ἐπὶ παίσματι κολασμόν, ὀνειδισμόν κτπ. ἢ ἄ. τὴν ἀπερίφραστον ἄρνησιν εἰς αἴτησίν του, τὴν ἀπόκρουσιν προτάσεώς του ἢ ἐπιδιώξεως, ἰδίως γάμου, ὀρθ. δ. γρ. **ἀποχυλωμένη** βλ. ἀποχυλώνω.

ἀποχειμάζω ἐν χρήσ. ὡς ἀπρόσ. **-ει** παύει ὁ χειμών, παρέρχεται ἡ καταιγίς : ᾿Αριστλ.Πρ.943 Β 31 **ὅταν ἀποχειμάζῃ, εὐδία εἴωθε γίνεσθαι.**

ἀποχείμωνα (τά) δημ. αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τοῦ χειμῶνος· ‖ ὡς ἐπίρρ. περὶ τὰ τέλη τοῦ χειμῶνος· 2) ὁμ. ὡς ἐπίρρ. μετὰ τὴν πάροδον τοῦ χειμῶνος, μετὰ τὸν χειμῶνα.

ἀποχείμωνο (τό) δημ. συνηθέστ. κατὰ πληθ. **ἀποχείμωνα** βλ.λ. : παροιμ. **ὁ χειμῶνας γιὰ τοὺς γέρους, τ᾿ ἀποχείμωνο καὶ γιὰ τοὺς γεροὺς** (ἐξυπονοεῖται τό : ἐνέχει κίνδυνον ὑγείας).

ἀποχειρίζω κ. δημ. ἀποτέμνω τὴν χεῖρα : ᾿Ανών.π.Σουΐδ. **ἀπεχειρίσθη τὴν δεξιάν**· 2) δημ. κ. **ἀποχερίζω** περαίνω ἐργασίαν τινά, δίνω τὸ τελευταῖο χέρι· ‖ εἰδ. ἐπὶ τῶν πρὸς ἀρτοποίησιν ἀλεύρων : **ἀποχερίζω τὸ ψωμὶ** (περατῶ τὴν διὰ τῶν χειρῶν ζύμωσιν)· 3) ὁμ. ἐπὶ τοῦ ἄρτου, ἀποσπῶ διὰ τῶν χειρῶν μέρος τῆς ὅλης ζύμης καὶ δίδω εἰς αὐτὸ σχῆμα ἄρτου, κάνω πλαστάρια, πλάθω τὸ ψωμί.

ἀποχειρόβιος-ον μτγν. ὁ ἀποχειροβίωτος, ὁ χειρῶναξ, ὁ ἐργατικός· ῾Ησ. « **ἀποχειρόβιοι**· οἱ ἁλιεῖς καὶ χειρώνακτες καὶ ἐγχειρογάστορες, οἱ τεχνῖται » : Πολυδ.1,50.

ἀποχειροβιοτικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀποχειροβίοτος βλ.λ., ὁ χειρῶναξ : Θεοδώρ.1,760 **βασιλικοὶ καὶ ἀποχειροβιοτικοί.**

ἀποχειροβίοτος-ον δ. γρ. **-ωτος** κ. νεώτ. ὁ διὰ χειρωνακτικῆς ἐργασίας ποριζόμενος τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ὁ χειρῶναξ : ῾Ηρ.3,42 **ἐγὼ τόνδε ἑλὼν οὐκ ἐδικαίωσα φέρων ἐς ἀγορήν, καίπερ γε ἐὼν ἀποχειροβίοτος,** Ξεν.ΚΠ 8,3,37.

ἀπόχειρος-ον μτγν. ὁ ἀπαράσκευος, ἀπροετοίμαστος, ἀκατάρτιστος : Πολύβ. 23,14,8 **πρὸς ἔνια δὲ τῶν ἐπινοουμένων ἀπόχειρος ὤν.**

ἀποχειροτόνησις-εως (ἡ) ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀποχειροτονεῖν βλ.λ.

ἀποχειροτονία (ἡ) κ. **νεώτ.** ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποχειροτονεῖν βλ.λ.2), ἡ ἔκ τινος ἀξιώματος ἀπόλυσις : Δημ.1330,28 **οὐ πολλῷ.. ὕστερον τῆς ἀποχειροτονίας**· 2) ἐκκλ. ἡ ἐξ ἱερατικοῦ ἀξιώματος καθαίρεσις.

ἀποχειροτονῶ-έω κ. **νεώτ.** ἀποδοκιμάζω, ἀπορρίπτω διὰ χειροτονίας, ἤτοι δι᾿ ἀνατάσεως τῆς χειρός : ᾿Αριστφ.Εἰρ.668 **ἀποχειροτονηθῆναι τρὶς ἐν τἠκκλησίᾳ** (τὴν εἰρήνην)· ‖ **ἐπὶ** νόμων, καταργῶ, καθιστῶ ἄκυρον διὰ χειροτονίας : Δημ. 706,17 **ἐὰν δέ τινες τῶν νόμων τῶν κειμένων ἀποχειροτονηθῶσι**· ‖ ἐν οἱονεὶ κατὰ πλεονασμὸν ἐκφορᾷ ἀποχειροτονῶ μή.. διὰ χειροτονίας ἀποφαίνομαι ὅτι δὲν..· κ. παθ. : αὐτ.703,24 **ὡς ἀποχειροτονήσαθ᾿ ὑμεῖς μὴ φίλι᾿ εἶναι**· 2) **ἐπὶ** προσ. παύω τῆς ἀρχῆς, ἀπολύω ἐκ τοῦ ὑπουργήματος διὰ χειροτονίας· ἀντίθ. ἐπιχειροτονῶ : αὐτ.676,10 **ἀποχειροτονήσατε μὲν τὸν στρατηγόν,** Δείν.110,12 **ὁ δῆμος.. ἀπεχειροτόνησεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς τῶν ἐφήβων ἐπιμελείας**· ‖ ἐκκλ. καθαιρῶ τινα ἀπὸ ἱερατικοῦ ἀξιώματος· 3) ὁμ. ἐπὶ προσ. διὰ χειροτονίας ἀπαλλάσσω τῆς κατηγορίας, ἀθῳῶ : Δημ.583,7 **ὁ δῆμος ἀκούσας ἀπεχειροτόνησε Μειδίου.**

ἀποχειροῦμαι-όομαι μον. κυριεύω, ὑποτάσσω : Εὐστ.Πονημ.283,23 **τὸ Δυρράχιον ἀπονητὶ ἀποχειροῦνται.**

ἀποχεριάζω δημ. περικλείω τι ὁλοτελῶς ἐν

τῇ δρακί· || μέσ. -ομαι παθ. ἀόρ. **ἀποχεριάστηκα** ἁπλῶς ἔχω ἐν ταῖς χερσίν, πιάνω στὰ χέρια: **ἀποχεριάστηκα τὸ φωμὶ καὶ δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἄλλη δουλειά·** 2) καταβάλλω τινά, τὸν κάνω τοῦ χεριοῦ μου, ἐπὶ πάλης κ. γεν. ἐπὶ συμπλοκῆς διὰ τῶν χειρῶν.

ἀποχερίζω δημ. ζυμώνω ἀδεξίως τὰ πρὸς ἀρτοποίησιν ἄλευρα· 2) ἐν σπουδῇ, βιαστικά, χέρι-χέρι ἀποτελειῶ οἰκιακήν τινα ἐργασίαν· 3) κ. **ἀποχειρίζω** βλ.λ.2) κ.3).

ἀποχεριοῦ ἐπίρρ. δημ. προχείρως, ἐξ ὑπογείου· 2) φρ. **ἀποχεριοῦ μου** εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, εἰς τὴν δικαιοδοσίαν μου, τὸ ἐπ' ἐμοί, στὸ χέρι μου: **δὲν εἶναι ἀποχεριοῦ μου νὰ κάνω αὐτὴ τὴ χάρη** (δὲν ἔχω ἐξουσίαν ἢ εὐχέρειαν νά..).

ἀποχέρισμα (τό) δημ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποχερίζω βλ.λ.

ἀποχερσό-όω μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. μετατρέπω τι εἰς ξηράν, εἰς γῆν χέρσον: Γρηγ.Ναζ.3,925 D· 2) νεώτ. τὸ μέσ. **ἀποχερσοῦμαι** ἐπὶ ἀγρῶν, καθίσταμαι ὅλως χέρσος, συνών. ξαγριεύω.

ἀποχερσώνομαι νεώτ. κ. δημ. μέσ. ἀόρ. **ἀποχερσώθηκα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἀποχερσωμένος** ἐπὶ ἀγρῶν, ἀπομένω ἀκαλλιέργητος, γίνομαι ὅλως χέρσος, ξαγριεύω.

ἀποχέρσωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἐπὶ ἀγρῶν, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποχερσώνομαι βλ.λ., τὸ γενέσθαι χέρσον: **ἡ ἀποχέρσωσις τῶν γαιῶν.**

ἀπόχεσμα (τὸ) δημ. ἡ περάτωσις τοῦ χέζειν.

ἀποχέτευμα-ατος μσν. ἡ ἐξ ἀποχετεύσεως, ἀπαγωγῆς ὑδάτων διὰ πορθμοῦ προερχομένη περίκλειστος ὑγρὰ ἔκτασις, οἷον κλειστὴ θάλασσα, λίμνη ἢ λιμνοθάλασσα: Εὐστ. εἰς Διον.Π 92,11 τοῦ **Ἀραβίου κόλπου, ὃς τῆς νοτίας θαλάττης ἐστὶν ἀποχέτευμα.**

ἀποχέτευσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποχετεύειν, ἡ δι' ὀχετοῦ ἀπαγωγὴ ὕδατος ἢ ἐν ὑδαρεῖ διαλύσει οὐσιῶν, συνήθως ἐπιβλαβῶν: Φίλ.1,29 **ἀποχέτευσις περιττωμάτων.**

ἀποχετευτήριος-ον νεώτ. ὁ δι' ἀποχέτευσιν βλ.λ.: **ἀποχετευτήριος σωλήν.**

ἀποχετευτικός-ή-όν νεώτ. ἀποχετευτήριος βλ.λ., ὁ πρὸς ἀποχέτευσιν, ὁ δι' οὗ ἡ ἀποχέτευσις, ὁ ἀποχετεύσει συναφής: **ἀποχετευτικοὶ αὔλακες, - ἀποχετευτικὰ ἔργα, - ἀποχετευτικαὶ προσπάθειαι.**

ἀποχετευτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἀποχετεύσεως βλ.λ.

ἀποχετεύω κ. νεώτ. δι' ὀχετοῦ ἀπάγω, ἐνεργῶ ἀποχέτευσιν βλ.λ.: Πλάτ.Πολ.485 D **ὥσπερ ῥεῦμα ἐκεῖσε ἀπωχετευμένον·** || μτφ. μέσ.: Λογγῖν.13,3 **Πλάτων ἀπὸ τοῦ Ὁμηρικοῦ νάματος εἰς αὐτὸν μυρίας παρατροπὰς ἀποχετευσάμενος·** 2) μεταθέτω ἀπό τινος εἰς ἕτερον: Πλούτ.Ἠθ.485 F **πρὸς ἑτέρους ἀποχετεύειν τὸ βάσκανον.**

ἀποχεύομαι ἀποχέω βλ.λ.

ἀποχέω ποι. ἀποχεύω (ἐν τμήσ.), ἀποχεύομαι, ἀόρ. **ἀπέχεα,** ἐπ. **ἀπέχευα** ἐκχέω: Ὀδ.Χ 85 **ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε,** Εὐρ.Ἴων 148 **παγάν, ἃν ἀποχεύονται Κασταλίας δῖναι·** 2) χύνομαι ἔξω: Διοσκ.2,90 **τοῦ μὲν ἀποχεομένου ὕδατος, τοῦ δὲ ἐπιχεομένου·** 3) ἐπὶ φύλλων φυτῶν, ἀποπίπτω, πέφτω χάμω: Πλούτ.Ἠθ.332 B **ἀποχυθέντα φύλλα·** 4) ἐπὶ γεννημάτων, βλαστάνω: Θεόφρ. ΦΙ 4,4,10 **ἀποχεῖται δὲ** (τὸ ὄρυζον) **οὐκ εἰς στάχυν** (δὲν βγάζει στάχυα)· || μέσ. -ομαι ἐκβλαστάνω, ἐκφύω: Νίκ.Θηρ.658 **νέον δ' ἀπεχεύατο ποίην·** || ἐπὶ τοῦ στάχυος, ὅστις ἀναφαίνεται, ὅταν ἀνοίγῃ ὁ κάλυξ, ἐκφαίνομαι, ξεπροβάλλω, βγαίνω ἔξω, ξεπετιέμαι: Θεόφρ.ΦΙ 8,2,5 **ἀποχυθεὶς δ' εὐθὺς** (ὁ στάχυς) **ἀνθεῖ.**

ἀπόχη (ἡ) δημ. κ. -α κ. **ἀπόχι** (τό) ἡ ὑποχή, ἁλιευτικὸς ἐν εἴδει δικτύου θύλακος, ἔχων στεφάνην συνήθως ξυλίνην, εἰς ἣν εἶναι προσηρμοσμένη ἐπιμήκης λαβή· σχόλ. Ὀππ.Ἁλ.1,3 «ὑποχαὶ τὰ κακῶς λεγόμενα ἀπόχια»: Ζερβ.Τραγ. ΚΚ 39,13 **νύχτιος φαρὰς ὁ νοῦς μου ρίχνει ἀπόχη | στοῦ ὕπνου σου τὸ πέλαγο·** || μτφ. φρ. **τὸν ἔπιασα στὴν ἀπόχη** (κατέλαβον πράττοντα κακόν τι ἢ εἰς ἀμηχανίαν περιήγαγον).

ἀποχή (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπόστασις, διάστημα: Πτολ.Γεωγρ.1,1,4 **ἐξ ἀποχῆς αὐτάρκους·** 2) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀπέχεσθαι, ἀποφεύγειν τὴν χρῆσιν τινός, ἡ ἐγκράτεια: Πλούτ.Δημήτρ.28 **ἀποχὴ τροφῆς,** Μην.1,24 Συνεξάρ. **Διὰ τ' ἴσης καρτερίας καὶ ἀποχῆς τῶν κατ' αἴσθησιν ἡδονῶν·** || νεώτ., δημ. κ. τὸ μὴ μετέχειν τινός, τὸ μὴ προσέρχεσθαι πρὸς συνεργασίαν: **ἀποχὴ ἀπὸ τῶν ἐκλογῶν, - ἀπὸ τοῦ Κοινοβουλίου·** 3) ἀπόδειξις, δι' ἧς ὁ δανειστὴς βεβαιοῖ ὅτι ἔλαβε τὰ ὀφειλόμενα, ἀπόδειξις ἐξοφλήσεως χρέους: ΑΠ 11,233 **Φαῖδρος ἔγραφε λαβὼν εἰκονικὴν ἀποχήν·** 4) νεώτ. ἀστρον. ἐν τῇ 1η σημ.: **ἀποχὴ πλανήτου** ἡ γωνιώδης ἀπόστασις αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἡλίου.

ἀπόχηρος (ὁ) δημ., θηλ. -α ὁ χῆρος, ὁ ἐν χηρείᾳ ζῶν, ὁ χηρευόμενος: Παπαδ.Χρ.Δ (ἐκδ. Φεξ.) 17,36 **εἶχα ὑπανδρευθῇ πρὸ δέκα χρόνων.. ἀλλὰ τώρα εἶμαι ἀπόχηρος.**

ἀποχηροῦμαι-όομαι ἀποστεροῦμαι: Ἀριστφ. Εἰρ.1013 **ὀλόμαν, ἀποχηρωθεὶς τᾶς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας.**

ἀπόχι (τὸ) κ. δημ. κ. **ἀπόχη** βλ.λ.

ἀπόχιμος-ον μτγν. ὁ δι' ἀποχὴν βλ.λ.3), ὁ ἐπὶ ἐξοφλήσει χρέους: Πάπ. **ἀπόχιμα γράμματα.**

ἀποχινοπώρου ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὴν περίοδον τοῦ φθινοπώρου· 2) μετὰ τὸ φθινόπωρον.

ἀποχιονιά (ἡ) δημ. ἡ μετὰ τὴν τῆξιν τῆς χιόνος χρονικὴ περίοδος: **ἔστησε στὴν ἀποχιονιὰ παῖδες.**

ἀποχλίζω μτγν. κινῶ διὰ τοῦ μοχλοῦ (ἀμφ.).

ἀποχλωμιαίνω δημ. δ.γρ. **-χλομιαίνω** καθίσταμαι ὁλοτελῶς χλωμός, γίνομαι κάτωχρος: Ἐρωτόκρ.Δ 300 **τὸ πρόσωπ' ἀποχλόμιαινε, κι ἤτρεμε σὰν καλάμι, - ἀποχλώμιασε ἀπὸ τὶς θέρμες·** || κ. μτβ. καθιστῶ τινα ὅλως χλωμόν: **τὸν ἀποχλώμιασε ὁ φόβος - τὸ μαράζι - ἡ ἀναγούλα.**

ἀποχλωρίας Ἡσ. «οὐ ἀπὸ αἰσχύνης ἢ μανίας ἡ χρόα τῆς ὄψεως ἀλλάσσεται».

ἀποχλώρωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ὁλοτελὴς χλώρωσις βλ.λ.

ἀποχοιριάζειν Ἡσ. «ἀποσοβεῖν, ὡς χοῖρον ἐλαύνειν», αὐτ. «**ἀπεχοιρίασεν**· ἀπεσκίρτησεν· οἱ δὲ ἀπὸ τῶν χοίρων ἀπέπληξεν».

ἀποχοίρωσις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ εἰς χοῖρον μεταμόρφωσις: Εὐστ.1656,32· || νεώτ. μτφ. ἡ μεγάλη ἠθικὴ κ. γεν. ψυχικὴ κατάπτωσις, τὸ ἀποπροστύχεμα· συγγ. ἀποκτήνωσις.

ἄποχον (τό) Πάπ. κ. **ἄποχος** (ὁ) ἀπόδειξις ἐξοφλήσεως.

ἀποχοντραίνω δημ. ἀόρ. ἀποχόντρηνα γίνομαι καθ' ὑπερβολὴν χονδρός, παχύς· 2) μτφ. γίνομαι ὁλότελα χοντρός, ἤτοι οὐχὶ λεπτὸς τοὺς τρόπους, καταντῶ χυδαῖος, βάναυσος· || ὁ τὴν εὐστροφίαν τοῦ πνεύματος παντελῶς ἀπολέσας· 3) κ. μτβ. ἐν ἀμφ. ταῖς σημ.: **ἡ πολυφαγία τὸν ἀποχόντρηνε, - τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀποχόντρηνε τὸ μυαλό.**

ἀποχόντρι (τὸ) δημ. περιληπτ. τὰ ἐκ τοῦ κοσκινίσματος ἀλεύρων σκύβαλα.

ἀποχόντρια (τὰ) δημ.κ. **ἀποκόντρια** ἡ ὑποχονδρία

ἀποχόντριος-ια-ο δημ. κ. **ὑποχ-** κ. **ὑποκ-** ὁ ἀπὸ χαρακτῆρος σκυθρωπὸς καὶ δύστροπος· || ὁ ἀποφεύγων τὴν μετ' ἄλλων ἀναστροφήν· συγγ. μισάνθρωπος.

ἀπόχοον (τὸ) Πάπ. πιθαν. τὸ ἀπόχυμα βλ.λ.

ἀποχορδίζομαι νεώτ. γίνομαι παράχορδος: **ἀποχορδισμένον μουσικὸν ὄργανον.**

ἀπόχορδος-ον μτγν. παράχορδος, παράφωνος : Κλημ.᾿Αλ.Στρωμ.2,493,33 **ἵνα μή τινες ἔκτονον καὶ ἀπόχορδον φῶσιν.**

ἀποχορτάζω μτγν. τρέφω, παχύνω καθ᾿ ὑπερβολήν, τελείως χορτάζω βλ.λ. : Σωσίθ.2,13.

ἄποχος-ον κ. ὁ ἀπόχιμος βλ. λ. : Πάπ. **ἄποχα γράμματα**· ‖ τὸ οὐδ. -ον κ. ὡς οὐσ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. : Πάπ. **πέμψαι τὸ ἄποχον** (τὴν ἀπόδειξιν ἐξοφλήσεως χρέους)· 2) ῾Ησ. «**ἄποχον**· ἀπότεχνον, οἱ δὲ ἄγροικον, οἱ δὲ μάταιον».

ἀποχραίνω ἐπιχρωματίζω, ἐκχρωματίζω τοὺς ζωηροὺς τόνους χρώματος εἰκόνος, βαθμιαίως μεταβάλλω χρῶμά τι ἀπὸ ἀνοικτοῦ εἰς σκοτεινόν, τὸ ἀμαυρῶ, τὸ σκοτεινιάζω ἢ τὸ ἀδυνατίζω : Πλάτ. Νόμ.769 Α· 2) παθ. -ομαι σκιάζομαι, ὀρθότ. ὑφίσταμαι ἀλλοίωσιν τοῦ χρώματος : αὐτ. Πολ.586 Β **ἐσκιαγραφημέναις, ὑπὸ τῆς παρ᾿ ἀλλήλας θέσεως ἀποχραινομέναις**· 2) μέσ. ἐπὶ καρπῶν, ἀλλάσσω τὸ χρῶμα : ᾿Αριστλ.Κόσ.796 Α 24 **ἀποχραίνεται καὶ μεταβάλλει εἰς τὸ τοῦ ἁλουργοῦ χρῶμα**

ἀπόχρανος ῾Ησ. «ἀκάλυπτος, ἀπροφάσιστος».

ἀπόχρεα ἐκκλ. μσν. τὰ πρὸς οἰκιακὴν χρῆσιν ἔπιπλα, τὰ χρειαζούμενα τοῦ σπιτιοῦ : Συνοδ.Κῶδ. Λατερανοῦ 4,19 **τινὲς κληρικοὶ τὰς ἐκκλησίας οὕτως ἐκτιθέασιν ἀποχρέοις ἰδίοις τε καὶ ἀλλοτρίοις ὡς μᾶλλον οἰκίας λαϊκῶν ἢ θεοῦ βασιλικὰς φαίνεσθαι.**

ἀπόχρεμμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. τὸ ἀποχρεμπτόμενον, τὸ ἀποπτυόμενον φλέγμα· ῾Ησ. «**ἀποχρέμματος**· ἀποπτύσματος» : ῾Ιππ.Τόπ.῎Ανθρ.16 **ἀποχρέμματος ἔτι ἐν τῷ πλεύμονι ἐόντος.**

ἀποχρεμπτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ εἰς ἀπόχρεμψιν συντελῶν : **φάρμακα ἀποχρεμπτικὰ** (προκαλοῦντα ἢ εὐχεραίνοντα τὴν ἀπόχρεμψιν).

ἀποχρέμπτομαι κ. νεώτ. κάμνω ἀπόχρεμψιν, βήχων ἀποπτύω φλέγμα : ῾Ιππ.Διαίτ.58 **ἀποχρέμπτεσθαι τὰ ἐνεχόμενα.**

ἀπόχρεμψις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ κάμνειν ἀπόχρεμμα βλ.λ. : ῾Ιππ.᾿Αφ.4,47 **αἱ ἀποχρέμψιες αἱ ἐν τοῖσι πυρετοῖσι μὴ διαλείπουσιν**· 2) κ. νεώτ. τὸ ἀποχρέμπτεσθαι βλ.λ. ἤτοι ἡ ἀπόπτυσις τῶν ἐκκρίσεων, αἵτινες παράγονται εἰς τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα ἕνεκα ὀργανικῆς παθήσεως ἢ λειτουργικῆς διαταραχῆς αὐτῶν : Μελέτ.ἐν ᾿Ανεκδ.Κραμ.3,104,24 «ἀπόχρεμψις δὲ ἐπὶ τῇ καθάρσει τοῦ λάρυγγος καὶ τραχείας ἀρτηρίας».

ἀποχρεόντως ἐπίρρ. δωρ. ἀντὶ **ἀποχρώντως** βλ.λ.

ἀποχρεοῦμαι δημ. ἀποτίω χρέος, ξεχρεώνομαι.

ἀποχρέωμα (τὸ) δημ. ἐκδούλευσις ἢ εὐεργεσία ἐπαγομένη εὐγνωμοσύνην.

ἀποχρεωμός (ὁ) δημ. κ. **ὑποχρεωμός** ἡ ὑποχρέωσις, ἡ δι᾿ ἐκδούλευσιν ἢ εὐεργεσίαν ὀφειλομένη εὐγνωμοσύνη, τὸ νὰ χρωστᾷ κανεὶς χάρη.

ἀποχρεώνω δημ. ὑποχρεώνω, προσφέρω εἴς τινα ἐκδούλευσιν, εὐεργεσίαν ἐπαγομένην εὐγνωμοσύνην.

ἀποχρέωση (ἡ) δημ. ἡ ὑποχρέωσις, ὁ. ἀποχρεωμός βλ.λ.

ἀποχρηματίζω μτγν. κ. ᾿Επιγρ. περατῶ, τερματίζω συζήτησιν ἐπί τινος θέματος : Φιλόδ.Θε.3,14 **ἀποχρημ- λόγον** (ἀμφ.)· 2) ᾿Επιγρ. -ομαι ἐπὶ ἐγγράφου, κατατίθεμαι, καταγράφομαι ἐν ἐπισήμῳ ἀντιγράφῳ : ἀποχρ- **ἐν τοῖς ἀρχείοις.**

ἀποχρήματος ὁ χρημάτων (περιουσίας) ἀποστερητικός, ὁ δι᾿ ἁρπαγῆς χρήματος : Αἰσχ.Χο.275 **ἀποχρημάτοισι ζημίαις ταυρούμενον** (ὀργιζόμενον διὰ τὴν ἐξ ἀποστερήσεως τῆς περιουσίας ζημίαν· ἄ. ἑρμ. **ἀποχρήματοι ζημίαι** = οὐχὶ χρηματικαὶ τιμωρίαι, ἀλλ᾿ αἱματηραί.

ἀπόχρησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ καθ᾿ ὑπερβολὴν χρῆσις, ἡ κατάχρησις : Πλούτ.᾿Ηθ.267 F **ἀποχρήσεις καὶ συστολαὶ τῶν περιττῶν** (ἀμφ. κατὰ διάφ. ἑρμ. ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ . .), ΚΔΚολ.2,22 **μὴ ἅψῃ μηδὲ γεύσῃ μηδὲ θίγῃς - ἅ ἐστι πάντα εἰς φθορὰν ἀποχρήσει.**

ἀποχρηστικῶς ἐπίρρ. μτγν. ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἀποχρώντως βλ.λ. : Διογ.Λ 7,160.

ἀπόχριστα ἐπίρρ. δημ. μετὰ τὰ Χριστούγεννα.

ἀποχρίω μτγν. μέλλ. -ίσω ἀπολείφω.

ἀποχρυσῶ-όω μτγν. μετατρέπω εἰς χρυσὸν ἢ εἰς χρυσᾶ νομίσματα· 2) κάμνω ἐπιχρύσωσιν : ᾿Αρτεμίδ.1,9,73 **ἵνα ἀπαργυρωθῇ ἢ ἀποχρυσωθῇ.**

ἀποχρυσώνω δημ. καθιστῶ τι ἐξ ὁλοκλήρου χρυσοῦν, τὸ κάνω ὁλόχρυσο· 2) κ. ἀντιθ. ἀφαιρῶ τὸ ἐκ χρυσοῦ λεπτὸν ἐπικάλυμμα, τοῦ ξεφλουδιάζω τὸ χρυσάφι.

ἀποχρῶ-άω ἰων. -**χρέω**, ἀπαρ. -**χρῆν**, ἰων. -**χρᾶν**, μτχ. -**χρῶν**, -**χρῶσα**, ποι. -**έχρη**, ἰων. -**έχρα**, μέλλ. -**χρήσω**, ἀόρ. -**έχρησα** ἀρκῶ, ἐπαρκῶ, φθάνω : Δημ.46,10 **τηλικαύτην ἀποχρῆν οἶμαι τὴν δύναμιν,** ᾿Αριστφ.ἀπ.417 **ἡλικία ἀποχρῶσα,** ῾Ηρόδ.5,31 **ἀποχρέουσι . . ἑκατὸν νέες χειρώσασθαι**· συνήθ. τὸ γ´ ἑνικ. μετὰ δοτ. : αὐτ. 7,43,196 **ποταμὸς οὐκ ἀπέχρησε τῇ στρατιῇ πινόμενος,** ᾿Ισοκρ.88 Α **ἀπόχρη μοι τοσοῦτον**· ἀπρόσ. : ῾Ηρόδ.1,66 **ἀποχρᾷ μοι ἄγειν,** αὐτ. 7,148 **ἀπέχρα σφι ἡγεομένοισι**· ὁμοίως ἀπρόσ. : ῾Ιππ.597,7 **ἀπόχρη τινὸς** (ὑπάρχει ἀρκετὸν ἔκ τινος)· 2) παθ. ἱκανοποιοῦμαι, εἶμαι εὐχαριστημένος : ῾Ηρ.1,37 **ἀποχρεομένων τούτοισι τῶν Μυσῶν**· ‖ ὁμ. ἀπροσώπ. : αὐτ. 8,14 **ἀπεχρέετό σφι ἡσυχίην ἄγειν**· 3) μέσ. -**χράομαι**, ἰων. -**χρέομαι** μεταχειρίζομαί τι πρὸς ὠφέλειάν μου : Θουκ.1,68 **ἐπικαιρότατον χωρίον . . ἀποχρῆσθαι**· 4) κάμνω κατάχρησιν : Δημ.555,22 **εἰς ταῦτα ἀποχρῆσθαι τῷ πλουτεῖν**· 5) μετ᾿ αἰτιατ. φθείρω, ὅθ. κ. ἀποκτείνω : Θουκ.3,81 **ἐκ τῶν νεῶν ὅσους ἔπεισαν ἐσβῆναι ἐκβιβάζοντες ἀπεχρῶντο.**

ἀποχρώζω ἀποχρώννυμι βλ.λ.

ἀποχρωματίζω νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. δημ. **ἀποχρωμάτισα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἀποχρωματισμένος** ἀφαιρῶ τὸ χρῶμα τινός· ‖ παθ. -ομαι ὑφίσταμαι ἀπώλειαν, ἀλλοίωσιν, ἐξασθένησιν τοῦ χρώματος, ξεθωριάζω, ξεβάφω· 2) δημ. περαίνω τὴν διὰ χρώματος ἐπίχρισιν, τελειώνω τὸ χρωμάτισμα : **ἀποχρωμάτισε τὰ παράθυρα.**

ἀποχρωμάτισις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἀποχρωματίζειν βλ.λ., ἡ ἀφαίρεσις τοῦ χρώματος· ‖ ἡ ἐξασθένησις, ἡ ἐλάττωσις τῶν ζωηρῶν τόνων χρώματος, τὸ ξεθώριασμα.

ἀποχρωμάτισμα (τὸ) δημ. ἡ συντέλεσις τοῦ χρωματίσματος : **γιὰ τὸ ἀποχρωμάτισμα τῶν παραθυριῶν πληρώσαμε τρία μεροκάματα.**

ἀποχρωματισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἀποχρωμάτισις βλ.λ.

ἀποχρωμένως ἐπίρρ. μτγν. ἀποχρώντως βλ.λ. : Φιλόδ.Ρητ.2,87S (ἀμφ.).

ἀποχρῶν-ντος (ὁ) **λόγος** μτχ. ἐνεστ. τοῦ ἀποχρῶ βλ.λ. ἐν τῇ λογικῇ, ὁ ἐπαρκής· ‖ γεν. ὁ δικαιολογῶν : **ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου.**

ἀποχρώννυμι μτγν., νεώτ. -ύω ἀποχραίνω βλ.λ. : Πολυδ.7,129 **χρῶσαι, ἐπιχρῶσαι, ἀποχρῶσαι**· 2) νεώτ. -ύω ἀποχρωματίζω βλ.λ.

ἀποχρώντως ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. ἐπαρκῶς, ἀρκούντως, μετ᾿ εὐλόγου δικαιολογίας : Πλάτ.Πολ. 429 Α **ἀποχρώντως εἰρῆσθαι,** Θεοδ.Μετ. ἐν Σάθ. 1,150 **ἀποχρώντως ἔχειν τῇ τε πόλει τῆς περὶ ταῦτα φιλοτιμίας τῶν ἔργων, - ἐδικαιολόγησεν ἀποχρώντως τὴν ἀπουσίαν του.**

ἀποχρωσίμετρον (τὸ) νεώτ. ὄργανον πρὸς καταμέτρησιν τῆς ἀποχρώσεως βλ.λ.2), τοῦ ἀποχρωματισμοῦ.

ἀπόχρωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -η ἡ βαθμιαία μετάβασις ἀπὸ βασικοῦ χρώματος εἰς ἄλλα ἢ ἀπὸ σκοτεινοῦ χρώματος εἰς ἀνοικτὸν καὶ τἀνάπαλιν : Πλούτ.᾿Ηθ.346 Α **᾿Απολλόδωρος ὁ ζωγράφος ἀνθρώπων πρῶτος ἐξευρὼν φθορὰν καὶ**

ἀπόχρωσιν σκιᾶς· ‖ νεώτ. κ. δημ. ἡ παραλλαγὴ βασικοῦ τινος χρώματος : **ὑφάσματα εἰς ὅλας τὰς ἀποχρώσεις τοῦ πρασίνου·** ‖ κατ' ἐπέκτ. **ἀπόχρωσις ἤχου** (ἦχος ἐλαφρῶς διαφέρων ἀπὸ τοῦ βασικοῦ), **ἀπόχρωσις φωνῆς** (παραλλαγή)· ‖ νεώτ. κ. δημ. κ. μτφ. : **ἀπόχρωσις ἐννοίας** (ἔννοια ἐλαφρῶς διάφορος τῆς κυρίας), - **ἀποχρώσεις πολιτικοῦ κόμματος·** 2) νεώτ. ἡ ἀπώλεια ἢ ἀλλοίωσις τοῦ χρώματος, ὁ ἀποχρωματισμὸς βλ.λ., τὸ ξεχρωμάτισμα, τὸ ξεθώριασμα.

ἀποχρωστικός-ή-όν νεώτ. ὁ προκαλῶν ἀποχρωματισμόν, ξεχρωμάτισμα, ὁ ἀποχρωματίζων βλ. λ. : **ἀποχρωστική οὐσία.**

ἀποχταίνω δημ. κ. ἀποχτάω κ. ἀποχτῶ βλ. λ. ἀποκτῶ, κτῶμαι.

ἀποχτάω δημ. κ. **-αίνω** κ. **ἀποχτῶ** βλ.λ. ἀποκτῶ βλ.λ.

ἀποχτενίδι (τὸ) δημ. κ. **ἀποκτενίδι** βλ.λ. : δ.τραγ. **τῶν κατσαρῶ σου τῶ μαλλιῶ νά 'χα τ' ἀποχτενίδια.**

ἀποχτενίζω δημ. περαίνω τὸ κτένισμα, ἀποχτενίζω βλ.λ.

ἀπόχτημα (τὸ) δημ. ἀπόκτημα βλ.λ.

ἀποχτήνω δημ. ἀποκτῶ βλ.λ.

ἀποχτίζω δημ. περαίνω τὴν κτίσιν, τὴν οἰκοδομίαν, κτίζω ὁλότελα : ἀπόχτισα τὸ **σπίτι.**

ἀπόχτυπος (ὁ) δημ. ὁ ξηρὸς εὐδιάκριτος ἦχος : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 38,21 **κι ὁ ἀπόχτυπός του σά βαριά μιλιά** (ἐπὶ ἤχου ὡρολογίου)· 2) συνεκδ. ἐπὶ τῶν παλμῶν τῆς καρδίας, ὁ ταχὺς καὶ ἔντονος κτύπος : **ἀπό τὸ θυμό, - ἀπό τὸ φόβο, - ἀπό τὴν τρεχάλα ἔχει ἀπόχτυπο·** 3) συνεκδ. μτφ. ἡ ψυχικὴ ἀνησυχία : **εἶδε κακὸ ὄνειρο γιά τὸν πατέρα της κι εἶχε ὅλη τὴν ἡμέρα ἀπόχτυπο.**

ἀποχτυπῶ-άω δημ. περαίνω τὴν τύψιν, τελειώνω τὸ κτύπημα βλ.λ. : **ἀποχτύπησα τὸ γάλα** (ἐπέρανα τὴν διὰ δαρμοῦ ἀποβουτύρωσιν τοῦ γ-)· 2) μτφ. κάμνω ὑπαινιγμόν, πλαγίως, ἐντέχνως, ἐπιτηδείως ὑπενθυμίζω : **ὅλο μᾶς τὴν ἀποχτυπᾶ τὴν χάρη ποὺ μᾶς ἔκαμε.**

ἀποχτῶ-άω δημ. παθ. **ἀποχτιέμαι,** ἀόρ. **ἀποχτήθηκα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἀποχτημένος** κτῶμαι, τὸ νεώτ. ἀποκτῶ βλ.λ. : δ.τραγ. **μαράζασε ἡ καρδούλα μου κι ἀπόχτησα μαράζι,** Δραγ.Ὀσ.Ζωντ.19 **γιατί δὲν εἶναι τίποτε ποὺ ν' ἀξίζῃ ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὸ ἀποχτήσω·** ‖ παθ. γίνομαι κτῆμα τινός, περιέρχομαι εἰς τὴν κυριότητά τινος, εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ νομήν : **δόξα, - ὑπόληψη, - πλοῦτος ποὺ ἀποχτήθηκε μὲ κόπους·** ‖ κ. ἐν εἰδ. σημ. ἐπὶ γυναικός : **ἀποχτήθηκε ἀπὸ πολλούς·** παροιμ. **κι ἀπὸ τὰ βιὸς τὸ τίμια ἀποχτημένο παίρνει ὁ διάβολος τὸ μισό.**

ἀποχυδαΐζω νεώτ. καθιστῶ τι ἐντελῶς χυδαῖον, ἐκχυδαΐζω : **ἀποχυδαΐζω λέξεις.**

ἀποχυδαιοῦμαι-όομαι νεώτ. καθίσταμαι ἐντελῶς χυδαῖος.

ἀποχυδαϊσμός (ὁ) νεώτ. τὸ καθιστάναι τι ἐντελῶς χυδαῖον, ὁ ἐκχυδαϊσμός.

ἀποχυλίζω μτγν. μέλλ. **-ίσω** κ. **-ιῶ** ἀφαιρῶ, ἐξάγω τὸν χυλὸν ἢ χυμόν· διὰ μασήσεως ἐξάγων τὸν χυμόν τον ἀπομυζῶ : Διοσκ.1,115 **διαμασώμενοι τὴν ῥίζαν οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἀποχυλίζουσιν ἐκπτύοντες τὸ διαμάσημα·** ‖ κ. παθ. ἀπομυζῶμαι : Διοσκ. 1,117 **ὑποτιθεμένη τῇ γλώττῃ καὶ ἀποχυλιζομένη.**

ἀποχύλισμα-ατος (τὸ) μσν. ὁ ἀφαιρεθείς, ἐξαχθεὶς χυλὸς ἢ χυμός, τὸ ἐκχύλισμα : Γεωπ.15,6,1 **μαλάχης ἀγρίας ἀποχύλισμα.**

ἀποχυλῶ-όω δημ. **-ώνω,** παθ. **ἀποχυλώνομαι,** ἀόρ. **ἀποχυλώθηκα,** μτχ. παρακ. **ἀποχυλωμένος** ἀποχυλίζω βλ.λ. : Ἱππ. Γυν.1,93· 2) δημ. ἐπὶ ἐδέσματος, ἰδία ὀσπρίων καθ' ὑπερβολὴν ἑψηθέντων, ἐντελῶς πολτοποιοῦμαι, ὁλότελα χυλώνω, διαζωμεύομαι : **παράβρασαν τὰ ροβίθια κι ἀποχυλώσανε·** ‖ παθ. κ. ἐν μέσ. σημ. ὑφίσταμαι ἀποχύλωσιν, ὅλως διαζωμεύομαι ἐξ ἐνεργείας ἄλλου ἢ ἀπ' ἐμαυτοῦ· ‖ ἡ μτχ. παθ. παρακ. ἐν τῷ θηλ. μτφ. ἐν φρ. **ἔφαγε τὴν ἀποχυλωμένη του** (ὑπέστη δεινὴν ἐπίπληξιν ἢ ἄ. ἄρνησιν εἰς πρότασιν ἢ αἴτησιν του)· πρβλ. χυλόπιττα κ. ἀποχειλώνω.

ἀποχύλωμα (τὸ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποχυλῶ βλ.λ.2).

ἀποχυλώνω δημ. ἀποχυλῶ βλ.λ.

ἀποχύλωσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποχυλῶ βλ.λ.2).

ἀπόχυμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀπό τινος χεόμενον : Τίμ.Λοκρ.100 A **οἷον ἀπόχυμα ῥεῖν·** 2) ἡ ζώπισσα, ἤτοι τὸ ἀποξεόμενον παλαιὸν ἐκ ῥητίνης καὶ κηροῦ ἐπίχρισμα τῶν πλοίων : Διοσκ. 1,98 **« ζώπισσαν δὲ οἱ μὲν εἶπον τὴν ἐκ τῶν πλοίων ξυομένην ῥητίνην μετὰ τοῦ κηροῦ, καλουμένην ὑπὸ ἐνίων ἀπόχυμα »·** 3) εἶδος ἐμπλάστρου : Ἀέτ.15,24 **Ὀρειβασίου ἀπόχυμα** (ἔμπλαστρον ἐπινοηθὲν ὑπὸ τοῦ Ὀρειβασίου)· 4) δημ. ὁ πρῶτος μετὰ τὴν πρώτην κόχλασιν (τὸ πρωτο βράσιμο) ζωμὸς ἐξ ὀσπρίων, ἰδίως ἐρεβίνθων ἢ φασήλων, ὁ χυνόμενος ἐνίοτε διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἕψησις **ἐν ἄλλῳ ὕδατι·** 5) εἰδ. **τὸ ἀπόχυμα τῶν φαριῶν** (ἡ ἔκχυσις τῶν ᾠῶν εἰς τοὺς αἰγιαλούς)· 6) **ἀπόχυμα τῆς σελήνης** (ἡ νέα σελήνη)· 7) τὸ ἐκχυθὲν σπέρμα ἀνδρός, ἄ. φωλόχυμα.

ἀποχυμένος-η-ο δημ. ὁ πλήρως **κεχυμένος,** ὁ ὁλότελα χυμένος.

ἀποχύνω μτγν. κ. δημ. ἀντὶ **ἀποχέω** βλ.λ. : ΠΔ Βασ.3,22,35 **ἀπέχυνε τὸ αἷμα ἀπὸ τῆς πληγῆς εἰς τὸν κόλπον τοῦ ἅρματος·** 2) δημ. ὁλοτελῶς χύνω, τελειώνω τὸ χύσιμο : **ἀκόμη δὲν ἀπόχυσες τὰ μπουγαδονέρια·** 3) δημ. ἀμτβ. ἐπὶ τῶν ἰχθύων, ἐκχύνω τὰ ᾠά μου εἰς τὸν αἰγιαλόν.

ἀποχυρῶ-όω μτγν. οἱονεὶ δι' ὀχυρώσεως ἀσφαλίζω : Πλαύτ.Δημ.14 **οὐδὲ πρὸς τὸ λαμβάνειν παντάπασιν ἀπωχυρωμένος** (χρήμασιν ἀδιάφθορος, ἀδέκαστος).

ἀπόχυσις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. **-η** (ἀποχέω) ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀποχέειν βλ.λ. : Σέξτ.Ἐμπ.Πυρρ.3,51 **ἀκτίνων . . ἀποχύσεις** (ἀκτινοβολίας) 2) ἐπὶ φυομένου σίτου ἢ κριθῆς, ἡ ἐμφάνισις τοῦ στάχυος, οἱονεὶ ἐκχυνομένου ἐκ τοῦ ἀνοιγομένου κάλυκος : Θεόφρ.Φ1 8,10,4 **ἐὰν δὲ ἐπὶ θατέρου τοῦ καλάμου καὶ ἐκβιάσηται τὴν ἀπόχυσιν·** 3) νεώτ. μεταλλουργ. ἡ χύσις τετηκότος μετάλλου εἰς τύπους πρὸς στερεοποίησιν ἢ εἰς συσκευὰς πρὸς περαιτέρω ἐπεξεργασίαν· 4) μσν. κ. δημ. εἰδ. ἐπὶ τῆς σελήνης, ἡ ἐκ νέου ἐμφάνισις, τὸ νέο φεγγάρι, ἄ. ἀπόχυμα τῆς σ- : Ἰατροσοφ. ἐν Δουκαγγ. **ὕπαγε καὶ ἔπαρον ἄλαλον εἰς μαστραπάν εἰς ἀπόχυσιν φεγγαρίου.**

ἀποχυτήριον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ δι' οὗ ἀποχετεύονται ἀκαθαρσίαι.

ἀπόχυτος-ον ὁ ἀποχεόμενος· Ἡσ. ἐν λ. **ἀράμενοι.**

ἀποχυτός-ή-ό δημ. ἐπὶ ὑγρῶν, ὁ κεχυμένος· ‖ ἐπὶ πραγμάτων εἰς πλῆθος ἀπηρτισμένων, οἷον ἄμμου, δημητριακῶν κττ., ὁ ἐσκορπισμένος· ‖ ἐπὶ ἐπιφανείας, ὁ ὁμαλῶς πρανής, ἐπικλινής : **βραχουριά, - ρεματιά, - ἀκρογιαλιά ἀποχυτή·** ‖ περὶ τῆς κόμης : **ἀποχυτά μαλλιά** (οἱονεὶ κεχυμένα, τὰ ἁπλωτὰ μ.).

ἀποχῶ-όω κ. **ἀποχώννυμι** τὸ δημ. ἀποχώνω βλ.λ.

ἀποχωλεύω καθιστῶ τινα ἐντελῶς χωλόν, τὸν κουτσαίνω ὁλότελα : Ξεν.Ἑλλ.7,2,9.

ἀποχωλοῦμαι καθίσταμαι ἐντελῶς χωλός, γίνομαι ὁλότελα κουτσός, ἀποκουτσαίνομαι : Θουκ. 7,27 **οἱ μὲν ἀπεχωλοῦντο ἐν γῇ ἀποκρότῳ.**

ἀποχωματίζω δημ. ἀποχωματῶ βλ.λ.

ἀποχωματῶ-όω νεώτ. δημ. **-ίζω** ἀφαιρῶ ἐντελῶς τὰ ἐπισωρευθέντα ἐπί τινος ἐκτάσεως χώματα,

καθαρίζω ἀπὸ τὰ ἐπικαλύπτοντα χώματα : **ἀπεχωμάτωσε τὰ ρεῖθρα τῶν πεζοδρομίων.**

ἀποχωμάτωσις-εως (ἡ) νεώτ. δημ. -η ἡ ἐνέργεια ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποχωματῶ βλ.λ.

ἀποχώννυμι νεώτ. κ. δημ. ἀποχώνω, μέλλ. ἀποχώσω δι' ἐπιχωματώσεως ἀποφράττω, ἀποκλείω : Ξεν.Ἑλλ.5,2,4 **ἀπέχωσε τὸν ῥέοντα ποταμόν,** Πλούτ. Φωκ.11 **λιμένας ἀπεχώννυσαν·** 2) νεώτ. κ. δημ. ἀποχώνω, περαίνω τὴν ἐπίχωσίν τινος : **ἀπέχωσα τὸν λάκκον·** ‖ χώνω τι ἐντελῶς.

ἀποχώνω νεώτ. κ. δημ. ἀποχώννυμι βλ.λ.2).

ἀποχώρημα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. τὸ διὰ τοῦ ἀπευθυσμένου ἀπόκριμα, περίττωμα, ἀποπάτημα.

ἀποχώρησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. δημ. -η τὸ ἀποχωρεῖν, ἀπέρχεσθαι, ἀποσύρεσθαι, ὑποχωρεῖν : Ἡρ. 8,21 **οὐκέτι ἐς ἀναβολὰς ἐποιεῦντο τὴν ἀποχώρησιν,** Θουκ.5,73 **ἡ μέντοι φυγὴ καὶ ἀποχώρησις οὐ βίαιος οὐδὲ μακρὰ ἦν·** 2) ἡ κένωσις, τὸ ἄδειασμα· ἀντίθ. πλήρωσις : Πλάτ.Τίμ.65 A **ὁ τρόπος τῆς πληρώσεως ἀποχωρήσεώς τε·** ‖ ἡ ἀπόκρισις, ἔκκρισις, γεν. ἐπὶ τῶν ἐκ τοῦ σώματος ἀποβαλλομένων οὐσιῶν : Ἀριστλ.ΖΓ 726 A 21· 3) ὅθ. μτγν. κ. ὁ ἀπόπατος : Πλούτ.Λυκοῦργ.20 **ἰδὼν ἐν ἀποχωρήσει θακεύοντας ἐπὶ δίφρου ἀνθρώπους·** ‖ νεώτ. συνεκδ. ἡ ἀφόδευσις, ἡ ἀποπάτησις· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐκ τῆς 1ης σημ. ἡ ἑκουσία ἐκ τόπου ἀπομάκρυνσις, ἡ ἀναχώρησις : **ἀποχώρησις τῶν συμμαχικῶν στρατευμάτων ἐκ τοῦ γερμανικοῦ ἐδάφους·** ‖ ἡ διακοπὴ τῆς συμμετοχῆς εἴς τι : **ἡ ἀποχώρησις τῶν ἀντιπολιτευομένων ἀπὸ τῶν κοινοβουλευτικῶν ἐργασιῶν·** ‖ κ. ἡ ἀπό τινος παραίτησις : **ἡ ἀποχώρησις ὑπαλλήλου ἐκ τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας·** 5) **νεώτ. κ. δημ.** ἡ περὶ τὴν ἑσπέραν ἐπάνοδος τῶν στρατιωτῶν εἰς τοὺς στρατῶνας ἢ τοὺς καταυλισμοὺς αὐτῶν : **τὴν δεκάτην μ.μ. γίνεται ἡ ἀποχώρησις·** ‖ συνεκδ. ὡς οὐσ. τὸ ἀποχώρησιν ἐπιτάσσον σάλπισμα : **βάρεσε ἡ ἀποχώρηση.**

ἀποχωρητήριο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. βλ. ἀποχωρητήριος 2), ἅ. ἀπόπατος, ἀναγκαῖον, κ. τὸ μέρος.

ἀποχωρητήριος-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπὶ ἀποχωρήσει βλ.λ.3) γινόμενος : **ἀποχωρητήριος λόγος·** 2) τὸ οὐδ. **ἀποχωρητήριο(ν)** ὡς οὐσ. μέρος ἔνθα ἀποπατεῖ τις, τὸ ἀφοδευτήριον, ὁ ἀπόπατος· 3) δημ. μτφ. φρ. : **τὸ στόμα του εἶναι ἀποχωρητήριο** (ἐπὶ τοῦ χυδαῖα ἢ αἰσχρὰ συνήθως λέγοντος).

ἀποχωρίζω κ. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. ἀττ. **-ιῶ,** ἀόρ. ἀπεχώρισα, παθ. ἀπεχωρίσθην, δημ. ἀποχωρίστηκα χωρίζω τι ἀπό τινος : Πλάτ.Σοφ.226 D **ἀπὸ τὸ χεῖρον ἀπὸ τοῦ βελτίονος·** ‖ παθ. **-ομαι** ἐν ὁμ.σημ.: αὐτ.Τίμ.84 A **αἷμα ἐξ ἰνῶν ἀποχωριζόμενον·** 2) κ. νεώτ. κ. δημ. τίθημί τι χωρίς, χωρίζω καὶ ἀπομακρύνω τι ἀπ' ἄλλου, τὸ βάζω χωριστά, τὸ ξεκόβω : Λυσ.147,17 **ψηφισαμένων τῶν ἀρχόντων ἀποχωρίσαι τάξεις, αἵτινες βοηθήσουσι,** - ἀποχωρίζω **τὰ σκύβαλα ἀπὸ τὸ ἀλεύρι,** δ. δίστ. **Χριστὲ μεγαλοδύναμε, ποὺ τὲς καρδιὲς γνωρίζεις | τ' ἀγαπημένα ἀντρόγυνα γιατὶ τ' ἀποχωρίζεις ;** ‖ μέσ. **-ομαι** ἐν ὁμ. σημ. φεύγω μακρὰν τινος, ἐγκαταλείπω ἀπερχόμενος : **δακρύων ἀπεχωρίσθη τῶν τέκνων του, - τῶν φίλων του, - τῶν συναγωνιστῶν του,** Πολίτ.Ἐκλ.14,13 **εἶναι π' ἀποχωρίζονται τὴ δόλια τὴν πατρίδα·** ‖ μέσ. κ. ὡς ἀλληλοπαθὲς κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. : **ἀποχωριστήκαμε σὰν ἀδέρφια** (ἐχωρίσθημεν ἀλλήλων)· 3) δημ. περαίνω τὸν χωρισμόν, ὁλοτελῶς τι χωρίζω : **ν' ἀποχωρίσῃς τὰ στεῖρα ἀπὸ τὰ γαλάρια.**

ἀποχωρισιά (ἡ) δημ. ὁ ἀποχωρισμός· ‖ εἰδ. ὁ χωρισμὸς ἀνδρογύνου, ἡ διάζευξις : δ.δίστ. **στρέφω νὰ πά' στὴν ἐκκλησιὰ | νὰ μὴ γενῇ 'ποχωρισιά.**

ἀποχώρισις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀποχωρίζειν, ὁ χωρισμός : Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβ. 45,17,3.

ἀποχωρισμός (ὁ) γλωσσ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐκλογή· 2) τὸ ἀποχωρίζειν, ὁ πλήρης χωρισμός· ‖ χημ. ὁ διαχωρισμὸς μετάλλων, ὑγρῶν κττ.· 3) τὸ ἀποχωρίζεσθαι ἀπό τινος, τὸ φεύγειν μακράν τινος : δ. δίστ. **πουλάκι μου, ποὺ μ' ἔθρεφες μὲ τὸν κελαηδισμό σου | καὶ τώρα πῶς τὸν νταγιαντῶ τὸν ἀποχωρισμό σου,** ὁμ. **πάαινε, δίμουρο πουλί, πάαινε τῶν ποδιῶ σου | κι ἐγὼ μπορῶ καὶ δύνομαι τὸν ἀποχωρισμό σου.**

ἀποχωριστής (ὁ) γλωσσ. κ. νεώτ. θηλ. **-ίστρια,** δημ. **-ίστρα** ὁ ἀποχωρίζων, ὁ ἐπιφέρων ἀποχωρισμὸν βλ.λ.· ‖ μηχανολ. συσκευὴ πρὸς μηχανικὸν ἀποχωρισμὸν τῶν ἐν ἀτμοῖς ἢ ἀερίοις περιεχομένων σταγονιδίων ὑγρῶν.

ἀποχωριστικός-ή-ό(ν) ὁ δυνάμενος ν' ἀποχωρίζῃ, ὁ προκαλῶν ἀποχωρισμὸν βλ. λ.· ‖ κ. ὁ πρόσφορος δι' ἀπο··ωρισμόν.

ἀποχωρῶ-έω κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. **-ήσω** κ. **-ήσομαι** φεύγω, ἀπέρχομαι ἀπὸ τοῦ τόπου ἢ ἀπὸ τοῦ ἔργου ἐν ᾧ ἤμην : Ἀριστφ.Ἀχ.456 **ἀποχώρησον δόμων,** Πλάτ.Πολ.392 A **ἀποχωρῶν ἐκ τόπου·** ‖ ἀποσύρομαι, κυρίως ἕνεκα ἥττης, ὑποχωρῶ : Θουκ.2,94 **ἀφικόμενοι δὲ ἐς Μέγαρα πάλιν ἐπὶ τῆς Κορίνθου ἀπεχώρησαν·** 2) νεώτ. παύομαι μετέχων τινός, παραιτοῦμαι, ἀποτραβιέμαι ἀπὸ κάτι : **οἱ ἀντιπολιτευόμενοι βουλευταὶ ἀπεχώρησαν τῆς συνεδριάσεως, - ἀπεχώρησε τῆς ὑπηρεσίας, - τῆς ἑταιρείας·** 3) ἀπεκκρίνομαι, ἀποβάλλομαι ὡς ἔκκρισις : Ἱππ.53,1 **τὰ οὖρεα τὰ ἀποχωρέοντα·** ‖ εἰδ. : Ξεν.Ἀπομν.1,4,6 **τὰ ἀποχωροῦντα** (τὰ περιττώματα)· 4) ἐπὶ πραγμ., κεῖμαι μακράν, εὑρίσκομαι εἰς ἀπόστασιν, ἀπέχω : Πολύβ.15,27,8 **ξύλα κατὰ τὰ ἄκρα ἀποχωροῦντα ὡς πόδα.**

ἀποχωσιάζω δημ. ἐξάγω τι τοῦ κρυφῶνος, τὸ βγάζω ἀφ' ὅπου ἦταν χωσμένο.

ἀπόχωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. **-η** ἡ διὰ χωμάτων ἀπόφραξις : Πλούτ.Ἀντ.41 **ἀπ- ποταμοῦ·** ‖ ἡ διὰ χωμάτων, ἰλύος ἢ ἄλλης γαιώδους ὕλης ἐπικάλυψις· 2) δημ. ἀποχωμάτωσις, ξέχωμα.

ἀπόχωστος-η-ο δημ. ὁ οἱονεὶ κεχωσμένος που, κεκαλυμμένος, ὅθ. ὁ ἀφανής, ὁ μυστικός, ὁ κρυφός : Ἐρωτόκρ.Α 1458 **μιὰν πορτοπούλ' ἀπάχωστη ἐξάνοιξεν ἡ κόρη.**

ἀποψάλακτος-ον μσν. ὁ μὴ ἀποδίδων τὸν προσήκοντα ᾠδικὸν ἦχον, ὁ πλημμελῶς ψάλλων.

ἀποψαλίζω μτγν. ἀποκόπτω διὰ ψαλίδος, ψαλιδίζω τὰ περιόντα : Διοσκ.1,130.

ἀποψάλλω κ. δημ. μέλλ. **-ίσω** κ. **-ιῶ** ἐπὶ τριχῶν, τίλλω, μαδῶ· Ἡσ. « **ἀποψάλλειν τὰς τρίχας·** τίλλειν ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χορδῶν »· 2) ἐπὶ παγίδος, ψαύω τὸ ἐλατήριον καὶ ἀφήνω αὐτὴν νὰ κλείσῃ ἢ νὰ μετακινηθῇ : Λυκόφρ.407 **ἀποψάλλω πάγην·** 3) μτφ. ἀπὸ τῆς λύρας : Φιλόστρ.ΒΣοφ. 2,1,7 **ἡ γλῶττα ἀποψάλλει τὴν ἄκραν Ἀτθίδα** (λαλεῖ τὴν καθαρωτάτην ἀττικὴν διάλεκτον)· 4) δημ. παύομαι ψάλλων, περαίνω τὴν ψαλμῳδίαν ἐν ἐκκλησίᾳ : Κρυστάλλ.Καλόγ.Β.20 **σταυροκοπιέται· ἀπόψαλε καὶ βγαίνει στὴν αὐλή·** ‖ κ. ἐπὶ νεκρωσίμου ἀκολουθίας : δ.τραγ. **κι ὄντας θὰ μ' ἀποψάλλουνε καὶ σβήσουν τὰ κεριά.**

ἀπόψαλμα-ατος (τὸ) κ. δημ. ἐπὶ μουσικοῦ ὀργάνου : Πορφ.εἰς Πτολ.Ἁρμ.295 « **καθ' ὃ τοὺς ἤχους αἱ χορδαὶ ἀποδιδοῦσιν, ὅπου εἰσὶ δηλονότι δεδεμέναι** »· 2) δημ. ἐπὶ ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας, ἡ περάτωσις τῆς ψαλμῳδίας.

ἀποψάλσιμο (τὸ) δημ. κ. ἀπόψαλμα βλ λ.2).

ἀπόψαλτος-η-ο δημ. ὁ δι' ὃν ἡ ψαλμῳδία ἐτελείωσε, ποὺ τὸν ἔχουν ἀποψάλλει, ἐπὶ νεκροῦ· ‖ ὅθ. ἐν τῇ φρ. **πῆρε τὸν ἀπόψαλτό του** ἀπέβαλε καὶ τὴν ὑστάτην ἐλπίδα, ἅ. λεγ. **πῆρε τὸν ἀπόθωρό του.**

ἀποψαύω ἐγγίζω : Σουΐδ. ἐν λ. **μουσομανία** (πιθαν. ἐσφ. γρ. ἀντὶ **ἐπιψαύω**).

ἀπόψε ἐπίρρ. μσν. δημ. κ. -ι τὴν ἑσπέραν τῆς ἐπερχομένης νυκτός, σήμερα τὸ βράδυ: ΨΚωδιν. 147,11, παροιμ. **ἀπόψε σκοτάδι αὔριο ἥλιος** (τῆς τύχης ἡ δυσμένεια καὶ ἡ εὔνοια ἐναλλάσσονται), Ἐρωτόκρ.Α570 **ἀπόψε κάνει χρεία | νὰ δείξωμε τὴ δύναμη κι ὅλη μας τὴν ἀντρεία·** || ταύτῃ τῇ παρελθούσῃ νυκτί, τὴ νύχτα ποὺ πέρασε: δ. δίστ. **ἀπόψε ποὺ κοιμώμουν | γλυκὰ ὀνειρευόμουν,** Σολωμ.δὲ Ρώσσ.7 γιατὶ ἀπόψε ἀποκοιμήθη | **εἰς τὸν ὕπνο τοῦ Χριστοῦ.**

ἀποψέ ἐπίρρ. (ἀπό - ὀψέ) μτγν. κ. δημ. συνηθέστ. ἀποψές ὀψέ, ἀργά: Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.336 **ἀποδίς, ἀποψέ·** 2) δημ. ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ.

ἀποψέλνω δημ. κ. **ἀποψάλλω** βλ.λ.4).

ἀποψές ἐπίρρ. δημ. ἀπὸ χθὲς βράδυ.

ἀποψεσινός-ή-ό δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναγόμενος εἰς τὴν παρελθοῦσαν ἑσπέραν ἢ νύκτα, ὁ ψεσινός: **ἀποψεσινὴ βροχή** (ἡ πεσοῦσα χθὲς τὴν νύκτα), φρ. **εἶναι ἀποψεσινός** (εἶναι μεθυσμένος ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ)· 2) απαν. ἀντὶ τοῦ **ἀποψινός,** ὁ ταύτης ἢ ὁ τῆς ἐπερχομένης ἑσπέρας.

ἀποψεύδομαι μτγν. καταψεύδομαι, ἐπινοῶ καὶ λέγω τι καθ' ὁλοκληρίαν ψευδές: Ἰώσ.ΠΙ 4,3,5 **παρανομήματι δ' ἐπὶ τηλικούτῳ μεγάλην ἀπεψεύδοντο πρόφασιν·** 2) παθ. διαψεύδομαι εἴς τι: Πλούτ.Μάρκελλ 29 **οὐδὲν ἀπεψεύσθη τῆς ἐλπίδος.**

ἀπόψηγμα-ατος (τὸ) μτγν. ὅ,τι διὰ τοῦ ψήχειν, τοῦ ξέειν ἐξάγεται, τὸ ἀπόξεσμα: Διοσκ.5,85.

ἀπόψηκτρον (τὸ) μτγν. φάρμακον χρήσιμον εἰς ὑπώπια, ἤτοι διὰ πληγὰς τοῦ προσώπου: Γαλ.12,818.

ἀπόψηλος-η-ο δημ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν ὑψηλός.

ἀπόψημα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ διὰ τοῦ ἀποψήχειν ἀποβαλλόμενον, ἀπομασσόμενον, τὸ ἀποκάθαρμα βλ.λ.: Διοσκ.5,75·Ἡσ.ἐν λ. **μαριλοκαυτῶν ἀπόψημα τῶν ἀνθράκων·** || νεώτ. στρῶμα ὀξιδίων ὅπερ ἁπλοῦται ἐπὶ εὐοξιδώτων μετάλλων τετηκότων καὶ ὅπερ διαρκούσης τῆς τήξεως ἀφαιρεῖται (ξαφρίζεται) πρὸς κάθαρσιν αὐτῶν.

ἀπόψηξις-εως (ἡ) μσν. ὁ κνισμός: Παῦλ.Αἰγ.137 **πρὸς τὰς ἀποψήξεις ὁμοίαν αἴσθησιν ἐμποιεῖ δήγματι μυρμήκων.**

ἀπόψηστος-ον (ἀποψῶ) Ἡσ. ὁ ἀποσπογγισθείς.

ἀπόψηστρον (τὸ) Ἡσ. «τὸ ἀπόμακτρον τοῦ μετρουμένου σίτου».

ἀποψηφίζομαι μέλλ. ἀττ. -ιοῦμαι ἐπὶ προσ. ψηφίζω ὑπὲρ τῆς ἀθῳώσεώς τινος: Πλάτ.Ἀπολ.34 D, Δημ.310,16 **ὅτ' ἀπεψηφίζεσθέ μου καὶ τὸ μέρος τῶν ψήφων τοῖς διώκουσιν οὐ μετεδίδοτε·** 2) ὁμ. ἐπὶ προσ. διὰ τῆς ψήφου ἀποστερῶ τινα τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων: Αἰσχίν. 16,14· κ. παθ.: Δημ.271,6 **τὸν ἀποψηφισθέντα Ἀντιφῶντα,** Πλούτ.Φωκ.28 **ἀποψηφίζεται τοῦ πολιτεύματος·** || διὰ τῆς ψήφου ἐκβάλλω ἐκ τῆς πόλεως: Ἀριστοφῶν π.Ἀθην.13,563 **ἔστ' ἀπεψηφισμένος ὑπὸ τῶν θεῶν.. Ἔρως·** 3) ἐπὶ πραγμ. ἀποφαίνομαι διὰ τῆς ψήφου μου ἐναντίον τῆς παραδοχῆς τινος, διὰ ψηφοφορίας ἀπορρίπτω: Πλάτ.Νόμ.800 D **ἀποψηφίζομαι τὸν νόμον,** Ἀριστλ.Πολιτ. 1298 Β 38 **ἀποψηφιζόμενον μὲν κύριον δεῖ ποιεῖν τὸ πλῆθος** (πρέπει νὰ δώσῃ τις εἰς τὸ πλῆθος ἀπόλυτον ἐξουσίαν ἀπορρίψεως)· || ἐν συναφείᾳ πρὸς ἀπαρφ. μετὰ τοῦ μή, οἱονεὶ κατὰ πλεονασμὸν ἀρνήσεως, ψηφίζω νὰ μὴ γίνῃ τι: Ξεν.Ἀν. 1,4,15 **ἢν δ' ἀποψηφίσωνται** (μὴ ἕπεσθαι).

ἀποψήφισις-εως (ἡ) ἡ ἀθῴωσις: Ἀντιφ. 130,20· 2) ἡ διὰ ψηφοφορίας στέρησις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων: Δημ.1299,18 **συμβαίνει μοι.. τὸ παρωξύνθαι τὴν πόλιν πρὸς τὰς ἀποψηφίσεις φοβεῖσθαι·** 3) γεν. ἡ ἐν ψηφοφορίᾳ ἀπόρριψις.

ἀποψηφοποιῶ-έω μτγν. ὁλοτελῶς τι θραύω εἰς ψήφους βλ.λ., τὸ κάνω κομμάτια: Δςαίθ.432 Κ.

ἀπόψηφος-ον ὁ μὴ ψηφίσας· ΑΒ «ἀπόψηφοι ἐγένοντο τοῦ ἀποκτεῖναι σημαίνει τὸ οἷον οὐκ ἤνεγκαν ψῆφον».

ἀποψήχω ἀπομάσσω, ἀποσπογγίζω· ἁ. ἀποψῶ: Εὐνάπ.ΒΣοφ.481 Β **ἀποψήχω δάκρυα·** || ἀποξέω ἢ ἐκτρίβω: Διοσκ.5,89 **πλατείᾳ τε τῇ χειρὶ τρίβε ἐντόνως ἐν τῇ θυίᾳ, οἱονεὶ ἀποψήχων·** || παθ. **-ομαι** δι' ἐκτριβῆς ἀποπίπτω: Ἀριστλ.ΖΙ 630 Β 11 **ἀποψήχεσθαι τὰς τρίχας τῶν κυνῶν.**

ἀπόψι ἐπίρρ. δημ. ἀπόψε, κατὰ τὴν ἐρχομένην νύκτα: Κρυστάλλ.Καλόγ.Η'17 **ἀπόψι ἀγρύπνια ὁλονυχτίς, λέει στὸ σύμβουλό του.**

ἀποψία (ἡ) δημ. ἡ ὑποψία, ἡ ὑπόνοια.

ἀποψιάζω δημ. ὑποπτεύω, ὑφορῶμαι κακόν τι.

ἀποψιλῶ-όω κ. νεώτ. καθιστῶ τι ἄτριχον (ψιλόν), τίλλω, μαδῶ τὰς τρίχας: Ἀριστφ.Θεσμ.538 **ταύτης ἀποψιλώσομεν τὸν χοῖρον** (σκωπτικῶς περὶ τοῦ γυν. αἰδοίου)· || παθ. **-οῦμαι** ὑφίσταμαι ἀφαίρεσιν τῶν τριχῶν τῆς κόμης, καθίσταμαι φαλακρός: Ἀριστφ.Λυσ.827 **ἀπεψιλωμένον τῷ λύχνῳ·** 2) κατ' ἐπέκτ. ἀπογυμνώνω, ἀφαιρῶ τὸ ἐπί τινος προσφυόμενον: Ἱππ.Ἐγκατ.1 **ἀποψ- τὸ ὀστέον·** 3) νεώτ. κόπτω, ἐκριζῶ ἢ καίω τὰ δένδρα ἢ γεν. τὴν θαμνώδη βλάστησιν: **ἡ Ἀττικὴ ἀπεψιλώθη ἐκ τῶν συνεχῶν πυρκαϊῶν τῶν δασῶν της·** 4) μτφ. ἀποστερῶ: Αἰσχ.Χο.695 **φίλων ἀποψιλοῖς με τὴν πανοπλίαν,** Νικήτ.Χων.ἐν Σάθ. 1,110,6 **ἀπεψιλωμένος πάντων πλὴν τῆς ἀρετῆς.**

ἀποψιλώνω νεώτ. ἀποψιλῶ βλ.λ.

ἀποψίλωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἐπὶ ἀμπέλων, ἡ ὁλοσχερὴς ἀπόδρεψις τῶν βλαστῶν ἢ καὶ τῶν φύλλων τοῦ κλήματος: Θεόφρ.Αἰτ.Φ 5,9,11 **αἱ ἀποψιλώσεις τῶν ἀμπέλων·** 2) νεώτ. ἡ ὁλοσχερὴς ἀφαίρεσις τῶν τριχῶν, τὸ μάδημα: **ἡ ἀποψίλωσις τῶν δερμάτων·** 3) νεώτ. τὸ ἀποψιλοῦν βλ.λ.3), ἡ καταστροφή, ἡ ἀφάνισις τῆς βλαστήσεως: **ἡ ἀποψίλωσις τῶν δασῶν.**

ἀποψιλωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐπιφέρων ἀποψίλωσιν βλ.λ.2) τοῦ δέρματος, ὁ ἀποτριχωτικός: **ἀποψιλωτικαὶ σκευασίαι** (φαρμακευτικὰ παρασκευάσματα χρήσιμα εἰς ἀπόπτωσιν τῶν τριχῶν).

ἀποψιμυθίωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ψιμυθίου, οὗ ἐγένετο χρῆσις πρὸς καλλωπισμὸν ἢ πρὸς ἄλλους σκοπούς.

ἀποψινός-ή-ό δημ. ὁ τῆς ἐπερχομένης ἑσπέρας, ὁ ἀπόψε γινόμενος ἢ φαινόμενος: **ὁ ἀποψινὸς χορός, - ἡ ἀποψ- γιορτή, - τὸ ἀποψινὸ φεγγάρι.**

ἀπόψιος-ον ὁ μακρόθεν ὁρατός: Δικαίαρ.1,1.

ἄποψις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -η ἡ θέα: Ἡρ.1, 204 **πεδίον ἄπειρον ἐς ἄποψιν·** || κ. ἡ ἐξ ἀποστάσεως κ. δὴ ἀφ' ὑψηλοῦ πρὸς τὰ πέριξ θέα: 11,31,8 **ἐκ τῆς ἀπόψεως ὁρᾶν, - ἡ ἄποψις ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως·** 2) ὕψωμα ἢ ὑψηλὸν οἰκοδόμημα ἐκτισμένον εἰς ἐπαύλεις παρὰ τὴν θάλασσαν, ἐξ οὗ ἐπισκοπεῖ τις εἰς μεγάλην ἀπόστασιν: Πλούτ. Κικ.Λυκ.Σύγκρ.1· 3) τὸ ἀντικείμενον πρὸς ὃ στρέφει τις τὸ βλέμμα· 4) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ὁ τρόπος, καθ' ὃν θεωρεῖ τις τὰ πράγματα, ἡ ἐκδοχή, ἡ ἀντίληψις: **ἡ ἄποψις τῆς ὑπερασπίσεως ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, - ἡ νομικὴ ἄποψις τοῦ ζητήματος** (ἡ ὡς πρὸς τὸ νομικὸν μέρος ἐπισκόπησις, ἐξέτασις, ἐκτίμησις τοῦ ζητήματος).

ἀποψίω παθ. παρακ. **ἀπέψισται** ἀπογυμνῶ: ΕΜ 818,36 **«ψιλός, οὗ πᾶν ἀπέψισται καὶ ἀφῄρηται».**

ἀποψοημένος-η-ον γλωσσ. ὁ πεπηρωμένος τὴν ὀσφύν.

ἀποψόφησις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ποιεῖν ψόφον, ὑπόκωφον κρότον, ὅθ. τὸ ἀποπαρδεῖν, ἡ πορδή: Πλούτ.Ἠθ.866 **τὴν Ἀμάσιδος ἀποψόφησιν.**

ἀποψοφῶ-άω δημ. ἐπὶ ἀγέλης ζῴων, ἐξ ὁλοκλήρου θνῄσκω: **ἀποψοφήσανε τὰ πρόβατα** (ψοφήσανε ὅλα)· || ὑβριστικῶς ἢ σκωπτικῶς καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων: **ποὺ ν' ἀποψοφήσῃ τὸ σόϊ του.**

ἀποφοφῶ-έω εὐσχ. ἀντὶ τοῦ ἀποπέρδομαι βλ.λ.· Σουΐδ. «ἀποφοφεῖν τὸ πέρδεσθαι, εὐσχήμως λέγων, εὐσχημονέστερον δὲ διαπνεῖν καὶ ἀποπνεῖν: Ἱππ.Ἐπιδ.6,3,14 **ἐν τῇσι προσόδοισι ἔστιν οἱ ἀποφοφέουσι**· 2) ἐντόνως ἠχῶ : Θεόφρ.Σημ.40 **φωνὴ ἐν λιμένι ἀποφοφοῦσα.**

ἀπόφυγμα Ἡσ. «ἀφόδευμα, κόπρος».

ἀποφυκτήριος-ον νεώτ. ὁ δι' ἀπόφυξιν βλ.λ., χρήσιμος : **ἀποφυκτήριος θάλαμος**· ‖ τὸ οὐδ. ἀποφυκτήριον ὡς οὐσ. συσκευὴ ἢ καὶ τμῆμα τοιαύτης, συνήθως ἑλικοειδὴς σωλήν, ἐν ᾧ ἀποφύχονται ἀέρια ἢ ἀτμοί.

ἀποφυκτικός-ή-όν νεώτ. ὁ πρόσφορος ἢ ὁ ἱκανὸς δι' ἀπόφυξιν βλ.λ.

ἀπόφυκτος-ον μτγν. ὁ ἀπεφυγμένος : Γαλ.13, 35 F **ἀποφύκτους τηρεῖν.**

ἀπόφυξις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ δι' ἐξατμίσεως δρόσισμα : Θεόφρ.ἀπ.12,10 **ἡ ἀπὸ τῆς γῆς ἀπόφυξις**· ‖ τὸ ῥῖγος : Συμπ.εἰς Ἐπίκτ.50 D· 2) νεώτ. κατ' ἐπέκτ. ἡ τελεία φῦξις, τὸ πάγωμα.

ἀπόφυχος-ον μτγν. ἐν μτφ. χρ. περὶ τοῦ ὕφους, ὁ ἄτονος, ὁ παγερός, ὁ κρύος : Λογγῖν.42.

ἀποφυχραίνω νεώτ. κ. δημ. ἐν μτφ. χρ. ὁλοτελῶς φυχραίνω, φέρω τινὰ εἰς πλήρη ἀδιαφορίαν, δυσμένειαν ἢ ἐχθρότητα πρός με· ‖ **-ομαι** ἐν μέσ. σημ. αἰσθάνομαι πλήρη ἀδιαφορίαν, δυσμένειαν πρός τινα.

ἀποφύχω κ. νεώτ. μέλλ. **-ύξω,** παθ. ἀόρ. ἀπεφύχθην κ. **ἀπεφύχην,** μτγν. **ἀπεφύγην** παύομαι ἀναπνέων, λιποθυμῶ : Ὀδ.Ω 348 **τὸν δὲ ποτὶ οἷ εἷλεν ἀποφύχοντα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς**· 2) ἐν συναφείᾳ πρὸς οὐσ. κατ' αἰτ. δηλοῦν τὴν ζωήν, ἐκπνέω, ξεφυχῶ : Σοφ.Αἴ.1031 **ἀπέφυξεν βίον**· ‖ κ. ἄνευ οὐσ. ὁμ. σημ. ἀποθνῄσκω : Βίων 1,9 **καὶ Κύπριν ἀνιῇ** (ὁ Ἄδωνις) **λεπτὸν ἀποφύχων** (ἠρέμα ἐκπνέων)· 3) μέσ. στεγνώνω : Ἰλ.Λ 621 **τοὶ δ' ἱδρῶ ἀπεφύχοντο χιτώνων, στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἁλός** (σχόλ. «πρὸς ἄνεμον ἐπιστραφέντες τὸν ἱδρῶτα ἐξηραίνοντο»)· 4) καθιστῶ τι φυχρόν, τὸ κάνω κρύο : Σωσίπ.54 **ὄψων.. τὰ δ' ὅλως ἀποφύξαντα**· ‖ νεώτ. τελείως φύχω τι· ‖ ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως, ἀπρόσ. ἀποφύχει ἀρχίζει φῦχος : Πλάτ.Φαῖδρ.242 A **ἐπειδὰν ἀποφύχῃ ἄπιμεν** (διόρθ. **ἀποφυχῇ**)· 5) μέσ. λαμβάνω ἀναφυχήν, ἀναπαύομαι, πέρνω τὸν ἀέρα μου· AB «**ἀποφύχεσθαι**· ἀναπαύεσθαι φυχάζοντας, ὅπερ ποιοῦσιν οἱ ἐξ ὁδοῦ καὶ καύματος ἀναφυχόμενοι»· 6) Ἡσ. «**ἀποφύχειν**· ἀποπατεῖν, ἀποπνευματίζεσθαι, ἀφοδεύειν».

ἀποφῶ-άω μέλλ. **ἀποφήσω,** παρατ. γ' ἑν. **ἀπέφη,** ἀόρ. μτγν. **ἀπέφησα** ἀπομάσσω, ἀποσπογγίζω : Εὐρ.ΙΤ 311 **ἀφρόν τ' ἀπέφη**· ‖ μέσ. **-ῶμαι** ἐν ὁμ. σημ. : Ἀριστφ.Ἱππ.572 **τοῦτ' ἀπεφήσαντ' ἄν** (σχόλ. «ἀπεμάξαντο ὡς οἱ παλαίοντες ἵνα μηδὲν ἴχνος ἔχοιεν πτώματος»)· ‖ γεν. σπογγίζων ἀποκαθαίρω, καθαρίζω : Ἀριστφ.Ἱππ.909 **ἀπομυξάμενος, ὦ Δῆμέ μου, πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀποφῶ** (ἀφοῦ βγάλῃς τὴ μύξα σου, σκούπισε τὴ μύτη σου στὸ κεφάλι μου), αὐτ.Πλ.817 **ἀποφώμεσθα δ' οὐ λίθοις ἔτι, ἀλλὰ σκοροδίοις ὑπὸ τρυφῆς ἑκάστοτε** (σχόλ. «ἀποσπογγίζομεν τὸν πρωκτόν»).

ἀποφωλῶ-έω (φωλός) ἐν αἰσχρ. σημ. γυμνῶ τὴν βάλανον τοῦ αἰδοίου : Ἀριστφ.Ἀχ.592· ‖ μτφ. ἐν τῇ μτχ. παθ. παρακ. **ἀπεφωλημένος** ὁ ἀσελγής, ὁ ἀκόλαστος : αὐτ.Ἀχ.161 **τοισδὶ δύο δραχμὰς τοῖς ἀπεφωλημένοις.**

ἄππα προσαγόρευσις πρὸς πατέρα, παππάκη, πατερούλη : ἄ. **ἄττα, πάτα** : Καλλ.Ἀρτ.6, Πάπ. **ἀσπάζεται ὑμᾶς ἄππα Σατορνεῖλος.**

ἀππαλλάζειν Ἡσ. «ἐκκλησιάζειν».

ἀππαπαῖ ἐπιφών. χαρᾶς : Ἀριστφ.Σφ.236 **πάρεσθ'.. ἀππαπαῖ παπαιάξ, ἥβης ἐκείνης.**

ἀππάρι(ο)ν (τὸ) μσν. κ. δημ. ὁ ἵππος : **τελειωμένα ἀππάρια** (ἵππος τέλειος, πλήρως ὥριμος).

ἄππαρος (ὁ) μσν. κ. δημ. μεγαλόσωμος ἵππος ἢ ἁπλῶς ἵππος : **ὁ ἀππαρός μου δὲν εἶναι γρήγορος**· 2) εἶδος παιδιᾶς : **ἔλα νὰ παίξουμε τοὺς ἄππαρους.**

ἀπ(π)αρταρέντο (τὸ) δημ. (Ἰταλ). ὄροφος οἰκίας· ‖ κατ' ἐπέκτ. διαμέρισμα οἰκίας.

ἀππαρτεμάν (τὸ) δημ. (γαλλ.) κ. **ἀππαρταμέντο** βλ.λ.

ἄππας Ἐπιγρ. ἱερατικός τις ἀξιωματοῦχος : **ἄππας Διονύσου**· 2) Ἡσ. «τροφεύς».

ἀππασάμενος μτχ. ἀορ. ἀχρ. ῥήμ. ἐν ᾗ σημ. ἡ μτχ. **ἀνακτησάμενος** τοῦ **ἀνακτῶμαι** βλ.λ. : Κόρινν.Ἰκ.2,78 **γῆαν Ϝὰν ἀππασάμενος.**

ἀπ(π)ασιονάτο (τὸ) δημ. (Ἰταλ.) μουσ. ὅρος δηλῶν τὴν μετὰ πάθους μουσικὴν ἔκφρασιν.

ἀππεῖσαι Θεσσ. Ἐπιγρ. ἀντὶ **ἀποτεῖσαι.**

ἀππελοτυπία (ἡ) νεώτ. (γαλλ.) ἐν ταῖς γραφ. τέχναις, ἀναστατική τις μέθοδος, πρὸς μεταφορὰν εἰς λιθογραφικὴν ἢ μεταλλίνην πλάκα παλαιῶν γραμμικῶν ἐντύπων, πρὸς ἀνατύπωσιν αὐτῶν.

ἀππέμφει σπαν. ποι. συγκεκομμένος τ. ἀντὶ ἀποπέμφει : Ὀδ.Ο 83.

ἄππερ Ἡσ. «ὕσπληξ. Λάκωνες». κατὰ δ. ἐκδ. **ἄππιρ.**

ἄππιλος Ἡσ. «ἀσπάραγντος».

ἀπ(π)οτζιατούρα (ἡ) δημ. (Ἰταλ.) ἀντέρεισις, ἤτοι μουσικός τις καλλωπισμός, καθ' ὃν πρὸ ἑνὸς κυρίου φθογγοσήμου τίθεται εἷς τόνος ἢ ἓν ἡμιτόνιον ὀξύτερον ἢ βαρύτερον αὐτοῦ.

ἀπ(π)οῦντο ἐπίρρ. δημ. (Ἰταλ.) κ. **ἱπ(π)οῦντο** ἀκριβῶς : **εἶναι ἀπποῦντο μεσημέρι**· ‖ κ. ἐπὶ ποσότητος, ἐν ὁμ. σημ. : **ἀπποῦντο μισὴ ὀκᾶ.**

ἀπραγής-οῦς-ές μτγν. ὁ οὐδὲν πράττων.

ἀπραγία (ἡ) κ. νεώτ., δημ. **ἀπραγιά** τὸ μὴ πράττειν τι, ἡ ἔλλειψις ἐργασίας ἢ ἀσχολίας, ἡ σχολή, ἡ ἀπραξία : Πολύβ.3,103,2 **τὴν ἀπραγίαν.. στρατοπέδων**· ‖ ἡ ἔλλειψις ἐνεργητικότητος, ἡ ἀδράνεια : Πλούτ.Φάβ.1 **τὴν δοκοῦσαν ἀπραγίαν,** - **ἀπὸ τὴν ἀπραγιά του θὰ πάῃ χαμένος**· ‖ ἡ ἔλλειψις πείρας, ἀδαημοσύνη : Λασκαρ.Πνίχτ. 207 **ἔτσι, σ' ὅποιον τὴν ἔχει, ἡ ὑπερηφάνεια** (**ἀμάθεια σημαδεύει καὶ ἀπραγιά.**

ἀπραγμάτευτος-ον ὁ καθ' οὗ οὐδὲν δύναταί τις νὰ κατορθώσῃ : Διόδ.Σ 17,40 **τὴν πόλιν κατὰ γῆν.. ἀπραγμάτευτον οὖσαν** (ἀπόρθητον)· 2) **ἄνευ** ἐμπορικῆς κινήσεως, **ἄνευ** ἐμπορίου : Ἀνών.π.Σουΐδ. ἐν λ. **διακλεισθέντες**· 3) τὸ οὐδ. **-ον** ὡς οὐσ. τὸ ἄνευ πραγμάτων ἤτοι ἄνευ κόπου καὶ ὀχλήσεων ἐπιτευκτόν : Μουσῶν.ἀπ.18 B σ.105 H **τὸ ἀπραγμάτευτον τοῦ μετὰ πραγμάτων.. πρὸς τροφὴν πεπρωδέστερον**· 4) ὁ ἀνεπιτήδευτος, ὁ λιτός, ὁ ἁπλοῦς : Εὐστ.Πονημ.62,59 **ἀγάπης, λέγω, τῆς ἀπραγματεύτου, τῆς ἀνυποκρίτου.**

ἀπραγματεύτως ἐπίρρ. μτγν. ἀνεπιτηδεύτως, λιτῶς, ἁπλῶς : Διόν.Ἀλ.Ἰσ.16· 2) **ἄνευ** ὀχλήσεων, ἀμερίμνως : Ἰουλ.Λόγ.6,191 C **ἀπραγματεύτως ἐσθίειν τῶν κρεῶν.**

ἀπραγματοποίητα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀπραγματοποίητον βλ.λ.

ἀπραγματοποίητος (-η)-ο(ν) νεώτ. ὁ μὴ λαβὼν ὑλικὴν ὑπόστασιν, ὁ ἀπομείνας ἀνεκπλήρωτος : **ὑποσχέσεις ἀπραγματοποίητοι**· 2) ὁ μὴ πραγματοποιήσιμος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκπληρωθῇ : **σκοπός, - ἐλπίδες, - σχέδια ἀπραγματοποίητα.**

ἀπραγματοποιήτως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀπραγματοποίητον βλ.λ., ἄνευ πραγματοποιήσεως.

ἀπραγμάτωτος-ον νεώτ. ὁ μὴ τυχὼν ἢ ὁ μὴ δεκτικὸς πραγματώσεως, ἀπραγματοποίητος βλ.λ.

ἀπραγμονῶ-έω νεώτ. ἀόρ. **ἠπραγμόνησα** εὑρίσκομαι ἐν ἀπραγμοσύνῃ βλ.λ., διάγω ἄνευ φροντίδων, χωρὶς σκοτοῦρες, ἀντίθ. πολυπραγμονῶ.

ἀπραγμόνως ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. ἄνευ κόπου ἢ φροντίδος : Εὐρ.ἀπ.785,'Απολλδ.Κωμ. 1,1 ἀπραγμόνως ζῆν ἡδύ· 2) ἄνευ ἐχθρικῶν προστριβῶν ἢ ἐνοχλήσεων : Ξεν.'Ελλ.6,4,27 τὴν δ' ἄλλην Φωκίδα διῆλθεν ἀπραγμόνως, Νικήτ.Χων.ἐν Σάθ. 1,78 διεκχυθῆναι μὲν ἀπραγμόνως τῶν τοῦ Αἵμου τεμπῶν· 3) οὐχὶ ἐπισταμένως, ἀμελῶς : 'Αριστλ.Μετ.369 Β 27 ὁ λόγος ἀπραγμόνως εἴρηται.

ἀπραγμοσύνη (ἡ) κ. νεώτ. ἀπραξία : Θουκ.1,32 τῇ πρότερον ἀπραγμοσύνῃ ἐναντία τολμῶμεν· || ἰδίᾳ ἡ ἀπὸ τῶν πολιτικῶν ἀποχή : 'Αριστφ.Νεφ. 1007, Λουκ.Νιγρ. 14· || τὸ φοβεῖσθαι, φεύγειν τὰς δίκας : Δημ.560 ἀσχολία καὶ ἀπραγμοσύνη καὶ τὸ μὴ δύνασθαι λέγειν· || νωθρότης, ὀκνηρία : Ξεν.'Απομν.3,11,16 ἐπισκώπτων τὴν αὐτοῦ ἀπραγμοσύνην· 2) γεν. ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν πνευματικὴν καὶ σωματικὴν ἡσυχίαν : Θουκ.2,63 ἀπραγμοσύνῃ ἀνδραγαθίζεσθαι· 3) Πάπ. ἀπειρία 4) ἀπαλλαγὴ ἀπὸ λειτουργιῶν βλ.λ. : 'Επιγρ., Πολυδ.8,156 « ἀτέλεια, ἀπραγμοσύνη, ἄνεσις »· 5) Σχόλ.'Αριστφ.Νεφ.1007 « ἀπρ. φυτόν, ὡς 'Αριστοφάνης ὁ γραμματικός, ἐν 'Ακαδημίᾳ φυόμενον ».

ἀπράγμων-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων πράγματα, ὁ ἄνευ πολλῶν ἀσχολιῶν ἢ ἐνοχλήσεων, ὁ ἐν ἡσυχίᾳ διάγων, ἀντίθ. πολυπράγμων : Εὐρ.ἀπ.193 ὅστις δὲ πράσσει πολλά.. μωρός, παρὸν ζῆν ἡδέως ἀπράγμονα· .|| εἰδ. ἐπὶ προσ. ὁ ἀπεχόμενος τῶν δημοσίων, ὁ μὴ ἀναμιγνυόμενος εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα : 'Αριστφ.'Ιππ.261 ἂν τιν' αὐτῶν γνῷς ἀπράγμον' ὄντα καὶ κεχηνότα, Πλάτ.Πολ.565 Α αὐτουργοί τε καὶ ἀπράγμονες, Δημ.1018,1 ἀπράγμων καὶ οὐ φιλόδικος· || κατ' ἐπέκτ. κ. κατ' ἄλλας χρήσεις, οἷον : 'Αριστφ.'Ορν.44 τόπος ἀπράγμων (ἀπηλλαγμένος ἐρίδων δικαστικῶν), Θουκ.6, 18 πόλις ἀπράγμων (ἀπρακτοῦσα, ἀδρανοῦσα)· 2) γεν. ἐπὶ πραγμάτων, ἀδιατάρακτος, ἀμέριμνος, ἄφροντις. Ξεν.'Απομν.2,1,33 ἀπράγμων καὶ ἡδεῖα σίτων ἀπόλαυσις· 3) μτφ. ὁμ. ἐπὶ πραγμ. ὁ μὴ φέρων πράγματα, ὁ μὴ ὀχληρός : Ξεν.'Απολ.7 ἐξέσται μοι τῇ τελευτῇ χρῆσθαι, ἣ.. κέκριται ἀπραγμονεστάτη .. τοῖς φίλοις (ἐνθ. διάφ. ἑρμ. ὁ ἄνευ μόχθου).

ἄπραγος (-η)-ο(ν) μτγν. μσν. κ. δημ. ἀπράγμων: Σύμμ.Κριτ.9,4· 2) μσν. κ. δημ. ὁ μὴ πεῖραν τοῦ βίου κτησάμενος, ποὺ δὲ γνώρισε τὴ ζωή : 'Ερωτόκρ.Α' 313 τὸ ἴδιο γίνη κι' εἰς ἐμὲ στὴν ἄπραγή μου νιότη· || γεν. ὁ στερούμενος ἐμπειρίας εἴς τι, ἀδαής, ἀρχάριος : παροιμ. ὁ ἄπραγος στὸ ζύμωμα κακὰ κουλούρια πλάθει.

ἀπραγῶ-έω κ. νεώτ. ἀπρακτῶ, σχολάζω, μένω ἀργός : Καλλ.'Ιαμβ.1,198 θεοὺς ἀπρηγεῦντας, Πολύβ.3,70,4 ἀπραγούντων καὶ ἡσυχίαν ἀναγκαζομένων ἄγειν· 2) οὐδὲν κατορθῶ, οὐδὲν ἐπιτυγχάνω : αὐτ.4,64,7· || μάτην κοπιάζω, μοχθῶ ἄνευ ἀποτελέσματος : 'Ιω.Λυδ.Ρωμ. 1,22 περὶ ταύτην ἀπραγῆσαι τὴν ζήτησιν· 3) κακῶς ἔχω, δυσπραγῶ : Πιττακ.π.Στοβ.3,1,172.

ἀπραίδευτος Φώτ. ἀδῄωτος, ἀπόρθητος· || Σουΐδ. ἀζήμιος (ἐκ τοῦ λατ. praeda).

ἀπρακτεὶ ἐπίρρ. νεώτ. ἀπράκτως βλ.λ.

ἄπρακτος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἄπρηκτος ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀχθῇ εἰς πέρας, ὁ ἄνευ ἀποτελέσματος, ὁ ἀτελεύτητος : 'Ιλ.Β 121 ἄπρηκτον πόλεμον (κατὰ διάφ. ἑρμ. ἀνωφελῆ, μάταιον), αὐτ.Β 376 ἀπρήκτους ἔριδας (ἀτελειώτους)· || ὁ ἀνεκπλήρωτος : Σιμων.12,14 ἀπρ- ἐλπίς· 2) ἐπὶ προσ. ὁ οὐδὲν πράξας, οὐδὲν ἀγαγὼν εἰς πέρας, ποὺ δὲν κατάφερε τίποτε : 'Ιλ.Ξ 221 ἄπρηκτον νέεσθαι, Θουκ.4,61 ἄπρακτον ἀπιέναι, Ξεν. 'Ελλ.2,2,21 μὴ οἱ πρέσβεις ἥκοιεν ἄπρακτοι, - ἐπανῆλθεν μετὰ τὰς τόσας προσπαθείας, - ἀπὸ τὰς διαπραγματεύσεις ἄπρακτος· || ἐπὶ πραγμ. ὁ καθ' ὃν οὐδὲν πράττεται : Πλούτ.'Ηθ.270 Α ἄπρακτοι ἡμέραι (ἡμέραι ἀργίας)· 3) εἰδ. ἐπὶ τοῦ χοροῦ τῶν ἀρχαίων δραμάτων, ὁ μὴ συμμετέχων εἰς τὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς δρᾶσιν : 'Αριστλ.Πρ. 922 Β 26 ἔστι γὰρ ὁ χορὸς κηδευτὴς ἄπρακτος· εὔνοιαν γὰρ μόνον παρέχεται οἷς πάρεστιν· 4) ἐπὶ πραγμάτων, ὁ καθ' οὗ οὐδὲν δύναταί τις νὰ πράξῃ : 'Οδ.Β 79 ἀπρήκτους ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ (ἀγιάτρευτους πόνους)· || ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἀποτρέψῃ, ὁ ἀναπόφευκτος : 'Οδ.Μ 223 Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεόμην, ἄπρηκτον ἀνίην· 5) ὁ μὴ πραχθείς, ὁ ἀνεκτέλεστος : Ξεν.'Απομν. 2,1,2 ὅπως μὴ τὰ τῆς πόλεως ἄπρακτα γένηται· || νεώτ. νομ. ἄπρακτον ἀδίκημα τὸ ἐπανορθούμενον πρὸ τῆς ἐνεργείας τῆς ἁρμοδίας ἀρχῆς καὶ οὕτω θεωρούμενον ὡς μὴ γενόμενον.

ἀπρακτῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ. δὲν πράττω τίποτε, μένω ἀργός : 'Αριστλ.ΗΝικ.1095 Β,33 ἀπρακτεῖν διὰ βίου, αὐτ. Πολιτ.1325 Α, 35 ἐπαινεῖν τὸ ἀπρακτεῖν τοῦ πράττειν· 2) δὲν κατορθώνω τίποτε : Ξεν ΚΠ1,6,6 παρὰ ἀνθρώπων ἀπρακτεῖν τοὺς παράνομα δεομένους, 'Εκκλ.Μηνι.10,2 Συναξ. ὡς γοῦν ἔγνω τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἀπρακτοῦσαν ἐβαπτίσθη· 3) ΑΒ 9 « ἀπρακτεῖν· καλὴ καὶ σύντομος ἡ φωνή, σημαίνουσα τὸ μὴ κατὰ νοῦν πράττειν ».

ἀπράκτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. δημ. -α χωρὶς νὰ κατορθώσῃ τις τίποτε, ἄνευ ἀποτελέσματος : Θουκ.6,48 ἀπράκτως ἀπελθεῖν· || ἀνεπιτηδείως, ἀνεπιτυχῶς : 'Ορειβ.ἀπ.129 β ·θεῖ οὐκ ἀπράκτως.

ἀπραξία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ μὴ πράττειν τι : Εὐρ.'Ορ.426 τὸ μέλλον ἴσον ἀπραξίᾳ λέγω, Πλάτ. Σοφ.262 Ε οὐδεμίαν.. πρᾶξιν οὐδ' ἀπραξίαν· 2) τὸ μὴ κατορθοῦν, συντελεῖν τι : Αἰσχίν.1,188 εἶτα τί θαυμάζομεν τὴν κοινὴν ἀπραξίαν ;· 3) σχολή, ἀνάπαυσις : Μέν.633· || διακοπαὶ τῶν δικαστηρίων : Πλούτ.Σύλ.8· || νεώτ. κ. δημ. στασιμότης εἰς τὰς βιομηχανικὰς ἐργασίας, ἡ ἔλλειψις συναλλαγῶν κττ. : Παπαδ.Χρ.Δ ὅλον δὲ τὸν ἄλλον καιρὸν ἦτον ἀπραξία μὲ ὀλίγες κουτσοδουλιὲς καὶ μερεμέτια· 4) νεώτ. ἰατρ. ψυχοπάθεια καθ' ἣν ὁ πάσχων ἀδυνατεῖ νὰ συναρμόσῃ τὰς ἑκουσίας κινήσεις πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπόν.

ἀπρασία (ἡ) τὸ μὴ πωλεῖν, ἔλλειψις ἀγοραστῶν, τὸ δημ. (τουρκ.) κεσάτι : Εὐπ.62, Δημ.909,22 τῶν φορτίων.. ἀπρασίαν.

ἀπρατὶ ἄνευ πωλήσεως : σχόλ.'Ιλ.Α 99.

ἄπρατος-ον ὁ μήπω πωληθείς : Λυσ.7,6· || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πωληθῇ : Δημ.909,28· 2) μτφ. ἐπὶ προσ. ὁ μὴ ἐξαγοραζόμενος : Πολυδ.7,10 « ἄπρατος ἀνήρ, ὁ μὴ πιπράσκων ἑαυτόν, ὁ μὴ δωροδοκῶν, ἀδωροδόκητος, ἀδέκαστος ».

ἀπράϋντος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἐπ. ἀπρήϋντος ὁ μὴ κατσπραϋνόμενος ἢ μὴ κατσπραϋνθεὶς οἷον ἐκ ταραχῆς ἢ σάλου ἢ θλίψεως ἢ ὀργῆς : 'Αντίπατρ.Θεσσ.ΑΠ 7,287,1 νέκυν ἀπρήϋντος ἀνιήσει μὲ θάλασσα· || ὃ ὃν δὲν δύναταί τις νὰ καταπραΰνῃ : ἀπράϋντος πόνος.

ἄπραχτος-η-ο δημ. κ. ἄπρακτος βλ.λ.

ἀπρεινιὰ (ἡ) δημ. ἀπρινιὰ βλ.λ.

ἄπρεπα ἐπίρρ. δημ. ἀπρεπῶς βλ.λ.

ἀπρέπεια (ἡ) κ. νεώτ. ἐπ. ἀπρεπίη, δημ. κ. ἀπρεπειά ἀπρεπὴς διαγωγή, ἔλλειψις σεμνότητος, ἀκοσμία, ἀντίθ. εὐπρέπεια : Πλάτ.Πολ.465 C δι' ἀπρέπειαν ὀκνῶ λέγειν, - ἐφέρθη μὲ μεγάλην ἀπρέπειαν· || νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. κ. ἡ ἀπρεπής, ἄκοσμος πρᾶξις : ἔκαμε πολλὲς ἀπρέπειες· 2) ἀσχημία : ΑΠλ.4,319 εἴδεος ἀπρεπίη.

ἀπρεπής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ μὴ πρέπων, ἄσεμνος, ἄκοσμος, ἀντίθ. εὐπρεπής : Πλάτ.Νόμ.788 ἀπρεπὲς καὶ ἄσχημον, αὐτ.Πολ.398 Ε μέθη γε φύλαξιν ἀπρεπέστατον, 'Επίκ.11,33 τὸ τοιαυτὶ ποιεῖν ἀπρεπές, - ἀπρεπὴς συμπεριφορά, - διαγωγή, - εἰ-

ναι ἀπρεπὲς νὰ μιλᾷς ἔτσι στὸ θεῖο σου' || ἀκατάλληλος, μὴ προσήκων : Θουκ.2,36 **νομίζων ἐπὶ τε τῷ παρόντι οὐκ ἂν ἀπρεπῆ λεχθῆναι αὐτά'** || τὸ ἀπρεπές, ἡ ἀπρέπεια : Θουκ.5,46· 2) ἐπὶ προσ. ὁ αἰσχρός, μιαρός : Θεόκρ.5,40 **ὦ φθονερὸν καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον'** 3) γεν. ἀσχήμων, ἄσχημος : Λογγῖν.43,3 **ἀπρεπὲς ἂν ᾖ τῇ προσόψει τὸ ἔργον.**
ἀπρεπὴ (ἡ) ἐπ. ἀπρέπεια βλ.λ : ΑΠλ.4,319.
ἄπρεπος-η-ο δημ. ὁ εἰς τὸ πρέπον ἀντιβαίνων, ἀπρεπής, ἄκοσμος : Σάρρ. μτφρ.Εὐρ.'Ιππ. 474 **κι' ἄπρεπο εἶναι αὐτὸ [ἀπ' τοὺς θεοὺς νὰ θέλῃς νὰ εἶσαι ἀνώτερη'** 2) ὁ μὴ τὴν προσήκουσαν ἔχων ἐμφάνισιν· ἀντίθ. πρέπιος [εὐπρεπής] : Σάρρ.'Αν.ΛΗ ἐν λ.
ἀπρεπῶ-έω γλωσσ. εἶμαι ἀπρεπής, φέρομαι ἀπρεπῶς.
ἀπρεπώδης-ους-ες μτγν. ὁ εἰς τὴν ἀπρέπειαν βλ.λ. ἰδιάζων, ὁ ἀπρέπειαν ἐνέχων : Ἐπιφάν.Ι,937 D.
ἀπρεπῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. ποι. **-πέως** δημ. ἄπρεπα μετ' ἀπρεπείας, ἀκόσμως, ἀσέμνως, οὐχὶ προσηκόντως· ἀντίθ. εὐπρεπῶς : Ὕμν.'Ομ.'Ερμ. 272,Πλάτ.Φαῖδρ.274 Β **πῇ γιγνόμενον καλῶς ἂν ἔχῃ καὶ ὅπῃ ἀπρεπῶς, - ὡμίλησεν ἀπρεπῶς εἰς τὸν εὐεργέτην του'** κ. συγκρ. : Ἡρωδιαν.3,13,Ι **ἀπρεπέστερον ἢ βασιλεῦσιν ἥρμοζεν'** κ. ὑπερθ. : Τζέτζ.'Ιστ.8,812 **λῃρεῖς ἀπρεπεστάτως.**
ἄπρηκτος-ον ἰων. ἄπρακτος βλ.λ.
ἀπρηνιά δημ. ἀπρινιά βλ.λ.
ἀπρήξ ἢ **ἄπρηξ** (ὁ, ἡ) μσν. ἄπρακτος βλ.λ : Τζέτζ.Προ.'Ομ.138 **πολλὰ δ' ἀπρὴξ μογέεσκε.**
ἄπρητον Ἡσ. « ἀφλόγιστον ».
ἀπρήϋντος-ον . ἐπ. μτγν., τὸ ἀττ. **ἀπράϋντος** ὁ μὴ καταπραϋνθείς, ἀγαλήνευτος : 'Αντίπ.Θεσσ. ἐν ΑΠ7,287 **ἀπ- θάλασσα,** Νόνν.Δ 28,1.
ἀπριάτην ἐπίρρ. τοῦ πρίασθαι, ἄνευ πληρωμῆς χρημάτων, χωρὶς λύτρα, δωρεάν : 'Οδ.Ξ 317 **ἔνθα με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἐκομίσσατο Φείδων ἥρως ἀπριάτην,** 'Αγαθ.4,22 **ἥδετο ἀπριάτην εὐωχούμενος,** προβλ. ἀπρίατος.
ἀπρίατος (ὁ) θηλ. **ἀπριάτη** ὁ μὴ ἀγορασθείς : 'Ιλ.Α 99 **δόμεναι.. κούρην ἀπριάτην ἀνάποινον** [προβλ. κ. ἀπριάτην ἐπίρρ.], Ὕμν.'Ομ.Δημ.132 **μή με ἀπριάτην περάσαντες.**
ἀπριάτως ἐπίρρ. σχόλ. ἄνευ πληρωμῆς χρημάτων, δωρεάν : σχόλ. ἐν λ. **ἀπριάτην** « ἀντὶ τοῦ ἀπριάτως, ὅ ἐστι προῖκα ».
ἀπριγδα ἐπίρρ. ἀπρὶξ βλ. λ. : Αἰσχ.Πέρσ.1057 **ἄπριγδ' ἄπριγδα μάλα γοεδνά** [σχόλ. « ἐπίφθεγμα ἐπὶ τῶν μετὰ σφοδρότητος τιλλόντων τὰς τρίχας »].
ἀπριγδόπληκτος-ον ὁ συνεχῶς τυπτόμενος : Αἰσχ.Χο.425 **ἀπριγδόπληκτα πολυπλάνητ' ἀδην ἰδεῖν.. τὰ χερὸς ὀρέγματα** [διόρθ. ἀντὶ τοῦ « ἀπριγκτοι πληκτά », ἄ. διορθ. « ἀπρικτόπληκτα », « ἀπρικδόπληκτα », « ἀπριγκτόπληκτα »].
ἀπρικάρδια παλαιοζ. γένος ἐλασματοβραγχίων τῆς ὁμοιογενείας τῶν **χαμιδῶν.**
ἀπριλιάτικος-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μῆνα 'Απρίλιον, ὁ κατ' 'Απρίλιον γινόμενος : **ἀπριλιάτικος καιρός, - ἀπριλιάτικα λουλούδια** [τὰ κατ' 'Απρίλιον ἀνθοῦντα]' || εἰδ. ἀπριλιάτικη τριανταφυλλιὰ τὸ καλλιανθὲς φυτὸν ροδῆ ἢ ἑκατόμφυλλος ἢ ροδῆ ἡ δαμασκηνή, καλλιεργουμένη καὶ πρὸς παραγωγὴν ροδελαίου, ροδοσταγματος, καθαρτικοῦ γλυκοῦ [ροδοζάχαρης], χρήσιμος καὶ πρὸς ἀρωματισμὸν τοῦ ὄξους.
ἀπρίλινος-η-ο δημ. ἀπριλιάτικος βλ.λ.:Χασιώτ.'Ἄσμ. 148 **ἀπρίλινα λουλούδια καὶ ρόϊδα τοῦ Μαγιοῦ.**
ἀπριλομάνης (ὁ) δημ. ἀντὶ τοῦ συνηθεστ. μαγιάπριλο βλ.λ.
ἀ πρίμα βίστα νεώτ. [ἰταλ.] μουσ. ἡ ἐκ πρώτης ἀναγνώσεως καὶ ἄνευ προηγουμένης μελέτης ἐκτέλεσις μουσικοῦ τινος τεμαχίου.
ἀπρινιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ἄκανθος ἢ ἀκανθώδης βλ.λ., ἄ. ἀπούρανος, ἀπερουνιά, μουτρούνα, τσουλακίδα' 2) τὸ δένδρον δρῦς ἢ πρῖνος βλ.λ., ἄ. πουρνάρι, περνάρι.
ἄπριξ ΕΜ 132,53 « .. Κύπριοι δὲ γένος τι ἀκάνθης » [κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ « ἄρπιξ » βλ.λ.].
ἀπρὶξ ἐπίρρ. προσπεφυκότως, ἰσχυρῶς, σφοδρῶς, σφιχτά· Ἡσ. « ὃ οὐχ οἷόν τε πρίσαι διὰ τὴν σύμφυσιν » : Σοφ.Αἰ.310 **κόμην ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί,** Πλάτ.Θεαίτ.155 Ε **ἀπρὶξ τοῖν χεροῖν λαβέσθαι,** Θεόκρ.15,68 **ἀπρὶξ ἔχευ.. ἀμῶν,** Πολύβ.10,11, Παῦλ.Σιλ. ἐν ΑΠ 5,248 **παλάμῃ ἀπρὶξ δραξαμένη'** || ὁμ. μτφ. : Σοφ.ἀπ.328 **τοῦ κερδαίνειν ἀπρὶξ ἔχονται,** Αἰλ.ΖΙ 1,5 **ἀπρὶξ ἐμφύντες'** 2) ὡς οὐσ. εἶδος ἀκάνθης : ΕΜ 132,53.
ἄπριον (τὸ) νεώτ. ζῳολ. γένος ὀρθοπτέρων ἐντόμων τῆς ὁμοιογενείας τῶν **λοκουστιδῶν,** ἀπαντῶν ἐν 'Ιάβᾳ' 2) γένος ἰχθύων συγγενῶν πρὸς τοὺς καρχαρίας.
ἀπριόνιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ πριονισθείς, ὁ μὴ διὰ πρίονας κοπείς, ἐπὶ ξύλων, ὀστῶν, λίθων κτ.
ἀπριονόδους-οντος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἰχθύων τῆς ὁμοιογεν. τῶν **καρχαριδῶν** ἐμφανισθὲν ἤδη κατὰ τὴν τριτογενῆ περίοδον.
ἀ πριόρι νεώτ. [λατ. a priori] φιλοσ. ἐπὶ γνωσιολογικῶν ἢ ἠθικῶν ἀξιῶν, τὸ ἐκ τῶν προτέρων καὶ ὅλως ἀσχέτως τῆς ἐμπειρίας ὑπάρχειν ἢ ἰσχύειν· τὸ ἐκ τῶν προτέρων δέχεσθαι, θέτειν τι ὡς ἀξίωμα, ὡς βάσιν, ὡς ἀρχήν· ἀντίθ. **ἀ ποστεριόρι'** || συνεκδ. χωρὶς νὰ λαμβάνῃ τις ὑπ' ὄψιν τὰ πραγματικὰ δεδομένα : **ὁμιλεῖ, - σκέπτεται ἀπριόρι.**
ἀπριορισμός (ὁ) νεώτ. φιλοσ. τρόπος τοῦ φιλοσοφεῖν καθ' ὃν αἱ θεμελιώδεις γνωσιολογικαὶ ἀρχαὶ καὶ ἠθικαὶ ἀξίαι πᾶσαι ἢ τινες ἐξ αὐτῶν τίθενται ἐκ τῶν προτέρων ὡς ἀξιώματα καὶ ὅλως ἀσχέτως πρὸς τὴν ἐμπειρίαν.
ἄπριστος-ον (Ι) μτγν. ὁ μὴ διὰ πρίονος κοπεὶς ἢ μὴ κοπτόμενος : Κόϊντ.12,137 **ἀπρίστων ἀπὸ φιτρῶν.**
ἄπριστος (ὁ) (2) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **καραβιδῶν.**
ἀπρίων-ονος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογεν. τῶν **πλεκτογνάθων,** τῶν θερμῶν θαλασσῶν' 2) γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀκριδιδῶν** ἰθαγενὲς τῆς 'Ιάβας.
ἀπρίωτος-ον ἐν τῇ χειρουργ. ὁ μὴ διὰ τερέτρου κοπείς· ὁ μὴ ὑποβληθεὶς εἰς ἀνάτρησιν διὰ τρυπάνου : 'Ιππ.Κεφ.Τρωμ.14 **ἀπρίωτον ὀστέον.**
ἀπροαιρεσία (ἡ) κ. νεώτ. ἔλλειψις προαιρέσεως, προθέσεως, προνοήσεως : 'Ιππ.'Επιστ.17.
ἀπροαίρετα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ προαιρέσεως, χωρὶς πρόθεσιν.
ἀπροαίρετος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ προαιρέσεως, ὁ ἀκούσιος, ἀβούλητος : 'Αριστλ. ΗΝικ.1135 Β 10 **ἀπροαίρετα δὲ ὅσα ἀπροβούλευτα,** 'Αρρ.'Επικτ.2,16· 2) ἐπὶ πραγμ. ὁ οὐχὶ κείμενος ἐν τῇ βουλήσει, ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τοῦ ἀνθρώπου : Φιλόδ.Θε.γ'ἀπ.75.
ἀπροαιρέτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ προαιρέσεως, ἀβουλήτως, ἀκουσίως : 'Ιππ.Προγν.2, 'Αριστλ. ΗΝικ.1106 Α 3 **φοβούμεθα ἀπροαιρέτως.**
ἀπροαισθήτως ἐπίρρ. ἄνευ προαισθήσεως, ἀπροσδοκήτως : Εὔρυσος π.Στοβ.1,6,19.
ἀπρόβατος-ον μτγν. ὁ μὴ προβαίνων, ὁ μὴ ἐπὶ τὰ πρόσω χωρῶν, μὴ ποιούμενος πρόοδον : Φιλόδ. 'Οργ.43 W· 2) μτφ. ὁ ἄνευ συμπεράσματος : αὐτ. Σημ.6 κ. 35 **ἀπρόβατος λόγος.**
ἀπροβίβαστος (-η)-ο(ν) μσν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προβιβασθείς, μὴ προαχθείς : Γεώργ.Παχ.'Ανδρ.7, 33· || νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐπὶ μαθητῶν μὴ προαχθέντων εἰς τὴν ἀνωτέραν τάξιν, κ. ἐπὶ στρατιωτικῶν ἢ πολιτικῶν ὑπαλλήλων, οἵτινες δὲν ἔλαβον τὸν ἀμέσως ἀνώτερον ἐν τῇ ἱεραρχίᾳ βαθμόν.

ἀπρόβλεπτα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀπρόβλεπτον βλ.λ.

ἀπρόβλεπτος (-η)-ο(ν) νεώτ. δημ. κ. **ἀπρόβλεφτος** ὁ μὴ προβλεφθείς, ὃν δὲν προεῖδε τις, ἀπρόοπτος: ἀπρόβλεπτος **ἐπιτυχία, - ἀπρόβλεπτος ἐπιπλοκὴ νόσου·** ‖ ὁ μὴ προϋπολογισθείς: **ἀπρόβλεπτοι δαπάναι·** ‖ κ. ὃν δὲν δύναταί τις νὰ προΐδῃ: **ἀπρόβλεπτος ἐξέλιξις τῆς ἐπιστήμης.**

ἀπροβλέπτως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀπρόβλεπτον βλ.λ., ἀπροσδοκήτως, ἀπροόπτως.

ἀπροβλεψία (ἡ) νεώτ. ἔλλειψις προβλεπτικότητος, ἀπρονοησία.

ἀπρόβλητος-ον μτγν. ὁ μὴ καταστὰς ἀπόβλητος: Κύριλλ.᾽Αλ.1,2,6 C.

ἀπροβόδιστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ προπομπῆς, χωρὶς προβόδισμα.

ἀπροβόδιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ τυχὼν προπομπῆς, ὁ μὴ κατευοδωθεὶς κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του, ποὺ δὲν τοῦ ἔγινε προβόδισμα.

ἀπροβουλευσία (ἡ) μτγν. ἔλλειψις ἢ ἀδυναμία προβουλεύσεως, ἀπροβλεψία: Φιλόδ.᾽Ηρακλ.1251,7.

ἀπροβούλευτα ἐπίρρ. δημ. ἀπροβουλεύτως βλ.λ.

ἀπροβούλευτος-ον κ. νεώτ. μὴ προμελετηθείς, ἀπρομελέτητος, ἀπροσχεδίαστος: ᾽Αριστλ. ΘΝικ.1135 B ‖ **ἀπροαίρετα ὅσα ἀπροβούλευτα,** Θεόφρ.Χαρ.3,1 **ἀδολεσχία ἐστὶ διήγησις λόγων μακρῶν καὶ ἀπροβουλεύτων,** Φίλ.Π1 3,5,6 **οὐδὲν ἀπροβούλευτον ἐν ταῖς μάχαις·** 2) μὴ ὑποβληθεὶς εἰς τὴν βουλήν, ὁ μὴ ὑπὸ ταύτης ἐπιδοκιμασθεὶς διὰ προβουλεύματος: Δημ.594 **λόγος περὶ τοῦ ἀπροβουλεύτου,** Πλούτ.Σόλ.19· 3) ἐνεργ. ὁ ἄνευ προμελέτης, ἀπρόσεκτος, ἀπερίσκεπτος: ᾽Αριστλ.Η Νικ.1151 A 3, Νικηφόρ. ἐν Ρήτ.1,427,2 **τυφλὸς γὰρ ἅπας ἐρῶν καὶ ἀπροβούλευτος.**

ἀπροβουλεύτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ προμελέτης, ἀπρομελετήτως: Πλάτ.Νόμ.9,867 **φόνος ἀπροβουλεύτως πεπραγμένος·** ‖ ἀπρονοήτως, ἀπερισκέπτως: **ἀπροβουλεύτως ἐγένετο τὸ κίνημα·** 2) ἀθελήτως, ἄνευ προθέσεως: Πλάτ.Νόμ.866 E **ἀπροβουλεύτως τοῦ ἀποκτεῖναι** (χωρὶς νὰ ἔχῃ πρόθεσιν φόνου).

ἀπροβούλητος-ον σχόλ. ἀπροβούλευτος, ἀπροσχεδίαστος: σχόλ.᾽Αριστφ.Θεσμ.588.

ἀπροβουλία (ἡ) ἔλλειψις προβουλεύσεως, προθέσεως· ἀντίθ. ἐπιβουλή: Πλάτ.Νόμ.9,867 B.

ἀπροβούλως ἐπίρρ. ἀπροβουλεύτως, ἀπερισκέπτως: Αἰσχ.Χο.620 **νοσφίσασ᾽ ἀπροβούλως,** ΔίωνΧρ.2,293 **ἀπροβούλως εἰσέφερον τὰ ψηφίσματα** (διόρθ. ἀπροβούλευτα).

ἀπρόγευτος-η-ο δημ.κ.**-φτος** ὁ μὴ προγευματίσας.

ἀπρόγνωστος-ον μτγν. ὁ μὴ προγινώσκων τὰ μέλλοντα· ἀντίθ. προγνωστικός: Κλημεντίν.3,38.

ἀπρόγραφος-ον μὴ δημοσίᾳ ἀναγεγραμμένος, μὴ πρὸς κοινὴν γνῶσιν ἐγγράφως κατατεθείς: ῾Υπερείδ.ἀπ.231, Πολυδ.6,144 **ἀπροβούλευτα. Τάχα δὲ καὶ τὸ ἀπρόγραφα.**

ἀπρογύμναστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἀπροπόνητος, ἐπὶ ἀθλητικῶς ἀσκουμένων κ. ἐπὶ στρατιωτῶν: **ἀπρογύμναστος ἀθλητής·** ‖ γεν. ὁ μὴ ἐκ τῶν προτέρων εἴς τι ἰδιαιτέρως καὶ ἐπιμελῶς ἀσκηθείς: **προσῆλθεν εἰς τὰς ἐξετάσεις ἀπρογύμναστος.**

ἀπροδιαθεσία (ἡ) νεώτ. ἔλλειψις προδιαθέσεως.

ἀπροδιάθετα ἐπίρρ. δημ. ἀπροδιαθέτως βλ.λ.

ἀπροδιάθετος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προδιατεθείς, ὁ μὴ ψυχικῶς προπαρεσκευασμένος πρός τι: **ἦταν ὅλως διόλου ἀπροδιάθετος ν᾽ ἀκούσῃ τὸ χαμὸ τοῦ γιοῦ του.**

ἀπροδιαθέτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ προδιαθέσεως, χωρὶς ψυχικὴν προπαρασκευήν.

ἀπροδιηγήτως ἐπίρρ. μσν. ἄνευ προδιηγήσεως, χωρὶς προοίμιον: Τζέτζ.῾Ησίοδ.10 **ἀπροδιηγήτως καὶ ἀκεφάλως.**

ἀπρόδικος-ον ᾽Επιγρ. ἐπὶ δίκης, ὁ οὐχὶ προκριματικῶς ἐξετασθείς, ὁ ἄνευ προανακρίσεως.

ἀπροδοκιμάστως ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ προηγουμένης δοκιμασίας: ᾽Αλ.᾽Αριστ.ἐνΣυντ.Καν.2,267.

ἀπρόδοτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προδοθείς: **ἀπρόδοτος ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, - ἀπρόδοτο μυστικό·** ‖ ὁ μὴ ὑπὸ τοῦ ἔχοντος ἐκδηλούμενος, φανερούμενος εἰς τοὺς ἄλλους, ἰδίως ἐπὶ συναισθημάτων· **ἀπρόδοτος ἔρως, - ἀπρόδοτη θλίψη·** 2) εἰδ. ὁ μὴ καταδοθεὶς εἰς τὴν ἁρμοδίαν ἀρχήν: **οἱ λησταὶ κατὰ κανόνα εἶναι ἀπρόδοτοι ὑπὸ τῶν συγχωρίων αὐτῶν.**

ἀπρόεδρος-ον μτγν. ὁ ἄνευ προέδρου, προϊσταμένου: Εὐνάπ.᾽Ιστ.209 D **ἀπρόεδρον ἐκκλησίαν.**

ἀπροειδοποίητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ προειδοποιήσεως βλ.λ.

ἀπροειδοποίητος (-η)-ο(ν) ὁ μὴ προειδοποιηθείς, ὁ μὴ ἐκ τῶν προτέρων γενόμενος ἐνήμερός τινος· 2) ὁ ἄνευ προειδοποιήσεως γενόμενος.

ἀπροειδοποιήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ προειδοποιήσεως βλ.λ.

ἀπροεξόφλητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ μισθῶν, δανείων, γραμματίων, συντάξεων, ὁ μὴ προεξοφληθείς, ὁ μὴ διὰ χρημάτων μετ᾽ ἀφαίρεσιν ποσοστοῦ τινος ὡς τόκου ἐξοφληθεὶς πρὸ τοῦ ὡρισμένου χρόνου· 2) ὁ μὴ δεκτικὸς τοιαύτης ἐπὶ τόκῳ προπληρωμῆς: **αἱ συντάξεις ὀρφανῶν ἀνηλίκων εἶναι κατὰ νόμον ἀπροεξόφλητοι.**

ἀπροετοιμασία (ἡ) νεώτ. ἔλλειψις προετοιμασίας.

ἀπροετοίμαστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ προετοιμασίας.

ἀπροετοίμαστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προητοιμασμένος, ἀπροπαράσκευος, ἀνέτοιμος: **βρέθηκα ἐντελῶς ἀπροετοίμαστος γιὰ νὰ δεχθῶ τόσον κόσμο, - κάναμε τὸ γάμο ξαφνικὰ καὶ ἀπροετοίμαστοι·** 2) ἀπροδιάθετος, ἀπαράσκευος ψυχικῶς: **ἦταν ἀπροετοίμαστος γιὰ τέτοια τύχη, - λύπη.**

ἀπροετοιμάστως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ προετοιμασίας, ἀπαρασκευάστως, ἀπροδιαθέτως.

ἀπρόθεσμα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ προθεσμίας, χωρὶς χρονικὸν ὅριον.

ἀπρόθεσμος (-η)-ο(ν) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ὡρισμένον πρός τι χρόνον, ὁ μὴ ἐν ὡρισμένῳ χρόνῳ γινόμενος· ἀντίθ. ἐμπρόθεσμος: Σωρ.1,33 **διὸ καὶ τῶν πλείστων** (ζῴων) **ἐμπρόθεσμος ὁ χρόνος τῆς ἐπὶ τὴν μῖξιν ὁρμῆς, ἐπὶ δὲ τῶν ἀνθρώπων ἀπρόθεσμος πολλαχοῦ·** ‖ νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ προθεσμίας, ὁ εἰς ὃν δὲν ἐτέθη χρονικὸν ὅριον.

ἀπροθέσμως ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. οὐχὶ ἐν ὡρισμένῳ χρόνῳ: Μιχ.᾽Ακομ.1,207 **ἀπροθέσμως ὁ θάνατος ἐπιών·** ‖ νεώτ. ἄνευ προθεσμίας.

ἀπρόθετος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ δημ. γραμμ. ὁ μὴ λαμβάνων πρόθεσιν ἢ πρόθεμα· **ἀπρόθετα ῥήματα** τὰ μὴ μετὰ προθέσεως σύνθετα οἷον λέγω, κατ᾽ ἀντιδιαστ. πρὸς τὸ προλέγω, ἀντιλέγω κλπ. ἢ τρέπω κατ᾽ ἀντιδιαστ. πρὸς τὸ ἀποτρέπω, ἀνατρέπω κλπ.· **ἀπρόθετος σύνταξις** ἡ καθ᾽ ἣν **παραλείπεται ἡ** πρόθεσις εἰς δήλωσιν προσδιορισμῶν κατὰ μίαν τῶν πλαγίων πτώσεων, οἷον μικρὸς τὸ δέμας ἀντὶ κατὰ τὸ δέμας· **ἀπρόθετα οὐσιαστικὰ** τὰ ἄνευ προθέματος οἷον « βδέλλα » ἀντὶ « ἀβδέλλα ».

ἀπροθέτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ προθέσεως, χωρὶς γνώμην: Πολύβ.9,12,6 **τὰ.. ἀπροθέτως ἐν τοῖς πολεμικοῖς συμβαίνοντα·** 2) νεώτ. ἄνευ προθέσεως ἢ προθέματος πρβλ. κ. **ἀπρόθετος.**

ἀπρόθυμα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ προθυμίας, μετ᾽ ὄκνου: **ἔδωκε ἀπρόθυμα τὴν ὑπόσχεση.**

ἀπροθυμία (ἡ) Σουΐδ. νεώτ. δημ. κ. **-μιά** ἔλλειψις προθυμίας, ζήλου, ὄκνος: Σουΐδ. ἐν λ. « ἀρρωστία », Παπαδ Πασχ Δ45 **αἰσθανόμενος μεγάλην ἀπροθυμίαν πρὸς τοῦτο.**

ἀπροθυμοποίητα ἐπίρρ. δημ. ἀπροθυμοποιήτως βλ.λ.

ἀπροθυμοποίητος-ον νεώτ. ὁ μὴ προθυμοποιούμενος, ὁ μὴ δεικνύων προθυμίαν εἴς τι.

ἀπροθυμοποιήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἐπιδείξεως προθυμίας, ζήλου, χωρὶς προθυμοποίησιν βλ.λ.

ἀπρόθυμος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πρόθυμος, ὁ ἄνευ ζήλου, ὁ μετ' ὄκνου καὶ δισταγμοῦ ἀναλαμβάνων νὰ πράξῃ τι ἢ συνομολογῶν τι ἢ συμμετέχων εἴς τι : Ἡρ.7,220 **ἐόντας ἀπροθύμους καὶ οὐκ ἐθέλοντας,** Πλούτ.Ἠθ.438 **ἀπρόθυμος καὶ ἄκουσα, - ἀπρόθυμοι πρὸς στράτευσιν·** || νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀποφεύγων, δυστροπῶν νὰ πράξῃ ἢ νὰ συνομολογήσῃ τι : **φαίνεται ἀπρόθυμος νὰ τὸν βοηθήσῃ, - εἶναι ἀπρόθυμη γιὰ γάμο.**

ἀπροθύμως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ προθυμίας, χωρὶς ζῆλον : Πλάτ.Νόμ.665 E **παρέσχεν ἀπροθύμως τὴν συγκατάθεσίν του.**

ἀπροϊδής-οῦς-ές [προϊδεῖν] μτγν. ποι. ὃν δὲν προεῖδέ τις, ἀπρόοπτος, ἀπρόβλεπτος· Ἡσ. « ἀφανής » : Ἀρχί.ἐνΑΠ9,111,4 **ὅσους ἀπροϊδής.. ἔμαρψε μόρος,** ΑΠ παράρτ.260 **ἀπροϊδὴς νοῦσος,** Νίκ.Θηρ.2,18· 2) ἐνεργ. ὁ μὴ προϊδών : Νόνν.Δ9, 102 (πιθ.), αὐτ. Εὐαγγ.Ἰω.7,168 **ἀπροϊδεῖς ἄνδρες.**

ἀπροϊδῶς ἐπίρρ. μτγν. ἀπροόπτως, ἀπροβλέπτως : Ἀρχιγ.π.Ὀρειβ.8,2,19.

ἄπροικα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς προῖκα.

ἀπροίκιγος-η-ο δημ. κ. ἀπροίκιστος βλ.λ.

ἀπροίκιστα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς νὰ δοθῇ προίξ.

ἀπροίκιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ λαβὼν προῖκα, μὴ προικισθείς, ἄπροικος.

ἄπροικος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ γυναικὸς ἐρχομένης εἰς γάμον, ἄνευ προικός : Λυσ.19,15 **τὰς .. ἐμὰς ἀδελφὰς .. λαβεῖν ἀπροίκους,** Διόδ.Κωμ. 3,4 (π.Στοβ.72,1) **κρεῖττον γάρ ἐστιν εὖ τεθραμμένην λαβεῖν γυναῖκ' ἄπροικον ἢ κακῶς μετὰ χρημάτων, - ἄπροικη καλοπαντρεύτηκε.**

ἀπροίκως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ προικός.

ἀπρόϊτος-ον μτγν. κ. μσν. Κύριλλ. « ἀνέξοδος », ὁ μὴ προϊών, ἐξερχόμενος ἀπό τινος : Δαμάσκ. Ἀρχ.34,Γαλ.14,729 ἀπ- θερμή, Νικήτ.Χων.52,24 **τῶν χειλέων τοῦ βασιλέως ἀπρόϊτα·** || εἰδ. ὁ μὴ ἐξερχόμενος τοῦ τόπου διαμονῆς του· Σουΐδ. « ὁ τῆς οἰκίας μὴ ἐξερχόμενος » : Ἐκκλ.Μην.3,10Συναξάρ. **ἐκεῖσε** (ἐκ τοῦ σπηλαίου) **ἡ ἀδαμάντινος αὕτη .. ψυχὴ ἀπρόϊτος .. ἐφύλαττε τὸν κανόνα.**

ἀπροΐτως ἐπίρρ. Ἡσ. « ἀνεξόδως ».

ἀπροκάλυπτα ἐπίρρ. δημ. ἀπροκαλύπτως βλ.λ.

ἀπροκάλυπτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κεκαλυμμένος, μὴ ἔχων πρὸ αὐτοῦ κάλυμμά τι, ἀκάλυπτος, φανερός· || μτφ. ὁ ἄνευ προσχημάτων, εἰλικρινής, εὐθύς, ντόμπρος : **ἀπροκάλυπτος ὑπόσχεσις, - ὁμολογία, - ἀλήθεια.**

ἀπροκαλύπτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ προκαλύμματος, φανερά, μετὰ παρρησίας Χίων Ἐπιστ 7,3 **ἀπροκαλύπτως ἐδήλωσα.**

ἀπροκατάληπτα ἐπίρρ. δημ. ἀπροκαταλήπτως βλ.λ.

ἀπροκατάληπτος (-η)-ο(ν) νεώτ. ὁ μὴ προκατειλημμένος, ὁ μὴ ἐκ τῶν προτέρων ἐπηρεασμένος, ὁ μὴ ἐκ προκαταλήψεως βλ.λ. μορφώσας γνώμην.

ἀπροκαταλήπτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ προκαταλήψεως βλ.λ.

ἀπροκαταληψία (ἡ) νεώτ. ἔλλειψις προκαταλήψεως βλ.λ.

ἀπροκατάρτιστος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἐκ τῶν προτέρων καταρτισθείς, ἐπαρκῶς μορφωθεὶς εἴς τι.

ἀπροκατασκεύαστος-ον μτγν. ἀπροπαρασκεύαστος, ὁ προχείρως γινόμενος : Διον.Ἀλ.Ἰσαί. 14 **ἀπ- διηγήσεις.**

ἀπρόκλητος-ον νεώτ. ὁ μὴ προκαλούμενος ἢ ὁ μὴ προκληθείς.

ἀπροκλήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ προκλήσεως.

ἀπροκοπία (ἡ) σχόλ. κ. νεώτ. δημ. **-πιά** κ. **-φιά** τὸ μὴ προκόπτειν, ἡ ἔλλειψις προκοπῆς, προόδου, ἡ μὴ εὐδοκίμησις : σχόλ.Λουκ.Δὶς Κατ.21.

ἀπρόκοπος (-η)-ο(ν) μτγν. μσν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προκόπτων, ὁ μὴ εὐδοκιμῶν, ὁ μὴ ποιούμενος προόδους : Μαν.3,375,Πτολ.Τετράβ.156 **ἀτελείωτα καὶ ἀπρόκοπα καθιστᾶσι·** 2) δημ. εἰδ. ἐπὶ μαθητῶν κ. ὁ μὴ ἐπιμελὴς ἢ ὁ ἀνεπίδεκτος μαθήσεως· 3) ἐκκλ. ὁ μὴ προαγ μενος εἰς ἀνώτερον ἐκκλησιαστικὸν βαθμόν : Βασ.4,800 C **μένων ἀπρόκοπος.**

ἀπρόκοφτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ προκοπῆς, χωρὶς εὐδοκίμησιν.

ἀπρόκοφτος-η-ο δημ. ἀπρόκοπος βλ.λ., ὁ μὴ προκόπτων : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ76 **ἀπρόκοφτος κι' ἐρημοσπίτης.**

ἀπροκοφιά (ἡ) δημ. ἀπροκοπία βλ.λ.

ἀπροκριμάτιστος-ον μσν. ὁ μὴ προκριθείς, διακριθείς : Θεόδ.Βαλσ. ἐν Συντ.Καν.2,525.

ἀπροκριματίστως ἐπίρρ. μσν. ἄνευ διακρίσεως, ἀδιακρίτως : Θεόδ.Βαλσ. ἐν Κοτελ.3,490 C.

ἀπρόκριτος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ἄνευ προκρίσεως, ἄνευ προκριματικῆς διαδικασίας : Ἰουστ. Κώδ.7,62,36 **ἀπρόκριτος δικαιολογία.**

ἀπροκρίτως ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν. **ἄνευ προδικασίας** : Ἰουστ.Νεαρ.17,8.

ἀπρόληπτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ προλαμβανόμενος κ. ὃν δὲν δύναταί τις ἐκ τῶν προτέρων ν' ἀποτρέψῃ· || τὸ οὐδ. -ον ὡς οὐσ. ἡ ἀδυναμία τοῦ προλαμβάνειν, ἐκ τῶν προτέρων ἀποτρέπειν τι : Ἱεροκλ.Πλ.150 **ὁ γὰρ τῆς εὐβουλίας καιρὸς ἐν τῷ ἀπρολήπτῳ τῶν πράξεων παραγίνεται·** 2) ὁ ἀπροσδόκητος : Στωϊκ.3,149, Ὀνήσανδρ.8,1.

ἀπρολόγητα ἐπίρρ. δημ. κ. **ἀπρολόγιστα** ἀπρολογήτως, χωρὶς προοίμιον, χωρὶς πρόλογον.

ἀπρολόγητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ εἰσηγήσεως, ὁ στερούμενος προλόγου, προοιμίου γενομένου ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ἢ τοῦ ὁμιλητοῦ, ἐπὶ συγγραφῶν, ἐπιστολῶν, διαλέξεων κττ.

ἀπρολογήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ προοιμίου, χωρὶς πρόλογον.

ἀπρολόγιστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς ὃν δὲν ἐπρολόγισέ τις, ἐπὶ βιβλίων, ἐπιστολῶν, διαλέξεων κττ.

ἀπρόλογος-ον σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἄνευ προλόγου : Σχόλ.Ἀριστφ.Ἐκκλ.126.

ἀπρομάντευτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προεικασθείς, ποὺ δὲν προμαντεύθηκε· 2) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ προεικασθῇ, νὰ μαντευθῇ.

ἀπρομελετησία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπρομελετήτου βλ.λ., ἔλλειψις προμελέτης.

ἀπρομελέτητα ἐπίρρ. δημ. ἀπρομελετήτως βλ.λ.

ἀπρομελέτητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ.δημ. ὁ μὴ προμελετηθείς, ὁ μὴ ἐκ προμελέτης βλ.λ., ὁ ἐξ ἀμέσου ὁρμῆς γενόμενος : **ἀπρομελέτητον ἔγκλημα·** || ὁ ἄνευ προπαρασκευῆς, ὁ ἐκ τοῦ προχείρου : **ἀπρομελέτητος ἀγόρευσις·** 2) ἐνεργ. ὁ μὴ προμελετήσας, ὁ μὴ ἐκ τῶν προτέρων παρασκευάσας τι.

ἀπρομελετήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ σκέψεως, ἀποφάσεως ἐκ τῶν προτέρων, ἄνευ προμελέτης βλ.λ. : **διέπραξε τὸ ἔγκλημα ἀπρομελετήτως·** 2) γεν. ἄνευ προπαρασκευῆς, ἄνευ προηγουμένης μελέτης, ἐκ τοῦ προχείρου.

ἀπρομήθεια (ἡ) ἡ ἔλλειψις προνοίας, ἀπρονοησία : Πλάτ.Λάχ.197, Ἰώσ.Πἰ 3,5,6 **τοῦ μὲν αὐτομάτου καλοῦ δελεάζοντος εἰς ἀπρομήθειαν.**

ἀπρομήθευτα ἐπίρρ. δημ. ἀπρομηθεύτως βλ.λ. 2) κ. 3).

ἀπρομήθευτος (-η)-ο(ν) μσν. νεώτ. κ. δημ. ὁ καθ' ὃν δὲν λαμβάνεται πρόνοια, ἀπερίσκεπτος : Γεώργ.Παχ.Μιχ.5,3 **βίον ἀπρομήθευτον·** 2) νεώτ κ. δημ. ὁ μὴ προμηθευθεὶς τὰ ἀναγκαῖα ἐφόδια, ἀνεφοδίαστος.

ἀπρομηθεύτως Σουΐδ. κ. νεώτ. ἀπρονοήτως: Σουΐδ. ἐν λ. «ἀφειδήσας»· 2) νεώτ. ἄνευ προμηθειῶν, ἀνεφοδίαστα· 3) χωρὶς νὰ δοθῇ ἢ νὰ ληφθῇ προμήθεια, ἤτοι ποσοστόν τι ἀμοιβῆς ὑπὸ τῶν συμβληθέντων εἰς ἀγοραπωλησίαν ἢ εἰς δάνειον πρὸς τρίτον τινὰ μεσάζοντα.

ἀπρομηθής-οῦς-ές μτγν. κ. μσν. ὁ μὴ προνοῶν: Τζέτζ.'Επιστ.6,9,4 **ἀπρομηθέστεροί τε καὶ ἀσκεπτότεροι**· || τὸ οὐδ. -ές ὡς οὐσ. ἡ ἔλλειψις προνοίας: 'Ιώσ.ΑΙ 19,3,1 **τὸ ἀπρομηθὲς τῶν γεγονότων.**

ἀπρομήθητος-ον ἀπρόβλεπτος: Αἰσχ.'Ικ.357 **ἐξ ἀέλπτων κἀπρομηθήτων.**

ἀπρομηθῶς ἐπίρρ. μσν. ἄνευ προνοίας, ἀπρονοήτως, ἀπεριοκέπτως· κ. ἐν τῷ συγκρ.: Τζέτζ.'Ιστ. 10,898 **ἀπρομηθεστέρως.**

ἀπρομήνυτος-ον νεώτ. ὁ μὴ προμηνυθείς.

ἀπρομύητος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἐκ τῶν προτέρων μυηθεὶς εἴς τι, ὁ εἰς ὃν δὲν προανεκοινώθη τι μυστικῶς μελετώμενον ἢ ἐνεργούμενον ἔργον.

ἀπρονοησία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπροβλεψία, ἔλλειψις προνοίας, ἀπεριοκεφία: 'Επίκ.ἀπ. 368,'Ιω.Χρυσ.3,858.

ἀπρονόητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ προνοίας, ἀπερισκέπτως.

ἀπρονοητικός-ή-όν δημ. ὁ μὴ προνοητικός.

ἀπρονοητικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἔλλειψις προνοητικότητος βλ. λ.

ἀπρονόητος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προβλεφθείς, ὁ ἀπροόπτως γινόμενος ἢ συμβαίνων: 'Αριστλ.ΗΜ 1203 Α 30 **ἀπρονόητος ἀκρασία**· 2) ἐπὶ τόπων, οἱ μὴ πρότερον ἐρευνηθέντες: Πολύβ.3,48,4 **ἀπρ- τόποι**· 3) ὁ μὴ ὑπὸ προνοίας κυβερνώμενος: Φίλ.2,411 **ἀπρ- κόσμος,** Πλούτ. Νικ.23· || εἰδ. ἐπὶ χώρας, ἡ περὶ ἧς δὲν ἐλήφθη πρόνοια, ἀφύλακτος: Πολύβ.4,5,5 **ἀπρ- χώρα**· 4) ἐνεργ. ὁ μὴ προνοῶν, ὁ ἀπερίσκεπτος: Ξεν. 'Ελλ.5,3,7 **ἡ μὲν γὰρ ὀργὴ ἀπρονόητον,** Λουκ. Δὶς Κατ.2 **ἀπρ- τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων,** Πολύβ. 5,7,2 **ἀπρονόητοι καὶ ἀπαράσκευοι,** 'Ορφ.ἀπ.233 **ἀπρ- τῶν ἐσομένων**· κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ· 5) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ. κ. ἐπὶ πραγμ. ὁ δι' ὃν δὲν ἐγένετο ἡ δέουσα πρόνοια, δὲν κατεβλήθη ἡ προσήκουσα μέριμνα, ὁ ἀπαρασκεύως καὶ ἀπερισκέπτως γενόμενος ἢ ὁ παραμεληθείς: **ἀπρονόητος ἐκστρατεία, - ἀπρονόητη ἐπιχείρηση, - ἀπρονόητος ἄνθρωπος, - ἄδικα πέθανε γιατὶ τὸν ἄφησαν ἀπρονόητο**

ἀπρονοητῶ-έω σχόλ. εἶμαι ἀπρονόητος, ἀπερίσκεπτος: σχόλ.'Ιλ.Δ 2.

ἀπρονοήτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ προνοίας, ἀπερισκέπτως: Ξεν.ΚΠ 1,4,21 **κύων.. ἀπρονοήτως φέρεται πρὸς κάπρον,** Σέξτ.'Εμπ.Πυρ.1,151 **τοὺς μὲν ἀποφαίνεσθαι προνοίᾳ θεῶν διοικεῖσθαι τὰ καθ' ἡμᾶς τοὺς δὲ ἀπρονοήτως**· 2) ἀπροόπτως, ἀπροσδοκήτως: Πολύβ.5,7,2· 3) ἄνευ προηγουμένης γνωριμίας: αὐτ.10,14,8 **τοῖς ἀπρονοήτως θεωμένοις.**

ἀπρονόμευτος-ον 'Ησ. κ. μσν. ὁ μὴ δι' ἐχθρικῶν ἐπιδρομῶν διαρπασθείς: Εὐστ.Πονημ.283,72· 'Ησ. «ἀπρονόμευτος· οὐ πρυτανευθείς· ἀπρονομὴ γὰρ ἡ ἐπὶ τῆς χώρας ἁρπαγή».

ἀπροξένευτα ἐπίρρ. δημ. κ. -φτα ἄνευ μεσολαβήσεως προξενητοῦ, χωρὶς προξενιά, ἐπὶ συνοικεσίου: **παντρεύτηκε ἀπροξένευτα**· || γεν. ἄνευ μεσολαβήσεως μεσίτου ἢ ἄλλου τινός: **ἀπροξένευτα ἀγόρασα τὸ σπίτι.**

ἀπροξένευτος-η-ο δημ. κ. -φτος ἐπὶ συνοικεσίου ἢ ἐπὶ τῶν διαπραγματευομένων συνοικέσιον προσώπων, ὁ γινόμενος ἢ ὁ ἐνεργῶν ἄνευ μεσολαβήσεως τρίτου προσώπου, προξενητοῦ, χωρὶς προξενιά: **γάμος ἀπροξένεφτος.**

ἀπρόξενος-ον ὁ μὴ ἔχων πρόξενον βλ.λ.: Αἰσχ. 'Ικ.239 **ἀπρόξενοί τε.. μολεῖν ἔτλητ' ἀτρέστως.**

ἀπροξίς-ίδος (ἡ) τὸ φρυγανῶδες φυτὸν δίκταμνος ἡ λευκή: Πυθ.π.Πλιν.ΦΙ 24,158.

ἀπρόοδος-ον μτγν. ὁ μὴ ἀπό τινος προερχόμενος, ἀπορρέων, ὁ μὴ ἔχων πρὸ αὐτοῦ αἰτίαν ἢ ἀρχήν: Δαμάσκ.'Αρχ.34 **ἀπρόοδος ἡ τοῦ ἑνὸς φύσις.**

ἀπροοιμίαστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄνευ προοιμίου: Λουκ.'Ιστ.Συγγρ.23.

ἀπροοιμιάστως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ προοιμίου: Διον.'Αλ.Λυσ.17 Εὐστ.'Ιλ.798,29.

ἀπρόοπτος (-η)-ο(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προβλεφθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος νὰ προβλεφθῇ: Αἰσχ. Πρ.1074 **Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόοπτον πῆμ' εἰσέβαλεν,** Μιχ.'Αττ.ἐν Σάθ.1,40 **ἢ ἄλλο τι ἐπισυμβῇ ἀπρόοπτον, - ἀπρόοπτος ἐξέλιξις τῆς πολιτικῆς καταστάσεως, - ἀπρόοπταν δυστύχημα**· || ἐν τῇ ἐκφορᾷ **ἐξ ἀπροόπτου** ὡς ἐπίρρ. ἀπροόπτως ἀπροσδοκήτως, ἀπεριμένευτα: Αἴσωπ.330 **κατέλαβεν ἐξ ἀπροόπτου**· 2) ἐνεργ. ὁ μὴ προβλέπων, ὁ μὴ προορατικός: Πολυδ.1,179 **ἀπρόοπτος στρατηγός,** αὐτ. 3,117 **ἀπρόοπτος τοῦ μέλλοντος.**

ἀπροόπτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀπροβλέπτως, ἀπροσδοκήτως, ἀπεριμένευτα, ἀναπάντεχα· 'Ησ. «ἀπροοράτως, ἀπροσδοκήτως, λαθραίως»: Σωρ. 1,71,'Ηρωδιαν.6,5,5· || νεώτ. κ. αἰφνιδίως, ξαφνικά.

ἀπροόρατος-ον μτγν. ἀπρόοπτος βλ.λ.1): Διόδ. Σ 20,96, 'Ιάμβλ.Προτρ.21· 2) ὁ μὴ προηγουμένως ὁρατός: Γαλ.14,279· 3) ἐνεργ. ἀπρόοπτος βλ.λ.2), ὁ μὴ προορατικός: Πολυδ.1,179,Φίλ.2,268.

ἀπροοράτως ἐπίρρ. μτγν. ἀπροόπτως βλ.λ.: 'Ονήσανδρ.22,1,Διογ.Λ 9,62.

ἀπροόριστος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἔχων προορισμόν τινα, οὗ ὁ σκοπὸς ἢ ἡ θέσις δὲν εἶναι ἐκ τῶν προτέρων καθωρισμένα.

ἀπροορίστως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ προορισμοῦ.

ἀπροπαγάνδιστος-ον νεώτ. δι' ὃν δὲν ἐγένετο προπαγάνδα, προσπάθεια πρὸς εὐρυτέραν διάδοσιν: **αἱ ἰδέαι των ἔμειναν ἀπροπαγάνδιστοι**· 2) ὁ μὴ δεκτικὸς προπαγάνδας.

ἀπροπαίδευτος-ον νεώτ. ὁ μὴ προπαιδευθείς, ὁ μὴ ἐκ τῶν προτέρων ἀσκηθεὶς εἴς τι.

ἀπροπαρασκεύαστα ἐπίρρ. δημ. ἀπροπαρασκευάστως βλ.λ.

ἀπροπαρασκεύαστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐκ τῶν προτέρων παρεσκευασμένος πρός τι, ἀπροετοίμαστος· 2) ὁ μὴ τυχὼν προπαρασκευῆς, προεργασίας, ἀμελέτητος: **ἡ ὁμιλία του ἦταν ἐντελῶς ἀπροπαρασκεύαστη.**

ἀπροπαρασκευάστως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ προπαρασκευῆς, ἀπροετοίμαστα.

ἀπροπαράσκευος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ ἀπροπαρασκεύαστος βλ.λ.

ἀπροπαρασκεύως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ προπαρασκευῆς, ἄνευ προτέρας μελέτης ἢ προετοιμασίας.

ἀπροπέτεια ἢ -ία (ἡ) μτγν. ἔλλειψις προπετείας, ὑπερβαλλούσης σπουδῆς: Τίμ.Λοκρ. 102 Ε **ἀνορεξία καὶ ἀπροπέτεια.**

ἀπροπόνητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ προπονήσεως.

ἀπροπόνητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προπονηθείς, ὁ μὴ ἐπὶ τῇ προόψει ἀγῶνος προγυμνασθείς, ἐπὶ ἀθλητῶν: **μετέσχε τῶν ἀγώνων ἐντελῶς ἀπροπόνητος**· || γεν. ὁ μὴ προπαρεσκευασμένος πρός τι, ἀπροετοίμαστος.

ἀπροπτωσία (ἡ) μτγν. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπροπτώτου, ἀπροπετία βλ.λ.: Ζήν.Στωϊκ.π.Διογ.Λ 7,46 «ἀπροπτωσίαν ἐπιστήμην τοῦ πότε δεῖ συγκατατίθεσθαι καὶ μή».

ἀπρόπτωτος-ον μτγν. ὁ μὴ ταχέως εἴς τι κατανεύων, προνοητικός, προφυλακτικὸς ἐν τῷ συγκατατίθεσθαι: Αρρ.'Επικτ.2,8,29 **ἀπρόπτωτος συγκατάθεσις** (δυσχερῶς παρεχομένη).

ἀπροπτώτως ἐπίρρ. μτγν. οὐχὶ ἀπερισκέπτως, προνοητικῶς : Χρύσ.Στωϊκ.3,50.

ἀποόρρητος-ον ὁ μὴ δυνάμενος νὰ προρρηθῇ: Πλάτ.Νόμ.968 E (δ. ἑρμ. ἀπόρρητος).

ἀπροσαγόρευτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων προσηγορίαν, ὀνομασίαν : Ἑρμογ. ἐν Ῥήτ.4,21 W· 2) νεώτ. ὁ μὴ τυχὼν προσαγορεύσεως βλ.λ., προσφωνήσεως, ὁ πρὸς ὃν δὲν ἀπηύθυνέ τις λόγους ἐνδεικνύοντας τὸ ἀξίωμα ἢ τὴν πρὸς αὐτὸν τιμήν, συμπάθειαν, φιλίαν, ὁμοφροσύνην κττ.

ἀπροσάρμοστος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ προσηρμοσμένος, ἀνάρμοστος, ἀταίριαστος : Εὐστ. Πονημ.209,34 **λιμὸν ἐργατικῷ ἀνθρώπῳ ἀπροσάρμοστον**· ‖ νεώτ. κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ προσαρμοσθῇ πρός τι, ὁ μὴ δεκτικὸς προσαρμογῆς: **ξένα ἤθη ἀπροσάρμοστα εἰς τὸν τόπον μας.**

ἀπροσαρμόστως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ προσαρμογῆς, ἀναρμόστως, ἀταίριαστα.

ἀπρυσάρτητος-ον μτγν. ὁ μὴ προσηρτημένος, ἀνεξάρτητος : Θεολ.'Αριθμ.46 **ζῷον ἤδη ἀπροσάρτητον**· 2) νεώτ. ἐπὶ χώρας, ὁ μὴ προσαρτηθείς, μὴ ὑπαχθεὶς ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τινός : **ἀπροσάρτητοι νῆσοι.**

ἀπροσαύδητος-ον μτγν. ὁ μὴ προσαγορευθείς, μὴ χαιρετισθείς : Πλούτ.'Ηθ.29 B **ἀπροσαύδητον παρῆλθε** (τὸν προσπέρασε χωρὶς νὰ τὸν χαιρετίσῃ)· 2) συνεκδ. ἀπαρατήρητος : αὐτ.921 F **τὴν στωϊκὴν δόξαν ἀπροσαύδητον ὑπερβαίνοντες**· 3) ἀπρόσιτος, ἄφθαστος, ἀπροσπέλαστος : 'Αριστοκλ.π.Εὐσ.Εὐαγγ.Πρ.11,3.

ἀπρόσβατος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὃν δὲν δύναταί τις νὰ προσβῇ, ὁ ἀπρόσιτος : 'Αριστλ.Ζ.Ι 563 A,5 **ἀπρόσβατοι πέτραι**, Λουκ.Προμ.1.,Μιχ.'Αττ. ἐν Σάθ.1,58 **ἀπρόσβατον εἶναι πᾶσι.**

ἀπρόσβλεπτος-ον ΕΜ κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐμφανὴς ἢ ὁ ὃν δὲν δύναταί τις νὰ προσβλέψῃ : ΕΜ 433,49 **ὁ ἀπρόβλεπτος καὶ οὐδ' εἰς ὄψιν ἐλθεῖν θέλων.**

ἀπροσβλέπτως ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ προσβλέψεως, ἀπαρατηρήτως ἢ χωρὶς νὰ δύναταί τις νὰ προσβλέψῃ : 'Αμφιλόχ.47.

ἀπρόσβλητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ προσβολῆς βλ.λ.

ἀπρόσβλητος (-η)-ο(ν) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὃν δὲν δύναταί τις νὰ προσβάλῃ, ἀκαταμάχητος· Σουΐδ. « γενναῖος, ᾧ οὐδεὶς δύναται προσβαλεῖν· οὐκ ἔχων λόγον μεθοδικόν » : Κύριλλ.'Ιουλ.4,10 **φάσκοντες ἀπρόσβλητον ἔχειν αὐτὰς** (τὰς συγγραφὰς) **τὴν δείνωσιν, - ἀπρόσβλητον φρούριον**· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προσβληθείς : **οἱ ἐχθροὶ δὲν ἄφησαν πόλιν ἀπρόσβλητον**· 2) μτφ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἠθικῶς θιγείς, μὴ προπηλακισθείς, ποὺ δὲν ἔπαθε προσβολὴν βλ.λ.

ἀπροσβλήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ προσβολῆς βλ.λ.

ἀπροσγείωτος-ον νεώτ. ὁ μὴ προσορμισθεὶς ἢ μὴ προσγειωθείς, ἐπὶ πλοίου ἢ ἀεροπλάνου· 2) μτφ. μὴ προσαρμοζόμενος πρὸς τὴν πραγματικότητα, ὁ ὀνειροπόλος.

ἀπροσγειώτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ προσγειώσεως βλ.λ.

ἀπροσδεής-οῦς-ές μτγν. κ. μσν. ὁ μηδενὸς περαιτέρω χρῄζων, ὁ μὴ ἔχων ἐπὶ πλέον χρείαν τινός : ΠΔ Μακκ.1,12,9 **ἀπροσδεεῖς τούτων ὄντες**, Πλούτ.'Ηθ.122 F **ἀπ- φιλοσοφίας**· ‖ ὁ κατ' οὐδὲν ἐλλιπής, αὐτάρκης : Πλωτ.5,9,4, Μιχ.'Αττ. ἐν Σάθ.1,8 **ἀπροσδεὴς καὶ αὐτάγαθος φύσις.**

ἀπροσδέητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἀπροσδεὴς βλ.λ. : Φιλόδ.Ρητ.1,194 S **ἀπ- διδασκαλίας.**

ἀπρόσδεικτος-ον ὃν δὲν δύναταί τις νὰ δείξῃ : Αἰσχ.'Ικ.794 **ἢ λισσὰς αἰγίλιψ ἀπρόσδεικτος οἰόφρων κρεμὰς γυπιὰς πέτρα** (διόρθ. « ἀπρόσδερκτος » κ. « ἀπρόσμεικτος »).

ἀπρόσδεκτος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ γενόμενος δεκτός : Σέξτ.'Εμπ.Πυρρ.2,229· ‖ ὁ μὴ παραδεκτός, μὴ εὐπρόσδεκτος, μὴ ἀρεστός : 'Επιγρ. **ἀπ- θυσία**, Πορφύρ.Μάρκ.24 **εὐχὴ ἀπρόσδεκτος ὑπὸ θεοῦ**, Εὐστ.Πονημ.70,95 **ἀπρόσδεκτος τῷ θεῷ, - ἀπρόσδεκτος πρότασις.**

ἀπρόσδερκτος-ον ὃν δὲν δύναταί τις νὰ προσβλέψῃ· διόρθ. ἐν Αἰσχ.Πέρσ.794 τοῦ **ἀπρόσδεικτος** βλ.λ.

ἀπροσδεῶς ἐπίρρ. μτγν. ἀχρειάστως, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη : Δίδ.'Αλ.452.

ἀπροσδιόνυσος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ οὐχὶ ἁρμόζων ἢ συναφὴς τῷ Διονύσῳ ἢ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Διονύσου, ἐπίθ. προκῦψαν ἐκ τοῦ παροιμιώδους λόγου Κίκ.'Αττ.16,13 « οὐδὲν πρὸς Διόνυσον », ὅθ. κατὰ μτφ. ὁ ἀλλότριος, ὁ ἄσχετος πρός τι, ὁ ἀνάρμοστος, ὁ μὴ προσήκων, ὁ παραλόγως γινόμενος ἢ λεγόμενος : 'Αθήν.15,672 A **καὶ οἱ ἄλλοι γε ἐξηγηταὶ ἀπροσδιόνυσά τινα εἰρήκασι περὶ τῶν προκειμένων, - ἀπροσδιόνυσοι ἐν τῇ προπόσει ὑπαινιγμοί.**

ἀπροσδιόριστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ προσδιορισμοῦ, ἀκαθορίστως, ἀορίστως.

ἀπροσδιοριστία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπροσδιορίστου βλ.λ., ἡ ἀοριστία.

ἀπροσδιόριστος (-η)-ο(ν) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προσδιορισθείς, μὴ ἀκριβῶς καθορισθείς : Οὐλπ. εἰς Δημ.24,68, 'Ιω.Φιλόπ. εἰς 'Αριστλ.181,2 **ἀπροσδιόριστος χρονολογία**· ‖ 'Ησ. « **ἀόριστος, μὴ πρός τι διωρισμένος** »· 2) νεώτ. κ. ὁ μὴ δεκτικὸς προσδιορισμοῦ, καθορισμοῦ κατὰ χρόνον, ποσόν, ποιόν, μέγεθος κττ. : **ὁ χρόνος τῆς ἐνεργείας νέων ἐκλογῶν εἶναι ἀπροσδιόριστος, - χημικὴ οὐσία ἀπροσδιορίστου γεύσεως**· 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ δι' ὃν δὲν ἐτάχθησαν ὡρισμένα χρονικὰ ὅρια, προθεσμίαι : **ἡ δίκη εἶναι ἀκόμη ἀπροσδιόριστος.**

ἀπροσδιορίστως μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ προσδιορισμοῦ βλ.λ., ἀκαθορίστως· 'Ησ. « ἀορίστως, μὴ πρός τι διωρισμένως : Γαλ.16,558.

ἀπροσδοκησία (ἡ) μσν. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπροσδοκήτου, ἔλλειψις προσδοκίας : Πρόδρ.'Ανέκδ.385.

ἀπροσδόκητα ἐπίρρ. δημ. ἀπροσδοκήτως βλ.λ.

ἀπροσδόκητος (-η)-ο(ν) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὃν τις δὲν προσδοκᾷ, αἰφνίδιος, ἀνέλπιστος, ἀναπάντεχος : Αἰσχ.Πρ.680 **ἀπροσδόκητος δ' αὐτὸν ἐξαίφνης μόρος τοῦ ζῆν ἀπεστέρησεν**, Θουκ.2,5 **ἀπροσδοκήτου κακοῦ**, Διγ.'Ακρ.549 **ἡ ἀπροσδόκητος χαρὰ ἐλθοῦσα παρ' ἐλπίδα**, Καισ.Δαπόντε ἐν Σάθ.3,113 **ἀπροσδόκητον συκοφαντίαν, - ἀπροσδόκητος ὁ θάνατός του, - ἀπροσδόκητη συνάντηση**· 2) ἐνεργ. ὁ μὴ προσδοκῶν : Θουκ.6,69 **ἀπροσδόκητοι ἦσαν ὡς ἤδη μαχούμενοι.**

ἀπροσδοκήτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. παρὰ προσδοκίαν, ἀπροόπτως, ἀπεριμένευτα, ἀναπάντεχα : Λυσ.1,11 **ἧκον μὲν ἀπροσδοκήτως ἐξ ἀγροῦ.**

ἀπροσδοκία (ἡ) τὸ μὴ προσδοκᾶν : Πλάτ.'Ορισμ.412 C.

ἀπροσέγγιστος-ον 'Ησ. κ. νεώτ. ὁ εἰς ὃν δὲν δύναταί τις νὰ προσεγγίσῃ, ἀπρόσιτος· 'Ησ. ἐν λ. « ἀπροσπέλαστος ».

ἀπρόσειλος-ον 'Ησ. « ᾧ οὐδεὶς προσειλεῖται, ἀλλ' εὐθέως πίπτει, ἡ ἀκαυμάτιστος, ἀπὸ τῆς εἵλης » : Εὐρ.ἀπ.842.

ἀπρόσεκτα ἐπίρρ. δημ. κ. **-χτα** ἄνευ προσοχῆς.

ἀπρόσεκτος (-η)-ο(ν) μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. **-χτος** ὁ μὴ προσέχων : Τζέτζ.Λυκόφρ.314, **- ἀπρόσεκτος μαθητής**· ‖ ἀπερίσκεπτος, ἀσύνετος.

ἀπροσεκτῶ-έω μσν. κ. νεώτ. δὲν προσέχω, εἶμαι ἀπρόσεκτος : Εὐστρ.εἰς Α'Ὑστ.258,6.

ἀπροσέκτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ προσοχῆς : Πορφ.Γνωμ.32 π.Στοβ.24,33, Εὐστ.Πονημ.324,37 **ἀπροσέκτως ἔσχον ἐπὶ τῷ πράγματι, - ὡμίλησεν, - ἐνήργησεν ἀπροσέκτως.**

ἀπροσέλευστος-ον μτγν. κ. μσν. ἀπροαπέλαστος : Ἰουστ.Νεαρ.Ι,Ι,3, Σουΐδ. « ἀπροσέλευστον ἦν διὰ τὸν παραρρέοντα ποταμόν ».

ἀπροσεξία (ἡ) μτγν., μσν., νεώτ., δημ. κ. -ξιά τὸ μὴ προσέχειν, ἡ ἔλλειψις προσοχῆς· Ἡσ. « ὀλιγωρία, ραθυμία, παρὰ τῷ μὴ προσέχειν ἑαυτῷ ἢ τοῖς πρακτέοις » : Ἀρρ.Ἐπίκτ.4,12,5, Ἀρσβ.Μυθ. Χαλ.3,5Ι **ἐσυνέβη ἐξ ἀπροσεξίας**· || συνεκδ. τὰ ἀπὸ ἔλλειψιν προσοχῆς προκύπτοντα σφάλματα.

ἀπροσεχής-οῦς-ές μτγν. ὁ μὴ προσέχων, ὁ ἀπρόσεκτος : Ἐφρ.Σύρ.3,360 Β.

ἀπρόσεχτα ἐπίρρ. δημ. κ. ἀπρόσεκτα βλ.λ.

ἀπρόσεχτος-η-ο δημ. κ. **ἀπρόσεκτος** βλ.λ.

ἀπροσηγόρητος-ον μτγν. ἀπροσφώνητος, ἀχαιρέτητος : Κικ.Ἀττ.8,8.

ἀπροσηγορία (ἡ) κ. νεώτ. **τὸ μὴ προσαγορεύειν, μὴ χαιρετᾶν**· 2) ἔλλειψις συναναστροφῆς, συνομιλίας : Ἀριστλ.ΗΝικ.ΙΙΙ5 Β ΙΙ3.

ἀπροσήγορος-ον κ. νεώτ. Σουΐδ. « ὃν οὐχ οἷόν τε προσαγορεῦσαι διὰ τρόπου τραχύτητα », ἀδυσώπητος, ὠμός : Σοφ.ΟΚ 1277 **πατρὸς τὸ δυσπρόσοιστον κἀπροσήγορον στόμα,** αὐτ.Τρ. 1093 **λέοντ', ἄπλατον θρέμμα κἀπροσήγορον** (περὶ τοῦ λέοντος τῆς Νεμέας)· 2) ὁ μὴ προσαγορεύων, μὴ χαιρετῶν : Πλούτ.Ἠθ.679 Α.

ἀπρόσηκος-ον μτγν. ὁ μὴ προσήκων : Δίδ.Ἀλ.545.

ἀπροσηλύτιστος-ον νεώτ. ὁ μὴ προσηλυτισθείς, ὁ μὴ ἀποδεχθεὶς ἀναπτυχθείσας εἰς αὐτὸν ἀλλοτρίας τῶν ὧν ἔχει πίστεις, δοξασίας, ἰδέας ἢ ὁ μὴ δεκτικὸς προσηλυτίσεως βλ.λ., ἰδίᾳ ἐπὶ θρησκειῶν : αἱ ἀπροσηλύτιστοι **εἰς τὸν Χριστιανισμὸν ἀσιατικαὶ φυλαί**· κ. ἐπὶ πολιτειακῶν δοξασιῶν : ἀπροσηλύτιστοι εἰς τὸν **κομμουνισμόν,** - **εἰς τὸν φασισμόν.**

ἀπροσηλυτίστως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ προσηλυτίσεως βλ.λ.

ἀπροσηνής-οῦς-ές σχόλ. ὁ μὴ προσηνής : σχόλ.Πίνδ.Π 2,10 **ἀπροσ- καὶ ἰταμωτάτη ὀργή.**

ἀπρόσθετος (-η)-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ διὰ προσθέσεως αὐξάνων:Θεολ.Ἀριθμ.30· 2)νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προστεθεὶς εἰς ἄλλον : **ἔμεινε κάτι ἀπρόσθετο στὸν λογαριασμό.**

ἀπροσθετῶ-έω μτγν. δὲν συναινῶ, δὲν συγκατατίθεμαι : Τίμ.Φλιάσ.80.

ἀπροσθήλιαστο (τὸ) δημ. κ. **-αθήλιαγο** τὸ μὴ προσθηλάσαν ἀρτίτοκον ζῷον : Σάρρ.Ἀν.Λι·Ι ἐν λ.

ἀπρόσθικτος-ον ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐγγίσῃ, ἄψαυστος· Ἡσ. ἐν λ. « ἀπροτίμαστος ».

ἀπρόσικτος-ον ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐπιτύχῃ, ἀνέφικτος : Πίνδ.Ν ΙΙ,48 **ἀπροσίκτων ἐρώτων.**

ἀπρόσιτος (-η)-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς ὃν δὲν δυνάμεθα νὰ προσέλθωμεν, ὃν δὲν δυνάμεθα νὰ πλησιάσωμεν, ἀπροσπέλαστος, ἀπλησίαστος· ἐπὶ τόπων : Πολύβ.3,49,7 **ἀπρόσιτα ὄρη,** - **ἀπρόσιτος ἀκτή,** - **ἀπρόσιτη βουνοκορφή**· ἐπὶ προσώπων : Μηναι.12,25·Ὑμν.Ρωμαν.Μελ. ἡ γῆ τὸ σπήλαιον τῷ **ἀπροσίτῳ προσάγει** (περὶ τοῦ Χριστοῦ), - **ἀπρόσιτος εἰς τοὺς ὑπηκόους του**· 2) μτφ. ὁ ὃν διὰ τοῦ νοῦ ἡμῶν δὲν δυνάμεθα ν' ἀντιληφθῶμεν : ΚΔ Τιμ.Ι,6,16 **φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον,** - **μουσικὴ ἀπρόσιτος εἰς τοὺς ἀμυήτους** (ἀκατανόητος), - **ἀπρόσιτον σύγγραμμα** (δυσνόητον)· || συνεκδ. ἀνεπίτευκτος, ἀκατόρθωτος : Λουκ.Δημ.Ἐγκώμ.32 **ἡμῖν ἀπρόσιτος ἡ δύναμις.. τοῦ λόγου**· 3) μτφ. νεώτ. φρ. **τιμὴ ἀπρόσιτος** κ. ἐν πληθ. ἐπὶ διατιμήσεως πραγμάτων, ἡ λίαν ὑψηλή, ἡ πολὺ ἀκριβή.

ἀπροσίτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀπλησιάστως, ἀπροσπελάστως· μτφ. : Πλούτ.Ἠθ.45 F **οἱ τὰς ξένας φωνάς.. εἰσάγοντες.. « θείως » καὶ « θεοφορήτως » καὶ « ἀπροσίτως » ἐπιλέγοντες.**

ἀπροσκαίρως ἐπίρρ. οὐχὶ ἐπικαίρως, ἀκαίρως ἢ παρακαίρως : Σχόλ.Πτολ.Τετράβ.157.

ἀπροσκάλεστα ἐπίρρ. δημ. ἀπροσκλήτως, χωρὶς πρόσκλησιν, δίχως κάλεσμα.

ἀπροσκάλεστος-η-ο δημ. ἀπρόσκλητος, ὁ μὴ τυχὼν προσκλήσεως : Παλσμ.Τρισεύγ.25 **συμπάθησέ με ποὺ μπῆκα ἀνάμεσά σας ἀπροσκάλεστος.**

ἀπροσκατασκεύαστος-ον μσν. ἀπαρασκεύαστος : Ἰω.Κλίμακος 304.

ἀπρόσκεπτος-ον ὁ μὴ προνοηθείς, ἀπρόβλεπτος : Ξεν.Λακ.13,7 **οὐδὲν γὰρ ἀπρόσκεπτόν ἐστι**· 2) ἐνεργ. ὁ μὴ προνοητικός, ἀπερίσκεπτος : Δημ. 1232,18 **τοὺς μετὰ τὸ παθεῖν μανθάνοντας ἀπροσκέπτους ὀνομάζομεν.**

ἀπροσκέπτως ἐπίρρ. ἀπερισκέπτως : Ἀντιφάν.195.

ἀπρόσκλητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ προσκλήσεως, ἀπροσκάλεστα, ἀκάλεστα.

ἀπρόσκλητος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προσκληθείς που εἰδικῶς ἐπί τινι τέλει· || ἐν δικανικῇ σημ., ὁ μὴ κατὰ νόμον κληθεὶς νὰ παραστῇ, ὁ ἀκλήτευτος : Ὑπερεῖδ.ἀπ.2,Δημ.544,3 **κατὰ τοῦ διαιτητοῦ γνῶσιν, ἣν ἀπρόσκλητον κατεσκεύασεν** (κατηγορίαν πρὸς βεβαίωσιν τῆς ὁποίας δὲν εἶναι παρὼν ἢ δὲν ἐκλήθη μάρτυς), αὐτ.1251,12 **ἀπρόσκλητόν μου.. δίκην καταδικασάμενος**· 2) ὁ ἄνευ προσκλήσεως, χωρὶς εἰδοποίησιν : Ἡλιόδ.6,8 **ἀπρυμέναιος**· || νεώτ. κ. δημ. ὁ οὗ δὲν ἐγένετο πρόσκλησις, ἀκάλεστος, ἀπροσκάλεστος : **ἀπρόσκλητος ἐπισκέπτης,** - **δὲν πηγαίνω στὸ γάμο ἀπρόσκλητος.**

ἀπροσκλήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ προσκλήσεως, ἀπροσκάλεστα, ἀκάλεστα.

ἀπροσκλινής-οῦς-ές μτγν. ὁ μὴ ἐξ ἀλλοτρίας ἐπιδράσεως προσκλίνων, ἤτοι ἐπιρρεπὴς πρὸς τὸ ἓν ἢ τὸ ἄλλο μέρος, ὅθ. ὁ δίκαιος· || ὁ οὕτω δικαίως, ἀνεπηρεάστως ἐκφερόμενος : Κύριλλ.Ἀλ.ἐν Ἐπ.Καν.209 **ψῆφον ἀπροσκλινῆ.**

ἀπροσκλινῶς ἐπίρρ. μτγν. οὐχὶ κεκλιμένως πρὸς τὸ ἓν ἢ τὸ ἄλλο μέρος : Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.2,169.

ἀπρόσκλιτος-ον μσν. ἄκαμπτος, ἀσάλευτος : Θεόδ.Στ.24 D **ὁ ἐν πᾶσι μείνας ἀπρόσκλιτος.**

ἀπροσκλίτως ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν. ἀνεπηρεάστως, ἀμεροληπτως : Βασιλικ.2,381 Α **τῶν δυναμένων ἀπροσκλίτως καὶ σοφῶς οἰκονομεῖν τὰ πάντα.**

ἀπροσκόλλητος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ προσκεκολλημένος που : Εὐστ.Ὀδ.1940,20 **ἀπροσκόλλητος ὢν ἐκείνῳ**· 2) νεώτ. ἐπὶ ὑπαλλήλων ἢ στρατιωτικῶν, ὁ μὴ ἀπεσπασμένος εἰς ἄλλην ὑπηρεσίαν.

ἀπροσκολλήτως ἐπίρρ. μσν. ἄνευ προσκολλήσεως : Γερμ.Κωνστ.692.

ἀπροσκόμιστος-ον νεώτ. ὁ μὴ προσκομισθείς.

ἀπροσκοπεῖν Ἡσ. « μὴ προορᾶν ».

ἀπρόσκοπος-ον (1) (προσκόπτω) μτγν. κ. μσν. ὁ μὴ προσκόπτων, ὁ ἀσφαλής : Εὐστ.Ὀδ.1395,18 **τὸ τῆς φρονήσεως εὔοδον καὶ ἀπρόσκοπον**· 2) μτφ. ἐπὶ προσ. ὁ ἄμεμπτος, ὁ ἀθῷος : ΚΔ Φιλ.1,10 **ἵνα ἦτε εἰλικρινεῖς καὶ ἀπρόσκοποι,** αὐτ. Πράξ 24,16 **ἀπρόσκοπον συνείδησιν ἔχειν πρὸς τὸν Θεὸν** (καθαράν)· 3) ὁ μὴ παθὼν βλάβην τινά, ἀκέραιος : Ἐπιγρ. **ἄτρωτος καὶ ἀπρόσκοπος,** Πάπ. **θεοὶ σὲ διαφυλάσσουσιν ἀπρόσκοπον**· 4) ὁ μὴ παρέχων πρόσκομμα : Σέξτ.Ἐμπ. Μαθ.1,195 **ἀπρόσκοπον τοῖς πολλοῖς εἶναι φαίνεται**· || ὁ μὴ προκαλῶν διενέξεις, ἔριδας ἢ σκάνδαλα : ΚΔΚορ.1,10,32 **ἀπρόσκοποι γίνεσθε καὶ Ἰουδαίοις καὶ Ἕλλησι.**

ἀπρόσκοπος-ον (2) μτγν. ὁ μὴ προσκοπῶν, μὴ προβλέπων, ἀπρονόητος, ἀστόχαστος : Αἰσχ.Εὐμ. 105 **μοῖρ' ἀπρόσκοπος φρενῶν**· 2) ἀνεξερεύνητος : ΠΔΣοφ.Σειρ.35(32)21 **μὴ πιστεύσῃς ἐν ὁδῷ ἀπροσκόπῳ**· 3) ἀπροσδόκητος : αὐτ.Μακκ.3, 3,8 **συνδρομὰς ἀπροσκόπους γινομένας.**

ἀπρόσκοπτα ἐπίρρ. δημ. κ. **-φτα** ἄνευ προσκόμματος, ἀκωλύτως, ἀνεμπόδιστα.

ἀπρόσκοπτος (-η)-ο(ν) μτγν., νεώτ. δημ. κ. **-φτος**

ὁ μὴ προσκόπτων, μὴ συναντῶν ἐμπόδια, ποὺ δὲ σκοντάφτει : **ἀπρόσκοπτος πορεία, - ἀνάβασις, - συνεργασία·** 2) μτφ. ἐπὶ προσ. ὁ ἄμεμπτος : Ἐπιγρ. **Ἀνδρόβιος . . ναύκληρος ἔζησε ἀπρόσκοπτος ἔτη λϛ΄·** 3) νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ μὴ προκαλῶν εἰς ἄλλους προσκόμματα.

ἀπροσκόπτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ προσκόμματος, ἀκωλύτως : Ἰω.Χρυσ.6,993, Ἐκκλ Μην.Ὠδ.3 **ἀπροσκόπτως τὴν ὁδὸν τῶν ἐντολῶν ἀνύσας, - ἡ δίκη ἐξηκολούθησεν ἀπροσκόπτως.**

ἀπροσκόπως ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν. ἀπροσκόπτως, ἀσφαλῶς : Βασ.Ἐπιστ.267, Θεόδ.Στ.784 f:.

ἀπροσκορής-οῦς-ές μτγν. ὁ μὴ προξενῶν κόρον ἢ ἀηδίαν : Μέν.Ρήτ.340 S **τὸ ἀπροσκορὲς γένοιτ᾽ ἂν ἐν ποιήσει ἐκ συμμετρίας τῶν περιφράσεων,** Ἡλιόδ.Αἰθ.6,1· 2) ἀκόρεστος : Κατ. Ἀστρον.Κωδ.8(4)178,19 **ἀπροσκ- πρὸς τὰς ἡδονάς.**

ἀπρόσκρουστος-ον μτγν. ὁ μὴ προσκρούων : Πρόκλ.Ἡσίοδ.151· 2) ὁ ἄνευ προσκρούσεως, χωρὶς κτύπημα : Ἱεροκλ.28 A **ἕλκη φυλάττειν ἀπρόσκρουστα.**

ἀπροσκύνητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ προσκυνήματος, ἄνευ ἐκδηλώσεως σεβασμοῦ ἢ ἄνευ δηλώσεως ὑποταγῆς, κατὰ τρόπον ἀπροσκύνητον βλ.λ.1),3(κ.4).

ἀπροσκύνητος(-η)-ο(ν) μτγν., νεώτ. δημ. κ. **ἀπροσκύνηγος** ὁ μὴ προσκυνούμενος : Ἀθαν.1,512 παροιμ. **ἀπροσκύνηγος ἅγιος θαυματουργὸς δὲν εἶναι·** || ὁ μὴ προσκυνηθείς : **δὲν ἀφήνει εἰκόνα ἀπροσκύνητη στὴν ἐκκλησιά·** 2) ὁ μὴ προσκυνῶν τὰς ἁγίας εἰκόνας, ἀσεβής· 3) συνεκδ. ὁ μὴ προσκυνῶν πρόσωπόν τι, μὴ ταπεινούμενος πρὸ αὐτοῦ· 4) εἰδ. δημ. ὁ μὴ στέρξας εἰς ὑποταγήν, εἰς ἀναγνώρισιν τῆς τουρκικῆς ἐξουσίας, ἐπαναστάτης ραγιᾶς βλ.λ., ἰδίως περὶ **κλεφτῶν** βλ.λ.

ἀπροσληπτικῶς ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ προσλήψεως : Ἐπιφάν.1,955 D.

ἀπρόσληπτος-ον μτγν., μσν. ὁ μὴ προσλαμβάνων τι : Ἀπολλ.Δύσκ.Ἀντων.14,15, Σουΐδ.· 2) ὁ μὴ προσληφθείς : Ἰω.Δαμασκ.Πίστ.3,6.

ἀπροσλήπτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ προσλήψεως.

ἀπροσλόγιστος-ον μσν. ὁ μὴ προσλογιζόμενος, συναριθμούμενος : Εὐστάθ.Πονημ.65,43.

ἀπρόσλογος-ον μτγν. ἄκαιρος, ἄτοπος : Ὠριγ. Κέλσ.6,310, Σχόλ.Ἀριστφ.Σφ.1311.

ἀπροσλόγως ἐπίρρ. μτγν. ἀκαίρως : Πολύβ.9,36,6.

ἀπρόσμαστος-ον Ἡσ. « ἀπρόσθικτος, ὀφάυστος ».

ἀπροσμάχητος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ πρὸς ὃν δὲν δύναταί τις νὰ μάχηται, ἀκαταμάχητος, ἀπρόσμαχος : Ἀνδρ.Κρήτ.154, Ἐκκλ.Μην.1,24 Θεοτοκί. τεῖχος **ἀπροσμάχητον,** ὁμ. ἐν Οἴκ.Θεοτ. **ἀλλ᾽ ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον.**

ἀπροσμαχήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἀκαταμαχήτως.

ἀπρόσμαχος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ἀκαταμάχητος, ἀκατανίκητος : Σοφ.Τρ.1098 **ἀπρόσμαχον τέρας,** Λουκ.Τόξ.48 **ἀπ- τοῖς ἐχθροῖς,** Νικήτ.Χων. ἐν Σάθ.1,78 **μόνη πρὸς μόνους . . ἀπρόσμαχος.**

ἀπρόσμενα ἐπίρρ. δημ. ἀπροόπτως, ξαφνικά, ἀναπάντεχα.

ἀπρόσμενος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἀναμενόμενος, ὁ ἀπροσδοκήτως **ἐλθών, ἀναπάντεχος.**

ἀπροσμηχάνητος-ον σχόλ. ἀπροσμήχανος βλ.λ.

ἀπροσμήχανος-ον σχόλ. ὁ καθ᾽ οὗ οὐδεμία μηχανὴ ἰσχύει : σχόλ.Ἀπολλ.Ρ 1,1053.

ἀπροσμιγής-οῦς-ές μτγν. κ. μσν. ἀπρόσμικτος : Στεφ.Βυζ.ἐν λ. « Σῆρες », Εὐστ.εἰς Διον.Περ.752.

ἀπρόσμικτος-ον ἢ **-μεικτος** ὁ μὴ ἔχων ἐπιμιξίαν ἢ ἐπικοινωνίαν μὲ **ἄλλους,** ὁ ἀκοινώνητος : Ἡρ.1,65 **ξένοισι ἀπρόσμεικτοι·** κ. γεν. : Πολυδ.3,64 **« ἄφιλος, ἄμικτος, ἀπρόσμικτος »,** Ἀνων.π.Σουΐδ. ἐν λ. κρατερός : **τῷ ἀπροσμίκτῳ καὶ ἀνημέρῳ εἰς τοὺς ὑπηκόους.**

ἀπροσμίκτως ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ ἐπιμιξίας, ἀκοινωνήτως : Πολυδ.5,139.

ἀπροσόδευτος-ον Ἐπιγρ. κ. μσν. ὁ ἄνευ προσόδων, ἀπρόσοδος : Ἐπιγρ. (ἀμφ.)· 2) ὁ μὴ προσαγορευθείς, μὴ χαιρετισθείς : Εὐστ.Πονημ.360,91.

ἀπρόσοδος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄνευ προσόδου, ἀπρόσιτος : AB 25,10 « ἀπρόσοδος βίος, ὃν οὐδεὶς πρόσεισιν, ἀλλ᾽ ἔρημος », Φρύν.Κωμ.18 **βίον . . ἀπρόσοδον,** Προκ.Γοτθ.4,16 **ὄρη ἀπρόσοδα·** 2) κ. νεώτ. ὁ ἄνευ προσόδων, χωρὶς εἰσόδημα, χωρὶς κέρδη, **ἄγονος, ἀνωφελής** : Φιλόδ.Οἰκ. 35 J, **- ἀπρόσοδον κτῆμα, - ἀπρόσοδος ἐπιχείρησις, - ἀπρόσοδος οἰκία.**

ἀπροσόδως ἐπίρρ. νεώτ. **ἄνευ** προσόδων, χωρὶς εἰσόδημα, χωρὶς τακτικὸν ἔσοδον.

ἀπρόσοιστος-ον ἀνυπομόνητος, ἀφόρητος (δ. ἑρμ. ἀκοινώνητος) : Αἰσχ.Πέρσ.91 **ἀπρόσοιστος γὰρ ὁ Περσῶν στρατός** (σχόλ. « ἀκαταμάχητος »).

ἀπροσοίστως ἐπίρρ. ἀφορήτως, καταπιεστικῶς ἢ ἀκοινωνήτως : Ἰσοκρ.9,49 **ἀπροσοίστως καὶ χαλεπῶς εἶχον.**

ἀπροσομίλητος(-η)-ο(ν) μσν. ἀπροσόμιλος βλ.λ. : Μάξ.Πλαν.Μετφρ.Ὀθιδ.9,253· 2) δημ. ὁ εἰς ὃν δὲν δυνάμεθα νὰ ὁμιλήσωμεν, ὁ μὴ προσηνὴς εἰς συστάσεις, παρακλήσεις κττ., ποὺ δὲν μιλιέται.

ἀπροσόμιλος-ον ὁ πρὸς οὐδένα προσομιλῶν, ἀκοινώνητος, ἀμίλητος : Σοφ.ΟΚ 1236 **ἀπροσόμιλον γῆρας ἄφιλον.**

ἀπρόσοπτος-ον μτγν. ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἀτενίσῃ, ἀπροσόρατος βλ.λ. : Πολυδ.1,117 **ἀπρόσοπτος ἀστραπή.**

ἀπροσόρατος-ον ὃν **δὲν** δύναταί τις νὰ προσίδῃ, **φοβερός,** τρομερός : Πίνδ.Ο 2,67 **ἀπ- πόνος·** κ. ὡς ἐπίθ. τοῦ Κύρβαντος : Ὀρφ.Ὕμν.39,2.

ἀπροσόρμιστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ εἰς ὃν δὲν δύναταί τις νὰ προσορμισθῇ : Διόδ.Σ 20,74, Σχόλ.Σοφ.Φιλ.214· 2) νεώτ. ἐπὶ πλοίων, ὁ μὴ προσορμισθείς που.

ἀπροσπάθεια (ἡ) μσν. ἡ ἔλλειψις προσπαθείας, ἀταραξία ψυχῆς : Ἰω.Κλίμ.392.

ἀπροσπαθής-οῦς-ές μτγν. ὁ μὴ προσπαθής, μὴ ἔχων προσπάθειαν, κλίσιν ἢ πάθος πρός τι : Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.7,869, Ἱεροκλ.Πλατ.11,438 M.

ἀπροσπαθῶ-έω μσν. δὲν παθαίνομαι : Θεόδ. Στ.465 **ἀπροσπαθεῖν, ἀλλὰ μὴ φιλοϊδιάζειν.**

ἀπροσπαθῶς ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ προσπαθείας, ἤτοι ἄνευ πάθους : Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.187.

ἀπροσπέλαστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ εἰς ὃν δὲν δύναταί τις νὰ προσπελάσῃ, νὰ προσεγγίζῃ, ἀπρόσιτος : Στράβ.1,2,9, Πλούτ.Ἀντ.70 **ἀπροσπέλαστον ἀνθρώπῳ πεποίηκε τὸν τάφον.**

ἀπροσπελάστως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ προσπελάσεως, ἀπλησιάστως.

ἀπροσπέραστα ἐπίρρ δημ. ἀνυπερβλήτως.

ἀπροσπέραστος-η-ο δημ. ἀνυπέρβλητος, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ὑπερβάλῃ, νὰ προσπεράσῃ, νὰ ξεπεράσῃ, ἀξεπέραστος.

ἀπρόσπληστος-ον Ἡσ. ἀπροσπέλαστος βλ.λ.· Ἡσ. **« ἀπροσπλήστῳ, ᾧ οὐκ ἂν τις προσπελάσειεν ».**

ἀπρόσπλοκος-ον σχόλ. ὁ μὴ συμπεπλεγμένος, μὴ πλοκὴν ἔχων : Σχόλ.Ἀριστφ.Βάτρ.1340 « ἀπρόσπλοκα καὶ ἀσυνάρτητα ».

ἀπροσποίητα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ προσποιήσεως, ἀνυποκρίτως, φυσικῶς.

ἀπροσποίητος (-η)-ο(ν) μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προσπεποιημένος, ἀνυπόκριτος : Τζέτζ.Ἐπιστ.7,10 **φιλίαν ὄντως ἀκραιφνεστάτην καὶ ἀπροσποίητον, - ἀπροσποίητοι τρόποι.**

ἀπροσποιήτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ προσποιήσεως, ἀνυποκρίτως : Διόδ.Σ 32,24.

ἀπροσπόριστος-ον μτγν. μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ προσποριαθείς, ὁ μὴ ἐκ τεταγμένου πόρου : Ἀρ-

μενόπ.5,2,12 τὰ ἀπροσπόριστα | τὰ ἐκτὸς τῆς κληρονομίας πράγματα |· || νεώτ. νομ. **ἀπροσπόριστον** χρημάτιον τὸ ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου κτώμενον χρημάτιον βλ.λ. καὶ μὴ προερχόμενον ἐκ τῆς πατρικῆς περιουσίας.

ἀπρόσπαιστος-ον ὁ μὴ προσπαίων, μὴ προσκόπτων, ἀπρόσκοπτος· Ἡσ. « ὀσκανδάλιστος » : Ἱππ.Ἐπιστ.17.

ἀπροσπαίστως ἐπίρρ. μον. ἄνευ πταίσματος, κωλύματος, ἀπροσκόπτως : Ἀν.Κομν.1,156.

ἀπροσπτωσία (ἡ) μτγν. ἡ ἔλλειψις σφάλματος: Ἀλεξ.Ἀφρ.Ψυχ.150,35· 2) δ.γρ. ἀντὶ « ἀπροπτωσία » βλ.λ. : Διογ.Λ 7,46.

ἀπρόσπτωτος-ον μτγν. ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἀπρόοπτος ἢ (κ. διόρθ. κειμ.) ἀπρόπτωτος : ΠΔ Μακκ.3,3,14.

ἀπρόσρητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἀπροσήγορος ἢ δυσπροσήγορος· Πολυδ.5,31 « ἡ μὲν ἡμέρα ἐν ᾗ γίγνεται ἀσπασμός, προσρητὴ καὶ προσρητέα, ἐν ᾗ δὲ μὴ γένοιτο, ἀπρόσρητος » : Ἰουλ.Ἐπιστ. 182 **ἀπρόσρητον.. καταλιπεῖν.**

ἀπρόστακτα ἐπίρρ. δημ. κ. **ἀπρόσταχτα** ἄνευ προσταγῆς, χωρὶς διαταγὴν ἢ πρόσταγμα.

ἀπρόστακτος (-η)-ο(ν) νεώτ., δημ. κ. **ἀπρόσταχτος** ὁ μὴ προσταχθείς, μὴ διαταχθείς· 2) ὁ ἄνευ προσταγῆς γενόμενος.

ἀπροστάκτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ προσταγῆς, χωρὶς διαταγὴν ἢ πρόσταγμα.

ἀπροστασία (ἡ) μτγν. ἔλλειψις, στέρησις προστασίας : Βασιλ.3,197.

ἀπροστασίαστος-ον μτγν. ὁ ἄνευ προστάτου : Φίλ.1,170 **ἀπροστασίαστον καὶ ἀνεπιτρόπευτον ὀρφανίαν.**

ἀπροστασίου δίκη (ἡ) καταγγελία ἐναντίον μετοίκων· Πολυδ.8,35 « τῶν οὐ τελούντων τὸ μετοίκιον, ἢ προστάτην μὴ νεμόντων », Ἡσ. « κατὰ τῶν προστάτην μὴ ὑπογραφαμένων μετοίκων » : Δημ.940,14 **ἀποστασίου γε καὶ ἀπροστασίου.**

ἀπροστάτευτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ προστασίας, χωρὶς προστάτη.

ἀπροστάτευτος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων προστάτην, Ἡσ. « ὁ μὴ ἔχων προστασίαν τινός » : Ἰώσ.ΑΙ 20,8,8, Αἰλ.Ζ 15,8 **ἀγέλη ἐρήμη καὶ ἀπροστάτευτος, - ἀπροστάτευτες γυναῖκες, - ἀπροστάτευτο σπίτι·** || κατ' ἐπέκτ. ἀφύλακτος, ἀπαραφύλακτος, ἀνοχύρωτος : **ἀπροστάτευτας χώρα, - λιμήν.**

ἀπροστατεύτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ προστάτου, χωρὶς προστασίαν.

ἀπροστάτητος-ον μτγν. ἀπροστάτευτος βλ.λ. : Μ Ἀντ.12,14, Ἱεροκλ.54 Α **ἀπροστάτητος οἶκος.**

ἀπρόστατος-ον μτγν. ἀπροστάτευτος βλ.λ. (ἀμφ.) : Δίων.Κ 72,20.

ἀπρόστερνον (τό) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων ἐντόμων τῆς **οἰκογενείας τῶν κανθαριδῶν,** ἁπάντων ἐν Κίνᾳ.

ἀπροστίματον Ἡσ. « ἀπροσδόκητον, ἀπρόβατον ».

ἀπροστίμητος-ον Ἐπιγρ. κ. μον. περὶ οὗ δὲν ὁρίζεται πρόστιμον ἢ γεν. ποινή, ἀτιμώρητος: Ἀρχ.Δελτ.2,269, Ψελλ.Ὀνομ.Δικ.101,6.

ἀπροστόκητος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ὑμενοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **χαλκιδιδῶν** ἰθαγενὲς τῆς Κίνας.

ἀπρόστομος-ον ὁ μὴ ἔχων στόμα, ἀκμὴν ἢ αἰχμήν : Μάγνης 7 π.Πολυδ.2,101 **ἀπρόστομον ξίφος.**

ἀπρόστυχος-ον ὁ εἰς ὃν δὲν δύναταί τις νὰ προσέλθῃ· Ἡσ. « ἄσιμος· ἄπορος ἢ ἀληθὴς ἢ ἀπρόστυχος ».

ἀπροσφαλής-οῦς-ές μον. ὁ ἄνευ σφάλματος, ὁ μὴ πλανώμενος, ὁ ὅλως ἀσφαλής : Νικήτ.Χων. Χρον.136 **θείων καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἀπροσφαλεῖς γνώμονες.**

ἀπρόσφερτος-η-ο δημ. ὁ μὴ προσφερθείς.

ἀπρόσφιλος-ον μτγν. ὁ μὴ φίλιος, μὴ συμπαθής, ὁ ἐχθρικός : Ἡλιόδ.ΑΙθ.5,7 **καὶ ἀπρόσφιλος ὀφθαλμὸς ἡμεροῦται.**

ἀπρόσφορος-ον κ. μον. κ. νεώτ. ἀπροσπέλαστος : Εὐρ.ΙΑ287 **νήσους ναυβάταις ἀπροσφόρους·** || μτφ. ἀνάρμοστος : Τζέτζ.Ἡσιοδ.735· 2) νεώτ. ἀκατάλληλος, ἄκαιρος, ἀσύμφορος.

ἀπροσφόρως ἐπίρρ. μτγν. μον. κ. νεώτ. οὐχὶ προσφόρως, ἀναρμόστως, ἀκαίρως : Τζέτζ.Ἰλ.67,11.

ἀπροσφυής-οῦς-ές μον. κ. νεώτ. ὁ μὴ προσφυής, ἀκατάλληλος, ἀνάρμοστος, ἄτοπος : Εὐστ. 178,37· || ἄσχετος, ἀσύνδετος : Τζέτζ.Ἱστ.8,158.

ἀπρόσφυλος-ον μτγν. ὁ μὴ ἀνήκων εἰς τὴν φυλήν, μὴ συγγενής· Κορ. « τοῦτόν τῷ ἔκφυλος » : Ἡλιόδ.ΑΙθ.4,8 **ἀπρόσφυλον.. χροιὰν** (ἀμφ.).

ἀπροσφυῶς ἐπίρρ. μον. κ. νεώτ. οὐχὶ προσφυῶς, ἀναρμόστως : Εὐστ.Ἰλ.529,31.

ἀπροσφωνητί ἐπίρρ. ἄνευ προσφωνήσεως.

ἀπροσφώνητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ προσφωνούμενος, μὴ χαιρετιζόμενος : Κικ.Ἀττ.8,8,1· 2) ἀπαρατήρητος : Πλούτ.Ἠθ.575 Β **οὐδὲν ἀθέατον οὐδ' ἀπροσφώνητον ἐκφεύγει τῶν καλῶς ἢ τοὐναντίον γεγονότων** (δ.ἑρμ. ἀσχολίαστος)· πρβλ κ. ἀπροσήγορος, ἄκριτος.

ἀπροσφωνήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ προσφωνήσεως, ἀπροσφωνητί.

ἀπροσχάριστος-ον μον. ἐκκλ. ὁ μηδὲν πρὸς χάριν ποιῶν : Ἀποστ.Διατ.8,11.

ἀπροσχεδίαστα ἐπίρρ. δημ. ἀπροσχεδιάστως βλ.λ.

ἀπροσχεδίαστος (-η)-ο(ν) ὁ μὴ ἐκ τῶν προτέρων ἐσχεδιασμένος, ἀπρομελέτητος, πρόχειρος.

ἀπροσχεδιάστως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ προδιαγεγραμμένου σχεδίου, ἐξ ὑπογυίου, προχείρως.

ἀπροσχημάτιστα ἐπίρρ. δημ. ἀπροσχηματίστως βλ.λ.

ἀπροσχημάτιστος (-η)-(ον) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ προσχημάτων, εἰλικρινής, εὐθύς.

ἀπροσχηματίστως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ προσχημάτων, χωρὶς προφάσεις, εὐθέως, εἰλικρινῶς.

ἀπρόσχημος-ον μτγν. ὁμοιόσχημος, ὁμοιόμορφος : Διομήδ.Γραμμ.498 Κ.

ἀπρόσχωρος-ον γλωσσ. ἀλαζονικός.

ἀπρόσψαυστος-ον μτγν. κ. μον. ὁ μὴ ψαυσθείς : Ἡρωδιαν.Ἐπίμ.57· || ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ψαύσῃ, νὰ πιάσῃ, ὁ ἀπίαστος βλ.λ. : Εὐστ.Πονημ.310,64 **τὸ ὀλισθηρὸν καὶ ἀπρόσψαυστον.**

ἀπρόσωπα (τὰ) νεώτ. ζωολ. ὡς οὐσ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **λαμιδῶν** ἰθαγενὲς τῆς Βραζιλίας· 2) ὡς ἐπίθ. βλ. ἀπρόσωπος 6).

ἀπροσωπία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπροσώπου, τὸ νὰ εἶναί τις ἀπρόσωπος· 2) εἰδ. ἰατρ. ἀνωμαλία ψυχική, καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀπολέσει τὴν προσωπικότητα αὐτοῦ αἰσθάνεται δὲ **ἐκλιπὸν** τὸ ἴδιον ἐγὼ καὶ νομίζει τὰ ἴδια αὐτοῦ διανοήματα καὶ συναισθήματα ὡς ξένας καὶ ἀνωμάλους ἐκδηλώσεις, ὅ. διπλῆ προσωπικότης. ἢ διπλῆ συνείδησις· 3) ζωολ. τερατογένεια χαρακτηριζομένη διὰ τῆς παντελοῦς ἐλλείψεως τοῦ πλείστου μέρους τοῦ προσώπου τοῦ ἐμβρύου ἢ διὰ τῆς ὑποτυπώδους δισμορφώσεως αὐτοῦ.

ἀπροσωπόληπτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἀποβλέπων εἰς τὸ πρόσωπον, ἀμερόληπτος : Ἡρωδιαν.Ἐπιμ.188, Σουΐδ.ἐν λ. « ἀδυσώπητος », Ἡσ.ἐν λ. « ἀνυπόκριτος »· || τὸ **ἀπροσωπόληπτον** ὡς οὐσ. ἡ ἀπροσωποληψία βλ.λ. : Ἰω.Χρυσ.1,65.

ἀπροσωπολήπτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ προσωποληψίας βλ.λ., ἀκριβοδικαίως, ἀμερολήπτως : ΚΔΠέτρ.1,1,17 **τὸν ἀπροσωπολήπτως κρίνοντα κατὰ τὸ ἑκάστου ἔργον.**

ἀπροσωποληψία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ μὴ ἀποβλέπειν εἰς τὸ πρόσωπον, πρὸς μόρφωσιν κρίσεως, γνώμης, ἀποφάσεως περὶ αὐτῶν, τὸ μὴ χαριστικῶς ὑπὲρ προσώπων κρίνειν, ἡ ἀμεροληψία : Νικήτ. Δαβ.π.Γρηγ.Ναζ.116,29.

ἀπρόσωπος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων πρόσωπον, ὁ μὴ εὐπρόσωπος· Σχόλ.Πινδ.Ι 4,14 « ἀπρόσωπον τὸν κακοπρόσωπον » : Πλάτ.Χαρμ.154 D οὗτος εἰ ἐθέλοι ἀποδῦναι, δόξει σοι ἀπρόσωπος εἶναι, Αἰλ.ΖΙ 14,18,Λιβάν.4,784 χῶρον ἀπρόσωπον ποιῆσαι (ἐρημῶσαι, ὥστε οὐδεμίαν ἔχειν ὄψιν)· 2) ὁ ἄνευ προσωπείου· Ἡσ. « καὶ ὁ προσωπείῳ μὴ χρώμενος » : Ἀριστείδ.1,409 τὴν ἀγνωμοσύνην ἀπρόσωπον ἔχουσιν· 3) νεώτ. ὁ μὴ ἀναφερόμενος εἰς ὡρισμένον πρόσωπον· 4) νομ. ἐπὶ τῶν δούλων, ὁ μὴ ἔχων ἰδίαν αὐτοῦ προσωπικὴν ὑπόστασιν, λογιζόμενος κτῆμα τοῦ κυρίου του : Θεοφιλ.Εἰσ.3,17,276 οἱ οἰκέται ἀπρόσωποι ὄντες ἐκ τῶν προσώπων τῶν οἰκείων δεσποτῶν χαρακτηρίζονται· 5) νεώτ. ἰατρ. ὁ πάσχων ἀπροσωπίαν βλ.λ., ὁ αἰσθανόμενος ἐκλιποῦσαν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ προσωπικότητα· ‖ κ. ὁ παθὼν παντελῆ λησμοσύνην αὐτῆς, μὴ ἐνθυμούμενος πλέον τίς εἶναι· 6) γραμμ. ἀπρόσωπα ῥήματα τὰ ῥήματα ἅτινα εἶναι ἐν χρήσει μόνον κατὰ τὸ τρίτον ἑνικὸν πρόσωπον ἢ τὰ χρησιμοποιούμενα εἰς τὸ τρίτον ἑνικὸν πρόσωπον ἄνευ ῥητοῦ ὑποκειμένου οἷον τὰ δεῖ, χρή, πρέπει, προσήκει, ἁρμόζει, χρειάζεται, φαίνεται κτт., ὁμ. αἱ περιφράσεις ἀνάγκη ἐστί, δίκαιόν ἐστι, ἄξιόν ἐστι, εἶναι καιρός κτт. : Φιλόδ. Λιβ.290,ΑΒ420· ‖ ὁμ. ἀπρόσωπα δύνανται νὰ θεωρηθῶσι καὶ τὰ σημαίνοντα καιρικὰς μεταβολὰς οἷον τὰ ὕει, βρέχει, νήφει κ. τὰ νεώτ. κ. δημ. καλοκαιριάζει, βραδυάζει, μεσημεριάζει, κάνει κρύο, ζέστη κτт. καθὼς καὶ τὰ βρέχει, χιονίζει, βροντᾷ, ἅτινα ὅμως δύνανται νὰ λογισθῶσιν ἔχοντα ὑπονοούμενα ὑποκείμενα τὰ θεός, ἡμέρα, καιρός.

ἀπροσώπως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀπρόσωπον βλ.λ.· 2) μτγν. ἄνευ καλλονῆς τοῦ προσώπου : Ἀφθόν.Προγυμν.4.

ἀποτίελπτος-ον δωρ. ἀντὶ ἀπρόσελπτος ἀνέλπιστος : Ὀππ.Κυν.3,422 (δ. γρ. ἀποτίοπτον).

ἀποτίμαστος-ον δωρ. ἐπικ. κ. μτγν. ἀντὶ ἀπρόσμαστος ἄψαυστος, ἄθικτος, ἄγγιχτος : Ἰλ.Τ 263 ἀλλ' ἔμεν' ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν (περὶ τῆς Βρισηΐδος)· 2) μτγν. ὃν δὲν δύναταί τις νὰ πλησιάσῃ, περὶ τοῦ Ὁμήρου : Εὐφ.118· Εὐστ. « ἀπροτίμαστος Ὅμηρος· οὐ δυσχερὲς ἐφάψασθαι τῆς δυνάμεως ».

ἀπροτίμητα ἐπίρρ. δημ. ἀπροτιμήτως βλ.λ.

ἀπροτίμητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προτιμώμενος ἢ μὴ προτιμηθείς, μὴ κατὰ προτίμησιν ληφθείς, ἐξετασθείς, ἐκλεγείς : ἀπροτίμητος δίκη.

ἀπροτιμήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ προτιμήσεως.

ἀπροτιόπιστος Ἡσ. « ἀπρονόητος ».

ἀπροτίοπτος-ον δωρ. κ. ποι. ἀντὶ ἀπρόσοπτος ἀόρατος : Μαν.2,19,Ὀππ.Ἁλ.3,1,59 ἀχλύος ὑγρῆς φάρμακον ἀπροτίοπτον.

ἄπροτον Ἡσ. « ἀπρεπές ».

ἀπροϋπολόγιστος-ον νεώτ. ὁ μὴ προϋπολογισθείς : ἀπρ- δαπάνη· ‖ ὁ μὴ δεκτικὸς προϋπολογισμοῦ, καθορισμοῦ ἐκ τῶν προτέρων : ἀπρ- ὠφελήματα, - κέρδη, - συνέπειαι.

ἀπρουτινοπόρα (τὰ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ὑδροζώων ἐκ τῆς τάξεως τῶν ὑδροκοραλλινῶν, ζῆσαν κατὰ τὴν κρητιδικὴν περίοδον εἰς τὰ Ἀπέννινα.

ἀπροφανής-οῦς-ές ἀπρόοπτος, ἀπροσδόκητος : Ὀρφ.Ἀργ.787 (ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἀπρόφατος).

ἀπροφασία (ἡ) ΕΜ « ἀμφασίαν, οἷον ἀπροφασίαν, ἀπορίαν ».

ἀπροφάσιστα ἐπίρρ. δημ. ἀπροφασίστως βλ.λ.

ἀπροφάσιστος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μηδεμίαν πρόφασιν προβάλλων, ὁ ἄνευ προφάσεως βλ.λ., ἄνευ δισταγμοῦ, ἄνευ ὄκνου : Θουκ 6.83 προθυμίαν ἀπροφάσιστον, Λυσ.ἀπ.114 ἀπ- εὔνοια, Ξεν.ΚΠ 2,4,10 ἀπ- σύμμαχοι, Τιμοκλ. 8· 2) ὁ μὴ ἐπιδεκτικὸς προφάσεων, ἀδιάλλακτος : Εὐρ.Βα. 1002 ἀπροφάσιστος θάνατος· 3) ἀσυγχώρητος, ἀσύγγνωστος : Πλούτ.Κάτ.Νεώτ.44 ἀπροφάσιστος κακία· 4) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ προφάσεων, ψευδῶν αἰτιολογιῶν : ἀπροφάσιστος ἄρνησις.

ἀπροφασίστως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ προφάσεως βλ.λ., ἄνευ ἐπιφυλάξεως, ἄνευ ὄκνου : Θουκ. 1,49 μᾶλλον ἤδη ἀπροφασίστως ἐπεκούρουν (σχολ. ἀνενδοιάστως, ἀνεγκλήτως), Ξεν.ΚΠ 4,3,8 καὶ ὃς ἂν φανῇ τοῦτο ἀπροφασίστως ποιῶν· ‖ φανερῶς, ἄνευ προσπαθείας πρὸς συγκάλυψιν, ἄνευ προσχημάτων : αὐτ.Ἑλλ.7,3,8 πῶς οὐκ ἀπροφασίστως τύραννος ἦν· 2) ἄνευ δισταγμοῦ, ἄνευ ἀμφιβολίας, μετὰ πεποιθήσεως : ΔίωνΧρ.Λόγ.78,2, 431 ἐφ' ἣν ἴασιν .. χρὴ παρακαλεῖν ἀπροφασίστως καὶ πατέρα καὶ υἱόν· 3) εἰλικρινῶς, ἐντίμως : Θουκ.6,72 καὶ τἆλλα κατὰ κόσμον καὶ ἀπροφασίστως παρασκευασθῆναι· 4) νεώτ. ἄνευ προφάσεων, ἄνευ προβολῆς ψευδῶν αἰτιολογιῶν, ἄνευ προσχημάτων.: ἀπροφασίστως ἠρνήθη τὴν ὑποστήριξίν του, - τὴν σύμπραξιν, - αἱ διαταγαὶ τῶν ἀρχηγῶν πρέπει νὰ ἐκτελῶνται ἀπροφασίστως.

ἀπρόφατος-ον ὁ μὴ προρρηθείς, ἀπροφήτευτος, ἀμάντευτος, ἀπροόρατος, ὅθ. κ. ὁ ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος, ὁ ἀναπάντεχος : Ἄρατ.768 ἀπρόφατον κακὸν ἵκετο, Ἀπολλ.Ρ 2,268 ἄελλαι .. ἀπρόφατοι νεφέων ἐξάλμεναι· 2) ἀνέκφραστος, ἄρρητος, τρομερός : αὐτ.1,645 Ἀχέροντος δίνας ἀπροφάτους.

ἀπροφάτως μτγν. ἀπροσδοκήτως· 2) ἀπροφασίστως : Ἀπολλ.Ρ Ἀργ.2,62 τοὺς ἔλεν ἀπροφάτως.

ἀπρόφερτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προφερόμενος ἢ μὴ προφερθείς· 2) ὁ ὃν δὲν δύναταί τις νὰ προφέρῃ : ἀπρόφερτη λέξη.

ἀπροφήτευτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προφητευθείς, ὁ μὴ προρρηθείς, ὁ ἀπροόρατος.

ἀπρόφθαστα ἐπίρρ. δημ. κ. ἀπρόφταστα κατὰ τρόπον ἀπρόφθαστον βλ.λ.

ἀπρόφθαστος-η-ο δημ. κ. ἀπρόφταστος ὃν δὲν δύναταί τις νὰ προφθάσῃ, νὰ προλάβῃ : εἶναι ἀπρόφθαστος στὴ δουλειά, - στό φαΐ· 2) ὁ ὃν δὲν προφθάνει, δὲν προλαμβάνει τις νὰ βοηθήσῃ, νὰ σώσῃ : κολυμπώντας μούδιασε καὶ πνίγηκε ἀπρόφταστος· 3) ὁ οὗ δὲν προφθάνει τις νὰ ἐκπληροῖ τὰς ἀπαιτήσεις, τὰς ἀξιώσεις, τὰς δαπάνας, ὁ ἀπαιτητικὸς ἢ ὁ συνεχῶς πολυδάπανος : ἀπρόφταστη ἡ γυναῖκα του στά λοῦσα· ‖ ὁ εἰς τὰς ἀξιώσεις του ἀνυπόμονος, ὁ ἀξιῶν τὴν ἄμεσον ἐκτέλεσιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ αἰτουμένων· 4) ὁ πρὸ καιροῦ ἀποθανὼν ὃν δὲν ἐπρόφθασέ τις νὰ γνωρίσῃ : κατάρα ἀπρόφταστος νά ναι.

ἀπροφείδητος-ον μτγν. ὁ μὴ φειδόμενος : Μαν.5,267 (δ. γρ.).

ἀπροφταμός (ὁ) δημ. ὁ αἰφνίδιος θάνατος, μ. ἐν τῇ κατάρᾳ : ἀπροφταμός νὰ σὲ (ἢ τὸν) εὕρῃ.

ἀπροφτασιά (ἡ) δημ. τὸ νωχελῶς, ὀκνῶς ἐργάζεσθαι, ἡ περὶ τὴν καθ' ἡμέραν ἐργασίαν ἐξ ὀκνηρίας ἢ ἀδεξιότητος καθυστέρησίς τινος : ἀπὸ τὴν ἀπροφτασιά της εἶναι πάντ' ἀσυγύριστο τὸ σπίτι της.

ἀπρόφταστος-η-ο δημ. ὁ ἀπρόφθαστος βλ.λ.

ἀπροφύλακτα ἐπίρρ. δημ. κ. -χτα κατὰ τρόπον ἀπροφύλακτον βλ.λ.

ἀπροφύλακτος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. κ. -χτος ὁ ἀφ' οὗ δὲν ἠδυνήθη τις νὰ προφυλαχθῇ, ὅθ. κ. ὁ μὴ προβλεπτὸς ἢ προβλεφθείς, ὁ ἀπροόρατος : Θουκ.4,55 περιεστῶτος πολέμου ταχέος καὶ ἀπροφυλάκτου· 2) ὁ μὴ προφυλασσόμενος ἢ προφυλαχθείς, ἀφύλακτος, ἀφρούρητος : Ὀππ. Ἁλ.5,106, - ἀπροφύλακτος πόλις, - λιμὴν ἀπρο-

φύλακτος ἀπὸ τοῦ νότου, - **ἀπροφύλαχτο σπίτι, - περιβόλι**· 3) ἐνεργ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ λαμβάνων προφυλάξεις : Ἡλιόδ.6,13, - **ἀπροφύλακτος ὥρμησε κατὰ τῶν ἐχθρῶν, - ἀπροφύλακτος τριγυρνάει τὴ νύχτα στὰ βουνά.**

ἀπροφυλάκτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀπροφύλακτον βλ.λ. : Δίων.Κ 38,41.

ἀπροφυλαξία (ἡ) νεώτ. ἔλλειψις προφυλάξεως.

ἀπροφύλαχτα ἐπίρρ. δημ. ἀπροφυλάκτως βλ.λ.

ἀπροφύλαχτος-η-ο δημ. ἀπροφύλακτος βλ.λ.

ἀπροφώνητος-ον μτγν. ὁ μὴ προφωνηθείς, ὁ μὴ ἐκ τῶν προτέρων ἀναγγελθείς : Σχόλ.Ὀδ.Δ 727.

ἀπρόχανος Ἡσ. « ἀκάλυπτος, ἀπροφάσιστος ».

ἀπρόχυτος-ον μτγν. ὁ μὴ ἀρτίως ἐν τῇ μήτρᾳ χυτηρίου σχηματοποιούμενος, μὴ πλήρη λαμβάνων τὴν τοῦ τύπου μορφήν, περὶ ἀναλυομένου μετάλλου : Γρηγ.Νύσσ.23 **τὸν μόλυβδον ἐγχυθέντα παγῆναι καὶ μένειν ἀπρόχυτον.**

ἀπροχώρητος (-η)-ο(ν) μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ διὰ παραχωρήσεως δοθεὶς ἢ ὁ μὴ δεκτικὸς παραχωρήσεως, ὁ ἀπαραχώρητος : Θεοφίλ. Εἰσηγ.2,20,489 **εἰκότως οὖν ἀπροχώρητον μενεῖ τὸ ληγᾶτον**· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ πέραν τοῦ ὁποίου δὲν δύναται ἢ δὲν πρέπει νὰ προχωρήσῃ τις, συνηθέστ. ἐν μτφ. σημ : **ἐφθάσαμεν εἰς ἀπροχώρητον δυσπραγίαν**· φρ. **εἰς τὸ ἀπροχώρητον** εἰς τὸ ἔπακρον, εἰς τὸ μὴ περαιτέρω, οἷον ἐλαττωμάτων, δεινῶν, ἐχθρότητος, δυσαρέστου πλοκῆς, δυστυχίας, φιλαργυρίας, αὐθαδείας, ταλαιπωρίας κττ. : **ἡ διάστασις, - ἡ διαφωνία ἔφθασεν εἰς τὸ ἀπροχώρητον, - ἡ φτώχια του ἔφτασε στὸ ἀπροχώρητο.**

ἀπρόχωστος-ον μτγν. ὁ μὴ διὰ προχώματος ὠχυρωμένος, ὁ ἄνευ τεχνικῆς ἐπιχωματώσεως : Μένανδρ.ὁ Ρήτ.351 S **ἀπρόχωστοι διὰ τὸ αὐτοφυεῖς εἶναι** (λιμένες).

ἀπρυτάνευτος-ον Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ἐπὶ δίκης, ἡ ἄνευ πληρωμῆς τῶν πρυτανείων ἤτοι τοῦ δεκάτου τοῦ τιμήματος τῆς δίκης· 2) νεώτ. ὁ μὴ πεπρυτανευμένος, περὶ οὗ δὲν ἐγένετο ἡ ἐμπρέπουσα μέριμνα πρὸς διευθέτησιν, προστασίαν, διατήρησιν : **ἀπρυτάνευτα ἐθνικὰ συμφέροντα.**

ἀπρωκτία (ἡ) νεώτ. βιολ. ἐπὶ παιδίου, διαμαρτία περὶ τὴν διάπλασιν καθ' ἣν ἐλλείπει ὁ πρωκτός, ὅ. **ἀτρησία δακτυλίου.**

ἄπρων-ωνος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἰχθύων τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀκανθοπτερυγίων τῆς οἰκογενείας τῶν **περκιδῶν.**

ἀπρωτοκόλλητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἐγγράφων, ὁ μὴ ἢ μήπω πρωτοκολληθείς, ἤτοι μὴ καταγραφεὶς εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ βιβλίον (τὸ πρωτόκολλον βλ.λ.) κατ' αὔξοντα ἀριθμὸν μετὰ προσδιορισμοῦ τῆς χρονολογίας του, τῆς προελεύσεώς του καὶ περιληπτικῆς μνείας τοῦ περιεχομένου του : **αἰτήσεις, - διαταγαί, - ἐγκύκλιοι, ἀναφοραὶ ἀπρωτοκόλλητοι.**

ἀπστραξιονισμός (ὁ) νεώτ. φιλοσ. ἡ κατ' ἀρχὴν προσπάθεια ἢ ἁπλῶς ἡ τάσις τοῦ νὰ θεωρῶμεν μεμονωμένως, ἀφῃρημένως τὰς συγκεκριμένας ἐν τῇ πραγματικότητι συναφεῖς πρὸς ἀλλήλας πραγματικότητας (abstractionismus).

ἀπταισία (ἡ) ἐπὶ ᾄσματος κ. γεν. μουσικῆς ἐκφράσεως, τὸ μὴ πταίειν μὴ ὀλισθαίνοντα καθιστᾶναι τὸν ἦχον, ἡ μὴ ὁμαλότης τοῦ μουσικοῦ ρυθμοῦ : Πλάτ.Νόμ.669 E **τάχους τε καὶ ἀπταισίας καὶ φωνῆς θηριώδους μεστόν.**

ἄπταιστα ἐπίρρ. δημ. ἀπταίστως βλ.λ.

ἀπταιστί ἐπίρρ. μτγν. ἀπταίστως : Ἡρωδιαν. Ἐπιμ.256.

ἄπταιστος-ον κ. νεώτ. δημ. **ἄφταιστος** ὁ μὴ πταίων, μὴ προσκόπτων, ποὺ δὲ σκοντάφτει : Ξεν.Ἱππ.1,6 **ἀπταιστότερον παρέχειν τὸν ἵππον** (νὰ τὸν συνειθίσῃ τις ὥστε νὰ σκοντάπτῃ ὀλιγώτερον)· 2) μτφ. ὁ ἄνευ πταίσματος ἢ σφάλματος, ὁ ἀσφαλής, ἀλάνθαστος : Ἐπικτ.Γνωμολ.52 **ἄπταιστος ἐν τῷ βίῳ**, Λουκ.Ἐρωτ.46 **ἄπταιστος βίος**, Ἰάμβλ.Μυστ.3,31 **ἄπτ. ἀλήθεια**, Μάξ.Τύρ. 38,1, **θεοὶ διδασκάλων ἀπταιστότατοι**· 3) νεώτ. εἰδ. κ. ὁ ἄνευ γλωσσικῶν σφαλμάτων : **τὰ γραπτά σου εἶναι ἄπταιστα, - ὁμιλεῖ εἰς ἄπταιστον καθαρεύουσαν**· 3) ὁ μὴ ἢ μήπω ὑποστὰς μεταβολήν, ὅθ. ἀνέπαφος, ἀναλλοίωτος, ἐπὶ τῆς χιόνος : Πλούτ.Ἠθ.691 D **ἐπὶ πολὺν χρόνον ἄπταιστον διατηροῦσι** (τὴν χιόνα)· 4) ἐπὶ ὁδοῦ, ἡ μὴ προξενοῦσα πταῖσμα, ὀλίσθημα : Μάξ.Τύρ.5,2 **λεία καὶ ἄπταιστος ὁδός.**

ἀπταίστως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ προσκομμάτων, ἀπροσκόπτως : Πλάτ.Θεαίτ.144 B **λείως τε καὶ ἀπταίστως.. ἔρχεται ἐπὶ τὰς μαθήσεις**· || ὁ ἄνευ γλωσσικῶν σφαλμάτων : **ἔγραφεν ἀπταίστως, - ὁμιλεῖ ἀπταίστως τὴν Ἑλληνικήν**· 2) ἀφεύκτως : Γαλ.14,230· || συγκρ. **-ότερον** μὲ μεγαλυτέραν ἀκρίβειαν : Πτολ.Τετράβ.177.

ἀπτάλης (ὁ) δημ. (ἀραβ.) κ. **ἀπντάλης** ὁ ὑπερβαλλόντως βλάξ, ὁ βλακίστατος, ἠλίθιος.

ἀπτάν Ἡσ. « ἀναχώρησιον »· 2) αὐτ. πένης.

ἀπταντίτας Ἡσ. « τοῦτο ἐν συνηθείᾳ λέγεται, σημαίνει δὲ ἀπτὰν πένητα, τιτὰν δὲ παιδεραστήν ».

ἀπταρύσσεται Ἡσ. « πέτεται ».

ἀπτέον ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ἅπτομαι** βλ.λ. ἐν λ. **ἅπτω** (I) πρέπει τις νὰ ἐπιδοθῇ εἴς τι, νὰ καταπιαστῇ μὲ κάτι : Πλάτ.Πολ.377 A **μουσικῆς πρότερον ἀπτέον ἢ γυμναστικῆς**· 2) πρέπει τις νὰ ἐπιληφθῇ πράγματος, νὰ βάλῃ χέρι σὲ κάτι, ἰδίως ἐπὶ ἐδωδίμων : Ἀλεξ.250 **ἀπτέον πλακοῦντος.**

ἀπτέρανθος (ὁ) νεώτ. βοταν. κ. **ἀπτερανθής** γένος φυτῶν θαμνωδῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀσκληπιαδῶν.**

ἀπτερέως ἐπίρρ. τάχιστα ἢ κατὰ δ.ἑρμ. ἑτοίμως, ἐλαφρῶς, ἡδέως : Ἡσίοδ.ἀπ.96,46, Παρμ.1,17, Ἀπολλ.Ρ 4,1765· || Ἡρωδιαν.Γραμμ.2,230 « αἰφνιδίως »· πρβλ. κ. **ἄπτερος, ἀπτέρως.**

ἀπτεριδόκερα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. κ. **ἀπτεριδόκερως** (ὁ) τάξις ἐντόμων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **ἀπτέρων ἐξαπόδων, φερόντων** δύο κεραίας καὶ οὐδεμίαν μεταμόρφωσιν ὑφισταμένων.

ἀπτεριδόκερως-ωτος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. ὡς περιληπτ. ὀν. τάξεως ἐντόμων, ὅ. ἀπτεριδόκερα βλ.λ.

ἀπτερίνη (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων διπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **μυιιδῶν.**

ἀπτερνόδους-οντος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ζαλομβδοδόντων ἐντομοφάγων θηλαστικῶν ἐκ τῆς ὁμοιογεν. τῶν **κεντετιδῶν**, ζῆσαν κατὰ τὴν ὀλιγόκαινον περίοδον τῆς τριτογενοῦς διαπλάσεως.

ἀπτερόγυνον (τὸ) νεώτ. ζῳολ. κ. **ἀπτερόγυνα** (τὸ) γένος ἐντόμων ὑμενοπτέρων κεντροφόρων τῆς οἰκογενείας τῶν **μουτιλιδῶν.**

ἀπτερόδους-οντος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος σαρκοφάγων θηλαστικῶν τῆς ὁμοιογεν. τῶν **ὑαινοδοντιδῶν**, ζῆσαν κατὰ τὴν ὀλιγόκαινον περίοδον.

ἀπτερόεσσα (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **συλφιδῶν.**

ἀπτερόνωτος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἰχθύων μαλακοπτερυγίων τῆς οἰκογενείας τῶν **γυμνοτιδῶν.**

ἀπτερόπηδος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων φυτοφάγων τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀλτιστιδῶν.**

ἀπτερόποδα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τοῦ ἀθροίσματος τῶν χρυσομελιδῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀλτιστῶν.**

ἀπτερόρνις-ιθος (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος πτηνῶν ὑδροβίων μακροτάρσων τῆς οἰκογεν.τῶν **ραλλιδῶν.**

ἄπτερος-ον κ. νεώτ., δημ. **ἄφτερος** ὁ μὴ πετῶν, ὁ παραμένων ἀκίνητος· μτφ. : Ὀδ.Ρ 57 **τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος** (δὲν πετοῦσε, δὲν ἔφευγε

ἀπό τὸ μυαλό της]· Εὐστ. « **ἄπτερος** δὲ ὁ παράμονος.. ὁ μὴ ἀποπτάς, **ἀλλ'** ἐπιμείνας τῇ γυναικί »· προβλ. κ. **ἔπεα πτερόεντα**· || ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς Νίκης εἰκονιζομένης ἐν Ἀθήναις ἄνευ πτερῶν πρὸς συμβολισμὸν τῆς ἐσαεὶ παραμονῆς ταύτης ἐν τῇ πόλει : Παυσ.1,22,4, **ὁ ναὸς τῆς ἀπτέρου νίκης**· 2) ὁ ἄνευ πτερῶν : Αἰσχ.Εὐμ.51 **ἄπτεροι γε μὴν ἰδεῖν αὗται** (αἱ Ἅρπυιαι), Εὐρ.ΙΤ 1095 **ἄπτερος ὄρνις**, Πλάτ.Ὁρισμ.415 Α **ἄνθρωπος ζῷον ἄπτερον**· || ἐπὶ νεοσσῶν, ὁ μὴ ἔχων ἀκόμη πτερά : Εὐρ.Ἡρ. 1039 **ὃ δ' ὥς τις ὄρνις ἄπτερον καταστένων ὠδῖνα**· || κ. ἐπὶ βελῶν, τὸ μὴ ἔχον πτερόν : Ἡρ.7,92 **οἰστοὺς ἀπτέρους**· 3) **ἄπτερα** (τὰ) τὰ ἄνευ πτερῶν ἔντομα, ἀντίθ. **πτερωτά** : Ἀριστλ.ΖΙ 523 Β 17· || εἰδ. νεώτ. ζῳολ. **ἄπτερα παλαιὰ** διαίρεσις ἐντόμων, εἰς ἣν ὑπήγοντο ἔντομα ἔχοντα πτέρυγας οὐχὶ ἀνεπτυγμένας, οἷον οἱ φθεῖρες, οἱ φύλλοι κττ.· || γλωσσ. **ἄπτερον** (τὸ) ἡ νυκτερίδα· 4) μτφ. **ἄπτερος φάτις** φήμη ἀβάσιμος, ἢ κατὰ ἄ.ἑρμ. ἡ ταχύπτερος : Αἰσχ.Ἀγ.276 **ἀλλ' ἦ σ' ἐπίανέν τις ἄπτερος φάτις ;**· 5) ὁ ταχύς, ταχύπτερος· Ἡσ. « **ἄπτερα**· ἰσόπτερα, ταχέα, ἡδέα », αὐτ. « ἄπτερος· αἰφνίδιος, παρὰ Ὁμήρῳ ὁ προσηνὴς ἢ ταχύς » : Αἰσχ. Εὐμ.250 ἀπτέροις **ποτήμασιν ἦλθον διώκουσ'** (δι' ἁλματικῆς πτήσεως, τάχιστα), Τραγ.Ἀδέσπ.429 ἄπτερον **τάχος**· προβλ.κ.τὰ ἐπιρρ. **ἀπτέρως, ἀπτερέως**.

ἀπτέρουρα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. γένος μαλακοστράκων τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀνομουριδῶν**.

ἀπτεροφάσματα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογενείας τῶν **φασμιδῶν**.

ἀπτερυγίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. πτηνὰ τοῦ ἀθροίσματος τῶν **μικροτάρσων**.

ἀπτερυγογενῆ (τὰ) νεώτ. ζῳολ. ἔντομα χαρακτηριζόμενα ἐκ τῆς πλήρους **ἐλλείψεως** πτερυγίων.

ἀπτέρυγος-ον ὁ μὴ ἔχων πτέρυγας : Ἡδύλη π. Ἀθην.7,297 Β **παῖδας ἔτ' ἀπτερύγους**.

ἀπτερύγωτος-ον νεώτ. ὁ στερούμενος πτερύγων, ὁ ἄπτερος βλ.λ.· 2) **εἰδ.** ζῳολ. **ἀπτερύγωτα** (τὰ) ὡς οὐσ. τάξις ἐντόμων στερουμένων ἐντελῶς πτερύγων, ἄ. **ἀπτερυγογενῆ**.

ἀπτέρυξ-υγος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀπτερυγιδῶν**.

ἀπτερύομαι μτγν. πτερύσσομαι, ἀνοίγω τὰ πτερὰ διὰ νὰ πετάξω : Ἄρατ.1009 **πολλὰ δὲ δενδρείοιο περὶ φλόον.. ὑπότροποι ἀπτερύονται** (σχόλ. ἐν τῷ ἀπτερύονται προσέθηκε τὸ α διὰ τὸ μέτρον· πτερύσσειν γάρ ἐστι καὶ πτερύειν).

ἀπτερύσσομαι ἀνοίγω τὰ πτερὰ διὰ νὰ πετάξω, ἀπτερύομαι βλ.λ. : Ἀρχίλ.49 (π.σχολ.Ἄρατ.1009), προβλ. Ἡσ. « **ἀπταρύσσεται**· πέτεται ».

ἀπτέρωτος-ον Ἐπιγρ. κ. νεώτ. δημ. **ἀφτέρωτος** ὁ ἄνευ πτερῶν, ὁ ἄπτερος βλ.λ.· 2) Ἡσ. « **ἀπτέρωτα**· ταχέα, αἰφνίδια ».

ἀπτέσι (τὸ) δημ. (τουρκ.) ἡ πρὸ τῆς προσευχῆς τῶν Μουσουλμάνων πλύσις τοῦ προσώπου, τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν.

ἀπτήν-ῆνος (ὁ,ἡ) ἐπὶ νεοσσῶν, ὁ μὴ δυνάμενος ἀκόμη νὰ πετάξῃ : Ἰλ.Ι 323 **ἀπτῆσι νεοσσοῖσι**, Διον.Ἁλ.Ρωμ.4,63 **ἀετῶν ἀπτῆνας ἔτι τοὺς νεοττούς**· || μτφ. κ. ἐπὶ ἀνθρώπων : Κωμ.Ἀδέσπ.1291 **ἀπτῆνα τυτθόν**· 2) ὁ μὴ ἔχων πτερά, ὁ ἄπτερος : Πλάτ.Πολιτ.276 Α **πεζοῖς τε καὶ ἀπτῆσι** (ζῴοις), Πλούτ.Φλαμ.21 **ὥσπερ ὄρνιν ἀπὸ γήρως ἀπτῆνα καὶ κόλουρον**· || μτφ. κ. ἐπὶ ἀνθρώπων : Ἀριστφ. Ὄρν.687 **ἀπτῆνες ἐφημέριοι, ταλαοὶ βροτοί**.

ἀπτηνίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. πτηνὰ τοῦ ἀθροίσμ. τῶν **στεγανοπόδων**, νηχητικὰ χάρις **εἰς** ἰδιόρρυθμον διαμόρφωσιν τῶν πτερύγων **αὐτῶν**.

ἀπτηνοδύτης (ὁ) νεώτ. ζῳολ. **γένος** πτηνῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **πυγοποδιδῶν**.

ἄπτηνος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος **κολεοπτέρων** τῆς οἰκογενείας τῶν **καραβιιδῶν**.

ἀπτής Ἐπιγρ. δωρ. ὁ μὴ πίπτων, ὁ ἀπτὼς βλ.λ. : Ἐπιγρ. **Εὐθύφρονος υἱὸς | ἀπτὴς μουνοπαλᾶι τέσσαρα σώμαθ' ἑλών**.

ἀπτήσιμος μσν. ὁ μὴ ἱκανὸς πρὸς πτῆσιν : Θεόδ.Βαλσ.37,6.

ἀπτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἱκανὸς ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἅπτεσθαί τινος : Ἀριστλ.Γεν.Φθορ.322 Β 27 **ταῦτ' ἀλλήλων ἀπτικά**· 2) εἰδ. ὁ εἰς τὴν ἀφὴν ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος : αὐτ.Ψυχ.413 Β 9 **τὴν ἀπτικὴν αἴσθησιν** (τὴν αἴσθησιν τῆς ἀφῆς), Ἀλέξ. Ἀφρ.Πρ.1,1· ὁμ. **τὸ ἀπτικὸν** ἡ αἴσθησις τῆς ἀφῆς : Ἀριστλ.Ψυχ.415 Α 3· || ὁ ἔχων ἀπτικὴν δύναμιν, ὁ πρὸς τὸ ἅπτεσθαι ἱκανός : αὐτ.ΖΜ 660 Α 21 **γλῶττα ἀπτικωτάτη**· 3) νεώτ. **ἀπτικὰ σωμάτια** αἱ ἀπολήξεις τῶν νευρικῶν αἰσθητικῶν ἰνῶν ἐντὸς τῶν θηλῶν τοῦ δέρματος, ἄ. **σωμάτια τοῦ Μάϊσνερ**.

ἀπτικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. διὰ τῆς ἀφῆς : Ὀλυμπ.Ἀλκ.40 C **ἀπτικῶς ἐνεργεῖν**.

ἄπτιλος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων **πτίλα**, ἀπτέρωτος· Ἡσ. « **λεῖος** » : Ἰουλ.Ἐπιστ.191.

ἄπτιος (ἡ) νεώτ. γεωλ. μία τῶν πέντε **βαθμίδων** εἰς ἃς ὑποδιαιρεῖται ἡ παλαιοκρητιδικὴ ὑποπερίοδος τοῦ μεσοζωϊκοῦ αἰῶνος τῆς γῆς.

ἄπτιστις-ιδος (ἡ) μσν. ἡ μὴ ἔχουσα ἀνάγκην πτίσεως, λικμήσεως : Ψελλ.Ἀνεκδ.1,238 « **κριθαὶ ἀπτίστιδες**, αἱ μὴ δεόμεναι πτίσεως ».

ἄπτιστος-ον ὁ μὴ κοπανισθεὶς ἢ μὴ λικμηθείς : Ἱππ.Ἀρχ.Ἰητρ.14 **ἀπτίστων πυρῶν** (Ἐρωτ. « ἀλεπίστων »)· || Ἡσ. « ἀπτίστων· ἀκόπων ».

ἀπτόδερον (τὸ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **καραβιιδῶν**.

ἀπτοεπής-οῦς-ές ὁ μὴ πτοούμενος ἐν τῷ λέγειν, ὁ εὐτόλμως ὁμιλῶν, παρρησιαστικός· κατὰ δ. ἑρμ. ὁ εἰς τοὺς λόγους του ἀπρόσεκτος, ποὺ πετάει τὰ λόγια του ἀλογάριαστα : Ἰλ.Θ209 Ἥρη **ἀπτοεπές, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες** (σχόλ. « ἐν τῷ λέγειν θρασεῖα· ἔνιοι δὲ δασέως ἀναγινώσκουσιν ἵν' ᾖ, καθαπτομένη λόγοις »).

ἀπτοησία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ μὴ πτοεῖσθαι, ἡ ἀφοβία : Νεῖλ.Ἐπιστ.192.

ἀπτόητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ποι. κ. **ἀπτοίητος** ὁ μὴ πτοούμενος, ἀτρόμητος, ἄφοβος : ΠΔ Ἱερεμ.26 (46),28 **ἡ ἀπτόητος καὶ τρυφερὰ παρεδόθη**, Νόνν. Δ 22,355 **Ἰησοῦς εἰς μόρον ἀπτοίητος**, Βασιλ.2, 124 **θρασεῖς καὶ ἀπτόητοι, - ἔμεινεν ἀπτόητος εἰς** τὴν **θέσιν του**.

ἀπτοήτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀτρομήτως, ἀφόβως : Φάλ.Ἐπιστ.103,2 ἀπτ- **θνήσκειν**, Ἐκκλ.Μηνι.10,92 Συναξάρ. **τὴν ἀσέβειαν αὐτοῦ ἀπτοήτως ἐλέγχει**.

ἀπτολέμιστος-ον ὁ ἀπόλεμος βλ.λ. : Χρησμ.π. Ἀθην.12,524 Β **Γεργίθων φόνος ἀπτολεμίστων**.

ἀπτόλεμος-ον ποι. ἀπόλεμος, μὴ πολεμικός : Ἰλ.Β 201 **οἳ σέο φέρτεροί εἰσι, σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἄναλκις** (δειλός), Εὐρ.Μήδ.640 **ἀπτολέμους δ' εὐνὰς σεβίζουσ'**.

ἀπτολίεθρος-ον μτγν. ἄπολις βλ.λ. : Γρηγ.Ναζ. Ὠδ.8,11 **ἄθρονος, ἀπτολίεθρος, ἄπαις**.

ἄπτομαι κ. νεώτ. **μέσ. τ.** τοῦ **ἅπτω** βλ.λ.

ἀπτόποδα (τὰ) νεώτ. παλαιοζ. ἄθροισμα ἀραχνοειδῶν ἀρθροζῴων ἐκ τῆς τάξεως τῶν **ἀκαρινῶν**, ζῆσαν εἰς τὸ ἀνώτερον ἀνθρακικὸν σύστημα τοῦ παλαιοζωϊκοῦ αἰῶνος.

ἀπτόπους-οδος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **στερνοξιδῶν**.

ἀπτόρνις-ιθος (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἀπολελιθωμένων πτηνῶν τῆς Νέας Ζηλανδίας.

ἄπτορος Ἡσ. « ἰσόπτερος » (ἀναγν. **ἄπτερος**).

ἁπτός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ εἰς τὴν αἴσθησιν τῆς ἀφῆς ὑποπίπτων, ὁ ψηλαφητός, χειροπιαστός : Πλάτ. Πολ.525 D **ὁρατὰ ἢ ἁπτὰ σώματα ἔχοντας ἀριθμούς**, Ἀριστλ.Ψυχ.424 Α 12, Θεόφρ.Ὀσμ.64· || κ. μτφ. : **ἁπτὴ ἀπόδειξις, - ἁπτὸν παράδειγμα**.

ἀπτόσιμον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **σκροφουλαριδῶν.**

ἀπτοτυπωτήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. πιεστήριον γραμμάτων ἀπτῶν, ἤτοι ἐκτύπων εἰς χρῆσιν τυφλῶν.

ἄπτρα (ἡ) μτγν. κ. νεῶτ., δημ. **ἄφτρα** ΑΒ « ἡ τοῦ λύχνου θρυαλλίς », τὸ φιτίλι : σχολ.Διον.Θρ.195· || νεώτ. εἰδ. πυροδοτικὴ θρυαλλὶς τῶν παλαιῶν ἐμπροσθογεμῶν ὅπλων.

ἄπτριον (τὸ) ἢ **ἀπτρίον** μτγν. κ. νεώτ. ὑποκρ. τῆς λ. ἄπτρα βλ.λ.

ἀπτυαλισμός (ὁ) νεώτ. ἰατρ. ἡ έντελὴς σχεδὸν ἔκλειψις τῆς ἐκκρίσεως τοῦ σιέλου, **ἅ.** ξηροστομία.

ἀπτύελος-ον μσν. ὁ ἄνευ πτυέλων : Θεοφύλ. Βουλγ.3,566 D.

ἀπτυξιέλλα (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος κτενοβραγχίων γαστεροπόδων μαλακοζώων τῆς ὁμοιογενείας τῶν **νερτνεϊδῶν,** ζῆσαν κατὰ τὴν ἰουράσιον περίοδον.

ἄπτυξις-εως (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. **ἀπτυξιέλλα** βλ λ.

ἄπτυστος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. **ἄφτ-** ὁ ἄνευ ἀποχρέμψεως φλεγμάτων : Ἱππ.Κῳακ.375 **αἱ ξηραὶ τῶν πλευριτίδων καὶ ἄπτυστοι χαλεπώταται·** πρβλ. Γαλ.17(1),491· 2) νεώτ. κ. δημ. ὃν δὲν ἔπτυσέ τις : **δὲν θ᾿ ἀφήσουμε ἄφτυστο τὸν καταδότη** (χωρὶς νὰ πτύσωμεν κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ)· || κ. ὁ εἰς ὃν δὲν ἔπτυσέ τις : **ἄφτυστος τοῖχος, - ἄφτυστο πάτωμα** (χωρὶς φτυσίματα).

ἄπτυχος-ον νεώτ. ὁ ἄνευ πτυχῶν ἢ πτυχώσεων, ὁμαλός, λεῖος· 2) νεώτ. παλαιοζ. **ἄπτυχοι** (οἱ) ὡς οὐσ. ἀσβεστολιθικὰ ἢ κερατο-ασβεστολιθικὰ κελύφη λεῖα ἢ πεποικιλμένα εὑρισκόμενα ἐντὸς τῶν κατοικιδίων θαλάμων τῶν ἀπολελιθωμένων ἀμμωνιτῶν.

ἀπτύχοφις-εως (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος καρκινοειδῶν ἀρθροζώων ἐκ τῆς τάξεως τῶν **φυλλοκαριδῶν** ζῆσαν κατὰ τὸν παλαιοζωϊκὸν αἰῶνα.

ἀπτύχως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ πτυχῶν ἢ πτυχώσεων, χωρὶς δίπλες.

ἅπτω (1) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. **ἅψω,** μέσ. -ομαι, παθ. **ἀφθήσομαι,** ἀόρ. **ἧψα,** μέσ. **ἡψάμην,** παθ. παρακ. **ἧμμαι,** ἰων. **ἅμμαι** δένω, προσδένω : Ὀδ.Φ 408 **ἅψας ἀμφοτέρωθεν ἐΰστροφον ἔντερον,** Εὐρ.Ἑλ.136 **βρόχῳ γ᾿ ἅψασαν.. δέρην·** ὁμ. μέσ. : Ὀδ.Λ 278 **ἁψαμένη βρόχον.. ἀφ᾿ ὑψηλοῖο μελάθρου,** Ἀπολλ.Ρ 106 **ἁψαμένη βρόχον αὐχένι·** 2) συνάπτω : Αἰσχ.Εὐμ.307 **ἄγε δὴ καὶ χορὸν ἅψωμεν** (ἂς πιαστοῦμε στὸ χορό), αὐτ. Χο.868 **τοιάνδε πάλην μόνος.. δισσοῖς μέλλει.. ἅψειν·** || παθ. συνδέομαι : Ἀριστλ.Πολιτ.1280 Β 14 **ἅπτεσθαι τὴν Μεγαρέων πόλιν καὶ Κορινθίων τοῖς τείχεσι·** 3) μέσ. **ἅπτομαι** κ. νεώτ. θιγγάνω, ἐγγίζω, φαύω, ἀλαφροπιάνω : Ἰλ.Α 512 **ἥψατο γούνων,** Εὐρ.Βάκχ.617 **οὔτ᾿ ἔθιγεν οὔθ᾿ ἥψαθ᾿ ἡμῶν,** ΚΔΜατθ.9,21 **ἐὰν μόνον ἅψωμαι τοῦ ἱματίου αὐτοῦ,** Καισάρ.Δαπόντε ἐν Σάθ.3,113 **ἅπτομαι τῶν ποδῶν της·** || νεώτ. κ. δημ. ἡ φρ. **μή μοῦ ἅπτου,** ληφθεῖσα ἐκ τῆς ἐν ΚΔ Ἰω.20,17 ῥήσεως τοῦ Χριστοῦ, ἐν ἐπιθ. χρ. ἐπὶ τῶν λίαν λεπτῶν ἢ λίαν εὐθίκτων ἢ λίαν ἀψόγων, οὓς δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε νὰ ἐγγίσῃ τις : **ἡ κόρη της εἶναι μὴ μοῦ ἅπτου·** ὁμ. κ. ἐπὶ πραγμάτων : **ἡ φορεσιά του εἶναι μὴ μοῦ ἅπτου·** || ὁμ. ὁ ἐξ εὐαισθησίας ἢ ἐξ εὐθίκτου ἢ ὀργίλου χαρακτῆρος λίαν εὐκόλως θλιβόμενος ἢ χολούμενος· || ὁμ. **μὴ μοῦ ἅπτου** (τό) ὡς οὐσ. τὸ φυτὸν μιμόζα ἡ αἰσχυντηλή· 4) κρατῶ, πιάνω, βάζω χέρι : Ἰλ.Β 152 **ἐκέλευον ἅπτεσθαι νηῶν ἠδ᾿ ἑλκέμεν·** || μέσ. -ομαι πιάνομαι, κρατιέμαι ἀπὸ κάτι : Ἰλ.Π 9 **εἰανοῦ ἁπτομένη·** || θέτω χεῖρα, συλλαμβάνω : Ἡρ.3,137 **εὑρόντες δέ μιν ἀγοράζοντα ἅπτοντο αὐτοῦ** (τὸν ἔπιασαν)· || θέτω χεῖρα, ἁπλώνω χέρι, γίνομαι κύριος : Πλάτ.Νόμ. 913 **ἅπτεσθαι χρημάτων ἀλλοτρίων,** αὐτ.Πολ.360 Β **ἀπέχεσθαι τῶν ἀλλοτρίων καὶ μὴ ἅπτεσθαι·** 5) **ἅπτομαι γῆς** ἀποβιβάζομαι εἰς τὴν ξηράν, πιάνω στεριά : Διόδ.Σ 4,48· 6) ἐγγίζω τροφήν, ἁπλώνω τὸ χέρι μου νὰ φάγω, γεύομαι : Ὀδ.Κ 379 **βρώμης οὐχ ἅπτεαι οὐδὲ ποτῆτος,** Θουκ.2,50 **ὄρνεα καὶ τετράποδα ὅσα ἀνθρώπων ἅπτεται.. ἀτάφων,** Πλούτ.Ἀντ.17 **καὶ ζῴων ἀγεύστων πρότερον ἥψαντο·** 7) μτφ. ἐπιχειρῶ τι, ἐπιδίδομαι εἴς τι, ἐπιλαμβάνομαί τινος, καταπιάνομαι μὲ κάτι : Σοφ.Ἀντ.179 **τῶν ἀρίστων ἅπτεται βουλευμάτων,** Θουκ.5,61 **ἅπτεσθαι χρῆναι τοῦ πολέμου,** Δημ. 564 **ἧπται τοῦ πράγματος,** Πλάτ.Πολ.411 C **μουσικῆς δὲ καὶ φιλοσοφίας μὴ ἅπτηται,** Πολύβ.7, 13,6 **ἤρξατο ἅπτεσθαι τῶν ἀσεβημάτων·** || ἀπολ. τίθημι εἰς ἐνέργειαν : Ἀριστφ.Ἐκκλ.582 **ἀλλ᾿ οὐ μέλλειν, ἀλλ᾿ ἅπτεσθαι καὶ δὴ χρὴ ταῖς διανοίαις·** 8) λαμβάνω αἴσθησίν τινος : Σοφ.ΟΚ 1550 **ὦ φῶς ἀφεγγές, νῦν ἔσχατόν σου τοὐμὸν ἅπτεται δέμας,** Πλάτ.Φαίδ.99 Ε **ἑκάστῃ τῶν αἰσθήσεων ἐπιχειρῶν ἅπτεσθαι αὐτῶν·** || κατολαμβάνω τὴν ἔννοιάν τινος, ἐννοῶ : Πλάτ.Πολιτ.273 Ε **ἁπτόμενος τοῦ λόγου·** 9) ἐπενεργῶ, ἐπιδρῶ : Αἰσχ.ἀπ.244 **ἄλγος οὐδὲν ἅπτεται νεκρῶν,** Εὐρ. Ῥῆσ.916 **τῆς ἐμῆς ἧψω φρενός** (μὲ ἐτάραξες), Ἀριστφ.Ἱππ. **ὥς μου χρησμὸς ἅπτεται φρενῶν,** Πλούτ.Θεμ.3 **νεανικῶς ἔοικεν ἅψασθαι τοῦ Θεμιστοκλέους τὰ πολιτικά·** 10) ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω : Αἰσχ.Ἀγ.1608 **τοῦδε τἀνδρὸς ἡψάμην θυραῖος ὤν,** Ξεν.Ἑλλ.5,4,43 **ἅπτεσθαι τῶν ἀνδρῶν παρεκελεύετο,** Πολύβ.2,34,12 **τῆς οὐραγίας ἁψάμενοι·** || ὁμ. μτφ. ἐπὶ ἀσθενειῶν : Σοφ.Τρ.1010 **ἧπταί μου** (ἡ νόσος), Θουκ.2,48 **ἥψατο τῶν ἀνθρώπων** (ὁ λοιμός), Ξεν.ΚΠ 1,6,25 **πόνοι ἅπτονται τοῦ σώματος·** || ὁμ. ἐπὶ ὀργῆς : Λυσ.31,7 **τὴν ὑμετέραν ὀργὴν ἧφθαι τῶν κυρίων τόπων τῆς πόλεως·** 11) διὰ λόγων προσβάλλω, ὀνειδίζω : Ἡρ. 5,92,3 **ἀλλήλων ἅπτοντο καταιτιώμενοι·** 12) συγγίγνομαί τινι, ἔρχομαι εἰς ἐρωτικὴν μῖξιν πρός τινα : Πλάτ.Νόμ.840 Α **οὔτε τινὸς πώποτε γυναικὸς ἥψατο,** Ξεν.Ἀπομν.1,3,8 **ἁπτόμενον τῶν καλῶν,** ΚΔ Κορινθ.1,7,1 **καλὸν ἀνθρώπῳ γυναικὸς μὴ ἅπτεσθαι·** κ. περιφρ. : Εὐρ.Φοίν.946 **εὐνῆς ἥψατ᾿·** || δθ γεν. ἀπολαύω : Πλάτ.Νόμ.913 Α· 13) φθάνω εἰς τὸν σκοπόν μου : Ἰλ.Θ 67 **ἀμφοτέρων βέλε᾿ ἥπτετο·** 14) μετὰ γεν. ἢ δοτ. φθάνω μέχρι τινός : Πίνδ. Ο 3,44 **ἅπτ- Ἡρακλέος σταλᾶν,** αὐτ.Ι 4(3)12 **στάλαισιν ἅπτονθ᾿ Ἡρακλείαις·** || μτφ. ἀφικνοῦμαι, ἐπιτυγχάνω : Πλάτ.Φαίδ.65 Β **ἡ ψυχὴ τῆς ἀληθείας ἅπτεται,** αὐτ.Συμπ.211 Β **ἅπτ- τοῦ τέλους·** 15) ἐπωφελοῦμαι : Εὐρ.ΙΑ 56 **τῆς τύχης ὅπως ἅψαιτ᾿ ἄριστα** (διόρθ. ἄθραυστα)· 16) μαθημ. ἐφάπτομαι : Ἀριστλ.Φυσ.231 Α 22, Εὐκλείδ.π.Πάππ.656,6 **ἅπτεται τὸ σημεῖον θέσει δεδομένης εὐθείας.**

ἅπτω (2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἄφτω, ἀνάπτω, βάζω φωτιά : Αἰσχ.Ἀγ.295 **ἐρείκης θωμὸν ἅψαντες πυρί,** Εὐρ.Ὀρ.1543 **ἅπτουσι πεύκας,** Ἀριστφ.Νεφ.18 **ἅπτε, παῖ, λύχνον,** Ἐκκλ.Μηνι.2,20 Ὠδ.6 **ἅπτοντας ἄνθρακος·** || ὁμ. μτφ. : Πίνδ.Ι 4(3)43 **ἅπτ- πυρσὸν ὕμνων·** || παθ. ἀνάπτομαι, παίρνω φωτιά : Ὀδ. Ι 379 **μοχλὸς ἐλάϊνος ἐν πυρὶ μέλλεν ἅψεσθαι,** Ἡρ. 1,19 **ἀφθεὶς ὁ νηὸς κατεκαύθη,** Ἀριστφ.Νεφ. 1490 **δᾷδ᾿ ἐνεγκάτω τις ἡμμένην** (ἀναμμένην), Θουκ. 4,100 **ἄνθρακας ἡμμένους·** 2) νεώτ. κ. δημ. φρ. **ἄψε - σβῦσε** ἐν ἀκαρεῖ, τάχιστα : **ἐπῆγε κι᾿ ἦρθε ἄψε σβῦσε·** 3) μαγειρεύω : Ἀλεξ.124 **ἧφέ μοι δοκεῖ πνικτόν τι ὄψον δελφάκειον.**

ἀπτώδιον (τό) Πάπ. κόσμημα.

ἀπτώξ-ῶκος (ὁ,ἡ) κ. **ἄπτωξ** μτγν. κ. μσν. ὁ μὴ πτοούμενος· 2) ὁ ἄνευ πτωκῶν, λαγωῶν : Ἡρωδιον.1,46· Θεόγνωστ. Κυν.41,42 « ἀπτώξ· πολυπτώξ ».

ἀπτώς-ῶτος (ὁ,ἡ) (πίπτω) ὁ μὴ πίπτων ἢ μὴ εἰς πτῶσιν ὑποκείμενος, ὁ στερεῶς ἱστάμενος, δθ. ὁ

μὴ σφαλλόμενος : Πίνδ.Ο 9,92 **φῶτας δ' ὀξυρεπεῖ δόλῳ ἀπτῶτι δαμάσσαις** (ἐπὶ παλαιστικοῦ τεχνάσματος), Πλάτ.Πολ.534 C **ἀπτῶτι τῷ λόγῳ,** Πλούτ.'Αριστ.Κάτ.Σύγκρ.2 **ἀπτῶτα ἑαυτὸν διατηρεῖν,** 'Ιεροκλ.Πλ. 1739 **κύβοις ἐοικέναι τοὺς Σωκράτους λόγους, ἀπτῶτας γὰρ εἶναι πανταχοῦ, ὅπου ἂν πέσωσι.**

ἀπτωσία (ἡ) μσν. τὸ μὴ εἰς πτῶσιν ὑπόκεισθαι, ἡ σταθερότης : Μάξ.'Ομολ.1,157 Ε· 2) μτφ. ἐκκλ. τὸ μὴ **σφάλλειν,** τὸ ἀναμάρτητον : 'Αλλάτ.7.

ἄπτωτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ πίπτων, ὁ στερεῶς ἱστάμενος, ἐπὶ παλαιστοῦ : 'Επιγρ· 2) μτφ. ὁ μὴ σφάλλων, μὴ πλανώμενος : Λογγῖν.33,4· 3) γραμμ. ὁ ἄνευ πτώσεων, ὁ ἄκλιτος, οἷον ἡ πρόθεσις, τὸ ἐπίρρημα, ὁ σύνδεσμος καὶ τὸ ἐπιφώνημα· ὁμ. κ. τὸ ῥῆμα, ὅπερ δὲν ἔχει μὲν πτώσεις, ἀλλ' εἶναι κλιτόν : 'Απολλδ.Στωϊκ.3,213 **ῥῆμα στοιχεῖον λόγου ἄπτωτον**· 4) ἐπὶ γεωμετρικοῦ προβλήματος, τὸ μὴ περιλαμβάνον πολλὰς περιπτώσεις : Πρόκλ.Εὐκλ.222 F.

ἀπτώτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ πτώσεως, χωρὶς νὰ πίπτῃ τις, σταθερῶς : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.9· 2)ἀσφαλῶς,μετὰ βεβαιότητος:Σέξτ.'Εμπ.Μαθ.8,187.

ἀπτώχευτος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ., δημ. **ἀφτώχευτος** ὁ ἀγνοῶν τὴν πτωχείαν : Μεθόδ.438· 2) νεώτ. ὁ μὴ πτωχεύσας, μὴ εἰς πτώχευσιν βλ.λ. ἐκπεσὼν ἔμπορος, τραπεζίτης, βιομήχανος κττ.· 3) νεώτ. δημ. **ἀφτώχευτος** ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς τὸ πτωχεῦσαι, ποὺ δὲν ἔχει φόβο νὰ φτωχύνῃ, οἷον ἕνεκα ὑπεραφθονίας ἢ ἀσφαλοῦς τοποθετήσεως **κεφαλαίων.**

ἀπτωχεύτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ πτωχείας: 'Ιω.Χρυσ.5,885· 2) **νεώτ.** ἄνευ πτωχεύσεως βλ.λ.

ἀπύ αἰολ. ἀπό βλ.λ.

ἀπύγια (τὰ) νεώτ. παλαιοζ. τάξις βραγχιοπόδων μαλακιδιοζώων, ἄ. **ἀρτικουλᾶτα.**

ἄπυγος-ον ὁ οὐδόλως ἢ ἰσχνὴν ἔχων πυγήν, ἤτοι ὀπίσθια μέρη, κωλομέρια : Σιμων.7,76,Πλατ.Κωμ.184, 3 **Κινησίας ἄπυγος,**'Αντ.Θεσσ.ἐνΑΠ 11,327 **ἐλάφου ἀπυγοτέρη,** 'Ησ. « **ἄπυγοι**· **οἱ** λεῖοι τὰς πυγάς· ἐσκώπτοντο δ' ἐπιεικῶς 'Αθηναῖοι εἰς αἰσχρότητα »

ἀπυδόας 'Επιγρ. (**-δόσας**), ἀποδούς, ὁ δούς τι ὀφειλόμενον.

ἀπυέσθω 'Επιγρ. **καλείσθω.**

ἄπυθεν αἰολ. 'Ησ. « **ἄποθεν** ».

ἀπύθμαντος-ον ὁ μὴ ἔχων **πυθμένα.**

ἀπυθμένιστος-ον μσν. ὁ μὴ μέχρι πυθμένος μετρηθείς, ἀβολίδιστος : Εὐστ.'Ιλ.870,28.

ἀπύθμενος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων πυθμένα, ἄπατος : Θεόφρ.ἀπ.94 **ἀπ- κύλιξ,** Παρθ.π.'Αθην.11, 501 Α **ἀμφίθετον ἀκούει τὴν ἀπύθμενον φιάλην,** - ἀπύθμενον **ἀγγεῖον**· 2) ὁ εἰς βάθος ἀμέτρητος : **ἀπύθμενος ὠκεανός** (ἐκεῖνος οὗ δὲν εὑρίσκεται ὁ πυθμὴν ἕνεκα τοῦ βάθους, ὁ ἀμετρήτως βαθύς).

ἀπύθμην-ενος (ὁ,ἡ) μσν. ὁ ἀπύθμενος βλ.λ. 'Ηρωδιαν.ἐν λ. **εἰρὴν** « βαρυτόνως δὲ τὸ μελλείρην, ὥσπερ πυθμὴν ἀπύθμην ».

ἀπυθόσσομεν αἰολ. 'Ησ. « **ἐξιλασκόμεθα** (ἀναγν. ἐξιλασόμεθα) ἢ ἀποπνεύσομεν (ἀναγν. ἀποθύσομεν)».

ἀπύκαστος-ον Φώτ. « ἀπύκαστον· ἀσκέπαστον ».

ἄπυκνος (-η)-ο(ν) μτγν., **νεώτ.** κ. δημ. ὁ μὴ πυκνός, ὁ ἀραιός : Πτολ.Γεωγρ.8,1,4, - **ἄπυκνον διάλυμα ζακχάρεως**· 2) **ἐπὶ μουσικῶν τόνων, ὁ μὴ** περιλαμβανόμενος εἰς τὸ **πυκνὸν ἤτοι τὸ ἔλασσον** τοῦ **ἡμιτονίου διαστήματος.**

ἀπύκνωτος (-η)-ο(ν) μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πυκνὸς τὴν σύστασιν, ἄπυκνος : Εὐστ.'Ιλ.972,39 « σομφά, τουτέστιν ἀραιὰ καὶ ἀπύκνωτα »· 2) **νεώτ. κ.** δημ. κ. ὁ μὴ **πυκνωθείς.**

ἀπαλιμπάνω αἰολ. ἀπολιμπάνω βλ.λ.

ἄπαλος-ον μτγν. ἀπύλωτος βλ.λ., **ἄκλειστος**· κ. μτφ. ὁ ἀπεριόριστος : Βέττ.Βάλλ.334,13.

ἀπύλωτος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ διὰ πυλῶν κεκλεισμένος, ἄκλειστος : Ξεν.'Ελλ.5,4,20 **τὸν Πειραιᾶ καταλήψεσθαι, ὅτι δὴ ἀπύλωτος ἦν**· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἐν φρ. **ἀπύλωτο(ν)** στόμα : 'Αριστφ.Βάτρ.838 **ἔχοντ' ἀχάλινον ἀκρατὲς ἀπύλωτον στόμα** (ἄλ. γρ. **ἀθύρωτον**).

ἀπυνδάκωτος-ον ἀπύθμενος, ἄνευ βάσεως, χωρὶς ἴσιο πάτο : Σοφ.ἀπ.611 **ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ.**

ἄπυος-ον ὁ ἄνευ ἐμπύου : Σουΐδ. « ἄπυος· διὰ τοῦ υ ψιλοῦ ὁ δίχα ἕλκους ».

ἀπυράκτωτος-ον νεώτ. ὁ μὴ πυρακτωθείς : **χαλκὸς ἀπυράκτωτος**· 2) ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος πυράκτωσιν.

ἄπυργος-ον ὁ μὴ ἔχων πύργους, 'Ησ. « ἀτείχιστος » : Εὐρ.ἀπ.749.

ἀπύργωτος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἄπυργος, μὴ προφυλασσόμενος διὰ πύργων : 'Οδ.Λ 264 **πύργωσάν τ', ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γε δύναντο ναιέμεν**· ἢ ὁ μὴ ἔχων πύργους, ἐπὶ τειχῶν ἢ ἄλλης ὀχυρώσεως : **κάστρο ἀπύργωτο.**

ἀπύρεκτος-ον μτγν. ὁ ἀπύρετος βλ.λ. : 'Αρρ. 'Επίκτ.4,6,21 (ἐκ διορθ.), Γαλ.10,378, Γεωπ.13,8,9

ἀπυρεξία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἔλλειψις ἢ ἐνδιάμεσος διακοπὴ πυρετοῦ : Γαλ.17(1),69.

ἀπύρετα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ πυρετοῦ.

ἀπυρετία (ἡ) γλωσσ. ἡ ἔλλειψις πυρετοῦ.

ἀπύρετος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ ἐπιφέρων πυρετόν : 'Ιππ.'Αφορ.4,20 **ὡς ἀπύρετος ἔῃ** (ἡ δίαιτα), Λουκ.Φιλοψευδ.25, 'Αθην.2,60 D **τοιοῦτος ὁ βίος ἀπύρετος, φλέγμ' οὐκ ἔχων,** - **ἦταν ἀπύρετος χθές.**

ἀπυρέτως ἐπίρρ. **νεώτ.** ἄνευ **πυρετοῦ.**

ἀπύρηνα (τὰ) δημ. τὸ φυτὸν ἄκανθος ἡ ἀκανθώδης, ἄ. ἀπούρανος, ἀπρυνιά.

ἀπύρηνος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων πυρῆνα, κουκούτσι, ἐπὶ καρπῶν : 'Αριστλ.ἀπ.267 **ἀπύρηνοι φοίνικες, οἱ καὶ εὐνοῦχοι καλούμενοι,** Θεόφρ.Φ(2,6,6 **φέρει δὲ .. ἀπύρηνον τὸν καρπόν**· 2) μτφ. περὶ τῆς ψυχῆς ὡς μὴ πυρῆνα, κέντρον ἐχούσης : 'Αριστλ.Ψυχ.422 Α 29 **τὸ ἄπουν καὶ τὸ ἀπύρηνον**· 3) νεώτ. βιολ. **ἀπύρηνα κύτταρα** κατώτατα ὀργανικὰ κύτταρα τῶν θηλαστικῶν ζῴων, στερούμενα πυρῆνος, οἷον **τὰ ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια**· 4) ἐκ γρ. κωδ. (ἀμφ.) ἐπὶ ἰχθύων, ὁ μὴ ἔχων ἀκάνθας : 'Αθήν.7,299 Α **ἔγχελυς ἡ φύσει ἐστὶν ἀπύρηνος** (διόρθ. Κοραῆ ἀπήρηνος βλ.λ.).

ἀπύρι (τὸ) δημ. τὸ ὀρυκτὸν θεῖον ὡς φυσικῶς ἔχει, τὸ σπόρκο θειάφι, τὸ μὴ διὰ πυρακτώσεως ἀναλυθὲν καὶ καθαρθέν, τὸ **ἄπυρον θεῖον** : δ. τραγ. **φωτιὰ νὰ πέσῃ σπίτι σου κι ἀπύρι στὰ καλά σου.**

ἀπυριγέννητος-ον νεώτ. ὀρυκτολ. συνώνυμ. τοῦ ὀρυκτοῦ αὐγίτου ἢ πυροξένου.

ἀπυρίτης (ὁ)(1) **μτγν.** εἶδος ἄρτου : Πολυδ.6,33· πρβλ. διπυρίτης, αὐτοπυρίτης, αὐτόπυρος.

ἀπυρίτης (ὁ)(2) νεώτ. ὀρυκτολ. παραλλαγὴ ἐρυθρὰ τοῦ ὀρυκτοῦ **τουρμαλίνου.**

ἀπυρόβλητος-ον νεώτ. ὁ μὴ ὑπὸ τῶν πυρῶν, ἤτοι τῶν βλημάτων τῶν ἐχθρικῶν πυροβόλων βαλλόμενος : **ἀπυρόβλητος περιοχή.**

ἀπυροβόλητος (-η)-ο(ν) νεώτ. **κ.** δημ. ὁ μὴ πυροβοληθείς.

ἀπυρόνη (ἡ) νεώτ. **φαρμακ.** τὸ διὰ μαγνησίου ἅλας τῆς ἀσπιρίνης διδόμενον ὡς φάρμακον κατὰ τὰς αὐτὰς ἐνδείξεις καὶ δόσεις ὡς αὕτη.

ἄπυρος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ τεθεὶς ἐπὶ πυρός, περὶ λέβητος, τρίποδος ἢ ἀγγείων ἤτοι ὁ ἀμεταχείριστος, ὁ καινουργής : 'Ιλ.Ι 122 **ἑπτ' ἀπύρους τρίποδας,** αὐτ.Ψ 267 **ἄπυρον κατέθηκε λέβητα καλόν**· 'Ησ. « **ἀπύρους** τρίποδας τοὺς ἀναθηματικούς, καινούς, καὶ οὐδέποτε πεπυρωμένους, ἀλλ' ἕνεκα

κόσμου ἀνακειμένους ἐξ ἐναντίου δὲ ἐμπυριβήτας, ἐν οἷς θερμαίνουσιν ὕδωρ»· 2) ἐπὶ σκευῶν, ὁ οὐδέποτε ἐπὶ πυρὸς τιθέμενος, ὁ μὴ κατάλληλος ὅπως τεθῇ ἐπὶ πυρός· Πολυδ.10,14 «**ἄπυρα σκεύη,** τὰ οὐ παρέχοντα χρῆσιν ἐν πυρί»: Πλάτ.Νόμ.679Α **σκευῶν ἐμπύρων καὶ ἀπύρων·** ‖ ὁ μὴ ὑπὸ τοῦ πυρὸς φθορείς: Μάξ.Τύρ.41,4· 3) γεν. ὁ μὴ θερμαινόμενος, ὁ μὴ θερμός: Ἡσίοδ.Ἔργ.525 **ἄπυρος οἶκος,** Πολυδ.4,159 **τὴν δὲ κατεφυγμένην ζώνην ἂν εἴποις ἄπυρον, ἀνήλιον·** 4) κ. μτφ. ὁ μὴ ἔμπυρον, θερμὴν ἔκφρασιν ἔχων, ποὺ δὲν ἔχει πυράδα: αὐτ.1,192 **φέξεις δ' ἂν βλέμμα ἵππου νωθές, ἀμβλύ, ἄπυρον·** 5) ὁ μὴ ἑψημένος, ἄψητος, ἀμαγείρευτος, ἄβραστος, ὅθ. κ. ὁ ὠμὸς ἐπὶ ἐδωδίμων: Πλούτ.Ἠθ.349Α **ἄπυρα σιτία κομίζειν,** Ἀρετ.91,15 **ᾠῶν ἀπύρων,** Διογ.Λ 7,26 **ἀπύρῳ τροφῇ ἐκέχρητο·** ‖ ὁ μὴ ἐν πυρὶ τακείς, ἀναλυθείς, καθαρθείς: Λουκ.Κατάπλ.23 **ἄπυρον μέλι** («τὸ μὴ ἑφθόν»), Διοσκ.1 **σὺν θείῳ ἀπύρῳ** (μὲ σπόρκο θειάφι), πρβλ. δημ. ἀπύρι· ‖ ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ, ὁ μὴ τακείς, ὁ ἀχώνευτος, ὁ ἀκοτέργοστος, πρβλ. ἄπεφθος: Ἡρ.3,97 **δύο χοίνικας ἀπύρου χρυσίου·** 6) ἐπὶ προσφορῶν τοῖς θεοῖς, αἱ καθ' ἃς δὲν γίνεται πυρὸς χρῆσις, δὲν τελεῖται καῦσις θύματος: Πίνδ.Ο 7,88 **ἀπύροις ἱεροῖς ἄλσος,** Σοφ.ἀπ.417 **θυσίαν ἄπυρον παγκαρπίας,** Πλούτ.Ἠθ.578Β **ἄπυρος ἱερουργία·** ‖ ἐπὶ ἱερείου, τὸ μὴ προσηκόντως προσενεχθὲν τοῖς θεοῖς κ. δ. ἑρμ. τὸ μὴ ὂν τοῖς θεοῖς θυσία εὐπρόσδεκτος: Αἰσχ.Ἀγ.70 **ἀπύρων ἱερῶν ὀργάς·** 7) ἐπὶ μετάλλου, τὸ μὴ ἐν πυρὶ σφυρηλατηθέν: Αἰσχ.Πρ.880 **ἄρδις ἄπυρος** (αἰχμὴ οὐχὶ ἐν πυρὶ ὀξυνθεῖσα ἢ κατὰ δ. ἑρμ. ἡ ὡς τὸ πῦρ καίουσα, οἷον τὸ κέντρον τοῦ οἴστρου)· 8) ἰατρ. ὁ ἄνευ πυρετοῦ, ἀπύρετος: Ἱππ.Ἐπιδ.1,1 **μετὰ καταψυξίαν οὐκ ἀπύρων·** 9) συνεκδ. Ἡσ. «νεκρός».

ἀπυρπόλητος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ πυρποληθείς.

ἀπυρπολήτως ἐπίρρ. μσν. ἄνευ πυρπολήσεως: Γρηγ.Θεσσαλ.83,5.

ἀπύρσευτος-ον μτγν. ὁ μὴ πυρσευθείς, μὴ ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀναφθείς: Παῦλ.Σιλ.Ἔκφρ.750 **ἀπυρσεύτῳ ἀμαρυγῇ.**

ἀπύρως ἐπίρρ. ἄνευ πυρετοῦ: Ἱππ.Προρρ.1,119.

ἀπύρωτος(-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ σκευῶν, ὁ μὴ τεθεὶς ἐπὶ τῆς πυρᾶς, ὅθ. ὁ καινουργής: Ἰλ. Ψ 270 **πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκεν·** 2) ὁ μὴ ἑφθείς, ὁ ἀμαγείρευτος: Θεόφρ.Ὀσμ.10· 3) ὁ μὴ λαμπρός, ἐπὶ τῆς σελήνης ἐν ἐκλείψει: Πλάκιτ.2,29,2· 4) ὁ ἄφλεκτος: Θεόφρ.Λίθ.19,22· 5) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ θερμότητα λαβὼν διὰ προσεγγίσεως αὐτοῦ πρὸς πυράν, ποὺ δὲν ἔχει πυρωθῆ: **ἄφησα ἀπύρωτα τὰ πόδια μου καὶ ξεπάγιασαν·** ‖ εἰδ. ἐπὶ ἄρτου, τὸ μὴ διὰ πυρώσεως ἐπ' ἀνθρακιᾶς ἐλαφρῶς ξηρανθέν.

ἄπυστος-ον μὴ ἀκουσθείς, περὶ οὗ οὐδὲν ἐγνώσθη, ἀνήκουστος: Ὀδ.Α 242 **ᾤχετ' ἄϊστος, ἄπυστος,** Σοφ.ΟΚ 480 **ἄπυστα φωνῶν** (ὁμιλῶν χαμηλῇ φωνῇ, ὥστε οὐδεὶς ν' ἀκούῃ)· 2) ὁ μηδὲν ἀκούσας ἢ μαθών, ὁ μὴ ἐν γνώσει, ὁ ἀπληροφόρητος: Ὀδ.Δ 675 **οὐδ' ἄρα.. πολὺν χρόνον ἦεν ἄπυστος μύθων,** Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.176 **ἄπυστος ἦν ὁ Δαβὶδ τοῦ Πλάτωνος.**

ἀπυστρέφονται αἰολ. ἀντὶ ἀποστρέφονται βλ.λ.: Σαπφ.78,4 **ἀστεφανώτοισι δ' ἀπυστρέφονται** (πιθαν. **ἀστεφανώτοις δέ γ' ἀπυστρέφονται**).

ἀπυτείω Ἐπιγρ. αἰολ. ἀντὶ ἀποτίνω βλ.λ.

ἀπύτης (ὁ) δωρ. ὁ ἠπύτης, κῆρυξ, πρβλ. Ἀθήν.3,98 D.

ἀπυ(σ)τρόπεον αἰολ. Ἡσ. «ἀπέστρεφον».

ἀπύω κ. Ἰων. ἠπύω (πρβλ. ἠπύτης = κῆρυξ) φωνῶ, φθέγγομαι, ἐκφωνῶ, λέγω ἢ καλῶ ἢ εὔχομαι μεγαλοφώνως, ἦχον ζωηρὸν ἀναδίδω, ἐκπέμπω: Πίνδ.Π **τὸν ἐν ἀοιδᾷ νέων πρέπει χρυσάορα Φοῖβον ἀπύειν,** αὐτ.Ο 5,19 **ἱκέτας σέθεν ἔρχομαι Λυδίοις ἀπύων ἐν αὐλοῖς,** Αἰσχ.Περσ.125 **τοῦτ' ἔπος γυναικοπληθὴς ὅμιλος ἀπύων·** ‖ κραυγὴν ἐκπέμπω, ξεφωνίζω καὶ ἐπὶ κυνῶν ὑλακτῶ: Ἀριστφ.Ἱππ.1023 **ἐγὼ μὲν εἰμ' ὁ κύων· πρὸ τοῦ γὰρ ἀπύω·** 2) ἐγκαλῶ: Ἐπιγρ.Ἀρκαδ. **ἀπυέσθω δὲ ὁ ἀδικημένος τὸν ἀδικέντα.**

ἀπφά κ. ἄπφα Σουΐδ. «ἀπφὰ ἀδελφῆς καὶ ἀδελφοῦ ὑποκόρισμα», θωπευτικὴ προσαγόρευσις τῶν ἀδελφῶν πρὸς ἀλλήλους: Εὐστ.Ἰλ.565,23 **ἄπφαν τὴν ἀδελφὴν ἀττικῶς μόνη ἀδελφὴ εἴποι ἄν.**

ἀπφάριον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ ἀπφά βλ.λ. προσαγόρευσις θωπευτικὴ ἐρωμένου: Ξέναρχ.4,15 «τοὺς μὲν γέροντας ὄντας, ἐπικαλούμεναι πατρίδια, τοὺς δὲ ἀπφάρια, τοὺς νεωτέρους».

ἀπφίδιον (τὸ) σχόλ. ὑποκορ. τοῦ **ἀπφά** βλ.λ.: Σχόλ.Λουκ.Κατάπλ.12.

ἀπφία (ἡ) ἄπφα βλ.λ.: Πολυδ.3,74.

ἀπφίον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ **ἀπφῦ** βλ.λ.: Πολυδ.3,74, Εὐστ.Ἰλ.886,36.

ἀπφύς-ύος (ὁ) ἢ ἀπφῦς μτγν. μσν. λέξις ἀγάπης καὶ τρυφερότητος λεγομένη ἐκ μέρους τῶν τέκνων πρὸς τὸν πατέρα: Θεόκρ.15,14 **καλὸς ἀπφύς,** Εὐστ.Ἰλ.563,23 «ὁ ἀφ' οὗ ἔφυ».

ἄπω ἐπίρρ. νεώτ. μακράν: **Ἄπω Ἀνατολὴ** αἱ μακριναὶ χῶραι τῆς ἀνατολικῆς Ἀσίας ἤτοι ἡ Ἰνδοκίνα, Κίνα, Ἰαπωνία κ. Α. Σιβηρία, ἀντιδιαστ. πρὸς τὸ **Ἐγγὺς Ἀνατολή,** ἐπιθ. ἰδίως τῆς Μικρασίας· ‖ κ. χρον. **ἄπω Μεσαίων** ἡ περισσότερον ἀπέχουσα περίοδος τῆς μεσαιωνικῆς ἱστορίας.

ἀπώγων-ωνος (ὁ,ἡ) κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων πώγωνα, ἤτοι γένειον, ὁ ἀγένειος· Σουΐδ. ἐν λ. ἀπόγονοι: **νεανίας ἀπώγων·** 2) νεώτ. ζῳολ. γένος ἰχθύων ἀκανθοπτερυγίων ἐχόντων σῶμα βραχὺ καὶ στόμα λοξόν· 3) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **συνθέτων,** περιλαμβάνον τρία εἴδη ποῶν ἰθαγενῶν τῆς Β. Ἀμερικῆς.

ἀπωγωνίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. ὑποομοιογένεια ἀκανθοπτερυγίων ἰχθύων ἐκ τῆς ὁμοιογεν. τῶν **σερρανιδῶν,** ἥτις ἐνεφανίσθη κατὰ τὴν ἠώκαινον περίοδον καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ζῇ παρὰ τοὺς καραλλιογενεῖς ὑφάλους τῶν τροπικῶν θαλασσῶν.

ἀπῶδε ἐπίρρ. δημ. ἀπ' ἐδῶ, ἐντεῦθεν.

ἀπῳδός-όν ὁ ἀπᾴδων, κακῶς ᾄδων ἢ ἠχῶν, παράφωνος: Εὐρ.Κύκλ.490 **ἄχαριν κέλαδον μουσιζόμενος σκαιὸς ἀπῳδός·** 2) μτφ. ἀπειρόκαλος, ἀλλόκοτος: Λουκ.Ἀλ.34 **ἀπῳδὰ φιλοσοφεῖν.**

ἀπῳδῶ-έω μτγν. ἀπᾴδω βλ.λ.: Πλούτ.Ἠθ.1043Β ‖ μτφ. πλημμελῶς ἔχω, πλημμελῶς λέγω ἢ πράττω, σφάλλω: Φιλοδ.Ποιημ.994,4 **τοσοῦτον μόνον.. ἀπῴδησεν ὁ ἄνθρωπος** (πιθ.).

ἄπωθεν ἐπίρρ. (μτγν. ποιητ. κ. ἄπωθε) μακρόθεν: Σοφ.Ἀντ.1206 **φωνῆς δ' ἄπωθεν ὀρθίων κωκυμάτων,** Ἀριστφ.Ὄρν.1184 **οὐ μακρὰν ἄπωθεν,** Κόϊντ.6,647· ‖ **οἱ ἄπωθεν** οἱ μακρὰν ὄντες, οἱ ξένοι, οἱ μὴ μεμυημένοι: Ἀριστλ.Ῥητ.1371Α12· 2) μετὰ γεν. μακρὰν ἀπό τινος: Εὐρ.ΙΤ 108 **νεὼς ἄπωθεν,** πρβλ. κ. **ἄποθεν.**

ἀπώθησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀπωθεῖν, ἡ ἄπωσις βλ.λ.: Στέφ.εἰς Ἱππ.1,72.

ἀπωθητής (ὁ) γλωσσ. ὁ ἀπωθῶν βλ.λ.

ἀπωθητικός-ή-όν νεώτ. κ. ἀπωστικός ὁ πρὸς ἀπώθησιν ἱκανὸς ἢ κατάλληλος.

ἀπωθητικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἀπωθήσεως.

ἀπώθητος-ον ὁ ἀπωσθείς: Σουΐδ. «ἀπώθητον· τὸ ἐξωθούμενον».

ἀπωθία (ἡ) Πάπ. ἡ ἀπόκρουσις, ἡ ἀποποίησις.

ἀπωθῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ. μέλλ. **ἀπώσω,** μέσ. **ἀπεώσομαι,** ἀόρ. ἐπ. **ἀπέωσα,** ἀττ. **ἀπῶσα,** μσν. κ. νεώτ. **ἀπώθησα,** μέσ. **ἀπωσάμην** κ. **ἀπεωσάμην,** παρακ. **ἀπῶσμαι,** μτχ. **ἀπωσμένος** ὠθῶ πρὸς τὰ ὀπίσω μακρὰν ἀπό τινος, σπρώχνω: Ἰλ.Ω 446 **ὦξε πύλας καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας,** Θουκ.2,23 **τὰς**

ἐπάλξεις **ἀπώσαντες, - τὸν ἀπώθησε βιαίως**· || ὁμ. μέσ. ἐν τῇ αὐτ. σημ.: Ὀδ.Ι 305 **χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον,** Ἰλ.Ω 508 **ἀπώσατο ἦκα γέροντα,** Πλάτ.Πολ.439 Β **αὐτοῦ ἅμα αἱ χεῖρες τὸ τόξον ἀπωθοῦνταί τε καὶ προσέλκονται**· 2) ἀποδιώκω, ἀπελαύνω, ἀπομακρύνω: Ἰλ.Ρ 649 **ἠέρα μὲν σκέδασεν καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην**· || ἐπὶ ἀνέμου, ἀπομακρύνω ἀπὸ τῆς εὐθείας πορείας, παρασύρω: Ὀδ.Ι 81 **ἀλλά με κῦμα.. καὶ Βορέης ἀπέωσε**· || ὁμ. κ. μέσ. ἐν τῇ αὐτ. σημ.: Ὀδ. Ν 276 **σφέας κεῖθεν ἀπώσατο ᾽ς ἀνέμοιο**· 3) μετὰ γεν. ἐκδιώκω, ἐκβάλλω ἀπό τινος: Ὀδ. Ξ 76 **εἴ κέ μιν οὐδοῦ ἀπώσομεν,** Σοφ.ΟΤ 641 **γῆς ἀπῶσαί με πατρίδος** (νὰ μὲ ἐξορίσῃ)· || ὁμ. μέσ. ἐν τῇ αὐτ. σημ.: Ὀδ.Α 270 **μνηστῆρας ἀπώσεαι ἐκ μεγάροιο**· κ. μετὰ γεν. ἐμπροθέτου: Παυσ. 8,52,2 **Λεωνίδας καὶ Θεμιστοκλῆς ἀπώσαντο ἐκ τῆς Ἑλλάδος Ξέρξην**· || κ. παθ. ἐκβάλλομαι, ἐκδιώκομαι: Ἡρ.1,173 **οἱ δὲ ἀπωσθέντες ἀπίκοντο.. ἐς γῆν τὴν Μιλυάδα** (οἱ δὲ ἐξορισθέντες), Ἀριστφ. Ἀχ.450 **ἀπωθοῦμαι δόμων**· 4) μέσ. ἀπομακρύνω ἀπ᾽ ἐμαυτοῦ, ἀποκρούω: Ἰλ.Θ 206 **Τρῶας ἀπώσασθαι,** αὐτ.Μ 276 **νεῖκος ἀπωσαμένους** (ἀποσοβήσαντες), Ἡρ.4,113 **ἡ ἀμαζὼν οὐκ ἀπωθέετο, ἀλλὰ περιεῖδε χρήσασθαι,** Ἀρχίλ.9,10 **ἀπ- πένθος,** ΑΠ 6,190 **ἀπ- νοῦσον**· κ. μετὰ διπλῆς αἰτ.: Θουκ. 1,32 **τὴν ναυμαχίαν ἀπεωσάμεθα Κορινθίους**· 5) παραμερίζω, περιφρονῶ: Σοφ.446 **τοῦδ᾽ ἀπώσαντες κράτη**· κ. παθ.: Ἡρ.5,69 **τὸν δῆμον πρότερον ἀπωσμένον,** Ἐκκλ.Μηναι.6,3 Θεοτοκί.**ἐμὲ.. τὸν ἀπωσμένον καὶ ἄθλιον, ἁγνή, ἐλέησον**· 6) μέσ. ἐκ περιφρονήσεως ἀποκρούω, ἀπορρίπτω, δὲν καταδέχομαι: Σοφ.Φιλ.1122 **μὴ φιλότητ᾽ ἀπώσῃ,** Πλάτ.Πολ.366 Α **τὰ δ᾽ ἐξ ἀδικίας κέρδη ἀπωσόμεθα,** ΠΔΒασ.4,21,14 **ἀπεώσομαι τὸ ὑπόλειμμα τῆς κληρονομίας μου**· 7) ὁμ. μέσ. ἀποσείω, ἀποτινάσσω ἀπ᾽ ἐμαυτοῦ: Ἡρ.1,95 **ἀπωσάμενοι τὴν δουλοσύνην ἐλευθερώθησαν,** Πλάτ.Πολ.571 C **ἀπωσάμενον τὸν ὕπνον**· 8) ἀπολ. ἀρνοῦμαι νὰ πράξω τι: Σοφ.Τρ.1249 **ποιήσω κοὐκ ἀπώσομαι**· 9) νεώτ. ναυτ. **ἄπωσον** ναυτικὸν πρόσταγμα τοῦ πηδαλιουχοῦντος ὅπως ἀπωθήσῃ ὁ πρόκωπος τὴν πρῷραν τοῦ ἐφολκίου καὶ ἀπομακρυνθῇ τοῦτο τῆς πλευρᾶς τοῦ πλοίου ἢ τῆς ξηρᾶς, δημ. **ἀβάρα.**

ἀπώλεια (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀπόλλυσθαι, ὁ ὄλεθρος, ἡ καταστροφή: Ἀριστλ.Η Νικ.1120 Α 2 **ἄσωτος γὰρ ὁ δι᾽ αὐτὸν ἀπολλύμενος. δοκεῖ δὲ ἀπώλειά τις αὐτοῦ καὶ ἡ τῆς οὐσίας φθορά**· 2) τὸ ἀπολλύναι τι, τὸ χάσιμο, ἀντίθ. τήρησις: αὐτ. Πρ.952 Β,26, Πολύβ.6,59,5, Διογ.Οἰν.1 **τῶν χρόνων ἀπώλεια, - ἀπώλεια χρημάτων, - ἀπώλεια μάχης** (ἡ ἧττα), **ἀπώλεια δίκης, - τοῦ ἠθικοῦ** (ἐπὶ στρατεύματος), **- τῆς ὑγείας, - ὁ θάνατός του ὑπῆρξεν ἐθνικὴ ἀπώλεια**· || συνεκδ. ὁ θάνατος: **ἡ ἀπώλεια τοῦ προσφιλοῦς του τέκνου**· || εἰς πληθ. **ἀπώλειαι** τὸ σύνολον τῶν ἐν πολέμῳ ἢ μάχῃ νεκρῶν, τραυματιῶν ἢ αἰχμαλώτων, κατ᾽ ἐπέκτασιν δὲ καὶ αἱ ὑλικαὶ ζημίαι· || γεν. τὸ ἔκ τινος ἀπολλύμενον, χανόμενον (διαφυγή): **ἀπώλεια ἀτμοῦ, - ἀερίου**· 3) συνεκδ. τὸ ἀπολεσθέν: ΠΔ Λευ.6,3 **εὗρεν ἀπώλειαν**· 4) μτφ. ἡ ἠθικὴ καταστροφή, διαφθορά: ΚΔ Ματθ.7,13 **ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν,** αὐτ.Θεσσ.2,2,3 **ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας,** ὁμ. **γυναῖκες τῆς ἀπωλείας** αἱ πόρναι, νεώτ. **οἶκος ἀπωλείας** τὸ πορνεῖον.

ἀπώλεσα ἀόρ. τοῦ ρ. ἀπόλλυμι βλ.λ.

ἀπωλεσίοικος-ον ὁ τὸν οἶκον ἀπολλύων ἢ ἀπολέσας, ὁ αποτοχαλαστής: Κωμ.Ἀδέσπ.848,ΑΒ «**ἀπωλεσίοικον** μειράκιον, τὸ ἀκόλαστον καὶ ἀπολλῦον δι᾽ ἀσωτίαν τὸν ἴδιον οἶκον».

ἀπώλευτος-ον ἀδάμαστος, ἀνάακητος, δυσπειθής, ἐπὶ ἵππων: Ἀνών. π. Σουΐδ.

ἀπωλησία (ἡ) νεώτ. ἔλλειψις πωλήσεως, ἀπρασία

ἀπώλητος-ον νεώτ., δημ. **ἀπούλητος-η-ο** ὁ μὴ πωληθείς: **ἐμπόρευμα ἀπώλητον**· || ὃν δὲν δύναταί τις νὰ πωλήσῃ, ὁ μὴ δεκτικὸς πωλήσεως.

ἀπωλία (ἡ) ἡ ἀπώλεια βλ.λ., ὁ ὄλεθρος, ὁ ἀφανισμός, ὁ χαμός: Πλάτ.Κωμ.199 **ἐμαυτὸν εἰς ἀπωλίαν οἰχήσομαι.**

ἀπώμαστος-ον μτγν. ὁ μὴ ἔχων πῶμα βλ.λ.: Βάβρ.60,1 **χύτρᾳ μῦς ἐμπεσὼν ἀπωμάστῳ.**

ἀπωμάτιστος-ον νεώτ. ἐπὶ φιαλῶν ἢ γεν. δοχείων, ὁ μὴ πωματισθείς: **ἀπωμάτιστος φιάλη.**

ἀπώματος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος σκωλήκων τῆς οἰκογενείας τῶν **πολυχαιτιδῶν.**

ἀπωματόστομα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. γένος μαλακίων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **γαστεροπόδων.**

ἀπωμίζομαι μσν. ἀπὸ τῶν ὤμων μου ρίπτω, ἀποβάλλω, ξεζαλικώνομαι: Ἀνν.Κομν.163 Β **ἄχθος τοιοῦτον ἀπωμισάμενος.**

ἄπωμος-ον κ. μσν. ὁ ἀπώμαστος βλ.λ.: Ζώσ. Ἀλχ.113, Γεωπ.6,1,4.

ἀπωμοσία (ἡ) ὡς ἀττ. δικαν. ὅρος, ἡ δόσις ὅρκου ὑπὸ τοῦ ἑνὸς τῶν ἀντιδίκων μετ᾽ ἄρνησιν ἢ ὑπεκφυγὴν δόσεως τοῦ ὅρκου ὑπὸ τοῦ ἑτέρου εἰς ὃν ἀρχικῶς ἐπεβλήθη ἢ ἐπήχθη: Πολυδ.8,54· Ἡσ. «**ἀπωμοσία** ὅταν τις κρινόμενος σκήπτηται μὴ εὐσχολεῖν πρὸς τοὺς δικαστάς, ἀνθυπομνύῃ δὲ ὁ ἀντίδικος· καὶ περὶ αὐτοῦ τούτου προδικάζονται».

ἀπώμοσις-εως (ἡ) ἡ ἀπωμοσία βλ.λ.

ἀπωμοτικός-ή-όν μσν. ὁ δι᾽ οὗ γίνεται ἀπωμοσία βλ.λ. ἤτοι ἐκφέρεται ὅρκος: Εὐτ.Ἰλ.54,23 **τὸ δὲ μά ἐπίρρημά ἐστιν ἀπωμοτικόν.**

ἀπωμοτικῶς κ. μσν. κατὰ τρόπον ἀπωμοτικὸν ἤτοι κατ᾽ ἔνορκον ἔκφρασιν: σχόλ.Ἰλ.Α 85, Εὐστ. Ἰλ.54,22 **ἀπωμοτικῶς δὲ διὰ τοῦ μά.**

ἀπώμοτος-ον ὁ μεθ᾽ ὅρκου ἀποφαινόμενος ὅτι δὲν ἔγινεν ἢ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ τι: Ἀρχίλ. 74 **χρημάτων ἄελπτον οὐδέν ἐστιν οὐδ᾽ ἀπώμοτον,** Σοφ.Ἀντ.388 **ἄναξ, βροτοῖσιν οὐδέν ἐστ᾽ ἀπώμοτον,** Δίων.Χρ.4,102· 2) ὁ δι᾽ ὅρκου δεσμευθεὶς νὰ μὴ πράξῃ τι, ἐπὶ προσώπ.: Σοφ.Ἀντ.394 **ἥκω, δι᾽ ὅρκων καίπερ ὢν ἀπώμοτος,** Τραγ.Ἀδέσπ.566 **κἂν ἀπόμωτός τις ᾖ.**

ἀπών-οῦσα-όν νεώτ. μτχ. ἐνεστ. τοῦ ρ. ἄπειμι ὁ μὴ παρών, ὁ ἀπουσιάζων: **εἶναι ἀπών, - ἀπόντες μαθηταί, - ὑπάλληλοι, - ἀπόντος τοῦ συζύγου.**

ἀπωνοῦμαι-έομαι ἀγοράζω ἀπό τινος: Πολυδ. 3,124 **ἀπωνηθήσεται δὲ καὶ πεπράσεται Θεόπομπος εἴρηκεν ὁ κωμικός** (Θεόπομπ.Κωμ.84).

ἀπωρρώξ-ῶγος (ὁ,ἡ) μτγν. ἀπῶρυξ βλ.λ.: Προκ. Βανδ.2,19 (**ἐκ διορθ. ἀντὶ ἀπώρυγες**).

ἀπωρυγίζω Πάπ. ἀνορύσσω.

ἀπωρυγισμός (ὁ) Πάπ. τὸ ποιεῖν ἀπώρυγας βλ.λ.2).

ἀπῶρυξ-υγος μτγν. διῶρυξ ἢ ὑπόγειος ὀχετὸς πρὸς ἀποχέτευσιν ὕδατος· Ἡσ. «**ἀπώρυγας**· ὑδρηγούς»: Προκ.Βανδ.2,19 **ἐν τῷδε τῷ πεδίῳ ἀπώρυγες συχναί** (διόρθ. ἀπορρῶγες)· 2) κληματὶς ἀμπέλου ἥτις ἐμφυτευομένη εἰς τὴν γῆν χωρὶς νὰ ἀποσπασθῇ ἀπὸ τοῦ κορμοῦ τοῦ κλήματος γίνεται αὐτοτελὲς κλῆμα, ἡ καταβολάδα: ΠΔ Ἰεζ.17,6 **ἐγένετο εἰς ἄμπελον καὶ ἐποίησεν ἀπώρυγας,** Γεωπ.5,18,1 **ἀπώρυγα κληματίδα.**

ἀπωρωσία (ἡ) μσν. ἔλλειψις πωρώσεως ἤτοι συγκολλήσεως δι᾽ ὀστεΐνου πώρου καὶ ἰάσεως κατεαγότος τινὸς ὀστοῦ: Παῦλ.Αἰγ.6,110 **περὶ τῶν ἐν ἀπωρωσίᾳ διαμενόντων καταγμάτων.**

ἀπώρωτος-ον ἐπὶ ὀστῶν, ὁ μὴ συμπαγείς, ὁ ἔχων ἀπωρωσίαν βλ.λ.: Διοσκ.1,70 **ἀπώρωτα ὀστέα.**

ἀπωσίκακος-ον Ἐπιγρ. ὁ τὸ κακὸν ἀπωθῶν, ἀποτρέπων, ὁ ἀλεξίκακος: **ἀπωσίκακοι θεοί.**

ἀπωσικύματος-ον ὁ τὰ κύματα ἀπωθῶν: ΑΠ 6,90 **ἀπωσικύματοι κῶπαι.**

ἄπωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀπωθεῖν, ἡ ἀποδίω-

ξις, ἡ ἀπέλασις : Θουκ.7,34 **διά τε τὴν τοῦ ἀνέμου ἄπωσιν αὐτῶν ἐς τὸ πέλαγος·** ‖ εἰδ. ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ὤθησις, ἐπὶ σωμάτων ἀπωθούντων ἄλληλα, ἀντίθ. ἕλξις : Ἀριστλ.Φυσ.243 A 19· ‖ νεώτ. **ἠλεκτρικὴ ἄπωσις** ἡ ἀπώθησις δύο ὁμωνύμως ἠλεκτρισμένων σωμάτων, ὅταν εὑρίσκωνται πλησίον ἀλλήλων· ‖ νεώτ. **μαγνητικὴ ἄπωσις** ἡ ἀπώθησις δύο ὁμωνύμως μαγνητισμένων σωμάτων, ὅταν εὑρίσκωνται πλησίον ἀλλήλων οἱ δύο ὁμώνυμοι πόλοι.

ἀπωσμός (ὁ) μτγν. ἡ ἄπωσις βλ.λ. : ΠΔΘρῆν.1,7.

ἀπώστης (ὁ) μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀπωθῶν, ἀποδιώκων, ἀπελαύνων : Εὐστ.Ὀδ.1741,22 ἀπ- **ἄνεμος·** 2) νεώτ. ὄργανον ἢ ἐξάρτημα χρησιμεῦον πρὸς ἀπώθησιν πράγματός τινος ἀπ' ἄλλου· 3) νεώτ. ναυτ. στῦλος ἀντερείδων τὴν στεῖραν πλοίου ναυπηγουμένου ἢ ἀνελκυσθέντος πρὸς ἐπισκευήν· ‖ δοράτιον ἐν εἴδει μικροῦ λεμβούχου βλ.λ. ἀρθρούμενον εἰς τὸν ἐξωτερικὸν τοῖχον πλοίου.

ἀπωστικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ πρὸς ἀπώθησιν ἱκανὸς ἢ κατάλληλος.

ἀπωστός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀπεωσμένος, ὁ ἀποδεδιωγμένος : Ἡρ.6,5 **ἀπωστὸς τῆς ἑωυτοῦ (γῆς) γίνεται,** Σοφ.Αἴ.1019 **ἀπωστὸς γῆς ἀπορριφθήσομαι·** 2) ὁ δυνάμενος ν' ἀπωσθῇ, ν' ἀποδιωχθῇ : Ἡρ.1,71 **οὐδὲ ἀπωστοὶ ἔσονται.**

ἀπώτατος-η-ον ὑπερθ. τοῦ **ἀπώτερος** βλ.λ.

ἀπωτάτω ἐπίρρ. κ. νεώτ. ὑπερθ. τοῦ **ἄπωθεν** εἰς μεγίστην ἀπόστασιν ἀπό τινος : Δημ.675,26 **ἀπωτάτω τῆς Θρᾴκης.**

ἀπώτερος-α-ον κ. νεώτ. (ἄπω) συγκρ. ἄνευ θετ. ὑπερθ. **ἀπώτατος** ὁ μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένος, ὁ εἰς μείζονα ἀπό τινος ἀπόστασιν εὑρισκόμενος, ὁ πιὸ μακρινός : Σουΐδ. « μακρότερος »· ‖ κ. νεώτ. ἐπὶ συγγενοῦς, ὁ μὴ στενός, ὁ μακρεμένος· ‖ τὸ οὐδ. **ἀπώτερον** ὡς ἐπίρρ. εἰς μεγαλυτέραν ἀπόστασιν ἀπό τινος, μακρότερον : Εὐκλ.3,15 **ἡ ἀπώτερον** (ἐνν. γραμμή)· ἀντίθ. **ἔγγιον** : αὐτ. Φαιν.4Μ· 2) νεώτ. ἐν χρονικῇ σημ. ὁ μᾶλλον μεμακρυσμένος : **ἐρευνᾷ τὸ ἀπώτερον παρελθόν, - θὰ πραγματοποιήσω τι εἰς ἀπώτερον χρόνον** (βραδύτερον)· ‖ **ἀπώτερος σκοπὸς** (ὁ πρὸς τὸ μέλλον ἢ ὁ πρὸς μέλλοντα ἀποβλέπων ἢ ὁ οὐχὶ ἄμεσος).

ἀπωτέρω ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. **ἀπωτέρως** συγκρ. τοῦ **ἄπωθεν**· εἰς μεγαλυτέραν ἀπόστασιν ἀπό τινος, πορρωτέρω, πιὸ μακριά : Σοφ.ΟΤ 137 **ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων,** Ἀριστφ.Νεφ.771, Δημ. 1066,26 **γένει ἀπωτέρω ὄντες·** ‖ παροιμ.π.Θεοκρ. 16,18 **ἀπωτέρω ἢ γόνυ κνάμα** (σχόλ. « παροιμία ἐστὶ τὸ πορρωτέρω ἡ κνήμη τοῦ γόνατος· τίθεται δὲ αὕτη ἐπὶ τῶν ἀγαπώντων ἑαυτοὺς καὶ λεγόντων τιμιωτέρους εἶναι αὐτοὺς τῶν ξένων· οἱ γὰρ πορρωτέρω οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς εἰσιν »)· ‖ ὁμ. κ. μετὰ γεν. : Κρατῖν.229 **ὄνοι δ' ἀπωτέρω κάθηνται τῆς λύρας·** 2) νεώτ. εἰς μακρότερον χρόνον.

ἀπωτέρως ἐπίρρ. γλωσσ. ἀπωτέρω **βλ.λ.**

ἄπωτος-ον κ. Ἐπίγρ. ὁ οἱονεὶ μὴ ποιούμενος χρῆσιν τῶν ὤτων, ἀθ. ὁ μὴ ἀκούων τι κ. γεν. ὁ κωφός : ΜοσχίωνΤραγ.2 **λιταῖς ἄπωτε** (ἀμφ.).

ἀπωχραίνω καθιστῶ τι ὅλως ὠχρόν : Ἀριστλ. Χρωμ.796 A 24 (δ. γρ. **ἀποχραίνω** βλ.λ.).

ἄρ (τὸ) νεώτ. (λατ. **area**) μονὰς μετρήσεως ἐπιφανείας ἀγρῶν ἐν χρ. ἐν Γαλλίᾳ, λογιζομένη ὡς τετράγωνον μὲ πλευρὰς μήκους 10 μ., ἤτοι μὲ ἐμβαδὸν 100 τ. μ., πολλαπλάσιον αὐτοῦ τὸ **ἑκτάριον,** ἤτοι ἑκατὸν ἄρ.

ἄρα κ. νεώτ. κ. δημ., ἐπ. πρὸ συμφώνου **ἄρ,** κ. ἐγκλ. **ρα** κ. **ῥ'** πρὸ φωνήεντος· ἀνάγεται εἰς θέμα συγγενεῦον πρὸς τὸ θέμα τοῦ **ἀραρίσκω** κ. **ἀρέσκω** καὶ ἔχον τὴν ἔννοιαν τοῦ συνδέειν, συνάπτειν, τίθεται δέ, παρ' ἀρχαίοις οὐδέποτε ἐν ἀρχῇ περιόδου ἢ κώλου, γενικῶς εἰς δήλωσιν ἀκολουθίας γεγονότων, ἤτοι ἀμέσου μεταβάσεως ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἕτερον νέον γεγονός, καὶ ἐκφέρεται ἐν τῇ σημ. ταύτῃ συνήθως μετ' ἄλλων μορίων : Ἰλ.Β 16 **ὣς φάτο, βῆ δ' ἄρ' Ὄνειρος,** Ὀδ.Ε 77 **ὡς αὐτὰρ ἐπειδὴ θηήσατο.., αὐτίκ' ἄρ' ἤλυθεν,** Ξεν.ΚΠ 1,4,10 **ὁ δὲ Ἀστυάγης ἄρα εἶπεν·** ‖ παρ' Ὁμ. συνήθως πρὸς ἔμφασιν τῆς σημασίας ἀκολουθίας, οἷον **ὣς ἄρα φωνήσας, - ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσα, - καί ῥα, - οὐδ' ἄρα·** ‖ ὁμ. μετὰ χρονικῶν μορίων, οἷον : **ἐπεί ῥα, ὅτε ῥα, ὅτε δή ῥα** κ. ἄ. : Ἰλ.Β 35 **ὣς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσετο,** Ὀδ.Ζ 41 **ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη·** ‖ ἐν ἀπαριθμήσει εἰς ἔκφρ. σημ. προσομοίας προτέρᾳ καὶ οἱονεὶ βεβαιωτικῶς : Ἰλ.Β 546 **οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον** (ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν εἰς Τροίαν πλευσάντων)· ‖ ὁμ. ἐπὶ γενεαλογικῆς σειρᾶς : Ἰλ.Ζ 154 **Σίσυφος.. ὁ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' υἱόν·** 2) ὡς ἦτο ἑπόμενον, τὸ δημ. φυσικά, εἰς δήλωσιν ἐσωτερικῆς μεταξὺ δύο πραγμάτων ἢ γεγονότων συναφείας κ. εἰδ. σχέσεως προηγουμένου πρὸς ἑπόμενον, ὅτε τὸ διὰ τοῦ μορίου παριστώμενον εἶναι σύμφωνον μὲν πρὸς τὴν ἡμετέραν προσδοκίαν, ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε καὶ ἐν αὐστηρᾷ συλλογιστικῇ ἐπακολουθίᾳ : Ἰλ.Α 599 **οἰνοχόει** (ὁ χωλὸς Ἥφαιστος).. **ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν,** Ὀδ.Λ 139 **τὰ μὲν ἄρ που ἐπέκλωσαν θεοὶ αὐτοὶ** (τὰ ἄλλα μὲν ὥρισαν αὐτοὶ οἱ θεοί (ἄρ =) ὅπως εἶναι ἑπόμενον), Ἡρ.3,64 **τὸ δὲ χρηστήριον [ἐν] τοῖσι ἐν Συρίῃ Ἀγβατάνοισι ἔλεγε ἄρα** (ὡς ἐκ τῶν προηγουμένων καταφαίνεται), Πλάτ.Ἀπολ.34 **ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄρα τούτων ποιήσω·** ‖ ἐν ὁμοίᾳ σημ. κεῖται καὶ ἐν ἐρωτήσει, εἰς ἣν ἡ ἀπάντησις προκύπτει οἱονεὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐρωτήσεως : Ἰλ.Β 761 **τίς τ' ἄρ τῶν ὄχ' ἄριστος ἔην;** (ποῖος λοιπόν..), Σοφ. Ἀντ.1296 **τίς ἄρα, τίς με πότμος ἔτι περιμένει;** ‖ κ. ἐν ἐπιφωνήσει καθ' ὁμ. σημ. : Αἰσχ.Πέρσ.472 **ὡς ἄρ' ἔψευσας φρενῶν Πέρσας·** ‖ εἰς δήλωσιν εἰκασίας, συμπεράσματος συμφώνου μὲν πρὸς τὴν ἡμετέραν κρίσιν, οὐχὶ ὅμως πλήρως ἀσφαλοῦς. Σοφ.Ἠλ.772 **μάτην ἄρ', ὡς ἔοικεν, ἥκομεν** (ὥστε ὡς φαίνεται ἤλθομεν ἐπὶ ματαίῳ), Ξεν. Ἑλλ.7,1,32 **οὕτω κοινόν τι ἄρα χαρᾷ καὶ λύπῃ δάκρυά ἐστιν·** 3) εἰς διασάφησιν, ἐπεξήγησιν τοῦ προηγουμένου πράγματος ἢ γεγονότος, ὅθεν ἐν σημ. παρεμφερεῖ πρὸς τὴν τοῦ δηλαδή, δηλονότι : Ὀδ.Δ 504 **εἰ μὴ ὑπερφίαλον ἔπος ἔκβαλε.. φῆ ῥ' ἀέκητι θεῶν φυγέειν** (ἂν δὲν ἐξεστόμισε λόγον καυχηματίαν.. εἶπε δηλαδὴ (= μ' ἄλλα λόγια) ὅτι)· 4) εἰς δήλωσιν βεβαίου ἐπακολουθήματος, ἀποτελέσματος προηγηθείσης πράξεως : Ἰλ.Α 236 **περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψεν·** ‖ παρὰ τοῖς πεζοῖς ἐν προσομοίᾳ σημ. κεῖται ὡς καθαρὰ ἐπεξήγησις : Πλάτ.Θεαίτ.152 D **ἐρῶ, ὡς ἄρα..·** 5) εἰς δήλωσιν ἐκπλήξεως, ἀπορίας, καθόσον αἰφνιδίως καὶ παρὰ προσδοκίαν συνάπτεταί τι πρὸς τὰ προηγούμενα : Ὀδ.Κ 214 **οὐδ' οἵ γ' ὡρμήθησαν** (οἱ λύκοι καὶ οἱ λέοντες) **ἐπ' ἄνδρασιν, ἀλλ' ἄρα τοί γε.. περισσαίνοντες ἀνέσταν,** Σοφ.Τρ.61 **κἀξ ἀγεννήτων ἄρα μῦθοι καλῶς πίπτουσιν·** 6) εἰς ἔκφρασιν ἐκπλήξεως ἐπὶ τῇ ἀναγνωρίσει τινὸς ὡς ἐσφαλμένου ὅπερ τέως ἐπιστεύετο ὡς ὀρθόν, ἀληθές : Ὀδ.Π 420 **σὺ δ' οὐκ ἄρα τοῖος ἔησθα** (ὥστε λοιπὸν ἐσὺ δὲν ἦσουν τέτοιος, ὅπως σὲ νόμιζα), Ἀριστφ.Ὄρν.280 **οὐ σὺ μόνος ἄρ' ἦσθ' ἔποψ** (ὥστε λοιπὸν μονάχα ἐσύ..), Πλάτ.Φαίδ.68 **οὐκ ἄρ' ἦν φιλόσοφος, ἀλλά τις φιλοσώματος** (δὲν ἦτο, ὡς ἐνομίζομεν, φιλόσοφος)· 7) ἐν τῇ σημ. τοῦ λοιπὸν ἐν ἐρωτήσεσι πρὸς ἔκφρασιν ἀνησυχίας, ἀγωνίας : Αἰσχ. Ἑπτ.92 **τίς ἄρα ῥύσεται, τίς ἄρ' ἐπαρκέσει θεῶν ἢ θεᾶν;** 8) ἐν ὑποθετικῇ προτάσει πρὸς ἔκφρασιν τοῦ ἀπιθάνου τῶν λεγομένων : Θουκ.1,93 **ἢν**

ἄρα ποτὲ κατὰ γῆν βιασθῶσιν· 9) ἐν τῇ ἐκφορᾷ εἰ (ἢ ἄν) μὴ ἄρα πρὸς ἔκφρασιν τοῦ ἐνδεχομένου, τοῦ πιθανοῦ ἐν τῇ σημ. τοῦ ἂν μὴ τυχόν, ἀνίσως : Ξεν.'Αν.2,4,6 εἰ μέν τις καὶ ἄλλος ἄρα ὑμῖν ἐστι διαβατέος, οὐκ οἶδα· πολλάκις κ. εἰρωνικῶς ἐν τῇ σημ. ταύτῃ : Ξεν.'Απομν.1,2,8 εἰ μὴ ἄρα ἡ τῆς ἀρετῆς ἐπιμέλεια διαφθορά ἐστιν· 10) ἐν χρ. πρὸς εἰσαγωγὴν τῆς ἀποδόσεως ὑποθετικῶν λόγων, ὡς ἀφετηρία ἐμφαίνουσα αἰτιολογίαν τοῦ οὕτω ἐκφερομένου συμπεράσματος = ἑπομένως, ὅθεν : ΚΔΜατθ.12,28 εἰ δὲ ἐγὼ .. ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια .. ἄρα ἔφθασεν .. ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ· 11) γεν. κ. νεώτ. κ. δημ. εἰσάγει πρότασιν ἐκφράζουσαν βέβαιον συμπέρασμα, ὅπερ προκύπτει ἐκ τῶν προηγουμένων : ΚΔ Ρωμ.10,17 ἄρα ἡ πίστις ἐξ ἀκοῆς, - ἄρα καλῶς ἔπραξαν οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι ἐπαναστατήσαντες κατὰ τῶν Τούρκων· || κ. νεώτ. κ. δημ. εἰς δήλωσιν τοῦ προκύπτοντος ἐξ αὐστηρᾶς συλλογιστικῆς ἀκολουθίας, ἤτοι εἰσάγει συμπέρασμα καθαροῦ συλλογισμοῦ : πάντες οἱ ἄνθρωποι θνητοί, ἄρα καὶ ὁ Σωκράτης θνητός· || κ. ἐπὶ ψευδοσυλλογισμῶν : ράβδος ἐν γωνίᾳ, ἄρα βρέχει· 12) δημ. κατὰ πρότασιν, εἰς ἔκφρασιν ἀδιαφορίας περὶ συμβησομένων : φρ. ἡ πεθερά μου εἶν' ἄρρωστη, ἄρα ζήσῃ ἄρα μὴ ζήσῃ.

ἄρα (ἡ) δημ. κ. **ἀρέα** (ἡ) πλεγμάτιον, μικρὸν τεταμένον δίκτυον ἐν ᾧ προσπίπτοντα ἐμπλέκονται καὶ συλλαμβάνονται τὰ καταπεπονημένα ἐκ μακρᾶς πελαγίας πτήσεως ἀποδημητικὰ πτηνά.

ἆρα κ. νεώτ. ἐπ. κ. λυρ. ἦ ρα μόριον ἐρωτηματικὸν τιθέμενον πρὸς δήλωσιν ἐρωτήσεως εἰς ἣν προσδοκᾶται μᾶλλον ἀρνητικὴ ἀπάντησις, ἆρά γε, τάχα : Δημ.939,4 ἆρ' ἂν οἴεσθε· || ἐν συνεκφορᾷ τοῦ μὴ ἡ αἰτουμένη ἀπάντησις ἐμφανέστερον προεικάζεται ἢ προσδοκᾶται ἀρνητική : Αἰσχ.'Επτ.208 ὁ ναύτης ἆρα μὴ 'ς πρῷραν φυγὼν πρύμνηθεν ηὗρε μηχανὴν σωτηρίας· 2) κ. ἀντιθ. πρὸς ἔμμεσον δήλωσιν καταφατικῆς ἀπαντήσεως : Ξεν.ΚΠ 4,6,4 ἆρα βέβληκα δὶς ἐφεξῆς· || ἐν συνεκφορᾷ μετὰ τοῦ οὐ (ἢ οὐχὶ) προσδοκᾶται ἀπάντησις σαφῶς καταφατική : Σοφ.ΟΤ 540 ἆρ' οὐχὶ μῶρόν ἐστι· || ὁμ. ἐν συνεκφορᾷ μετὰ τοῦ οὖν προσδοκᾶται καταφατικὴ ἀπάντησις : Πλάτ.Γοργ.477 Α· 3) σπαν. συναπτόμενον πρὸς τὸ τίς δηλοῖ σχεδὸν ὅ,τι καὶ τὸ ἄρα : Σοφ.Αἶ.905 τίνος ποτ' ἆρ' ἔπραξε, 'Αριστφ.Σφ.893 τίς ἆρ' ὁ φεύγων ;· || ὁμ. πρὸς τὸ ἄρα σημαίνει παρὰ ποιηταῖς αὐτοτελῶς ἐκφερόμενον : Αἰσχ.Χο.297 τοιοῖσδε χρησμοῖς ἆρα χρὴ πεποιθέναι· 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ ἐκφορᾷ ἆρά γε, δημ. κ. ἄραγες εἰς δήλωσιν ἁπλῆς ἐρωτήσεως ἐνεχούσης ἀόριστον εἰκασίαν, χωρὶς δηλ. νὰ ὑποδηλοῦται τὸ εἶδος τῆς ἀπαντήσεως : 'Αριστφ. Πλ.546 ἆρά γε πολλῶν ἀγαθῶν .. ἀποφαίνω σ' αἴτιον οὖσαν ;- ἄραγες ζῇ ἢ πέθανε στὰ ξένα ;

ἀρά (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἀρή εὐχή, προσευχή, παράκλησις : 'Ιλ.Ο598 Θέτιδος ἐξαίσιον ἀρήν, 'Ηρ.6,63 ἀρὴν ἐποιήσαντο παῖδα γενέσθαι 'Αρίστωνι· 2) κ. νεώτ. δημ. μ. ἐν φρ., ἡ κατάρα, τὸ ἀνάθεμα : 'Ιλ.Ι566 ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, Αἰσχ.Πρ.910 πατρὸς δ' ἀρὰ .. κρανθήσεται, Πλάτ.Νόμ.742 Β ἀρᾷ .. ἔνοχος ἔστω, Μηναι.Φεβρ. 4 Θεοτοκ. τῆς πάλαι παρακοῆς διέλυσας τὴν ἀράν, - τοῦ φώναξε ἀριὲς καὶ ἀπαργιὲς (κατάρας καὶ ὕβρεις), φρ. ἀπόμεινε τῆς ἀρᾶς καὶ τῆς ἀπαργιᾶς (ἐπὶ τῶν ἐν ἀπογνώσει ὄντων), - ἄφησα ἀρὰ καὶ κατάρα στὰ παιδιά μου νά ..· 3) βλάβη, κακόν, ὄλεθρος : 'Ιλ.Ω 489 ἀρὴν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι, Αἰσχ.'Ικ.83 βωμὸς ἀρῆς φυγάσιν ῥῦμα (σχολ. « βλάβης »)· || κατὰ προσωποποίησιν ἡ 'Αρὰ ὡς θεὰ τοῦ ὀλέθρου καὶ τῆς ἐκδικήσεως : Σοφ.'Ηλ.111 ὦ πότνι' 'Αρά, σεμναί τε θεῶν παῖδες 'Ερινύες.

ἀρά (ὁ) νεώτ. ζωολ. πτηνὸν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀραΐδῶν** βλ.λ. μέγα τὸ σῶμα, ἔχον λαμπρὸν χρωματισμὸν πτερῶν, μακρὰν οὐράν, διαιτώμενον ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ τρεφόμενον ἐκ κόκκων καὶ καρπῶν, ζῶν καθ' ὁμάδας εἰς τὴν Ν.'Αμερικὴν καὶ δεκτικὸν ἐξημερώσεως· διακρίνονται ἑπτὰ εἴδη αὐτοῦ.

ἀραβακία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος εὐεχινοειδῶν ἐχινοζώων τῆς ὁμοιογενείας τῶν **ἀραβακιδῶν**.

ἀραβακίδαι (οἱ) νεώτ. παλαιοζ. ὁμοιογένεια τῆς ὑποτάξεως τῶν **ἐκτοβραγχιατῶν ἐχινοζώων** οὗ γένη τινὰ ζῶσιν εἰσέτι ἐν τῇ θαλάσσῃ.

ἀραβάνη (ἡ) νεώτ. πεντοζάνη βλ.λ. ἀπαντῶσα εἰς κόμμεα συνήθως μετ' ἄλλων οὐσιῶν.

ἀραβάρχης (ὁ) κ. **ἀλαβάρχης** βλ.λ.2) κ.3).

ἀραβαρχία (ἡ) μτγν. κ. μσν. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀραβάρχου ἢ ἀλαβάρχου βλ.λ.2) κ.3).

ἄραβδος (ὁ,ἡ) μσν. κ. **ἄρραβδος** ὁ ἄνευ ράβδου, βακτηρίας (ἰδίως ὁδοιπορικῆς), χωρὶς μπαστούνι : Νικῆτ.Χων.Χρον.21,4 ἄραβδος καὶ ἀσάνδαλος.

ἀράβδωτος κ. **ἀρράβδωτος** βλ.λ.

ἀραβέλλα (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ζωνοσκωλήκων τοῦ ἀθροίσματος τῶν πολυχαιτιδῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **εὐνικιδῶν** στερούμενον ὀφθαλμῶν.

ἀραβελλίτης (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος **ἀννελιδῶν** σκωληκοζώων ἐν 'Αμερικῇ καὶ Εὐρώπῃ.

ἀραβέττη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων διπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **μυιῶν**.

ἀράβη (ἡ) βλάβη : 'Ερωτιον.ἐν'Ιππ.

ἀραβήσσω ἰων. **ὀρραβάσσω** βλ.λ.

ἀραβιαρχία (ἡ) μτγν. μσν. ἡ ἰδιότης, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀραβάρχου, ἀλαβάρχου βλ.λ.2) κ.3).

ἀραβιδοφόρος νεώτ. στρατιώτης φέρων ἀραβίδα, ἅ. καραβινοφόρος.

ἀραβίζω νεώτ. ὁμιλῶ ἀραβιστί· 2) ἀκολουθῶ τὰ ἤθη τῶν 'Αράβων· || μιμοῦμαι ἔν τισι τὸν ἀραβικὸν ἐν τῇ τέχνῃ ρυθμόν : ἀρχιτεκτονικὴ τῶν παραθύρων τοῦ κτιρίου ἀραβίζουσα.

ἀραβικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν "Αραβα ἢ τὴν 'Αραβίαν ἢ ὁ ἐξ αὐτῶν ἔχων τὴν προέλευσιν, ἅ. ἀράβιος, δημ. ἀράπικος : Πάπ. ἀραβικὰ χαράγματα, - ἀραβικὸν κόμμι (οὐσία ἐκκρινομένη ἐκ τῶν κλάδων εἴδους ἀκακίας, ἥτις εἶναι ἰθαγενὴς τοῦ Σουδάν), - ἀραβικοὶ ἀριθμοὶ (τὰ νῦν ἐν χρήσει πρὸς παράστασιν τῶν ἀριθμῶν σύμβολα, τὰ ἀριθμητικὰ ψηφία 1,2,3 κτλ.), - ἀραβικ- ἀλφάβητον, - τέχνη, - ποίησις· || τὸ θηλ. ἀραβικὴ ὡς οὐσ. ἡ ἀραβικὴ γλῶσσα : ὁμιλεῖ τὴν ἀραβικήν, - τὸ Κοράνιον εἶναι εἰς παλαιὰν ἀραβικήν· κ. τὸ οὐδ. ἐν τῷ πληθ. -ικά ὡς οὐσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : στὴν Αἴγυπτο οἱ Εὐρωπαῖοι μαθαίνουν εὔκολα τὰ 'Αραβικά.

ἀραβικουργήματα (τὰ) νεώτ. σπαν. ἀντὶ **ἀραβουργήματα** βλ.λ.

ἀραβικῶς ἐπίρρ. νεώτ. ἀπὸ ἀπόψεως ἀραβικῆς, ἐν σχέσει πρὸς τοὺς "Αραβας.

ἀραβινόζη (ἡ) νεώτ. σάκχαρον συχνότατον ἐν τῇ φύσει ὑπὸ μορφὴν γλυκοζιτῶν ἀπομονωθὲν τὸ πρῶτον ἐκ τοῦ ἀραβικοῦ κόμμεος.

ἀραβινοχλωραλόζη (ἡ) νεώτ. χημ. προϊὸν συμπυκνώσεως ἀραβινόζης καὶ χλωράλης.

ἀράβιος-α-ον κ. νεώτ. ὁ κάτοικος τῆς 'Αραβίας, ὁ "Αραψ : 'Ηρ.1,198 ταῦτα δὲ ταῦτα καὶ 'Αράβιοι ποιεῦσι· || γεν. ὁ τῆς 'Αραβίας, ὁ ἀραβικός βλ.λ. : ἀράβιος κόλπος.

ἀραβίς-ίδος (ἡ) 'Ησ. « ἀραβίδες αἱ μετὰ κονιορτοῦ πνοαί »· 2) μτγν. φυτόν τι : ἅ. δράβη· 3) νεώτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν σταυρανθῶν· πολλὰ τῶν φυτῶν τούτων καλλιεργοῦνται διὰ τὰ ἄνθη των· 4) νεώτ. βραχύκαννον πυροβόλον ὅπλον τῶν στρατιωτῶν τοῦ ἱππικοῦ καὶ τοῦ πυροβολικοῦ, δημ. καραμπίνα· 5) νεώτ. θηλ. τοῦ ἄραψ : ἀραβὶς γλῶσσα, - γυνή.

ἀραβισμός (ὁ) νεώτ. τὸ μιμεῖσθαι τὸν πολιτισμόν, τὴν τέχνην, τὰ ἤθη τῶν Ἀράβων· 2) τὸ σύνολον τῶν ἀραβικῶν φυλῶν· 3) ἡ τάσις, ἡ προσπάθεια πρὸς συνένωσιν τῶν ἀραβικῶν φυλῶν εἰς ἀνεξάρτητον κράτος· || συνεκδ. κ. ἡ τοιαύτη ἐθνικιστικὴ τάσις τῶν Αἰγυπτίων.

ἀραβιστής (ὁ) νεώτ. ὁ μελετῶν τὰ τῶν Ἀράβων, ἤτοι τὴν γλῶσσαν αὐτῶν, τὴν τέχνην, τὸν πολιτισμόν κτт.· || ὁ μιμούμενος τὰ τῶν Ἀράβων, ὁ ἀραβίζων βλ.λ.

ἀραβιστί ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐν τῇ ἀραβικῇ γλώσσῃ : **ὡμίλησεν ἀραβιστί**· || κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἀράβων : **φέρεται, - χαιρετᾷ ἀραβιστί.**

ἀραβιστικός-ή-όν ὁ κατὰ μίμησιν τῶν ἀραβίων γινόμενος : **ἀραβιστικὸς ρυθμός.**

ἀραβίτης (ὁ) μσν. κ. δημ. ὁ ἄραψ, ὁ ἐξ Ἀραβίας καταγόμενος· || χημ. ἡ πεντασθενὴς ἀλκοόλη.

ἀραβίτικος-η-α(ν) μσν. κ. δημ. ὁ ἀραβικός, ὁ ἀράπικος : Διγ.Ἀκρ.3743 **κοντάρι ἀραβίτικον.**

ἀραβόγλωσσος-ον νεώτ. κ. **ἀραβόφωνος** βλ.λ.

ἀραβογραφίαι (αἱ) νεώτ. ὁ. συνηθέστ. **ἀραβουργήματα** βλ.λ.

ἀραβόκομβος (ὁ) νεώτ. ναυτ. σφαιροειδὴς κόμβος εἰς τὸ ἄκρον σχοινίου, δημ. ἀραπόκομπος.

ἀραβοκρατία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπί τινος χώρας κυριαρχία τῶν Ἀράβων· || ἡ περίοδος, καθ' ἣν ἐκυριάρχησαν ἔν τινι χώρᾳ οἱ Ἄραβες : **ἡ ἀραβοκρατία ἐν Κρήτῃ, - ἐν Ἰσπανίᾳ**· 2) ἡ ἐπικράτησις ἀραβικοῦ πολιτισμοῦ, ἠθῶν κτт.

ἀραβοκρατοῦμαι-έομαι νεώτ. ἐπὶ χώρας ἢ λαοῦ, τελῶ ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν Ἀράβων : **ἡ ἀραβοκρατουμένη Ἰσπανία.**

ἀραβοκράτωρ-ορος (ὁ) μσν. ὁ ἡγεμὼν τῶν Ἀράβων.

ἀραβολιά (ἡ) δημ. ἡ ἀποφυγὴ τῆς πρὸς ἄλλους ἀναστροφῆς, ἡ ἀκοινωνησία, τὸ δυσκολοσυμβίβαστον τοῦ χαρακτῆρος : **ἀπὸ ἀραβολιά του δὲν παντρεύτηκε.**

ἀραβολόγος (ὁ) νεώτ. ὁ ἐπιδοθεὶς εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς γλώσσης κτт. τῶν Ἀράβων.

ἀράβολος-η-ο δημ. κ. **ἀράσβολος** ὁ ἀποφεύγων νὰ διατρίβῃ ἐπὶ πολὺ μετ' ἄλλων, ὁ ἀποφεύγων τὴν πρὸς ἄλλους ἀναστροφὴν καὶ στενὴν σχέσιν, ὁ ἀκοινώνητος· συγγ. μονόχνωτος· || ὁ δύστροπος, δυσκολοσυμβίβαστος· || κ. ἐπὶ κτηνῶν, δυσήνιος, ἀνυπότακτος, ἀποίμενος : **ἀράβολη γίδα** (ἡ μὴ συναγελαζομένη μετὰ τῶν ἄλλων αἰγῶν).

ἀραβομαθής-οῦς-ές νεώτ. ὁ γνώστης τῆς ἀραβικῆς γλώσσης.

ἀραβόνη (ἡ) νεώτ. χημ. δεξτρινοειδὴς ὑδατάνθραξ.

ἀραβονικός-ή-όν νεώτ. χημ. **ἀραβονικὰ ὀξέα,** ἑνώσεις ἀνήκουσαι εἰς τὴν σειρὰν τῶν πολυοξυμονοκαρβονικῶν ὀξέων.

ἀραβοπερσικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος ἢ προσιδιάζων εἰς τοὺς ἄραβας ὁμοῦ καὶ τοὺς πέρσας : **ἀραβοπερσικαὶ ἐπιδράσεις.**

ἀραβοποικίλματα (τὰ) νεώτ. ποικίλματα, διακοσμητικὰ σχέδια κατὰ τὴν τεχνικὴν τῶν Ἀράβων· ἄλλως ἀραβουργήματα βλ.λ.

ἀραβοποικιλτική (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τῶν ἀραβοποικιλμάτων βλ.λ.

ἄραβος (ὁ) ὁ τριγμός, τὸ τρίξιμο, ἐπὶ ὀδόντων : Ἰλ.Κ 375 **ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνετ' ὀδόντων**· || γεν. κρότος ἐκ κρούσεως· Ἡσ. « ψόφος, θόρυβος », Εὐστ. « δοῦπος » : Καλλ. εἰς Δῆλ.147 **ἄραβος ἀάκεος τόσος,** Δίων Χρ.Λόγ.12,1,540 **καναχάς τε καὶ βόμβους καὶ κτύπον καὶ δοῦπον καὶ ἄραβον πρῶτος ἐξεῦρε** (ὁ Ὅμηρος)· 2) ὁ στόνος, στεναγμός, βογγητό : Πλούτ.Ἠθ.654 Β **τὸν ἐκ τῆς συνουσίας ἄραβον καὶ παλμόν**· 3) περὶ ἤχου φράσεως ἢ λέξεως, ἠχήεις, ἠχητικός, βοερός : Ἀρκάδ.46,6 κ. 198,27.

ἀραβοσιτάλευρον (τὸ) νεώτ. τὸ ἐξ ἀραβοσίτου ἄλευρον, καλαμποκάλευρο, ἐξ οὗ κατασκευάζεται ἄζυμος ἄρτος (μπομπότα).

ἀραβοσιτένιος-α-ο δημ. ὁ ἐξ ἀραβοσίτου, ὁ καλαμποκίσιος ἢ καλαμποκίτικος : **ἀραβοσιτένιο φωμί, - ἀραβοσιτένια πίττα** (ἡ μπομπότα).

ἀραβοσίτι (τὸ) δημ. κ. **ἀραποσίτι** ὁ ἀραβόσιτος, τὸ καλαμπόκι· || εἰδ. ἐν πληθ. οἱ χλωροὶ στάχυες τοῦ ἀραβοσίτου, ἄ. **ἀραπόσταρα,** κοῦκλες, ρόκες, βότσα (τὰ) ὧν ἐδώδιμοι οἱ κόκκοι ὀπτοὶ ἢ ἑφθοί.

ἀραβοσιτιά (ἡ) δημ. κ. **ἀραποσιτιά** ὁ κάλαμος τοῦ ἀραβοσίτου· || γεν. τὸ φυτὸν τοῦ ἀραβοσίτου. (Zea mays L.).

ἀραβοσίτικος-η-ο δημ. κ. **-σιτένιος** βλ.λ.

ἀραβοσίτινος-ον νεώτ. ὁ ἐξ ἀραβοσίτου : ἀραβοσίτινος ἄρτος.

ἀραβοσιτοκαλλιέργεια (ἡ) νεώτ. ἡ καλλιέργεια τοῦ ἀραβοσίτου.

ἀραβοσιτόπιττα (ἡ) δημ. πέμμα ἢ πλακοῦς (πίττα) ἐξ ἀραβοσιταλεύρου ἐζυμωμένου μετὰ βουτύρου, τυροῦ, ᾠῶν κτт.

ἀραβόσιτος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος τῶν **ἀγρωστωδῶν,** ἰθαγενὲς τῆς Ἀμερικῆς, ἐτήσιον φυτόν, εὐρύτατα νῦν καλλιεργούμενον καὶ ἐν Εὐρώπῃ (Zea Mays L.)· 2) ὁ ἐκ τοῦ φυτοῦ τούτου καρπός, οὗ οἱ κόκκοι ἐδώδιμοι, ὀπτοὶ ἢ ἑφθοὶ ἢ ἀλευροποιούμενοι πρὸς παρασκευὴν ἀζύμου ἄρτου (μπομπότας) καὶ ἐξ ἄλλου διδόμενοι ὠμοὶ ὡς ἐκλεκτὴ τροφὴ κτηνῶν καὶ κατοικιδίων πτηνῶν.

ἀραβοσιτοσκεπής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἐσπαρμένος δι' ἀραβοσίτου (ἀγρός).

ἀραβοσιτοφόρος-ον νεώτ. ὁ φέρων, ὁ παράγων ἀραβόσιτον, ἐπὶ ἀγρῶν ἢ χωρῶν.

ἀραβοσιτόφυλλον (τὸ) νεώτ. φύλλον ἀραβοσίτου.

ἀραβοσιτόχρους-ουν νεώτ. ὁ, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἀραβοσίτου.

ἀραβοσιτόψωμο (τὸ) δημ. ἄρτος κατεσκευασμένος ἐξ ἀλεύρου ἀραβοσίτου, ἄ. μπομπότα.

ἀραβοσιτών (ὁ) νεώτ. χῶρος ἐν ᾧ εἶναι ἐσπαρμένος ἀραβόσιτος.

ἀραβοσυριακός-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ἄραβας ὁμοῦ καὶ τοὺς Σύρους : **ἀραβοσυριακὸς πολιτισμός.**

ἀραβοτοξότης (ὁ) Πάπ. Ἄραψ τοξότης ὑπηρετῶν εἰς τὴν ἀστυνομίαν τῆς πτολεμαϊκῆς Αἰγύπτου.

ἀραβοτουρκικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ἄραβας ὁμοῦ καὶ τοὺς Τούρκους : **ἀραβοτουρκικαὶ λέξεις.**

ἀραβούργημα-ατος (τὸ) νεώτ. ἔργον διακοσμητικῆς τέχνης, γλυπτικῆς, γραφικῆς, ποικιλτικῆς, κατὰ ρυθμὸν ἀραβικόν, ἤτοι διακόσμησις ἐκ γεωμετρικῶν (κυκλοειδῶν ἢ εὐθυγράμμων) σχημάτων ἁπλῶν ἢ ἀναμίκτων μὲ ἄλλα διακοσμητικὰ στοιχεῖα (γράμματα ἢ σχεδιάσματα φύλλων, καρπῶν καὶ σπανιώτερον ζῴων), διεθν. λ. arabesque.

ἀραβουργής-οῦς-ές νεώτ. ὁ δι' ἀραβουργημάτων βλ.λ. πεποικιλμένος.

ἀραβόφωνος-ον νεώτ. ὁ λαλῶν τὴν ἀραβικὴν ὡς μητρικὴν γλῶσσαν, ἀλλ' οὐχὶ ἄραψ τὴν ἐθνικότητα : **ἀραβόφωνοι Σῦροι.**

ἀραβύλη (ἡ) ἡ ἀρβύλη· Ἡσ. « **ἀραβύλας**· ὑποδήματα διάφορα καὶ βαρβαρικά ».

ἀραβῶ-έω ποι. μέλλ. -ήσω, παρ. Ἡσ. -εύσω ἠχῶ, κάμνω κρότον ἐκ πτώσεώς μου ἢ συγκρούσεως : Ἰλ.Ε 42 **δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ**· || ἐπὶ ὀδόντων, τρίζω : Θεοκρ. 22,126 **πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες,** Ἀθήν.10,411 Β **βρέμει μὲν ὁ φάρυγξ ἔνδοθ' ἀραβεῖ δ' ἁ γνάθος**· || κ. μετ' αἰτ. ὁμ. ἐπὶ ὀδόντων, κάμνω νὰ τρίζουν : Ἀπολλ.Ρ Β 281 **ἄκρῃς ἐν γενύεσσι μάτην ἀράβησαν ὀδόντας.**

ἀραβών (ὁ) ἀντὶ ἀρραβών βλ.λ.

ἀράγγη (ἡ) μτγν. σπονδύλιον βλ.λ. : Διοσκ. 495,3,80 κ. π. Δουκαγγ.

ἀράγδην ἐπίρρ. μτγν. μετ' ἀραγμοῦ βλ.λ., ταραχωδῶς, βιαίως : Λουκ.Λεξιφ.5 **μολυβδαίνας χερμαδίους ἀράγδην ἔχων ἐχειροβόλει.**

ἀράγειν Ἡσ. « σπαράσσειν ».

ἄραγες δημ. ἀντὶ ἆρά γε βλ.λ.

ἀράγιστος-η-ο δημ. κ. ἀρράγιστος βλ.λ.

ἄραγμα-ατος (τὸ) κ. μσν. κ. δημ. ὁ ἐκ συγκρούσεως κρότος, πάταγος : Εὐρ.Κύκλ.205 **οὐ κρόταλα χαλκοῦ τυμπάνων τ' ἀράγματα·** 2) μσν. κ. δημ. ἡ ἀγκυροβολία, προσόρμισις, ἐγκαθόρμισις : **ἄραγμα βαποριοῦ, - βάρκας·** ‖ συνεκδ. τόπος δι' ἄραγμα, ὅρμος, ἀραξοβόλι : **ὁ Κορινθιακὸς ἔχει πολλὰ ἀράγματα.**

ἀραγμάδα (ἡ) δημ. ρωγμή, σχισμή, σχισμάδα.

ἀραγμός (ὁ) κρότος ἐκ συγκρούσεως ἢ κρούσεως, πάταγος κ. αὐτὴ ἡ σύγκρουσις : Αἰσχ.Ἑπτ. 249 **ἀραγμὸς δ' ἐν πύλαις ὀφέλλεται,** Σοφ.ΟΚ 1609 **οὐδ' ἀνίεσαν στέρνων ἀραγμοὺς** (στηθοκοπήματα ὀδυρμοῦ), Πλούτ.Ἠθ.594 Ε **πολὺς ἦν τῆς θύρας ἀραγμός** (τράνταγμα).

ἀραγνίτιος-ον παπ. λεπτὸς ὡς ἱστὸς ἀράχνης : **στιχάριον ἀραγνίτιον.**

ἀραγονίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτόν, κρύσταλλος στηλοειδής, μᾶλλον σπάνιος, ὢν ἄλλη μορφὴ τοῦ ἀσβεστίτου.

ἀραγός (ὁ) δημ. ποιμενικὴ πήρα ἐκ δέρματος συνήθως ἐρίφου, ταγάρι : Κρυστάλλ.Ποιήμ.(ἐκδ. Φέξ.)140 **ἀπαρατάω τὸ ραβδί, κρεμάω τὸν ἀραγό μου,** παροιμ. **παλιοῦ ἀραγοῦ βαστάρια** (ἐπὶ παλαιῶν πραγμάτων)· 2) ἀσκὸς γάλακτος ἢ τυροῦ, τουλούμι· 3) ἐν πλ. **ἀραγοὶ** τὰ ἐκ σεισμοῦ ρήγματα τῆς γῆς, χαράδραι.

ἀραγούλι (τὸ) δημ. ὁ μικρὸς ἀραγὸς βλ.λ., τὸ ταγαράκι ἢ τὸ τουλουμάκι.

ἀράδα (ἡ) μσν. κ. δημ. ὁ στοῖχος, τὸ κατὰ παράταξιν, τὸ εἶναι κατὰ σειράν, ἡ γραμμή : Πολ. Ἐκλ.Τραγ.46 **τὶς πέντε ἀράδες τὰ κουμπιά, - μπήκαμε στὴν ἀράδα, - μὴν ἀραιώνετε τὶς ἀράδες σας·** ‖ ἡ σειρὰ τῆς ἀκολουθίας, ἡ προσήκουσα τάξις : **δὲν ἦρθε ἡ ἀράδα σας** (ἡ σειρά σας), **ὁ καθένας μὲ τὴν ἀράδα του,** παροιμ. **ἂν εἶσαι καὶ παπᾶς μὲ τὴ ἀράδα σου θὰ πᾷς·** φρ. **τῆς ἀράδας** ὁ οὐχὶ ἐκλεκτός, οὐχὶ ἐξ ἐπιλογῆς, ὁ ὅλως κοινῆς ἀξίας ἢ ἱκανότητος ἢ ποιότητος κτт., **στὴν ἀράδα** στοιχηδόν· 2) ἡ γραμμή, ὁ στίχος γραπτοῦ ἢ ἐντύπου : **μᾶς ἔβαλε νὰ γράφουμε ἑκατὸ ἀράδες, - πληρώνεται δυὸ δραχμὲς τὴν ἀράδα** (ἀμείβεται.. κατὰ τυπογραφικὸν στίχον)· 3) εἰδ. **ἀράδα τοῦ νεροῦ** τὸ δικαίωμα τοῦ ἔχειν ἄρδευσιν ἐπὶ πηγαίου ρέοντος ὕδατος κατὰ τακτὴν ὥραν τῆς ἡμέρας ἢ τῆς ἑβδομάδος· 4) ἡ κοινωνικὴ θέσις ἐν ᾗ καταλέγεταί τις : **κάνει παρέα μὲ ἀνθρώπους τῆς ἀράδας του** (τῆς τάξεώς του)· 5) κανονικὴ σειρὰ ἐπιστρώσεως, στρῶμα ἐπάλληλον : **γιὰ νὰ κάμῃς τὴν πίττα, βάζεις μιὰ ἀράδα γέμιση μιὰ ἀράδα φύλλο.**

ἀράδα ἐπίρρ. δημ. στοιχηδόν, εἰς σειράν : **σταθήκαμε ἀράδα·** ‖ ἐν ἐπαναλήψει **ἀράδα - ἀράδα** πρὸς ἐπίτασιν τῆς σημ. στοιχηδόν, κατὰ τάξιν : δ. τραγ. **τοὺς πῆραν καὶ τοὺς ἔθαψαν τοὺς δυὸ ἀράδα - ἀράδα :** Κρυστάλλ.Ποιήμ.(ἐκδ.Φέξ.)93 **ἀράδ' ἀράδα εἰς κάθε μιὰ ρίχνει τὸ μάτι ὁ Λάμπης·** 2) ὁμ. διπλοῦν, ἄνευ χρονοτριβῆς, ταχέως : **φάε ἀράδα - ἀράδα·** 3) ἄνευ ἐπιλογῆς, ἀνεξαιρέτως : **ὅλοι ἀράδα στὸ χωριὸ ἀρρωστήσανε ἀπὸ γρίππη, - τοὺς κέρδησε ἀράδα·** 4) συνεχῶς, ἐξακολουθητικῶς, ἐπιμόνως : **τοῦ ἔλεγα νὰ σταματήσῃ καὶ αὐτὸς ἔγραφε ἀράδα.**

ἀραδαρειό (τὸ) δημ. κ. **ἀραδαριὸ** βλ.λ.

ἀραδάρης (ὁ) δημ. ὁ ὑδρονομεύς, ὁ κατὰ τὴν κεκανονισμένην σειράν, στὴν ἀράδα, παρέχων τὸ πρὸς ἄρδευσιν ὕδωρ **εἰς** τὰ κτήματα, διαδοχικῶς ἀνοίγων ἢ φράσσων τοὺς πρὸς τοῦτο αὔλακας, ὅ. νεροκράτης.

ἀραδαριά (ἡ) δημ. ἀραδαριὸ βλ.λ.· 2) κ. ἐν ἐπιρρ. χρ. κατὰ σειράν : δ.τραγ. **ἀραδαριὰ θὰ βρῇς ἐκεῖ τὸν κάμπο νὰ γιομίζουν** (χιλιάδες βασιλόπουλα, **χιλιάδες παλληκάρια** (ἐν συνεχείᾳ), **ἀραδαριὰ τοὺς ἔβανε καὶ ξαναμέτρησέ τους** (στοιχηδόν).

ἀραδαριάς ἐπίρρ. δημ. στοιχηδόν, κατὰ σειράν, ἀλλεπαλλήλως, ἀράδα βλ.λ.

ἀραδαριό (τὸ) δημ. δ.γρ. **-ρειό** ἡ κατὰ τὴν προσήκουσαν τάξιν τοποθέτησις ἀντικειμένων, προϊόντων (ἰδίᾳ φυτικῶν) κττ.· 2) κ. ὡς ἐπίρρ. ἀλλεπαλλήλως, τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο· ὅ. **ἀραδαριὰ** κ. **ἀραδαριάς.**

ἀραδήσει (ἀμφ.) Ἡσ. « θορυβήσει, ταράξει ».

ἀράδηται Ἡσ. « κεκόνηται, συγκέχυται » (πιθαν. κεκόνιται).

ἀράδι (τὸ) δημ. ἡ σειρά, ἡ ἀράδα βλ.λ.· 2) ὡς ἐπίρρ. ἀραδιάς, ἀράδα βλ.λ.

ἀραδιά (ἡ) δημ. ἡ ἀράδα βλ.λ., ἡ κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν τάξις, ἰδίως ἐπὶ φυτειῶν : **στὴν ἄκρη τῆς κάθε βραγῆς φύτεψε ἀπὸ μιὰν ἀραδιὰ κρομμύδια·** 2) ὡς ἐπίρρ. ἀραδαριάς, στοιχηδόν, κατὰ τάξιν ἐπίρρ. : **ἀραδιὰ παιδιὰ καὶ κόρες ἀκολουθοῦσαν τὸν Ἐπιτάφιο.**

ἀραδιάζω μσν. κ. δημ., μτχ. παθ. παρακ. **ἀραδιασμένος** διατίθημι, διευθετῶ ἐν τῇ προσηκούσῃ τάξει : Δουκάγγ. « **ἀραδιάζειν** ἀραδίζειν, κατατάττειν »· ‖ ἐπὶ στρατοῦ ἢ στόλου, παρατάσσω : Καισάρ.Δαπόντ. ἐν Σάθ.3,66 **ἐκεῖ ὅπου ἦτον ἀραδιασμένα εἰς πόλεμον, ἐγύρισαν ὅλα τὰ στρατεύματα τοῦ βασιλέως,** Σάρρ.Ἰφ.Α 292 **μὲ δώδεκα γοργότατα καράβια ἀραδιασμένο·** ‖ γεν. βάζω στὴν ἀράδα, τοποθετῶ κατὰ σειράν, εἰς εὐθεῖαν γραμμήν : **ἀράδιασε τὶς καρέκλες στὸν τοῖχο,** Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.250 **τὰ τρυφερὰ παιδόπουλα στὴ σέλλα ἀραδιασμένα·** 2) μτφ. ἀπαριθμῶ, ἀφηγοῦμαι ἐν ἐκτάσει καὶ ἄνευ διακοπῆς, κατὰ συνέχειαν : **θέλω ἕνα μῆνα νὰ σ' ἀραδιάσω τὰ βάσανά μου,** Κρυστάλλ.Ποιήμ. (ἐκδ.Φέξ.) 72 **τώδειχνε ἡ μάνα του συχνὰ - συχνὰ τὰ κορφοβούνια** (καὶ **τῶν κλεφτῶν τ' ἀράδιαζε** τὰ ἔργα· κατὰ τὴν αὐτὴν χρ. : **ἀραδιάζει** ψέμματα, - **ἀραδιάζω τραγούδια** (ᾄδω πολλὰ ᾄσματα ἐν συνεχείᾳ), - **ἀράδιασε κοπέλλες αὐτὴ ἡ γυναῖκα** (ἐγέννησε πολλὰ θήλεα κατὰ συνέχειαν)· 3) ἐπὶ πηγαίου ὕδατος, χρησιμοποιουμένου πρὸς ἄρδευσιν, κατανέμω σὲ ἀράδες ἢ παρέχω κατὰ ἀράδες βλ.λ.3) : **ἀράδιασαν τὰ νερὰ τῆς βρύσης·** 4) κ. μέσ. εἴρων. τοποθετοῦμαι κατὰ σειράν, κάθημαι : **ἦρθαν καὶ ἀραδιάστηκαν στὸ τραπέζι σὰν μουσαφιραῖοι.**

ἀραδιακός-ή-ό δημ. κοινός, συνήθης, ὁ μὴ ἐπίλεκτος, ποὺ εἶναι τῆς ἀράδας, ἐπὶ πραγμ. : **χρυσαφικά, - φορέματα ἀραδιακά.**

ἀραδιάρικος-η-ο δημ. κ. **ἀραδιαρός** ὁ κατὰ σειράν, κατὰ τάξιν, μὲ τὴν ἀράδα βλ.λ.

ἀράδιασμα (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀραδιάζω βλ.λ.

ἀράδιαστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ διευθετήσεως ἐν τῇ προσηκούσῃ σειρᾷ· 2) χωρὶς κατανομὴν καθ' ὡρισμένην διάταξιν.

ἀραδιαστά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τάξιν· 2) κατ' ἀπαρίθμησιν· 3) κατὰ σειράν, κατὰ τὴν προσήκουσαν τάξιν· 4) ὁθ. ἐξ ὁλοκλήρου, καταλεπτῶς καὶ σαφῶς.

ἀράδιαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἀραδιασμένος, ὁ μὴ δεόντως εὐθετηθείς· 2) ὁ μὴ καθ' ὡρισμένον σύστημα κατανεμηθείς : **ἀράδιαστο νερό,** ἐπὶ πηγαίου ἢ ποταμίου ὕδατος, χρησίμου εἰς ἄρδευσιν μὴ κατανεμηθέντος εἰς ἀράδες βλ.λ.4) μεταξὺ τῶν δικαιούχων.

ἀραδιαστός-ή-ό δημ. ὁ ἐν τῇ προσηκούσῃ τάξει ὢν ἢ τεταγμένος, ὁ κατὰ σειράν, ὁ βαλμένος ἀράδα : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 59 **κι ὁ Χάροντας, ὁ μάστορας, | μ' ἀραδιαστά τά σύνεργά του.**

ἀραδίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. ἔντομα ἀποτελοῦντα ὁμοιογένειαν τῆς **τάξεως** τῶν **ἡμιπτέρων** διαδεδομένα πανταχοῦ.

ἀραδίζω μσν. κ. δημ. ἀδιαλείπτως, συχνά, τακτικὰ παρά τινι φοιτῶ : Γεωπ.κεφ.171 π.Δουκαγγ. **ὅπου ἀραδίζουν τά πετούμενα·** 2) εἰδ. δημ. κ. μέσ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σημ. ἔχω ἀράδιση βλ.λ. : **γιά νά πάω στό σπίτι μου ἀραδίζω ἀπό τή αὐλή του.**

ἀραδικά ἐπίρρ. δημ. ἀραδικῶς βλ.λ.

ἀραδικός-ή-ό δημ. ὁ κατὰ τάξιν, κατὰ σειράν, μὲ τὴν ἀράδα· 2) **ἀραδιοκός** κ. **ἀραδιάρικος** βλ.λ. κοινός, τῆς ἀράδας : **σπίτι ἀραδικό, - ντυμασιά ἀραδική** (ἁπλῆ, ἀπέριττος).

ἀραδικῶς ἐπίρρ. μσν. δημ. κ. **-ά** μὲ τὴν ἀράδα, κατὰ σειράν· 2) ἀδιαλείπτως, συνεχῶς : Θεοφύλακτ.'Ιεροδ.'Ομολ.12 **ἑπτά** γοῦν **χρόνους** ἀραδι**κῶς** οὕτως **ἐπολεμοῦσαν.**

ἀραδιούργητος ἀντὶ ἀρραδιούργητος βλ.λ.

ἀράδιση (ἡ) δημ. τὸ δικαίωμα, ὅπερ κέκτηταί τις εἰς τὸ διηνεκές, ἵνα διέρχεται ἐλευθέρως ἔκ τινος χώρου (κτήματος, οἰκοπέδου κτλ.) προκειμένου νὰ μεταβῇ εἰς ἴδιον χῶρον συνεχόμενον μετὰ τοῦ πρώτου, συγγ. διάβα, μπασιά : **ἔχει ἀράδιση ἀπό τὴν αὐλή τοῦ γειτονά του, - στή** Θήρα, **πού 'ναι ἀπανωτά σέ πλαγιά τά σπίτια, τό ἕνα ἔχει ἀράδιση ἀπό τὴν αὐλή τοῦ ἄλλου.**

ἀράδισμα (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀραδίζω βλ.λ.1), τὸ σύχνασμα.

ἄραδος (ὁ) κ. νεώτ. ταραχή, θόρυβος ἐν τῷ στομάχῳ κατὰ τὴν πέψιν ὡρισμένων τροφῶν, τὸ γουργουρητό : 'Ιππ.Διαίτ.10 οὔτε **στύφιν ἔχον οὔτε ἄραδον κακόν** (σχόλ Γαλ. « ταραχήν τινα καὶ οἷον μάχην ἐν τῇ γαστρὶ γινομένην ἐκ τῶν διαφόρων ταῖς δυνάμεσι τροφῶν »)· || γεν. ταραχώδης κίνησις, προκαλουμένη ἰδίως εἰς ἐσωτερικὰ μέλη τοῦ σώματος : αὐτ.Διαίτ.47 **φλογμόν καὶ ἄραδον ἐμποιέει** (σχόλ.'Ερωτ. « **ἄραδον** ταραχώδη κίνησιν καὶ σάλον »)· 2) εἰδ. ταχυπαλμία τῆς καρδίας μετὰ τρομώδους κινήσεως ὁλοκλήρου τοῦ σώματος : Νίκ.Θηρ.775 **ἄραδον κακόν ὤπασε, τύφας** (ἐπὶ τοῦ σκορπιοῦ· σχόλ. « **ἄραδον** κίνησιν σώματος μετὰ γυμνασίας καὶ ἀλγηδόνος »)· 3) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων ἡμιπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀραδιδῶν**, ζῶν ὑπὸ τοὺς φλοιοὺς δένδρων.

ἀράδους 'Ησ. « βλαβεράς, λεπτάς ».

ἀραδώνω δημ. σύρω εὐθείας γραμμάς, ἀράδες, ἀ. ριγώνω : **ἀράδωσέ μου τό τετράδιο.**

ἀράδωτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ εὐθειῶν γραμμῶν, χωρὶς ἀράδες.

ἀραδωτά ἐπίρρ. μετὰ γραμμῶν εὐθειῶν, μὲ ἀράδες.

ἀράδωτος-η-ο ὁ μὴ ἔχων ἀράδες, ὁ μὴ ἔχων εὐθείας γραμμάς, ἀ. ἀρίγωτος : **τετράδιο, - χαρτί, - κατάστιχο ἀράδωτο.**

ἀραδωτός-ή-ό δημ. ὁ ἔχων εὐθείας γραμμάς, ἀράδες, ὁ γραμμωτός : **τσίτι ἀραδωτό**, ἀ. ριγωτός.

ἀράζω (1) μτγν. κ. **ἀρράζω**, ἀόρ. **ἄραξα** ἐπὶ κυνῶν, κυνζῶμαι, γρυλλίζω : Πολυδ.5,86.

ἀράζω (2) δημ., μτχ. παθ. πρκ. **ἀρα(γ)μένος** ἀγκυροβολῶ, ὁρμίζω πλοῖον : **ὁ καπετάνιος ἄραξε τό καΐκι στά ρηχά νερά·** 2) δημ. ἀμτβ. ὁρμίζομαι : **ἀράξαμε στό ἐσωτερικό λιμάνι**, φρ. **σία καὶ ἀράξαμε** (ἐφθάσαμεν εἰς τὸ τέρμα ἔργου, προσπαθείας, συνήθ. εἰρωνικῶς), παροιμ. **τό ποριζίμιὸ καράβι σέ βαθύ λιμιῶνα ἀράζει** (ἢ **ἀράσσει**)· 3) μτφ. μονίμως που ἐγκαθίσταμαι καὶ δὴ μετὰ προηγηθεῖσαν **περιπλάνησιν** καταλήγω που ἢ καταντῶ : δ.τραγ. **μή μᾶς ξετάζῃς, τοὔπανε, γιατ' εἴμαστε ἀραμένοι | καὶ 'στοῦτα τ' ἄγρια βουνά μουχασερέ, κλεισμένοι**, 'Ερωτόκρ.Ε 1530 **καὶ σέ λιμιῶν' ἀνάπαφης ἤραξε τό τιμόνι, - ἄραξα στούς πέντε δρόμους·** 4) ἐξίσταμαι, εὑρίσκομαι ἐν ἀπορίᾳ, ἀμηχανῶ : **ἄραξαν τά μάτια μου κοιτάζοντας** || ἵσταμαι ἐνεός, μένω μὲ τὸ στόμα ἀνοικτό.

ἀράη 'Ησ. « **φιάλην καὶ ἀράκτην** ».

ἄραθα δημ. μόνον ἐν. φρ. **ἄραθα μάραθα** (ἀσυνάρτητος, μωρὰ πολυλογία).

ἀράθυμα ἐπίρρ. δημ. ὀργίλως, εὐεξάπτως.

ἀραθυμιά (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀράθυμου βλ.λ., τὸ εὐερέθιστον· 2) εἰδ. ἡ ἐξ ἀναμνήσεως ζωηρὰ ἐπιθυμία πράγματος ἢ πράξεως : **ἔχω ἀραθυμιά γιά γλέντι·** || εἰδ. ἡ ἔμμονος ἐπιθυμία ἐδέσματος ὑπὸ ἐγκύου γυναικός.

ἀράθυμος-η-ο δημ. **εὐέξαπτος**, εὐερέθιστος, ὀργίλος, ὀξύχολος : δ.τραγ. **γέρον ἄντρα μοῦ δίνουν κι εἶναι κι ἀράθυμος**, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ35 **τ' εἶν' ἀφηλά τά σύνορα κι ἀράθυμος δραγάτης·** || ὁ ἐξημμένος, ὁ ἀνυπόμονος : Σολωμ.'Απαντ.84 **τὴν ἀράθυμη φυχή του·** || εἰδ. ἐπὶ γυν. **ἀράθυμη** κ. **ράθυμη** ἡ ἐξησθενημένας **τὰς δυνάμεις** ἔχουσα : **ἀράθυμη σά νιόπαντρη γυναῖκα βαρεμένη.**

ἀραθυμῶ-άω δημ. γίνομαι ἀράθυμος βλ.λ., ἐξοργίζομαι, ἐξάπτομαι, θυμοῦμαι, χολοῦμαι : δ. τραγ. **κάπου μιά λιγερή, κάπου μιά μαυρομάτα | τὴν ἐμάλωσεν ἡ μητροπεθερά της | κι ἀραθύμησε καὶ στό γιαλό παγαίνει·** 2) σφοδρῶς, ἐμμόνως τι ἐπιθυμῶ : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ4 σήμερα **πῶχω τή γιορτή μου | κι ἀραθυμῶ χαρές στή γῆ.**

ἀραθυμώνω δημ. ἀραθυμῶ βλ.λ.

ἀραία ἐπίρρ. δημ. βλ. **ἀραιά.**

ἀραιά ἐπίρρ. δημ. κ. **ἀραία** ἀραιῶς βλ.λ. : φρ. **ἀραία, ἀραία καὶ πλατέα, νά φαινόμαστε καμιά πενηνταριά.**

ἀραιά (ἡ) ὡς οὐσ. βλ. ἀραιός 6)7).

ἀραιάκις ἐπίρρ. 'Ησ. « ὀλιγάκις ».

ἀραιανθής-οῦς-ές νεώτ. ὁ κατ' ἀραιὸν χρόνον ἀνθῶν, ἐκεῖνος οὗ τὰ ἄνθη εἶναι ἀραιὰ πρὸς ἄλληλα : **ἀραιανθής βότρυς.**

ἀραιΐδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογένεια πτηνῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν **ἀναρριχητικῶν** εἰς ἣν ὑπάγεται τὸ γένος **ἀρά** βλ.λ.

ἀραιογνωμόνιον (τὸ) ἀραιόμετρον βλ.λ.

ἀραιογνώμων (ὁ) ἀραιόμετρον βλ.λ.

ἀραιογραφία (ἡ) νεώτ. τὸ γράφειν **ἀραιῶς.**

ἀραιογραφῶ-έω νεώτ. γράφω ἀραιῶς.

ἀραιόδους-οντος (ὁ,ἡ) ὁ ἔχων ἀραιοὺς ὀδόντας : 'Αριστλ.Ζ1 501 Β 23.

ἀραιόθριξ-τριχος (ὁ,ἡ) κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἀραιάς οὐχὶ πυκνὰς τρίχας· 'Ησ. ἐν λ. **φεδνή.**

ἀραιόθυρα (ἡ) 'Αρχ.Λεξ. « θύρετρα ».

ἀραιοκατοικοῦμαι-έομαι κατοικοῦμαι ἀραιῶς : **ἀραιοκατῳκημένη χώρα.**

ἀραιοκήλη (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ὄγκος οὐχὶ κακοήθης ἐπὶ τοῦ τραχήλου σχηματιζόμενος.

ἀραιομετρία (ἡ) νεώτ. φυσ. ὁ προσδιορισμὸς δι' ἀραιομέτρου τῆς πυκνότητος τῶν ὑγρῶν καὶ τῆς περιεκτικότητος τῶν διαλυμάτων.

ἀραιομετρικός-ή-όν νεώτ. ὁ τοῦ ἀραιομέτρου ἢ ὁ τῆς ἀραιομετρίας, ἤτοι ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναγόμενος εἰς αὐτά : **ἀραιομετρική συσκευή.**

ἀραιόμετρον (τὸ) νεώτ. φυσ. ὄργανον χρήσιμον εἰς ἀραιομετρίαν βλ.λ.

ἀραιόξενος (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. παραλλαγὴ τοῦ ὀρυκτοῦ δεκλοαζίτου.

ἀραιόπορος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἀραιοὺς πόρους : 'Αλέξ.'Αφρ.Προβλ.1,2.

ἀραιοπυκνόμετρον (τὸ) νεώτ. ἄλλως συνηθέστ. ἀραιόμετρον βλ.λ.

ἀραῖος-α-ον θηλ. κ. **-ος** (ἐν Σοφ.'Αντ.867) (ἀρά) ὁ καθ' οὗ ἀπηυθύνθησαν ἀραί, ὁ κατηραμένος :

Αἰσχ.Ἐπτ.898 **πότμος ἀραῖος ἐκ πατρός**· || π.Σοφ. ΟΤ 276 **ὥσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες** (Εὐστ. « ὥσπερ με εἷλες διὰ τῆς ἀρᾶς », ὅπως μὲ ἐδέσμευσας διὰ τῆς κατάρας)· 2) ὁ πρὸς ὃν ἀπευθύνονται ἀραί, ἱκεσίαι· συνών. ἱκέσιος : Σοφ.Φιλ.1181 **μή, πρὸς ἀραίου Διός, ἔλθῃς, ἱκετεύω**· 3) ἐνεργ. ὁ φέρων κατάραν, ὀλέθριος, βλαβερός : Αἰσχ.Ἀγ.236 **φθόγγον ἀραῖον οἴκοις**, Πλάτ.Νόμ.931 C **ἀραῖος γονεὺς ἐκγόνοις ὡς οὐδεὶς ἕτερος ἄλλος.**

ἀραιός-ά-ό(ν) κ. νεώτ., δημ. θηλ. κ. -ή ὁ λεπτός, ὁ ἀδύνατος : Ἰλ.Ε 425 **καταμύξατο χεῖρα ἀραιὴν** (τὴν λεπτήν, ἁβρὸν χεῖρα τῆς Ἀφροδίτης), αὐτ.Π 161 **λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ** (περὶ λύκων), αὐτ.Σ 411 **ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί** (ἐπὶ τῶν ἰσχνῶν ποδῶν τοῦ Ἡφαίστου)· 2) ὁ οὐχὶ πλατύς, ὁ στενός, ἐπὶ στομίου λιμένος : Ὀδ.Κ 90 **ἀραιὴ δ' εἴσοδός ἐστιν**· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πυκνός, ὁ μὴ εἰς συνεχές τι καὶ συναφὲς ὅλον συγκεκροτημένος, ὁ ἐμφανίζων κενὰ κατὰ τόπους διαστήματα, συνών. δημ. ἀριός, ἀρύς, ἀνάριος : Ξεν.Λακ.11,6 **φάλαγγες ἀραιαί τε καὶ βαθύτεραι** (αἱ μὴ ἐν συνεχείᾳ ἀλλήλων τεταγμέναι, ἀλλ' ἔχουσαι μεγαλύτερον βάθος), Ἀριστλ. Χρωμ.797 Β 27 **ἀραιαὶ τρίχες**, Πολυδ.2,94 **ἀραιοὶ ὀδόντες**, - στρατ. **ἀραιὸς σχηματισμός**, - ναυτ. **ἀραιὰ τάξις πλοίων**, - **ἀραιαὶ οἰκοδομαί**, - **ἀραιὰ δίκτυα**, - **ἀραιὸ χτένι**, - **ἀραιὰ ἢ ἀριὰ κλωνάρια**, παροιμ. **ὅσο ἀριὰ φυτεμένα τὰ σκόρδα τόσο χονδραίνουν** (ὅσον ὀλιγώτεροι οἱ ἐπαγγελλόμενοι ἔργον τι τόσον πλείονα ἐξ αὐτοῦ καρποῦνται)· 4) εἰδ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ σῶμα, ὁ μὴ σύστασιν ἐν πυκνῇ συνεχείᾳ ἔχων, ὁ ἐμφανίζων ἐν τῇ συστάσει του διάμεσα κενά, ὁ πορώδης : Ἱππ.Ἀφ.5,71 **ἀραιὸν δέρμα**, αὐτ.Ἄρθρ.33 **ἀραιὸν ὀστέον**· || κ. περὶ συστάσεως ἄλλων σωμάτων : Διόδ.Σ 3,14 **σπόγγοις ἀραιοῖς**· || νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ὑγρῶν, ὁ ὑπὲρ τὸ δέον ὑδαρής· κ. ἐπὶ ἀερίων, ἀντίθ. πυκνός, πηκτός : **ἀραιὸν γάλα**, - **ἀραιὰ ἀτμόσφαιρα**· 5) κ. νεώτ. κ. δημ. χρον. ἐν ποικίλαις χρ., ὁ κατὰ διαλείμματα, ὁ κατὰ χρονικὰ διαστήματα γενόμενος ἢ συμβαίνων, ὁ διαλείπων : Ἱππ.Ἐπιδ.1,26 Α **ἀραιὸν πνεῦμα** (βραδεῖα ἀναπνοή), Ἀρετ.47,7 **ἄσθμα ἀραιόν**, - **ἀραιὸς βήξ**, - **ἀραιαὶ ἐπισκέψεις** - **προσπάθειαι**· || ὅθ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὀλίγος, ὁ ἀσθενής, ὁ ἄτονος : Θεόφρ.Χρωμ.3 **διὰ τὸ παντελῶς ἀραιὰς ἀνακλᾶσθαι τὰς ἀκτῖνας** (ἀσθενεῖς), Θεόκρ.12,24 **ἀραιὰ δ' ἵκετο φωνὰ ἐξ ὕδατος**, - **ἀραιὰ χειροκροτήματα** (ὀλίγα ἢ ἄτονα), - **ἀραιοὶ ἐπισκέπται** (πολὺ ὀλίγοι)· 6) τὸ θηλ. ἀραιά ὡς οὐσ. κατὰ παράλειψιν τοῦ γαστήρ, τὸ κατώτατον μέρος τῆς κοιλίας, τὰ λαγαρά : Ῥοῦφ.Ὀνομ.171· 7) δημ. ὡς οὐσ. **ἀριά** (ἡ) τὸ ἀραιὸν κόσκινον, κρισάρα.

ἀραιόσαρκος-ον ὁ ἔχων ἀραιάν, ἤτοι πλαδαρὰν σάρκα· ἀντίθ. **πυκνόσαρκος** : Ἱππ.Γυν.1,1 **ἀραιοσαρκοτέρους τε καὶ ἀτροφωτέρους.**

ἀραιόσκιος-ον νεώτ. ὁ παρέχων ἀραιὰν σκιάν, ὁ μὴ δασύσκιος· 2) ὁ ὀλίγα ἔχων σύσκια μέρη, ἐπὶ τόπων, οἷον ὀρέων, κοιλάδων, ποταμίων ὀχθῶν.

ἀραιοστήμονος-ον σχόλ. ἀραιόστημος βλ.λ.

ἀραιόστημος-ον κ. **ἀραιοστήμονος** ὁ ἔχων ἀραιοὺς στήμονας, ὁ μὴ ἔχων πυκνὴν ὕφανσιν, ὁ ἀγανός : σχόλ.Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.2,235,22 **λεπτόν τε καὶ ἀραιοστήμονον ὕφασμα**· || Ἡσ. ἐν λ. μανόστημος « ἀραιόστημος ».

ἀραιόστυλος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἀρχιτεκτ. ὁ ἔχων ἀραιοὺς τοὺς στύλους, ἐπὶ ναῶν, εἰς οὓς τὸ μετακιόνιον ἦτο μεγαλύτερον τῶν τριῶν κάτω διαμέτρων τοῦ κίονος : Βιτρ.3,2.

ἀραιοσύγκριτος (ὁ,ἡ) μτγν. **εὐδιάπνευστος** βλ.λ., ὁ ἀραιὰν τὴν σύστασιν, ὁ **ἐλευθέραν τὴν ἐκπνοήν**, τὴν διαπνοὴν ἔχων : Γαλ.6,171.

ἀραιότης-ητος νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀραιοῦ βλ.λ.

ἀραιότρητος-ον μτγν. ὁ ἀραιῶς τετρυπημένος, ὁ κατ' ἀραιὰ διαστήματα ἔχων ὀπάς.

ἀραιοϋφής-οῦς-ές ὁ ἀραιὸν ὑφὴν ἔχων, ὁ ἀραιῶς ὑφασμένος : **ὕφασμα ἀραιοϋφές.**

ἀραιόφθαλμος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἀραιοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων, ποὺ ἔχει λίγα μάτια, μπουμπούκια, ἰδίως περὶ κλήματος ἀμπέλου : Γεωπ.5,8,2 **ἀραιόφθαλμον κλῆμα.**

ἀραιόφυλλος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἀραιά, ὀλίγα φύλλα : Ζωναρ.ἐν λ. **μανόφυλλον « ἀραιόφυλλον**· μανὸν γὰρ τὸ ἀραιόν· οὕτως Ὧρος ὁ Θηβαῖος »: **ἀραιόφυλλον δένδρον.**

ἀραίρηκα ἰων. ἀντὶ **ᾕρηκα**, ἐνεργ. παρακ. τοῦ **αἱρῶ** βλ.λ.

ἀραίρητο ἰων. ἀντὶ **ᾕρητο** γ' ἑν. πρόσ. τοῦ παθ. παρακ. **τοῦ αἱρῶ** βλ.λ.

ἀραΐστος-η-ο δημ. κ. **ἀράγιδος** ἀρραΐστος βλ.λ.

ἀραΐτζῆς (ὁ) δημ. (τουρκ.) ὁ κατ' ἐπάγγελμα συλλέγων ἐκ τῶν ἐκριφθέντων ἢ τῶν ὑπολειμμάτων πυρκαϊᾶς **τὰ ἐν αὐτοῖς κοσμήματα**, νομίσματα ἢ ἄλλα ἀντικείμενα· 2) μτφ. ὁ ἐπιτηδείως εἰς ἄλλων συναλλαγὰς παρεμβαίνων καὶ εἰς μικρὰ ἀπὸ τοῦ ἀσφαλοῦς ἀρκούμενος κέρδη, συγγ. φιλικατζῆς.

ἀραιῶ-όω κ. νεώτ., δημ. **ἀραιώνω**, παθ. ἀόρ. **ἠραιώθην**, δημ. **ἀραιώθηκα**, παθ. παρακ. ἠραίωμαι, δημ. μτχ. παθ. παρακ. **ἀραιωμένος** κ. ἀριεμένος καθιστῶ τι ἀραιὸν τὴν σύστασιν : Ἱππ.Φύσ.Παιδ.20 **οὐκ ἀραιοῖ τὴν ἐπιδερμίδα**, Ἀριστλ.Πρ.884 Α 27· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐγχέων ὕδωρ ἢ ἄλλο λεπτόρρευστον ὑγρὸν εἰς ἕτερον πυκνόρρευστον ὑγρὸν ἢ διάλυμα καθιστῶ τοῦτο ἀραιόν : Ἀριστλ.Κόσ. 394 Α 36 **ὑγροῦ οὔπω ἠραιωμένου**, - **ἀραίωσα τὸ σιρόπι μὲ νερό**· || εἰδ. ἐπὶ οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, ἐγχέων ὕδωρ ἐλαττῶ τοὺς βαθμοὺς τοῦ ἐν τῷ ποτῷ ἀλκοόλ : **πίνω τὸ οὖζο**, - τὸ **οὐΐσκι ἀραιωμένο**· || ἐπὶ παχυρρεύστων ὑγρῶν, **διὰ θερμάνσεως** καθιστῶ ἀραιοτέραν τὴν πυκνότητα· συγγ. ἀναλυῶ : **ζεσταίνοντάς το νὰ ἀραιώσῃς τὸ μέλι**· || κ. νεώτ. κ. δημ. κ. ἐπὶ ἀερίων, καθιστῶ τι ἀραιόν, οὐχὶ πυκνόν : Ἥρων Αὐτομ.208 Β **ἔχειν ἠραιωμένον τὸν ἀέρα**, - **ἀραιῶ τὸν ἐντὸς σφαίρας περιεχόμενον ἀέρα διὰ τῆς ἀεραντλίας**· 3) νεώτ. κ. δημ. αὐξάνω τὴν μεταξὺ ὁμοειδῶν πραγμάτων ἀπόστασιν ἢ τὸν μεταξὺ αὐτῶν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα : **ἀραίωσα τὰ καθίσματα**, - **τὰ λουλούδια τοῦ κήπου**, - **ἀραίωσε τὶς πατάτες νὰ μὴ σοῦ σαπίσουν**· || κ. ἐπὶ προσώπων ἐν ὁμ. σημ. : ὁ **λοχαγὸς ἠραίωσε τοὺς ἐν παρατάξει στρατιώτας**· || κ. ἀμτβ. : στρατ. παράγγελμα **ἀραιώσατε** (τεθῆτε εἰς μείζονα ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν· 4) μτφ. χαλαρῶ ἱμάντα, ζώνην, σχοινίον : **ἀραίωσε τὸ σκοινί**, - **ἀραίωσα τὸν κορσέ μου**· 5) νεώτ. κ. δημ. χρονικῶς, καθιστῶ τι ὀλιγώτερον συχνόν, οἷον πρᾶξιν, ἕξιν κττ. : **ἀραιῶ τὰς ἐπισκέψεις**, - **τοὺς περιπάτους**, - **ἀραιώνω τὰ παιγνίδια**· 6) ἀμτβ. καθίσταμαι σπάνιος, ἐλαττοῦμαι, ὀλιγοστεύω : **ἀραίωσαν τὰ χειροκροτήματα**, - **οἱ αὐτοκτονίες**, - **ἀραίωσαν οἱ πελάτες τοῦ γιατροῦ.**

ἀραιώδης-ους-ες μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀραιὸς τὴν σύστασιν, ὁ πορώδης : Γαλ.14,680.

ἀραίωμα-ατος (τό) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μεταξὺ σωμάτων κενός, εὔκαιρος χῶρος, τὸ ἄνοιγμα, τὸ χάσμα μεταξὺ πραγμάτων ἢ μεταξὺ τῶν μερῶν ἑνὸς πράγματος ἢ συνόλου πραγμάτων: Λουκ.Ἀλ.Ἱστ.1,30 **διὰ τῶν ἀραιωμάτων ἡ ναῦς εἰς τὰ ἔσω διεξέπεσεν**, Διόδ.Σ 1,39 **διὰ τῶν κατὰ τὴν γῆν ἀραιωμάτων**, Στράβ.4,195 **διόπερ οὐ συνάγουσι τὰς ἁρμονίας τῶν σανίδων, ἀλλ' ἀραιώματα καταλείπουσι**, - **εἰς τὰ πυκνὰ δάση ἐπιβάλλεται νὰ γίνωνται δι' ἀποφιλώσεως ἐνδιάμεσα ἀραιώματα**· || νεώτ. κ. δημ. ναυτ. διάστημα, δι'

οὗ χωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων τὰ ἐγκοίλια (στραβόξυλα) καὶ οἱ νομεῖς (πόατες)· || νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ τυπογραφίᾳ, τὸ διάστιχον βλ.λ. ἢ διάστημα βλ.λ., δι' ὧν ρυθμίζονται τὰ μεταξὺ τῶν στίχων καὶ τῶν λέξεων κενὰ κ. τὸ ἀποτέλεσμα τῆς οὕτω γινομένης ἀραιώσεως : **οἱ σελίδες - οἱ ἀράδες ἔχουν πολλὰ ἀραιώματα**· 2) ἡ χαλαρὰ σύστασις, τὸ πλαδαρόν, τὸ οἱονεὶ πορῶδες : Ἥρων Αὐτομ. 208 **διὰ τῶν ἀραιωμάτων τῆς σαρκός, ἃ δὴ ἀθεωρήτους τόπους καλοῦμεν**· 3) νεώτ. κ. δημ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀραιῶ βλ.λ., ἡ ἀραίωσις : **τὸ ἀραίωμα τῶν δένδρων, - τῶν ἀνθέων, - τοῦ σιροπιοῦ, - τῶν σελίδων**· κ. ἐν χρον. σημ. : **τὸ ἀραίωμα τῶν ἐπισκέψεων, - τῶν μαθημάτων, - τῶν συναντήσεων,** βλ. κ. ἀραιῶ.

ἀραιώνω δημ. ἀραιῶ βλ.λ.

ἀραιῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. **ἀραιά, ἀριά, ἀνάραια κ. ἀνάρια** βλ.λ. ἐν χρον. σημ. κατὰ λίαν χαλαρὰν συνέχειαν, μὲ διαλείψεις, κατὰ διαλείμματα, οὐχὶ κατὰ συχνὰ χρονικὰ διαστήματα, σπανίως· ἀντίθ. πυκνῶς, ἐπαλλήλως, συνεχῶς : Ἱππ.Φυσ.Παίδ. 24 **ἢν δὲ ξηρὰ ἔῃ καὶ ἀραιῶς** (περὶ τῶν σφυγμῶν), Ἱππιατρ.71,16 **ὅταν βήσσῃ ἀραιῶς, - προσβολαὶ ἐπιληψίας ἀραιῶς συμβαίνουσαι,** ἐν ᾗ σημ. τὸ δημ. ἀριὰ βλ.λ., ἰδίως ἐν τῇ φρ. **ἀριὰ καὶ ποῦ**· 2) ἐν τοπ. σημ. κατὰ παρεμβολὴν κενοῦ διαστήματος, εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς σώματος ἀπὸ ἄλλου ἢ τῶν μερῶν ἑνὸς σώματος πρὸς ἄλληλα : Σουΐδ. « εὗρον δὲ τὴν θύραν τοῦ μνήματος ἀραιῶς ἐπικειμένην » («μὴ ἡρμοσμένως» οὐχὶ ἑρμητικῶς)· 3) νεώτ. κ. δημ. ἐν τοπ. κ. τροπ. σημ. κατὰ διαστήματα ὄχι πυκνά : **ἀραιῶς διατεταγμένος ἔπλεεν ὁ στόλος, - ἀραιὰ φύτεψες τὶς συκιές**· 4) ἐπὶ ὑγρῶν καὶ ἀερίων, οὐχὶ πυκνῶς, ἐν ἀραιᾷ διαλύσει, ἐν μικρᾷ ποσότητι : **ἅλας ἀραιῶς διαλελυμένον ἐν ὕδατι.**

ἀραίωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. δημ. -η ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀραιῶ βλ.λ., τὸ νὰ καταστῇ τι ἀραιόν, χαλαρὸν ἢ διαλεῖπον τὴν σύστασιν, οἱονεὶ πορῶδες· ἀντίθ. ἡ πύκνωσις : Ἐπίκ.Φύσ.14 ἀπ.11, Ἀριστλ.Κόσ.4,4 **γίνεται δὲ** (ἡ ὁμίχλη) **ἤτοι ἐξ ἀραιώσεως ἀρχῆς νέφους ἢ ἐξ ὑπολείμματος,** Ἡρόδ. π. Ὀρειβ.2, 372 **ἀραίωσίς τε καὶ χάλασις**· || νεώτ. κ. δημ. ἐλάττωσις τῆς πυκνότητος ὑγροῦ τῇ ἐγχύσει ἑτέρου· || νεώτ. κ. δημ. κ. ἡ ἐλάττωσις τῆς πυκνότητος ἀερίου εἴτε δι' αὐξήσεως τοῦ ὄγκου ἄνευ μεταβολῆς τοῦ βάρους εἴτε δι' ἀπορροφήσεως : **ἡ ἀραίωσις τοῦ ἐν σφαίρᾳ ἀέρος δι' ἀεραντλίας**· 2) ὁμ. νεώτ. κ. δημ. ἡ αὔξησις τῆς μεταξὺ προσώπων ἀποστάσεως : **ἡ ἀραίωσις τῶν παρατεταγμένων ἀνδρῶν τῆς φρουρᾶς**· || ἐπὶ πληθυσμοῦ χώρας, ἡ ἐλάττωσις τῆς πυκνότητος αὐτοῦ : **ἡ ἀραίωσις τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας ἕνεκα τῆς ἐξ αὐτῆς μεταναστεύσεως**· || ἐπὶ ὁμοειδῶν πραγμάτων κατὰ τὴν αὐτ. σημ. : **ἡ ἀραίωσις τῶν ἐν τῷ ἀγρῷ δένδρων**· || ἐν τῇ δασονομίᾳ **ἀραίωσις δάσους** (ἡ δι' ὑλοτομίας ἀφαίρεσις τῶν συστάδην ἢ τῶν κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν ἀποξηραινομένων ἢ μὴ ἐπαρκῶς ἀναπτυσσομένων κορμῶν)· 3) ἀμτβ. τὸ εἶναί τι ἀραιόν, χαλαρὸν τὴν σύστασιν, τὸ πορῶδες : Ἱππ. Ὀστ.13 **ἐν εὐρυχωρίῃ καὶ ἀραιώσει σπλάγχνου** (περὶ τῶν πνευμόνων)· 4) νεώτ. κ. δημ. χρονικῶς, τὸ νὰ εἶναί τι ὀλιγώτερον συχνὸν ἢ πρότερον, οἷον πρᾶξις, ἕξις κττ. : **ἡ ἀραίωσις τῶν ἐπισκέψεων, - τῶν δοσοληψιῶν, - τῶν μαθημάτων, - τῶν ἐπιδημικῶν νόσων.**

ἀραιωτικός-ή-όν ὁ δυνάμενος νὰ ἀραιοῖ, ὁ ἀραίωσιν βλ.λ. ἐπιφέρων, ὁ εἰς ἀραίωσιν ἀναφερόμενος : Διοσκ.1,75 ἀραιωτικὴ ὑγρῶν.

ἀραιωτικῶς νεώτ. ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἐπιφέροντα ἀραίωσιν : **τὸ ὕδωρ ἐνεργεῖ ἀραιωτικῶς.**

ἀρακάν (ἡ) νεώτ. βαρβαρική τις γλῶσσα λαλουμένη ἐν Βιρμανίᾳ νοτιοδυτικῶς τῆς Βεγγάλης.

ἀρακάρι (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν **ἀναρριχητικῶν** τῆς οἰκογενείας τῶν **ρσμφιστιδῶν** ἰθαγενὲς τῆς τροπικῆς Ἀμερικῆς.

ἀρακάς (ὁ) δημ. βοταν. τὸ φυτὸν πίσον τὸ ἥμερον καὶ ὁ τούτου καρπός· ἄλλως δημ. **μπιζέλι, μπίζι, ἀράκι**· 2) τὸ φυτὸν λάθυρος ὁ ἥμερος καὶ ὁ τούτου καρπός, ἐξ οὗ παρασκευάζεται ἡ φάβα, ἄ. λαθούρι.

ἄρα-κατάρα δημ. φρ. κ. **ἄρα καὶ κατάρα** τὸ ἄρα ἀντὶ ἀρὰ βλ.λ. κατὰ παρήχησιν καὶ πρὸς ἐπίτασιν τοῦ κατάρα, τῆς φρ. πάντοτε συναπτομένης μετὰ προτάσεως ἀπαγορευτικῆς, ἀρνητ. ἢ ὑποθετ. ἢ θετ. ἐκφερομένης : **ἄρα κατάρα θ' ἀφήσω στὰ παιδιά μου νὰ μὴ φιλιώσουνε μ' αὐτόν, - ἄρα καὶ κατάρα νά 'χῃς ἂν τὸ κάνῃς αὐτό.**

ἀράκη (ἡ) μτγν. ἡ φιάλη, ἡ μπουκάλα· Ἡσ. ἐν λ. ἀράη « φιάλη, καὶ ἀράκτην » : Ἀθήν.11,502 Β **Αἰολεῖς τὴν φιάλην ἀράκην καλοῦσιν** (κῶδ. ἀρακίν).

ἀράκι (τὸ) δημ. βοταν. ὁ ἀρακάς βλ.λ. 1) : **ἔσπειρα πρώιμα ἀράκια καὶ πισάρες.**

ἀρακικός-ή-όν ὁ ἐπὶ τοῦ ἀράκου βλ.λ. ἢ ὁ ἐξ αὐτοῦ προερχόμενος : Πάπ. **ἀρακικὸς φόρος.**

ἀράκιον (τὸ) μτγν. ἄ. ἀρακίσκος ὑποκορ. τοῦ ἄρακος βλ.λ. : Γαλ.13,68.

ἀρακίς-ίδος (ἡ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ **ἄρακος** βλ.λ., ἄλλως **ἀρακίσκος** : Γαλ.19,85.

ἀρακίσκος (ὁ) κ. ἀράκιον ὑποκορ. τοῦ **ἄρακος** βλ.λ. : Γαλ. (λεξ. Ἱππ.) 9,85.

ἀρακλινό (τὸ) δημ. βοταν. ποικιλία κεφαλληνιακῆς μαύρης σταφυλῆς ἐκ τῆς περιοχῆς τοῦ Ἡρακλείου (Ἀρακλιοῦ) χρησίμου εἰς οἰνοποίησιν.

ἀρακόδη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ζωνοσκωλήκων τοῦ ἀθροίσματος τῶν πολυχαιτιδῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **εὐνικιδῶν** βιοῦν εἰς διαφόρους θαλάσσας.

ἀρακοειδῆ (τὸ) νεώτ. παλαιοφ. κατηγορία σπαδικανθῶν μονοκοτυληδόνων φυτῶν ἀναφαινομένων κατὰ τὴν τριτογενῆ περίοδον ἐν Βραζιλίᾳ.

ἄρακος (ὁ) κ. νεώτ. εἶδος λαθύρου κ. ὁ τούτου καρπός (ὄσπριον) ἐκ τοῦ ὁποίου παρασκευάζεται ἡ λέκιθος (εἶδος φάβας), δημ. ἀρακάς, λαθούρι : Ἀριστφ.ἀπ.364, Γαλ.6,524· 2) φυτὸν ἐλλοβόκαρπον, ἤτοι ὁ βίκος ὁ χισώδης, κατὰ διάφ. δὲ ἐκδοχὴν τὸ πίσον τὸ ἀρουραῖον : Θεόφρ. Φ18,8,3· 3) Ἡσ. « **ἄρακος**· ἱέραξ. Τυρρηνοί ».

ἀρακόσπερμον (τὸ) Πάπ. σπέρμα ἀράκου βλ.λ.

ἀρακόσπορος-ον Πάπ. ὁ ἐσπαρμένος δι' ἀράκου βλ.λ.

ἀρακόχερσος-ον Πάπ. ἐπὶ ἀγροῦ, ὁ χέρσος καὶ πρόσφορος εἰς σπορὰν ἀράκου **βλ.λ.**

ἀρακτῆρα Ἡσ. « ἀμελκτῆρα ».

ἀράκτης Ἡσ. ἐν λ. **ἀράη** βλ. λ.

ἀρακτόν (τὸ) μτγν. π.Διοσκ.5,114 « **τὸ κατὰ σταλαγμὸν διηθουμένων ὑγρῶν εἴς τινας ὑπονόμους συνιστάμενον χάλκανθον** ».

ἀρακώδης-ους-ες μτγν. ὁ ὅμοιος ἀράκῳ βλ.λ.· || τὸ οὐδ. **-ῶδες** ὡς οὐσ. τὸ φυτὸν βίκος ὁ ἀμφίκαρπος.

ἀραλία (ἡ) νεώτ. δημ. **ἀράλια** βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. **τῶν ἀραλιοειδῶν**· ὁ φλοιὸς τῆς ρίζης ἑνὸς εἴδους εἶναι θεραπευτικῶς χρήσιμος.

ἀραλιίνη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. γλυκοζίτης ἐν τῷ φλοιῷ τοῦ φυτοῦ ἀραλία ἡ ἀκανθώδης.

ἀραλίκι (τὸ) δημ. (τουρκ.) ρωγμή, χάσμα ἐπὶ τοίχου, θύρας κττ. ἢ γεν. μεταξὺ πραγμάτων στενῶς πρὸς ἄλληλα συνηρμοσμένων, χαραμάδα : **παρακαλούθησα τὸν κλέφτη ἀπὸ τὸ ἀραλίκι ἑνὸς παλιότοιχου**· 2) μτφ. πρόσφορος περίστασις, εὐκαιρία : **μόλις βρῶ ἀραλίκι θὰ τοῦ κάμω κουβέντα**· 3) κατὰ παρετυμολογίαν πρὸς τὸ ἀραιός, ἡ ἐκ τῆς ἀραιώσεως εὐρυχωρία : **ἅμα φύγουν μερικοὶ θὰ γένῃ ἀραλίκι γιὰ νὰ μπῆτε καὶ σεῖς.**

ἀραλίνη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. γλυκοζίτης **ἐξαγόμενος** ἐκ τῶν φύλλων εἴδους ἀραλίας βλ.λ.

ἀραλιοειδῆ (τὰ) νεώτ. βοταν. οἰκογένεια δικοτυληδόνων θαμνωδῶν δένδρων ρητινούχων τῆς τάξεως τῶν **σκιαδιανθῶν**, τῶν τροπικῶν κυρίως χωρῶν.

ἀραλιόφυλλον (τὸ) νεώτ. παλαιοφ. γένος χωριστοπετάλων δικοτυληδόνων φυτῶν, ἐκ τῆς ὁμοιογενείας τῶν **ἀραλιωδῶν**.

ἀραλίοφις (ἡ) νεώτ. παλαιοφ. γένος χωριστοπετάλων δικοτυληδόνων **φυτῶν** τῆς ὁμοιογενείας τῶν **ἀμπελωδῶν**.

ἀραλιώδη (τὰ) νεώτ. βοταν. κ. **ἀραλιοειδῆ** βλ.λ.

ἄραμα Ἡσ. « βόρβορος ».

ἀραμάδα (ἡ) δημ. ἡ χαραμάδα, τὸ ἀραλίκι βλ.λ.|| : Ἐρωτόκρ.Γ 1608 **τσ' ἀγάπης ὡς κι ἃ χώνεται, 'πὸ τσ' ἀραμάδες μπαίνει.**

ἀραμαΐζω νεώτ. φέρομαι ὡς οἱ Ἀραμαῖοι ἢ διάκειμαι συμπαθῶς πρὸς αὐτούς· 2) λαλῶ τὴν ἀραμαϊκὴν γλῶσσαν ἢ καταγίνομαι εἰς μελέτην αὐτῆς.

ἀραμαϊκός-ή-όν νεώτ. ὁ τῶν Ἀραμαίων, ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναγόμενος εἰς τοὺς Ἀραμαίους : ἀραμαϊκὴ **θρησκεία, - γλῶσσα.**

ἀραμαϊσμός (ὁ) νεώτ. τὸ ἀραμαΐζειν.

ἀραμαϊστί ἐπίρρ. νεώτ. ἐν τῇ ἀραμαϊκῇ γλώσσῃ.

ἄρα-μάρα δημ. συνήθ. ἄρες-μάρες βλ.λ.

ἀράμευ Ἡσ. « μένειν ».

ἀράμεναι Ἡσ. « ἡσυχάζειν ».

ἀράμενοι Ἡσ. « τὰ ἀπόχυτα ὕδατα ».

ἀραμένος-η-ο κ. **ἀραγμένος** δημ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ **ἀράζω** βλ.λ.

ἀραμίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν **τῆς** οἰκογενείας τῶν **ραλλιδῶν** ἐν Ν. Ἀμερικῇ.

ἀράμνια (ἡ) δημ. βοταν. τὸ φυτὸν λύκιον τὸ εὐρωπαϊκόν, ἄ. ἀραμνιά, ράμνος, ἄραμνος, ρεμνός, ἀσπάλαθος, ἄντρακλας.

ἀραμνιά (ἡ) δημ. βοταν. κ. **ἀράμνια** βλ.λ.

ἄραμνος (ὁ) δημ. βοταν. κ. **ἀράμνια** βλ.λ.

ἀραμόν ἄκλ. νεώτ. (γαλλ.) ποικιλία τῆς οἰνοφόρου ἀμπέλου λίαν διαδεδομένη **εἰς** τὴν Γαλλίαν.

ἄραμος Ἡσ. « ἐρωδιός ».

ἀραμπαδιά (ἡ) δημ. πλῆρες φορτίον ἑνὸς ἀραμπᾶ βλ. λ.· συνών. ἁμαξιά : **μιὰ ἀραμπαδιὰ σανό, - ξύλα.**

ἀραμπαδόξυλο (τὸ) κ. **ραμπαδόξυλο** δημ. ξύλινος στειλεὸς δι' οὗ συγκρατεῖται τὸ κύριον μέρος διτρόχου φορτηγοῦ ἁμάξης (ἀραμπᾶ) καὶ οὗ ἀποσυρομένου κλίνει τοῦτο πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ οὕτως αὐτομάτως ἀπορρίπτεται τὸ φορτίον αὐτοῦ ἰδίως τὸ ἐκ λίθων, ἄμμου, ξύλων κτλ.· || συνεκδ. ρόπαλον : **θὰ σᾶς πάρω μὲ τὸ ἀραμπαδόξυλο.**

ἀραμπᾶς (ὁ) μσν. κ. δημ. (τουρκ.) φορτηγὸν τετράτροχον ἢ δίτροχον ὄχημα συρόμενον ὑπὸ βοῶν ἢ ἵππων : Χρον.Μωρ 3,10 ὡς **εἰς** τὴν **Βλαχία ἔστειλε νὰ ἔρθουν ἀραμπάδες νὰ κουβαλήσουν εἰς τὸν Μωριὰ κανόνια καὶ μπάλες**· || γεν. φορτηγὸς ἅμαξα, κάρρο : δ.τραγ. **ἀραμπᾶς περνάει τὸ χῶμα τρίβεται,** παροιμ. **κυνηγάει τὸ λαγὸ μὲ τὸν ἀραμπᾶ, - μὲ τὸν ἀραμπᾶ ὁ λαγὸς δὲν πιάνεται** (ἐπὶ τῶν ζητούντων νὰ ἐπιτύχωσί τι ἐν ραστώνῃ, δθ. ματαίως).

ἀραμπατζῆς (ὁ) δημ. (τουρκ.) ὁ ὁδηγὸς ἢ ἰδιοκτήτης φορτηγοῦ ἁμάξης, ἀραμπᾶ βλ.λ.· || κ. γεν. ὁ καρραγωγεύς· || εἰρ. ἐπὶ ἀδεξίων σωφέρ.

ἀράνη Ἡσ. « μεσάγκυλον ».

[ἄ]ραν[ι]ς Ἡσ. « ἔλαφος ».

ἀράνκα δημ. ναυτ. ἐπὶ ἑνετοκρατίας παράγγελμα διὰ τὴν ἐρρύθμως καὶ ἐντὸς δεδομένου χρόνου ἐκτέλεσιν ὑπὸ τροῦ ἐρέτου τοῦ μεγίστου δυνατοῦ ἀριθμοῦ ἐρετμῶν, κωπηλασιῶν.

ἀραντίειος-ον νεώτ. ἀνατομ. ὁ ἐκ τοῦ ἀνατόμου Arantius λαβὼν τὸ ὄνομα : **ἀραντίειος κοιλία** βόθριον κατὰ τὴν κορυφὴν **τοῦ** γραφικοῦ καλάμου ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ· || **ἀραντίειον φῦμα** μικρὰ ἐξοχὴ τοῦ ἐλευθέρου χείλους τῶν μηνοειδῶν βαλβίδων τοῦ ἀορτικοῦ στομίου· || **ἀραντίειος πόρος** φλέψ τις τοῦ σώματος τοῦ ἐμβρύου.

ἀραντίζω δημ. ραντίζω βλ.λ. : **ἀραντίζει ὁ παπᾶς** τὴν ἡμέρα **τοῦ** ἁγιασμοῦ· || φεκάζω, καταβρέχω διὰ καταβρεκτῆρος : **ἀραντίζω γιὰ νὰ κατακάτσῃ ἡ σκόνη.**

ἀράντισιν Ἡσ. « Ἐρινύαι, Μακεδόνες ».

ἀράντισμα (τὸ) δημ. τὸ ράντισμα βλ.λ.

ἀραντιστήρι (τὸ) δημ. τὰ ροντιστήρι βλ.λ.

ἀραντός-ή-ό δημ. ὁ ὑδαρής, ὁ νερουλός.

ἄραξ-ακος (ὁ) μτγν. ὁ ἄρακος βλ.λ. : Πάπ.,Κλήμ. Ἀλεξ.338 **πίσον καὶ ἄρακα.**

ἄραξα (ἡ) μτγν. βοτάνη τις φυομένη ἐν τῷ Ἀράξῃ ποταμῷ : ΨΠλούτ.Ποτ.23,2 **βοτάνη ἄραξα καλουμένη τῇ διαλέκτῳ τῶν ἐγχωρίων, ἥτις μεθερμηνευομένη λέγεται μισοπάρθενος.**

ἀραξιά (ἡ) δημ. ἡ ἀγκυροβολία, τὸ ἄραγμα.

ἄραξις-εως (ἡ) μτγν. ἡ σύγκρουσις : Κάσσ.Πρ 25· 2) εἶδος ἄρτου παρ' Ἀθαμᾶσι: Ἀθήν.3,114 Β.

ἀραξίχειρος-ον ὁ διὰ τῶν χειρῶν κρουόμενος : ΑΠ 6,94 **ἀραξίχειρα τύμπανα.**

ἀραξοβόλι (τὸ) δημ. μέρος ὑπήνεμον παρὰ τὴν ἀκτήν, ὅπου δύνανται νὰ ἀγκυροβολήσωσι πλοῖα, ὅρμος, ἀγκυροβόλιον : δ.δίστ. **σ' ἀραξοβόλι βγήκασι | καὶ στὸ χορὸν ἐμπήκασι,** Σάρρ.Εὐρ.ΙΤ 8 **γιὰ τὴν αἰτία τῆς Ἑλένης μ' ἔσφαξε | στ' ἀραξοβόλια τῆς Αὐλίδας τ' ἀκουστά**· || μτφ. καταφύγιον : **νὰ βρῶ κοντά σου ἀραξοβόλι.**

ἀράομαι ποι. βλ. **ἀρῶμαι-ἄομαι.**

ἀραουκαρία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς τάξεως τῶν **κωνοφόρων,** ἀειθαλὲς ὑψίκορμον δένδρον ἰθαγενὲς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς καὶ τῶν νήσων τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ· **ἄ. ἀρωκαρία ἢ ἀρωκάρια.**

ἀραουναϊκὴ γλῶσσα (ἡ) νεώτ. γλῶσσα τῶν ἰθαγενῶν τῆς νήσου Μαράχο ἤδη μὴ ὁμιλουμένη πλέον.

ἀράπα (ἡ) δημ. τὸ θηλ. τοῦ **ἀράπης** βλ.λ. ἄ. ἀραπίνα· 2) συνεκδ. ζῷον ἔχον χρῶμα μέλαν καὶ δὴ ἡμίονος, πρβλ. ἀράπω· || ἐπίρρ. εἰς τὴν φρ. **ἀλ' ἀράπα** ἀράπικα βλ.λ.(ι) κ.3).

ἀραπαΐμα (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **τελεοστέων** τῆς οἰκογενείας τῶν **ὀστεογλωσσιδῶν** σύνηθες εἰς τὰ γλυκέα ὕδατα τῆς Γουϊάνας καὶ τῆς Βραζιλίας.

ἀραπάκης οὐδ. **-άκι** δημ. ὁ μικρὸς ἀράπης βλ.λ.· || τὸ οὐδ. μικρὸς παῖς ἀράπη· || **συνεκδ.** ὁ φύσει μελαψὸς ἢ ὁ προσωρινῶς, οἷον ἐξ ἐπιδράσεως τοῦ ἡλίου, μελαψὸς παῖς : **τὰ παιδιὰ ὅλη μέρα παίζοντας στὴν ἀμμουδιὰ γίνηκαν ἀραπάκια.**

ἀράπης-σ-άκι πληθ. **-ηδες** κ. **-άδες** δημ. θηλ. κ. ἀραπίνα κ. εἰδ. **ἀράπισσα** βλ.λ. ὁ εἰς τὴν αἰθιοπικὴν φυλὴν ἀνήκων, μαῦρος ἢ μελαψός : **οἱ Σουδανέζοι, - οἱ Σενεγαλέζοι εἶναι ἀραπάδες, - ἦρθε ἕνας Σουδανέζος ἀράπης,** φρ. εἶναι μαῦρος σὰν ἀράπης, παροιμ. **τὸν ἀράπη κι ἂν λευκάνῃς ἄδικα τὸν κόπο χάνεις** (ἐπὶ τῶν ματαίως προσπαθούντων νὰ διορθώσωσιν ἀνθρώπους ἀδιορθώτους)· || συνεκδ. ὁ λίαν μελαψός, ὁ πολὺ μελαχρινός : **ὅλες οἱ κόρες του εἶναι ἀραπίνες**· || μτφ. ὡς φόβητρον τῶν μικρῶν παιδιῶν, μπαμπούλας : **μὴν κλαῖς γιατὶ θὰ σὲ φάῃ ὁ ἀράπης**· || μτφ. ὁ ἀποτυχὼν κατὰ τὰς ἐκλογάς, ὁ λαβὼν πολλὰς μαύρας ψήφους : **τόνε βγάλαμε ἀράπη.**

ἀραπιά (ἡ) δημ. ἡ χώρα ἣν οἰκοῦσιν οἱ ἀραπάδες, οἱ τῆς αἰθιοπικῆς φυλῆς μαῦροι ἢ μελαψοί, ἤτοι ἡ Ἀφρικὴ ἐν συνόλῳ : δ.τραγ. **θέλω νὰ πάω στὴν Ἀραπιὰ νὰ πιάσω ἕνα** πουλάκι· || εἰδ. ἡ Αἴγυπτος, πρβλ. Μπαρμπεριά : δ. τραγ. **στὴν** Μπαρμπεριὰ **τὸν πήρανε, στὴν** Ἀραπιά

τὸν πᾶσι˙ || εἰδ. σπαν. κ. ἡ Ἀραβία˙ 2) συνεκδ. ὡς ὄνομα περιληπτικὸν τῶν αἰθιοπικῶν φυλῶν: **ἔζησε μὲ τὴν ἀραπιά˙** || εἰδ. κ. στρατὸς ἢ συρφετὸς ὁπλιτῶν αἰγυπτίων: δ.τραγ. **φέτος μᾶς ἦρθ' ἡ ἀραπιὰ καὶ κόβει καὶ σκλαβώνει˙** 3) μτφ. ἐν ποικίλαις ἐκφοραῖς, οἷον: παροιμ. **ἡ ἀραπιὰ θρέφει τὸ γύφτο** (περὶ τοῦ ἐξ ἀσβόλης μελαφοῦ γινομένου σιδηρουργοῦ, ὑποδηλουμένου οὕτως ὅτι μόνον διὰ τῆς ἐργασίας ἔστω καὶ βαρείας ἢ ὀχληρᾶς προκόπτει τις), φρ. **γύρισε ἀπὸ τὴν ἀραπιὰ** (ἐπὶ ἀποτυχόντων εἰς ἐκλογὰς ὑποψηφίων, πρβλ. κ. **μαυρίζω**), - **μόνο μ' ἀραπιὰ μπορεῖ νὰ ζήσῃ** (ἐπὶ χυδαίων ἢ βαναύσων).

ἀράπικα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὸν τρόπον, κατὰ τὰ ἤθη, κατὰ τὸν χαρακτῆρα κττ. τοῦ ἀράπη βλ.λ. ἢ τῶν ἀράπηδων˙ 2) εἰς γλῶσσαν ἀραβικήν, ἀραβιστί: **μίλα μου ἀράπικα νὰ μὴ καταλάβουν οἱ ἄλλοι˙** 3) κατὰ τρόπον ἐπίμονον, σκληρόν, ὀργίλον: **θύμωσε ἀράπικα.**

ἀράπικος-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ προσιδιάζων εἰς ἀράπην βλ.λ.: **ἀράπικοι χοροί, - ἀράπικα τραγούδια˙** || μτφ. ἐπίμονος, σκληρός, ἄγριος: **ἀράπικο μπουρί** (ἄγριον πεῖσμα), - **ἀράπικο γινάτι** (μανιώδης ὀργή), **τὸν ἔπιασε τ' ἀράπικο** (σφόδρα ἐθυμώθη)˙ 2) ὁ προερχόμενος ἀπὸ τὴν Ἀραβίαν, τὴν Αἴγυπτον ἢ γεν. τὴν Ἀφρικήν: **ἀράπικα φιστίκια** (ὁ καρπὸς τῆς ἀραχίδος), **ἀράπικα καρύδια** (τὰ Ἰνδικὰ κάρυα)˙ 3) συνεκδ. ὁ μελαφός, ὁ μελάγχρους: **ἀράπικα μοῦτρα˙** 4) τὸ οὐδ. ἐν τῷ πληθ. **ἀράπικα** ὡς οὐσ. ἡ γλῶσσα τῶν ἀραπάδων, εἰδ. τῶν ἀράβων ἤτοι ἡ ἀραβική: **ξέρει καλὰ τ' ἀράπικα˙** 5) τὸ ἀρσ. **ἀράπικος** ὡς οὐσ. ποικιλία καπνοῦ τοῦ Ἄργους.

ἀραπίνα (ἡ) δημ. θηλ. τοῦ ἀράπης βλ.λ.

ἀράπισσα (ἡ) δημ. ὡς θηλ. τοῦ ἀράπης βλ.λ. ἐπὶ θηλ. ζῴων ἰδίως κυνῶν ἐχουσῶν μέλαν τρίχωμα.

ἀραπίτσα (ἡ) νεώτ. ὑποκορ. τοῦ **ἀράπισσα** μικρὰ τὴν ἡλικίαν ἢ τὸ σῶμα ἀράπισσα˙ 2) συνεκδ. καὶ ὀνομασία μικρᾶς κυνός, ἐχούσης χρῶμα μέλαν: **μόλις μπῆκε στὸ σπίτι ὁ ξένος ἄρχισε ἡ ἀραπίτσα τὰ γαυγίσματα˙** || θωπευτικῶς, ἐπὶ μελαγχροινῆς γυναικός.

ἀραποβλογιά (ἡ) δημ. βαρεῖα μορφὴ τῆς νόσου εὐλογίας ἐκδηλουμένη καὶ χαρακτηριζομένη ἐκ τῶν μελανῶν αὐτῆς στιγμάτων.

ἀραπομάλλι (τὸ) δημ. κ. **ἀραπόμαλλο** βλ.λ.

ἀραπόμαλλο (τὸ) δημ. εἶδος βοτάνης τῆς λίμνης Ἰωαννίνων.

ἀραπόπουλο (τὸ) δημ. μικρὸς ἀράπης, ἄραφ˙ || συνεκδ. παῖς μελαφοῦ χρώματος.

ἀραποσίταρο (τὸ) δημ. κ. **ἀραποσίτι** βλ.λ.

ἀραποσίτι (τὸ) δημ. ὁ ἀραβόσιτος˙ συνών. δημ. ἀραποσίταρο, ἀραπόσταρο, καλαμπόκι, καλαμοσίταρο, ξενικοσίταρο˙ || ὁ κοκκοφόρος κῶνος τοῦ ἀραβοσίτου: **φήσαμε ἀραποσίτια.**

ἀραποσίτινος-η-ο δημ. ὁ ἐξ ἀραβοσίτου βλ.λ.: **ἀραποσίτινο ψωμί**, ἀ. καλαμποκήσιο.

ἀραπόσταρο (τὸ) δημ. κ. **ἀραποσίταρο, ἀραποσίτι** βλ.λ.

ἀραποσυκιά (ἡ) δημ. τὸ **φυτὸν** ὀπουντία ἢ Ἰνδικὴ συκῆ, συνών. δημ. **φραγκοσυκιά, φαραοσυκιά**, μπαρμπαροσυκιά.

ἀραπόσυκο (τὸ) δημ. ὁ καρπὸς τῆς ἀραποσυκιᾶς βλ.λ., συνών. δημ. φραγκόσυκο, μπαρμπαρόσυκο.

ἀραπούγκα (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος πτηνῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν **κεκρακτῶν** τῆς οἰκογενείας τῶν μυοθηριδῶν ἰθαγενὲς τῆς Μέσ. κ. Ν. Ἀμερικῆς.

ἀραπού(μ)πλιακο (τὸ) δημ. κ. **ἀραπού(μ)πλικο** (ἰταλ. republica) ὀχλοβοή, θόρυβος, ταραχὴ τοῦ πλήθους, ὀχλαγωγία˙ συνών. ἀναμπουμπούλα.

ἀράπω (ἡ) δημ. ἐπιθετ. ὀν. θηλ. ζῴων, ἰδίως κυνῶν ἢ αἰγῶν ἢ φορβάδων ἐχουσῶν **τρίχωμα** μέλαν.

ἀράρα (ἡ) νεώτ. ζῳολ. κ. δημ. ὁμὰς ψιττακῶν ἐν θερμαῖς χώραις τῆς Ἀμερικῆς, ἰδίως ἐν Βραζιλίᾳ καὶ Μεξικῷ˙ 2) δημ. ἄνευ ἐννοίας, ἔκφρ. θωπευτικὴ βρεφῶν πρὸς νινυρισμόν, βαυκάλισιν: **τ' ἄχτα του κι ἀράρα του.**

ἀραριά (ἡ) δημ. τὸ δένδρον δρῦς ἢ ἀρία βλ.λ., ἀ. **ἀργιά.**

ἀραρίζω ὑλακτῶ, γαυγίζω ὑποκώφως˙ Ἀμμών. ἐν λ. **φωνεῖν** «**ἀραρίζειν**, ἐπὶ κυνῶν ἀπὸ τῆς αρ φωνῆς, παρ' ἡμῖν δ' ὑλακτεῖν λέγεται».

ἀράριν Ἡσ. «ἀράχνην».

ἀραρινοί Ἡσ. «ὅσα παρασφηνοῦται λιθάρια εἰς τὰς ῥαγάδας».

ἄραρις Ἡσ. «ἔνορκος».

ἀραρίσκω (ἐκ θέμ. αρ κατ' ἀναδιπλασιασμόν), ἐν χρ. μόνον ἐν παρατ. **ἀράρισκε** (ἐν Ὀδ.Ξ 23, Θεόκρ. 25,105)˙ οἱ λοιποὶ ἐν χρ. χρόνοι, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπικοί, μεταβατικοὶ ἢ ἀμετάβατοι, σχηματίζονται ἐξ ὑποθετικοῦ τινος **ἄρω**, ἤτοι ἀόρ. α' **ἆρσε**, ἀπαρφ. **ἆρσαι** μτχ. **ἄρσας**, ἀόρ. β' **ἤραρον**, ἰων. **ἄραρον**, ἀπαρφ. ἀραρεῖν, μτχ. **ἀραρών**, μέσ. ἀόρ. σ' **ἠρσάμην**, ἐν τῇ μτχ. **ἀρσάμενος** (π.Ἡσιόδ.Α 320), μτχ. μέσ. ἀορ. β' **ἄρμενος**, παθ. ἀόρ. α' **ἤρθην** (οὐ παρ' Ὁμ. μόνον γ' πληθ. **ἄρθεν**) παρακ. **ἄραρα**, ἰων. κ. ἐπ. **ἄρηρα**, μτχ. **ἀρηρώς** ἐπ. θηλ. **ἀρηρυῖα** (Ἡσιόδ.Θ 608), παρ' Ὁμ. **ἀραρυῖα**, οὐδ. **ἀραρός** (Ὀππ.Ἁλ.3,367), παθ. παρακ **ἀρήρεμαι** (ἐν συνθ.π.Ἡσιόδ.Ἔργ.431), μτχ. **ἀρηρεμένος** ἢ **ἀρηρέμενος** (Ἀπολλ.Ρ 1,789), ἐνεργ. ὑπερσυντ. **ἀρήρειν** κ. **ἠρήρειν˙** πάντες οἱ τύποι τοῦ ἐνεργ. πλὴν τοῦ παρακ. καὶ τοῦ ὑπερσυντ. εἶναι μεταβατικοί, ὁ δὲ ἐνεργ. ἀόρ. β' εἶναι ἀμετάβατος, μόνον εἰς δύο παραδείγμ.π.Ὁμ.Ἰλ.Π 262 **ὡς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες**, κ. Ὀδ.Δ 777 **ὃ δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν˙** συναρμόζομαι, προσαρμόζομαι, ἀρέσκω, ἐπιδοκιμάζομαι˙ || ὁμ. ὡς ἐνεργ. ὁ μέσ. ἀόρ. σ', συνάπτω, συνδέω: Ἰλ.Μ 205 **οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον βόεσσι** (συνήρθησαν, συνεδέθησαν πρὸς ἀλλήλους οἱ μαχηταί, ὥστε αἱ ἀσπίδες ἤγγιζον ἡ μία τὴν ἄλλην)˙ || ἡ μτχ. ἀορ. β' **ἄρμενος** ὡς ἐπίθ. ὁ εὖ ἡρμοσμένος, ἁρμόδιος, κατάλληλος κ. μτφ. ἕτοιμος, εὐχάριστος: Ἡσιόδ.Ἔργ.405 **χρήματα δ' ἐν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι**, Πίνδ.Ο 8,96 **ἄρμενα πράξαις**, Πλάτ. Ἐπιγράμμ.6 **ξείνοις ἄρμενον**, Ἀπολλ.Ρ 4,1461 **ἄρμενος εἰς τόδε ἔργον˙** || γεν. συνδέω, παρασκευάζω, συναρμολογῶ: Ἡσιόδ.Α 320 **Ἥφαιστος ποίησε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε ἀρσάμενος παλάμῃσιν˙** 2) ἐξαρτύω, ἐφοδιάζω: Ἰλ.Α 280 **νῆ' ἄρσαι ἐρέτῃσιν**, αὐτ.Β 353 **σώμασιν ἄρσον ἅπαντας** (τοὺς ἀμφορεῖς)˙ || κ. μτφ.: Ἰλ. Ε 95 **ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ** (ἱκανοποίησεν ἢ ἐτόνωσε μὲ τροφὴν ἑαυτόν)˙ 3) παρασκευάζω, ἑτοιμάζω: Ὀδ.Π 169 **μνηστῆρσιν θάνατον καὶ κῆρ' ἀραρόντε** (Εὐστ. «τεχνησάμενοι, τεκτήναντες»)˙ 4) προσαρμόζω, ποιῶ τι συμφώνως πρός τι: Ἰλ.Α 136 **εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί, ἄρσαντες κατὰ θυμὸν** (σχόλ. «ἁρμόσαντες κατὰ τὴν ψυχὴν τουτέστιν, ἀρεστὸν καὶ θυμῆρες ποιήσαντες»)˙ || μτφ. οἱονεὶ ποιῶ τι κατ' ἀρέσκειαν, εὐχαριστῶ τινα: Σοφ.Ἠλ. 147 **ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρεν φρένας.. ὄρνις ἀτυζομένα˙** 5) ὡς ἀμτβ. κεῖται τὸ ῥημ. καθ' ἁπάσας τὰς ἑπομένας σημ. ἐν τῷ ἐνεργ. ἀορ. β' κατὰ τὰ προμνησθέντα παραδείγματα, καὶ κατὰ τοὺς χρόνους καὶ τύπους, οἵτινες δὲν ἐσημειώθησαν ἀνωτέρω ὡς μεταβατικοί, ἤτοι κατὰ τὸν μέσ. ἀόρ. β', τὸν παθ. ἀόρ. α', τὸν ἐνεργ. παρακ. κ. ὑπερσυντ., συναρμολογοῦμαι, συνδέομαι: Ἰλ.Μ 56 **σκολόπεσσιν.. ὀξέσιν ἠρήρει** (εἶχε συναρμολογηθῆ μὲ ὀξεῖς πασσάλους)˙ || ἐπὶ προσ. συναρμόζομαι, συνάπτομαι, συμπυκνοῦμαι: Ἰλ.Ν 800 **Τρῶες.. ἀρηρότες** (τεταγμένοι κατὰ συνεχομένας σειράς,

ἐν πυκνῇ παρατάξει)· || κ. ἐπὶ πραγμ. ἐν ὁμ. σημ.: αὐτ.Π 214 **ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες** (συνηρμόσθησαν, συνεπυκνώθησαν), 'Οδ.Β 342 **πίθοι ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες** (τεθειμένοι κατὰ συνεχῆ σειρὰν ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἀραδιασμένοι στὸν τοῖχο)· **6)** μτφ. ὁ συγκεκροτημένος ἐπαρκῶς, στερεῶς: 'Ιλ.Κ 553 **οὔτε φρεσὶν ἧσιν ἀρηρὼς** (μὲ νοῦν ὄχι στερεῶς συγκεκροτημένον, ὄχι συνετῶς), Εὐρ.Μήδ.414 **θεῶν δ' οὐκέτι πίστις ἄραρε** (ἡ δὲ πρὸς τοὺς θεοὺς πίστις δὲν συνεπήχθη εἰσέτι στερεῶς, εἶναι ἀκόμη χαλαρά), Θεόκρ.25,113 **θυμὸς ἀρηρώς**· **7)** εἶμαι ἐφωδιασμένος: 'Οδ.Ζ 267 (ἀγορὴ) **ῥυτοῖσι λάεσσι κατωρυχέεσσ' ἀραρυῖα** (τόπος συγκεντρώσεων ἔχων ἐπίστρωσιν ἐκ λίθων, ἐκ πλακῶν, λιθόστρωτος)· **8)** εἶμαι κεκοσμημένος, στολισμένος: 'Ιλ.Ε 744 **κυνέην.. ἑκατὸν πολίων πρυλέεσσ' ἀραρυῖαν** (ἔχουσαν ὡς κοσμήματα παραστάσεις μαχητῶν ἑκατὸν πόλεων), Πίνδ.Ι 2,29 **χαρίτεσσιν ἀραρώς**, Διον.Π 28 **πολλῇσιν ἐπωνυμίῃσιν ἀρηρὼς** (τετιμημένος διὰ πολλῶν ἐπωνυμιῶν)· **9)** προσαρμόζομαί τινι, τοῦ ταιριάζω, τοῦ πηγαίνω: 'Ιλ.Ν 188 **κνημῖδες ἐπισφυρίοις ἀραρυῖαι**, 'Οδ.Ζ 378, 'Οδ.Ε 361 **ὄφρ' ἂν δούρατ' ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ** (ἐφ' ὅσον τὰ δόρατα στέκουν, μένουν στερεὰ εἰς τοὺς ἁρμούς), ὁμ. κ. π.'Ησιοδ.Α 137 **κυνέην ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν**· || ἀπολ. ἐν τῇ μτχ. μέσ. ἀορ. β' **ἄρμενος** ὁ καλῶς ἡρμοσμένος, ὁ ἔχων τὴν δέουσαν προσαρμογήν: 'Ιλ.Σ 600 **τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν ἑζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται**· || ὁμ. **ἄρμενος** ἐν μτφ. χρήσ. ὁ εὔθετος, ὁ πρόσφορος: 'Ησίοδ.'Εργ.784 **ἡμέρα κούρῃσι γενέσθαι ἄρμενος** (ἡμέρα πρόσφορος νὰ γεννηθῶσι κόραι), αὐτ.Α 116 **μάλα γάρ νύ οἱ ἄρμενα εἶπε** (λίαν κατάλληλα εἰς τὴν περίστασιν)· **10)** ὁμ. μτφ. προσαρμόζομαι εἰς τὴν ψυχικὴν διάθεσίν τινος, ὅθ. κ. εἶμαι ἀρεστός, μόνον ἅπαξ π. 'Ομ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ: 'Οδ.Δ 777 **ὃ δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν** (ὑπὸ πάντων ἡμῶν ἐπεδοκιμάσθη), 'Ησίοδ.Θ 608 **ἄκοιτιν, ἀραρυῖαν πραπίδεσσι** (σύζυγον ἀρεστήν, γυναῖκα τῆς ἀρεσκιάς του), Πλάτ. 'Επιγραμμ.6 **ξένοισιν ἄρμενον** (εὐχάριστον).

ἀραρόβα (ἡ) νεώτ. κ. δημ. κόνις ἀνθελμινθική, χρήσιμος καὶ εἰς θεραπείαν δερματικῶν νοσημάτων, παρασκευαζομένη ἐκ τοῦ ξύλου καὶ τῶν σπερμάτων τοῦ φυτοῦ ἀνδίρα ἡ ἀραρόβα· **2)** δημ. συνεκδ. τὸ φυτὸν ἀνδίρα ἡ ἀραρόβα ἢ ἀνάκανθος.

ἀραρὸν 'Ησ. «πάγιον, βέβαιον».

ἀραρότως ἐπίρρ. ἐκ τῆς μτχ. **ἀραρώς** τοῦ ἀραρίσκω βλ.λ. ἐν τῇ προσηκούσῃ συναφείᾳ, ἐν στερεᾷ συναρμογῇ· 'Ησ. «ἁρμοδίως, προσηρμοσμένως, ἁρμοζόντως, ἀσφαλῶς, ὅθεν καὶ τὸ ἄραρεν, παγίως δέδοκται»: Εὐρ.Μήδ.1192 **ἀλλ' ἀραρότως σύνδεσμα χρυσὸς εἶχε**· **2)** μτφ. προσηκόντως, κατὰ τὸ πρέπον: Πλάτ.Φαίδρ.240 D **ἀραρότως ὑπηρετεῖν**· || ὁμ. μτφ. τὸ συγκρ. **-ότερον** ἢ **-ώτερον**: Θεμίστ.Λόγ.22,270 C **ἀραρότερον λέγειν** (μετὰ μείζονος συναφείας).

ἀραρούτι (τὸ) δημ. τὸ μαραντάμυλον, ἀμυλώδης θρεπτικὴ οὐσία λαμβανομένη ἐκ τῶν κονδυλωδῶν ῥιζῶν τοῦ φυτοῦ μαραντία ἡ καλαμοειδής.

ἀραρώς-υῖα-ός μτχ. παρακ. τοῦ **ἀραρίσκω** βλ.λ.

ἀράσιμος-ον ἄξιος ἀρᾶς, Σουΐδ. «καταράσιμος».

ἄρασμα (τὸ) δημ. κ. **ἄραγμα** βλ.λ. ὅρμος, ὑπήνεμον μέρος παρὰ τὴν ἀκτὴν κατάλληλον δι' ἀγκυροβολίαν, ὅρμισμα, ὁρμίσκος, ἀραξοβόλι, καϊκοστάσι, καραβοστάσι· **2)** κ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀράζω, ἡ προσόρμισις· **3)** ἡ προσάραξις: **κατὰ τ' ἄρασμα πού 'κανε τὸ καΐκι στὶς ξέρες δὲ θὰ γλυτώσῃ.**

ἀράσσω ἀττ. **-ττω** κ. νεώτ. δημ. κ. **ἀράζω** βλ.λ. ἰων. κ. ποιητ. παρατ. **ἀράσσεσκον**, π.'Ομ. **ἄρασσεν**, μέλλ. **ἀράξω**, δωρ. **ἀραξῶ** (Θεόκρ. 2,160), ἀόρ. **ἤραξα** (κ.παρ.'Ερωτοκρ.), ἐπ. **ἄραξα**, παθ. ἀόρ. **ἠράχθην**, ἐπ. **ἀράχθην** τὸ ρ. ἐν χρήσει ἐπὶ πάσης ἰσχυρᾶς κρούσεως σώματός τινος ἐπὶ ἑτέρου, διὰ τῆς ὁποίας παράγεται κρότος, κτυπῶ ἰσχυρῶς: Πίνδ.Π 4,401 **ἀράσσεσκον ὁπλαῖς χθόνα** (ἐπὶ ποδοβολητοῦ ἀλόγων), Εὐρ.'Εκ.1044 **θύρας ἀράσσειν** (κρούειν)· || συνεκδ. ἐπὶ κοπετῶν ἐν ὁμ. σημ.: Αἰσχ.Πέρσ.1054 **ἀράσσειν στέρνα, - κρᾶτα**· **2)** πλήττω: 'Ιλ.Μ 384 **θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὀστέ' ἄραξε**, Σοφ.'Αντ.52 **ὄψεις ἀράξας** (διὰ πληγμάτων τυφλώσας τοὺς ὀφθαλμούς), Εὐρ.ΙΤ 327 **ἤρασσον πέτροις** (ἐλιθοβόλουν)· || παθ. **-ομαι** εἰδ. ἐπὶ τραύματος, ποιοῦμαι, προξενοῦμαι ὑπό τινος: Σοφ.'Αντ.972 **εἶδεν ἀρατὸν ἕλκος ἀραχθὲν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος** (κώδ. **τυφλωθὲν**)· **3)** κτυπῶν συνδέω, συναρμολογῶ: 'Οδ.Ε 248 **γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρασσεν** (δι' ἥλων καὶ ἁρμῶν συνεκρότει, συνεπήγνυε τὴν σχεδίαν ὁ 'Οδυσσεύς)· **4)** ἐπὶ ἐγχόρδου μουσικοῦ ὀργάνου, κρούω, παίζω: 'Ορφ. 'Αργ. 384 **ἀράσσω κιθάρην**· || συνεκδ. κ. ἐπὶ μέλους ὅπερ παίζεται δι' ἐγχόρδου μουσικοῦ ὀργάνου: Νόνν.Δ 1,15 **ἀρ - ὕμνον**· **5)** μτφ. ἐνοχλῶ, πειράζω: Σοφ. Αἴ.725 **ὀνείδεσιν ἤρασσον** (ὠνείδιζον), αὐτ.Φιλ.374 **ἤρασσον κακοῖς τοῖς πᾶσιν**· **6)** δημ. ἐπὶ προσώπου ἢ ζώου, ἐφορμῶ, ἁρπάζω βιαίως: 'Ερωτόκρ.Δ 572 **καὶ μὲ τὰ χέρια τζ' ἤρασσε, κι' ἤθελε νὰ τὴν πνίξῃ**, αὐτ. Δ 1051 **'σὰν κὰν' ὁ λύκος εἰς τ' ἀρνιὰ ὄντε πεινᾷ κι' ἀράσσει**· **7)** νεώτ. δημ. συνηθέστ. **ἀράζω** βλ.λ.

ἀρασύνη (ἡ) 'Ησ. «πύελος» (πιθ. ἀρυσάνη).

ἀρασχάδες (οἱ) 'Ησ. «τὰ περυσινὰ κλήματα».

ἄρατ' ἀθέματα δημ. δ.γρ. **ἄρρατ' ἀθέματα**, κ. **ἄρρητ' ἀθέμιτα** βλ.λ. ἀσυνάρτητος περὶ πολλῶν καὶ ποικίλων φλυαρία· || κατ' ἐπέκτ. ἐν σπαν. χρ. ἀνόητα ἔργα: **μ' ἄρατ' ἀθέματα ὠμόρφυνε τάχα ὁ γείτονας τὴ φάτσα τοῦ σπιτιοῦ του**· πρβλ. ἀθέμιτος κ. ἄρρητος.

ἄρατα-πέρατα δημ. κ. **ἄρε-** κ. **ἄρρ- πέρατα** φρ. ἐν ἐπῳδῷ ἐξορκιστικῇ τοῦ διαβόλου κ. γεν. ἀποσοβητικῇ κακοῦ τινος, οἷον νόσου, ἐχθρικῆς ἐνεργείας, βασκανίας· || φρ. **πῆρε τ' ἄρατα πέρατα**, ἐπὶ προσ., ἐκπατρισθείς, ἀπομακρυνθεὶς τοῦ ἰδίου οἴκου ἀπώλετο, χάθηκε, πρβλ. ἄρατος.

ἀράτειος (ὁ) μτγν. εἶδος συκῆς: Θεόφρ. π. 'Αθην. 3,77 A.

ἀρατειχεύειν 'Ησ. «καταχρᾶσθαι, οἱ δὲ στρατεύεσθαι».

ἀρατίζω δημ. (ἀρά) παθ. ἀόρ. **ἀρατίσθηκα** δι' ἀρῶν ἀποδιώκω, καταρῶμαί τινα καὶ ἀναγκάζω αὐτὸν νὰ φύγῃ μακράν: δ. τραγ. **ἀράτισες τοὺς ἄντρες μας | φοβερὲ μ' 'Αλήπασα | καὶ τὰ παιδιά μας**· || παθ. **-ομαι** (ἄρατος) διωκόμενος ἐξαναγκάζομαι ν' ἀφανισθῶ, περιπίπτω εἰς ἀφανισμόν, εἰς ὄλεθρον· || ὁμ. μέσ. γεν. γίνομαι ἄρατος βλ.λ., ἄφαντος.

ἀρατικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἰδιάζων, ὁ πρόσφορος εἰς ἀράν, ἤτοι εὐχὴν ἢ κατάραν· || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ὅ,τι ἀρᾶταί τις βλ.λ.: Σέξτ.'Εμπ.Μαθ. «ἀρατικὰ ἅπερ λέγοντες ἀρώμεθα»· || νεώτ. ὁ δηλῶν, ὁ σημαίνων ἀράν, κατάραν.

ἄρατος-ον (1) κ. δημ. ἰων. **ἄρητος** κατὰ δ. γρ. **ἀρατός** βλ.λ., δ.ἑρμ. ἄρρητος, ἀνέκφραστος: δημ. φρ. **ἄρατ' ἀθέματα** βλ.λ.

ἄρατος-η-ο (2) δημ. ὁ ἐξαφανισθείς, ὁ γενόμενος ἄφαντος. **ἔγινε ἄρατος.**

ἀρατός-ή-όν (ἀρῶμαι) ὁ καθ' οὗ ἀπηύθυνέ τις ἀράν, ὁ κατάρατος, ὁ ἐπάρατος: σχόλ. «καταράσιμος»: 'Ιλ.Ρ 37 **ἀρατὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας** (δ.γρ. **ἄρρητον**)· || ὁ φοβερός: Σοφ.'Αντ.927 **ἀρατὸν ἕλκος**· δ.ἑρμ. ἐξ εἰκασ. ἀρακτός, ἀθεράπευτος· **2)** ὁ ὑπὲρ οὗ ηὔξατό τις, ἐπιθυμητός: 'Επιγρ. **ἀρατὴ καὶ σωτήριος γνώμη.**

ἄρατρον (τό) Ἐπιγρ. τὸ ἄροτρον.

ἀραυκαρία (ἡ) νεώτ. βοταν. κ. ἀρωκαρία βλ.λ.

ἀράφαξις γλωσσ. τὸ χρυσολάχανον βλ.λ.

ἀράφι (τὸ) δημ. (τουρκ.) τὸ ράφι βλ.λ.

ἀράφυλλος (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν φιλλυρέα ἡ μεσαία (philyrea media).

ἀράχαλος-η-ο δημ. κ. **ἄραχλος** βλ.λ.· || ἐν εἰδ. σημ. ὁ ἐξ ἰδίας αὐτοῦ ἀφροσύνης ταλαιπωρούμενος, δυστυχῶν: **ἄφησε τὸν ἀράχαλο στὴν τύχη του.**

ἀραχέλαιον (τὸ) **ἀραχιδέλαιον** βλ.λ.

ἀραχιδέλαιον (τὸ) νεώτ. τὸ ἐκ τῶν καρπῶν τῆς ἀραχίδος ἐξαγόμενον ἔλαιον.

ἀραχιδικός-ή-όν νεώτ. ὁ τῆς ἀραχίδος βλ.λ. ἢ ὁ προερχόμενος ἐξ αὐτῆς· || **ἀραχιδικὸν ὀξὺ** λιπαρὸν ὀξὺ **ἐξαγόμενον** ἐκ τοῦ ἐλαίου **ἀραχίδος** τῆς ὑπογείου.

ἀράχιδνα (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. βοταν. **φυτὸν** θαμνῶδες, πιθαν. λάθυρος ὁ ἀμφίκαρπος: Θεόφρ.ΦΙ 1,1,7.

ἀραχίνη (ἡ) νεώτ. ἀλκαλοειδὲς τῶν σπερμάτων ἀραχίδος βλ.λ. τῆς ὑπογείου.

ἀραχίς-ίδος (ἡ) νεώτ. βοταν. κ. **ἄρραχις** κ. ἀρραχίς γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἐλλοβοκάρπων, οὗ ἓν εἶδος **ἀρ- ἡ ὑπόγειος** (arachis hypogoea) καλλιεργεῖται ἐν θερμαῖς χώραις διὰ τὰ ἐδώδιμα σπέρματα αὐτῆς, τὰ δημ. λεγ. σουδάνια ἢ ἀράπικα **φιστίκια**, συν. ἀραχίδα ἢ φωτοφιστικιά.

ἄραχλα ἐπίρρ. δημ. κ. **ἄραχνα** (ἐκ παρετυμολ.) ἐν δυστυχίᾳ, ἐν συμφορᾷ, ἐν θλίψει καὶ κατηφείᾳ οἷον ἐκ πένθους, εὔχρ. ἰδίως ἐν τῇ φρ. μαῦρα κι ἄραχλα: **τὴν πρώτη χρονιὰ τῆς προσφυγιᾶς τους οἱ φτωχοὶ πέρασαν μαῦρα κι ἄραχλα, - τὰ βλέπω ὅλα μαῦρα κι ἄραχλα.**

ἀραχλιάζω δημ. μτχ. παθ. παρακ. **ἀραχλιασμένος** οἱονεὶ **ἐξ ἀρᾶς** δυστυχῶ, ἐξαθλιοῦμαι, εἶμαι δύσμορος· || ἀραχλιασμένος (ὁ) ὁ λίαν ταλαίπωρος, **κακόμοιρος**, ὁ συφοριασμένος· πρβλ. ἀραχνιάζω 2), ἄραχλος, ἀράχαλος.

ἄραχλος-η-ο δημ. κ. **ἀράχαλος** κ. ἄραχνος (ἐκ παρετυμολ.) ὁ δύσμορος, οἱονεὶ ἐξ ἀρᾶς χαλασθείς, ὁ ἐν συμφορᾷ καὶ πένθει ὤν, ὁ πολὺ κακοτυχισμένος: **ἀπόμεινε ὁ ἄραχλος χωρὶς κανένα στὸν κόσμο,** δ.μοιρ. **μάννα π' ἄφηκες ἄραχλη καὶ διπλορφανεμένη,** Παλαμ.Ταφ. **καὶ στὸ σπίτι τ' ἄραχλο γυρνώντας, ἀκριβέ μας**· || συνήθ. ἐν φρ. **μαῦρος κι ἄραχλος** ἢ **ἔρμος κι ἄραχλος**· || κ. ἐν εἰδ. σημ. ἀράχαλος βλ.λ.

ἀράχνα (ἡ) δημ. ἡ ἀράχνη βλ.λ.

ἀραχναῖος-α-ον κ. **ἀράχνειος** ὁ τῆς ἀράχνης, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀράχνην ἢ προερχόμενος ἐξ αὐτῆς: ΑΠ 6,39 **ἀραχναῖος μίτος, - ἀραχναῖος ἱστός**· 2) τὸ θηλ. **ἀραχναίη** ὡς οὐσ. ἡ ἀράχνη: ΑΠ 9,233.

ἀράχνειος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀραχναῖος βλ.λ.: Βασίλ.1,55 Ε· || μτφ. **ἀράχνειος πέπλος** ὁ διὰ τὴν ἄκραν λεπτότητα προσόμοιος τῷ ἱστῷ ἀράχνης.

ἀραχνένιος-α-ο δημ. ὁ τῆς ἀράχνης, ὁ λίαν λεπτός, ὁ ἀράχνειος βλ.λ.

ἀραχνερός-ή-ό δημ. ἐπὶ ὑφαντῶν, ὁ προσόμοιος ἱστῷ ἀράχνης.

ἀράχνη (ἡ) κ. νεώτ., δημ. κ. **ἀράχνα** ἔντομον ἄπτερον, ὑπαγόμενον εἰς τὰ ἀρθρόποδα καὶ τὴν ὁμοταξίαν τῶν **ἀραχνοειδῶν**, κατασκευάζον λεπτὸν ἱστὸν ἐν ᾧ συλλαμβάνει μυίας καὶ ἄλλα ἔντομα ὡς τροφήν· δημ. δ. εἴδη ἀνυφαντής, ρωγαλίδα, σφαλάγγι: Αἰσχ.Ἀγ.1492 **κεῖσαι δ' ἀράχνης ἐν ὑφάσματι,** Ἀριστλ.ΖΙ 555 Β 7 **αἱ λειμώνιαι ἀράχναι**· 2) συνεκδ. ὁ ἱστὸς τῆς ἀράχνης, τὸ ἀράχνιον, ἀραχνιά: Ἱππ.Καρδ.10, Σοφ.ἀπ.286, Μηνι.3,19 στιχηρ. **ἐχθροῦ δελεάσματα καὶ ἡδονῆς ὑπεκκαύματα, ὡς ἀράχνην λελόγισαι,** Ἐρωτόκρ. Α 1238 **ἀράχνην ἤστεσε φιλὴ κι ἐπιάστηκα σὲ κείνη** (ὁ ἔρωτας ἀνυφαντής).

ἀραχνήεις-εσσα-εν μτγν. ἐπ. ὁ ἀράχνειος βλ.λ.: Νίκ.Θηρ.733· || μτφ. ἐπὶ ὑφαντῶν, ἀραχνοειδής: αὐτ.Ἀλεξ.492 **ἀραχνήεσσα καλύπτρη** (οἱονεὶ ὑπὸ ἀράχνης ὑφανθεῖσα, λίαν λεπτή).

ἀράχνηκες Ἡσ. «ἀράχναι».

ἀράχνης (ὁ) ἀντὶ **ἀράχνη** βλ.λ., τὸ σφαλαγγούρι: Ἡσίοδ.Ἔργ.777 **νεῖ νήματ' ἀεροιπότητος ἀράχνης,** Ἀριστλ.ΖΙ 9,49,3.

ἀραχνιά (ἡ) δημ. ὁ ὑπὸ **ἀράχνης** κατεσκευασμένος, ἡπλωμένος που ἱστός, τὸ ἀράχνιον· || κ φωλεὰ ἀράχνης· συγγ. σφαλαγγουνιά.

ἀραχνιάζω δημ. ἀόρ. **ἀράχνιασα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἀραχνιασμένος** βλ.λ. καλύπτομαι ὑπὸ ἱστῶν ἀράχνης, γεμίζω ἀραχνιὲς βλ.λ.: **ἀράχνιασαν οἱ γωνιὲς τοῦ κατωγιοῦ**· || συνεκδ. εἶμαι ἀκάθαρτος, παρημελημένος: **ἀράχνιασε τὸ σπίτι της ἀπὸ τὴν τεμπελιά της**· 2) μτφ. (πιθ. ἐκ παρετυμολ. ἐν συμφυρμῷ σημ. μετὰ τοῦ ἀραχλιάζω βλ.λ.) ἐρειποῦμαι, ἐξαθλιοῦμαι, οἱονεὶ ὑπὸ ἱστῶν ἀράχνης καλύπτομαι: μοιρολ. **ἀράχνιασαν τὰ νιάτα του τὰ κοντυλογραμμένα.**

ἀράχνιασμα (τὸ) δημ. ἡ ἔν τινι κτιρίῳ ἀνέκτασις πολλῶν ἱστῶν ἀράχνης: **καθάρισε τὸ κατώγι ἀπὸ τ' ἀραχνιάσματα**· γεν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ **ἀραχνιάζω** βλ.λ.· 2) εἰδ. ἀσθένειά τις τῶν φυτῶν προερχομένη **ἐξ** εἴδους τινὸς ἀράχνης.

ἀραχνιασμένος-η-ο δημ. κ. **'ραχνιασμένος** μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ρ. **ἀραχνιάζω** βλ.λ. ὁ ὑπὸ ἀραχνῶν **κεκαλυμμένος**, ὁ **γεμάτος** ἀραχνιές· 2) ὁ παρημελημένος, ἐγκαταλελειμμένος: μοιρολ. **τ' ἀραχνιασμένο μνῆμα του,** Ἐρωτόκρ.Ε 848 **ὁ γάμος ἔχει νὰ γενῇ σὲ σπήλια ἀραχνιασμένα**· 3) ἀντὶ ἀραχλιασμένος βλ.λ.: αὐτ.Δ 1842 **ἀραχνιασμένες πόρτες** (αἱ πύλαι τοῦ Ἅδου), Σολωμ. Φαρμοκ.Ἅδ.5 **τὸ νέο χῶμα ἀραχνιασμένο | πέφτω χάμου καὶ φιλῶ.**

ἀραχνιαστός-ή-ό δημ. ἐπὶ ὑφαντῶν ἢ πλεκτῶν, ὁ διὰ τὴν λεπτὴν ὕφανσιν ἢ πλοκὴν οἱονεὶ ὅμοιος ἱστῷ ἀράχνης: **ἀραχνιαστὸ πέπλο, - ἀραχνιαστὴ δαντέλλα.**

ἀραχνίδαι (οἱ) νεώτ. ἀ. ἀραχνοειδῆ βλ.λ.

ἀραχνίδιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ **ἀράχνη** ἡ μικρὰ ἀράχνη: Ἰω.Χρυσ.3,514· 2) **νεώτ.** ζῳολ. γένος βρυοζώων τῆς οἰκογενείας τῶν **κτενοστόμων.**

ἀραχνιδισμός (ὁ) νεώτ. κ. **ἀραχνίδωσις βλ.λ.**

ἀραχνίδωσις-εως (ἡ) νεώτ. κ. **ἀραχνιδισμός** ἡ φαρμάκευσις ἢ δηλητηρίασις ἐκ δήγματος ἀράχνης.

ἀραχνικός-ή-όν Ἡσ. «ἀραχναῖος» (ἀμφ.).

ἀράχνιον (τὸ) κ. νεώτ. ὁ ἱστὸς ἀράχνης, ἡ ἀραχνιά. Ὀδ.Θ 280 **ἠΰτ' ἀράχνια λεπτά,** Ἀριστλ. ΖΙ 623 Α 30· 2) νόσημά τι τοῦ ἐλαιοκάρπου Θεόφρ.ΦΙ 4,14,10 «γίνεται δὲ καὶ νόσημα περὶ τὰς ἐλαίας **ἀράχνιον καλούμενον**· φύεται γὰρ τοῦτο καὶ διαφθείρει τὸν καρπόν»· 3) ὑποκορ. τοῦ **ἀράχνη,** μικρὰ ἀράχνη: Ἀριστλ.ΖΙ 555 Α 27· || νεώτ. ζῷον τῆς συνομοταξίας τῶν ἀρθροπόδων ἀπαντῶν εἰς πολλὰ εἴδη· τούτου τὸ δῆγμα εἶναι λίαν ἐπικίνδυνον, δημ. σφαλάγγι, μαμούνι, μπόλι, ἑφταλουτροῦ, σφαλαγγοῦνι κ ἄ.· 4) νεώτ. ζῳολ. γένος γαστρομυκήτων, οἵτινες ὁμοιάζουσι πρὸς τὸν μικρὸν σάκκον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου αἱ ἀράχναι ἐγκλείουσι τὰ ᾠά των.

ἀράχνιος-ον νεώτ. ἀντὶ ἀράχνειος βλ.λ.

ἀραχνίς-ίδος (ἡ) ἡ ἀράχνη· Ἡσ. ἐν λ. κλῆρος.

ἀραχνιῶ-όω μέλλ. **-ώσω** ὑφαίνω ἱστὸν ἀράχνης πέριξ τινός, περιβάλλω μὲ ἀράχνια βλ.λ.(): Ἀριστλ. ΖΙ 605 Β 10· || μέσ. **-οῦμαι** πληροῦμαι ἀραχνίων, γεμίζω ἀπὸ ἀραχνιές, ἀραχνιάζω: αὐτ.ΖΙ 625 Α 8· 2) μτφ. πλέκω ὡς ἡ ἀράχνη, σχηματίζω τι ὡς ἱστὸς ἀράχνης: Ἱππ.Ὀστ.18 **ἠραχνίωκε τοῦ σπληνὸς φλεβίοις** («Γαλ. λεπτοῖς ἅμα καὶ πολλοῖς φλεβίοις ὥσπερ ἀράχνης ὑφάσμασι διαπέπλοχε»).

ἀραχνιώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς ἀράχνιον, ἱστὸν ἀράχνης : Ἱππ.Ὀδοντ.24, Ἀριστλ. Ζ1 622 B 12· 2) μτφ. ἐπὶ ὑγρῶν, τὸ σχηματίζον καθίζημα ἢ ἐπίστρωμα λεπτὸν οἱονεὶ ὡς ἱστὸν ἀράχνης : Ἱππ. Κῳακ.571 **ἀραχνιῶδες οὖρον**, Ἀριστλ. Ζ1 583 A 34 **ἀραχνιῶδες τὸ γάλα.**
ἀραχνοβριθής-οῦς-ές νεώτ. ὁ βρίθων ἀραχνῶν ἢ ἀραχνίων βλ.λ.· ‖ μτφ. ὁ πλήρης πεπαλαιωμένων ἀντιλήψεων : **ἀραχνοβριθὴς ἐγκέφαλος.**
ἀραχνοδακτυλία (ἡ) νεώτ.. ἀνατομ. ἡ καθ' ὑπερβολὴν ἐπιμήκυνσις τῶν δακτύλων τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν μετὰ λεπτοφυοῦς διαπλάσεως τῶν ὀστῶν αὐτῶν.
ἀραχνόδερμα (τὸ) νεώτ. ζῳολ. ἔντομα ὧν τὸ δέρμα εἶναι λεπτὸν ὡς ὁ ἀράχνιος ἱστός· 2) νεώτ. ζῳολ. γένος ἀκαληφῶν τῆς οἰκογενείας **τῶν μεδουσῶν.**
ἀραχνόδισκος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος διατόμων τῆς οἰκογενείας τῶν **κασκινιδῶν,** παράσιτον ἐπὶ φυκῶν ἐν ταῖς Ἰαπωνικαῖς θαλάσσαις· 2) παλαιοζ. γένος τῆς ὁμοιογενείας τῶν **μελοσειρῶν.**
ἀραχνοειδῆ (τὰ) νεώτ. ζῳολ. βλ. **ἀραχνοειδής 3).**
ἀραχνοειδής-ές-οῦς κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος ἱστῷ ἀράχνης, ὁ δίκην ἀραχνίου βλ.λ., ἐπὶ τοῦ ἀφροῦ τῶν οὔρων : Ἱππ.Προγν.12 **ἀραχν- λιπαρότητες·** ‖ ἐπὶ τῶν τριχοειδῶν ἀγγείων : Γαλ.2,808· ‖ ἰατρ. **ἀραχνοειδὴς χιτὼν** ὁ ἀμφιβληστροειδὴς χιτὼν τοῦ ὀφθαλμοῦ : Ἱερόφιλ.π.Κελα.7,7,13· ‖ νεώτ. ἀνατομ. **ἀραχνοειδὴς μῆνιγξ** τὸ μέσον καὶ λεπτότατον ἐκ τῶν τριῶν περιβλημάτων τοῦ νωτιαίου μυελοῦ καὶ τοῦ ἐγκεφάλου· 2) νεώτ. κ. ὁ ὅμοιος πρὸς ἱστὸν ἀράχνης, ὅθεν ὁ λίαν λεπτός : **ἀραχνοειδὲς ὕφασμα·** 3) νεώτ. ζῳολ. ὡς οὐσ. ἐν τῷ πληθ. **ἀραχνοειδῆ** (τὰ) ὁμοταξία τῶν **ἀρθροπόδων,** ζῷα ἄπτερα, ἔχοντα τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν θώρακα συμπεφυκότα καὶ διακρινόμενα εἰς τρεῖς τύπους, τὰς **ἀράχνας,** τοὺς **σκορπιοὺς** καὶ **τὰ ἀκάρεα.**
ἀραχνοθήρας (ὁ) νεώτ. ζῳολ. πτηνὸν τῆς τάξεως τῶν ξηροβατικῶν, τρεφόμενον ἀποκλειστικῶς δι' ἀραχνοειδῶν βλ.λ.3).
ἀραχνοκέντητος-η-ο δημ. ὁ λεπτὸς καὶ διὰ λεπτοτάτου κεντήματος πεποικιλμένος : **ἀραχνοκέντητο μαντήλι.**
ἀραχνόκορυς (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος πρωτοζώων τῆς τάξεως τῶν **ἀκτινοζώων** ζῶν ἐν τῇ Μεσογείῳ.
ἀραχνόκρινος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος πελματοζώων κρινοειδῶν ἐκ τῆς ὁμοιογενείας τῶν γαστεροκομιδῶν.
ἀραχνοκυστίτης (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος κυστοειδῶν πελματοζώων ἐκ τῆς ὁμοιογενείας τῶν **ἐχινοσφαιριτιδῶν.**
ἀραχνολογία (ἡ) νεώτ. ζῳολ. κλάδος τῆς ζῳολογίας πραγματευόμενος περὶ τῶν ἀραχνοειδῶν βλ.λ.
ἀραχνολυσίνη (ἡ) νεώτ. χημ. τοξίνη λαμβανομένη διὰ συνανατρίψεως τῆς ἀράχνης epeira diaderma (δημ. ρωγαλίδας) μετὰ διαλύματος χλωριούχου νατρίου ἐνέχοντος τολονόλην.
ἀραχνομαχία (ἡ) μάχη ἀραχνῶν· Σουΐδ. ἐν λ. Ὅμηρος.
ἀραχνόμορφα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων **κολεοπτέρων** τῆς οἰκογενείας **τῶν κανθαριδῶν.**
ἀραχνοπεζίζα νεώτ. βοταν. γένος μυκήτων τοῦ ἀθροίσμ. τῶν ἀσκομυκήτων τῆς οἰκογεν. **τῶν δισκομυκήτων** φέρον νηματοειδεῖς ἀποφύσεις.
ἀραχνόπλεκτος-ον νεώτ. ὁ ὑπὸ ἀράχνης ὑφανθείς· 2) μτφ. ἐπὶ ὑφαντῶν ἢ πλεκτῶν, ὁ λίαν λεπτὴν ὕφανσιν ἢ πλοκὴν ἔχων, ὁ προσόμοιος ἱστῷ ἀράχνης, ἄ. ἀραχνοΰφαντος.
ἀραχνόπους-οδος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **βρούχων** ἰθαγενὲς τῆς Νέας Γουϊνέας.

ἄραχνος (ὁ) (1) ὁ ἀράχνης βλ.λ., ἡ ἀράχνη : Αἰσχ.Ἱκ.887 **μάλα δ' ἄγει, ἄραχνος ὡς βάδην, ὄναρ ὄναρ μέλαν.**
ἄραχνος-η-ο (2) δημ. ἀντὶ **ἄραχλος** βλ.λ.
ἀραχνός-ή-ό δημ. ὁ ἀραχνιασμένος βλ.λ. : μοιρολ. **ἐσένα τρώει ἡ μαύρη γῆς καὶ τ' ἀραχνὸ τὸ χῶμα·** 2) τὸ οὐδ. ἀραχνὸ ὡς οὐσ. τὸ σκωληκόθρωτον πῶμα.
ἀραχνάσκελον (τὸ) νεώτ. ζῳολ. γένος πιθήκων.
ἀραχνοσκεπής-οῦς-ές νεώτ. δημ. **ἀραχνόσκεπος** ὁ κεκαλυμμένος δι' ἱστῶν ἀράχνης, ποὺ εἶναι σκεπασμένος μὲ ἀραχνιὲς βλ.λ.
ἀραχνόσκεπος-η-ο δημ. ἀραχνοσκεπὴς βλ.λ.
ἀραχνόσκουπα (ἡ) δημ. σάρωθρον προσηρτημένον εἰς ἐπιμήκη κοντὸν διὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἱστῶν ἀράχνης.
ἀραχνοστήμον ὕφασμα (τὸ) νεώτ. ὕφασμα οὗ οἱ στήμονες ἔχουσι συνυφανθῆ ὡς ἱστὸς ἀράχνης.
ἀραχνοτροφεῖον (τὸ) νεώτ. μέρος ἐπιστημονικοῦ ἐργαστηρίου ἐν ᾧ τρέφονται ἀράχναι· 2) μτφ. μέρος ἢ διαμέρισμα οἰκοδομῆς, οὗ ἀμελεῖται ὁ καθαρισμὸς καὶ ἐν ᾧ ὡς ἐκ τούτου ὑπάρχουσι πολλαὶ ἀράχναι : **τὰ δημόσια γραφεῖα κατήντησαν ἀραχνοτροφεῖα.**
ἀραχνοΰφαντος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ὕφανσιν λεπτὴν ὡς ἱστὸς ἀράχνης : **ἀραχνοΰφαντος πέπλος** δημ. ἀραχνόφαντος βλ.λ.
ἀραχνοϋφής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ λεπτὸς ὡς ἱστὸς ἀράχνης, ὁ ἀραχνοΰφαντος : Φίλ. 1,666,5 **ἀραχνοϋφεῖς ἀμπεχόνας,** Εὐσ. Εὐάγγ. Πρ. 8,389 A **ἀραχνοϋφεῖς στρωμναί.**
ἀραχνόφαντος-η-ο δημ. ὁ ἀραχνοΰφαντος, ὁ λεπτὸς ὡς ἱστὸς ἀράχνης : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 21 **τεχνίτρα τ' ἀραχνόφαντο μαγνάδι ἡ νύχτα γοργοπλέκει** στὴ σιγή.
ἀραχνώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ ἀραχνοειδὴς βλ.λ. : Ἀριστλ.Ζ1 5,23,2· ‖ νεώτ. κ. μτφ. ὁ οἱονεὶ τὴν ἀντοχὴν ἱστοῦ ἀράχνης ἔχων, ὅλως ἀσθενής : **ἀραχνώδης ὑγεία, - ἀραχνῶδες ἐπιχείρημα.**
ἀραχνῶμαι-άομαι μσν. ὑφαίνω ἱστὸν ἀράχνης : Εὐστ.σχόλ.Ἰλ.285,41 **ζωΰφια ὑπὸ ὀρόφους ἀραχνώμενα.**
ἄραχος (ὁ) (1) μτγν. ἀντὶ **ἄρακος** βλ.λ.
ἄραχος-η-ο (2) δημ. ὁ ἀβαθής, ὁ ἀνάρηχος, ὁ ρηχός : **σὲ τόσο ἄραχα νερὰ δὲν μπορεῖ ν' ἀράξῃ τὸ καΐκι.**
ἀραφ-αδος (ὁ) ἐν ἐπιθ. χρ. ἀντὶ ἀράβιος ἢ ἀραβικός : Παι.Δελφ.11,Νόνν.Δ 36,326.
ἀράω Ἐπιγρ. ἀντὶ ἀρόω-ῶ βλ.λ. ὀργώνω, ἀναστρέφω τὰ χώματα : Πίνακ.Ἡρακλεωτ.1,133 **οὐδὲ τὰς ὁδὼς τὰς ἀποδεδειγμένας ἀρασόντι οὐδὲ συνέρξοντι, οὐδὲ κωλύσοντι πορεύεσθαι.**
ἀράωρα δημ. ἐπιτατικῶς ἐκφερ. λ. ἐν τῇ φρ. ἀράωρα - **παράωρα** παρακαίρως.
ἀρβακία (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐχίνων τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀρβακιιδῶν·** 2) παλαιοζ. γένος θαλασσίων ζῴων τῆς τριτογενοῦς περιόδου.
ἀρβακιίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. ἐχινόδερμα τῆς τάξεως τῶν **ἐχινωδῶν.**
ἀρβάκις Ἡσ. « ὀλιγάκις ».
ἀρβάλη Ἡσ. « τήγανον ὀστράκινον.Ταραντῖνοι ».
ἀρβάλημα (τὸ) δημ. κ. **ἀρβαλητὸ** κ. **ἀρβολητὸ** ὁ ἐκ τῆς συγκρούσεως ἢ τῆς πλήξεως ἀρβαλιῶν ἤτοι μεταλλίνων λαβῶν λεβήτων παραγόμενος κρότος· 2) συνεκδ. ὁ πολὺς κρότος, ὁ ἐκκωφαντικὸς θόρυβος οἷον ἐκ βιαίας μετακινήσεως πολλῶν πραγμάτων ὁμοῦ : **μὲ τὸ ἀρβάλημα ποὺ 'καναν οἱ διπλανοὶ δὲν μπόρεσα νὰ κοιμηθῶ.**
ἀρβαλητό (τὸ) τὸ ἀρβάλημα βλ.λ.
ἀρβάλι (τὸ) ἡ κινητή, ἰδίως μεταλλίνη λαβὴ λέβητος, συγγ. πιαστήρι.
ἀρβαλίζω δημ. ἀρβαλῶ βλ.λ.

ἀρβαλῶ-άω δημ. κ. **ἀρβαλίζω** κάμνω κρότον μὲ **ἀρβάλια** βλ.λ.· 2) συνεκδ. μετακινῶν θορυβωδῶς πράγματα, προκαλῶ ζωηρὸν κρότον, ὀχληρῶς διὰ τοὺς ἄλλους θορυβῶ.

ἀρβανιτάκι (τό) δημ. ὁ μικρὸς ἀρβανίτης (ἀλβανός) τὸ ἀρβανιτόπουλο· || θωπευτικῶς κ. ἐν ἀγαθῇ σημ. ὁ χριστιανὸς ἀρβανίτης πολεμιστής : δ. τραγ. **ἐμεῖς τ' ἀρβανιτάκια δὲν μπεγεντίζουμε | φοβέρες πασαλίδικες καὶ ταξίματα.**

ἀρβανίτης (ὁ) δημ. θηλ. **-ισσα** ὁ ἀλβανὸς τὴν ἐθνότητα ἢ τὴν καταγωγὴν· δθ. κυρίως ὁ κάτοικος τῆς Ἀλβανίας, ἀλλὰ κατὰ παρέκτ. ὁ παλαιόθεν ἰλλυρικῆς καταγωγῆς ἢ κ. ὁ παρεφθαρμένον τι ἀλβανικὸν ἰδίωμα συνήθως λαλῶν Ἕλλην κ. ἐν Ἑλλάδι βιῶν : **οἱ ἀρβανίτες ἔκαναν βασίλειο, - στὰ χωριὰ τῆς Ἀττικῆς εἶναι πολλοὶ ἀρβανίτες·** 2) ἐν ἐπιθετ. χρ. ὁ σκαιός καὶ σκληρός, ὁ ἁρπακτικός, ὁ βίᾳ ἀδικῶν (ἡ μετάπτωσις ἐν τῇ σημ. ταύτῃ κατ' ἀκολουθίαν τῶν παλαιόθεν ληστρικῶν ἐπιδρομῶν τῶν τουρκαλβανῶν εἰς ἑλληνικὰς χώρας) : **στὴ μοιρασιὰ μας πάνω ἀποδείχτηκε ἀρβανίτης, - μοῦ τὸ πῆρε σὰν ἀρβανίτης,** παροιμ. φρ. **οἱ ἀρβανίτες τό 'χουνε, τοῦτο νὰ μοῦ τὸ δίνῃς κι ἐκεῖνο νὰ σοῦ τὸ παίρνω·** || ὁμ. ὁ ἄγαν μνησίκακος, ὁ ἐν τῇ ἔχθρᾳ πείσμων, ὁ ἐκδικητικός, ὁ ἀδυσώπητος : **μὴ γινατσιάζετε σὰν ἀρβανίτες,** παροιμ. **ὁ Θεὸς δὲν εἶναι ἀρβανίτης·** || ὁμ. ὁ ρυπαρός, ὁ τὴν καθαριότητα τοῦ σώματος ἀμελῶν : παροιμ. **ἀρβανίτης νίβεται, ἡ ποδιά του χαίρεται·** 3) συνεκδ. μτφ. ἐν ἐπιθετ. χρ. ἐπὶ σιδηρῶν σκευῶν κ. ἐπὶ κλιβάνων, ὁ ἐκ πυρᾶς ὑπέρθερμος : **λησμόνησες στὴ φωτιὰ τὸ σίδερο κι' ἔγινε ἀρβανίτης, - ἔκαψε τὸ φοῦρνο καὶ τὸν ἔκανε ἀρβανίτη·** 4) ἐν Ἠπείρῳ, ὁ βόρειος ἄνεμος : **ὁ ἀρβανίτης ὁλοβδόμαδος ρήμαξε τὰ βλαστά.**

ἀρβανιτιά (ἡ) δημ. παλαιοτ. κ. ἀρβανιτ(ε)ία περιληπτ. ἡ ἀλβανικὴ ἐθνότης : **σηκώθηκε ἀλάκερη ἡ ἀρβανιτιὰ** (ἐπανεστάτησε, ἐξηγέρθη)· || ἡ χώρα τῶν ἀλβανῶν, ἡ Ἰλλυρία· || εἰδ. τόπος ἐν ᾧ κατοικοῦσιν ἀλβανόφωνοι ἕλληνες· ἡ λ. κ. ὡς τοπωνυμικόν· 2) στῖφος ἐπιδρομέων ἀλβανῶν : **ἔπεσε τότες ἀρβανιτιὰ στὴ Ρούμελη καὶ ρήμαξε πολλὰ χωριά,** - παροιμ. **ἀρβανιτιὰ πέρασε, χορτάρι δὲν ἐφύτρωσε·** 3) μτφ. ἡ ἀγροικία, ἡ σκαιότης, πρβλ. ἀρβανίτης, ἀρβανίτικος, ἀρβανιτουριά.

ἀρβανίτικος-η-ο ὁ ἀλβανικός, ὁ εἰς ἀλβανὸν (ἀρβανίτην) ἀνήκων ἢ παρ' ἀλβανοῖς ἐν χρήσει ὤν : **ἀρβανίτικα χτήματα, - ἀρβανίτικες πιστόλες, - ἀρβανίτικη συνήθεια·** || πολλάκις ἐν ἐπικριτικῇ χρ. : **ἀρβανίτικο γινάτι** (πεισμονὴ συναφὴς βιαιότητι, ἐκδικητικότης), - **ἀρβανίτικο μπουρίνι** (ὀργὴ παράφορος, μανιώδης, θηριώδης) κ. ἁπλῶς **τ' ἀρβανίτικο** (ἐν ὁμ. σημ.), φρ. **τὸν ἔπιασε τ' ἀρβανίτικο, - ἀρβανίτικο κεφάλι** (ὁ ἰσχυρογνώμων, ὁ ἐμμένων εἰς τὰς γνώμας ἢ ἀντιλήψεις του ἔστω καὶ προδήλως παραλόγους, ἄ. ἐν ἠπιωτέρῳ χαρακτηρισμῷ **κεφάλι ἀγύριστο**), - **ἀρβανίτικο μοιράσι,** ἡ ἄδικος, ἄνισος, μετὰ πλεονεξίας γενομένη διανομὴ κερδῶν· || μτφ. **ἀρβανίτικη φωτιά,** ἡ μεγάλη, ἡ ὑπερβολικῶς θερμαίνουσα πυρά· 2) ὡς οὐσ. εἶδος χοροῦ παρεμφεροῦς τῇ ἀρχαίᾳ πυρρίχῃ· πρβλ. χασάπικος.

ἀρβανιτοπαίδι (τό) δημ. ὁ ἀλβανόπαις.

ἀρβανιτόπουλο (τό) δημ. ὁ ἀλβανόπαις.

ἀρβανιτουριά (ἡ) δημ. περιληπτ. οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν ἀλβανικὴν ἐθνότητα, τὸ σύνολον τῶν Ἀλβανῶν, ἄ. συνηθέστ. ἡ **ἀρβανιτιά** βλ.λ.· 2) πολλοὶ ἀλβανοί, ἰδίως τουρκαλβανοί, συμβιοῦντες ἔν τινι τόπῳ, ἡ στίφη Ἀλβανῶν ἐπιδρομέων : **ἀπὸ τὰ παλιὰ τὰ χρόνια ἡ ἀρβανιτουριὰ ἦρθε καὶ κόνεψε δίπλα στὸ χωριὸ μας, - πλάκωσε ἡ ἀρβανιτουριὰ** (ἐπέδραμε στῖφος τουρκαλβανῶν)· 3) ἡ ὀλιγωρία καθαριότητος ἐν τῇ βιώσει, ἡ ρυπαρότης : **ἡ ἀρβανιτουριά σου θὰ σὲ φειριάσῃ, κακομοίρη.**

ἀρβανιτοχώρι (τό) χωρίον κατοικούμενον ὑπὸ Ἀλβανῶν ἢ ἀλβανοφώνων Ἑλλήνων : **τ' ἀρβανιτοχώρια τῆς Ἀττικῆς.**

ἀρβελίζω δημ. κ. **ἀρβελιάζω** κόπτω, ὁμαλύνω, ἰσομέτρως χωρίζω, τεμαχίζω· εὔχρηστον ἐπὶ κρέατος ἢ ἄ. πράγμ. συνήθως τεμνομένου· πρβλ. παρτασδιάζω, κομματιάζω.

ἀρβελιστήρι (τό) δημ. βορεῖα πλατυμάχαιρα, δι' ἧς τεμαχίζεται ἢ κατατέμνεται (λιανίζεται) τὸ κρέας, ἄ. κρεατοκόπι, σατῆρι, σατήρα, τσατίγρα, τσατίρα κ. τσατάλα, πρβλ. ἄρβηλος 1).

ἀρβελιστός-ή-ό δημ. ὁ κατατμηθεὶς ἢ κατατεμνόμενος, τεμαχιζόμενος· πρβλ. ἀρβελιστήρι.

ἄρβηκας (ὁ) τὸ φυτὸν ἀσφόδελος ὁ μικρόκαρπος ἢ κλαδώδης, ἄ. ἀσφέρδουκλας, σπέρδουκλας, σπερδούκλι, σφεντύλι, σπουρτούλα, ἀσκέλλα, ἀκσρόνι.

ἀρβήλι (τό) δημ. μικρὸς ἄρβηλος βλ.λ., μικρὰ μάχαιρα ἐν χρήσει πρὸς κοπὴν σταφυλῶν ἀπὸ τοῦ κλήματος.

ἄρβηλος (ὁ) κυκλοτερὲς σκυτοτομικὸν μαχαίριον· σχόλ.Νικ.Θηρ.423 « **τὰ κυκλοτερῆ σιδήρια, οἷς οἱ** σκυτοτόμοι τέμνουσι καὶ ξέουσι τὰ δέρματα »· || ΕΜ « **ἄρβηλον· σμιλίον σκυτικὸν περιφερές, ἔστι** δὲ καὶ ὅπλον »· 2) ἐν τῇ γεωμετρίᾳ, σχῆμα ἀποτελούμενον ἐξ ἡμικυκλίου ἔχοντος ἐγγεγραμμένα δύο ἕτερα ἡμικύκλια ἐφαπτόμενα κατὰ τὸ ἓν μὲν ἄκρον αὐτῶν πρὸς τὰ ἑκατέρωθεν ἄκρα τῆς καμπύλης τοῦ ἡμικυκλίου, κατὰ τὸ ἕτερον δὲ ἄκρον αὐτῶν συμπίπτοντα ἐν ἐπαφῇ εἰς τὸ κέντρον τῆς γεγραμμένης διαμέτρου τοῦ περιγεγραμμένου (ἤτοι περιβάλλοντος αὐτὰ ἡμικυκλίου) : Πάππ.208,12.

ἀρβίκολα (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος τρωκτικῶν θηλαστικῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν **μυοειδῶν.**

ἀρβικολίναι (αἱ) νεώτ. ζῳολ. ὑποομοιογένεια τρωκτικῶν θηλαστικῶν τῆς ὁμοιογεν. τῶν **μυοειδῶν** ἀπαντῶσα καὶ ἐν ἀπολιθώσει τῆς τεταρτογενοῦς περιόδου.

ἀρβίλι (τὸ) δημ. κ. **ἀρβιλάϊ** τὸ χονδρὸν καὶ ἀνωμάλως κυρτὸν καυσόξυλον, τὸ στραβοκούτσουρο, στραβόξυλο : **ξεχώρισε ἀρβίλια γιὰ τὸ φοῦρνο,** φρ. **στέκεται σὰν ἀρβίλι ἢ ἀρβιλάϊ** (κεχηνὼς καὶ ἀκινητῶν, σὰν **κούτσουρο**).

ἀρβίννη . Ἡσ. « κρέας, Σικελοί ».

ἀρβόν Ἡσ. « διεστός, ἀραιόν, ἐλαφρόν ».

ἀρβουτίνη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. οὐσία ἐκ τοῦ ἀφεψήματος **τῶν φύλλων τοῦ φυτοῦ ἄρβουτος** βλ.λ. χρησιμεύουσα ὡς φάρμακον διουρητικόν.

ἄρβουτος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος **φυτῶν** δικοτυληδόνων τῆς οἰκογενείας τῶν **ἐρεικοειδῶν.**

ἀρβύκη Ἡσ. « ἀρβύκη τοῦ ὑποδήματος ».

ἄρβυλα (τό) δημ. τὰ ὑποδήματα τῶν στρατιωτῶν, αἱ ἀρβύλαι **βλ.λ.**

ἀρβύλα (ἡ) δημ. ἡ **ἀρβύλη** βλ.λ.

ἀρβυλάδικο (τό) κατάστημα ἔνθα κατασκευάζονται ἢ πωλοῦνται ἀρβύλαι βλ.λ. : **ἔκλεισαν ὅλα τ' ἀρβυλάδικα.**

ἀρβυλᾶς (ὁ) δημ. ὁ ἀρβυλοποιὸς βλ.λ.

ἀρβύλη (ἡ) ᐧκ. νεώτ. κ. **ἀρβυλίς,** νεώτ. δημ. **ἄρβυλο(ν), κ. ἀρβύλα** (ἡ) ὑπόδημα ἐξικνούμενον μέχρι τῶν σφυρῶν, ὅπερ ἐφόρουν οἱ χωρικοί, οἱ κυνηγοὶ καὶ οἱ ὁδοιπόροι : Αἰσχ.Ἀγ.944 **ὑπαί τις ἀρβύλας λύοι τάχος,** Εὐρ.Ὀρ.1470, Ἱππ.Ἄρθρ.62 **πηλοπάτιδες ἀρβύλαι·** || νεώτ. εἶδος ὑποδημάτων ἐν χρήσει παρὰ τοῖς στρατοῖς, ἐχόντων ἑκατέρωθεν πτερύγια ἑνούμενα δι' ἱμάντων· 2) ἡ θέσις ἐν ᾗ ἵστατο ὁ ἡνιοχῶν ἅρμα : Εὐρ.Ἱππ.1189 **αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν ἁρμόσας πόδα·** Εὐστ. « τὸ περὶ τὴν ἄντυγα μέρος, ἔνθα ἡ τοῦ ἡνιόχου στάσις ἐστίν ».

ἀρβυλικός-ή-όν Ἐπιγρ. ὁ τῆς ἀρβύλης.

ἀρβυλίς-ίδος (ἡ) μτγν. ἡ ἀρβύλη βλ.λ. : Θεόκρ. 7,26 λίθος.. ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει.

ἀρβυλο (τὸ) δημ. ἀρβύλη βλ. λ.

ἀρβυλοποιεῖον (τὸ) νεώτ. ἐργαστήριον, ἐν ᾧ κατασκευάζονται ἀρβύλαι βλ. λ., ἀρβυλάδικο.

ἀρβυλοποιός (ὁ) νεώτ. ὁ κατασκευαστὴς ἀρβυλῶν βλ.λ., ὁ ἀρβυλάς.

ἀρβυλόπτερος-ον μτγν. ὁ ἔχων ὑποπτέρους ἀρβύλας, ἐπίθ. τοῦ Περσέως : Λυκόφρ 839.

ἀρβυλοφόρος (ὁ) νεώτ. ὁ φορῶν ἀρβύλας.

ἀρβύνδα Ἡσ. «λήκυθον» (ἀναγν. ἀρυβαλλίδα).

ἀργά ἐπίρρ. μσν., νεώτ. κ. δημ., συγκρ. ἀργότερον-α ἄνευ σπουδῆς, βραδέως, σιγά : τρώγει, - περπατάει ἀργά, ἀντίθ. βιαστικά, γρήγορα· 2) κατ' ἀραιὰ διαστήματα χρόνου, σπανίως : φρ. ἀργὰ καὶ ποῦ· 3) μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς κανονικῆς ὥρας, τοῦ προσήκοντος χρόνου, οὐχὶ ἐπικαίρως, παράκαιρα, πόρωρα, ἐξώρας : παροιμ. κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ, - πρόσεξε γιατὶ κατόπιν θὰ εἶναι ἀργά (ὅταν παρέλθῃ ὁ καιρός, πᾶσα μετάνοια θὰ ἀποβῇ εἰς μάτην), - πῆγε στὴ δουλειά του ἀργά, Πολίτ.Ἐκλ.Τράγ.145,2 πὄρχεται ἀργὰ τ' ἀποταχύ, καὶ πάρωρα τὸ γιόμα· 4) κατὰ τὴν ἑσπέραν, τὸ βραδινό, ἀποβραδίς : Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.3,2 κλαίγουν ἀργά, κλαίγουν ταχιά, κλαίγουν τὸ μεσημέρι, Σολωμ.Ξανθ.2 τὴν εἶδα τὴν ξανθούλα | τὴν εἶδα φὲς ἀργά, πρβλ. κ. τ' ἀργό, τ' ἀργαῦ· || μουσ. ἀργὰ βραδεῖα ρυθμικὴ ἀγωγή, ἀργότατα ἡ βραδυτάτη ρυθμικὴ ἀγωγή.

ἀργάδες Ἡσ. «εἶδος φυτοῦ, καὶ ἀργαὶ γυναῖκες».

ἀργάεις δωρ. ὁ ἀργήεις βλ. λ.

ἀργάζω δημ. ἀόρ. ἄργασα, παθ. ἀργάστηκα, μτχ. παθ. παρακ. ἀργασμένος κατεργάζομαι δέρματα, βυρσοδεψῶ : παροιμ. ἂν δὲν τ' ἀργάσῃς τὸ πετσί, παπούτσι δὲν τὸ κάνεις (ἂν δὲν πάθῃ τις πολλά, δὲν συνετίζεται)· 2) μτφ. ἀμτβ. ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου δέρματος, σκληρύνομαι, ροζιάζω : ἄργασαν τὰ χέρια μου ἀπὸ τὸ τσαπί, - ἀπὸ τὸ σκάφε σκάφε, - ἀπὸ τὸ πριόνι κττ.· 3) μτφ. δέρω πολύ : τὸν ἄργασαν στὸ ξύλο, - τοῦ ἄργασαν τὸ τομάρι· 4) ἀμτβ. ἐργάζομαι ἢ ἐν νῷ ἔχω τι, σχεδιάζω τι, ἰδίως κακόν : παροιμ. ἄλλ' ἀργάζει ὁ βούβαλος κι' ἄλλα ὁ βουβαλάρης, - ἄλλα ἀργάζει ὁ νοῦς κι ἄλλα φέρνει ἡ πράξη· 5) μέσ. κ. παθ. -ομαι βυρσοδεψοῦμαι, ὑφίσταμαι ἐπεξεργασίαν βυρσοδεψικήν : τὸ πετσὶ αὐτὸ δὲν ἀργάζεται καλά, - τὰ γάντια γίνονται ἀπὸ πετσὶ καλὰ ἀργασμένο· 6) (ἀργῶ) ξηραίνομαι ὁλοσχερῶς, ἐπὶ ἀγρῶν : στείρεψαν ὁλότελα τὰ νερὰ κι ἀργάστηκαν ὅλα τὰ χωράφια ἕνα γῦρο· 7) ἀργασμένος ἐπὶ ἀγρῶν, ὁ ἀροτριωθείς· 8) εἰδ. μτφ. ἀργασμένος ὁ ἐντριβής, ὁ πολύπειρος, ὁ πολυπαθής.

ἀργαθο (τὸ) δημ. σχοίνινον ἀραιὸν πλέγμα, χρησιμοποιούμενον πρὸς περιτύλιξιν καὶ συγκράτησιν (δεμάτιασμα) ἀχύρων κατὰ τὴν μεταφορὰν τούτων.

ἀργαίνω λευκαίνω, ἀσπρίζω : Εὐρ.ἀπ.74, Ὀππ. Κυν.3,299 γαστέρα δ' ἀργαίνουσαν ἔχει πολιῇ ραθάμιγγι· || κ. παθ. λευκαίνομαι, γίνομαι ἄσπρος : Νόνν.Δ 34,145 οὐδὲ μέτωπα πεφυρμένα λευκάδι γύψῳ, ὡς πάρος, ἀργαίνοντο.

ἀργαῖος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος λεπιδοπτέρων ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν σατυριδῶν ἀπαντῶν εἰς ὁλόκληρον σχεδὸν τὴν Εὐρώπην.

ἀργάλας (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος πτηνῶν εὐμεγέθων τῆς οἰκογεν. τῶν πελαργῶν ἀπαντῶν εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ τὴν Κεντρῴαν Ἀφρικήν.

ἀργαλδίνη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. ὀργανικὴ σκευασία ἀργύρου, χρησιμοποιουμένη εἰς τὴν θεραπείαν τῶν παθήσεων τῶν οὐρογεννητικῶν ὀργάνων, τῶν δερματικῶν παθήσεων κτλ.

ἀργάλειο (τὸ) δημ. ἐν ἐπιθ. χρ. ὁ ραδιοῦργος, ὁ πρὸς σκάνδαλον τὰ τῶν ἄλλων ἐπίφογα διερευνῶν, ὁ πειρακτικός, ὁ σκανταλιάρης, ὁ πειρασμός, τὸ πειραχτήρι.

ἀργαλειό (τὸ) δημ. ἀργαλειὸς βλ. λ.

ἀργαλεῖον (τὸ) μτγν. κ. μσν. τὸ ἐργαλεῖον βλ.λ., ἡ λ. ἰδίως ἐν χρ. προκειμένου περὶ εἰδικῶν τινων ἐργαστηριακῶν σκευῶν, ἀγγείων, λεβήτων, διακλυστήρων κττ. : Μυρεψὸς π. Ἀντιδ.ἐν Κωδ.194 πάντα ταῦτα θὲς σὺν τῷ οἴνῳ ἐν τῷ ἀργαλείῳ καὶ βράσας ταῦτα.., αὐτ.505 ἔμβαλε ἔσωθεν εἰς τὸ λεγόμενον ἀργαλεῖον.

ἀργαλειός (ὁ) δημ. δ.γρ. ἀργαλιός κ. ἀργαλειό (τὸ) ὁ ὑφαντικὸς ἱστός, ὁ ἐργαλειός, ἤτοι τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐργαλεῖον, τὸ τῆς ταλασιουργίας, τὸ δι' οὗ γίνεται ἡ ὕφανσις, ά. ἀργαστήρι, κρεβατή, κρεβατίνα· || ἀργαλειὸς πανήσιος ὁ ἐπικρατέστερος ἐν Ἑλλάδι ὑφαντικὸς ἱστός, τοῦ ὁποίου δύο εἴδη, ὁ ἀργαλειὸς τοῦ λάκκου καὶ ὁ ριχτὸς ἔχων τὸν στήμονα (στημόνι) ὁριζοντίως· ἀργαλειὸς ἀντρομιδήσιος ἔχων τὸν στήμονα καθέτως ὡς ὁ τῶν ἀρχαίων ἱστός, ὁ λεγ. π. μτγν. κ. ὄρθιος ἱστός, ἐν χρ. κυρίως διὰ χονδρὰ ὑφαντὰ (ἀντρομίδες, ταγάρια)· κ. ἀργαλειὸς χαραρήσιος ἁπλούστερος τῶν δύο ἄλλων ἐν τῇ συνθέσει τῶν ἐξαρτημάτων του καὶ ἐν χρήσει κυρίως πρὸς ὕφανσιν ἀραιῶν ἐξ εὐτελεστέρου νήματος ὑφαντῶν, ἰδίως λινάτσας βλ.λ. : παροιμ. τὸ κέντημα ξεφάντωμα κι ἡ ρόκα γιὰ σεργιάνι | μὰ ὁ ἐργαλειὸς εἶναι σκλαβιά, σκλαβιὰ πολὺ μεγάλη, δ. τραγ. μαλαματένιο τ' ἀργαλειὸ καὶ φίλντισι τὸ χτένι, Κρυστ.Ἀγροτ.τρ.1 μιὰ λυγερὴ στὸν ἀργαλειὸ ὑφαίνει τὰ προικιά της.

ἀργαλέος-α-ον κ. μσν. χαλεπός, ἐπίπονος, βαρύς, ἀφόρητος, ἀδυνηρός : Ἰλ.Λ 3 Ζεὺς δ' Ἔριδα προΐαλλε.. ἀργαλέην, Ὀδ.Ν 795 οἱ δ' ἴσαν ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλῃ, Ἀριστφ. Πλ.1 ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστίν, δοῦλον γενέσθαι, Ξεν.Ἱέρ.6,4 πῶς οὐκ ἀργαλέον ἐστὶ πρᾶγμα;· || συγκρ. -ώτερος : Ἰλ.Ο 121 μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος.. χόλος· || ὑπερθ. -ώτατος : Φίλ.2,300· 2) χαλεπός, ἀνιαρός, ὀχληρός, ἐνοχλητικός, ἐπὶ προσώπ. : Θέογν.1208, Ἐμπ.115,8, Ἀριστφ.Νεφ,450 μιαρός, στρόφις, ἀργαλέος· || ἐν ἀπροσ. ἐκφρ. ἀργαλέον ἐστὶ μετὰ δοτ. κ. ἀπαρφ. εἶναι χαλεπόν, δύσκολον, ὀχληρόν : Ἰλ.Ρ 252 ἀργαλέον δέ μοί ἐστι διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον ἡγεμόνων.

ἀργαλεότης-ητος (ἡ) μτγν. κ. μσν. ἡ χαλεπότης, ἡ δυσκολία· 2) ἡ ὑπό τινος ἐνόχλησις : Φίλ. 1,346, Εὐστ.Ἰλ.892,23.

ἀργαλεύω δημ. κινῶ ἄνω κάτω τοὺς πόδας, ὡς ἐν τῷ ἀργαλειῷ βλ. λ. : ὅλο κι ἀργαλεύεις τὰ ποδάρια σου· 2) ἀντὶ χαρχαλεύω βλ. λ., ἀναδιφῶ πράγματα, σκεύη, ἔπιπλα κττ. ἀσκόπως ἢ ἵνα εὕρω τὸ ζητούμενον : τί ἀργαλεύεις καθημέρα τὰ μπαοῦλα;· 3) μτφ. ραδιουργῶ, ἐξιχνιάζω, ἀνακινῶ σκάνδαλα : δουλειὰ τὸ 'χει ν' ἀργαλεύῃ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο.

ἀργαλέως ἐπίρρ. δυσκόλως : ΑΠ 9,499.

ἀργαλί (τὸ) νεώτ. ζῳολ. γένος μυρηκαστικῶν ἀρτιοδακτύλων τῆς ὁμοιογεν. τῶν κοιλοκέρων, ἀπαντῶν εἰς τὰ ὄρη τῆς Β. Ρωσσίας.

ἀργαλίδιος μτγν. ἀργολέος βλ. λ.

ἀργαλικόν (τὸ) μσν. ὑοσκύαμος βλ. λ. : Ἱερακοσόφ.2,3 ἀργαλικοῦ ρίζαν ἤγουν ὑοσκυάμου.. δώσεις τούτῳ φαγεῖν.

ἀργαλῖον (τὸ) Πάπ. ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἐργαλεῖον, ἀργαλεῖον βλ. λ.

ἀργάλιος αἰολ. ἀργαλέος βλ. λ. : Ἀλκ.ἀπ.86 Β καί κε Ϝίαως τὰν κεφάλαν ἀργαλίαν ἔχοις (διόρθ. ἀντὶ ἀργαλέαν).

ἀργανέλαιον (τὸ) ἔλαιον ἐξαγόμενον ἐκ τῶν πυρήνων τοῦ καρποῦ τῆς ἀργανίας βλ.λ.

ἀργανέλλο (τὸ) δημ. ναυτ. μικρὸν βαροῦλκον χρησιμεῦον πρὸς ἀνέλκυσιν τῆς ἀγκύρας, ὀνίσκος.
ἀργανία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος συμπετάλων δικοτυληδόνων φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **σαπωτωδῶν** περιλαμβάνον ἓν μόνον εἶδος **ἀργανίαν τὰ σιδηρόξυλον.**
ἀργανιά (ἡ) δημ. ἄ. ριγανιά τὸ φυτὸν ὀρίγανος ἢ ὀνῆτις, **ἄ. ἀρίγανη κ. ρίγανη.**
ἀργανιάζω δημ. ἀργάζω βλ. λ., ἀποτυμπανίζω τινά, καθιστῶ τινα ἀναίσθητον διὰ τῶν αἰκισμῶν, δέρω ἀνηλεῶς: **τὸν ἀργάνιασε στὸ ξύλο.**
ἀργανίζω δημ. ἀργανιάζω βλ.λ.
ἄργανο (τὸ) δημ. μουσικὸν ὄργανον, ἰδίως τὸ τύμπανον· ‖ ἐν πληθ. **ἄργανα** (τὰ) πάντα τὰ μουσικὰ ὄργανα, ἀλλ' ἰδίως τὰ τύμπανα: **βαροῦν τ' ἄργανα,** παροιμ. φρ. **ἂν δὲ λαλήσουν τ' ἄργανα κι' ἂν δὲ σφαῆ κι' ὁ τράγος | ἀπίστευτο μοῦ φαίνεται νά (εἰ)ναι δικός μου ὁ γάμος** [ἐπὶ δυσπίστου]· 2) συνεκδ. ἐπὶ αἰκισμῶν καὶ μαστιγώσεως: **τὸν ἔκανε ἄργανο** [τὸν ἔδειρε ἀνηλεῶς].
ἀργαπέτης (ὁ) Ἐπιγρ. (λ. περσική) διοικητὴς φρουρίου.
ἀργᾶς-ᾶ (ὁ) κ. νεώτ. Ἡσ. «**ὄφις καὶ ποιητὴς μοχθηρός**· **Δωριεῖς** καὶ μάλιστα Ἀργεῖοι τὸν ὄφιν ἀργᾶν ἐκάλουν, καὶ Δημοσθένης ὑπὸ Αἰσχίνου Ἀργᾶς ὀνομάζεται· οἱ δὲ ὄνομα τυράννου»· ‖ ΑΒ «ἀργάν, τὸν δεινότατον παρ' ἡλικίαν, ἢ τὸν δεινότατον καὶ θηριώδη τὸν τρόπον»· 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἀκάρεων ἀραχνοειδῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἰξωδιδῶν,** διακρινόμενον ἐκ τῶν κυλινδρικῶν σιαγονικῶν του προσακτρίδων.
ἀργᾶς δωρ. συνηρ. **ἀντὶ ἀργάεις,** ἀργήεις βλ.λ.
ἄργαση (ἡ) δημ. τὸ ἄργασμα βλ.λ.
ἀργασιά (ἡ) δημ. ἡ κατεργασία ἰδίως τῶν δερμάτων· ‖ κατ' ἐπέκτ. τὸ διὰ κατεργασίαν μιᾶς ἡμέρας ὑφ' ἑνὸς βυρσοδέψου ἐπαρκὲς ποσὸν ἀκατεργάστου ὕλης· πρβλ. ἀλεσιά, φησιά, ακαφιά.
ἄργασμα (τὸ) δημ. **ἄργαση** ἡ κατεργασία τῶν δερμάτων· 2) μτφ. ὁ ἀνηλεὴς δαρμός.
ἀργασμένος (ὁ) μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ρ. ἀργάζω βλ. λ., ἐπὶ δερμάτων, ὁ κατειργασμένος· 2) ἐπὶ ἀγρῶν, ὁ ἀροτριωθείς, ὁ διὰ σποράν κ. γεν. καλλιέργειαν ἐκσκαφεὶς καὶ ἀπὸ τῶν χαλίκων καθαρισθείς· 3) μτφ. ὁ δαρείς, ὁ ὑποστὰς σωματικὴν ποινὴν ἢ κακώσεις: **οἱ χωροφύλακες τὸν ἔχουνε καλὰ ἀργασμένο**· 4) μτφ. ὁ ἐκ πολλῆς πείρας ἐντριβής· πρβλ. ἀργάζω.
ἄργαστη (ἡ) δημ. τὸ φαρμακευτικὸν φυτὸν κυνόδους ὁ δάκτυλος, ἄ. ἀγριάδα, ἄγλωσσο, ἀούστος.
ἀργαστήρι (τὸ) δημ. ἐργαστήριον, τὸ μέρος ἐν ᾧ ἐργάζεταί τις: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 59 **νυχτέρια κάνει στ' ἀργαστήρι του**· ‖ κατ' ἐπέκτ. μικρὸν κατάστημα, μαγαζί· 2) ὁ ὑφαντικὸς ἱστός, ἀργαλειό.
ἀργαστηριάρης (ὁ) δημ. ὁ ἔχων ἐργαστήριον ἢ ἀργαστήρι, μικρὸν κατάστημα, συγγ. μαγαζάτορας.
ἀργαστής δημ. ἐργάτης· ‖ εἰδ. ὁ κατεργαζόμενος τὰ δέρματα, βυρσοδέψης, ταμπάκης.
ἄργαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ κατειργασμένος, ἀδούλευτος· ‖ εἰδ. ἐπὶ δερμάτων, ὁ μὴ δεδεψημένος, ἀνάργαστος.
ἀργατειά δημ. κ. ἀργατιά βλ. λ.
ἀργατεύομαι δημ. ἐπαγγέλλομαι τὸν ἐργάτην, συνήθ. ἐπὶ τῶν ἐργαζομένων ἐν γεωργικαῖς ἐργασίαις ἐπὶ ἡμερομισθίῳ· ‖ προσλαμβάνομαι ὡς ἐργάτης: **ἀργατευτήκαμε εἴκοσι ἀπὸ τὸ χωριό μας γιὰ τὸ ἐργοστάσιο**· 2) ἔχω ὑπονοίας κατά τινος ὡς κακῶς ἐργαζομένου κατ' ἐμοῦ ἢ καὶ ἄλλου: Σάρρ.Ἀν.ΛΗ ἐν λ.
ἀργατεύω δημ. συνάπτω συμφωνίαν μετ' ἐργατῶν ὅπως προσλάβω αὐτοὺς εἰς ἐργασίαν ἰδίαν ἐμοῦ ἢ ἄλλην, τὸ νεώτ. στρατολογῶ ἐργάτας.

ἀργάτης (ὁ) δημ. θηλ. -ισσα ὁ ἐργάτης, συνήθ. ἐπὶ τῶν ἐν γεωργικαῖς ἐργασίαις ἐργαζομένων, ἄ. δουλευτάρης, δουλευτής, ξωμάχος, σκαφτιᾶς· συγγ. τσαπιτζῆς· 2) ναυτ. βαροῦλκον, βλ. μποτσαργάτης, ἄ. ἐργάτης· εἶδος μοχλοῦ, τὸ μάγκανον: ἀργάτης τοῦ λιοτριβιοῦ, - ἀργάτης τοῦ πηγαδιοῦ.
ἀργατιά (ἡ) δημ. κ. ἀργατειά τὸ ἐργάζεσθαι ἐπὶ ἡμερομισθίῳ: παροιμ. **ἡ ἀλεπού εἶχεν ἀργατιὰ κι αὐτὴ ἀργατολόγα** [ἐπὶ τῶν ἀμελούντων τῆς ἰδίας ἐργασίας καὶ περὶ τὰ ἀλλότρια ἀσχολουμένων]· 2) ὁμὰς ἐργατῶν εἰς τὸ αὐτὸ ἔργον ἐργαζομένων, ἰδίως ἐν γεωργικαῖς ἐργασίαις: Κρυστ.Τραγ.Θερ.3 **νὰ ξανασάνη ἡ ἀργατιά, κι οἱ ὄμορφες θερίστρες**· 3) τὸ σύνολον τῶν ἐργατῶν, ἡ ἐργατικὴ τάξις, ὁ ἐργατικὸς κόσμος, πληθυσμός: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 45 **κι' ἀγγάρεψε τὴν ἀργατιὰ καὶ δούλεψαν στ' ἀμόνι,** δ.τραγ. **ἥλιε μου, τί πολυάργησες, δὲν πᾶς νὰ βασιλέψης | σὲ καταριέται ἡ ἀργατιὰ κι οἱ ξενοδουλευτάδες.**
ἀργατικό (τὸ) δημ. τὸ ἡμερομίσθιον τοῦ ἐργάτου· 2) ἡ ἡμερησία ἐργασία αὐτοῦ: **ἔκαμα,- δούλεψα τρία ἀργατικά**· 3) ὁ τόπος, ὅπου ἐργάζονται οἱ ἐργάται βιομηχανικῆς ἢ βιοτεχνικῆς τινος ἐπιχειρήσεως, οἷον ραφείου, ὑποδηματοποιείου κττ.: **κατέβα στὸ ἀργατικὸ νὰ μοῦ φέρης ἕνα χνάρι.**
ἀργατινή (ἡ) δημ. κ. **ἀργατινό** (τὸ) ἡ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὥρα κ. μέχρι τῆς νυκτός, δείλι, ἑσπέρα, κοντόβραδο.
ἀργατοδούλης (ὁ) δημ. ὁ ὑπηρετῶν παρά τινι καὶ ἀσχολούμενος εἰς γεωργικὴν ἢ ποιμενικὴν ἐργασίαν, οὐχὶ εἰδημοσύνην ἀπαιτοῦσαν, συγγ. κοπέλ(λ)ι, παραγιός, δοῦλος.
ἀργατολόι (τὸ) δημ. κ. **ἀργατολοΐ** ἡ συλλογὴ τῶν ἐργατῶν, τὸ νὰ συναθροίζῃ, νὰ μαζεύῃ τις ἐργάτας· 2) τὸ σύνολον τῶν ἐργατῶν, ἐργατικὴ τάξις, ἡ ἀργατιὰ βλ.λ.3).
ἀργατολόγος (ὁ) δημ. ὁ συλλέγων, ὁ εὑρίσκων ἢ μισθῶν ἐργάτας· 2) εἰδ. ὁ χειρῶναξ, ἀποχειροβίωτος.
ἀργατολογῶ δημ. φροντίζω πρὸς συλλογήν, εὕρεσιν ἐργατῶν, μαζεύω, μισθῶ ἐργάτας· 2) ἐργάζομαι ὡς ἐργάτης ἡμερομίσθιος, ζῶ ἐκ τῆς ἐργασίας μου, ἰδίᾳ χειρωνακτικῶς· 3) ἐκτελῶ τὴν ἐργασίαν μου οὐχὶ μετὰ προθυμίας, ἐργάζομαι ἀργά, μετ' ὀκνηρίας: Σάρρ.Ἀν.ΛΗ ἐν λ.
ἄργεια (ἡ) νεώτ. ἓν τῶν σημαδίων τῆς παλαιοτέρας παρ' ἡμῖν ἐκκλησιαστικῆς [βυζαντινῆς] μουσικῆς: Κουμ.ΝΛ 143.
ἀργείης Σουΐδ. «ὁ λευκός».
ἀργείλοφος-ον ὁ λευκὴν ἔχων κορυφήν: Πίνδ. ἀπ.214 **οἵ τ' ἀργείλοφον πὰρ Ζεφυρίου κολώναν.**
ἀργεῖος-α-ον κ. νεώτ. αἰολ. **ἀργέϊος** ὁ τοῦ Ἄργους, ὁ τῶν Ἀργείων: **ἀργεία διάλεκτος,** - **ἀργεία σχολὴ γλυπτικῆς**· ‖ παροιμ. π. Ἡσ.« ἀργεία φορά· ὡς φιλοδίκους καὶ συκοφάντας Ἀργείους κωμῳδοῦσιν»· ‖ φρ. παροιμ. **ἀργεῖοι φῶρες,** περὶ φανερῶν κακούργων: Εὐρ.Φοίν.1137 **ἀργείων αὔχημα** [ἡ φρ. κ. παροιμ.].
ἄργειτε ἀντὶ ἄγρειτε βλ. ἀγρέω: Ἀντίμ. 82.
ἀργ(ε)ίτικος-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ Ἄργος· ‖ ὁ προερχόμενος ἐκ τοῦ Ἄργους: **ἀργείτικα πεπόνια**· 2) εἶδος χοροῦ συρτοῦ.
ἀργειφόντης (ὁ) ὁ φονεὺς τοῦ Ἄργου, ἐπίθ.τοῦ Ἑρμοῦ· 2) δ.ἑρμ. ὁ διὰ τῆς λάμψεώς του φονεύων· 3) δ.ἑρμ. ὁ ταχέως καὶ σαφῶς ἀποφαινόμενος, ἀναγγέλλων [ἐπίθ. τοῦ ἀγγέλου τῶν θεῶν]: Ἰλ.103, Ὀδ.Α 38 **Ἑρμείαν πέμψαντες ἐΰσκοπον ἀργεϊφόντην**· 4) κατὰ Παυσ. Ἑλλ.ἀπ.65 [ἐκ τοῦ **ἀργῆς**] ὁ τοῦ ὄφεως φονεύς τ.ἔ. ὁ Ἀπόλλων.
ἀργειῶ δημ. ἀργῶ βλ.λ.
ἀργελάδες (οἱ) δημ. τὸ φυτὸν χρυσάνθεμον τὸ στεφανωματικόν, ἄ. ταιτοιμπόλα, μαντιλίδα, καρώνα.

ἄργελλα Σουΐδ. « οἴκημα Μακεδονικόν, ὅπερ θερμαίνοντες λούονται ».

ἀργέλοφοι (οἱ) ΑΒ « ὀργέλοφοι Ἀττικῶς· σημαίνει δὲ τοὺς ποδεῶνας τῶν κωδίων καὶ τῶν ἀσκῶν· ποδεῶν δὲ Ἰωνικῶς » : Ἀριστφ.Σφ.672 **σὺ δὲ τῆς ἀρχῆς ἀγαπᾷς τῆς σῆς τοὺς ἀργελόφους περιτρώγων** (Σχόλ. τὰ περιττὰ καὶ ἄχρηστα· ἀργέλοφοι γὰρ τῆς μηλωτῆς οἱ πόδες, οὓς ποδεῶνας καλοῦσι, καὶ οὗτοι ἄχρηστοι ».

ἄργεμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὀφθαλμικὴ νόσος, τὸ ἄργεμον βλ.λ. : Θεόφρ.Φ17,6,2 **τὸ ἄργεμα ἀφαιρεῖν·** 2) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. (ἀργεύω) ἡ καθαίρεσις κληρικοῦ ἀπὸ τοῦ ἱερατικοῦ αὐτοῦ λειτουργήματος : **ἄργεμα ἱερέως, - μοναχοῦ, - διάκου·** 3) νεώτ. (ἀργῶ=βραδύνω) ἡ περί τι βραδύτης, ἡ καθυστέρησις, ἁ. συνηθέστ. ἄργητα : **τὸ ἄργεμά σου μᾶς ἔκανε νὰ χάσουμε τὸ τραῖνο.**

ἄργεμον (τὸ) κ. νεώτ. κ. **ἄργεμα** βλ.λ.|| κ. **ἄργεμος** ἡ νόσος τῶν ὀφθαλμῶν λεύκωμα ἢ λευκώματα· Εὐστ.Ὀδ.1430,60 « ἄργεμος νόσος ὀμμάτων, ἀφ' οὗ ἄργεμα κατὰ Δίδυμον τὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν λευκώματα », Ἐρωτιαν.66 « πάθος τι περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς λευκωματῶδες, ὃ δὴ ἐκ τῆς παρεπομένης λευκότητος ὠνομάσθη » : Ἱππ.Τόπ.Ἀνθρ.13 **ὅταν δ' ἄργεμον ᾖ δακρύειν τῷ ὀφθαλμῷ ἀρήγει·** 2) εἶδος ἀνεμώνης (lappa canaria) ἥτις ἐθεωρεῖτο βοτάνη θεραπεύουσα τὴν νόσον ἄργεμον· 3) εἰδ. τῶν ὀνύχων ὁ **ἄργεμος** βλ.λ.2).

ἄργεμος (ὁ) κ. μσν. ἡ ὀφθαλμικὴ νόσος τὸ λεύκωμα, τὸ ἄργεμον βλ.λ. : Πολύδ.2,65· 2) ὁ λευκάζων τόπος τοῦ κάτω μέρους τῶν ὀνύχων : Πολυδ.2,146 « ἄργεμοι· ὄνυχες, ὑφ' οἷς τὰ νεῦρα παύεσθαι λέγουσιν, ὧν τὰ μὲν ὑπὸ τῷ ὄνυχι κρυπτά, τὰ δὲ ἄνωθεν ».

ἀργεμός (ὁ) δημ. ἡ βραδύτης, ἡ ἄργητα βλ.λ.

ἀργεμώνη (ἡ) κ. νεώτ. παρ' ἀρχ. κ. **ἄργεμον** (τὸ) εἶδος βοτάνης ἥτις ἐλογίζετο θεραπεύουσα τὸ ἄργεμον : Κρατεύας ἀπ.9,Διοσκ.2,177,Ὀρειβ.14,60, 2,Γαλ.11,835· 2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν μηκωνωδῶν· εἶναι φυτὰ ποώδη ἐτήσια καὶ πολυετῆ, ἀκανθώδη, τινὰ κοσμητικά, ἰθαγενῆ τῆς Ἀμερικῆς.

ἀργεμώνιον (τὸ) μτγν. τὸ φυτὸν ἀστὴρ ὁ Ἀττικός : Πλίν.Φ126,92· 2) ἡ ἀνεμώνη βλ.λ.:Διοσκ.2,176.

ἀργένης (ὁ) δημ. ἐργένης βλ.λ.

ἀργένναος-ον μτγν. ἀργεννὸς βλ.λ. : ΑΠ 15,35.

ἄργεννος (ὁ) πιθ. φαεινός, λαμπερός, ὡς ἐπώνυμον τοῦ Πανός : Νονν.Διον.14,75.

ἀργεννός-ή-όν αἰολ. ἀντὶ ἀργός ὁ λαμπρός, ὁ λάμπων : Ὀδ.Ρ 472, **ἀργεννῇς ὀίεσσιν,** Εὐρ.ΙΑ 574 **ἀργενναῖς ἐτράφης Ἰδαίαις παρὰ μόσχοις,** Ὀππ. Ἁλ.1,795· 2) κ. ὁ λευκός : Ἰλ.Γ 141 **ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσι** (μὲ καταλεύκους ἢ κ. δ. ἑρμ. μὲ λαμπρὰς ὀθ.), Νόνν.Δ 20,14 **ἀργεννῷ χιτῶνι.**

ἀργενταμίνη (ἡ) νεώτ. ἡ **ἀργυραμίνη** βλ.λ.

ἀργενταρία (ἡ) μτγν. μσν. κ. δημ. (λατ.) τὸ σύνολον ἀργυρῶν σκευῶν : Παλλάδ.Λαυσ.912 C **ὅτι προσήνεγκα αὐτῷ ἀργενταρίαν διακοσίων λιτρῶν ἀργύρου,** Δουκάγγ. ἐν λ., πρβλ. ἀρζαντερή.

ἀργεντάριος Πάπ. κ. μσν. ὁ ἀργυροχόος, ὁ τὸν ἄργυρον κατεργαζόμενος ἢ πωλῶν.

ἀργεντίνα (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ζωολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογεν. τῶν **σαλμονιδῶν·** 2) δημ. τὸ φαρμακευτ. φυτὸν πεντάφυλλον τὸ ἕρπον, ἁ. πεντάφυλλον ἢ πενταδάκτυλον· 3) δημ. χαλκοῦν δεκάλεπτον ἢ πεντάλεπτον νόμισμα τῆς Ἀργεντινῆς, ἐλλιπὲς εἰς μεταλλικὴν ἀξίαν, τεθὲν εἰς κυκλοφορίαν ὑπὸ κερδοσκόπων ἄλλοτε καὶ ἐν Ἑλλάδι· ἡ λέξις περιέπεσεν εἶτα εἰς τὴν σημασίαν τοῦ κιβδήλου νομίσματος.

ἀργεντινή (ἡ) νεώτ. δημ. ἁ. ἀργεντίνα βλ.λ.|| : **ἀργεντινὲς πεντάρες·** 2) **ἀργεντινὴ δεκάρα** μτφ. ἐν χρ. ὡς ἐπιθ. προσώπ. εὐτελῶν καὶ κιβδήλων.

ἀργεντίνικος-η-ο δημ. ὁ ἀναφερόμενος, ὁ ὁπωσδήποτε ἔχων σχέσιν πρὸς τὴν Ἀργεντινὴν ἢ τοὺς Ἀργεντινούς : **ἀργεντίνικα φαθιά.**

ἀργέντινος-ον Πάπ. (λατ.) ὁ λευκόχρους, ὅθ. ὁ ἀργυροῦς : **ἀργέντινον κάρσιον.**

ἀργεντινός-ή νεώτ. κ. δημ. ὁ τῆς Ἀργεντινῆς, ὁ ἐκ τῆς Ἀργεντινῆς· || θηλ. **ἀργεντινή** βλ.λ.

ἀργέντιος-ον Πάπ. ἀργέντινος βλ.λ.

ἀργεντόλη (ἡ) νεώτ. χημ. ἕνωσις ἀργύρου, χρησιμοποιουμένη ὡς ἀντισηπτικόν.

ἀργερία (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος πτηνῶν τῶν κρητιδικῶν στρωμάτων τῆς Β. Ἀμερικῆς.

ἀργεστής (ὁ) κ. -έστης ὁ αἰθρίαν ποιῶν· || εἰδ. ἐπίθ. τοῦ Νότου (δ.ἑρμ. λευκός) : Ἰλ.Φ 334 **αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργεστᾶο Νότοιο·** 2) ὁμ. κ. ἐπίθ. τοῦ Ζεφύρου : Ἡσίοδ.Θεογ.379 **ἀργέστην Ζέφυρον·** 3) μτγν. ἀργής, λευκός : Νίκ.Θηρ.592 **ἀργέσταο λίπευς ἰσόμοιρον ἐλαίου.**

ἀργεστοζέφυρος (ὁ) νεώτ. εἷς τῶν μέσων ἀνέμων, δημ. πονέντε - μαΐστρος.

ἀργέτα (ἡ) μτγν. ἡ λευκή, βλ. κ. **ἀργής** : Μαξιμ. Ἀστρολ.587 **ἀργέτα Μήνη.**

ἀργέτις-ιδος (ἡ) μτγν. ἡ λευκή· || ἡ ἀκτινοβολοῦσα : Νόνν.Δ 16,124 **ἀργέτις Ἠώς,** ΑΠ 5,253 **ἀργέτι.**

ἄργετος (ὁ) Ἡσ. « ἄρκευθος· Κρῆτες ».

ἀργεύω μτγν. κ. δημ. παθ. κ. μέσ. **ἀργεύομαι** ἀργῶ, μένω ἐν ἀργίᾳ· || μτφ. ἐπὶ γυναικός, παύομαι τεκνογονοῦσα ἢ εἶμαι στεῖρα : Γαλ.17(1)498· 2) δημ. καθιστῶ ἱερωμένον τινὰ ἀργόν, ἀποβάλλω αὐτὸν ἀπὸ τῶν τάξεων τῆς ἱερωσύνης, περὶ τῶν ἐν ἐκκλησιαστικῷ λειτουργήματι καὶ περὶ μοναχῶν : **τὸν ἄργεψε ὁ δεσπότης·** κ. παθ. ἐν τῇ αὐτῇ χρ. κ. σημ. : **ἀργεύτηκε ἀπὸ τὴ Σύνοδο·** 3) γεν. παύω τινὰ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν, διώχνω ἀπὸ τὴν θέσιν του, τὸν καθιστῶ ἀργόν : **ἄργεψε ὅλους τοὺς μεροκαματιάρηδες τὸ ἀφεντικό.**

ἀργεφάντης (ὁ) μτγν. λέξις συνσφὴς τῷ ἀργειφόντῃ βλ.λ. : Κορνοῦτος π.Θεῶν Φύσ.16.

ἀργεώτας (ὁ) μτγν. τίτλος τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Μεσσηνίᾳ : Παυσ.4,34,7.

ἀργή (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ψυχῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν **παπιλιονιδῶν.**

ἀργήεις-εσσα-εν λευκός, φαεινός, λαμπρός· δωρ. **ἀργάεις,** συνηρ. **ἀργᾶς,** γεν. **-ᾶντος** ὁ λευκός, λαμπρός : Πίνδ.Ο 13,69 **ταῦρον ἀργᾶντα,** αὐτ.Π 4,8 **ἐν ἀργάεντι μαστῷ** (δ.γρ. ἀργιννόεντι), Αἰσχ.Ἀγ.115 (πιθαν.)· πρβλ. ἀργής· 2) ἀργεστὴς βλ.λ. : Ὀρφ.Ἀργ.128.

ἄργημα δημ. κ. **ἄργεμα** ἡ ἄργητα βλ.λ.

ἀργής-ῆτος (ὁ) δοτ. κ. **ἀργέτι,** αἰτ. κ. **ἀργέτα,** γεν. μτγν. **ἀργέος** (Νίκ.Ἀλεξ.305) ὁ λαμπρός, ὁ ἀπαστράπτων : Ἰλ.Θ 133 **βροντήσας δ' ἄρα δεινὸν ἀφῆκε ἀργῆτα κεραυνόν,** Ὀδ.Ε 128, Ἀριστφ. Ὀρν.1747, Ἀριστλ.Μετ.371 Α 20· || φρ. **Ζεὺς ἀργὴς τὸ πῦρ,** Ἐμπ.6,2· 2) ὁ λευκός, στιλπνός : Ἰλ.Φ 127 **ὅς κε φάγησι Λυκάονος ἀργέτα δημόν,** Γ 419, Αἰσχ.Εὐμ.45, Σοφ.Τρ.675· || ὁ λευκόγεως : Σοφ.ΟΚ 670 **τὸν ἀργῆτα Κολωνόν·** 3) μτγν. διαυγής, ἐπὶ ὑγρῶν : Νίκ.Θηρ.105 **ἀργῆτος ἐλαίου.**

ἀργῆς (ὁ) δωρ. **ἀργᾶς** (ΑΒ ἄργας) εἶδος ὄφεως : Τραγ.Ἀδέσπ.199, Ἱππ.Ἐπιδ.5,86· || εἰδ. ὁ ἰοβόλος ὄφις ἔχιδνα, ὀχιά, ἐν χρ. κ. μτφ. ὡς ἐπίθ. τοῦ Δημοσθένους : Αἰσχίν.2,99 **ἀργᾶς ἐκλήθη.**

ἀργηστής (ὁ) ὁ ἀπαστράπτων· || ὁ παλλόμενος : Αἰσχ.Εὐμ.181 **πτηνὸν ἀργηστὴν ὄφιν·** 2) λευκός : αὐτ.Ἑπτ.60 **ἀργηστὴς ἀφρός,** Θεόκρ.25,131 **ἠΰτε κύκνοι ἀργησταί.**

ἄργητα (ἡ) μσν. κ. δημ. βραδύτης, καθυστέρησις, χρονοτριβή, ἀργοπορία, ἄργεμα βλ.λ.3) : Χρον.Μορ.2,3 **καὶ δίχως καμμία ἄργητα 'τοίμασε τ' ἄρματά σου,** Σάρρ. μτφ. Εὐρ.ΙΑ 818 **μὴν καρτερῇς τὶς ἄργητες τῶν Ἀτρειδῶν.**

ἀργήτης (ὁ) μσν. ἀργής βλ.λ.) : Τζέτζ.'Ιλ.Θ 62 **κεραυνὸς ἀργήτης.**

ἀργητός-ή-ό δημ. κ. **ἄργητος** ὁ βραδύνων, ὁ βραδύς : **μᾶς ἦρθες ἀργητός,** παροιμ. φρ. **τὸ κακὸ δὲν εἶν' ἀργητὸ** (δὲν ἀργεῖ νά 'ρθῃ).

ἀργία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ μὴ ἐργάζεσθαι, τὸ μὴ **ἔχειν ἐργασίαν, τὸ** ἀπέχειν τῆς ἐργασίας, ἡ ἀεργία : Σοφ.ἀπ.479,4 **πεσσοὺς κύβους τε τερπνὸν ἀργίας ἄκος,** ἀρχ. γνωμ. **ἀργία μήτηρ πάσης κακίας·** 2) ὀκνηρία, φυγοπονία : Εὐρ.'Ηρ.592 **τὰ δ' ἐν δόμοις δαπάναισι φροῦδα διοφυγόνθ' ὑπ' ἀργίας·** 3) τὸ μὴ σκέπτεσθαι ἢ τὸ νωθρόν, ὀκνοῦσαν ἔχειν τὴν σκέψιν : Πλάτ.Φαῖδρ.259 Α **δι' ἀργίαν τῆς διανοίας·** 4) τὸ μὴ ἐπαρκῶς ἐργάζεσθαι ἢ τὸ μὴ ἐν χρήσει εἶναι : 'Ιππ.273,43 **στήθεα καὶ τὸ ἄλλο σῶμα τῇσι γυναιξὶ μαλακά εἶναι διά τὴν ἀργίαν·** 5) ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ μὴ καλλιεργεῖσθαι : 'Ιππ.290,50 **ἐρημοῦσθαι τὴν γῆν ὑπὸ τῆς ἀργίας·** 6) κ. νεώτ. κ. δημ. παῦσις, διακοπὴ ἀπὸ τῆς καθ' ἡμέραν ἐργασίας : Πλάτ. Νόμ.761 Α **ἀργία τῶν ἔργων,** 'Ιώσ.ΑΙ 18,9,2 **ἦν δὲ Σάββατον ἀργίας παντὸς χρήματος 'Ιουδαίοις ἡμέρα,** 'Εκκλ. **ἀργία καὶ κατάλυσις οἴνου καὶ ἐλαίου,** νεώτ. **Κυριακὴ ἀργία·** ‖ ἡμέρα ἑορτάσιμος, χρόνος διακοπῶν : 'Αρρ.'Επικτ.4,8,33 **ὡς τὰ παιδία τὸν τρυγητὸν ἢ τὰς ἀργίας, - σήμερον εἶναι ἀργία·** 7) ἀττ. δίκ. **ἀργίας νόμος·** Σχόλ. « ᾧ ἔνοχοι οἱ μὴ ἐργαζόμενοι », Πολυδ.8,42 « τῆς δὲ ἀργίας ἐπὶ μὲν Δράκοντος ἀτιμία ἦν τὸ τίμημα, ἐπὶ δὲ Σόλωνος, εἰ τρίς τις ἁλῷ (ἀλοίη) ἠτιμοῦτο » : Δημ. 1308,19· ‖ **ἀργίας γραφὴ** ἡ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ **νόμου ἀργίας** μήνυσις : ΑΒ 310· 8) ἐκκλ. κ. νεώτ. ἐπὶ κληρικῶν, ἡ προσωρινὴ παῦσις ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἱερατικῶν καθηκόντων, ποινὴ ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου εἰς τοὺς κληρικούς· δημ. **ἄργεμα** βλ. λ.· 9) νεώτ. εἰδ. στρατ. ποινή, δι' ἧς ἀπομακρύνονται προσωρινῶς ἀπὸ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἀξιωματικοὶ περιπεσόντες εἰς παράπτωμά τι : **ἀργία διὰ προσκαίρου παύσεως, - ἀργία δι' ἀπολύσεως.**

ἀργιάκι (τὸ) δημ. τὸ ρέον ὑδάτιον, ὁ ὀλίγον ὕδωρ ἔχων ρύαξ, τὸ λειψόνερο ρυάκι, ἄ. ἀρυάκι κ. **ἀριάκι.**

ἀργίας (ὁ) ὁ λευκός : Αἰσχ.'Αγ.115 **ὁ δ' ἐξόπιν ἀργίας** (διόρθ. **ἀργᾶς**).

ἀργιβόκιος-ον μτγν. ποιητ. ὁ λευκοὺς ἔχων βοῦς, ἐπίθ. τῆς Εὐβοίας : ΑΙλ.ΖΙ 12,36 (διόρθ. **ἀργίβοιος**).

ἀργιβρέντας (ὁ) ποιητ. ἀργικέραυνος βλ.λ.

ἀργίδα (ἡ) δημ. εἶδος ἰχθύος τῆς οἰκογ. **τῶν** σκομβριδῶν, ἡ ἐχενηΐς, ἄ. δημ. **ἐχενίδα,** κολλησόψαρο : Βλ.Συνμ.429.

ἀργίζω δημ. βραδύνω, ἀργοπορῶ, **καθυστερῶ,** ἀργῶ βλ.λ.

ἀργικέραυνος-ον ὁ ἔχων λάμποντα κεραυνόν, ὁ κύριος τοῦ λάμποντος κεραυνοῦ ἢ ἄ. ὁ ρίπτων ἀπαστράπτοντας κεραυνούς, ἐπίθ. τοῦ Διός : 'Ιλ.Τ 121 **Ζεῦ πάτερ ἀρχικέραυνε,** 'Ορφ.ἀπ.21α,168,Πίνδ.Ο 8,3.

ἀργικέρως-ωτος (ὁ,ἡ) μτγν. ὁ **ἔχων λευκὰ κέρατα** : Χρησμ.π.Διοδ.Σ 7ἀπ.16 **ἀργ- αἶγες.**

ἀργικός-ή-όν ὁ ἀργός, ὀκνηρός, νωθρός : Εὐρ. ἀπ.793 **τί δῆτα θάκοις ἀργικοῖς καθήμενοι** (διόρθ. **μαντικοῖς ἐνήμενοι**).

ἄργιλα (ἡ) κ. **ἄργιλλα** βλ.λ.

ἀργιλασβεστίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. παραλλαγὴ τοῦ ὀπαλλίου μεμιγμένου μὲ ἄσβεστον καὶ ἄργιλον.

ἀργιλές (ὁ) (τουρκ.) κ. **ἀργκιλές** ὁ ναργιλὲς βλ.λ.

ἀργιλικός-ή-όν νεώτ. ὁ περιέχων ἄργιλον ἢ ἀργίλιον : **ἀργιλικὰ ὀρυκτά, - πετρώματα.**

ἀργιλιομιγής-ές ὁ μετ' ἀργιλίου ἀναμεμιγμένος.

ἀργίλιον (τὸ) νεώτ. ὀρυκτολ. κ. **ἀργίλλιον** μέταλλον ἀργυρόλευκον, ἐλαφροῦ βάρους, εὐήλατον καὶ ἐκτατόν, λαμβανόμενον εἰς **λεπτότατα φύλλα** καὶ σύρματα, εὐθερμαγωγὸν καὶ εὐηλεκτραγωγὸν ἀπρόσβλητον ὑπὸ τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ ὕδατος χρησιμοποιούμενον εὐρέως, ἰδίᾳ εἰς τὴν κατασκευὴν μαγειρικῶν σκευῶν κ. ἐργαλείων, ἄ. ἀλουμίνιον.

ἀργιλιοξείδιον (τὸ) νεώτ. χημ. ἕνωσις ἀργιλίου καὶ ὀξυγόνου, συναντωμένη ὑπὸ διαφόρους μορφάς

ἀργιλιορείχαλκος (ὁ) νεώτ. χημ. κρᾶμα ἀργιλίου, ψευδαργύρου καὶ χαλκοῦ.

ἀργιλιπής-οῦς-ές κ. **ἀργίλιψ** ὁ λευκός, ἐπὶ ὄφεων : 'Αρχίλ.160.

ἀργιλίτης (ὁ) νεώτ. συνώνυμ. τοῦ ἀλουμινίτης βλ.λ

ἀργίλιψ-ιπος (ὁ,ἡ) μτγν. ὁ ἀργιλιπὴς βλ.λ. : Νίκ. Θηρ.213.

ἀργιλίωμα (τὸ) ὀρυκτ. ἕνωσις ἀργιλίου.

ἄργιλλα (ἡ) κ. μσν. κ. **ἄργιλα** ὑπόγειον οἴκημα, οὕτω καλούμενον ἰδίως ἐν Μεγάλῃ 'Ελλάδι : 'Εφορ. 45,Εὐστ.Διον.Περ.1166· 2) ἡ ἄργιλος βλ.λ. : σχολ. Γαλ.12,438 **γῇ κεραμίτιδι, τῇ ἀργίλῳ.**

ἀργίλληφιν 'Ησ. « γῆν μὴ βλαστάνουσάν τι ».

ἀργιλλοπλαστική (ἡ) νεώτ. κ. **ἀργιλοπλαστική** βλ.λ.

ἀργιλλόπλαστος-ον νεώτ. κ. ἀργιλόπλαστος βλ.λ.

ἀργιλλόρνις-ιθος (ἡ) νεώτ. κ. **ἀργιλόρνις** βλ.λ

ἄργιλλος (ἡ) κ. **ἄργιλος** βλ.λ.

ἀργιλλοφόρητος γῆ Πάπ. ἡ ἀργιλώδης.

ἀργιλλοχέλυς-υος (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος χελωνοειδῶν ἑρπετῶν ἐκ τῆς ὁμοιογεν. τῶν χελωνιδῶν ζῆσαν κατὰ τὴν ἠώκαινον περίοδον ἐν 'Αγγλίᾳ καὶ Βελγίῳ.

ἀργιλλόχωμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. **ἀργιλόχωμα** βλ.λ.

ἀργιλλώδης-ους-ες νεώτ. κ. **ἀργιλώδης** βλ.λ.

ἀργιλλωρυχεῖον (τὸ) νεώτ. κ. **ἀργιλωρυχεῖον** βλ.λ.

ἀργιλοαμμώδης-ους-ες νεώτ. ὁ ἐξ ἀργίλου καὶ ἄμμου συγκείμενος.

ἀργιλόεις μσν. ἀργινόεις βλ.λ. : Εὐστ.Διον. Περ.1166.

ἀργιλοθερμαντικὴ μέθοδος (ἡ) νεώτ. ἡ ἀργιλοθερμία βλ.λ.

ἀργιλοθερμία (ἡ) νεώτ. κ. **ἀργιλοθερμαντικὴ μέθοδος** παραγωγῆς ὑψηλῶν θερμοκρασιῶν καὶ ἀναγωγῆς μεταλλοξιδίων διὰ καύσεως τοῦ ἀργιλίου.

ἀργιλοκάλιον (τὸ) ὀρυκτ. ἕνωσις ἀργιλίου κ. καλίου· θειικὸν **ἀργιλοκάλιον** ἡ στυπτηρία.

ἀργιλοκεραμίς-ίδος (ἡ) ἡ ἐξ ἀργίλου κεραμίς.

ἀργιλοκιμωλία (ἡ) ἡ **μάργη** ἢ -α βλ.λ.

ἀργιλόκολλα (ἡ) νεώτ. ἀραιὰ διάλυσις ἀργίλου εἰς ἣν ἔχει προστεθῆ καὶ μικρὰ ποσότης ἐλαστικοῦ κόμμεος χρησιμοποιουμένη εἰς τὴν ἀργιλοπλαστικὴν διὰ τὴν συγκόλλησιν ἐξαρτημάτων πρὸς τὸ σῶμα τοῦ ἀγγείου.

ἀργιλοκονία (ἡ) ἡ ἐξ ἀργίλου κόνις.

ἀργιλόλιθος (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. σποδοῦχοι τόφφοι ἡφαιστειογενεῖς ἀποσεσαθρωμένοι, χρώματος λευκοῦ, ἐρυθροῦ ἢ καστανοφαίου, παρουσιαζόμενοι ἐντὸς στρωμάτων τῆς ἐποχῆς τοῦ ἐρυθροῦ κειμένου τῆς περμίου ἢ δυαδικῆς περιόδου τοῦ παλαιοζωϊκοῦ αἰῶνος.

ἀργιλοπλαστική (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τῆς κατασκευῆς διαφόρων ἀντικειμένων, οἷον ἀγγείων κττ., ἐξ ἀργίλου, ἄ. κεραμευτική.

ἀργιλόπλαστος-ον νεώτ. ὁ ἐξ ἀργίλου πεπλασμένος.

ἀργιλόρνις-ιθος (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ὀρνιθούρων πτηνῶν τῆς τάξεως τῶν παμμεγίστων **στεγανοπόδων** ζῆσαν κατὰ τὴν περίοδον τῆς κάτω ἠωκαίνου.

ἄργιλος (ἡ) (ἀργός) κ. νεώτ. κ. **-λλος,** δημ. **ὁ ἄργιλος** ἀσπρόχωμα, ἀγγειοπλαστικὴ γῆ· 'Ησ. « ἡ σμικτὶς γῆ ἡ λευκόγειος » : 'Αριστλ.Πρ.890 Α 26, Θεοφρ.ΦΑἰτ.3,20,3,'Οππιαν.'Αλ.4,658 **καί ποτ' ἀνὴρ ἄργιλον ὁμοῦ πίειραν ἀείρας·** ‖ νεώτ. ὀρυκτολ

γεν. πέτρωμα ἐκ μάζης ἀλαμποῦς καὶ εὐθρύπτου ἐν ξηρᾷ καταστάσει, ἄχρουν ἐν καθαρᾷ καταστάσει, ἀπαντώμενον ὅμως καὶ εἰς χρῶμα ἐρυθρόν, φαιὸν ἢ κυανοῦν ἢ πράσινον ἢ μέλαν ὁμοιομόρφως ἢ στικτῶς καὶ ὂν ἀπομυζητικὸν τοῦ ὕδατος ὑγραινόμενον καὶ ἔχον κολλοειδεῖς ἰδιότητας.
ἀργιλοῦχος-ον νεώτ. ἐπὶ πετρωμάτων, ὁ περιέχων μεταξὺ τῶν συστατικῶν αὐτοῦ καὶ ἄργιλον.
ἀργιλοφόρος-ον νεώτ. ἀργιλοῦχος βλ.λ.
ἀργίλοφος-ον ἄ. ἀργείλοφος βλ.λ.
ἀργιλόχωμα (τὸ) δημ. ἀργιλοῦχος γῆ, ἄργιλος.
ἀργιλώδης-ους-ες ἢ -λλώδης κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς ἄργιλον ἢ συνιστάμενος ἐξ ἀργίλου, ἢ περιέχων πολὺν ἄργιλον βλ.λ.: 'Ηρ.2,12 **ἀργιλωδεστέρην γῆν**, Θεόφρ.Φl 3,18,5, **-ἀργιλώδη ἐδάφη.**
ἀργιλωρυχεῖον (τὸ) νεώτ. ὀρυχεῖον ἀργίλου βλ.λ.
ἀργιμήτας ταῦρος (ὁ) 'Ησ. « ταχύμητις, ἢ λευκὸς παραγώγως, λέγεται δὲ ἐπὶ τοῦ διακομίσαντος τὴν Εὐρώπην ».
ἀργίνα (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. ὑπόγενος τῶν ἀνισομυαρίων ἐλασματοβραγχίων τῆς ὁμοιογεν. τῶν ἀρκιδῶν ζῶν ἐκτὸς τῶν θαλασσῶν ἀπὸ τῆς τριτογενοῦς περιόδου.
ἀργινάση (ἡ) χημ. φύραμά τι ἀπαντῶν εἰς τὸ ἧπαρ, τὸν βλενογόνον τῶν ἐντέρων, τοὺς νεφρούς, τοὺς ὄρχεις τοῦ ταύρου καὶ εἰς τὴν ζύμην, ἔχον τὴν ἰδιότητα νὰ διασπᾷ τὴν ἀργινίνην βλ.λ.
ἀργινεφής-οῦς-ές ὁ προσόμοιος πρὸς νέφος λευκόν: Σοφ.ἀπ.534,2 ἀρ- ὀπός.
ἀργινίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἓν τῶν σπουδαιοτέρων φυσιολογικῶς παραγώγων τῆς γουανιδίνης, ἀπαντῶν ἀφθόνως ἐν τῇ φύσει οἷον εἰς τὰ φύτρα τῶν φυτῶν, εἰς πολλὰ σπέρματα καθὼς καὶ ὡς σπουδαιότατον συστατικὸν τοῦ μορίου τῶν διαφόρων πρωτεϊνῶν.
ἀργινόεις-εσσα-εν λευκός, λαμπρός: 'Ιλ.Β 647, 656 ὡς ἐπίθ. τῶν πόλεων Λυκάστου καὶ Καμείρου κειμένων ἐπὶ λευκῆς γῆς: 'Ορφ.'Υμν. **ἀργινόεντα οὔρεα**, 'Αντιπ.Σιδ.ἐν ΑΠ 7,23 **ἀργινόεν γάλα**, πρβλ. **'Αργινοῦσαι νῆσοι.**
ἀργινός-ή-ό δημ. βραδύς, ἀργός, σιγανός· 2) ὁ πέραν τῆς προσηκούσης ὥρας γινόμενος.
ἀργιόδους-οντος (ὁ,ἡ) ὁ ἔχων λευκοὺς ὀδόντας: 'Ιλ.Κ 264 **λευκοὶ ὀδόντες ἀργιόδοντος ὑός**, αὐτ.Λ 292 **κύνας ἀργιόδοντας.**
ἀργιόδων-οντος (ὁ,ἡ) μτγν. ἀργιόδους βλ.λ.: 'Απολλ.Ρ 2,820.
ἄργιον (τὸ) μτγν. τὸ φυτὸν ἀδίαντον βλ. λ. ΨΔιοσκ.4,134.
ἀργιόνη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **σανταλοειδῶν**, ἀπαντῶν ἐν Ν.'Αμερικῇ.
ἀργιόπη (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἀραχνῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν **ἀραχνοειδῶν**· 2) γένος μαλακίων τῆς οἰκογεν. τῶν **βραγχιοπόδων.**
ἀργιόπους (ὁ) 'Ησ. « ἀετός, Μακεδόνες » (διόρθ. « ἀργίπους » βλ.λ.).
ἄργιος 'Ησ. « λευκός, ταχύς ».
ἀργιπόδης (ὁ) δωρ. **-δας** μτγν. ἀργίπους βλ.λ.: ΑΠ 6,299 **ἀργιπόδαν χίμαρον.**
ἀργίπους-οδος-ουν ὁ ἔχων ταχεῖς ἢ λευκοὺς πόδας, ταχύπους, ταχύς: 'Ιλ.Ω 211 **ἀργίποδας κύνας**, Σοφ.ΑΪ.237 **ἀργίποδας κριούς** (σχόλ. « λευκόποδας »)· 2) 'Ησ. « ἀργί(ο)πους· ἀετός, Μακεδόνες ».
ἀργίς-ίδος (ἡ) ἡ νύξ: 'Ορφ.'Υμν.ἀπ.33 π.Κλήμ.'Αλ. Στρωμ.5,676,7 « ἀργίδα τὴν νύκτα (καλεῖν τὸν 'Ορφέα) διὰ τὴν ἀνάπαυσιν ».
ἄργιστα 'Ησ. « ἐκ τῶν στεμμάτων μέρη ὡς διαπεπλεγμένον δίκτυον ».
ἀργῖτις-ιδος μτγν. (ἔξυπον. ἄμπελος) εἶδος ἀμπέλου μετὰ λευκῶν σταφυλῶν: Πλίν.Φl 14,35, 'Ισίδ.'Ισπ.'Ετυμ.17,5,23.

ἀργιτρόφημα-ατος (τὸ) μτγν. δ.γρ. ἀντὶ ἀργυροτρόφημα βλ.λ.
ἀργκό (τὸ) νεώτ. (γαλλ. argot) εἶδ. συνθηματικὴ καὶ συμβατικὴ γλῶσσα τῶν γάλλων φαυλοβίων συνισταμένη εἰς τὴν χρησιμοποίησιν λέξεων καὶ φράσεων τῆς κοινῆς ὁμιλουμένης γλώσσης ὑπὸ διάφορον ἔννοιαν καὶ σημασίαν ἢ παρεφθαρμένων ὡς κ. ἄλλων ἑκάστοτε αὐτοσχεδίως κατασκευαζομένων· 2) συνεκδ. ἡ ὑπὸ ὡρισμένου κύκλου ἀνθρώπων διατελούντων εἰς εἰδικὴν μεταξύ των σχέσιν χρησιμοποιουμένη συμβατικὴ γλῶσσα, οἷον ναυτικῶν, μηχανικῶν, ἀνθρώπων τοῦ θεάτρου κττ.: **τὸ ἀργκό τῶν παρασκηνίων, - τῶν ἱπποδρομιῶν, - τοῦ χρηματιστηρίου.**
ἄργμα-ατος (τὸ) μ. ἐν πληθ. **ἄργματα** τὰ κατὰ τὴν θυσίαν ἀποκοπτόμενα ὡς ἀπαρχὴ αὐτῆς μέρη τοῦ σφαγίου, ἅτινα ἐκαίοντο ἐπὶ τῆς πυρᾶς: 'Οδ.Ξ 446· πρβλ. ἀπαρχαὶ κ. ὁλοκαύτωμα.
ἀργο- κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὡς πρῶτον συνθετικὸν ὀνομ. ἐπιθ. ρημ. κ. ἐπιρρ. εἰς δήλωσιν τοῦ ἐν ἀργίᾳ, ἐν ἀπραξίᾳ ἢ τοῦ ἀνωφελῶς καὶ ἐπὶ ματαίῳ εἶναι ἢ τελεῖσθαι τὸ ὑπὸ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ σημαινόμενον, οἷον ἀργοσχολία, ἀργολογία, ἀργόσχολος, ἀργόμισθος, ἀργολογῶ, ἀργομίσθως, ἀργολογικῶς· 2) μσν. νεώτ. κ. δημ. εἰς δήλωσιν τοῦ ἀργὰ=βραδέως τελεῖν ἢ τελεῖσθαι, γίνεσθαι ἢ ἐνεργεῖν τὸ ὑπὸ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ σημαινόμενον, οἷον ἀργοθάνατος (γλωσσ. εἰς 'Οππ.'Αλ.1,143 ὡς ἑρμ. τοῦ ὀφίμορος), ἀργοκλίνης (παρωνυμία π. Σκυλίτζῃ 753), ἀργομίλημα, ἀργοπερπατησιά, ἀργοκίνητος, ἀργοδούλης, ἀργοφάλλω, ἀργοτραγουδῶ, ἀργομιλητά· ἡ τοιαύτη σύνθεσις πρὸς ἔκφρ. τῆς σημ. ταύτης συνηθ. κ. εὔχρ. ἐν τῇ δημ.· 3) δημ. κ. εἰς δήλωσιν τοῦ ἀργά=ὀψέ, πάρωρα εἶναι ἢ γίνεσθαι ἢ ἐνεργεῖν τὸ ὑπὸ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ σημαινόμενον, οἷον ἀργοξύπνημα, ἀργόφτασμα, ἀργοξύπνητος, ἀργοβοηθῶ, ἀργοξομολογιέμαι.
ἀργό (τὸ) νεώτ. κ. ἀργκό βλ.λ.
ἀργοβαδίζω νεώτ. καὶ δημ. βαδίζω βραδέως, περπατῶ ἀργά, συν. ἀργοπερπατῶ.
ἀργοβάδιστος-η-ο δημ. κ. **ἀργόβαδος** ὁ ἀργὰ βαδίζων, ἄ. ἀργοπερπάτητος, συγγ. **ἀργοκίνητος.**
ἀργοβατοῦσα (ἡ) δημ. ἡ ἀργὰ βαδίζουσα.
ἀργοβατῶ-έω νεώτ. κ. δημ. βαδίζω, πορεύομαι ἀργά, ἀργοπερπατῶ.
ἀργόβιος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἑδραῖος, μόνιμος, εὐσταθής: 'Αρχιγένης π.'Αετ.13,120· 2) νεώτ. ὁ ἐν ἀργίᾳ βιῶν· πρβλ. καφενόβιος.
ἀργογενής-οῦς-ές ὁ ἐν "Αργει γεννηθείς: ΑΠ παρ.160.
ἀργογράφος (ὁ,ἡ) νεώτ. ὁ γράφων ἀργά.
ἀργοζυγιάζομαι δημ. μὲ βραδείας κινήσεις λαμβάνω θέσιν ἰσορροπίας, κινοῦμαι βραδέως ἐν τῷ αἰθέρι πρὸς ἰσορρόπησιν καὶ ἐξόρμησιν, ἐπὶ πτηνῶν ἢ ἀεροπλάνων: **ὁ ἀετὸς ἀργοζυγιάζεται πρὶν νὰ ὁρμήσῃ.**
ἀργοθάνατος (-η)-ο(ν) σχόλ. νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς ὃν βραδέως, ἤτοι ἐν λίαν προβεβηκυίᾳ ἡλικίᾳ ἐπῆλθεν ὁ θάνατος: Σχόλ.'Οππ.'Αλ.1,142 «ὀφίμορος· ἀργοθάνατος»· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ οὗ ἡ ἐπιθανάτιος νόσος ἢ ἀγωνία ἐπὶ μακρὸν διαρκεῖ ἢ διήρκεσε· ‖ δημ. κ. ἐπὶ νόσου, ἡ ἀργά, ἡ μετὰ μακρὰν ταλαιπωρίαν ἐπάγουσα τὸν θάνατον: **ἀργοθάνατη ἀρρώστια τὸ χτικιό**· 3) δημ. **ἀργοθάνατος** (ὁ) κ. ὡς οὐσ. ὁ ἀργὰ ἐπερχόμενος θάνατος.
ἀργόθριξ-τριχος (ὁ,ἡ) μτγν. ὁ ἔχων λευκὰς τρίχας: 'Αρχιμ.Πρόβλ.Β 9.
ἀργοκερήθρα (ἡ) δημ. κ. ὀργοκέρι βλ.λ.
ἀργοκέρι (τὸ) δημ. κ. **ἀργοκερήθρα** κηρήθρα περιέχουσα κελλία κηφήνων.
ἀργοκινησία (ἡ) νεώτ. δημ. **ἀργοκινησιά** ἡ περὶ τὰς κινήσεις βραδύτης.

ἀργοκίνητα ἐπίρρ. δημ. μετὰ βραδύτητος εἰς τὰς κινήσεις· συγγ. ὀκνά, ἀράθυμα.

ἀργοκίνητος (-η)-ο(ν) δημ. κ. **ἀργοκούνητος** ὁ βραδέως, οὐχὶ μετὰ σπουδῆς κινούμενος, βραδυκίνητος, ἀργοσάλευτος· 2) μτφ. ὁ μετὰ νωθρότητος ἐνεργῶν διὰ τὴν ἐπίτευξιν ὡρισμένου σκοποῦ, ὁ μὴ μετὰ σπουδῆς φροντίζων διά τι: φρ. ἀργοκίνητο **καράβι** (ἐπὶ δυσχερῶς ἢ νωθρῶς κινουμένων εἰς ἐνέργειαν).

ἀργοκινῶ-άω-έω νεώτ. δημ. κ. **ἀργοκουνῶ** κινῶ τι ἀργά, βραδέως, σιγανά· 2) ἐκκινῶ βραδέως, ἀργὰ ἢ πάρωρα, ἤτοι παρελθούσης τῆς καταλλήλου ἢ συμπεφωνημένης ὥρας.

ἀργοκλίνης (ὁ) μσν. ὁ ἄργὰ ἐκ τῆς κλίνης ἐγειρόμενος: Σκυλίτζης 753.

ἀργοκούνητος-η-ο δημ. ἀργοκίνητος βλ.λ.· 2) ἐπὶ προσ. ὁ ὃν δυσκόλως δύναταί τις νὰ κινήσῃ πρὸς δρᾶσιν· ἐπὶ πραγμ. ὁ δυσχερῶς μετακινούμενος, ὁ δι' ὃν ἀπαιτεῖται χρονοτριβὴ πρὸς μετακίνησιν, μετατόπισιν αὐτοῦ.

ἀργοκουνῶ-άω δημ. ἀργοκινῶ βλ. λ.

ἀργόλας (ὁ) Σουΐδ. «εἶδος ὄφεως ἐξ Ἄργους» πρβλ. κ. ἀργῆς.

ἀργολεσχία (ἡ) νεώτ. ἀργολογία βλ. λ.

ἀργολίζω εἶμαι μὲ τὸ μέρος τῶν Ἀργείων: Ξεν.Ἑλ.4,8,34, Εὐφορ.137.

ἀργολικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Ἀργολίδα: Διον.Ἀλ.Ρωμ.4,16 **ἀσπίδες ἀργολικαί**, - **ἀργολικὴ διάλεκτος**.

ἀργολικῶς ἐπίρρ. μσν. ἀργολιστί, εἰς ἀργολικὴν διάλεκτον, κατὰ τὸν ἀργολ. τρόπον: Εὐστ.Ἰλ.722,63.

ἀργολίς-ίδος (ἡ) ἡ ἐκ τοῦ Ἄργους, ἀργίτικη: Αἰσχ.Ἱκ.236 **ἀργολὶς ἐσθὴς γυναικῶν**.

ἀργολιστί ἐπίρρ. κατὰ τὴν διάλεκτον ἢ τὸν τρόπον τῶν Ἀργείων: Πίνδ.Ι 5,86, Σοφ.άπ.462.

ἀργολιστικός-ή-όν ἀργολικός βλ. λ.

ἀργολόγημα (τὸ) δημ. κ. ἀργολόημα ἀργολογία βλ.λ.· 2) κ. **ἀργολόημα** ἡ ἀφαίρεσις τῶν ἀργῶν ἤτοι τῶν ἀκάρπων βλαστῶν τῆς ἀμπέλου καὶ τῶν παραφυάδων αὐτῆς.

ἀργολογία (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἀργοί, ἄχρηστοι λόγοι, ἄσκοπος φλυαρία, ἀργολεσχία, χασομερόλογα: Θεόδ.Στ.455· ‖ ἐκκλ. κ. ἡ κακόβουλος ἐπικριτικὴ ἄλλων ἀδολεσχία.

ἀργολογικός-ή-όν μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀργολογῶν, φλύαρος: Εὐστ.Πονημ.252,14· ‖ νεώτ. κ. κατ' ἀργολογίαν βλ.λ. ἢ ἐξ ἀργολογίας: **ἀργολογικαὶ συναναστροφαί**, - **συνεντεύξεις**, - **διαδόσεις**.

ἀργολογικῶς ἐπίρρ. μσν. νεώτ. μετ' ἀργυρολογίας βλ.λ.: Εὐστ.Πονημ.260,86.

ἀργολόγος (ὁ) νεώτ. ὁ λέγων ἀργούς, ματαίους λόγους, φλύαρος.

ἀργολογῶ-άω δημ. ἀποκόπτω, ἀφαιρῶ καὶ συλλέγω τοὺς ἀργούς, ἤτοι ἀκάρπους βλαστοὺς τῆς ἀμπέλου καὶ τὰς παραφυάδας αὐτῆς, συγγ. **κορφολογῶ-άω, βλαστολογῶ**-άω.

ἀργολογῶ-έω μτγν., μσν., νεώτ. λέγω λόγους ἀργούς, περιττούς, φλυαρῶ: Ἐφρ.Σύρ.1,72.

ἀργομέτωπος-ον μτγν. ἐπὶ λίθων, ὁ μὴ κατὰ μέτωπον (στὸ πρόσωπο) ὁμαλυνθείς, ὁ ἀκατέργαστον ἔχων τὴν πρὸς τὰ ἔξω ἐπιφάνειαν αὐτοῦ: Φίλ.Μηχ.Βελοπ.82.

ἀργομιλῶ δημ. ὁμιλῶ ἀργά, βραδέως.

ἀργομισθία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. εἶναί τινα ἀργόμισθον, ἡ παροχὴ καὶ ἡ λῆψις μισθοῦ παρὰ μὴ ἐργαζομένου, ἰδίως περὶ ὑπαλλήλων τοῦ κράτους ἢ τῶν δήμων ἢ συνεταιρικῶν ὀργανισμῶν· 2) ὁ μισθὸς τοῦ μὴ ἐργαζομένου.

ἀργόμισθος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μισθοδοτούμενος χωρὶς νὰ ἐργάζηται, ὁ ἐν ἀργομισθίᾳ βλ.λ.: **ἡ κυβέρνησις ἀπέλυσε τοὺς ἀργομίσθους**.

ἀργομοίρα (ἡ) δημ. ἐπὶ γυναικός, ἡ ἀργὰ εὑροῦσα τὴν μοῖραν αὐτῆς, ἤτοι ὑπανδρευθεῖσα οὐχὶ κατὰ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν, ἀντίθ. **γοργομοίρα**.

Ϝάργον (τὸ) ἔργον: Ἐπιγρ. **αἴτε Ϝέπος αἴτε Ϝάργον**.

ἀργόν (τὸ) νεώτ. χημ. ἀέριον εὑρισκόμενον εἰς τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα εἰς ἐλάχιστα ποσά, στοιχεῖον ἀδρανὲς μὴ ἑνούμενον μετ' οὐδενὸς ἑτέρου στοιχείου.

ἀργοναύτης (ὁ) κ. νεώτ. συνήθ. εἰς τὸν πληθ. **-ναῦται** οἱ μυθολογούμενοι ναυτίλοι τῆς Ἀργοῦς, οἱ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἰάσονος πλεύσαντες εἰς Κολχίδα πρὸς ἁρπαγὴν τοῦ χρυσοῦ δέρατος: Ἀριστλ.Πολ.1284 Α 23, Στράβ.14,2,13 **Ἀπολλώνιος ὁ τοὺς Ἀργοναύτας ποιήσας** (τὰ Ἀργοναυτικά, ποίημα ἐξιστοροῦν τὸν πλοῦν τῶν ἀργοναυτῶν)· 2) νεώτ. ζῳολ. ἀργοναύτης γένος μαλακίων κεφαλοπόδων τῆς οἰκογενείας τῶν **ὀκταποδιδῶν**.

ἀργοναυτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς ἀργοναύτας βλ.λ.: ἡ **ἀργοναυτικὴ ἐκστρατεία**· ‖ **Ἀργοναυτικά** (τὰ) ἐπικὸν ποίημα Ἀπολλωνίου τοῦ Ῥοδίου ἐξιστοροῦν τὰ κατὰ τοὺς ἀργοναύτας βλ.λ.: Λογγῖν.33,4.

ἀργονίνη (ἡ) νεώτ. χημ. λεπτὴ κόνις συντεθειμένη ἐξ ἀργύρου καὶ τυρίνης, χρησιμοποιουμένη ὡς φάρμακον.

ἀργονόητος-η-ο δημ. ὁ ἀργά, δυσκόλως ἐννοῶν, ὁ κατωτέρας νοημοσύνης, βραδύνους· 2) ὁ δυσκόλως ἐννοούμενος, δυσνόητος.

ἀργονταρίς ἐπίρρ. δημ. σκοπίμως μετ' ὄκνου ἢ βραδύτητος, ἐπίτηδες ἀργά: **καμώνοταν πὼς δὲν ἤθελε κι ἀργονταρὶς εἶπε τὸ ναί**.

ἀργόντολα (ἡ) δημ. τὸ ἐν τῷ ἄνω μέρει τοῦ πηδαλίου ἔμβολον, εἰς ὃ προσαρμόζεται ὁ αὐχὴν τοῦ πηδαλίου (τὸ δοιάκι).

ἀργοξύπνητος-η-ο δημ. ὁ ἀργοκλίνης, ὁ βραδύτερον τῆς συνήθους ὥρας ἐγρηγόρσεως ἀφυπνιζόμενος, ποὺ ἔχει συνήθεια νὰ ξυπνάῃ ἀργά: **οἱ ἀκαμάτες εἶναι ἀργοξύπνητοι**· 2) μτφ. ὁ ἔχων βραδεῖαν τὴν ἀνάπτυξιν τῶν διανοητικῶν ἱκανοτήτων: **τὸ παιδὶ ἤτανε πολὺ ἀργοξύπνητο**.

ἀργοξυπνῶ δημ. ἀφυπνίζομαι παρελθούσης ἤδη τῆς συνήθους ὥρας ἐγέρσεως, ξυπνῶ ἀργά: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 6 **ἀγάπης λόγια θενὰ ποῦμε | στὴν κόρη ποὺ θ' ἀργοξυπνήσῃ**.

ἀργοπάτημα (τὸ) δημ. βάδισμα βραδύ, ἀργόν, ἐλαφρόν: Σολωμ.Ἐθν.Ὕμν.115,3 **μ' ἀργοπάτημα ἂς πηγαίνῃ | μεταξύ τους, κι' ἂς μετρᾷ**.

ἀργοπάτητα ἐπίρρ. δημ. διὰ βραδέων βημάτων, μὲ ἀργὰ πατήματα.

ἀργοπατῶ-άω κ. -έω δημ. βαίνω βραδέως, ἀργά, βραδυπορῶ: Βηλαρ.Μῦθ.54 **γιὰ νὰ μὴν ἀργοπατάῃ μὲ τὸ ξύλο τὸν χτυπάει**· 2) βαδίζω κούφως, ἐλαφρῶς, ἀνάλαφρα: Σάρρ.Ἀν.ΛΗ ἐν λ.

ἀργοπερπάτημα (τὸ) δημ. τὸ ἀργὸ περπάτημα, ὁ βραδέως, νωθρῶς γινόμενος βηματισμός.

ἀργοπερπάτητα ἐπίρρ. δημ. ἀργοπάτητα βλ. λ.

ἀργοπερπάτητος-η-ο δημ. ὁ βραδέως βαδίζων, περιπατῶν, ἀργοβάδιστος, ἀργόβαδος.

ἀργοπερπατῶ δημ. περιπατῶ βραδέως, βαδίζω ἀργά.

ἀργοπλέκω δημ. πλέκω βραδέως, ἀργά: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 55 **καὶ τριγύρω πλατὺ σάβανο | ἀγκαθένιο τοῦ ἀργοπλέκει | ἡ γριὰ ἀνυφάντρα γῆ**.

ἀργοπληρωτής (ὁ) δημ. κ. **-πλερωτής** θηλ. **-ώτρα** ὁ βραδύνων εἰς τὴν ἐξόφλησιν τῶν ὀφειλομένων ὑπ' αὐτοῦ, ποὺ ἀργεῖ νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη του· συνών. κακοπληρωτής.

ἀργοπόδης (ὁ) δημ. ὁ βραδυπόρος, ὁ βαδίζων ἀργά.

ἀργοποιός-όν μτγν. ὁ καθιστῶν τινα ἀργόν, ὀκνηρόν, ὁ αἴτιος ὀκνηρίας: Πλούτ.Νουμ.22 **τὴν περὶ τὸ θεῖον εὐλάβειαν καθυβρίσας ὡς ἀργοποιὸν καὶ γυναικώδη**.

ἀργοπορητικός-ή-ό δημ. ὁ ἐπιφέρων ἀργοπορίαν, ἐπιβράδυνσιν.

ἀργοπορία (ἡ) μσν., νεώτ. δημ. κ. ἀργοπόρια ἡ βραδεῖα, ἀργὴ πορεία, βραδυπορία : ΚΜανασσ.4501· 2) δημ. κ. ἡ χρονικὴ καθυστέρησις, ἡ βραδύτης, ἡ ἐπιβράδυνσις : **φθάσαμε μὲ ἀργοπόρια μιᾶς ὥρας.**

ἀργοπορίζω δημ. κάμνω τινὰ νὰ ἀργοπορήσῃ, νὰ καθυστερήσῃ.

ἀργοπορινά ἐπίρρ. δημ. μὲ ἀργοπορίαν βλ.λ.2).

ἀργοπορινός-ή-ό δημ. κ. **ἀργοπόρος** βλ. λ.

ἀργοπόρος-α-ο δημ. ὁ βραδέως, ἀργὰ πορευόμενος, βραδυπόρος· 2) συνεκδ. ὁ βραδέως ἐκτελῶν τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ· ‖ ὁ ὀκνῶν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου τινός.

ἀργοπορῶ-άω κ. -έω δημ. πορεύομαι βραδέως, ἀργά, βραδυπορῶ : παροιμ. **ποὺ ἀργοπορῷ στὸν πηγεμὸ τσακίζεται στὸ γυρισμό·** ‖ δθ. χρον. βραδύνω, ἀναλίσκω πλείονα τοῦ δέοντος ἢ τοῦ συνήθως ἀπαιτουμένου χρόνου : Σολωμ. Λόρδ. Μπάϊρ.115,3 **ποὺ πολληώρα ἀργοποροῦνε** (εἰς τοῦ Μάρκου **τὴν ταφή**· 2) βραδύνω, δὲν καταφθάνω ἐγκαίρως, κ. γεν. καθυστερῶ : **ἀργοπόρησε νὰ ᾿ρθῃ τὸ γράμμα·** ‖ δὲν ἐπείγομαι νὰ πράξω τι, εἶμαι βραδὺς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου, ἐπιβραδύνω, χασομερῶ : **ἀργοπόρησα νὰ χτίσω ὥσπου νὰ ῾βρω χρήματα·** 3) μτβ. κάμνω τινὰ ἤ τι νὰ ἀργοπορῇ, ἀργοπορίζω : Σολωμ.Σχεδ.5 Ἐλευθ.Πολιορκ. (παραλλαγή) : **τ᾿ ἀράθυμο πάτημ᾿ ἀργοπορῶντας, - τὸ χιάνι ποὺ ἔπεσε στὸ δρόμο μας ἀργοπόρησε** (μᾶς ἔκαμε νὰ καθυστερήσωμεν), **- δὲ φταίει ποὺ ἄργησε, γιατὶ ἐγὼ τὸν ἀργοπόρησα λιγάκι.**

ἀργόπους-οδος-ουν ΕΜ μσν. κ. νεώτ. ὁ βραδέως, ἀργὰ βαδίζων, βραδυπόρος : ΚΜανασσ. 3559· 2) ὁ ἔχων λευκοὺς πόδας : ΕΜ ἐν λ. « ἄρδις »· 3) νεώτ. ζωολ. **ἀργόπους** (ὁ) γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **χρυσομελιδῶν.**

ἀργόπρακτος-ον μτγν. ὁ εἰς τὸ πράττειν βραδύς, ἀργός, ὁ νωθρός : Παῦλ.Ἀλ.Ν 4· 2) νεώτ. ζωολ. πτηνὸν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀλεκτοροειδῶν**· 3) γένος ἐντόμων λεπιδοδέρμων τῆς οἰκογενείας **τῶν λυκαινιδῶν.**

ἄργος (ὁ) ὁ ταχύπους (ὄνομα κυνός)· ‖ νεώτ. ἐκ τοῦ ἀρχαίου μυθικοῦ ἥρωος Ἄργου, ὁ ἄγρυπνος φρουρός, ὁ παντεπόπτης φύλαξ : **ὁ ἄργος τοῦ δημοσίου θησαυροῦ·** πρβλ. κέρβερος.

ἀργός-ή-όν (1) ταχύς : Ὀδ.Β 11 **κύνες πόδας ἀργοὶ** (ἀργίποδες, ταχύποδες), Διόδ.Σ 4,41 « ὡς δ᾿ ἔνιοι λέγουσιν, ἀπὸ τῆς περὶ τὸ τάχος ὑπερβολῆς, ὡς ἂν τῶν ἀρχαίων ἀργὸν τὸ ταχὺ προσαγορευόντων »· ‖ κατὰ δ. ἑρμ. κ. ὁ ἐγρηγορώς, ὁ ἄγρυπνος, ὁμ. περὶ κυνῶν : Ἰλ.Α 50 **οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο καὶ κύνας ἀργούς** (ἀγρύπνους φύλακας)· 2) στιλπνός, λαμπρός, γυαλιστερός, λευκὸς (ἐκ τοῦ ταχέως κινεῖσθαι, πρβλ. κ. αἰόλος) : Ὀδ.Ο 161 **ἀργὴν χῆνα**, Ἰλ.Ψ 30 **βόες ἀργοί** (στιλπνὸν τρίχωμα ἔχοντες), Ἀριστλ.Τοπ.149 Α 7 **ἀντὶ ἀνθρώπου λευκοῦ βροτὸν ἀργόν·** πρβλ. κ. ἄργιλος, ἄργυρος, ἀργής, ἀργήεις, ἀργινόεις, ἀργεννός, ἀργύρεος κττ.

ἀργός-ό(ν) (2) θηλ. (ἅπαξ π. Ἀριστλ.) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἀργὴ ὁ ζῶν ἄνευ ἐργασίας, ἄεργος, κυρίως ὁ μὴ γεωργῶν τὴν γῆν : Ἡρ.5,6 **ἀργὸν εἶναι κάλλιστον, γῆς δὲ ἐργάτην ἀτιμότατον**, Πλάτ.Νόμ. 855 **κλήρων ἀργός·** ‖ γεν. ἀδρανής, μὴ ἐργαζόμενος : Σοφ.Φιλ.97 **γλῶσσαν μὲν ἀργόν, χεῖρα δ᾿ εἶχον ἐργάτιν**, Ξεν.ΚΠ 1,6,17 **στρατιὰν ἀργὸν τρέφειν·** κ. μετὰ γεν. : Πλάτ.Νόμ.806 **γυναῖκας ἀργοὺς ταλασίας·** κ. ἐν παροιμ. φρ. : **γαστέρες ἀργαί** (ἀποφεύγοντες τὴν ἐργασίαν τεμπέληδες)· 2) συνεκδ. νωθρός, βραδυκίνητος : Πλάτ.Πολ.458 **ἀργὸς τὴν διάνοιαν**, αὐτ.572 Ε **τῶν ἀργῶν ἐπιθυμιῶν**, Μέν.Μονόστ.242 **θεὸς δὲ τοῖς ἀργαῖσιν οὐ παρίσταται·** κ. παραθ. : Θουκ. 7,67 **νῆες ἀργότεραι εἰς τὸ δρᾶν τι**, Ξεν.Ἀπομν.3,13,4 **καὶ φιλαργυρώτατος ὢν ἀργότατος·** 3) νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ βραδέως ἐργαζόμενος ἢ κινούμενος, βραδυκίνητος, βραδύς, ἀντίθ. γρήγορος, γοργός : Ἐρωτόκρ.Δ 1731 **πλι᾿ ἀργὸς φαίνετ᾿ ὁ Ρωτόκριτος εἰς τὰ καμώματά του, - ἀργὸς τεχνίτης, - ἀργὸ καράβι, - ἀργὸ τραῖνο**, πρβλ. ἀργοκίνητος· 4) εἰδ. ἐπὶ ἱερέως, ὁ καταδικασθεὶς εἰς ἀργίαν ἤτοι στέρησιν τοῦ δικαιώματος νὰ ἱερουργῇ : **τὸν ἔκανε ἀργὸ ὁ δεσπότης·** ‖ στρατ. ὁ ἐν ἀργίᾳ δι᾿ ἀπολύσεως ἢ προσκαίρου παύσεως διατελῶν ἀξιωματικός· 5) ὁ μὴ πραχθείς, ἀσυντέλεστος, ἀκάμωτος : Θέογν.584 **τὰ μὲν προβέβηκεν ἀμήχανόν ἐστι γενέσθαι ἀργά**, Σοφ.ΟΚ 1605 **κοὐκ ἦν ἔτ᾿ οὐδὲν ἀργὸν ὧν ἐφίετο**, Εὐρ.Φοίν.766 **ἓν δ᾿ ἐστὶν ἡμῖν ἀργόν** (ὑπολειπόμενον νὰ γίνῃ)· 6) ὁ ἀκατέργαστος, ἀδούλευτος : Ἀριστλ.ἀπ.2 **ἀργὴ οὖσα** (ἡ σμάραγδος) **οὐ λαμπρά**, αὐτ.Φ1 9,4,10 **ἀργὸς κομίζεται πᾶς ὁ λιβανωτός** (ἀνεπεξέργαστος), Παυσ.3,12,3 **ἀργαὶ βύρσαι, - ἀργὸς ἄργυρος** (ὁ ἀνέργαστος), **λίθοι ἀργοί**· ‖ εἰδ. ἐπὶ γῆς, ἡ ἀγεώργητος, ἀκαλλιέργητος, ἀντίθ. ἐνεργός : Ξεν.ΚΠ 3,2,19 **τὴν νῦν ἀργὸν οὖσαν γῆν ἐνεργὸν γενέσθαι, - ἐφέτος ἄφησα τὸ μεγάλο χωράφι μου ἀργό·** ‖ ὁμ. εἰδ. ἐπὶ χρημάτων, ἀργὰ τὰ μὴ εἰς χρῆσιν διατιθέμενα ἢ διατεθέντα, τὸ νεκρὸν κεφάλαιον, ἀντίθ. ἐνεργά : Δημ.815,15 **τά τ᾿ ἐνεργὰ αὐτῶν καὶ ὅσ᾿ ἦν ἀργά**, Θεόφιλ.Εἰσ.3, 26,418 **εἰ ἀργὰ ἔχοντά σε χρήματα προτρέφω ἵνα τι πράγμα ἀγοράσῃς·** 7) ἐπὶ χρόνου, ὁ ἐν ἀργίᾳ, ἀπραξίᾳ παρερχόμενος, ὁ ματαίως, ἀσκόπως διαρρέων : Ἀριστφ.Βάτρ.1498 **διατριβὴν ἀργὸν ποιεῖσθαι**, Πλούτ.Κορ.31 **χρόνον ἀργὸν διάγειν·** 8) ἐπὶ ἀγῶνος, ὁ μὴ δοκιμασθείς, ὃν τις δὲν ἀπεπειράθη· μτφ. κ. ἐπὶ συζητήσεως : Πλάτ.Εὐθύδ.272 **ἣ γὰρ ἦν λοιπὴ αὐτοῖν μάχη ἀργός, ταύτην νῦν ἐξειργάσθον·** 9) εἰδ. ἐπὶ στρατοπέδου, ὁ ἠμελημένος, ὁ οὐχὶ φυλακὰς ἐπαρκεῖς ἔχων : Πολύβ.2,66,3 **οὐ δυνάμενος λαβεῖν οὐδὲν ἀργὸν οὐδ᾿ ἔξοπλον·** ‖ ὁ μὴ ἐπιμελῶς ἐπισκοπηθείς, ἐξετασθείς : αὐτ.4,40,1 **οὐδὲν ἀφετέον ἀργόν** (ἀνεξέταστον)· 10) εἰδ. **ἀργὸς λόγος** εἶδος σοφίσματος : Χρύσιππ.Στωϊκ.2,277, Πλούτ.Ἠθ.574 Ε· 11) μτγν. ὁ ἄνευ κόπου, ὁ εὔκολος, ὁ ταχέως γινόμενος· 12) κ. συγκρ. **-ότερος** κ. ὑπερθ. **-ότατος** ἐν ταῖς ἀνωτ. 2) 3) 6) σημ.

ἀργοσάλεμα (τό) δημ. βραδεῖα, ἀργή, ἐλαφρὰ κίνησις ἢ μετακίνησις ἐξ ἰδίας ἢ ἀλλοτρίας ἐνεργείας : **μ᾿ ἕν᾿ ἀργοσάλεμα τοῦ χεριοῦ του ὁ ἑτοιμοθάνατος ἔδειξε πὼς κάτι ἤθελε νὰ ᾿πῇ, - τῶν κλαριῶν τ᾿ ἀργοσαλέματα ἀπ᾿ τοῦ ἀγέρα τὶς ριπές.**

ἀργοσάλευτα ἐπίρρ. δημ. μὲ βραδεῖαν ἢ ἐλαφρὰν κίνησιν, ἀργοκίνητα ἢ ἀλαφροκίνητα.

ἀργοσάλευτος-η-ο δημ. ὁ βραδέως κινούμενος, ἀργὰ σαλεύων, βραδυκίνητος : **ἀργοσάλευτο καράβι.**

ἀργοσαλεύω . δημ. ἀμτβ. ἀργά, βραδέως σαλεύω, ἤτοι ὀλίγον κινῶ ἢ μετακινῶ ἐμαυτόν.

ἀργοσβήνω δημ. ἀμτβ. σβήνομαι βραδέως : **ἀργοσβήνουνε τ᾿ ἀστέρια τὴν αὐγή·** 2) μτφ. φθίνω βραδέως, βαθμηδόν, σιγὰ σιγά : **ἀργοσβήνει ἀπὸ τὸ χτικιό.**

ἀργοσικυώνιος-ία-ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς τεχνίτας τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Σικυῶνος : **ἀργοσικυώνιον ἐργαστήριον πλαστικῆς, - ἀργοσικυωνία σχολή.**

ἀργόστεμμα-ατος (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἐρυθροδανοειδῶν** τῶν θερμῶν χωρῶν.

ἀργοστόλιστος-η-α δημ. ὁ βραδέως στολιζόμενος, καλλωπιζόμενος : **οἱ γυναῖκες εἶναι ἀργοστόλιστες.**

ἀργοστολῶ-έω νεώτ. ἐπιβραδύνω, ἀργοπορῶ: Κορ.'Επιστ.18 **πολλὰ αἴτια ἠργοστόλησαν τὴν ἀπόκρισίν μου.**

ἀργόσχολος-ον νεώτ. ὁ ἀργὸς καὶ σχολάζων, ὁ οὐδὲν πράττων καὶ εἰς οὐδὲν ἀσχολούμενος.

ἀργοσχόλως ἐπίρρ. νεώτ. ἀργῶς, ἄνευ ἀσχολίας τινός.

ἀργότερα ἐπίρρ. δημ. συγκρ. τοῦ ἀργὰ βλ.λ. βραδύτερον, ὑστερώτερα, μετά τινα ὥραν ἢ ἀορίστως ἐν μέλλοντι χρόνῳ, οὐχὶ τώρα: **ἀργότερα νὰ 'ρθῆς, - ἀργότερα θὰ τὰ ξαναποῦμε, - σκέφτομαι ἀργότερα νὰ μεγαλώσω τὸ σπίτι, - νὰ ταξιδέψω, - νὰ πολιτευθῶ·** 2) οὐχὶ ἐν τῷ προσήκοντι χρόνῳ, οὐχὶ ἐγκαίρως, μὲ καθυστέρησιν: **ἐξ αἰτίας σου ξεκινήσαμε ἀργότερα,** παροιμ. **ἡ βοήθεια ἀργότερα, βοήθεια δὲν εἶναι, - μὲ τ' ἀργότερα μουδὲ χωράφια σπέρνονται μουδὲ χρέγια πλερώνονται·** || ναυτ. κέλευσμα πρὸς κωπηλάτας ἵνα ἐπιβραδύνωσι τὴν κωπηλασίαν· || κ. ὑπερθ. **ἀργότατα** ἡ βραδυτάτη μουσικὴ ἀγωγὴ (lentissimo).

ἀργότης-ητος (ἡ) μτγν. νωθρότης, ὀκνηρία, νωχέλεια: 'Επιφαν.1,837.

ἀργοτροφῶ-έω μτγν. τρέφομαι χωρὶς νὰ ἐργάζωμαι, διάγω ἀργός: Κύριλλ.εἰς ΚΔ Κολ.366.

ἀργουζῖνος (ὁ) μσν. κ. νεώτ. (Ἱσπαν.) ὑπαξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ ἐν παλαιοτέροις χρόνοις ἐπὶ γαλερῶν (κατέργων), ἔχων ἀστυνομικὰ καθήκοντα ἐπιτηρήσεως τῶν καταδίκων ἐρετῶν (κατεργαραίων) καὶ ἐποπτείας τῶν κατὰ τὴν νύκτα φυλακῶν (βάρδιες) τοῦ πλοίου.

ἀργούλ(ι) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. παλαιὸν πνευστὸν ὄργανον τῶν νεωτέρων Αἰγυπτίων ἐν χρήσει καὶ νῦν.

ἀργουλά ἐπίρρ. δημ. ὀλίγον ἀργά, ἀργούτσικα.

ἀργουλίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογένεια μαλακοστράκων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **βραχυούρων** ζῶσα παρασιτικῶς ἐπὶ μεγάλων ἰχθύων καὶ ἄλλων ὑδροβίων ζῴων.

ἄργουλος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. μαλακόστρακον τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀργουλιδῶν,** πρβλ. **ἀργουλίδαι.**

ἀργουλός-ή-ό δημ. ὁ ὀλίγον βραδύς, ἀργός: **καλὸς στὴ δουλειά του μὰ ἀργουλός.**

ἀργούριον (τὸ) βοιωτ. ἀντὶ ἀργύριον βλ.λ.

ἀργουτέρη (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **καραβιιδῶν.**

ἀργούτσικα ἐπίρρ. δημ. βραδέως πως, ὀλίγον ἀργά, ἐν χρον. κ. τροπ. σημ.: **ἦρθες ἀργούτσικα, - δουλεύει ἀργούτσικα.**

ἀργούτσικος-η-ο δημ. ὁ ὀλίγον βραδύς, ἀργός: **εἶνε ἀργούτσικος στὸ χτίσιμο.**

ἀργοφάγος (ὁ) μτγν. ὁ τρώγων χωρὶς νὰ ἐργάζηται, πρβλ. ἀργόμισθος, χαραμοφάης: 'Αποστ. Διατ.2,49,Παλλάδ.Λαυσ.26,65.

ἀργοφλαβίνη (ἡ) νεώτ. φαρμ. ἕνωσις ἀργύρου καὶ τρυποφλαβίνης, ἐν χρ. ὡς φάρμακον ἀντισηπτικὸν καὶ στυπτικόν.

ἀργοφλογιστία (ἡ) νεώτ. ἐπιβράδυνσις περὶ τὴν ἀνάφλεξιν τῆς γομώσεως τῆς πυρίτιδος μετὰ τὴν ἀνάφλεξιν τοῦ ἐκκαύματος.

ἀργοφτάνω δημ. φθάνω ἀργά, πάρωρα.

ἀργόφυλλον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῶν θερμῶν χωρῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **σαξιφραγιδῶν.**

ἀργοφυσῶ-άω δημ. ἐπὶ ἀνέμου, φυσῶ ἀργά, ἠρέμως, ἁπαλά: Σολωμ. Λάμπρος 21,5 **καὶ ἀπὸ κεῖ κινημένο ἀργοφυσοῦσε | τόσο γλυκὸ στὸ πρόσωπο τ' ἀέρι.**

ἀργοφωνία (ἡ) μσν. ἀργολογία: Εὐστ.Πονημ.252,7.

ἀργόχειρο (τὸ) δημ. ἐργόχειρον βλ.λ.: Κρυστ. Πεντάμ.108 **παίρνει στὸ χέρι ἀργόχειρο καὶ γλυκοτραγουδάει.**

ἀργοχέρης-α δημ. κ. **ἀργόχερος** ὁ βραδὺς τὰς χεῖρας, ὁ βραδέως ἐργαζόμενος.

ἀργόχρως-ωτος (ὁ,ἡ) μσν. ὁ ἔχων λευκὸν χρῶμα: ΘΠρόδρ.Τετράστ.204,7.

ἀργοχώνευτος-η-ο δημ. ὁ βραδέως χωνευόμενος, δύσπεπτος.

ἀργοψήνω δημ. κ. **-ψένω** ὀπτῶ, ψήνω βραδέως, ἀργά, σιγοψήνω.

ἀργυάκι (τὸ) δημ. ρυάκιον βλ.λ.

ἀργύη (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **θυμελιιδῶν.**

ἀργυλία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **βιγνονιωδῶν.**

ἀργυννίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογένεια ἐντόμων λεπιδοπτέρων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **ἡμεροβίων ψυχῶν.**

ἀργυννίς-ίδος (ἡ) (1) ἐπώνυμον τῆς 'Αφροδίτης παρὰ Βοιωτοῖς· Στέφ.Βυζ. **ἐν λ.** « 'Αργύννιον ».

ἀργυννίς-ίδος (ἡ) (2) κ. **ἄργυννος** (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων λεπιδοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν ἀργυννιδῶν περιλαμβάνον πολλὰ εἴδη ὡραιοτάτων ψυχῶν.

ἄργυννος (ἡ) νεώτ. ζῳολ. κ. ἀργυννὶς βλ. λ.

ἀργυπνία (ἡ) 'Επιγρ. ἀγρυπνία.

ἀργυράγχη (ἡ) σκωπτικῶς κατὰ τὸ **κυνάγχη,** οἱονεὶ κυνάγχη ἐξ ἀργυρίου, ὅπερ λαβών τις ἀποφεύγει, ὡς δῆθεν ἐκ κυνάγχης ἀσθενῶν, νὰ ἐκφέρῃ τὴν **προσήκουσαν γνώμην,** ἐλέχθη ὑπὸ τοῦ Δημάδου κατὰ τοῦ Δημοσθένους: Δημάδ.ἀπ.5 S, Πολυδ.7,104 **ἀργυράγχῃ, ὡς Δημάδης σκώπτων Δημοσθένη, συνάγχῃ λέγοντα εἰλῆφθαι.**

ἀργύραιος-α-ον 'Επιγρ. ἀργύρειος βλ. λ.

ἀργυράκτινος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἀργυρᾶς ἀκτῖνας, κυρίως ἐπὶ τῆς σελήνης.

ἀργυράμαξο (τὸ) δημ. ἅμαξα ἀργυρᾶ ἢ δι' ἀργύρου πεποικιλμένη: δ.τραγ. **ἀμάξι(ν) ἀργυράμαξο λογάρι φορτωμένο.**

ἀργυραμίνη (ἡ) νεώτ. φαρμ. ὑδαρὲς διάλυμα νιτρικοῦ ἀργύρου καὶ αἰθυλενδιαμίνης, χρήσιμον ὡς ἀντισηπτικὸν καὶ στυπτικόν.

ἀργυραμοιβεῖον (τὸ) νεώτ. κατάστημα ἔνθα ἀνταλλάσσονται νομίσματα, σαράφικο.

ἀργυραμοιβή (ἡ) νεώτ. ἡ ἀνταλλαγὴ νομισμάτων παρὰ τῷ ἀργυραμοιβῷ.

ἀργυραμοιβικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἀργυραμοιβὸν βλ. λ.: Πολυδ.7,170 **ἡ ἀργυραμοιβική** (ἡ τέχνη τοῦ ἀργυραμοιβοῦ), Λουκ.Δὶς Κατ.13 **ἀργυραμοιβικὴ δρασμοῦ Διογένει.**

ἀργυραμοιβικῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ἀργυραμοιβοῦ βλ.λ.· || μτγν. μετὰ προσοχῆς, μὲ καλὴν στάθμισιν: Λουκ.'Ιστ.Συγγρ.10 **ἀργυραμοιβικῶς τῶν λεγομένων ἕκαστα ἐξετάζειν.**

ἀργυραμοιβός (ὁ) κ. νεώτ. ὁ ἀνταλλάσσων νομίσματα· Σουΐδ. « **ὁ κέρμα** ἀντὶ ἀργυρίου ἀλλασσόμενος, ὁ τραπεζίτης, ὁ ἀργυροπράτης, καλλεκτάριος », 'Ησ. « **κολλυβιστής** », δημ. σαράφης: Πλάτ.Πολιτ.289 Ε, Θεόκρ.12,37, Ζώσ.'Ιστ.331,9.

ἀργυράνθρωπος (ὁ) μτγν. ἀργυροῦς ἄνθρωπος, συμβολικῶς ἐν τῇ ἀλχημείᾳ: Ζώσ.'Αλχ.112 Β **μεταβάλλεται ἐκ τοῦ χρώματος τῆς φύσεως καὶ γίνεται ἀργυράνθρωπος.**

ἀργυραποδέκτης (ὁ) γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ ἀργύριον ἀποδεχόμενος.

ἀργυράσπις-ιδος (ὁ) μτγν. ὁ ἔχων ἀργυρᾶν ἀσπίδα· '**Αργυράσπιδες**' 'Ησ. «τάγμα τι στρατιωτικὸν ὑπὸ 'Αλεξάνδρου»: Διόδ.Σ 17,57,'Αρρ.'Αν.7,11,3.

ἀργυράφιον (τὸ) μτγν. κ. μσν. ὑποκορ. τοῦ ἄργυρος: Θεόγνωστ.Καν.126,34, ΑΒ 1339.

ἀργυρεία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **περιαλλοκαυλωδῶν** (θαγ. τῆς 'Ασίας.

ἀργυρεῖον (τὸ) κ. νεώτ. μεταλλεῖον ἀργύρου, ἀργυρωρυχεῖον· εἰς τὸν πληθ.: Ξεν.'Απομν.2,5,2 (δ.γρ. « ἀργύρεια ») πρβλ. ἀργύρειος· **2)** τὸ

ἐργαστήριον τοῦ ἐργαζομένου τὸν ἄργυρον, ἀργυροχοεῖον, πρβλ. χρύσεια.

ἀργύρειος-ον κ. νεώτ. ἀργυροῦς· ἰδίᾳ εἰς τὰς φρ. **ἀργύρεια μέταλλα ἢ ἀργύρεια ἔργα** τὰ μεταλλεῖα τοῦ ἀργύρου: Θουκ.2,55 **μέχρι Λαυρείου, οὗ τὰ ἀργύρεια μέταλλά ἐστιν Ἀθηναίοις,** Πλάτ. Νόμ.5,742 D πόλιν κεκτημένην **χρύσεια καὶ ἀργύρεια**· 2) ἀντὶ ἀργυροῦς: Ἡρωδιαν.Ἐπιμ.172 **ἀργύρειος σταυρός,** Σουΐδ. «ἀργύρειος στατήρ» ἐν. λ.· 3) νεώτ. ζῳολ. **ἀργύρειος** (ὁ) γένος ἐντόμων λεπιδοπτέρων τῆς οἰκογεν. ‹ τῶν **μυιΐδῶν**· 4) βοταν. **ἀργύρειος** (ἡ), ὁ. ἀργυρεία βλ.λ.

ἀργυρέμπλαστος-ον μσν. ὁ δι' ἀργύρου ἐπενδεδυμένος: ΨΚωδιν.205,15 **ἀργυρέμπλαστος σταυρός,** πρβλ. ρυσέμπλαστος.

ἀργυρένδετος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ δεμένος, πεποικιλμένος μὲ ἄργυρον: Ἰω.Χρυσ.2,404 **ὀχημάτων ἀργυρενδέτων καὶ χρυσεμπαστῶν,** Ἐφρ.Σύρ. 3,117 A **ἀργυρενδέτοις κλίναις.**

ἀργυρένδυτος-ον μτγν. ὁ ἐνδεδυμένος ἢ ἐπικεκαλυμμένος δι' ἀργύρου: Κύριλλ.Ἱερ.147.

ἀργυρένιος-α-ο δημ. ἀργυροῦς, ἀσημένιος.

ἀργύρεος-η-ον κ. συνηρ. ἀργυροῦς βλ.λ.: Ἰλ.Ε 729 **ἀργύρεος ῥυμός,** Ἡρ.9,82 **κλίνας ἀργυρέας καὶ τραπέζας**· ‖ κ. μτφ. ὁ ὄψιν ἀργύρου ἔχων: Νόνν.Διον.11,39 **ἀργυρέοις ῥεέθροις.**

ἀργυρεπίστρωτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἀργυρᾶν ἐπίστρωσιν, ὁ δι' ἀργύρου ἐπικεκαλυμμένος.

ἀργυρεσθία (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων διπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **ταινιιδῶν** ἰθαγενὲς τῶν τροπικῶν χωρῶν.

ἀργυρευτική (ἡ) μτγν. ἡ τέχνη τῆς κατεργασίας τοῦ ἀργύρου: Εὐστρ.Η Νικ.296,10.

ἀργυρεύω μτγν. ἐξορύττω ἄργυρον: Διόδ.Σ 5,36, Στράβ.3,2,9.

ἀργυρηλάτης (ὁ) Ἡσ. ὁ σφυρηλατῶν τὸν ἄργυρον, Ἡσ. «ἀργυροκόπος».

ἀργυρήλατος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐξ ἀργύρου σφυρηλάτου κατεσκευασμένος: Αἰσχ.ἀπ.185 **ἀργυρηλάτοις κέρασι,** Εὐρ.Ἴων 1181 **ἀργυρηλάτους χρυσέας τε φιάλας.**

ἀργυρηρός-ά-όν ὁ ἀργυρικός, ὁ εἰς ἀργύριον ἀποτινόμενος, ὁ καταβαλλόμενος εἰς χρῆμα: Ἐπιγρ. **ἀργυρηρὸς ἔρανος.**

ἀργυρία (ἡ) νεώτ. κ. ἀργυρίασις βλ.λ.

ἀργυρίασις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κ. **ἀργυρία** κ. **ἀργύρωσις** ἀσθένεια τοῦ δέρματος συνισταμένη εἰς χροιὰν ἀνώμαλον τοῦ καλυπτηρίου συστήματος, προσλαμβάνοντος ὄψιν σχιστολίθου καὶ χροιὰν ὑπόφαιον μετὰ μεταλλικῶν ἀνταυκλάσεων, προερχομένη ἐκ μακρᾶς χρήσεως ἀργυρούχων φαρμάκων.

ἀργυρίδιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ ἀργύριον ἐν μειωτικῇ, περιφρονητικῇ σημασίᾳ: Ἀριστφ.Πλ.137, Εὔπ.113, Ἰσοκρ.13,4 «**ἀργυρίδιον** καὶ χρυσίδιον τὸν πλοῦτον ἀποκαλοῦντες».

ἀργυρίζω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἔχω χρῶμα ἀργύρου, λάμπω ὡς ὁ ἄργυρος: Εὐστ.Πονημ.309 **θρὶξ ἀργυρίζουσα, - τὸ φεγγάρι ἀργυρίζει,** πρβλ. χρυσίζω· 2) μέσ. **-ίζομαι** ἀργυρολογῶ, ἐκβιάζων λαμβάνω ἀργύριον, χρηματίζομαι οὐχὶ ἐντίμως: Δεῖν.1,40 **πάντοτε ἀργυριζόμενοι,** Ἰώσ.ΑΙ 14,14,6.

ἀργυρικός-ή-όν μτγν. ὁ εἰς χρῆμα, εἰς μετρητά: Διόδ.Σ 12,21 **ἀργυρικὴ ζημία** (χρηματικὴ ποινή), Πλούτ.23, Ἐπιγρ. **ἀργυρικάς τε καὶ σιτικὰς προσόδους.**

ἀργυρίνη (ἡ) νεώτ. ὁ ψευδὴς ἄργυρος.

ἀργυριοθήκη (ἡ) κ. νεώτ. θήκη πρὸς φύλαξιν ἀργυρίου, χρηματοφυλάκιον, ἀργυροθήκη βλ.λ.2).

ἀργυριοκόπος (ὁ) μτγν. ἀργυροκόπος βλ.λ.

ἀργύριον (τὸ) κ. νεώτ. βοιωτ. **ἀργούριον** μικρὸν ἀργυροῦν νόμισμα: Ἀριστφ.ἀπ.262, Ξεν.Οἰκ.19,16 **περὶ ἀργυρίου ἐρωτῶν**· κ. ἐν πληθ.: Ἀριστλ Ὀρν.600 **τοὺς θησαυρούς.. οὓς οἱ πρότερον κατέθεντο τῶν ἀργυρίων,** Πλάτ.Νόμ.742 D· 2) κ. νεώτ. περιληπτικῶς τὰ χρήματα, οἱ παράδες: Ἀριστφ.Πλ.156 **ἐπεὶ αἰτοῦσιν οὐκ ἀργύριον οἱ χρηστοί,** Θουκ.2,70 **ἀργύριόν τι ῥητὸν ἔχοντας ἐφόδιον** (ὡρισμένον ποσόν), Ξεν.ΚΠ 3,1,33 **χρήματα εἰς ἀργύριον λογισθέντα, τάλαντα τρισχίλια,** αὐτ.Ἀπομν.2,5,2 (δ.γρ. **τἀργύρεια**)· ‖ ἐκκλ. φρ. **τριάκοντα ἀργύρια** τὸ τίμημα τῆς προδοσίας τοῦ Ἰούδα· 3) ὁ σεσημασμένος ἄργυρος, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν ἀκατέργαστον: Ἡρ.3,13 **ἔπεμψαν γὰρ δὴ πεντακοσίας μνέας ἀργυρίου,** Θουκ.2,13, Πλάτ.Ἀλκ.1,122 E· 4) ἀττ. δίκ. **ἀργυρίου δίκη** ἀγωγὴ ἐπιδιδομένη εἰς τοὺς θεσμοθέτας ὑπὸ τοῦ διατεινομένου ὅτι ὀφείλονται εἰς αὐτὸν μετρητὰ ὑπό τινος καὶ δὲν ἀποδίδονται, ἢ ὅτι κατακρατοῦνται χρήματα ἀνήκοντα νομίμως εἰς αὐτὸν ἐκ κληρονομίας· ‖ **ἀργυρίου τίμησις** καταγγελία γινομένη ὑπὸ οἱουδήποτε ἔχοντος τὰ προσόντα πολίτου ἐναντίον τῶν παραβάντων τὰ καθήκοντα αὐτῶν ὡς δικαστῶν· 5) χημ. **ἀργυρίου ἄνθος** ὀξείδιον τοῦ μολύβδου· ‖ Γλωσσ. **ἀργύριον νᾶμα** αἰθάλη θείου καὶ ἀργύρου.

ἀργύριος Ἡσ. «εἶδος βοτάνης»· 2) αἰολ. ὁ ἀργυροῦς: Ἀλκμ. 23, 55.

ἀργυριοταμίας (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ ἀργυροταμίας βλ. λ.

ἀργυριοταμιεύω Πάπ. ἀργυροταμιεύω βλ. λ.

ἀργυρίς-ίδος (ἡ) (1) ἀργυροῦν σκεῦος, ἰδίως ποτήριον ἢ φιάλη· ΑΒ 443,5 «χρυσὶς δὲ καὶ ἀργυρίς, φιάλαι μὲν ἄμφω, τοὔνομα δὲ ἐκ τῆς ὕλης ἔχουσι», Ἀθήν.11,502 Α «ἀργυρίς, εἶδος ποτηρίου, οὐ μόνον ἐξ ἀργύρου»: Πίνδ.Ο 9,90 **ἀγῶν' ἀμφ' ἀργυρίδεσσιν,** Φερεκρ.129· 2) γεν. ποτήριον ἢ φιάλη: Ἀναξίλας 40 **πίνειν ἐξ ἀργυρίδων χρυσῶν**· 3) συνεκδ. ἡ δραχμή: Ἡρακλείδης Λέμβος 5.

ἀργυρίς-ίδος (ἡ) (2) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων διπτέρων τῆς ὁμοιογενείας τῶν **βραχυστόμων.**

ἀργυρισμός (ὁ) Ἐπιγρ. μτγν. κ. νεώτ. χρηματολογία, κερδοσκοπία: Στράβ.7,3,7 **τοὺς ἥκιστα ἐν τοῖς συμβολαίοις καὶ τῷ ἀργυρισμῷ ζῶντας,** Βίων Κ 59,15 **ἀφορμὴν ἀργυρισμοῦ ἐπενόησε,** Ἐπιγρ. **ἀργυρισμοῦ πρόφασιν**· 2) εἴσπραξις χρημάτων ἐκ πωλήσεως τοῖς μετρητοῖς ἢ ἐν πλειστηριασμῷ, ξεπούλημα: Πάπ. **λόγος χρυσίου εἰσπραχθέντος ἀπὸ ἀργυρισμοῦ τῶν κτημάτων τοῦ κόμιτος**· 3) πλουτισμός, χρηματισμός: **ἀφορα ἐν φορίμοις ἀναγραφάμενος ἐπ' ἀργυρισμῷ**· 4) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἀργυρίασις βλ.λ.

ἀργυρίτης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. θηλ. **ἀργυρῖτις** βλ.λ. ὁ ἐξ ἀργυρίου ἢ εἰς ἄργυρον ἀνήκων· 2) χρηματικός: **ἀργυρίτης ἀγών** ἀγὼν οὗ τὸ βραβεῖον ἦτο ἀργύριον, ἤτοι χρήματα: Πλούτ.Ἠθ.820 D **ὥσπερ οὐκ ἀργυρίτην οὐδὲ δωρίτην ἀγῶνα πολιτείας ἀγωνιζομένοις,** Λυγκεὺς π. Ἀθ. 13,584 C· 3) ὁ πλούσιος ἢ ὁ ἔχων χρηματικὴν περιουσίαν· Ἡσ. «ἀργυρίτης· ὁ ἐν ἀργυρίῳ τὴν οὐσίαν ἔχων», ΑΒ «ἀργυρῖται· οἱ ἀργυρίου εὐποροῦντες», πρβλ. τὸ δημ. ταλαράδες· 4) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν κρυσταλλούμενον εἰς κρυστάλλους τοῦ κυβικοῦ συστήματος, εὔκαμπτον, εὔπλαστον, χρώματος σκοτεινοῦ κυανοτέφρου, εὔτηκτον, μετάλλευμα περιέχον ἐν σημαντικῷ ποσοστῷ ἄργυρον.

ἀργυρῖτις-ιδος (ἡ) κ. νεώτ. θηλ. τοῦ **ἀργυρίτης** βλ. λ.· 2) ἡ περιέχουσα ἄργυρον: Ποσειδών. 48 **ἀργ- γῆ,** Διοσκ.5,94 **ἀργ- ψάμμος**· ‖ ὡς οὐσ. ἡ ἀργυροῦχος ψάμμος ἢ γῆ: Ξεν. Προσ. 1,5 **οὐδὲ μικρὰ φλὲψ ἀργυρίτιδος διήκει,** Δημ. 974,26 **κατεργασάμενος τὴν ἀργυρῖτιν**· 3) ἄρρην λινόζωστις βλ. λ.: ΨΔιοσκ.4,189· 4) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων διπτέρων, διακρινομένων ἐκ τοῦ λεπτοῦ μεταξοειδοῦς ἀργυρολεύκου τοιχώματος.

ἀργυριτοπυρίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτλ. συνώνυμ. ὁ ἀργυροπυρίτης βλ. λ.

ἀργυρίωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. τὸ σύνολον τῶν τοξικῶν φαινομένων τῶν προκαλουμένων ἐκ τῆς παρατεταμένης χρήσεως τῶν ἁλάτων τοῦ ἀργύρου, ἰδίως τοῦ νιτρικοῦ, καθ' ἣν παρατηροῦνται δύσπνοια, παλμοὶ τῆς καρδίας, ὕδρωψ, ἀσκίτης καὶ ἰδίως ἀργυρία βλ. λ.

ἀργυρόβιος-ον μσν. ὁ ἀργυροῦν, ἤτοι λαμπρὸν ἔχων τόξον : Εὐστ.'Ιλ.41,11 « ὁ ἀργυρόβιος, ἤτοι λαμπρότοξος», πρβλ. ἀργυρότοξος.

ἀργυροβισμουθίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. τὸ ὀρυκτὸν πλεναργυρίτης βλ.λ.

ἀργυροβολῶ-έω νεώτ. κ. δημ. -άω ἐκπέμπω λάμψιν ὡς ἐστιλβωμένος ἄργυρος, λαμποκοπῶ σὰν ἀσήμι : **κατακάθαρα τὰ νερὰ τ' αὐλακιοῦ ἀργυροβολοῦσαν.**

ἀργυρόβουλλον (τὸ) μσν. κ. νεώτ. ἡ ἀργυρᾶ βοῦλλα, ἤτοι σφραγίς· ‖ **κατ' ἐπέκτ.** ἐπίσημον ἔγγραφον, **ἀπὸ τοῦ** ὁποίου **αἰωρεῖται** ἀργυρᾶ σφραγίς, **ἐν** χρ. **παρὰ** βυζαντινοῖς δεσπόταις, ἰδίᾳ ἐπὶ Παλαιολόγων· πρβλ. **χρυσόβουλλον** κ. **μολυβδόβουλλον.**

ἀργυρογάργαρος-η-ο δημ. ἐπὶ ρέοντος ὕδατος, λαμπρὸς καὶ διαφανής : **ἀργυρογάργαρη βρυσούλα** ἡ ἔχουσα καθαρώτατον λάμπον ὕδωρ.

ἀργυρόγελος-η-ο δημ. ὁ εὐήχως γελῶν, οὗ ὁ γέλως εἶναι ἀργυρόηχος βλ.λ.: **ἀργυρόγελη κοπέλλα.**

ἀργυρογελῶ δημ. γελῶ εὐήχως, εἶμαι ἀργυρόγελος βλ.λ.

ἀργυρογλυπτική (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ γλύφειν ἢ χαράσσειν τὸν ἄργυρον.

ἀργυρογνωμονικός-ή-όν μτγν. ἔμπειρος εἰς τὸ δοκιμάζειν τὸν ἄργυρον : 'Αρρ.'Επίκτ.2,3,2.

ἀργυρογνωμονῶ-έω μτγν. κ. μσν. δοκιμάζω τὸν ἄργυρον, ἐξακριβώνω τὴν εἰς ἄργυρον περιεκτικότητα μετάλλου : Εὐστ.'Ισμ.11,434· 2) μτφ. ἐπιμελῶς ἐξετάζω, ἐξακριβώνω, μετὰ προσοχῆς σταθμίζω : Ρητ.1,433,16.

ἀργυρογνώμων-ονος (ὁ,ἡ) ὁ δοκιμάζων, ἐξακριβώνων τὸν ἄργυρον ἢ τὸ βάρος τῶν ἀργυρῶν νομισμάτων ἢ τὴν εἰς καθαρὸν ἄργυρον περιεκτικότητα αὐτῶν· σχόλ. « τραπεζίτης, δοκιμαστής » : 'Αριστλ.Ρητ.1375 B 5 **ὥσπερ ἀργυρογνώμων ὁ κριτής ἐστιν,** Πλούτ.Κράσσ.2, Λουκ.'Ερμότιμ.68 **κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας, διαγινώσκειν ἅ τε δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ παρακεκομμένα.**

ἀργυρογραφία (ἡ) Πάπ. κ. νεώτ. ἡ ἀργυροῖς γράμμασιν γραφή· 2) **νεώτ.** μέθοδος ἐν τῇ φωτογραφικῇ τέχνῃ δι' ἧς σχεδιάζεται ἡ ἀρνητικὴ εἰκών.

ἀργυροδάμας-αντος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. πολύτιμός τις λίθος : Πλίν.Φ1 37,144· ‖ νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν κατὰ τὴν χημικὴν σύνθεσιν φθοριοῦχον ἀσβέστιον κρυσταλλούμενον εἰς τελείους κρυστάλλους, λάμψεως ὑαλώδους, διαφανές, ἄχρουν ἢ ὑποπράσινον ἢ κίτρινον ἢ ἐρυθρὸν ἢ μέλαν ἢ ἰώδες, ἀπαντῶν εἰς τὰ πλούσια εἰς ἄργυρον μεταλλεύματα μολύβδου, χρησιμεῦον δὲ διὰ τὴν παρασκευὴν τοῦ ὑδροφθορίου, ἅ. φθορίτης.

ἀργυροδέκτης (ὁ) μτγν. ὁ δεχόμενος ἄργυρον : Γρηγ.Ναζ.2,256 B.

ἀργυροδίνης (ὁ) κ. νεώτ. δωρ. **-δίνας** ὁ ἀργυρόχρους δίνας, ἤτοι ρεύματα ἔχων, ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὰ ὕδατα περιδινούμενα ἐμφανίζουν ἀργυρόχρουν ἐπιφάνειαν, περὶ ποταμῶν : 'Ιλ.Β 753 **οὐδ' ὅ γε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ** (σχόλ. Εὐστ. « λαμπρὰ καὶ καλὰ ρεύματα ἔχοντι· δῖναι γὰρ αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαί »), 'Ησιόδ.Θεογ.340, Καλλ.Δημ.13, Φιλόστρ.Σοφ.2,1,14.

ἀργυροδίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. σύνθετον ὀρυκτὸν συγκείμενον ἐκ θειούχου ἀργύρου καὶ γερμανίου, κυβικῶς κρυσταλλούμενον, ἔχον μολυβδόφαιον μεταλλικὴν λάμψιν ἀποκλίνουσαν πρὸς τὸ ἐρυθρωπόν, ἐφ' ὅσον πρόσφατος ἔτι εἶναι ἡ ἐξόρυξις ἢ ἡ τμῆσις αὐτοῦ.

ἀργυροδόξαρος (ὁ) μσν.δημ.ὁ ἔχων ἀργυρ.τόξον

ἀργυροδόρατος-ον μσν. ὁ ἔχων δόρυ ἀργυροποίκιλτον : Θεοφ.6,25 ἐκδ.Bον.σ.403,13.

ἀργυρόδουλος-ον μτγν. ὁ δουλεύων τῷ ἀργύρῳ, ἐν μτφ. σημ. ἤτοι ὁ οἱονεὶ δοῦλος τοῦ χρήματος : Κύριλλ.π.Σουΐδ.ἐν λ. σπάδων, πρβλ. δημ παραδόπιστος.

ἀργυρόδους-όντος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἀραχνοειδῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **θηριδιονιδῶν,** χαρακτηριζόμενον ἐκ τῆς ἀκινησίας τοῦ χειλικοῦ τμήματος, ὅπερ εἶναι βαθέως κεχωσμένον ἐπὶ τοῦ στέρνου

ἀργυροειδής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ μορφὴν ἀργύρου ἔχων, ὁ πρὸς ἄργυρον ὅμοιος : Εὐρ.ΙΑ 752 δίνας ἀργυροειδεῖς, Διόδ.Σ 3,47 **ἀργυροειδεῖς ἐπὶ τῶν κιονοκράνων τύπους ἔχοντα,** Λουκ.'Εναλ. Δ 3,2 **ὕδωρ . . ἀργυροειδές** 2) ἐπὶ εἰδικῆς νόσου τῶν ὀφθαλμῶν : 'Ιπп.Προρρ.2,20 **αἱ κόραι** ἀργυροειδέες **γενόμεναι.**

ἀργυροειδῶς ἐπίρρ. **νεώτ.** κατὰ τρόπον ἀργυροειδῆ βλ. λ.

ἀργυρόεις-εσσα-εν μτγν. ὁ ἀργυροῦς, ὁ ἀργύρῳ παρεμφερής : 'Επιγρ.π.Ζωναρ.13,13 **Κύδνῳ ἐπ'** ἀργυρόεντι, Νίκ.'Αλέξ.54 **ἠὲ καὶ ἀργυρόεν δολερῷ ἐνὶ σώματι βάπτοις** (πιθ.διορθ. ἀργύρεον).

ἀργυροέλατος μσν. ἀργυρήλατος βλ. λ. : Ψ Κώδιν.204,2.

ἀργυρόηλος-ον ὁ ἀργυροῦς ἥλους, ἤτοι καρφία ἔχων : 'Ιλ.Β 45 **ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον** (Σχόλ. ἀργυροῖς ἥλοις διαπεπαρμένον), 'Οδ.Η 162 ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου εἶσον

ἀργυρόηχος-ον νεώτ. ὁ ἀποδίδων ἦχον ὁμοιάζοντα πρὸς τὸν ὑπὸ κρουομένου ἀργύρου ἀποδιδόμενον, εὔηχος, ἰδίως περὶ φωνῆς ἢ γέλωτος.

ἀργυρόθαμνον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **εὐφορβιοειδῶν,** ἀπαντῶν ἐν ταῖς νήσοις 'Αντίλλαις.

ἀργυροθήκη (ἡ) θήκη πρὸς ἐναπόθεσιν ἀργύρου : Διοκλ.Κωμ.1 D· ‖ θήκη, τόπος πρὸς φύλαξιν ἀργυρίου, ἀργυριοθήκη, χρηματοφυλάκιον : Θεόφρ.Χαρ.10,14 **καὶ τὰς ἀργυροθήκας ἔστιν ἰδεῖν.**

ἀργυρόθριξ-τριχος (ὁ,ἡ) νεώτ. ὁ ἀργυρᾶς ἢ ἀργυροειδεῖς, λευκὰς τρίχας ἔχων.

ἀργυρόθρονος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐπὶ ἀργυροῦ θρόνου καθήμενος : 'Ιμέρ.Λόγ.1,20, πρβλ χρυσόθρονος.

ἀργυροθώραξ-ακος ὁ ἔχων ἀργυροῦν πολεμικὸν θώρακα : Ρητ.1,531,18.

ἀργυρόϊππος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος τοξοδόντων θηλαστικῶν, ζήσαν κατὰ τὴν μειόκαινον περίοδον.

ἀργυροκάγκελλο (τὸ) δημ. ἀργυρᾶ κιγκλίς, ἀσημένιο κάγκελλο : δ.τραγ. **πέρα στ' ἀργυροκάγκελλα καὶ στ' ἀργυροκαγκέλλι.**

ἀργυροκαμωμένος-η-ο δημ. κ. ἀργυροκάμωτος ὁ ἐξ ἀργύρου κατεσκευασμένος· ‖ ὅθ ὡραῖος τὴν θέαν, ὀμορφοκαμωμένος : δ.τραγ. **παραθυράκια μου χρυσᾶ κι' ἀργυροκαμωμένα.**

ἀργυροκάνατο (τὸ) δημ. ἀργυροῦν δοχεῖον ὕδατος ἢ οἴνου, ἀργυροῦς κρατὴρ (κροντήρι), ἀσημένια κανάτα.

ἀργυροκάνδηλο (τὸ) δημ. κ. **-άντηλο** ἡ ἐξ ἀργύρου κανδήλα, ἅ. ἀσημοκάνδηλο : δ.τραγ **κι ἀργυροκάντηλο ἔταξε τῆς Παναγιᾶς νὰ κάνῃ.**

ἀργυροκάπηλος (ὁ) μτγν. ὁ πρὸς ἀργυρολογίαν, πρὸς χρηματισμὸν καπηλεύων, ἀπατῶν : Κύριλλ.'Αλ. ἐν 'Ομ.Πασχ.14,195 **φιλοψευδῆ καὶ ἀργυροκάπηλον ἀστρογοητείαν.**

ἀργυροκαρβίδιον (τὸ) νεώτ. χημ. σῶμα ἐκρηκτικόν, παράγωγον τῆς ἀσετυλίνης.

ἀργυροκαρφωμένος-η-ο δημ. ὁ μὲ ἀργυροῦς ἥλους προσηλωμένος, ποὺ εἶναι ἁρμοσμένος μὲ ἀσημένια καρφιά : δ. τραγ. **τρία παναθύρια στέκονται ἀργυροκαρφωμένα.**

ἀργυροκατάκλειστος-ον μσν. ὁ ἐν περικαλύμματι ἀργυρῷ κατάκλειστος, ὁ περικάλυμμα ἐξ ἀργύρου ἔχων : ΚΠορφ.Ἔκθ.468.

ἀργυροκατασκεύαστος-ον μσν. ὁ ἐξ ἀργύρου κατασκευασθείς, ἀργυροκάμωτος, ἀσημοκαμωμένος : Διγ.Ἀκρ.102 **ἀργυροκατασκεύαστα παγώνια καὶ περδίκια.**

ἀργυροκέντητος(-η)-ο(ν) μσν., νεώτ. κ. δημ. κ. **-ημένος** ὁ ἐνυφασμένος ἢ πεποικιλμένος δι' ἀργυροῦ νήματος, ἄ. ἀσημοκέντητος, ἀσημοπλούμιστος : Κωνστ.Καιρίμ.370 B **χλανίδια ἀργυροκέντητα καὶ κοντομανίκια ἀργυροκέντητα.**

ἀργυροκεντῶ-άω δημ. κεντῶ μὲ ἀργυροῦν νῆμα ἢ ποικίλλω τὸ ὑφαινόμενον μὲ ἀργυρᾶ ποικίλματα, μὲ ἀσημένια πλουμιά, ἀσημοκεντῶ : δ. τραγ. **ὅπου τ' ἀργυροκένταγε ἡ ἀγαπητικιά μου.**

ἀργυροκέφαλος (ὁ, ἡ) νεώτ. ἐπὶ πραγμ. ὁ ἔχων ἀργυρᾶν κεφαλήν : **ῥάβδος ἀργυροκέφαλος.**

ἀργυροκηροπήγιον (τὸ) νεώτ. κηροπήγιον ἐξ ἀργύρου, ἀσημένιο καντηλέρι.

ἀργυροκητῖναι (οἱ) νεώτ. παλαιοζ. κητοειδῆ θηλαστικὰ τῆς ὁμοιογενείας τῶν **φυσιτεριδῶν,** ζήσαντα κατὰ τὴν **πλειόκαινον** καὶ τὴν μειόκαινον περίοδον.

ἀργυρόκητος (τὸ) νεώτ. παλαιοζ. κητοειδὲς θηλαστικὸν τοῦ **γένους τῶν ἀργυροκητινῶν.**

ἀργυροκίτρινος-η-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἀποχρώσεις ἐναλλὰξ ἀργυροχρόους καὶ κιτρίνας.

ἀργυροκλωστή (ἡ) νεώτ. ἡ ἀργυρᾶ ἢ ἀργυρόχρους, ἀσημένια ἢ ἀσημόχρωμη κλωστή.

ἀργυροκόλλητος(-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐφ' οὗ εἶναι κεκολλημένα ἀργυρᾶ κοσμήματα : **ἀργυροκόλλητος εἰκών·** ‖ ὁ δι' ἀργύρου κατὰ τὰς προσαρμογὰς αὐτοῦ συναπτόμενος : **ἀργυροκόλλητο κουτί.**

ἀργυρόκομος-ον νεώτ. ὁ λευκὴν ὡς ὁ ἄργυρος, ἀργυρόλευκον ἔχων τὴν κόμην· 2) βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἐλιπτεριδῶν.**

ἀργυρόκονις (ἡ) κόνις ἀργύρου ἢ ἀργυρόχρους· ‖ ἀσημόσκονη βλ.λ.

ἀργυροκοπεῖον (τὸ) τὸ τοῦ ἐργαζομένου τὸν ἄργυρον ἐργαστήριον : Ἀντιφ.ἀπ.36, Ἀριστλ. Πρ.396 B 26, Πολύβ.26,1,2 **μάλιστα δὲ πρὸς τοῖς ἀργυροκοπείοις εὑρίσκετο καὶ χρυσοκοπείοις·** 2) εἰδ. τὸ νομισματοκοπεῖον· σχολ. « ἐν ᾧ κόπτεται τὸ νόμισμα, ὃ νῦν τινὲς σημαντήριον καλοῦσι ».

ἀργυροκοπία (ἡ) Ἐπιγρ. τὸ ἀργυροκοπεῖν, κατεργάζεσθαι ἢ κόπτειν εἰς νόμισμα τὸν ἄργυρον.

ἀργυροκόπιον (τὸ) Ἐπιγρ. τὸ ἀργυροκοπεῖον βλ.λ.

ἀργυροκοπιστήρ-ῆρος (ὁ) Ἡσ. « τραπεζίτης, καὶ ὁ τὰ ἀργύρια ἐργαζόμενος »· ‖ κ. ἐν μτφ. χρ. : Κρατῖν.226 **ἀργ- λόγων.**

ἀργυροκόπος (ὁ) ὁ τὸν ἄργυρον εἰς νόμισμα κόπτων, γεν. ὁ νομισματοκόπος : Φρύν.Κωμ.ἐν « Ἐφιάλτῃ » 5· 2) ὁ τὸν ἄργυρον κατεργαζόμενος : Πλούτ.Ἠθ.830 E, Ἱεροκλ.Φιλογ.263,1 **ἀργυροκόπῳ ἐπέταξε λύχνον ποιῆσαι,** ΠΔΚριτ.17,4 **ἔδωκεν αὐτὸ ἀργυροκόπῳ, καὶ ἐποίησεν αὐτὸ γλυπτὸν καὶ χωνευτόν.**

ἀργυροκοπῶ-έω μτγν. κατεργάζομαι τὸν ἄργυρον, κόπτω νομίσματα ἀργυρᾶ, εἶμαι ἀργυροκόπος βλ.λ. : ΠΔἹερ.6,29 **εἰς κενὸν ἀργυροκόπος ἀργυροκοπεῖ.**

ἀργυροκορίνθιος-α-ον Ἐπιγρ. ὁ ἐκ χαλκοῦ Κορινθίου ὁμοίου τὴν λάμψιν ἀργύρῳ, περὶ κρατῆρος.

ἀργυροκόσμητος-ον νεώτ. ὁ δι' ἀργυρῶν κοσμημάτων ἢ ποικιλμάτων κεκοσμημένος, ὁ διακόσμησιν ἐξ ἀργύρου ἢ δι' ἀργυρῶν ἀντικειμένων ἔχων, ἀσημοστόλιστος : **εἰκόνισμα ἀργυροκόσμητον.**

ἀργυροκοσμῶ κ. νεώτ. Ἐπιγρ. κοσμῶ, στολίζω δι' ἀργύρου ἢ ἀργυρῶν ἐξαρτημάτων.

ἀργυροκουδουνάτος-η-ο δημ. ὁ φέρων ἀργυροῦν κώδωνα : **τράγος ἀργυροκουδουνάτος,** δ.τραγ. **ἡ μούλα ἡ χρυσοσέλλωτη κι ἀργυροκουδουνάτη,** πρβλ. ἀσημοκουδουνάτος.

ἀργυροκούδουνο (τὸ) δημ. ὁ ἀργυροῦς κώδων, τὸ ἀσημένιο κουδούνι : Κρυστ.Στάν.Κοῦρ.46 **μὲ μύρια ἀργυροκούδουνα, νὰ τὰ λαλοῦν νὰ πρέπουν.**

ἀργυρόκραμα-ατος (τὸ) νεώτ. κρᾶμα ἐξ ἀργύρου καὶ ἄλλου μετάλλου.

ἀργυρόκρανος-ον μτγν. ὁ ἀργυρόχρουν ἔχων τὸ κρανίον ἢ τὸ κράνος : Χρησμ.Σιβ.5,47 **μετὰ δ' αὐτὸν ἄλλος ἀνάξει ἀργυρόκρανος ἀνὴρ** (**περὶ** τοῦ Ἀδριανοῦ).

ἀργυρόκρατος-ον μτγν. ὁ κεκραμένος, μεμιγμένος μετ' ἀργύρου.

ἀργυρόκροσσος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἀργυροῦς κροσσούς : **ἀργυρόκροσσοι ἐπωμίδες.**

ἀργυροκρυστάλλινος-η-ον νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ κρυσταλλίνων σκευῶν, δοχείων, κατόπτρων κτλ., ὁ ἐκ κρυστάλλου καὶ ἀργύρου συντεθειμένος ἢ ὁ κρυστάλλινος ὁ διακόσμησιν ἐξ ἀργύρου ἔχων : **ἀργυροκρυστάλλινα ποτήρια, - ἀργυροκρυστάλλινοι ἐνετικοὶ καθρέπται, - φρουτιέρα ἀργυροκρυστάλλινη.**

ἀργυροκυανίδιον (τὸ) νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἕνωσις, ἀδιάλυτος εἰς τὸ ὕδωρ καὶ τὰ ἀραιὰ ὀξέα.

ἀργυρόκυκλος-ον μτγν. ὁ ἀργυροῦς κύκλους, τροχαὺς ἔχων : ΝόννΔ 7,247 **ἀργυρόκυκλος ἀπήνη.**

ἀργυροκωδωνάτος-η-ο μσν. κ. δημ. ἀργυροκουδουνάτος βλ. λ.

ἀργυρολάμβδας (ὁ) νεώτ.παλαιοζ. γένος ὁπληφόρων θηλαστικῶν τῆς ἠωκαίνου περιόδου.

ἀργυρολαμπής-οῦς-ές μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ λάμψιν ἀργυρᾶν ἐκπέμπων ἢ ὁ λάμπων ὡς ἄργυρος : Γρηγ.Νύσσ.1,225 A.

ἀργυρολαμπῶ-έω μσν. ἐκπέμπω λάμψιν ἀργύρου, λάμπω ὡς ἄργυρος : Ψελλ.Ἆσμα Ἀσμ.1,11.

ἀργυρολάτρης (ὁ) νεώτ. μτφ. ὁ λατρεύων τὸν ἄργυρον, ὁ παραδόπιστος.

ἀργυρολέπιον (τὸ) νεώτ. ζῳολ. βλ. **ἀργυρολεπίς.**

ἀργυρολεπίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος λεπιδοπτέρων ἐντόμων τῆς οἰκογενείας τῶν **πυραλιδῶν** ἀπαντῶν τὸ πλεῖστον ἐν Εὐρώπῃ· 2) βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **πιστιδῶν.**

ἀργυρολευκάζω νεώτ. λαμβάνω λευκὸν χρῶμα ὡς τοῦ ἀργύρου : **ἀργυρολευκάζουσα κόμη.**

ἀργυρόλευκος-ον νεώτ. ὁ ἔχων λευκὸν ὡς τὸ τοῦ ἀργύρου χρῶμα.

ἀργυρόλη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. σύνθεσις ὀξειδίου ἀργύρου καὶ ὀρολευκώματος ἧς τὸ διάλυμα χρησιμοποιεῖται ὡς ἀντισηπτικὸν κατὰ διαφόρων πυωδῶν παθήσεων.

ἀργυρολίβανος (ὁ) μτγν. ὁ λευκολίβανος, τὸ μοσχολίβανον.

ἀργυρόλιθος (ὁ) Γλωσσ. τὸ ἀφροσέλινον, ποῶδες φυτὸν τῆς τάξεως τῶν **σταυρανθῶν,** οὗ ἡ ῥίζα βρώσιμος· πρβλ. σελινίτης.

ἀργυρολόβιον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν, ὧν πλεῖστα ξηρόφυτα, τῆς οἰκογεν. τῶν **χεδροπῶν.**

ἀργυρόλοβος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀγρωστωδῶν, ἰθαγ. τῆς Ἀφρικῆς.

ἀργυρολόγητος-ον μτγν. ὁ πρὸς ἀργυρολογίαν, ὁ πρὸς εἴσπραξιν χρημάτων γιγνόμενος : ΠΔ Μακκ.2,11,3 **τὸ δὲ ἱερὸν ἀργυρολόγητον . . ποιήσειν** (**λογιζόμενος**).

ἀργυρολογία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ συλλογή

ἡ εἴσπραξις χρημάτων, ἰδίως ἡ ἀναγκαστικῶς ἐπιβαλλομένη ἢ διὰ καπηλείας ἐπιτυγχανομένη : Ξεν. Ἑλλ.1,1,5 **ἐντεῦθεν πλὴν τετταράκοντα νεῶν ἄλλαι ἄλλῃ ᾤχοντο ἐπ' ἀργυρολογίαν.**

ἀργυρολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ εἰς ἀργυραλογίαν ἐπιτήδειος.

ἀργυρολόγος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀργύριον, ἤτοι χρήματα, φόρους ἢ χρηματικὰς εἰσφορὰς εἰσπράττων : Ἀριστφ.Ἱππ.1071 **ναῦς ἑκάστοτε αἰτεῖ ταχείας ἀργυρολόγους οὑτοσί,** Θουκ.3,19· 2) νεώτ. ὁ δι' ἀπάτης ἢ δόλου ἀργυρολογῶν, ὁ πρὸς ἴδιον ὄφελος συλλέγων χρηματικὰς εἰσφορὰς διὰ δῆθεν εὐγενῆ σκοπόν· ‖ ὁ ὑπὲρ αὐτοῦ δι' εὐτελῶν μέσων αἰτούμενος χρηματικὰ βοηθήματα.

ἀργυρολογῶ-έω κ. νεώτ. συλλέγω, εἰσπράττω ἀργύριον ἤτοι χρήματα, ἐπιβάλλω χρηματικὰς εἰσφοράς, εἰσπράττω χρήματα διὰ τῆς βίας : Θουκ. 2,66 **ὅπως ταῦτα τε ἀργυρολογῶσι,** Ξεν.Ἑλλ.1,1, 12, αὐτ. 4,8,30 **ἐξ ἄλλων τε ἠργυρολόγει·** 2) νεώτ. συλλέγω χρηματικὰς εἰσφορὰς πρὸς ἴδιον ὄφελος **ἐξαπατῶν τοὺς ἄλλους, ὅτι δῆθεν τὰ συλλεγόμενα** προορίζονται δι' ἔργον τι κοινῆς ὠφελείας· ‖ γεν. **ἐνεργῶ δι' εὐτελοῦς τρόπου ἐράνους ὑπὲρ ἐμοῦ : ἐξέδωκεν ἓν φυλλάδιον καὶ περιερχόμενος εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀργυρολογεῖ.**

ἀργυρόλοφος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἀργυροῦν λόφον, λοφίον : Στέφ.Ἀλεξ. ἐν Ἴδελερ Φυσ.2,200,9 **ὦ ἀργυρόλοφον ἐκ θαλάσσης ἀναπεμπόμενον πνεῦμα** (πιθ. κῦμα).

ἀργυρομάχαιρο (τὸ) δημ. ἀργυρᾶ μάχαιρα, μαχαῖρι ἀσημένιο : δ. τραγ. **τράβα τ' ἀργυρομάχαιρο 'πὸ τ' ἀργυρὸ φηκάρι·**

ἀργυρομιγής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ μεμιγμένος μετ' ἀργύρου : Στράβ.3,2,9 **χρυσίῳ λευκῷ· ἀργυρομιγὲς γάρ ἐστιν.**

ἀργυρομόλυβδος (ὁ) νεώτ. μετάλλευμα συγκείμενον ἐξ ἀργύρου καὶ μολύβδου.

ἀργυρομολυβδοθχος-ον νεώτ. ὁ περιέχων ἄργυρον καὶ μόλυβδον.

ἀργυρόν (τὸ) μσν. ἀργυροῦν νόμισμα ἐν χρήσει π. βυζαντινοῖς, ἄ. μιλιαρίσιον.

ἀργυρονήτης (ὁ) νεώτ. ζωολ. εἶδος ἀράχνης τῆς ὁμοιογενείας τῶν **ἀργυρονητιδῶν.**

ἀργυρονητῖδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. ὁμοιογένεια ἀραχνῶν ὑδροβίων, φερουσῶν ὀκτὼ ὀφθαλμοὺς εἰς δύο ἐγκαρσίας σειράς.

ἀργυρονόμος (ὁ) μτγν. ὁ τὴν ἐπικαταλλαγὴν νομισμάτων, τὸν δανεισμὸν χρημάτων καὶ καθόλου τὴν χρηματικὴν δοσοληψίαν ὡς ἐπάγγελμα ἔχων, ὁ τραπεζίτης : Ἀποστ.Διατ.2,37 **γίνεσθε οὖν ὡς ἀργυρονόμοι ἐπιστήμονες.**

ἀργυρόπαγας (ὁ) μετεωρ. τὸ ἐκ τῆς πήξεως τῆς ὑγρασίας ἐπὶ ψυχρῶν ἀντικειμένων σχηματιζόμενον λεπτὸν στρῶμα πάγου.

ἀργυροπάρυφος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἀργυρᾶς παρυφὰς βλ.λ.

ἀργυρόπαστος-ον μτγν. ὁ πεπασμένος, πεποικιλμένος ἢ διακεκοσμημένος δι' ἀργύρου : Πολύαιν.4,16 **ἀργ- ὅπλα.**

ἀργυρόπεζα (ἡ) ἡ ἔχουσα λευκούς, οἱονεὶ ὡς ὁ ἄργυρος πόδας, ἰδίᾳ ἐπὶ θεαινῶν : Ἰλ.Α 538 **ὅτι οἱ συμφράσσατο βουλὰς ἀργυρόπεζα Θέτις** : Πίνδ. Π 9,9 **ὑπέδεκτο δὲ ἀργυρόπεζ' Ἀφροδίτα.**

ἀργυρόπεζος-ον μτγν. ὁ ἔχων λευκοὺς ὡς ἄργυρος πόδας : ΑΠ 5,59 **παρθένος ἀργυρόπεζος ἐλούετο χρύσεα μαζῶν μῆλα.**

ἀργυροπέλεκυς-εως (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων φυσοστόμων, ζώντων ἐν Μεσογείῳ καὶ Ἀτλαντικῷ τῆς ὁμοιογενείας τῶν **στερνοπτυχιδῶν.**

ἀργυροπέταλος-η-ο δημ. ὁ ἔχων ἀργυρᾶ πέταλα· ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ ἀργυροῦν πέταλον : δ.τραγ. **τ' ἀργυροπέταλά σου.**

ἀργυρόπηχυς-εως-υ μτγν. ὁ ἔχων λευκοὺς ὡς ἄργυρος βραχίονας : Νόνν.Δ 42,419 **ἄργυρον ἀργυρόπηχυς ἀναίνεται.**

ἀργυροπλάστης (ὁ) μτγν. ὁ πλάσσων ἤτοι κατεργαζόμενος τὸν ἄργυρον.

ἀργυρόπλεκτος-η-ο(ν) δημ. κ. **ἀργυρόπλεχτος** ὁ δι' ἀργυρῶν νημάτων πεπλεγμένος.

ἀργυροποίητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐξ ἀργύρου πεποιημένος : Ἰουστ.Ἱστ.153 C.

ἀργυροποιία (ἡ) μτγν. ἡ τέχνη τοῦ κατεργαζομένου τὸν ἄργυρον : Ψ Δημόκρ.Ἀλχ.49.

ἀργυροποίκιλτος-ον νεώτ. ὁ δι' ἀργύρου πεποικιλμένος, κεκοσμημένος.

ἀργυροποιός (ὁ) μτγν. ὁ κατεργαζόμενος τὸν ἄργυρον : ΑΠ 14,50.

ἀργυρόπορπος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἀργυρᾶν πόρπην.

ἀργυροποτασσικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐξ ἅλατος ἀργύρου καὶ ποτάσσης.

ἀργυρόπους-οδος-ουν κ. νεώτ. ἐπὶ σκευῶν καὶ ἐπίπλων, ὁ ἔχων ἀργυροῦς πόδας : Ξεν.Ἀν. 4,4,21 **φορείοις . . ἀργυρόποσι,** Δημ.741,6 **τόν τε δίφρον τὸν ἀργυρόποδα, - κλῖναι ἀργυρόποδες.**

ἀργυροπράκτης (ὁ) μτγν. κ. μσν. ὁ εἰσπράττων ἀργύριον, ἤτοι χρήματα.

ἀργυροπρακτικός-ή-όν μτγν. κ. μσν. ὁ διὰ τὴν κατεργασίαν τοῦ ἀργύρου προοριζόμενος : ἀργυροπρακτικὰ **ἐργαστήρια** (τὰ ἐν οἷς κατεργάζονται τὸν ἄργυρον)· 2) ἀντὶ ἀργυροπρατικὸς βλ.λ.

ἀργυροπρατεῖον (τὸ) μσν. ὁ τόπος ἔνθα πιπράσκεται ἄργυρος, τραπεζιτικὸν γραφεῖον, ἀργυραμοιβεῖον.

ἀργυροπράτης (ὁ) μτγν. ὁ τραπεζίτης, ὁ ἀργυραμοιβός, ὁ ἀργυρονόμος βλ.λ. : Κύριλλ.Ἀλ.9, 12 Β· σχολ.Βασιλικ.23,334 « τραπεζίτην, ὅς ἐστιν ἀργυροπράτης ».

ἀργυροπρατικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀναφερόμενος ἢ σχετικὸς πρὸς τὸν ἀργυροπράτην βλ.λ. : Θεόδ. Ἑρμουπ.Σύνοψ.13,33 ἐν Ζαχαρίᾳ **ὑφεξῃρημένων τῶν ἀργυροπρατικῶν ἀντιφωνήσεων.**

ἀργυρόπρυμνον (τὸ) Πάπ. ἐπὶ πλοίου, τὸ ἔχον ἀργυροποίκιλτον ἢ ἀργυρεπίστρωτον πρύμνην.

ἀργυρόπτερος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἀργυρᾶς ἢ ἀργυροχρόους πτέρυγας.

ἀργυρόπυγος (ὁ) νεώτ. ὁ ἔχων ἀργυρόχρουν οὐράν, ἐπὶ ἰχθύων.

ἀργυροπυρίτης νεώτ. ὀρυκτ. σύνθετον ὀρυκτὸν ἐκ θειούχου ἀργύρου μετὰ θειούχου σιδήρου, κρυσταλλούμενον εἰς ρόμβους, ἔχον λάμψιν μεταλλικήν, καστανόφαιον, κατ' ἐπιπολὴν δὲ πρασινίζον ἢ κυανίζον.

ἀργυροπωλεῖον (τὸ) μτγν. τὸ μέρος ἐν ᾧ πωλεῖται ἄργυρος : Σωζόμ.Ἱστ.Ἐκκλ.8,4.

ἀργυροπώλης (ὁ) μτγν. ὁ πωλῶν ἄργυρον ἢ ἀργυρᾶ ἀντικείμενα : Σωζόμ.Ἱστ.Ἐκκλ.8,4.

ἀργυροπωλῶ-έω μτγν. πωλῶ σεσημασμένον ἄργυρον· 2) ἐξ ἐσφαλμ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἀργυρολογῶ : Πολύβ.3,13,7 **ἀργυροπωλήσας** (ἀργυρολογήσας) **δὲ τὰς πόλεις καὶ κυριεύσας πολλῶν χρημάτων.**

ἀργυρόρ(ρ)ιζος-ον ποι. ὁ ἔχων ἀργυρᾶς ρίζας : Στησίχ.5 **Ταρτησσοῦ ποταμοῦ παρὰ παγὰς ἀπείρονας ἀργυρορίζους** (ἐξ ἐδάφους ἀργυρούχου).

ἀργυρορρόας (ὁ) ἐπὶ ποταμῶν, ὁ ἐν τῷ ρεύματι αὐτοῦ φέρων ἄργυρον· πρβλ. χρυσορρόας· 2) μτφ. ὁ διὰ τῆς ροῆς αὐτοῦ καὶ τῆς ἐκ ταύτης ἀρδεύσεως πλοῦτον ἐξ εὐφορίας φέρων : Ἀρσέν π.Walz 517,24.

ἀργυρόρρους-ουν μτγν. κ. μσν. ἀσυν. **-οος -οον** ὁ ἀργυρορρόας βλ.λ.

ἀργυρορρύτας (ὁ) κ. **-ης** ὁ ἐν τῷ ρεύματι αὐτοῦ φέρων ἀργύρου ψήγματα : Εὐρ.Ἡρ.386 **περῶν δ' ἀργυρορρύταν Ἕβρον ἐξέπραξε μόχθον** (δ.γρ. **ἀργυρόρρυτον**).

ἀργυρορρύτης (ὁ) κ. ἀργυρορρύτας βλ.λ.

ἀργυρόρρυτος-ον κ. ἀργυρορρύτας βλ.λ.

ἀργυρορυχή (ἡ) Ἐπιγρ. (πιθαν. ἀντὶ -υκή) **τὸ** ἀργυρωρυχεῖον βλ.λ.

ἄργυρος (ὁ) κ. νεώτ. μέταλλον (χημ. ἐν τῶν στοιχείων) εὑρισκόμενον ἐν τῇ φύσει εἰς μικρὰς ποσότητας καὶ ἀμιγὲς (αὐτοφυές), λευκὸν ἐλαφρῶς πρὸς τὸ φαιὸν ἀποκλῖνον, στιλπνόν, μὴ ὀξειδούμενον ἐν τῷ ἀέρι, εὐήλατον, δεκτικὸν ἐξαιρέτου ἀπολεπτύνσεως, ὅθεν διὰ τὰς ἰδιότητας ταύτας καὶ τὴν σχετικὴν σπάνιν αὐτοῦ καταλεγόμενος εἰς τὰ ὀνομαζόμενα εὐγενῆ ἢ πολύτιμα μέταλλα, ἀνέκαθεν δὲ ἐν χρήσει ὢν πρὸς κατασκευὴν σκευῶν πολυτελείας, κοσμημάτων καὶ εἰς νόμισμα ἀπὸ παλαιοτάτων χρόνων κοπτόμενος, δημ. ἀσῆμι : Ἰλ.Β 857 **ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη**, Ὀδ. Τ 56 **κλισίην δινωτὴν ἀργύρῳ**, Αἰσχ.Πέρσ.238 **ἀργύρου πηγή τις αὐτοῖς ἐστι, θησαυρὸς χθονός**, Ἡρ.9,80 **σκηνὰς κατεσκευασμένας χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ**, Θουκ.6,34 **χρυσὸν καὶ ἄργυρον πλεῖστον κέκτηνται**, Ἀθήν. 6 **ὁ δὲ ἄργυρος ὀλίγος ἦν τοῖς μετάλλοις**· Ἡσ. « ἄσημος, ἄργυρος »· ‖ ἐν φρ. **ἄργυρος κοῖλος**, τὰ ἐξ ἀργύρου σκεύη, τὰ ἀσημικά : Θεόπομπ.Ἱστ.283 Α· 2) τὸ ἀργύριον, ἤτοι περιληπτ. τὰ χρήματα, συνηθέστ. π. μτγν. : Αἰσχ. Ἱκ.935 **τὸ νεῖκος δ' οὐκ ἐν ἀργύρου λαβῇ ἔλυσεν**, Σοφ.Ἀντ.322 **ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προδοὺς** (ἐπὶ χρήμασι), Εὐρ.Ἑκ.360 **ὅστις ἀργύρου μ' ὠνήσεται**· Ἡσ. « ἄργυρος ὁ στατήρ (νόμισμα ἀργυροῦν ἄ. τετράδραχμος)· ἦσαν δὲ ὀβολοὶ ἀσήμιο(ι) »· 3) **ἄργυρος χυτὸς** ὁ ὑδράργυρος βλ.λ. : Ἀριστλ. Ψυχ.1,3 **τὸν Δαίδαλον κινουμένην ποιῆσαι τὴν ξυλίνην Ἀφροδίτην, ἐγχέαντ' ἄργυρον χυτόν**, Θεόφρ. Λίθ.60· 4) μτγν. κ. -ός τὸ φυτὸν λινόζωστις ἄρρην· 5) νεώτ. ζῳολ. **ἄργυρος** (ὁ) ὀνομασία γένους ἐντόμων διπτέρων, βραχυκέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **πορφυριδῶν**· 6) κ. νεώτ. κ. δημ. **ἀργυρο-** ἐν συνήθ. χρ. ὡς πρῶτον συνθετικὸν πρὸς δήλωσιν τῆς ἐξ ἀργύρου συστάσεως ἢ διακοσμήσεως, οἷον ἀργυρότευκτος, ἀργυροκέντητος, ἀργυροποίκιλτος, ἀργυροστόλιστος, ἀργυρομάχαιρο.

ἀργυρός-ά(-ή)-ό(ν) μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀργυροῦς, ὁ ἐξ ἀργύρου κατεσκευασμένος, ἀσημένιος : Ἐρωτ.Α 91 **ἄσπρη, ἀργυρή, μὲ τὰ χρυσὰ ἡ φορεσά του γίνη**, δ.τραγ. **τράβα τ' ἀργυρομάχαιρο 'πὸ τ' ἀργυρὸ φηκάρι**· 2) μτφ. ὁ μίαν ἢ πλείονας τῶν ἰδιοτήτων τοῦ ἀργύρου κεκτημένος, ὁ ὁμοιάζων κατὰ τὸ χρῶμα, τὴν λάμψιν ἢ τὸν ἦχον πρὸς τὸν ἄργυρον : **ἀργυρὰ νερά, - ἀργυρὸ φεγγάρι**· 3) μτφ. ὁ οἱονεὶ τὴν τιμήν, τὴν ἀξίαν τοῦ ἀργύρου ἔχων, πολύτιμος, ἐπὶ ἀγαπητῶν, προσφιλῶν προσώπων : φρ. **χρυσέ μου κι' ἀργυρέ μου**, πρβλ. ἀκριβός· 4) μσν. τὸ οὐδ. **ἀργυρὸν** (τό) ὡς οὐσ. βυζαντινὸν νόμισμα, ἄ. μιλιαρίσιον.

ἀργυροσάλπιγξ-ιγγος (ὁ,ἡ) μσν. ὁ ἔχων ἀργυρᾶν σάλπιγγα : Κ Μανασσ.Χρον.2334.

ἀργυρόσαυρος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος δεινοσαύρων ἑρπετῶν τῆς ὁμοιογεν. τῶν **διπλοδοκιδῶν**.

ἀργυροσέτη (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων λεπιδοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **οἰκοφοριδῶν**.

ἀργυρόσης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὁ ἀργυρίτης βλ.λ.

ἀργυροσκελής-οῦς-ές μσν. ὁ ἔχων ἀργυρᾶ σκέλη : Νικήτ.Εὐγ.1,146, πρβλ. ἀργυρόπους.

ἀργυροσκεπής-οῦς-ές νεώτ. ὁ δι' ἀργύρου ἐπικεκαλυμμένος, ὁ σκέπην, σκέπασμα, καπάκι ἀργυροῦν ἔχων : **κρυστάλλινον κυτίον ἀργυροσκεπές**.

ἀργυροσκευή (ἡ) νεώτ. τὰ ἐξ ἀργύρου σκεύη, ἄ. ἀρζαντερή (ἡ) βλ.λ.

ἀργυροσκόπος (ὁ,ἡ) μτγν. ὁ ἀργυρογνώμων, ὁ κατ' ἐπάγγελμα τὸν ἄργυρον δοκιμάζων καὶ περὶ τοῦ ποσοστοῦ τῆς εἰς ἄργυρον περιεκτικότητος ἀποφαινόμενος : Φρύν.Σοφ.Παρ.30.

ἀργυροσόλη (ἡ) νεώτ. διάλυμα κολλοειδοῦς ἀργύρου, διδόμενον δι' ἐνέσεων **κατὰ τῶν σηπτικῶν** μιασματικῶν νόσων.

ἀργυροστερής-οῦς-ές ὁ στερῶν τινα τοῦ ἀργύρου, ὁ ἁρπάζων τὸν ἄργυρόν τινος λῃστρικῶς : Αἰσχ.Χο.1002 **ἀργυροστερῆ βίον νομίζων**.

ἀργυροστέφανος-ον νεώτ. ὁ φέρων ἀργυροῦν στέφανον ἢ στεφάνην.

ἀργυροστεφής-οῦς-ές νεώτ. ὁ δι' ἀργύρου κύκλῳ κεκοσμημένος : **ἀργυροστεφὲς σκεῦος**.

ἀργυρόστιγμος-ον νεώτ. κ. -στικτος ὁ φέρων ἀργυρᾶ στίγματα· 2) ἐπὶ ζῴων, ὁ φέρων λευκὰς κηλῖδας.

ἀργυρόστιλπνος-ον νεώτ. ὁ ἔχων στιλπνότητα ἀργύρου.

ἀργυροστόλιστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ πεποικιλμένος δι' ἀργυρῶν κοσμημάτων, ἀργυροκέντητος, ἀσημοκεντητὸς ἢ ἀσημοστολισμένος.

ἀργυρόστολος-ον μσν. ἀργυροστόλιστος βλ.λ. : Κουμαν.ΣΛΑ 43 **ἀργυρόστολον ζωνάριον**.

ἀργυρόστομος-ον νεώτ. ὁ ἔχων λευκόν, **οἱονεὶ** ἀργυρῶδες στόμα, ἰδίᾳ ἐπὶ ζῴων.

ἀργυρόστρωτος-η-ο δημ. ὁ δι' ἀργύρου ἐπεστρωμένος.

ἀργυροταμεία (ἡ) Ἐπιγρ. κ. -ιεία τὸ ταμεῖον ἢ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀργυροταμίου βλ.λ.

ἀργυροταμίας (ὁ) Ἐπιγρ. ταμίας, προϊστάμενος δημοσίας οἰκονομικῆς ὑπηρεσίας ἐν Ἀθήναις κατὰ τοὺς αὐτοκρατορικοὺς χρόνους, ἐντεταλμένος τὴν κατανομὴν καὶ τὴν εἴσπραξιν τῶν φόρων.

ἀργυροταμιεῖον (τό) γλωσσ. τὸ δημόσιον ταμεῖον.

ἀργυροταμιευτικός-ή-όν Ἐπιγρ. ὁ τοῦ ἀργυροταμίου βλ.λ. : Ἐπιγρ. **ἀργ- χρήματα**.

ἀργυροταμιεύω Ἐπιγρ. εἶμαι ἀργυροταμίας βλ.λ.

ἀργυρότευκτος-ον μτγν. ὁ ἐξ ἀργύρου πεποιημένος : Ἐπιφάν.Αἱρ.1,1,6.

ἀργυροτέχνης (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ τὸν ἄργυρον κατεργαζόμενος τεχνίτης.

ἀργυρότοιχος-ον ὁ ἔχων τοίχους κεκοσμημένους δι' ἀργύρου : Αἰσχ.Ἀγ.1539 **ἀργυροτοίχου δροίτης**.

ἀργυρότοξος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων τόξον ἀργυροῦν· Ἡσ. « καλλίτοξος »· ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος : Ἰλ.Β 766 **τοὺς ἐν Πηρείῃ θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων**· κ. ἁπλῶς **ἀργυρότοξος** ὡς οὐσ. : αὐτ.Α 37 **κλῦθί μευ, ἀργυρότοξ'**· 2) νεώτ. ζῳολ. **ἀργυρότοξον** (τό) γένος ἐντόμων λεπιδοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **πυραλιδῶν**.

ἀργυροτράπεζα (ἡ) μτγν. κ. μσν. τραπεζιτικὸν ἵδρυμα ἐπικαταλλαγῆς κ. γεν. χρηματικῶν συναλλαγῶν : Ἰουστ.Ἔδικτ.9,21.

ἀργυροτρόφημα-ατος (τό) μτγν. κ. **ἀργυροτρύφημα** εἶδος ἐδέσματος παρασκευαζομένου διὰ γάλακτος (πρβλ. ἀργιτρόφημα π.Γαλ.6,438) ἔχοντος δὲ πιθ. λευκὸν ἔμβαμμα, ἄσπρη σάλτσα : Χρυσ.Τυαν.π.Ἀθην.14,647.

ἀργυροτρύφημα-ατος (τό) μτγν. ἀργυροτρόφημα βλ.λ.

ἀργυροτρώκτης (ὁ) μτγν. μτφ. ὁ ροκανιστὰ τρώγων ἄργυρον, περὶ τοῦ φιλαργύρου : Γρηγ.Ναζ. 4,148 (ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἰούδα).

ἀργυροτυποῦμαι-όομαι μσν. κατασκευάζομαι ἐξ ἀργύρου : Γεώργ.Παχ.2,61,15 **ἀργυροτυποῦσθαι τὸν πυροδέκμονα λέβητα ἐκέλευεν ὁ αὐτοκράτωρ**.

ἀργυροῦραξ-ακος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος νωτοοπληφόρων θηλαστικῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν **ἡγετοθηριδῶν**.

ἀργυροῦς-ᾶ-οῦν κ. μσν. κ. νεώτ., ἀσυναίρ. **-ύρεος -υρέη -ύρεον** ὁ ἐξ ἀργύρου ὤν, ὁ ἐξ ἀργύρου πεποιημένος, ἀργυρός, ἀσημένιος : Ἰλ.Α 219 **ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ σχέθε χεῖρα βαρεῖαν** (πάνω στὴν ἀσημένια πιάση τοῦ σπαθιοῦ), Ὀδ.Δ 125 **Φυλὼ δ' ἀργύρεον τάλαρον φέρε** (ἀσημένια πλεκτὸ κα-

λάθι), Θουκ.6,32 **ἐκπώμασι χρυσοῖς τε καὶ ἀργυροῖς, - ἀργυροῦν νόμισμα, - εἰκόνισμα, - ἀργυρᾶ σκεύη** (τὰ ἀσημικά)· κ. μτφ. χρησμός : παροιμ. π. Σουΐδ. **ἀργυρέαις λόγχησι μάχου καὶ πάντα κρατήσεις** (διὰ χρημάτων διάφθειρε τοὺς πολεμίους ἢ κατ' ἀνάλογον δημ. φρ. μὲ βόλια ἀσημένια πολέμα τους)· ‖ συνεκδ. ἡ χρηματικὴ περιουσία : Πλάτ.Νομ. 801 D **ἀργυροῦς πλοῦτος**· 2) κ. νεώτ. ὁ ἐπηργυρωμένος, ὁ ἐπάργυρος, ὁ δι' ἀργύρου κεκοσμημένος ἢ πεποικιλμένος, ὁ ἀσημωμένος, ὁ ἀσημοστόλιατος, ὁ ἀσημοκεντημένος : Ἰλ.Ε 727 **ἀργυρέοισιν ἱμᾶσιν** (μὲ ἀσημοστόλιστα λουριά), Ἡρ.9,82 **κλίνας . . ἀργυρέας καὶ τραπέζας, - ἀργυρᾶ ὅπλα**· 3) κ. νεώτ. μτφ. ὁ ἀργύρου χροιὰν ἢ λάμψιν ἔχων ἢ ἁ. ὡς κοσμητικὸν ἁπλῶς ἐπίθ. : Ἡσίοδ.Θ 791 **εὐρέα νῶτα θαλάσσης δίνης ἀργυρέης εἱλιγμένος**, Ὀππ.Ἀλ. 1,23 **ἀργύρεοι ποταμοί, - κόμη ἀργυρᾶ, - τὸ ἀργυροῦν φῶς τῆς σελήνης**· κ. ἐπὶ φωνῆς, ἡ διαυγὴς καὶ μεταλλική, οἱονεὶ ὁμοία πρὸς τὸν ὑπὸ ἀργύρου ἀναδιδόμενον ἦχον, πρβλ. κρυσταλλίνη· ‖ νεώτ. ἐν φρ. **ἀργυροῖ γάμοι**, ἡ ὑπὸ συζύγων ἐπὶ συμπληρώσει εἰκοσιπενταετίας ἀπὸ τοῦ γάμου αὐτῶν τελουμένη ἑορτή· 4) μτγν. κ. μσν. **ἀργυροῦς** (ὁ) ἢ κ. **-ύρεος** μέγα τι νόμισμα ἀργυροῦν ἢ ἁ. ὀνομασία νομισματικῆς μονάδος· σχολ.« νόμισμα. . μέγα μὲν εἶναι τῷ χαράγματι καὶ τῇ ὁλκῇ, ὃ ἐκλήθη ἀργυροῦς »· Ἐπιφάν. « ρ' δὲ δηναρίων ὑπῆρχεν ὁ ἀργυροῦς, ἐξήκοντα δ' ἀσσαρίων ὑπάρχει τὸ δηνάριον » : ΠΔΖαχ. 11,12 **ἔστησαν τὸν μισθόν μου τριάκοντα ἀργυροῦς**, ῞ΗρωνΜέτρ.60,1.

ἀργυροΰφαντος-ον νεώτ. ὁ δι' ἀργύρου ὑφασμένος ἢ πεποικιλμένος, πρβλ. χρυσοΰφαντος.

ἀργυρουφής-οῦς-ές νεώτ. ἀργυροΰφαντος βλ.λ.

ἀργυροῦχος-ον νεώτ. ὁ περιέχων ἄργυρον : ἀργυροῦχος **μόλυβδος, - ἀργ- στρώματα** (γῆς).

ἀργυροφάλαρος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἀργυρᾶ φάλαρα βλ.λ. : Πολύβ.30,25,6 **ἀργ- ἱππεῖς**.

ἀργυροφανής-οῦς-ές μτγν. ὁ ὡς ἄργυρος λάμπων : Κύριλλ.Ἡσαΐ.60.

ἀργυροφεγγής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ἀργύρου λάμπων : Νόνν.Δ 2,24 **ἀργ- δίφρος**, Λούκιλλ.ἐν ΑΠ 11,313 **ἀργ- λιμὸς** (ἐπὶ λιτοῦ γεύματος παρατιθεμένου ἐπὶ ἀργυρῶν πινακίων)· ‖ νεώτ. μτφ. ὁ οἱονεὶ ὡς ὁ ἄργυρος λάμπων.

ἀργυρόφθαλμος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἀργυροχρόους, λευκοὺς ὀφθαλμούς, ἰδίᾳ ἐπὶ ζῴων.

ἀργυρόφλεψ-βος (ὁ,ἡ) σχόλ. ὁ ἔχων φλέβας μεταλλεύματος ἀργύρου, εἰδ. περὶ τῆς νήσου Σαρδοῦς : Σχόλ.Πλάτ.Τίμ.25 B.

ἀργυροφύλαξ-ακος (ὁ) μτγν. φύλαξ ἀργύρου κ. γεν. ἀργυρίου, ἤτοι χρημάτων : Γρηγ.Ναζ. 2,256.

ἀργυρόφυλλος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἀργυρίζοντα, λευκάζοντα **φύλλα**, ἐπὶ φυτῶν : **φιλύρα ἡ ἀργυρόφυλλος**.

ἀργυρόφυτον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἡλιανθοειδῶν**.

ἀργυροχαίτης (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **παρθενικῶν**, τῶν τροπικῶν χωρῶν.

ἀργυροχάλινος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἀργυροῦν χαλινόν, ἀσημένιο χαλινάρι : Φιλόστρ.Βί.Σοφ.43,26.

ἀργυρόχαλκος (ὁ) μτγν. κρᾶμα ἀργύρου καὶ χαλκοῦ : Ζώσ.Ἀλχ.169 B.

ἀργυρόχαρτο (τὸ) δημ. κ. **ἀργυροχάρτι** χάρτης ἐπηργυρωμένος ἢ ἔχων χρῶμα ἀργύρου, ἁ. ἀσημόχαρτο, πρβλ. χρυσόχαρτο.

ἀργυροχεύμων-ονος-ον μσν. ἀργυρορρόας βλ. λ. : Κ.Μανασσ.Χρον.6257 **τὰς φλέβας γὰρ ἁπανταχῇ διακρουνήσας ὤφθη. . Νεῖλος ἀργυροχεύμων**.

ἀργυροχοεῖον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἐργαστήριον, ἐν ᾧ τήκεται καὶ κατεργάζεται ὁ ἄργυρος, πρβλ. χρυσοχοεῖον : Ἀστέρ.Ὁμ.40.

ἀργυροχόος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ χύνων, τήκων, κατεργαζόμενος τὸν ἄργυρον : ΠΔΣοφ.Σολ.15,9 **ἀντερείδεται μὲν χρυσουργοῖς καὶ ἀργυροχόοις** (ὁ πηλουργός, ὁ κεραμεὺς).

ἀργυροχοῶ-έω μτγν. χύνω, τήκω, κατεργάζομαι τὸν ἄργυρον : Κύριλλ.Ἀλ.5 ἐν Ζαχ.σ.698 **παραλαμβάνεται ὁ μόλυβδος παρὰ τῶν ἀργυροχοεῖν εἰωθότων**.

ἀργυρόχρους-οος-ουν μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἀσυν. -οος-οον ὁ ἔχων χρῶμα, ὄψιν ἀργύρου : Ψ·Ἰω. Χρυσ.Ὁμ.15 τ.7,283 **ὦ μετάνοια . . σὲ οἱ νεμόμενοι ἀργυρόχροοι ἄνδρες**, Τζέτζ.Ἱστ.11,483 **καὶ τὰς ἐκεῖσε λάϊγγας ποιεῖν ἀργυροχρόους**.

ἀργυροχρυσόμικτος-ον μσν. ὁ ἐκ μείγματος ἀργύρου καὶ χρυσοῦ : Θεόδ.Βαλσαμ.24,1,13.

ἀργυρόχρυσος (-η)-ο(ν) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ : Γεώρ.Παχ.Ἄνδρον Παλ.746 B **ἀργυροχρύσοις βακτηρίαις**.

ἀργυροχρυσωμένος-η-ον μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ διακεκοσμημένος δι' ἀργύρου καὶ χρυσοῦ, ἐπάργυρος καὶ ἐπίχρυσος : Διγ.Ἀκρ.4238 **κιβώτιον λαμπρότατον, ἀργυροχρυσωμένον**.

ἀργυρόχτενο (τὸ) δημ. τὸ ἐξ ἀργύρου κτένιον, τὸ ἀσημένιο χτένι.

ἀργυροχύτης (ὁ) νεώτ. ὁ χύνων τὸν ἄργυρον.

ἀργυρόχωμα-ατος (τὸ) νεώτ. γῆ ἀργυροῦχος.

ἄργυρρον (τὸ) Ἐπιγρ. ἀργύριον : Ἐπιγρ. **πὲρ τοῖ ἀργύρροι** (τοῦ ἀργυρίου).

ἀργυρυθρόσης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. συνών. τοῦ ὀρυκτοῦ πυραργυρίτης βλ.λ.

ἀργυρῶ-όω κ. νεώτ. δημ. **-ώνω** καλύπτω δι' ἀργύρου, ἀσημώνω, κάμνω ἐπαργύρωσιν : Ἐπιγρ. **ἀργυρώσασαν τὸν βωμόν**· κ. παθ. : Μέν.Μον.469 **ῥύπος γυνὴ πέφυκεν ἠργυρωμένος**, Τίμαι.Ἀστρολ. ἐν Καταλ.Ἀστρολ.Κωδ.1,97 **ἀργυρούμενα ἢ ἐνηργυρωμένα σκεύη**· 2) παθ. μτφ. ἀνταμείβομαι δι' ἀργύρου : Πίνδ.Ν 10,43 **ἀργυρωθέντες σὺν οἰνηραῖς φιάλαις** (μὲ ἀργυρᾶ ποτήρια οἴνου), αὐτ.I 2,8 **ἀοιδαὶ ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα** (ᾠδαὶ ἀπὸ τὴν ἔκφρασιν τῶν ὁποίων φαίνεται ὅτι εἶναι πληρωμέναι, ἀργυρώνητοι).

ἀργυρώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ περιέχων ἄργυρον, ἀργυροῦχος : Ξεν.Πρόσ.4,3 **ἀργυρώδης τόπος**· ‖ νεώτ. ὁ ὁμοιάζων πρὸς ἄργυρον.

ἀργύρωμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. συνήθ. εἰς τὸν πληθ. -**ματα** σκεύη ἀργυρᾶ, ἀσημικά : Λυσ. ἀπ.56· 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ **πρᾶξις** τοῦ ἀργυρώνειν, ἀσήμωμα, ἐπαργύρωσις· 3) νεώτ. κ. δημ. τὸ δι' ἀργυρώσεως ἐπιτιθέμενον **λεπτὸν** στρῶμα ἢ λεπτὴ **πλὰξ** ἀργύρου.

ἀργυρωματικός-ή-όν Ἐπιγρ. ἀργυρώδης· ‖ ὁ κατάλληλος πρὸς κατασκευὴν ἀργυρωμάτων : Ἐπιγρ. **ἀργυρωματικὴ γῆ, ᾗ ἐκμάσσονται** ἀργυρᾶ **ἀπεικονίσματα**.

ἀργυρωμάτιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τῆς λ. ἀργύρωμα βλ.λ., μικρὸν ἀργυρότευκτον ἀγγεῖον, δοχεῖον ἀργυροῦν : Ἀρρ.Ἐπίκτ.3,26,36.

ἀργυρώνητος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀντὶ ἀργυρίου ὠνηθείς, ὁ διὰ χρημάτων κτηθείς ; Αἰσχ.Ἀγ.949 **φθείροντα πλοῦτον ἀργυρωνήτους δ' ὑφάς**, Ἡρ. 4,72 **ἀργυρώνητοι δ' οὐκ εἰσὶ σφι θεράποντες, - ἀργυρώνητον ἀξίωμα, - ἀργυρώνητοι ἡδοναί**· ‖ εἰδ. ὡς οὐσ. ὁ ἐξ ἀγορᾶς δοῦλος, ἐν διαστολῇ πρὸς τὸν οἰκογενῆ τοιοῦτον· Ἡσ. « οἰκέτης ἀργυρίου ἀγοραστός » : Ἰσοκρ.14,18 **οὐδὲν ἧττον τῶν ἀργυρωνήτων δουλεύουσι**, Διόδ.Σ 1,70 **οὐδεὶς οὔτ' ἀργυρώνητος, οὔτε οἰκογενὴς δοῦλος**· 2) νεώτ. ὁ διὰ χρημάτων ἐξαγορασθείς, δεκασθείς, ἀγορασμένος, ἢ ἁ. δημ. πουλημένος : **ἀργυρώνητοι δικασταί, - συνειδήσεις**· ‖ ὁ οὐχὶ ἐκ πεποιθήσεως, ἀλλ' ἐπὶ ἀνομολογήτῳ μισθῷ ἢ ἀμοιβῇ ἤτοι κατ' ἀκολουθίαν ἐξαγορασμοῦ τῆς συνει-

δήσεως αὐτοῦ συμπράττων ἢ συμμετέχων εἰς πολιτικήν, κοινωνικήν, θρησκευτικὴν κτλ. δοξασίαν ἢ προσπάθειαν ἢ ἐνέργειαν: **ἀργυρώνητος ὑποστηρικτὴς τοῦ κόμματος, - ἀργυρώνητα ὄργανα ξένης προπαγάνδας**, πρβλ. μίσθαρνος.

ἀργυρώνω δημ. ἀργυρῶ βλ.λ.1), ἄ. ἀσημώνω· 2) μτφ. ἐξαγοράζω διὰ χρημάτων τὴν συναίνεσίν τινος εἴς τι: **ἀργύρωσε ὁ γέρος τὴ μάννα γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν κόρη της**· || δεκάζω τινὰ διὰ χρημάτων: παροιμ. **ἀργυρώνεις τὸν κατή, δυὸ φορὲς σοῦ δίνει δίκιο.**

ἀργυρωρυχεῖον (τὸ) Σχολ. κ. νεώτ. μεταλλεῖον, ὀρυχεῖον ἀργύρου: Σχολ.Αἰσχίν. 1,100.

ἀργύρωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ δι' ἀργύρου περικάλυψις, ἐπαργύρωσις, ἀσήμωμα· 2) ἰατρ. ἄ. ἀργυρίασις βλ.λ.

ἀργυρωταί (οἱ) Ἐπιγρ. ἀρχή τις παρὰ Σιλλυεῦσι τῆς Παμφυλίας: Ἐπιγρ. **δικαστῆρες καὶ ἀργυρωταὶ μὴ ἐξάγωδι** (μὴ ἐξάγωσιν).

ἀργυρωτής (ὁ) νεώτ. τεχνίτης ἐκτελῶν ἐπαργύρωσιν, ἀσημωτής.

ἀργύρωτρον (τὸ) νεώτ. τὸ χρησιμεῦον δι' ἐπαργύρωσιν ὑλικόν, ὑγρόν, χρωστικὴ οὐσία ἢ κόνις.

ἀργύφεος-η-ον ποιητ. στιλπνός, λαμπρός: Ἰλ. Σ 50 **ἀργύφεον πλῆτο σπέος**, Ἡσίοδ.Θ 574 **ἀργυφέῃ ἐσθῆτι**, Δαμοχ. ἐν ΑΠ 9,633 **ἀργ- νάματα.**

ἀργυφής-οῦς-ές ἀργύφεος βλ.λ.: Ὀρφ.Λιθ.284.

ἀργυφόεις-εντος-εν ἀργύφεος, ὁ ἐκ λευκότητος στιλπνός: Ἀν.Κρ.Παρ.IV350,15.

ἄργυφος-ον ποι. ἀργύφεος, λευκός: Ἰλ.Ω 621 **ὄιν ἄργυφον**, Ὀδ.Κ 85 **ἄργυφα μῆλα.**

ἀργώ-οῦς (ἡ) Ἡσ. «εἶδος φυτοῦ, ἀφ' οὗ ἡ Ἀργὼ ναῦς».

ἀργῶ-έω (ἀεργέω) κ. νεώτ. δημ. κ. **ἀργιῶ** μέλλ. **ἀργήσω**, ἀόρ. **ἤργησα**, δημ. **ἄργησα**, παρακ **ἤργηκα** δημ. μτχ. παθ. παρακ. **ἀργημένος** κ. **ἀργεμ-** διατελῶ ἐν ἀργίᾳ, ἐν ἀπραξίᾳ, δὲν ἐργάζομαι, μένω ἀργός: Σοφ. ἀπ. Ἰφιγ. π. Στοβ.30,6 **θεὸς δὲ τοῖς ἀργοῦσιν οὐ παρίσταται**, Ἱππ.Μοχλ. 23 **σῶμα ἀργέον κακοῦται**, Ξεν.ΚΠ 1,2,15 **οἱ δυνάμενοι τρέφειν τοὺς παῖδας ἀργοῦντας** (μὴ πρὸς βιοποριαμὸν ἐργαζομένους)· || κ. ἐπὶ πραγμ. μένω, ἀφήνομαι ἐν ἀχρηστίᾳ: Εὐρ.Φοίν.625 **οὐκέθ' αἱματηρὸν τοὐμὸν ἀργήσει ξίφος**, Πλούτ. Αἰμ.8 **ἀργούντων τῶν ὅπλων**· 2) παθ. δὲν ἐκτελοῦμαι, δὲν ἐκπληροῦμαι, παραλείπομαι: Ξεν.ΚΠ 2,3, 3 **οὐδὲν γὰρ αὐτοῖς ἀργεῖται τῶν πράττεσθαι δεομένων**, αὐτ. Ἱέρ.9,10 **εἰ δὲ φανερὸν γένοιτο, ὅτι καὶ ὁ πρόσοδόν τινα.. ἐξευρίσκων.. τιμήσεται, οὐδ' αὕτη ἂν ἡ σκέψις ἀργοῖτο**· || εἰδ. ἐπὶ τῆς γῆς, δὲν παράγω, εἰμὶ ἄφορος: Θεόφρ.ἀπ. 14,3 **ἐκ τῆς ἐρήμου καὶ ἀργούσης**· δθ. κ. μένω ἀγεώργητος, δὲν καλλιεργοῦμαι: Ξεν.ΚΠ 1,6,11 **τὴν γῆν ἀργοῦσαν ἀνωφέλητον εἶναι**· 3) διακόπτω τὸ ἔργον μου, τὴν ἣν ἔχω ἐργασίαν ἢ λειτουργίαν, διατελῶ ἐν ἀδρανείᾳ: ΑΒ 238,2 **ὑπὲρ τοῦ μὴ τρίβεσθαι αὐτοὺς δικαζομένους καὶ ἀργεῖν τῆς ἀγορᾶς**, Δημ.819 **ἐνίοτε μὲν φησι ἀργῆσαι τὸ ἐργαστήριον**, ΠΔ Ἐσδρ.4,24 **τότε ἤργησε τὸ ἔργον οἴκου τοῦ θεοῦ.. καὶ ἦν ἀργοῦν ἕως δευτέρου ἔτους τῆς βασιλείας Δαρείου**, ΚΔ Πέτρ.2,2,3 **οἷς τὸ κρῖμα ἔκπαλαι οὐκ ἀργεῖ** (δὲν ἀδρανεῖ)· || δὲν ἐκτελῶ τὸ σύνηθες ἔργον μου, τὴν ἣν συνήθως ἔχω λειτουργίαν: Ἀριστλ.Πρ.903 Α,21 **νυκτὸς τῆς ὄψεως ἀργούσης** (μὴ λειτουργούσης ἐν τῷ σκότει τῆς ὁράσεως)· 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀργίαν προσωρινῶς ἄγω λόγῳ ἑορτῆς ἢ ἄλλης αἰτίας, ἔχω ἢ κάνω σκόλη: ΠΔ 2,5,25 **ἐπέσχεν ἕως.. τοῦ Σαββάτου καὶ λαβὼν ἀργοῦντας τοὺς Ἰουδαίους** (ἐν ἀργίᾳ διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Σαββάτου), Ἰώσ.ΠΙ 7,3,3 **ἀργ- τὴν ἑβδόμην, τὸ ὑπουργεῖον ἀργεῖ τὸ ἀπόγευμα**, παροιμ. **κι οἱ μύλοι ἀργοῦν, κι οἱ δοῦλοι ἀργοῦν κι οἱ γάϊδαροι σκόλη ἔχουν**· 5) μένω παρημελημένος: Πολύβ.3,5 **οὐκ ἀργήσει ἡ ὑπόθεσις** (δὲν θὰ μείνῃ ἀνεξέταστος)· 6) μτγν. νεώτ. κ. δημ. βραδύνω περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου, χρονίζω, καθυστερῶ εἴς τι: Λογγῖν.Ὕφ.9,10 **ὅτι πρὸς τὴν μάχην ἀργεῖ, - ἀργεῖ εἰς τὸ γράφειν, - κάνει καλὴ δουλιὰ ἀλλὰ ἀργεῖ**· παροιμ. **ὁ Θεὸς ἀργεῖ, μὰ δὲ λησμονεῖ**· 7) νεώτ. κ. δημ. κατὰ διαλείμματα μακρά, οὐχὶ συχνὰ ἐκτελῶ ἔργον τι: **ἀργεῖ νὰ γράφῃ** (σπανίως γράφει)· 8) νεώτ. κ. δημ. διατελῶ ἐν βραδύτητι, ἐν καθυστερήσει, βραδύνω, ἀργοπορῶ: Ἐρωτόκρ. Β 751 **ἤργησε γιατὶ τοῦ 'λαχε μπέρδεμα στὴ στράτα**, δ. τραγ. **ἥλιε μου, τί πολὺ ἄργησες, δὲν πᾷς νὰ βασιλέψῃς**, Σολωμ.Ὕμν.Ἐλευθ.4,1 **ἄργειε νὰ 'ρθῃ ἐκεῖν' ἡ μέρα**, παροιμ. **ὅπου (ἢ ὅταν) λαλοῦν πολλοὶ πετεινοὶ ἀργεῖ νὰ ξημερώσῃ** (ἡ πρωτοβουλία πολλῶν εἰς ἔργον τι δυσχεραίνει ἢ ἐπιβραδύνει τὴν ἐκτέλεσιν τούτου), φρ. **δὲν ἀργῶ νὰ σὲ διώξω, - νὰ σὲ βρίσω, - νὰ σὲ ξυλίσω** κτλ. (δὲν θὰ διστάσω, δὲν θὰ ὀκνήσω νὰ..)· 9) νεώτ. κ. δημ. ἀπέχω χρονικῶς, θὰ εἶμαι εἰς χρόνον ἀπώτερον: **ἀργεῖ ἀκόμα τὸ Πάσχα, - ἀργοῦν οἱ σκάλες, - ἀργοῦμε νὰ φτάσουμε στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ**· || νεώτ. κ. δημ. πράττω τι πέραν τῆς προσφόρου ἢ συνήθους πρὸς τοῦτο ὥρας ἢ ἐποχῆς: **ἀργεῖ νὰ κοιμηθῇ, - ἄργησε νὰ παντρευτῇ**· 10) κ. μτβ. κάμνω τινὰ νὰ ἀργήσῃ, νὰ καθυστερήσῃ, προκαλῶ χρονισμὸν αὐτοῦ, τὸν ἐπιβραδύνω: δ. τραγ. **μ' ἄργησαν κι ἀργήσαμε, - μὲ ἄργησε κάποιος στὸ δρόμο, - μὴ μὲ ἀργῆτε, παρακαλῶ.**

ἀργωδέστερον ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν. κατὰ τρόπον μᾶλλον ἀργώδη, νωθρότερον, νωχελέστερον: Φώτ.Ἐπιστ.108,28.

ἀργώδης-ες μτγν. κ. μσν. ὁ πρὸς ἀργίαν ἐπιρρεπής, ὁ ὀκνηρός, ὁ νωθρός: Αἴσωπ.413 **τοὺς ὑπνώδεις καὶ ἀργώδεις**· || τὸ συγκρ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ.: Μελέτ.Γραμμ. ἐν ἀνεκδ. Ὀξφ.3,113,24 **τὸ δὲ φλέγμα** (τὴν ψυχὴν ἐργάζεται) **ἀργωδεστέραν.**

ἄργωμα (τὸ) δημ. τὸ ὄργωμα, ἡ ἄροσις, εὐχρ. κατὰ πληθ. **ἀργώματα**, ἡ ἐποχὴ τῆς ἀρόσεως: παροιμ. **ἀργινὲς οἱ βροχὲς ἀργινὰ καὶ τ' ἀργώματα** (ἡ καθυστέρησις ἐνεργείας ἐπάγεται ἐπιβράδυνσιν ἀποτελέσματος).

ἀργώνω δημ. ὀργώνω, ἀροτριῶ· 2) εἰδ. ἐπὶ γυναικός, παύω νὰ ἔχω γάλα, στερεύω.

ἀργῷος-α-ον ὁ τῆς Ἀργοῦς: Εὐρ.Ἀνδρ.793: **Ἀργῴου δορός**, Ἀπολλ.Ρ 4,1620 **ἀργῴη τρόπις.**

ἀργωπός-όν μτγν. ὁ λευκόχρους ἢ λευκάζων: Νίκ.ἀπ.74,19 **ἀργωπὸν ἠὲ κλαδέεσσι πλανήτην.**

ἀργῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ ἐργασίας, ἐν ἀργίᾳ, ὀκνηρῶς: Ξεν.Ἀπομν.2,4,7 **ἀργῶς καὶ ἀνειμένως οἱ πλεῖστοι ἐπιμέλονται**, Δημ.66 **παντελῶς ἀργῶς ἔχετε, - διάγει ἀργῶς**· || μτγν. κ. ἀπροθύμως, ἀμελῶς: Πλούτ.Περ.16 **οὐ παντάπασιν ἀργῶς ἔχων πρὸς χρηματισμόν**· 2) σχολ. ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου, παραλόγως, ἀσκόπως· πρβλ. ἀργολογία: σχολ. π.Βηθ. «**οὐκ ἀργῶς τοῦτο κεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ**»· 3) τὸ συγκρ. **-ότερον**, μτγν. κ. **ἀργοτέρως** (Στοβ.Ἐκκλ.2,56) ραθυμότερον, ὀκνηρότερον, ἀμελέστερον· || ἧττον εὐσκόπως, ἧττον εὐλόγως: Ξεν.Οἰκ.15,7 **ταῦτά μοι δοκοῦμεν ἀργότερόν πως ἐπιδεδραμηκέναι τοῦ λόγου**· 4) νεώτ. **-ότερον** δημ. **-α** βραδύτερον· 5) τὸ ὑπερθ. **-ότατα** κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν χρον. σημ. (πρβλ. δημ. **ἀργά**) λίαν ὀψέ, πολὺ κατόπιν, Ξεν.Οἰκ.15,1 **ἐκεῖνο μέντοι.. μὴ ἀπολίπῃς, ὃ ἡμῖν ἀργότατα ἐπιδεδράμηται τοῦ λόγου, - ἀργότατα μετέσχε τῆς μάχης - προσῆλθεν ἐπίκουρος**· || κ. ἐν τροπικῇ κατὰ χρόν. σημ.: **γράφει ἀργότατα.**

ἄρδα (ἡ) ρύπος, Ἡσ. «μολυσμός»: Φερεκρ.53 **τὴν ἄρδαν ἀπ' ἐμοῦ σφόγγισον.**

ἀρδάλιον (τὸ) ἀρδάνιον βλ.λ., πλατύστομον ὑδρεῖον κεράμιον, πήλινο σκαφίδι νεροῦ, παρὰ τὴν εἴσοδον ἢ ἐν τῇ αὐλῇ οἰκίας συνήθως τοποθετούμενον· πρβλ. ἀρδάνιον· ‖ ἀποχετευτὴς κεράμιος ὀχετὸς ἢ συλλέκτης ὕδατος· Ἡσ. « ἀρδάλια· τοὺς πυθμένας τῶν κεραμίδων, οὓς ἔνιοι γοργύρας καλοῦσιν ».

ἄρδαλος Ἡσ. « μόλυσμα », Ἐρωτιαν.98 « ἄρδαλος ἄνθρωπος, ὁ μὴ καθαρῶς ζῶν »· πρβλ. δημ. μουρδούλης, μουρδάλης ἢ **-ντάρης**· ‖ ὁ εὐτελής, ὁ τυχαῖος· Ἡσ. « ὀρδάλους· εἰκαίους ».

ἀρδαλό-όω μολύνω· Ἐρωτιαν. « τὸ μολῦναι ἢ ῥυπᾶναι ἀρδαλῶσαι λέγεται » : Ἱππ.Γυν.Φύσ.67 **ὀθόνιον ἀρδαλώσας**, Φιλήμ.59 **Αἰγύπτιος θοἰμάτιον ἠρδάλωσέ μου** (ΕΜ « ἀντὶ τοῦ ἠσβόλωσεν, ἐμόλυνεν »)· ‖ κ. παθ. : ΠΔ Σοφ. Σειρ.22,1 **λίθῳ ἠρδαλωμένῳ συνεβλήθη ὀκνηρός**· Σουΐδ. « ἠρδαλωμένος· λεπρὸς μεμιασμένος »· 2) Ἡσ. « ἀρδαλωμένους· ταρασσομένους ».

ἀρδάνιον (τὸ) μτγν. κεράμιον ἀγγεῖον ὕδατος, πλατύστομον : Αἰλ.Διον.ἀπ.66, Πολυδ.8,66· Ἡσ. « ἀρδάνια· αἱ τῶν κεραμίων γάστραι, ἐν αἷς τὰ βοσκήματα ἐπότιζον, ἃ Δωριεῖς κύμβαλα καλοῦσι· ταῦτα δὲ πρὸ τῆς αὐλείου θύρας ἐτίθεσαν ὕδατος πλήρη πρὸς ἀφαγνισμόν, ἵνα ὁπότε τις τελευτήσειεν, οἱ ἐξιόντες περιρραίνωνται »· πρβλ. κ. ἀρδάλιον.

ἀρδέα (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀρδεϊδῶν**.

ἀρδεία (ἡ) μτγν. κ. μσν. τὸ ἀρδεύειν, ἡ ἄρδευσις : Στράβ.4,6,7, Πάπ. **εἰς ἀρδείαν τῆς γῆς**, Αἰλ.ΖΙ 7,12 **εἰς ἀρδείαν ἄγειν** (εἰς ποτισμόν, περὶ ἵππου)· ‖ κ. μτφ. : Θεόδ.Μετοχ.ἐν Σάθ.1,155 **τῆς ἐντεῦθεν συμμαχίας καὶ ἀρδείας ἔρημος**.

ἀρδεΐδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια πτηνῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν **μακροτάρσων**.

ἀρδενθεργία (ἡ) νεώτ. παλαιοφ. γένος φυτῶν τῆς κατηγορίας τῶν **χεδροποφόρων** ἁπαντῶν ἐν ἀπολιθώσει εἰς τὰ τριτογενῆ στρώματα.

ἀρδεννίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. κρυσταλλούμενον ὀρυκτόν, λάμψεως παχείας ὑαλώδους, κολοφωνιόχρουν, εὑρισκόμενον ἐπὶ χαλαζιακῶν φλεβῶν παρὰ τὰς Ἀρδέννας, ἄ. δεβαλκίτης.

ἀρδεόλη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀρδεϊδῶν**.

ἀρδεόσαυρος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἑρπετῶν ῥυγχοκεφάλων τῆς ὁμοιογεν. τῶν **σφηνοδοντιδῶν** ἁπαντῶν ἐν ἀπολιθώσει εἰς τὸ ἰουράσιον σύστημα.

ἀρδέπι (τὸ) νεώτ. (λ. περσ.) μονὰς βάρους καὶ χωρητικότητος ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὸν τόννον ἐνχρ. εἰς τὰς ἀραβικὰς χώρας (ἡ καθ' Ἡρ. « ἀρτάβη »).

ἀρδέττη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀρδεϊδῶν**.

ἄρδευμα-ατος (τὸ) μτγν. πότισμα: Εὐσ.Κωνστ.6,729.

ἀρδεύσιμος-ον Ἡσ. κ. νεώτ. ὁ ποτιζόμενος : Ἡσ. ἐν λ. « κατάρρυτα »· ‖ νεώτ. ὁ δεκτικὸς ἀρδεύσεως ἢ κατάλληλος πρὸς ἄρδευσιν, ὁ δυνάμενος νὰ ἀρδευθῇ : **αἱ γαῖαι τῆς Μακεδονίας κατέστησαν ἀρδεύσιμοι**.

ἄρδευσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀρδεύειν, ποτίζειν : Ἱππ.Ἐβδ.1,87, Πολύβ.9,43,5· ‖ νεώτ. εἰδ. τὸ ποτίζειν καλλιεργουμένας γαίας ἤτοι φυτείας, κήπους, ἀμπελῶνας, ἀγροὺς κττ. διὰ καταλλήλου διαχετεύσεως τοῦ ὕδατος.

ἀρδευτήρι (τὸ) δημ. κ. **ἀδρευτήρι** ποτιστήριον, ποτιστήρα (ἡ) βλ.λ.

ἀρδευτής (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀρδεύων, ὁ ποτιστής : Μαν.4,258 **ἀρδευταὶ φορβῆς**.

ἀρδευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατάλληλος ἢ χρήσιμος ἢ ὁ ἀφορῶν εἰς ἄρδευσιν : **ἀρδευτικὰ ἔργα**, - **ἀρδευτικὴ χρῆσις ὕδατος**, - **ἀρδευτικὰ ὕδατα** (τὰ κατάλληλα ἢ χρησιμοποιούμενα πρὸς ἄρδευσιν).

ἀρδευτός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀρδευόμενος, ποτιζόμενος : Σωσίθ.7 **πεδία Μαιάνδρου ῥοαῖς ἀρδευτὰ δαψιλεῖ πότῳ**, - **ἀρδευταὶ γαῖαι**· ‖ ὁ δυνάμενος νὰ ἀρδευθῇ.

ἀρδεύω κ. νεώτ. ἄρδω, ποτίζω : Αἰσχ.Πρ.852 ὅσην πλατύρρους **Νεῖλος ἀρδεύει χθόνα**, Θεόφρ. Φl 7,5,2· κ. παθ. : Πολύβ.10,28,3, Μ'Αντων.5,4 βόσκομαι καὶ ἀρδεύομαι· ‖ κ. μτφ. : Χορίκ. ἐν Φιλολ. 54,120 **Θουκυδίδης ὁ τὸν Δημοσθένην πολλάκις** ἀρδεύσας· κ. παθ. : Πλωτ.2,9,3, Μηνι.3,14'Ωδ.3 **ῥοαῖς σου τῶν δακρύων ἀρδευόμενος**· ‖ νεώτ. εἰδ. ποτίζω καλλιεργουμένας γαίας διὰ καταλλήλου διοχετεύσεως τοῦ ὕδατος.

ἀρδὴ γῆ γλωσσ. « ᾗ οἱ γναφεῖς χρῶνται », **ἡ στεατῖτις**, τὸ σαπουνόχωμα.

ἀρδηθμός (ὁ) μτγν. ἄρδευσις, **πότισμα**, ἀρδμός βλ.λ. : Λυκόφρ.622, Νίκ.Θηρ.401.

ἄρδην ἀσυναίρ. **ἀέρδην** (ἀείρω) ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. δι' ἄρσεως εἰς ὕψος, ἀνασηκωτά : Αἰσχ. Πρ.1051 ἐς.. **Τάρταρον ἄρδην ῥίψειε δέμας τοὐμόν**, Σοφ.Αἶ.1279 **πηδῶντος ἄρδην.. τάφρων ὕπερ** (ὑψηλὰ ὑπεράνω τῶν τάφρων), αὐτ.Ἀντ.430 **ἐκ χαλκέας ἄρδην πρόχου χοαῖσι τὸν νέκυν στέφει** (ὑψώνουσα τὴν πρόχουν), Εὐρ.Ἀλκ.608 **ἄρδην νέκυν φέρουσιν**· 2) ἐκ θεμελίων, πρόριζα, ὁθ. κ. παντελῶς : Πλάτ.Πολ.421 **πᾶσαν ἄρδην πόλιν ἀπολλύναι**, Δημ.385 **Φωκαέων ἄρδην ὄλεθρος**, Πολύβ. 1,35,5 **πεπτωκὸς ἄρδην πολίτευμα**, Θεόδ.Μετοχ. ἐν Σάθ.1,151 ἀρχὴν **ἄρδην ἀνάρπαστον γενέσθαι**, - **ἀνετράπησαν ἄρδην τὰ σχέδιά του**, - ἡ **κοινωνία** πρέπει καὶ **δύναται νὰ μεταβληθῇ ἄρδην**· 3) συλλήβδην, γενικῶς, πέρα ὡς πέρα : Ἀριστφ.Θεσμ.274 ὄμνυμι πάντας **ἄρδην τοὺς θεούς** (ὅλους μαζί).

ἀρδησία (ἡ) νεώτ. βοταν. ἀρδισία βλ.λ.

ἀρδικός Ἡσ. « φαρέτρα ».

ἀρδιοθήρα (ἡ) (ἄρδις) μτγν. ἐργαλεῖον κρὸς ἐξαγωγὴν αἰχμῶν, βελῶν κττ. : Σέρβ.Βεργ.Αἰν.8,453.

ἄρδιον (τὸ) μτγν. ἀκίς, ἀγκίδα· ‖ εἰδ. ἄρδις βλ.λ.

ἀρδιόλη (ἡ) μτγν. ὁ ἐρωδιός : Δημήτρ.Ἱερακοσ. 1,45 ἀρδιόλης **ληφθείσης, ἣν περ καὶ λάκραν τινὲς τῶν ἐπιχωρίων προσηγόρευσαν, ἐρωδιὸν δὲ οἱ παλαιοὶ τῶν Ἑλλήνων ἐκάλεσαν**.

ἄρδις-εως (ἡ) ἡ ἀκίς, τὸ ἄκρον, ἡ μύτη τοῦ βέλους, τὸ κέντρον : Αἰσχ.Πρ.880 **οἴστρου δ' ἄρδις χρίει μ' ἄπορος**, Ἡρ.1,215 **ἐς αἰχμὰς καὶ ἄρδις**· 2) συνεκδ. τὸ βέλος : Λυκόφρ.63 **γιγαντοραίστοις ἄρδεσι τετρωμένου**.

ἀρδισία (ἡ) νεώτ. βοταν. **γένος** συμπετάλων δικοτυληδόνων **φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν μυρσινωδῶν, τῶν τροπικῶν χωρῶν, οὗτινος εἴδη τινὰ καλλιεργοῦνται** ὡς καλλωπιστικὰ περιζήτητα.

ἀρδισιόφυλλον (τὸ) νεώτ. παλαιοφ. γένος φυτῶν τῆς κατηγορίας **τῶν ἠρανθωδῶν**, ἁπαντῶν ἐν ἀπολιθώσει εἰς τὰ τριτογενῆ στρώματα.

ἀρδισονία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **διατομιδῶν**, τῶν ἁλμυρῶν καὶ γλυκέων ὑδάτων.

ἀρδίτο νεώτ. (Ἰταλ.). μουσ. κ. **ἀρντίτο** βλ.λ.

ἀρδίτσι (τὸ) δημ. εἶδός τι **κέδρου**, ἡ ἄρκευθος, καὶ ἡ ἐκ τούτου ξυλεία.

ἀρδμός (ὁ) τόπος **ἔνθα ποτίζουν τὰ ζῷα**, ποτίστρα : Ἰλ.Σ 521, **ὅθι τ' ἀρδμὸς ἔην πάντεσσι βοτοῖσιν**· 2) πόσις : Ὀρφ.ἀπ.189 ἀρ- **νέκταρος**(ἀμφ.).

ἀρδόπτερα (τὰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων διπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν μυιιδῶν.

ἄρδω ἀόρ. ἦρσα ποτίζω κτήνη : Ὕμν.Ὁμ.9,3 **ἵππους ἄρσασα βαθυσχοίνοιο Μέλητος**, Ἡρ.5,12 **ἦρσε τὸν ἵππον**· 2) κ. μέσ. ποτίζω ἐμαυτόν, πίνω : Ὕμν.Ἀπολλ.263 **ἀρδόμενοι οὐρῆες ἀπὸ.. πηγέων**· 2) ἐπὶ ποταμῶν, ποτίζω τὴν γῆν : Ἡρ. 2,14 **ἐπεὰν ὁ ποταμός.. ἄρσῃ τὰς ἀρούρας**, Αἰσχ. Πέρσ.487· **3)** ἐπὶ προσ. ἐνεργῶ ἄρδευσιν : Τι-

μοκλ.15,5 **μισθωτὸς ἄρδει πεδία,** Φίλ.1,50 **θεὸς ἄρδει γῆν·** 4) παθ. ποτίζομαι, βρέχομαι : Ἡρ. 1,193 **σῖτος χερσὶ ἀρδόμενος,** Ἐπιγρ. **ἀρχοῦ Νυμφάων ὅθεν ἄρδεται ἄστυ Ἀθήνης·** 5) μτφ. δροσίζω, ἀναψύχω : Πίνδ.Ο 5,28 **ἄρδει στρατόν,** Πλάτ. Φαῖδρ.276 D **συμποσίαις ἄρδοντες αὑτούς,** Μηνι. 5,9 Ἐξαποστλ. **τὴν κτίσιν ἄρδεις ἅπασαν·** 6) συνεκδ. διατηρῶ τι ἐν δροσερᾷ καὶ ἀνθηρᾷ καταστάσει : Πίνδ.Ο 5,23 **ὑγίεντα δ' εἴ τις ὄλβον ἄρδει,** αὐτ.Ι 6(5) 64 **πάτραν Χαρίτων ἄρδοντι καλλίστᾳ δρόσῳ** (Σχόλ. « τοῖς ὕμνοις »), Πλάτ.Πολ. 550 B **τὸ λογιστικὸν ἄρδειν καὶ αὔξειν·** ‖ θεραπεύω : αὐτ.Τίμ.78 **ἄρδειν τὸ σῶμα·** 7) πίνω μὲ λαιμαργίαν, ρουφάω : Φίλ.1,639 **τροφὰς ἀμέτρους.. εἰσφοροῦντες καὶ πολὺν ἄκρατον ἄρδοντες·** 8) ἐν γ' προσ. παρέχειν τι οἱονεὶ ἄνωθεν ἢ ἀφθόνως, τὸ δημ. βρέχει : αὐτ.2,294 **θεὸς ἄρδει χάριτας.**

ἀρέα (ἡ) δρῦς ἡ ἀρία ἢ φελλόδρυς, δημ. ἀρεός, ἀριά : Θεόφρ.ΦΑἰτ.3,16,3 (πιθ.), πρβλ. ἀρέϊνος.

ἀρέγγα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **φοινικωδῶν,** δένδρον ἰθαγενὲς τῶν τροπικῶν χωρῶν· 2) δημ. ὁ ἰχθὺς ἀρίγγη, ρέγγα βλ.λ.

ἀρέγομαι δημ. κ. ρέγομαι ὀρέγομαι βλ.λ.

ἀρέζομαι δημ. βλ. ἀρέσω.

ἀρεζούμενος-η-ο δημ. ἀρεσούμενος βλ.λ.

ἀρέζω δημ. **ἀρέσω** βλ.λ.

ἀρέθουσα (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος κοιλεντερωτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **σιφωνοφόρων·** 2) βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ὀρχεοειδῶν.**

ἀρεθουσῖνα (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἀρθροζώων τῆς ὁμοιογενείας τῶν **προιτιδῶν.**

ἀρεθούσιος-α-ον μτγν. ὁ τῆς Ἀρεθούσης ἤτοι πηγῆς, πηγαῖας : ΑΠ 9,362,18 **ἀρεθούσιον ὕδωρ.**

ἀρέθω πιθ. ἄρδω : Χοιρίλ.2 **κρῆναι ἀρέθουσαι,** Ἡρωδιαν.Γραμμ.1,440.

ἀρεία (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἀρθροζώων τῆς ὁμοιογεν. τῶν **χειρουριδῶν,** ἁπαντῶν ἐν ἀπολιθώσει κατὰ τὸ σιλουριανὸν σύστημα.

ἀρειά (ἡ) ἰων. κ. ποι. -ή ἀρά, ἀπειλή, προσβολή : Ἰλ.Υ 109 **λευγαλέοις ἐπέεσιν ἀποτρέπω καὶ ἀρειῇ.**

ἀρειανίζω μτγν. εἶμαι ὀπαδὸς τῆς αἱρέσεως τοῦ Ἀρείου, ἀποκλίνω πρὸς τὴν αἵρεσιν τοῦ Ἀρείου : Γρηγ.Ναζ.2,476 C, Σουΐδ.ἐν λ. Ἀέτιος : **πρὸς δὲ τοὺς Ἀρ(ε)ιανίζοντας διεκρίνετο.**

ἀρειανικός-ή-όν μτγν. ἀρειανὸς βλ.λ. : Ἰουλ.424 C, Φώτ.Βιβλ.κῶδ.237,σ.313,13 **ἀρειανικὰς δοξοκοπίας.**

ἀρειανικῶς μτγν. κατὰ τὰς δοξασίας τοῦ Ἀρείου : Ἀναστ.Σιν.292 D.

ἀρειανισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ αἵρεσις τοῦ Ἀρείου, ἡ διδάσκουσα ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι κτίσμα : Γρηγ.Ναζ.1,1108 A.

ἀρειανιστής (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὀπαδὸς τῆς αἱρέσεως τοῦ Ἀρείου, ὁ ἀρειανίζων.

ἀρειανίτης (ὁ) μσν. μτγν. ὁ ἐκ τῶν ὀπαδῶν τῆς αἱρέσεως τοῦ Ἀρείου : Ἰω.Μαλ.372,3.

ἀρειανός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ Ἀρείου; τὸν ἀρειανισμὸν βλ.λ. : Ἀθαν.1,549 A **ἀρ- αἵρεσις,** Βασ.4,712 A **ἀρ- μανία·** 2) **ἀρειανός** (ὁ) ὡς οὐσ. ὁ ὀπαδὸς τοῦ Ἀρείου : Ἀθαν.1,225 C.

ἀρειανόφρων-ονος (ὁ) μτγν. ὁ φρονῶν τὰ τῆς αἱρέσεως τοῦ Ἀρείου : Ἀθαν.2,48.

ἀρειανῶς ἐπίρρ. μτγν. ἐκκλ. ἀρειανικῶς βλ.λ. : Γρηγ.Ναζ.2,169 A.

ἀρειθύσανος (ὁ) ὁ Ἄρεως θύσανος, ἐν χρ. μτφ., ὁ δεδοκιμασμένος ἐν πολέμῳ, ὁ ἀνδρεῖος πολεμιστής : Αἰσχ.ἀπ.203, Εὐστ Ἰλ.600· πρβλ. ἀρειμανής.

ἀρείκη (ἡ) δημ. κ. **ἀρείκι** (τὸ) τὸ φυτὸν ἐρείκη ἡ δενδρώδης, ἄ. ρείκι, ρεῖκος, ρεῖχι, ρειχιά : Κρυστ. Κοῦρ.28 **γιὰ μάσε τοῦφα ἀμάραντο, μάσε χεριὲς ἀρείκη,** Ζερβ.Λυρ.Σάτ.4,35 **τ' ἀγκάθια, τὰ βατόθαμνα, τ' ἀρείκια, τὰ θυμάρια.**

ἀρείκι (τὸ) ἡ ἀρείκη βλ.λ.

ἀρεϊκός-ή-όν μτγν. κ. μσν. ὁ εἰς τὸν Ἄρην ἀναφερόμενος, ἄρειος βλ.λ. : Δαμάσκ.Ἀρχ.97, Θεμίστ.Λόγ.13,165 B **ἀρεϊκὸν κάλλος,** Ἱέρ.Χρον.20 ἐν Σάθ.1,245 **πολεμικοῦ, ἀρεϊκοῦ, γενναίου.**

ἀρειμανής-οῦς-ές ὁ ἐν πολεμικῇ μανίᾳ, ὁ τὸν πόλεμον σφοδρῶς ἀγαπῶν : Σιμύλος π.Πλουτ.Ρωμ. 17,ΑΠ 9,210 **ἀρειμανεῖς Οὖννοι.**

ἀρειμανιεύομαι νεώτ. φέρομαι ὡς ἀρειμάνιος, ἐπιτηδεύομαι τοὺς τρόπους καὶ τὸ ὕφος ἀρειμανοῦς βλ.λ., ἀνδρείου.

ἀρειμάνιος (-α)-ον μτγν. κ. νεώτ. ἀρειμανὴς βλ. λ., ἄγριος, πολεμοχαρής : Φίλ.1,375 **ἀρ- θρασύτης,** Πλούτ.Ἠθ.321 E **ἀρ- δυνάστης,** Διογ.Λ 6,61 **ἀρ- κριός,** Ἰώσ.ΠΙ 2,16,4 **ἀρ- φῦλα·** ‖ νεώτ. συνήθ. σκωπτικῶς ὁ ἐπιτηδεύων ἦθος, ἐμφάνισιν ἀνδρείου ἢ ὁ πρὸς τοιαύτην ἐμφάνισιν γινόμενος, κ. ἐπὶ πραγμ. : **ἀρειμάνιον ὕφος, - ἀρειμάνιοι μύστακες.**

ἀρειμανιότης-ητος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. πολεμικὴ μανία : Στοβ.2,7,25.

ἀρειμανίως ἐπίρρ. νεώτ. μὲ πολεμικὴν μανίαν ‖ φιλομάχως καὶ προκλητικῶς· ‖ συνηθέστ. ἐν σκωπτικῇ σημ. : Σοῦτσ.Α.δίστ. **ἀντιστάσεως μὴ οὔσης | ἔθραυσαν ἀρειμανίως τοὺς φανοὺς τῆς πρωτευούσης.**

ἀρέϊνος-η-ον Ἐπιγρ. ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ ἀρέαν βλ.λ. : Ἐπιγρ. **ξύλου ἀρεΐνου.**

ἀρειοβάτης (ὁ) μτγν. ὁ βαδίζων οἱονεὶ ὡς ὁ Ἄρης : Χρησμ.Σιβ.12,160.

ἀρειοθολοῦμαι-όομαι μτγν. κ. μσν. θολοῦμαι τὸν νοῦν παρασυρθείς, παραζαλισθεὶς ὑπὸ τῆς αἱρέσεως τοῦ Ἀρείου : Πασχ.Χρον.1,562.

ἀρειομανής (ὁ) μτγν. χλευαστικῶς ὁ ἀρειανὸς βλ.λ.

ἀρειομανίτης (ὁ) μτγν. ὁ μανιώδη ζῆλον ἔχων ὑπὲρ τοῦ Ἀρείου, χλευαστικῶς ὁ ἀρειανός : Ἀθαν.1,225 C.

ἄρειον (τὸ) μτγν. τὸ ποῶδες φυτὸν ξιφίον βλ.λ. ΨΔιοσκ.4,20· 2) τὸ ποῶδες βαφικὸν φυτὸν ἰσάτις βλ.λ. : αὐτ.2,184.

ἀρειοπαγίτης (ὁ) ἀρεοπαγίτης βλ.λ.

ἀρειοπαγιτικός-ή-όν ἀρεοπαγιτικὸς βλ.λ.

ἀρειοπάγος (ὁ) κ. δημ. ὁ ἄρειος πάγος βλ.λ.

ἄρειος-ον θηλ. κ. -α, ἰων. **ἀρήιος-η-ον,** αἰολ. **ἀρεύϊος** ὁ εἰς τὸν Ἄρην ἀποβλέπων, ὁ εἰς τὸν Ἄρην καθιερωμένος, ὅθ. ὁ πολεμικός, ὁ φιλοπόλεμος, συνήθ. ὡς ἐπίθετον ἀνδρειοτάτων ἡρώων, πολεμιστῶν : Ἰλ.Γ 339 **Μενέλαος ἀρήιος,** αὐτ.Λ 800 **ἀρήιοι υἷες Ἀχαιῶν·** ‖ κ. ἐπὶ πραγμ. : αὐτ. Ζ 340 **ἀρήϊα τεύχεα,** Ἡρ.9,33 **οὐκ ἐς γυμνικοὺς ἀλλ' ἐς ἀρηίους ἀγῶνας·** ‖ **ἄρειος πάγος** βλ.λ.· ‖ τὸ θηλ. ὡς ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς : Ἐπιγρ. **Ἀθηνᾶ Ἀρεία·** ‖ τὸ συγκρ. **ἀρειότερος** πιθ. ἐκ τοῦ ἀρείων βλ.λ. : Θεόγνωστ.548, Ἀγαθί.ἐν ΑΠ 11,376· 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀρίαν φυλήν, ἄριος βλ.λ. : Δαμάσκ.Ἀρχ.125 **ἄρειον γένος·** 3) τὸ οὐδ. **ἄρειον** ὡς οὐσ. βλ.λ.

ἄρειος πάγος κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν Ἀθήναις λόφος τοῦ Ἄρεως, τόπος ἔνθα συνήρχοντο καὶ ἐδίκαζον οἱ ἐν τῇ ἀθηναϊκῇ πολιτείᾳ ἀρεοπαγῖται βλ.λ.· 2) νεώτ. δημ.κ. **ἀρειοπάγος** τὸ ἀνώτατον ἐν Ἑλλάδι δικαστήριον (τὸ ἀλλαχοῦ ἀκυρωτικὸν) συγκείμενον νῦν ἐκ 17 ἀρεοπαγιτῶν βλ.λ.2) ἑνὸς εἰσαγγελέως, τριῶν ἀντεισαγγελέων καὶ ἑνὸς γραμματέως.

ἀρειότερος-α-ον πιθ. ἀρείων βλ. λ., πρβλ. κ. ἄρειος : Θέογν.548 **τῷ δὲ δικαίῳ τῆς εὐεργεσίης οὐδὲν ἀρειότερον,** Ἀγαθί.ἐν ΑΠ 11,376.

ἀρειότης-ητος (ἡ) μτγν. ὑπεροχή, ἐξοχότης, ἡ ἀρετή : Κύριλλ.Ἀλ.1,1,332C **τὴν ἀρειότητα τῆς ζωῆς.**

ἀρειόφρων-ονος-ον μτγν. ὁ τὰ τοῦ Ἀρείου φρονῶν αἱρετικός : Μηναῖ.5,2 Ὠδ.4 **ἀρειόφρονα πλάνην.**

ἀρείτολμος-ον μτγν. εὔτολμος ἐν πολέμῳ : τολμηρὸς ὡς ὁ Ἄρης : Ζώσιμ.ἐξ ΑΠ 9,40 **ρύομ' ἀρειτόλμου θυμὸν Ἀναξιμένους.**

ἀρείφατος-ον (φόνος, πέφαται) έπ. ἀρηΐφατος βλ.λ. ὁ ὑπὸ τοῦ Ἄρεως ἤτοι ἐν πολέμῳ φονευθείς· ΕΜ «ἀρείφατον, τὸν ἐν πολέμῳ πεφονευμένον»: Ἡράκλειτ.Φιλ. 136 **ἀρείφατοι ψυχαί** || ὡς ἐπίθ. τοῦ φόνος, ὁ ἐν πολέμῳ γινόμενος: Εὐρ.Ἰκ.603 **εἰ δ' ἀρείφατοι φόνοι μάχαι στερνοτυπεῖς** 2) ὁ πολέμου ἐμφάνειαν ἔχων, δθ. ὁ πολεμικός· ΕΜ «τὸν ἐν πολέμοις ὀνομαζόμενον»: Αἰσχ.Εὐμ.913 **τῶν ἀρειφάτων δ' ἐγὼ τρεπτῶν ἀγώνων οὐκ ἀνέξομαι** Ἡσ. ἐν ἑρμ. **ἀρείφατον λῆμα** (Αἰσχ.άπ. 147) «ἰσχυρόν, ἄρει ἐοικός»· || ὁ ἐκ πολέμου, ἐκ μάχης συμβαίνων ἢ προελθών: Εὐρ.Ρῆσ.124 **στρατὸν.. εὕδειν ἐῶμεν ἐκ κόπων ἀρειφάτων** 3) ὁ ἐν πολέμῳ φονεύων: Ὀρφ.Ἀργ.514 **ἀρ- ἀνέρες.**

ἀρειθ-άω ἀπειλῶ τινα, φοβερίζω· ΕΜ «ἔστι δὲ καὶ ἀρειῶ τὸ ἀπειλῶ»: Ἱππῶναξ 65 **ἀρειᾷς σύκινόν με ποιῆσαι.**

ἀρείων-ονος-ον ἐν χρ. ὡς συγκρ. τοῦ ἀγαθός ὁ ἱκανώτερος, ἀνώτερος, ἰσχυρότερος, ἀνδρειότερος: Ἰλ.Α 260 **ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν ἠέπερ ὑμῖν ἀνδράσιν ὡμίλησα,** αὐτ. Ψ 588 **πρότερος καὶ ἀρείων·** || γεν. κρείττων, καλύτερος: Ὀδ.Ψ 114 **τάχα δὲ φράσσεται καὶ ἄρειον,** Πινδ.Ι 7,13 **ἄρειον χρῆμα,** Αἰσχ.Ἀγ.81 **παιδὸς δ' οὐδὲν ἀρείων,** Ἀριστλ.άπ.44 **ἃ ὑμῖν ἄρειον μὴ γνῶναι·** 2) ἐν τῇ σημ. τοῦ θετικοῦ, ἀγαθός βλ.λ., καλός: Ἰλ.Δ 407 **παυρότερον λαὸν ἀγαθόν θ' ὑπὸ τεῖχος ἄρειον** (ἄνδρας ὀλίγους κάτωθεν τείχους ἰσχυροῦ, πρβλ. κ. ἄρειος), Ὀδ.Υ 133 **τίει.. χείρονα, τὸν δὲ ἀρείον' ἀτιμήσασ' ἀποπέμπει** (τιμᾷ τὸν εὐτελῆ.. τὸν δὲ ἀγαθὸν..)· || δθ. κ. συγκρ. τοῦ ἀρείων, **ἀρειότερος:** Θέογν.545 **τῷ δὲ δικαίῳ τῆς εὐεργεσίας οὐδὲν ἀρειότερον·** πρβλ. κ. ἄριστος· 3) ὡς οὐσ. **ἀρείονες** (οἱ) εἶδος κοχλίου ἢ λείμακος (γυμνοσιάλαγκα): Αἰλ.ΖΙ 10,9.

ἀρέκα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **φοινικωδῶν** ἰθαγενὲς τῶν ἰνδομαλαισικῶν χωρῶν, κοσμητικὸν καὶ ἄλλως χρήσιμον.

ἀρεκαΐδίνη ἢ ἀρεκαΐνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἀλκαλοειδὴς οὐσία ἐνυπάρχουσα εἰς τὰ κάρυα τοῦ φυτοῦ ἀρέκα, ἐξ ἧς ἐν Ἰνδίαις καὶ Κίνᾳ παρασκευάζεται τὸ **βετέλ,** ἤτοι πολτός τις ὅστις ξηραινόμενος χρησιμοποιεῖται πρὸς μάσησιν.

ἀρεκίνεια (τὰ) νεώτ. βοταν. φυλὴ φυτῶν τῆς ὑποδιαιρέσεως τῶν κηροξυλομόρφων τῆς οἰκογεν. τῶν **φοινίκων** ἢ **φοινικωδῶν.**

ἀρεκίνη (ἡ) νεώτ. χημ. κ. **ἀρεκολίνη** βλ. λ.

ἀρεκιπίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν περιέχον πυριτικὸν καὶ ἄλλα ὀξέα.

ἀρεκολίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἀλκαλοειδὲς εὑρισκόμενον εἰς τὰ κάρυα τοῦ φυτοῦ ἀρέκα, ἐλαιῶδες, ἄχρουν καὶ ἄοσμον, ἰσχυρᾶς ἀλκαλικῆς ἀντιδράσεως.

ἄρεκτος-ον ποι. ἀ. ἄρρεκτος ἀτέλεστος, ἀσυμπλήρωτος, μὴ ἢ μήπω πραχθεὶς ἢ συντελεσθείς: Ἰλ.Τ 150 **ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον,** Σιμων.άπ.69.

ἀρέλεγος (ὁ) δημ. κ. **ἀρήλογος** κ. **ἀρηλόγος** κ. **ἀριολόγος** μέγα κόσκινον ἔχον μεγαλυτέρας τοῦ συνήθους καὶ ἀραιότερον διατεταγμένας ὀπάς, χρησιμοποιούμενον διὰ τὸν **ἐκσκυβαλισμὸν** τοῦ σίτου ἢ τοῦ ἀραβοσίτου **εὐθὺς** μετὰ τὸ λίκμισμα· || ὁμ. κόσκινον **ἔχον** μικροτέρας πως ὀπὰς χρήσιμον διὰ τὸν πρὸ τοῦ ἀλέσματος καθαρισμὸν (ἀπόρριψιν τοῦ χώματος καὶ τῶν **σκυβαλιδίων**) σίτου, κριθῆς ἢ ἀραβοσίτου.

ἀρένα (ἡ) μσν. κ. δημ. (λατ.) στίβος θηριομαχιῶν καὶ ταυρομαχιῶν.

ἀρεναρία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **καρυοφυλλοειδῶν,** ἀ. ἀμμόφυτον.

ἀρενδαλίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. παλαιοτέρα ὀνομασία τοῦ ὀρυκτοῦ ἐπιδότου βλ.λ.

ἀρενία (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ζωνοσκωλήκων τῆς οἰκογενείας **τῶν γλυμενιδῶν.**

ἀρενίγειος (ἡ) νεώτ γεωλ. κ. ἀρενίγκιος βλ.λ.

ἀρενίγκιος (ἡ) νεώτ. γεωλ. μία τῶν πέντε ἐποχῶν, εἰς ἃς ὑποδιαιρεῖται ἡ ὀρδοβίσιος ὑποπερίοδος τῆς σιλουρίου περιόδου τοῦ παλαιοζωϊκοῦ αἰῶνος, ἀ. σκιντάδιος.

ἀρενικόλας (ὁ) νεώτ. ζῳολ. πολυχαίτης σκώληξ τῆς ὁμοιογενείας **τῶν ἀρενικολιδῶν.**

ἀρενικόλη (ἡ) νεώτ. ζῳολ. ἀ. ἀρενικόλας βλ. λ.

ἀρενικολίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. ὁμοιογένεια σκωλήκων πολυχαιτῶν.

ἀρέντα (ἡ) μσν. κ. δημ. κ. **ρέντα** ὁ δρόμος, τὸ τρέχειν δρομαίως, τὸ τρέξιμον· || ἐπὶ κονταροχτυπήματος βλ.λ., τὸ δρομαίως ἐφορμᾶν· 2) ἐπίρρ. δρομαίως: **πήγαινε ἀρέντα·** 3) προστ. τοῦ ρ. **ἀρεντεύω** βλ.λ., τρέξε ταχέως.

ἀρεντάτος-η-ο δημ. δρομαῖος: φρ. **πῆγε τρεχάτος κι' ἀρεντάτος,** ἐπὶ τῶν προώρως καὶ ἀδοκήτως ἀποθνησκόντων.

ἀρεντεύω δημ. πορεύομαι δρομαίως, τρέχω, σπεύδω, συνήθ. ἐν προστ. **ἀρέντα** = σπεῦσον.

ἀρεντίζω δημ. ἀρεντεύω βλ. λ.

ἀρένω κ. **ἀρέζω** δημ. ἀρέσκω βλ. λ.

ἀρεογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ περιγραφὴ τῆς ἐπιφανείας τοῦ πλανήτου Ἄρεως.

ἀρεογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀρεογραφίαν βλ. λ.

ἀρεόδα (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων λεπιδοπτέρων τῆς ὁμοιογενείας τῶν **πεταλοκερώτων.**

ἀρεοκεντρικός-ή-όν νεώτ. ἀστρον. ὁ ἔχων τὸν πλανήτην Ἄρην ὡς κέντρον ἢ ἀρχήν: **ἀρεοκεντρικὸν μῆκος.**

ἀρεόλη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. σκευασία χρησιμοποιουμένη ὡς θεραπευτικὴ κατὰ τῆς βλεννορροϊκῆς οὐρηθρίτιδος.

ἀρέομαι ἰων. ἀντὶ ἀράομαι, ἀρῶμαι βλ.λ.· 2) ποι. μέλλ. τοῦ **αἴρομαι** θὰ κερδήσω, θὰ νικήσω.

ἀρεομανής-οῦς-ές νεώτ. πολεμοχαρής.

ἀρεοπαγίτης (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. κ. ἀρειοπαγίτης, δ.γρ. (π.ΨΔημ., Διογ.Λ κ.Σουΐδ. κ. **ἀρεωπαγίτης** ὁ ὢν μέλος τῆς **ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ** ἢ **ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλῆς,** ἤτοι τοῦ ἀνωτάτου ἐν τῇ ἀθηναϊκῇ πολιτείᾳ δικαστηρίου δημοσίου δικαίου, περιορισθέντος κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀκμῆς εἰς τὴν **ἐκδίκασιν** τῶν φονικῶν ὑποθέσεων καὶ εἰς τὴν ἐποπτείαν **καὶ** τὸν ἔλεγχον τῆς διαγωγῆς τῶν πολιτῶν, εἶτα δὲ κατὰ τὴν παρακμὴν τῆς ἀθηναϊκῆς δημοκρατίας ἀναλαβόντος καὶ ἄλλην περὶ τὰ ἐκπαιδευτικὰ ἰδίως καὶ τὰ ἀστυνομικὰ δικαιοδοσίαν βλ.λ.· 2) ἐν ἐπιθ. χρ. παροιμιωδῶς, ὁ σκυθρωπὸς ἢ ὁ σιωπηλός· Ἡσ. «ὁ δικάζων καὶ σιωπῶν δι' ὅλου κατ' ἀνάγκην»· Σουΐδ. «ἀρεοπαγίτης, ἐπὶ σκυθρωπῶν καὶ ὑπερσέμνων καὶ σιωπηλῶν»: παροιμ. **Ἀρεοπαγίτου στεγανώτερος** (Ἀλκίφρ.1,13) ἢ **σιωπηλότερος** (Θεμίστ. 263 Α)· 3) προσηγορία τοῦ Ἐπισκόπου Ἀθηνῶν Ἁγίου Διονυσίου· 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνώτατος ἐν τῇ δικαστικῇ ἱεραρχίᾳ βαθμός, ὃν ἔχουσιν οἱ ἀποτελοῦντες τὸν νεώτ. Ἄρειον Πάγον, ἀλλαχοῦ λεγ. **ἀκυρωτικὸν δικαστήριον,** δικάζοντα μετ' ἀναίρεσιν βλ.λ. ἢ ἐν εἰδ. περιπτώσεσι μετὰ αἴτησιν καὶ ἀποφαινόμενον κυρίως μὲν ἐπὶ νομικῶν ζητημάτων (ἑρμηνείας τοῦ νόμου, ἁρμοδιότητος κτλ.), κατ' ἐξαίρεσιν δὲ καὶ ἐξ εἰδικῆς δικαιοδοσίας ἀποφαίζοντα τελειωτικῶς καὶ κατ' οὐσίαν.

ἀρεοπαγιτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον ἢ εἰς τοὺς ἀρεοπαγίτας βλ.λ.) κ. 2): Στράβ.6,620 **τῶν ἀρεοπαγιτικῶν νομίμων,** - **οἱ ἀρεοπαγιτικοὶ μισθοί·** 2) τίτλος λόγου τοῦ ῥήτορος Ἰσοκράτους.

ἀρεοπαγῖτις βουλή μτγν. ἀ. ἡ **ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ** ἢ **ἐξ Ἀρείου Πάγου Βουλὴ** ἢ **Ἀρεία Βουλὴ** τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον **ἀρεοπαγιτῶν** βλ.λ.).

ἄρεος-ον ποι. **ἄρειος** βλ.λ. : Πίνδ.Ν 9,97 **ἀρέα** | κρήνη | ἡ πηγή τοῦ Ἄρεως.

ἀρεός (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν δρῦς ἢ **ἀρία**, ἀ. ἀριά, ἀριός, ἀσίλακας.

ἀρεσειά (ἡ) δημ. κ. **ἀρεσιά** βλ.λ.

ἄρεση (ἡ) δημ. κ. **ἀρεσιά** βλ.λ.

ἀρεσιά (ἡ) δημ. ἀρέσκεια, εὐχαρίστησις, ἱκανοποίησις, ἰδίᾳ ἐν τῇ φρ. **τῆς ἀρεσιᾶς**, τοῦ γούστου, τῆς ἀρεσκείας : δ.τραγ. **τὸ τί τραγούδι νὰ σοῦ πῶ καὶ νά 'ν' τῆς ἀρεσιᾶς σου**, Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ. 100,21 **ἂν ἔχῃς πρᾶμα τσ' ἀρεσιᾶς καὶ πρᾶμα τοῦ χεριοῦ της.**

ἀρεσίπονον Ἡσ. « σύμμετρον, ἀρέσκον ».

ἄρεσις-εως (ἡ) Ἐπιγρ. τὸ ἐν εὐνοίᾳ εἶναι, ἡ ἀρεσιὰ βλ.λ. : **ἀπόδειγμα τῆς πρὸς τὴν πόλιν ἀρέσεως.**

ἀρέσκεια (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. δημ. **ἀρεσκ(ε)ιά** κ. **ἀρεσιά** ὑπηρετικὴ προθυμία πρὸς τὸ ἀρέσκειν τινί, κολακεία εἰς πρόσκτησιν εὐνοίας, γαλιφιά : Ἀριστλ. Ἠθ.Ε 1221 Α,8, Θεόφρ.Χαρ.5 **ἡ δὲ ἀρέσκειά ἐστι μέν, ὡς ὅρῳ περιλαβεῖν ἔντευξις οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίστῳ ἡδονῆς παρασκευαστική**, Ἀθήν.6,255 Α **ταύτην δὲ τὴν κολακείαν τινές, ἐκτρέποντες τοὔνομα, ἀρέσκειαν προσαγορεύουσιν**, Πολύβ.31,26,5 **πᾶν γένος ἀρεσκείας προσφερόμενος** | κάθε λογῆς γαλιφιά |· 2) ἐν ἀγαθῇ σημ., χαριεντισμός, κομψότης τρόπων ἢ λόγων, χαριτολογία : Διογ.Λ Πυθαγ.8,20 **ἀπείχετο καταγέλωτος καὶ πάσης ἀρεσκείας, οἷον σκωμμάτων καὶ διηγημάτων**· || ἡ καλή, ἡ προσήκουσα, ὅθεν καὶ ἡ ἠθικῶς ἀρεστὴ συμπεριφορά : Φίλ.1,168 **τὴν πρὸς θεὸν καὶ ἀρετὴν ἀρέσκειαν**· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. **ἀρεσκ(ε)ιά**, τὸ ἀρέσκον τινί, τὸ προκαλοῦν εὐχαρίστησιν αὐτοῦ, τὸ προτιμώμενον ὑπ' αὐτοῦ, τὸ γοῦστο του, ἐκεῖνο ποὺ εἶναι τοῦ κεφιοῦ του· || κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ κατ' ἐκλογήν : Θεόφρ.Χαρ.5 **εὐθέως ἡρμόσατο πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως ἀρέσκειαν**, - **ἐνήργησα**, - **ἐξέλεξα κατ' ἀρέσκειαν**, - **ἐκ τοῦ καταλόγου** | φαγητῶν | **τρία κατ' ἀρέσκειαν** | κατ' ἐκλογὴν τοῦ πελάτου |, - **ὁ τυρὸς κατ' ἀρέσκειαν** | ὅσον ὁ πελάτης θέλει |, - φρ. συνήθ. ἐν ἐμπορικοῖς λογαριασμοῖς, γραμματίοις ἢ συναλλαγματικαῖς : **δι' ἐμπορεύματα τῆς τελείας ἀρεσκείας σας**· || δημ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ εὔχρ. κατὰ γεν. **τῆς ἀρεσκ(ε)ιᾶς** συνήθ. μετ' ἐγκλ. κτητ. ἀντων. | μου, σου, του | : **τὸ σπίτι εἶναι τῆς ἀρεσκ(ε)ιᾶς μου**, - **πῆρε γυναῖκα τῆς ἀρεσκ(ε)ιᾶς του**· σπαν. ἐν ὀνομ. ὡς ἐν τῇ παροιμ. : **μεγάλ' ἡ ἀρέσκ(ε)ια τῆς δουλιᾶς λαφρὺς κι ὁ κόπος εἶναι** | τὸ εὐχαρίστως ἀναλαμβανόμενον ἔργον δὲν καταπονεῖ |· 4) μτγν. κ. μσν. ἐν πληθ. **ἀρέσκειαι** (αἱ) δοξασίαι, ἰδίως αἱ αὐθαίρετοι, προλήψεις : Φίλ.2, 191 **αἱ ἀρέσκειαι τῶν πολλῶν**, Δημήτρ. ὁ Λάκων 1012 **τὰ ταῖς κεναῖς τῶν σοφιστῶν ἀρεσκήαις** | sic | **ὑπεναντία**· 5) δημ. εἰδ. **ἀρεσκ(ε)ιὰ** βλ.λ.

ἀρεσκ(ε)ιά (ἡ) δημ. κ. **ἀρεσιά** ἡ ἀρέσκεια βλ.λ.3) : δ.τραγ. **τραγούδι νὰ 'πῶ, ἄρχοντες, καὶ νά 'ν' τῆς ἀρεσκειᾶς σας**· 2) ὁ εἰς διπλοῦν συνήθ. ὑπογραφόμενος ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ καὶ τοῦ γαμβροῦ κατάλογος τῶν προικῴων ἱματισμοῦ, σκευῶν καὶ ἐπίπλων· || κ. γεν. ἡ παλαιότερον δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου συνομολογουμένη πρᾶξις προικίσεως, τὸ προικοσύμφωνον.

ἀρέσκευμα (τὸ) μτγν. κολακεία, καλόπιασμα : Πλούτ.Δημητρ.11 **οὗτος γὰρ ἦν ὁ τῶν σοφῶν τούτων καὶ περιττῶν καινουργὸς ἀρεσκευμάτων.**

ἀρεσκεύομαι μτγν. κάμνω ὑπερβολικὰς φιλοφρονήσεις, ἐπιδιώκω διὰ κολακείας νὰ γίνω ἀρεστός : Πλούτ.2,4 D **οἱ μὲν ταῖς τῶν ἀρεσκευομένων ἡττώμενοι κολακείαις.**

ἀρεσκευτικός-ή-όν μτγν. **κολακευτικός** : Μ Ἀντων.1,16.

ἀρεσκόντως κ. νεώτ. πρὸς ἀρέσκειαν βλ.λ., κατὰ τρόπον ἀρέσκοντα, ἀρεστῶς : Εὐρ.ΙΤ 463 **εἴ σοι τάδ' ἀρεσκόντως πόλις ἥδε τελεῖ**, Ξεν.Οἰκ. 11,19 **ἀρεσκόντως γέ μοι ταῦτα ποιεῖς.**

ἄρεσκος-ον κ. μσν. ὁ παντοίοις τρόποις, συνήθως γελοίοις, προσπαθῶν νὰ εἶναι ἀρεστός τινι, ὁ ἀλόγως ἐπαινῶν καὶ ἀσκόπως φιλοφρονούμενος τινὰ διὰ νὰ εἶναι εἰς αὐτὸν εὐχάριστος, ὁ ψευδοκόλακας : Ἀριστλ.Ἠθ.1108 Α 28 **ἐν δὲ ταῖς ὁμιλίαις καὶ τῷ συζῆν . . οἱ μὲν ἄρεσκοι δοκοῦσιν εἶναι· οἱ πάντα πρὸς ἡδονὴν ἐπαινοῦντες, καὶ οὐδὲν ἀντιτείνοντες, ἀλλὰ δὴ οἰόμενοι δεῖν ἄλυποι τοῖς ἐντυγχάνουσιν εἶναι**· || ὁ πρὸς πάντας ὁμογνωμῶν διὰ νὰ εἶναι αὐτοῖς ἀρεστός, ὁ πρὸς πάντας ἐπιπλάστως, κούφως φιλίαν ἐπιδεικνύμενος: αὐτ.1126 Β 12 **οἱ δὲ πολύφιλοι καὶ πᾶσιν οἰκείως ἐντυγχάνοντες, οὐδενὶ δοκοῦσιν εἶναι φίλοι, πλὴν πολιτικῶς, οὓς καλοῦσιν ἀρέσκους**, Εὐστ.Πονημ. 89,94 **οὐδὲ μὴν ἐπίσης ἅπασιν ὡς ἐς φιλίαν ἀδιακρίτως προσφέρομαι ἀρέσκου δίκην**· 2) **ἄρεσκος** (ὁ) ὡς οὐσ. ἡ εὐθεῖα ῥάβδος, ἣν συνθηματικῶς ἔφερεν ἐν ταῖς ἀρχαίαις κωμῳδίαις ὁ ὑποδυόμενος τὸν πορνοβοσκόν, τὸν μαστρωπὸν τὸν ρουφιάνο : Πολυδ.1,120 **πορνοβοσκοὶ δὲ χιτῶνι βαπτῷ καὶ ἀνθινῷ περιβολαίῳ ἤσθηνται, ῥάβδον εὐθεῖαν φέροντες· ἄρεσκος καλεῖται ἡ ῥάβδος**· || Ἡσ. γεν. ἡ ῥάβδος τῶν ἠθοποιῶν ἐν κωμῳδίᾳ « ἄρεσκος ἡ διδομένη ῥάβδος τοῖς κωμικοῖς ».

ἀρέσκω κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **ἀρέσω** βλ.λ. κ. **ἀρέζω**, μέσ. κ. παθ. **ἀρέσκομαι**, παρατ. **ἤρεσκον**, μέλλ. **ἀρέσω** κ. ἐπ. **ἀρέσσω**, ἀόρ. **ἤρεσα** κ. ἐπ. **ἄρεσσα**, παρακ. **ἀρήρεκα**, μέσ. μέλλ. **ἀρέσομαι**, ἐπ. **ἀρέσσομαι**, ἀόρ. **ἠρεσάμην**, παθ. **ἠρέσθην** (ἡ εὐκτ. **ἀρεσθείη** ἐν μέσ. σημ.) π. ποι. μετὰ προσωπ. ὑποκειμ. ἐπαναρμόζω τὰ διεστῶτα, δι' ὑπ' ἐμοῦ ἐπανορθώσεως ἀποκαθιστῶ τὴν προτέραν ἀγαθήν, ὁμαλὴν κατάστασιν, ὅθ. κ. ἐπανορθῶ τὸ ὑπ' ἐμοῦ γενόμενον ἄτοπον ἢ ἄδικον, συμβιβάζω τὰ πράγματα, τὰ διακανονίζω, τὰ συνταιριάζω : Ἰλ.Ι 120 **ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα** | σχόλ. « εἰς ἀρέσκειαν ἐλθεῖν φιλοφρόνως » |· κ. μέσ. ἐν τῇ αὐτ. σημ. : Ἰλ.Ξ 526 **τὰ δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθ'** | θὰ τὰ συνταιριάξουμε |, αὐτ.Δ 362 **ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθ', εἴ τι κακὸν νῦν εἴρηται** (σχόλ. « ἐν τῷ μετὰ ταῦτα χρόνῳ ἐξιλεωσόμεθα, θεραπεύσωμεν » θὰ τὸ σιάξωμε)· 2) ὁμ. ποι. τὸ μέσ. μετ' αἰτ. προσώπ. κ. δοτ. δηλούσης τὸν τρόπον, τὸ μέσον, ποιοῦμαί τινα φίλιον ἐμοί, ἀνακτῶ τὴν εὔνοιάν τινος, ὅθ. κ. καταπραΰνω τινὰ κ. ἐπὶ θεῶν ἐξιλεῶ : Ὀδ.Θ 396 **Εὐρύαλος δέ ἑ αὐτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσιν καὶ δώρῳ**, Αἰσχ.Ἱκ.655 **τοιγάρ τοι καθαροῖσι βωμοῖς θεοὺς ἀρέσονται**, Ὀρφ.Ἀργ.552 **ἱλασμοῖς ἱεροῖς Γαίης ἀρέσασθε θύγατρα**· 3) κ. νεώτ. μετὰ δοτ. προσ. | νεώτ. μετ' ἐμπροθ. κατ' αἰτ. προσδ. διὰ τῆς **εἰς** ἢ κ. ἀπολ. ὡς τὸ δημ. ἀρέσω βλ.λ. |, εἶμαι ἢ γίνομαι ἀρεστός, εὐχάριστος, εὐδοκιμέω, εὐαρεστῶ : Ἡρ.3,142 **οὐ γάρ μοι Πολυκράτης ἤρεσκε δεσπόζων**, Σοφ.Ἀντ.75 **πλείων χρόνος, ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω**, - **ὁμιλεῖ διὰ νὰ ἀρέσῃ εἰς τοὺς πολλούς**· || κ. μέσ. ἐν τῇ αὐτ. σημ. : Ἡρ.6,128 **μάλιστα τῶν μνηστήρων ἠρέσκοντο [αὐτῷ] οἱ ἀπ' Ἀθηναίων ἀπιγμένοι**· || κ. ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεως ἢ ἐνεργείας : Ἡρ.8,58 **κάρτα οἱ ἤρεσε ἡ ὑποθήκη**, Ἰσοκρ. Εἰρ.159 **ἀρέσκοντας ὑμῖν λόγους ἐροῦσι** | τῆς ἐννοίας ἐν ὀμφ. τοῖς παραδείγμ. προσχωρούσης εἰς τὴν ἑπομ. 4) σημ. |, - **ἡ κολακεία ἀρέσκει εἰς τοὺς πολλοὺς** (εὐαρεστεῖ τούς . .)· κ. ἀπολ. **ὁ σεμνὸς ἀρέσκει**, - **κηρύττων φροντίζει νὰ ἀρέσκῃ**· || διατελῶ **εἰς** τοὺς πολλοὺς ἀγαπητός, εἶμαι δημοφιλής : Λυσ.19,13 **τῇ τε πόλει ἔν γε τῷ τότε χρόνῳ ἀρέσκοντος**· || π. ἀττ. κ. μετ' αἰτ.

προσώπ. : Εὐρ.Ἱππ.185 οὐδέ σ' ἀρέσκει τὸ παρόν, Σοφ.ΑΪ.584 οὐ γὰρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη· 4) κ. νεώτ. (δημ. ἀρέσω βλ.λ.), ἐν ὁμ. συντάξει, εὑρίσκω τι τῆς ἀρεσκείας μου, τῆς ὀρέξεώς μου, τοῦ γούστου μου, εὐχαριστοῦμαι ἐξαιρέτως καὶ κατὰ προτίμησιν ἔκ τινος : Σοφ. Ἀντ.211 σοὶ ταῦτα ἀρέσκει (σὲ σένα αὐτὰ ἀρέσουν, αὐτὰ σ' εὐχαριστοῦν), Ἀριστφ.Ἱππ.1311 ἵν' ἀρέσκῃ ταῦτα τοῖς Ἀθηναίοις (γιὰ νά 'ναι τῆς ἀρεσκειᾶς, τοῦ γούστου, τῶν Ἀθ.)· ‖ συνήθ. κ. νεώτ. ἀπροσ. ἀρέσκει, ἤρεσκε, ἤρεσε, μετὰ δοτ. προσώπ. ἢ ἀπολ. : Ἄλεξις π. Ἀθην.6,223 F οὐκ ἀρέσκει σοι τρέφειν, Ἐπιγρ. ἀρέσκει .. Δελφῶν εἶναι, - μοὶ ἀρέσκει νὰ γελῶ· ‖ τὸ μεσ. ἐμπροσωπ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ., συνηθέστ. κ. ἐν τῇ νεωτ. : Ἡρ.3,34 οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ κρίσει, Πλάτ.Θεάγ. 127 B εἰ οὗτος ἠρέσκετο τῇ σῇ συνουσίᾳ, Ἀριστλ. Ἠθ.9 μήτ' ἀρεσκόμενοι τοῖς αὐτοῖς μήτε χαίροντες καὶ λυπούμενοι, - ἀρέσκεται εἰς τὸν χορόν, - ἠρέσκετο εἰς τὴν μελέτην, - εἰς τὴν ἀργίαν (εὕρισκεν εὐχαρίστησιν)· ‖ εἰδ. συνήθ. ἐν τῇ νεωτ. τέρπομαι πράττων τι : ἀρέσκεται νὰ στιχουργῇ, - νὰ πειράζῃ τοὺς ἄλλους, - νὰ ἱππεύῃ, - ἀρέσκεσαι εἰς τὴν πολυλογίαν, - εἰς τὴν συναναστροφὴν σοβαρῶν ἀνθρώπων, - εἰς τὰ γλυκίσματα· 5) κ. νεώτ. ἐγκρίνω τι, τὸ εὑρίσκω, τὸ βλέπω καλόν, ἱκανοποιοῦμαι ἀπὸ κάτι : Ἡρ.3,40 ἐμοὶ αἱ σαὶ μεγάλαι εὐτυχίαι οὐκ ἀρέσκουσι (δὲν τὶς βλέπω μὲ καλὸ μάτι, ὡς ἐν τῇ σημ. ταύτῃ τὸ δημ. οἷον δὲν μ' ἀρέσει ὁ βῆχας σου, δὲν μ' ἀρέσουν οἱ δουλιές του, - τὰ καζάντια του), Θουκ.4,121 οἷς πρότερον μὴ ἤρεσκε τὰ πρασσόμενα (δὲν ἦσαν τῆς ἐγκρίσεώς των, δὲν εὕρισκον καλὰ τὰ πραττόμενα), - δὲν μοὶ ἀρέσκουν αἱ τόλμαι του· ‖ κ. μέσ. παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Ἡρ.9,66 Ἀρτάβαζος αὐτίκα οὐκ ἠρέσκετο κατ' ἀρχὰς λειπομένου Μαρδονίου ἀπὸ βασιλέως (δὲν ἔβλεπε μὲ καλὸ μάτι τὸ ὅτι ὁ Μ.)· ‖ κ. παθ. ὁμ. : Θουκ.1,129 καὶ τοῖς λόγοις τοῖς ὑπὸ σοῦ ἀρέσκομαι· μτγν. κ. κατ' ἀόρ. (ἔχοντα ἄ. κ. μέσ. σημ.) : Ἰώσ.ΑΙ 1,12 ἠρέσθη τῇ γνώμῃ, Παυσ.2,13,8 ἀρεσθεὶς τῷ πώματι· 6) μέσ. κορέννυμι, χορταίνω, τὸ δημ. φχαριστιέμαι : Ἡσίοδ.ἀπ.255 φρένας ἀρέσαντο αἵματος ἀνδρομέοισι (χόρτασαν, φχαριστήθηκαν αἷμα)· 7) ἀρέσκει, ἤρεσε ἀπροσώπ. κεῖται καὶ πρὸς δήλωσιν τῆς γνώμης ἢ ἀποφάσεως δημοσίου τινὸς σωματείου ἀντὶ τοῦ δοκεῖ ἔδοξε : Ἡρ. 8,19 ταῦτα ἤρεσέ σφι ποιέειν· 8) ἐν τῇ μτχ. ἐνεστ. τὸ οὐδ. τὸ ἀρέσκον κ. ἰδίᾳ τὰ ἀρέσκοντα, τὰ κατὰ τὴν κρίσιν ὑπό τινος προτιμώμενα, δοξαζόμενα, διδασκόμενα, αἱ πίστεις ἢ αἱ δοξασίαι : Πλούτ.τίτλ.βιβλίου περὶ τῶν ἀρεσκόντων τοῖς φιλοσόφοις, Εὐστ.σχόλ.Ἰλ.5,37 διορθωσάμενοι κατὰ τὸ ἐκείνοις ἀρέσκον· ‖ ἐπὶ προσ. ἀρέσκων (ὁ) εὐάρεστος, δημοφιλής : ἀρέσκων τῇ πόλει.

ἄρες-μάρες δημ. ἐν τῇ φρ. ἄρες μάρες κουταμάρες παρήχησις ἐπιθετική, καθ' ἑαυτὴν ἄνευ ἐννοίας, ἀλλ' ἐν τῇ συνεκφορᾷ ἐντατικὴ ἢ χαρακτηριστικὴ τῆς σημ. τοῦ κουταμάρες, ἀνοησίαι πολυλόγως ἢ ἐν συμφυρμῷ ἐκφρασθεῖσαι· ἄ. ἡ φρ. κ. ἄρες νάρες κουκουνάρες.

ἀρέσμιον (τὸ) ἀμοιβή, γέρας, μισθὸς τῶν ἱεροταμιῶν βλ.λ. : λαμβανέτω δ' ὁ ἱεροταμίας ἀρέσμιον ὃ τοὶ ἄρχοντες ἐλάμβανον, ἡμιμναῖον καὶ τῶν χοῶν τὸ ἐπιβαλὸν τῷ ἱεροταμίᾳ.

ἄρες νάρες δημ. κ. ἄρες μάρες βλ.λ.

ἀρεσούμενος-η-ο δημ. κ. ἀρεζούμενος ὁ ἀρεστός τινι, ὁ εὐπρόσδεκτος, ὁ τῆς ἀρεσκείας τινος, ὁ τῆς προτιμήσεως αὐτοῦ : ἀρεσούμενη δουλιὰ (ἡ εὐχάριστος), - ἀρεσούμενο νησὶ (τὸ κοινῶς ἀρέσκον), - ἀρεσούμενη παρέα του (ἡ ηυοτιμωμένη ὑπ' αὐτοῦ)· ‖ κ. ἀπολ. ὁ περιζήτητος : φρ. ἀρεσούμενος γαμπρός· ‖ τὸ οὐδ. ἀρεσούμενο (τὸ) ἡ ἀρέσκεια βλ.λ.3), τὸ ἀρέσκον τὸ γοῦστο : παροιμ. τ' ἀρεσούμενο τ' ἀνθρώπου, τὸ καλύτερο τοῦ κόσμου.

ἀρεστά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀρεστόν, μεθ' ἱκανοποιήσεως, εὐχαρίστως : Σάρρ.μτφρ. Εὐρ.Ἱππ.987.. γιατὶ οἱ ἀσήμαντοι | μέσ' στοὺς σοφούς, στὸν ὄχλο πιὸ ἀρεστὰ μιλοῦν.

ἀρέσται Ἐπιγρ. ἀντὶ ἀρέσθαι, λαβεῖν : Ἐρβέρντεν ἐν λ.

ἀρεστήρ (ὁ)-ῆρος Ἐπιγρ. πλακοῦς προσφερόμενος τοῖς θεοῖς ὡς ἱλαστήριος προσφορά : Πολυδ.6,76, Ἡσ. « πέμμα πρὸς θυσίαν » : Ἐπιγρ. Ἡλίῳ ἀρεστῆρ(α) κηρίον· 2) ἀρεστῆρες (οἱ) ἱερατική τις ἀρχὴ παρὰ Φωκεῦσιν.

ἀρεστήριος-(α)-ον μτγν. ὁ ἀρεστός, εὐχάριστος· ‖ εἰδ. ἐπὶ θυσιῶν ἐξιλαστήριος : Διον.Ἁλ. 1,67 θυσίαις ἀρεστηρίοις· ‖ ὡς οὐσ. ἀρεστήριον (τὸ) Ἡσ. « ἱερεῖον καὶ θῦμα ».

ἀρεστής (ὁ) ὁ ἀρεστήρ βλ.λ.1) : EM 138,57.

ἀρεστία (ἡ) μτγν. εὐαρέσκεια, τέρψις : Ἀμμων. 146 ἡδονὴ δὲ ἐκ ψυχῆς ἀρεστία (ἀμφ.).

ἀρέστο δημ. (ἰταλ.) ἐπίρρ. εἰς τὴν φυλακήν : τόνε βάλανε ἀρέστο (τὸν ἐφυλάκισαν).

ἀρεστός-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ὅστις ἀρέσκει ὁ εὐχάριστος, ἐπὶ προσ. κ. ἐπὶ πραγμ. : Σοφ.Ἀντ. 500 ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων ἀρεστὸν οὐδέν, - εἶναι τοῖς πᾶσιν ἀρεστός, - ἀρεστὸς ὁ λόγος σου· ‖ ἀγαπητός, προσφιλής : Ξεν.ἀπ.5,11,10 ἀρεστοὶ σοὶ εἰσιν οἱ φίλοι· ‖ συμπαθής, ἐν εὐνοίᾳ ὤν : Πλούτ.Ἀντ.9 ταῖς δὲ χρηστοῖς οὐκ ἦν ἀρεστός, - δὲν μοῦ εἶναι ἀρεστός· 2) Ἐπιγρ. ἐπαρκής, ἱκανοποιητικός, ὁ κατ' ἀρέσκειάν τινος ὢν ἢ παρεχόμενος : οἶνον παρέχειν ἀρεστός· 3) μτγν. ἀρεστὸν (τὸ) ὡς οὐσ. ἀπόφασις, ψήφισμα, δόγμα.

ἀρεστῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀρέσκοντα, εὐαρεστοῦντα, προκαλοῦντα τινὶ ἢ τοῖς ἄλλοις εὐχαρίστησιν : Ἡρ.6,129 ἑαυτῷ μὲν ἀρεστῶς ὀρχέετο, Ἐπίκτ.1,13,1 ἐσθίειν ἀρεστῶς τοῖς θεοῖς, - ὡμίλησεν ἀρεστῶς εἰς τὸ πλῆθος.

ἀρέσχαι Ἡσ. « κλήματα, βότρυες ».

ἀρέσω δημ. κ. ἀρέζω, μέσ. (σπαν.) ἀρέζομαι, παρατ. ἄρεσα, ἐν χρ. κ. ὡς ἀόρ. κ. ἄρεζα, μέσ. ἀρεζόμουν, μτχ. ἐνεστ. ἐν ἐπιθ. χρ. ἀρεζούμενος κ. ἀρεσούμενος βλ.λ., ἐπὶ προσώπ. κ. ἐπὶ πραγμ., ἀπολύτως ἐκφερόμενον, φαίνομαι, καθίσταμαι ἀρεστός, εὐδόκιμος, διατελῶ, προξενῶ ἐξ ἐμαυτοῦ εὐχαρίστησιν, εὐαρέσκειαν, τέρψιν, προκαλῶ, ἐπισύρω συμπάθειαν, εὔνοιαν, ἀγάπην, ἐκτίμησιν : τὸ κορίτσι αὐτὸ ἀρέσει, - ἄρεσε ὁ καινούργιος ψάλτης, - ἡ παράσταση, - τὸ χουζοῦρι, - ξέρεις πῶς ν' ἀρέσῃς, - ἡ παλληκαριὰ πάντα ἀρέσει, - ἄρεσαν τὰ λόγια σου· 2) τριτοπροσώπως μετὰ γεν. εἶναί τινα ἢ τι τῆς ἀρεσκείας, τῆς ὀρέξεως, τῆς προτιμήσεώς τινος : μ'(οῦ) ἀρέσει ἡ καλοπέραση, - ὁ γείτονας, - ἡ τάξη, - τοῦ κοσμάκη τ' ἀρέσουν τὰ φουσκωμένα λόγια, - φρ. μοῦ ἀρέσει ὁ λόγος σου (ἡ γνώμη ἢ ἡ πρότασίς σου), - τοῦ (συνηθέστ. τῆς) ἀρέσουν τὰ ξινά (ρέπει πρὸς ἐρωτικὰς οὐχὶ νομίμους σχέσεις), παροιμ. ποὺ πάει ν' ἀρέσῃ καθενοῦ δὲν εἶναι φίλος κανενοῦ, - σὰ σ(οῦ) ἀρέσ' ἡ τεμπελιά, συνήθα καὶ τὴν πεῖνα· ‖ κ. μετ' αἰτ. μετὰ τῆς εἰς ὡς ἐν τῇ νεωτ. βλ. ἀρέσκω 3) : παροιμ. σ' ἄλλους ἀρέζ(ει) ἡ ψαλτικὴ καὶ σ' ἄλλους τὸ τραγοῦδι· ‖ κ. τὴν αὐτ. σύνταξιν ἢ μετὰ τοῦ νὰ κ. ὑποτ. κ. τὸ ἀρέζομαι (=ἀρέσκομαι) : ἀρεζόμαστε νὰ ξεφαντώνουμε τὰ Σαββατόβραδα, - καὶ τὸν παλιὸ καιρὸ ἀρεζόνταν οἱ γυναῖκες στὰ φτιασιδώματα· ‖ τὸ ἀρέζομαι ἐνίοτε κ. μεθ' ἁπλῆς αἰτ. : παροιμ. ἀρεζόταν ὁ παπᾶς τὰ κόλλυβα κι ὅλο γιὰ συχώρια μίλαγε· 3) ὁμ. τριτοπροσώ-

πως μετὰ γεν. προσωπικ. ἢ ἀναφορ. ἀντωνυμίας ἐν σημ. τοῦ θέλω, ἀξιῶ, ἀπαιτῶ: φρ. **ἔτσι μ' ἀρέσει** (οὕτω θέλω), - **ἔτσι τ' ἀρέσουν τοῦ ἀφεντικοῦ οἱ δουλιές** (οὕτως ἀξιοῖ νὰ γίνεται ἡ ἐργασία)· ‖ παροιμ. **σὰ σ' ἀρέσει μπάρμπα Λάμπρο ξαναπέρν' ἀπὸ τὴν Ἄντρο** (ἐπὶ παθόντων ἢ πρὸς σωφρονισμὸν τιμωρηθέντων)· 4) ὁμ. τριτοπρ. μετὰ γεν. ὡς ἀνωτ. συγκατατίθεμαι, συμμορφοῦμαι εἴς τι, στέργω: **ὁποιου δὲν τ' ἀρέσει ἂς πάῃ καλιά του** (ὅστις δὲν συμμορφοῦται, δὲν στέργει..)· 5) ἡ μτχ. τοῦ ἀρέζομαι, ἀρεζούμενος, ἀρεσούμενος βλ.λ.

ἀρέτα (ἡ) δημ. ναυτ. ὀνομασία τῆς τελευταίας πρὸς πρύμνην **δικρόος** βλ.λ.

ἀρεταίνω μσν. ἀρετῶ βλ.λ.· Ἡσ. « ἀρετῶσιν, ἀρεταίνωσιν: Νικήτ.Χων.135 C **οὐκ ἐπιλέγδην τό ἀρεταῖνον.**

ἀρέταιχμος-ον ὁ διὰ τῆς αἰχμῆς κρατῶν, ἰσχύων: Βακχ.16,48.

ἀρεταλογία (ἡ) μτγν. λόγος, δι' ὁμιλίας διδασκαλία περὶ ἀρετῆς: Μανεθ.4,447 **ἐν τ' ἀρεταλογίῃ μυθεύματα ποικίλ' ἔχοντας**· 2) φλυαρία σκωπτικὴ ἢ μωρολόγος περὶ ἀρετῆς· πρβλ. ἀρεταλόγος.

ἀρεταλόγος-ον μτγν. ὁ περὶ ἀρετῆς κατακόρως ὁμιλῶν, φλυαρῶν· ‖ οὐσ. **ἀρεταλόγοι** (οἱ) **πτωχοὶ φιλόσοφοι συνήθως κυνικοὶ ἢ στωϊκοὶ παρὰ τὰς τραπέζας τῶν πλουσίων Ρωμαίων** περὶ ἀρετῆς βωμολοχοῦντες (ἀνάλογοι πρὸς τοὺς μετέπειτα ἐν ταῖς αὐλαῖς γελωτοποιοὺς) καὶ προκαλοῦντες οὕτω τὸν γέλωτα εἰς τοὺς εὐωχουμένους: Λεξ.Φιλοδ.13,21 **τὸν δὲ ποητὴν** (sic) **τὸν ἀγαθὸν συνορίζουσι κατὰ μιμογράφου καὶ ἀρεταλόγου, ἀλλ' οὐ συγγραφέως ἀρετήν.**

ἀρετὴ (ἡ) κ. μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ καθόλου ἀρτία, τελεία σωματικὴ διάπλασις: Ὀδ.Σ 251 **ἐμὴν ἀρετήν, εἶδος τε δέμας τε ὤλεσαν ἀθάνατοι**· ‖ συνεκδ. ἡ ὡραιότης, ἡ ὀμορφιά: Ξεν. ΚΠ 5,1,5 **διήνεγκε δὲ.. πρῶτον μὲν τῷ μεγέθει, ἔπειτα δὲ καὶ τῇ ἀρετῇ**· κ. εἰδ. ἐπὶ μέλους τοῦ σώματος: Πλάτ.Πολ.1,353 **ἀρετὴ ὀφθαλμῶν**· ‖ ἐπὶ τῶν μελῶν καὶ λειτουργιῶν τοῦ σώματος, τελειότης, ἡ ἰδιάζουσα ἱκανότης: Ἰλ.Υ 411 **ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων**· ‖ ὁμ. ἐπὶ ζῴων: Πλάτ.Πολ. 1,335 **ἀρετὴ κυνῶν, ἵππων**· ‖ κ. ἐπὶ πραγμ.: Ξεν. Ἱερ.2,2 **ἐνίκα τῇ τοῦ ἅρματος ἀρετῇ**, Ἀθήν.3,115E **ὁ δὲ κλιβανίτης** (ἄρτος) **πάσαις ταῖς ἀρεταῖς περιττεύει**· 2) ὑπεροχή, ἀνδρεία, γενναιότης, θάρρος: Ἰλ.Ν 277 **ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν**, Ἰλ.Υ 242 **Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε**· ‖ γεν. ἱκανότης, ἀξιωσύνη: Ὀδ.Ρ 322 **ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται εὐρύοπα Ζεύς**· 3) τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀνδρείας, τὸ κατόρθωμα, συνήθ. κατὰ πληθ. **αἱ ἀρεταὶ** αἱ γενναῖαι πράξεις: Ἡρ.9,40 **μάλα ἔσκον οἱ ἀπεδείκνυντο ἀρετάς**· 4) γεν. πνευματικὴ ἀξία, ἱκανότης περὶ τὸ σκέπτεσθαι, τὸ κρίνειν, τὸ ἐκφράζεσθαι: Ὀδ.Μ 211 **ἀλλὰ καὶ ἔνθεν ἐμῇ ἀρετῇ βουλῇ τε νόῳ τε, ἐκφύγομεν**· ‖ συνεκδ. κ. νεώτ. κ. δημ. τὰ προτερήματα, τὰ χαρίσματα ποὺ ἔχει ἕνας: Ὀδ.Ω 197 **σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτήσω ἄκοιτιν**, - **πλήρης ἀρετῶν**, - **ἔχει πολλὲς ἀρετές**· 5) ὑπεροχὴ ἐν τέχνῃ, ἐπαγγέλματι κτλ., ὅθεν **ἀρετὴ σοφιστική, πολιτικὴ** κτλ.: Πλάτ.Πρωτ.322 D **ὅταν μὲν περὶ ἀρετῆς τεκτονικῆς ὁ λόγος**· ‖ γεν. τὸ ἔξοχον, τὸ ἐξαίρετον κ. κατὰ πληθ. **αἱ ἀρεταὶ** αἱ ἔξοχοι ἰδιότητες· 6) ὅθ. ὁ ἐκ τῆς ὑπεροχῆς ἔπαινος, ὑπόληψις: Θουκ. 1,38 **φερούσας εἰς μὲν τοὺς πολλοὺς ἀρετήν**· ‖ ἡ δόξα, ἡ εὐδοξία: Σοφ.Φ 1420 **ἀθάνατον ἀρετὴν ἔσχον**· 7) ἀξίωμα: Ἰλ.Ψ 578 **αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ**· 8) τὸ καθῆκον: Πλάτ.Ἀπ.18 **πείθοντα ἐπιμελεῖσθαι ἀρετῆς**· 9) ἐκδούλευσις, ὑπηρεσία: Θουκ.3,58 **ἀξιοῦμέν γε καὶ θεῶν ἕνεκα.. καὶ τῆς ἀρετῆς τῆς ἐς τοὺς Ἕλληνας καμφθῆναι ὑμᾶς**· 10) προκοπή, εὐδοκίμησις: Ὀδ.Ν 45 **θεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν παντοίην**· 11) μτφ. ἐπὶ τῆς εὐφορίας, γονιμότητος ζῴων κ. χωρῶν: Ἡρ.7,5 **ὡς ἡ Εὐρώπη περικαλλὴς χώρη.. ἀρετήν τε ἄκρη**, Θουκ.1,2 **διὰ γὰρ ἀρετὴν γῆς.. στάσεις ἐνεποίουν**· 12) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν ἠθικῇ σημ. γεν. ἡ ἰδιότης, ἡ ἐκδήλωσις καὶ ἄσκησις ἐνεργείας τοῦ ἀτόμου ἢ σύμφωνος πρὸς τὰς καθιερωμένας ἠθικὰς ἀξίας, κοινωνικάς, θρησκευτικάς, οἰκογενειακάς, προσωπικὰς κτλ.· Ἀριστλ.Ρητ.1,9 « ἀρετὴ δ' ἐστὶ μὲν δύναμις, ὡς δοκεῖ ποριστικὴ ἀγαθῶν καὶ φυλακτικὴ καὶ δύναμις εὐεργετικὴ πολλῶν καὶ μεγάλων καὶ πάντων περὶ πάντα. Μέρη δὲ ἀρετῆς δικαιοσύνη, ἀνδρεία, σωφροσύνη, μεγαλοπρέπεια, μεγαλοψυχία, ἐλευθεριότης, πραότης, φρόνησις, σοφία.. »· ἀντίθ. κακότης, κακία: Ἡσίοδ.Ἔργ.287 **τὴν μέντοι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἔστιν ἑλέσθαι ῥηιδίως· τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν**, Πλάτ.Πολ.500 D **σωφροσύνης τε καὶ δικαιοσύνης καὶ ξυμπάσης τῆς δημοτικῆς ἀρετῆς**, Ἀριστλ.Ὕμν.1 **Ἀρετὰ πολύμοχθε γένει βροτοῖο**, Ἐρωτόκρ.Α 26 **καὶ τὸ θρονὶ τῆς ἀρετῆς κι ὁ ποταμὸς τῆς γνώσης**, - **διεβίωσεν ἐν ἀρετῇ**· ‖ νεώτ. κ. δημ. χρηστότης, ἐντιμότης: **οὐδεὶς ἀμφισβητεῖ τὴν ἀρετήν του**· εἰδ. ἐπὶ γυναικός, ἰδίᾳ νέας, σεμνότης ἠθῶν, ἁγνότης: **κόρη μὲ ἀρετήν**· ‖ κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπιμεριστικῶς περὶ ἑκάστου τῶν συναποτελούντων τὴν ἀρετὴν ἠθικῶν πλεονεκτημάτων, προσδιοριζομένου τούτου ἢ παραθετικῶς δι' ἐπιθέτου ἢ διὰ γενικῆς κτητ.: Πλάτ.Ἀλκ.1,135 A **κυβερνητικῆς ἀρετῆς**, αὐτ.Ἀπ.18 A **δικαστοῦ.. ἀρετή**· συνηθέστ. ἐν τῇ νεωτ. **πολιτικὴ ἀρετή**, - **χριστιανικὴ ἀρ-**, - **ἀρ- σωφροσύνης**, - **ἐπιμελείας**, - **τιμιότητος**· ἐν χρ. κατὰ τὴν σημ. ταύτην κ. ἐν πληθ.: **αἱ ἀρεταὶ τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἐπιεικείας, τῆς φιλανθρωπίας**, φρ. **τῆς διὰ πολλῶν ἀρετῶν κεκοσμημένης** (ἐπαινετικῶς περὶ κόρης) - **δὲν ἔχει καμμιὰ ἀρετὴ ἀπάνω του**· 13) μτγν. ἐν πληθ. τὰ ἐκ τῆς ἀρετῆς ἐν τῇ σημ. τῆς δυνάμεως, τῆς ὑπεροχῆς, τῆς ἀξίας ἀπορρέοντα προσόντα: ΠΔ Ἡσ.42,8 **τὴν δόξαν μου ἑτέρῳ οὐ δώσω, οὐδὲ τὰς ἀρετάς μου τοῖς γλυπτοῖς**· 14) μσν. χριστιανικὴ κ. γεν. θεάρεστος πρᾶξις: Χρον.Μορ.22,36 **τοῦ ἰδίου πρέπει ἔπαινος κι εὐχαριστία μεγάλη | ὅτι 'ς τὴν ἰδίαν ἀρετὴν παρακινοῦνται ἄλλοι**· ‖ μτγν. καὶ μσν. ὡς προσφώνησις σεβαστῶν προσώπων ἰδίᾳ ἐκκλ.: Πάπ. **ἡ ἀρετή σου** = ἡ σεβασμιότης σου· πρβλ. ἡ ὁσιότης σου, ἡ ἁγιότης σου· 15) μηχανή τις πολεμική: Ἀθήν.Μηχ.38,11· 16) ἔμπλαστρον: Ἀνδρομ. π. Γαλ. 13,531· 17) δημ. **ἀρετὴ** ὀνομασία ποικιλίας οἰνοφόρου ἀμπέλου· ‖ εἶδος στρογγύλων λευκῶν σταφυλῶν χρησιμοποιουμένων πρὸς οἰνοποιΐαν.

ἀρετηφόρος-ον μτγν. ὁ ἀρετὰς ἐν ἑαυτῷ φέρων, ὁ ἐνάρετος: Φιλόδ.Ρητ.74,8 **ἀπὸ διαθέσεως αὐξητικῆς μὲν τῶν ἀρετηφόρων ἀνδρῶν, μειωτικῆς δὲ τῶν πονηρῶν.**

ἀρέτι (τὸ) δημ. ἡ φρίξ, ἡ φρικίασις, ἀνατριχίλα· φρ. **πῆρε ἀρέτι** = ἔφριξεν: Σάρρ.Ἀν.ΛΗ ἐν λ.

ἀρετιανὴ (ἡ) δημ. ἐπὶ γυναικός, ἡ προσόντα ἀρετῆς σωματικῆς τε καὶ ἠθικῆς ἔχουσα: δ.τραγ. Ἀκριτ. **ἔχει ἀδερφὴν ἀρετιανὴ ποὺ πουθενὰ δὲν ἔνι** (δ.γρ. ἀρατεινὴ = ἐρατεινή).

ἀρετίδιον (τὸ) μικρά τις ἀρετή: Ἀνών.ἐν Ρητ.174,6.

ἀρετοβριθὴς-ές νεώτ. ὁ βρίθων ἀρετῶν ψυχικῶν (ἠθικῶν) χαρισμάτων, συνήθ. ἐπὶ νέων ἀγάμων γυναικῶν: **ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τῆς ἀρετοβριθοῦς δεσποινίδος.**

ἀρετολογία (ἡ) νεώτ. ὁ λόγος περὶ ἀρετῆς, ἡ περὶ ἀρετῆς διδασκαλία· ‖ τὸ μέρος τῆς ἠθικῆς τὸ πραγματευόμενον περὶ ἀρετῆς.

ἀρετοῦμαι-όομαι παθ. μτγν. προκόπτω ἐν τῇ ἀρετῇ, γίνομαι ἐνάρετος· ἀντίθ. **κακύνομαι** : Σιμπλίκ.'Επίκτ.37,2 ἡ **ψυχὴ τοῖς μὲν χείροσιν ὀρέξεων εἴδεσι κακυνομένη, τοῖς δὲ κρείττοσιν ἀρετουμένη.**

ἀρέτσι (τό) δημ. κ. **ἀρρέτσι** βλ.λ.

ἀρετσίνωτος-η-ο δημ. ἐπὶ οἴνου, ὁ μὴ περιέχων ρητίνην· ἀντίθ. **ρετσινάτος**· 2) μτφ. ὁ καθ' οὗ δὲν ἐπερρίφθη δημοσίᾳ φόγος βάσιμος ἢ ἰδίως ἄδικος, ποὺ δὲν τοῦ κόλλησαν ρετσινιά : **μὲ τὴν παλιοεφημερίδα του κανένα δὲν ἄφησε ἀρετσίνωτο.**

ἀρετῶ-άω κ. μτγν. κ. μσν. εὐδοκιμῶ, προκόπτω, προοδεύω : 'Οδ.Θ 329 **οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα**, 'Οδ.Τ 114 **ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ**· ‖ κ. μτγν. μτφ. : Φίλ.2,372 **ἀρετῶσα γῆ** (γόνιμος), αὐτ. **πεδιὰς βαθεῖα καὶ ἀρετῶσα**, κ. 2,280 **ἀρετῶσα διάνοια** (γόνιμος διάνοια)· 2) μσν. ἐπιθυμῶ τὴν ἀρετήν, θέλω νὰ εἶμαι ἐνάρετος : Προκ.8,35.

ἀρέτωμα (τό) μτγν. κ. μσν. προσὸν ἀρετῆς : Πρόκλ.εἰς Πλάτ.Παρμ.α.863.

ἀρευπαγῖται (οἱ) ἀρεοπαγῖται βλ.λ.

ἀρζαντάν (τὸ) δημ. κ. **ἀρζαντό(ν)** ὁ νεάργυρος, ἤτοι κρᾶμα νικελίου, χαλκοῦ καὶ ψευδαργύρου πρὸς κατασκευὴν οὐχὶ πολυτίμων ἀντικειμένων.

ἀρζαντέ δημ. (γαλλ.) ἐν ἐπιθ. χρ. ὁ κατεσκευασμένος ἐξ ἀρζαντὰν βλ.λ.· ‖ συνεκδ. ὁ ἐπάργυρος : **δίσκος ἀρζαντέ, - καρφίτσα ἀρζαντέ.**

ἀρζαντερή (ἡ) δημ. (γαλλ.) κ. **ἀρζαντερία** (ἡ) περιληπτ. τὰ ἀργυρᾶ σκεύη οἰκίας τινός : **εἴχαμε στὸ σπίτι μας μιὰ ὡραία ἀρζαντερή**, πρβλ. μσν. ἀργεντερία.

ἀρζαντίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ἀργυρίτης βλ.λ.

ἀρζαντό(ν) (τό) νεάργυρος, ἀρζαντὰν βλ.λ.

ἀρζρουνίτης νεώτ. ὀρυκτολ. χλωριοῦχον θειϊκὸν ἅλας χαλκοῦ καὶ μολύβδου ἀποτελοῦν κυανοπράσινα ἐπιφλοιώματα ἐκ ρομβικῶν κρυσταλλίων.

ἀρή (ἡ) ἰων. ἐπ. **ἀρά** βλ.λ. προσευχή, παράκλησις, δέησις : 'Ιλ.Ο 598 **Θέτιδος δ' ἐξαίσιον ἀρὴν πᾶσαν ἐπικρήνειε**, 'Οδ.Δ 767 **θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς**, 'Ηρ.6,63 **ἀρὴν ἐποιήσατο παῖδα γενέσθαι**· 2) κ. νεώτ. κατάρα : 'Οδ.Π 496 **εἰ γὰρ ἐπ' ἀρῇσιν τέλος ἡμετέροισι γένοιτο**· 3) βλάβη, κακόν, καταστροφή, ὄλεθρος : 'Ιλ.Π 512 **ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύνων**, 'Οδ.Β 59 **οὐ γὰρ ἔπ' ἀνήρ, οἷος 'Οδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι.**

ἄρηαι ἐπ. β' ἑν. πρόσ. ὑποτ. τοῦ μέσ. ἀορ. β' τοῦ ρ. **αἴρω** βλ.λ.

ἀρηθώ (ἡ) μτγν. εἶδος **κασσίας** βλ.λ. : Γαλ.14,72.

ἀρηγεύω δημ. κ. **ἀριγεύω** βλ.λ.

ἀρηγοσύνη (ἡ) βοήθεια, ἐπικουρία : ΑΠ 9,788 **σὴν δι' ἀρηγοσύνην σῳζόμεναι πελάγει.**

ἀρήγω μέλλ. **ἀρήξω**, βοηθῶ, ἐπικουρῶ, συντρέχω : 'Ιλ.Α 77 **ὄμοσσον ἦ μέν μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν**· 2) ἀπρόσ. συμβάλλεται, συντελεῖ, ἐπιβοηθεῖ : Πινδ.Π 2,94 **φέρειν δ' ἐλαφρῶς ἐπαυχένιον λαβόντα ζυγὸν ἀρήγει** ‖ ἁρμόζει, προσήκει : Αἰσχ.Εὐμ.571 **σιγᾶν ἀρήγει καὶ μαθεῖν θεσμοὺς ἐμούς**· 3) ἀποκρούω, ἐμποδίζω : Αἰσχ.'Επτ.119 **ὦ Ζεῦ,.. ἄρηξον δαΐων ἅλωσιν**, Εὐρ.Μήδ.1275 **ἀρῆξαι φόνον δοκεῖ μοι τέκνοις**· 4) προστατεύω, προφυλάττω : Ξεν.Οἰκ. 5,7 **παρορμᾷ δέ τι καὶ εἰς τὸ ἀρήγειν σὺν ὅπλοις τῇ χώρᾳ**· ‖ ἐπὶ νοσημάτων, ὠφελῶ, βοηθῶ εἰς θεραπείαν : 'Ιππ.Προρρ.108 **λουτρὸν δὲ συχνοῖσι τῶν νουσημάτων ἀρήγοι ἂν λουομένοισιν.**

ἀρηγών-όνος κ. μτγν. ποι. ἀρωγός, βοηθός : 'Ιλ. Δ 7 **δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων**, 'Οππ.'Αλ.5,108 **ἀρηγόνος ἡνιόχοιο.**

ἀρηΐθοος-ον ἐπ. κ. μτγν. ὁ ἐν τῇ μάχῃ ταχύς, ὁ πρὸς πόλεμον πρόθυμος, ὁ πολεμικός : 'Ιλ.Θ 298 **πάντες δ' ἐν χροΐ πῆχθεν ἀρηιθόων αἰζηῶν.**

ἀρηϊκτάμενος-η-ον ἐπ. ὁ ἐν μάχῃ φονευθείς : 'Ιλ.Χ 72 **νέῳ δὲ πάντ' ἐπέοικεν ἀρηικταμένῳ.**

ἀρήϊος-ον ἐπ. ἰων. ἀντὶ **ἄρειος** βλ.λ. πολεμικός : 'Ιλ.Γ 339 **ὣς δ' αὔτως Μενέλαος ἀρήιος ἔντε' ἔδυνεν ἄρει**, πρβλ. μάνιος I).

ἀρηίφατος-ον ἐπ. ἰων. ἀντὶ **ἀρείφατος** βλ.λ. ὁ φονευθείς, ὁ πεσὼν ἐν πολέμῳ : 'Ιλ.Τ 31 **αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηιφάτους κατέδουσιν**

ἀρηίφθογγος-ον ἐπ. ἰων. μτγν., δ.γραφὴ ἀρηίφθορος βλ.λ. ὁ πολεμικῶς ἠχῶν.

ἀρηιφθόγγως-ον ἐπίρρ. νεώτ. διὰ φθόγγου, φωνῆς, ἤχου τὸ πολεμικὸν προκαλοῦντος μένος.

ἀρηίφθορος-ον μτγν. ὁ ἐν πολέμῳ φθαρείς, ὁ ἐκ πολέμου ἀφανισθείς : Κορνοῦτ. Θεῶν Φύσ. 21 **πτώματα ἀρηίφθορα.**

ἀρηίφιλος-(η)-ον ὁ ἀγαπητὸς εἰς τὸν Ἄρην, δθ. ἀνδρεῖος : 'Ιλ.Ζ 73 **ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἰσανέβησαν.**

ἀρήλας (ὁ) δημ. τὸ μέρος τοῦ ἐλαιῶνος, ἔνθα ἀραιὰ ἀπαντῶσι τὰ ἐλαιόδενδρα, ἀραιὸς ἐλαιών· 2) χέρσος ἔκτασις, οἷον βουνοῦ, ἐν ᾗ ἀπαντῶσιν αὐτοφυῆ, ἄγρια ἐλαιόδενδρα, ἀγριλιές.

ἀρήλογος (ὁ) δημ. κ. **ἀρηλόγος** ἄ. **ἀρέλεγος** βλ.λ. : Βαλαωρ.2,119 **ἀρήλογος, πινακωτὴ καὶ πλάστης καὶ δρυμόνι.**

ἀρημαδιακό (τό) δημ. ἄ. **ἐρημαδιακό** κ. **ρημαδιακό** βλ.λ.

ἀρήμαχτος-η-ο(ν) κ. ἀρρήμαχτος δημ. ὁ μὴ ἐρημωθείς, μὴ λεηλατηθείς, μὴ καταστραφείς : **δὲν ἄφησε κῆπο ἀρήμαχτο, - ἀμπέλι ἀρήμαχτο, - χωράφια ἀρήμαχτα, - οἰκογένειες ἀρήμαχτες.**

ἀρήμεναι ποι. πραγμ. τοῦ **ἀρῶμαι** βλ.λ.

ἀρημένος-η-ον ἐπ. βεβλαμμένος, ἀδυνατισμένος, βεβαρυμένος, καταβεβλημένος : 'Ιλ.Σ 435 **ὁ μὲν δὴ γήραϊ λυγρῷ κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος** : 'Οδ Ζ,2 **ἔνθα καθεῦδε πολύτλας δῖος 'Οδυσσεὺς ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος.**

ἀρήν γεν. ἀρνός (ὁ) (ἡ ὀνομ. ἄχρ.) πρόβατον, ἀρνί : 'Ιλ.Γ 103 **οἴσετε δ' ἄρν', ἕτερον λευκόν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν**, αὐτ.Π 352 **ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισι.**

ἀρῆνα (ἡ) μτγν. μσν. (ἐκ λατ. arena) ἡ ἄμμος : Τζέτζ.Χιλ.5,708 **ἀρῆναν δέ μοι γίγνωσκε τὴν ἄμμον ὀνομάζειν**· ‖ θηριομαχεῖον : Ἀπόκρυφ.Πραξ. Παύλ.κ.Θέκλ.36, πρβλ. **ἀρένα.**

ἀρηνοβοσκός (ὁ) ὁ βοσκὸς προβάτων· 'Ησ. « προβατοβοσκός Σοφοκλῆς Τυροῖ »· Εὐστ.'Ιλ. 799,35 « ἀρηνοβοσκὸς ὁ **προβατοβοσκὸς** κατὰ Παυσανίαν, ἐκ μέρους δηλαδή ».

ἀρήνωρ Σουΐδ. « φύλαξ ».

ἄρηξις-εως (ἡ) βοήθεια, συνδρομή : Αἰσχ.Πρ.546 **τίς ἐφαμερίων ἄρηξις**· 2) ἀποσόβησις : Σοφ. 'Ηλ.875 **πόθεν δ' ἂν εὕροις τῶν ἐμῶν σὺ πημάτων ἄρηξιν, οἷς ἴασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν;**

ἄρηρα, ἀρήρειν, ἀρηρεμένος τοῦ ρ. ἀραρίσκω βλ.λ.

ἀρηρομένος-η-ον μτχ. παρακ. τοῦ ρ. ἀρῶ-όω βλ.λ

-άρης -άρισσα ἢ -άρα δημ. κ. **-αριά -άρι(ν)** δημ. κ. **-άρικο**, πληθ. **-αρέοι** δημ. κ. **-άρηδες** μσν. νεώτ. κ. δημ. (ἐκ λατ. καταλήξ. -arius κ. -aris) δ. γρ. **-άρις** κατάληξις συναπτομένη μετ' αὐσ. κ. ἐπιθ. (ὡς ἡ συγγ. εὔχρ. μ. ἐν τῷ ἀρσ. -άριος) καὶ σημαίνουσα : 1) ἐπάγγελμα : **γερακάρης** (ἱερακογυμναστής, ἀξιωματοῦχος κυνηγὸς ἐν τῇ βυζαντινῇ αὐλῇ), **ἀνθρακάρης, καρβουνάρης -ισσα, φουρνάρης -ισσα, λι(ο)τρουβιάρης** (ἰδιοκτήτης ἢ ἐργάτης ἐλαιοτριβείου), **γαϊδουριάρης, βαρκάρης, (ἀ)γελαδάρης -ισσα, προβατάρης** (βοσκός), **μακελλάρης** (κρεοτόμος ἢ κρεοπώλης)· ‖ τὸ θηλ. ἐν προκειμένῳ πολλάκις σημαίνει οὐχὶ τὴν ἔχουσαν τὸ ἐπάγγελμα, ἀλλὰ τὴν σύζυγον, οἷον : **μακελλάρισσα, λι(ο)τρουβιάρισσα, φουρνάρισσα, ἀστρακάρισσα**· ‖ δημ. τὸ οὐδ. εἰς

-άρικο τινῶν τοιούτων ὀνομ. ἐν χρ. εἰς δήλωσιν τοῦ τόπου ἐν ᾧ ἀσκεῖται τὸ ἐπάγγελμα (τῆς καταλ. ἐναλλασσομένης μετὰ τῶν συνηθεστ. **-αριό** κ. **-άδικο**), οἷον: **καρβουνιάρικο** (ἢ **-άδικο**), **γελαδάρικο** (φάτνη ἀγελάδων) (ἢ **-αριά**), **φουρνάρικο**· 2) γεν. ἀσχολίαν: **βλεπάρης -ισσα** (ἐπόπτης, ἐπιμελητής, βιγλάτορας, δραγάτης), **ἐκκλησ(ι)άρης-ισσα** (νεωκόρος), **μουχτάρης** (τουρκ. ἐπόπτης συνοικίας), **κελλάρης -ισσα** (ὁ ἔχων τὸ κελλάρι(ν), τὴν ἀποθήκην τροφίμων, ἰδίως ἐν μοναστηρίοις, ἀποθηκάριος), **διακον(ι)άρης -ισσα**· || τὸ θηλ. ὁμ. κ. ἐνταῦθα σημαίνει πολλάκις μ. τὴν σύζυγον, οἷον **μουχτάρισσα, βλεπάρισσα**· 3) σωματικὴν ἰδιότητα, ἰδίως φυσικὴν πλημμέλειαν ἢ νοσηματικὴν πάθησιν, τοῦ θηλ. ἐν προκειμένῳ σχημ. εἰς **-άρα**: **χτικιάρης -άρα -άρικο** (φυματικός), **σπληνιάρης -άρα -άρικο, μυξιάρης -άρα -άρικο, τσιμπλιάρης -άρα -άρικο, ἀρρωστιάρης -άρα -άρικο** (φιλάσθενος), **μαραζάρης -άρα -άρικο, χλεμπονιάρης -άρα -άρικο** (ἐξ ἑλονοσίας ἐξηντλημένος καὶ πελιδνός)· || ὁμ. ἐπὶ κατοικιδίων ζῴων: **κυνηγάρης -άρα -άρικο** (ἐπὶ κυνῶν), **κλωτσ(ι)άρης -άρα -άρικο** (ἐπὶ ἵππων, ἡμιόνων ἢ ὄνων), **φοφιάρης -άρα -άρικο, φωριάρης -άρα -άρικο**· 4) ψυχικὴν ἰδιότητα, συνηθέστ. ἐπὶ ἐλαττωμάτων, τοῦ θηλ. σχηματιζομένου εἰς **-άρα** κ. σπαν. εἰς **-άρισσα**, οἷον: **ψυχικάρης -άρα** κ. **-άρισσα -άρικο** (φιλάνθρωπος), **ζηλιάρης -άρα -άρικο, ἐρωτιάρης -άρα -άρικο, ἀγαπησιάρης -άρα -άρικο** (ὁ εὐχερῶς ἀγαπῶν), **ἀνακατωσιάρης -άρα -άρικο** (ὁ ραδιοῦργος), **φοβιτσιάρης-άρα-άρικο, ξεχασιάρης-άρα-άρικο, βλαστημιάρης-άρα-άρικο, γλυκοσαλιάρης-άρα -άρικο** (ὁ ἀηδῶς ἐρωτολογῶν), **γουλάρης-άρα -άρικο** (ὁ λίχνος), **κατεργάρης** ἢ **κατρεγάρης -άρα-άρικο** (βλ. ὁ δολίως ἐπιτήδειος, πανοῦργος, ἀπατεών), **ἀλανιάρης-άρα-άρικο** (ἀλήτης), **πεισματάρης-άρα-άρικο, γκρινιάρης-άρα-άρικο, καυχησιάρης-άρα-άρικο**· || ἐνίοτε καὶ ἐπὶ κατοικιδίων ζῴων, οἷον: **ζημιάρης-άρα-άρικο** (ἰδίως ἐπὶ γαλῶν), **γουρσουζιάρης-άρα-άρικο** (ἐπὶ δυσπειθῶν κυνῶν ἢ γαλῶν)· 5) κατάστασιν, συνήθ. οὐχὶ εἰς τὰ τρία γένη, οἷον **κανακάρης-άρικο** (μονογενής), **νοικάρης-άρισσα**· 6) ἡλικίαν, συνήθ. οὐχὶ εἰς τὰ τρία γένη, οἷον: **χρονιάρης-άρα-άρικο** (μονοετής, τοῦ θηλ. ἔχοντος κ. ἄ. σημ. βλ.λ.), **σαραντάρης-άρα**· 7) ἐπὶ νομισμάτων, τὸ οὐδ. εἰς **-άρι** ἢ **-άρικο**, ὡς οὐσ: **εἰκοσάρι(κο)** (εἰκοσάδραχμον), **ἑκατοστάρικο, πεντακοσάρικο, χιλιάρικο**· || ἐνίοτε κ. ἐπὶ πραγ. εἰς δήλωσιν τῆς ἀξίας ἢ ποιότητος, οἷον **λογάρι(ν)** (ὁ καθαρὸς χρυσός, συνεκδ. κ. ὁ μὴ ἐν νομίσμασι).

Ἄρης-εως (ὁ) ἰων. ἐπ. **-ηος** κ. αἰολ. **Ἄρευς -ευος**· Ἀν.Κρ.2,346,15 «κλίνεται Ἄρης Ἄρου, ὡς σπονδειακόν, Ἄρης Ἄρητος, ὡς ἰαμβικόν, Ἄρης Ἄρεος καὶ Ἄρους, ὡς ρηματικόν., καὶ Ἄρης Ἄρεως»· Χοιροβ.2,210,33 «χωρὶς τοῦ Ἄρευς Ἄρευος· τοῦτο γὰρ ἐφύλαξε τὸ υ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν, οἷον, Ἄρευος στρατιωτέροις· καὶ πάλιν, Τὸ γὰρ Ἄρευι κατθανεῖν καλὸν ὁ θεὸς τοῦ πολέμου, ὅθ. συνεκδ. ὁ πόλεμος: Αἰσχ.Ἑπτ.344 **μιαίνων εὐσέβειαν Ἄρης**, Σοφ.ΟΚ 1065 **δεινὸς ὁ προσχώρων Ἄρης**· || κ. ἡ μάχη, ἡ συμπλοκὴ ἐν πολέμῳ: Ἰλ.Β 440 **ὄφρα κε θᾶσσον ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα**· 2) τὸ πολεμικὸν θάρρος, ἡ ἀνδρεία: Σοφ.Ἠλ.1242 **κἀν γυναιξὶν.. Ἄρης ἔνεστιν**· 3) φόνος, θάνατος ἐν πολέμῳ, σφαγὴ ἐκ πολέμου ἐπαχθεῖσα: Αἰσχ.Πρ.861 **θηλυκτόνῳ Ἄρει δαμέντων**, Σοφ.Αἴ.254 **πεφόβημαι λιθόλευστον Ἄρη**· || θανατηφόρον ἐν μάχῃ τραῦμα: Ἰλ.Ν 569 **Ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι**· 4) μένος, ὁρμὴ ὡσεὶ ἐν πολέμῳ, ἀρήιος: Νόνν.Δ 5,582 **Ἀρεῖ βακχεύθησαν**, Εὐστ.Ἰλ.Π 211 σχολ. «ἔνθεος γέγονε πλησθεὶς Ἄρεος»· || σχολ.Σοφ.Αἴ. «Ἄρης λύσσα, μανία»· 5) στράτευμα πρὸς πόλεμον βαῖνον, μαχητικόν: Εὐρ.ΙΤ 282 **λευκήρετμον δ' Ἄρη Τάφιον ἦγεν**, αὐτ.Ἡρακλ.290 **μάλα δ' ὀξὺς Ἄρης ὁ Μυκηναίων**· 6) ὡς προσωνυμία ἀνδρός, ὁ ἄλκιμος, ὁ ἀνδρεῖος, ὁ ἐν πολέμοις διαπρέπων: Ἐπιγρ. .. **οὔποτ' ἂν Ἑλλήνων ἦρξεν Ἄρης Μακεδών** (ὁ Φίλιππος)· || ἐν ὁμ. σημ. κατὰ γεν. κτητ. παρ' Ὁμ. φρ. **ὄζος Ἄρηος** (γερός, δοκιμασμένος πολεμιστής)· κ. ἐν κακῇ σημ. **Ἄρεος νεοττὸς** κ. **Ἄρεος παιδίον**, φρ. Πλάτ. κ. ἑρμ. Σουΐδ. «ἐπὶ τῶν θρασυτάτων»· π.Ἡσ. ὡς παροιμ. **Ἄρης τύραννος**· 7) ἀλληγορ. φονικὸν πολεμικὸν δηλον: ΑΠ 7,531 **βαφαμένα κοίλων ἐντὸς Ἄρη λαγόνων**· 8) **Ἄρεος φιάλη** ἡ ἀσπίς· 9) **Ἄρεως νόμος** μουσικόν τι μέλος· πρβλ. θούριον, ἐμβατήριον· 10) ὄνομα ἑνὸς τῶν πλανητῶν.

ἀρής δημ. κ. ἀριός ἀνάριος βλ.λ.

ἀρήτειρα θηλ. τοῦ ἀρητήρ βλ.λ. ἱέρεια: Κάλλ. Δημ.43 **Νικίππᾳ, τάν οἱ πόλις ἀρήτειραν δημοσίαν ἔστασαν.**

ἀρητεύω Ἐπιγρ. προΐσταμαι δημοσίου σωματείου ἢ τελετῆς: **ἀρήτευε Λέων βωλᾶς δευτέρας** (κ. ἄ. παραπλησίαν ἑρμ. ἀρήτευε παρατ. ἐΓρήτευε τοῦ ρητεύω).

ἀρητήρ-ῆρος (ὁ) ποι. ἱερεύς: Ἰλ.Α 11 **οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμασεν ἀρητῆρα Ἀτρείδης.**

ἀρητήριον (τὸ) τόπος προσευχῆς, εὐκτήριον: Πλούτ.Θησ.35.

ἄρητος-ον κ. ἄρρητος βλ.λ. ἀνέκφραστος: Ἰλ. Ρ 37 **ἄρητον δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας.**

ἀρητός-ή-όν ἰων. ἀντὶ **ἀρατός** βλ.λ. κατάρατος, κατηραμένος.

ἀρητυμένος-η-ον ἀντὶ **ἀρτυμένος** βλ.λ.

ἀρητύω ἀρύω Ἀλκ. Ἀθην.2,38.

ἀρήφης (ὁ) δημ. κ. ἀρίφης βλ.λ.

ἄρηχος-η-ο δημ. ὁ μὴ ρηχός, ὁ βαθύς, ἐπὶ θαλασσῶν, ποταμῶν, λιμνῶν: **ἄρηχο ἀκρογιάλι**· 2) μτφ. περὶ ἐπιστημονικῆς ἢ ἄ. μορφώσεως, σκέψεως, ἐκφράσεως κττ., ὁ μὴ ρηχὸς βλ.λ. ἤτοι ὁ μὴ πενιχρός, ὁ μὴ κοινοῦ καὶ συνήθους περιεχομένου ἢ τρόπου, ὁ μὴ ἐπιπόλαιος.

ἄρθεν γ' πληθ. πρόσ. τοῦ παθ. ἀορ. α' τοῦ ρ. ἀραρίσκω βλ.λ. ἀντὶ ἤρθησαν: Ἰλ.Π 211.

ἄρθεος Ἡσ. «τράγος».

ἄρθηκας (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν **νάρθηξ** βλ.λ.

ἀρθμέω ἐπ. συμβιβάζομαι, συμφιλιώνομαι, τὰ ταιριάζω: Ἰλ.Η 302 **ἠδ' αὖτ' ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε.**

ἄρθμιος (-α)-ον συνδεδεμένος, συμφιλιωμένος, φίλος, ταιριαχτός: Ὀδ.Π 427 **οἱ δ' ἡμῖν ἄρθμιοι ἦσαν**· || πληθ. **ἄρθμια** (τὰ) εἰρηνικαὶ σχέσεις, φιλικὴ ἐπικοινωνία, ὁμόνοια: Ἡρ.6,83 **τέως μὲν δή σφι ἦν ἄρθμια ἐς ἀλλήλους.**

ἀρθμός (ὁ) ποι. θεσμός, συμμαχία, φιλία: Ὑμν.Ὁμ.Ἑρμ.524 **ἀρθμῷ καὶ φιλότητι**, Αἰσχ.Πρ. 191 **εἰς ἀρθμὸν ἐμοὶ καὶ φιλότητα σπεύδων σπεύδοντί ποθ' ἥξει.**

ἀρθονία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος λειχήνων τῆς οἰκογενείας τῶν **γραφιδῶν.**

ἀρθοῦνι (τὸ) δημ. κ. **ουρθοῦνι** κ. **ρουθοῦνι** ρώθων: Ἐρωτόκρ. Α 2016 **φαρμάκιν ὄχ τ' ἀρθούνια τζη μὲ τὸν καπνὸν ἐβγῆκε**, φρ. τὸ **σπασε τάρθούνια** (πλήξας ἐπὶ τῆς ρινὸς προεκάλεσεν ἐκεῖθεν αἱμορραγίαν).

ἀρθράθηρον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀγρωστωδῶν.**

ἀρθραλγία (ἡ) νεώτ. ἄλγος τῶν ἀρθρώσεων, πάθησις τῶν ἀρθρώσεων προξενοῦσα ἄλγος.

ἀρθραλγός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐκ χρονίας ἀρθραλγίας βλ.λ. πάσχων· συγγ. ρευματικός.

ἄρθραξον (τό) νεώτ. βοτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀγρωστωδῶν.**

ἀρθρεκτομή νεώτ. ἰατρ. **ἀρθρεκτομία** ἡ διὰ χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως ἀφαίρεσις πασχόντων τμημάτων τῶν ἀρθρώσεων.

ἀρθρεμβόλησις-εως (ἡ) μτγν. κ. **ἀρθρεμβολία** ἡ ἐμβολὴ ἄρθρων ἤτοι ἀνατοποθέτησις ἐξαρθρωθέντος (ξεβολιασμένου) ὀστοῦ, ἴσιαγμα, κ. συνεκδ. προσαρμογὴ ὀστοῦ παθόντος κάταγμα, δέσιμο: Ἀπολλ.Κιτ.σ.2 **τῆς κατὰ παλαίστραν γιγνομένης ἀρθρεμβολήσεως.**

ἀρθρεμβολία (ἡ) μτγν. κ. **ἀρθρεμβόλησις** βλ.λ.: Ὀρειβ.49,9,5 **αὐτάρκους δὲ τάσεως γενομένης πρὸς τὴν ἀρθρεμβολίαν.**

ἀρθρέμβολον (τό) μτγν. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἐμβολὴν ἄρθρων ἤτοι ἐπανάταξιν ἐξηρθρωμένων ὀστῶν: Γαλ.14,781,5 **ἐπίδεσις καὶ ἀρθρεμβόλου τῶν ἐξηρθρηκότων,** πρβλ. ἀρθρέμβολος.

ἀρθρέμβολος (ὁ,ἡ) μτγν. κ. μον. ὁ πληθ. **ἀρθρέμβολα** (τὰ) ἐν συνηθεστ. χρ. βασανιστήριον ὄργανον, δι' οὗ ἐγίνοντο ἐξαρθρώσεις καταδίκων ἢ ὑποδίκων· Ἡσ. « ἀρθρέμβολα.. καὶ βασανιστήρια καὶ ὄνομα στρεβλωτικῶν ὀργάνων, εἰς ἃ ἐξαρθροῦσιν οἱ δήμιοι τὰ τῶν καταδίκων μέλη »: ΠΔΜακκ. 10,511,10 **ἀρθρεμβόλσις ὀργάνοις τὰς χεῖρας αὐταῦ καὶ τοὺς πόδας ἐξήρθρουν,** Μηναῖ.10,30, Συναξάρ. **ἀρθρέμβολα καὶ χειρολάβους ἐνεγκόντες, τοὺς ἁρμοὺς.. ἐξήρθρωσαν·** πρβλ. ἀρθρέμβολον.

ἀρθρεμβολῶ-έω τοποθετῶ ἄρθρα τοῦ σώματος ἐξηρθρωμένα, δισρθρώνω: Ἀθ.μηχ.10,10 **μασχάλην, εἰς ἣν ἀρθρεμβολεῖται ὁ λεγόμενος ὁδηγός.**

ἀρθρίδιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ μικρὸν ἄρθρον βλ.λ.: Μ'Αντων.4,3 (δ.γρ. ἀγρίδιον)· 2) κ. νεώτ. σύντομον μικρὸν ἄρθρον, μικρὰ πραγματεία περὶ οἱουδήποτε ζητήματος ἐν ἐφημερίδι ἢ περιοδικῷ.

ἀρθρία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων διπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **μυιῶν,** διαιτωμένων εἰς ὑγρὰ μέρη.

ἀρθρικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀφορῶν εἰς τὰ ἄρθρα ἢ τὴν ἐπανάταξιν ἄρθρων· Γαλ.Λέξ.Ἐξηγ.442 « ἀρθρικὸν τὸν τοῖς ἄρθροις ἁρμόττοντα »: Ἱππ. 794C **ἴησις δὲ ὀθονίοισι κατὰ τὸν νόμον τὸν ἀρθρικόν·** ‖ κ. νεώτ. ὁμ. ἰατρ. ὁ ἀναγόμενος εἰς τὰ ἄρθρα ἢ τὰς ἀρθρώσεις: **ἀρθρικὸς θύλακος, - ἀρθρικὸς σύνδεσμος - ὑμήν, - ἀρθρικὰ σωμάτια** κτλ.· 2) γραμμ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἄρθρον, ἢ ὁ δι' ἄρθρου, μετ' ἄρθρου, ὁ ἔναρθρος: Ἀπολλ.Συντ.6,5 **τῆς ἀρθρικῆς γραφῆς.**

ἀρθρίνιον (τό) νεώτ. βοταν. γένος μυκήτων φυομένων παρασιτικῶς ἐπὶ ἄλλων φυτῶν, ὑπαγόμενον εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν **πυρηνομυκήτων.**

ἀρθρίτης (ὁ) δημ. ἡ ἀρθρῖτις βλ.λ.

ἀρθριτίδη (ἡ) νεώτ. ἰατρ. δερματικὴ ἐκδήλωσις τοῦ **ἀρθριτισμοῦ** βλ.λ., δερματικὴ πάθησις προερχομένη ἐξ ἀρθριτικῆς καταστάσεως τοῦ ὀργανισμοῦ.

ἀρθριτικός-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰ ἄρθρα τοῦ σώματος: Ἱππ. Ἄρθρ.794 **κατὰ τὸν νόμον τὸν ἀρθριτικόν·** 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πάσχων ἐξ **ἀρθρίτιδος** βλ.λ.: Ἱππ.Ἐπιδ.6,4,3 **πρὸς τοὺς ἀρθριτικοὺς μοχθηρὸν ἡ ῥίζα·** ‖ **λοιμὸς ἀρθριτικὸς** ὁ ἔχων ἐκδηλώσεις ἀρθριτισμοῦ βλ.λ. ‖ ὡς οὐσ. **ἀρθριτικά** (τὰ) κ. νεώτ. κ δημ. ἡ νόσος τοῦ ἀρθριτισμοῦ, ἡ ἀρθρῖτις: Ἱππ.Ἀφ.1258· 3) ὁ ἐκ τῆς ἀρθρίτιδος βλ.λ. προερχόμενος: **ἀρθριτικὸν ἔκζεμα.**

ἀρθρῖτις-ιδος (ἡ) (ἐνν. **νόσος**) κ. νεώτ. ὡσεὶ θηλ. τοῦ **ἀρθρίτης** δημ. **ἀρθρίτης** (ὁ) νόσος τῶν ἄρθρων, μερικὴ ἢ πολλαπλῆ φλεγμονὴ τῶν ἀρθρώσεων: Ἱππ.Ἀφορ.30 **ἀρθρῖτις νοῦσος ὅταν ἔχῃ, λαμβάνει πῦρ καὶ ὀδύνη τὰ ἄρθρα τοῦ σώματος,** Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,12 **ξυνὸς μὲν ἁπάντων τῶν ἄρθρων πόνος ἡ ἀρθρῖτις·** κ. νεώτ. **ἀρθρῖτις χρονία, - ὀξεῖα, - τραυματικὴ** κλπ.

ἀρθριτισμός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἀρθριτικὴ διάθεσις τοῦ ὀργανισμοῦ· ‖ ἡ νόσος ἀρθρῖτις.

ἀρθρόβοτρυς-υος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος μυκήτων τῆς οἰκογενείας τῶν **τριχοσποριδῶν.**

ἀρθροβράγχια (τὰ) νεώτ. ζωολ. τὰ βράγχια τῶν μαλακοστράκων, τὰ ἀπαντῶντα συνήθως ἐπὶ τοῦ θώρακος.

ἀρθρόγαστρα (τὰ) νεώτ. ζωολ. ζῷα τοῦ ἀθροίσματος τῶν **ἀραχνοειδῶν.**

ἀρθρόγραμμον (τὸ) νεώτ. ζωολ. τὸ τμῆμα τοῦ στερνικοῦ σκελετοῦ τῶν μαλακοστράκων.

ἀρθρογράφημα (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἄρθρον, ἡ ἀρθρογραφία: **τὰ ἀρθρογραφήματά σου εἶναι πολὺ μελετημένα.**

ἀρθρογραφία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. τὸ γράφειν ἄρθρα, τὸ ἔργον τοῦ ἀρθρογράφου· 2) περιληπτ. τὰ ἄρθρα ἐφημερίδος ἢ δημοσιογράφου: **ἡ ἀρθρογραφία τοῦ ἀντιπολιτευομένου τύπου.**

ἀρθρογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἄρθρον ἐφημερίδος, ὁ ἐν ἄρθρῳ ἢ δι' ἄρθρου ἐφημερίδος, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀρθρογραφίαν: Κουμαν.ΝΛ 147 **ἀρθρογραφικὰ ἀλαζονεύματα, - ἡ ἀρθρογραφικὴ δεινότης τῶν κυβερνητικῶν δημοσιογράφων.**

ἀρθρογραφικῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀρθρογραφίας βλ.λ.

ἀρθρογράφος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ συντάσσων ἄρθρα· ‖ εἰδ. συντάκτης ἢ συνεργάτης ἐφημερίδος δημοσιεύων ἄρθρα ἐν αὐτῇ, ἰδίᾳ δὲ ὁ τὰ κύρια γράφων ἄρθρα.

ἀρθρογραφῶ-έω νεώτ. κ. δημ. συντάσσω ἄρθρα· ‖ εἰδ. ἐπαγγέλλομαι τὸν ἀρθρογράφον ἐφημερίδος, δημοσιεύω ἐν αὐτῇ ἄρθρα, ἰδίᾳ δὲ τὰ κύρια.

ἀρθρογωνία (ἡ) νεώτ. ἡ γωνία ἣν σχηματίζουν τὰ μέλη ἀρθρώσεως τοῦ σώματος ἀνθρώπου ἢ ζῴου.

ἀρθρογωνιόμετρον (τὸ) νεώτ. ὄργανον χρησιμεῦον πρὸς καταμέτρησιν τῶν κινήσεων τῶν ἀρθρώσεων εἰς γωνίας.

ἀρθροδάκτυλα (τὰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων, τῆς οἰκογενείας τῶν **σκιοβιιδῶν,** ἰθαγενὲς τῆς Μαδαγασκάρης.

ἀρθροδεσία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ δι' ἐγχειρήσεως συνοστέωσις παραλυθείσης ἀρθρώσεως, τεχνητὴ ἀγκύλωσις πρὸς θεραπευτικοὺς σκοπούς.

ἀρθρόδεσμος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος **ἀλγῶν** βλ.λ., τῆς οἰκογενείας τῶν **δεσμιδῶν.**

ἀρθροδία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυκῶν νηματοειδῶν ἀπαντώντων ἐν Σικελίᾳ καὶ σχηματιζόντων ὑποπρασίνους κηλῖδας ἐπὶ τῶν γλυκέων ὑδάτων.

ἀρθρόδους-οντος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **μελασωμιδῶν,** ἀπαντῶν ἐν Εὐρώπῃ.

ἀρθροζαμία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **κυκαδωδῶν.**

ἀρθρόζῳα (τὰ) κ. νεώτ. ὅ. ἀρθρωτὰ βλ.λ.

ἀρθροθυλακῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ τοῦ ἀρθρικοῦ θυλάκου.

ἀρθροθύλακος (ὁ) νεώτ. ἰνώδης θύλακος συνδέων καὶ συνέχων τὰς ἀρθρικὰς ἐπιφανείας δύο ὀστῶν συνηρμολογημένων εἰς διάρθρωσιν.

ἀρθροκάκη (ἡ) νεώτ. παλαιοτέρα ὀνομ. πάσης βαρείας καὶ χρονίας βλάβης τῶν ἀρθρώσεων.

ἀρθροκαρδία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος **ἀλγῶν** βλ.λ. τῆς οἰκογενείας τῶν **φλυριδῶν.**

ἀρθροκέφαλα (τὰ) νεώτ. ζωολ. κατηγορία μαλακοστράκων.

ἀρθροκηδής-οῦς-ές ὁ τὰ ἄρθρα τοῦ σώματος λυμαινόμενος: Λουκ.Τραγῳδ.15 **τοῖς σαῖς προσάπτειν ἀρθροκηδέσιν πόνοις.**

ἀρθροκλαδία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος **ἀλγῶν** βλ.λ. τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀρθροκλαδιδῶν,** ἀπαντῶν ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσσῃ καὶ τῷ Ἀτλαντικῷ.

ἀρθροκλαδίδαι (οἱ) νεώτ. βοταν. οἰκογένεια ἀλγῶν βλ.λ. τοῦ ἀθροίσματος τῶν **ἐκτοκαρπιδῶν**.

ἀρθρόκλαδον (τὸ) νεώτ. βοταν. εἶδος ἀλγῶν βλ.λ. τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀρθροκλαδιδῶν** βλ.λ.

ἀρθροκλόπος-ον νεώτ. ὁ κλέπτων ἄρθρα ἐφημερίδων, ὁ ἀντιγράφων ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ἄρθρα ἐφημερίδων καὶ ὡς ἴδια παρουσιάζων αὐτά· πρβλ. λογοκλόπος.

ἀρθροκνήμη (ἡ) νεώτ. βοταν. ἢ **ἀρθρόκνημον** (τὸ) γένος ποωδῶν καὶ θαμνωδῶν φυτῶν, ἐτησίων καὶ πολυετῶν, τῆς οἰκογενείας τῶν **χηνοποδιοειδῶν**, φυομένων εἰς παράλια καὶ ὑφάλμυρα **ἐδάφη**, δημ. ἁρμύρα, ἁρμυρήθρα, ἁρμυρίχη.

ἀρθρόκνημον (τὸ) ἀρθροκνήμη **βλ.λ.**

ἀρθρολόβιον (τὸ) νεώτ. βοταν. **ἄ. ὀρνιθόπους** (ὁ) κ. **σκορπίουρος** (ὁ) ἢ **πίουρος** (ὁ) γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **χεδροπῶν** τῆς **φυλῆς** τῶν ἡδυσαρείων.

ἀρθρολογία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἀνατομ. τὸ κεφάλαιον τῆς Ἀνατομικῆς τὸ περὶ ἀρθρώσεων πραγματευόμενον· **2)** ὁ περὶ τῶν ἄρθρων τῶν ἐφημερίδων λόγος· ‖ ἡ συλλογὴ ἄρθρων τῶν ἐφημερίδων.

ἀρθρολόγος (ὁ) νεώτ. ἀντὶ ἀρθρογράφος βλ.λ.

ἀρθρολυκόζα (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἀραχνοειδῶν ἀπαντῶν ἐν ἀπολιθώσει εἰς ἀνθρακοφόρα στρώματα.

ἀρθρολυσία (ἡ) ἢ **ἀρθρόλυσις-εως** (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἐγχείρησις, δι' ἧς ἡ ἐξ ἀγκυλώσεως ἐν ἀκινησίᾳ εὑρισκομένη ἄρθρωσις διὰ λύσεως τῶν συνωστεωμένων ὀστῶν αὐτῆς καὶ μεταξὺ τούτων ἐναποθέσεως λιπώδους ἢ ἄλλου μαλακοῦ ἱστοῦ ἐπανακτᾷ τὴν ἀπολεσθεῖσαν λειτουργίαν αὐτῆς.

ἀρθρόλυσις (ἡ) νεώτ. ἡ ἀρθρολυσία βλ.λ.

ἀρθρόμακρον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων **κολεοπτέρων** ἑτερομερῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **συλφιδῶν**, περιλαμβάνον **ἓν μόνον εἶδος** ἰθαγενὲς ἐν Καναδᾷ.

ἀρθρομεμβράνη (ἡ) νεώτ. ἀνατ. ἡ ἔσω στιβὰς τοῦ ἀρθρικοῦ **θυλάκου**, ἄ. ἀρθρικὸς **ὑμήν** βλ.λ.

ἀρθρομερίς-ίδος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **πολυποδιδῶν**, οὗ κυριώτερος ἀντιπρόσωπος εἶναι **πολυπόδιον ἡ φηγοπτερίς**.

ἄρθρο(ν) (τὸ) (ἀραρίσκω) κ. μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. σύνδεσμος, σύνδεσις δύο σωμάτων, οὕτως ὥστε τὸ ἓν τοὐλάχιστον ἐξ αὐτῶν νὰ κινῆται· **2)** κ. μσν. κ. νεώτ. ἄρθρωσις, δημ. κλείδωση, συναρμογὴ δύο ὀστῶν κατὰ φύσιν κινουμένων : Ὅρ. Ἰατρ.403 **ὀστῶν κατὰ φύσιν κινουμένων συμβολή**· ‖ καθ' Ἱππ. ἡ περιφερὴς κεφαλὴ τοῦ ὀστοῦ ἡ προσαρμοζομένη εἰς τὴν κοτύλην· γλωσσ. ἐν Γαλ. Ὀστ. « Ἱπποκράτης θατέρου τῶν συντασσομένων ὀστῶν τὸ πέρας ἄρθρον ὀνομάζει πολλάκις, οὐ μὴν ὁπότερόν γε ἔτυχεν, ἀλλὰ τὸ περιφερές τε καὶ τῇ κοιλότητι τοῦ πλησιάζοντος ἐπιβεβηκός »· ‖ τὸ μεταξὺ δύο ἀρθρώσεων τοῦ σώματος τμῆμα· **3)** ὅθ. συνεκδ. κ. πᾶν μέλος τοῦ σώματος : Σοφ.Τρ.769 **καὶ προσπτύσσεται πλευραῖσιν ἀρτίκολλος, ὥστε τέκτονος, χιτὼν ἅπαν κατ' ἄρθρον**· **4)** εἰδ. αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες κ. εἰδικώτ. ἡ κατὰ τὰ σφυρὰ ἄρθρωσις : Ἡρ.3,129 **ὁ γάρ οἱ ἀστράγαλος ἐξεχώρησε ἐκ τῶν ἄρθρων**, Σοφ.Τρ.779 **μάρπτει ποδὸς νιν, ἄρθρον ᾗ λυγίζεται**· **5)** κατὰ πληθ. -α (τὰ) τὰ γεννητικὰ μόρια τῶν θηλειῶν ἵππων : Ἡρ.3,87 **τῆς ἵππου ταύτης τῶν ἄρθρων ἐπιψαύσας τῇ χειρί**· ‖ κ. γεν. ἐπὶ ἀνθρ. τὸ αἰδοῖον : Ἀριστλ.ΖΓ 1,3 **τὰς ὑστέρας ἔχουσι τὰ μὲν πρὸς τοῖς ἄρθροις, καθάπερ αἵ τε γυναῖκες καὶ πάντα τὰ ζῳοτοκοῦντα**, Λουκ.Εὐν.10 **καὶ μοιχὸς ἑάλω ποτέ, ὡς ὁ ἄξων φησίν, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων**· ‖ Σοφ. ΟΤ 718 **ἄρθρα . . ποδοῖν** (τὰ σφυρά), Εὐρ. Ἑκ. 67 **ἤλυσις ἄρθρων** (τὰ σκέλη), Σοφ.ΟΤ 1270 **ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων** (οἱ ὀφθαλμοί), Εὐρ.Κύκλ.625 **ἄρθρα στόματος** (τὸ στόμα). - **τὰ ἐντὸς ἄρθρα** (τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα)· **6)** κ. μτφ. ἡ τῆς σκέψεως ἄρθρωσις, συναρμογή, λειτουργία : Ἐπίχαρμ.γνωμ. **νᾶφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν· ἄρθρα γὰρ ταῦτα τῶν φρενῶν**· ‖ νεώτ. τμῆμα ἐντόμου ἢ φυτοῦ περιλαμβανόμενον μεταξὺ δύο ἀρθρώσεων· **7)** ἡ διάρθρωσις τῆς φωνῆς : Ἀριστλ. ΖΙ 4,9 **οὐδὲ χείλη ἔχει, ὥστε ἄρθρον τι τῆς φωνῆς ποιεῖν**, Πλάτ.Ὁρισμ.414 **συλλαβὴ ἀνθρωπίνης φωνῆς ἄρθρον ἐγγράμματον**· **8)** γραμμ. κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. κλιτὸν μέρος τοῦ λόγου (μονοσύλλαβος λέξις) τιθέμενον πρὸ τῶν πτωτικῶν, (ἵνα δηλώσῃ διαφόρους σχέσεις αὐτῶν)· Ἡσ. « ἄρθρον, μέρος λόγου, δι' οὗ τρανοτέρα ἡ λέξις πέφυκε γενέσθαι »· ‖ κ. γεν. λέξις χρησιμεύουσα ἐν τῷ λόγῳ πρὸς σύνδεσιν : Ἀριστλ.Ποιητ.20 **ἄρθρον δ' ἐστὶ φωνὴ ἄσημος, ἣ λόγου ἀρχὴν ἢ τέλος ἢ διορισμὸν δηλοῖ**· **9)** μσν. κ. νεώτ. φρ. **ἄρθρα πίστεως** συνοπτικὴ διατύπωσις τῶν διαφόρων χριστιανικῶν δογμάτων : Συμ.Θεσσαλ. Lambec.Bibl.Caes.5,453 **τῆς τῶν χριστιανῶν πίστεως κεφάλαια δώδεκα, ἅπερ τινὲς ἄρθρα καλοῦσι τῆς πίστεως**· ‖ νεώτ. κ. συνεκδ. **ἄρθρον πίστεως** ἀρχή, ἀξίωσις, κανὼν ἀπαράβατος : **αὐτὸ εἶναι ἄρθρον πίστεως δι' ἐμέ**· **10)** διαίρεσις ἢ ὑποδιαίρεσις ἢ εἰδικὴ διάταξις συνήθως περιληπτικῶς διατυπουμένη (ἢ ἑκάστη τῶν εἰδικῶν διατάξεων) ἐγγράφου, νόμου, συνθήκης, συμβάσεως κττ., συνήθως δι' ἀριθμητικοῦ ψηφίου δηλουμένη : **κατὰ τὸ πέμπτον ἄρθρον τοῦ νόμου, - τοῦ ποινικοῦ κώδικος**· **11)** νεώτ. εἰδ. λογιστ. ὑποδιαίρεσις ἐγγραφῶν εἰς τὸν δημόσιον προϋπολογισμὸν **εἰς ἐπὶ μέρους**, κατ' ἀνάλυσιν λογαριασμούς· ‖ ἡ μνημόνευσις μιᾶς ἐμπορικῆς ἢ τραπεζιτικῆς πράξεως εἰς τὸ ἐμπορ. κατάστιχον, τὸ **ἡμερολόγιον** βλ.λ.· **12)** νεώτ. κ. δημ. δημοσίευμα περιοδικοῦ ἢ ἐφημερίδος, ἐν ᾧ ἀναπτύσσεται εἰδικόν τι θέμα : **ἄρθρο(ν) φιλολογικό(ν), - ἐπιστημονικό(ν), - πολιτικό(ν) κττ.**· ‖ εἰδ. **κύριο(ν) ἄρθρο(ν)** τὸ εἰς τὴν πρώτην σελίδα ἐφημερίδος δημοσίευμα, τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὰ ἐπίκαιρα πολιτικὰ ἢ κοινωνικὰ γεγονότα ἢ ζητήματα· **13)** νεώτ. ἀρχιτ. ἀρχιτεκτονικὸν μόριον οἰκοδομῆς, διάζωμα, ζωφόρος, κορωνίς : **κοῖλον -, τετράγωνον -, στρογγύλον -.**

ἀρθρόνημα-ατος (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ζωοσκωλήκων· **2)** βοταν. γένος ἀλγῶν, τῆς οἰκογεν. τῶν **χλωροφυκῶν**, οὗ ἓν εἶδος εὑρέθη ἐν Ἰσλανδίᾳ.

ἀρθροπάθεια (ἡ) νεώτ. ἰατρ. πᾶσα πάθησις τῶν ἀρθρώσεων τοῦ ζωϊκοῦ ὀργανισμοῦ.

ἀρθροπέδη (ἡ) ἡ πέδη τῶν ἄρθρων, ὁ δεσμὸς τῶν ἄρθρων : Φανίας ἐν ΑΠ 6,297 (ἀμφ.).

ἀρθρόπιτος (ὁ) νεώτ. βοταν. ξύλα ἀπολιθωμένα **δικοτυληδόνων** φυτῶν ἀποτελαύμενα ἀπὸ ξυλώδη ἀκτινωτὰ ἢ δικτυοειδῆ νημάτια καὶ φέροντα ἀπὸ ἀποστάσεως εἰς ἀπόστασιν διαρθρωτὸν κόμβον.

ἀρθροπλασία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κ. **ἀρθροπλαστική** πλαστικὴ ἐγχείρησις δι' ἧς συντελεῖται ἡ διόρθωσις καὶ ἀναπλήρωσις στοιχείων τῆς ἀρθρώσεως.

ἀρθροπλαστική (ἡ) νεώτ. κ. ἀρθροπλαστία ἀρθροπλασία βλ.λ.

ἀρθρόπλευρα (τὰ) νεώτ. παλαιοζ. γένος μαλακοστράκων τῆς οἰκογενείας τῶν **ἰσοπόδων**, ζήσαν κατὰ τὴν δεβόνειον **περίοδον**.

ἀρθρόποδα (τὰ) νεώτ. ζωολ. συνομοταξία ζῴων ἀμφιπλεύρου συμμετρίας, τῶν ὁποίων τὸ σῶμα εἶναι πολυαρθρωτὸν ἀποτελούμενον ἐκ πολλῶν τμημάτων, τὸ ἓν ὄπισθεν τοῦ ἄλλου διατεταγμένων ἐν εἴδει ζωνῶν ἢ δακτυλίων καὶ φερόντων προσηρμοσμένα ἄκρα ἔναρθρα.

ἀρθροπόδιον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **κρινοειδῶν**, ἰθαγεν. τῆς Αὐστραλίας.

ἀρθρόπτερα (τὰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **ξυλοφάγων**, ἰθαγενές τῆς Αὐστραλίας.

ἀρθροπύωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ κατά τινα χώραν τῶν ἄρθρων βλ.λ.2) ἐμπύησις ἐκ φλογώσεως προερχομένη.

ἀρθροπώγων-ωνος (ὁ) νεώτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀγρωστωδῶν**, ἰθαγενὲς τῆς Βραζιλίας.

ἀρθρόρροια (ἡ) νεώτ. σκωπτικῶς, ἡ συνεχής, ἡ ἀκατάσχετος ἀρθρογραφία: Κμν.ΝΛ 147.

ἀρθροσίελον (τὸ) νεώτ. ἄ. **ἀρθρικὸν ὑγρόν** βλ.λ.

ἀρθροσίφων-ωνος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος **ἀλγῶν** βλ.λ. τῆς οἰκογενείας τῶν **φλοριδῶν**, φυόμενον εἰς τοὺς ὑγροὺς βράχους τῆς Εὐρώπης.

ἀρθρόσπορα (τὰ) νεώτ. ζωολ. γένος μυκήτων τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀσκομυκήτων**.

ἀρθροσπόριον (τὸ) νεώτ. βοταν. κύτταρον παρένθετον κατὰ μῆκος τῶν νημάτων τῶν σχιζοφυκῶν.

ἀρθροστάχυς-υας (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀγρωστωδῶν**.

ἀρθρόστενον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων ἐντόμων τῆς οἰκογενείας τῶν **κανθάρων**, ἰθαγενὲς τῶν τροπικῶν χωρῶν.

ἀρθροστήμων-ονος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **μελαστομιδῶν**, ἰθαγενὲς τῆς Ν. Ἀμερικῆς.

ἀρθρόστιγμον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **πρωτοειδῶν**.

ἀρθρόστρακα (τὰ) νεώτ. βοταν. ζῷα τοῦ ἀθροίσματος τῶν **μαλακοστράκων**.

ἀρθροστυλίδαι (οἱ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **κυπεροειδῶν**, ἰθαγενὲς τῆς Αὐστραλίας.

ἀρθροστυλίς (ἡ) νεώτ.βοταν.κ.**ἀρθρόστυλον** βλ.λ.

ἀρθρόστυλον (τό) νεώτ. βοταν. κ. **ἀρθροστυλίς** γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **κυπεροειδῶν**.

ἀρθροτομή (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ **ἀρθροτομία** χειρουργικὴ διάνοιξις ἀρθρώσεώς τινος πρὸς θεραπευτικὸν σκοπόν.

ἀρθροτομῶ-έω μσν. κ. νεώτ. τέμνω τὰ ἄρθρα: Θεοφύλ.Σ 4,112 Α **ἀρθροτομεῖ τῶν μελῶν τούτων τὰ πρακτικώτερα**· ‖ ἐκτελῶ ἀρθροτομὴν βλ.λ.

ἀρθρότυφος (ὁ) νεώτ. ἰατρ. ἡ **ἀρθροτυφοειδὴς πυρετός** νόσος χαρακτηριζομένη ὑπὸ φαινομένων δοθιηνεντερίας, ἀρχομένης δι' ἀρθραλγιῶν τῶν ὀρογόνων ὑμένων τῶν ἀρθρώσεων.

ἄρθρουρον (τὸ) νεώτ. εἶδός τι **ἑλμίνθων** ἐκ τῶν πλατυελμίνθων, οἱ **πλατιολεβίθες**: Λεξ.Σχιν. κ. Λεβαδ.61.

ἀρθρόφυκος (τὸ) νεώτ. παλαιοφυτ. φυτὰ ἐν ἀπολιθώσει τῆς **σιλουρίου** διαπλάσεως, **φέροντα** μακρότατα φυλλώματα ἁπλᾶ ἢ διχοτομούμενα κυλινδρικά, ἔχοντα δὲ συνήθως ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν ἐπιμήκη αὐλάκωσιν.

ἀρθρόφυλλον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀραλιωδῶν**.

ἀρθρόφυτον (τὸ) νεώτ. ἰατρ. ξένον σῶμα ἀναπτυσσόμενον ἐντὸς τῆς ἀρθρώσεως ἐκ τραυματικῆς ἢ παθολογικῆς βλάβης ταύτης.

ἀρθρόφη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος κοραλλίων μὲ κορμὸν πολυαρθρωτὸν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἑξακοραλλιδῶν**.

ἀρθρῶ-όω κ. νεώτ. δημ. **-ώνω** δι' ἄρθρων, δι' ἁρμῶν συνδέω· παθ. **-οῦμαι** συναρμόζομαι: Ἑρμιππ.Μοῖρ.2,3 **κνημὶς δὲ περὶ σφυρὸν ἀρθροῦται**, Ἱππ.Ἀέρ.292 **σώματα ἠρθρωμένα** (καλῶς συνηρθρωμένα)· Ἡσ. « ἀρθρούμενον, τρανούμενον »· 2) νεώτ. συνδέω τὰ ἄρθρα, τὰ μέλη σώματος φυσικοῦ ἢ τεχνητοῦ· 3) ἐπὶ φωνῆς, ἤχου, προφέρω ἐνάρθρως, ἐκβάλλω ἔναρθρον φωνὴν ἤτοι κατὰ χωριστοὺς ἤχους: Ξεν.Ἀπομν.1,4,12 **τὴν τῶν ἀνθρώπων (γλῶτταν) ἐποίησαν.. ψαύουσαν τοῦ στόματος ἀρθροῦν τε τὴν φωνὴν καὶ σημαίνειν πάντα ἀλλήλοις, ἃ βουλόμεθα**· ‖ νεώτ. δημ.-ώνω βλ.λ.

ἀρθρώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ δι' ἄρθρων συνηρμοσμένος, ἰσχυρός: Ξεν.Κυν.4,1 **ἐχούσας τὰς κεφαλὰς ἐλαφράς, σιμάς, ἀρθρώδεις**· 2) ὁ **ἔναρθρος**, ἀντίθ. ἄναρθρος ἐν χρ. κ. εἰς τὸ συγκρ.: Ἀριστλ. ΖΜ3,4,26 **εἰσὶ δὲ τῶν μὲν αἰσθητικῶν ἀρθρωδέστεραι, τῶν δὲ νωθροτέρων ἀναρθρότεραι.**

ἀρθρωδία (ἡ) κ. νεώτ. ἀνατομ. εἶδος διαρθρώσεως· Γαλ.2,736 « ὅταν ἥ τε κοιλότης ἐπιπόλαιος ᾖ καὶ ἡ κεφαλὴ ταπεινή »· 2) κ. νεώτ. τὸ εὐκινητότερον εἶδος διαρθρώσεως, καθ' ὃ αἱ ἀρθρικαὶ ἐπιφάνειαι τῶν ὀστῶν παριστῶσαι τμήματα σφαιροειδῶν καφῶν, ὧν ἡ μία ἐμβάλλεται τῇ ἑτέρᾳ, ἐπιτρέπουσι παντοίας κινήσεις, κάμψιν, ἔκτασιν, προσαγωγήν, ἀπαγωγὴν κτλ. οἷον ἡ κατ' ὦμον ἄρθρωσις· 3) βοταν. γένος **ἀλγῶν**, βλ. **ἄλγη**, τῆς οἰκογενείας τῶν **φλοριδῶν**, οὗ χαρακτηριστικὸν αἱ ἐπὶ τῶν φύλλων μελαναὶ κηλῖδες, ἀπαντῶν εἰς τὰ γλυκέα ὕδατα τῆς Σικελίας.

ἀρθρωδιακός-ή-όν νεώτ. ὁ τῆς ἀρθρωδίας βλ.λ. 2), ὁ τῇ ἀρθρωδίᾳ προσιδιάζων: **ἀρθρωδιακαὶ κινήσεις, - κάμψεις.**

ἀρθρωδῶς ἐπίρρ. μτγν. ἰατρ. κατὰ τρόπον ἀρθρώσεως, προσαρμογῆς τῶν ἄρθρων τοῦ σώματος, τὸ κατ' ἀρθρωδίαν βλ.λ. 2): Γαλ.4,10 **τὸ δὲ.. ἀρθρωδῶς ἔτι τε πρὸς τούτοις καὶ τὸ ἀρθρῶδες εὑρεῖν ἐστι καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἰατροῖς.**

ἀρθρώνω νεώτ. κ. δημ. ἀρθρῶ βλ.λ. συνάπτω καταλλήλως, συνδέω κατὰ τὴν πρέπουσαν τάξιν τὰ ἄρθρα ἤτοι **τὰ μέλη** ἑνὸς συνόλου, οἷον σώματος, μηχανῆς, συσκευῆς· ‖ συναρμόζω εἰς τοιοῦτον τι σύνολον **τὰ συνήθη πρὸς πλήρη καταρτισμὸν** ἢ συμπλήρωσιν αὐτοῦ ἐξαρτήματα· 2) ἐπὶ φωνῆς, ἀπαγγέλλω τοὺς φθόγγους σαφῶς, εὐκρινῶς ὥστε ν' ἀποτελῶσι λέξεις: **τὰ νήπια ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἔτους ἀρθρώνουσι τὰς πρώτας λέξεις**· ‖ εὐκρινῶς ἀπαγγέλλω τὰς λέξεις ἐν ὁμιλίᾳ: φρ. **δὲν ἠδυνήθη ν' ἀρθρώσῃ λέξιν** (ἀπέμεινεν ἄναυδος, οἷον ἐκ συγκινήσεως)· ‖ τὸ παθ. κ. μέσ **-ομαι** ἐν πάσαις ταῖς **ἀνωτ.σημ.**

ἄρθρωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. δημ. **-η** διάκρισις τῶν ἄρθρων τοῦ σώματος: Στράβ.83 C **ἀρθρώσει τινὶ καὶ τύπῳ σημειώδει**· ‖ νεώτ. κ. δημ. ἡ σύνδεσις, ἡ συναρμογὴ τῶν καθ' ἕκαστα μερῶν ἑνὸς συνόλου· ‖ νεώτ. ἐπὶ ἀνθρ. ἢ ζῴου, ἡ συναρμογὴ ἄρθρων τοῦ σώματος καὶ τὸ σημεῖον τῆς συναρμογῆς, δημ. κλείδωση: **αἱ ἀρθρώσεις τῶν χειρῶν, - τῆς σπονδυλικῆς στήλης**· ‖ γεν. ἡ συναρμογὴ τῶν ὀστῶν πρὸς σύστασιν τοῦ σκελετοῦ· 2) κ. νεώτ. ἐπὶ ἀπαγγελίας, τὸ ἐκφωνεῖν σαφῶς, εὐκρινῶς εἰς φθόγγους καὶ ἐπακολούθως εἰς λέξεις· ‖ μτγν. συνεκδ. τὸ καλῶς συνάπτειν **τὰς λέξεις καὶ τὰς φράσεις ἐν ὁμιλίᾳ**: Φιλ.2,408. 19 **ἄρθρωσιν λογικήν**· 3) νεώτ. μηχαν. ἡ συναρμογὴ δύο τεμαχίων, καθ' ἣν τὸ ἕτερον ἢ καὶ ἀμφότερα δύνανται νὰ στραφῶσι περὶ ἄξονα ἢ περὶ σημεῖον· 4) νεώτ. φυσ. γεωγρ. ὁ τρόπος, καθ' ὃν αἱ κορυφαὶ ὀρέων ἢ αἱ ἀκρώρειαι συνάπτονται μετ' ἀλλήλων πρὸς ἀποτέλεσιν ὀροσειρᾶς· 5) νεώτ. μουσ. ἡ διαίρεσις τοῦ φωνητικοῦ ἤχου κατὰ διακριτὰ τμημάτια μετὰ ἢ ἄνευ συλλαβῶν.

ἀρθρωτήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. μηχάνημα ἐν ᾧ τίθενται τὰ διὰ γύψου ληφθέντα ἐκ τῶν ἀρνητικῶν ἀποτυπώματα τῶν ὀδόντων καὶ γνάθων, καὶ τὸ ὁποῖον ἐπιτρέπει κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον τὴν ἀπομίμησιν τῶν κινήσεων τῆς γνάθου.

ἀρθρωτός-ή-όν νεώτ. ὁ ἔχων ἀρθρώσεις, συναρμογάς, συνάφεις, ὁ συνδεόμενος δι' ἀρθρώσεων: **ἀρθρωτὴ ἅλυσις**, - ἀρθρωτὴ γέφυρα, - ἀρ-

θρωτὴ **συγκέντρωσις** (στρατ. τακτ.)· 2) ζῳολ. ὡς **οὐσ.** πληθ. **-ά** (τὰ) (ἐνν. ζῷα) ὁ ὑπὸ τοῦ Κυβιέρου διακριθεὶς τύπος ζῴων, τῶν ὁποίων τὸ σῶμα ἔχον ἀμφιπλεύριον συμμετρίαν σύγκειται ἐκ πολλῶν ἄρθρων ἢ δακτυλίων.

ἀρθύσανοι Ἡσ. « ἀποσχίσματα καὶ ἀποκλαστήματα ».

ἀρι- κ. νεώτ. προθεματικὸν εἰς ἐπιθ. κ. ἐπιρρ. μόριον, οὐδέποτε αὐτοτελῶς ἐκφερόμενον, ἐπιτατικὸν τῆς ἐν τῷ δευτέρῳ συνθετικῷ περιεχομένης σημ., ἄγαν, λίαν, κατ' ἐξοχήν· Ἡσ. « μεγάλως »· σχόλ.Ὀππιαν'Αλ.Ι,221 « τὸ ζα ἐπιτατικὸν μόριον ἀντὶ τοῦ πολύ· ὁμοίως καὶ . . αρι καὶ δα » : **ἀρίδακρυς, - ἀρίζηλος, - ἀρίδηλος, - ἀριδήλως** κτπ., πρβλ. συγγ. **ἐρι-**.

-άρι(ον) -αρίου (-αριοῦ) μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. κατάληξις οὐδετέρων οὐσιαστικῶν ἀρχῆθεν ὑποκοριστικὴ (ἡ ἐν τῇ ἀρχ. συνήθ. ὑποτιμητική, οἷον ἐν λ. ἀνδράριον, παιδάριον) : **κῆπος - κηπάριον, στίχος - στιχάριον**· || κ. εἶτα δι' ἐπαμοιβαδὸν μετὰ τοῦ ἀρχικοῦ οὐσιαστικοῦ χρήσεως, ἤδη ἀπὸ τῆς μσν. περιόδου τοῦ ὑποκοριστικοῦ τύπου σημαίνοντος ὅ,τι καὶ τὸ ἐξ οὗ προῆλθεν ἢ ἄλλο τι εἰδ. σημ. ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ προελθούσης, οἷον : **ποῦς - ποδάρι(ον), ζύμη - ζυμάρι(ον), φανὸς - φανάρι(ον), πίθος - πιθάρι(ον), κούκουμον** (λατ. cucuma) **- (κου)κουμάρι(ον), κοντὸς - κοντάρι(ον), ἀξίνη - ἀξινάριον - ξινάρι, πτύον - πτυάριον - φτυάρι,** ἀλλὰ κ. **ὄψον** (βλ.λ.) **ὀψάριον - ψάρι, ὄψιμον** (βλ.λ.) **- ὀψιμάριον- ψιμάρι, θρεπτὸν** (ὡς οὐσ.) **- θρεπτάριον - θρεφτάρι, ἀγκὼν - ἀγκωνάρι(ον), κεφαλὴ - κεφαλάρι(ον), γαλάρι** (προβατίνα γαλακτοφόρος)· 2) ἡ ἑτέρα τῶν τοῦ οὐδ.καταλήξεων τοῦ **-άρης** βλ.λ.

ἄρια (ἡ) νεώτ. κ. δημ. μουσικὸν τεμάχιον αὐθυπόστατον ἢ μέρος μουσικοῦ ἔργου, μείζονος ἐκτάσεως τῆς τοῦ συνήθους ᾄσματος, προωρισμένον διὰ μονῳδίαν· || εἰδ. μονῳδία ᾀδομένη τῇ συνοδείᾳ κλειδοκυμβάλου καὶ ἑνὸς ἢ περισσοτέρων ἄλλων ὀργάνων· 2) δημ. μτφ. τὸ ὑπεροπτικὸν ὕφος, ἡ ἀλαζὼν συμπεριφορά : **σοῦ ἔχει μιὰν ἄρια σὰ νὰ ἦταν λόρδος.**

ἀρία (ἡ) κ. νεώτ. δημ. **ἀριά, ἀ. ἀρίος, ἀρεός** εἶδος δρυὸς ἀειθαλοῦς ἢ πρίνου μὲ φύλλα ἄνευ ἀκανθῶν, **φελλόδρυς**: Θεοφ.Φ1 5,3,3 **ἀρίας ξύλα σκληρότατα,** δημ. κ. **ἀσίλακας.**

ἀρία δημ. ναυτ. κέλευσμα, ἰαχὴ παροτρυντικὴ ἣν πρὸς ἀμοιβαίαν ἐνθάρρυνσιν ἀναφωνοῦσιν ἐν ἱστιοφόροις πλοίοις οἱ στρέφοντες τὸν ἐργάτην βλ.λ. ἄνδρες.

ἀριά ἐπίρρ. δημ. κ. **ἀνάρια** ἀραιῶς, κατὰ τρόπον ἀραιὸν βλ.λ.· 2) ἐπὶ χρόνου, κατ' ἀραιὰ διαστήματα, σπανίως : δ. δίστ. **ἀριὰ καὶ ποῦ νὰ βρίσκεται, ἀριὰ καὶ ποῦ νὰ λάχῃ | κόρη μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ μαῦρα μάτια νἄχῃ.**

-αριά δημ. κατάλ. θηλ. δι' ἧς ἐκφράζονται ἀφῃρημένα ἀριθμητικά : **δεκαριά, εἰκοσαριά** κτπ.· || ὀνόματα σημαίνοντα σύστημα ὁλόκληρον, συσκευήν, συσκευασίαν κτπ. : **καλαμαριά, ζυγαριά, κλειδαριά, παστελαριά**· || φυτά τινα : **λυγαριά, κουμαριά, κουκουναριά** κτπ.

ἀριά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν δρῦς ἡ ἀρία βλ.λ. : Κρυστ. Γκόλφω 76 **οἱ ἡμερόδεντροι, οἱ ἀριές, οἱ γράβοι, τὰ πρινάρια.**

ἀριάδα (ἡ) δημ. κ. **ἀριωσύνη** ἀραιότης βλ.λ.

ἀριάρης (ὁ) δημ. ὁ **ἀρήλογος** βλ.λ.· || γεν. κόσκινον πλατείας καὶ ἀραιὰς ἔχον τὰς ὀπάς, ἀντίθ. πυκνάδα καὶ σήτα.

ἀρ(ρ)ιβάρισμα (τὸ) δημ. (ἰταλ.) ὁ ἐρχομός, ἡ ἄφιξις, τὸ φτάσιμο.

ἀρ(ρ)ιβάρω μσν. κ. δημ. (ἰταλ.) φθάνω, καταφθάνω, καταπλέω : **ἀρριβάρησε τὸ βαπόρι** : Χρον. Μορ.Προοίμ.103 **στὴν Σκλαβουνία ριβάραμε τὴν δεύτερ' ἑβδομάδα,** αὐτ. Ε,1 **εἰς τὴ Λάρισσα ἀριβάρισε πρὶν τὸ μεσημέρι**· || ἐνίοτε σκωπτικῶς : **μᾶς ἀριβάρισε κι ὁ Γιάννης.**

ἀριβάσκανος-ον λίαν βάσκανος· Ἡσ. « πεποίηται ὡς τὸ ἀριπρεπής ».

ἀριβίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἀλκαλοειδὲς ἐξαγόμενον ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῆς Araribra rubra δένδρου ἰθαγενοῦς τῆς Βραζιλίας καὶ χρησιμοποιούμενον πρὸς βαφὴν μαλλίνων ὑφασμάτων.

ἀρ(ρ)ιβισμός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. (γαλλ.) ἀρριβισμὸς βλ.λ.

ἀρ(ρ)ιβιστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. (γαλλ.) **ἀρριβιστής** βλ.λ.

ἀρίγανη (ἡ) δημ. ἡ ἀρίγανος βλ.λ.

ἀρίγανος (ὁ) δημ. τὸ φρυγανῶδες φυτὸν ὀρίγανος βλ. λ. ἡ ὀνῆτις, ἀ. (ἀ)ρίγανη, ἀγριορίγανη.

ἀρίγγη (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἰχθύων τῶν βορείων παγωμένων θαλασσῶν, τῆς οἰκογενείας τῶν **κλυπεϊδῶν,** δημ. ρέγγα.

ἀριγεύω δημ. (ἀραιός) κ. **ἀριεύω** βλ.λ. ἀραιώνω : παροιμ. **ὅσο ἀριγεύουν τὰ σκόρδα, τόσο χοντραίνουν.**

ἀριγής-οῦς-ές ὁ μὴ ριγῶν, ἀ. ἀρριγὴς βλ.λ.

ἀριγνώς-ῶτος (ὁ) ποιητ. κ. ἀρίγνως πολὺ γνωστός, περίφημος : Πίνδ.Ν 5,21 **Ἐνδαΐδος ἀρίγνωτες υἱοί,** πρβλ. ἀρίγνωτος.

ἀρίγνωτος-η-ον ποιητ. ὁ εὐκόλως γνωριζόμενος, διακρινόμενος, **εὐδιάγνωστος** : Ἰλ.Ν 72 **ἀρίγνωτοι δὲ θεοί περ**· || λίαν γνωστός, γνώριμος ἐπί τινι ἰδιότητι ἢ ἔργῳ : Ὀδ.Ρ 375 **ὦ ἀρίγνωτε συβῶτα,** σχολ. Εὐστ. « τουτέστιν ὦ ἄγαν γνώριμε ἐπὶ ἀχρείᾳ τέχνῃ ».

ἄριγος-ον κ. **ἄρριγος** ὁ μὴ αἰσθανόμενος ρῖγος, ψῦχος : Ἀριστλ.Πρ.31,22.

ἀρίγων-ωνος (ὁ) μσν. εἶδος δόρατος· Θεόγνωστ. Καν.31,15 « εἶδος δόρατος » : Χοιροβοσκ. Ι,74,35.

ἀρ(ρ)ίγωτος-η-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ φέρων γραμμάς, ρίγες, ἀχαράκωτος : **ἀρίγωτο χαρτί**· ἀντίθ. **ριγωμένος.**

ἀρίδα (ἡ) δημ. ἀρὶς βλ.λ., τρυπάνι, ἀρίδι· || παροιμ. **πύρε ἡ ἀρίδα ρόζο καὶ δὲν πάει παρέκει** (ἐπὶ τῶν προσκοπτόντων ἐν τῇ ἐπιχειρήσει ἔργου τινός)· 2) σκωπτ. τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ ποδός, κ. συνεκδ. ὅλον τὸ σκέλος : φρ. **μάζεψε τὶς ἀρίδες σου, - ἅπλωσε ἢ τέντωσε τὴν ἀρίδα του** (ἐπὶ τῶν ὀκνηρῶν)· 3) ἡ ρίγα, ὁ χάρακας.

ἀριδάκρυος-ον ὁ χέων ἄφθονα δάκρυα, ὁ εὐκόλως ἢ ὁ ἄνευ λόγου δακρύων : Ἀριστλ.Πρ.3,24 **διατί οἱ μεθύοντες ἀριδάκρυοι μᾶλλον;**

ἀρίδακρυς-υος-υ πολύδακρυς : Αἰσχ.Πέρσ.947 **κλάγξω δ' ἀρίδακρυν αὐτάν**· || παροιμ. **ἀεὶ δ' ἀριδάκρυες ἀνέρες ἐσθλοί,** Ἀριστφ.Ζ1 9,1 **γυνὴ ἀνδρὸς ἐλεημονέστερον καὶ ἀρίδακρυ μᾶλλον.**

ἀριδάκρυτος-ον Ἡσ. « πολυδάκρυτος ».

ἀρίδαλος-ον δωρ. ἀρίδηλος βλ.λ.

ἀριδείκετος-ον (δείκνυμι) ἐπ. ἐπιφανής, διακεκριμένος, ἔξοχος : Ἰλ.Λ 248 **τόνδ' . . ἐνόησε Κόων, ἀριδείκετος ἀνδρῶν,** Ἡσίοδ.Θε.385 **καὶ Κράτος ἠδὲ Βίην ἀριδείκετα γείνατο τέκνα.**

ἀρίδες (αἱ) Ἡσ. « αἱ μετὰ κονιορτοῦ πνοαί ».

ἀρίδηλος-ον κ. νεώτ. δωρ. ἀρίδαλος ὁ λίαν φανερός, κατάδηλος, ὁλοφάνερος : Ἡρ. 8,65 **τάδε γὰρ ἀρίδηλα . . ὅτι θεῖον τὸ φθεγγόμενον, -ἀρίδηλος κατίσχυσις**· || εὐδιάκριτος, μακρόθεν ὁρατός : Ἄρατ.94 **Ἀρκτοῦρας . . καὶ μάλα πᾶς ἀρίδηλος**· 2) περιφανής : Σιμων.185 **ἃ δ' ἀρίδαλος Ὄσσα,** Ἀπολλ.Ρ 3,615 **ἀρίδηλα καὶ ἀμφαδὰ ἔργα.**

ἀριδήλως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. φανερῶς, καταφανῶς, ὁλοφάνερα : Σάθ.Γ 77 **τὴν ἀψευδεστάτην ταύτην γνῶσιν διὰ τῆς δεδοκιμασμένης πείρας ἀριδήλως πεπληροφορημένων,** Διγ. Ἀκρ.3010 **οὗς καὶ μαθὼν ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄγαν ἀριδήλως.**

ἀρίδι (τὸ) δημ. ἡ ἀρίς βλ.λ.

ἀριδιά (ἡ) δημ. ἄνοιγμα ὀπῆς δι' ἀρίδος, τρύπημα μὲ ἀρίδι· ‖ εἰδ. ἡ μικρὰ ὀπὴ ἡ πρὸς τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ πίθου· 2) μτφ. ὀξὺς πόνος.

ἀριδίζω κ. ἀριδιάζω τετραίνω, τρυπῶ τι δι' ἀρίδος, τριβελίζω 2) μτφ. : **μ' ἀριδίζει ὁ πόνος** (μὲ τρυπάει), **μ' ἀριδίζουν οἱ ἔγνοιες**

ἀρίδιον (τὸ) ὑποκορ. **ἀρίς** βλ.λ.

ἀριδοδάφνη (ἡ) εἶδος βοτάνης : Πάπ. **φυλλοὺς ἐν οἰκίᾳ μὴ εἶναι ἀριδοδάφνην μετ'** (sic) **ἅλμης βρέξας καὶ τρίψας ῥάνον.**

ἀριδῶ-άω δημ. ἀριδίζω βλ.λ.

ἀριδώνω δημ. ριγώνω βλ.λ.

ἀριεγίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. **πέτρωμα** παρουσιαζόμενον **εἰς κοιτάσματα ἢ ταινίας τῶν πυρηναίων** ὀρέων.

ἄριεμα (τὸ) δημ. ἀραίωμα, ἀραίωσις.

ἀριέττα (ἡ) μουσ. μικρὰ ἄρια βλ.λ., ᾀσμάτιον τοῦ κωμικοῦ μελοδράματος, μὲ δύο ἐπαναλήψεις, ταυτόσημον τῆς **καντσονέττας.**

ἀριεύω δημ. κ. **ἀριώνω,** ἀόρ. **ἄριεφα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἀριεμένος** ἀραιώνω, ποιοῦμαι ἀραίωσιν ἢ θέτω ἀραιῶς : **ἄριεφαν τοὺς πρόσφυγες στὸ συνοικισμό, - θ' ἀριέφω τὸ κοπάδι, - ἄριεφε τὶς πατάτες νὰ μὴ σαπίσουν·** 2) ἀμτβ. τοποθετῶ ἐμαυτὸν ἀπώτερον : **ἀριέφετε παιδιὰ μὴ σκάσουμε·** ‖ κ. μτφ. : **ἄριεφα τὶς βίζιτες.**

ἀριζήλητος-ον μτγν. ἀντὶ **ἀριζήλωτος** βλ.λ. Χρησμ.ἐν Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.9,10.

ἀρίζηλος (-η)-ο(ν) ποι. κ. μσν. ἀντὶ **ἀρίδηλος** βλ.λ. ἔκδηλος, φανερός, ἐναργής, σαφής : Ἰλ.Σ 221 **ὣς τότ' ἀριζήλη φωνὴ γένετ' Αἰακίδαο·** ‖ κ. μσν. λίαν φωτεινός, λαμπρός : Ἰλ.Ν 244 **ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαί,** Νικήτ.Χων.ἐν Σάθ.1,123 **καὶ κατ' ἀρίζηλον ἀστέρα τῶν τάξεων πασῶν προεκλάμποντα·** 2) **περιφανής,** λίαν ζηλωτός : Ἰλ.Σ 519 **ὥς τε θεώ περ, ἀμφὶς ἀριζήλω·** 3) ὀθ. ἀξιοζήλευτος, εὐτυχής : Ἡσίοδ.Θε.6 **ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει.**

ἀριζήλως ἐπίρρ. σαφῶς, καθαρά : Ὀδ.Μ 453 **ἐχθρὸν δέ μοί ἐστιν αὖτις ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν.**

ἀριζήλωτος-ον ὁ λίαν ζηλωτός, ἀξιοζήλευτος, ὀθ. κ. ὁ ἐξόχως εὐτυχής : Ἀριστφ.Ἱππ.1329 **ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι.**

ἀρίζικος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων καλὸν ριζικό, ὁ ἀτυχής· πρβλ. κακορίζικος.

ἀριζόνικα (ἡ) νεώτ. βοταν. **εἶδος** ἀμπέλου ἀμερικανικῆς, μὴ κατάλληλον παρ' ἡμῖν πρὸς καλλιέργειαν, λόγῳ τῆς μὴ **ἀντοχῆς του κατὰ τῆς** φυλλοξήρας.

ἀριζονίτης (ὁ) . νεώτ. **πετρογρ.** **πέτρωμα πυριγενὲς** εὑρεθὲν **ἐν Ἀμερικῇ.**

ἄριζος-ον Ἡσ. « τάφος· Κύπριοι ».

ἀριήκοος-ον μτγν. ποι. λίαν ἀκουστός, λίαν περίφημος : Καλλ.Δῆλ.308 **βαρύνεται ἱρὸν ἄγαλμα Κύπριδος ἀρχαίης ἀριήκοον·** 2) προθύμως ἀκούων, σχολ. « λίαν ἐπήκοος » : Νόνν.Εὐαγγ.Ἰω.10,57 **φθογγῆς ἡμετέρας ἀριήκοα.**

ἀριῆνας Ἡσ. « ἀρισπώλους ».

ἀριηρής-οῦς-ές δύσκολος, Ἡσ. « **ἀριηρέστερον,** χαλεπώτερον ».

ἀριθματός δωρ. **ἀριθμητός** βλ. λ.

ἀρίθμημα (τὸ) κ. δημ. ἀριθμός : Αἰσχ.Εὐμ.753 **ἶσον γὰρ ἐστι τἀρίθμημα τῶν πάλων·** 2) δημ. ἡ ἀρίθμησις, ἡ μέτρησις : **κάνοντας τὸ ἀρίθμημα τὰ βρῆκα λιγώτερα.**

ἀρίθμησις-εως κ. νεώτ. δημ. **ἀρίθμηση** ἡ πρᾶξις ἢ ἡ τέχνη τοῦ ἐκφωνεῖν **καὶ** γράφειν ἀριθμούς· ‖ **τὸ κατὰ τάξιν, κατ' ἐπαλληλίαν, κατὰ** σειρὰν **ἀναφέρειν ἢ ἀναγράφειν** πρόσωπα **ἢ** γεγονότα ἢ πράγματα : Ἡρ.2,143 **Ἑκαταίῳ γενεηλογήσαντι ἑωυτόν .. ἐς ἑκκαιδέκατον θεὸν ἀντεγενεηλόγησαν ἐπὶ τῇ ἀριθμήσει,** Στράβ.9,430 **κἀνταῦθα δ' ἐνδόξων ὀνομάτων ἔσται ἀρίθμησις** (τὸ νεώτ. ἀπαρίθμησις) ‖ ἐκτίμησις, διακρίβωσις : Σέξτ.Ἐμπ.332,12 **ἐξ ὑπαρχῆς ποιούμεθα τὰς ἀριθμήσεις·** 2) Ἐπιγρ. ἔλεγχος λογαριασμοῦ δαπανῶν ‖ **κ. εἰδ. ἀρίθμησις δημοσίων** ἀπολογισμὸς δημοσίων δαπανῶν 3) Ἐπιγρ **καταβολὴ** εἰς χρήματα, πληρωμὴ τοῖς **μετρητοῖς** : Ἐπιγρ. **παρὰ τὸ τὴν ἀρίθμησιν ποιήσασθαι ἐξ ἑτοίμου τοὺς ἐργώνας·** 4) ἡ ἀριθμητική : Ἱππ. Ἐπιστ.2,934· 5) **νεώτ.** ἡ δι' ἰδίου αὔξοντος ἀριθμοῦ σήμανσις, ἡ δι' ἀριθμῶν κατάταξις καὶ διάκρισις ἑκάστου ἐκ πολλῶν ὁμοειδῶν : **ἀρίθμησις ἀνθρώπων, - οἰκιῶν, - ὅπλων, - νόμων, - ψήφων,- σελίδων κττ.·** ‖ ὁ δι' ἀριθμοῦ **χαρακτηρισμὸς** ἑκάστης τῶν μονάδων ποσοῦ τινος· ‖ **ἀρίθμησις!** παράγγελμα γυμναστικὸν ἢ στρατιωτικὸν διδόμενον εἰς στοῖχον παρατεταγμένων ἀνδρῶν, ἵνα κατανεμηθῶσιν ἀνὰ δύο, τέσσαρες κλπ.

ἀριθμητέος-α-ον ὁ ὃς πρέπει νὰ ὑπολογισθῇ : Ἱππ.Ἐπιδ.2,3,17 **ἢ ἀπὸ γυναικείων ἀριθμητέοι οἱ ἐννέα μῆνες·** ‖ **ἀριθμητέον** τὸ ὅπερ πρέπει νὰ καταλογισθῇ νὰ **καταταχθῇ που,** τὸ καταλεκτέον : Θεόφρ.Πυρ.3 **εἴτε ἀριθμητέον εἰς τὸ αὐτὸ τὸ φῶς εἴτε μὴ ἀριθμητέον.**

ἀριθμητήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. ἁ. **ἀριθμητής** βλ.λ.3) μηχάνημα χρησιμεῦον, **ὅπως** ἀριθμῇ ἢ **μετρῇ** αὐτομάτως.

ἀριθμητήριον (τὸ) νεώτ. σχολικὸν ὄργανον φέρον εἰς πέντε ἢ δέκα ὁριζοντίως καὶ ἐπαλλήλως διατεταγμένους ραβδίσκους ἀνὰ δέκα κινητοὺς κρίκους, χρήσιμον πρὸς πρακτικὴν διδασκαλίαν τῆς ἀριθμήσεως ἐν τοῖς δημοτικοῖς σχολείοις.

ἀριθμητής (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ ὁ ἀριθμῶν, ὁ λογαριάζων· 2) ὁ ἐκτελῶν λογαριασμούς, λογιστής : Τζέτζ.σχόλ.Λυκόφρ.980 3) μαθημ. ὁ ἕτερος τῶν ὅρων τοῦ κλάσματος γραφόμενος ἄνωθεν τοῦ παρονομαστοῦ καὶ δηλῶν ποσάκις περιέχεται ἐν τῷ κλάσματι ἡ διὰ τοῦ παρονομαστοῦ δηλουμένη . κλασματικὴ μονάς· 4) νεώτ. ἁ. **ἀριθμητήρ** βλ. λ. ‖ ἁ. **ἀριθμοθέτης** μηχάνημα πρὸς ἀποτύπωσιν ἀριθμῶν κατ' αὔξουσαν σειρὰν ἐπὶ μετρουμένων ἀντικειμένων, ἰδίως σελίδων καταστίχου, εἰσιτηρίων θεάτρου κτλ.

ἀριθμητικός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τὴν ἱκανότητα τοῦ ἀριθμεῖν, τοῦ δι' ἀριθμῶν λογίζειν καὶ ἐκφράζεσθαι : Πλάτ.Γοργ.453 E **ὁ ἀριθμητικὸς ἄνθρωπος·** ‖ ὁ ἐν τῷ λογισμῷ ἀκριβής : Ἰάμβλ.ἐν Νικομ. 4 B **προτείνομεν τὸν ἄνδρα τοῦτον ὡς ἀριθμητικώτατον·** 2) κ. νεώτ. ὁ εἰς τὸ ἀριθμεῖν ἀναφερόμενος, ὁ δι' ἀριθμῶν γινόμενος : **ἀριθμητικὸς ὑπολογισμός - τρόπος, - ἀριθμητικὸν ἐξαγόμενον·** 3) ὁ εἰς τὴν ἐπιστήμην τῶν ἀριθμῶν (τὴν ἀριθμητικὴν βλ. ἑπομ. σημ.) ἀσχολούμενος : Πλούτ.Ἠθ. 174 B **καθάπερ οἱ τῶν ἀριθμητικῶν δάκτυλοι νῦν μὲν μυριάδας·** 4) κ. νεώτ. κ. δημ. **ἀριθμητική** (ἡ) ὡς οὐσ. (ἐνν. τέχνη ἢ ἐπιστήμη) ἡ τὴν ἀρίθμησιν βλ.λ. καὶ τὰς δι' ἀριθμῶν λογιστικὰς πράξεις διαλαμβάνουσα : Πλάτ. Γοργ. 453 E **ἡ ἀριθμητικὴ οὐ διδάσκει ἡμᾶς, ὅσα ἐστὶ τὰ τοῦ ἀριθμοῦ ; - αἱ τέσσαρες πράξεις τῆς ἀριθμητικῆς·** ‖ νεώτ. κ. δημ. καὶ τὸ βιβλίον τὸ περιέχον τὴν περὶ τῶν ἀριθμητικῶν πράξεων διδασκαλίαν· 5) **εἰδ. τὸ ἀριθμητικὸν** ἡ πνευματικὴ ἰδιότης τοῦ ἀριθμεῖν, ἡ δι' ἀριθμῶν ἔκφρασις : Θεοφύλ.Ἐπιστ. 61 **τὸ ἀριθμητικὸν τῷ ἁρμονικῷ συγγενές·** 6) Πάπ. ἀριθμητικὸν ὡς οὐσ. δασμός, φόρος ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπὶ γεωργικῶν κτημάτων : Πάπ. **τὸ τέλειον ἀριθμητικὸν** (ὁ ὅλος φόρος), **- τὸ ἡμιτέλειον ἀριθμητικόν·** 7) νεώτ. μαθημ. ὁ δηλῶν ἢ ἐκφράζων ἀριθμούς : **ἀριθμητικὸν σημεῖον, - ψηφίον, - γράμμα·** ‖ ὁ δι' ἀριθμοῦ ἐκφραζόμενος :

ἀριθμητικὴ πρόοδος σειρὰ ἀριθμῶν ὧν ἕκαστος σχηματίζεται ἐκ τοῦ προηγουμένου διὰ προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ [σταθεροῦ] ἀριθμοῦ· ‖ **ἀριθμητικὸς κατάλογος** ἢ πίναξ κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν ὀνομαστικὸν τοιοῦτον· ‖ ὁ δι' ἀριθμῶν ἐκτελούμενος : **ἀριθμητικὴ λύσις, - ἀπόδειξις,** κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀλγεβρικὴν καὶ τὴν γεωμετρικήν· **8)** νεώτ. ἐπὶ ποσῶν ἢ ἐπὶ συγκρίσεως ποσῶν, συγκροτημάτων, ὁμάδων, συνόλων κττ. : **ἀριθμητικὴ ὑπεροχή·** **9)** γραμμ. **ἀριθμητικὸν** (τὸ) συνήθ. ἐν πληθ. **ἀριθμητικά,** ὡς οὐσ., τὰ ἐπιθ. κ. ἐπιρρ. τὰ ἐκφράζοντα ἀριθμοὺς καὶ ἀριθμητικὰς σχέσεις καὶ ἐννοίας.

ἀριθμητικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. δημ. κατὰ τρόπον ἀριθμητικὸν βλ.λ., κατ' ἀντίληψιν ἢ ἔκφρασιν δι' ἀριθμῶν : Πλούτ.'Ηθ.643 C **ἀριθμητικῶς οὐ γεωμετρικῶς ὁρίζων, - ἀριθμητικῶς εὑρίσκομεν τὸ αὐτὸ ἐξαγόμενον·** ‖ νεώτ. δημ. δι' ἀριθμήσεως, κατ' ἀρίθμησιν, κατὰ τὸν ἀριθμόν : **ἀριθμητικῶς οἱ ἐχθροὶ ὑπερεῖχον.**

ἀρίθμητος-η-ο δημ. ἀναρίθμητος, ἀμέτρητος, ἅ. ἀρίφνητος : Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.178,2 **ποτίζει δένδρα ἀρίθμητα, μηλιὲς καὶ κυπαρίσσια·** ‖ ὁ μὴ ἢ μήπω ἀριθμηθείς.

ἀριθμητός-ή-όν κ. νεώτ., δωρ. **ἀριθματός** ὁ δεκτικὸς ἀριθμήσεως, ὁ δυνάμενος νὰ ἀριθμηθῇ : Κρατῖν.ἐν Πανόπταις 2 **ὀφθαλμοὶ δ' οὐκ ἀριθμητοί·** ‖ παρ' 'Αριστλ. κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ μετρητός : 'Αριστλ.Μεταφ.1020 A **πλῆθος μὲν οὖν ποσόν τι, ἐὰν ἀριθμητὸν ᾖ, μέγεθος δ', ἐὰν μετρητὸν ᾖ·** **2)** ὁ εὐκόλως ἀριθμούμενος, εὐάριθμος : Θεόκρ.16,87 **ἀριθμητοὺς ἀπὸ πολλῶν·** 'Ησ. « **ἀριθμητά, τὰ ὀλίγα** »· **3)** ὁ ὑπ' ὄψιν λαμβανόμενος, λογαριαζόμενος, ὁ ὑπολογίσιμος, ὅθ. ὁ ἀξιόλογος : Θεόκρ.14,48 **ἄμμες δ' οὔτε λόγῳ τινὸς ἄξιοι οὔτ' ἀριθμητοί.**

ἀριθμίζω νεώτ. κ. δημ. ἀπαριθμῶ, ἀριθμῶ

ἀρίθμιον (τὸ) Πάπ. σειρά, τάξις.

ἀρίθμιος-α-ον κ. μσν. ὁ δεκτικὸς ἀριθμήσεως, ὁ ἀριθμητικὸς βλ.λ.2 I· ‖ Πάπ. ἀριθμός : **ἀρίθμια σῦκα ρ'** **2)** ὁ ἀριθμούμενος, ὁ ὑπ' ὄψιν λαμβανόμενος, ἀξιολογάριστος : Διον.Περ.263 **οὐ μὲν ἐκεῖνοι ἀνέρες ἐν Λιβύεσσιν ἀρίθμιοι·** **3)** μτγν. ἀστρολ. ὁ προσδιορίζων : Βέτ.Βάλ.145,23.

ἀριθμογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ δι' ἀριθμητικῶν σημείων παράστασις ποσοῦ ἢ καὶ ἐννοίας τινὸς συμβολικῶς.

ἀριθμογραφικός-ή-όν ὁ ἔχων σχέσιν ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀριθμογραφίαν βλ.λ.· **2)** εἰδ. ὁ διὰ καταγραφῆς ἢ πρὸς καταγραφὴν ἀριθμῶν χρήσιμος : **ἀριθμογραφικὴ μηχανή.**

ἀριθμογράφος (ὁ) νεώτ. μηχανικὴ συσκευὴ χρησιμεύουσα πρὸς ἐκτέλεσιν λογαριασμῶν, ἅ. ἀριθμητήρ, ἀριθμομηχανή, λογιστικὴ μηχανή.

ἀριθμογραφῶ νεώτ. γράφω ἀριθμούς, γραπτῶς ἐκθέτω τι δι' ἀριθμῶν.

ἀριθμοδίφης-ου νεώτ. ὁ τοὺς ἀριθμοὺς ἐρευνῶν, ὁ περὶ τοὺς ἀριθμοὺς καταγινόμενος.

ἀριθμοθεσία (ἡ) μσν. ἡ δι' ἀριθμῶν κατάταξις : Θεόδ.Στ.ἐν Μι.792.

ἀριθμοθέτης (ὁ) νεώτ. ἅ. **ἀριθμητής** βλ.λ.3).

ἀριθμολόγησις-εως (ἡ) νεώτ. ὁ προσδιορισμός, ἡ ἀρίθμησις πραγμάτων δι' ἰδίου ἑκάστῳ ἀριθμοῦ πρὸς εὐκολωτέραν εὕρεσιν ἢ ἀναγνώρισιν αὐτῶν.

ἀριθμολογία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπιστήμη τῶν ἀριθμῶν, κλάδος τῶν **μαθηματικῶν** περιλαμβάνων τὴν ἀριθμητικὴν καὶ τὴν ἄλγεβραν· **2)** εἰδ. κλάδος τῆς **ἀποκρυφολογίας** ἀναζητῶν τὴν ὑποτιθεμένην ἐσωτερικὴν ἔννοιαν τῶν ἀριθμῶν καὶ τὰς σχέσεις αὐτῶν πρὸς τὰ φυσικὰ φαινόμενα.

ἀριθμολογικός-ή-όν νεώτ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀριθμολογίαν βλ.λ.

ἀριθμολόγιον (τὸ) νεώτ ναυτ. ἡ ἐν ἰδίῳ βιβλίῳ ἀριθμολόγησις βλ.λ., τοῦ πληρώματος ἐν πλοίῳ· πρβλ. συσσιτολόγιον.

ἀριθμολογῶ-έω νεώτ. ἀριθμῶ, λογαριάζω· ‖ ἐπιγράφω ἢ ἀναρτῶ ἀριθμοὺς ἐπὶ διαφόρων ὁμοειδῶν πραγμάτων πρὸς εὐχερεστέραν αὐτῶν εὕρεσιν ἢ ἀναγνώρισιν· ‖ χαρακτηρίζω δι' ἀριθμοῦ.

ἀριθμομανής-οῦς-ές νεώτ. ὁ πάσχων ἐξ ἀριθμομανίας βλ.λ.

ἀριθμομανία (ἡ) νεώτ. ἡ παρατηρουμένη εἴς τινος τάσις πρὸς ἔμμονον ἀπασχόλησιν τῆς σκέψεως μὲ ἀριθμούς· ‖ εἰδ. φρενικὸν ἐλάττωμα ἐκδηλούμενον καὶ εἰς ἄλλως ὑγιᾶ τὸν νοῦν ἔχοντας καὶ παρασῦρον εἰς τὸ ἀσκόπως ἀριθμεῖν τὰ κατὰ τάξιν προσπίπτοντα τῇ ὁράσει ἀντικείμενα, οἷον κιγκλίδας, πλάκας πεζοδρομίου κλπ.

ἀριθμομαντεία (ἡ) νεώτ. ἡ δι' ἀριθμητικῶν μεθόδων, ἤτοι διὰ συνδυασμοῦ ἀριθμῶν, μαντεία

ἀριθμόμετρον (τὸ) νεώτ. ἡ ἀριθμομηχανή, ὁ ἀριθμητὴρ βλ.λ.

ἀριθμομηχανή (ἡ) νεώτ. μηχανὴ δι' ἧς ἐκτελοῦνται μαθηματικοὶ ὑπολογισμοί, λογιστικὴ μηχανή, ἅ. ἀριθμητήρ, ἀριθμογράφος.

ἀριθμομνήμων-ονος (ὁ) νεώτ. ὁ κατέχων τὴν ἱκανότητα τοῦ ἐκτελεῖν νοερῶς πολυπλόκους ἀριθμητικοὺς ὑπολογισμούς.

ἀριθμοποιός-όν μτγν. ὁ ἐπὶ τῶν σχέσεων τῶν ἀριθμῶν ἀσχολούμενος : Δαμασκ.'Αρχ.245.

ἀριθμός (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. σύνολον μονάδων συνήθως ὁμοειδῶν, ποσὸν μετρούμενον ὅθ. καθ' ὁρισμόν, σχέσις μιᾶς ποσότητος πρὸς ἑτέραν λαμβανομένην ὡς μονάδα· ὁρισμ. 'Αριστλ Μεταφ.6.157,8 « **ἐστὶν ἀριθμὸς σύνθεσις μονάδων** », αὐτ.ἐν Φυσ.4,11 « ποσὸν διωρισμένον, πλῆθος ἑνὶ μετρητόν, πλῆθος μέτρων, μονάδων ἀδιαιρέτων »· ὁρισμ. Διοφάντ.Μαθημ.'Ορ.2 « πλῆθος μονάδων ἀδιορίστων » : 'Οδ.Δ 451 **πάσας δ' ἄρ' ἐπῴχετο, λέκτο δ' ἀριθμόν,** Σιμων.47 **ἀριθμῷ πσῦρα,** Εὐρ. Τρῳ.620 **ὧν γ' οὔτε μέτρον οὔτ' ἀριθμός ἐστι,** Πλάτ.Θεαίτ.155 **ἔλαττον γενέσθαι μήτε ὄγκῳ μήτε ἀριθμῷ, - ὁ ἀριθμὸς τῶν μεταναστῶν, - τῶν πραγμάτων, - τῶν παιδιῶν, - τῶν σπιτιῶν·** **2)** κ. νεώτ κ. δημ. σύνολον, ἄθροισμα, ποσόν, πλῆθος ἑνιαίως λαμβανόμενον : Θουκ 2,7 **ὡς εἰς τὸν πάντα ἀριθμὸν πεντακοσίων νεῶν ἐσομένων,** 'Αριστφ.Πλ.537 **φθειρῶν τ' ἀριθμὸν καὶ κωνώπων καὶ ψυλλῶν οὐδὲ λέγω σοι, - μέγας ἦτο ὁ ἀριθμὸς ἐπισκεπτῶν, - ὁ ἀγγλικὸς στόλος διέθετε μέγαν ἀριθμὸν ἀντιτορπιλλικῶν·** ‖ γεν. ἀριθμητικόν τι ποσόν : 'Ηρ. 8,82 **δύο νηῶν κατέδεε ἐς τὸν ἀριθμόν, - πρὸς εὕρεσιν ἐπαρκοῦς ἀριθμοῦ ἁμαξῶν, - ὅπλων, - μεγάλος ἀριθμὸς ἀνέργων, - ζητιάνων·** **3)** κ. νεώτ. κ. δημ. πλῆθος ἢ ποσὸν ἐπακριβῶς δι' ἀριθμοῦ ὁριζόμενον : 'Ηρ.8,2 **ἀριθμὸς τῶν νεῶν ἦν μία καὶ ἑβδομήκοντα,** 'Αριστφ.'Ορν.1251 **ὄρνεις ἐπ' αὐτόν,.. πλεῖν ἑξακοσίους τὸν ἀριθμόν,** Διον. 'Αλ.Ρωμ.9,27 **δισχιλίων ἀριθμὸς ἀσσαρίων, - διάφορα ἐργατικὰ σωματεῖα, εἴκοσι τὸν ἀριθμόν·** **4)** ἀρίθμησις, καταμέτρησις : 'Ηρ.7,59 **ὁ δὲ.. τῆς στρατιῆς ἀριθμὸν ἐποιέετο,** Θεόκρ.25,92 **τῶν μὲν** [νεφέων] **τ' οὔτις ἀριθμὸς ἐν ἠέρι γίνετ' ἰόντων·** ‖ φρ. **ἀριθμὸν ποιεῖν** = ἀριθμεῖν, ἐξετάζειν· κ. **τὸν ἀριθμὸν λαμβάνειν** = ἐκτελεῖν τὴν ἀρίθμησιν, τὴν καταμέτρησιν, ἐξακριβώνειν δι' ἀριθμήσεως **ἐς ἀριθμὸν ἐλθεῖν** = ἀριθμηθῆναι : Θουκ.2,72 **ἀποδείξατε καὶ δένδρα ἀριθμῷ τὰ ὑμέτερα καὶ ἄλλο εἴ τι δυνατὸν ἐς ἀριθμὸν ἐλθεῖν·** **5)** διάστημα, ἀπόστασις : Ξεν.'Αν.2,2,26 **ἀριθμὸς δὲ τῆς ὁδοῦ.. σταθμοὶ τρεῖς·** ‖ ὁμ. ἐπὶ χρόνου, διάστημα : Αἰσχίν.1,78 **ἕτεροι πολὺν ἀριθμὸν χρόνου γεγονότες·** **6)** τμῆμα, μέρος ὅλου ἐν συναφείᾳ καὶ ἰδίως ἐν συναρμογῇ πρὸς ἄλλο ἢ ἄλλα μέρη αὐτοῦ :

Πλάτ.Νόμ.668 D **οἱ ἀριθμοὶ τοῦ σώματος**, Πλούτ. Ἠθ.45 C **τὸ καλὸν ἐκ πολλῶν ἀριθμῶν ἐπιτελεῖσθαι·** 7) κατάταξις, ὅθ. κ. ὑποδιαίρεσις, εἶδος: Μ.Ἀντων.3,1 **πάντες οἱ ἀριθμοὶ τοῦ καθήκοντος** (τὸ σύνολον τῶν καθ' ἕκαστα καθηκόντων)· ‖ περίπτωσις: Ἱππ.Ὀξ.3 **τοὺς ἀριθμοὺς ἑκάστου τῶν νοσημάτων·** 8) κατάλληλος περίστασις, οἱ δέοντες ὅροι: Ἡρόδ.Ἰατρ.11 **παρόντων τῶν πρὸς φλεβοτομίαν ἀριθμῶν·** 9) ἔποψις, ἐκτίμησις τῶν καθ' ἕκαστα: Ἰσοκρ.11,16 **ἅπαντας δὲ τοὺς ἀριθμοὺς περιλαβών·** 10) ἡ κατ' ἀριθμὸν διάταξις, ἡ ἀριθμητικὴ σειρά: Εὐρ.Ἑκ.794 **ξενίας τ' ἀριθμῷ πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων·** 11) ἐπίγρ. εἰδ. ὁ στίχος ποιήματος: **προφερόμενοι ἀριθμοὺς τῶν ἀρχαίων ποιητῶν·** 12) κ. ὁ προσήκων ρυθμὸς ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ: Ἀριστλ.Ρητ.1408 β, 29 **ὁ δὲ τοῦ σχήματος τῆς λέξεως ἀριθμὸς ρυθμός ἐστιν·** 13) ἡ θέσις, τάξις, ἀξία, σημασία τινός: Ὀδ.Λ 449 **ὅς που νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ·** φρ. **ἐν ἀριθμῷ εἶναι** = ὑπόληψιν ἔχειν, τὸ νὰ εἶναί τις προσωπικότης· κ. **ἀριθμὸν ἔχειν** = λαμβάνεσθαι ὑπὸ τῶν ἄλλων ὑπ' ὄψιν, κέκτησθαι σημασίαν: ΑΠ 5,6 **τῆς δὲ ταλαίνης νύμφης ὡς Μεγαρέων οὐ λόγος οὔτ' ἀριθμός** (οὔτ' ἔκαναν λόγο γι' αὐτὴν οὔτε τὴν λογάριαζαν)· 14) κ. ἀντιθ. τὸ ἁπλῶς μόνον ὡς ποσότης λαμβανόμενον, ἀναφερόμενον ἤτοι χωρὶς νὰ ἔχῃ ἢ χωρὶς νὰ τῷ ἀποδίδηται ἰδιάζουσά τις σημασία, τὸ ἀράδιασμα: Σοφ.ΟΚ 382 **ταῦτα οὐκ ἀριθμός ἐστιν, ὦ πάτερ, λόγων·** 15) ὅθ. μτφ. ἐπὶ προσ. ὁ ἄνευ ἀτομικῆς ἀξίας, ἀσήμαντος, τῆς ἀράδας ἄνθρωπος, ἕνας ἀπὸ τὸ παλιάσκερο: Ἀριστφ.Νεφ.1203 **τί κάθεσθ' ἀβέλτεροι.. ἀριθμός, πρόβατ' ἄλλως,** Λουκ.Ἐρωτ.28 **ἄχρι τέκνων γυναῖκες ἀριθμὸς ἔστωσαν, ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις ἄπαγε, μή μοι γένοιτο·** ‖ κ. περιληπτ. τὸ ἀσήμαντον, ἀναξιόλογον πλῆθος ἀνθρώπων, τὸ μπουλούκι: Ἡρ.6,58 **ἐπεὰν ἀποθάνῃ βασιλεύς, ἐκ πάσης δεῖ Λακεδαίμονος, χωρὶς Σπαρτιατέων, ἀριθμῷ τῶν περιοίκων ἀναγκαστοὺς εἰς τὸ κῆδος ἰέναι·** 16) μτγν. κ. μσν. εἰδ. ἀριθμοί (οἱ) τὰ στρατιωτικὰ τάγματα παρὰ Ρωμαίοις: Σωζόμεν.1,8 **Ρωμαίων τάγματα, ἃ νῦν ἀριθμοὺς καλοῦσιν,** Συνέσ. Ἐπιστ.78,223 D **δέονται γὰρ δὴ σοῦ.. μὴ καταλεγῆναι τοὺς ἄνδρας ἀριθμοῖς ἐγχωρίοις·** 17) ἀριθμὸς ἡμερῶν τέλος χρονικοῦ διαστήματος, λῆξις, συμπλήρωσις ὡρισμένης χρονικῆς περιόδου: Ἡρ.2,19 **πελάσας δὲ ἐς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον τῶν ἡμερέων·** 18) φιλοσ. ἀριθμητικῶς ἐκφραζομένη ἀφῃρημένη τις ἔννοια: Δαμάσκ.Ἀρχ.226 **ἀριθμὸς ἑνιαῖος, - οὐσιώδης, - ἑταιροῖος·** 19) τὸ ἀριθμητικῶς ἐκφραζόμενον σύμβολον, ἤτοι ὡρισμένος τις ἀριθμὸς ὡς ἔκφρασις ἰσοδύναμος μὲ πρόσωπον ἢ γεγονὸς ἢ φαινόμενον: Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.7,96 **ὁ τέσσαρα ἀριθμός,** ΝΔ Ἀποκ.13,18 **ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστί· καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ χξϛ',** Ἐπιγρ. **φιλῶ ἧς ἀριθμὸς φμε'·** 21) εἰδ. ἐν τῇ πυθαγορείῳ φιλοσοφίᾳ, **ἀριθμοί** τὰ συστατικὰ στοιχεῖα τοῦ παντὸς (λαμβανόμενοι καὶ καθ' ἑαυτοὺς ὡς ἐκπεφρασμένα σύμβολα καὶ ἐν τῇ πρὸς ἀλλήλους κατὰ ρυθμὸν σχέσει καὶ συναφείᾳ), βλ. Ἀριστλ. Μεταφ.1,8,22 κ. ἑπόμ.· 22) ἀστρολ. **ἀριθμοὶ** αἱ μοῖραι τοῦ ὑποθετοῦ οὐρανίου τόξου ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν ἐν δεδομένῃ στιγμῇ (οἷον γεννήσεως) διάβασιν ἀστέρος: Πτολ.Μαθημ.Τετραβ.112· 23) κ. νεώτ. κ. δημ. γραμμ. ἡ κατὰ τὸ τυπικὸν διαίρεσις τῶν κλιτῶν μερῶν τοῦ λόγου εἰς τρεῖς κατηγορίας ἐνδεικτικὰς τῆς ποσότητος καὶ δηλουμένας διὰ τῆς καταλήξεως (ἐπὶ ἀκλίτων ὡς οὐσιαστικῶν ἐκφερομένων διὰ προτάξεως τοῦ ἄρθρου): Ἀπολλ. Δύσκολ.Συνταξ.32,2, **- ἑνικός, - δυϊκός, - πληθυντικὸς ἀριθμός·** 24) ὡς οὐσ. κατὰ πληθ. τίτλος ἔργου τῆς ΠΔ ἤτοι τὸ τέταρτον βιβλίον τῆς Πεντατεύχου· 25) νεώτ. κ. δημ. ἡ λέξις ἡ ἐκφράζουσα ἀριθμόν, οἷον ἕν, δύο, τρία κλπ.· ‖ ὅθ. κ. τὸ ἀντικείμενον τὸ φέρον ἀριθμόν, οἷον εἰσιτήριον, λαχεῖον, δωμάτιον: **τί ἀριθμὸν ἔχετε; - ὅλοι οἱ κερδισμένοι ἀριθμοὶ τοῦ λαχείου, - θὰ περάσῃ τὸ μεσημέρι ὥσπου νά 'ρθῃ ὁ ἀριθμός σου·** ‖ φύλλον ἐφημερίδος ἢ περιοδικοῦ ἠριθμημένον: **εἰς τὸν ἀριθμὸν 15 τοῦ περιοδικοῦ ἐδημοσιεύθη..·** ‖ εἰδ. νεώτ. μέρος προγράμματος ποικίλου θεάματος ἢ ἀκροάματος καὶ συνεκδ. τὸ ἐκτελοῦν τοῦτο πρόσωπον, δημ. κ. ἐν διεθν. ὅρῳ **νούμερο: τρίτος ἀριθμὸς τῆς συναυλίας εἶναι ἡ ἐκτέλεσις τῆς σονάτας·** ‖ νεώτ. κ. δημ. ἡ δι' ἀριθμοῦ ἔνδειξις διαστάσεως πράγματος ἐκ τῶν συνήθους χρήσεως καὶ ποικίλου μεγέθους, οἷον ἐνδυμάτων, ὑποκαμίσων, περιλαιμίων, ὑποδημάτων, πίλων ἢ σκευῶν, οἷον χυτρῶν, πινακίων ἢ ἐργαλείων, οἷον πριόνων, τρυπάνων: **τί ἀριθμὸν φορεῖτε, - ἔχουμε στὸ κατάστημα ὅλους τοὺς ἀριθμούς·** 26) νεώτ. ναυτ. ὁ ἀριθμὸς ὃν ἔχει ἐν τῷ διεθνεῖ νηολογίῳ πλοῖόν τι, ἤτοι ἓν ἐκ τῶν τεσσάρων τοῦ διεθνοῦς ναυτικοῦ κώδικος σημάτων, δι' ὧν χαρακτηρίζεται τὸ ὄνομα, ἡ ἐθνικότης, τὸ εἶδος καὶ ὁ προορισμὸς τῶν πλοίων· 27) νεώτ. πυροβ. ἕκαστος τῶν ὑπηρετῶν ναυτικοῦ πυροβόλου, διακρινόμενος δι' ἀριθμοῦ ἀντιστοιχοῦντος εἰς ἣν εἰδικὴν ὑπηρεσίαν ἐκτελεῖ, οἷον σκοπεύσεως, χειρισμοῦ κλπ.· 28) ἀποκρυφολ. **ἀριθμοὶ** τὰ σύμβολα μυστικισμοῦ, ἅτινα κατὰ τοὺς ἀποκρυφολόγους ἄγουσιν εἰς ἀντίληψιν καὶ ἑρμηνείαν τῶν ἀποκρύφων δυνάμεων τῆς φύσεως καὶ τῶν μυστηρίων αὐτῆς, ἀ. κλεῖδες.

ἀριθμόσημον (τὸ) νεώτ. σῆμα παριστῶν τὸν πρωτόθετον ἢ ἐπίσημον ἀριθμὸν πολεμικοῦ πλοίου, βλ. ἀριθμὸς 26).

ἀριθμοσοφία (ἡ) νεώτ. ἀποκρυφ. ἡ σοφία ἡ κτωμένη ἐκ τῆς σπουδῆς τῶν ἀριθμῶν ὡς πρωταρχικῶν δυνάμεων τῆς φύσεως.

ἀριθμοστόν (τὸ) τὸ ἀπροσδιόριστον ποσοστὸν δεδομένου ἀριθμοῦ ἤτοι κλάσμα ἔχον παρονομαστὴν ἀπροσδιόριστον, ἄγνωστον: Διόφαντ.Ἀριθ.3C **τὰ ὁμώνυμα μόρια κληθήσεται παρωνύμως τοῖς ἀριθμοῖς, οἷον τοῦ μὲν ἀριθμοῦ τὸ ἀριθμοστόν.**

ἀριθμῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ. δημ. κ. ἀριθμίζω, παρατ. **ἠρίθμεον** (ποι. ὡς τρισύλλ.) - **ἠρίθμουν,** ἀόρ. **ἠρίθμησα** κ. μέσ. **ἠριθμησάμην,** παθ. **ἀριθμοῦμαι,** μέλλ. **ἀριθμηθήσομαι** κ. ὁ μέσ. ἐν παθ. σημ. **ἀριθμήσομαι,** ἀπρμφ. ἐπ. ἀορ. **ἀριθμηθήμεναι** (= **ἀριθμηθῆναι**), δημ. μτχ. παθ. παρακ. **ἀριθμημένος** μετρῶ τὰς μονάδας συνόλου τινὸς προσθέτων τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην, ἀπαριθμῶ: Ὀδ.Δ 411 **φώκας μέν τοι πρῶτον ἀριθμήσει,** Ἡρ.2, 143 **ἀριθμέοντες καὶ δεικνύντες οἱ ἱερέες,** Θουκ.5,20 **κατὰ θέρη καὶ χειμῶνας ἀριθμῶν,** Διγ. Ἀκρ.158 **καὶ τ' ἄλλα ποὺ 'χεν σὰν αὐτὰ τίς νὰ τὰ ἀριθμήσῃ;,** φρ. **κάθεται κι' ἀριθμεῖ τ' ἀστέρια·** 2) πληρώνω διὰ χρημάτων, μὲ μετρητά: Ξεν.Συμπ.4,44 **οὗτος δὲ οὐ τοὺς πλεῖστον ἀριθμοῦντας χρυσίον θαυμάζει·** 3) ἀντὶ τοῦ μετρῶ, ἐπὶ ἐκτάσεως: ΑΠ 11,349,9 **τότ' ἀριθμήσεις γαῖαν ἀπειρεσίην·** 4) ὑπολογίζω, συγκαταριθμῶ, συγκαταλέγω, λογαριάζω: Δημ.568,5 **τοῦτ' ἐν εὐεργεσίας ἀριθμήσει μέρει·** 5) νεώτ. περιλαμβάνω, καταλέγω εἰς τὸν ἀριθμόν: **ἡ Ἀκαδημία ἀριθμεῖ σπουδαίους ἐπιστήμονας, - ὁ στόλος μας ἀριθμεῖ σήμερον ἑξήκοντα πλοῖα·** ‖ ἔχω ὡς ἀποτέλεσμα: **ὁ Παρθενὼν ἀριθμεῖ βίον εἴκοσι πέντε αἰώνων, - ἡ κόρη ἠρίθμει δέκα ὀκτὼ Μαΐους, - ἡ Καινὴ Διαθήκη ἀριθμεῖ χιλιάδας ἐκδόσεων·** 7) νεώτ. ἀμτβ. ἐκτελῶ ἀρίθμησιν: **ὁ υἱός μου δὲν γνωρίζει ν' ἀριθμῇ·** 8) νεώτ. κ. δημ. κ. -ίζω καθορίζω τι δι' ἀριθμοῦ, ἀριθμο-

λογῶ: ἀριθμῶ τὰς θέσεις θεατῶν, - τὰς σελίδας καταστίχου· 9) κ. μέσ. κ. παθ. **-οῦμαι** ἀπαριθμοῦμαι, συναριθμοῦμαι, συγκατολέγομαι, ὑπολογίζομαι, λογαριάζομαι : Εὐρ.Ἠλ.729 **ἐν τοῖσι γενναίοισιν ἠριθμημένος δούλοισι**, Θεόκρ.13,72 **μακάρων ἀριθμεῖται**, Διόδωρ.19,3 **τῶν πλουσιωτάτων εἰς ἠριθμεῖτο**· 10) νεώτ. μέσ. συμποσοῦμαι: **οἱ διαδηλωταὶ ἠριθμοῦντο εἰς χιλιάδας, - τὰ σφάλματα τοῦ βιβλίου ἀριθμοῦνται κατὰ μυριάδας**· 11) γυμναστ. **ἀριθμήσατε!** παράγγελμα διδόμενον εἰς στοῖχον παρατεταγμένων προσώπων, ὅπως δι' ἀριθμήσεως διαιρεθῶσιν ἀνὰ δύο, τρεῖς, τέσσαρες κλπ.

ἀρικαρᾶς (ὁ) δημ. εἶδος ἀμπέλου καὶ σταφυλῆς.

ἀρικάρειος **σειρὰ στρωμάτων** νεώτ. γεωλ. ὁμὰς στρωμάτων τῆς Β. Ἀμερικῆς, σχηματισθεῖσα κατὰ τὴν τριτογενῆ περίοδον.

ἀρίκεσι Ἡσ. «χαλεποῖς».

ἀρικία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος **σκωλήκων τῆς οἰκογενείας τῶν χαιτοπόδων.**

ἀρικίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια σκωλήκων τῆς τάξεως τῶν **κρικωτῶν.**

ἀρικίνη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. ἀλκαλοειδὲς γεύσεως ἐλαφρῶς στυπτικῆς, ἐξαγόμενον ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῆς **κουσκουκίνας.**

ἀρικίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. παραλλαγὴ τοῦ ὀρυκτοῦ **γισμονδίνου** βλ.λ.

ἀρικύμων-ονος (ἡ) ἡ ταχέως ἐγκύμων γινομένη, ἡ εὐκόλως συλλαμβάνουσα· Ἡσ. «εὐσύλληπτος».

ἄριλλα (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ λ. ἀμφ. σημ.

ἀριλόγος δημ. κ. **ἀριολόγος** κ. **ἀρήλογος** βλ.λ.

ἄριμα λεξ. σκυθ. σημαίνουσα ἓν : Ἡρ.4,27 **ἄριμα γὰρ ἓν καλέουσι Σκύθαι.**

ἀριμάζκι Ἡσ. «ἁρμόζει».

ἀριμάνιος-ον ἀρειμάνιος βλ.λ.

ἀριμασπειός-ον ὁ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς ἀριμασποὺς βλ.λ. : **ἀριμάσπεια ἔπη** (Ἀριστέου τοῦ Προκοννησίου 580 π.Χ.).

ἀριμασπομαχία (ἡ) μυθολ. μάχη τῶν ἀριμασπῶν βλ.λ. ἐναντίον γρυπῶν, πτερωτῶν τεράτων, φυλάκων μεταλλείων χρυσοῦ παρὰ τὰ Οὐράλια.

ἀριμασπός λ. σκυθ. σημ. μονόφθαλμος : Ἡρ. 4,27 **καὶ ὀνομάζομεν αὐτοὺς Σκυθιστὶ Ἀριμασπούς· ἄριμα γὰρ ἓν καλέουσι Σκύθαι, σποῦ δὲ ὀφθαλμόν.**

ἀρίμηλον (τό) μτγν. ἐκλεκτὸν εἶδος μήλου : Ἀντίγ.Καρ.3,83 **ἦχί μοι ὡραίων πολὺ φίλτερος ἠδ' ἀριμήλων πορφυρέων.**

ἀριμνῶ-άω δημ. μεριμνῶ : γνωμ. **φάε καὶ μὴν ἀριμνᾶς γιὰ τὴν ἄλλη μέρα.**

ἄριμος (ὁ) μτγν. Ἡσ. «πίθηκος» : Στράβ.13,4,6 **οἱ καὶ τοὺς πιθήκους φασὶ παρὰ τοῖς Τυρρηνοῖς ἀρίμους καλεῖσθαι.**

ἄρ(ρ)ιν κ. **ἄρ(ρ)ις-ινος** (ὁ ἡ) ὁ μὴ ἔχων ῥῖνα· || **εἰδ.** ἐπὶ κυνῶν, ὁ μὴ ἔχων ἰχνευτικὴν δύναμιν: Ξεν.Κυν.3,2 **ἄψυχοι, ἄρρινες, οὐκ εὔποδες.**

ἀρινιάζω δημ. κ. **ὀρνιάζω** ἀναρτῶ ἐπὶ συκῆς **ἀρινούς**, ἐρινεοὺς βλ.λ. πρὸς γονιμοποίησιν, εὐρωστίαν, ἐνίσχυσιν τῆς κατὰ τὴν ὡρίμανσιν ἀντοχῆς τῶν σύκων.

ἀρίνιαστος-η-ο(ν) δημ. κ. **ἀνερίνιαστος** εἰδ. ἐπὶ συκῆς, ἐφ' ἧς δὲν ἀνηρτήθησαν **ἀρινοὶ** βλ.λ. πρὸς γονιμοποίησιν κ. ἐνίσχυσιν τῆς κατὰ τὴν ὡρίμανσιν ἀντοχῆς τῶν σύκων αὐτῆς: **ἀφήσαμε ἀρίνιαστες ἐφέτος τὶς συκιές μας καὶ δὲν ἐκράτησαν τὰ σῦκα.**

ἀρίνιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ῥινηθείς, μὴ διὰ τῆς ῥίνης ὁμαλυνθείς, λεπτυνθείς: **τὸ κλειδὶ εἶναι ἀρίνιστο καὶ δὲν γυρίζει καλὰ στὴν κλειδωνιά.**

ἄρ(ρ)ινος-ον ἄ. **ἄρ(ρ)ιν** κ. **ἄρ(ρ)ις** ἐπὶ κυνῶν, ὁ μὴ ἔχων ῥῖνα τ. ἔ. ὀσφραντικὴν δύναμιν: Ξεν. Κυν.3,3 **αἱ δὲ ἄρρινοι μόλις καὶ ὀλιγάκις αἰσθάνονται τοῦ λαγῶ.**

ἀρινός (ὁ) δημ. κ. **ἀρνός** κ. **ὀρνιός** κ. **ὀρνιά** (ἡ) ὁ ἐρινεός, ἡ ἄρρην συκῆ· 2) ὁ καρπὸς τῆς ἀγρίας συκῆς, χρησιμοποιούμενος διὰ τὴν γονιμοποίησιν καὶ ἐνίσχυσιν τοῦ καρποῦ τῆς ἡμέρου συκῆς κατὰ τὴν περίοδον τῆς ὡριμάνσεως.

ἀρῖξαι Ἡσ. «ὑποστηρῖξαι».

ἀριογένης (ὁ) δημ. ὁ ἔχων ἀραιὸν τὸ **γένειον**, πρβλ. σπανοτρίχης.

ἀρ(ι)οδάφνη (ἡ) δημ. κ. **ἀριοδάφνι** (τὸ) τὸ φυτὸν νήριον ἢ ῥοδοδάφνη, ἄ. **πικροδάφνη, φυλλάδα**, σφάκα.

ἀριοδόντης (ὁ) δημ. ὁ ἔχων ἀραιοὺς ὀδόντας.

ἀριόζο δημ. (ἰταλ.) μουσ. εἶδος **ἄριας** βλ.λ. 1).

ἀριόζος-α-ικο δημ. ὁ ἐπιτηδευόμενος ὕφος ἀκατάδεκτον, ὑπερήφανος βλ. ἄρις 2) : **ἡ κόρη σου ἀπὸ τὸν καιρό, ποὺ γράφτηκε στὸ Πανεπιστήμιο, ἔγινε πολὺ ἀριόζα.**

ἀριολόγος (ὁ) κ. **ἀριολόγι** (τὸ) δημ. ὁ ἀρήλογος βλ.λ.

ἀριομάλλης-α-ικο δημ. ὁ ἔχων ἀραιὰν κόμην.

-άριον μσν. κ. νεώτ., δημ. **-άρι(ο)** κατάληξις οὐδ. παραγώγων ἐξ οὐσ. μὲ ἔννοιαν χλευαστικήν: **ἀνδράριον, ἀνθρωπάριον**· 2) μὲ ἔννοιαν ὑποκοριστικήν : **κυνάριον, κηπάριον, παιδάριον, τροπάριον**· 3) ἐκκλ. πρὸς δήλωσιν βιβλίου περιέχοντος ὡρισμένης τάξεως τροπάρια, μετὰ παρασημαντικῆς : **ἀναστασιματάρια** (τὸ περιέχον ἀναστάσιμα)· 4) δημ. ἄνευ ὑποκοριστικῆς ἢ ἄλλης σημασίας: **ποδάρι, δοξάρι, πιθάρι, κοντάρι, σκουτάρι, καλαμάρι.**

ἀριοπλέκω δημ. πλέκω τι οὕτως, ὥστε τὸ πλέγμα νὰ εἶναι ἀραιόν.

ἄριος (-α)-ον κ. νεώτ. ἀντὶ **ἄρειος** βλ.λ.· 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἀρίαν χώραν· 3) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναγόμενος εἰς τὴν Ἰνδοευρωπαϊκὴν ἢ Ἰνδογερμανικὴν ὁμοεθνίαν : **ἄριοι λαοί, - ἄριαι γλῶσσαι.**

ἄριος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων **φυσοστόμων**, τῆς οἰκογενείας τῶν **σιλουριδῶν, ζώντων ἐν τοῖς** ποταμοῖς τῶν τροπικῶν χωρῶν.

ἀριός-ά-ό δημ. ἀραιὸς βλ.λ.

ἀριός (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν δρῦς ἢ **ἀριά, ἄ. ἀρεός** ἀσίλακας.

ἀριόσητα (ἡ) δημ. σήτα ἤτοι κόσκινον ἀραιόν, δι' οὗ κατὰ τὸ κοσκίνισμα τοῦ ἀλεύρου διέρχονται καὶ λεπτά τινα πίτυρα.

ἀριοστάλαχτα ἐπίρρ. δημ. **κατ'** ἀραιοὺς σταλαγμούς.

ἀριοστάλαχτος-η-ο δημ. ὁ κατ' ἀραιὰ διαστήματα σταλάζων : **δάκρυα ἀριοστάλαχτα.**

ἀριότριχος-η-ο δημ. ὁ ἔχων ἀραιὰς τρίχας, σπανοτρίχης || εἰδ. σκωπτικῶς ἐπὶ τῆς ἀραιότητος τῆς κόμης ἢ τοῦ γενείου· ἀντίθ. **πυκνότριχος.**

ἀριουλός-ή-ό δημ. ἐπὶ ὑγρῶν, καρπῶν, φαγητῶν κτλ., ὁ ὀλίγον κάπως ἀραιὸς τὴν σύστασιν· πρβλ. **νερουλός, νερουλιασμένος.**

ἀριόφαντα (τὰ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων τῆς οἰκογενείας τῶν **γεωφιλιδῶν**, ἁπαντῶν **εἰς** τὰ παράλια τῆς Μαλαισίας.

ἀριοφρύδης-α-ικο δημ. **ὁ** ἀραιὰς ὀφρῦς ἔχων, ἀντίθ. πυκνοφρύδης.

ἀριόφυλλος-η-ο δημ. **ὁ ἔχων ἀραιὰ τὰ φύλλα.**

ἀριοφύτευτος-η-ο δημ. ὁ ἀραιῶς φυτευμένος : **ἀριοφύτευτο ἀμπέλι.**

ἀριοφυτεύω δημ., παθ. **ἀριοφυτεύομαι**, μτχ. παθ. παρακ. **ἀριοφυτεμένος** φυτεύω ἀραιῶς, κατὰ τρόπον, ὥστε τὰ φυτευόμενα νὰ εἶναι εἰς μεγαλυτέραν τοῦ συνήθους ἀπόστασιν τὸ **ἓν** ἀπὸ τοῦ **ἄλλου** : **ἀριοφύτεψε τὶς ντοματιὲς νὰ τρανέψουν** κ. παθ. : **ἀριοφυτεμένες ἀγκινάρες.**

ἀρίπικρος-ον ὁ λίαν πικρός· Ἡσ. «ἀρίπικρον· μεγάλως πικρόν».

ἀριπρέπεια (ἡ) μτγν. ἐξαίρετος λαμπρότης, ἐμφάνεια : Γρηγ.Ναζ.2,152 **ἀλλά τί κείνης ἔργον ἀριπρεπείης;**

ἀριπρεπής-οῦς-ές κ. μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. διαπρεπής, διακεκριμένος : Ἰλ.Ζ 477 **δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι παῖδ' ἐμόν.. ἀριπρεπέα** Τρώεσσιν· ‖ ἔξοχος : Ἰλ.Ψ 453 **φράσσατο δ' ἵππον ἀριπρεπέα προὔχοντα,** Ἀππιαν.Ἰβηρ.39 **δεινότητι λόγων ἀριπρεπής·** 2) ἐπὶ πραγμ. λαμπρός : Ἰλ.Θ 556 **ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην φαίνετ' ἀριπρεπέα·** ‖ κ. συγκρ. **-έστερος** : Θεμίστ.Λογ.18,223 **ἀριπρεπεστέρα τοῖν πολέοιν·** κ. ὑπερθ. **-έστατος·** ‖ Ἡσ. «ἀριπρεπές, μεγαλοπρεπές».

ἀριπρεπῶς-έως μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀριπρεπῆ βλ.λ. : Γρηγ.Ναζ.2,72,270 **κάλλος.. φαίνετ' ἀριπρεπέως,** Εὐσέβ.Καισαρ. ἐν Μι.1,137,24 **τοῖς πᾶσιν ἀριπρεπῶς καὶ διαδήλως.**

ἀρίπρεπτος-ον μτγν. ἀριπρεπής βλ.λ. : Μακεδόν.Παι.21 **ἀρίπρεπτος Ὑγίεια.**

-ἄρις -ἄρισσα -ἄρι δ. γρ. **-άρης** βλ.λ.

ἄρις Ἡσ. «εἶδος βοτάνης»· 2) ἀντὶ ἄρρις βλ.λ.

ἀρίς-ίδος (ἡ) κ. νεώτ. τεκτονικὸν ἢ χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, τρύπανον, τὸ ἀρίδι, ἡ ἀρίδα : Ἱππ.Ἀρθρ. 789 **καὶ γὰρ ἂν ἀρίδα ἑλκύσειεν καὶ πρίονα,** Πολυδ.10,146 **τέκτονος σκεύη σκέπαρνον,.. ἀρίς, ῥίνη.. ἐν δὲ τῇ Ὀλυμπίᾳ στήλῃ ἀναγέγραπται, τρύπανα, τρυπάνια τρυπανίδας ἔχοντα,** ἴσως τὴν **ἀρίδα·** ‖ κ. νεώτ. δημ. **ἀρίδα, ἀρίδι** εἶδος ἐργαλείου, δι' οὗ παράγεται συνεχὴς περιστροφικὴ κίνησις εἰς τὴν αἰχμὴν ἢ εἰς τὸ κονίδιον τρυπάνου πρὸς διάνοιξιν ὀπῶν εἰς ξύλα ἢ λίθους ἢ μέταλλα· συνών. τρύπανον, δημ. τρυπάνι, τριβέλι κ. ματικάπι· ‖ δημ. μτφ. ἀρίδα βλ.λ.· ‖ συνεκδ. ἱμὰς ἢ μοχλὸς διευκολύνων τὴν λειτουργίαν τοῦ τρυπάνου : Ὀρειβ. (περὶ ῥωγμῶν) 93,16 **ἠρέμα τῇ ἀρίδι στρεφέσθω τὸ τρύπανον.**

ἀρίσαμος δωρ. ἀρίσημος βλ.λ.

ἀρισανίδωμα-ατος (τὸ) νεώτ. σανίδωμα πασσαλόπηκτον κατασκευαζόμενον κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς γεφυρώσεως ποταμοῦ.

ἀρίσαρον (τὸ) φυτόν τι θαμνῶδες ἄκαρπον· Διοσκ. 2,198 «ἀρίσαρόν ἐστι μικρὸν βοτάνιον ῥίζαν ἔχον ὡς ἐλαίας· ἔστι δὲ δριμυτέρα τοῦ ἄρου»· 2) κ.νεώτ. κ. δημ. γένος φυτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν **μονοκοτυληδόνων** τῆς οἰκογενείας τῶν ἀρωδῶν φυόμενον ἐν τῇ μέσῃ καὶ δυτικῇ Εὐρώπῃ, ἁ. λυχναράκι ἢ δρακοντιά.

ἀρίσημος-ον δωρ. ἀρίσαμος λίαν φανερός, ὁλοφάνερος, περιφανής : Ὕμν.Ὁμ.Ἑρμ.12 **ἀρίσημά τε ἔργα τέτυκτο,** Ἐπιγρ. **τὰν ἀρίσαμον εἰκόνα·** ‖ ὁρατός, εὐδιάκριτος : Θεόκρ.25,158 **τρίβον.., ἢ.. οὔτε λίαν ἀρίσημος ἐν ὕλῃ χλωρὰ θεαύσῃ.**

ἀρισήμως ἐπίρρ. μτγν. λίαν εὐδήλως, εὐκρινῶς, σαφῶς : Ἡλιόδ.6,14 **τῇ φωνῇ τὴν μαντείαν ἀρισήμως δηλοῦν.**

ἀρισθάρματος-ον ποι. ἄριστος ἐν τῇ ἁρματηλασίᾳ : Πίνδ.Π 5,39 **ἀρισθάρματον γέρας.**

ἀρισίτικο (τὸ) δημ. ποικιλία τις **οἰνοφόρου** ἀμπέλου.

ἀρίσκος Ἡσ. «κόφινος».

ἀρισκυδής-οῦς-ές μτγν. ποι. ὁ ἄγαν ὀργιζόμενος, λίαν ὀργίλος : Καλλίμ.ἀπ. 108 **ἀρισκυδὴς εὖνις Διός.**

ἀρισμαρής (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν δενδρολίβανον τὸ φαρμακευτικόν, ἁ.δεντρολίβανο,ρασμαρί,ροσμαρί.

ἀρίσπης δ.γ. ἀντὶ **ἀρτιεπής** βλ.λ.· Ἡσ. «ἀρίσπης, εὔλαλος, ἄρτιος τοῖς ἔπεσιν».

ἀρισπώλους Ἡσ. «ἀριῆνας· ἀρισπώλους».

ἄριστα κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπίρρ. ὑπερθ. τοῦ **εὖ** κατὰ τρόπον ἄριστον βλ.λ., τελείως καλά, ἐξόχως, ὑπερόχως : Ἰλ.Ι 103 **αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα,** Πλάτ.Πολ. 381 B **ὁ θεὸς καὶ τὰ τοῦ θεοῦ πάντῃ ἄριστα ἔχει,** πρβλ. κ. ἐπίρρ. ἀρίστως : ἡ **ὑγεία μου ἔχει ἄριστα·** ‖ ἐν ἀπαντήσει **ἄριστά γε** πολὺ καλά· 2) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. κ. μετὰ τοῦ οὐδ. ἄρθρου, ὁ ἀνώτατος βαθμὸς κατὰ τὴν βαθμολόγησιν τῶν εἰς ἐξέτασιν **ὑποβαλλομένων** πρὸς διαπίστωσιν τῆς ἐπιδόσεώς **των ἐν** μαθήματι : **ἔτυχε τοῦ βαθμοῦ ἄριστα, - πῆρα ἄριστα στὴ φυσική - στὶς ἐξετάσεις, - μὲ τὴν πολλὴ μελέτη κατώρθωσε νὰ πάρῃ τὸ ἄριστα.**

ἀρίσταθλος-ον ἄριστος ἐν ἄθλοις : ΑΠλ. 94,3 **ἦ γὰρ ὑφ' Ἡρακλῆος ἀριστάθλοιο δέδουπεν.**

ἀρισταία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἰριδοειδῶν,** ἰθαγενὲς τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἐλπίδος.

ἀρισταίνω ἀριστεύω ΑΒ 1340.

ἀρισταλκής-οῦς-ές ὁ ἄριστος, ὁ διαπρέπων κατὰ τὴν ἀλκήν, τὴν δύναμιν, ἰσχυρότατος : **Βακχ.** 7,7 **ἀρισταλκὲς σθένος.**

ἀρισταρχαμία (ἡ) Ἡσ. «ἀριστία».

ἀριστάρχειος-ον μτγν. ὁ τοῦ Ἀριστάρχου τοῦ γραμματικοῦ ἢ ὅμοιος πρὸς τὰ τοῦ Ἀριστάρχου : **τἀριστάρχεια γράμματα, - ἀριστάρχεια σχόλια·** 2) ὡς οὐσ. **ἀριστάρχειος** (ἡ) ἡ ὑπὸ τοῦ Ἀριστάρχου γενομένη ἔκδοσις τοῦ Ὁμήρου· 3) **ἀριστάρχειοι** (οἱ) οἱ μαθηταὶ καὶ ὀπαδοὶ τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστάρχου· ‖ γεν. οἱ γραμματικοί.

ἀρισταρχείως ἐπίρρ. κατὰ τὸν τοῦ Ἀριστάρχου τοῦ γραμματικοῦ τρόπον.

ἀρισταρχία (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἀρίστη ἀρχή : Θεόδ.Στ.544 **ἡ σὴ ἀρισταρχία·** 2) ἡ κυβέρνησις πολιτείας ὑπὸ τῶν ἀρίστων βλ.λ., πρβλ. ἀριστοκρατία.

ἀρισταρχικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀρισταρχίαν, ὁ κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἀρισταρχίας βλ.λ.1)· 2) ὡς οὐσ. ὁ ὀπαδὸς τῆς θεωρίας τῆς ἀρισταρχίας βλ.λ.2).

ἀρίσταρχος-ον ὁ ἄριστα κυβερνῶν, ἄριστος ἄρχων : Βακχ.13,25 **παρὰ βωμὸν ἀριστάρχου Διός.**

ἀρισταρχῶ-έω κ. μσν. ἄριστα ἄρχω, κυβερνῶ κατὰ τρόπον ἄριστον· ‖ παθ. **-οῦμαι** κυβερνῶμαι ὑπὸ ἀρισταρχίας βλ.λ. 2) : Γεωργ.Παχ.46 A ἀρισταρχήσεται **δὲ κατ' ἀνάγκην τὸ καθ' ἡμᾶς μαθὸν μοναρχεῖσθαι.**

ἀριστάφυλος-ον δ. γρ. ἀντὶ **ἐριστάφυλος** πολυστάφυλος : ΑΠ 9,580.

ἀριστεία (ἡ) κ. μτγν. ἀνδρεία, γενναιότης, παλληκαριά : Σοφ.Αἴ.443 **κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινί·** 2) ἡρωϊκὴ πρᾶξις, ἀνδραγαθία, κ. κατὰ πληθ. : Πλάτ.Νόμ.942 D **εἰς τὰς ἀριστείας τὰς κατὰ πόλεμον·** 3) ὑπὸ τῶν ἀλεξανδρινῶν τεθεὶς τίτλος τῶν ῥαψῳδιῶν τῆς Ἰλιάδος Ε,Λ,Ρ ἀριστεία **Διομήδους, - Ἀγαμέμνονος, - Μενελάου.**

ἀριστείδειος-ον νεώτ. ἐν μτφ. σ. ὁ τοῦ Ἀριστείδου, ὁ δίκαιος : **Ἀριστείδειος ἀπόφασις.**

ἀριστεῖο(ν) (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. **ἀριστήιον** βραβεῖον διδόμενον **εἰς** τὸν ἀριστεύσαντα, τὸν ὑπὲρ πάντας διακριθέντα ἐπὶ γενναιότητι, ἀμοιβὴ ἀνδρείας, τὸ ἔπαθλον τοῦ πρώτου νικητοῦ : Ἡρ.8,11 **πρῶτος δὲ Ἑλλήνων.. Λυκομήδης Αἰσχραίνῳ καὶ τὸ ἀριστεῖον ἔλαβεν οὗτος·** ‖ συνήθ. κατὰ πληθ. -α (τὰ) : Σοφ.Αἴ.464 **γυμνὸν φανέντα τῶν ἀριστείων ἄτερ·** ‖ δῶρον, παραχώρησις, ὡς ἀμοιβὴ ἀριστείας, διακεκριμένης πράξεως : Λουκ.Θε.Δ.22,3 **οὕτως ἠρίστευσα, ὥστε καὶ ἀριστεῖον ᾑρέθη μοι τὸ ὑπὸ τῇ Ἀκροπόλει σπήλαιον·** 2) κ. νεώτ., βραβεῖον διὰ τὴν ἐν τοῖς γράμμασι, τῇ κοινωνικῇ, ἰδίως τῇ ἠθικῇ δράσει κττ. ἐπίδοσιν καὶ ὑπεροχήν : Λουκ.Ἐνύπν.6 **μεταποιεῖται φιλοσοφίας καὶ τῶν ἐπ' αὐτῇ ἀρι-**

στείων, - **ἐθνικὸν ἀριστεῖον γραμμάτων καὶ τεχνῶν**· ‖ ὁ πληθ. **τὰ ἀριστεῖα,** ἡ ἑορτὴ πρὸς ἀπονομὴν τῶν ἀριστείων, πρβλ. **καλλιστεῖα**· 3) προσφορά, ἀνάθημα τοῖς θεοῖς, εἰς οὓς ὠφείλετο ἡ νίκη : **ἀριστεῖον τῷ θεῷ,** Ἐπιγρ. **στέφανος χρυσοῦς ἀριστεῖα τῆς θεοῦ**· 4) τρόπαιον, μνημεῖον νίκης : Δημ.428,16 **ἣν ἀριστεῖον ἡ πόλις τοῦ πρὸς τοὺς βαρβάρους πολέμου . . ἀνέθηκεν.**

ἀριστειοῦχος-ον νεώτ. ὁ λαβὼν ἀριστεῖον.

ἀριστενία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος σκωλήκων τῆς οἰκογενείας τῶν ἀμφινομιδῶν, ἀπαντῶν εἰς τὰ παράλια τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

ἀριστερά ἐπίρρ. νεώτ. κ. δημ. ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν, ἐπ' ἀριστερά, πρὸς τ' ἀριστερά, ἀπὸ ἢ πρὸς ἢ κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος, ζερβά, ἀντίθ. δεξιά : **ἀριστερὰ φαίνεται ὁ λόφος, - πηγαίνοντας ἀριστερὰ θὰ φτάσῃς στὴν παραλία, - μοῦ ἦρθε ἡ μπάλα ἀριστερά, - στρέφε (κάνε) ἀριστερά, - εὑρισκόμην ἀριστερά,- στροφὴ τῆς κεφαλῆς ἀριστερά**· ‖ κατὰ τρόπον ἀριστερόν, ζερβιά : **γράφει ἀριστερά**· 2) δημ. κατὰ τρόπον μὴ βολικόν, οὐχὶ εὐτυχῶς, ἄτυχα : **τὰ πράματα τοῦ ἦρθαν ἀριστερά**· 3) δημ. πρὸς κατεύθυνσιν πολιτικῶς ἢ πολιτειακῶς ριζοσπαστικήν, ἀριστερίζουσαν βλ. ἀριστερίζω : **τὰ περισσότερα συνδικᾶτα γύρισαν τὸν τελευταῖο καιρὸ ἀριστερά.**

ἀριστεραχόθεν Ἐπιγρ. ἀριστερόθεν βλ.λ.

ἀριστερεύω μτγν. μεταχειρίζομαι τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, εἶμαι ἀριστερόχειρ : ΠΔΠαραλ. 1,12,2 **βοηθοῦντες ἐν πολέμῳ ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερεύοντες** (δ.γρ. ἐξ ἀριστερῶν).

ἀριστερεών-ῶνος (ὁ) μτγν. κ. μσν. ὁ περιστερεὼν βλ.λ. : Πλίν.Φ.Ἱ 27,21, Αἰλ.ΖΙ 1,35· 2) μσν. Εὐστ. Ὀδ. 1935,5 « ὁ ἀριστερεὼν φυτὸν κατὰ Παυσανίαν ἐπιτήδειον εἰς καθαρμόν ».

ἀριστερήνεμος-ον νεώτ. ναυτ. ὁ πλέων μὲ ἄνεμον προσπίπτοντα ἐξ ἀριστερῶν : **ἀριστερήνεμος πλοῦς, - ἱστιοδρομία, - ἀριστερήνεμον πλοῖον.**

ἀριστερίζω νεώτ. κ. δημ. ἀποκλίνω πρὸς τὰ ἀριστερὰ βλ.λ.· 2) μτφ. ἀνήκω εἴς τι κόμμα τῆς ἀριστερᾶς βλ.λ. : **οἱ ἀριστερίζοντες βουλευταί**· ‖ πρεσβεύω κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἀριστεράς, ριζοσπαστικὰς ἢ ἐπαναστατικὸς πολιτικὰς ἢ πολιτειακὰς καὶ κοινωνιολογικὰς ἰδέας : **θὰ διωχθῶσιν οἱ ἀριστερίζοντες δημοδιδάσκαλοι.**

ἀριστερισμός (ὁ) νεώτ. τὸ ἀριστερίζειν βλ.λ. τὸ ρέπειν πρὸς τὰς ἀριστερὰς ριζοσπαστικὰς ἰδέας : **ὁ ἀριστερισμός του εἶναι εἰλικρινής.**

ἀριστεροζυγής ἐπὶ ἵππου, ὁ πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἐζευγμένος : π.ΒΑ 10,25 « ἀριστεροζύγης (sic), ζύγιος σειραφόρος, ὁ οἴσων τὴν σειράν ».

ἀριστερόθεν ἐπίρρ. νεώτ. ἐξ ἀριστερῶν : **ὁ μὲν ἤρχετο ἀριστερόθεν, ὁ δὲ δεξιόθεν**· ‖ πρὸς τὰ ἀριστερά, εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος : **ἐκάθητο ἀριστερόθεν τοῦ πατρός.**

ἀριστερόκωπος (ὁ) νεώτ. ναυτ. ἐρέτης κωπηλάτης τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τῆς λέμβου· ἀντίθ. δεξιόκωπος.

ἀριστερομάχος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς μαχόμενος : Ἑρμ.Τρισμ.π.Στοβ. ἐκκλ. 1,992 : **τοὺς ἐν τῷ λιβὶ (ἀνθρώπους) ἀσφαλεῖς εἶναι καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀριστερομάχους**· 2) νεώτ. ὁ μαχόμενος κατὰ τῶν ἀριστερῶν, κατὰ τῶν ἐχόντων ριζοσπαστικὰς ἢ ἐπαναστατικὰς ἰδέας, πρβλ. ἀριστεροφάγος.

ἀριστερόπηρος-ον Πάπ. ὁ τυφλὸς τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμόν, ἢ ὁ παθὼν ἀριστερὰν ἡμιπληγίαν.

ἀριστερόπλοκον (τὸ) νεώτ. ναυτ. τὸ διὰ τῆς συστροφῆς τριῶν κώλων, ἤτοι μονοπλόκων σχοινίων, ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ κατεσκευασμένον σχοινίον, τὸ χρησιμοποιούμενον ὡς πρυμνήσιον πεῖσμα τῶν πλοίων.

ἀριστερός-ά (-ή)-ό(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζῴων, ὁ κείμενος ἐπὶ τοῦ διὰ νοητῆς κατακορύφου γραμμῆς χωριζομένου ἡμιμορίου τοῦ σώματος, ἔνθα γίνονται αἰσθητοὶ οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας, ζερβός, ἀντίθ. δεξιός : Ἰλ.Ε 16 **ὦμον ἀριστερόν,** αὐτ.Λ 321 **μαζὸν ἀριστερόν,** Εὐρ.Βάκχ.1125 **ἀριστερὰν χέρα,** Πάπ. **οὐλὴ γόνατι ἀριστερῷ, - τὸ ἀριστερό μου χέρι, - πόδι, - μάτι, - πλευρὸ** κττ.· ‖ ἡ ἀριστερά κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. **χείρ** ἡ εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ σώματος κειμένη χείρ, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὴν δεξιάν : Μαντεῖα π.Δημ.1072, 24 **δεξιὰς καὶ ἀριστερὰς ἀνίσχοντες,** ΚΔΜατθ. 6,3 **μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά σου τί ποιεῖ ἡ δεξιά σου**· ‖ ἐν φρ. ἡ **ἀριστερὰ χεὶρ** πρὸς δήλωσιν τῶν πρὸς ταύτην προσώπων ἢ πραγμάτων, ἢ τῆς πρὸς τὰ ἀριστερὰ διευθύνσεως : Ἡρ.2,30 **οἱ ἐξ ἀριστερῆς χειρὸς παριστάμενοι βασιλέϊ,** Σοφ.Ἠλ.7 **οὑξ ἀριστερᾶς ὅδε . . ναός, - νὰ στρίψῃς ἀπὸ τὸ ἀριστερό σου χέρι καθὼς πηγαίνεις**· ‖ ὁμ. τὸ οὐδ. πληθ. ἀριστερὰ ἁπλῶς ἢ μετὰ τῶν προθέσεων **ἀπό, ἐκ** ἢ **ἐπί** μετὰ ἢ ἄνευ ἄρθρου πρὸς δήλωσιν τοῦ πρὸς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα μέρους, θέσεως ἢ διευθύνσεως : Ἰλ.Β 526 **ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο,** Ἡρ.2,36 **γράφουσι . . ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ φέροντες τὴν χεῖρα,** Ἱππ.Ἐπιδ.2,4,1 **ἐξ ἀριστερῶν,** Ἀπολλ.Ρ 2, 1266 **ἔχον ἐπ' ἀριστερὰ χειρῶν Καύκασον, - κλίνατε ἐπ' ἀριστερά !** (στρατιωτικὸν παράγγελμα)· ‖ καὶ καθ' ἑνικὸν **ἀριστερὸν** ἐν ἐπιρρ. χρ. ἀριστερά : Κων.Καιρ.93Α **ἐκνεύσας ἀριστερὸν τὸ μηνᾶτον**· ‖ ἐπὶ ὁμοειδῶν πραγμάτων, ὁ κείμενος πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τοῦ ἔχοντος τὸ ἴδιον πρὸς αὐτὰ μέτωπον : Ἰλ.Ψ 338 **ἵππος ἀριστερός** (ἐν σχέσει πρὸς τὸν εἰς τὸ μέσον ἱστάμενον ἡνίοχον), Σοφ.Ἠλ.763 **λύων ἡνίαν ἀριστεράν** (τὴν διὰ τῆς ἀριστερᾶς τοῦ ἡνιόχου κρατουμένην), **ὁ ἀριστερὸς τροχὸς τῆς ἁμάξης, - ἡ ἀριστερὰ πτέρυξ τοῦ οἰκοδομήματος, - ὁ ἀριστερὸς φάλτης, - τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ πλοίου** (ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἀτενίζοντα τὴν πρῷραν κττ.), **- ἡ ἀριστερὰ ὄχθη ποταμοῦ** (ἡ πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἀκολουθοῦντα τὸν ροῦν τοῦ ὕδατος), **- τὸ ἀριστερὸν κέρας τοῦ στρατοῦ, - τοῦ στόλου, - ἡ ἀριστερή μου τσέπη, - τὸ ἀριστερὸ μπράτσο τοῦ καναπὲ** κττ.· ‖ ὁμ. ἐπὶ ὁμοειδῶν πραγμάτων, ὁ κείμενος πρὸς τὸ ἀριστερὸν ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἀντιμετώπως ἱστάμενον : **ὁ τρίτος ἀριστερά,- εἰς τὸ ἀριστερὸν τῆς σελίδος,- τῆς εἰκόνος** κττ.· ‖ **ἡ ἀριστερὰ πτέρυξ τῆς Βουλῆς** ἢ ἁπλῶς **ἡ ἀριστερά,** ἡ πρὸς τὰ ἀριστερὰ κειμένη ἐν σχέσει πρὸς τοὺς καθημένους βουλευτάς, ἔνθα συνήθως οἱ βουλευταὶ τῆς ἑκάστοτε ἀντιπολιτεύσεως, ὅθ. συνεκδ. ἡ ἀντιπολίτευσις· 2) κατ' ἐπέκτ. **ἀριστερὰ** (ἡ) τὰ κόμματα τὰ πρεσβεύοντα ἀρχὰς ἀντικειμένας κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον πρὸς τὸ ὑφιστάμενον πολιτικὸν ἢ πολιτειακὸν καὶ κοινωνικὸν καθεστώς, οἷα τὰ κόμματα τῶν δημοκρατικῶν (εἰς τὰ μοναρχικὰ πολιτεύματα), ριζοσπαστῶν, σοσιαλιστῶν καὶ κομμουνιστῶν· ‖ **ἄκρα ἀριστερὰ** τὸ ἐπαναστατικώτερον τῶν κομμάτων, οἱ κομμουνισταί· ‖ ὅθ. **ἀριστερὸς** ὁ τῆς ἀριστερᾶς, ὁ ἀνήκων, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀριστεράν : **ἀριστερὰ κόμματα, - ἀριστεροὶ συγγραφεῖς - διανοούμενοι, - ἀριστεραὶ ἰδέαι** κττ.· ‖ κ. ὡς οὐσ. **ἀριστερός** ὁ ἀνήκων εἰς κόμμα τῆς ἀριστερᾶς· 3) μτφ. ὁ δυσοίωνος, ὁ προμηνύων συμφοράν : Ὀδ.Υ 242 **τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις** (ἀπαίσιος, ὡς ἐκ δυσμῶν προερχόμενος, καθ' ὅσον ὁ ἕλλην οἰωνοσκόπος ἔβλεπε πάντοτε πρὸς βορρᾶν), πρβλ. κ. εὐώνυμος· 4) ὁμ. μτφ. ὁ τοῦ ὀρθοῦ ἀπομακρυνόμενος, ὁ πλανώμενος, ὁ ἄφρων : Σοφ.ΑΪ.183 φρε-

νόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ . . ἕδας τόσσον (παραστράτησες τόσο), Κωμ.'Αδέσπ.22,67 D **ἐπ' ἀριστερὰ εἴληφας τὸ πρᾶγμα,** Πλούτ.'Ηθ.378 B **τῷ ἀριστερῷ δέχεσθαι** (λόγους)· **5)** ὁ ἐπαρίστερος, ἀριστερόχειρ, ζερβοχέρης κ. μτφ. ὁ ἀδέξιος· **6)** νεώτ. γάμος **ἐξ ἀριστερᾶς χειρὸς** ὁ μοργανατικός ἤτοι ὁ μεταξὺ εὐγενοῦς ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ταπεινοτέρου γένους.

ἀριστεροστάτης (ὁ) κ. νεώτ. ὁ πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἱστάμενος· || εἰδ. 'Ησ. « ὁ πρωτοστάτης τοῦ χοροῦ » (ἤτοι τοῦ ἀριστεροῦ ἡμιχορίου), AB « ἀριστεροστάτης ἐν τῷ κωμικῷ χορῷ, ἐν δὲ τῷ τραγικῷ μέσος ἀριστεροῦ » : Κρατῖν.215· **2)** νεώτ. ναυτ. **οἱ** πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοῦ πυροβόλου ἔχοντες θέσιν ὑπηρετικοὶ βοηθοί.

ἀριστκ~όστροφος-ον νεώτ. ὁ πρὸς τὰ ἀριστερὰ στρεφόμενος· || **ἀριστερόστροφος ἕλιξ** στρεφομένη ἐκ δεξιῶν πρὸς **τὰ** ἀριστερά· || **ἀριστερόστροφον καγχύλιον,** οὗτινος αἱ ἕλικες στρέφονται ἐκ δεξιῶν πρὸς **τὰ ἀριστερά.**

ἀριστκροστρόφος-ον νεώτ. φυσικοχημ. ὁ πρὸς τὰ ἀριστερὰ **στρέφων τὸ ἐπίπεδον** τοῦ πεπολωμένου φωτός.

ἀριστερότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀριστερόχειρος· **2)** μτφ. ἡ κλίσις τινὸς πρὸς τὰς ἀριστεράς, τὰς ριζοσπαστικὰς ἰδέας.

ἀριστερότοιχος (ὁ) νεώτ. ναυτ. ὁ εἰς τὴν ἀριστερὰν τοιχαρχίαν πολεμικοῦ πλοίου ἀνήκων ναύτης.

ἀριστεροφάγος (ὁ) νεώτ. σκωπτ. ὁ κατατρώγων τοὺς ἔχοντας ἀριστερίζούσας ἰδέας, ὁ διώκτης τῶν ριζοσπαστικῶν.

ἀριστερόφιν ἐπ. γεν. τοῦ ἀριστερός βλ. : 'Ιλ.Ν 309 **ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν** (πρὸς τὰ ἀριστερά).

ἀριστερόχειρ-χειρος (ὁ,ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ μόνον χρώμενος, ὁ ζερβοχέρης.

ἀριστεροχειρία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀριστερόχειρος, ἃ. ἀριστερότης.

ἀρίστευμα-ατος (τὸ) κ. μσν. ἡ ἀριστεία, τὸ ἀνδραγάθημα : Εὐστ.'Ιλ.115,14, 'Εκκλ.Μηνι.3,53 Συναξάρ. **πρὸς τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἀριστεύμασιν, εὐσεβεῖν πρὸς τὰ θεῖον διέγνωσαν.**

ἀριστεύς-έως (ὁ) κ. νεώτ. ἐπ. γεν. **-ῆος,** δυϊκ. **-στέοιν** ὁ ἄριστος, ὁ εὐγενής, ὁ πρόκριτος, ὁ ἐξοχώτατος, ἰδίως ὁ ἐν πολέμῳ διακρινόμενος : 'Ιλ.Β 404 **κίκλησκεν δὲ γέροντας** ἀριστῆας Παναχαιῶν, Πίνδ.Π 9,107· || π. μτγν. κ. πεζοῖς οἱ ἠθικῶς ἄριστοι· || **νεώτ.** ὁ ὑπερέχων, ὁ πρωτεύων ἢ πρωτεύσας : **οἱ ἀριστεῖς τῆς φιλοσοφίας.**

ἀρίστευσις-εως (ἡ) νεώτ.τὸ ἀριστεύειν, ἡ ἀριστεία.

ἀριστευτής (ὁ) μτγν. ὁ ποιῶν τι ἄριστον, ὁ βελτιῶν τι, ἐπὶ γεωργοῦ : **Σεκοῦνδ.**Γνωμ.16 **πεδίων ἀριστευτής.**

ἀριστευτικός-ή-όν μτγν. ὁ εἰς τὸ ἀριστεύειν ἱκανὸς **ἢ** ἐπιτήδειος : Πλούτ.'Ηθ.319 B.

ἀριστεύω κ. νεώτ. κ. δημ. εἶμαι ὁ ἄριστος, πρωτεύω, διακρίνομαι : 'Ιλ.Ζ 208 **αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·** || ἰδίως ὁ ἐπὶ ἀνδρείᾳ διακρινόμενος, ἐξέχων, μετὰ γεν. : αὐτ.460 **ὃς ἀριστεύεσκε . . Τρώων ἱπποδάμων** (ἦτο ὁ ἄριστος τῶν Τρώων), 'Ηρ.9,74, Ξεν.'Απομν.3,5,10· || μετ' ἀπαρφ. ἢ δοτικῆς μετὰ ἢ ἄνευ τῆς προθ. ἐν δηλούσης τὸ ἐν ᾧ τις ἀριστεύει : 'Ιλ.Π 292 **ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι,** αὐτ.Λ 627 **οὕνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἁπάντων,** Σοφ.'Αντ.195 **πάντ' ἀριστεύσας δόρει,** Πλάτ.Πολ.540 A **τοὺς διασωθέντας καὶ ἀριστεύσαντας πάντα πάντῃ ἐν ἔργοις τε καὶ ἐπιστήμαις, - οἱ ἀριστεύσαντες ἐν τῷ πολέμῳ ἀξιωματικοὶ προήχθησαν·** || κ. μετ' αἰτ. πράγμ. : Πίνδ.Ο 11,67 **στάδιον μὲν ἀρίστευσεν·** || μετὰ συστοίχου αἰτ. : Σοφ.Αἴ.435 **τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατοῦ·** **2)** ἐπὶ πραγμ. ὑπερέχω, ὑπερισχύω, νικῶ, ἐπικρατῶ : 'Ηρ.7,144 **ἑτέρη τε Θεμιστοκλέϊ γνώμη ἔμπροσθε ταύτης ἐς καιρὸν ἠρίστευσε,** Αἰσχ.Πρ.890 **ὡς τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακρῷ·** **3)** νεώτ.κ.δημ. λαμβάνω τὸν βαθμὸν ἄριστα κατὰ τὰς ἐξετάσεις.

ἀριστέφανος-ον ἐπιγρ. ὁ τὰ μέγιστα διὰ στεφάνου τιμηθείς.

ἀριστήιον (τὸ) ἰων. τὸ ἀριστεῖον βλ.

ἀριστήρ-ῆρος 'Επιγρ. κ. Πάπ. οἰκονομικὸς ἄρχων ἢ ὑπάλληλος : **τὰν δὲ [σ]τάλαν τοὺς ἀριστῆρας θέσθαι.**

ἀριστητήριον (τὸ) μτγν. τὸ ἑστιατόριον, ἡ τραπεζαρία.

ἀριστητής (ὁ) ὁ προγευματίζων· || ὁ φιλῶν τὸ ἀριστᾶν, ὁ πολλάκις τῆς ἡμέρας ἐσθίων, πολυφάγος : 'Ιππ.'Αέρ.1 **πότερον φιλοπόται καὶ ἀριστηταὶ καὶ ἀταλαίπωροι.**

ἀριστητικός-ή-όν AB « ἔθος ἔχων ἀριστᾶν », ἀριστητής.

ἀριστίδα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀγρωστωδῶν,** ἰθαγενὲς τῆς Δ. 'Αφρικῆς.

ἀριστίζω παρέχω τινὶ ἄριστον, ἤτοι πρόγευμα : 'Αριστφ.'Ιππ.538 **ὃς ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀριστίζων ἀπέπεμπεν·** || μέσ. **-ομαι** λαμβάνω ἄριστον, ἤτοι πρόγευμα, προγευματίζω : 'Ιππ.'Αρχ. 'Ιητρ.23 **ὁ μεμαθηκὼς ἀριστίζεσθαι.**

ἀριστίνδα ἐπίρρ. 'Επιγρ. ἀριστίνδην βλ.

ἀριστίνδας (ὁ) 'Επιγρ. κ. -ης ἀξίωμα ἐν Σπάρτῃ.

ἀριστίνδην ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατ' ἐκλογὴν τοῦ ἀρίστου ἢ τῶν ἀρίστων : 'Ισοκρ.4,146 **οὐκ ἀριστίνδην ἐπιλελεγμένους,** 'Ανδοκ.3,30 **πολλοὺς ἀριστίνδην ὀλέσαντες,** Πλούτ.Σόλ.12, **- οἱ ἀριστίνδην γερουσιασταὶ** (οἱ ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ γερουσίας καὶ οὐχὶ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐκλεγόμενοι γερουσιασταί)· || κ. γεν. : Πλάτ.Νόμ.855 C, Δημ.1069,6 **τούτους δὲ οἱ πεντήκοντα καὶ εἷς ἀριστίνδην αἱρείσθων,** Πολύβ.6,10,9, Πλούτ.Λύσ.13· || ἐκκλ. ἡ συγκρότησις τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου διὰ μητροπολιτῶν τοῦ κλίματος τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου λαμβανομένων κατ' **ἐλευθέραν** ἐπιλογὴν τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου καὶ οὐχὶ κατὰ τὸ συνταγμάτιον **βλ.**

ἀριστίνδης (ὁ) 'Επιγρ. βλ. **ἀριστίνδας.**

ἀριστο- κ. νεώτ. γλωσσ. πρῶτον συνθετικὸν πολλῶν λέξεων ἰδίως κυρίων ὀνομάτων τῆς τε ἀρχαίας καὶ νέας ἑλληνικῆς γλώσσης, προελθὸν ἐκ τῆς λέξεως ἄριστος, οἷον : **'Αριστογείτων, 'Αριστοτέλεια, 'Αριστόβουλος, ἀριστογόνος, ἀριστοκρατία, ἀριστόμαντις·** ἐξαιρεῖται τὸ ἀριστόδειπνον (ἐκ τοῦ **ἄριστον** = πρόγευμα καὶ δεῖπνον).

ἀριστοβάθμιος-α-ον νεώτ. ὁ κατὰ τὰς ἐπὶ πτυχίῳ ἐξετάσεις λαβὼν τὸν βαθμὸν ἄριστα.

ἀριστόβιος-ον μτγν. ὁ ἄριστα βιῶν, ὁ ἄριστον βίον διάγων : Χρησμ.π.'Ηλιοδ.2,35.

ἀριστοβουλία (ἡ) ἐπιγρ. κ. μσν. ἡ ἀρίστη βουλή : 'Επιγρ., Κ.Μανασ.Χρον.3140.

ἀριστοβουλιασταὶ (οἱ) 'Επιγρ. **λατρευταὶ** τῆς 'Αριστοβούλης 'Αρτέμιδος ἐν Ρόδῳ.

ἀριστόβουλος-η-ον μτγν. ὁ ἄριστα βουλευόμενος· ἐπίθ. τῆς 'Αρτέμιδος : Πλούτ.Θεμ.22 **ἠνίασε δὲ τοὺς πολλοὺς καὶ τὸ τῆς 'Αρτέμιδος ἱερὸν εἱσάμενος, ἣν 'Αριστοβούλην προσηγόρευσεν.**

ἀριστογαλατίας (ὁ) 'Επιγρ.ὁ ἄρχων τῆς Γαλατίας.

ἀριστογένεθλος-ον μτγν. ὁ πᾶν ὅ,τι ἄριστον ἢ ἀρίστους ἄνδρας γεννῶν ἢ παράγων : ΑΠ 9,986 **εὐνομίης ποτὶ χῶρον ἀριστογένεθλον ὁδεύεις.**

ἀριστογόνος-ον ἐπὶ γυναικός, ὁ ἄριστα τέκνα τίκτων : Πίνδ.Π 11,5 **'Ηρακλέος ἀριστογόνῳ ματρί.**

ἀριστόδειπνον (τὸ) ἄριστον ἅμα καὶ δεῖπνον· 'Ησ. «ὅταν τὸ ἄριστον τῷ δείπνῳ συνάψωσιν» : 'Αλεξ.294.

ἀριστόδικος-ον μτγν. ὁ ἄριστος δικαστής, ἢ ὁ δικαιότατα δικάζων : Γρηγ.Ναζ.2,140 C.

ἀριστοέπεια (ἡ) νεώτ. τὸ εἶναί τινα ἀριστοεπῆ, τὸ δοκίμως ὁμιλεῖν ἢ γράφειν, ἀρίστῃ γλώσσῃ χρῆσθαι.

ἀριστοεπής-οῦς-ές μτγν. ὁ δοκίμως ὁμιλῶν ἢ γράφων, ἀρίστῃ γλώσσῃ χρώμενος : Κύριλλ. κατὰ Ἰουλ.8,258.

ἀριστοεπῶ-έω μτγν. δοκίμως ὁμιλῶ ἢ γράφω, ἀρίστῃ γλώσσῃ χρῶμαι : Κύριλλ.3,402.

ἀριστόκαρπος-ον ἐπὶ τόπου, χώρας, ἀγροῦ, ὁ ἀρίστους καρποὺς παράγων, ὅθ. κ. ὁ λίαν εὔφορος : Βακχ.3,1 **ἀριστοκάρπου Σικελίας.**

ἀριστοκινίνη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. οὐδέτερος ἀνθρακικὸς αἰθὴρ τῆς κινίνης, χρησιμοποιούμενος ὡς φάρμακον κατὰ τῶν ἑλωδῶν πυρετῶν.

ἀριστοκράτης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. θηλ. **-άτις -ιδος,** δημ. **-ισσα** ὁ ἐξ ἀρίστων, εὐγενῶν καταγόμενος : Ἀσπάσ.ΗΝικ.189,8· ‖ νεώτ. κατ' ἐπέκτ. ὁ τοὺς τρόπους καὶ τὰ ἤθη τῶν εὐγενῶν μιμούμενος, ὁ ἐπὶ πλούτῳ διακρινόμενος, πλουτοκράτης· 2) νεώτ. ὁ ἀριστοκρατικός, ὁ εἰς τὴν πολιτικὴν μερίδα τῶν εὐγενῶν ἀνήκων· πρβλ. δημοκράτης, μοναρχικός.

ἀριστοκρατία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ πολίτευμα, καθ' ὃ ἄρχουσιν οἱ ἐξ εὐγενῶν καταγόμενοι : Θουκ.3,82 **ἀριστοκρατίας σώφρονος προτιμήσει** ‖ κατ' ἐπέκτ. τὸ πολίτευμα, καθ' ὃ κυβερνῶσιν οἱ πλούσιοι, πλουτοκράται : Πλάτ.Πολιτ.301 A **ὅταν ἄρα οἱ πλούσιοι ταύτην μιμῶνται, τότε ἀριστοκρατίαν καλοῦμεν τὴν τοιαύτην πολιτείαν·** 2) τὸ ἰδεῶδες πολίτευμα, καθ' ὃ οἱ ἄρχοντες ἐκλέγονται ἐκ τῶν ὄντως ἀρίστων : σχόλ.Ἀριστλ. Πολιτ.1293 B 1 « καλεῖται ἀριστοκρατία ἢ διὰ τὸ τοὺς ἀρίστους ἄρχειν ἢ διὰ τὸ πρὸς τὸ ἄριστον τῇ πόλει », Ἀριστλ.ΗΝικ.1160 A 33· 3) νεώτ. κ. δημ. περιληπτ. οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν τάξιν τῶν πλουσίων καὶ εὐγενῶν : **ἀπόψε ἦτανε στὸ θέατρο ὅλη ἡ ἀριστοκρατία.**

ἀριστοκρατίζω νεώτ. κ. δημ. πρεσβεύω τὴν πολιτειακὴν θεωρίαν τῆς ἀριστοκρατίας βλ.λ.· 2) νεώτ. μιμοῦμαι τοὺς ἀριστοκράτας, ἐπιδεικνύω τρόπους συνήθεις εἰς ἀριστοκράτας : **οἱ νεόπλουτοι ἀριστοκρατίζουν.**

ἀριστοκρατικά ἐπίρρ.δημ. ἀριστοκρατικῶς βλ.λ.

ἀριστοκρατικός-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν, ὁ τῆς ἀριστοκρατίας ὡς πολιτεύματος : Πλάτ.Πολ.587 D **ἀριστοκρατικὸν καὶ βασιλικόν,** Ἀριστλ.Πολιτ.1288 A 21 **ἀρ- πολιτεία,** αὐτ.ΗΝικ.1160 B 32 **ἀρ- κοινωνία, - ἀριστοκρατικοὶ θεσμοί·** 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τάξιν τῶν εὐγενῶν, εὐπατρίδης, ἄ. ἀριστοκράτης· 3) νεώτ. ὁ ὀπαδὸς τοῦ ἀριστοκρατικοῦ πολιτεύματος· 4) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἁρμόζων ἢ ἰδιάζων εἰς ἀριστοκράτας : **ἀριστοκρατικοὶ τρόποι·** ‖ ὁ ἀναφερόμενας εἰς ἀριστοκράτας, ἤτοι ἐκ προέχοντος γένους καταγομένους ἢ κατὰ παρέκτ. εἰς πλουσίαν οἰκογένειαν ἀνήκοντας : **ἀριστοκρατικὰ σκάνδαλα.**

ἀριστοκρατικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀριστοκρατικοῦ βλ.λ.1) κ. 2).

ἀριστοκρατικῶς κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀριστοκρατικὸν βλ.λ.1),3) κ.4) : Ἀριστλ.Πολιτ.1300 A 41, Στράβ.4,179 **διοικοῦνται δ' ἀριστοκρατικῶς οἱ Μασσαλιῶται,** αὐτ.10,449 **ἀριστοκρατικῶς ἄρχοντες.**

ἀριστοκρατισμός (ὁ) νεώτ. τὸ ἀριστοκρατίζειν, τὸ μιμεῖσθαι τοὺς ἀριστοκράτας· 2) ἡ πολιτειακὴ θεωρία ἀριστοκρατίας βλ.λ.2).

ἀριστοκρατοῦμαι-έομαι κ. νεώτ. παθ. ἀποθ. κυβερνῶμαι ὑπὸ τῶν ἀρίστων εὐγενῶν, ἔχω ἀριστοκρατικὸν πολίτευμα : Ἀριστφ.Ὄρν.125 **ἀριστοκρατεῖσθαι δῆλος εἶ ζητῶν,** Πλάτ.Πολ.338 D, **τῶν πόλεων αἱ μὲν τυραννοῦνται, αἱ δὲ . . ἀριστοκρατοῦνται, - ἡ Ἀγγλία ἀριστοκρατεῖται μέχρι σήμερον.**

ἀριστόλη (ἡ) νεώτ. χημ. παρασκεύασμα ἐκ τῆς θυμόλης βλ.λ.· 2) φαρμακ. ἕνωσις θυμόλης καὶ ἰωδίου, ἄ. ἀννιδαλίνη, θυμοτόλη.

ἀριστολικὸν ὀξὺ νεώτ. φαρμακ. κόνις κιτρινοπρασίνη, οὖσα συστατικὸν διαφόρων εἰδῶν ἀριστολοχείας βλ.λ

ἀριστολίνη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. κρυσταλλικαὶ βελόναι ἄχροοι, ἀποτελοῦσαι συστατικὸν διαφόρων εἰδῶν ἀριστολοχείας βλ.λ.

ἀριστολόγημα-ατος (τὸ) μτγν. ὁ ἄριστος λόγος.

ἀριστολόχεια (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. π.Θεοφρ.ΦΙ 9,20,4 κ. **ἀριστολοχία** βοτάνη τις εὐχεραίνουσα ἢ προκαλοῦσα τὸν τοκετόν· ἑρμ. Διοσκ.3,4 « ἀπὸ τοῦ δοκεῖν ἄριστα βοηθεῖν λοχείαις » : Νίκ.Θηρ. 509,937 2) νεώτ. βοταν. ὄνομα φυτῶν ποωδῶν πολυετῶν ἢ θάμνων, ἀποτελούντων τὴν οἰκογένειαν τῶν **ἀριστολοχιωδῶν** : **ἀρ- στρογγύλη,** ἄ. **ἀρ- στρογγύλη θήλεια,** δημ. ἀμπελοκλάδι, πικρόρριζα : Διοσκ.3,4· ‖ **ἀρ- μακρά,** ἄ. **ἀρ- μακρὰ ἄρρην ἢ δακτυλῖτις,** νεώτ. ἀρ- μακρόρριζος, δημ. ἀμπελοκλαδόριζα ἢ **πικρόριζα** : αὐτ.3,4· ‖ **ἀρ- κληματῖτις** : αὐτ.3,4· ‖ ἀρ- **κρητική,** δημ. μεγάλο βοτάνι ἢ στιβάλι τοῦ λαγοῦ : Πλίν.ΦΙ 25,95· ‖ νεώτ. **ἀριστολόχεια ἡ μικρόστομος,** δημ. φλεμονόχορτο ἢ πικρόριζα· ‖ ἀρ- ἡ **δικτυωτή, ἀρ- ἡ ὀφιόεσσα** κ. **ἀρ- ἡ ᾠοειδόφυλλος,** ὧν αἱ ῥίζαι εἶναι ἀλεξιφάρμακοι καὶ τονωτικαί· ‖ **ἀριστολόχεια ἡ στρεπτόχειλος** κ. **ἀρ- ἡ Ἰνδική,** ὧν αἱ ῥίζαι ἔχουσι φαρμακευτικὰς ἰδιότητας· ‖ ἀρ- ὁ **σίφων,- ἀρ- ὁ γίγας ἢ ἡ μεγανθής, ἀρ- ἡ εὔμορφος, ἀρ- ἡ εὐοσμοτάτη** κ. ἀρ- ἡ **γολδεανή,** αἵτινες εἶναι φυτὰ κοσμητικά.

ἀριστολοχία (ἡ) κ. νεώτ. **ἀριστολόχεια** βλ.λ.

ἀριστολοχίνη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. κ. **ἀριστίνη** δραστικὸν συστατικὸν διαφόρων εἰδῶν ἀριστολοχίας, λαμβανόμενον ἐκ τῆς ῥίζης **ἀριστολοχίας τῆς μακρᾶς.**

ἀριστολοχιοειδῆ νεώτ. βοταν κ. **ἀριστολοχιώδη** βλ.λ.

ἀριστολόχιον (τὸ) ἡ ἀριστολόχεια βλ.λ. Ἱππ. Γυν.Φύσ. 32 (ἀμφ.).

ἀριστολόχιος (ἡ) ἡ ἀριστολόχεια βλ.λ.

ἀριστολοχιώδη (τὰ) νεώτ. βοταν. κ. **-χιοειδῆ** οἰκογέν. φυτῶν δικοτυληδόνων περιλαμβάνουσα πόας ἢ δενδρύλλια ἀναρριχώμενα, ἐνέχοντα τοξικήν τινα οὐσίαν, τὴν ἀριστολοχίνην.

ἀριστόλοχος-ον ὁ ἐξ ἀρίστων, ἐξ εὐγενῶν γεννηθείς : Πρόδρ. 458 **καὶ σὺ δὲ νύμφη χαῖρε, ἀριστόλοχε.**

ἀριστολύρας (ὁ) κ. **-ης** μσν. **ὁ λίαν ἐπιδέξιος,** ἄριστος ἐν τῷ κρούειν τὴν λύραν.

ἀριστόμαντις-εως (ὁ) ὁ ἄριστος **μάντις** : Σοφ. Φιλ. 1338 **Ἕλενος ἀριστόμαντις.**

ἀριστομάχειος-ον μτγν. ὁ εἰς ἀριστομάχον ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος : Θεοδωρίδ.π.ΑΠ 13,8,2 **παῖς ἀριστομάχειος ἀνείλετο χάλκεον λέβητα·** 2) -χειοι (οἱ) οἱ ὀπαδοὶ Ἀριστομάχου τινός : Πολύαιν. 5,41.

ἀριστομάχος-ον ὁ ἄριστα **μαχόμενος, ὁ** ἐν ταῖς μάχαις **ἀριστεύων** : Πίνδ.Π 10,3.

ἀριστομένειον Ἡσ. « βοτάνη ».

ἄριστον (τὸ) κ. νεώτ. τὸ πρωϊνόν, τὸ **πρῶτον** φαγητόν, τὸ πρόγευμα, τὸ παρὰ τοῖς ἀττ. **ἀκράτισμα:** Ὀδ.Π 2 **ἐντύνοντ' ἄριστον ἅμ' ἠοῖ·** 2) π. ἀττ. τὸ κατὰ τὴν μεσημβρίαν λαμβανόμενον φαγητόν, τὸ γεῦμα, ἤτοι τὸ π. Ὅμ. **δεῖπνον,** Ἡρ. 1,63 **πρὸς ἄριστον τετραμμένοι ἦσαν . . καὶ μετὰ τὸ ἄριστον οἱ μὲν πρὸς κύβους, οἱ δὲ πρὸς ὕπνον,** Θουκ. 4,90, Ἀριστλ.ΖΙ 619,15· ‖ νεώτ. εἰδ. ἐν τῷ πολ. ναυτ. τὸ μεσημβρινὸν γεῦμα τῶν ναυτῶν· ‖ φρ. **ἄριστον** αἱροῦμαι λαμβάνω γεῦμα : Ἡρ.3,26 **ἄριστον αἱρομένοισι αὐτοῖσι ἐπιπνεῦσαι νότον·** κ. **ἄριστον ποιοῦμαι** κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. : αὐτ. 6,78.

ἀριστόνικος-ον κ. μσν. ὁ ἀπονέμων, παρέχων ἀρίστην, μεγάλην νίκην : Τραγ.'Αδέσπ. 97 **λαδὼν ἀριστόνικον ἐν μάχῃ κράτος**· 2) μσν. ὁ ἀοί-στας νίκας ἐπαγαγών, ὁ ἐξόχως διαπρέψας διὰ νικῶν : Κ.Μανασσ.Χρον. 3188 **στρατάρχης ἀριστόνικος, νίκαις πολλαῖς ἐμπρέπων.**

ἀριστόνοια (ἡ) 'Επιγρ. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀριστόνου, ὑπέροχος διάνοια.

ἀριστονομία (ἡ) 'Ησ. « εὐνομία· ἄριστον γὰρ τὸ καλόν »· 2) Σουΐδ. « ἡ διανομὴ τῶν ἀρίστων ».

ἀριστόνους-οος-ουν ὁ νοῦν ἄριστον ἔχων:ΑΠ9,213.

ἀριστοπαιξία (ἡ) νεώτ. τὸ λίαν ἐντέχνως, ἄριστα παίζειν οἷον γυμναστικὰς παιδιὰς ἢ ἐν χαρτοπαιξίᾳ.

ἀριστόπαις-παιδος (ὁ) ὁ ἄριστος παῖς : Θεοδόσ. Διάκ.'Αλ.Κρήτ.'Ακρ. 3,208.

ἀριστοπάλας (ὁ) 'Επιγρ. ὁ ἄριστος τῶν παλαιστῶν.

ἀριστοπάτρα (ἡ) κόρη ἐξ ἀρίστου γένους, εἰδ. ἐπίθ. τῆς 'Αρτέμιδος : Βακχ. 10,106 **τοῦ δ' ἔκλυ' ἀριστοπάτρα.**

ἀριστοποιία (ἡ) τὸ ἀριστοποιεῖσθαι, ἡ παρασκευὴ τοῦ ἀρίστου, ἡ λῆψις τοῦ ἀρίστου, τὸ γεῦμα : 'Ονήσ. 12,1.

ἀριστοποιῶ-έω παρασκευάζω ἄριστον, πρόγευμα : Ξεν.ΚΠ 3,2,11 **ἀριστοποιεῖσθαι παρήγγειλεν,** κ. παθ. : αὐτ.'Ελλ.4,5,1 **τὰ ἀριστοποιούμενα** (τὰ παρασκευασθέντα πρὸς ἄριστον)· 2) κυρ. μέσ. **-οῦμαι** λαμβάνω πρόγευμα, προγευματίζω : Θουκ.4. 30,Ξεν.ΚΠ 4,1,9 **ἠριστοποιοῦντο ἐνταῦθα,** 'Εκκλ. Μηναῖ.10,21, Συναξάρ. **ἀριστοποιουμένους καὶ μεθύοντας.**

ἀριστοπολιτεία (ἡ) 'Επιγρ. ἡ ἀρίστη πολιτεία.

ἀριστοπολιτκυτής (ὁ) 'Επιγρ. ὁ ἄριστος τῶν πολιτῶν, ὡς τιμητικὸς τίτλος εἰδ. ἐν Σπάρτῃ.

ἀριστοπολίτης (ὁ) 'Επιγρ. ὁ ἄριστος πολίτης.

ἀριστοπονῆες πληθ. τοῦ ἀριστοπόνος βλ.λ.

ἀριστοπόνος-ον κ. μτγν. ὁ ἄριστα, ἐξόχως ἐργαζόμενος : Πίνδ.Ο 7,51 **ἀρ- χεῖρες,** Ψ Φωκυλ.171 **ἀρ- μέλισσα,** ΑΠ 9,466 **ἀρ- ὑμέναιοι**· ‖ ἐν Μαν.4, 512 πληθ. **ἀριστοπονῆες** ὡς ἀπὸ ὀνομαστ. **-πονεύς**· 2) μτγν. ὁ ἄριστα, λίαν ἐντέχνως κατεσκευασμένος : Νόνν.Δ 44,79 **ἀρ- μέλαθρον.**

ἀριστοπόνως ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀριστοπόνον βλ.λ.2) : ΑΠ παράρτ.3,182.

ἀριστοπόσεια (ἡ) μτγν. νύμφη ἀρίστου ἀνδρός : 'Οππ.Κυν.1,6 **νύμφη ἀριστοπόσεια.**

ἀριστοπραγῶ-έω μσν. ἀριστεύω : Εὐστ.'Ιλ.621,39.

ἀριστοπραξία (ἡ) μσν. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀριστοπραγεῖν βλ.λ. : Εὐστ.Πονημ.152,8.

ἀριστοπυλ[ε]ῖται (οἱ) 'Επιγρ. οἱ ἄριστοι οἱ ἐπὶ ταῖς πύλαις (ἐνν. τῆς βασιλικῆς αὐλῆς).

ἄριστος-η-ον κ. μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. μετὰ τοῦ ἄρθρ. ἐν κράσ. ἐπ. **ὥριστος,** ἀττ. **ἄριστος** ὡς ὑπερθ. τοῦ ἀγαθός, ἐπὶ προσ. ὁ ἐξέχων ἢ πρωτεύων, οἷον κατὰ τὴν δεξιότητα, τὴν ἀνδρείαν, τὴν καταγωγήν, τὴν κοινωνικὴν τάξιν κττ : 'Ιλ.Δ 260 **'Αργείων οἱ ἄριστοι,** αὐτ.Τ 258 **θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος,** αὐτ.Ω 384 **τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὥριστος ὄλωλε,** αὐτ.Η 221 **σκυτοτόμων ὄχ ἄριστος,** Σοφ.'Ηλ.366 **πατρὸς πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλῆσθαι, - ἄριστος μαθητής, - ἐπιστήμων**· μετὰ δοτ. : 'Οδ.211 **ἔγχεσιν εἶναι ἀρίστους**· μετ.αἰτ. 'Ιλ.Γ 39 **εἶδος ἄριστε,** 'Αριστφ.Νεφ.1048 **ἄνδρ' ἄριστον ψυχήν**· μετ' ἀπαρφ. : Ξεν.ΚΠ 5,4,44 **τοξάμενοι ὡς ἂν ἄριστοι εἶεν μάχεσθαι**· ‖ κ. εἰρων. : Σοφ.ΟΤ 440 **οὔκουν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὑρίσκειν ἔφυς,** 'Ηρ.3,80 **διαβολὰς δὲ ἄριστος ἐνδέκεσθαι** (προθυμότατος νὰ προσέχῃ τὰς διαβολάς), Θουκ.3,38 **μετὰ καινότητος μὲν λόγου ἀπατᾶσθαι ἄριστοι** (μοναδικοὶ εἰς τὸ νὰ ἐξαπατῶνται εὐκόλως), Φρύν.29,9 **ἄριστος κλέπτειν καὶ ἄριστος λωποδυτεῖν**· 2) ἐν ἠθικῇ σημ. ὁ ἠθικῶς ὑπερέχων : Εὐρ.'Αλκ.83 **ἐμοὶ πᾶσί τ' ἀρίστη δόξασα γυνή,** 'Αριστλ.Πολιτ.1293 Β 3 **τὴν ἐκ τῶν ἀρίστων ἁπλῶς κατ' ἀρετὴν πολιτείαν**· 3) ὡς οὐσ. **οἱ ἄριστοι** οἱ εὐγενεῖς, οἱ εὐπατρίδαι, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸν δῆμον : 'Ηρ.3,81 **δήμῳ μὲν νυν.. οὗτοι χράσθων, ἡμεῖς δὲ ἀνδρῶν τῶν ἀρίστων ἐπιλέξαντες ὁμιλίην τούτοισι περιθέωμεν τὸ κράτος**· 4) ὁ ἐξόχως ὠφέλιμος, ὁ χρησιμώτατος, ἐπὶ προσ. : Εὐρ.'Ηρακλ.5 **αὐτῷ δ' ἄριστος,** αὐτ.ἀπ.194 **ὁ δ' ἥσυχος.. πόλει τ' ἄριστος** (δ.γ. ἀρεστός)· 5) ἐπὶ ζῴων, ὁ κάλλιστος, ὑπέροχος : 'Ιλ.Β 763 **ἵπποι μέγ' ἄρισται,** 'Οδ.432 **ἀρνειὸς γὰρ ἔην μήλων ὄχ' ἄριστος,** Πάπ. **βόες τῶν ἀρίστων δύο**· ‖ ἐπὶ πραγμάτων, διανοημάτων κττ., ὁ κάλλιστος, ὠφελιμώτατος, καταλληλότατος : 'Ιλ.Μ 243 **εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης,** αὐτ.Ο 616 **τεύχε' ἄριστα,** 'Ηρ.4,90 **ποταμῶν ἄριστος,** Ξεν.Οἰκ.20,10 **κόπρον λέγουσι μὲν πάντες ὅτι ἄριστον εἰς γεωργίαν ἐστί,** ἀρχ. γνωμ. **πᾶν μέτρον ἄριστον,** Διοσκ.3,27 **συνάγχαις ἀναγαργάρισμα μετὰ σύκων ἄριστον,** 'Ηρωδιαν.3,2,13 **συμβουλεύουσι γὰρ ἡμῖν τὰ ἄριστα καὶ σωτήρια**· 6) τὸ οὐδ. **ἄριστον** ἐν περιληπτ. σημ. τὸ ἐκλεκτότατον μέρος : 'Ηρ.5,110 **Σολίων ἀπολέξαντες τὸ ἄριστον ἀντέτασσον Πέρσῃσι**· ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **τὸ ἄριστον** βλ.λ· 7) τὸ οὐδ. πληθ. **ἄριστα** βλ.λ. ἐν ἐπιρρ. χρ.

ἀριστοσαλπιγκτής (ὁ) μτγν. ὁ ἄριστος σαλπιγκτής : Πολυδ.4,87.

ἀριστοσκόπος-ον μσν. ὁ ἄριστα σκοπούμενός τι : Τζέτζ.'Ιλ.27,14.

ἀριστότατος-η-ον 'Επιγρ. ὑπερθ. τοῦ ἄριστος βλ.λ. ὁ κατ' ἐξοχὴν ἄριστος.

ἀριστοτέλειος-α-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν 'Αριστοτέλην : Κικ.'Αττ.13, 19,11 **ἀριστοτέλειος νοῦς, - λόγος, - ἀριστοτέλειος φιλοσοφία**· 2) μτγν. ὡς οὐσ. **ἀριστοτέλεια** (τὰ) ἑορτή, ἣν ἐτέλουν πρὸς τιμὴν τοῦ 'Αριστατέλους οἱ συμπολῖταί του Σταγειρῖται.

ἀριστοτελία (ἡ) νεώτ. βοταν. κ. -ίς γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν.τῶν **φιλυριδῶν**· ‖ **ἀριστοτελία ἡ μάκκειος** φυτὸν θαμνῶδες, κοσμητικόν· ‖ νεώτ. φαρμακ. **ἀριστοτελίας φλοιός** (ὁ) ὁ φλοιὸς ἀριατοτελίας τῆς μακκείου, περιέχων ταννίνην.

ἀριστοτελίζω μτγν. κ. νεώτ. ἀκολουθῶ ἢ μιμοῦμαι τὸν 'Αριατοτέλη : Στράβ. 13,1,14· 2) νεώτ. συλλογίζομαι συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ 'Αριστοτέλους ἢ τῆς σχολῆς αὐτοῦ, ῥέπω πρὸς τὴν ἀριστοτελικὴν φιλοσοφίαν, ἔχω δοξασίας προσομοίας πρὸς τὰς τοῦ 'Αριστοτέλους.

ἀριστοτελικά ἐπίρρ. δημ. ἀριστοτελικῶς, κατὰ τρόπον ἀριστοτελικόν βλ.λ.

ἀριστοτελικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀριστοτέλειος βλ.λ. : Λουκ.Δημῶν. 56· 2) νεώτ. ὁ ὀπαδὸς τῆς φιλοσοφικῆς διδασκαλίας τοῦ 'Αριστοτέλους· 3) νεώτ. **ἀριστοτελικαὶ ἑνότητες** (αἱ) οἱ κανόνες τῶν τριῶν ἑνοτήτων τῆς δραματικῆς οἰκονομίας, ἤτοι τοῦ χρόνου, τῆς πράξεως καὶ τοῦ τόπου.

ἀριστοτελικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀριστοτελικόν βλ.λ. : 'Ιάμβλ.Μαθ.'Επιστ. 27.

ἀριστοτελισμός (ὁ) νεώτ. ἡ φιλοσοφικὴ διδασκαλία τοῦ 'Αριστοτέλους· ‖ εἰδ. ἡ κατὰ τὸν μεσαίωνα καὶ μέχρι τῶν νεωτέρων χρόνων ὑπὸ πολλῶν φιλοσόφων ἀποδοχὴ τοῦ ἐπιστημονικοῦ καὶ τοῦ φιλοσοφικοῦ συστήματος τοῦ 'Αριστοτέλους.

ἀριστότευκτος-ον νεώτ. ὁ λίαν ἐντέχνως, ἄριστα κατεσκευασμένος.

ἀριστοτέχνας (ὁ) δωρ. βλ. ἀριστοτέχνης.

ἀριστοτέχνημα-ατος (τό) νεώτ. ἄριστον ἔργον τέχνης, ἔργον ἀριστοτέχνου· ‖ κατ' ἐπέκτ. ἐπὶ παντὸς ἐξόχως ἐπιτυχοῦς ἔργου ἢ πράξεως.

ἀριστοτέχνης (ὁ) κ. νεῶτ., δωρ. **-τέχνας** νεώτ. θηλ. **-τέχνις** ὁ λίαν ἐπιδέξιος, ἄριστος τεχνίτης, ἐπίθ. τοῦ Διός : Πίνδ.ἀπ. 57 (29), Κλήμ.'Αλ.Προτρ. 101,10· || νεώτ. κατ' ἐπέκτ. πᾶς ὁ ἐπὶ οἱαδήποτε ἱκανότητι, ἐνίοτε καὶ οὐχὶ ἀφόγῳ διακρινόμενος : **ἀριστοτέχνης τοῦ λόγου, - εἶναι ἀριστοτέχνης τῆς κλεψιᾶς.**

ἀριστοτεχνία (ἡ) μον. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀριστοτέχνου· || ἀρίστη τέχνη· || κατ' ἐπέκτ. ἡ ἐν παντὶ διακεκριμένη ἱκανότης.

ἀριστοτεχνικά ἐπίρρ. δημ. ἀριστοτεχνικῶς βλ.λ.

ἀριστοτεχνικός-ή-όν νεώτ. ὁ λίαν ἐντέχνως, μετ' ἀρίστης τέχνης πεποιημένος : **ἀριστοτεχνικὴ φωτογραφία**· || κατ' ἐπέκτ. ὁ γινόμενος μετὰ μεγίστης ἱκανότητος καὶ ἐπιτηδειότητος, ὑπέροχος, ἐπὶ παντὸς ἔργου καὶ πάσης πράξεως ἢ ἐκδηλώσεως : **ἀριστοτεχνικὴ ἄμυνα, - ἀριστοτεχνικὴ ὁμιλία, - ἀριστοτεχνικὸν πήδημα.**

ἀριστοτεχνικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης, τὸ γνώρισμα τοῦ ἀριστοτεχνικοῦ.

ἀριστοτεχνικῶς ἐπίρρ. νεώτ. λίαν ἐντέχνως, μετ' ἀρίστης τέχνης, μὲ ἀριστοτεχνικὸν τρόπον.

ἀριστοτέχνις-ιδος (ἡ) νεώτ. θηλ. τοῦ ἀριστοτέχνης βλ.λ.

ἀριστοτέχνως ἐπίρρ. νεώτ. ἀριστοτεχνικῶς βλ.λ.

ἀριστοτόκεια (ἡ) μτγν. ποι. θηλ. τοῦ ἀριστότοκος, ἡ ἄριστα τέκνα τίκτουσα : Θεόκρ.24,73 **θάρσει, ἀριστοτόκεια γύναι.**

ἀριστότοπος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐξ ἀρίστων γονέων γεννηθείς : Εὐρ.Ρῆσ. 909 **ὅς μ' ἄπαιδα γέννας ἔθηκεν ἀριστοτόκοιο.**

ἀριστοτόκος-ον κ. ποι. θηλ. **ἀριστοτόκεια** μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄριστα τέκνα τίκτων ἢ τέξας : 'Οππ. Κυν.3,62 **ἀριστοτόκος γαστήρ.**

ἀριστοτυπία (ἡ) νεώτ. ἡ τύπωσις τῆς φωτογραφικῆς εἰκόνος ἐπὶ χάρτου ἀριστοτυπικοῦ βλ.λ.

ἀριστοτυπικός (ὁ) νεώτ. ὀνομασία φωτογραφικοῦ χάρτου ἐκ τῶν ἐμφανοτυπικῶν βλ.λ., φέροντος στρῶμα φωτοπαθὲς ἐκ χλωριαργυρούχου ζελατίνης.

ἀριστούργημα-ατος (τό) μσν. κ. νεώτ., μσν. κ. **ἀριστουργία** ἄριστον ἔργον, ἀριστοτέχνημα : Κ Μανασσ.Χρον. 6724· || νεώτ. κατ' ἐπέκτ. χαρακτηρισμός παντὸς ἐξόχου πράγματος, ἔργου, πράξεως, ἐκδηλώσεως ἢ ἐμφανίσεως· || νεώτ. εἰδ. μετὰ τοῦ ἄρθρου **τὰ ἀριστουργήματά τινος**, τὸ ἄριστον ἐκ τῶν ἰδίων ἔργων : **τὸ ἄγαλμα τοῦ 'Ολυμπίου Διὸς ἦτο τὸ ἀριστούργημα τοῦ Φειδίου**· 2) νεώτ. **ἀριστούργημα !** ὡς ἐπιφ. εἰς ἐκδήλωσιν θαυμασμοῦ ἢ εὐαρέστου συναισθήματος, ἐν σημ. παρεμφερεῖ τῶν ὑπέροχα, ἔξοχα, εὖγε !

ἀριστουργηματικά ἐπίρρ. δημ. **κατὰ τρόπον** ἀριστουργηματικὸν βλ.λ.

ἀριστουργηματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ὡς ἀριστούργημα δυνάμενος νὰ χαρακτηρισθῇ, συνώνυμ. ἀριστοτεχνικός : **ἀριστουργηματικὸν ποίημα.**

ἀριστουργηματικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀριστουργηματικὸν βλ.λ.

ἀριστουργία (ἡ) μσν. κ. **ἀριστούργημα** βλ.λ.

ἀριστουργός-όν μσν. ὁ ἄριστα ἔργα ποιῶν.

ἀριστουργῶ-έω μσν. ἄριστα ἔργα ποιῶ : Γεώργ.Παχ.Μ Παλ. 4,208 C.

ἀριστοῦχος-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ λαβὼν τὸν βαθμὸν ἄριστα κατὰ τὰς ἐξετάσεις, ἰδίᾳ τὰς ἐπὶ πτυχίῳ, ἐπὶ μαθητῶν καὶ φοιτητῶν : **ἀριστοῦχος τῆς φιλοσοφίας, - τῆς ἰατρικῆς.**

ἀριστοφάνειος-α-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ τοῦ 'Αριστοφάνους, ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν 'Αριστοφάνη· **ἀριστοφάνειον μέτρον** ὁ ἀναπαιστικὸς καταληκτικὸς τετράμετρος : Διον.'Αλ.Ρητ. 11,10,'Ηφαιστ.Μέτρ.8,2 **ἀριστοφάνειον σκῶμμα**· || τὰ **ἀριστοφάνεια** τὰ ἔργα τοῦ 'Αριστοφάνους· 2) νεώτ. μτφ. ὁ μετ' εὐφυοῦς φράσεως, λίαν σκωπτικός, ὁ λίαν εὐφυής, δριμὺς καὶ δηκτικός, βωμολόχος : **ἀριστοφάνειος σάτυρα.**

ἀριστοφανίζω νεώτ. μιμοῦμαι τὸν 'Αριστοφάνη, ἐπιτηδεύω τρόπους, ἐκφράσεις ἀριστοφανείους.

ἀριστοφανικός-ή-όν νεώτ. ἀριστοφάνειος βλ.λ.

ἀριστοφόνος-ον μσν. ὁ τοὺς ἀρίστους φονεύων : Τζέτζ.Προοίμ.322.

ἀριστοφόρος (ὁ) κ. **-φόρον** (τό) κ. **-φόριον** (τό) Πάπ. δίσκος ἐν ᾧ ἐφέρετο τὸ ἄριστον, τὸ πρόγευμα.

ἀριστοφροσύνη (ἡ) νεώτ. τὸ φρονεῖν τὰ ἄριστα, τὸ ἔχειν ἄριστα φρονήματα.

ἀριστόφρων-ονος (ὁ) νεώτ. ὁ ἄριστα φρονῶν, ἔχων ἄριστα φρονήματα.

ἀριστοφυής-οῦς-ές ὁ ἔχων ἀρίστην φύσιν· ὑπερθ. **-έστατος** : "Εκφαντος π.Στοβ.4,7,64.

ἀριστοφυΐα (ἡ) νεώτ. τὸ ἔχειν ἀρίστην φύσιν, ἐξαιρετικὴν ἰδιοφυΐαν.

ἀριστόχαλκος-ον Σχόλ. ὁ ἔχων ἢ παράγων ἄριστον χαλκόν : Σχόλ.Λυκόφρ.854· || ὁ ἐξ ἀρίστου χαλκοῦ πεποιημένος : Θησ.Στεφ.ἐν λ.

ἀριστόχειρ-χειρος (ὁ,ἡ) ὁ ἄριστος χερσίν : Σοφ. Αἴ.935 **ἦμος ἀριστόχειρ ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι** (ἀγών, ἐν ᾧ ἡ ἀρίστη χείρ, πυγμὴ ἀποφασίζει, Σχόλ. « ὁ κρίνων τίς ἐστιν ὁ ἄριστος κατὰ τὴν χεῖρα »).

ἀριστοχειρουργός (ὁ) Πάπ. ἄριστος χειρουργός.

ἀριστοχίνη (ἡ) νεώτ. φαρμ. χημ. οὐδέτερος ἀνθρακικὸς ἐστὴρ τῆς κινίνης, κόνις ὑπόλευκος διδομένη ἀντὶ τῆς κινίνης.

ἀριστῶ-άω κ. νεώτ. ἀπαρφ. **ἀριστᾶν**, ἰων. **-ῆν**, παρακ. **ἠρίστηκα**, συγκεκ. α' πληθ. παρακ. **ἠρίσταμεν**, ἀπαρφ. **ἠριστάναι**, παθ. παρακ. **ἠρίστημαι** λαμβάνω τὸ ἄριστον, ἀριστοποιοῦμαι, προγευματίζω ἢ γευματίζω : 'Αριστφ.Νεφ.416 **μήτ' ἀριστᾶν ἐπιθυμεῖς**, Ξεν.'Απομν.2,7,12 **ἐργαζόμεναι μὲν ἠρίστων, ἐργασάμεναι δὲ ἐδείπνουν**, αὐτ.ΚΠ 6,3,21 **χρὴ ἀριστῆσαι καὶ ἄνδρας καὶ ἵππους**· || μετ. αἰτ. πράγμ. λαμβάνω τι ὡς πρόγευμα : Διόδ. Κωμ.2,37 **ἴα καὶ ῥόδα ἔφασαν αὐτὰν ἠριστηκέναι**, Μέν.'Επιτρ.367 **ποικίλον ἄριστον ἀριστῶμεν**, Πλούτ.'Ηθ.70Ε **ἠριστηκότας οὐχ ἁπλοῦν ἄριστον**· κ. παθ. ἀπροσ. : 'Αριστφ.Βάτρ.376 **ἠρίστηται δ' ἐξαρκούντως**· 2) ἐσθίω δὶς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ μονοσιτῶ ἤτοι ἐσθίω μόνον ἅπαξ τῆς ἡμέρας : 'Ιππ.'Αρχ.'Ιητρ.11.

ἀριστώδιν-ινος (ὁ,ἡ) μτγν. ποι. κ. μσν. **ὁ ἀρίστους γεννῶν** : ΑΠλ.4,221 **ἀρ- 'Αθῆναι**, Νόνν.Δ 9,148, Παῦλ.Σιλ."Εκφρ.281,199.

ἀρίστως μτγν. ἄριστα βλ.λ. : 'Ιάμβλ.Μυστ.3,14.

ἀρισφαλής-οῦς-ές ὁ λίαν ἐπισφαλής, ὀθ. κ. ὁ ὀλισθηρὸς κ. ὁ ἐπικίνδυνος : 'Οδ.Ρ 196 **ἐπεὶ ἦ φάτ' ἀρισφαλέ' ἔμμεναι οὐδόν**· || 'Ησ. « ἀρισφαλές· μεγάλως σφαλλόμενον ».

ἀρίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν ἀντιμονιοῦχον καὶ ἀρσενικοῦχον νικέλιον.

ἀρίτιμος-ον 'Επιγρ. ὁ τὰ μέγιστα τιμώμενος ἐρίτιμος βλ.λ.

ἀριτινό (τό) δημ. κ. **ἀρτινό** βλ.λ. ποικιλία τις τῆς οἰνοφόρου ἀμπέλου.

ἀρίτινος (ὁ) μσν. εἶδος ὀστρέου : Δημήτρ.'Ιερακοσ.1,156.

ἀριτριλλίς (ἡ) μτγν. ἡ λινόζωστις βλ.λ., φυτὸν ποῶδες ἐτήσιον καὶ πολυετές : ΨΔιοσκ.4,190 (ἀμφ.).

ἀρίτσιος (ὁ) δημ. ὁ ἐχῖνος, ἀκανθόχοιρος, σκαντζόχοιρος : Σάρρ.'Αν.ΛΗ· 2) ὁ ἀκροχορδὼν βλ.λ

ἀριφανής-οῦς-ές ἐπιφανής, περιφανής : ΑΠ7. 698 (ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἀειφανής).

ἀριφανῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀριφανῆ.

ἀρίφης θηλ. **-ίφισσα** δημ. φιλόκαλος, εὐπρεπής.

ἀρίφικος-ια-ο δημ. ὁ κατὰ φιλοκαλίαν, κατ' εὐπρέπειαν, κοσμίως, ἀξιοπρεπῶς γενόμενος ἢ ὤν· [illegible] ἄλλως **ἀρίφης** βλ.λ.

ἀριφνησιά (ἡ) δημ. μεγάλη ἀφθονία ἀγαθῶν.

ἀρίφνητα ἐπίρρ. δημ. ἀπείρως, ἀφθόνως.

ἀρίφνητος-η-ο δημ. ἀναρίθμητος, ἄπειρος, ἀμέτρητος : Ἐρωτόκρ.Β 517 **ἦρθε λαὸς ἀρίφνητος ἐγέμισεν ὁ φόρος,** δ.τραγ. **ποτίζει δέντρα ἀρίφνητα ποὺ ριφνημὸ δὲν ἔχουν,** Ζερθ.Τραγ.ΚΚ 26 **σὲ ἀρίφνητα μὲ πῆρε πλούτη.**

ἀριφνίζω δημ. ἀριθμῶ, μετρῶ, ἐν χρ. περὶ πλήθους ἢ ποσοῦ λίαν μεγάλου καὶ ἀξίαν πολλὴν ἔχοντος· 2) διατελῶ ἐν ἀφθονίᾳ, ἐν πλησμονῇ ἀγαθῶν, ἔχω **πολὺν ὄλβον.**

ἀρίφνισμα (τὸ) δημ. ἀρίθμημα, **μέτρημα** πλήθους ἢ ποσοῦ μεγάλου.

ἀριφνισμός (ὁ) δημ. **ἀρίφνισμα** βλ.λ.2), **ἀφθονία** ἀγαθῶν.

ἀριφραδέως ἐπίρρ. σαφῶς, **καθαρά** : Ὀδ.ψ 225 **ἐπεὶ ἤδη σήματ' ἀριφραδέως κατέλεξας** (δ.γρ. **ἀριφραδέα**), Θεόκρ.25,175 **ἀριφραδέως ἀγορεύει.**

ἀριφραδής-οῦς-ές ὁ λίαν σαφής, εὐδιάκριτος, φανερός : Ἰλ.ψ 326 **σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές,** Ὀδ.λ 126, Ἀρκεσίλ.π.Διογ.Λ 4,31 **σῆμα δέ τοι τόδ' ἔρεξεν ἀριφραδὲς Εὔδαμος·** 2) μτγν. ὁ ἐν ἀπλέτῳ φωτί, ὅθ. κ. ὁ λαμπρός, φωτεινός : Θεόκρ.24,39 **οἱ δὲ τοῖχοι πάντες ἀριφραδέες καθαρᾶς ἅπερ ἠριγενείας·** ‖ ἔξοχος : Ἀπολλιν.Ψαλμ. 80,6 **ἀριφραδὲς κάλλος·** 3) μτγν. ὁ τὴν σκέψιν σαφής, ὁ συνετός : Σοφ.Ἀντ.347 (ὡς ἐν Εὐστ. 135,25) **ἀριφραδὴς ἀνήρ** (γρ. κειμ. **περιφραδής**).

ἀρίφρων-ονος (ὁ) Σουΐδ. « ὁ καλῶς φρονῶν », σωφρονῶν, φρόνιμος.

ἄριχα κ. **Fάριχος** Ἡσ. « ἄρρεν πρόβατον ».

ἀρίχεται Ἡσ. « γλίχεται, ἐπιθυμεῖ ».

Fάριχος Ἐπιγρ. κ. **ἄριχα** βλ.λ. : **[Fαρ]ίχος ἐπὶ τῷ βωμῷ.**

ἄριχτος-η-ο δημ. κ. **ἄρηχτος** κ. **ἄρριχτος** βλ.λ.

ἀριχῶμαι-άομαι κ. **ἀρρ-** ἀναρριχῶμαι : Ἀριστλ. Ζ 19,40 **τὸν δὲ κηρὸν ἀναλαμβάνουσιν** (αἱ μέλισσαι) **ἀριχώμεναι πρὸς τὰ βρύα ὀξέως τοῖς ἔμπροσθεν ποσί.**

ἀριχῶταν Ἡσ. « ἐκδύειν ζητῶν ».

ἄριωμα (τὸ) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀριώνω, ἡ ἀραίωσις.

ἀριωμάδα (ἡ) δημ. τὸ ἀραιῶς κεῖσθαι ἢ εἶναι.

ἀριωμένος δημ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ρ. ἀριώνω ὁ ἐν ἀραιώσει ἢ κατ' ἀραίωσιν : **ἀριωμένα σύννεφα, - ἀριωμένο κρασί.**

ἀρίων-ονος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων ἑρμαφροδίτων τῆς οἰκογεν. τῶν **γεωφιλιδῶν,** τὸ πλεῖστον ἀπαντῶν ἐν Εὐρώπῃ.

ἀριώνω δημ. κ. **ἀριεύω,** ἀόρ. **ἄριωσα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἀριωμένος** **ἀραιώνω** βλ.λ.

ἀριωσύνη (ἡ) δημ. ἡ **ἀριάδα** βλ.λ.

ἄρκα (ἡ) Ἐπιγρ. (λατ. **arca**) κ. **-η** θήκη, **κιβωτός,** ταμεῖον.

ἀρκαδάρχης (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ πρόεδρος τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀρκάδων, τοῦ ἀρκαδικοῦ συμβουλίου.

ἀρκαδιακός-ή-όν ὁ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀρκαδίου, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Ἀρκάδιον.

ἀρκαδίζω φρονῶ τὰ τῶν Ἀρκάδων : Πολύαιν.6,36

ἀρκαδίκιν (τὸ) μσν. εἶδος ἐξωμίδος, ἄνευ χειρίδων ἐπανωφορίου (μπέρτας) παρὰ βυζαντινοῖς.

ἀρκαδικός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τῆς Ἀρκαδίας, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς αὐτήν : Ξεν Ἑλλ.7,4,38 **εἴς τε τὰς ἄλλας ἀρκαδικὰς πόλεις, - ἀρκαδικὴ διάλεκτος·** 2) νεώτ. ὡς φιλολογ. ὅρος ἐκ τῆς ξένης λογοτεχνίας, ὁ εἰς τὸν εἰδυλλιακὸν ποιμενικὸν βίον ἀναφερόμενος.

ἄρκαινα (ἡ) μσν. ἡ θήλεια ἄρκτος.

ἄρκαλα (τὰ) Ἡσ. « λευκὰ καὶ ἐνώτια ἐξ ὑάλου περίχρυσα· οἱ δὲ ξύλα ξηρά ».

ἀρκαλέον Ἡσ. « ξηρόν, ρυσσόν ».

ἄρκαλος (ὁ) δωρ. ἄρκηλος βλ.λ.· 2) δημ. ὁ τρόχος.

ἀρκάνη (ἡ) Ἡσ. « τὸ ράμμα, ᾧ τὸν στήμονα ἐγκαταπλέκουσιν αἱ διαζόμεναι ».

ἀρκάνθρωπος (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν μανδραγόρας.

αρκανσίτης (ὁ) νεώτ. ορυκτολ. παραλλαγὴ τοῦ ὀρυκτοῦ βρουκίτου, παρουσιαζομένη εἰς μεταλλικῶς λάμποντας, μελανοῦς ρομβοειδεῖς κρυστάλλους.

ἀρκαντάσης (ὁ) (τουρκ.) κ. **ἀρντάσης** κ. **καρδάσης** ἄ. μακαντάσης ὁ βοηθός, ὁ ἐπίκουρος, φίλος, σύντροφος.

ἀρκάπης (ὁ) δημ. ἡ ἀγριαπιδέα, ἀγριαχλαδιά, γκορτσιά, ἄ. κ. ἀρκαπιά (ἡ).

ἀρκάπι(ν) δημ. τὸ ἄγριον ἄπιον, γκόρτσι.

ἀρκαπιά (ἡ) δημ. ἀγραπιδέα, γκορτσιά.

ἀρκαρικός-ή-όν Πάπ. ὁ τοῦ ἀρκαρίου βλ.λ.

ἀρκάριος (ὁ) Πάπ. (λατ.) ὁ θησαυροφύλαξ.

ἀρκάς-(ἄ) (ὁ) δημ. ἡ ἐξέχουσα ἐν εἴδει γείσου κυκλοτερὴς ἐξωτερικὴ στεφάνη τῶν βυτίων καὶ ἄ. ξυλίνων ἀγγείων, οἷον ὑδροδοχείων· 2) (τουρκ.) κ. **ἀρκάσης** ὁ ὑποστηρικτής, ὁ προστάτης.

ἄρκαστη (ἡ) δημ. τὸ φαρμακευτικὸν φυτὸν κυνόδους ὁ δάκτυλος, ἄ. ἀγριάδα, ἄγλωσσο, ἀφύστας, ἄγραστη.

ἀρκάτισσα (ἡ) δημ. ἡ ἀπηλλαγμένη ἀπὸ φροντίδας τέκνων γυνή, πρβλ. **ἀρκάτος.**

ἀρκάτος (ὁ) (ἀρκῶ) δημ. ὁ ἔχων ἐπάρκειαν, ἄρκεση· ‖ ὅθ. ὁ ἐλεύθερος βαρῶν, ἀποσκευῶν ἢ πολυμελοῦς οἰκογενείας : Σάρρ. Ἀν.ΛΗ ἐν λ.· 2) ὁ εὐκαιρῶν· 3) ὁ πεζός· ἀντίθ. καβαλλάρης.

ἀρκεβούζιον (τὸ) μσν. (γαλλ.) εἶδος τόξου ἢ βαλλιστρίδος, δι' ἧς ἐξετοξεύοντο βέλη ἢ σφαῖραι λίθιναι· 2) εἶδος φορητοῦ πυροβόλου ὅπλου ἐξ οὗ προῆλθε τὸ τυφέκιον.

ἀρκεθέωρος (ὁ) Ἐπιγρ. ἀρχιθέωρος βλ.λ.

ἄρκειον (τὸ) κ. νεώτ. φυτὸν ποῶδες τῆς οἰκογενείας τῶν **καρδιωδῶν,** ἀναδίδον δυσάρεστον ὀσμήν : Διοσκ.4,107 δημ. πλατομαντήλα ἢ πλατομαντηλίδα ἢ κολλητσίδα ἢ ἀρκουδοβότανο.

ἄρκειος-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἄρκτειος, ὁ τῆς ἄρκτου (τοῦ ζῴου) : Διοσκ.1,125,3 ἀρ- **στέαρ,** Δίων Χρ. 7,43 **ἀρ- δέρματα·** 2) φρ. **πνοὴ ἄρκειος** ὁ ἐξ ἄρκτου πνέων ἄνεμος, ὁ βόρειος ἄνεμος : Αἰσχ.ἀπ. 127 (διόρθ. ἀντὶ **ἄρκιος**).

ἀρκέλλα (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος πρωτοζῴων τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀμοιβοειδῶν ριζοπόδων.

ἀρκελλίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. ὁμοιογέν. πρωτοζῴων, ἐχόντων **κέλυφος μονόφθαλμον** καὶ ζώντων εἰς γλυκέα ὕδατα ἢ εἰς ὑγρὰ ἀμμώδη ἢ κεκαλυμμένα ὑπὸ βρύων μέρη.

ἀρκεόντως ἐπίρρ. ἀρκούντως βλ.λ. : Ψ'Ηρ.Βί. Ὅμ.7 **ἀρκεόντως ἔχειν τοῦ βίου.**

ἄρκεση (ἡ) δημ. ἡ ἐπάρκεια, τὸ ἔχειν ἀρκοῦντας πόρους πρὸς συντήρησιν : φρ. **ἔχει τὴν ἄρκεσή του** (περιουσίαν ἀρκετὴν ὥστε νὰ συντηρῆται ἀνέτως).

ἀρκεσίβουλος-ον Πάπ. ὁ ἐπικουρῶν διὰ τῶν συμβουλῶν, ὁ χρησίμους συμβουλὰς παρέχων.

ἀρκεσίγυιος-ον ὁ ἐνισχύων τὰ μέλη : Ἀντιφάν. 207,7 **ἀρ- οἶνος.**

ἀρκέσιμος-η-ον Ἐπιγρ. ὁ ἐπίκουρος, ὁ ἐπαρκῶς τελεσφόρως, βοηθῶν : Ἐπιγρ. **ἀρ- θεός.**

ἄρκεσις-εως (ἡ) ἡ βοήθεια, ἐπικουρία : Σοφ.ΟΚ73 **καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις;**

ἄρκεσμα-ατος (τό) Ἡσ. « βοήθεια ».

ἀρκετά ἐπίρρ. δημ. ἐπαρκῶς, ὅσον ἀρκεῖ, ἱκανῶς, ἀποχρώντως, ὅσον πρέπει, ὅσο φτάνει: **εἶναι ἀρκετά μορφωμένος - ἔξυπνος, - καθίσαμε ἀρκετά, - δὲν ἦταν ἀρκετά μελετημένος**· ‖ ὑπερβολικῶς, πολύ, μέχρι τοῦ ἐσχάτου ὁρίου ἀνοχῆς: **ἀρκετά ὑπέφερα, - ἀρκετά μᾶς ζάλισες**· ‖ ἀντὶ τοῦ πολύ: **εἶναι ἀρκετά κουτός - πονηρός**· ‖ ὡς ἐπιφων. **ἀρκετά!** (= φθάνει πιά, παῦσε).

ἀρκετός-ή-ό(ν) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρκῶν, ὁ μὴ ἐπιδεὴς ἔν τινι ἢ πρός τι ἢ κατά τι, ὁ ἀποχρῶν, ὁ ἐπαρκής (οὔτε λειψὸς οὔτε περίσσιος): Χρύσ.Τυαν.π.Ἀθην.3,113 B **ἄρτος ἀρτυόμενος γάλακτι ὀλίγῳ καὶ ἅλσιν ἀρκετοῖς**, Ἰώσ. ΠΙ 3,6,3 **ἀρκετὴν δύναμιν** (ἐν συντάξει μετ' ἀπαρφ.), Χρον.Μορ.Προοίμ.17 **δὲν εἴμασθεν ἀρκετοὶ γιὰ νὰ ἀντισταθοῦμεν**, Σάρρ.μετφρ.Εὐρ. Ἱππ.50 **γιὰ τὴν τιμή μου μιὰν ἐκδίκηση ἀρκετή**· ‖ ὁ ὅσος ἐπαρκεῖ, ὅσος φτάνει γιὰ κάτι: Ἀπολλ. Ἀντων.Α **ἡ τοῦ δασέος πνεύματος μονὴ ἀρκετὴ εἰς ὑπόμνησιν, - εἶχον ἀρκετὰ πολεμεφόδια πρὸς ἀντίστασιν, - ἀρκετὸν εἰσόδημα πρὸς συντήρησιν**· ‖ νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀξιόλογος, ὁ σημαντικός, ὁ ἱκανοποιητικός: **ἐπῆρε ἀρκετή(ν) προῖκα - περιουσία(ν)**· ‖ ὁ οὐχὶ ὀλίγος ἐπὶ ποσότητος, ὁ ὄχι εὐάριθμος ἐπὶ πλήθους προσ.: **ἐδαπάνησε διὰ τὴν ἐπισκευὴν ἀρκετὰ χρήματα, - εἰς τὴν διάλεξιν ἦτο ἀρκετὸς κόσμος**· 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. (ὑπονοουμ. τοῦ ἐστί) τὸ μέχρι τοῦ ἐσχάτου ὁρίου ἀνοχῆς, ἐκεῖνο ποὺ φτάνει πιά: ΚΔ Ματθ.6,34 **ἀρκετὸν τῇ ἡμέρᾳ ἡ κακία αὐτῆς**· κ. μετ' ἀπαρφ.: ΑΠ 9,749 **ἀρκετὸν οἴνῳ αἴθεσθαι κραδίην**· 3) **ἀρκετός** (ὁ) ἐπὶ προσ. ὁ ἑαυτῷ ἢ τοῖς ἄλλοις ἀρκῶν, ὅθ. ὁ χρήσιμος, ὁ εὐάρεστος: Πάπ. **ἀρκετὸς γενοῦ**· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐπικριτικῶς ἐπὶ ἰδιοτήτων προσ. ὁ ὑπὲρ τὸ πρέπον ἢ τὸ σύνηθες: **ἔχει ἀρκετὴν πονηρίαν, - μὲ ἀρκετὴν φλυαρίαν, - μὲ ἀρκετὸν στόμφον, - ἀρκετὴ ἀφηρημάδα - βλακεία**· 5) δημ. τὸ οὐδ. ἐνάρθρως μετὰ κτητ. ἀντων. ὡς οὐσ., τὸ προσῆκον, τὸ πρέπον, τὸ ὅσον χρειάζεται: **ἔφαγες τὸ ἀρκετό σου.**

ἀρκετῶς ἐπίρρ. μτγν. ἀρκούντως, ἱκανῶς, ἐπαρκῶς.

ἀρκευθέλαιον (τό) νεώτ. τὸ ἐκ τῆς ἀρκεύθου ἐξαγόμενον ἔλαιον.

ἀρκευθιδίτης (ὁ) μτγν. ὁ ἐξ ἀρκευθίδων κατεσκευασμένος· 2) ἀ. **ἀρκεύθινος** ὁ δι' ἀρκευθίδων ἀρωματισθείς: Διοσκ.5,46 **ἀρ- οἶνος.**

ἀρκεύθινος-η-ον μτγν. ὁ ἐκ ἢ δι' ἀρκεύθου ἢ ἀρκευθίδων πεποιημένος: Διοσκ.5,36 **ἀρκεύθινος οἶνος**· 2) ὁ ἐξ ἀγρίας **ἐλαίας**: ΠΔ Βασιλ.3, 6,31 **ἐποίησε θύρας ξύλων ἀρκευθίνων**· ‖ ἢ ὁ ἐξ ἐλάτης: αὐτ.Παραλειπ.2,2,8 **ξύλα κέδρινα καὶ ἀρκεύθινα καὶ πεύκινα ἐκ τοῦ Λιβάνου.**

ἀρκευθίς-ίδος (ἡ) κ. νεώτ. ὁ καρπὸς τῆς ἀρκεύθου, κεδρόμηλο, κεδροκούκκουτσο: Πλούτ. Ἠθ.383 E **ἀρκευθίδων ἀμφοῖν, ὧν τὴν μὲν μείζονα, τὴν δὲ ἐλάττονα καλοῦσιν**· 2) κ. νεώτ. ἡ ἄρκευθος βλ. λ.: ΨΔιοσκ.1,75.

ἀρκευθύβιον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **λωρανθωδῶν**, παρασιτικῶς ἀναπτυσσόμενον ἐπὶ τῆς ἀρκεύθου.

ἄρκευθος (ἡ) κ. νεώτ. γένος ἀκανθωδῶν θάμνων καλλωπιστικῶν τῆς τάξεως τῶν κωνοφόρων, περιλαμβάνον καὶ πλεῖστα εἴδη τῆς ἑλληνικῆς χλωρίδος, δημ. κέδρος, ἀρδίτσι ἢ ἄγριο κυπαρίσσι: Θεόκρ.1,133 **ἁ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι.**

ἄρκη (ἡ) (1) Ἐπιγρ. (λατ. arca) μτγν. κ. **ἄρκα** θήκη, κιβωτός, ταμεῖον.

ἄρκη (ἡ) (2) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων τῆς οἰκογενείας τῶν **κτενιδῶν**, ἀπαντῶν τὸ πλεῖστον εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν.

ἄρκηλα Ἡσ. « ᾠόν· Κρῆτες τὴν ὕστριχα ».

ἄρκηλος (ὁ) μτγν., δωρ. **ἄρκαλος** (Ἐπιγρ.) τὸ νεογνὸν τῆς παρδάλεως: Καλλίξ.2,Αἰλ.Ζ17,47· ‖ ἕτερόν τι γένος παρδάλεως: αὐτ.· πρβλ. **ἄρκιλος.**

ἀρκής Ἡσ. « ταχύς ».

ἀρκίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. ὁμοιογέν. μαλακίων τῆς τάξεως τῶν **ἀσιφώνων** μὲ κόγχην ᾠοειδῆ.

ἀρκίζης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. κ. **ἀρκίσης** τὸ ὀρυκτὸν μιλλερίτης βλ.λ.

ἀρκιθέωρος Ἐπιγρ. ὁ ἀρχιθέωρος βλ.λ., πρβλ. **ἀρκεθέωρος.**

ἄρκιλος (ὁ) μσν. Εὐστ.Ὀδ.1535,15 « ἄρκιλοι τὰ τῶν ἄρκτων ἤγουν ἄρκων νεογνά », πρβλ. **ἄρκηλος, ἀρκτύλος.**

ἀρκιμπουζάρης (ὁ) μσν., δημ. κ. **ἀρκιμπουζάς** στρατιώτης ὡπλισμένος δι' ἀρκεβουζίου βλ.λ., ἀρκεβουζιοφόρος.

ἀρκιμπουζάς (ὁ) μσν. κ. δημ. ὁ ἀρκιμπουζάρης βλ.λ.

ἀρκιμπουζιά (ἡ) δημ. ἡ διὰ ἀρκεβουζίου βολή.

ἀρκιμποῦζο (τό) δημ. τὸ ἀρκεβούζιον βλ.λ.

ἄρκιος-α-ον (1) μτγν. κ. **-ος -ον** (Ἄρατ.741) ὁ ἀποκρούων, ἀποσοβῶν (τὸν κίνδυνον), ὅθ. ἀσφαλής, βέβαιος: Ἰλ.Β 393 **οὔ οἱ .. ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνοὺς** (εἶναι βέβαιον ὅτι δὲν θὰ διαφύγῃ τοὺς ..), αὐτ.Ο 502 **νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι ἠὲ σαωθῆναι** (ἓν ἐκ τῶν δύο εἶναι βέβαιον ἢ νὰ .. ἢ νὰ ..), Ἡσίοδ.Ἔργ.501 **τῷ μὴ βίος ἄρκιος εἴη** (ἀσφαλὴς πόρος βίου)· 2) ἱκανός, ἀρκετός, ἐπαρκής: Ἰλ.Κ 304 **μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται**, Ἡσίοδ.Ἔργ.370 **μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ .. ἄρκιος ἔστω**, Θεόκρ. 8,13 **ἅ κεν ἁμῖν ἄρκιον εἴη**, Ὀππ.Κυν.3,185 **δέμας ἄρκιος**· 3) μτγν. ὠφέλιμος, χρήσιμος: Νίκ.Θηρ.508 **παντὶ γὰρ ἄρκιά ἐστι**· 4) μτγν. ἐν πληθ.οὐδ. **ἄρκια** (τὰ) φάρμακα, θεραπευτικά, γιατρικά: Νίκ.Θηρ.837 **ἄρκια νούσων.**

ἄρκιος-ον (2) ὁ ἄρκτειος: Αἰσχ.Ἀπ.127 B **πνοὴ ἄρκιος** (διορθ. **ἄρκειος**).

ἀρκίτης (ὁ) νεώτ. γεωλ. πυριγενὲς πέτρωμα πορφυριτικόν, ἐνδιάμεσον μεταξὺ φεργυσίτου καὶ ἰολίθου.

ἀρκίως Ἡσ. « ἀρκετῶς, ἱκανῶς ».

ἄρκλα (ἡ) μσν. κ. δημ. (λατ. arcula = μυροφυλάκιον) μικρὸν γραφεῖον, ἔχον θήκας πρὸς φύλαξιν ἐγγράφων, τὸ μαν. κ. δημ. σκρίνιο(ν)· Σουΐδ. «σκρινιάριοι οἱ χαρτοφύλακες βασιλέων· σκρίνια γὰρ αἱ ἄρκλαι»· 2) κυτίον συναπτὸν πρὸς φυλακτήριον κιβώτιον (σεντούκι, μπαοῦλο) παρὰ τὴν ἑτέραν τῶν στενῶν τούτου πλευρῶν, ἐνίοτε κ. ἀπόκρυφον, χρησιμεῦον πρὸς ἀπόθεσιν πολυτίμων ἀντικειμένων· 3) δημ. (λατ. arcus=ἀψιδωτὴ ἐσοχή, καμάρα στὸν τοῖχο) ἐν τοίχῳ ἑρμάριον, μεσοντούλαπο τοῦ τοίχου, χρησιμεῦον ὡς ὀψοθήκη κ. ἰδίως ἀρτοθήκη: **βάνε τὰ ψωμιά στὴν ἄρκλα, - κάθε κελλὶ τοῦ μοναστηριοῦ εἶχε κι ἀπὸ μιὰν ἄρκλα**· 4) μτφ. δημ. ἡ μικρὰ καλύβη· 5) μσν. πυργίσκος ἐπὶ φρουρίου.

ἀρκλίτσα (ἡ) δημ. κ. **ἀρκλάκι** (τό) ἡ μικρὰ ἄρκλα βλ.λ. 3).

ἄρκλωμα (τό) δημ. συνήθ. ἐν πληθ. **τ' ἀρκλώματα** οἱ περὶ τοὺς τάφους τιθέμενοι κατὰ ξηρὰν λιθοδομίαν μεγάλοι λίθοι οὕτως ὥστε ν' ἀποτελῶσι μικρὸν εἰς ὕψος περιτείχισμα.

ἀρκύθα (ἡ) δημ. (ἱσπαν. alcoba) κ. **ναρκόβα** τὸ ἐν τῷ βάθει δωματίου μικρὸν διαχώρισμα διὰ τὴν κλίνην ἢ πρὸς ἀπόθεσιν ἐπίπλων τοῦ οἴκου, συγγ. μεσάντρα: Σάρρ.Ἀν.ΛΗ ἐν λ.

ἀρκόβατος (ὁ) δημ. κοσμητικὸν φυτὸν σμῖλαξ ἡ τραχεῖα, ἀ. ἀϊλάκι, ἀρκουδόβατος, ξουλόβατος, σμιλάγκι, σμιλακιά.

ἀρκοβούζιον (τό) νεώτ. ἀρκεβούζιον βλ.λ.

ἀρκόζης (ὁ) νεώτ. γεωλ. γρανιτοειδεῖς ψαμμῖται παρουσιαζόμενοι ἀπὸ τῶν παλαιοτάτων γεωλογικῶν διαπλάσεων.

ἀρκοκάλαμο (τό) δημ. τό κοσμητικόν φυτόν ἐρίανθος ὁ ραβέννιος, ἄ. ξιφάρο, καλαμίθι, μαχαιρίδα, σαμάκι.

ἀρκόκαπνος (ὁ) δημ. τό δηλητηριῶδες φυτόν ὑοσκύαμος ὁ λευκός, ἄ. δαιμοναριά, δοντόχορτο.

ἀρκόκλημα (τό) δημ. τό κοσμητικόν φυτόν κληματίς ἡ κιρρώδης, ἄ. ἀγριαμπελίνα, στροῦνος.

ἀρκοκολοκασιά (τό) δημ. τό ποῶδες φυτόν ἄρον τό διοσκορίδειον, οὗτινος αἱ ἀμυλοῦχοι ρίζαι χρησιμεύουσι πρός παρασκευήν ἀλευρώδους τινός ζύμης ἐδωδίμου.

ἀρκοκουτσά (ἡ) δημ. κ. **-τσιά** τό φυτόν λάθυρος ὁ ἐτήσιος, ἄ. ἀγριοκουκκιά· 2) τό φυτόν ἀστράγαλος ὁ στενόφυλλος.

ἀρκολιά (ἡ) δημ. εἶδος ἀγρίας ἐλαίας, ἄ. κόστινος.

ἀρκολουβιά (ἡ) δημ. τό θαμνῶδες φυτόν ἀνάγυρις ἡ δύσοσμος, ἄ. βρωμοκλάδι, ἀτσόγερο· ἤ ἀτσόγερας (ὁ), ἀντραβάνα (ἡ).

ἀρκομούλα (ἡ) δημ. ἡ ἀτίθασος, ἡ ζωηρά ἡμίονος· συγγ. **μουλάρα ἀκαπίστρωτη**· 2) μτφ. περί νέας γυναικός, ἡ εἰς τά ἐρωτικά ἔκδοτος, ἄσεμνος, ἡ ἐρωτομανής : δ.δίστ. **καί νά 'ταν πού νά γίνονταν οἱ παπαδιές φοράδες | κι οἱ κόρες τους ἀρκόμουλες κι ἐμεῖς ἀγοραστάδες.**

ἀρκόν Ἡσ. « σχολήν· Μακεδόνες ».

ἀρκοπίθηκος (ὁ) μτγν. εἶδος πιθήκου : Φιλοστόργ.Ἐκκλ.Ἱστ.3,11.

ἀρκοπουρνελιά (ἡ) δημ. τό φυτόν προύμνη ἡ ἐμβολιαζομένη, ἄ. ἀγριοκορομηλιά, ἀγριομπουρνελιά, ἀγριοδαμασκηνιά.

ἀρκόπους-οδος (ὁ) μτγν. ἡ πόα ἀδίαντος ἤ -ον (τό) πολυτρίχι : Διοσκ.4,334.

ἀρκόπρασο (τό) δημ. τό φυτόν κρόμμυον τό στρογγύλον, ἄ. ἀγριοκρομμύδα.

ἄρκος (ὁ,ἡ) (1) μτγν. κ. μσν. τό ζῷον ἄρκτος, ἀρκούδα : ΠΔΒασ.4,2,24 **καί ἰδού ἐξῆλθον δύο ἄρκοι ἐκ τοῦ δρυμοῦ,** Αἰλ.ΖΙ 1,31, Εὐστ.Ἰλ.1156,16 **φελλόν ἐστι καί καλεῖ τόν ἄρκτον ἄρκον**· 2) τό πρός βορρᾶν σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος ἄρκτος, βορρᾶς : Ἱππ.Διαίτ.2,48· 3) μτγν. **ἄρκου σταφυλή** τό φυτόν ἀρκτοστάφυλος ἡ φαρμσκευτική : Γαλην.13,3.

ἄρκος (ὁ) (2) νεώτ.ζωολ. γένος ἀραχνοειδῶν, ἐχόντων ὀκτώ ὀφθαλμούς κειμένους ἐπί δύο σειρῶν πρός τό πρόσθιον μέρος τοῦ κεφαλοθώρακος.

ἄρκος-ους (τό) ποι. τό ἀποκροῦον : Ἀλκ.67·κ. μετά γεν. : αὐτ.15,4 **ἄρκος ἰσχύρῳ βέλευς,** σχόλ.Ὀππ. Ἁλ.3,148 « ἄρκος ὀδόντων· ὡς ἀμυντήριον, ἀποσόβησιν »· 2) Ἡσ. « ἄρκεσμα, βοήθεια ».

ἀρκόσης (ὁ) νεώτ. ὁ ἀρκόζης βλ.λ.

ἀρκοσηψαμμίτης (ὁ) νεώτ. πετρογραφ. ψαμμίτης περιέχων ἄφθονα ἀλκάλια.

ἀρκοσιφωνάρι (τό) δημ. τά φυτά βρόμη ἡ ἄγονος, βρόμη ἡ γενειοφόρος καί βρόμη ἡ ὑψηλή.

ἀρκόσκιλλα (ἡ) δημ. τό φαρμακευτικόν φυτόν σκίλλα ἡ παράλιος βλ. λ., σκιλλοκρομμύδα, κουτσούπα, ἄσκινας (ὁ), ἀσκίλλα, μπότικας (ὁ).

ἀρκοσόλιον (τό) μτγν. κ. νεώτ. (λατ.) χριστιανικός τάφος ἐσκαμμένος ἐντός ὑπογείου βράχου, συνήθως πορώδους, ἤτοι ἐν κατακόμβῃ, καί ἐπιστεγαζόμενος ὑπό τόξου διακοσμήτου.

ἀρκοτρόφος (ὁ) μτγν.κ.μσν. ὁ ἀρκτοτρόφος βλ.λ.

ἀρκουάριοι (οἱ) μτγν. (λατ.) οἱ τοξοποιοί : Λυδ. Ρωμ.1,46.

ἀρκούδα (ἡ) μσν. κ. δημ. ἡ ἄρκτος : Διγ.Ἀκρ. 1431 **ἀρκούδα δέ ἡ θηλυκή μετά ἀρκουδοπούλου**· 2) δημ. μτφ. χλευαστ. ἡ μεγαλόσωμος καί δυσειδής γυνή· 3) δημ. μτφ. ὁ μισάνθρωπος, ἀκοινώνητος, ἀρεσκόμενος εἰς τήν ἀπομόνωσιν· 4) δημ. μτφ. ὁ τήν ἐμφάνισιν βαρύς καί ὀγκώδης καί τόν τρόπον σκαιός.

ἀρκουδάνθρωπος (ὁ) δημ. ὁ τήν ἐμφάνισιν ὀγκώδης· || ὁ λίαν ἀγροῖκος.

ἀρκουδάπιδο (τό) δημ. εἶδος εὐμεγέθους ἀχλαδίου.

ἀρκουδάς (ὁ) δημ. ὁ ἀρκουδιάρης βλ.λ.

ἀρκουδήσιος-ια-ιο δημ. ὁ ἀνήκων ἤ ἁρμόζων εἰς ἄρκτον : **ἀρκουδήσιο τομάρι, - ἀρκουδήσια περπατησιά** (ἡ βαρεῖα καί ἄχαρις)· || ὁ ὅμοιος πρός ἄρκτον : **ἀρκουδήσιο μοῦτρο.**

ἀρκούδι (τό) μσν. κ. δημ. κ. **ἀρκουδόπουλο** τό μικρόν τῆς ἄρκτου, ἡ μικρά ἄρκτος : Διγ.Ἀκρ. 1430 **καί τότες ἔφθασεν ἐκεῖ ὁποῦ ἦσαν τά ἀρκούδια,** παροιμ. **νηστικό ἀρκούδι δέν χορεύει** (ὁ πεινῶν, ὁ ὑποφέρων ἄνθρωπος δέν δύναται νά ἐργασθῇ), **- φέρνει τά 'λάφια ζωντανά, τ' ἀρκούδια 'μερωμένα** (ἐπί καυχησιολόγων).

ἀρκουδιά (ἡ) δημ. δορά ἄρκτου, ἀρκτῆ· 2) ἡ ἀρκουδόγουνα βλ.λ.· 3) μτφ. χονδροειδές φέρσιμον, σκαιά καί βάναυσος διαγωγή.

ἀρκουδιάζω δημ. ἀποκτῶ διαστάσεις **ἄρκτου,** παραχονδραίνω.

ἀρκουδιάρης (ὁ) δημ. κ. ἀρκουδάς θηλ. **-ιάρισσα,** πληθ. **-ιάρηδες** κ. **-ιαραῖοι** ὁ ἐκτρέφων ἄρκτους καί περιάγων αὐτάς εἰς τάς ὁδούς πρός χρηματισμόν, ἀρκτοτρόφος· || μτφ. ὡς ὑβριστικόν ἐπίθ. ἐπιφερόμενον κατά ἀνθρώπων βαναύσων ὡς καί κατά σλαβοβουλγαρικῶν πατριῶν.

ἀρκουδιάρικος-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἤ ἁρμόζων εἰς ἀρκουδιάρην· 2) τό ἀρσ. ὡς οὐσ. εἶδος χοροῦ, πρβλ. τσάμικος, χασάπικος.

ἀρκουδίζω δημ. κ. **ἀρκουδῶ** μτφ. βαδίζω τετραποδητί, μπουσουλάω, ἰδίως περί τῶν νηπίων.

ἀρκούδισμα (τό) δημ. μτφ. τό βαδίζειν τετραποδητί, ἰδίως περί νηπίων.

ἀρκουδιστά ἐπίρρ. τετραποδητί, μέ τά τέσσαρα : **τό παιδί πάει ἀρκουδιστά.**

ἀρκουδόβατος δημ. τό φυτόν σμῖλαξ ἡ τραχεῖα, οὗ ἡ ρίζα φαρμακευτική, ἄ. ἀϊλάκι, ἀρκόβατος, σκυλόβατος, ἀγριόκισσος, ἀκρέβατος.

ἀρκουδοβότανο (τό) δημ. τό φυτόν ἄρκειον βλ.λ.

ἀρκουδόγατος (ὁ) δημ. ἡ παχεῖα καί πυκνόμαλλος γαλῆ· 2) μτφ. ὁ μεγαλόσωμος καί στιβαρός, ἀλλ' ἄξεστος καί ἀπειρόκαλος ἄνθρωπος.

ἀρκουδογιάννης (ὁ) δημ. κ. **ἀρκουδόγιαννος** ὁ μισάνθρωπος, ὁ ἀκοινώνητος· || ὁ ἀγροῖκος.

ἀρκουδόγουνα (ἡ) δημ. γούνα ἐκ δέρματος ἄρκτου, ἄ. ἀρκουδιά.

ἀρκουδόγυφτος (ὁ) δημ. ὁ ἐπαγγελλόμενος τόν ἀρκουδιάρην γύφτος· 2) μτφ. ὁ ἄξεστος, ἀμόρφωτος καί ρυπαρός.

ἀρκουδόδοντο (τό) δημ. ὁ ὀδούς τῆς ἄρκτου χρήσιμος πρός μαγείαν : Σάρρ.Ἀν.ΛΗ ἐν λ.

ἀρκουδοκτόνος-ον νεώτ. ὁ φονεύων ἄρκτους.

ἀρκουδόμηλα (τά) δημ. εἶδος ἀγριομήλων.

ἀρκουδόμουτρο (τό) δημ. σκωπτ. ὁ ἔχων μορφήν χονδροειδῆ καί δύσμορφον καί συνάμα σκαιός καί βάναυσος.

ἀρκουδόπουλο(ν) (τό) μσν. κ. δημ. τό νεογνόν τῆς ἄρκτου, ἡ μικρά ἄρκτος : Διγ.Ἀκρ. 1431 **ἀρκούδα δέ ἡ θηλυκή μετά ἀρκουδοπούλου.**

ἀρκουδοπούρναρο (τό) δημ. τό φυτόν ἐλαιόπρουνος ὁ ὀξύφυλλος, ἄ. λαῦρος, λιόπρινος, μηλοπούρναρο.

ἀρκουδοσκισμένος-η-ο δημ. ὁ ὑπό ἄρκτου σχισθείς, φονευθείς· συνήθ. ἐν κατάρᾳ κατά ζώων : **μωρ' τ' ἀρκουδοσκισμένο** (ἐνν. « **πού νά γίνῃ** ») **μοῦ 'φαγε ὅλα τά βλαστάρια.**

ἀρκουδοσπηλιά (ἡ) δημ. φωλεός ἄρκτου.

ἀρκουδοτόμαρο (τό) δημ. τό τομάρι τῆς ἀρκούδας, ἡ δορά, τό δέρμα τῆς ἄρκτου : παροιμ. **ἀκυνήγητες οἱ ἀρκοῦδες καί πουλάει ἀρκουδοτόμαρα** (ἐπί ἀνοήτως αἰσιοδόξων).

ἀρκουδούρα (ἡ) δημ. τό φυτόν ὑπερικόν τό οὖλον, ἄ. ἀγουθούρα, ἀγούδουρας, σκουδρίτσα, θερμόχορτο, τσέρφα.

ἀρκουδῶ-άω δημ. ἀρκουδίζω βλ.λ.

ἀρκουερίτης (ὁ) νεώτ. γεωλ. ὀρυκτὸν ἀμάλγαμα ἀργύρου καὶ ὑδραργύρου.

ἄρκουλα (ἡ) δημ. μέγα κιβώτιον, ἐν ᾧ φυλάσσονται τὰ γεννήματα ὑπὸ τῶν χωρικῶν, πρβλ. ἄρκλα.

ἀρκουμαίνω δημ. κ. μέσ. **-ομαι** (ἐκ μεταγραμματισμοῦ) ἀκουρμαίνομαι βλ.λ.

ἀρκούντως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. **ἀρκεόντως** ἱκανῶς, ἀρκετά, ἐπαρκῶς : Αἰσχ.Χο.892 **τῷδε δ' ἀρκούντως ἔχει** (εἶναι ἀρκετόν, ἀρκεῖ, φθάνει), Εὐρ. Ῥῆσ.449 **ἀρκούντως θρασύς,** Ἀριστλ.ΗΝικ.1102 a 27 ἀρκ- λέγεται, Ξεν.Ἱππ.3,12 ἀρκ- ποδώκης, - **ἀρκούντως εὔθυμος, - ἀρκούντως πλούσιος·** πρβλ. ἀρκετὸς κ. ἀρκετά.

ἀρκόφθαλμος (ὁ) εἶδος θάμνου, τὸ χρυσόγονον βλ.λ. : Διοσκ.4,56.

ἀρκόφυτον (τὸ) εἶδος **φυτοῦ, τὸ βήχιον βλ.λ. :** Διοσκ.3,116, ἄ. χαμαιλεύκη, χαμόλευκσ.

ἀρκόχειρ-χειρος (ὁ,ἡ) μτγν. ἀντὶ ἀρκτόχειρ βλ.λ. : Ἀρτεμίδ.5,49 **ἀρκόχειρ γεγονέναι.**

ἀρκτεία (ἡ) θυσία τελουμένη εἰς τὴν Βραυρωνίαν Ἀρτέμιδα ὑπὸ παρθένων· Ἡσ. « ἡ τῶν ἀρκτευομένων **παρθένων τελετή,** ἀρκτεύειν δὲ τὸ καθιεροῦν ».

ἄρκτειος-α-ον μτγν. κ. νεώτ. (μτγν. κ. **ἀρκτεῖος**) ὁ τῆς ἄρκτου : Γαλ.12,399 **ἀρκτείῳ στέατι·** ‖ νεώτ. κ. ὁ τοῦ ἀστερισμοῦ τῆς ἄρκτου.

ἀρκτεῖος-α-ον μτγν. ὁ τῆς ἄρκτου, ἄρκτειος βλ.λ.

ἀρκτέον πρέπει τις ν' ἄρχῃ, νὰ κυβερνᾷ : Ἰσοκρ. 4,10 **οὐ τῶν ἄλλων αὐτοῖς ἀρκτέον ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον Ὀρχομενίοις φόρον οἰστέον·** 2) πρέπει τις ν' ἄρχηται, νὰ ὑπακούῃ (δ. ἑρμ. πρέπει τις ν' ἄρχῃ) : Σοφ.ΟΤ 628, **Οἱ. ἀρκτέον δ' ὅμως· ΚΡ. οὔτοι κακῶς γ' ἄρχοντος·** 3) πρέπει ν' ἀρχίσῃ τις, νὰ κάμῃ ἀρχὴν : Σοφ.Αἴ.853 **ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί,** Πλάτ.Τίμ.48 B **πάλιν ἀρκτέον ἀπ' ἀρχῆς·** ‖ κ. νεώτ. : **πόθεν ἀρκτέον;** ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσω;

ἀρκτεύω περὶ παρθένων, ὑπηρετῶ ὡς ἄρκτος βλ.λ. 5) : Σουΐδ. **ἐψηφίσαντο Ἀθηναῖοι μὴ πρότερον συνοικίζεσθαι ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἀρκτεύσειε τῇ θεῷ·** ‖ κ. μέσ. **-ομαι** κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. : σχόλ. Ἀριστφ.Λυσ.645.

ἀρκτῆ Ἡσ. « ἡ τῆς ἄρκτου δορά » : Ἀναξανδρ. 65 **ἀρκτῆ, λεοντῆ, παρδαλῆ.**

ἀρκτήρια ἀμφ. λ. ἐν Εὐρ.ἀπ.698 **λαβὼν ῥάκη ἀρκτήρια τύχης** (διόρθ. **ἀλκτήρια**).

ἀρκτία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ψυχῶν ἑτεροκέρων λεπιδοπτέρων τῆς ὁμοιογενείας τῶν **ἀρκτιιδῶν.**

ἀρκτίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. ὁμοιογένεια ζῴων θηλαστικῶν ἐχόντων σῶμα ὀγκῶδες, τῆς τάξεως τῶν σαρκοβόρων ἁρπακτικῶν.

ἀρκτιδεύς (ὁ) νεώτ. τὸ νεογνὸν τῆς ἄρκτου.

ἀρκτιίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. ὁμοιογένεια ἐντόμων λεπιδοπτέρων τριχωτῶν μὲ κεφαλὴν καταλήγουσαν εἰς ῥύγχος προβοσκιδοειδές.

ἀρκτικοανατολικός-ή-όν νεώτ. βορειοανατολικὸς βλ.λ.

ἀρκτικοανατολικῶς ἐπίρρ. νεώτ. βορειοανατολικῶς βλ.λ.

ἀρκτικοδυτικός-ή-όν νεώτ. βορειοδυτικὸς βλ.λ.

ἀρκτικοδυτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. βορειοανατολικῶς βλ.λ.

ἀρκτικός-ή-όν (1) (ἄρκτος) κ. νεώτ. ὁ κείμενος πρὸς ἄρκτον, βορρᾶν, ὁ **βόρειος, ἄ.** ἀρκτῷος : Ἀριστλ.Κόσμ.392 a 3 **ἀρκ- πόλις,** Ἵππαρχ.1, 7,6 **ἀρκ- κύκλος** (ὁ παράλληλος κύκλος τῆς οὐρανίου ἢ γηΐνης σφαίρας ὁ περικλείων τὴν βορείαν ἢ ἀρκτικὴν ζώνην)· κ. συγκρ. **-ώτερος** ἐπὶ τόπων, ὁ πλειότερον πρὸς βορρᾶν κείμενος : Στράβ.1,1,12· κ. ὑπερθ. **-ώτατος** : αὐτ. 1,1,6· 2) μτγν. ἀστρον. **ἀρκτικά** (τὰ) ὡς οὐσ. οἱ βόρειοι ἀστερισμοί : Στράβ. 1,1,21· 3) νεώτ. γεωγρ. **ἀρκτικαὶ χῶραι ἢ ἀρκτὶς** (ἡ) **πᾶσαι αἱ χῶραι αἱ κείμεναι** ἐν τῇ βορείᾳ πολικῇ ζώνῃ· 4) νεώτ. ἀστρον. **ἀρκτικὴ ζώνη** (ἡ) ἡ μεταξὺ τοῦ βορείου πόλου καὶ τοῦ ἀρκτικοῦ πολικοῦ κύκλου τῆς γῆς ἢ τῆς οὐρανίου σφαίρας περιλαμβανομένη σφαιρικὴ ζώνη· 5) νεώτ. ζωολ. **ἀρκτικὴ περιοχὴ** (ἡ) ἡ ψυχρὰ περιοχὴ ἡ περιλαμβάνουσα τὰς χώρας τὰς κειμένας μεταξὺ βορείου πόλου καὶ τῆς ζώνης τῶν δένδρων· 6) Πάπ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μεγάλην Ἄρκτον : Πάπ. **δύναμις ἀρκτική.**

ἀρκτικός-ή-όν (2) (ἄρχομαι, ἀρχὴν ποιοῦμαι) κ. νεώτ. ὁ ἀρχόμενος, ἐν ἀρχῇ εὑρισκόμενος, ἀρχικός : Δημήτρ.Ἑρμ.56 **ἀρκ- τεθεὶς σύνδεσμος,** Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.28,19, Ἡφαιστ.1 **ἀρκ- συλλαβή, -ἀρκτικὰ γράμματα·** ‖ νεώτ. γραμμ. **ἀρκτικοὶ χρόνοι** (οἱ) οἱ χρόνοι τοῦ ῥήματος, ἐξ ὧν σχηματίζονται οἱ λοιποί, ἤτοι ἐνεστ., μέλλ. κ. παρακ. τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γλώσσης· 2) μτγν. μετὰ γεν. ὁ δι' οὗ ἀρχίζει τι, ὁ παρέχων ἀφορμήν, ὁ προκαλῶν : Γαλ.17(2),299 **ἀρκτικὸς πυρετοῦ.**

ἀρκτικός-ή-όν (3) (ἄρχω) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ῥέπων εἰς τὸ ἄρχειν, ὁ θέλων νὰ ἄρχῃ, νὰ ἐπιβάλλεται, δεσποτικός.

ἀρκτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. πρὸς ἄρκτον βορείως.

ἄρκτιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ φυτὸν κόνυζα ἢ πάλλευκος, τὸ φυλλόχορτο ἢ γκρεμνόχορτο : Διοσκ.4,105, Νίκ.Θηρ.480, Πλίν.Φἱ 27,33· ‖ νεώτ. βοταν. τὸ φυτὸν ἄρκειον βλ.λ.

ἄρκτιος-ον μτγν. ποι. ὁ ἀρκτικός, ὁ βόρειος : Νόνν.Δ 38,329 **ἄρκτια νῶτα Βορῆος.**

ἀρκτῖτις-ιδος νεώτ. ζωολ. σαρκοφάγον ζῷον τῆς ὁμοιογενείας τῶν **ἀρκτιδῶν.**

ἀρκτοανατολικός-ή-όν νεώτ. ἐπὶ τόπου ἢ ἀνέμου, βορειοανατολικὸς βλ.λ.

ἀρκτοανατολικῶς ἐπίρρ. νεώτ. βορειοανατολικῶς βλ.λ.

ἀρκτόγαια (ἡ) νεώτ. περιληπτ. π. ζωολόγοις ὡς ὀνομασία τῶν τεσσάρων γεωγραφ.περιοχῶν,νεοαρκτικῆς, παλαιοαρκτικῆς, αἰθιοπικῆς κ. ἀνατολικῆς.

ἀρκτόδερμα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ δέρμα τῆς ἄρκτου, ἀρκτῆ, ἀρκουδοτόμαρο.

ἀρκτόδους-οντος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος θηλαστικῶν ἀπολελιθωμένων τῆς οἰκογεν. τῶν **προκυονιδῶν.**

ἀρκτοδυτικός-ή-όν νεώτ. ὁ βορειοδυτικὸς βλ.λ.

ἀρκτοδυτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος.

ἀρκτοειδής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ πρὸς ἄρκτον ὅμοιος : Ὠριγ.Κέλσ.1,654 B **τὸν Θαυθαβαὼθ ἔφασκεν εἶναι τὸν ἀρκτοειδῆ.**

ἀρκτοζέφυρος (ὁ) νεώτ. βορειοδυτικὸς ἄνεμος.

ἀρκτοκέφαλος (ὁ) νεώτ. ζωολ. ἡ ὠταρία βλ.λ.

ἀρκτοκῆβος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος πιθήκων τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἡμιπιθήκων τῆς οἰκογενείας τῶν **λεμουριδῶν.**

ἀρκτοκόμαρος (ὁ) νεώτ. βοταν. τὸ φυτὸν ἀρκτοστάφυλος βλ.λ. ἡ φαρμακευτική.

ἀρκτοκόμος (ὁ) νεώτ. ὁ ἐκτρέφων ἄρκτους, ἀρκτοτρόφος, ἀρκουδιάρης βλ.λ.

ἀρκτόκορις-εως (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ἡμιπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **κόρεων.**

ἀρκτοκύων-κυνος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος σαρκοφάγων θηλαστικῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **κρεαδοντιδῶν,** ἀπαντῶν ἐν ἀπολιθώσει, ζῆσαν κατὰ τὴν ἠώκαινον ἐποχήν.

ἀρκτόλιθος (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. εἶδος ζεολίθου περιέχοντος ἀσβέστιον καὶ μαγνήσιον.

ἀρκτομαχία (ἡ) νεώτ. ἡ μάχη ἄρκτων.

ἀρκτόμορφος-ον μσν. ὁ ἔχων μορφὴν ἄρκτου, ἀρκτοειδής : Τζέτζ.Λυκόφρ.481.

ἀρκτόμυς-υος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τρωκτικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **σκιουριδῶν.**

ἀρκτοπίθηκοι (οἱ) νεώτ. ζωολ. ὁμοιογένεια πιθήκων, τῆς Ν.Ἀμερικῆς ἐχόντων, πλὴν εἰς τὸν ἀντίχειρα, ὄνυχας ἁρπακτικούς.

ἀρκτοπολικός-ή-όν νεώτ. ὁ τοῦ βορείου πόλου : **ἀρκτοπολικαὶ χῶραι.**

ἀρκτοπόλιος (ὁ) μσν. ἐπωνυμία τοῦ θεοῦ ἐκ τῆς ἄρκτου καὶ τοῦ πόλου : Θεόδ.Λάσκ.766.

ἄρκτος (ἡ) μσν. κ. νεώτ. τὸ ζῷον ἄρκτος, ἡ ἀρκούδα : Ὀδ.Λ 611 **ἄρκτοι τ' ἀγρότεροί τε σύες χαροποί τε λέοντες,** Ὑμν.Ἑρμ.223, Ἡρ.4,191· ‖ **ἄρκτος** (ὁ) ὡς ἀρσ. : Ἀριστλ.Χρωμ.798 a 26 (ἀμφ.)· ‖ νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀρκτιδῶν** τῆς τάξεως τῶν **ἁρπακτικῶν,** ἐν οἷς **ἄρκτος ἡ κοινὴ ἢ καστανόχρους** ἔχουσα τρίχωμα καστανόχρουν, σῶμα ὀγκῶδες καὶ πέλματα ποδῶν γυμνά, δεκτικὴ ἐξημερώσεως καὶ ἀσκήσεώς τινος· **ἄρκτος ἡ λευκὴ ἢ πολικὴ** ἔχουσα σῶμα ὀγκωδέστερον τοῦ τῆς κοινῆς καὶ τρίχωμα λευκόν, διαιτωμένη εἰς τὰς πολικὰς χώρας· 2) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀστερισμὸς τῆς μεγάλης ἄρκτου, ἁ. ἅμαξα : Ἰλ.Σ 487 **ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν,** Σοφ.Τραχ.131 **ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι,** Ἡρ.5,10, Ἀρατ.27· ‖ μτγν. κ. νεώτ. ἀστρον. **μεγάλη ἄρκτος** (ἡ) ἀστερισμὸς ἐξ ἑπτὰ κυρίων ἀστέρων παρὰ τὸν βόρειον πόλον : Στράβ. 2,5,36· ‖ μτγν. κ. νεώτ. ἀστρον. **μικρὰ ἄρκτος** (ἡ) ἀστερισμὸς παρὰ τὴν μεγάλην ἄρκτον ἐξ ἑπτὰ ἐπίσης ἀστέρων, οὗ ὁ ἀκραῖος ἀστὴρ τῆς οὐρᾶς εἶναι ὁ βόρειος πολικὸς ἀστήρ : Στράβ.2,5,35· 3) κ. νεώτ. ὁ βόρειος πόλος, ὁ βορρᾶς : Ἡρ.1,148 **χῶρος ἱρός, πρὸς ἄρκτον τετραμμένος,** Εὐρ.Ἠλ. 733, Πλάτ.Κριτί.118B· 4) **ἑτέρα ἄρκτος** (ἡ) ὁ νότιος πόλος : Ἀριστλ.Μετ.362 a, 32· 5) **ἄρκτος** (ἡ) παρθένος ἐν Ἀθήναις καθιερουμένη ἀπὸ τοῦ δεκάτου ἔτους τῇ Ἀρτέμιδι ἢ Ἀρχηγέτιδι καὶ θύουσα ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Βραυρωνίων: Εὐρ.Ὑψιπ.ἀπ.57, Ἀριστφ. Λυσ.645 **κᾆτ' ἔχουσα τὸν κροκωτὸν ἄρκτος ἦ Βραυρωνίας·** 6) εἶδος θαλασσίου καρκίνου : Ἀριστλ.ΖΙ 549 α 23· 7) μτγν. **ἄρκτου δένδρον** τὸ φυτὸν ἀκτῆ βλ.λ. : ψΔιοσκ.4,173.

ἀρκτοστάφυλος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν, περιλαμβάνον θάμνους συγγενεῖς τῶν κομάρων, τῆς οἰκογενείας τῶν **ἐρεικιωδῶν·** ‖ **ἀρκτοστάφ. ἡ φαρμακευτική** θάμνος ἰθαγ. τῆς Εὐρώπης, οὗ τὰ φύλλα φαρμακευτικά, δεψικὰ καὶ βαφικά.

ἀρκτοτίδεια (τὰ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **συνθέτων.**

ἀρκτοτρόφος-ον κ. **ἀρκοτρόφος** μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐκτρέφων ἄρκτους : Προκ.Μυστ.9· ‖ νεώτ. εἰδ. ὁ περιάγων ἄρκτους εἰς τὰς ὁδοὺς πρὸς ἐπὶ θεάματι χρηματισμόν, ὁ ἀρκουδιάρης.

ἀρκτοῦρος (ὁ) (1) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ τὴν ἄρκτον φυλάττων, ἀρκτοφύλαξ, ὀνομασία ἀστέρος παρὰ τὴν μεγάλην ἄρκτον : Ἡσ.Ἔργ.566 **ἀρκτοῦρος προλιπὼν ἱερὸν ῥόον ὠκεανοῖο,** Σιμπλίκ.Οὐρ. 462,30 **τηρήσας διὰ τοῦ στερεοῦ ἀστρολάβου τὸν ἀρκτοῦρον·** 2) μετωνυμ. ἀρχὴ τοῦ φθινοπώρου, καθ' ἣν ἡ ὀψιαιτάτη ἐπιτολὴ τοῦ ἀρκτούρου, ὁ καιρὸς τοῦ τρυγητοῦ : Σοφ.ΟΤ 1137 **ἐξ ἦρος εἰς ἀρκτοῦρον,** Θουκ.2,78 **ἀρκτούρου ἐπιτολαί.**

ἀρκτοῦρος (ὁ) (2) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστράκων, ἐχόντων τὰ τέσσαρα πρῶτα ζεύγη τῶν ἄκρων νηκτικά, τῆς οἰκογενείας τῶν **ἰσοπόδων.**

ἀρκτοφύλαξ (ὁ) ἐπὶ ἀστέρος, ὁ φυλάττων τὴν ἄρκτον, ἁ. ἀρκτοῦρος βλ.λ.

ἀρκτοφώλεια (τὰ) μσν. τὸ ἀπόκρυφον ὡς ἡ ἄρκτος τηρεῖν τὴν φωλεάν, τὸ καταφύγιον : Μιχ. Ἀποστ.4,40, Αἰλ.ΖΙ 6,3 « **ἐντεῦθέν τοι κέκληται τῇ ἄρκτῳ φωλεία τὸ πάθος** ».

ἀρκτόχειρ-χειρος (ὁ,ἡ) μτγν. ὁ ἔχων χεῖρας ὁμοίας πρὸς πόδας ἄρκτου : Ἀρτεμίδ.5,49 **ἔδοξέ τις.. ἀρκτόχειρ γεγονέναι·** (δ.γρ. ἀρκόχειρ).

ἀρκτύλος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ νεογνὸν τῆς ἄρκτου, τὸ ἀρκουδόπουλο, ἀρκούδι, ἀρκουδάκι : Πολυδ.5,15 « καλεῖται τὰ τῶν ἄρκτων ἔκγονα ἀρκτύλοι », πρβλ. **ἄρκιλος, ἄρκυλλος.**

ἀρκτῷος-α-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ τῆς ἄρκτου, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἄρκτον : Νόνν.Δ 2,44 **ἀρκτῴαις γενύεσσιν·** 2) ἐπὶ τόπων, ὁ πρὸς ἄρκτον κείμενος, βόρειος : Διον.Περ.519, Λιβάν.Λόγ.59,128 **ἀρκ. κρυμός·** ‖ **ἀρκτῷα** (τὰ) ὡς οὐσ. αἱ ἀρκτικαί, βόρειαι χῶραι : Λουκ.Ἐπισκ.5.

ἀρκυία Ἐπιγρ. ἀμφ. σημ. ἐπίθ. τῆς Ἑκάτης.

ἄρκυλλος (ὁ) σχολ. τὸ νεογνὸν τῆς ἄρκτου σχολ. Ὀππ.Ἁλ.2,248, πρβλ. **ἄρκιλος.**

ἄρκυλον Ἡσ. « δίκτυον ».

ἄρκυμα Ἡσ. « ἀκρὶς ὑπὸ Περγαίων ».

ἄρκυον (τὸ) Ἡσ. « ἄρκυα· δίκτυα, λίνα ».

ἀρκυοστασία (ἡ) ἡ ἀρκυστασία βλ.λ.

ἀρκυοστάσιον (τὸ) τὸ ἀρκυστάσιον βλ.λ.

ἀρκυρία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος μυξομυκήτων, ἀναπτυσσομένων ἐπὶ παλαιῶν ξύλων.

ἄρκυς-υος (ἡ) αἰτ. πληθ. **-υας** κ. **-υς** ΕΜ « **ἄρκυς** δίκτυον ἀγρευτικὸν κ. γεν. θήρατρον, οἷον πάγη, δόκανον »· Ἡσ. « **ἄρκυς,** μεσάγκυλον, ἄρκυα δίκτυα, λίνα » : Ἀριστφ.Λυσ.790 **ἐλαγοθήρει πλεξάμενος ἄρκυς,** Πλάτ.Νόμ.7,824 **ἄρκυσί τε καὶ πάγαις,** Ξεν.Κυν.6,5 **τὰς δὲ ἄρκυς ἱστάτω ἀμφὶ δρόμους,** Πολύβ.15,21,6 **τὰ ζῷα ἐὰν δυσχρηστήσῃ περὶ τὰ δελέατα καὶ τὰς ἄρκυς·** 2) μτφ. ἐπὶ προσώπ., ἡ ἐνέδρα, ἡ διὰ δόλου, ἀπάτης ἢ ἁ. παγίς, ἡ ἐπιβουλή : Αἰσχ.Πέρσ.99 **φιλόφρων γὰρ παρασαίνει βροτὸν εἰς ἄρκυας Ἄτα,** Εὐρ.Μήδ. 1278 **ὡς ἐγγὺς ἤδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους·** ‖ συνεκδ. κ. ὁ τῆς ἐπιβουλῆς δράστης : Αἰσχ. Ἀγ.1116 **μάλ' ἄρκυς ἁ ξύνευνος, ἁ ξυναιτία φόνου** 3) λεπτὸν δίκτυον συγκρατοῦν τὴν κόμην, ἐν χρ. παρὰ γυναιξί· Ἡσ. « γυναικεῖος κεκρύφαλος ».

ἀρκυστασία (ἡ) μτγν. κ. **ἀρκυοστασία** σειρὰ ἐστημένων ἀγρευτικῶν δικτύων : Ξεν.Κυν.6,6 **ἧττον κωλύει πρωῒ τὰς ἀρκυστασίας.**

ἀρκυστάσιον (τὸ) κ. **ἀρκυοστάσιον** ὁ τόπος ἐν ᾧ εἶναι ἐστημένα τὰ δίκτυα : Ξεν.Κυν. 6,6 **ἐὰν ᾖ πλησίον τὸ ἀρκυστάσιον.**

ἀρκύστατος-η-ον ὁ ἐστημένος ὡς ἄρκυς, ὡς δίκτυον (δ. ἑρμ. ὁ δίκτυα στήνων) : Εὐρ.Ὀρ. 1421 **τοῖς δ' ἐς ἀρκυστάταν μηχανὰν ἐμπλέκειν παῖδα·** 2) τὸ οὐδ. πληθ. **ἀρκύστατα** (τὰ) χῶρος περιβαλλόμενος πανταχόθεν ὑπὸ δικτύων : Σοφ.Ἠλ. 1476 **ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις πέπτωχ' ὁ τλήμων.**

ἄρκυτες (οἱ) μσν. (λατ.) οἱ τοξόται.

ἀρκυωρός ὁ φυλάττων, ἐπιβλέπων τὰς ἄρκυς, τὰ θηρευτικὰ δίκτυα : Ξεν.Κυν. 6,5 **τὴν δὲ στολὴν ὁ ἀρκυωρὸς ἐξίτω.**

ἀρκυωρῶ-έω δ. γρ. **ἀρκυωρῶ** ἱστάμενος παρὰ τὸ δίκτυον κατασκοπεύω τὴν ἄγραν, ἐνεδρεύω, παραμονεύω : Αἰλ.ΠΙ 1,2 **καὶ ἡ μὲν ἀρκυωρεῖ πάνυ σφόδρ' ἀτρεμοῦσα** (ἐπὶ ἀράχνης)· 2) μτφ. μετὰ προσοχῆς ἐποπτεύω, παραφυλάγω : Εὔπ.313· ‖ κ. μέσ. **-οῦμαι** : ΕΜ « ἀρκυωρεῖσθαι, φυλάττειν τὰς ἄρκυς » ἀλλὰ π. Ἡσ. « ἀρκυωρεῖσθαι, φυλάσσεσθαι ».

ἀρκῶ-έω κ. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. **-έσω,** ἀόρ. **ἤρκεσα,** δωρ. κ. δημ. **ἄρκεσα,** μέσ. ἀόρ. **ἠρκεσάμην,** παθ. ἀόρ. **ἠρκέσθην,** δημ. **ἀρκέστηκα,** παρακ. **ἤρκεσμαι** ἀποκρούω, ἀποσοβῶ, ἀπομακρύνω, ἐμποδίζω (πρβλ. λατ. **arceo**) : Ἰλ.Ζ 16 **ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,** Σιμων. 101 (ἐν ΑΠ 7,257) **παῖδες Ἀθηναίων .. ἤρκεσαν ἀργαλέην πατρίδι δουλοσύνην,** Σοφ.Αἴ.727 **ὡς οὐκ ἀρκέσοι τὸ μὴ οὐ .. θανεῖν** (δὲν θὰ ἀπεμάκρυνε τὸν θάνατον), Εὐρ.Ἠλ. 1300 **πῶς ὄντε θεὼ .. οὐκ ἠρκέσατον κῆρας μελάθροις;·** 2) μετὰ ἢ ἄνευ δοτ. ὑπερασπίζω, προστατεύω, προφυλάττω : Ἰλ.Ο 529 **πυκινὸς δὲ**

οἱ ἤρκεσε θώρηξ, αὐτ. Φ 131 οὐδ' ὕμῖν ποταμός.. ἀρκέσει· ‖ ὅθ. βοηθῶ : Σοφ.Αἴ.824 ὦ Ζεῦ.. ἄρκεσον, Εὐρ.'Εκ. 1095 κλύει τις ἢ οὐδεὶς ἀρκέσει;· 3) κατορθῶ : Σοφ.Αἴ.439 οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς (δὲν ἔδειξα μικρότερα κατορθώματα)· 4) κ. νεώτ. κ. δημ. εἶμαι ἀρκούντως ἱκανὸς εἴς τι, εἶμαι ἐπαρκής, ἀρκετός, ἐξαρκῶ, φτάνω : Αἰσχ.Πρ. 621 τοσοῦτον ἀρκῶ σοι σαφηνίσαι (διόρθ. -σας) μόνον, Σοφ.'Αντ. 547 ἀρκέσω θνῄσκουσ' ἐγώ, Θουκ. 2,47 οὔτε γὰρ ἰατροὶ ἤρκουν τὸ πρῶτον θεραπεύοντες ἀγνοίᾳ, αὐτ. 1,93 ἀνθρώπων ἐνόμιζεν ὀλίγων.. ἀρκέσειν τὴν φυλακήν, Πλάτ.Πολ. 369 D πῶς ἡ πόλις ἀρκέσει ἐπὶ τοσαύτην παρασκευήν; ‖ ὁμ. μετὰ δοτ. εἶμαι ἀρκετός, ἱκανοποιῶ, φτάνω : 'Ηρ. 2,115 καὶ οὐδὲ ταῦτά τοι μοῦνα ἤρκεσε, ἀλλὰ καί.., Εὐρ.'Ορ. 1589 οὐκ ἤρκεσέν σοι τὸ παρὸν αἷμα μητέρος;, Ξεν.ΚΠ 8,2,5 ἀρκεῖ καὶ μία ἑκάστῳ τέχνη εἰς τὸ τρέφεσθαι, 'Ηρωδιαν. 4,7,9 σῖτον γὰρ ἀλήσας τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ ὃς ἤρκει μόνῳ· 5) εἶμαι ἰσόπαλος πρός τινα : Σοφ.Αἴ. 1123 κἂν φιλὸς ἀρκέσαιμι σοί γ' ὡπλισμένῳ (θὰ τά 'βγαζα πέρα),- ἀρκῶ καὶ μόνος μου νὰ ἐκτελέσω τὴν ἐργασίαν· 6) διαρκῶ : Θουκ. 1,71 οἴεσθε τὴν ἡσυχίαν.. ἐπὶ πλεῖστον ἀρκεῖν· 7) ἀντέχω : Σοφ.'Ηλ. 186 οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ (δὲν βαστῶ πιά)· 8) κ. νεώτ. ἡ μτχ. ἀρκῶν -οῦσα -οῦν ὁ ἱκανός, ὁ ἀρκετὸς βλ.λ. : 'Ηρ. 1,31 βίος τε ἀρκέων ὑπῆν, 'Αντιφ. 2,4,10 ἀρκοῦσα ἀπολογία, Ξεν.'Αν. 6,1,4 εὐωχίαν μὲν ἀρκοῦσαν παρεῖχον (ἄφθονον)· ‖ ὅθ. τὰ ἀρκοῦντα ὡς οὐσ. τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐπαρκοῦντα ἢ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, τὰ χρειαζούμενα : Εὐρ.'Ικ. 865 πένης ἀνὴρ.. ὅστις ἐξογκοῖτ' ἄγαν τ' ἀρκοῦντ' ἀτίζων, Ξεν.ΚΠ 8,2,21 ἐπειδὰν τῶν ἀρκούντων περιττὰ κτήσωνται· 9) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπροσ. ἀρκεῖ εἶναι ἀρκετόν, φτάνει : Σοφ.Αἴ. 80 ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον ἐν δόμοις μένειν, Ξεν.'Απομν. 4,4,9 ἀρκεῖ γάρ, ὅτι τῶν ἄλλων καταγελᾷς,- μοὶ ἀρκεῖ ὅτι ἀνεγνώρισες τὸ δίκαιόν μου,- δὲν ἀρκεῖ ποὺ τὸν ἐκτύπησε ἀλλὰ ζητάει καὶ ρέστα· 10) κ. νεώτ. κ. δημ. μέσ. ἀρκοῦμαι δημ. κ. -ιέμαι στέργω, εἶμαι ἱκανοποιημένος, εὐχαριστημένος : 'Ηρ. 9,33 οὐδ' οὕτω ἔτι ἔφη ἀρκέεσθαι τούτοισι μούνοισι, Πλάτ.'Αξ. 369 E μόνοις δὲ ἀρκεῖται τοῖς δυναμένοις καθικέσθαι τῆς ψυχῆς, Πολύβ. 13,2,14 ἀρκοῦμαι πεποιηκέναι τοῦτα, Διόδ.Σ 3,11 ἀρκεσθησόμεθα τοῖς ῥηθεῖσι,- ἀρκεῖται εἰς τὰ ὀλίγα· ‖ ἐπὶ ὁμιλίας, αἰτιολογίας, ἀναπτύξεως θέματος κττ., περιορίζομαι εἰς σχετικῶς ὀλίγα (κ. κατ' ἐπίκρισιν εἰς ἀνεπαρκῆ) : ἐκ τῶν γενομένων παρανομιῶν ἀρκοῦμαι ν' ἀναφέρω..,- ἠρκέσθη νὰ δώσῃ ὑποσχέσεις.

ἀρλεκινισμός (ὁ) νεώτ. μτφ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀλλοπροσάλλου, τοῦ μεταβάλλοντος εὐκόλως γνώμας καὶ ἀντιλήψεις κατὰ τρόπον ὄχι σοβαρόν.

ἀρλεκῖνος νεώτ. κωμικὸν πρόσωπον τῆς παλαιᾶς ἐξ ὑπογυίου ἰταλικῆς κωμῳδίας· 2) συνεκδ. ὁ φορῶν ἐνδύματα ἐκ τεμαχίων διαφόρων χρωματισμῶν, ὁ παρ' ἀρχαίοις κέντρων· 3) μτφ. ὁ ἔχων ἀλλοπρόσαλλον χαρακτῆρα· ‖ γελωτοποιός, βωμολόχος, συγγ. μπουφφόνος· 4) εἰδ. θεατρ. μανδύας τοῦ ἀρλεκίνου τὸ ἄνω πλαίσιον τοῦ ἀνοίγματος τῆς σκηνῆς, ὅπερ συνήθως παριστᾷ ἀνασεσυρμένον παραπέτασμα· 5) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν κεραμβυκιδῶν.

ἀρλεκινώδης-ους-ες νεώτ. ὁ ἁρμόζων εἰς ἀρλεκῖνον ἐν τῇ μτφ. σημ. τῆς λ.

ἀρλεκινωδία (ἡ) νεώτ. (γαλλ.) ≈ ἔκφρασις ἁρμόζουσα εἰς ἀρλεκῖνον βλ.λ., πρβλ. καραγκιοζλίκι· ‖ λαϊκὸν ἐξ ὑπογυίου θεατρικὸν ἔργον μὲ πρωταγωνιστὴν τὸν ἀρλεκῖνον.

ἄρλη (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος πτηνῶν στεγανοπόδων τῆς οἰκογενείας τῶν νησσιδῶν.

ἀρλούμπα (ἡ) δημ. ἡ κενολογία, στομφώδης φλυαρία, ψευδολόγος κομπορρημοσύνη : μᾶς εἶπε ἕνα σωρὸ ἀρλοῦμπες· 2) ἡ ὅλως ἐπιπόλαιος, ἀπερίσκεπτος πρᾶξις.

ἀρλούμπας (ὁ) δημ. κ. -ατζῆς κ. -ιτζῆς ὁ λέγων ἢ κάμνων ἀρλοῦμπες βλ.λ., ὁ ἐπιπόλαιος.

ἀρλουμπατζῆς (ὁ) δημ. ὁ ἀρλούμπας βλ.λ.

ἀρλουμπιτζῆς (ὁ) δημ. ὁ ἀρλούμπας βλ.λ.

ἀρλουμποειδής-οῦς-ές νεώτ. ὅμοιος πρὸς ἀρλούμπαν, ἀνόητος, παράλογος, κενολόγος : ἀρλουμποειδὴς φρασεολογία.

ἄρμ νεώτ. (γαλλ.) ἄκλ. τὸ ὅπλον, ἐπὶ στρατιωτ. παραγγελμάτων : φέρτε ἄρμ!, παρουσιάστε ἄρμ!, ἐπ' ὤμου ἄρμ! κττ.

ἄρμα-ατος (τὸ) (1) (αἴρω) τὸ λαμβανόμενον ὡς τροφή, ἡ τροφή : 'Ελλάδ.π.Φωτ. 533· 2) τὸ βάρος ὅπερ αἴρει τις : 'Ακύλ.Δευτ. 1,12.

ἄρμα (τὸ) (2) μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. (λατ.), ἐσφ. γρ ἅρμα γεν. μ. μσν. ἄρματος, δημ. -άτου, ἐν. χρ. κυρίως ἐν τῇ νεωτ. κ. δημ. εἰς πληθ. ἄρματα τὸ ὅπλον· Εὐστ.'Ιλ. 2,484 «ἡ τοῦ ἄρματος λέξις καὶ ἐπὶ ὅπλου λέγεται· Ρωμαϊκὸν δὲ τοῦτο» : τὴ νύχτα παίρνω τὸ ἄρμα μου καλοῦ κακοῦ,- ὁπού 'χει μικρὰ παιδιὰ δὲν πρέπει νὰ 'χῃ ἄρμα στὸ σπίτι του, γνωμ. ὅταν κάνῃς τὸ σταυρό σου, ἔχεις ἄρμα στὸ πλευρό σου, παροιμ. τοῦ ἀρμάτου ὁ φόβος φύλαχτρο (τὸ ὅπλον ἐκφοβίζει τοὺς ἐναντίους, ἀπομακρύνει τοὺς κακοποιούς)· ‖ ἐν πληθ. ἄρματα βλ.λ.· 2) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν πεντατομιδῶν.

ἁρμά (ἡ) (1) μτγν. ἡ ἕνωσις, ἀγάπη, λ. δελφική : Πλούτ.'Ηθ. 769 A.

ἄρμα (ἡ) (2) μσν. κ. δημ. (λατ.) πληθ. ἄρμεις κ. δημ. -ές τὸ οἰκόσημον : Καισάρ.Δαπ.ἐν Σάθ. 3,25 αὐτὸς ὁ Δούκα βόδας τρεῖς ἄρμεις εἶχεν εἰς τὴν βοῦλλάν του.

ἅρμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. ἡ ἐλαφρὰ δίτροχος ἅμαξα κυρίως πολεμική : 'Ιλ.Δ 366 ἑσταότ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν, Πίνδ.Ο 1,77 ἐπὶ ταχυτάτων πόρευσον ἁρμάτων, Αἰσχ.Πέρσ.84 Σύριον ἅρμα διώκων, Εὐρ.Φοίν.1190 ἁρμάτων ὄχους, Ξεν.'Αν.1,7,10 ἅρματα δρεπανηφόρα (τὰ εἰς τὴν προέκτασιν τοῦ ἄξονος τῶν τροχῶν φέροντα δρέπανα, ἵνα φονεύωνται οἱ πολέμιοι)· ‖ ἅρμα θριαμβευτικὸν τὸ ἅρμα, ἐφ' οὗ ἐπέβαινεν ὁ τελῶν τὸν θρίαμβον Ρωμαῖος νικητής, σύρων ὄπισθεν αὐτοῦ δεσμίους τοὺς αἰχμαλώτους· ‖ ὅθ. νεώτ. μτφ. ἔδεσε λαοὺς εἰς τὸ ἅρμα του (ἔχει ὑποδουλώσει αὐτούς)· 2) νεώτ. μτφ. φρ. προσδένομαι ἢ εἶμαι ἐζευγμένος εἰς τὸ ἅρμα τινός ἀκολουθῶ τινα δουλικῶς, ἐκτελῶ τυφλῶς τὰς θελήσεις τινός· 3) τὸ ἅρμα μετὰ τῶν εἰς αὐτὸ ἐζευγμένων ἵππων, τὸ ἐζευγμένον ἅρμα : Πίνδ.Ι 1,14 ἅρμα τέθριππον, Εὐρ.'Αλκ.483 τέτρωρον ἅρμα· ‖ κ. μτφ., ἐπὶ τριῶν θεαινῶν : Εὐρ.'Ανδρ.277 τρίπωλον ἅρμα δαιμόνων ἄγων· 4) οἱ τὸ ἅρμα σύροντες ἵπποι, οἱ δι' ἁρματηλασίαν κατάλληλοι ἵπποι : Εὐρ.'Ηρ.881,'Αριστφ.Εἰρ.902 ἅρματα.. φυσῶντα καὶ πνέοντα προσκινήσεται, Πλάτ.Νόμ 834 B ἅρματος τροφεύς· ‖ φρ. ἅρματα τρέφειν τρέφειν ἵππους διὰ τὴν ἁρματοδρομίαν κ συνεκδ.διὰ τὸ ἱπποδρόμιον : Ξεν.'Ιέρ.11,5 εἰ αὐτός.. ἅρματα τρέφοις καὶ πέμποις· ‖ φρ. ἐλαύνειν ἅρματα ἐλαύνειν ἵππους : 'Αριστφ.Νεφ.69 ὅταν σὺ μέγας ὢν ἅρμ' ἐλαύνῃς πρὸς πόλιν· 5) μτγν μτφ., ἅρμα θαλάσσης τὸ πλοῖον : Νόνν.Δ 4,230· 6) τόπος τῆς 'Αττικῆς, ὅθ. ἡ ἐν Στράβ. 9,2,11 παροιμ. ὁπόταν δι' ἅρματος ἀστράψῃ, Σουΐδ. «ἐπὶ τῶν χρονίως γινομένων»· 7) μτγν. ὀνομασία τῆς ἑνότητος παρὰ Πυθαγορείοις : Θεολ. 'Αριθμ. 6· 8) νεώτ. κατ' ἐπέκτ. τὸ καθ' ὡρισμένας ἑορτὰς πανηγυρικῶς κοσμούμενον ὄχημα παρελάσεως :

ἀνθοφόρον ἅρμα· ‖ νεώτ. φρ. **ἅρμα τῶν ἀπόκρεω, - ἅρμα τοῦ Καρναβάλου** τὸ κατὰ τὰς ἀπόκρεω ἐπιδεικτικῶς κεκοσμημένον μέγα ὄχημα, ἐφ' οὗ παρελαύνει ὁ Καρνάβαλος βλ.λ.· 9) νεώτ. ἄλλοτε ἐν τῷ πολ. ναυτ. ὁ κιλλίβας τοῦ πυροβόλου· ‖ νεώτ. ναυτ. ὁ κιλλίβας τοῦ πυροβλητικοῦ σωλῆνος· 10) νεώτ. στρατ. **ἅρμα μάχης**. τεθωρακισμένον αὐτοκίνητον ὡπλισμένον διὰ πυροβόλων καὶ πολυβόλων καὶ ἔχον ἀντὶ τροχῶν ἀτέρμονας ἀλύσεις, ἄ. τάνκ (πληθ. τάνκς)· ‖ **ἅρματα ἀσυρμάτου** τὰ μὴ ἔχοντα ὁπλισμόν, ἀλλ' ἀσύρματον καὶ **περιστεράς**, χρησιμεύοντα δὲ πρὸς συνεννόησιν μεταξὺ τῶν μαχομένων μονάδων πεζικοῦ καὶ τῶν ἀνωτέρων διοικήσεων αὐτοῦ.

ἁρμάδα (ἡ) μσν. πλῆθος ἐνόπλων· ‖ μσν. καὶ νεώτ. καὶ δημ. (ἰσπαν.) μέγας στόλος: **ἡ ἀήττητος ἰσπανικὴ ἁρμάδα·** ‖ νεώτ. κ. δημ. ἰδίως σκωπτικῶς στόλος ἀνίσχυρος διὰ τὴν παλαιότητα τῶν σκαφῶν καὶ τὴν ἀπειρίαν τοῦ προσωπικοῦ του: ἡ **τούρκικη ἁρμάδα.**

ἁρμάδι (τὸ) δημ. **ἐρείπιον**, ρημάδι, ρημαδιακό.

ἁρμαδιακός-ιά-ό δημ. ρημαδιακός, ἐγκαταλελειμμένος, ἔρημος, ἐρειπιώδης· ‖ τὸ οὐδ. ἀρ**μαδιακά** (τὸ) ὡς οὐσ. **ἔρημος** οἶκος, ρημαδιασμένο σπίτι: δ.τραγ. **καὶ σύ, βρὲ μαῦρε νιόγαμπρε, σῦρε στ' ἁρμαδιακό σου.**

ἁρμαδιλλίδιον (τὸ) νεώτ. ζῳολ. γένος μαλακοστράκων ἰσοπόδων τῆς οἰκογεν. τῶν **ὀνισκιδῶν.**

ἁρμαδίλλος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος μαλακοστράκων ἰσοπόδων τῆς οἰκογεν. τῶν **ὀνισκιδῶν.**

ἁρμαδοῦρα (ἡ) δημ. (ἰταλ.) ἐν τῷ ναυτ. ἡ σκαλμοδόκη βλ.λ.

ἁρμάζω δημ. ἁρμόζω πρὸς γάμον, ὑπανδρεύω, νυμφεύω: δ.τραγ. **μάννα, νὰ τὴν ἁρμάσωμεν τὴν Ἀρετὴ στὰ ξένα.**

ἁρμάθα (ἡ) δημ. ὁρμαθός, ἰδίᾳ ἐπὶ καρπῶν: Κρυστ.Καλόγερος ΣΤ 93 **κι' ἁρμάθες σὰν ὁ Χάροντας στ' ἀσκέρια του τοὺς σέρνει, - μιὰ ἁρμάθα σῦκα, - ἁρμάθα ἀπὸ φλουριά·** ‖ εἰδ. ἐπὶ φύλλων καπνοῦ ξηραινομένων εἰς τὸν ἥλιον.

ἁρμάθι (τὸ) δημ. ἁρμαθιὰ βλ.λ.

ἁρμαθιά (ἡ) μσν. κ. δημ. κ. ἁρμάθα βλ.λ.: Ἀραβ. Μυθ.Χαλ.17 **ἔδειξε αὐτὴ μίαν ἁρμαθιὰν ὁποῦ εἶχεν ἐνενῆντα ὀκτὼ δακτυλίδια.**

ἁρμαθιάζω μσν. κ. δημ. συνείρω εἰς ὁρμαθούς, κάμνω ἁρμαθιές: Κρυστ.Χιονούρα 4 **κι' ὅλο ἁρμαθιάζει τὰ φλουριὰ καὶ τὰ μαργαριτάρια·** ‖ θέτω, προσθέτω τι εἰς τὸν ὁρμαθόν: Ἀραβ.Μυθ.Χαλ.17 **μιὰν ἁρμαθιάν.. εἰς τὴν ὁποίαν ἁρμάθιασε καὶ ἐκεῖνα τὰ δύο·** 2) μτφ. ἐπὶ ὁμιλοῦντος ἢ γράφοντος, ἀφροντίστως, ἀνοήτως ἐκφράζομαι διὰ σωρείας λέξεων, **φράσεων, στίχων** κττ.: **ἁρμάθιασε ἕνα σωρὸ γνωμικὰ στὸ λόγο του·** 3) μτφ. ἐπὶ ἐπαγγελιῶν ἢ ὑποσχέσεων, σωρηδὸν ὑπόσχομαι· κ. ἐν ἄ. παραπλησίαις χρ.

ἁρμάθιασμα (τὸ) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἁρμαθιάζω βλ.λ.

ἁρμαθόδεμα (τὸ) δημ. δέμα ἐξ ὁρμαθῶν φύλλων καπνοῦ· ‖ γεν. δέμα ἐξ ὁρμαθῶν, οἷον σταχύων, σανοῦ κττ.

ἁρμακάς (ὁ) δημ. ἕρμαξ, σωρὸς λίθων.

ἁρμακιάζω δημ. κατερειπῶ, **μεταβάλλω εἰς** σωρὸν λίθων, εἰς ἁρμακάν, ἐπὶ τοίχων.

ἁρμακιάς Ἡσ. «στοάς».

ἁρμαλά (ἡ) κ. **ἅρμαλα** μτγν., **νεώτ.** βοταν. τὸ φυτὸν πήγανον τὸ ἄγριον, ἡ πήγανον ἡ ἅρμαλα, δημ. ἀγριοπήγανο, κολλιά, μπομπόλα, χρήσιμον κυρίως ὡς βαφικόν: Διοσκ.3,46· ‖ παρὰ τοῖς Ἄραψι τῆς Συρίας, τὸ φυτὸν πήγανον τὸ κηπαῖον: ΨΔιοσκ.3,45· ἄ. ἅρμαρα βλ.λ.

ἁρμαλακιά (ἡ) δημ. ἅλμη, ἁρμύρα: **μᾶς ἔφαγε τὰ χεράκια μας ἡ ἁρμαλακιὰ στὶς ἁλυκές.**

ἁρμαλία (ἡ) Πάπ. ἁρμολιὰ βλ.λ.

ἁρμαλιά (ἡ) ἰων. -ιή τροφή· Ἡσ. «παρὰ τὸ ἁρμόζειν καὶ ἰσχυροποιεῖν τὰ μέλη», ΕΜ «παρὰ τὸ αἴρειν τὰ σώματα, ἢ ὅτι δίκην ἅρματος φέρει τὰ σώματα» (ἐκ τούτου κατὰ Κοραῆν τὸ ἁρμάριον): Ἡσίοδ.Ἔργ.560 **ἁρμαλιὴν δατέασθαι,** Θεόκρ.16,35 **ἁρμαλιὴν ἔμμηνον·** ‖ ζωοτροφία τοῦ πλοίου: Ἀπολλ.Ρ 1,393.

ἁρμαλός (ὁ) δημ. τρίχες ἵππειοι, αἵτινες πλεκόμεναι καὶ δενόμεναι ἀποτελοῦσι τὴν ὁρμιὰν τῶν ἁλιέων, τὴν βόλτα.

ἁρμαλῶμαι-όομαι Ἡσ. «ἡρμαλώσατο· συνέλαβεν».

ἁρμάμαξα (ἡ) κ. νεώτ. ἅμαξα ταξιδίου παρὰ πέρσαις κεκαλυμμένη: Ἡρ.7,41, Ἀριστφ.Ἀχ.60 **ἐφ' ἁρμαμαξῶν μαλθακῶς κατακείμενοι,** Ξεν.ΚΠ3,1,40 **ἀναβάντες ἐπὶ τὰς ἁρμαμάξας σὺν ταῖς γυναιξίν.**

ἁρμαμενταρεῖον γλωσσ. μσν. (λατ.) ἀποθήκη ὅπλων, ὁπλοστάσιον.

ἁρμάμεντον (τὸ) μσν. (λατ.) ὅπλον: ΨΚωδιν. 217,4· ‖ ὁπλισμός.

ἁρμάν ΕΜ 146,42 «.. σημαίνει τὸν πόλεμον τῇ τῶν Φρυγῶν διαλέκτῳ, ὥς φησι Παλαμήδης ἱστορικὸς ὁ τὴν κωμικὴν λέξιν συναγαγών».

ἁρμανδία (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ζωνοσκωλήκων τῆς οἰκογεν. τῶν **πολυφθαλμιδῶν.**

ἁρμανίζω δημ. κ. **ἁρμενίζω** βλ.λ.: δ.τραγ. **ηὗρες καιρὸν ἁρμάνιζε, καιρὸν μὴν περιμένῃς.**

ἁρμάνισμα (τὸ) δημ. κ. ἁρμένισμα βλ.λ.: Ἀραβ. Μυθ.Χαλ.192 **μετὰ τριάντα ἡμερῶν ἁρμάνισμα ἐσώσαμεν εἰς κάποια νησιά.**

ἅρμαρα Πάπ. κ. ἁρμαρά τὸ φυτὸν ἅρμαλα βλ.λ.: Πάπ. **ἐπιθύσας ἅρμαρα καὶ λίβανον.**

ἁρμάρα (ἡ) δημ. ἑρμάριον, ντουλάπα.

ἁρμαράκι (τὸ) μσν. κ. δημ. κ. **ἀρμ-** μικρὸν ἑρμάριον, ντουλαπάκι: Ἐρωτόκρ.Α 1845 **ἀνοίγει τ' ἁρμαράκι του νὰ βρῇ τὴ ζουγραφιά του.**

ἁρμάρι(ον) (τὸ) (λατ.) μσν. δημ. ὁ.γρ. **ἁρμάριον κ. ἀρμ-** ἱματιοθήκη, ὀψοθήκη, ντουλάπα· ΕΜ 146 «ὅτι τὰ λεγόμενα παρ' ἡμῖν ἁρμάρια ἑρμάρια ὀφείλουσι λέγεσθαι ..»: Θεόφιλ.Εἰσηγ.2,1,41 **ἢ ἁρμάριον ἢ ὑποπόδιον κατεσκεύακεν,** Μιχ.Ἀτταλ.ἐν Σάθ.1,40 **ἐπίκεινται ἑκάστῳ τῶν ἁρμαρίων δύο κλεῖδες,** Ἐρωτόκρ.Α 1341 **γιατὶ ἔχω μέσ' στ' ἁρμάρι μου κάποια χαρτιὰ γραμμένα.**

ἁρμαρίτης (ὁ) μτγν. ταμίας διαχειρίσεως: Ἰουστιν.Ἐδικτ.9,2,1.

ἁρμασιά (ἡ) δημ. κ. **ἅρμασμα** ἁρμοσιά, γάμος, πρβλ. κ. **ἁρμαστός,** ἁρμοστός.

ἁρμασίδουπος-ον ὁ ἐν τῇ ἁρματηλασίᾳ προξενῶν δοῦπον, δεινὸς περὶ τὴν ἁρματοδρομίαν: Πινδ.ὀπ.17 (π.Εὐστ.Πονημ.56,18).

ἁρμαστός (ὁ) δημ. θηλ. **-στή** ὁ μεμνηστευμένος, μνηστήρ, πρβλ. ἁρμοστός.

ἅρματα (τὰ) μσν. κ. δημ. τὰ ὅπλα, ὁ ὁπλισμός: Ἐρωτόκρ.Α 5 **καὶ τῶν ἁρμάτω οἱ ταραχές, ἔχθρητες καὶ τὰ βάρη,** δ.τραγ. Θανάση πάρε τ' ἅρ**ματα,** Σολωμ.Ἐθν.Ὕμν.36,3 **καὶ ἂς εἶν' ἅρματα γεμάτη | καὶ πολέμια χλαλοή,** βλ. κ. **ἅρμα.**

ἁρμάτα (ἡ) μσν. κ. δημ. ἁρμάδα, στρατὸς ἢ στόλος· 2) δημ. πλουσία, λαμπρὰ ἐνδυμασία, σκευή, στολή: παροιμ. ὁ **νιὸς χαίρεται τὰ νιάτα καὶ ὁ γέρος τὴν ἁρμάτα.**

ἁρματάρακτα (τὰ) Πάπ. (ἀντὶ ἁρματοτάρακτα) μαγικαὶ ἐπῳδαὶ πρὸς ἀνατροπὴν τῶν ἁρμάτων κατὰ τὰς ἁρματοδρομίας.

ἁρματαριά (ἡ) δημ. ὅμιλος ἐργατῶν μεταβαινόντων πρὸς ἐργασίαν, ἄ. ἀργαταριά.

ἁρματαρχία (ἡ) μτγν. τάξις ἐκ δεκαὲξ ἁρμάτων: Ἀσκληπιόδ.Τακτ.161,8 «καλοῦσι τὰ μὲν δύο ἅρματα ζυγαρχίαν, τὰς δὲ δύο ζυγαρχίας συζυγίαν, δύο δὲ συζυγίας ἐπισυζυγίαν, δύο δὲ ἐπισυζυγίας **ἁρματαρχίας»,** Αἰλ.Τακτ.22,2.

ἁρμάτας (ὁ) δημ. ὁ ἔνοπλος· || εἰδ. ὁ ἔχων δικαίωμα ὁπλοφορίας.

ἁρμάτειος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀφορῶν τὸ ἅρμα, ὁ ἀνήκων εἰς ἅρμα : Εὐρ.ΙΑ 230 **σύριγγας ἁρματείους**, Ξεν.ΚΠ 6,49 **ἁρματείου δίφρου**· || **ἁρμάτειος νόμος** ᾆσμα τῆς μετὰ ἁρμάτων μάχης ἢ τῆς ἁρματηλασίας εἰς τοὺς ἀγῶνας, ἐμπνέον πολεμικὸν ἐνθουσιασμόν : Πλούτ. Ηθ.335· || **ἁρμάτειον μέλος** θρηνῶδες ᾆσμα : Εὐρ.᾿Ορ.1384 **ὥς σ᾿ ὀλόμενον στένω, ἁρμάτειον μέλος.**

ἁρματεύω ἁρματηλατῶ, διευθύνω ἅρμα : Εὐρ. ᾿Ορ.994 **πρὸς Γεραιστίαις | ποντίων σάλων | ἠόσιν ἁρματεύσας.**

ἁρματηγός-όν μτγν. ὁ τὸ ἅρμα ἄγων, ὁ τοῦ ἅρματος ὁδηγός : Παρθ.6,14 **διὰ τῶν ἁρματηγῶν τροχῶν μὴ διεῖναι τὰς περόνας.**

ἁρματηγῶ-έω μτγν. ἁρματεύω βλ.λ.

ἁρματηλασία (ἡ) τὸ ἐλαύνειν ἅρμα· || εἰδ. ἡ ἅμιλλα ἁρμάτων : Ξεν.ΚΠ 6,1,27 **τὴν Κυρηναίων ἔτι νῦν οὖσαν ἁρματηλασίαν κατέλυσεν**, Λουκ.Δημ. ᾿Εγκώμ.23 **τὸν μέν γε Κυρηναῖον ἁρματηλασίαν ἐπιδεικνύντα.**

ἁρματηλάτης (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐλαύνων, διευθύνων ἅρμα, ὁ ἐπὶ ἅρματος ὀχούμενος : Πίνδ. Π 5,115,Ξεν.Συμπ.2,27 **χρὴ τοὺς οἰνοχόους μιμεῖσθαι τοὺς ἀγαθοὺς ἁρματηλάτας**· || ὁ ἀπὸ τοῦ ἅρματος μαχόμενος : Σοφ.᾿Ηλ.700 **εἰσῆλθε πολλῶν ἁρματηλατῶν μέτα**· || μτγν. μσν. ὁ μεθ᾿ ἑαυτοῦ ἄγων πολεμικὰ ἅρματα : Παρακλ.Κανὼν 2 **ἁρματηλάτην Φαραώ.**

ἁρματηλατικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἁρματηλάτην· || τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. εἶδος ἐπιδέσμου : Σωρ.᾿Επιδέσμ.12,513 C « μονομερής, διμερής, τετραμερὴς ἁρματηλατικός ».

ἁρματήλατος-ον ὁ ὑπὸ ἅρματος συρόμενος, ὁ εἰς τὸν τροχὸν ἅρματος προσδεδεμένος ἢ περιδινούμενος : Εὐρ.᾿Ηρ.1297 **καὶ τὸν ἁρματήλατον ᾿Ιξίον᾿ ἐν δεσμοῖσιν ἐκμιμήσομαι**· 2) ὁ διὰ μέσου τοῦ ὁποίου δύναται νὰ ἐλαύνῃ ἅρμα : ᾿Αρχύτ. π.᾿Ιαμβλ.Προτρ.4 **ὁδὸς ἁρματήλατος.**

ἁρματηλατῶ-έω ἐλαύνω, διευθύνω ἅρμα, ἰδίᾳ ἐν ἀγῶνι : ῾Ηρ.5,9, Ξεν.Συμπ.4,6 **ἁρματηλατοῦντα δεῖ ἐγγὺς μὲν τῆς στήλης κάμψαι.**

ἁρματιαῖος-α-ον μτγν. ἁρμάτειος βλ.λ. : Θεοδώρητ.᾿Ελλ.Παθ.Θερ.59 **ἁρ- τροχός.**

ἁρματίζομαι μτγν. ὀχοῦμαι ἐφ᾿ ἅρματος : Λυκόφρ.1319.

ἁρμάτινος-ίνη-ον μτγν. ἁρμάτειος βλ.λ. : ᾿Απολλ. Σοφ.Λεξ.᾿Ομ.

ἁρμάτιον (τὸ) μτγν., γλωσσ. μικρὸν ἅρμα· 2) εἶδος κολλυρίου : Γαλ.12,779, ᾿Αέτ.7,41.

ἁρματίτης (ὁ) μτγν. ὁ ἐπὶ ἅρματος ὀχούμενος : Φιλόστρ.Εἰκ.1,17.

ἁρματοδρομία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἀγὼν δρόμου δι᾿ ἁρμάτων, ἁρματηλασία : Στράβ.5,3,8· || νεώτ. συνεκδ. ἡ ἐπιδεικτικὴ παρέλασις ἁμαξῶν ὑπὸ ἵππων συρομένων.

ἁρματοδρομικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἔχων σχέσιν ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰς ἁρματοδρομίας βλ. λ. : ἁρματοδρομικοὶ **ἀγῶνες.**

ἁρματοδρόμος (ὁ) σχόλ. κ. νεώτ. ὁ εἰς ἁρματηλασίαν ἀγωνιζόμενος : Σχόλ.᾿Απολλ.Ρ 1,1333.

ἁρματοδρομῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. τρέχω, ἀγωνίζομαι ἀγῶνα ἁρματηλασίας : Στράβ.5,3,8· || νεώτ. γεν. τρέχω ἐφ᾿ ἅρματος.

ἁρματόεις-εντος-εσσα-εν ὁρμάτειος βλ.λ. : Κριτ.2,11 D **ἁρ- δίφρος.**

ἁρματοεργός (ὁ) σχόλ. ὁ κατασκευαστὴς ἁρμάτων, ἁρματοποιός : Σχόλ.᾿Ιλ.Ω 277.

ἁρματοθεσία (ἡ) μσν. ἅμιλλα, ἀγὼν δρόμου ἁρμάτων : Εὐστ.᾿Ιλ.226,6.

ἁρματόκτυπος-ον ὁ ἐκ τῶν κτύπων τῶν πολεμικῶν ἁρμάτων προκαλούμενος : Αἰσχ.᾿Επτ.204 **ἔδεισ᾿ ἀκούσασα τὸν ἁρματόκτυπον ὄτοβον.**

ἁρματολικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἁρματολῶν βλ.λ.

ἁρματολίκι (τὸ) δημ. περιοχή, τμῆμα τῆς ἠπειρωτικῆς ῾Ελλάδος, ἧς ἡ ἀσφάλεια ἀπὸ τῆς λῃστείας ἀνετίθετο ἐπὶ τουρκοκρατίας εἰς τοὺς ἁρματολούς : **τὸ ἁρματολίκι τῶν ᾿Αγράφων**· ἢ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχηγοῦ : **τὸ ἁρ- τοῦ Μηλιόνη**· 2) τὸ ἀξίωμα τῶν ἁρματολῶν : δ.τραγ. **δῶστε μας τ᾿ ἁρματολίκι | γιὰ ριχνόμαστε σὰ λύκοι**· 3) περιληπτ. οἱ ἁρματολοί : δ.τραγ. **χαιρέτα μου τὴν κλεφτουριὰ κι ὅλο τ᾿ ἁρματολίκι.**

ἁρματολικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς ἁρματολοὺς βλ.λ.

ἁρματολισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ὕπαρξις, ἡ δρᾶσις τῶν ἁρματολῶν : **ὁ ἁρματολισμὸς ὠφέλησε τὴν ᾿Επανάστασιν.**

ἁρματολίτικος-η-ον δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς ἁρματολούς, ἁρματολικός.

ἁρματολογιά (ἡ) δημ. ὁπλισμός.

ἁρματολόμπασης (ὁ) δημ. (μὲ κατάληξιν τουρκ.) ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἁρματολῶν βλ.λ.

ἁρματολός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ((ἁρματολάγος) δ.γρ. **ἁρματωλός** κ. **ἁρματωλός** ἔνοπλος ἕλλην ἐπὶ τουρκοκρατίας ἀνήκων εἰς σῶμα χωροφυλακῆς χρησιμοποιουμένης διὰ τὴν φύλαξιν ὡρισμένης περιοχῆς ἀπὸ τῆς λῃστείας, πρβλ. ἁρματολίκι· || γεν. ὁ ὁπλίτης, ὁ ὡπλισμένος : δ.τραγ. **τῆς νύχτας οἱ ἁρματολοὶ καὶ τῆς αὐγῆς οἱ κλέφτες.**

ἁρματομαχία (ἡ) νεώτ. μάχη ἁρμάτων· || ὁ δι᾿ ἁρμάτων μάχης (τὰνκς) διεξαγόμενος πόλεμος.

ἁρματομαχῶ-έω μσν. κ. νεώτ. μάχομαι ἀπὸ τοῦ ἅρματος : Εὐστ.᾿Ιλ.1088,27· 2) νεώτ. μάχομαι δι᾿ ἁρμάτων μάχης (τάνκς).

ἁρματοπηγός (ὁ) ὁ κατασκευαστὴς ἁρμάτων, ἁρματοποιός : ᾿Ιλ.Δ 485 **τὴν μέν θ᾿ ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ . . ἐξέταμ᾿**, Θεόκρ.25,247.

ἁρματοπηγῶ-έω μτγν. κατασκευάζω ἅρματα : Πολυβ.7,115.

ἁρματοπήξ-ῆγος (ὁ) μσν. ἁρματοπηγός βλ.λ. : Θεόγνωστ.Καν. 40.

ἁρματοποιία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ κατασκευὴ πολεμικῶν ἁρμάτων : ῾Ερμεἱ.Διασυρ. 11.

ἁρματοποιός μτγν. κ. νεώτ. ὁ κατασκευάζων ἅρματα, ἁρματοπηγός : ᾿Ιώσ.ΑΙ 6,3,5.

ἁρματοποιῶ-έω μτγν. κατασκευάζω πολεμικὰ ἅρματα : Πολύβ. 7,115.

ἁρμάτος (ὁ) μσν. κ. δημ. (λατ.) **ὁ φέρων ὅπλα**, ὁ ἔνοπλος ἢ γεν. ὁ ὁπλίτης.

ἁρματοστροφία (ἡ) μσν. ἁρματηλασία βλ.λ. : Κ Μανασσ.Χρον. 5167.

ἁρματοστρόφος-ον μσν. ὁ στρέφων, ὁδηγῶν τὸ ἅρμα : Κ Μανασσ.Χρον. 2030.

ἁρματοτροφία (ἡ) τὸ τρέφειν ἵππους διὰ τὰς ἁρματοδρομίας : Ξεν.᾿Ιέρ. 11,5 **τὸ δὲ πάντων κάλλιστον . . νομιζόμενον εἶναι ἐπιτήδευμα ἁρματοτροφίαν.**

ἁρματοτροφῶ-έω τρέφω ἵππους ἁρμάτων, ἰδίᾳ διὰ τὰς ἁρματοδρομίας : Ξεν.᾿Αγησ. 9,6 **Κυνίσκαν δὲ ἀδελφὴν οὖσαν πεῖσαι ἁρματοτροφεῖν.**

ἁρματοτροχιά (ἡ) κ. **ἁρματοτροχία**, ἐπ. ἁρματοτροχιὴ μτγν. τὰ ἴχνη τῶν τροχῶν τοῦ ἅρματος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους : Αἰλ.ΠΙ 2,27, Λουκ.Δημ.᾿Εγκώμ. 23 **τὰς ἁρματοτροχίας ἀλεείνειν.**

ἁρματοτροχός (ὁ) νεώτ. τροχὸς ἅρματος.

ἁρματοῦρα (ἡ) μτγν. (λατ.) ὁπλισμός : ᾿Ιω.Λυδ. Μην. 1,46.

ἁρματοφορεμένος-η-ο δημ. ὁ ἅρματα φέρων, ὡπλισμένος : δ. τραγ. **καὶ καβαλλάρης καὶ πεζὸς κι ἁρματοφορεμένος.**

ἁρματροχιή (ἡ) ἰων. ἁρματροχιὰ βλ.λ. : ᾿Ιλ.Ψ 505.

ἁρματωλία (ἡ) κωμ. ἀντὶ ἁρματηλασία μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λ. **ἁμαρτωλία** : Ἀριστφ. Εἰρ.415 **καὶ τοῦ κύκλου παρέτρωγον ὑφ' ἁρματωλίας** (διόρθ. « ἁμαρτωλίας »).

ἀρματωλίκι (τὸ) δημ. τὸ ἀρματολίκι βλ. λ.

ἀρματωλός (ὁ) δημ. ὁ ἀρματολός βλ.λ.

ἁρμάτωμα (τὸ) δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἁρματώνω βλ.λ., ἐξόπλισις, ἐξοπλισμός· ‖ ἐξαρτισμὸς πλοίου.

ἁρματώνω μσν. κ. δημ. ἐξοπλίζω, ὁπλίζω τινά· ‖ τὸ μέσ. **ἁρματώνομαι** ὁπλίζομαι, ἐξοπλίζομαι : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.35,18 **κουμπούρια ξεκρεμάει κι ἁρματώνεται**, Κρυστ.Πεντάμορφη 208 **τώρα ἁρματώσου γρήγορα κι ἀνέβα στ' ἄλογό σου**· ‖ κ. μτφ.: Ἐρωτόκρ.Α1086 **ν' ἁρματωθῇ μὲ πονηριὲς νὰ μάςε πολεμήσῃ**· 2) ἐξαρτύω πλοῖον : δ.τραγ. **βάρκα θέλω ν' ἁρματώσω μὲ σαράντα δυὸ κουπιά**· ‖ συνεκδ. ἐπὶ τεχνικῶν τινων ὀργάνων κ. ἐργαλείων, καταρτίζω, ἐφοδιάζω τι, δεόντως, ἐπαρκῶς, πρὸς τὴν ἣν ἔχει χρῆσιν : **ἁρμάτωσα τὴν κορδέλλα** (πριονιστικὴν μηχανὴν) **μὲ καινούριο πριόνι**, - **ἁρμάτωσα τ' ἀγκίστρια** (μὲ δόλωμα)· ‖ ἐν τῇ χρ. ταύτῃ κ. παθ. : **τὸ παραγάδι ἦταν καλὰ ἁρματωμένο**· 3) κοσμῶ, καλλωπίζω, στολίζω : δ.τραγ. **ντύσου, ἁρματώσου, λυγερή, καὶ βάλε τὰ καλά σου.**

ἁρματῷος-α-ον μτγν. ἁρμάτειος βλ.λ.

ἀρματωσιά (ἡ) δημ. ἐξόπλισις, ἁρμάτωμα· 2) τὸ σύνολον τῶν ἁρμάτων, ἡ πανοπλία : Σολωμ. Λόρδος Μπάυρον 121,3 **καὶ τὸ Σοφοκλῆ νὰ λάμπῃ** | **μέσα στὴν ἁρματωσιά**· 3) ἐνδυμασία, στολή· 4) τὰ ἄρμενα, ἡ ἐξαρτία πλοίου, ἐξαρτισμός.

ἁρμάτωσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἁρμάτωμα βλ.λ.

ἀρματωτής (ὁ) δημ. ὁ ἁρματώνων. ἐξαρτίζων πλοῖον, ἐφοπλιστής.

ἀρμάτωτος-η-ο δημ. ἄοπλος, οὐχὶ ἁρματωμένος, ἄ. ξαρμάτωτος : δ.τραγ. ἀρμάτωτος, **ξαρμάτωτος, δίχως καὶ τ' ἄρματά του**· 2) ὁ μὴ φέρων τὴν λαμπράν, τὴν καλυτέραν αὐτοῦ ἐνδυμασίαν, στολήν, ἀντίθ. ἁρματωμένος.

ἀρμεγάρης (ὁ) δημ. ὁ ἔργον ἔχων τὸ ἀμέλγειν τὸ ποίμνιον : **ἀρρώστησε ὁ ἀρμεγάρης μου καὶ ἀρμέγω μοναχός μου.**

ἀρμεγή (ἡ) δημ. τὸ ἄρμεγμα βλ.λ. : **ὁ καιρὸς τῆς ἀρμεγῆς**, Βλ.Συνμ.290.

ἀρμέγκα (ἡ) δημ. τὸ ποῶδες φυτὸν ἀνθεμὶς ἡ χία, ἄ. ἄγρια μαργαρίτα, κουτρούλια, παπούνι.

ἄρμεγμα (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀρμέγω βλ.λ., ἄμελξις : Κρυστ.Μαγεμένο Μαντήλι 11 **τὰ πρόβατά του βγάζει στὰ κορφοβούνια ἀπ' τ' ἄρμεγμα νὰ τὰ περιβοσκήσῃ**· 2) μτφ. ἡ ἀθέμιτος κάρπωσις παρά τινος, ἡ ἐκμετάλλευσις.

ἀρμεγός (ὁ) δημ. ὁ ἀμολγεύς, ἡ καρδάρα : Κρυστ.Κοῦρος 45 **ν' ἀρμέγῃς κάθε πρόβατο κι ἐννιὰ ἀρμεγοὺς νὰ βγάζῃς.**

ἀρμέγω μσν. κ. δημ. κ.μτφ. ἀμέλγω βλ.λ.· Δουκάγκ. « ἀρμέγειν ἀντὶ ἀμέλγειν » : Βαλαωρ.Σήμαντρ.112 **ἀρμέγει τὸ κοπάδι**· κ. ἀπολ. : **δὲν ἄρμεξαν ἀκόμα**· 2) μτφ. καρποῦμαι ἀπό τινος ὀφέλη, ἰδίᾳ ἀθέμιτα, τὸν ἀπομυζῶ, τὸν ἐκμεταλλεύομαι : **τὸν ἀρμέγει γιὰ καλά.**

ἀρμεγώνας (ὁ) δημ. ἀμολγεύς, τὸ δοχεῖον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀμέλγουσι, ἄ. ἀρμεγός· 2) τὸ μέρος ἔνθα ἀμέλγουσι, ἡ στρούγγα : Κρυστ.Κοῦρος 57 **κι ὄχ τὸ προσκάμνι ὄντας σκωθῇς καὶ μπῇς στὸν ἀρμεγώνα.**

ἁρμελατήρ-ῆρος (ὁ) ἐπίγρ. ἁρμελάτης, ἁρματηλάτης βλ.λ. : **ἁρμελατῆρα φαεσφόρον.**

ἁρμελάτης (ὁ) μτγν. ἁρματηλάτης βλ.λ. : Χρησμὸς π.Εὐναπ.Ἱστ.229 D· 2) ὀνομασία ἐπιδέσμου : Γαλ.12,497, πρβλ. ἁρματηλατικός.

ἁρμελατῶ-έω μτγν. ἁρματηλατῶ βλ.λ. : ΨΚαλλισθ.1,18· πρβλ. ἁρμελάτης, ἁρμελατήρ.

ἀρμελαύσιον (τὸ) μσν. (λατ.) εἶδος στρατιωτικοῦ ἱματίου.

ἄρμεμα δημ. κ. **ἄρμεγμα** βλ.λ.

ἄρμενα (τὰ) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. πληθ. τοῦ ἄρμενον βλ.λ.

ἀρμένης (ὁ) θηλ. **-ισσα** δημ. ὁ ἀρμένιος· 2) βραδύνους· ‖ φρ. **τὸν ἔκαμαν ἀρμένη** (τοῦ ἐφέρθησαν σκαιῶς)· 3) κ. ἀρμένι (τὸ) εἶδος ποώδους ἀγρίου φυτοῦ μὲ λευκὰ ἄνθη προσομοιάζον πρὸς τὸ χαμαίμηλον : Σάρρ.Ἀν.ΛΗ ἐν λ.· 4) κ. **ξαρμένης** πυρετὸς ἐπιλόχιος ἢ ἐκ μαστίτιδος : **τὴν ἔπιασε ὁ ἀρμένης.**

ἀρμένι (τὸ) δημ. κ. **ἀρμένης** βλ.λ.3).

ἀρμενιάζω δημ. ἀρμενίζομαι, βλ. ἀρμενίζω.

ἀρμενιακός-ή-όν μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἀρμενικός βλ.λ. : Στράβ.11,14,12 **καὶ τὴν ἐσθῆτα δὲ τὴν ἀρμενιακήν**, - **ἀρμενιακὸν θέμα** (ἐπαρχία τοῦ βυζαντιακοῦ κράτους)· 2) **ἀρμενιακὸν** ἢ **-ικὸν μῆλον** ἄ. **κρεκόκκιον** τὸ βερίκοκον : Διοσκ.5,115, Γαλ.6,59 3) **ἀρμενιακὸς λίθος** ἀσβέστιον κυανίζον ἐκ περιεχομένου ἀρμενίου βλ.λ. : Γαλ.5,105, Ἀλέξ.Τράλλ. 12,239 **ὁ δὲ ἀρμενιακὸς λίθος καλούμενος, εἴτε πεπλυμένος εἴτε ἄπλυτος ὢν προσφέροιτο.**

ἀρμενιάρχης (ὁ) μτγν. ὁ προϊστάμενος τοῦ κοινοῦ, τοῦ λαοῦ τῆς Ἀρμενίας.

ἀρμένιασμα δημ. κ. **ἀρμένισμα** ἐπιλόχιος ἢ ἐκ μαστίτιδος πυρετὸς καὶ ἄλλαι σωματικαὶ καὶ νευρικαὶ διαταραχαί, αἵτινες καταλαμβάνουσι λεχώ τινα, οἱονεὶ ἐξ ἐπιδράσεως ὑπερφυσικῆς, πρβλ. **ἀρμενίζομαι** ἐν λ. ἀρμενίζω.

ἀρμενίδι (τὸ) δημ. τὸ μικρὸν μαλάκιον ναυτίλος.

ἀρμενίζω γλωσσ. κ. μσν. κ. δημ. πλέω μὲ τὰ ἄρμενα, ἱστιοδρομῶ, οὐριοδρομῶ, πλέω, ταξιδεύω : δ.τραγ. **ἕνα καράβι ἀρμένιζε στῆς Μάλτας τὸ κανάλι**, Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.82,1 **μαῦρο καράβι ἀρμένιζε στὰ μέρη τῆς Κασσάνδρας**· 2) μτφ. πλέω διὰ τῆς φαντασίας, ἀφαιροῦμαι : φρ. **ποῦ ἀρμενίζει ὁ νοῦς σου;** ἐπὶ ἀφῃρημένων 3) διοικῶ, διευθύνω τὸν οἶκόν μου, τὰ κατ' ἐμέ : **δὲν ἀρμενίζεις καλά**· παροιμ. **καθὼς τὸν εὕρω τὸν καιρό, ἔται τὸν ἀρμενίζω** (συμμορφοῦμαι, πρὸς τὰς ἑκάστοτε περιστάσεις)· 4) τὸ παθητ. ἐπὶ λεχοῦς, πάσχω σωματικὴν ἢ κ. νευρικὴν διατάραξιν, οἷον ἐπίσχεσιν τοῦ γάλακτος, παράλυσιν, ἐπιλόχιον πυρετὸν κττ., ἄ.ἀρμενιάζω : **ἀρμενίστηκε ἡ λεχώνα.**

ἀρμενικά ἐπίρρ. δημ. κ. **ἀρμένικα** ἀρμενιστὶ βλ.λ. : **μεταξύ τους μιλοῦν ἀρμένικα.**

ἀρμενικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ., δημ. **ἀρμένικος-η-ο** ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Ἀρμενίαν ἢ τοὺς ἀρμενίους : **ἀρμενικὴ γλῶσσα**· ‖ φρ. **μᾶς ἔκανε ἀρμένικη βίζιτα** (ἐπίσκεψιν παρατεταμένην πέραν τοῦ δέοντος, μακρᾶς διαρκείας)· 2) **ἀρμενικὴ** (μηλέα) τὸ καρποφόρον δένδρον βερικοκέα βλ.λ. : Γαλ.12,76· ὡσαύτως **ἀρμενικὰ μῆλα** τὰ βερίκοκα, πρβλ. κ. ἀρμενιακός· 3) τὸ θηλ. **ἀρμενική** (ἡ), δημ. **ἀρμένικα** (τὰ) ὡς οὐσ. ἡ ἀρμενικὴ γλῶσσα.

ἀρμένιον (τὸ) μτγν. μικρὸν ἄρμενον, μικρὸν ἱστίον, πανάκι : ἭρωνΑὐτ.24,2,σχολ.Ἀππιαν.Ἀλ.1,222.

ἀρμένιος-α-ον ὁ ἐξ Ἀρμενίας, ὁ ἀρμενικὸς βλ.λ. : Ξεν.Ἀν.4,5,33 **ἀρμενίους παῖδας**· 2) ὡς ἐθν. **ἀρμένιος** (ὁ), θηλ. **-ία** ὁ ἐξ Ἀρμενίας καταγόμενος· 3) **ἀρμένιον χρῶμα** τὸ μέταλλον σάνδυξ βλ.λ. : Στράβ.11,14,9 **τῆς σάνδικος καλουμένης, ἣν δὴ καὶ ἀρμένιον καλοῦσι χρῶμα**· 4) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ κυανόχρουν ὀρυκτὸν ἀζουρίτης : Διοσκ.5,90.

ἀρμενίς-ίδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. θηλ. τοῦ ἀρμένιος : ΑΠ **ἀρμενὶς χώρα**· νεώτ. μ. π. γυναικός.

ἀρμενίσι (τὸ) δημ. ἔλασμα σιδηροῦν ἐπίμηκες τετρημένον ἐν τῷ μέσῳ καὶ προσηρμοσμένον ἐπὶ θύρας ἢ ἐπιθήματος κιβωτίου, χρησιμεῦον δ' ἵνα κλείηται ἀσφαλῶς ἡ θύρα ἢ τὸ κιβώτιον : Σάρ Ἀν.ΛΗ ἐν λ., πρβλ. κ. κλάπα.

ἀρμενισιά (ἡ) δημ. ἱστιοδρομία, συνήθ. ἐν τῷ πληθ. **ἀρμενισιές,** αἱ κατ' οὔριον, στὰ πρίμα, ἱστιοδρομίαι.

ἀρμένισμα (τό) δημ. τὸ νὰ ἀρμενίζῃ τις βλ.λ., ναυσιπλοΐα, πλοῦς, ταξίδιον· ‖ ὁ τρόπος πλεύσεως πλοίου τινὸς διὰ τῶν ἱστίων : **τὸ καράβι αὐτὸ ἔχει καλὸ ἀρμένισμα·** 2) ἀρμένιασμα βλ.λ.

ἀρμενιστής (ὁ) νεώτ. ναυτ. ὁ ἐν τῷ πολ. ναυτικῷ ἀσχολούμενος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἀρμένων, δημ. γαμπιέρος.

ἀρμενιστί ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀρμενίων : Στράβ.11,3,3 **ἀρ- ἐσκευάσθαι·** 2) κ. νεώτ. εἰς ἀρμενικὴν γλῶσσαν, ἀρμένικα : **ὡμίλησεν ἀρμενιστί.**

ἀρμενίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν συνών. τοῦ λαζουλίθου βλ.λ.

ἀρμενοθελόνα (ἡ) δημ. κ. **ἀρμενοβέλονο** (τό) βελόνη κατάλληλος διὰ τὴν ραφὴν τῶν ἀρμένων, τῶν ἱστίων τοῦ πλοίου, σακκοράφα.

ἀρμενοθήκη (ἡ) Ἡσ. θήκη ὀργάνων· Ἡσ. ἐν λ. « καραδάλη ».

ἄρμενο(ν) (τὸ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. συνήθ. εἰς τὸν πληθ. ἱστία, πανιὰ κ. γεν. τὸ σύνολον τῶν πρὸς ἱστιοφορίαν χρησίμων σκευῶν τοῦ πλοίου, τὰ ἐξάρτια, ἡ ἀρματωσιά· Εὐστ.σχολ.Ὀδ.Ε 254 « σκοπητέον μήποτε ἡ ὁμηρικὴ αὕτη κλῆσις τοῦ ἀρμένου τῷ ἱστῷ ἐπικρίου, παρήγαγε τοὺς πολλούς, ἄρμενα, ἰδιωτικώτερον μέν, ὅμως δ' οὐκ ἀλόγως, τὰ ἱστία καλεῖν » : Ἡσίοδ.Ἔργ.808 **νήϊά τε ξύλα πολλά,τά τ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται** [δ.γρ. « ἄρματα »], Ἐρωτόκρ.Β 558 **μὲ κεῖνο σάζει τ' ἄρμενα, μὲ κεῖνο τιμονεύει,** δημ. παροιμ. **χωρὶς ἄρμενα καὶ κουπιά, Ἅη Νικόλα βόηθα** [ἐπὶ τῶν ἄνευ ἰδίας προσπαθείας προσδοκώντων ἐξ ἄλλων σωτηρίαν]· ‖ δημ. **τὸ ἄρμενο** συνεκδ. τὸ πλοῖον : δ.τραγ. **Τοῦρκος τοῦ 'πηλογήθη 'πὸ τ' ἄλλο ἄρμενο·** 2) γεν. πᾶν ὄργανον ἢ ἐργαλεῖον : Ἱππ.Ἀγμ.31 **ὁπόσα ἀνθρώποις ἄρμενα μεμηχάνηται,** ΑΠ 6,47 **ἄρμενον ἐργασίης·** ‖ εἰδ. τὰ χειρουργικὰ ἐργαλεῖα : Ἱππ.Ἰητρ.2· 3) ἐνδύματα : Ἀλκ.94 **τἄρμενα λάμπρ' ἀ(πυ)κέατ' ἐν Μυρσινήῳ·** 4) μτγν. τροφή : Νουμήν.π.Ἀθην.7,306 C; πρβλ. **ἄρμενος** ἐν λ. **ἀραρίσκω.**

ἀρμενόπετες (τό) γλωσσ. ἱστιοφόρον.

ἀρμενοποιῶ-έω μτγν. πλέω, ἀρμενίζω, κάνω πανιά : Δωσίθ.432,21.

ἀρμενορράφοι (οἱ) μσν. οἱ τὰ ἄρμενα, τὰ ἱστία τῶν πλοίων ράπτοντες : Κ Πορφ.Ἔκθ.674.

ἄρμενος-η-ον βλ. ἐν λ. ἀραρίσκω.

ἀρμένος-η-ον Ἐπιγρ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ αἴρω βλ.λ. ὁ ἀρθείς, ἐξαλειφθείς, διαγραφείς : Ἐπιγρ. **τὰν προτεραίαν ὠνὰν ἀρμέναν εἶναι καὶ ἄκυρον.**

ἀρμενόφιλος-ον νεώτ. φιλικός, φίλα φρονῶν πρὸς τοὺς ἀρμενίους : **ἀρμενόφιλος πολιτική.**

ἀρμενοφόρος-ον Ἡσ.,Σουΐδ. ἱστιοφόρος.

ἀρμενόφωνος-ον νεώτ. ὁ ὁμιλῶν τὴν ἀρμενικὴν γλῶσσαν· ‖ εἰδ. ὁ ὁμιλῶν τὴν ἀρμενικὴν μὴ ἀρμένιος : **γεωργιανοὶ ἀρμενόφωνοι.**

ἀρμενῶ-άω δημ. ἀρμενίζω βλ.λ. : δ.τραγ. **μαγεύω τὰ καράβια καὶ δὲν ἀρμενοῦν.**

ἀρμεξιά (ἡ) δημ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀρμέγω, ἄμελξις· ‖ ἡ ἔκ τινος γαλακτοφόρου ζῴου ἀμελγομένη ἐφάπαξ ποσότης γάλακτος : **κάθε ἀρμεξιὰ τῆς γίδας μου φτάνει τὶς διὸ ὀκάδες.**

ἀρμερία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **μολυβδαινωδῶν,** οὗτινος τὸ εἶδος ἀρμερία ἡ ὑπόλευκος καλλιεργεῖται ὡς κοσμητικόν, δημ. χαλαβόχορτο.

ἀρμεχτά ἐπίρρ. δημ. δι' ἀμέλξεως, μὲ ἄρμεγμα· 2) διὰ χειρός, οἱονεὶ κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἀμέλξεως : **μαζεύουν τὶς ἐλιὲς ἀρμεχτά** [διὰ τῶν χειρῶν καὶ οὐχὶ διὰ ραβδίσματος].

ἀρμεχτάρα (ἡ) δημ. ἀρμεγὸς βλ.λ. : Βλ.Συνμ.287

ἀρμεχτής (ὁ) δημ. θηλ. **-μέχτρα** ὁ ἀμέλγων γαλακτοφόρα ζῷα, ἄ. ἀρμεγάρης ‖ τὸ θηλ. κ μτφ. ἐπὶ γυναικῶν ἐλευθέρων ἠθῶν, ἡ γνωρίζουσα νὰ ἐκμεταλλεύηται τοὺς ἐραστὰς αὐτῆς

ἄρμη (ἡ) δημ. ἡ ἅλμη βλ.λ.

ἀρμή (ἡ) κ. **ἄρμη** συνένωσις, ἁρμογή : Κόϊντ. 11,361 **μίη δ' ἅπαν ἥρμοσεν ἀρμή·** ‖ ἐπὶ ραφῆς τραύματος : Ἱππ.π.Ἐρωτιαν.78 « πᾶσα σύνοδος τραυμάτων παρὰ τὸ ἡρμόσθαι »· ‖ ἡ ραφὴ τῶν ὀστῶν τοῦ κρανίου : Γαλ.Λεξ.442 « ἀρμῆς τῆς ἐν τῇ κεφαλῇ ραφῆς ».

ἀρμηλάτης (ὁ) ἀρματηλάτης βλ.λ.: Θησ.Στεφ.ἐν λ

ἀρμηλατῶ-έω ἀρματηλατῶ βλ.λ. : Θησ.Στεφ.ἐν λ

ἀρμηνειά (ἡ) δημ. κ. **ἀρμήνεια** ὁδηγία, νουθέτησις, παραίνεσις, ὁρμήνεια ἢ ὁρμηνειά βλ.λ. : Ἐρωτόκρ. Α 80 **τὰ λόγια του ἦσανε θροφὴ κι ἡ ἀρμηνειά του βρώση.**

ἀρμήνεμα (τό) δημ. κ. **ἀρμηνειά** βλ.λ. : Ἐρωτόκρ. Β 85 **ἀφήνει τὰ διατάματα καὶ τ' ἀρμηνέματά του.**

ἀρμηνεμένος-η-ο δημ. κ. ἀρμ- μτχ. παθ. τοῦ ἀρμηνεύω βλ.λ. : **τὸν ἔχουνε ἀρμηνεμένο καὶ τὰ λέει αὐτά.**

ἀρμηνευτής (ὁ) δημ. κ. **ὁρμηνευτής** ὁ νουθετῶν, ποὺ ὁρμηνεύει : Βλ.Συνμ.206.

ἀρμηνεύω δημ. κ. **ἀρμηνεύγω** κ.συνηθ. **ὁρμηνεύω** βλ.λ. νουθετῶ, ὁδηγῶ, συμβουλεύω, δίδω ὁδηγίας πρὸς λόγους ἢ ἔργα : Ἐρωτόκρ.Γ 160 **μὰ γὼ ἡ φτωχὴ ξελησμονῶ ὅ,τι κι ἂ μ' ἀρμηνεύεις,** δ.τραγ **ἐσύ, χαλκιά, ποὺ τὰ 'κοφες, ἀρμήνεψέ μας κιόλα, - τὸν ὁρμήνεψε ὁ δικηγόρος τί θὰ πῇ.**

ἀρμιά (ἡ) δημ. ἄρμη, ἅλμη βλ.λ.· ‖ ἰδίως τὰ ἐν ἅλμῃ διατηρούμενα λαχανικά, ἄ. λαχαναρμιά, πρβλ. κ. ἁλμάς· 2) τὸ φυτὸν ἀρμυρήθρα βλ.λ.

ἀρμίγεροι (οἱ) μτγν.(λατ.) ὁπλοφόροι : Ἰω.Λυδ. Ρωμ.1,46.

ἀρμίδι (τό) δημ. λεπτὸν πυκνῶς πεπλεγμένον σχοινίον ἐκ τῶν ἐν χρήσει εἰς τὰ πλοῖα : **θ' ἀλλάξουμε τ' ἀρμίδια τῆς σκότας·** 2) κ. **ἀρμίθι** τὸ ἐξ ἱππείων τριχῶν πεπλεγμένον ἀγκιστρόσχοινον, εἰς ὃ προσδένονται ἄγκιστρα καὶ μολύβδινα βαρίδια, ἢ ὁρμιὰ βλ.λ.· 3) κ. τὸ ἀλιευτικὸν ὄργανον τὸ οὕτω συντεθειμένον, ἡ ἀρμιθιά, καθητή, ἢ καλάμι κττ.

ἀρμιθιά (ἡ) δημ. τὸ ἀρμίδι βλ.λ.3)· ‖ κ. τὸ ἐξ ἱππείων τριχῶν ἀγκιστρόσχοινον, ἀρμίδι βλ.λ.2).

ἀρμιλλαρία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος **βασιδιομυκήτων,** ἄ. ἀγαρικὸν βλ.λ.

ἀρμιλλίγεραι (αἱ) μτγν. (λατ.) ψελιοφόροι : Ἰω. Λυδ.Ρωμ.1,46.

ἀρμιλούστριον (τό) μτγν. (λατ.) καθαρισμός, στίλβωσις ὅπλων : Ἰω.Λυδ.Μην.4,34, Πλούτ.Ρωμ.23.

ἀρμιτσάδα (ἡ) δημ. κ. **ἀρμουτσάδα** τὸ φυτὸν κία ἢ τερέβινθος, ἄλλως κοκκορεβιθιά, τρεμιθιά, πιστατσικουδιά.

ἀρμόγαλα Ἡσ. « τὰ ἀρτύματα. Ταραντῖνοι »

ἀρμογή (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. σύναψις, σύνδεσις, ἁρμόζουσα ἕνωσις : Λουκ.Εἰκ.6 **στόματος ἁρμογὴν καὶ τὸν αὐχένα παρὰ τῆς Ἀμαζόνος λαβών·** ‖ κ. μτφ. ἡ ἁρμόζουσα σχέσις καὶ συνάφεια, γεν. σύνθεσις, συγκρότησις : Πολύβ.6,18,1 **ἁρμογὴν τῶν μερῶν τῆς πολιτείας,** σύτ.51,2 **τὴν τῶν ὅλων ἁρμογήν·** ‖ Σουΐδ. ἁρμ. « εὐταξία », ἐν λ. **μαθόντες δὲ τὴν τῶν πολεμίων ἁρμογὴν τῆς πορείας·** 2) προσαρμογή, ἐφαρμογή : Πολύβ.11,9,1 **τὴν ἐκ τῆς ἐπισκευῆς ἁρμογὴν τῶν ὅπλων εἰς τὴν χρείαν·** 3) κ.νεώτ. κ.δημ. τὸ μέρος τοῦ ἁρμοῦ, ἤτοι τὸ μέρος ὅπου γίνεται ἡ προσαρμογή, ἡ συνάφεια, οἷον μαχαίρας καὶ λαβῆς, διαγωνίων δοκῶν στέγης, σανίδων ἢ πλακῶν δαπέδου : Διόδ. 2,49 **τὸ διατηκόμενον ὑπὸ τῆς ἰκμάδος συρρεῖ εἰς τὰς ἁρμογὰς τῶν λίθων, - κατὰ τὴν ἁρμογὴν τοῦ κοπάνου καὶ τοῦ πυροβλητικοῦ σωλῆνος, -**

βούλιαξαν τὰ πλακάκια καὶ χάλασαν οἱ ἁρμογές τους· || δημ. κ. τὸ μέρος ἔνθα κινητὸν τμῆμα πράγματος ἐφαρμοζόμενον συνάπτεται πρὸς τὸ ἕτερον τοῦ πράγματος τμῆμα : φούσκωσε ἀπὸ τὴν ὑγρασία ἡ πόρτα καὶ δὲν πάει στὴν ἁρμογή της, - σκέβρωσε τὸ καπάκι τοῦ κουτιοῦ καὶ χάσκ(ει) ἡ ἁρμογή· 4) μτφ. γραμμ. ἡ προσήκουσα, ἡ ἁρμονικὴ σύνδεσις λέξεων ἢ σύνθεσις περιόδων : Διον.'Αλ.Συνθ.θ ἁρμογὴν τῶν κώλων, Φιλόδ.Ποιημ.2,17 ἁρμ- τοῖς ὅλοις· 5) Ιατρ. σύμφυσις δύο ὀστῶν κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἄρθρον : Γαλ.19,460· 6) μουσ. Φρύνιχ.ΑΒ 15,20 « ἁρμογή· μουσικὸν τοὔνομα, τιθέμενον ἐπὶ τῶν ἁρμόσεων,.. ἐπειδὰν ἐξ ἁρμονίας εἰς ἑτέραν ἁρμονίαν μεθιῶσι » : Πτολ.'Αρμον.2,6· || ὅθ. συνεκδ. ἁρμονία : Εὐπ.11· 7) ἐν τῇ ζωγραφικῇ, ἡ πρόσφορος, ἡ ἁρμόζουσα μετάβασις ἀπὸ ἑνὸς χρώματος εἰς ἕτερον : Πλιν.Φl 35,29.

ἁρμογοκάλυμμα [τό] νεώτ. ξυλίνη λωρίς, πήχη, δι' ἧς καλύπτουσι τοὺς ἁρμοὺς σανιδώματος.

ἁρμοδι [τό] δημ. ἐργαλεῖον γλυφῆς ἐν χρ. παρὰ τοῖς ξυλουργοῖς : Σάρρ.'Αν.ΛΗ ἐν λ.

ἁρμόδια ἐπίρρ. δημ. ἁρμοδίως βλ.λ.

ἁρμόδιος-α-ο[ν] κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἁρμόζων, προσαρμοζόμενος, καλῶς διατεταγμένος, ταιριαστός : Θέογν.422 θύραι οὐκ ἐπίκεινται ἁρμόδιαι· 2) προσήκων, κατάλληλος : Πίνδ.Ν 1,21 ἁρμόδιον δεῖπνον, Δημόκρ.187 ἀνθρώποις ἁρμόδιον, Πλούτ.'Ηθ.793 μέρη τῆς πολιτείας ἁρμόδια καὶ πρόσφορα τοῖς τηλικούτοις, Τζέτζ.'Ιστ.4,124 οἰκήσεις ἁρμοδίας, 'Αραβ.Μυθ.Χαλ.3,166 εἴχαμεν πάντα τὸν ἀέρα πολλὰ ἁρμόδιον [εὐνοϊκόν]· κ. παραθ. : 'Ηλιόδ.1,21 γάμος ἁρμοδιώτερος· 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ τεταγμένος νὰ ἐνεργῇ ἢ νὰ κρίνῃ ἐγκύρως ἐπὶ ζητήματος ἀναγομένου εἰς τὰ καθήκοντα ἢ τὴν εἰδικότητά του : ἁρμόδιος ὑπάλληλος, - ἁρμοδία ἀρχή, - ἁρμόδιον δικαστήριον [τὸ εἰς ὃ κατὰ νόμον ὑπάγεται ὑπόθεσίς τις]· ἀντίθ. ἀναρμόδιος· || κ. ὡς οὐσ. ὁ εἰς ὑπηρεσίαν τινὰ ἢ ἔργον τεταγμένος, ὁ ἐπὶ τούτῳ εἰδικῶς ἐντεταλμένος : ποιός εἶναι ὁ ἁρμόδιος ;· συνήθ. κατὰ πληθ. : ἡ εὐθύνη, ἡ γνώμη τῶν ἁρμοδίων· 4) εὐάρεστος· Σουΐδ. « ἀρεστός » : Παρθέν.16,2· 5) 'Ησ. « ἁρμόδιοι· οἰκεῖοι, συγγενεῖς, φίλοι ».

ἁρμοδιότης-τητος [ἡ] νεώτ. δημ. -α ἡ ἰδιότης τοῦ ἁρμοδίου, τὰ ὅρια τῆς ἐξουσίας ἢ τῶν ὑποχρεώσεών τινος, ἡ ἐκ τῶν δικαιωμάτων καὶ καθηκόντων τινὸς ἀπορρέουσα δικαιοδοσία : δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἁρμοδιότητά μου, - ἁρμοδιότης δικαστηρίου· || νεώτ. κ. δημ. ἡ ἔν τινι μαθήσει εἰδημοσύνη, ἡ ἐκ γνώσεως ἢ καὶ πείρας εἰδικότης : ἔχει ἁρμοδιότητα νὰ κρίνῃ - νὰ ἐκφέρῃ γνώμην ἐπὶ οἰκονομικῶν ζητημάτων· || τὸ πρόσφορον, τὸ ἐπίκαιρον, ἡ καταλληλότης, ἀντίθ. διὰ πάσας τὰς σημ. ἀναρμοδιότης.

ἁρμοδιοτυπής-οῦς-ές 'Ησ. « ὁμοίως ἢ ἴσως διακείμενος ».

ἁρμοδιοφυής-οῦς-ές μσν. ὁ ἁρμοδίαν φύσιν ἔχων, ἁρμόζων, ἁρμόδιος : Γεώργ.Πληθ.ἐν Ρήτ.6,556.

ἁρμοδίως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἁρμόδιον, καταλλήλως, προσηκόντως : Πλούτ.'Αριστ.24 ἁρμοδίως τὴν ἐπιγραφὴν τῶν χρημάτων ποιησάμενος, - ἐνήργησα ἁρμοδίως, - ὡμίλησεν ἐπὶ τοῦ θέματος ἁρμοδίως.

ἁρμοζόντως ἐπίρρ. μτγν. ἁρμοδίως, καταλλήλως : Διόδ.Σ 3,15, 'Ιώσ.ΑΙ 6,1,2 ἁρμ- τοῖς παροῦσι, Γαλ.18 [1],773 ἁρμ- τῷ πάθει, πρβλ. κ. ἁρμοττόντως.

ἁρμοζυγία [ἡ] μσν. σύζευξις, γάμος : Λέων Νεσρ. ΡΙΒ π. Κουμαν.'Αθησ. ἐν λ. ἁρμοζυγία ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς [δ.γρ. ὁμοζυγία].

ἁρμόζω κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ., ἀττ. -όττω, δωρ. -όσδω, παρατ. ἥρμοζον, δωρ. ἅρμοζον, μέλλ. ἁρμόσω, ἀόρ. ἥρμοσα, δωρ. ἅρμοξα, δημ. ἅρμοσα, μέσ. κ. παθ. ἁρμόζομαι, μέσ. μέλλ. -όσομαι, ἀόρ. ἡρμοσάμην, δωρ. ἁρμοξάμην, παθ. μέλλ. -οσθήσομαι, ἀόρ. ἡρμόσθην, δωρ. ἁρμόχθην, δημ. ἁρμόστηκα, παρακ. ἥρμοσμαι, 'Ιων. ἅρμ-, ἀπαρφ. δωρ. ἁρμόχθαι συνάπτω εὐθέτως, συνδέω, συνενῶ προσφυῶς, ὁμοῦ θέτω ἢ θέτω τι ἐν ἑτέρῳ καταλλήλως, προσαρμόζω : 'Οδ.Ε 247 τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα καὶ ἥρμοσεν ἀλλήλοισιν, Πίνδ.Ι 7[6]39 ἁρμόζειν χαίταν στεφάνοισιν, Εὐρ.Κύκλ.460 ναυπηγίαν ὡσεί τις ἁρμόζων ἀνήρ, αὐτ.'Ιππ.1189 ἀρβύλαισιν ἁρμόσας πόδας· || κ. ἐν συνεκδ. σημ. : Σοφ.ΟΚ 198 ἐν ἀσυχαίᾳ βάσει βάσιν ἅρμοσαι [κάθισε], Εὐρ.Τρ.763 στόμ' ἅρμοσον [φίλησε], αὐτ.'Ορ.233 ἢ κἀπὶ γαίης ἁρμόσαι πόδας θέλεις [νὰ στηρίξῃς τοὺς πόδας εἰς τὸ ἔδαφος]· || κ. μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : 'Οδ.Ε 162 ἁρμόζεο χαλκῷ εὐρεῖαν σχεδίην· 2) μτφ. συνδυάζω κατὰ τὸ προσῆκον, ἑνώνω ἢ συνάπτω ἐπιτυχῶς : Σόλ.36, 17 εὐθεῖαν εἰς ἕκαστον ἁρμόσας δίκην, Πίνδ.Ν 7,98 εἰ γὰρ σφίσιν ἐμπεδοσθενέα βίοτον ἁρμόσαις· 3) τὸ μέσ. μτφ. ρυθμίζω τὰ κατ' ἐμὲ συμφώνως πρὸς ἕτερον, συμμορφοῦμαι, τὸ νεώτ. προσαρμόζομαι : Φιλήμ.'Αδήλ.84 πρὸς τὴν παροῦσαν πάντοθ' ἁρμόζου τύχην· 4) συνδέω ἰσχυρῶς, δένω δυνατά, σφιχτοδένω : Εὐρ.Βάκχ.231 σιδηραῖς ἁρμόσας ἐν ἄρκυσι· 5) ὅθ. μτφ. μνηστεύω ἢ εἰς γάμον ἑνώνω, ἀρραβωνιάζω ἢ παντρεύω : Πολυδ.3,34 « ὁ πενθερὸς ἐγγυᾷ, ἁρμόζει », Πίνδ.Π 9,121 οὕτω δ' ἐδίδου Λίβυς ἁρμόζων κόρᾳ νυμφίον ἄνδρα, Εὐρ.Φοίν.411 ἁρμόσαι παίδων γάμους, Μηνι.3,19 Συναξ. ἁρμόζει αὐτῷ ὁ πατὴρ κόρην· || κ. μέσ. εἰς γάμον ἔρχομαι, παντρεύομαι : 'Ηρ.5,32 ἁρμοσάμενος Τήλυος θυγατέρα· || κ. ἐν αἰσχρᾷ σημ. εἰς σαρκικὴν ὁμιλίαν παρασύρειν, τὸ δημ. καταφέρνω : Παρθ.7,1 παιδὸς.. 'Αντιλέων ἠράσθη· ὃς πολλὰ μηχανώμενος οὐδαμῇ δυνατὸς ἦν αὐτὸν ἁρμόσασθαι· || τὸ μέσ. κ. ἐν μτβ. σημ. νυμφεύω, ὑπανδρεύω : ΚΔΚορ.2,11,2 ἡρμοσάμην γὰρ ὑμᾶς ἑνὶ ἀνδρί· || κ. τὸ παθ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ, εἰς μνηστείαν ἢ εἰς γάμον ἔρχομαι κατ' ἐνέργειαν, κατὰ θέλησιν ἄλλου· 'Ησ. «ἁρμόζεται, συζεύγνυται»: Σοφ.'Αντ.570 οὐχ ὥς γ' ἐκείνῳ τῇδέ τ' ἦν ἡρμοσμένα, ΨΧίων 'Επιστ.σ.29 ἥρμοσται δὲ καὶ τὰς ἄλλας παῖδας ἤδη τοῖς χαριεστάτοις 'Αθήνησι, 'Ιώσ.ΑΙ 20,7 Μαριάμμην πρότερον ὑπὸ 'Αγρίππα τοῦ πατρὸς ἁρμοσθεῖσαν αὐτῷ· 6) θέτω εἰς τάξιν, καταρτίζω καλῶς, ἐπιτυχῶς διατάττω : Πίνδ.Ν 8,19 ἁρμ- στρατόν· || κ.παθ. τακτοποιοῦμαι, εὐθέτως, προσφυῶς συνάπτομαι, νεώτ. προσαρμόζομαι : Σοφ.ΟΚ 908 νόμοις οὐκ ἀλλοίοισιν ἁρμοσθήσεται· 7) εἰδ. ἐπὶ λακεδαιμονίων στρατηγῶν [ἁρμοστῶν], κυβερνῶ χώραν [οὐχὶ ἐν Λακεδαίμονι] ὡς ἁρμοστής : Ξεν.Λακ.14,2 ἁρμόζοντας ἐν ταῖς πόλεσιν, Λουκ Τοξ.17 ἁρμοστὴν ὃς ἥρμοζε τὴν 'Ασίαν· 8) κοσμῶ, στολίζω : Εὐρ.Ρῆσ.27 ἁρμόσατε φαλίοις ἵππους· 9) μουσ. ρυθμίζω κατὰ τοὺς νόμους, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἁρμονίας : Πλάτ.Φίλ.56 μουσικὴ.. τὸ ξύμφωνον ἁρμόττουσα.. μελέτης στοχασμῷ· || μέσ. ἐν τόνῳ τίθημι μουσικὸν ὄργανον, χορδίζω : Πλάτ.Πολ.349 Ε ἁρμοττόμενος λύραν, 'Αριστφ.'Ιππ.989 δωριστὶ.. ἁρμόττεσθαι λύραν, Λουκ.'Αρμ.1 ἁρμ- αὐλόν· || κ. ἀμτβ. ἐπὶ μουσικοῦ ὀργάνου, χορδιζόμενος καθίσταμαι εἰς τὸν προσήκοντα τόνον, εἶμαι στὸ καντίνι : Μάχ.π.'Αθην.7, 346 λύραν ἐπιτείν' ἕως ἂν ἁρμόσῃ· || κ.παθ. : Πλάτ.Φαιδ.85 Ε ἡ μὲν ἁρμονία.. θεῖον τί ἐστιν ἐν τῇ ἡρμοσμένῃ λύρᾳ· || ἐπὶ προσ. τὸ ἐνεργ. μελοποιῶ : Φιλόστρ.'Ηρ.19,17 ἁρμ- ᾆσμα· || μέσ. ἁρμόττομαι μέλη εἰς τι προσαρμόζω εἰς στίχους μέλη ἤδη ὄντα : Σιμων.184· 10) μτφ. τὸ μέσ. δια-

τελῶ ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς ἐμαυτόν : Πλάτ.Πολ.554 E **ἡρμοσμενη ψυχή**· 11) ἀμτβ. ἀκριβῶς προσάπτομαι, συνάπτομαι, τὸ νεώτ. ἐφαρμόζω, δημ. πηγαίνω καλά, ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὅπλων κττ. : Ἰλ.Γ 333 **ἥρμοσε δ᾽ αὐτῷ** (ὁ θώραξ), Πίνδ.Π 4,80 **ἐσθὰς ἁρμόζοισα γυίοις**, Ἀριστφ.Θεσμ.293 **ἆρ᾽ ἁρμόσει μοι** (τὰ ὑποδήματα), Ξεν.ΚΠ 2,1,16 **θώραξ περὶ τὰ στέρνα ἁρμόζων**, παροιμ. **ἁρμόζει κόθορνος ποσὶν ἀμφοτέροισιν**· 12) γεν. εἶμαι εἴς τι πρόσφορος, εἶμαι κατάλληλος, κάνω γιὰ . ., ταιριάζω : Σοφ.ΟΤ 902 **εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα πᾶσιν ἁρμόσει βροτοῖς**, Ἀριστλ.Πολιτ.1281 b 19 **κἂν ἐπὶ τῶν θηρίων ἁρμόσειε ὁ λόγος**· 13) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπροσ. **ἁρμόζει** ἐμπρέπει, προσήκει, εἶναι σωστό, ταιριάζει, στέκει : Σοφ.Τρ.731 **σιγᾶν ἂν ἁρμόζοι σε**, Δημ. 240 **λόγους οὓς ἁρμόσει λέγειν**, Ἀραβ.Μυθ.Χσλ.1, 128 **τὴν προσκύνησιν ὅπως ἁρμόζει εἰς τὸν βασιλέα**, - **δὲν ἁρμόζει νὰ φέρνεσαι ἔτσι**· 14) κ. νεώτ. ὁ **ἁρμόζων -ουσα -ον** κ. ὡς οὐσ. ὁ ἁρμόδιος, ὁ ἐμπρέπων, ὁ κατάλληλος : Πίνδ.Π 4,129, Ἀρχομ. Σφαίρ.Κυλ.1, - **ἡ ἁρμάζουσα ἀπόφασις**, - **ὁ ἁρμόζων ἐν τῇ προκειμένῃ περιστάσει τρόπος**, - **τοῦ ἔδωσα τὴν ἁρμόζουσαν ἀπάντησιν**.

ἁρμοῖ ἐπίρρ. (ἀρχ. δοτ. τοῦ ἁρμός) ἁ. κ. **ἁρμῷ**, κατὰ σχολ. κ.λεξικογρ. κ. **ἁρμοῖ**· Εὐστ.Ἰλ.1486 « ἔνθεν ἡ πλείων χρῆσις τὸ ἁρμοὶ δασύνει »· ΕΜ « τὸ ἁρμοῖ φιλούμενον μὲν σημαίνει τὸ ἀρτίως, δασυνόμενον δὲ τὸ ἁρμοδίως » ἄρτι, προσφάτως, νεωστί, πρὸ ὀλίγου : Αἰσχ.Πρ.615 **ἁρμοῖ πέπαυμαι τοὺς ἐμοὺς θρηνῶν πόνους**, Θεοκρ.4,51 **ἁ γὰρ ἄκανθα ἁρμοῖ μ᾽ ὧδ᾽ ἐπάταξε**· 2) ἡσυχῇ, μικρὸν καὶ κατ᾽ ὀλίγον : Ἱππ.Γυν.4 (605,18) **ἢν ἁρμοῖ μελεδαίνηται** (ἂν τυγχάνῃ βαθμιαίας, πραείας περιποιήσεως, θεραπείας)· 3) ἁρμοστῶς, σφιγκτῶς : αὐτ.591,47 **ἁρμοῖ μεμυκότος** (τοῦ στόματος μήτρας).

ἁρμοίματα Ἡσ. « ἀρτύματα ».

ἁρμοκάλυμμα-τος (τὸ) νεώτ. κ. **ἁρμοκαλύπτρα** (ἡ) κάλυμμα ἁρμοῦ, τεμάχιον μετάλλινον συνδέον τὰς κατ᾽ ἐπέκτασιν δοκοὺς εἴς τὰ ἐκ μετάλλου.

ἁρμοκαλύπτρα νεώτ. κ. ἁρμοκάλυμμα βλ.λ.

ἁρμοκ[όπος] (ὁ) Πάπ. κλειθροποιὸς (πιθ.).

ἁρμολαΐ (τὸ) δημ. εἶδ. λαγωὸς μικροῦ μεγέθους.

ἁρμολάχανο (τὸ) δημ. κρόμβη διατηρουμένη εἰς τεμάχια ἐντὸς ἅλμης.

ἁρμολό(γ)ημα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἁρμολογῶ, ἁρμολόγησις βλ.λ.: **ἁρμολόγημα μηχανῆς**, - **παραθύρου**, - **ρωλογιοῦ**, - **τ᾽ ἁρμολόημα τοῦ τοίχου**.

ἁρμολόγησις-εως (ἡ) γλωσσ. κ. νεώτ. τὸ ἁρμολογεῖν, ἡ σύνδεσις, ἁρμολόγημα βλ.λ.

ἁρμολογία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἁρμολόγησις βλ.λ.· ‖ ἁρμονία : Ἰω.Ἱερ.441 C.

ἁρμολόγος (ὁ) γλωσσ. κ. δημ. ὁ ἁρμολογῶν, συναρμολογῶν· ‖ δημ. ὡς οὐσ. ὁ τεχνίτης, ὁ εἰδικῶς ἀσχολούμενος εἰς τὴν σύνδεσιν τῶν ἀπαρτιζόντων μηχανὴν ἢ συσκευήν τινα μερῶν αὐτῆς, ποὺ μοντάρει· ‖ δημ. εἶδ. ὁ εἰδικῶς ἠσκημένος κτίστης εἰς ἐπιτυχῆ προσαρμογὴν λιθοδομίας, ἰδίως τῆς μὴ διὰ κονιάματος ἐπικαλυπτομένης.

ἁρμολογῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. ἁρμοδίως συνδέω, συναρμολογῶ, κατασκευάζω : Φίλιππ.ἐν ΑΠ 7,554 ἁρμ- **τάφον**· κ. παθ. : Πάπ. **τὰ μέλαθρα τῶν θυρίδων ἡρμολόγηται**· ‖ κ. μτφ. : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ. 5,78 **ἕκαστον τῶν ζῳδίων . . ἡρμολογημένον τῷ πρὸ ἑαυτοῦ** (συνηρμολογημένον)· 2) νεώτ. κ. δημ. εἶδ. συνδέω εἰς ἓν σύνολον τὰ ἀπαρτίζοντα μηχανικήν τινα συσκευὴν μέρη· ‖ νεώτ. κ. δημ. πληρῶ διὰ κονιάματος τοὺς ἁρμοὺς τῶν λίθων τοιχοποιίας.

ἁρμονία (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. συναφὴ πράγματος πρὸς ἕτερον, σύνδεσις, ἄρθρον, ἁρμός· καὶ τὸ πρὸς τοιαύτην συναφήν, σύνδεσιν, μέσον : Ὀδ.Ε 248 **γόμφοισιν καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρασσεν** (σχεδίαν), αὐτ.361 **ὄφρ᾽ ἂν μέν κεν δούρατ᾽ ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ**· 2) τὸ μέρος ἔνθα γίνεται ἡ συναφή, ἡ σύνδεσις, ἡ ἁρμογή· καὶ ἡ κατὰ τὴν ἁρμογὴν σχισμή : Ἡρ.2,96 **τὰς ἁρμονίας, ἐν ὧν ἐπάκτωσαν τῇ βύβλῳ** (ἐστύπωναν τὰς σχισμάδας μὲ πάπυρον), Διόδ.Σ 2,8 **τὰς ἁρμονίας** (τῶν λίθων) **ἐπλήρου μόλιβδον ἐντήκουσα**, Ἰώσ.Π 14, 8,4 **χρήσιμος οὐ μόνον ἐστὶν εἰς ἁρμονίας νεῶν** (πρὸς ἔμφραξιν τῶν κατὰ τὴν σύνδεσιν τῶν σανίδων σχισμῶν)· 3) ὁ δεσμὸς ὁ συνδέων τι πρὸς ἕτερον, ἰδίως ὁ τοῦ ἵππου πρὸς ἅμαξαν, τὰ λουριὰ τ᾽ ἁμαξιοῦ, τὰ χάμουρα : Νόνν.Δ 38,412 **δήσας δ᾽ ἁρμονίην . . ἵππους Ἠελίῳ πάλιν ὤπασεν** (Ζεύς), Μακροβ.Κρόνια 1,17 **δράκων . . ζευγνὺς ἁρμονίᾳ πολύκαρπον ὄχημα**· 4) ἰατρ. ἡ χειρουργικῶς γινομένη σύνδεσις, ἡ ραφή : Ἱππ.Ἰητρ.25· ‖ ἡ συγκόλλησις, ἕνωσις δύο ὀστῶν δι᾽ ἀνοτάξεως : Γαλ. 2,737· ‖ ὁ μεταξὺ δύο τμημάτων ὀργάνου τινὸς τοῦ σώματος ἐμφανὴς τόπος, οἱονεὶ τὸ μέρος τῆς ἁρμογῆς : Ἱππ.277,26 **τῷ ἐγκεφάλῳ κατὰ τὰς ἁρμονίας ἐνερρίζωκε πολλὰ καὶ παντοειδῆ φλεβίδια**· 5) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ προσήκουσα σχέσις τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον, ἡ ὀρθὴ ἀναλογία ἢ διάταξις τῶν μερῶν ὅλου τινὸς πρὸς ἄλληλα, ἡ σύμμετρος διάταξις : Πλάτ.Πολ.591 D **τὴν ἐν τῷ σώματι ἁρμονίαν τῆς ἐν τῇ ψυχῇ ἕνεκα ξυμφωνίας ἁρμοττόμενος**, - **ἡ ἁρμονία τῆς οἰκοδομῆς**, - **ἡ τοῦ σύμπαντος ἁρμονία**· ‖ ἡ μεταξὺ τινὸς πρὸς ἄλλο ἐπιτυχὴς ἀναλογία, συμμετρία : Ἀριστλ.Μεταφ.1,16,8 **τὸν ὅλον οὐρανὸν ἁρμονίαν εἶναι**, - **ἡ ἁρμονία τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος**· 6) ἁρμονικὴ ἤτοι κατὰ προσήκουσαν ἀναλογίαν καὶ συμμετρίαν κατασκευή, σύνθεσις, ὅθ. κ. ὁ ἔχων τοιαύτην ἁρμονικὴν διάταξιν σκελετός, ἰδίως περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος : Φιλόστρ.Εἰκ.1,16 ἁρμ- **βοός**, Ψ Φωκυλ.102 **ἁρμονίην ἀναλυέμεν ἀνθρώποιο**, Φιλιππ. ἐν ΑΠ 7,383 **νεύρων καὶ κώλων ἔκλυτος ἁρμονίᾳ**, Μηνι.3,13 Ὠδ.7 **τὰ ὀστᾶ θείῳ νεύματι τὴν ἁρμονίαν μὴ λύσαντα**· ‖ κ. μτφ. ἐπὶ τῶν πνευματικῶν ἢ τῶν ψυχικῶν ἐκδηλώσεων : Εὐρ.Ἱππ.162 **τᾷ δυστρόπῳ γυναικῶν ἁρμονίᾳ** (κακὴ ψυχικὴ σύνθεσις)· 7) εἰς πληθ. **ἁρμονίαι** αἱ μεταξὺ ἀνθρώπων συμφωνίαι, ὅθ. ἡ σύμβασις, ἡ συνθήκη : Ἰλ.Χ 255 **μάρτυροι . . καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων**· 8) ἡ ὡρισμένη κρατοῦσα τάξις, ἡ ἰσχύουσα διαρρύθμισις : Αἰσχ.Πρ.511 **τὰν Διὸς ἁρμονίαν** (τὸ πεπρωμένον)· 9) μουσ. κ. νεώτ. κ. δημ. συμφωνία ἤχων : Ἡράκλειτ.51 **ἁρμονία τόξου καὶ λύρας**· ‖ νεώτ. εἶδ. ἡ εὔρυθμος συμφωνία ἐν τῇ διαδοχῇ τῶν μουσικῶν φθόγγων, ἡ εὐάρεστος, τερπνὴ συνήχησις δύο ἢ πλειόνων φθόγγων· ‖ νεώτ. κ. ὁ κλάδος τῆς μουσικῆς ἐπιστήμης ὁ πραγματευόμενος περὶ τῶν συγχορδιῶν βλ.λ. : **τὸ μάθημα τῆς ἁρμονίας**, - **καθηγητὴς τῆς ἁρμονίας**· ‖ ἡ μουσικὴ κλῖμαξ, τὸ σύστημα τῶν ὀκτὼ φθόγγων ἤτοι ἀπὸ τοῦ βαρυτάτου εἰς τὸν ὀξύτατον, ἡ διαπασῶν (ὀκτάβα) : Φιλολ.6, Πλάτ.Πολ.617 B **ἐκ πασῶν ὀκτὼ οὐσῶν** (τῶν φωνῶν) **μίαν ἁρμονίαν ξυμφωνεῖν**· ‖ κ. ἡ ἐκ τούτων σύνθεσις : αὐτ.Νομ.665 A **τῆς φωνῆς, τοῦ τε ὀξέος ἅμα καὶ βαρέος συγκεραννυμένων, ἁρμονίας ὄνομα προσαγορεύοιτο**, Ἀριστλ.Μεταφ. 1093 a 14 **ἑπτὰ χορδαὶ ἡ ἁρμονία** (δ.γρ. ἡ ἁρμονίαι)· ‖ ὁ μουσικὸς τρόπος, τὰ καθ᾽ ἕκαστα μέλη : Πίνδ.Ν 4,46 **λυδίᾳ σὺν ἁρμονίᾳ**, Πρατ.ἀπ.Λυρ.5 **αἰολὶς ἁρμονία**, Λουκ.Ἑρμονίδ.1 **τῆς ἁρμονίας ἑκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον· τῆς Φρυγίου τὸ ἔνθεον, τῆς Λυδίου τὸ βακχικόν, τῆς Δωρίου τὸ σεμνόν, τῆς Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν**· ‖ ἡ κατὰ τὴν μουσ. κλίμακα ἐν τόνῳ θέσις ἐγχόρδου ὀργάνου, τὸ χόρδισμα : Πλούτ.Ἠθ.455 D **ῥηγνὺς ἁρμονίαν χορδοτόνου λύρας**· ‖ ἡ ἐν τῇ ἀρχ. μουσ. **ἐναρμόνιος βλ.λ. κλῖμαξ** : Ἀριστόξ.Ἁρμον.1 Μ· 10) συνεκδ

ἐπὶ τοῦ λόγου, ἡ ἁρμονικὴ κατ' ἦχον κατάταξις τῶν λέξεων : Πλάτ.Θεαίτ.175 E ἁρμονίαν λόγων λαβόντος (πρὸς μελοποίησιν)· || ἡ εὐφωνία ἐν τῇ κατασκευῇ τῶν περιόδων : 'Αριστλ.Ρητ.1403 b,31· 11) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσώπ. τὸ ἐν συμφωνίᾳ, ἐν ὁμονοίᾳ, ἐν ὁμαλότητι, ἐν ἀγαθῇ σχέσει πρὸς ἀλλήλους διατελεῖν : Πλάτ.Πολ.431 E ὡς ἁρμονίᾳ τινὶ ἡ σωφροσύνη ὡμοίωται, - μετὰ τῶν γειτόνων διάγομεν ἐν ἁρμονίᾳ - μὲ ἁρμονία ζοῦσε τὸ ἀντρόγυνο τὰ πρῶτα χρόνια· || κ. γεν. ἐπὶ προσώπ. κ. ἐπὶ πραγμ. ἡ εὔρυθμος, ἡ ὁμαλῶς ἔχουσα διάταξις : Νικόμ.'Αριθμ.2,19 ἔστι γὰρ ἁρμονία πολυμιγέων ἕνωσις καὶ διχοφρονούντων συμφρόνησις (πυθαγόρειος ὁρισμός)· 12) εἰδ. π. Πυθαγορείοις ὁ ἀριθμὸς τρία : Θεολ.'Αριθμ.16· 13) εἰδ. ὀνομασία φαρμάκου τινός, πιθ. ἐμπλάστρου : Γαλ.13,61, Παῦλ.Αἰγ.3,62.

ἁρμονίαυλος (ὁ) νεώτ. μουσικὸν ὄργανον παραπλήσιον πρὸς τὸ ἁρμόνιον.

ἁρμονίζω μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἁρμολογῶ, κατασκευάζω· ἐν τῷ παθ. : Λεων.ἐν ΑΠ 7,472 μεμνήμενος.. ἐξ οἵης ἡρμόνισαι καλάμης· 2) νεώτ. καθιστῶ σύνολόν τι ἁρμονικόν, ἐναρμονίζω· || μουσ. ἐκφράζω μουσικῶς (συνθέτω) μέλος τι κατὰ τοὺς κανόνας καὶ τοὺς τρόπους τῆς μουσικῆς ἁρμονίας.

ἁρμόνικα (ἡ) νεώτ. κ. ἁρμονικὴ (ἡ) πνευστὸν μουσικὸν ὄργανον ἀθυρματῶδες, παιζόμενον ὑπὸ τῶν παίδων ὡς ἡ σῦριγξ τοῦ Πανός· 2) μουσικὸν ὄργανον συγκείμενον ἀπὸ σειρὰν κρυσταλλίνων κυπέλλων παραγόντων διάφορον ἦχον, ἀναλόγως τοῦ ἐν αὐτοῖς περιεχομένου ὕδατος, διὰ τῆς προστριβῆς τῶν δακτύλων ἐπὶ τῶν χειλέων τῶν κυπέλλων· 3) ξύλινος σωλὴν τοῦ μεγάλου ἐκκλησιαστικοῦ ὀργάνου, κείμενος πλησίον τοῦ ποδείου.

ἁρμονικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἁρμονικόν, μὲ ἁρμονίαν βλ.λ. : Κρυστ."Ονειρον 12 ἀρχίνησε γλυκὰ γλυκὰ κι ἁρμονικὰ νὰ φάλλῃ.

ἁρμονίκερας (τό) νεώτ. μουσικὸν μετάλλινον πνευστὸν ὄργανον ἀνάλογον πρὸς τὴν σάλπιγγα, φέρον μέχρις 25 κυλίνδρων.

ἁρμονικός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τῆς ἁρμονίας καὶ τῆς μουσικῆς εἰδήμων, μουσικός : Πλάτ. Φαῖδρ.268 D, Δαμόξ.2,49 ἁρμονικός, οὐ μάγειρος· 2) κ. νεώτ. γεν. ὁ εἰς τὴν ἁρμονίαν καὶ τὴν μουσικὴν ἀφορῶν, ὁ κατὰ τὸν τρόπον ἁρμονίας· || τὰ ἁρμονικὰ θεωρία περὶ μουσικῆς : Πλάτ.Φαῖδρ.268 E, 'Αριστλ.Μεταφ.1077 a,5· ὡσαύτως ἁρμονικὴ (ἐνν. τέχνη ἢ ἐπιστήμη) ἡ περὶ τὴν ἁρμονίαν τέχνη, ἡ θεωρία τῆς ἁρμονίας : αὐτ. 977 a, 21 ἡ ἐν τοῖς μαθήμασιν ἁρμονικὴ (μαθηματικὴ θεωρία τῆς μουσικῆς), - ἁρμονικὴ πραγματεία, πραγματεία περὶ τῶν ἐν τῇ μουσικῇ κανόνων ἁρμονίας ἢ κ. γεν. περὶ μουσικῆς ἁρμονίας : Πλούτ.'Ηθ.1142 F ἁρμονικὰ στοιχεῖα τίτλος ἔργου τοῦ 'Αριστοξένου· ἁρμονικοὶ ὡς οὐσ. οἱ σπουδάζοντες τὴν ἁρμονικὴν ἐπιστήμην : 'Αριστλ.Τοπ. 107 a,16 οἱ κατὰ τοὺς ἀριθμοὺς ἁρμονικοί· || ὁ ἀφορῶν εἰς τὴν μουσικὴν κλίμακα: Πλούτ.'Ηθ.1133 E ἁρμ. νόμος· || νεώτ. γεν. ὁ σύμφωνος πρὸς τοὺς νόμους τῆς μουσικῆς ἁρμονίας : ἁρμονικοὶ ἦχοι, - ἁρμονικὴ συμφωνία· || ἁρμονικὴ (ἡ) ὡς οὐσ.κ. ἁρμόνικα βλ.λ.· 3) νεώτ. ὁ ἐν εὐρύθμοις ἀναλογίαις διατελῶν, ὁ καθ' ἁρμονίαν τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτὸν μερῶν : ἁρμονικὸν σύνολον, - ἁρμονικὴ διάταξις· || νεώτ. μτφ. ὁ ἐν ἁρμονίᾳ, ἐν ὁμονοίᾳ γινόμενος : ἁρμονικὴ συμβίωσις· 4) ὁ ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸ φυσικὸν τελῶν, κανονικός, τακτικός : Γαλ.19,376 ἁρμονικὴ κίνησις· 5) ἀριθμ. ἡ ἀριθμητικῶς ἐκπεφρασμένη ταυτότης τῆς σχέσεως δύο ἢ πλειόνων ποσῶν ἢ πραγμάτων πρὸς τὴν σχέσιν δύο ἑτέρων ἢ πλειόνων ποσῶν ἢ πραγμάτων : Φίλ. 1,27 ἁρμ. ἀναλογία, Τίμ.Λοκρ.96 A λόγοι κατ' ἀριθμὼς ἁρμονικοὺς συγκεκραμένοι· || νεώτ. φυσ. ἁρμονικὴ κίνησις ἡ ἁπλουστέρα τῶν περιοδικῶν κινήσεων· || νεώτ. φυσ. ἁρμ. ἦχος ἐκεῖνος οὗ οἱ ἀριθμοὶ τῶν παλμῶν εἶναι πρὸς ἀλλήλους ὡς ἡ φυσικὴ σειρὰ τῶν ἀκεραίων ἀριθμῶν 1,2,3, 4,5,6· 6) ὁ ἱκανὸς πρὸς ἁρμολόγησιν, κατασκευήν : Πλούτ.'Ηθ.618 C τακτικοὶ καὶ ἁρμονικοί· κ. ἐπὶ τοῦ θεοῦ, αὐτ.946 F.

ἁρμονικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἁρμονικοῦ βλ.λ.· || τὸ εἶναί τι ἐν ἁρμονίᾳ ὡς πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ σύστασιν ἢ ἐν ἀναφορᾷ πρὸς ἕτερα.

ἁρμονικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. καθ' ἁρμονίαν, μεθ' ἁρμονίας βλ.λ. : Πλούτ.'Ηθ.1138 E, 'Ιάμβλ. Μαθ.'Επιστ.32.

ἁρμονιογράφος (ὁ) νεώτ. ὄργανον χρησιμεῦον πρὸς μελέτην τῶν νόμων τῶν ἠχητικῶν παλμῶν.

ἁρμονιομετρία (ἡ) νεώτ. ἡ μέτρησις τῶν ἁρμονικῶν σχέσεων τῶν ἤχων.

ἁρμονιομετρικός-ή-όν (ἡ) νεώτ. ὁ σχέσιν ἔχων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἁρμονιομετρίαν βλ.λ. : μέθοδος ἁρμονιομετρική.

ἁρμόνιον (τό) νεώτ. μουσικὸν ὄργανον ἀερόφωνον πληκτροφόρον ἄνευ σωλήνων παρεμφερὲς πρὸς τὸ μέγα ὄργανον τῶν δυτικῶν ἐκκλησιῶν καὶ παρεμφερῆ ἔχον ἠχητικὴν ἀπόδοσιν ἀλλὰ μικροτέρων διαστάσεων.

ἁρμόνιος-ον μτγν. ἁρμόδιος, κατάλληλος : ΠΔ Σοφ.Σαλ.16,20 πρὸς πᾶσαν ἁρμόνιον γεῦσιν, Κλήμ.'Αλ.Στρωμ.2,447 τοῖς ἐκ περιπάτου ἁρμόνιος ἧδε ἡ δόξα· || κ. ἐν συγκρ. : αὐτ.7,833 ἁρμονιωτέρα διοίκησις ἀνθρώπων.

ἁρμονιοφωνία (ἡ) ναυτ. ἡ ἁρμονία τῶν φωνῶν ἢ τῶν μουσικῶν φθόγγων : ὁ ᾠδικὸς ὅμιλος Πειραιῶς διακρίνεται διὰ τὴν ἁρμονιοφωνίαν του· || τὸ ἁρμονικῶς φάλλειν.

ἁρμόνισις-εως (ἡ) νεώτ. κ. ἐναρμόνισις ἡ σύνθεσις μουσικῆς δι' ὡρισμένον ποίημα· || ἡ ἐπίτευξις συμφωνίας, ὁμαλῆς σχέσεως, ταυτισμοῦ ἢ παραλληλισμοῦ : ἡ ἁρμόνισις τῶν συμφερόντων 'Ελλάδος καὶ Τουρκίας.

ἁρμονιστής-οῦ (ὁ) νεώτ. ὁ εἰδικὸς περὶ τὴν θεωρίαν τῆς μουσικῆς ἁρμονίας βλ.λ.· || ὁ ἁρμονίζων, ὁ συνθέτων μέλος δι' ὡρισμένον ποίημα· 2) ὁ παίζων ἁρμόνιον βλ.λ.

ἁρμονιώδης-ους-ες μτγν. κ. νεώτ. ἐναρμόνιος, ἁρμονικός, φιλικός : Σωκρ.'Επιστ.15 (ἐν τῷ ὑπερθ. -ωδέστατος).

ἁρμονίως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἁρμονικόν, καταλλήλως, ἁρμοδίως, πρεπόντως : 'Ιώσ.ΑΙ 8,3,2 ἡ δ' ὅλη τοῦ ναοῦ οἰκοδομία.. ἐκ λίθων ἀκροτόμων ἐγένετο, συντεθέντων ἁρμονίως πάνυ καὶ λείως, Φίλ.1,179,29 ὁ λόγος ἁρμονίως συνυφαίνεται (δ. γρ. ἁρμοδίως).

ἁρμοποιός (ὁ) σχόλ. ὁ ἁρμόζων, συνδέων : Σχόλ.Λυκόφρ.832.

ἁρμοπρίων-ονος (ὁ) νεώτ. ἐργαλεῖον τῶν κτιστῶν, τριγωνικὴ σπαθὶς μὲ ἀμβλεῖς ἑκατέρωθεν ὀδόντας, χρησιμεύουσα πρὸς παρεμβολὴν κονιάματος μεταξὺ τῶν ἁρμῶν τῶν λαξευτῶν λίθων.

ἁρμορακία (ἡ) νεώτ. βοταν. εἶδος τοῦ φυτοῦ κοχλιαρίς, κοχλιαρὶς ἡ ἁρμορακία, καλλιεργούμενον διὰ τὴν ῥίζαν του, ἥτις εἶναι φαρμακευτικὴ καὶ ἀρτυματική, δημ. κράνο κ. κρένο.

ἁρμός (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ μέρος ἔνθα συναρμόζονται πρὸς ἄλληλα δύο ἀντικείμενα οἷον λίθοι, δοκοί, σανίδες κττ. ἐν τῇ δομικῇ : 'Επιγρ.,Φίλ. Μηχ.Βελοπ.77,39· 2) συναρμογή, σύμπηξις, σύνδεσις : Εὐρ.Μήδ.1315 χαλᾶτε κλῇδας.. ἐκλύεθ' ἁρμούς (τῶν πυλῶν), Σοφ.'Αντ.1216 ἁρμὸν χώματος λιθοσπαδῆ δύντες (εἰσελθόντες διὰ τοῦ ἀνοίγματος τοῦ σχηματισθέντος ἐκ τῶν ἀφαιρεθέντων λίθων τοῦ τάφου)· 3) δθ. ῥωγμή, σχισμή, χαρα-

ματιά, χαραμάδα : Διον. Αλ.5,7 ἁρμῷ τινι τῆς θύρας διαφανεῖ τὴν ὄψιν προσβαλών, Πλούτ.'Αλέξ.3, - οἱ ἁρμοὶ τοῦ λιθοστρώτου· || νεώτ. τεχν. **ἁρμὸς διαστολῆς** διάκενον ἀφιέμενον μεταξὺ τῶν τεμαχίων τεχνικῆς τινος κατασκευῆς, ἵνα γελῆται ἐλευθέρως ἡ μετατόπισις τῶν κατόπιν τῆς ἐκ τῆς θερμότητος διαστολῆς· 4) μοχλὸς θύρας, μάνταλο : Εὐρ.ἀπ.362,12 **ἁρμὸς πονηρὸς ὥσπερ ἐν ξύλῳ παγείς**· 5) ἡ ἄρθρωσις τῆς ὠμοπλάτης : 'Ιππιατρ.34· || γεν. εἰς τὸν πληθ. αἱ κλειδώσεις τοῦ σώματος, τὰ ἄρθρα : Μηνι.1,2 Συναξάρ. ἐξαρθρωθῆναι τοὺς **ἁρμοὺς τῶν χειρῶν καὶ τῶν ὤμων, - μοῦ πονοῦν οἱ ἁρμοὶ ὅλοι**, δ.τραγ. **σαπίσαν τὰ στηθάκια μου**, πληγιάσαν οἱ ἁρμοί μου,Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.215 ὁπού 'χει πλ ἶτες γι' ἅρματα κι' **ἁρμοὺς γιὰ τὸ λιθάρι**, Σάρρ.μτφ.Εὐρ.'Ιππ.199 **λυθήκανε οἱ ἁρμοί μου**.

ἁρμοσία (ἡ) ἀρχ. Λεξ. τὸ διατάσσειν, τὸ κυβερνᾶν.

ἁρμοσιά (ἡ) δημ. ἁρμογή, συναρμογή, ἁρμὸς βλ.λ.

ἅρμοσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἁρμόζειν, τόνισις, χόρδισμα : Φρύν.Σοφ.Παρ.24 Β' 2) νεώτ. ἁρμολόγησις, συναρμολόγησις, οἷον μηχανῆς κττ.

ἅρμοσμα-ατος (τὸ) τὸ ἐπί τινος ἢ εἴς τι προσηρμοσμένον : Εὐρ.'Ελ.411 **τρόπις δ' ἐλείφθη ποικίλων ἁρμοσμάτων**.

ἁρμοστεία (ἡ) νεώτ. ἡ δι' ἁρμοστοῦ διοίκησις χώρας τινός : **ἡ ἑλληνικὴ ἁρμοστεία ἐν Σμύρνῃ**· || τὸ ἀξίωμα, ἡ ἀρχὴ τοῦ ἁρμοστοῦ βλ.λ.· || τὸ κτίριον ἔνθα ἐδρεύει ὁ ἁρμοστής, ἁ. **ἁρμοστεῖον**.

ἁρμοστήρ-ῆρος (ὁ) κ. νεώτ. ἁρμοστὴς βλ.λ. : Ξεν.'Ελλ.4,8,39· 2) κοσμητὴς βλ.λ. : Πλάτ.Κωμ.126· 3) 'Ησ. « καὶ λίθοι δύο πρὸς τῷ αὐτῷ τῆς φλιᾶς τιθέμενοι ἁρμοστῆρες λέγονται »· 4) νεώτ. ἐργαλεῖον πρὸς ἐκτέλεσιν συνδέσεων εἰς ποικίλας τεχνικὰς κατασκευάς.

ἁρμοστής (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὅστις ἁρμόζει, ἐν τάξει θέτει, δθ. ὁ κυβερνῶν· εἰδ. ἐν ἀρχῇ περὶ τῶν ἐκ Σπάρτης ἀποστελλομένων στρατιωτικῶν διοικητῶν εἰς ὑποτελεῖς ἢ εἰς προσωρινῶς κατεχομένους τόπους, ἰδίᾳ πόλεις, εἶτα δὲ καὶ περὶ τοιούτων διοικητῶν προερχομένων ἐξ ἄλλων πόλεων : Ξεν.'Ελλ.2,4,28 **αὐτὸν μὲν κατὰ γῆν ἁρμοστήν, Λίβυν δὲ ναυαρχοῦντα ἐκπεμφθῆναι**, Δημ.258,6 **καὶ τὰ κύκλῳ τῆς 'Αττικῆς κατεχόντων ἁρμοσταῖς καὶ φρουραῖς**, Ξεν.'Ελλ.7,1,31 **ἔδοξε Θηβαίοις πέμψαι ἁρμοστάς**· || γεν. ὁ εἰς ἐπαρχίαν τοῦ κράτους ἢ εἰς ἀποικίαν ἀποστελλόμενος διοικητής· Σουΐδ. « ἁρμοσταὶ οἱ ἀπὸ βασιλέως στελλόμενοι εἰς ἔθνη »· || μτγν. κ. ὁ τριάρχης (triumvir) τῶν Ρωμαίων : Λουκ.Περεγρ. **μὴ ἐπὶ τὸν ἁρμοστὴν ἀπαχθῆναι τῆς 'Ασίας**· || κ. ὁ εἰς ἐπαρχίαν ἐκ Ρώμης ἀποστελλόμενος διοικητής, ἔπαρχος (praefectus)· 2) νεώτ. κ. δημ. ἀντιπρόσωπος κυβερνήσεως διοικῶν χώραν ἡμιαυτόνομον ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν ἢ προστασίαν τοῦ ἀποστέλλοντος τὸν ἁρμοστὴν κράτους διατελοῦσαν : **ἁρμοστὴς τῆς Κύπρου, - ὕπατος ἁρμοστὴς τῆς Κρήτης, - οἱ ἐν 'Επτανήσῳ ἄγγλοι ἁρμοσταί**· || κ. ὁ εἰς χώραν προσωρινῶς κατεχομένην στελλόμενος κυβερνήτης : **ὁ ἐν Σμύρνῃ ἁρμοστής**· 3) 'Επιγρ. τίτλος ἀξιωματούχων ἐν Θεσσαλονίκῃ· 4) **ὁ μνηστήρ** : Πολυδ.3,34 « **ὅθεν τινὲς τῶν παλαιῶν** καὶ ἁρμοστὴν τὸν μνηστῆρα ἐκάλεσαν ».

ἁρμοστικός-ή-όν μτγν. κ. μσν. ὁ κατάλληλος εἰς τὸ ἁρμόζεσθαι : Θεολογ.'Αρ.34 **ἁρμοστικὴ πᾶσα ψυχή**· 2) ὁ ἁρμόζων, ἐμπρέπων : Πασχ.Χρον. 2 Α **ἐγκώμια . . ἁρμοστικώτατα**.

ἁρμοστός-ή-ό(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ καλῶς προσαρμοζόμενος ἢ προσηρμοσμένος : 'Ηρων Πνευμ.1,16, Πολύβ.21,28,12· || ἁρμόδιος, κατάλληλος, πρέπων : Φιλήμ.4,4 **ἁρμοστόν μοι λέγειν ταῦτο**· 2) γλωσσ. κ. δημ. **ἁρμοστός** (ὁ), θηλ. **ἁρμοστή** ὁ μνηστήρ, ἡ μνηστή, πρβλ. κ. ἁρμαστός.

ἅρμοστρα (τὰ) γλωσσ. οἱ ἀρραβῶνες· || τὰ τοῦ ἀρραβῶνος δῶρα.

ἁρμόστωρ-ορος (ὁ) ἁρμοστής, κυβερνήτης, ὕπατος ἀρχηγός : Αἰσχ.Εὐμ.456 **'Αγαμέμνον' ἀνδρῶν ναυβατῶν ἁρμόστορα**.

ἁρμοστῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἁρμοδίως, προσφυῶς, καταλλήλως : Πλούτ.'Ηθ.438 Α.

ἁρμόσυνοι (οἱ) 'Ησ. « ἀρχή τις ἐν Λακεδαίμονι ἐπὶ τῆς εὐκοσμίας τῶν γυναικῶν ».

ἁρμοσφιγκτήρ (ὁ) νεώτ. κ. **ἁρμοσφίγκτης** ἁ. συσφιγκτήρ, ἐργαλεῖον ξυλουργικὸν χρησιμεῦον πρὸς σύσφιγξιν τῶν συγκολλημένων ἁρμῶν, δημ. ξυλοσφίχτης, ξυλόβιδα, νταβίδι.

ἁρμοσφίγκτης (ὁ) νεώτ. ὁ ἁρμοσφιγκτὴρ βλ.λ.

ἁρμότμητος (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν παρουσιαζόμενον εἰς ὁλοεδρικοὺς κρυστάλλους τοῦ μονοκλινοῦς συστήματος, λάμψεως ὑελώδους.

ἁρμοττόντως ἐπίρρ. μτγν. ἀττ. τ. τοῦ ἁρμοζόντως βλ.λ. : Φίλ.Μηχ.Βελοπ.62,4,'Ιάμβλ.Μαθ.17.

ἁρμόττω ἀττ. τ. τοῦ ἁρμόζω βλ.λ.

ἁρμούτι (τὸ) δημ. βαρὺ βραχύκαννον τυφέκιον βλ.λ. : Βαλαωρ.'Αθ.Διάκ.274 **βογκάει τ' ἁρμούτι τὸ παλιό**, πρβλ. μπαλαρμούτι.

ἁρμουτσάδα (ἡ) δημ. κ. ἁρμιτσάδα βλ.λ.

ἁρμοφανής-οῦς (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. παραλλαγὴ τοῦ ὀρυκτοῦ κορουνδίου βλ.λ.

ἁρμπακανέλα (ἡ) δημ. κ. ἁρμπανέλα βλ.λ.

ἁρμπανέλα (ἡ) δημ. τὸ καλλωπιστικὸν καὶ μυριστικὸν φυτὸν πελαργόνιον τὸ ἡδύοσμον ἢ εὔοσμον, ἁ. ἁρμπακανέλα, ἀλμπαρόζα, ἁρμπαρόριζα, ἀμπερόρ(ρ)ιζα, μοσχομολόχα.

ἁρμπαρόρ(ρ)ιζα (ἡ) δημ. κ. **ἀμπερόρ(ρ)ιζα** ἡ ἁρμπανέλα βλ.λ.

ἁρμπέτα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν καρδισγωγὸν τὸ φαρμακευτικόν, καλλιεργούμενον ὡς φαρμακευτικόν, κοσμητικὸν καὶ λαχανικόν, ἁ. μπουράντζα.

ἁρμπιρόζα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν πελαργόνιον τὸ ἐρυθρὸν ἢ τὸ ἡδύοσμον, πρβλ. κ. ἁρμπανέλα.

ἁρμπορέτ(τ)ο (τὸ) δημ. κ. ἁρμπουρέτο κ. **ἀλμπορέτο** σιηλὶς πλοίου, ἁ. πίπολο· 2) **ἁρμπορέτο τοῦ πικιοῦ παραστήλιον** βλ.λ.

ἁρμπορίζω δημ. κ. **ἁρμπουρίζω** κ. ἀλμπ- ἱστοθετῶ, τοποθετῶ τοὺς ἱστούς, τὰ κατάρτια· 2) ναυτ. ἁρμπορίζω **τὰ κουπιά** ὑψῶ τὰς κώπας κατακορύφως εἰς θέσιν « ὄρθωσον » πρὸς ἀπόδοσιν τιμῶν.

ἅρμπορο (τὸ) δημ. κ. **ἅρμπουρο** κ. **ἄλμπουρο** ἱστὸς πλοίου, κατάρτι.

ἁρμπουρέτ(τ)ο (τὸ) δημ. ἁρμπορέτο βλ.λ.

ἁρμπουρίζω δημ. ἁρμπορίζω βλ.λ.

ἅρμπουρο (τὸ) δημ. ἅρμπορο βλ.λ.

ἅρμυλα 'Ησ. « ὑποδήματα, Κύπριοι »· 2) αὐτ. « ἅρμυλα· ἀρτύματα, 'Αρκάδες καὶ ἁρμώμαλα ».

ἁρμυρ- κ. **ἀλμυρ-** πρῶτον συνθετικὸν λέξεων τῆς δημοτικῆς συντεθειμένων μὲ τὴν λ. ἀλμυρός, ἁρμυρὸς βλ.λ., οἷον ἁρμυρήθρα, ἁρμυρόγλυκος, ἁρμυρόνερα, ἁρμυρόβαλτος κττ.

ἁρμύρα (ἡ) δημ. κ. ἀλμύρα βλ.λ.· || εἰδ. μτφ. τὸ οὐσιαστ. ἀντὶ τοῦ ἐπιθ. ἁρμυρὸς ἐν τῇ σημ. τοῦ ἀκριβός, βλ. ἀλμυρός 6)· 2) **ἁρμύρες** περιληπτ. ὀνομασία διαφόρων ἀγρίων φυτῶν ἐν παραλίοις ὑφαλμύροις τόποις φυομένων, ἁ. ἁρμυριές.

ἁρμυράδα (ἡ) δημ. ἀλμυρότης, ἁρμύρα.

ἁρμυρήθρα (ἡ) δημ. κ. ἀλμυρήθρα βλ.λ.· || **ἁρμυρήθρα τοῦ πελάγου** τὸ φυτὸν μηδικὴ ἡ παράλιος.

ἁρμυριά (ἡ) δημ. κ. **ἀλμυριά** ἀλμυρῖτις γῆ, ἁλίπεδον, ἁ. ἁρμυρόγεια βλ.λ.· 2) **ἁρμυριές** ἁ. **ἁρμυρές** περιληπτικὴ ὀνομασία διαφόρων φυτῶν φυομένων εἰς ὑφαλμύρους παραλίους γαίας, βλ. ἁρμύριγκας, ἁρμυρίχα.

ἁρμύριγκας (ὁ) δημ. κ. **ἁρμυρίγκι** κ. **ἁρμυρίκι** εἶδος τοῦ φυτοῦ μυρίκη φυόμενον εἰς ὑφαλμύρους καὶ ἑλώδεις γαίας, ἁ. μυρίγκες, μέρικοι.

ἁρμυρίζω δημ. κ. **ἁλμυρίζω** καθίσταμαι ἁλμυρός, ἔχω γεῦσιν ἁλμυρὰν ἢ ὑφάλμυρον : Βαλαωρ. Ἀθ.Διάκ.2,82 **βλέπε τὸ ρέμα τοῦ νεροῦ, κάμε το ν' ἁρμυρίσῃ·** 2) καθιστῶ τι ἁλμυρόν, ἁλατίζω, πρβλ. κ. ἁλμυρίζω· 3) εἰδ. τρώγω τι ἁλμυρὸν ἐν ἀρχῇ ἢ ἐν τέλει τοῦ γεύματος, οἷον ἁλίπαστα, τυρὸν κττ.· : **μ' ἀρέσει ν' ἁρμυρίζω στὸ τέλος, - ἁρμυρίστε νὰ πιοῦμε καὶ δεύτερο.**

ἁρμυρίκα (ἡ) δημ. κ. **ἁρμυρίκη** (ἡ) κ. **ἁρμυρίκι** (τὸ) ὁ ἁρμύριγκας βλ.λ.

ἁρμυρίκη (ἡ) δημ. ὁ ἁρμύριγκας βλ.λ.

ἁρμυρίκι (τὸ) δημ. ὁ ἁρμύριγκας βλ.λ.

ἁρμυρίχα (ἡ) δημ. ὁ ἁρμύριγκας βλ.λ.

ἁρμυρόγκια (ἡ) δημ. ἁλμυρῖτις γῆ, ἁλμυρὸν ἢ ὑφάλμυρον ἔδαφος.

ἁρμυρόγλυκος-η-ο δημ. κ. **ἁλμυρόγλυκος** ὁ ἔχων γεῦσιν ἁλμυρὰν ὁμοῦ καὶ γλυκεῖαν : **ἁρμυρόγλυκος μπακλαβᾶς.**

ἁρμυροκουλούρα (ἡ) δημ. μικρὸς ἄρτος, κουλούρα περιέχουσα ἀφθονώτατον ἅλας, ἣν τρώγουσιν αἱ νεάνιδες χωρὶς νὰ πίωσιν ὕδωρ τὴν καθαρὰν Δευτέραν ἢ τὴν ἑορτὴν τῆς γεννήσεως τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, πιστεύουσαι ὅτι οὕτω θὰ ἴδωσι τὴν νύκτα κατ' ὄναρ τὸν μέλλοντα σύζυγον· || ἐντ. φρ. **ἁρμυροκουλοῦρες ἔφαγες ;** (ἐπὶ ἄγαν ὑδροποτούντων).

ἁρμυρόνερο (τὸ) δημ. κ. **-νέρι** ἁλμυρὸν ἢ ὑφάλμυρον ὕδωρ.

ἁρμυρόπικρος-η-ο δημ. κ. ἁλμυρόπικρος βλ.λ.

ἁρμυρός-ή-ό δημ. κ. **ἁλμυρός** βλ.λ. : παροιμ. **ὅλ' ἡ θάλασσ' ἁρμυρή 'ναι** (πανταχοῦ κακίαι καὶ δόλος ἐπικρατεῖ), - **καλὸν ἐθέλεις τὸ γαμπρό, ἁρμυρὸς κιόλα θὰν εἶναι** (ὅ,τι εἶναι καλὸν ἁδρῶς τιμᾶται), Σάρρ.μτφρ.Εὐρ.Ἱππ.1272 **στοῦ πόντου τὰ νερά | τ' ἀνεμοδροντισμένα κι ἁρμυρά.**

ἁρμυρούτσικα ἐπίρρ. δημ. κ. **ἁλμυρούτσικα** ὀλίγον ἁλμυρῶς· 2) μτφ. κάπως ἀκριβά, εἰς τιμὰς ὑπερτιμημένας : **ἁρμυρούτσικα τ' ἀγόρασα.**

ἁρμυρούτσικος-η-ο δημ. κ. **ἁλμυρούτσικος** ὀλίγον ἁλμυρός, ὑφάλμυρος : **ἁρμυρούτσικο εἶναι τὸ φαΐ·** 2) μτφ. ἐπὶ τῶν ὠνίων καὶ τροφίμων, ὁ πωλούμενος ὑπὲρ τὴν συνήθη τιμήν, ὁ ὀλίγον ἀκριβός : **ἁρμυρούτσικα εἶναι ἐφέτος τὰ ροδάκινα, - οἱ τιμές του εἶναι ἁρμυρούτσικες,** πρβλ. κ. **ἁλμυρός.**

ἁρμυροφάγι (τὸ) δημ. ἁλμυρὸν φαγητόν : **τὸ κρασὶ θέλει ἁρμυροφάγι.**

ἁρμυρόχωμα (τὸ) δημ. ἁλμυρῖτις γῆ, ἔδαφος ἁλμυρὸν ἢ ὑφάλμυρον, ἄ. ἁρμυρόγεια.

ἁρμῷ ἐπίρρ. κ. **ἁρμοῖ** βλ.λ.· Ἡσ. « ἁρμῶ (sic), ἀρτίως, ἡσυχῇ, ἐξαίφνης, προσφάτως » : Πίνδ. ἀπ.10 **ἐλπίσιν ἀθανάταις ἁρμῷ φέρονται,** Ἱππ. Καρδ.12 **κλείεται δὲ ἐς τὴν καρδίην οὐχ ἁρμῷ.**

ἁρμώατος Ἡσ. « σπασμός· Κύπριοι ».

ἄρμωλα ἁρμώμαλα βλ.λ.

ἁρμώμαλα Ἡσ. « ἄρμωλα· ἀρτύματα, Ἀρκάδες, καὶ ἁρμώμαλα », πρβλ. ἄρμυλα 2).

ἄρνα αἰτ. ἑν. τοῦ ἀρὴν βλ.λ.

ἄρνα (ἡ) (1) ὅρκος· Ἡσ. « ἄρναν τὸν ὅρκον Κλαζομένιοι, ὅθεν καὶ τὸ ἔξαρνος ».

ἄρνα (ἡ) (2) (ἀρνοῦμαι) δημ. κ. **ἄρνη** λήθη, λησμονιά, ἀρνησιά, συνήθ. εἰς τὰ μοιρολόγια· **τῆς ἄρνας τὸ νερὸ** ὕδωρ πηγῆς ἀστειρεύτου ἐξ οὗ πίνοντες οἱ κατερχόμενοι εἰς τὸν Ἅδην λησμονοῦσι τὸν ἐπάνω κόσμον : δ. μοιρ. **πίνουν τῆς ἄρνας τὸ νερό, τὸν κόσμο λησμονᾶνε, - ἤπιες τῆς ἄρνας τὸ νερὸ κι ἀπολησμόνηκές μας·** || ὅθ. ὁ Ἅδης : μοιρ. **κάτω στῆς ἄρνας τὰ βουνά, στῆς ἀρνησιᾶς τὸν τόπο, - τί ἐμένανε μὲ πήρανε στῆς ἄρνας τὰ λαγκάδια.**

ἀρναβὸν (τὸ) μτγν. τὸ ρίζωμα εἴδους τινὸς τοῦ φυτοῦ κρόκος (ζοφορᾶς) ἔχον καμφορώδη γεῦσιν, ἡ ζάδερα : Ἀέτ.7,135.

ἀρναβὼ-οῦς (ἡ) μτγν. κ. **ἀρναβὸν** βλ.λ. : Ποσειδών.Νεώτ.π.Παύλ.Αἰγ.7,3.

ἀρναγὺς (ὁ) Ἐπιγρ. πιθ. ὁδηγὸς προβάτων.

ἀρνάδα (ἡ) δημ. ἀμνάς, θῆλυ πρόβατον μικρᾶς ἡλικίας, ἄ. ἀμνάδα· || γεν. ἡ προβατίνα.

ἀρναδερὰ (τὰ) δημ. γεν. τὰ πρόβατα, ἐν διαστ. πρὸς τὰ γιδερά : **ἀπὸ τὴ βαρυχειμωνιὰ δὲν προκόψανε φέτος τ' ἀρναδερά.**

ἀρναδήσιος-α-ο δημ. ὁ τῆς ἀμνάδος, τῆς ἀρνάδας.

ἄρνακας (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν νάρθηξ ὁ κοινός, ἄ. κουφόξυλο, ἀνάρθηκας, κουφάρδακας, ἄρτηκας κλπ.

ἀρνάκι (τὸ) δημ. μικρὸς ἀμνός, μικρὸ ἀρνί : **ἀρνάκι τοῦ γάλακτος** (θηλάζον ἔτι), Ζαλ.Ἅπαντα (ἐκδ.Φέξη) σ.324,4 **ὁ βοριᾶς ποὺ τ' ἀρνάκια παγώνει·** 2) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ οἱονεὶ ὡς ὁ μικρὸς ἀμνὸς πραΰς καὶ ἄκακος, ὁ φιλήσυχος : **θὰ σὲ κάνω ἐγὼ νὰ στέκεσαι μπροστά μου ἀρνάκι** (ὡς ἀπειλή), **- ἡ στρίγλα ποὺ ἔγινε ἀρνάκι·** 3) κρέας ἐκ μικροῦ ἀμνοῦ : **ἐφώνισα ἀρνάκι.**

ἀρνακὶς-ίδος (ἡ) κ. νεώτ. τὸ προβάτειον δέρμα, ἰδίᾳ τοῦ ἀρνίου, ἀρνοτόμαρο, προβιά, ἀρνιακό, φοφάκι· Ἡσ. « ἀρνακίδες· ἀρνῶν κώδια » : Ἀριστφ.Νεφ.730 **ἐξ ἀρνακίδων γνώμην ἀποστερητρίδα** (κατὰ σχολ. λογοπαικτικῶς ἐκ τοῦ ἀρνεῖσθαι), Πλάτ.Συμπ.220 B **ἐνειλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πίλους τε καὶ ἀρνακίδας,** Θεόκρ.5,50 **ἦ μὰν ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τῇδε πατησεῖς·** 2) νεώτ. βοταν. συνών. τοῦ φυτοῦ ἀρνίκη βλ.λ.

ἀρνακόγουνα (ἡ) δημ. μηλωτή, γούνα ἐξ ἀρνακίδων βλ.λ.

ἀρναούτης (ὁ) δημ. θηλ. **-ισσα** ὁ ἀλβανός, ἀρβανίτης· 2) ποικιλία θεσσαλικοῦ σίτου, ἄ. ἀρναούτι.

ἀρναούτι (τὸ) δημ. ποικιλία θεσσαλικοῦ σίτου, ἄ. ἀρναούτης (ὁ).

ἀρναπόκι (τὸ) δημ. κ. ἀρνοπόκι βλ.λ.

ἄρνακον Ἡσ. « τὸν ἄρνα ».

ἀρνάρης (ὁ) δημ. ὁ ἔχων πρόβατα, ἀρνιά, ἄ. προβατάς, πρβλ. γιδάρης, γελαδάρης.

ἀρναρίζω δημ. ρινίζω, λιμάρω.

ἀρνάρισμα (τὸ) δημ. ἡ διὰ τῆς ρίνης ξέσις, ρίνισμα, λιμάρισμα : παροιμ. **μὲ τ' ἀρνάρισμα καὶ τὸ ξύλο γίνεται βελόνι.**

ἀρνέα (ἡ) μτγν. (ἐνν. δορά) ἡ ἀρνακίς, τὸ ἀρνιακὸ βλ.λ. : Ἡρωδιαν.Φιλέτ.445 P **παρδαλῆ τὸ τῆς παρδάλεως δέρμα, ὡς λεοντῆ .. ἀρνέα δὲ καὶ λυκέα·** 2) Πάπ. ἀρνίον, ἀρνάκι.

ἄρνειον (τὸ) μτγν. ποῶδες φυτὸν ὑπαγόμενον εἰς τὰ ἀρνόγλωσσα βλ.λ.· **ἀρν- μικρὸν** (λαγόπους) : Ψ Διοσκ.2,126.

ἀρνεῖον (τὸ) τόπος σφαγῆς καὶ πωλήσεως ἀρνίων· EM 146,39 « ἀρνεῖα, τὰ κρεοπώλια Δίδυμος », Ἡσ. « ἀρνεῖον· κρεοπωλεῖον τῶν προβάτων ».

ἄρνειος-α-ον ὁ τοῦ ἀρνός, τοῦ ἀρνίου, ἀρνήσιος : Χρησμ.π.Ἡρ.1,47 **ἀρνείοισι κρέεσιν,** Εὐβ.75,5 **σπλάγχνοισιν ἀρνείοισι συμμεμιγμένη,** Σοφ.Αἶ.309 **ἄρνειος φόνος** (τὰ φονευθέντα πρόβατα).

ἀρνεῖος (ὁ) κ. **ἀρνῆος** ἐπίθ. τοῦ μηνὸς ἑκατομβαιῶνος (Ἰουλ.-Αὐγ.) καθ' ὃν ἡ ἑορτὴ ἀρνὶς βλ.λ. : Ἐπιγρ. ἀρνήου **ἕκται δευτάται ἐμβολίμῳ·** Εὐστ. σχόλ.Ὀδ.376,41 « μῆνα τε ὠνόμασαν ἀρνεῖον ὅτι ἀρνάσι Λίνος συνανετράφη ».

ἀρνειός (ὁ) ἢ **ἀρνηὸς** κ. Πάπ. **ἀρνεὸς** κριός· Ἡσ. « ὁ τριετὴς κριός » : Ἰλ.Β 550 **ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται·** || ὡς ἐπίθ. μετὰ τοῦ ὄις κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ θῆλυς, ὁ ἄρρην : Ὀδ.Κ 527 **ἔνθ' ὄιν ἀρνειὸν ῥέζειν θῆλύν τε μέλαιναν·** 2) γεν. τὸ πρόβατον, τὸ ἀρνί : Ἀπολλ.Ρ 3,1033 **θῆλυς ἀρνειός·** 3) ὁ ἀστερισμὸς κριὸς βλ.λ. : Μάξ.ἀστρ.72

ἀρνεοθοίνης (ὁ) ὁ ἑστιώμενος ἄρνας, κριούς, ἀρνοφάγος : Ἀπολλωνίδ.ἐνΑΠλ.4,235 **ὁ παρωρείτης, αὐτόξυλος, ἀρνεοθοίνης εἰμί.**

ἀρνεῦς (ὁ) Πάπ. ὀρνειὸς βλ.λ.
ἀρνευτήρ-ῆρος (ὁ) δύτης, κολυμβητής : Ἰλ.Μ 385 **ὁ δ' ἀρνευτῆρι ἐοικὼς κάππεσε ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου** (κατέπεσε κατακέφαλα), Ἄρατ.656· Εὐστ.Ἰλ. 1083,56 « ἀρνευτήρ τε γὰρ ὁ ἐπὶ κεφαλὴν εἰς θάλασσαν δυόμενος καθ' ὁμοιότητα τῆς τῶν ἀρνῶν πορείας, οἱ σκιρτῶντες τοῖς μὲν ὀπισθίοις ποσὶν ἄλλονται, τὴν δὲ κεφαλὴν τῇ γῇ πελάζουσι »· **2)** κυβιστητήρ βλ.λ. : Ἡρώνδ.8,42,Ἡσ.ἐν λ.
ἀρνευτήρια (τὰ) τῶν ἀρνευτήρων ἤτοι τῶν κυβιστούντων ἢ τῶν δυτῶν τὰ γυμνάσματα, Ἡσ. ἐν λ. κυβιστητήρια.
ἀρνευτής (ὁ) μτγν. ἀρνευτήρ βλ.λ. ἐπίθ. τοῦ ἰχθύος ἵππουρος : Νουμήν.π.Ἀθην.7,322 F, πρβλ. ἀρνεύω(1).
ἀρνεύω (1) μτγν. πηδῶ, κυβιστῶ, κάμνω τοῦμπες : Λυκόφρ.465· **2)** μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω βυθίζομαι εἰς τὸ ὕδωρ, κάμνω βουτιές : αὐτ.1103.
ἀρνεύω (2) δημ. κ. **ἀρνεύγω** εἰρηνεύω, καταπραΰνω, ἡμερώνω τινά : Ἐρωτόκρ.Γ 526 **μὲ σώνει καὶ τὸν πόνο μου ἀρνεύγω καὶ μερώνω**· ‖ ἀμτβ. πραΰνομαι, μερώνομαι : **δὲν ἀρνεύει τὸ μωρό.**
ἀρ(ν)εώνιον Ἡσ. « ὅρκον βασίλειον ».
ἀρνεώς (ὁ) Ἐπιγρ. κριός, ἀρνειὸς βλ.λ.
ἄρνη (ἡ) δημ. κ. **ἄρνα** βλ.λ.
ἀρνηάς-άδος (ἡ) κ. **ἀρν-** αἰολ. πιθ. θηλ. τοῦ ἀρνειός, ἀμνάς, ἀρνάδα : Ἐπιγρ. **ἔπεροι καὶ ἀρνηάδες ἐρίων ἀτελέες, ἀρνηάδων ἔταλα ἀτελέε.**
ἀρνηΐς-ΐδος (ἡ) μτγν. ἀρνὶς βλ.λ. : Αἰλ.ΖΙ 12,34.
ἀρνῆος (ὁ) ἀρνεῖος βλ.λ.
ἀρνηός (ὁ) κ. ἀρνειὸς βλ.λ.
ἀρνησιά (ἡ) δημ. ἄρνησις βλ.λ.· **2)** ἡ λήθη, λησμονιά, ἄρνα βλ.λ. συνήθ. εἰς τὰ μοιρολόγια : **τὸ νερὸ τῆς ἀρνησιᾶς** τὸ ὕδωρ τῆς λήθης, ὅπερ πίνοντες οἱ κατερχόμενοι εἰς τὸν Ἅδην λησμονοῦσι τὸν ἐπάνω κόσμον : δ.τραγ. **θὰ πάω στῆς ἄρνης τὰ βουνά, στῆς ἀρνησιᾶς τὴ βρύση**· ‖ δθ. κ. ὁ Ἅδης : δ.τραγ. **κάτω στῆς ἄρνας τὰ βουνά, στῆς ἀρνησιᾶς τὸν τόπο.**
ἀρνησιδικία (ἡ) νεώτ. νομ. ἡ ὑπὸ δικαστηρίου ἄρνησις ἐκδικάσεως ὑποθέσεώς τινος, ἀποτελοῦσα ἀξιόποινον ἀδίκημα καὶ ἀστικῶς ἐπάγουσα ἀγωγὴν κακοδικίου ἀσκουμένην ὑπὸ τοῦ ζημιωθέντος.
ἀρνησιδοξία (ἡ) νεώτ. τὸ νὰ εἶναί τις ἀρνησίδοξος, νὰ ἀπαρνῆται τὰς γνώμας καὶ πεποιθήσεις του, πρβλ. ἀρνησιθρησκία, ἀρνησιπατρία.
ἀρνησίδοξος-ον νεώτ. ὁ ἀπαρνούμενος ὅσα ἐπίστευε, ὁ ἀποκηρύττων τὰς γνώμας καὶ πεποιθήσεις του, πρβλ. ἀρνησίθεος, ἀρνησίπατρις.
ἀρνησιθεΐα (ἡ) μτγν. ἐκκλ. κ. νεώτ. ἡ ἄρνησις ὑπάρξεως Θεοῦ : Ἐπιφάν.Αἱρ.38,280.
ἀρνησίθεος-ον μτγν. ἐκκλ. κ. νεώτ. ὁ τὴν ὕπαρξιν τοῦ Θεοῦ ἀρνούμενος : Ἰουστῖν.Μ 442.
ἀρνησιθρησκία (ἡ) νεώτ. τὸ ν' ἀρνῆταί τις τὴν ἑαυτοῦ θρησκείαν, ἐξωμοσία, ἀποστασία.
ἀρνησίθρησκος-ον νεώτ. ὁ ἀρνούμενος τὴν θρησκείαν του, ἐξωμότης, ἀποστάτης.
ἀρνησίκοσμος-ον νεώτ. ὁ ἀρνούμενος, ὁ ἀποστρεφόμενος τὴν μετὰ τοῦ κόσμου, ἤτοι τὴν ἐν κοινωνίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἀναστροφήν.
ἀρνησικυρία (ἡ) νεώτ. ἡ κατὰ νόμιμον δικαίωμα ἄρνησις τῆς κυρώσεως νόμου, διατάγματος ἢ ἐκτελεστικῆς πράξεως, ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς πολιτείας : **ἀπόλυτος ἀρν-, ἀνασταλτικὴ ἢ ἀναβλητικὴ ἀρν-,** ὁ **πρόεδρος τῆς ἑλληνικῆς δημοκρατίας στερεῖται τοῦ δικαιώματος τῆς ἀρνησικυρίας**· ‖ γεν. τὸ δικαίωμα τοῦ ἀρνεῖσθαι τὴν κύρωσιν πράξεως ἢ ἀποφάσεως ληφθείσης ὑπὸ ὑποδεεστέρας ἀρχῆς, διεθν. ὁρ. βέτο βλ.λ.
ἀρνήσιμος-ον ὃν δύναταί τις ν' ἀρνηθῇ : Σοφ. Φιλ.74 **ἐμοὶ δὲ τούτων οὐδὲν ἔστ' ἀρνήσιμον.**
ἀρνήσιος-α-ο δημ. κ. **ἀρνήσος** ὁ ἐξ ἀρνὸς προερχόμενος, ἄρνειος : **ἀρνήσιο κρέας - ποκάρι.**
ἀρνησιπατρία (ἡ) νεώτ. ἡ ἄρνησις τῆς πατρίδος, τὸ νὰ γίνῃ τις ἀρνησίπατρις.
ἀρνησίπατρις-ιδος (ὁ,ἡ) ὁ ἀπαρνούμενος τὴν πατρίδα του, τὸν ἐθνισμόν του.
ἀρνησιπονία (ἡ) νεώτ. ἡ ἄρνησις τῶν πόνων, ἡ ἀποφυγὴ τοῦ κόπου.
ἄρνησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. δημ. **ἄρνηση** τὸ ἀρνεῖσθαί τι, ἀποφάσκειν, τὸ νὰ μὴ δέχεταί τις, νὰ μὴ συγκατατίθεται, νὰ μὴ ὁμολογῇ : Αἰσχ.Εὐμ.588 **τούτου δ' οὔτις ἄρνησις πέλει,** Σοφ.Ἠλ.527 **τῶν δ' ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι,** Δημ.392 **οὐδ' ἄρνησίς ἐστιν τὸ μὴ ταὔθ' ὑπὲρ Φιλίππου πράττειν, - ἀντέταξεν ἐπίμονον ἄρνησιν**· **2)** γραμμ. τρόπος δι' οὗ ἐκφέρεται πρότασίς τις ἀποφατικῶς, ἀντίθ. ὢν πρὸς τὸν θετικόν, σημαινόμενος δὲ δι' ἀρνητικοῦ μορίου, οἷον **οὔ** φημι, δὲν θέλω, ἢ μονολεκτικῶς διὰ ρημάτων ἐχόντων ἐν ἑαυτοῖς τὴν ἔννοιαν τῆς ἀρνήσεως, οἷον ἀπόφημι, ἀρνοῦμαι : Διον.Θρ. 642,3, σχόλ.Σοφ.ΟΤ 1053 « δύο ἀρνήσεις μίαν συγκατάθεσιν ποιοῦσι »· **3)** νεώτ. νομ. ἡ ὑπὸ διαδίκου ἀποφατικὴ ἀπάντησις εἰς τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἀντιδίκου του· **4) ἄρνησις ὑπηρεσίας** ἡ μὴ ἐκτέλεσις ὑπὸ δημοσίου ὑπαλλήλου τῆς ἀνατεθείσης εἰς αὐτὸν ὑπηρεσίας ἢ ἡ μὴ συμμόρφωσις πρὸς δοθεῖσαν εἰς αὐτὸν ὑπὸ ἀνωτέρου του διαταγήν· **5)** φιλοσ. ἡ ἄρσις τῆς θέσεως.
ἀρνησισμός (ὁ) νεώτ. κ. **ἀρνητισμός** ψυχοπάθεια καθ' ἣν ὁ ἀσθενὴς κατέχεται ὑπὸ ἐμμόνου ἀντιδράσεως πρὸς πᾶσαν πρᾶξιν ἢ ἐνέργειαν ἣν διατάσσεται ἢ προτρέπεται νὰ ἐκτελέσῃ.
ἀρνησίσταυρος (-η)-ο(ν) μσν. κ. δημ. ὁ ἀπαρνούμενος τὸν σταυρόν, ἤτοι τὴν χριστιανικὴν πίστιν : Εὐστ.Πονημ.164,82.
ἀρνησιχρηματία (ἡ) νεώτ. ἡ ἄρνησις, ἀπόρριψις τῶν χρημάτων, ἀφιλοχρηματία.
ἀρνησιχριστία (ἡ) νεώτ. ἡ ἀπάρνησις τοῦ Χριστοῦ.
ἀρνησίχριστος (-η)-ο(ν) μσν. κ. νεώτ. κ. **δημ.** ὁ ἀρνούμενος τὸν Χριστόν : Θεόδ.Στουδ.412.
ἀρνησοθεΐα (ἡ) ἐκκλ. ἡ ἀρνησιθεΐα βλ.λ.
ἀρνησόχριστος-ον ἐκκλ. ὁ ἀρνησίχριστος βλ.λ.
ἀρνη(σ)τής (ὁ) μσν., νεώτ. κ. δημ. κ. **-νητής** ὁ ἔξαρνος, ὁ ἀρνούμενος, ἀπαρνούμενος οἷον τὴν πίστιν αὐτοῦ, τὸν Χριστόν, τὸν ἔρωτά του, τοὺς ὅρκους του, τοὺς φίλους του κττ. : Διγ.Ἀκρ.639 **ὡς ἀρνησταὶ τῆς πίστεως, καὶ ἀρνησταὶ τοῦ νόμου,** Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.128,4 **μὴν εἴδατε τὸν ἀρνηστή, τὸν φεύτη τῆς ἀγάπης;**
ἀρνητής (ὁ) γλωσσ. ἐκκλ. μσν. κ. **νεώτ.** κ. δημ. θηλ. **ἀρνήτρια** δημ. κ. **ἀρνήτρα** ὁ ἀρνούμενος, ἀρνηστής βλ.λ. : Μηνι.2,9 ποι. Ἰω.Μοναχ. **ἀρνητὴς ἐδείχθη καὶ τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ,** φρ. ὅρκου : **νά 'μαι ἀρνητὴς τοῦ Χριστοῦ, ἂν . .** **2)** νεώτ. κ. ὁ φύσει τείνων εἰς τὸ ἀρνεῖσθαι πᾶν δόγμα, οἷον θρησκευτικόν, φιλοσοφικόν, πολιτειακόν· **3)** δημ. εἰδ. ὁ ἀρνηθείς, ἀποστὰς τῆς ἐκτελέσεως ὑποσχέσεως γάμου, κ. γεν. ὁ ἐγκαταλείψας τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ, πρβλ. ἀρνη(σ)τής.
ἀρνητικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀρνητικόν, δι' ἀρνήσεως βλ.λ.
ἀρνητικός-ή-ό(ν) μτγν.,μσν. ,νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρνούμενος, ὁ ἐκφράζων ἢ περιέχων ἄρνησιν, ἀποφατικός, ἀντίθ. θετικός, καταφατικός : Χρυσ.Στωϊκ. 2,66 **ἀρνητικὸν μόριον ἀξιώματος,** Νουμήν.π.Εὐσ. Εὐαγγ.Προπ.14,8 **ἀρνητικαὶ φαντασίαι,** Εὐσ.Ἰλ.211,37 **ἀρνητικὸν ἐπίρρημα, - ἀπάντησις ἀρνητική, - ἀποτέλεσμα ἀρνητικόν**· ‖ γραμμ. **ἀρνητικὰ μόρια** ἄκλιτα μέρη τοῦ λόγου σημαίνοντα ἄρνησιν οἷον τὰ ἀποφατικὰ **οὐ** (οὐκ), **δέν, ὄχι,** τὸ ἀπαγορευτικὸν **μὴ** κ. ἄ. ὧν τὰ πλεῖστα παράγωγα οἷον **οὐδέποτε, μηδαμῶς** κττ., ἄ. ἀποφατικά· ‖ νομ. **ἀρνητικὴ ἀγωγὴ** ἡ δι' ἧς ζητεῖται ἡ ἀπαγόρευ-

σις πάσης ἐνοχλήσεως ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ δικαιώματος κυριότητος τοῦ ἐνάγοντος· 2) ὁ ἀντίθετον ἔννοιαν περιέχων : **ἀρνητικὸν κέρδος** (= ζημία), - **ἀρνητικὴ θερμότης** (= ἡ κάτω τοῦ μηδενός, ψῦχος) κττ.· ‖ νεώτ. μαθ. **ἀρνητικὸς ἀριθμός** ὁ ἀντίθετος φυσικοῦ εἰς ὃν προστιθέμενος δίδει ἄθροισμα μηδέν, παριστάμενος διὰ τοῦ αὐτοῦ φυσικοῦ ἀριθμοῦ φέροντος πρὸ αὐτοῦ τὸ σημεῖον τῆς ἀφαιρέσεως, τὸ πλὴν (—)· ‖ φυσ. **ἀρνητικὰ ποσὰ** τὰ φυσικὰ ποσὰ ἅτινα προστιθέμενα εἰς ἄλλα ἀντίστοιχα καὶ ὅμοια κατὰ τὴν φύσιν ἐξουδετεροῦσιν αὐτά, οἷος ὁ ἀρνητικὸς ἠλεκτρισμὸς ἐν σχέσει πρὸς τὸν θετικὸν κλπ.· ‖ φωτογρ. **ἀρνητικὴ εἰκὼν** ἡ κατὰ τὴν φωτογράφησιν λαμβανομένη, ἐν ᾗ τὰ φωτεινὰ μέρη τῶν ἀντικειμένων φαίνονται σκιερὰ καὶ τἀνάπαλιν· ‖ χημ. **ἀρνητικὴ ἀντίδρασις** ἡ δι' ἧς ἐξακριβοῦται ὅτι ἔν τινι σώματι δὲν περιέχεται ἡ ἀναζητουμένη οὐσία· ‖ φιλοσ. **ἀρνητικὴ κρίσις**, - **ἀρνητικὸς συλλογισμός**, - ἀρνητικὴ ὑπόθεσις.

ἀρνητικοσκόπιον (τό) νεώτ. ὄργανον δι' οὗ ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀνάγνωσις ἀκτινογραφίας ἢ ἀρνητικῆς πλακὸς φωτογραφίας.

ἀρνητικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. δι' ἀρνήσεως, ἀποφατικῶς : Πορφ.Κατ.136,27, σχόλ. 'Αριστφ. Βάτρ.1455, **τοῦ ἀπήντησεν ἀρνητικῶς**, - **ἡ πρότασις** ἐκφέρεται ἀρνητικῶς.

ἀρνητισμός (ὁ) νεώτ. κ. ἀρνησισμὸς βλ.λ.

ἀρνί-ιοῦ (τό) δημ. ὁ ἀμνὸς βλ.λ. κ.γεν. τὸ πρόβατον : Κρυστ.Φίλημα 4 **μὴν τὰ 'βάφες μὲ τὴ βαφή, ποὺ βάφεις καὶ τ' ἀρνιά σου ;**, παροιμ. **ἀρνὶ ποὺ φεύγει ἀπ' τὴν κοπὴ τὸ τρώει ὁ λύκος** (οἱ απομονούμενοι εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς καταστρέφονται)· 2) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ οἱονεὶ ὡς ἀμνὸς ἄκακος καὶ πρᾶος, φιλήσυχος : **εἶναι ἀρνὶ** ἢ **σὰν τὸ ἀρνί**, φρ. **τὸν ἔκαμε ἀρνὶ** (τὸν κατεπράϋνε).

ἀρνιακό (τό) δημ. δέρμα ἀρνίου, ἀρνακίς, ἄ. ἀρνοτόμαρο, ἀρνοπέτσι, προβιά, φαφάκι.

ἀρνιδία (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **καραβιδῶν**, ἰθαγενὲς τῆς Αὐστραλίας.

ἀρνιδιόλη (ἡ) νεώτ. χημ. κ. **ἀρνιστερίνη** (ἡ) δισ-τομικὴ φυτοστεριναλκοόλη λαμβανομένη ἐκ τῶν ἀνθέων τῆς ἀρνίκης.

ἀρνιέμαι δημ. κ. ἀρνιοῦμαι, παρατ. **ἀρνιούμουν** καὶ **ἀρνιόμουν**, ἀόρ. **ἀρνήθηκα** κ. **ἀρνήστηκα**, ἀρνοῦμαι βλ.λ. : Σάρρ.μτφρ.Εὐρ.'Ιππ.996 **δὲν εἶναι κανεὶς ἄνθρωπος | πιὸ τίμιος ἀπὸ μένα κι' ἂς τ' ἀρνιέσαι ἐσύ**, - **ἀρνήθηκε νὰ μαρτυρήσῃ**· 2) ἐπιλανθάνομαι τινός, πρβλ. ἄρνα, ἀρνησιά : μοιρ. **π' ἀρνιέται ἡ μάννα τὸ παιδὶ καὶ τὸ παιδὶ τὴ μάννα**· 3) ἀπαρνοῦμαι, ἀποκηρύττω : δ.τραγ. **ἂν ἀρνηθῶ τὴν Παναγιὰ | θὰ ν' ἀρνηθῶ καὶ σένα, θέλω κι' ἐγὼ ν' σ' ἀρνηστῶ, μὰ ὁ πόνος δὲ μ' ἀφήνει**· 4) διακόπτω τὰς σχέσεις, ἀπέχω τῆς συναναστροφῆς : **γιατί μᾶς ἀρνήθηκες τόσον καιρό ;** (ἔπαυσες νὰ μᾶς ἐπισκέπτεσαι ;).

ἀρνίκη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος ποωδῶν φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἡλιανθεμιδῶν** περιλαμβάνον καὶ τὸ κοσμητικὸν καὶ φαρμακευτικὸν εἶδος **ἀρνίκη ἡ ὀρεινή**.

ἀρνικίνη (ἡ) νεώτ. χημ. οὐσία πικρά, ἐξαγομένη ἐκ τῆς ρίζης καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῶν ἀνθέων τοῦ φυτοῦ ἀρνίκη ἡ ὀρεινή.

ἀρνιόκερας-ατος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος μαλακίων τῆς οἰκογενείας τῶν **αἰγοκερατιδῶν**, ἀπαντῶν ἐν ἀπολιθώσει.

ἀρνίον (τό) κ. μσν. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ ἀρήν, μικρὸν πρόβατον, ἀρνάκι : Λυσ.32,21 **ἑκκαίδεκα δραχμῶν ἀπέφηνεν ἐωνημένον ἀρνίον**, - ΠΔ 'Ιερεμ. 11,19 **ἀρνίον ἄκακον ἀγόμενον τοῦ θύεσθαι**· 2) μτγν. δέρμα προβάτου : Λουκ.'Ορχ.43· 3) ἐκκλ. συμβολ. ὁ Σωτήρ : 'Αποκάλ.5,6,8 **οἱ πρεσβύτεροι ἔπεσαν ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου**, αὐτ.7,9 **ἰδοὺ ὄχλος πολύς.. ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου**.

ἀρνιοῦμαι δημ. κ. ἀρνιέμαι βλ.λ.

ἀρνίς-ίδος (ἡ) μτγν. κ. **ἀρνηΐς** ἀρχ. ἑορτὴ ἐν Ἄργει κατὰ τὸ θέρος πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ὑπὸ κυνῶν σπαραχθέντος Λίνου, καθ' ἣν ἐφονεύοντο κύνες : Κόνων 19 **ἑορτὴν ἀρνίδα**, Αἰλ.ΖΙ 12,34 **ἐν ταῖς ἡμέραις, ἃς καλοῦσιν ἀρνηΐδας**.

ἀρνίσιος-α-ο δημ. ἀρνήσιος βλ.λ.

ἄρνισμα (τὸ) δημ. ἄρνησις βλ.λ.

ἀρνιστής (ὁ) δημ. ἀρνη(σ)τὴς βλ.λ.

ἀρνοθία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **βοραγινοειδῶν**.

ἀρνοβότανο (τὸ) δημ. μυθολογουμένη βοτάνη τῆς λήθης, ἣν τρώγοντες οἱ εἰς τὸν ᾅδην κατερχόμενοι ἐπιλανθάνονται τῶν ἐν τῷ βίῳ, ἄ. λησμοβότανο, ἀπολησμοβότανο, τῆς ἄρνας τὸ βοτάνι, τῆς ἀρνησιᾶς τὸ χόρτο· πρβλ. κ. ἄρνα, ἀρνησιά.

ἀρνογλωσσοειδῆ (τὰ) νεώτ. βοταν. κ. **-σώδη** οἰκογένεια φυτῶν τοῦ ἀθροίσμ. τῶν **δικοτυληδόνων**, ποώδη, ἐτήσια ἢ πολυετῆ.

ἀρνόγλωσσο(ν) (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀρνογλωσσωδῶν**, οὗτινος πολλὰ εἴδη **εἶναι** χρήσιμα ὡς φαρμακευτικά, οἷον **ἀρνόγλωσσον τὸ μεῖζον**, δημ. πεντάνευρο, ἑφτάνευρο : Θεόφρ.Φ 7,8,3, Διοσκ.2,126 **ἀρνόγλωσσον τὸ μικρόν**, ἄ. ἀρν- **ὁ λαγόπους**, - **ἀρν- ὁ κορωνόπους**, δημ. περδικοπάτημα, χηνοπόδι, πετεινόχορτο, **ἀρνόγλωσσον τὸ ἀμμόφιλον** κλπ.

ἀρνόγλωσσος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογενείας τῶν **πλευρονηκτιδῶν**.

ἀρνογλωσσώδη (τὰ) νεώτ. βοταν. ἀρνογλωσσοειδῆ βλ. λ.

ἀρνόδερμα-ατος (τό) νεώτ. δέρμα ἀρνίου, ἀρνακίς, ἀρνιακό, ἀρνοτόμαρο, ἀρνήσια προβιά.

ἀρνοκάτσικα (τὰ) δημ. πρόβατα (ἀρνιὰ) καὶ ἔριφοι ὁμοῦ, πρβλ. γιδοπρόβατα.

ἀρνοκόμης (ὁ) μτγν. ὁ ἔχων κόμην ἀρνός, σγουρομάλλης, ὡς ἐπίθ. τοῦ 'Απόλλωνος : Μακρόβ. Κρόν.1,17,45.

ἀρνοκοπή (ἡ) δημ. μέρος ποιμνίου προβάτων ἀπαρτιζόμενον ἐξ ἀρνίων : Βλ.Συνμ.288.

ἀρνοκόπι (τό) δημ. κ. ἀρνοπόκι βλ.λ.

ἀρνόκουρο (τό) δημ. συνήθ. πληθ. **ἀρνόκουρα** τὰ ἐκ τῆς κουρᾶς τῶν ἀρνίων λαμβανόμενα ἔρια.

ἀρνοκτασία (ἡ) μτγν. φόνος, σφαγὴ ἀμνῶν, προβάτων : Ρήτ.3,607.

ἀρνόμαλλο (τό) δημ. ἔριον ἀρνίου, προβατόμαλλο.

ἀρνοπαίζω δημ. παίζω ὡς ἀμνός, σκιρτῶ.

ἀρνοπανίσκη (ἡ) τὰ ἐντὸς τῶν ἀρνοστρωμάτων βλ.λ. ἀνευρισκόμενα ἀπολελιθωμένα θηλαστ. ζῷα.

ἀρνοπέτσι (τό) δημ. δέρμα ἀρνίου, ἀρνακίς, ἀρνοτόμαρο, ἀρνήσια προβιά.

ἀρνοπόκι (τό) δημ. κ. **ἀρνοκόπι** πόκος ἀρνίου, ποκάρι τοῦ προβάτου, τὸ πρὸς κουρὰν ἔριον, κυρίως τὸ βραχύ : Κρυστ.Σκάρος 29 **ἄλλος ἀδράχτι σφοντυλάει καὶ κλώθει τ' ἀρνοπόκι**.

ἀρνοπολέμιον (τό) τὸ φυτὸν σταφὶς ἡ ἀγρία, ἄ. φθειροκτόνον, δημ. φειροβότανο, φειρόχορτο, ἀγριοσταφίδα : ΨΔιοσκ.4,152.

ἀρνορίη (ἡ) ἀρνορκίη βλ.λ.

ἀρνορκίη (ἡ) 'Ησ. « ὁ μετὰ τοῦ ἀρνὸς **αἱρουμένου** γινόμενος ὅρκος » (δ.γρ. ἀρνορίη).

ἀρνός (ὁ) μτγν. ὁ ἀρήν, ὁ ἀμνός· Πολυβ.7,184 « τὸν δὲ ἔτειον ἄρνα εἴποις ἂν ἀμνὸν ἢ **ἀρνίον**· εἶτα εἴποις **ἀρνόν** » : Αἰσωπ.274.

ἀρνοσηρίς-ίδος (ἡ) νεώτ. βοταν. **γένος φυτῶν τῆς** οἰκογενείας τῶν **κιχοριωδῶν**.

ἀρνοστρώματα (τὸ) γεωλ. ποταμογενῆ στρώματα παρεμφερῆ πρὸς τὰ εὑρισκόμενα **εἰς** τὴν κοιλάδα τοῦ ποταμοῦ Ἄρνου τῆς 'Ιταλίας.

ἀρνοτάνη (ἡ) νεώτ. φαρμ. διάλυμα χλωριούχου ἀσβεστίου καὶ κόμμεος ἀραβικοῦ, χρησιμοποιούμενον δι' ἐνέσεις ἐνδοφλεβικάς.

ἀρνοτόμαρο (τό) δημ. δέρμα ἀρνίου, ἀρνακίς, ὀρνιακό, ἀρνοπέτσι, ὀρνήσια προβιά.

ἀρνοτροφία (ἡ) μαν. τὸ τρέφειν, συντηρεῖν ἄρνας, ἀρνιά, πρόβατα : Γεωπ.18,1,2.

ἀρνοττία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ὀρχεοειδῶν.**

ἀρνοῦμαι-έομαι κ. νεώτ. δημ. κ. **ἀρνιέμαι** κ. **ἀρνιοῦμαι** βλ.λ., μέλλ. **-ήσομαι** κ. -ηθήσομαι, ἀόρ. **ἠρνησάμην** κ. **-ήθην,** δημ. **ἀρνήθηκα,** παρακ. **ἤρνημαι** δὲν ὁμολογῶ τὸ παρ' ἄλλου λεγόμενον, δὲν συνομολογῶ τινι, δὲν παραδέχομαί τι ὡς ἀληθές· ἀντίθετον τῷ φημί, κατάφημι, ὁμολογῶ, συμφωνῶ τινι : Ὀδ.Θ 358 **οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι,** Εὐρ.Ἑκ.303 **ἃ δ' εἶπον εἰς ἅπαντας οὐκ ἀρνήσομαι,** Ἀριστλ.Ἠθ.4,13 **δοκεῖ ὁ εἴρων ἀνάπαλιν ἀρνεῖσθαι τὰ ὑπάρχοντα ἢ ἐλάττω ποιεῖν,** Δίων Κ 50,22 **οὐδ' αὐτὸς ἀρνεῖται μὴ οὐκ ἐχθροὺς ἡγεῖσθαι, - ἀρνεῖται νὰ εἴπῃ τὴν αἰτίαν - νὰ ὁμολογήσῃ, - ἀρνοῦμαι τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἀντιδίκου, - ἀρνιέται ἢ ἀρνήθηκε νὰ συμφωνήσῃ μὲ μᾶς·** 2) ἀπολ. κ. νεώτ. κ. δημ. δὲν συγκατατίθεμαι, ἀποποιοῦμαι, λέγω ὄχι· ἀντίθετον συναινῶ, δημ. στρέγω : Ἰλ.Τ 304 **ὁ δ' ἠρνεῖτο στοναχίζων,** αὐτ.Ψ 42 **αὐτὰρ ὅ γ' ἠρνεῖτο στερεῶς, - ἀρνεῖται ἐπιμόνως, - ἀρνιοῦμαι ὁλότελα, - ἀρνιέται πεισματικά·** ‖ κ. μετ' ἀπαρμφ. (μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ μή), ἤτοι ἐν τῇ νεωτ. κ. δημ. μετὰ τοῦ νά : Ἡρ. 6,13 **ἀρνευμένους εἶναι χρηστούς,** Ξεν.Ἑλλ.7,37 **ἠρνεῖτο μὴ αὐτόχειρ γενέσθαι, - ἀρνεῖσθε νὰ παραδεχθῆτε τὸ ἀξίωμα, - ἀρνεῖται νὰ μετάσχῃ τοῦ κινήματος, - ἀρνιοῦνται νὰ συνεννοηθοῦν - νὰ ἔρθουν·** ‖ κ. μετ' εἰδ. προτάσεως διὰ τοῦ **ὡς,** ἤτοι ἐν τῇ νεωτ. διὰ τοῦ **ὅτι,** ἐν τῇ δημ. κ. μετὰ τοῦ πώς : Δημ.124 **οὐδ' ἂν ἀρνηθεῖεν ἔνιοι ὡς οὐκ εἰσὶ τοιοῦτοι, - ἀρνεῖται ὅτι μετέβη, - ἀρνιέται πὼς** εἶναι **ἔνοχος·** ‖ ποι. κ. μετὰ μτχ. : Εὐρ. Ἀλκ.1158 **οὐ γὰρ εὐτυχῶν ἀρνήσομαι·** 3) δὲν θέλω, ἀποποιοῦμαι, ἀποκρούω, ἀπορρίπτω, ὡς ἀντίθ. τῷ δέχομαι, στέργω, συναινῶ εἰς..., παραδέχομαι νά : Ὀδ.Α 249 **οὔτ' ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον,** Δημ.319 **ἀρνούμενος ταύτην τὴν χρείαν** (ἀπορρίπτων ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν), Πάπ. **ἀρνκληρονομίαν** (ἀποποιεῖσθαι κλ.), **- ἠρνήθη τὴν γενομένην αὐτῷ προσφορὰν** (ἀπέρριψε), **- ἀρνιέται τέτοια συντροφικὴ δουλιά·** 4) κ. νεώτ. κ. δημ. δὲν θέλω νὰ δώσω, δὲν παρέχω τι, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ δίδω : Ὀδ.Φ 345 **τόξον.. δόμεναί τε καὶ ἀρνήσασθαι,** Ἡρ.3,1 **οὐκ εἶχε οὔτε δοῦναι οὔτε ἀρνήσασθαι, - ἠρνήθη τὴν συνδρομήν του** (ἐνν. νὰ δώσῃ), **- ἀρνήθηκε ψῆφο·** 5) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ σημ. τοῦ ἀπαρνοῦμαι, ἀποκηρύττω, ὁθ. κ. περιφρονῶ, ἀποφεύγω : ΚΔ Ματθ.10,33 **ὅστις δ' ἂν ἀρνήσηταί με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι κἀγὼ αὐτόν,** Ἐρωτόκρ.Α 817 **ἐχλόμιαν', ἀδυνάτισε, τὶς συντροφιὲς ἀρνήθη, - ἀρνήθηκε τὴν ἀγάπη του - τοὺς φίλους του·** βλ. κ. ἀρνιέμαι 6) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐγκαταλείπω, ἀποβάλλω ἀπ' ἐμοῦ : Ἀριστείδ.ἐν ΑΠ 7,473 **ζωὰν ἀρνεῖσθαι** (αὐτοκτονεῖν), Ἱμέρ.Λόγ.2,10 **ἀρνεῖσθαι ἀνθρώπους** (ἀποβάλλειν τὸν ἀνθρωπισμόν), **- ἠρνήθη τὸν καθολικισμόν** (ἀπεκήρυξε), **- ἀρνήθηκε τὰ ἐγκόσμια** (παρῃτήθη τῶν ἐγκοσμίων).

ἀρνοφάγος-ον μτγν. ὁ τρώγων ἄρνας, ἀρνιά : Μαν.4,255 **ἀρνοφάγοισι λύκοισι.**

ἀρντίτο νεώτ. (Ἰταλ.) μουσ. ρυθμικὴ ἀγωγὴ ὑποδηλοῦσα ἐκτέλεσιν ζωηρῶς ἰσχυράν, ἔντονον.

ἀρντίτοι (οἱ) νεώτ. κ. δημ. (Ἰταλ.) κ. **ἀρδῖτοι** σῶμα ἐκλεκτῶν στρατιωτῶν ἢ μέλη τῆς στρατιωτικῶς ἐκπαιδευομένης φασιστικῆς νεολαίας ἐν Ἰταλίᾳ.

ἄρνυθεν Ἡσ. « ἠγωνίζοντο, ἐνήργουν ».

ἄρνυμαι μέλλ. **ἀρέομαι,** ἀττ. **ἀροῦμαι,** ἀόρ β' **ἀρόμην,** πρβλ. κ. **αἴρομαι** προσπαθῶ νὰ ἐξασφαλίσω, νὰ διασώσω, νὰ διαφυλάξω : Ὀδ.Α5 **ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων,** Ἰλ. Α 159 **τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ,** αὐτ. Ζ 446 **ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος·** 2) λαμβάνω, κτῶμαι, κερδαίνω : αὐτ. Ι 124 **ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο,** αὐτ.Π 84 **τιμὴν.. καὶ κῦδος ἄρηαι,** Σοφ. Τρ.711 **ὧν.. τὴν μάθησιν ἄρνυμαι** (λαμβάνω γνῶσιν), Εὐρ.Ἀλκ.55 **μεῖζον ἄρνυμαι γέρας,** Πλάτ. Πρωτ.349 Α **μισθὸν ἀξιώσας ἄρνυσθαι** (πρβλ. μισθαρνῶ)· ‖ **ἐνίοτε** κ. ἐν κακῇ σημ. : Εὐρ.Ἑκ.1074 **ἀρνύμενος λώβαν,** λαμβάνων ἐκδίκησιν διὰ τὸ προσγενόμενόν μοι κακόν· 3) **μᾶλλαν ἄρνυμαι** αἱροῦμαι, προτιμῶ : Πλάτ.Νόμ.944 C **ζωὴν αἰσχρὰν ἀρνύμενος.. μᾶλλον ἢ.. καλὸν.. θάνατον·** 4) κομίζω, **φέρω** ἐπ' ἐμαυτοῦ, ἀνέχομαι, σηκώνω : Ἰλ.Υ 247 **οὐδ' ἂν νηῦς.. ἄχθος ἄροιτο.**

ἀρνυτός Ἡσ. « εὔπνους, εὔνους ».

ἀρνῳδός (ὁ) μτγν. ραψῳδός· Φώτ.484 « ραψῳδοί· τὸ δὲ ἔμπροσθεν, ἀρνῳδοὶ **ἐκαλοῦντο,** ἐπάθλου αὐτοῖς ὄντος ἀρνός », Εὐστ.Ἰλ.6,26, Ἡσ.

ἀρνών-ῶνος γλωσσ. τόπος ἔνθα μένουσιν ἢ βόσκουσιν ἀρνία, προβατοστάσι, προβατότοπος.

ἄρξ (ὁ) Ἐπιγρ. κ. Πάπ. ἄρκτος : Ἐπιγρ. ἐγὼ εἰς **κάτω μέρη λέων εἰμὶ καὶ εἰς ἄνω μέρη ἄρξ εἰμί.**

ἄρξις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀρχή, ἡ ἔναρξις : ἡ **ἄρξις τοῦ πολέμου, - κατὰ τὴν ἄρξιν καὶ κατὰ τὴν λῆξιν τῶν γυμνασίων.**

ἄρξιφος Ἡσ. « ἀετὸν παρὰ Πέρσαις ».

ἀρξουτίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. παραλλαγὴ τοῦ ὀρυκτοῦ **χιολίθου** βλ.λ.

ἀροανδικόν (τό) Ἡσ. « νόμισμα, ᾧ χρῶνται οἱ Αἰγύπτιοι, ἀπὸ Ἀροάνδου ».

ἀροάτους Ἡσ. « ἀβάτους, καὶ ἀνιαρούς ».

ἀροβίνη (ἡ) νεώτ. φαρμ. προϊὸν συνθέσεως τῆς διφαινυλαμίνης καὶ τοῦ θυμιολβενζοϊκοῦ ὀξέος, φάρμακον ἀντισηπτικὸν τῶν οὐροφόρων ὀργάνων.

ἀρόγευτος-η-ο δημ. (λατ.) κ. **ἀρρ-** κ. **ἀρ(ρ)ώγευτος** ἐπὶ ἀνηλίκου, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ρογιασθῇ, νὰ εὕρῃ ρόγαν, ἤτοι μακρᾶς διαρκείας χειρωνακτικὴν ἐργασίαν ἐπὶ συμπεφωνημένῳ ὑπὸ τῶν γονέων ἢ τοῦ κηδεμόνος μισθῷ ἐτησίῳ ἢ ἐφ' ἅπαξ διὰ τὴν ὅλην ἐργασίαν καταβλητέῳ· ‖ κ. ὁ οὗ δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ρόγα, τὸ ρόγιασμα : **τὰ μωρούδια** (ἤτοι μέχρι τοῦ ὀγδόου τῆς ἡλικίας ἔτους) **εἶναι ἀρόγευτα·** 2) ὁ μὴ διὰ ρόγας μισθωθείς, ποὺ δὲν εἶναι ρογιασμένος, ὁ ἀρόγιαστος βλ.λ.

ἀρόγιαστος-η-ο δημ. (λατ.) κ. **ἀρρ-** κ. **ἀρ(ρ)ώγιαστος** ἐπὶ ἀνηλίκων, ὁ μὴ ἢ μήπω ὑπὸ τῶν γονέων ἢ τοῦ κηδεμόνος ἐπὶ μισθῷ ἐτησίως ἢ ἐφ' ἅπαξ δοθεὶς ὡς ἐργάτης, ἢ ὡς τεχνίτης μαθητευόμενος ἢ ὡς ὑπηρέτης, ἀ. ἄρογος, πρβλ. ρόγα.

ἄρογος-η-ο δημ. ὁ ἄνευ ρόγας, ἀρόγιαστος βλ.λ. : δ.τραγ.**ἄκου το, ἄκαρπο δεντρί, μελίσσι δίχως μέλι, | ποὺ 'φυγες ἀπ' τὸ σπίτι σου σὰν ἄρογο κοπέλι.**

ἀροδάφνη (ἡ) δημ. τὸ κοσμητικὸν θαμνῶδες φυτὸν νήριον ἢ ροδοδάφνη, ἀ. πικροδάφνη, φυλλάδα, ἀριοδάφνη.

ἄ-ρόδο ἐπίρρ. δημ. (Ἰταλ.) ὅρος ναυτικὸς σημαίνων ὅτι πλοῖόν τι παραμένει ἐπ' ὀλίγον ἔξωθεν λιμένος ἢ ὅρμου, χωρὶς νὰ ἀγκυροβολήσῃ : **στάθηκε ἄ-ρόδο·** ‖ μτφ. πόρρω τινος : φρ. **τράβα ἄ-ρόδο** ἀπομακρύνθητι, φεύγα.

ἀροειδῆ (τὰ) νεώτ. βοταν. κ. **ἀρώδη** βλ.λ.

ἀροκάνιστα κ. **ἀρρ-** κ. **ἀρουκάνιστα** ἐπίρρ. δημ. ἄνευ λειάνσεως διὰ ροκάνης, ἐπὶ ξύλων.

ἀροκάνιστος-η-ο δημ. κ. **ἀρρ-** κ. **ἀρουκάνιστος** κ. **ἀρουκάνιγος** ὁ μὴ διὰ ρυκάνης λειανθείς, ἐπὶ ξύλων· ‖ κ. ὁ μὴ δεκτικὸς τοιαύτης λειάνσεως· 2) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπ. τραχύς, ἄξεστος.

ἀροκάρια (ἡ) νεώτ. βοταν. ἀρωκαρία βλ.λ.
ἄροκλον (τό) μτγν. φιάλη : Νΐκ.ἀπ.129 (ἀμφ.).
ἀρόλιθος (ὁ) δημ. κοίλη πέτρα πλήρης ὕδατος, ἄ. ἀρός, νερόλιθος, λούμπα· πρβλ. ἄρος 2).
ἀρολόγος (ὁ) δημ. ὁ ἀρήλεγος βλ.λ.
ἄρομα-ατος (τό) μτγν. γεωργημένος ἀγρός : Αἰλ. Ζῷ 7,8 ἐσφ.γρ. ἀντὶ **ἄρωμα** βλ.λ.
ἀρομίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν ἐξ ἐνύδρου θειικοῦ ἅλατος τοῦ μαγνησίου καὶ ἀργιλίου.
ἄρον (τό) κ. νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀρωδῶν** περιλαμβάνον εἴδη τινὰ κοσμητικὰ κ. ἄ. χρήσιμα· ‖ εἰδ. τὸ φυτὸν **ἄρον τὸ ἰταλικόν,** δημ. δρακόντι : Ἀριστλ.ΗΝικ.600 b 11, Θεόφρ.Φἱ 1,6,10, ΨΔιοσκ.2,167· 2) τὸ φυτὸν **ἄρον τὸ αἰγυπτιακὸν ἢ κολοκασία ἡ ἀρχαία,** δημ. κολοκάτσι : Πλίν.Φἱ 19,96, Γαλ.6,650· 3) τὸ φυτὸν **δρακόντιον,** δημ. δρακοντιά, φιδόχορτο : Θεόφρ. Φἱ 7,12,2, Φανί.π.Ἀθην.9,371 D· 4) τὸ φυτὸν **ἄρον τὸ διοσκορίδειον,** δημ. ἀρκοκολοκατσιά : Διοσκ. 2,167 **ἄρον τὸ καλούμενον παρὰ Σύροις λοῦφα.**
ἄρον ἄρον δημ. κυρ. προστ. ἀορ.β΄ τοῦ ρ. αἴρω ληφθεῖσα ἐκ τῆς ἐν ΚΔ Ἰω.19,15 φρ. « ἆρον ἆρον, σταύρωσον αὐτόν », καὶ μεταπεσοῦσα εἰς ἐπιρρ. χρ. ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἐν τάχει, βιαστικά, χωρὶς διατυπώσεις, διὰ τῆς βίας : **τὸν σήκωσε ἄρον ἄρον καὶ φύγανε, - τοὺς ἐπάντρεψαν ἄρον ἄρον.**
ἀρόνικον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἡλιανθεμιδῶν.**
ἀρονίτης (ὁ) νεώτ. παλαιοφ. γένος φυτῶν ἐν ἀπολιθώσει παραπλησίων πρὸς τὰ ἀρώδη βλ.λ.
ἀροπῆσαι Ἡσ. « παταγῆσαι, Κύπριοι ».
-αρος θηλ. **-άρα** δημ. κ. **-άρας** κ. **-αράς,** θηλ. **-αρού** κατάληξις μεγεθυντικὴ ὀνομάτων τῆς δημοτικῆς, οἷον : **παίδαρος, - παπάδαρος, - διάκαρος, - σκύλαρος, - βοΐδαρος, - πόδαρος, - σπίταρος, - σύκαρος, - γυναικάρα, - δουλάρα, - ποδάρα, - αὐτάρα, - πεπονάρα** ἢ κ. **χειλαράς -ού, - κοιλαράς -ού, - κωλαράς -ού, - πουτσαράς** (κ. μτφ. ὁ γενναῖος) ἢ κ. **ποδάρας, - πουτανάρα** ‖ ὁμ. ἐπιθέτων ἰδίως ἐν κακῇ σημ., οἷον : **φεύταρος** ἢ **-αράς - ού, - κλέφταρος** ἢ **-αράς -ού, - τεμπέλαρος·** ‖ ὁμ. κ. κυρίων ὀνομάτων, οἷον : **Γιάνναρος, - Κώσταρος, - Γιώργαρος** κ. **Γιωργαντάρας, - Κωσταντάρας, - Γιαννακάρας.**
ἄρος-εος (τό) ὄφελος, ἐπικουρία, προστασία : Αἰσχ.Ἱκ.885 **βρέτεος ἄρος ἄτα** (ἡ προστασία τοῦ ξοάνου ἀποδεικνύεται συμφορά), πρβλ. Εὐστ. Ὀδ.1422,19· 2) Ἡσ. « κοίλας ἐν αἷς ὕδωρ ἀθροίζεται ὀμόριον »· 3) αὐτ. « ἀκούσιον βλάβος ».
ἀρός δημ. ἠρόλιθος βλ.λ.
-αρός-ά-όν (-ή-ό) κ. νεώτ. κ. δημ. κατάληξις ἐπιθέτων ἐκφράζουσα πλησμονὴν ἢ προέχουσαν χαρακτηριστικὴν ἰδιότητα, οἷον ἀνιαρός, ῥυπαρός, μαλλιαρός, χαλαρός, σοβαρός, λαγαρός κττ. (τὸ α εἶναι βραχὺ πλὴν τῶν ἀνιαρός, λαρός, φαρός, φαλαρός).
ἀρόσιμος-ον κ. **-η -ον** κ. νεώτ., ποι. κ. **ἀρώσιμος** περὶ γῆς, πρόσφορος πρὸς ἄροσιν, καλλιεργήσιμος, γόνιμος : Χρησμ.Σιβ.14,115 **χώρη ἀροσίμη·** 2) μτφ. ποι. ἐπὶ γυναικός, παρομοιαζομένης πρὸς ἀγρόν, κατάλληλος πρὸς τεκνογονίαν : Σοφ.Ἀντ.569 **ἀρώσιμαι γὰρ χἀτέρων εἰσὶν γύαι.**
ἄροσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀροῦν, τὸ ἄργωμα, ἡ ἐπὶ ἀροσίμου τόπου ἐκσκαφὴ καὶ ἐξαναστροφὴ τῶν κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν στρωμάτων τοῦ ἐδάφους : Ἄρατ.1055, Ἀριστλ.Κόσ.399 b 17· 2) συνεκδ. ἡ καλλιεργήσιμος γῆ χώρας τινός, σχόλ. « χώρα εἰς τὸ σπείρεσθαι ἐπιτηδεία » : Ἀπολλ.Ρ 1,826 **ἔνθ' ἔτι νῦν περ Θρηικίης ἄροσιν χιονώδη ναιετάουσιν·** ‖ κ. ὁ σπειρόμενος ἀγρός, χωράφι : Ἰλ.1,580 **φιλὴ ἄροσις,** Ὀδ.1 134 **ἐν δ' ἄροσις λείη.**
ἀροσμός (ὁ) Πάπ. ἡ ἄροσις βλ.λ.

ἀρ(ο)σπάκκες Ἡσ. « δρύες ἐπικεκομμέναι ».
ἀρόσσω μτγν. ποι. μέλλ. ἀντὶ **ἀρόσω** τοῦ **ἀρόω** βλ.λ.
ἀροστός-ή-όν σχόλ. ἀρόσιμος βλ.λ. : Ἄρατ.275 d « γράφεται καὶ ἀροστὴ ἢ ἀροσίμη ».
ἀροτεύω σχόλ. ἀροτρεύω, ἀροτριῶ βλ.λ.
ἀροτήρ-ῆρος (ὁ) κ. νεώτ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἀρῶν, ὁ ὀργώνων : Ἰλ.Ψ 835 **οὐδ' ἀροτὴρ εἶσ' ἐς πόλιν,** Εὐρ.Ἠλ.104 **ἤ γάρ τις ἀροτὴρ .. φανήσεται νῷν,** Ἡρ.4,17 **Σκύθαι ἀροτῆρες** (γεωργοί) ἀντίθ. τοῦ **νομάδες·** 2) κ. νεώτ. ἐπὶ κτηνῶν ὡς ἐπίθ. ὁ ἱκανὸς ν' ἀροτριᾷ, ὁ ἀρότρῳ ζευγνύμενος : Ἡσίοδ. Ἔργ.405 **βοῦς ἀροτήρ,** Νόνν.Δ.3,192 **ὁλκὰς ἀροτήρ·** 3) μτφ. ὁ πατήρ, ὁ γεννήτωρ : Εὐρ.Τρῳ.135 **τὸν πεντήκοντα ἀροτῆρα τέκνων.**
ἀροτήριος-α-ον σχόλ. ἀροτήσιμος βλ.λ.
ἀρότης (ὁ) ὁ ἀρῶν, ὁ ὀργώνων : Ἡρ.4,2 **οὐ γὰρ ἀρόται εἰσὶ ἀλλὰ νομάδες·** ‖ κ. μτφ. κατὰ παρομοίωσιν χρ. : Πίνδ.Ν 6,32 **Πιερίδων ἀρόται** οἱ ποιηταί, Καλλ.ἀπ.436 **ἀρόται κύματος** οἱ ναῦται.
ἀροτήσιμος-ον γεωργήσιμος, καλλιεργήσιμος.
ἀροτήσιος-ον μτγν. ὁ τῆς ἀρόσεως, ὁ διὰ τὴν ἄροσιν προσφυής : Ἄρατ.1053 **ἀροτήσιος ὥρη.**
ἀροτικός-ή-όν μτγν. τῷ ἀρότῃ, γεωργῷ ἀνήκων, ἀγροτικός : Ἀθήν.5,156 F **ἀροτικὴ ἀναισθησία·** 2) ὁ ἱκανὸς ν' ἀροτριᾷ : Γαλ.19,245 **ἀροτικοὶ βόες.**
ἀροτόν Ἡσ. « τὸν ὁλκὸν τοῦ Ἕκτορος ἢ τὸ ἀντίσταθμον, Αἰσχύλος Φρυξί ».
ἄροτος (ὁ) ἡ ἄροσις : Ἡσίοδ.Ἔργ.384 **Πληϊάδων ἐπιτελλομενάων ἄρχεσθ' ἀμήτου, ἀρότοιο δὲ δυσομενάων,** Ἡρ.4,46 **ζῶντες μὴ ἀπ' ἀρότου ἀλλ' ἀπὸ κτηνέων·** ‖ **ἱερὸς ἄροτος** θρησκευτικὴ ἑορτὴ τῆς ἀρόσεως ἐν Ἀθήναις : Πλούτ.Ἠθ.144 Β· 2) καλλιεργημένος ἀγρός : Ὀδ.Ι,122 **οὔτ' ἄρα ποίμνῃσιν καταΐσχεται οὔτ' ἀρότοισιν·** 3) ἡ ἐποχὴ πρὸς καλλιέργειαν, ὁ σπορητός : Ἡσίοδ. Ἔργ.450 **γεράνου φωνὴν .. ἥ τ' ἀρότοιό τε σῆμα φέρει·** ὅθ. ἐνιαυτός, ἔτος : Σοφ.Τρ.69 **τὸν παρελθόντ' ἄροτον,** αὐτ.825 **δωδέκατος ἄροτος·** 4) ὁ καρπὸς τοῦ ἀγροῦ : Σοφ.ΟΤ 270 **μήτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆς ἀνιέναι τινά·** 5) μτφ. ἡ παιδογονία : Πλάτ.Κρατ.406 b **ὁ ἄροτος ὁ ἐν γυναικί·** ‖ φρ. τυπικὴ ἐν τοῖς γαμηλίοις συμβολαίοις τῶν Ἀθηναίων « γνησίων παίδων ἐπ' ἀρότῳ » : Μέν.Περικ.362.
ἀροτός-ή-όν μαν. κ. νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀροθῇ, γεωργηθῇ, ὁ ἀρόσιμος : Θεόγνωστ.Καν.94,14 « ἀροτὸς ὁ ἠροτριασμένος ».
ἀροτραῖος-η-ον ὁ ἀνήκων τῷ ἀροτῆρι, κατ' ἐπέκτ. ἀγροτικός : ΑΠ 7,209 **ἀροτραίη θαλάμη.**
ἀρότρευμα-ατος (τό) μτγν. τὸ ὄργωμα, τὸ ἀλέτρισμα· 2) μτφ. ἡ γέννησις : Στοβ.1,49,46 **ἄλλος ἐξ ἄλλου γεννώμενος ἠδ' ἀναβλαστῶν φυχοῦται γονίμου φύσεως ἀροτρεύμασι καινοῖς.**
ἀροτρεύς-έως (ὁ) μτγν. ὁ ὀργώνων, ὁ ἀροτὴρ βλ.λ.
ἀροτρευτήρ-ῆρος (ὁ) μτγν. ὁ ἀρῶν, ὁ ἀροτρεύς : ΑΠ 9,299 **ταῦροι .. ἀροτρευτῆρες ἀρούρης·** 2) κ. μτφ. κατὰ παρομοίωσιν, ὁ ναυτίλος : ΑΠ 9,242 **πόντου ἀροτρευτήρ.**
ἀροτρεύω μτγν. ὀργώνω, ἀροτριῶ : Λυκόφρ.1072 **αὔλακα βοῶν ἀροτρεύουσιν ὁλκαίῳ πτερῷ,** Νόνν. Εὐαγγ.Ἰω.4,175 **ἄλλος ἀροτρεύει σπόρον.**
ἀροτρήτης (ὁ) κ. ἀροτρητής βλ.λ.
ἀροτρητής (ὁ) κ. **-ήτης** κ. **-ίτης** ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἄροσιν ἢ τὸ ἄροτρον : ΑΠ 6,41 **χαλκὸν ἀροτρητήν,** αὐτ.9,23 **ἀροτρίτης βίοτος.**
ἀροτριάζω Σουΐδ. κ. νεώτ. ἀροτριῶ βλ.λ., ὀργώνω· παθ. **-άζομαι** : σχόλ. Σουΐδ. « ἠροτριασμένος ».
ἀροτρίαμα-ατος (τό) σχολ. ὄργωμα, ἄρομα, μέρος ὠργωμένον· Σχολ.Ἀριστφ.Εἰρ.1158 « τὰ ἀροτριάματα, παρὰ τὸ ἀροτριοῦν ».
ἀροτρίασις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀροτριᾶν, ἡ ἄροσις· ‖ μτγν. συνεκδ. κ. ἡ σπορά : ΠΔ Γέν.45,6 **πέντε ἔτη, ἐν οἷς οὐκ ἔστιν ἀροτρίασις.**

ἀροτριασμός (ὁ) σχόλ. κ. νεώτ. ὄργωμα, καλλιέργεια, ἀροτρίασις βλ.λ. : Τζέτζ.εἰς Ἡσ.Ἔργ.463 **ἀρχόμενος τοῦ ἀρότρου καὶ ἀροτριασμοῦ**, Σχολ. Σοφ.Ἀντ.341 **τινὲς δὲ καὶ ἵπποις χρῶνται εἰς ἀροτριασμόν.**

ἀροτριαστής (ὁ) ΕΜ ὁ ἀροτριῶν, ὁ γεωργός.

ἀρότριος-ον ὁ τοῦ ἀρότρου, ὁ προστάτης τῶν ἀροτριώντων, ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ. : Ὀρφ.Ὕμν.34,3 **χρυσολύρη, σπερμεῖε ἀρότριε, πύθιε, τιτάν.**

ἀροτρίτης (ὁ) ὁ ἀροτρητής βλ.λ.

ἀροτριῶ-άω κ. -όω κ. νεώτ. ἀρῶ, ὀργώνω, ἀνασκάπτω τὴν γῆν δι' ἀρότρου : Θεόφρ.ΦΙ 8,6,3 **ἐνιαχοῦ δὲ οὐ συμφέρει βαθεῖαν ἀροτριᾶν**, Δίων Χρ. 72,2,383 **πᾶσα βοῦς ἀροτριᾷ**· ‖ ἡ μτχ. **ἀροτριῶντα** (τὰ) ὡς οὐσ. κατὰ παράλειψιν τοῦ **κτήνη.**

ἀροτριώσιμος-ον νεώτ. ὁ πρὸς ἀροτρίωσιν πρόσφορος, ὁ γεωργήσιμος.

ἀροτρίωσις-εως (ἡ) Ἡσ. κ. νεώτ. ἡ ἄροσις, ἡ ἀροτρίασις, τὸ ὄργωμα.

ἀροτροδίαυλος-ον ὁ ἀροτριῶν, ὅστις ὡς ἐν διαύλῳ ἀνέρχεται καὶ κατέρχεται τὸν ἀροτριώμενον ἀγρόν : ΑΠ 10,101,5 **ἀροτροδίαυλε πεδώρυχε.**

ἀροτροειδής-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα ἀρότρου, ὁ ὅμοιος ἀρότρῳ : Διόδ.Σ 3,3 **καὶ τὸν τοῦ σκήπτρου τύπον ἀροτροειδῆ καθεστῶτα.**

ἄροτρον (τὸ) κ. νεώτ. τὸ ὄργανον δι' οὗ ἀροῦσι, ὀργώνουσι τὴν γῆν πρὸ τῆς σπορᾶς, τὸ ἀλέτρι : Ὀδ.Σ 374 **πηκτὸν ἄροτρον**, Σοφ.Ἀντ.340 **ἰλλομένων ἀρότρων**, Ἡρ.2,14 **ἀρότρῳ ἀναρρηγνύντες αὔλακας**· 2) μτφ. κατὰ πληθ. τὸ αἰδοῖον : Νόνν. Δ 12,46 **ὁππότε τέμνων ἄρσενα πατρὸς ἄροτρα**· 3) Ἡσ. « ἄροτρα· γῆ, χώρα, πλέθρα »· 4) παροιμ. **ἀρότρῳ ἀκοντίζεις** ἐπὶ τῶν ἀπερισκέπτως τι ποιούντων καὶ τὸ κατόπιν μὴ προορωμένων : Πλούτ. Ἠθ.471 D· ‖ **ἡ ἀπ' ἀρότρου πληγή** βιαιότατον κτύπημα διὰ τῆς δεξιᾶς ἐν πυγμαχίᾳ : Παυσ.6,10,2.

ἀροτροπόνος-ον ὁ μετὰ τοῦ ἀρότρου συμπονῶν, συνεργαζόμενος· μτφ. ἐπὶ τῶν ζευγλῶν : ΑΠ 9,274 **ἀροτροπόνους ζεύγλας.**

ἀροτρόπους-ποδος (ὁ) ὁ πούς τοῦ ἀρότρου, τὸ ἀλετροπόδι.

ἀροτροφορῶ-έω φέρω, σύρω τὸ ἄροτρον : ΑΠ 9,347.

ἀρότται (οἱ) σχολ. οἱ δοῦλοι ἐν Συρακούσαις, ἄ. κιλλικύριοι : Εὐστ.295,33.

ἀρούβαλο (τὸ) κ. **ρούβαλο** δημ. φυτὸν τῆς οἰκογενείας τῶν **ὀροβαγχοειδῶν**, ἡ ὀροβάγχη βλ.λ.

ἀρουκάνιγα ἐπίρρ. δημ. ἀροκάνιστα βλ.λ.

ἀρουκάνιγος-η-ο δημ. ἀροκάνιστος βλ.λ.

ἀρουκάνιστα ἐπίρρ. δημ. ἀροκάνιστο βλ.λ.

ἀρουκάνιστος-η-ο κ. **ἀροκάνιστος-η-ο** βλ.λ.

ἀρούκατος-η-ο δημ. ὁ ἀτέχνως, ἀδεξίως κατεσκευασμένος· 2) μτφ.ἐπὶ προσ. ὁ ἀκατάστατος.

ἄρουλα (ἡ) μσν. κ. δημ. (λατ.) χθαμαλὴ ἑστία τοποθετημένη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μαγειρείου ἢ τοῦ νοσοκομειακοῦ κοιτῶνος ἐν ταῖς μοναῖς χρησιμεύουσα πρὸς ἕψησιν προχείρων φαγητῶν, ἀναθέρμανσιν τοιούτων, θέρμανσιν ὕδατος, ποσίμων φαρμάκων κττ.

ἀρουλός-ή-ό δημ. νερουλός, ὁ μεμιγμένος μετὰ πολλοῦ ὕδατος· 2) ὁ πολτοποιηθείς, ὁ εὑρισκόμενος ἐν ὑγρᾷ καταστάσει.

ἀρουνδέλειος-ον νεώτ. μ. ἐν τῇ φρ. **ἀρουνδέλεια μάρμαρα** μαρμάρινοι ἐνεπίγραφοι πλάκες ἄλλως γνωσταὶ ὡς **πάριον χρονικόν.**

ἀρουνδιναρία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀγρωστοειδῶν.

ἀρουνδίνη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ὀρχεοειδῶν μονανδρείων.

ἀροῦνδον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀγρωστοειδῶν.

ἄρουρα (ἡ) γῆ γεωργουμένη, ἀρόσιμος, χωράφι: Ἰλ.Λ 68 **ὄγμον ἐλαύνωσιν.. κατ' ἄρουραν**, Θεόδ. Μετοχ.ἐν Σάθ.Ι,161 **ἠΰτε χιών, φησὶν Ὅμηρος, ἐπάλυνεν ἀρούρας**· καὶ εἰς τὸν πληθ. : Ἰλ.Ξ 122 **ἅλις δέ οἱ ἦσαν ἄρουραι πυροφόροι**, αὐτ.Ψ 599 **ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι**· 2) γεν. γῆ, χῶμα, χῶρος : Ἰλ.Γ 115 **ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα**, Ὀδ.Α 407 **πατρὶς ἄρουρα**, Πίνδ.Ο 2,14 **ἄρουρα πατρία**, Ἰλ. Σ 104 **ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης** (περιττὸν βάρος τῆς γῆς, ἐπὶ ἀνθρώπου ἀχρήστου)· 3) μτφ. ὁ κόλπος τῆς μητρός : Αἰσχ.Ἑπτ.754 **ὥστε ματρὸς ἁγνὰν σπείρας ἄρουραν**· 4) ὡρισμένον μέτρον ἀγρῶν καὶ ἐπιφανειῶν : Ἡρ.2,168 **ἄρουραι ἐξαίρετοι δυώδεκα ἑκάστῳ ἀτελέες**· ἡ αἰγυπτ. ἄρουρα περιεῖχε 22500 τετρ. πόδας, ἡ δ' ἑλλην. ἄ. 2500 ἑλλ. τετρ. πόδας καὶ ἦτο ἴση τῷ τετάρτῳ τοῦ πλέθρου· 5) Ἡσ. « σωρὸς σίτου σὺν ἀχύροις, Κύπριοι ».

ἀρουραβάτης (ὁ) Πάπ. ὁ διὰ γεωργημένων ἀγρῶν διερχόμενος, εἰδ. ὡς ἐπίθετον τοῦ Νείλου.

ἀρουραῖος-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων τῇ ἀρούρῃ, ἀγροτικός : Ἡρ.2,141 **μῦς ἀρουραίους**, Ἀριστφ. Βάτρ.840 **ἄληθες, ὦ παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ** (αἰνίττεται τὸν Εὐρ. ὡς ὄντα υἱὸν λαχανοπώλιδος), Αἰσώπ.Μῦθ. **μῦς ἀρουραῖος ἀστικῷ γίνεται φίλος μυΐ**, - **ἀρουραῖα φυτά**· 2) Ἐπιγρ. ἐπὶ λίθου, ἀκατέργαστος, ἀργός· 3) νεώτ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. γένος τρωκτικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **μυϊδῶν** περιλαμβάνον πολλὰ εἴδη λίαν καταστρεπτικὰ εἰς τὴν γεωργικὴν παραγωγήν : **ἡ ἐξόντωσις τῶν ἀρουραίων γίνεται δι' ἀρσενικοῦ**· ‖ νεώτ. μτφ. ἐν σημ. ὑβριστικῇ, φοφοδεής, πονηρός, ποταπὸν τρωκτικόν : **οἱ ἀρουραῖοι τῆς πολιτικῆς.**

ἀρουραφύλαξ-ακος (ὁ) μτγν. ὀνομασία λίθου ἐν τῷ Πακτωλῷ παρεμφεροῦς πρὸς ἄργυρον : ψΠλούτ.Ποταμ.1154 Α (διορθ. εἰς σύροφύλαξ).

ἀρουρείτης (ὁ) μτγν. δ.γρ. **-ίτης** ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἀγρούς, ἀγροτικός, ἀρουραῖος : Βάβρ.108,27 **μῦς ἀρουρείτης.**

ἀρουρηδόν (τὸ) κ. **-ός** (ὁ) Πάπ. τμῆμα γῆς, ἐπιφάνεια μετρουμένη εἰς ἀρούρας.

ἀρούριον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ **ἄρουρα**, μικρὸν τμῆμα ἀροσίμου γῆς, χωραφάκι : ΑΠ 11,365,7 **εἴπερ ἐπομβρηθῇ τὸ ἀρούριον ὅσσον ἀπόχρη.**

ἀρουρισμός (ὁ) Πάπ. ἡ καταμέτρησις ἢ ἡ κατανομὴ εἰς ἀρούρας βλ.λ. 4)

ἀρουρίτης (ὁ) ἀρουρείτης βλ.λ.

ἄρουρον (τὸ) γλωσσ. ἡ ἄρουρα βλ.λ.

ἀρουροπόνος-ον ὁ ἐν τῇ ἀρούρᾳ, τῷ ἀγρῷ πονῶν, ἐργαζόμενος, ὁ γεωργός : Φίλιππ.ΑΠ 6,36, 104 **Ζωσικλέης θῆκεν ἀρουροπόνος.**

ἄρους Ἡσ. « τὰ λιβάδια ».

ἀρούσιον (τὸ) μτγν. βοτάνη τις.

ἀρουταριά (ἡ) δημ. κ. **ἀρωταριά** κ. **ἐρωταριά** βλ.λ. ἡ ἐπέραστος, τὸ βυζαντ. ἐρωταρέα : δ.τραγ. **νὰ εἶχα τῶν νιῶνε τ' ἄρματα ; κι ἀρουταριῶν στολίδια.**

ἀρουφῶ δημ. κυπρ. ροφῶ· 2) μτφ. φρ. **ἀρούφησα τὴν γλῶσσάν του** τὸν ἀπεστόμωσα.

ἀρόχεται Ἡσ. « γλίχεται, ἐπιθυμεῖ ».

ἀρόω ἀρῶ βλ.λ.

ἅρπα (ἡ) (1) νεώτ. μουσ. ἔγχορδον ὄργανον τριγωνικοῦ σχήματος, κνιζόμενον διὰ τῶν δακτύλων ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν· ‖ **αἰολικὴ ἅρπα**, βλ. αἰολικός· ‖ **ἅρπα λύρα, ἅρπα λαοῦτον, ἅρπα χρωματική**, παραλλαγαὶ τῆς ἅρπας.

ἅρπα (ἡ) (2) νεώτ. (ζωολ.) γένος μαλακίων τοῦ ἀθροίσματος τῶν προσωβραγχίων γαστεροπόδων τῆς οἰκογενείας τῶν **κτενοβραγχιδῶν.**

ἅρπα δημ. ἐπίρρ. αἴφνης, αἰφνιδίως : **ἦρθεν ἅρπα καὶ μοῦ τὸ πε.**· ‖ ἐκ τοῦ τ. ἁρπῶ προστακτ. ἐνεστ. κ. ἀορ. τοῦ ἁρπάζω βλ.λ.3).

ἅρπαγας (ὁ) δημ. κ. **ἅρπαγος** ὁ ἁρπάζων, ὁ ἡδόμενος νὰ ἁρπάζῃ, ὁ ἅρπαξ βλ.λ.

ἁρπάγδην ἐπίρρ. ἁρπακτικῶς, βιαίως, ἐν τάχει, ἁρπαχτά : 'Απολλ.Ρ 1,1017, Βιάνωρ ΑΠ 9,227 **ἐξ ἁλὸς ἦκ' ἐπὶ χέρσον ἁρπάγδην** || λαιμάργως : 'Οππ. 'Αλ.3,219 **αὐτὰρ ὅ γ' ἁρπάγδην κεχορημένος εἰλαπινάζει δαῖτα φίλην** 2) δι' ἁρπαγῆς : Εὐστ.Πονημ.83,18 **τοὺς ἀφαιρουμένους ἁρπάγδην.**

ἁρπαγεύς-έως (ὁ) μτγν. ὁ ἁρπάζων, ὁ ἅρπαξ βλ.λ., ὁ φιλάρπαγος : Θεμίστ.Λόγ.21,247Α **ἀνελευθέρους.. καὶ ἁρπαγέας.**

ἁρπάγη (ἡ) κ. νεώτ. μετάλλινον στέλεχος φέρον ἄγκιστρα πρὸς σύλληψιν ἢ ἀνάρτησιν πραγμάτων, τσιγκέλι, γάντζος : Εὐρ.Κύκλ.33 **σαίρειν σιδηρᾷ τῇδέ μ' ἁρπάγῃ δόμους**, Δίων Κ 66,4 **τοὺς δὲ τῶν κριῶν ἁρπάγαις ἀνέσπων** 2) μαγειρικὸν ἐργαλεῖον ἐν εἴδει χειρὸς ἐχούσης ἀνοικτοὺς καὶ πρὸς τὰ ἔσω κυρτοὺς τοὺς δακτύλους, δι' οὗ ἀνέσυρον τὰ ἐν χύτρᾳ ὀπτώμενα : σχολ.'Αριστφ.'Ιππ.1002 **«.. ἀνιμῶσα τὰ ζεστά, διὰ τὸ τὰς χεῖρας μὴ καίεσθαι»,** ὅ. κρεάγρα : Πολυδ.6,88 **κρεάγραν ἣν καὶ ἁρπάγην ἐκάλουν, καὶ λύκον καὶ ἐξαυστῆρα.**

ἁρπαγή (ἡ) κ. νεώτ. ἡ διὰ τῆς βίας ἀφαίρεσις, ἡ βιαία ἀπόσπασις, λεηλασία : Αἰσχ.'Αγ.534 **ὀφλὼν ἁρπαγῆς δίκην,** 'Ηρ.1,2 **αἰτέειν δίκας τῆς ἁρπαγῆς** 2) τὸ λάφυρον, ἡ λεία : Αἰσχ.Πέρσ.752 **τοῦ φθάσαντος ἁρπαγή,** Εὐρ.'Ηλ.896 **θηρσὶν ἁρπαγὴν** || φρ. **ἁρπαγὴν ποιοῦμαί** τι λαμβάνω τι ὡς λάφυρον 3) ἀπληστία, ἐπιθυμία ἁρπαγῆς : Ξεν. ΚΠ 5,2,17 **οὔτε ἁρπαγῇ οὔτε τῷ νῷ μὴ οὐχὶ προσκοπεῖν ἅπερ ἂν καὶ μὴ ἐπὶ σίτῳ ὦν** 4) Πάπ. **ἐν ἁρπαγῇ σελήνης** ὅταν εἶναι ἀφανὴς ἡ σελήνη.

ἁρπάγι (τό) δημ. ἡ ἁρπάγη, ὁ γάντζος, πληθ. -ια οἱ ὄνυχες τῶν ὀρνέων.

ἁρπαγιμαῖος-α-ον μτγν. ὁ δι' ἁρπαγῆς λαμβανόμενος : Εὐστ.Πονημ.22,46 **τὸν ἁρπαγιμαῖον οἶνον ἀποφαινόμεθα γλυκύτατον** 2) Πάπ. ἁρπαγιμαία σελήνη ἡ μόλις ὁρατὴ κατὰ τὸ τελευταῖον τέταρτον.

ἁρπάγιμος-η-ον μτγν. ὁ ἁρπαγεύς : Καλλ.Δήμ.9 **ἁρπαγίμας ὅκ' ἄπυστα μετέστιχεν ἴχνια κώρας.**

ἁρπάγιον (τό) ἀγγεῖον ὅμοιον τῇ κλεψύδρᾳ, ἔχον στενὸν λαιμὸν καὶ διάτρητον πυθμένα, ἐξ οὗ τὸ ὕδωρ δὲν ἔρρεεν ὁσάκις τὸ στόμιον ἐφράσσετο διὰ τοῦ δακτύλου.

ἁρπαγίστατος-η-ον ὑπερθ. τοῦ **ἅρπαξ** βλ.λ.

ἅρπαγμα-ατος (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀττ. τ. -ασμα ἡ λεία, τὸ ἁρπαγέν : Πλούτ.2,330 d **ἅρπαγμα εὐτυχίας**, 'Ηλιόδ.7,20 **οὐχ ἅρπαγμα οὐδ' ἕρμαιον ποιεῖσθαί τι** 2) γεν. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἁρπάζω βλ.λ. 3) μτγν. ἀπαλλαγή, ἐλευθέρωσις: Εὐσ.'Εκκλ.'Ιστ.8,12,2 **ἅρπ- τῆς μοχθηρίας** 4) δημ. μτφ. ἡ συμπλοκή, τὸ ἔρχεσθαι εἰς χεῖρας.

ἁρπαγμός (ὁ) μτγν. κ. δημ. τὸ ἁρπάζειν, ἡ ληστεία, ἡ ἁρπαγή : Πλούτ.'Ηθ.12Α 2) τὸ ἅρπαγμα, ἡ λεία : ΚΔ Φιλ.2,6 **ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων οὐχ ἁρπαγμὸν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ** 3) δημ. μτφ. ἔρις, συμπλοκή.

ἅρπαγος (ὁ) σχολ. μτγν. τ. τοῦ **ἅρπαξ** βλ.λ. κ. δημ. ὁ πλεονέκτης.

ἁρπάζω κ. νεώτ. δημ. κ. **ἁρπάχνω** βλ. λ. κ. **ἁρπῶ,** μέλλ. **ἁρπάξω,** ἀττ. **ἁρπάσω,** ἀόρ. **ἥρπαξα** ἀττ. **ἥρπασα,** δημ. **ἅρπαξα,** παρακ. **ἥρπακα,** μέσ. μέλλ. **ἁρπάσομαι,** συνηρ. **ἁρπῶμαι,** ἀόρ. **ἡρπασάμην,** παθ. μέλλ. **ἁρπαγήσομαι,** ἀόρ. α' **ἡρπάσθην** κ. -χθην (οὐχὶ παρ' 'Αττ.), μτγν. ἀόρ. β' **ἡρπάγην,** δημ. **ἁρπάχτηκα,** παρακ. **ἥρπασμαι** κ. μτγν. **ἥρπαγμαι,** δημ. μτχ. παθ. παρακ. **ἁρπαγμένος** βλ.λ. κ. **-σμένος** ἀφαιρῶ τι διὰ τῆς βίας : Σοφ.Φιλ. 644 **ὅταν παρῇ κλέψαι τι χἀρπάσαι βίᾳ,** - **οἱ 'Αλβανοὶ ἥρπαξαν γυναικόπαιδα** (βίᾳ ἀπῆγον), - **κομιτατζῆδες ἅρπαξαν γιδοπράβατα** || κ. ἀμτβ. : 'Αριστφ.'Ιππ.428 **ὅτι ἡ 'πιώρκεις θ' ἡρπακώς,** παροιμ. **ἅρπαξε νὰ φᾷς καὶ κλέψε νὰ 'χῃς,** ὅτι δὲν ἐξαρκοῦν πάντοτε τὰ ἔντιμα μέσα διὰ νὰ ζήσῃ τις καὶ προκόψῃ || ἐπὶ προσ. ἀπάγω : 'Ιλ.Γ 444 **ὅτε σε πρῶτον Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς ἔπλεον ἁρπάξας,** 'Ηρ.1,2 **ἁρπάσαι τοῦ βασιλέως τὴν θυγατέρα,** - **λῃσταὶ ἥρπασαν τὸν υἱὸν τοῦ δημάρχου** 2) συλλαμβάνω ἰσχυρῶς, βιαίως : 'Ιλ.Μ 445 **Ἕκτωρ δ' ἁρπάξας λᾶαν φέρεν,** 'Ηρ. 9,107 **ἁρπάζει μέσον καὶ ἐξάρας παίει ἐς τὴν γῆν,** - **τὸν ἅρπαξ' ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ τὸν ἔσκασε χάμω** κ. μετὰ γεν. τοῦ σημείου ἐξ οὗ ἡ σύλληψις : Εὐρ.Κύκλ.400 **τένοντος ἁρπάσας ἄκρου ποδὸς** 3) δημ. μετὰ σπουδῆς λαμβάνω τι διδόμενόν μοι ἢ ριπτόμενον : **ἅρπαξε ἢ ἅρπα τὸ γράμμα καὶ πήγαινέ το ἀμέσως** || αἴφνης, ἀποτόμως λαμβάνω πλῆγμα, οἷον διὰ τῆς χειρός, διὰ ράβδου, δι' ὅπλου : φρ. **ἅρπα την** (λεγ. ὑπὸ τοῦ πλήττοντος) || ἐπὶ νόσου, προσβάλλομαι ὑπὸ ἀσθενείας ἀπροόπτως ἢ ἐξ ἐλλείψεως προφυλάξεως : **ἅρπαξα πούντα** - **κρυολόγημα,** - **τὴν ἅρπαξα** 4) δημ. φρ. **τὸν ἅρπαξε ἡ ταιμπίδα** (τὸν συνέλαβεν ἡ δικαιοσύνη) 5) κρατῶ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, κυριεύω : Αἰσχ.'Επτ.259 **ἀψυχίᾳ γὰρ γλῶσσαν ἁρπάζει φόβος** 6) εἰδ. οἰκειοποιοῦμαι τὴν ἀφήγησίν τινος : 'Ηρ.2,156 **ἐκ τούτου δὲ τοῦ λόγου.. Αἰσχύλος.. ἥρπασε τὸ ἐγὼ φράσω** 7) μτφ. ἀντιλαμβάνομαι : Πλούτ.'Ηθ.944 Ε, - **ἔρριξα τ' αὐτὶ μὰ δὲν ἅρπαξα τί ἔλεγαν** 8) δημ. ἀπολ. πυρπολοῦμαι, ἀνάπτω, παίρνω φωτιά : **ἅρπαξαν τὰ γένεια τοῦ παπᾶ** κ. ἐπὶ εὐφλέκτων ὑλῶν : **ἅρπαξε ἡ μπενζίνα** (ἀνεφλέγη) || ὑφίσταμαι ταχεῖαν ἐξωτερικὴν καῦσιν ἐκ τῆς ἐπιδράσεως ἰσχυρᾶς θερμαντικῆς πηγῆς : **ἅρπαξε ὁ καπνὸς** (περιεκαύθησαν τὰ χλωρὰ καπνόφυλλα ἐξ ἡλιάσεως), - **ἅρπαξε τὸ φαΐ** (ἐκάη ἐξωτερικῶς ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς θερμότητας) κ.μτβ. : **μ' ἅρπαξε ὁ ἥλιος** (μοῦ ἔκαμεν ἐγκαύματα) 9) δημ.μέσ.δράττομαι ἰσχυρῶς, πιάνομαι μὲ δύναμη : **ἁρπάχτηκα ἀπὸ μιὰ σανίδα καὶ σώθηκα** || κ. μτφ. : **ἁρπάχτηκε ἀπὸ 'να λόγο μου γιὰ νὰ μὲ βρίσῃ** 10) συμπλέκομαι, ἔρχομαι εἰς χεῖρας : **ἁρπαχτήκανε στὰ γερά** 11) ἐξανίσταμαι, ὀργίζομαι αἰφνιδίως : **μὴν ἁρπάζεσαι ἔτσι,** πρβλ. κ. ἁρπάχνω.

ἁρπαή (ἡ) δημ. ἡ ἁρπαγή βλ.λ.

ἁρπακόδους-οντος (ὁ) νεώτ. (παλαιοζ.) γένος ἀπολελιθωμένων ἰχθύων τῆς οἰκογενείας τῶν **πεταλοδοντιδῶν.**

ἁρπάκτειρα (ἡ) θηλ. τοῦ **ἁρπακτήρ** βλ.λ.

ἁρπακτήρ-ῆρος (ὁ) θηλ. -ειρα ὁ διὰ τῆς βίας ἁρπάζων, ἀφαιρῶν, ὁ ληστής : 'Ιλ.Ω 262 **ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες,** 'Οππ.'Αλ.1,373 **κύνες ἁρπακτῆρες,** Σάθ.Α 166 **ταύρων ἠδ' αἰγῶν ἁρπακτῆρες.**

ἁρπακτήριος-α-ον μτγν. ὁ ἁρπακτικός : Λυκόφρ. 157 **ἁρπακτήριον πόθον.**

ἁρπακτής (ὁ) μτγν. δημ. -χτής βλ. λ. ὁ ἅρπαξ, ἁρπακτήρ βλ.λ. : Καλλ.'Επιγρ.2,6 || δημ. ὁ ἐμφανῶς καὶ ἀσυστόλως δι' ἀδικίας τὰ ἀλλότρια ἰδιοποιούμενος.

ἁρπακτί ἐπίρρ. ἐπιγρ. ἁρπακτικῶς, ἁρπαχτά, ἁρπάγδην, τάχιστα, ἀπλήστως : 'Επιγρ.ἁρπακτὶ πίε.

ἁρπακτικά ἐπίρρ. δημ. ἁρπαχτικά βλ.λ.

ἁρπακτικός-ή-όν κ. νεώτ., δημ. **ἁρπαχτικός** ὁ εἰς τὸ ἁρπάζειν ἱκανός, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἁρπάζῃ : Διοσκ.1,101 **δύναμιν ἔχον ἁρπακτικὴν τοῦ πυρός,** Λουκ.'Αλκ.34 **ἁρπακτικώτεροι τῶν γαλῶν** 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ διὰ καταφώρου ἀδικίας προσπαθῶν, ἐπιδιώκων νὰ ἰδιοποιηθῇ τ' ἀλλότρια 3) οὐδ. πληθ. -ά (ζωολ.) τάξις θηλαστικῶν σπονδυλωτῶν τρεφομένων διὰ τῆς ἄγρας ἑτέρων ζῴων 4) νεώτ. (ζωολ.) γένος μαλακοστράκων τοῦ ἀθροίσματος τῶν κωπηπόδων τῆς οἰκογενείας τῶν **γναθοστόμων.**

ἁρπακτικότης-ητος (ὁ) νεώτ. ἡ διάθεσις καὶ ἱκανότης πρὸς ἁρπαγήν.

ἁρπακτικῶς μτγν. ἐπίρρ. κ. νεώτ. δι' ἁρπαγῆς, διὰ βίας, βιαστικά, ἁρπαχτά : Τζέτζ.'Επιστ.102,9ἱ ἁρπακτικώτατα γράφαι.

ἁρπακτός-ή-όν κ. νεώτ. δημ. ἁρπαχτός βλ.λ. ὁ κλοπιμαῖος, ὁ δι' ἁρπαγῆς εἰλημμένος, ὁ ἐξ ἁρπαγῆς προερχόμενος : 'Ησίοδ.'Εργ.320 χρήματα δ' οὐχ ἁρπακτά, - πλοῦτος ἁρπακτός· 2) ριψοκίνδυνος, παρακεκινδυνευμένος : 'Ησίοδ.'Εργ.684 ἁρπακτός, χαλεπῶς κε φύγοις κακόν.

ἁρπακτύς-ύος (ἡ) ποι. ἡ ἁρπαγή : Καλλίμ.'Απόλλ. 95 μνωόμενος προτέρης ἁρπακτύος.

ἁρπάκτωρ-ορος (ὁ) μτγν. ὁ ἅρπαξ, ἁρπακτήρ, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἁρπάζῃ.

ἅρπαλα 'Ησ. « ἁρπακτικά »

ἁρπάλαγος (ὁ) μτγν. κυνηγετικὸν ὄργανον : 'Οππ. Κυν.1,153 ἁρπάλαγον, κάμακάς τε καὶ .. ὀϊστόν.

ἁρπαλέος-α-ον κ. νεώτ. ὁ πρὸς ἑαυτὸν σύρων, ἑλκύων, ὁ ἐπιθυμητός, ὁ ποθητός : 'Οδ.Θ 164 κερδέων θ' ἁρπαλέων, Μίμν.'Ανθ.Στοβ.63,16,4 ἥβης ἄνθεα γίγνεται ἁρπαλέα· 2) ἁρπακτικός, καταβιβρώσκων, φθείρων : ΑΠ 2,167,3 ἁρπαλέα νοῦσος· 3) νεώτ. ἁρπακτικός, βλ.λ. ἄπληστος.

ἁρπαλέως ἐπίρρ. ἁρπακτικῶς, ἀπλήστως, μετὰ βίας, βιαστικά, ἁρπαχτά : 'Οδ.Ζ 250 ἤ τοι ὁ πῖνε καὶ ἦσθε.. ἁρπαλέως· || προθύμως : Θέογν.1046 ἡμέτερον κῶμον δέξεται ἁρπαλέως· || εὐχαρίστως : 'Απολλ.Ρ 4,56 τὴν δὲ .. ἐσιδοῦσα θεὰ ἐπεχήρατο Μήνη ἁρπαλέως, Μίμν.8,8 ἁρπαλέως εὕδειν.

ἁρπάλη (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν καράβων.

ἁρπάλι (τὸ) δημ. ὁ ἐξέχων μέγας καὶ ὀξὺς ὀδοὺς ζῴου, χαυλιόδους.

ἁρπαλίζω μέλλ. -ίσω κ. -ιῶ λαμβάνω βιαστικά, δέχομαι μετὰ σπουδῆς, ἀδράχνω μὲ βιάση· || εἰς χεῖρας : Αἰσχ.'Επτ.243 μή νυν, ἐὰν θνῄσκοντας ἢ τετρωμένους πύθησθε, κωκυτοῖσιν ἁρπαλίζετε· 2) λαμβάνω τι διὰ τῆς βίας : Αἰσχ.Εὐμ.983 ποινὰς ἀντιφόνους ἄτας ἁρπαλίσαι πόλεως.

ἁρπαλίκι (τὸ) μσν. κ. δημ. τὸ λάφυρον, ἡ λεία : Καισ.Δαπόντε ἐν Σάθ.Γ 33 ἐζήτησε .. νά τοῦ δώκῃ τὴν μητρόπολιν τῆς 'Αδριανουπόλεως ἁρπαλίκι, παροιμ. ἄλλος μὲ τὸν ἱδρώ του κι' ἄλλος μὲ τ' ἁρπαλίκι (ἐνν. κτᾶται περιουσίαν).

ἁρπάλιμος-η-ον 'Ησ. « ἁρπάλιμα· ἁρπακτά, προσφιλῆ ».

ἅρπαμα-ατος (τὸ) δημ. τὸ ἅρπαγμα βλ.λ.

ἅρπαμαι μτγν. ἁρπάζομαι.

ἁρπάναι 'Ησ. « μάνδραι βοσκημάτων ».

ἅρπαξ-αγος (ὁ, ἡ) κ. νεώτ., δημ. ἅρπαγας κ. -ος ὁ δι' ἁρπαγῆς κτώμενος, ὁ ἁρπακτικός, πλεονέκτης, ἀκόρεστος : 'Αριστφ.'Ιππ.137 ἐπιγίγνεται γὰρ βυρσοπώλης ὁ Παφλαγών, ἅρπαξ, Ξεν.'Απομν.3,1,6 εἰς τὸν πόλεμον τὸν στρατηγὸν εἶναι χρὴ καὶ... ἅρπαγα, - ἅρπαγες καὶ λῃσταί, - εἶναι ἅρπαγες· || ὡς οὐσιαστ.: 'Ησ.'Εργ.354 δὼς ἀγαθή, ἅρπαξ δὲ κακή· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κλέπτης, ὁ σφετεριστής : 'Αριστφ.Νεφ.351 ἅρπαγα τῶν δημοσίων, - οἱ ἅρπαγες τοῦ δημοσίου ταμείου· 3) ὄνομα εἴδους τινὸς λύκου : 'Οππ.Κυν.3,305 τὸν μέροπες κίρκον τε καὶ ἅρπαγα κικλήσκουσι· 4) εἰδ. εἶδος σιδηρᾶς χειρὸς ἢ ἁρπάγης ἐν χρήσει ἐν ταῖς ναυμαχίαις : 'Αππ.'Εμφ.Πολ.5,118 ἐπενόει δὲ καὶ τὸν καλούμενον ἅρπαγα ὁ 'Αγρίππας· 'Ησ. « λύκος· ὁ ἅρπαξ τῶν εἰς τὰ φρέατα καδίσκων ».

ἁρπαξάνδρα (ἡ) ἡ τοὺς ἄνδρας ἁρπάζουσα, ἐπὶ τῆς Σφιγγός : Αἰσχ.'Επτ.776 τὰν ἁρπαξάνδραν κῆρ' ἀφελόντα χώρας.

ἁρπαξιά (ἡ) δημ. ἡ ἁρπαγή, ἡ κλοπή· 2) ἡ συμπλοκή, τὸ εἰς χεῖρας ἔρχεσθαι· 3) ἡ φιλοχρηματία, ἡ πλεονεξία· 4) τὸ εὐόργητον.

ἁρπαξίβιος-ον ὁ δι' ἁρπαγῆς ζῶν, συντηρῶν ἑαυτόν : 'Αρχέστρ.π.'Αθην.1,4 Ε.

ἁρπαξίθρονος-ον νεώτ. ὁ δόλῳ ἢ βίᾳ ἐπιχειρῶν ν' ἀφαιρέσῃ τὸν θρόνον τινός· 2) ὁ βιαίως ἀνελθὼν εἰς τὸν θρόνον.

ἁρπαξομίλης (ὁ) κ. δημ. Φρύν. ἐν ΑΒ 25,17 « ὁ ἁρπάζων τὰς ἀφροδισίους ὁμιλίας καὶ ῥᾳδίως διακορὴς γενόμενος »· || δημ. κ. ἁρπαξόμιλος βλ.λ.

ἁρπαξόμιλος κ. ἁρπαξομίλης ὁ ἐν συναναστροφῇ εὐάρεστος, γοητευτικός, εὐόμιλος βλ.λ.

ἅρπασις-εως (ἡ) ἡ ἁρπαγή· ΑΒ 36,29.

ἅρπασμα-ατος (τὸ) κ. δημ. ἀττ. τ. τοῦ ἅρπαγμα βλ.λ. ἡ ἁρπαγή, ἡ διὰ βίας κλοπή : Πλούτ.Κάτ. Πρεσβ.13 τὸ δ' ἔργον ἅρπασμα τάχους γενέσθω καὶ τόλμης· 2) δημ. τὸ ἁρπαγέν, τὸ κλαπέν.

ἁρπασμός (ὁ) κ. ἁρπαγμός κ. δημ. ἡ ἁρπαγή, ἡ διὰ τῆς βίας ἀφαίρεσις : Πλούτ.'Ηθ.644 Α ὑφαίρεσις καὶ ἁρπασμός.

ἁρπαστικός-ή-όν ὁ ἁρπακτικός, ὁ φύσει εἰς τὸ ἁρπάζειν ῥέπων : 'Αριστλ.Φυσιογν.813 a 19 οἱ εὐκινήτους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχοντες ὀξεῖς, ἁρπαστικοί· [ἀναφέρεται ἐπὶ τοὺς ἱέρακας].

ἁρπάστιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ ἁρπαστὸν βλ.λ.

ἁρπαστό(ν) (τὸ) κ. νεώτ., δημ. κ. ἁρπαχτό μικρὰ σφαῖρα ἣν μετεχειρίζοντο εἰς παιδιάς· 2) κ. νεώτ., δημ. κ. -χτό ἀρχ. κ. σύγχρονος παιδιά, καθ' ἣν εἷς τῶν παικτῶν ἀναρρίπτει τὴν σφαῖραν ὅσον δύναται ὑψηλότερον, οἱ δὲ λοιποὶ ἀγωνίζονται τίς νὰ συλλάβῃ αὐτὴν πρὶν ἐγγίσῃ τὴν γῆν : 'Αρτεμίδ.1,55 ἁρπαστὸν δὲ καὶ σφαῖρα φιλονεικίας ἀπεράντους σημαίνουσι, 'Αθήν.1,14 Γ· τὸ δὲ καλούμενον διὰ τῆς σφαίρας ἁρπαστὸν φαινίνδα ἐκαλεῖτο.

ἁρπαστός-ή-όν ὁ ἡρπασμένος, ὁ ἁρπασθεὶς καὶ βιαίως ὡς ὑπὸ θυέλλης μεταφερόμενος, ὁ ἁρπαχτός : Μελέαγ.ἐν ΑΠ 12,167,2 φέρει δ' ἐπὶ σοί με, Μυΐσκε, ἁρπαστὸν κώμοις ὁ γλυκύδακρυς ἔρως.

ἁρπάστρα (ἡ) δημ. ἁρπάχνα βλ.λ.

ἁρπάτσιος-α-ο δημ. ὁ ἁρπάζων, διὰ τῆς βίας ἀφαιρῶν, ἐπὶ τῶν φιλαρπάγων παίδων : εἶν' ἕνας ἁρπάτσιος.

ἁρπάχνα (ἡ) δημ. κυρτὴ τρίαινα χρησιμοποιουμένη πρὸς ἀνέλκυσιν ἀντικειμένων ἐκ βυθοῦ φρεάτων, ἡ ἁρπάγη βλ.λ.

ἁρπάχνω δημ. ἁρπάζω βλ.λ.· 2) μέσ. -ομαι δράττομαι ἰσχυρῶς ἀπό τινος σημείου : ὁ ναυαγὸς ἁρπάχτηκε ἀπὸ τὸ κουπί, παροιμ. ὁ πνιμένος ἁρπάχνεται ἀπὸ τὰ μαλλιά του (ἐπὶ ἀπονενοημένης ἀνωφελοῦς ἐνεργείας δεινοπαθοῦντος)· 2) μτφ. κατὰ τύχην καὶ οὐχὶ ἐξ ὁλοκλήρου ἀκούω ὁμιλίαν : ἅρπαξα μερικὰ λόγια του· || ἐπὶ ἀκροάσεως ἢ ἀναγνώσεως, ἐν μέρει, οὐχὶ ἀκριβῶς ἀντιλαμβάνομαι : ἅρπαξα τὸ νόημα· 3) -ομαι μέσ. αἴφνης ἐξοργίζομαι· 4) ὁμ. μεσ. συμπλέκομαι ἐχθρικῶς μετ' ἄλλου· 5) παθ. συλλαμβάνομαι βίᾳ· || διώκομαι ποινικῶς, πρβλ. ἁρπάζω.

ἁρπαχτά ἐπίρρ. δημ. ἐν σπουδῇ, ταχέως καὶ προχείρως : Βαλαωρ.'Αθαν.Διάκος ἔβγαινα κ' ἔβοσκ' ἁρπαχτὰ τὰ κούφια βελανίδια, φρ. ἔφαγα λίγο στ' ἁρπαχτά, - κουβεντιάσαμε στ' ἁρπαχτὰ κττ.

ἁρπαχτάρι (τὸ) δημ. μικρὰ ἀπόχη πρὸς ἄγραν κογχυλίων.

ἁρπάχτας (ὁ) δημ. κ. -άχτης, -άχτρης, θηλ. ἁρπάχτρα ὁ ἅρπαξ, ὁ ἁρπαχτής, ὁ ἁρπακτικὸς βλ.λ.

ἁρπαχτής (ὁ) δημ. ὁ συνηθίζων ν' ἁρπάζῃ, νὰ κλέπτῃ· 2) ὁ προσκτώμενός τι ἀδίκως ἐπὶ ζημίᾳ ἄλλων· || ὁ ἀπλήστως καὶ μετ' ἀδικίας ἐπιδιώκων τὸν πλουτισμὸν αὐτοῦ, ἁρπακτικὸς βλ.λ.3).

ἁρπαχτικά ἐπίρρ. δημ. δι' ἁρπαγῆς, κατὰ τρόπον ἁρπακτικὸν βλ.λ. : Σολωμ.'Εθν.'Υμν.στρ.25 καὶ τὰ νύχια τὰ μακριὰ σφίγγει ἁπλώνει ἁρπαχτικά, Κρυστ.'Αγροτ.Κατάρα 12 κι' ἁρπαχτικὰ τὴν πιάνω καὶ τὴν φίλησα.

ἁρπαχτικός-ή-ό δημ. ὁ φιλάρπαξ, ὁ ἁρπακτικὸς βλ.λ.· 2) ὁ ἐφαρπαζόμενος, ὁ ὀξύθυμος.

ἁρπαχτός-ή-ό δημ. ὁ δι' ἁρπαγῆς ἀποκτηθείς, ὁ ἁρπακτός βλ.λ.· 2) ὁ βιαστικός : **ἦρθ' ἁρπαχτός**· 3) ὁ ἐπιφανειακῶς ὑπὸ ἰσχυροῦ προσέφηθείς.

ἁρπάχτρα (ἡ) δημ. θηλ. τοῦ **ἁρπαχτής** βλ.λ.· 2) περιληπτ. τὰ ὑμενώδη τεμάχια, τὰ ἐξερχόμενα ἐκ τῆς μήτρας μετὰ τὴν ἔκτρωσιν, τὸ ἐπικύημα.

ἁρπαφώλα (ἡ) δημ. ἐν αἰσχρᾷ σημ. κ. ὑβριστικῶς, ἡ ἀσέμνως φίλανδρος γυνή.

ἁρπεδής-οῦς-ές ἐπίπεδος, ὁμαλός : Νίκ.Θηρ.420 **κάρη γε μὲν ἁρπεδὲς αὔτης Ὕδρῳ εἰσκόμενον.**

ἁρπεδίζω Ἡσ. « ὁμαλίζω ».

ἁρπεδόεις-εσσα-εν ὁ ἁρπεδής βλ.λ.

ἁρπεδονάπται (οἱ) οἱ Αἰγύπτιοι γεωδαῖται.

ἁρπεδόνη (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. σχοινίον θηρευτικὸν πρὸς παγίδευσιν ἀγρίων ζῴων : Ξεν.ΚΠ 1,6,28 **τί δ' ἐλάφους ποδάγραις καὶ ἁρπεδόναις,** Ἀπολλωνίδ. ἐν ΑΠ 9,244 **ἢ φύγεν ἁρπεδόνην πολλάκι καὶ στάλικα**· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. νῆμα, κλωστὴ πρὸς ὕφανσιν : Ἡρ.3,47 **ἐοῦσα γὰρ λεπτὴ ἔχει ἁρπεδόνας ἐν ἑωυτῇ τριηκοσίας καὶ ἑξήκοντα**· ∥ δημ. πληθ. **ἁρπεδόνες** (οἱ) κ. **ἁρπεδόνια** (τὰ) τὰ μετὰ τὴν ὕφανσιν ἀπομένοντα ἄκρα τοῦ στήμονος, ἄ. **ξύφασες**· 3) ὁ μίτος τῶν μεταξοσκωλήκων, ἐξ οὗ κατεσκεύαζον οἱ Σῆρες ἐσθῆτας : Παυσ.6,26,8 **τὸ πολὺ τῆς ἁρπεδόνης εὑρίσκουσιν ἔνδον**· 4) ἡ νευρὰ τοῦ τόξου : Ποσείδιπ.ἐν ΑΠ 5,194,6 **καὶ πολλοὺς ὀϊστοὺς τόξου πορφυρέης ἧκεν ἀφ' ἁρπεδόνης**· 5) Ἡσ. « ἁρπεδόναι· τῶν ἀμαυρῶν ἀστέρων σύγχυσις ».

ἁρπεδόνι (τὸ) δημ. κ. πληθ. **-ια** οἱ ξύφασες, οἱ πρόκροσσες τοῦ στημονιοῦ, ἡ ἁρπεδόνη βλ.λ.

ἁρπεδονίζω Ἡσ. « ἁρπεδονίζειν· λωποδυτεῖν, καὶ διὰ σπάρτου θηρᾶν ».

ἁρπεδών-όνος (ἡ) νευρὰ τόξου· 2) ἱμὰς πλεκτός, δι' οὗ ἐστερεοῦτο ὁ θώραξ εἰς τὸν ὦμον : Ἰώσ.ΑΙ 3,7,2 **ἁρπεδόσιν ἐκ τῆς ᾤας ἠρτημέναις ἀναδεῖται.**

ἄρπεζα (ἡ) σχολ. κ. Ἡσ. ἡ κλιτὺς ἢ αἱ ὑπώρειαι βουνοῦ, Νικ.Θηρ.293 « τὸ κάτω καὶ ἔσχατον τοῦ ὄρους, ὅ ἐστιν ἡ ὑπώρεια ἢ πέζα τοῦ ὄρους ἢ ὀρόπεζα ». Ἡσ. « ἁρπέζας· τοὺς αἱμασιώδεις τόπους· οἱ δὲ τείχη καὶ περιβόλους· οἱ δὲ κλιμακώδη χωρία ».

ἄρπεζον (τὸ) ἡ ἄρπεζα βλ.λ.

ἀρπέτα (ἡ) δημ. κ. **ἀρμπέτα** γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **βοραγινοειδῶν** τῆς φυλῆς τῶν ἀγχουσείων, οὗ τὰ φύλλα ἄριστον μαλακτικόν, ἐφιδρωτικὸν καὶ διουρητικὸν φάρμακον, ἄ. μπουράτσινο, μποράντσα (borago officinalis).

ἁρπετόν Ἡσ. « ἀκόμιστον ».

ἅρπη (ἡ) πτηνὸν ἁρπακτικόν, ταχύπτερον καὶ λιγύφωνον : Ἰλ.Τ 350 **ἡ δ' ἅρπῃ ἐικυῖα τανυπτέρυγι λιγυφώνῳ οὐρανοῦ ἐκκατέπαλτο**· 2) δρέπανον, δρεπανοειδὲς ξίφος : Ἡσίοδ.Ἔργ.571 **ἀλλ' ἅρπας τε χαρασσέμεναι καὶ δμῶας ἐγείρειν,** Ἀπολλ.Ρ 4, 987 **καλαμητόμον ἔμμεναι ἅρπην**· 3) δρεπανοειδὲς κέντρον, δι' οὗ διηυθύνετο ὁ ἐλέφας : Αἰλ.Ζ 13,9,22· 4) μτφ. οἱ ὀδόντες ἵππου : Νίκ.Θηρ.567 ἀρούρῃσιν **δὲ κακὴν ἐπιβάλλεται ἅρπην.**

ἁρπίαθος Ἡσ. « ἁρπίαθος καὶ ἁρπίαλος· φοῖνιξ ».

ἁρπίζαι (αἱ) μτγν. αἱ αἱμασίαι, αἱ ἄρπεζαι βλ.λ.

ἄρπιξ Ἡσ. « εἶδος ἀκάνθης ».

ἁρπίς-ῖδος (ἡ) Ἡσ. « κρηπῖδες ἢ ὑποδήματα, Λάκωνες ».

ἅρπισαι Ἡσ. « αἱμασιαί, ἢ τάφρους ».

ἁρπίσθος Ἡσ. « φοῖνιξ ».

ἁρπίσματα (τὰ) νεώτ. μουσ. διαδοχικὴ ἐκτέλεσις ἑνὸς ἑκάστου τῶν φθόγγων συγχορδίας τινός.

ἁρπίστας (ὁ) δημ. ὁ ἁρπιστής βλ λ.2).

ἁρπιστής-ίστρια νεώτ. ὁ παίζων ἅρπαν, εἰδικὸς μουσικὸς ἅρπας.

ἁρπίχορδον (τὸ) νεώτ. παλαιὰ ὀνομασία τοῦ κλειδοκυμβάλου.

ἁρπόδους-οντος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τελεοστέων τοῦ ἀθροίσματος τῶν φυσοστόμων τῆς οἰκογενείας τῶν **σκοπελιδῶν.**

ἁρπόκερας (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἀπολελιθωμένων ἀμμωνιτῶν.

ἁρποκολνῶ δημ. κ. **ἁρποκολλιέμαι** ἐν σπουδῇ προσκολλῶμαι εἴς τι.

ἁρποκράτειος-ον κ. νεώτ. ὁ σχέσιν, ἀναφορὰν ἔχων πρὸς τὸν Ἁρποκράτη : **ἁρποκράτειος σιγή**· ∥ τὸ οὐδ. **-(ε)ια** (τὰ) ὡς οὐσ. ἑορτὴ τοῦ Ἁρποκράτους ἐν Αἰγύπτῳ.

ἁρποκρατικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἁρποκράτειος βλ.λ.

ἄρπορο (τὸ) δημ. ἄρμπουρο βλ.λ.

ἁρποτινάζω δημ. ἰσχυρῶς δραττόμενός τινος, οἷον ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ ἢ τοῦ στήθους, σείω βιαίως

ἁρπόφυλλον (τὸ) νεώτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ὀρχεοειδῶν.**

ἅρπυια (ἡ) κ. νεώτ. ἡ θύελλα : Ὀδ.Υ 77 **τόφρα δὲ τὰς κούρας ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο**· 2) μτφ. ταχεῖα : Ἰλ.Π 150 **τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ ἅρπυια Ποδάργη**· 3) πληθ. **-υιαι** πτερωτὰ τέρατα, πνεύματα ἀνεμοστροβίλων, πρβλ. ἀνεμοξουργιά, ἀνεμοσσούρια· 4) Ἡσ. « ἁρπυίας· ἁρπακτικοὺς κύνας »· 5) νεώτ. ζωολ. εἶδος ἀετῶν ὁμοιάζον μᾶλλον πυγάργῳ βλ.λ.

ἁρπυιόγουνος-ον σχολ. ὁ ἔχων σκέλη ἢ γόνατα ἁρπυίας ἢ ὄρνιθος : Λυκόφρ.653 **ἁρπυιογούνων.. ἀηδόνων.**

ἅρπυν Ἡσ. « ἔρωτα, Αἰολεῖς », ΕΜ « παρὰ τὸ ἁρπάζειν τὰς φρένας ».

ἁρπῶ-άω δημ. ἀφαιρῶ βιαίως, ἐν σπουδῇ, ἁρπάζω βλ.λ. : δ.τραγ. **ἁρπῶ τὰ τεντοπάλουκα καὶ μπαίνω μέσ' τὴν τέντα**· 2) ἁπλώνω τὴν χεῖρα καὶ λαμβάνω : δ.τραγ. **'πὸ τὸ χεράκι τὴν ἁρπᾷ καὶ παραδίνει τούς την,** φρ. **ἅρπα το καὶ δός μου το, - ἅρπα την** (φρ. ὑπὸ τοῦ αἴφνης κ. ἅπαξ κολαφίζοντος ἢ ἄ. χειροδικοῦντος ἢ κ. δι' ὅπλου βιαιοπραγοῦντος, λεγομένη πρὸς τὸν καθ' οὗ ἡ ἐπίθεσις), πρβλ. ἁρπάζω· 3) παθ. **-ῶμαι**· Ἡσ. « ἁρπάζω, δρεπάνῳ κέχρημαι ».

ἀρρ- διπλασιασμὸς τοῦ ρ μετὰ τὸ προθεματικὸν α ἐν λέξεσιν ἀρχομέναις ἀπὸ ρ.

ἀρράβαξ-ακος (ὁ) Ἡσ. « ἀρράβακα· ὀρχηστὴν ἀπὸ τοῦ ἀρραβάσσειν· οἱ δὲ τὸν βλάσφημον ».

ἀρραβάσσω ὀρχοῦμαι, ἄ. ραβάσσω βλ λ.

ἀρ(ρ)άβδιγος-η-ο δημ. ὁ ἀρράβδιστος βλ.λ.

ἀρ(ρ)άβδιστος-η-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ὀπωροφόρων δένδρων, ὁ οὗ δὲν ἐσείσθησαν (δὲν ἐρραβδίσθησαν) οἱ κλάδοι ὅπως οὕτω πέσωσι καὶ συλλεγῶσι χαμόθεν οἱ ὥριμοι καρποί : **ἀρράβδιστοι ἐλαῖαι, - ἀρράβδιστες καρυδιές.**

ἄρ(ρ)αβδος (-η)-ον μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ ράβδου : Νικήτ.Χων.Χρον.381.

ἀρράβδωτος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ραβδώσεις, ὁ μὴ ραβδωτός : Ἀριστλ.ΖΙ 4,4,6 **ἔστι δὲ ὁ μὲν κτεὶς τραχυόστρακος ραβδωτός, τὸ δὲ τῆθος ἀρράβδωτον λειόστρακον,** Ἐπιγρ. **ἀρράβδωτοι κίονες** (ἔνθα γρ. κ. **ἀρά-**).

ἀρράβη Ἡσ. « θύρα, οἷον γέρρον ».

ἄρραφος-η-ο(ν) δημ. ὁ μὴ ἢ μήπω ραφείς, ἄραφτος βλ.λ.

ἀρραβών-ῶνος (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. **-ῶνας** χρῆμα διδόμενον ὡς προκαταβολὴ πρὸς ἐγγύησιν τῆς ἐκτελέσεως ἀγοραπωλησίας τινὸς ἢ μισθώσεως, καπάρο· Σουΐδ. « ἡ ἐν ταῖς ὠναῖς παρὰ τῶν ὠνουμένων διδομένη πρώτη καταβολὴ ὑπὲρ ἀσφαλείας » : Ἰσαῖ.8,23 **τῶν δὲ ἀρραβῶνα δεδωκέναι,** Ἀριστλ.Πολ.1,11 **ἀρραβῶνας διαδοῦναι τῶν ἐλαιουργείων .. ὀλίγου μισθωσάμενον**· 2) μτφ. κ. νεώτ. ἀσφάλεια, ἐγγύη : Ἀντιφάν.123,6 **ἡμεῖς δ' ἔχοντες ἀρραβῶνα τὴν τέχνην τοῦ ζῆν ἀεὶ πεινῶμεν, - ἀρραβὼν εὐτυχίας - φιλίας**· 3) μτγν. ἐνέχυρον : ΠΔ Γέν.38,18 **τίνα τὸν ἀρραβῶνά σοι δώ-**

σω· 4) νεώτ. **ἀρραβὼν** κ. δημ. **-ώνας** κ. **-α** (ἡ) ὡς οὐσ. χρυσοῦς ἄνευ πολυτίμου λίθου δακτύλιος, ὃν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς μνηστείας φέρουσιν οἱ μνηστευθέντες, ἄ. βέρα : Σολωμ.Μοναχὴ στρ.12 **εὐτυχισμένο λείψανο, | θέλει σοῦ δώσει πάλι | τὸν ἀρραβῶνα ὁ ἴδιος, | ὁποῦ σοῦ πῆρε ἀγάλι,** δ. τραγ. **μέσ' στὸ μικρὸ τὸ δάχτυλο πού 'χε τὸν ἀρραβῶνα,** δ.τραγ. **ἡ ἀρραβώνα μου ἔπεσε στὴ μεσιανὴ καμάρα·** || φρ. **ἔδωσαν ἀρραβῶνα** ἐμνηστεύθησαν· 5) νεώτ. κ. δημ. συνήθ. εἰς πληθ. **-ῶνες** μνήστευσις, οἰκογενειακὴ τελετὴ καθ' ἣν ἐνώπιον συγγενῶν καὶ φίλων οἱ μνηστευόμενοι ἀνταλλάσσουσι καὶ φοροῦσι τὸν τοῦ γάμου δακτύλιον ὡς σημεῖον δοθείσης πρὸς γάμον ὑποσχέσεως : **ἐτελέσθησαν οἱ** ἀρραβῶνες τοῦ .. μετὰ τῆς.., **- δὲν πῆγα στοὺς ἀρραβῶνες του·** 6) συνεκδ. ὁ χρόνος τῆς μνηστείας : **ἀπὸ τοὺς ἀρραβῶνας μου πέρασαν ἕξ μῆνες·** 7) Ἡσ. « ἀρραβών· πρόδομα καὶ ἄγκιστρον ».

ἀρ(ρ)αβώνα (ἡ) δημ. κ. **ἀρρεβ-** κ. **ἀρραβώνας** (ὁ) ὁ δακτύλιος τῆς μνηστείας, ὁ ἀρραβὼν βλ.λ. 4) : δ. τραγ. **τὴν ἀρρεβώνα 'πόθεσε στῆς βρύσης τ' ἀκροχείλι·** 2) ἡ μνήστευσις, ὁ ἀρραβὼν βλ.λ. 5).

ἀρ(ρ)αβωνάδια (τὰ) δημ. κ. **ἀρρε-** διαπραγμάτευσις, συμφωνία περὶ μνηστείας· || ἡ οἰκογενειακὴ τελετὴ τῶν ἀρραβώνων, τῆς μνηστείας.

ἀρ(ρ)αβώνας (ὁ) δημ. κ. **ἀρρε-** ὁ ἐνδεικτικὸς τῆς μνηστείας δακτύλιος, ἡ ἀρραβώνα βλ.λ.· || ἡ μνήστευσις, ὁ ἀρραβὼν βλ.λ. 5).

ἀρ(ρ)αβωνιάζω δημ. κ. ἀρρεβωνιάζω δίδω ὑπόσχεσιν γάμου, μνηστεύω : **ἀρραβώνιασα τὴν κόρη μου·** || κ. ὡς μέσ. μνηστεύομαι : **ὅταν ἀρραβώνιασα τὴν γυναῖκα μου·** κ. ἀμτβ. : δ. τραγ. **μοῦ μήνυσαν τρεῖς λυγερὲς νὰ πάω ν' ἀρραβωνιάσω·** || **μέσ.** κ. **παθ. -ομαι** μνηστεύομαι ἢ διατελῶ ἐν μνηστείᾳ : Πολ.'Εκλ.Τραγ.88,14 **καὶ τοῦ μικροῦ βλαχόπουλου τὴν ἀρραβωνιασμένη·** 2) σπαν. δίδω ἀρραβῶνα, καπαρώνω βλ.λ.

ἀρ(ρ)αβώνιασμα-ατος (τὸ) δημ. κ. **ἀρρεβώνιασμα** ἡ τελετὴ καὶ ἡ πρᾶξις τῶν ἀρραβώνων, ἡ μνηστεία : Κρυστ.'Αγροτ.Θερισμ.στ.28 **τῆς πούλιας τ' ἀρραβώνιασμα, - θὰ σὲ καλέσω στ' ἀρραβωνιάσματα τοῦ γυιοῦ μου.**

ἀρ(ρ)αβωνιαστικός-ή κ. **-ιά** δημ. ὁ ἠρραβωνισμένος, ὁ μνηστήρ.

ἀρ(ρ)αβώνιαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ δοὺς εἰσέτι ὑπόσχεσιν γάμου, ὁ μήπω μνηστευθείς.

ἀρραβωνίζω μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. οἱονεὶ δι' ἀρραβῶνος, προκαταβολῆς ἐξασφαλίζω τὴν παρ' ἐμοὶ ὑπηρεσίαν τινός, πρβλ. **ρογιάζω** : Εὐσ.Βίος Κωνστ.1,3· 2) μέσ. **-αμαι** δέχομαι ἐνέχυρον : Κλήμ.Παιδ.115,30 **τοὺς πεπιστευκότας ἀδιακρίτως ἐνταῦθα ἠρραβωνισμένους·** 3) Ἡσ. « ἀρραβωνίζεται· ἀρραβῶνι δίδοται »· 4) κ. νεώτ. δίδωμι ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου, μνηστεύομαι : Εὐχολόγ.109 **ἀρραβωνίζεται ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ τὴν δούλην τήνδε·** 5) τελῶ τοὺς ἀρραβῶνάς μου : **τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἠρραβωνίσθησαν.**

ἀρραβωνικός-ή-όν μτγν. κ. μσν. ὁ ἀνήκων εἰς ἀρραβῶνα βλ.λ. ἢ ἀρραβῶνας, ὁ κατάλληλος δι' ἀρραβῶνας : **ἀρραβωνικὸς δακτύλιος·** Ἡσ. « ἀρραβωνικὸς » ἐν λ. κάθαρμα.

ἀρραβωνίσια (τὰ) δημ. κ. **ἀρ(ρ)εβωνίσια** ἡ οἰκογενειακὴ τελετὴ τῶν ἀρραβώνων, οἱ ἀρραβῶνες· πρβλ. **τὰ βαφτίσια.**

ἀρραβώνισμα-ατος (τὸ) μσν. τὸ διδόναι ἀρραβῶνα, τὸ καπάρωμα : Θεόδ.Στ.531.

ἀρραγάδωτος-ον μτγν. ὁ μὴ ἔχων ρωγμάς, ραγάδας : 'Απολλδ.Πολιορκ. 23,6 **τρίχες αὐτῇ μιγήσονται, ἵνα τηρήσωσιν ἀρραγάδωτον.**

ἀρραγής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ μὴ ραγείς, ὁ μὴ θλασθείς· 'Ιππ.Κεφ.Τρωμ.12 **ὀστέον ἀρραγές,**Πλούτ. Δημήτρ.21 **ἀρραγὴς διέμεινεν ὁ σίδηρος·** 2) ὁ μὴ ρηγνύμενος, δθ. ὁ στερρῶς ἔχων, ὁ ἀκλόνητος : Θεόφρ.Φl 5,3,7 **τὰ δὲ ἀγάλματα γλύφουσιν ἐκ κέδρων.. καὶ ἐκ τῶν ἐλαΐνων** ῥιζῶν· **ἀρραγεῖς γὰρ αὗται·** || κ. μτφ. : 'Εκκλ.Μην.1,11 'Ωδ.8 **πίστιν ἀρραγῆ,**Σάθ.Α 147 **τῆς κοινῆς εὐσεβείας ἀρραγεῖς σύνδεσμοι, - δεσμοὶ ἀρραγοῦς φιλίας·** 3) μτφ. ἐπὶ τοῦ ὄμματος, τὸ μὴ ἐκχέον δάκρυα, ἀδάκρυτον· Ἡσ. « ἀρραγὲς ὄμμα, οὐ δακρῦον· ᾧ τρόπῳ φαμὲν κατερράγη μου δάκρυον ».

ἀρραγῖδες Ἡσ. « στήμονες, κρόκαι ».

ἀρ(ρ)άγιστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ραγίσματος, **ἄνευ** διασπάσεως· || στερεῶς, ἀρρήκτως.

ἀρ(ρ)άγιστος-ον (**-η -ο**) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ραγισθείς, μὴ ἔχων ραγάδας, ἄθραυστος, ὁ ἀρραγὴς βλ.λ. : **ἀρράγιστον κρύσταλλον, ἀρράγιστο ποτῆρι·** || συνεκδ. στερεός : **ἀρράγιστο σπίτι·** || σκληρός, ἀκλόνητος : **ἀρράγιστη καρδιά.**

ἀρραγῶς ἐπίρρ. νεώτ. ἀρρήκτως, ἄνευ διασπάσεως, στερεῶς : **ἀρραγῶς συνδεδεμένος.**

ἀρρᾳδιούργητος (**-η**) **-ον** κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ διαβληθεὶς ἢ βλαβεὶς διὰ τῆς ρᾳδιουργίας, ὁ καθ' οὗ δὲν ἐγένετο ρᾳδιουργία· Σουΐδ. « ἀκαπήλευτον, ἄδολον, καθαρόν, ἀρρᾳδιούργητον » : Πολυκρ.ἐπιστ.π.Εὐσ.5,24 **ἀρρᾳδιούργητος ἡμέρα, - κανένα δὲν ἀφήνει ἀρρᾳδιούργητον·** 2) δημ. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ρᾳδιουργίας· || ὁ μὴ παρασυρόμενος ὑπὸ ρᾳδιουργιῶν.

ἀρρᾳδιουργήτως ἐπίρρ. νεώτ. **ἄνευ** ὑπούλου καὶ πανούργου ἐνεργείας πρὸς συκοφαντίαν, ἄνευ σκευωριῶν καὶ δολοπλοκιῶν.

ἀρρᾳδιουργος-ον μτγν. ὁ ἀρρᾳδιούργητος **βλ.λ.**

ἀρράζει Ἡσ. « κρατεῖ, ἀράσσεται ».

ἀρράζω μτγν. (μέλλ. **-άσω**) κ. **ἀράζω** βλ.λ. ἐπὶ τῶν κυνῶν οἵτινες γηθοσύνως δέχονται τὸν κύριόν των ἢ τοὺς γνωρίμους προσερχομένους, ἐκβάλλω κνυζηθμούς, ὑλακὰς χαρᾶς ἢ ὀργῆς : Διον.'Αλ.'Επιτ. 16,2 **οἱ κύνες, ἐὰν μὴ μεταλάβωσιν εὐθὺς αἵματος ἢ σπλάγχνων, ἀρράζουσιν ἑπόμενοι καὶ σπαράττουσι τὸν κυνηγόν.**

ἀρραθάγησεν Ἡσ. « ἐψόφησεν ».

ἀρράθυμος-ον μσν. ὁ οὐχὶ νωθρός, εὔστροφος

ἀρραθύμως ἐπίρρ. ἑτοίμως, προθύμως, ἐπιμελῶς, εὐστρόφως : Εὐστ.Πονημ.40,41 **ἀρραθύμως ἐκβοώμενος,** Γεώργ.Παχ.Μιχ.Παλ.1,7 Ε **ἀρραθυμότερον μὲν φυλασσόντων.**

ἄρραιστος-ον σχόλ. ὁ μὴ βλαβείς, ὁ ἀδιάφθορος : Σχολ.'Οδ.Ν 259 **μέχρι τῶν νόστων ἄρραιστος διεφυλάχθη.**

ἀρ(ρ)άϊστος-η-ο δημ.ὁ ἀρραγής,ὁ ἀράγιστος βλ.λ.

ἀρρακακία (ἡ) νεώτ. βοταν. κονδυλόρριζον φυτὸν τῆς οἰκογενείας τῶν **σκιαδιοφόρων.**

ἀρρακάχη (ἡ) νεώτ. βοταν. πολυετὲς ποῶδες καὶ κονδυλόρριζον φυτὸν τοῦ ἀθροίσματος τῶν **σκιαδανθῶν.**

ἀρραμάδα (ἡ) μσν. κ. δημ. κ. **ἀρα-** ἡ ρωγμή, σχισμή, ἄ. χαραμάδα βλ.λ. : Σαχλίκης **σταῖς ἀραμάδαις τῶν πορτῶν τὰ μάτια του νὰ βάνῃ.**

ἀρ(ρ)άντιγος-η-ο δημ. ὁ μὴ ραντισθείς, ὁ ἀράντιστος βλ.λ.

ἀρ(ρ)άντιστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ραντισμοῦ.

ἀρ(ρ)άντιστος (**-η**)**-ο(ν)** νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ραντισθεὶς ἢ βραχεὶς διὰ ρανίδων ὕδατος ἢ ἄλλου ὑγροῦ· || εἰδ. ἐπὶ τῶν ἀμπέλων καὶ ὀπωροφόρων δένδρων, ὁ μὴ ραντισθεὶς διὰ θειικοῦ χαλκοῦ ἢ ἄλλου ὑγροῦ φαρμάκου ἢ κόνεως πρὸς ἀποσόβησιν ἢ θεραπείαν ἀσθενείας, οἷον φυλλοξήρας.

ἄρραντος-ον μτγν. ὁ μὴ ρανθείς, μὴ ποτισθείς, ἄβρεκτος : ῎Αρατ.868 **ἄρραντοι γίγνονται ἐπ' ἤματι κείνῳ ἄρουραι,** Στράβ.11,510 **ἄρραντον φυλάττοντες τὸν αἰγιαλόν.**

ἀρράπιστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ρα-

πισθείς, κτυπηθεὶς διὰ τῆς χειρὸς εἰς τὰς παρειάς, ποὺ δὲν ἔφαγε μπάτσους, χαστούκια· || κατ' ἐπέκτ. ὁ μὴ δαρείς, ποὺ δὲν ἔφαγε ξύλο.

ἀρραροῦτι (τὸ) δημ. κ. ἀραροῦτι ἄμυλον παραλαμβανόμενον ἐκ τῶν κονδυλωδῶν ριζῶν μαραντίας τῆς καλαμοειδοῦς, κατάλληλον ὡς τροφὴ ἀπογαλακτιζομένων βρεφῶν ἢ κ. ἐνηλίκων εὐπαθῆ στόμαχον ἐχόντων.

ἀρ(ρ)άσαντο ἠράσαντο, ηὔξαντο: Σαπφ.ἀπ.51,7.

ἀρράσσω ἀρράσω βλ.λ.

ἄρρατ' ἀθέματα ἢ ἄρατα θέματα βλ.λ.

ἄρρατος-ον σκληρός, ἀμετάστροφος μ. ἐν Πλάτ. Κρατ.407 D **σκληρὸν τε καὶ ἀμετάστροφον, ὃ δὴ ἄρρατον καλεῖται·** 2) ἀκάματος: Πλάτ.Πολ.535 b **ἄρρατον καὶ πάντη φιλόπονον ζητητέον.**

ἀρραφής (-οῦς)-ές ὁ μὴ διὰ ραφῆς συναρμοζόμενος, μὴ ραφὴν ἔχων (μονοκόμματος) ἢ ὁ μὴ ἐρραμμένος, ἄρ(ρ)αφος: σχολ.Εὐστ.'Ιλ.1347,33 « δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ ἀρραφοῦς ὑφάσματος ἡ λέξις ἐλαμβάνετό ποτε »· || εἰδ. ἐπὶ κρανίου, ὁ ἄνευ τοῦ πριονωτοῦ ἐν ταῖς ἁρμογαῖς τοῦ κρανιακοῦ ὀστοῦ: Ἄρατ.π.Πολυδ.2,38 **πολλαὶ δ' ἀρραφέες κεφαλαὶ πάγεν ἀνθρώποισιν.**

ἀρραφίδωτος-ον νεώτ. ἐπὶ βιβλίων, ὁ μὴ συνερραμμένος.

ἄρ(ρ)αφος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. δημ. κ. ἄραφτος ὁ ἄνευ ραφῆς, ὁ μονοκόμματος: ΠΔ'Ιω.ιθ' 23 **ἦν δὲ ὁ χιτὼν ἄρραφος, ἐκ τῶν ἄνωθεν ὑφαντὸς δι' ὅλου·** 2) νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ μήπω ραφείς, ὁ μὴ ἐρραμμένος: ἀσπρόρρουχα ἄραφα.

ἄρ(ρ)αφτος-η-ο δημ. ὁ ἄρ(ρ)αφος βλ.λ.

ἀρραχθές Ἡσ. « ἀσύνετον ».

ἄρραχις-εως (ἡ) νεώτ. βοταν. κ. ἀρραχίς κ. ἀραχίς βλ.λ.

ἀρραψῴδητος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἀπαγγελθεὶς ὑπὸ ραψῳδῶν, ὁ μὴ ψαλλόμενος: Προδρ.ἐν Notit. Mss 8,2,134.

ἀρ(ρ)εβώνα (ἡ) δημ. ἡ ἀρραβώνα βλ.λ.

ἀρ(ρ)εβωνιάζω δημ. κ. ἀρραβωνιάζω βλ.λ.

ἀρ(ρ)εβώνιασμα-ατος (τὸ) δημ. κ. ἀρραβώνιασμα βλ.λ.

ἀρ(ρ)εβώνιαστος-η-ο δημ.κ.ἀρραβώνιαστος βλ.λ.

ἀρ(ρ)εβωνίσια (τὰ) δημ. κ. ἀρραβωνίσια βλ.λ.

ἄρ(ρ)εκτος-ον ποιητ. κ. ἄρεκτος βλ.λ. ἀνεκτέλεστος, ὁ μὴ πραχθείς: 'Ιλ.Τ 150 **ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον·** Ἡσ. « ἄρρεκτον· ἀποίητον, ἄθετον ».

ἀρρέμβαστος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. κ. ἀρέμβαστος ὁ μὴ ἐκ ρεμβασμῶν, ὀνειροπολημάτων περισπώμενος, ὁ τὴν προσοχὴν προσηλωμένην ἔχων: Ἀνών.ἐν βίῳ 'Ιω.Χρυσ.322,32 **τὸν νοῦν ἀρέμβαστον περὶ τὴν τῆς γαστρὸς θεραπείαν διατηρῶν,** Εὐστ.Πονημ.130,64 **τὴν ἀρρέμβαστον πρόοδον·** 2) νεώτ. ὁ ἄνευ ρεμβασμῶν, ὀνειροπολημάτων: **νεότης ἀρρέμβαστος.**

ἄρρεμβος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ἀρρέμβαστος βλ.λ.

ἀρρεναγωγεῖον (τὸ) νεώτ. τὸ σχολεῖον ἐν ᾧ οἱ ἄρρενες παιδαγωγοῦνται, τὸ δημοτικὸν σχολεῖον ἀρρένων.

ἀρρενάλ(η) (ἡ) νεώτ. φαρμακ. χημ. τὸ ἀρσενομεθυλικὸν νάτριον, φάρμακον διδόμενον ἐπὶ ἀδυναμικῶν καὶ δυσκρασικῶν καταστάσεων.

ἀρρενάνθηρον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀγρωστοειδῶν.**

ἀρρενικός-ή-όν ἀνδρικός, ἀρσενικὸς κ. ὁ ἀρρενωπός, ὁ μὲ ἀνδρικὰ χαρακτηριστικά: Λουκ.Θε.Δ 16,1 **οἱ σοὶ παῖδες ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ πέρα τοῦ μετρίου·** 2) οὐδ. π. ἀττ. -ικόν, τὸ ἀρσενικὸν φάρμακον τὸ μσν. (Εὐστ.) ἀρσενίκιον· Ἡσ. « ἑλίχρυσος, οἱ μὲν τὸ ἀρρενικόν, οἱ δὲ ἄνθος τῆς ἑλιχρύσου βοτάνης »: Γαλ.13,717 **τὸ καλούμενον ὑπὸ μὲν τῶν ἰατρῶν ἀρσενικόν, ὑπὸ δὲ τῶν ἀττικίζειν τὰ πάντα βουλομένων ἀρρενικόν.**

ἀρρενικῶς ἐπίρρ. μτγν. π. γραμματικοῖς κατὰ τὸ ἀρσενικὸν γένος: Ἀθήν.13,590 B **ἀρρενικῶς εἰρημένον τὸν τίγριν.**

ἀρρενιστέον μτγν. πρέπει τις ἀνδρικόν, ἀρρενωπὸν νὰ καθιστᾷ τινα ἢ τι: Κλήμ.Παιδ.2,217,38 **μάλιστα δὲ τῆς κοίτης τὸ μαλθακὸν συμμέτρως ἀρρενιστέον.**

ἀρρενίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. **ὀρυκτόν, προϊὸν** ἀποσαθρώσεως τοῦ πυριτιοτανταλικοῦ νατρίου.

ἀρρενοβασία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. **ἡ συνουσία** μετ' ἀρρένων, συγγ. παιδεραστία: Θεόφιλ.Αὐτόλ.120.

ἀρρενοβάτης (ὁ) Ἡσ. ὁ μετὰ ἀρρένων συνευρισκόμενος, συνουσιαζόμενος, ὁ ἀρσενοκοίτης βλ.λ.: Ἡσ. ἐν λ. παιδοπίπης.

ἀρρενογαμῶ-έω σχόλ. συνευρίσκομαι, συνουσιάζω μετὰ ἀρρένων, εἶμαι ἀρρενοβάτης: Σχόλ. ΗΝικ.428,16 « τοὺς ἄρρενας γαμεῖν ».

ἀρρενογενής-οῦς-ές κ. **ἀρσενογενής βλ.λ.**

ἀρρενογονία (ἡ) κ. νεώτ. ἐπὶ γυναικός, τὸ τίκτειν ἄρρενα **τέκνα·** 2) νομ. ἀστ. δίκ. **ἡ συγγένεια** τῶν ὑπὸ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν τοῦ οἰκογενειάρχου τελούντων υἱῶν καὶ θυγατέρων ἢ ἐγγόνων ἐξ υἱῶν, ἄνευ διακρίσεως φύλου, καὶ ἀνηκόντων εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν οἰκογένειαν: **κληρονομικὸν δικαίωμα ἐξ ἀρρενογονίας·** 3) βιολ. κ. **ἀρρενοτοκία** κ. **παρθενογονία** φαινόμενον, καθ' ὃ πολλὰ ἄρρενα τῶν κατὰ κοινότητας ζώντων ζῴων **γεννῶνται ἐξ** ᾠῶν μὴ γονιμοποιηθέντων ὑπὸ ἄρρενος.

ἀρρενογονικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀρρενογονίαν· || ἀρρενογονικὴ **γραμμὴ συγγενείας** νομ. ἡ **ἐξ ἀρρενογονίας** βλ.λ. ἀνιόντων ἢ κατιόντων σειρά.

ἀρρενογόνος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ ζῴων **κ. φυτῶν,** ὁ γεννῶν ἄρρενα: Θεόφρ.Φ19,18,5· 2) ἐπὶ φαρμάκου, ὁ προκαλῶν ἀρρενοτοκίαν: Διοσκ.3,140 **λέγεται δὲ τὸ ἀρρενογόνον ποθὲν ἀρρενοτοκεῖν·** 2) οὐδ. **-ον** βοταν. **γένος** φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **γρομφαδιωδῶν,** δηλητηριῶδες, δημ. σκυλλόχορτο.

ἀρρενογονῶ-έω κ. νεώτ. γεννῶ ἄρρενα τέκνα: Θεόφρ.Φ19,18,5 **ἔνια δ' εἶναι καὶ εἰς τὸ ἀρρενογονεῖν ἢ θηλυγονεῖν.**

ἀρρενόδους-οντος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων ἐντόμων τετραμεροῦς **συμμετρίας** τῆς οἰκογενείας τῶν **καράβων.**

ἀρρενόθηλυς-εια-υ κ. **ἀρσενόθηλυς κ. νεώτ.** ὁ ἄρρην ἅμα καὶ θῆλυς, ὁ ἔχων φύσιν ἄρρενος **ἅμα** καὶ θήλεος, ὁ ἑρμαφρόδιτος, ὁ ἀρσενικοθήλυκος: Πλούτ.'Ηθ.368 d **διὸ καὶ μητέρα τὴν σελήνην τοῦ κόσμου καλοῦσι, καὶ φύσιν ἔχειν ἀρσενόθηλυν** οἴονται, 'Ιω.Δαμ.1,83 C ὀνομασίαις **ἀρρενοθηλείαις·** || **ἀρρενοθήλεα ἄνθη** (τὰ ἔχοντα στήμονας ὁμοῦ καὶ ὕπερον)· || κ. μτφ. ὡς σύμβολον ἐν τῷ ἀποκρυφισμῷ: Θεολ.Ἀριθμ.33,9 **ἀρρενόθηλυς καλεῖται** (ἡ ἑξάς, ὡς γεννωμένη ἐκ πολλαπλασιασμοῦ τοῦ πρώτου ἀρτίου καὶ περιττοῦ).

ἀρρενοκοίτης (ὁ) κ. νεώτ. κ. **ἀρσ-** ὁ συγκοιμώμενος ἄρρενι, αἰσχρουργῶν, ἀσελγῶν **ἐπὶ ἀρρένων.**

ἀρρενοκοιτῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. συνουσιάζω μὲ ἄρρενα, ἀσελγῶ **ἐπὶ ἀρρένων.**

ἀρρενοκτονία (ἡ) νεώτ. ὁ φόνος τῶν ἀρρένων.

ἀρρενοκυῶ-έω μτγν. ἐπὶ γυναικός, τίκτω ἄρρενα τέκνα: Στράβ.4,206 **τὰς ἐγκύους γυναῖκας, ὅσας φαῖεν οἱ μάντεις ἀρρενοκυεῖν.**

ἀρρενομανής-οῦς-ές μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἐπὶ γυναικῶν ἀσελγῶν, ἡ ἔχουσα μανίαν πρὸς ἄρρενας, ἐμμανῶς **ἐπιθυμοῦσα** νὰ συνουσιασθῇ μετ' ἀρρένων· 2) ἐπὶ ἀνδρῶν, ὁ σφόδρα ἐπιθυμῶν ν' ἀσελγῇ ἐπὶ ἀρρένων.

ἀρρενομανία (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. γεν. ἐπὶ ἀνδρῶν κ. γυναικῶν, ἡ ἐμμανὴς ἐπιθυμία τοῦ συνουσιάζειν καὶ συνουσιάζεσθαι μετ' ἄρρενος.

ἀρρενομανῶ-έω μον. κ. νεώτ. ἐπὶ ἀσελγῶν γυναικῶν, ἐπιθυμῶ ἐμμανῶς συνουσίαν μετ' ἄρρενος, εἶμαι ἀρρενομανής : Καισάρ.Διαλ.3,139 **ἀρρενομανοῦσαι γυναῖκες.**

ἀρρενομίκτης (ὁ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ συνουσιάζων, αἰσχρουργῶν μετ' ἄρρενος, ὁ ἀρρενοκοίτης βλ.λ. : Μαν.4,590.

ἀρρενομιξία (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἡ συνουσία ἄρρενος μετ' ἄρρενος : Ἰω.Χρυσ.6,1,553 **μεγάλα ἐκ τούτων ἀναστέλλων κακά· διὰ μὲν τοῦ προτέρου, τὴν ἀρρενομιξίαν.**

ἀρρενόμορφος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων μορφὴν ἄρρενος, ἀνδρικήν : Ὀρφ.Ὕμν.35,7.

ἀρρενόπαις-παιδος (ὁ,ἡ) κ. **ἀρσενόπαις** ἐξ ἀρρένων παίδων ἀποτελούμενος : ΑΠλ.134 **γόνος ἀρρενόπαις·** || μετ' αἰσχρᾶς σημασίας, ἀρσενικοθήλυκος, ἀρρενόθηλυς : ΑΠ 5,54 **τὴν ἄλοχον νομίσας ἀρρενόπαιδα Κύπριν.**

ἀρρενοπαρθεναγωγεῖον (τὸ) νεώτ. σχολεῖον, ἐν ᾧ παιδαγωγοῦνται ἄρρενες ὁμοῦ καὶ θήλεις.

ἀρρενοπίπης (ὁ) μσν. ὁ μὲ λάγνα βλέμματα παρατηρῶν τοὺς ἄρρενας : Εὐστ.Ἰλ.827,30 **οὕτω σκώψασα τὸν ἀνδρόγυνον καὶ ὡς εἰπεῖν ἀρρενοπίπην,** πρβλ. παρθενοπίπης.

ἀρρενοπληθής-ές κ. νεώτ. κ. **ἀρσενοπληθής** βλ.λ. ὁ ἔχων πλῆθος ἀρρένων, πλήρης ἀρρένων.

ἀρρενοποίησις-εως (ἡ) νεώτ. μτφ. ἐπὶ τῶν γυναικῶν,ἡ ἐξίσωσις κ.ἐξομοίωσις πρὸς τοὺς ἄρρενας.

ἀρρενοποιός-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄρρενας γεννῶν, ὁ συντελῶν εἰς γέννησιν ἀρρένων : Αἰλ.28,27 **οἶδε καὶ τοῦτο** (ἢ οἶς), **ὅτι ἄρα ὁ μὲν βορρᾶς ἀρρενοποιός ἐστιν, ὁ δὲ νότος θηλυγόνος·** || μτφ. ὁ ἐμβάλλων ἦθος ἄρρενος : **φρόνημα ἀρρενοποιόν, - ἀρρενοποιὸς διδασκαλία.**

ἀρρενοποιῶ-έω μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἄρρενα, ἀρρενωπόν, ἀνδρικὸν ποιῶ τινα : Ἰω.Διάκ.Ἀλληγ. Ἡσιόδ.Θ 492 **ποτὲ μὲν ἀρρενοποιοῦντες ταῖς συντόνοις τῶν μελῳδιῶν,** ἀντίθ. θηλύνω βλ.λ.

ἀρρενοπρεπής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνδράσι πρέπων, ὁ ἀνδρικός, παλληκαρήσιος, λεβέντικος : Ἀριστείδ.Κ Μουσ.92,7 **σεμνοτέρους τοὺς ἤχους καὶ ἀρρενοπρεπεῖς·** νεώτ. **ἀρρενοπρεπὲς ὕφος, - ἀρρενοπρεπὴς διαγωγή.**

ἀρρενοπρεπῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἁρμόζοντα ἀνδράσιν, παλληκαρήσια, ἀντρίκια, λεβέντικα : **ἀρρενοπρεπῶς φέρεσθαι,** ἀντίθ.**θηλυπρεπῶς.**

ἀρρενόπτερις-ιδος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν πτεριδωδῶν· τὸ αἰθέριον ἐκχύλισμα τῆς ρίζης ταύτης εἶναι ἀποτελεσματικώτατον φάρμακον κατὰ τῆς διστομίτιδος (κλαπάτσας) τῶν προβάτων.

ἀρρενότης-ητος (ἡ) μτγν. κ.νεώτ. τὸ εἶναί τινα ἀρρενοπρεπῆ, τὸ ἀνδρικὸν ἦθος ἢ ὕφος : Ἀριστείδ. Κ Μουσ.101,12 **τὸν μὲν πυθικὸν αὐλὸν πλέον ἀρρενότητος μετέχοντα.**

ἀρρενοτοκία (ἡ) νεώτ. ἐπὶ γυναικῶν, τὸ τίκτειν ἄρρενα τέκνα.

ἀρρενοτόκιον (τὸ) μτγν. φάρμακον πιστευόμενον συντελεστικὸν εἰς γέννησιν ἀρρένων τέκνων.

ἀρρενοτόκος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ γυναικός, ἡ τίκτουσα ἄρρενα τέκνα, ἡ ἀρρενογόνος : Διοσκ. 3,131 **ἱστορεῖται ὑπό τινων ἡ πόσις τοῦ καρποῦ γυναῖκα ἀρρενοτόκον ποιεῖν, - ἀρρενοτόκος μήτηρ·** πρβλ. ἀρρενοτόκιον.

ἀρρενοτοκῶ-έω ἀμτβ. τίκτω ἄρρενα τέκνα, εἶμαι ἀρρενοτόκος : Ἀριστλ.ΖΓ 4,1,22 **ἀρρενοτοκεῖν ἢ θηλυτοκεῖν·** πρβλ. ἀρρενοτόκος.

ἀρρενουργός-όν μτγν. ὁ ἄρρενα ποιῶν, ἢ ὁ ἄρρενα τίκτων : Νικόμ.Φώτ.Βιβλ.187,144,15 **ἐπανδρος καὶ ἀρρενουργός.**

ἀρρένουρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἀραχνοειδῶν τῆς τάξεως **τῶν ἀκάρεων.**

ἀρρενοφανής-οῦς-ές μσν. κ. νεώτ. ὁ φαινόμενος ὡς ἄρρην, ὁ ἔχων ὄψιν, ἐμφάνισιν ἄρρενος : Ἰω.Ρωμ.3,62,264 **μειρακίοις φιλοῖς καὶ μήπω, λείου τοῦ σώματος, ἀρρενοφανέσι, - ἀρρενοφανὴς παιδίσκη** (ἀγοροκόριτσο).

ἀρρενοφθορία (ἡ) μτγν. κ. μσν. ἡ διαφθορὰ τῶν ἀρρένων, ἡ αἰσχρουργία μετ' ἀρρένων.

ἀρρενοφθόρος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ διαφθείρων τοὺς νέους : Θεόδ.Στ.215 d.

ἀρρενοφθορῶ-έω μτγν. κ. μσν. διαφθείρω ἄρρενας, ἤτοι νέους, ἐφήβους : Καισάρ.Διαλ.3,129 **ἀρρενοφθοροῦντες ἄνδρες.**

ἀρρενόφιλος-ον νεώτ. ὁ φιλῶν τοὺς ἄρρενας· || ὁ ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ συνάπτειν κακοήθεις ἐρωτικὰς σχέσεις μετ' ἀρρένων.

ἀρρενόφρων-ονος-ον Σουΐδ. ὁ ἀρρενοπρεπές, ἀνδρικὸν φρόνημα ἔχων.

ἀρρενοφυής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἔχων φυὴν ἄρρενος, παράστημα, ἐμφάνισιν ἀνδρικήν.

ἀρρενόφωνος-ον νεώτ. ὁ ἀνδρὸς φωνὴν ἔχων : **ἀρρενόφωνοι γυναῖκες.**

ἀρρέντα ἐπίρρ. δημ. **ἀρέντα** βλ.λ.

ἀρρέντερος Ἐπιγρ. συγκρ. τοῦ **ἄρσην, ἄρρην** ἄνευ συγκρ. σημ. : Ἐπιγρ. **τὠρρέντερον γένος.**

ἀρρεντεύω δημ. ἀρεντεύω βλ. λ.

ἀρρενῶ-όω μτγν. ἄρρεν, ἀνδρικὸν καθιστῶ τι· || ὀθ. ἐπιρρωνύω, φρονηματίζω : Συνέσ.ἐπ.146 **ἐπιθυμήσας ἀρρενῶσαι τὴν ἱεράν σου ψυχήν·** 2) παθ. κ. ἐν μέσ. σημ. γίνομαι ἀνήρ, πράττω τὰ τῶν ἀρρένων : Λουκ.Ἐρωτ.19 **μήτε τὸ θῆλυ παρὰ φύσιν ἀρρενοῦσθαι,** Φρύν.ΑΒ 19,4 **ἀρρενοῦσθαι τὰ ἀρρένων,** Μηναῖ.3,27ᾠδ.1 **ἀρρενωθὲν τῇ χάριτι.**

ἀρρενώδης-ους-ες μτγν. ἀνδρικός, ἀρρενοπρεπής· || μτφ. τολμηρός, εὔψυχος, θαρραλέος.

ἀρρενωδῶς ἐπίρρ. μτγν. ὡς ἐμπρέπει ἄρρενι· 2) μτφ. γενναίως : ΠΔΜακκ. 2,10,35 **ἀρρενωδῶς καὶ θηριώδει θυμῷ τὸν ἐμπίπτοντα ἔκοπτον.**

ἀρρενωνυμῶ-έω μσν. ἐξ ἀνόμ. δυναμένου μ. ἐπὶ θήλεος νὰ λεχθῇ σχηματίζω καὶ ἄρσεν. γένους ὄνομα : Εὐστ.Ἰλ.560,15 **μητρυιὸν οἱ παλαιοί φασι τὸν πατρῷον ἀρρενωνυμοῦντες τὴν μητρυιάν.**

ἀρρενωπάς-άδος (ἡ) μτγν. ὡς ἀνώμ. θηλ. τοῦ ἀ. δικαταλήκτου ἀρρενωπός-όν ἐν χρ. μ. περὶ γυναικός, ἡ ἀνδρόγυνος, ἡ ἀντρογυναίκα· Ἡσ. « ἀρρενωπάδες ἀνδρόγυνοι », ΑΒ 446,24 « ἀρρενωποὺς καὶ ἀρρενωπάδας τὰς γυναῖκας καλοῦσιν ».

ἀρρενωπία (ἡ) ἡ ἀνδρεία, ἡ γενναιότης, τὸ ἀνδρικὸν ἦθος, τὸ ἀρρενωπὸν βλ.λ. : Πλάτ.Συμπ.192 Α **ὑπὸ θάρρους, ἀνδρείας καὶ ἀρρενωπίας.**

ἀρρενωπός-όν (κ. -ή -όν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἀνδρικὴν ἐμφάνισιν, ἀνδρικὸν ἦθος, ὁ ἀνδρώδης : Ἀριστλ.ΖΓ 1,20 **ταῖς μελαίναις καὶ ἀρρενωποῖς,** Δίων Κ 59,26 **ποτὲ μὲν θηλυδριώδης ἑωρᾶτο, ποτὲ δὲ ἀρρενωπός·** 2) ἐπὶ πραγμ. ὁ εἰς ἄνδρας ἁρμόζων, ἀνδρικός : Αἰλ.Ζ 12,11 **ἄρρεν- στολή·** || γεν. νεώτ. ὁ ἔχων ἀνδρικὰ γνωρίσματα : **ἀρρενωπὴ φυσιογνωμία·** 3) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ ἀνδρικὸν παράστημα κ. μτφ. ἡ ἀνδρικὴ καὶ γενναία ψυχὴ ἡ ὑπὸ τῆς ἀνδρικῆς ἐκφράσεως ἐμφαινομένη, ἀ. ἀρρενωπία : Πλούτ.Ἀλεξ.335 C **οὐ διεφύλαττον αὐτοῦ τὸ ἀρρενωπὸν καὶ λεοντῶδες.**

ἀρρενωπότης-ητος (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀρρενωποῦ βλ.λ., τὸ ἔχειν ἀρρενοπρεπῆ ἐμφάνισιν, ἦθος, παράστημα ἀνδρικόν : ΚΜανασσ.6498 **οἵαν ἀρρενωπότητος θέρμην ἐν στέρνοις εἶχον·** 2) μτφ. ἡ ἀνδρεία, ἡ γενναιοφροσύνη.

ἀρρενωπῶς ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνδρικόν, ἀνδροπρεπῆ : Μηναῖ.5,14 ᾠδὴ 1 **ἀρρενωπῶς τὰ πάθη .. κατεπάτησας.**

ἀρρενώψ-ῶπος (ὁ,ἡ) μσν. ὁ ἀνδρικὴν ὄψιν ἔχων, ὁ ἀρρενωπὸς βλ.λ.· Εὐστ.Ἰλ.827,29 « **καὶ** τὸν ἐπαινετῶς ἀρρενωπὸν ἀρρενῶπα ἔφη »

ἀρρεπής-οῦς-ές μτγν. κ. μσν. ὁ πρὸς μηδέτερον μέρος ρέπων, ὁ μὴ ἔχων οὐδεμίαν ροπήν : Γαλ. 12,345 **τὸν πόδα ὀρθόν τε καὶ ἀρρεπῆ τίθεσθαι·** ‖ τὸ **οὐδ.** κ. ὡς οὐσ. : Εὐστ.Πονημ.109,82 **οἱ πλάστιγγες ὑμῖν φυλάξουσι τὸ ἀρρεπές·** 2) μτφ. ὁ στερούμενος βαρύτητος καὶ σημασίας τινός: Πλούτ.1070 A **ἀρρεπῆ πρὸς εὐδαιμονίαν·** ‖ ὁμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. : αὐτ. Ἠθ.1015Λ **τὸ ἄποιον καὶ ἀργὸν ἐξ αὐτοῦ καὶ ἀρρεπές·** 3) ἀμετάβλητος, σταθερός, ἀκλόνητος : Φίλ.2,25,34 **γνώμῃ ἀνενδότῳ καὶ ἀρρεπεῖ.**

ἀρρεπί ἐπίρρ. μτγν. σταθερῶς, ἀσφαλῶς, ἀμεταβλήτως : Ἡρωδιαν.Ἐπιμ.256.

ἀρρεπῶς ἐπίρρ. μτγν. ὥστε πρὸς μηδέτερον νὰ ρέπῃ μέρος, ἀκλινῶς, εὐσταθῶς, ὅθ. κ. ἀμεταβλήτως : Διον.Ἀρεοπ.7,2,70 τῆς **οἰκείας τάξεως ἀρρεπῶς ἀντέχεσθαι.**

ἀρρετοθήριον (τὸ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἀπολελιθωμένων θηλαστικῶν τοῦ ἀθροίσμοτος τῶν ὀπληφόρων τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀνθρακοθηριδῶν.**

ἀρ(ρ)έτσ(ι)-ἀρ(ρ)έτσι ἐπίρρ. δημ. ἐμπρός ταχέως, ἄνευ χρονοτριβῆς, φρ. ἣν ἐν δημοπρασίαις ἰδίᾳ ἐπιφωνοῦσιν οἱ κήρυκες καὶ οἱ πωληταί, προσκαλοῦντες τὸ κοινόν : Σάρρ.Ἀν.ΛΗ ἐν λ.

ἀρρετσίνωτος-η-ο δημ. ἀρετσίνωτος βλ.λ.

ἀρρευμάτιστος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ μὴ προσβληθείς, μὴ πάσχων ὑπὸ ρευματισμοῦ : Ροῦφ.π. Ὀρειβ.2,218,11· 2) ὁ στυπτικός, ὁ συντελῶν πρὸς ἐπίσχεσιν τοῦ αἵματος : Γαλ.13,77.

ἀρρευστοποίητος-ον νεώτ. ὁ μὴ μετατραπεὶς εἰς ρευστόν, ὁ μὴ τακείς : **ἀρρευστοποίητος μόλυβδος·** ‖ ὁ μὴ δεκτικὸς ρευστοποιήσεως· 2) μτφ. ἐπὶ ἀκινήτων ἀξιῶν, ὁ μὴ διὰ πωλήσεως μετατραπεὶς εἰς χρῆμα· ‖ κ.ὁ μὴ δεκτικὸς τοιαύτης μετατροπῆς : **ἀρρευστοποίητος περιουσία.**

ἄρρευστος-ον μτγν. ὁ μὴ ρευστός, ὁ μὴ διὰ τῆς ἐκροῆς ἐλαττούμενος, ἀμετάθλητος : Ἰω.Χρυσ. Ὁμιλ.142,5,891,9 **ἀρρεύστου καὶ ἀναλλοιώτου τῆς οὐσίας μενούσης,** Μηναῖ 2,4,ᾠδ.9 **ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ὁ ἄρρευστος.**

ἀρρεύστως ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ ἐκροῆς· ‖ κ. μτφ. ἀσπόρως : Μηναῖ.1,6,ᾠδ.6 **γεννηθεὶς ἀρρεύστως.**

ἀρρεύστωσις-εως (ἡ) μσν. τὸ ποιεῖν τι ἄρρευστον, τὸ μὴ μεταβάλλεσθαι εἰς ρευστόν : Ψελλ.π. Δουκάγγ.Γλωσσ.47.

ἄρ(ρ)εφτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐκλυθείς, μὴ ὑποστὰς ἀποσύνθεσιν, ποὺ δὲν **ρέβει** ἢ δὲν ἔρεφε, δὲν ἔλιωσε : κατάρ. **ἄρεφτος νὰ μείνῃ** (ἄλιωτος).

ἀρρεφία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. φιλοσ. ἡ περὶ τὴν ἀπόφανσιν καὶ ἀποδοχὴν ἐποχή, τὸ ἐπέχειν τὴν κρίσιν· κ. εἰδ. ἡ τῶν πυρρωνιστῶν φιλοσόφων δοξασία τοῦ ἀμφισβητεῖν καὶ διστάζειν : Διογ.Λ9,74 Σέξτ. Ἐμπ.Πυρρ.1,190 **ἀρρεφίαν δὲ τὴν πρὸς τὸ μηδέτερον συγκατάθεσιν.**

ἀρρήδην ἐπίρρ. ἀρνητικῶς· Ἡσ. « οὐ κατατιθέμενος τῇ ρήσει ».

ἄρρηκτος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ραγῇ, ἀκατάλυτος, ἰσχυρός, σκληρός : Ἰλ.Ν 37 **πέδας ἔβαλε χρυσείας ἀρρήκτους,** Αἰσχ.Ἱκ.190, **ἄρρηκτον σάκος,** Θεόκρ.22,16 **ἀρρήκτοισι χαλάζαις, - συνεδέθησαν δι' ἀρρήκτων δεσμῶν φιλίας·** 2) πυκνός, ἀδιάσπαστος, ἀδιαπέραστος : Ἰλ.Υ 150 **ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄρρηκτον νεφέλην ὤμοισιν ἕσαντο,** Ἡρ.2,68 **δέρμα λεπιδωτὸν ἄρρηκτον ἐπὶ τοῦ νώτου·** ‖ ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ μὴ καλλιεργηθεῖσα, ἡ μὴ γεωργηθεῖσα· ‖ **ἄρρηκτος φυὰν ἄτρωτος**: Πίνδ.Ι 16.(5),68· 3) μτφ. σταθερός, στερεός : Ἰλ. Β 490 **φωνὴ δ' ἄρρηκτος.**

ἀρρήκτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατ' ἰσχυράν, στερεάν, ἀδιάσπαστον σύνδεσιν ἢ ἕνωσιν ἐπὶ πραγμάτων· ‖ κ. μτφ.· ΑΒ 24,25 « ἀρρήκτως ἔχειν, οἷον ἀσφαλῶς καὶ ἀδιαλύτως » : Ἀριστφ.Λυσ.182 **ὅπως ἂν ἀρρήκτως ἔχῃ, - τὰ δύο τεμάχια συνήφθησαν ἀρρήκτως, - εἶναι συνδεδεμένοι ἀρρήκτως.**

ἀρ(ρ)ήμαγος-η-ο δημ. ἀρ(ρ)ήμαχτος βλ.λ.

ἀρ(ρ)ήμαχτος-η-ο δημ. κ. **-αγος** ἐπὶ χώρας, πόλεως, οἰκισμοῦ, ὁ μὴ ἐξ ἐπιδρομῆς, ἁρπαγῆς, λεηλασίας δεινὴν ὑποστὰς φθοράν, οἱονεὶ εἰς ἐρήμωσιν ἄγουσαν, ποὺ δὲν ρημάχτηκε· ‖ ἐπὶ καλλιεργημένου τόπου, κτιρίου κττ., ὁ μὴ ὑπό τινος ἢ ἐξ ἐγκαταλείψεως μεγάλας ὑποστὰς βλάβας, ποὺ δὲν ἐρήμαξε : **κῆπο δὲν ἄφηκαν ἀρρήμαχτο τὰ παλιόπαιδα, - ἀρρήμαχτο μοναστῆρι·** ‖ ἐπὶ οἰκογενείας, ἡ μὴ ἀπολέσασα πάντας ἢ κ. πλείστους τῶν γόνων αὐτῆς : **ἀπὸ τὶς θέρμες λίγα σπίτια ἀπόμειναν ἀρήμαχτα.**

ἀρρημονίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. ὁμοιογένεια πτηνῶν τῆς τάξεως τῶν **ξηροβατικῶν.**

ἀρρημοσύνη (ἡ) μτγν. τὸ μὴ ὁμιλεῖν, ἡ σιωπή.

ἀρρήμων-ονος-ον μτγν. κ νεώτ. ἐπὶ ρήτορος ὁ μὴ ὁμιλῶν, ὁ σιγηλός : Πολυδ.2,128· 2) νεώτ ζωολ. ὁ ἀρρήμων ὡς οὐσ. γένος πτηνῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν **ἀρρημονιδῶν,** ζῶν ἐν Ἀμερικῇ.

ἄρρην-ενος (ὁ, ἡ) **-εν** (τὸ) μτγν. ἀττ. τ. κ. νεώτ ἀντὶ τοῦ ἰων. κ. ἀρχ. ἀττ. τ. **ἄρσην** βλ.λ. ἀρσενικός, ἀντίθ. **θῆλυς** : Ἀριστφ.Ἐκκλ.549 **ἄρρεν γὰρ ἔτεκε παιδίον,** Ἀριστλ.ΖΓ 1,2 **ἄρρεν μὲν γὰρ λέγομεν ζῷον τὸ εἰς ἄλλο γεννῶν,** Διόδ.Σ 1,80 **τῶν δένδρων ἄρρενα καλοῦσι τὰ καρποφόρα, - ὁ ἄρρην δὲν μεριμνᾷ περὶ τῶν νεογνῶν·** 2) μτφ. ὁ ἀνδρικός, ὅθ. κ. ὁ ἰσχυρός, ὁ δυνατός, ἢ κ. ὁ μέγας : Πλούτ.Ἠθ.102 A **παρασκευάζειν αὐτοῦ τὴν ὑπομονὴν ἄρρενα καὶ γενναίαν·** 3) ἐπὶ τοῦ γένους τῶν ὀνομάτων, ἀρσενικός : Ἀριστφ.Νεφ.682 **μαθεῖν σε δεῖ, ἅττ' ἄρρεν' ἐστίν, ἅττα δ' αὐτῶν θήλεα·** 4) νεώτ. **οἱ ἄρρενες** ὡς οὐσ. τὸ ἄρρεν φῦλον, οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ γένος τῶν ἀνδρῶν **ἐκπαιδευτήριον ἀρρένων.**

ἀρρηνεῖν ἀπαρφ. ἐνεστ. **ἀρρηνέω·** Ἡσ. « ἀρρηνεῖν· λοιδορεῖν, καὶ γυναικὶ πρὸς ἄνδρα διαφέρεσθαι ».

ἀρρηνής-οῦς-ές μτγν. ἐπὶ κυνῶν, ἄγριος· Ἡσ. « ἀρρηνές· ἄγριον, δυσχερές » : Θεόκρ.25,83 **νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τι καὶ ἀρρηνὲς γένετ' αὔτως.**

ἄρρης Πάπ. μτγν. τ. τοῦ **ἄρρην** βλ.λ.

ἀρρῆσαι Ἡσ. « ἀβουλῆσαι, ἀπαγορεῦσαι ».

ἀρρησία (ἡ) μτγν. ἡ ἀφασία, ἡ σιωπή : Πολυδ. 2,128 « ἀρρησία ἡ σιωπὴ παρὰ Νικοφῶντι ».

ἀρρηταθεμιτογράφος-ον νεώτ. ὁ γράφων ἀνόητα ἔργα, φλυαρίας ἀσυναρτήτους.

ἀρρητίνωτος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἀναμιχθεὶς ἢ ἀλειφθεὶς μὲ ρητίνην, ὁ ἀρρετσίνωτος βλ.λ. : **ἀρρητίνωτος οἶνος,** ἀντίθ. ρητινίτης.

ἀρρητογενής-οῦς-ές μσν. ὁ κατὰ τρόπον ἄρρητον, ἀνέκφραστον, μυστηριώδη γεννηθείς : Μάξ Μαργούν.Ὑμν.3,196.

ἀρρητολεπτόπνευστος-ον μτγν. ὁ ἀνεκφράστως λεπτὴν πνοὴν ἐκπέμπων, ὁ ἀναδίδων ὑπερβολικὴν εὐωδίαν : Παῦλ.Σιλ.εἰς τὰ ἐν Πυθ.175.

ἀρρητολογία (ἡ) μτγν. τὸ λέγειν ἄρρητα, ἀνόσια, βέβηλα, ἡ βέβηλος ὁμιλία : Εὐσ.3,13,122 A **αἰσχρὰς καὶ ἐμπαθεῖς ἀρρητολογίας.**

ἀρρητοποιία (ἡ) μτγν. τὸ πράττειν ὅσα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λεχθῶσι, ἡ ἀκατονόμαστος, αἰσχρά, ἀθέμιτος πρᾶξις : Εὐσ.Ἱστ.Ἐκκλ.4,7,149,12 **μὴ οὐχὶ πᾶσι τὰ δι' ἀρρητοποιίας ἀπονείμαντας χρέα.**

ἀρρητοποιός-όν μτγν. ὁ ἄρρητα, ἀκατονόμαστα, αἰσχρὰ πράγματα ποιῶν : Ὠριγ.1,552 C **αἱ ἀρχαιόταται ἱστορίαι ἀρρητοποιοὺς οὐκ ἴσασι,** Νικόστρ.π.Α Στοβ.70,12,3,41 **οὐκ ἀνελεύθερον οὐδ' ἀρρητοποιὸν** (γυναῖκα)· 2) μύστης, μυστοπόλος: Λουκ.Λεξιφ.10 **εἶτ' εὐθὺς ἐντυγχάνω δᾳδούχῳ τε καὶ ἱεροφάντῃ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀρρητοποιοῖς.**

ἀρρητοποιῶ-έω μτγν. ποιῶ ἄρρητα, ἀκατονό-

μαστα, αἰσχρὰ πράγματα, ἀρρητουργῶ βλ.λ.: Ὠριγ. κατὰ Κέλσ.4,196.

ἀρρητόρευτος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ῥητορικῶς πεπαιδευμένος, ὁ μὴ ῥητορικός: Τζέτζ.Ἱστ.ΙΙ, 217,230 **Τζέτζης ὁ ἀρρητόρευτος**· 2) νεώτ. ὁ οὐχὶ κατὰ ῥητορικὸν τρόπον δι᾽ ἐπιτετηδευμένης καλλιεπείας καὶ ἐμφάσεως λεχθεὶς ἢ γραφείς.

ἄρρητος-ον κ. νεώτ. δημ. μ. -α ὁ μὴ λεχθείς: Ὀδ.Ξ 466 **καί τι ἔπος προέηκεν ὅπερ τ᾽ ἄρρητον ἄμεινον,** Ἡσίοδ.Ἔργ.4 **ἔστω ἄρρητα τὰ εἰρημένα,** Σοφ.Ἀντ.556 **ἀλλ᾽ οὐκ ἐπ᾽ ἀρρήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις**· 2) κ. νεώτ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκφρασθῇ, ἀνέκφραστος, ἀπερίγραπτος: Πλάτ.Σοφ.238 C **ἄρρητον καὶ ἄφθεγκτον καὶ ἄλογον,** Καισάρ.Δαπόν.ἐν Σάθ.3,107 **ὁ ναὸς ὅλος γεμίζει εὐωδίαν.. ἄρρητον, - ἄρρητος εὐφροσύνη**· 3) ὁ ὃν δὲν εἶναι πρέπον, δὲν ἐπιτρέπεται ν᾽ ἀναφέρῃ τις: Σοφ. ΟΤ 301 **διδακτά τε ἀρρητά τ᾽** (κ. λόγος ὅστις δὲν πρέπει νὰ λεχθῇ), πρβλ. **ἀπόρρητος,** Σοφ.Αἴ. 214 **πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄρρητον**· || εὐθ. ὁ μὴ ἐπιτρεπόμενος νὰ κοινολογηθῇ, ὁ μυστηριώδης: Ἡρ.5,84 **εἰσὶ δέ σφι καὶ ἄρρητοι ἱρουργίαι· ἄρρητος κόρη** ἡ Περσεφόνη, ἣν δὲν πρέπει ν᾽ ἀναφέρῃ τις ὀνομαστί· 4) ὅ,τι συστέλλεταί τις νὰ ἐκφράσῃ διὰ τὴν ἱερότητα, ἱερός, ἅγιος: Ξεν.Ἑλλ.6,3,6 **τὰ Δήμητρος καὶ Κόρης ἄρρητα ἱερά**· 5) ὅ,τι ἀποφεύγει τις νὰ κατονομάσῃ διὰ τὴν ἀνοσιότητα, ἀκατονόμαστος, ἀθέμιτος, ἀνόσιος, αἰσχρός: Σοφ. Ἠλ.203 **ὦ δείπνων ἀρρήτων ἔκπαγλ᾽ ἄχθη,** αὐτ. ΟΤ 465 **ἄρρητ᾽ ἀρρήτων τελέσαντα φοινίαισι χερσίν**· 6) μαθημ. **ἄρρητα ποσὰ** μὴ ῥητὰ βλ.λ.· || νεώτ. ἀριθμ. **ἄρρητος ἀριθμὸς** ὁ μὴ ἀκέραιος μήτε κλάσμα ὤν, ὅστις ὅμως εἶναι ῥίζα ἀλγεβρικῆς ἐξισώσεως μὲ ἀκεραίους συντελεστάς· ἀλγεβρ. **ἄρρητος παράστασις** ἡ οὖσα λύσις ἀλγεβρικῆς ἐξισώσεως μὲ ἀκεραίους συντελεστάς· 7) δημ. φρ. **ἄρρητα θέματα κ. ἄρρατα** (βλ.λ.) **θέματα.**

ἀρρητοτόκος-ον μτγν. ὁ κατὰ τρόπον μυστηριώδη, ἀνέκφραστον τίκτων ἢ τεκών: Συνέσ.Ὕμν. 3,202 **σὺ γὰρ ἐξεχύθης, ἀρρητοτόκε, ἵνα παῖδα τέκῃς κλεινὰν σοφίαν.**

ἀρρητοτρόπως ἐπίρρ. μσν. κατὰ τρόπον ἄρρητον, μυστηριωδῶς: Ψελλ.εἰς Ἆσμ.Ἀσμ.2,3.

ἀρρητούργημα-ατος (τὸ) μσν. ἀκατονόμαστον, ἀθέμιτον, αἰσχρὸν ἔργον: Τζέτζ.Ἐξηγ.Ἰλ.92,13 **ἀρρητουργήμασι μαγικοῖς.**

ἀρρητουργία (ἡ) μτγν. ἀκατονόμαστος, αἰσχρὰ πρᾶξις, ἀρρητοποιία βλ.λ.: Κλήμ.Ἀλ.Προτρ.13,27 **καρδιουλκίαι καὶ ἀρρητουργίαι.**

ἀρρητουργικός-ή-όν σχόλ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀρρητουργίας: Σχόλ.Λυκόφρ.738 **οἱ μάγοι καὶ οἱ τὰ ἀρρητουργικὰ γράφοντες.**

ἀρρητουργός-όν μσν. ὁ πράττων ἄρρητα, ἀκατονόμαστα, αἰσχρά: ΚΜανασσ.

ἀρρητουργῶ-έω μσν. πράττω ἄρρητα, ἀκατονόμαστα πράγματα, ἔργα, ἀρρητοποιῶ, ἀθεμιτουργῶ βλ.λ.: ΚΜανασσ.Χρον.2029 **πᾶν αἰσχρὸν ἀρρητουργῶν ἐπλήρου.**

ἀρρητοφόρια (τὰ) σχόλ. κ. **ἀρρηφόρια** βλ.λ.: Σχόλ.Λουκ.Ἑταιρ.Δ 2,1.

ἀρρήτως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον μὴ ἐπιτρεπόμενον νὰ λεχθῇ, ἀθεμίτως: Διογ.Λ 7,187 **πολλὰ αἰσχρῶς καὶ ἀρρήτως ἀναγεγραφώς.**

ἀρρηφόρια (τὰ) ἑορτὴ τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων τελουμένη κατὰ μῆνα Σκιροφοριῶνα (Ἰούνιον), ὁπότε ἤγοντο εἰς τὴν Ἀκρόπολιν αἱ ἀρρηφόροι βλ.λ.

ἀρρηφορία (ἡ) ἡ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν ἀρρηφορίων βλ.λ. πομπὴ μετὰ τοῦ πέπλου καὶ τῶν ἱερῶν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς: Λυσ.21,5 **χωρὶς δὲ ἀρχιθεωρίας καὶ ἀρρηφορίας.**

ἀρρηφόρος-ον πληθ. **ἀρρηφόροι** (αἱ) δύο παρθένοι ἐξ εὐγενῶν ἀθηναϊκῶν οἰκογενειῶν ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος βασιλέως κατ᾽ ἔτος ἐκλεγόμεναι ἀπὸ τοῦ ἑβδόμου ἔτους τῆς ἡλικίας των μέχρι τοῦ ἑνδεκάτου, αἵτινες διῃτῶντο ἐν τῇ Ἀκροπόλει πρὸς ἀρρηφορίαν κ. μέχρι τῶν ἀρρηφορίων βλ.λ.· Ἁρποκρ.ΑΒ 446,18 « τέσσαρες μὲν ἐχειροτονοῦντο δι᾽ εὐγένειαν ἀρρηφόροι, δύο δὲ ἐκρίνοντο, αἳ τῆς ὑφῆς τοῦ πέπλου ἦρχον καὶ τῶν ἄλλων τῶν περὶ αὐτόν, λευκὴν δ᾽ ἐσθῆτα ἐφόρουν· εἰ δὲ χρυσία περιέθεντο, ἱερὰ ταῦτα ἐγίνετο ».

ἀρρηφορῶ-έω φέρω ἐν πομπῇ τὸν πέπλον καὶ τὰ ἄλλα ἱερὰ τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς, ὑπηρετῶ ὡς ἀρρηφόρος βλ.λ.: Ἀριστφ.Λυσ.641 **ἑπτὰ μὲν ἔτη γεγῶσ᾽ εὐθὺς ἠρρηφόρουν**· 2) μτγν. κατ᾽ ἐπέκτ. κ. ἐπὶ τῆς ἐνιαυσίου λειτουργίας τοῦ Ἰουδαίου ἀρχιερέως: Φίλ.1,377.

ἀρριβάρισμα (τὸ) δημ. ἀριβάρισμα βλ.λ.

ἀρριβάρω δημ. ἀριβάρω βλ.λ.

ἀρριβάσαυρος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἀπολελιθωμένων ἑρπετῶν **τῆς οἰκογενείας τῶν πολιοσαυριδῶν.**

ἀρριβισμός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. (διεθν. ὅρ.) ἡ διὰ παντὸς ἠθικοῦ ἢ μὴ μέσου ἐπιδίωξις ταχείας ἀναδείξεως ἡ χαρακτηρίζουσα τὸν ἀρριβιστὴν βλ.λ.· 2) ἐνέργεια ἁρμόζουσα εἰς ἀρριβιστήν: **ἄφησε τοὺς ἀρριβισμούς.**

ἀρριβίστας-α (ὁ,ἡ) δημ. ὁ ἀρριβιστής βλ.λ.

ἀρριβιστής-ίστρια (ὁ,ἡ) νεώτ. κ. δημ. (διεθν. ὅρος) ὁ διὰ παντὸς μέσου θεμιτοῦ ἢ ἀθεμίτου προσπαθῶν νὰ φθάσῃ, ν᾽ ἀνέλθῃ, νὰ προσχθῇ ταχέως εἰς ἀξίωμα, πλοῦτον, δόξαν, συγγ. τυχοδιώκτης.

ἀρριβιστικά ἐπίρρ. δημ. ἀρριβιστικῶς βλ.λ.

ἀρριβιστικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἀρριβιστὴν βλ.λ.: **ἀρριβιστικὰ κόλπα**· 2) ὁ μετὰ διαθέσεως ἢ κατὰ τρόπον ἀρριβισμοῦ βλ.λ. ἢ ὑπ᾽ ἀρριβιστοῦ γενόμενος: **ἀρριβιστικὴ πολιτική.**

ἀρριβιστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀρριβιστικὸν βλ.λ.

ἀρ(ρ)ιβώνα (ἡ) δημ. κ. **ἀρ(ρ)ιβώνας** (ὁ) ὁ ἀρραβὼν βλ. λ.

ἀρριγέως ἐπίρρ. ἄνευ ῥίγους: Ἱππ.Διαίτ.388 **τοῦ μὲν χειμῶνος ἀρριγέως.**

ἀρριγής-οῦς-ές κ. νεώτ. κ. **ἀρρίγητος** βλ.λ.

ἀρρίγητος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ῥιγῶν κ. μτφ. μὴ φοβούμενος, ἀτρόμητος: Ἐπιγρ.Ἀντίπ.ΑΓ 6,219,7 **τὸν δέ κεν ἀρρίγητος ἐπέσθορε ταυροφόνος θήρ**· 2) νεώτ. ἐπὶ νόσων, ὁ μὴ ὑπὸ ῥίγους συνοδευόμενος: **ἀρρ. πυρετός.**

ἀρρίγιαστος-η-ο δημ. κ. **ἀρίγιαστος κ. ἄριγος** βλ.λ.

ἄρριγος-ον ὁ μὴ ῥιγῶν, ὁ ἀναίσθητος εἰς τὸ ψῦχος, ὁ μὴ κρυώνων: Ἀριστλ.Αἰσθ.438 a 22 **τοῦ σώματος ἀρριγότατον ὁ ὀφθαλμός**· 2) ὁ ἄνευ φρικιάσεως, ἄνευ φρικίων, χωρὶς τρεμούλαν: Ἀρετ. Χρον.Παθ.1,14 **τὰ πολλὰ γὰρ ἔασι ἄρριγοι ἐπὶ βραχείῃ θέρμῃ καὶ ἀνώδυνοι.**

ἀρ(ρ)ίγωτα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς νὰ **συρθῶσι** ῥίγες, ἀχαράκωτα.

ἀρ(ρ)ίγωτος-η-ο(ν) δημ. ἀρίγωτος βλ.λ.

ἀρριζοβόλητα ἐπίρρ. δημ. κ. **ἀριζοβόλητα** κατὰ τρόπον ἀρριζοβόλητον βλ.λ., ἄνευ ῥιζοβολήματος.

ἀρριζοβόλητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. κ. **ἀριζοβόλητος** ὁ μὴ ῥιζοβολήσας, μὴ ἀποκτήσας ῥίζας: **ἀρριζοβόλητα λάχανα**· 2) μτφ. ὁ στερούμενος μονίμου ἐγκαταστάσεως: **γυρίζει ἀρριζοβόλητος**· 3) κ. ἐπὶ ἰδεῶν, ἀρχῶν, πίστεων, καταστάσεων, συνηθειῶν κτπ., ὁ μὴ ἀποκτήσας ὀπαδούς, ὁ μὴ γενόμενος κοινῇ ἀποδεκτός, ὁ μὴ ἀναγνωρισθεὶς ὡς σπουδαῖος: **ἡ δικτατορία εἶναι ἀρριζοβόλητος ἐν Ἑλλάδι, - συνήθειες ἀρριζοβόλητες στὸν τόπο μας.**

ἀρριζοβολήτως ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀρριζοβόλητον βλ.λ.

ἄρριζος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. δημ. κ. **ἄριζος** ὁ ἄνευ ριζῶν, ὁ μὴ ἔχων ρίζας: Ἀριστλ.Ἀναπν.478 b 31 **τὰ σπέρματα τῶν φυτῶν ὅσα ἄρριζα**· 2) μτφ. ὁ μὴ σπουδαῖος, ὁ ἠαροδικός: Θεμιστ.Λόγ.8,111 11 **εἴ τι καὶ ἐκδράμοι ἐκ τῆς γλώσσης, - ἄρριζόν ἐστιν ἐκ τῆς ἔνδον ὀργῆς**, Στράβ.1,2,18 **ἅπερ οὔτ' ἀκριβῶς ἐξετάζειν δεῖ οὔτ' ἄρριζα καὶ ἀνέστια ἐᾶν**· ‖ δημ. κ. ὁ μήπω ἐπαρκῶς ριζώσας, ἐπὶ νέων φυτῶν: **οἱ ντοματιὲς εἶναι ἄριζες ἀκόμα καὶ δὲ θέλουν πολὺ πότισμα.**

ἀρρίζω ἀράζω βλ.λ.: ΒΑ 1452.

ἀρρίζως ἐπίρρ. σχολ. κατὰ τρόπον ἄρριζον βλ.λ.: Σχολ.Γρηγ.Ναζ.8.

ἀρρίζωτος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. κ. **ἀρίζωτος** ὁ στερούμενος ριζῶν, οὐδεμίαν ρίζαν ἔχων ἢ ὁ μήπω ἐπαρκῶς ριζώσας: Ἀριστλ.ΖΙ 548 a 5· ‖ συνεκδ. δημ. ὁ μὴ στερεῶς μετὰ τοῦ ἐδάφους συνεχόμενος: δ.τραγ. **σέρνει λιθάρι' ἀρίζωτα, δέντρα ξεριζωμένα.**

ἄρριν-ινος (ὁ,ἡ) ἄριν βλ.λ.

ἀρρίνιστος-ον νεώτ. ἀρίνιστος βλ.λ.

ἄρρινον (τὸ) τὸ σίναπι: Νίκ.π.Ἀθην.4,366 d **κάρδαμον ἄρρινόν τε μελάμφυλλόν τε σίνηπυ.**

ἄρρινος-ον κ. νεώτ. κ. **ἄρινος** βλ.λ.· ‖ νεώτ. ὁ μὴ ἔχων ρῖνα.

ἀρρίπιστος (-η)-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ριπιζόμενος ἢ μὴ ριπισθείς, ὁ μὴ ἀεριζόμενος διὰ ριπιδίου: Γαλ.10,251 **ἀδιάπνευστα καὶ ἀρρίπιστα**· ‖ νεώτ. ἐπὶ πυρᾶς, ἡ μὴ διὰ φυσήσεως ἀέρος ἐξαφθεῖσα· 2) δημ. ἐπὶ ὑγρῶν, ὁ μὴ ἐκ τοῦ περιέχοντος αὐτὸν ἀγγείου ἐκριφθεὶς κ. ἰδίᾳ ὁ μὴ δι' ἀδεξίας κινήσεως ἐκχυθείς· ‖ γεν. ἐπὶ πραγ. ὁ μὴ ἀπορριφθείς, πρβλ. ριπίζω.

ἄρριπτος-ον νεώτ. δημ. **ἄρ(ρ)ιφτος-η-ο** κ. **ἄ(ρ)ριχτος-η-ο** ὁ μὴ ριφθείς: **ἄρριπτος λίθος - σφαῖρα - δίσκος** (ἐπὶ δισκοβολίας), **- ἄρριπτοι βολαὶ** (ἐπὶ πυροβόλου)· 2) εἰδ. τὸ οὐδ. ἐπὶ χαρτοπαιξίας, τὸ μήπω παιχθὲν παιγνιόχαρτον· ‖ κ. ἐπὶ κύβων: **ἄρριπτοι πεσσοί**· ‖ εἰδ. ἐπὶ μαντικῆς διὰ παιγνιοχάρτων, χαλίκων κττ. ἐν ᾗ σημ. ἰδίως κ. συνηθέστ. τὸ δημ. ἄρριχτος βλ.λ. 4).

ἄρρις-ινος (ὁ,ἡ) ἄριν βλ.λ.

ἀρριχίς-ίδος (ἡ) μτγν. ἡ **ἄρριχος** βλ.λ.: Ἀθήν.4,139C.

ἄρριχος (ἡ) δοχεῖον λύγινον, κόφινος ἐκ λυγαριᾶς· ΒΑ 446,30 ε ἄρριχοι κόφινοι οἰσύϊνοι,οὓς ἀρσίκους (ἀρσίχους) οἱ Ἴωνες, θηλυκῶς δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὰς ἀρρίχους φασίν»: Ἀριστφ.Ὄρν.1309 **τὰς ἀρρίχους.. ἐμπίπλη πτερῶν.**

ἄρ(ρ)ιχτος-η-ο δημ. κ. **ἄρριφτος** ὁ ἄρριπτος βλ.λ. ὁ μὴ ριφθείς: **ἄρριχτη πέτρα - ντουφεκιά**· 2) ὁ μὴ ἀπορριφθείς **ἄρριχτα σκουπίδια**· 3) εἰδ. ἐπὶ θεμελίων ἢ στέγης, ὁ μήπω τεθείς: **ἀρρ- σκεπή, - θεμέλια**· 4) τὸ οὐδ. ἐπὶ χαρτοπαιξίας, τὸ μήπω ριφθὲν ὑπὸ τοῦ παίκτου παιγνιόχαρτον· κ. ἐπὶ πεσσῶν: **ἄρριχτο ζάρι**· 5) εἰδ. ἐπὶ μαντικῆς ἀσκουμένης διὰ παιγνιοχάρτων, χαλίκων κττ. ριπτομένων ἢ ἁπλουμένων ὑπὸ τοῦ μαντευομένου ἢ τοῦ μάντεως, ὁ μήπω πρὸς τοῦτο ριφθείς· ‖ συνεκδ. κ. περὶ τῆς οὕτω μαντείας: **ἄρριχτη τύχη.**

ἀρριχῶμαι-άομαι Ἡσ. «ἀρριχᾶσθαι· εἰς ὕψος ἀναβαίνειν χερσὶν καὶ ποσίν», ἀναρριχῶμαι βλ.λ.

ἀρρόγευτος-η-ο δημ. δ. γρ. **ἀρόγ-** κ. **ἀρέγ-** ἀ. ἀρρόγιαστος κ. **ἀρόγιαστος** βλ.λ.

ἀρρόγιαστος-η-ο δημ. δ. γρ. ἀρόγιαστος βλ.λ.

ἀρροζία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀγρωστωδῶν** περιλαμβάνον ἓν μόνον εἶδος ἐν Βραζιλίᾳ φυόμενον.

ἄρροια (ἡ) κ. ἰων. **ἀρροίη** (ἡ) ἡ ἐπίσχεσις τῆς ροῆς τῶν καταμηνίων, ἡ παῦσις τῆς ροῆς, ἡ ἀμηνόρροια: Ἱππ.424,22 **ἢν αἱ μῆτραι ἀρροίην παράσχωσι.**

ἀρροΐζικος-η-ον μσν. κ. δημ. κ. **ἀροΐζ-** κ. ἀρίζ- ὁ δυστυχής, ὁ καημένος, ὁ κακοροΐζικος: Καισάρ. Δαπόντε ἐν Σάθ.3,181 **δὲν ἄργησεν ὁ ἀρροΐζικος.**

ἄρροιζος-ον μσν. ὁ ἄνευ ροίζου, κρότου, ὁ μὴ θορυβῶν, μὴ κροτῶν: Εὐστ.Ἰλ.492,19 «τὸ λεῖον καὶ ὄρροιζον».

ἀρροκάνιστα ἐπίρρ. δημ. ὀροκάνιστα βλ.λ.

ἀρροκάνιστος-η-ο δημ. ὁ ἀροκάνιστος βλ.λ.

ἀρροσυσμιθία (ἡ) κ. **ἀρροσμιθία** νεώτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **συνθέτων** ἀπαντῶν εἰς τὸ Ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἐλπίδος.

ἄρροπας-ον ὁ μὴ ρέπων,ὀρρεπής: Θησ.Στεφ.ἐν λ.

ἀρρότυκνος (ὁ) νεώτ.παλαιοζ.γένος ἀπολελιθωμένων θηλαστικῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **μεγαλωνυχιδῶν.**

ἀρρουκάνιγα ἐπίρρ. δημ. ἀροκάνιστα βλ.λ.

ἀρρουκάνιγος-η-ο δημ. ὁ ἀροκάνιστος βλ.λ.

ἀρρουκάνιστα ἐπίρρ. δημ. ἀροκάνιστα βλ.λ.

ἀρρουκάνιστος-η-ο δημ. ὁ ὀροκάνισ ο; βλ.λ.

ἀρροούμπωτος-η-ο δημ. ἀρρούπωτος βλ.λ.· 2) ὁ μὴ εἰς ἀκινησίαν,ἀδυναμίαν καταστὰς ἐξ ἐνεργείας ἄλλου· 3) ἐπὶ παιδιᾶς,ὁ μὴ ἐπιτυχὼν ραύμπους βλ.λ.

ἀρροούπωτος-η-ο δημ. κ. **ἀρούπωτος** κυρίως ἐπὶ ξυλίνου δοχείου, οὗ αἱ ρωγμαὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ στυπωθῶσι διὰ στυπείου ἢ ἄλλως: **ἀρρούπωτο βαρέλι, - πόρτο ἀρρούπωτη**· 2) μτφ. ὁ ἀκόρεστος, ὁ λαίμαργος, ὁ ἄπληστος· ‖ ἐπὶ δωροδόκων, ὁ συνεχῶς ἀξιῶν δῶρα, συγγ. ἀχόρταγος· 3) μτφ. ἐν αἰσχρᾷ σημ. ἐπὶ γυναικῶν, ἡ μὴ ὑπό τινος εἰς σαρκικὴν ὁμιλίαν παρασυρθεῖσα.

ἀρρουχάλιστος-η-ο δημ. ἀρροχάλιστος βλ.λ.

ἀρροχάλιστος-η-ο δημ. ἐπὶ τοῦ ὕπνου, ὁ ἄνευ ρογχασμοῦ, ἥσυχος: **ὕπνος ἀρροχάλιστος.**

ἀρρόχη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος κοσμητικῶν φυτῶν δικοτυληδόνων τῆς οἰκογεν. τῶν **χηνοποδιδῶν.**

ἄρρυ κ. ἀρῦ Ἡσ. «ἐπίφθεγμα κωπηλαστικόν», Εὐστ.Ἰλ.855,23 «ὀρῦ, εἰσὶ δὲ καί τινες μιμητικαὶ φωναὶ κατ' αὐτοὺς τοὺς φωνοῦντας, ὡς τὸ ἀρῦ ἐπίφθεγμα κωπηλατῶν».

ἄρρυθμα ἐπίρρ. δημ. ἀρρύθμως βλ. λ.

ἀρρυθμία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἔλλειψις ρυθμοῦ ἢ ἀναλογίας: Πλάτ.Πολ.3,401 A **ἀρρυθμία καὶ ἀναρμοστία**· 2) νεώτ. μουσ. ἔλλειψις ρυθμοῦ ἢ πλημμελὴς κατὰ ρυθμὸν ἐκτέλεσις· 3) νεώτ. ἰατρ. **ἀρρυθμία καρδιακὴ** διαταραχὴ τῆς καρδίας, ἄτακτος λειτουργία αὐτῆς ἀπότοκος προσβολῆς τοῦ καρδιακοῦ μυός.

ἀρρύθμιστα ἐπίρρ. δημ. ἀρρυθμίστως βλ.λ.

ἀρρύθμιστος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀρύ- μὴ ρυθμισθείς, ἀκανόνιστος, ἀτακτοποίητος: Ἀριστλ. Μεταφ.1014 b 28 **ἀρρυθμίστου ὄντος καὶ ἀμεταβλήτου, - ἀρρύθμιστος διαφορά**· ‖ νεώτ. δημ. κ. ὁ μὴ δεκτικὸς ρυθμίσεως, διακανονίσεως, ἐπὶ κινητικῶν μηχανῶν **ἀρύθμιστο ρολόγι**· 2) μτγν. ἐπὶ λίθου, ἀκατέργαστος: Πλωτῖν. 5,8,1.

ἀρρυθμίστως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ρυθμοῦ, ἀκανονίστως, ἀτακτοποιήτως.

ἀρρυθμοπότης (ὁ) μτγν. ὁ ἀρρύθμως, ἀμέτρως πίνων, οἰνοποτῶν· Ἀθήν.445 E «Τίμων ὁ Φλιάσιος οὕτως.. ὠνόμασε τοὺς τὸν πολὺν σπῶντας οἶνον ἄκρατον».

ἄρρυθμος (-η)-ο(ν) κ.νεώτ. κ.δημ. κ. **ἄρυ-** ὁ μὴ ἔχων ρυθμόν, ἀντίθ. εὔρυθμος: Πλάτ.Ἐπιν.978 A **ἡ ἀσχήμων τε καὶ ἄρρυθμος φορά**, Ἀριστλ.Ρητ.1408 b 22 **λέξις.. μήτ' ἔμμετρος μήτ' ἄρρυθμος, - ἄρρυθμος στιχουργία, - ἄρυθμη πρόζα**, ἀντίθ. ρυθμικός· 2) μτφ. ὁ μὴ συμφωνῶν, ἐχθρικός: Εὐρ.Ἱππ.529 **Ἔρως, Ἔρως.. μή μοί ποτε σὺν κακῷ φανείης, μηδ' ἄρρυθμος ἔλθοις**· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ στερούμενος εὐρυθμίας, συμμετρίας, ἀναλογίας: Ξεν.Ἀπομν.3,10,1 **ἄρρυθμα σώματα**, Πλούτ.Ἠθ. 429 A **ἄρρυθμον καὶ ἄπειρον καὶ ἄμετρον, - ἄρρυθμος χορὸς - βηματισμός, - ἄρρυθμη περπατη-**

σιά· ‖ νεώτ. καὶ δημ. ὁ μὴ ἔχων ὡρισμένον ρυθμόν : **ἄρρυθμος οἰκοδομή, - ἄρρυθμος πόλις.**

ἀρρυθμῶ-έω στεροῦμαι ρυθμοῦ, δὲν εἶμαι ἐν ρυθμῷ μετά τινος : Πλάτ.Νόμ.802 Ε **δεινὸν γὰρ ὅλῃ γε ἁρμονίᾳ ἀπᾴδειν ἢ ῥυθμῷ ἀρρυθμεῖν.**

ἀρρύθμως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ ρυθμοῦ, ἀτάκτως, ἀσυμμέτρως : Ἀλεξ.ἐν Ἀδήλ.7 **ἀρρύθμως βαδίζειν·** ‖ ἀχαρίτως, ἀπειροκάλως : Πλούτ.Ἀντ. 29· ‖ εἰδ. ἀρχιτ. ἄνευ ὡρισμένου ρυθμοῦ : **πόλις ἀρρύθμως ἐκτισμένη.**

ἀρρυμοτόμητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ κατοικουμένων ἢ κ. κατοικησίμων χώρων, ὁ μὴ ρυμοτομηθείς, ὁ μὴ δι' ὁδῶν χωρισθείς : **ἀρρυμοτόμητος πόλις - χῶρος·** ‖ εἰδ. ἐπὶ οἰκισμῶν, ὁ μὴ ἔχων ἐγκεκριμένον ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας κρατικῆς ὑπηρεσίας σχέδιον ρυμοτομίας βλ.λ.

ἀρρυμούλκητα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀρρυμούλκητον βλ.λ.

ἀρρυμούλκητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ρυμουλκηθῇ : **φορτηγὶς ἀρρυμούλκητος·** ‖ ὁ μὴ ρυμουλκηθείς· 2) μτφ. ὁ μὴ παρασυρόμενος ἀπὸ ἄλλους, ὁ μὴ ἔχων σταθερὰ φρονήματα : **πολιτικὸς ἀρρυμούλκητος.**

ἀρρυμουλκήτως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀρρυμούλκητον βλ.λ.

ἀρρύπαντος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ρυπανθείς, μὴ μολυνθείς, ἀλέρωτος, καθαρός : Εὐστ.Ἰλ.598,43 **τὰ ἀνωτάτω καθαρώτατά ἐστι καὶ ἀρρύπαντα·** ‖ μτφ. ὁ ἔχων ἀκηλίδωτον τὴν ὑπόληψιν, ὁ ἄψογος.

ἀρρυπάντως ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. ἄνευ κηλίδων, καθαρῶς, ἀσπίλως : Τζέτζ.εἰς Ἡσιόδ.Ἔργ.337.

ἀρρύπαρος-ον μσν. ὁ μὴ ρυπαρός, ὁ καθαρός : Εὐστ.Πονημ.152,58 **γλῶσσαν ἀρρύπαρον.**

ἄρρυπος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων ρύπους, ἀκηλίδωτος, καθαρός : Κύριλλ.Ἱερ.119.

ἄρρυπτος-ον μτγν. ὁ ἄπλυτος, ὁ ἀκαθάριστος : Νίκ.Ἀλεξ.469 **γευθμὸς δ' ἰχθυόεις νεπόδων ἅτε σαπρυνθέντων ἠὲ καὶ ἀρρύπτων.**

ἀρρύπωτος-ον σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἀρρύπαντος βλ.λ.

ἀρρυπώτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ρύπων, καθαρῶς, ἀρρυπάντως.

ἀρρυσίαστος-ον ὁ μὴ ἀπαχθεὶς ὡς ὅμηρος, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς δουλείαν : Αἰσχ.Ἱκ.610 **ἡμᾶς μετοικεῖν τῆσδε γῆς ἐλευθέρους κἀρρυσιάστους·** 2) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ θεωρηθῇ ἢ νὰ δοθῇ, νὰ ληφθῇ ὡς ἐνέχυρον· Ἡσ. « ἀρρυσίαστον· ἄσυλον, ἀνε[νε]χυρίαστον » : Διον.Ἀλ.6,41.

ἀρ(ρ)ύσιος-ον Ἐπίγρ. ὁ ἀρρυσίαστος βλ.λ.

ἀρρύσωτος-ον μτγν. ἀρρυτίδωτος βλ.λ. : Σωρ.1,88.

ἀρρυτίδωτος (-η)-ο(ν) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ρυτίδας, ὁ μὴ ρυτιδωθείς : Φιλόδ. ἐν ΑΠ 5,12, Διοσκ.3,106 **τὰ πρόσωπα ἀρρυτίδωτα ποιεῖ, - ἀρρυτίδωτος γυνή, - ἀρρυτίδωτος θάλασσα.**

ἀρρώγιαστος-η-ο δημ. ὀργίαστος βλ.λ.

ἀρρώγιστος-η-ο δημ. κ. **ἀρώγιστος** ἐπὶ μαστοῦ, ὁ μὴ ἔχων ρῶγα· 2) ἐπὶ βρέφους, ὁ μὴ θηλασθείς : **ἄφησε τὸ παιδί της ἀρώγιστο·** 3) ἐπὶ σταφυλῆς, ἡ μὴ ἔχουσα ρᾶγας.

ἀρρωδίη (ἡ) ἰων. ὀρρωδία βλ.λ.

ἀρρωδῶ-έω ἰων. ὀρρωδῶ-έω βλ.λ.

ἀρρώξ-ῶγος (ὁ, ἡ) ὁ ἄρρηκτος, ὁ μὴ ἔχων ρήγματα : Σοφ.Ἀντ.251 **στύφλος δὲ γῆ καὶ χέρσος, ἀρρὼξ οὐδ' ἐπημαξευμένη·** κ. οὐδ. : αὐτ.ἀπ.156 **ὅπλοις ἀρρῶξιν.**

ἀρρωσταίνω δημ. δ.γρ. **-ένω** ἀρρωστῶ βλ.λ. : δ.τραγ. **τί ἔχεις, Ρήνα, κι ἀρρωσταίνεις | κι ὅλο δένεις τὸ λαιμό ;**

ἀρρωστάρης ἡ **-ρις** μσν. κ. δημ. ὁ ἀσθενής, ὁ ἄρρωστος : Ἐρωτόκρ.Α 2047 **τὸν ἀρρωστάριν ἤκαμε, κι ὁ κύρις τὸ πιστεύει·** πρβλ. κ. **ἀρρωστιάρης.**

ἀρρώστεια (ἡ) δημ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἀρρώστια βλ.λ.

ἀρρωστένω δημ. κ. **-αίνω** ἀρρωστῶ βλ.λ.

ἀρρώστημα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. ἀσθένεια, νόσος, νόσημα, ἀρρώστια : Δημ.24,5 **ἐπὰν δὲ ἀρρώστημά τι συμβῇ,** αὐτ.808 **τὰ .. ἐν τοῖς σώμασιν ἀρρωστήματα·** 2) μτφ. ἐλάττωμα : Πλούτ.Νικ.28 **μικρολογίαν καὶ πλεονεξίαν, ἀρρώστημα πατρῷον,** Μηνσῖ.5,17.ῳδ.6 **ἀποπλύνων ψυχικὰ ἀρρωστήματα·** 3) π.Στωικοῖς ἡ ἀτέλεια τῶν ἀνθρώπων τῶν μήπω διὰ τῆς φιλοσοφίας καθαρισθέντων : Στωϊκ.ἀπ.3,103.

ἀρρωστηματικός-ή-όν μτγν. κ. μσν. ἀσθενής, νοσῶν : Μιχ.Γλυκ.Χρον.119 D **τοσοῦτόν εἰσιν ἀρρωστηματικὰ ταῖς ἐκ γενετῆς κατασκευαῖς.**

ἀρρωστημένος-η-ο δημ. παθ. μτχ. τοῦ ἀρρωστῶ βλ.λ. εἰδ. ὡς οὐσ. ὁ ἀρρώστιαν ἔχων, ὁ ἀρρωστιάρης, ὁ καχεκτικός : παροιμ. **σὰν πεινᾷ ἡ ἀλεποῦ | κάνει τὴν ἀρρωστημένη** (οἱ πονηροὶ καὶ διὰ τοῦ οἴκτου ἐπιδιώκουν ὀφέλη)· ‖ ἐπὶ δένδρων, φυτῶν, καρπῶν, ὁ μὴ εὐθαλής, ὁ μὴ δροσερός : **τὸ καρπούζι αὐτὸ εἶναι ἀρρωστημένο.**

ἀρρωστήμων-ονος-ον ἄρρωστος, ἀσθενής : Εὔπ.63.

ἀρρωστητικός-ή-όν μσν. ὁ ἐπιρρεπὴς εἰς ἀρρωστίαν, ἀρρωστιάρης : Τζέτζ. Ἐπ.80.

ἀρρώστια (ἡ) μσν. κ. δημ. κ. **ἀρρωστιά** ἀρρωστία, νόσος, ἀσθένεια : **ἔπεσε μὲ βαριὰ ἀρρώστια, - σέρνεται ἀρρώστια στὸ χωριό, - ἔπεσε ἀρρώστια** (ἐπὶ ἐπιδημίας), **- τὸν ρήμαξαν οἱ ἀρρώστιες,** Ἐρωτόκρ.Α 1413 **μέσα σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ εἰς ἀρρωστιὰ μεγάλη,** παροιμ. **ἀκάλεστη δὲν ἔρχεται ἡ ἀρρώστια** (ἐπὶ τῶν ἀσθενούντων ἐκ καταχρήσεων). δ. τραγ. **πές μου νὰ ζῇς, Σαρακηνέ, ποιὰ εἶν' ἡ ἀρρωστιὰ σου·** ‖ **κακιὰ ἀρρώστια** ἡ φθίσις κ. ἄλλ. ἡ σύφιλις· 2) μτφ. ἡ ὄχλησις ὑπό τινος : φρ. **μοῦ ἔγινε ἀρρώστια αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος·** 3) συνεκδ. τὸ ψυχικὸν ἐλάττωμα, συγγεν. ἀδυναμία : **ἔχει τὴν ἀρρώστια νὰ κάνῃ τὸν ποιητή, - τὸν πλούσιο - νὰ μεγαλοπιάνεται,** φρ. **ἡ ἀρρώστια τῆς πολιτικῆς.**

ἀρρωστία (ἡ) κ. νεώτ. δημ. **ἀρρώστια** βλ.λ. κ. **ἀρρωστιά** ἀσθένεια, νόσος : Ἱππ.Ἀρχ.Ἰητρ.6· εἰς πληθ. : Ἀριστλ.Η Νικ.1115 a,2, Θεόφρ.ΦΙ 9,11,2 **τὰς μακρὰς ἀρρωστίας ἐκκλίνειν·** ‖ διαρκὴς ἀδιαθεσία, ἀσθενὴς κατάστασις τοῦ σώματος· Φρύν. ἐν ΒΑ 8 « ἀρρωστία· σημαίνει μὲν πολλαχοῦ τὴν νόσον, ἀλλὰ καὶ διαφέρει, ὅτι ἡ μὲν νόσος ἐστὶ καὶ μακρὰ καὶ ὀλιγοχρόνιος· ἡ δὲ ἀρρωστία τὴν μακροχρόνιον δηλοῖ »· ‖ γεν. ἔλλειψις προθυμίας, ἀπροθυμία· Φρύν.ἐν ΒΑ 8 « οἱ μέν τοι Ἀττικοὶ τὴν ἀρρωστίαν ἐπὶ τοῦ μὴ προθυμεῖσθαι μηδὲ ὁρμᾶν πρᾶξαι τιθέασι· τὸ γὰρ ἀντικείμενον τῇ τοιαύτῃ ἀρρωστίᾳ Κρατῖνος εἶπεν ἐρρῶσθαι, οἷον προθυμεῖσθαι » : Θουκ.3,15 **ἀρρωστίᾳ τοῦ στρατεύειν,** Πλάτ.Πολ.359 Β **ἀρρωστίᾳ τοῦ ἀδικεῖν·** 2) μτφ. ἠθικὴ ἀδυναμία : Δημ.1459 **ἢ γὰρ ἂν ἡμέρᾳ τῆς λίαν ἀρρωστίας ἀπαλλαγῆτε·** 3) ἔλλειψις, ἀπώλεια τοῦ ἠθικοῦ : Θουκ.7,47 πρὸς τὴν **παροῦσαν ἐν τῷ στρατοπέδῳ κατὰ πάντα ἀρρωστίαν.**

ἀρρωστιά (ἡ) δημ. ἡ ἀρρώστια βλ.λ.

ἀρρωστιάρης (ὁ) δημ. κ. **-άρις,** θηλ. **-άρα,** οὐδ. **-άρικο** ὁ ἐπιρρεπὴς εἰς τὰς νόσους, νοσώδης, ἀσθενικός, φιλάσθενος, ἀρρωστημένος βλ.λ.· ‖ ἀδύνατος, καχεκτικός, ἰσχνός, ὠχρός.

ἀρρωστιάρικος-η-ο δημ. ὁ ἰδιάζων εἰς φιλάσθενον, εἰς ἀρρωστιάρην βλ.λ. : **ἀρρωστιάρικη ὄψη·** ‖ κ. μτφ. : **ἀρρωστιάρικη φαντασία, - ἀρρωστιάρικες ἰδέες - ἀντιλήψεις·** 2) ἀρρωστιάρης βλ.λ., ἀρρωστημένος : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.68,11 **βρὲ κάμπε ἀρρωστιάρικε, βρὲ κάμπε μαραζιάρη.**

ἀρρωστικός-ή-ό δημ. ὁ κατάλληλος, ὁ συντελῶν εἰς τὴν θεραπείαν, ἀνάρρωσιν ἢ ψυχαγωγίαν ἀσθενοῦς τινος, οἷον φάρμακα, τροφαί, ὀπῶραι, γλυκίσματα κττ. : **ἀρρωστικὸ φαΐ·** ‖ συνήθ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.183, 15 **κι ἀρρωστικὸ μοῦ γύρεψε τὸ τί δὲν εἶν' στὸν**

κόσμο· | **μοῦ γύρεφε λαγοῦ τυρὶ κι ἀπ᾽ ἀγριογίδα γάλα**· κ. εἰς πληθ. : δ.τραγ. **ἔχει τὸν ἄντρα τσ᾽ ἄρρωστο κι ἀρρωστικὰ γυρεύει.**

ἀρρωστίλα (ἡ) δημ. ἡ ἰδιάζουσα εἰς ἀσθενῆ κατάστασις· || ἰδία ὀσμή : φρ. **μυρίζει ἀρρωστίλα.**

ἀρρωστοβολῶ-άω δημ. εἶμαι συνεχῶς ἀσθενής, σέρνομαι ἄρρωστος.

ἀρρωστόξυλον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος κοσμητικῶν φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀκανθιδῶν.**

ἄρρωστος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀδύνατος, ἀσθενής : Ἀριστλ.Ζ1 634 b,14, Γαλ.9,239 **ἄρρωστον ἐσχηκέναι τὴν φύσιν**· κ. συγκρ. Ἰσοκρ.16,33 **ἀρρωστότερος τῷ σώματι**· || ὁ πάσχων ἐκ νόσου, ὁ νοσῶν : Ἀρρ.Ἀλαν.7,31 **δίαιταν ἀρρώστου ἀνδρός,** Ἐρωτόκρ.Δ 713 **κι ἄρρωστος, ὀπ᾽ ἀπορριχτῇ, γιατρὸς δὲν τονὲ γιαίνει,** παροιμ. **πολλοὶ νεκροὶ ποὺ κάθονται στ᾽ ἀρρώστου τὸ κεφάλι** (δὲν ἀποθνήσκουσι πάντοτε οἱ νοσοῦντες, ἀλλὰ πολλάκις πολλοὶ ὑγιεῖς πρὸ τούτων), παροιμ. **μ᾽ ἔκαμες καὶ γέλασα κι ἔχω τὸν ἄντρα μου ἄρρωστο** (ἐπὶ ἀσυνειδήτων πρὸς τήρησιν τῶν τύπων μεριμνώντων ἢ κ. σκωπτικῶς ὡς μωρὰ εἰς μωρὰν ἐρώτησιν ἀπάντησις), - **ἀρρώστου χείλια φαίνονται καὶ νηστικοῦ μαγοῦλες** (ἐπὶ τῶν προσποιουμένων τὸν ἀσθενῆ καὶ ἐχόντων χείλη κατέρυθρα ἐξ ὑγιείας)· 2) μτφ. ὁ ψυχικῶς ἀσθενής, ἀδύνατος : Ξεν.Ἀπολ.30 **ἄρρωστος τὴν ψυχήν**· 3) ἀπρόθυμος : Θουκ.8,83 **εἰς τὴν μισθοδοσίαν τὸν Τισσαφέρνη ἀρρωστότερον γενόμενον** (ὀλιγώτερον πρόθυμον εἰς τὸ πληρώνειν), πρβλ. κ. ἀρρωστία· 4) δημ. δύσθυμος, καταστενοχωρημένος : **εἶμ᾽ ἄρρωστος ἀπὸ τὰ χτές, ποὺ ἔμαθα τί σὲ βρῆκε**· 5) κ. μτφ. : **ἄρρωστη φαντασία** (ὑπερβολική, ρέπουσα πρὸς συνδυασμοὺς ἐσφαλμένους), **ἄρρωστος ἐγωϊσμός, ἄρρωστη κοινωνία** (ἐπὶ ἠθικῆς σημασίας).

ἀρρωστῶ-έω κ. νεώτ. δημ. **-ῶ -άω κ. -σταίνω** δ.γρ. **-ένω,** μιχ. παθ. παρακ. **ἀρρωστημένος** εἶμαι ἄρρωστος, ἀσθενής, νοσῶ : Ξεν.Ἀπομν.3,11,10 **ἀρρωστήσαντός γε φίλου φροντιστικῶς ἐπισκέψασθαι,** δ.τραγ. **ὁ Διγενὴς ἀρρώστησε κι ἡ γῆς ἀνατρομάζει,** δ.τραγ. **ἀρρώστησε ὁ ἄντρας μου βαριὰ γιὰ νὰ πεθάνῃ**· || κ. μετὰ συστοίχου αἰτ. : Ἱππ.Κωακ.Προγν.579 ἀρ- **ἀρρωστίην,** Ἀριστλ.Ρητ. 1372 a,28 ἀρ- **ἀρρώστημα,** Γαλ.12,397 **ὅταν ἀρρωστῶσι τὴν ὀνομαζομένην λήμην**· || δημ. μτφ. στενοχωροῦμαι, ὑποφέρω : **ἀρρωστῶ ὅταν τὸν ἀκούω νὰ κλαίῃ**· 2) μσν. κ. δημ. μτβ. κάμνω τινὰ νὰ ἀσθενήσῃ : Ἐρωτόκρ.Α 2094 **κι ὁ λογισμὸς ὁποὺ 'βαλα, ἢ γιαίνει ἢ ἀρρωστεῖ με,** - **μοῦ ἀρρώστησες τὸ παιδί**· 3) μτφ. κάμνω τινὰ νὰ στενοχωρῆται, νὰ ὑποφέρῃ : **μὲ ἀρρώστησε μὲ τὶς γρίνιες του**· 4) εἰδ. ἐπὶ φυτῶν, καρπῶν, λαχανικῶν, προσβάλλομαι ὑπὸ ἀσθενείας, γίγνομαι καχεκτικός : **ἀρρώστησε τὸ κλῆμα - ἡ σταφίδα - ὁ καπνός.**

ἀρρώστως ἐπίρρ. ἀσθενῶς μετ᾽ ἀρρωστίας : Αἰσχίν.2,14 **ἀρρώστως ἔχων,** Ἰσοκρ.19,20 **ἀρρώστως διακείμενον,** Διον.Ἀλ.7,12.

ἄρσα ἐπ. ἀόρ. τοῦ ρ. ἀραρίσκω βλ.λ.

ἀρσακειάς-άδος (ἡ) νεώτ. μαθήτρια ἀρσακείου βλ.λ.

ἀρσάκειο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. (ἐκ κυρ. ὀν.) παρθεναγωγεῖον μετὰ διδασκαλείου καὶ γυμνασίου θηλέων τῆς ἐν Ἀθήναις Φιλεκπαιδευτικῆς Ἑταιρείας : **ἀρσάκειον Ἀθηνῶν - Κερκύρας**· || κατ᾽ ἐπέκτ. πᾶν ὁμοειδὲς ἵδρυμα, σχολεῖον θηλέων.

ἄρσακες Ἡσ. « οἱ βασιλεῖς Περσῶν ».

ἀρσακετίνη (ἡ) νεώτ. φαρμ. ἕνωσις τοῦ νατρίου, φάρμακον κατὰ τῆς συφίλιδος καὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ ὕπνου.

ἀρσαλιοῦ (τοῦ) δημ. **τὸ Σάββατο τοῦ ἀρσαλιοῦ ἢ ἁπλῶς τ᾽ ἀρσαλιοῦ ἢ τ᾽ ἀρσάλια** τὸ Ψυχοσάββατον τῆς Πεντηκοστῆς, ἡμέρα πένθιμος καθ᾽ ἣν τελοῦνται μνημόσυνα, διότι κατὰ τὰς λαϊκὰς δοξασίας τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἐπανέρχονται εἰς τὸν Ἅδην αἱ ψυχαὶ τῶν νεκρῶν, αἵτινες εἶχον ἐξέλθει ἀπὸ τῆς Μεγάλης Πέμπτης πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν προσφιλῶν εἰς αὐτὰς τόπων : δ.τραγ. **Μεγάλη Πέφτη νἄρχεται ἐννιὰ φορὲς τὸ χρόνο | κι αὐτὸ τὸ ἔρμο τ᾽ ἀρσαλιοῦ καμμιὰ φορὰ τὸ χρόνο,** πρβλ. κ. ρουσάλια, ροζάλια.

ἀρσάμενος μτχ.μέσ.ἀόρ.α´ τοῦ ρ.ἀραρίσκω βλ.λ.

ἀρσανάς (ὁ) μον. κ. δημ. ναύσταθμος, νεώριον, νεώσοικος, ἄ. ταρσανάς, μσν. ἀρσηνάλης βλ.λ.

ἀρσάνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἕνωσις ἀρσενικοῦ μετὰ γλιδίνης, χορηγούμενον εἰς ἃς περιπτώσεις καὶ τὸ ἀρσενικόν

ἀρσασετίνη (ἡ) νεώτ. φαρμ. ἀρσακετίνη βλ.λ.

ἀρσενάκανθον (τὸ) μτγν. τὸ μυριστικὸν καὶ φαρμακευτικὸν φυτὸν γλήχων, ὁ. ἡδύοσμος ὁ γλήχων, δημ. γληφώνι, βληχούνι, φλησκούνι : ψΔιοσκ 3,31 (γρ. ἀρσενείκανθον).

ἀρσεναργυρίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸς ἀρσενικοῦχος ἄργυρος.

ἀρσενικίασις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κ. ἀρσενικισμός βλ.λ.

ἀρσενικικός-ή-όν ὁ τοῦ στοιχείου ἀρσενικοῦ : **ἀρσενικικὸν ὀξύ.**

ἀρσενίκιον (τὸ) μσν. τὸ στοιχεῖον ἀρσενικὸν βλ.λ. : Εὐστ.Ἰλ.913,59.

ἀρσενικισμός (ὁ) νεώτ. ἰατρ. κ. **ἀρσενικίασις** δηλητηρίασις προερχομένη ἐκ τῆς χρήσεως ἀρσενικοῦ ἢ ἀρσενικούχων σκευασιῶν.

ἀρσενικοθήλυκος-η-ο δημ. κ. **σερνικοθήλυκος** ἄρρην ἅμα καὶ θῆλυς, ἀρρενόθηλυς, ἑρμαφρόδιτος βλ.λ.

ἀρσενικόν (τὸ) κ. νεώτ. χημ. χημικὸν στοιχεῖον μεταλλοειδές, λευκόφαιον, λάμψεως μεταλλικῆς, καλὸς ἀγωγὸς θερμότητος καὶ ἠλεκτρισμοῦ, κρυσταλλούμενον εἰς ὡραίους κρυστάλλους ἑξαγωνικοὺς καὶ οὗτινος αἱ ἑνώσεις ἐν μεγάλῃ δόσει εἶναι ἰσχυρὰ δηλητήρια διὰ τοὺς ζωϊκοὺς καὶ φυτικοὺς ὀργανισμούς· || παρ᾽ ἀρχ. ἕνωσις τοῦ στοιχείου ἀρσενικοῦ μετὰ θείου, ἡ κιτρίνη σανδαράχη : Ἀριστλ.Πρ.966 b,28, Διοσκ.5,104· ἄ. **ἀρσενίκιον** : Εὐστ.Ἰλ.913,59, κ. **ἀρρενικόν** : Θεόφρ.Λιθ.40· ὡσαύτως **ἀρρενική** (ἡ) : Γαλ.12,212.

ἀρσενικός-ή-ό(ν) μτγν., μσν., νεώτ., δημ. κ. **σερνικός,** ἀττ. **ἀρρενικός** βλ.λ. ὁ ἄρρην, ἀντίθ. θηλυκός : Διγ.Ἀκρ.31 **πέφυκαν οὗτοι καὶ γονεῖς ἀρσενικῶν παιδίων,** - **ἀρσενικὸς λαγός,** - **ἀρσενικὸ περιστέρι,** - **ἀρσενικὰ ἄνθη**· 2) δημ. ὁ ἐξ ἄρρενος ζῴου προερχόμενος : **ἀρσενικὰ δέρματα** (τὰ ἐξ ἀρρένων βοῶν)· 3) γραμμ. **ἀρσενικὸν γένος** τὸ εἰς ὃ ἀνήκουσιν, ἀνεξαρτήτως τοῦ φυσικοῦ αὐτῶν γένους, πτωτικὰ φέροντα ἄρθρα ἢ καταλήξεις χαρακτηριζούσας τὰ κατὰ φύσιν ἄρρενα, οἷον ὁ οἶκος, ὁ λιμήν, ὁ ναὸς εἶναι γένους ἀρσενικοῦ, ἐν ᾧ κατὰ φύσιν εἶναι οὐδέτερα, ὁ λαγωός, ἀρσενικοῦ, ἐν ᾧ δύναται κατὰ φύσιν νὰ εἶναι καὶ θῆλυς κτλ.· || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ., = ὄνομα ὑπαγόμενον εἰς τὸ γραμματικῶς ἀρσενικὸν γένος : **τὰ ἀρσενικὰ τῆς πρώτης κλίσεως**· 4) **μτφ. νεώτ. κ.** δημ. πᾶν ὄργανον ἢ τμῆμα ὀργάνου ἢ μηχανήματος ὅπερ ἔχον τὸ ἄκρον αὐτοῦ προτεταμένον δίκην ἐμβόλου εἰσέρχεται ἢ σφηνοῦται εἰς κοιλότητα ἢ ἐσοχὴν ἑτέρου τμήματος : **ἀρσενικὸ κλειδί,** - **ἀρσενικὴ κόπιτσα** κτλ.· 5) τὸ οὐδ. **ἀρσενικὸν** ὡς οὐσ. τὸ ἄρρεν τέκνον : ΠΔ Ἐξ.12,48 **περιτεμεῖς πᾶν ἀρσενικόν,** - **ἔχω δυὸ ἀρσενικὰ κι ἕνα κορίτσι.**

ἀρσενικοσίδηρος (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὁ λοιλιγγίτης βλ.λ.

ἀρσενικοῦχος-ον νεώτ. ὁ περιέχων μεταξὺ τῶν συστατικῶν του καὶ ἀρσενικὸν βλ.λ. : **ἀρσενικοῦχος σκευασία,** - **ἀρσενικοῦχα ὕδατα.**

ἀρσενικοφάγος-ον νεώτ. ὁ βαθμηδὸν ἐθισθεὶς εἰς τὴν λῆψιν ἐσωτερικῶς μεγάλων ποσοτήτων ἀρσενικοῦ βλ.λ. ἄνευ κινδύνου δηλητηριάσεως.

ἀρσενικοφανής-οῦς-ές σχόλ. γραμματικῶς ἐπὶ ὀνομάτων, ὁ ἔχων τύπον ἀρσενικοῦ γένους.

ἀρσενικώδης-ους-ες νεώτ. ὁ περιέχων ἀρσενικόν, ἀρσενικοῦχος: **ἀρσενικώδη ἅλατα.**

ἀρσενικῶς ἐπίρρ. μτγν., τὸ ἀττ. ἀρρενικῶς βλ.λ.:

ἀρσένιον (τὸ) νεώτ. χημ. τὸ στοιχ. ἀρσενικὸν βλ.λ.

ἀρσενιοπλεΐτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν ἔνυδρον ἀρσενικικὸν ἅλας τοῦ ἀργιλίου καὶ τοῦ μαγγανίου.

ἀρσένιος-ον Ἐπιγρ.κ.Πάπ. ἀρσενικὸς **βλ.λ.**· ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ ἄρρεν τέκνον, δημ. σερνικό: Πάπ γένοιτο **δ'ἐμὲ σὲ προσκυνῆσαι ἔχουσαν ἀρσένιον.**

ἀρσενιοσιδηρίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν λάμψεως μεταλλικῆς, χρώματος ὑποκαστανοκιτρίνου, καθισταμένου σκοτεινοῦ εἰς τὸν ἀέρα.

ἀρσενίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν ἐπιγενές, προϊὸν ἀποσαθρώσεως ἀρσενικούχων ὀρυκτῶν, ἄχρουν, λευκὸν ἢ κιτρινωπόν, διαφώτιστον.

ἀρσενο- κ. κατὰ τ. ἀττ. **ἀρρενο-** πρῶτον συνθετικὸν λέξεων **συντεθειμένων** μὲ τὴν λέξιν ἄρσην, ἀττ. **ἄρρην-εν** (δημ. ἀρσενικό(ν)).

ἀρσενοβενζόλη (ἡ) νεώτ. φαρμ. ἡ σαλβαρσάνη βλ.λ., φάρμακον ἀντισυφιλιδικόν.

ἀρσενογενής-οῦς-ές ἄρρην: Αἰσχ.Ἱκ.818 γένος .. **ἀρσενογενές.**

ἀρσενόθηλυς-εος-υ μτγν. τὸ ἀττ. **ἀρρενόθηλυς** βλ.λ.: Πλούτ.Ἠθ.368 C, Θεολ.Ἀριθμ.5.

ἀρσενόθυμος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἀνδρικὴν ψυχὴν ἢ ὁ τὴν ψυχὴν ἀνδρικῶς φρονηματίζων: Πρόκλ. Ὕμν.7,3, Νόνν.Δ 34,352 **ἀρσενόθυμον ἀνάγκην.**

ἀρσενοκοίτης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἀττ. **ἀρρενοκοίτης** ὁ ἄρρενι συνουσιαζόμενος: ΚΔΚορ.1,6,9 **οὔτε μοιχοί, οὔτε μαλακοί, οὔτε** ἀρσενοκοῖται.

ἀρσενοκοιτία (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ., **ἀ. ἀρρενοκοιτία** ἡ μετ' ἄρρενος συνουσία: γλωσσ. ἐν Φωκυλ. **«** ἄρσενες εὐναὶ ἡ ἀρσενοκοιτία **».**

ἀρσενοκοιτῶ-έω μτγν. μσν. κ. νεώτ. ἀρρενοκοιτῶ, μετ' ἀρρένων συνουσιάζομαι: Χρησμ.Σιβύλλ. 2,73 **μὴ ἀρσενοκοιτεῖν, μὴ συκοφαντεῖν.**

ἀρσενοκροκίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ἅ. ἀρσενικοσιδηρίτης βλ.λ.

ἀρσενολαμπρίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν ἀποτελοῦν τὴν δευτέραν φυσικὴν μορφὴν τοῦ ἀρσενικοῦ, ἰσχυρᾶς μεταλλικῆς λάμψεως, χρώματος μολυβδοφαίου.

ἀρσενόλιθος (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ.**ἅ.**ἀρσενίτης βλ.λ.

ἀρσενομέλαν-ανος (τὸ) νεώτ. ὀρυκτολ. ἅ. σκληροσχίστης βλ.λ.

ἀρσενομίκτης (ὁ) μτγν. ἀρρενοκοίτης βλ.λ.

ἀρσενομιξία (ἡ) μτγν. ἀρρενομιξία βλ.λ., ἀρσενοκοιτία: Θησ.Στεφ. ἐν λ.

ἀρσενόμορφος-ον ὁ ἔχων μορφὴν ἢ εἶδος ἄρρενος: Ὀρφ. Ὕμν.36,7.

ἀρσενοπληθής-οῦς-ές ὁ πλῆθος ἀνδρῶν ἔχων: Αἰσχ.Ἱκ.31 **ἀρσενοπληθῆ δ' ἑσμὸν ὑβριστὴν Αἰγυπτογενῆ** (τῶν ἐξ Αἰγυπτίων ἀνδρῶν ὄχλον).

ἀρσενοπολυβασίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ἅ. πηαρσίτης βλ.λ.

ἀρσενοπυρίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν συνιστάμενον ἐξ ἀρσενικούχου καὶ θειούχου σιδήρου.

ἀρσενοσουλφουρίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν ἀποτελοῦν ἕνωσιν θείου καὶ ἀρσενικοῦ.

ἀρσενοτελλουρίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν ἀποτελοῦν ἕνωσιν τελλουρίου, ἀρσενικοῦ καὶ θείου.

ἀρσενοτή (ἡ) μτγν. τὸ φυτὸν σταφὶς ἡ ἀγρία: ψΔιοσκ.4,152 (διόρθ. ἀρσενωπή).

ἀρσενουργόλη (ἡ) νεώτ. χημ. φαρμακευτικὸν παρασκεύασμα ἐξ ἀρσενικοῦ καὶ ὑδραργύρου δι' ἐνέσεις ἀντισυφιλιδικάς.

ἀρσενοφυλλίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ἅ. ἀρσενίτης βλ.λ.

ἀρσένωμα-ατος (τὸ) σχόλ. τὸ σπέρμα τοῦ ἄρρενος: Σχόλ.Ὀππ.Ἁλ.1,494.

ἀρσενωπή (ἡ) μτγν. ἐκ διορθ. τὸ φυτὸν σταφὶς ἡ ἀγρία: ψΔιοσκ.4,152 (γρ. ἀρσενοτή).

ἄρσην-ενος-εν κ. ἀττ. **ἄρρην** βλ.λ.: Ἰλ.Η 315 **βοῦν.. ἄρσενα πενταέτηρον,** Εὐρ.Βάκ.527 **ἐμὰν ἄρσενα τάνδε βᾶθι νηδύν·** 2) ὡς ἐπίθ. ἀνδρικός, γενναῖος ἢ ἔμφρων: Εὐρ.Ὀρ.1204 **ὦ τὰς φρένας μὲν ἄρσενας κεκτημένη·** ‖ μτφ. ἰσχυρός: Σοφ.Φιλ.1454 **κτύπος ἄρσην πόντου,** αὐτ.ἀπ.480,3 **Ἀχέροντος ἄρσενας χοάς·** κ. ἐπὶ φυτῶν, εὔρωστος: Θεόφρ.Φ1 3,9,3· 3) τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἄρρεν γένος, ἀνήρ: Αἰσχ.Ἀγ.861 **τὸ μὲν γυναῖκα πρῶτον ἄρσενος δίχα ἧσθαι·** κ. εἰς τὸν πληθ.: Θουκ.2,45 **ἐν τοῖς ἄρσεσι κλέος ᾖ.**

ἀρσηνάλης (ὁ) μσν. (ἰταλ.) ναύσταθμος: Δουκάγγ.ἐν λ., πρβλ. δημ.ἀρσενάλι, ἀρσανάς, ταρσανάς.

ἄρσηνος-ον Πάπ. ἄρρην βλ.λ.: Πάπ. ἄρσηνος ἄμηλος.

ἄρσης (ὁ) Ἐπιγρ. κ. Πάπ. ἄρρην βλ.λ.

ἀρσίζης (ὁ) δημ. (τουρκ.) θηλ. **ἀρσίζα** ἀναίσχυντος, ξετσίπωτος· ‖ αἰσχρολόγος, αἰσχροποιός.

ἀρσιζιά (ἡ) δημ. ἀναισχυντία, ξετσιπωσιά· ‖ αἰσχρολογία, αἰσχροποιία: **τὰ παλιόπαιδα κάνουν ἀρσιζιές.**

ἀρσίζικος-η-ο δημ. ὁ ὁμοιάζων μὲ ἀρσίζην, ὁ κάπως ἀρσίζης βλ.λ.· **2) ὁ κατὰ τοὺς τρόπους ἢ** κατὰ τὴν ἔκφρασιν ἀρσίζη: **ἀρσίζικες κουβέντες,** - ἀρσίζικα **καμώματα.**

ἀρσίν (τὸ) **νεώτ. (ἄκλιτον)** ρωσικὸν μέτρον μήκους ἴσον πρὸς τὰ 0,7112 τοῦ μέτρου.

ἀρσῖναι (αἱ) **νεώτ.** χημ. αἱ ἐκ τοῦ ὑδραρσενικοῦ δι' ἀντικαταστάσεως τῶν ὑδρογόνων ὑπ' ἀλκυλίων **θεωρητικῶς** λαμβανόμεναι χημικαὶ **ἑνώσεις.**

ἀρσινάκι (τὸ) δημ. ποικιλία τοῦ ὀπωροφόρου θάμνου ροιας τῆς κοινῆς, δημ. ροδιᾶς, παράγουσα καρπὸν μικρὸν **ἔχοντα κόκκους μεγάλους** καὶ εὐχυμοτάτους.

ἀρσινόη (ἡ) μτγν. ὡς οὐσ. **εἶδος λίθου ἐν χρήσει ὡς ἀκόνης** βλ.λ., ἀκονόπετρα, ἐξορυσσομένη ἐκ τῆς ἐν Κύπρῳ παρὰ τὸν Ἀκάμαντα Ἀρσινόης: Πλίνιος **Nat. Hist.** 36,47,1.

ἀρσινοητικός-ή-όν μτγν. κ. μσν. ὁ εἰς τὸν νομόν, **τὴν** περιοχὴν **τῆς** πόλεως Ἀρσινόης ἀνήκων ἢ ὁ **ἐκεῖθεν** προερχόμενος ἢ ὁ ἐκεῖ ἐν χρήσει ὤν: Ἀρριαν.Περίπλ.145 **D** κ. 148 **A** ἀρσινοητικαὶ στολαί, - σάγοι ἀρσινοητικοί.

ἄρσιος-ον δίκαιος, πρέπων: Θησ.Στέφ. ἐν λ.· Ἡσ. **«** ἄρσιον· **δίκαιον ».**

ἀρσίπους-οδος-ουν ἀσυναίρ. **ἀερσίπους** ὁ τὸν πόδα αἴρων, ὁ ἰσχυρὸς τοὺς πόδας, ταχύς: Ὕμν. Ὁμ.Ἀφρ.211 **ἵππους ἀρσίποδας,** ΑΠ 7,717.

ἄρσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ αἴρειν, σηκώνειν, τὸ σήκωμα: Ἀριστλ.ΖΠ711b,25 **ἄρσις τῶν σκελῶν,** αὐτ.Πρ.885 b,6 **πᾶσα πορεία ἐξ ἄρσεως καὶ θέσεως συντελεῖται,** Ἐπιγρ. **ἄρσις βοῶν** (ἐπὶ ἀθλήματος), Πολύβ.8,4,6 **ἄρσιν** μηχανήματος, - **ἄρσις βαρῶν** (εἶδος ἀθλήματος), - **ἄρσις τῶν χειρῶν** (γυμναστικὴ ἄσκησις), - **ἄρσις ἱστίων** (ἄνοιγμα τῶν πανιῶν πλοίου)· ‖ ἐπὶ κτιρίων, ἀνέγερσις, ὕψωσις τῶν τοίχων: Πολύβ.8,6,6· 2) Πάπ. λῆψις ἀπό τινος ὕλης πρὸς ἐξέτασιν, δειγματοληψία: Πάπ. **ἄρσις δειγμάτων·** 3) γεν. τὸ αἴρεσθαι, ἀνυψοῦσθαί τινα, ἡ ὕψωσις: Ἀριστλ.Κόσμ.396 a,26 **κυμάτων ἄρσεις,** Διόδ.Σ 3,41 **κατὰ τὴν τῆς θαλάττης ἄρσιν·** 4) μτγν. τὸ αἰρόμενον, τὸ ὅπερ δύναταί τις νὰ αἴρῃ, τὸ φορτίο, ἰδίως ἐπὶ φορτηγῶν: ΠΔ Βασ.4,8,9 **ἄρσιν τεσσαράκοντα καμήλων·** 5) μτγν. τὸ ἐξ ἀποκειμένου τινὸς αἰρόμενον ὅπως δοθῇ, ὅθ. ἡ προσφορά: αὐτ.2,19,42 **ἢ δόμα ἔδωκεν, ἢ ἄρσιν ἦρεν**

ἡμῖν, πρβλ. αὐτ.ΙΙ,8· **6)** γεν. ἀπόσπασις, ἀφαίρεσις: Πάπ. **ἄρσις ἀκανθῶν**, Διοσκ.5,146 **ἄρσις τριχῶν**· **7)** διύλισις: ΨΔημόκρ.π.Ζωσ.'Αλχ.152 Β **ἄρσις ὕδατος**· || ἐξάτμισις, διάλυσις: αὐτ. **ἄρσις νεφέλης**· **8)** κ. νεώτ. μτφ. ἡ ἐξαφάνισις, κατάλυσις, κατάργησις: 'Αριστλ.Μεταφ.1019 b, 16 **ἀδυναμία δ' ἐστὶ στέρησις δυνάμεως καὶ τῆς τοιαύτης ἀρχῆς ἄρσις τις**, Πλούτ.'Ηθ.1130 Α **ἡ φθορὰ τοῦ ὄντος ἄρσις εἰς τὸ μὴ ὄν**, Μητρόδ.'Ηρακλ.831,16 **ἄρσις φόβου**, - **ἄρσις τῶν ὑφισταμένων διαφορῶν** - **τῶν ἐμποδίων διὰ τὴν πολιτικὴν συνεννόησιν** - **τῶν ἐπιφυλάξεων** - **τῆς δυσπιστίας**· ὁμ. **ἄρσις τῶν διατιμήσεων** - **τῆς λογοκρισίας** - **τῆς μονιμότητος τῶν ὑπαλλήλων** κττ.· **9)** γραμμ. ἀφαίρεσις, παράλειψις, οἷον τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ: Ρήτ.3,566W· **10)** ρητ. ἀναίρεσις τοῦ ρηθέντος, ἄρνησις: Φιλόδ.Σημ.14,Πρόκλ.Παρμ.850 S· || κ. ἐπὶ συλλογισμοῦ, ἡ πρὸς τὸ θετικῶς **ἐκφερόμενον ἐναντίωσις**, ἀντίθ. θέσις: Σέξτ.'Εμπ.Πυρρ.Ι,192· || φιλοσ. ἡ τῆς θέσεως ἄρνησις· **11)** μουσ. κ. μετρ. ἡ ὕψωσις τοῦ ποδὸς προκειμένου νὰ κρούσῃ τις αὐτὸν εἰς τὴν γῆν χάριν τοῦ μουσικοῦ χρόνου, ἀντίθ. θέσις· || κ. κατ' ἐπέκτ. τὸ ἓν ἐκ τῶν δύο μερῶν παντὸς μετρικοῦ ποδός, τὸ κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν μετ' ἀσθενεστέρας δυνάμεως σημαινόμενον (νεώτ. μὴ τονούμενον), οἷον εἰς τὸν πόδα **δοκῶ** (υ-) ἡ συλλαβὴ **δο** εἶναι ἡ ἄρσις, ἡ **δὲ κῶ** εἶναι ἡ θέσις: 'Αριστόξ.Ρυθμ.12,17,Διον.'Αλ.Δημ.48, Λουκ.'Αρμον.1, Βακχ.24 « **ἄρσιν ποίαν λέγομεν εἶναι**; ὅταν μετέωρος ᾖ ὁ πούς, ἡνίκα ἂν μέλλωμεν **ἐμβαίνειν**· θέσιν δὲ ποίαν; ὅταν κείμενος ἴαμβος σύγκειται ἐκ βραχέος καὶ μακροῦ χρόνου· ἄρχεται δὲ ἀπὸ ἄρσεως, οἷον **θεοῦ**. χορεῖος συνέστηκεν ἐκ μακροῦ καὶ βραχέος χρόνου· ἄρχεται δὲ ἀπὸ θέσεως, οἷον **πῶλος**· ἀνάπαιστος ἐκ δύο **βραχειῶν** ἄρσεων καὶ μακρᾶς θέσεως »· **12)** 'Ησ. « **ἄρσις· ζύμη** » ἤτοι δημ. τὸ ἀνέβασμα, φούσκωμα τοῦ ψωμιοῦ.

ἄρσιχος-ον μτγν. ἄρριχος βλ.λ.

ἀρσλάνι (τό) δημ. (τουρκ.) ὁ λέων βλ.λ.

ἀρσοΐτης (ὁ) νεώτ. πετρογρ. πέτρωμα ἀνῆκον εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν **τραχειτῶν**.

ἀρσονβαλισμός (ὁ) νεώτ. ἰατρ. κ. **ἀρσονβαλίωσις** (ἡ) θεραπευτικὴ ἐφαρμογὴ τῶν ὑψιπύκνων ρευμάτων (ἐκ τοῦ ἐφευρέτου 'Αρσονβάλ).

ἄρσος-εος (τό) ἄλσος, μ. εἰς πληθ. 'Ησ. « ἄρσεα, λειμῶνες ».

ἀρσοτραχείτης (ὁ) νεώτ.πετρογρ. ἀρσοΐτης βλ.λ.

ἄρσω αἰολ. μέλλ. τοῦ αἴρω βλ.λ.

ἀρσωμίδες (αἱ) 'Ησ. « ὑπόδημα γυναικεῖον ».

ἀρτάβη (ἡ) περσικὸν μέτρον χωρητικότητος: 'Ηρ. Ι,192 **ἡ δὲ ἀρτάβη μέτρον ἐὸν Περσικὸν χωρέει μεδίμνου 'Αττικῆς πλέον χοίνιξι τρισὶ 'Αττικῇσι**· 'Ησ. « ἀρτάβη· μέτρον μηδικὸν σίτου, 'Αττικὸς μέδιμνος »· **2)** 'Επιγρ.Πάπ. μέτρον αἰγυπτιακόν, ἰσούμενον πρὸς τὸν ἀττικὸν μετρητήν.

ἀρταβιεία (ἡ) Πάπ. κ. **ἀρταβία** ἔγγειος φόρος μιᾶς ἀρτάβης κατὰ ἄρουραν· ὁμ. **ἀρταβίεια** (τά).

ἀρταβίειος-α-ον Πάπ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἀρτάβην βλ.λ.: Πάπ. **ἀρταβιεία σφυρίς**.

ἀρτάβοτρυς-υος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀνωνωδῶν**, ἰθαγενὲς τῶν τροπικῶν χωρῶν.

ἀρτάδες 'Ησ. « οἱ δίκαιοι, ὑπὸ Μάγων ».

ἀρταίνω δημ. δ. γρ. -**ένω** κ. **ἀρτύνω** κ. ἀρτεύω κ. **ἀρτύζω**, ἀόρ. **ἄρτυσα** κ. **ἄρτεψα**, παθ. ἀόρ. κ. ἐν μέσ. σημ. **ἀρτύθηκα**, σπαν. **ἀρτίστηκα**, μτχ. παθ. παρακ. **ἀρτυμένος** καρυκεύω φαγητόν, ἵνα καταστῇ νόστιμον, ἀρτύω: **δὲν ἄρτυσες σήμερα τὸ φαΐ καὶ εἶναι θράσο**· || ὡς ἀμτβ. ἐπὶ φαγητῶν, ἔχω νόστιμον γεῦσιν: **θέλω φαΐ, ποὺ ν' ἀρταίνῃ**· **2)** δίδω νὰ φάγουν ἀπηγορευμένην (οὐχὶ νηστήσιμον) τροφὴν ἐν ἡμέρᾳ νηστείας: **τὸν ἄρτυσα μὲ λίγο κοκορέτσι**· || τὸ **ἀρτεύω** κ. ἀμτβ. ὡς τὸ μέσ. -**ομαι**, παραβαίνω τὴν θρησκ. νηστείαν: **σὲ συμβουλεύω ν' ἀρτέψῃς**· || παθ. κ. συνηθέστ. μέσ. **ἀρταίνομαι** παραβαίνω θρησκευτικὴν νηστείαν: **μ' ἔκαμ' ἡ ἀρρώστια κι ἀρτύθηκα**, παροιμ. **ἂν ἀρτυθῇς ἂς εἶν' ἀρνὶ κι' ἂν κλέψῃς νὰ 'ν' χρυσάφι**· **3)** μτφ. κατ' ἐπέκτ. ἀπολαύω ἡδονῆς τινος κατόπιν μακρᾶς ἀποχῆς ἢ στερήσεως: **δὲν ἀρτύθηκα ἀκόμα τὸ φιλί**.

ἀρταῖοι 'Ησ. « οἱ ἥρωες, παρὰ Πέρσαις ».

ἀρτακάμα (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ζωνοσκωλήκων τῆς οἰκογεν. τῶν **τερεβελλιδῶν**.

ἀρτακαμίδα (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ζωνοσκωλήκων τῆς οἰκογεν. τῶν **τερεβελλιδῶν**.

ἀρτάμησις-εως (ἡ) 'Επιγρ. διαμελισμός, τεμαχισμὸς ζῴου, παρτσιάλιασμα· συνεκδ. σφαγή, σφάξιμο: 'Επιγρ. **ἀρτάμησις βοός**, πρβλ. ἀρταμος κ. ἀρταμῶ.

ἄρταμος (ὁ) (1) ὁ τεμαχίζων τὰ πρὸς ὀψοποιΐαν, ὁ μάγειρος: Ξεν.ΚΠ 2,2,4, 'Επικράτ.6· || **σφαγεύς**· Εὐστ.577,45 « ὁ εἰς ἄρτια τέμνων »: Χρησμ.π.Φλέγμ. 10,39 **ἀρτ- βοός**, **2)** μτφ.φονεύς: Σοφ.ἀπ.1025, Λυκόφρ.236,797· **3)** ἐπὶ ἱερέων, ὁ σφάζων τὰ προσφερόμενα πρὸς θυσίαν ζῷα.

ἄρταμος (ὁ) (2) νεώτ. ζῳολ. γένος ξηροβατικῶν πτηνῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν ὀριολιδῶν.

ἀρταμέ-έω τέμνω, σφάζω, κατακόπτω, κομματιάζω: Εὐρ.'Ηλ.816 **ταῦρον ἀρταμεῖ καλῶς**, αὐτ. 'Αλκ.494 **ἄνδρας ἀρταμοῦσι λαιφηραῖς γνάθοις**.

ἀρτάνα (ἡ) δημ. κ. **ἀλτάνα** βλ.λ.

ἀρτάνη (ἡ) κ. νεώτ. σχοινίον ἀφ' οὗ κρεμᾶταί τι, βρόχος· 'Ησ. « ἡ διὰ καλῳδίων ἀγχόνη », ΒΑ 447, 7, « κυρίως μὲν ἡ τῶν καλῳδίων ἀγχόνη. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Αἰχμαλωτίσιν ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ »: Αἰσχ.'Αγ.875 **πολλὰς ἄνωθεν ἀρτάνας ἐμῆς δέρης ἔλυσαν**, Σοφ.ΟΤ 1266 **χαλᾷ κρεμαστὴν** ἀρτάνην, αὐτ.'Αντ. 54 **πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον**· || Πολυδ.10,108 « σπαρτίον, ὃ λαμβάνει ὅστις ἀνέλκει τὸν ζυγόν »· **2)** νεώτ. στρατ. δερμάτινος ἱμὰς χρησιμεύων διὰ τὴν ἐκ τῆς σέλλης ἀνάρτησιν τοῦ ἀναβολέως· **3)** νεώτ.ναυτ. ἄλυσις ἢ σχοινίον δι' οὗ ἀναρτῶνται αἱ μεγάλαι κεραῖαι τῶν ἱστιοφόρων, δημ. κόβα, κολόνα· || γεν. πᾶν σχοινίον ἢ ἄλυσις τοῦ πλοίου χρησιμεύουσα διὰ τὴν ἐξάρτησιν οἱουδήποτε ἀντικειμένου, ἢ τὴν ἄρσιν βαρέων ἀντικειμένων πρὸς εἰσαγωγὴν εἰς τὸ πλοῖον ἢ ἐξαγωγήν, δημ. σαμπάνι κ. σαμπάνιο.

ἀρτάνθη (ἡ) νεώτ. βοταν. κ. **ἀρτανθής** (ἡ) γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **πεπεριδῶν**.

ἀρτανοφόριον (τό) νεώτ. στρατ. ἡ ἐπὶ τῆς σέλλης προσηρμοσμένη ἀγκυρίς, ἐξ ἧς ἀναρτᾶται ἡ ἀρτάνη βλ.λ.2).

ἀρταποθήκη (ἡ) νεώτ. ἀποθήκη δι' ἄρτους.

ἀρτάρια (τά) Σουΐδ. εἶδος ὑποδημάτων, πρβλ. κ. ἀρτήρ· Σουΐδ. « τοὺς τῶν ποδῶν πίλους ».

ἀρταρίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἀλκαλοειδὲς ἐνυπάρχον εἰς τὸν **φλοιὸν** τῆς ρίζης τοῦ φυτοῦ ξανθόξυλον **τὸ σενεγάλιον**.

ἀρταχίλας 'Ησ. « τὰ χέμνια (ἀναγν. χελύνια), τὰ χείλη ».

ἀρτέλ(ι) (τό) νεώτ. κ. δημ. (ἄκλιτ.) συνήθ. εἰς πληθ. **ἀρτέλ** (τά) ἰδιόρρυθμοι ἐργατικοὶ ἢ ἀγροτικοὶ συνεταιρισμοὶ ὑφιστάμενοι ἀπὸ παλαιοτάτων χρόνων ἐν Ρωσίᾳ, ὧν **τὰ** μέλη ἀπὸ κοινοῦ ἐργαζόμενα ἔχουσι κοινὰς **τὰς** εἰσπράξεις, ἄ. δημ. κ. **ἀρτέλια**.

ἄρτεμα (τό) δημ. τὸ κατὰ θρησκευτικὴν νηστείαν ἀπηγορευμένον **ἔδεσμα**, ὅπερ τρώγων τις ἀρτεύεται ἢ ἀρτεύει βλ.λ· **2)** **ἄρτεμα τοῦ ψωμιοῦ** τὸ ὄψον, τὸ προσφάγιον.

ἀρτεματόπους-οδος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **καραβιδῶν**.

ἀρτέμετα (ἡ) ἀρτεμία βλ.λ.

ἀρτεμής-οῦς-ές ἀκέραιος, ἀβλαβής, σῶος : Ἰλ.Ε 515 **εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,** Ὀδ.Ν 43 **φίλοισι σὺν ἀρτεμέεσι,** Ἀπολλ.Ρ 1,415, Φίλιππ. ἐν ΑΠ 6,203 **ἀρτεμὲς σκέλος.**

ἀρτεμία (ἡ) (1) μτγν. ποι. ἀκεραιότης, ὑγίεια : Ἀγαθ. ἐν ΑΠ 9,644· ‖ εἰς πληθ. ἀνάκτησις τῆς ὑγιείας, ἴασις : Μάξ.Ἀστρ.184 **ἤ τ᾽ ἂν ὅγ᾽ ὠκείῃσιν ὑπ᾽ ἀρτεμίῃσιν ἔχοιτο.**

ἀρτεμία (ἡ) (2) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστράκων τῆς οἰκογενείας τῶν **βραγχιοποδιδῶν.**

ἀρτεμίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. ὁμοιογένεια μαλακίων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **ἀκεφάλων.**

ἀρτεμίδιον (τὸ) μτγν. κ. ἀρτεμιδήιον τὸ ποῶδες φυτὸν ὀρίγανον ἡ δίκταμνος, δημ. δίκταμο, δίταμο, ἔροντας, στομαχόχορτο : Διοσκ.3,32 **δίκταμνος, ἣν καλοῦσι τινὲς ἀρτεμίδιον.**

ἀρτεμιδόβλητος (ἡ) μτγν. ἐπὶ γυναικός, ἡ ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος βεβλημένη, ἰδίως ἡ πάσχουσα ἔκ τινων γυναικείων νοσημάτων ἀποδιδομένων εἰς τὴν Ἄρτεμιν : Μακρόβ.Κρόν.1,17,11.

ἄρτεμις-ιδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων τοῦ ἀθροίσματος τῶν λεπιδοβραγχίων τῆς οἰκογενείας τῶν **βενεριδῶν.**

ἀρτεμίσια (τὰ) Ἐπιγρ. κ. **ἀρτομίτια** ἑορτὴ τῆς Ἀρτέμιδος : Ἡγήσ. παρ᾽ Ἀθην.

ἀρτεμισία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. βοταν. πόα θαμνώδης· Διοσκ.3,127 «παρόμοιος ἀψίνθῳ, μείζων δὲ καὶ λιπαρώτερα τὰ φύλλα ἔχουσα», γένος τῆς οἰκογενείας τῶν **συνθέτων** περιλαμβάνον πλεῖστα εἴδη οἷα εἶναι ἀρτεμισία ἡ **πλατυτέρα,** νεώτ. **ἀρτ- ἡ δενδρώδης,** δημ. ἀφιθιά, μελιτίνη, πισιδιά : Διοσκ. 3,113, ἀρτεμισία ἡ **λεπτοτέρα ἢ λεπτόφυλλος,** νεώτ. **ἀρτ- ἡ πεδινή, ἀρτεμισία ἡ μονόκλωνος,** νεώτ. ἀρτ- ἡ **σαρώτρια·** 2) τὸ ποῶδες φυτὸν ἀμβροσία : Διοσκ.3,114.

ἀρτεμισιασταί (οἱ) Ἐπιγρ. θίασος, σωματεῖον λατρευτῶν τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἀθήναις.

ἀρτεμίσιος (ὁ) δωρ. **ἀρταμίτιος** σπαρτιατικὸς καὶ μακεδονικὸς μὴν ἀντιστοιχῶν ἐν μέρει πρὸς τὸν ἀττικὸν ἐλαφηβολιῶνα : Θουκ.5,19, Πλουτ.Ἀλέξ.16, ἀ. **ἀρτεμισιών.**

ἀρτεμισιών-ῶνος (ὁ) ὁ ἀρτεμίσιος βλ.λ.

ἀρτεμονίς (ἡ) νεώτ. ναυτ. κ. **ἀρτεμονίσκος** τὸ πρὸς τὴν πρύμναν τριγωνικὸν ἱστίον τοῦ προβόλου, ὁ τρίτος τῶν ἀρτεμόνων βλ.λ., δημ. τουρκετίνα.

ἀρτεμονίτης (ὁ) νεώτ. ναυτ. ναύτης τεταγμένος διὰ τὸν χειρισμὸν τῶν ἀρτεμόνων βλ.λ. καὶ τῆς ἐν γένει ἐπιχειρίας τοῦ προβόλου, δημ. **φλοκιέρος.**

ἀρτεμ-έω μτγν. εἶμαι ἀρτεμής, ἀκέραιος, σῶος, ὑγιής· Ἡσ. «ἀρτεμέοντα· ὑγιαίνοντα, ἰσχύοντα» : Νόνν.Εὐαγγ.Ἰω.4,225 **ζῶντα καὶ ἀρτεμέοντα.**

ἀρτέμων-ονος (ἡ -ωνος) μτγν. κ. νεώτ. τὸ μέγα μεσαῖον ἱστίον τοῦ πλοίου· ‖ ἡ ἐκ τῆς ἐν ἀ. κειμένοις συναγομένης σημ. τὸ ἐπὶ τοῦ βραχυτέρου πρωραίου ἱστοῦ ἀναπεταννύμενον μικρὸν ἱστίον, ὁ δόλων, ἡ γάμπια : ΚΔ Πράξ.27,40 **ἐπάραντες τὸν ἀρτέμωνα τῇ πνεούσῃ κατεῖχον εἰς τὸν αἰγιαλόν·** ‖ νεώτ. ναυτ. εἰς τὸν πληθ. **ἀρτέμονες** γεν. πάντα τὰ τριγωνικὰ ἱστία τοῦ προβόλου, ἐξ ὧν τὸ πρὸς τὴν πρύμναν λέγεται **ἀρτεμονίς** (τουρκετίνα), τὸ μεσαῖον τὸ καὶ μεγαλύτερον κυρίως **ἀρτέμων** καὶ τὸ πρὸς τὴν πρῷραν **πρόθοος** (κόντρα φλόκος)· 2) ἡ τρίτη τροχαλία τοῦ ἀρχιμηδείου μηχανήματος **πολυσπάστου** βλ.λ., ἀ. ἐπάγων : Βιτρ.10,2,9.

ἀρτεμωνιασταί (οἱ) ἐκκλ. οἱ ὀπαδοὶ τῆς αἱρέσεως τοῦ κατὰ τὸν Γ´ αἰῶνα Ἀρτέμωνος ἢ Ἀρτεμᾶ, ἀρνουμένου τὴν θείαν τοῦ Ἰησοῦ φύσιν : Νικήτ.Χων. Θησ.Ὀρθ.55, ἀ. **ἀρτεμωνιανοί** : Θεοδώρητ.4,489.

ἀρτεμώνιον (τὸ) μτγν. κ. μσν. ὁ ἀρτέμων βλ.λ., ἱστίον : Τζέτζ. **ἐξαρτῶσα ἀρτεμώνιον ἱστίον,** Λυκόφρ.359· 2) ἰατρ. εἶδος κολλυρίου : Γαλ.12,780.

ἀρτένω δημ. κ. **ἀρταίνω** βλ.λ.

ἀρτέομαι ἰων. παρασκευάζομαι, ἑτοιμάζομαι : Ἡρ.5,120 **οἱ δὲ αὖτις πολεμέειν.. ἀρτέοντο,** αὐτ. 8,98 **ἀρτέετο ἐς πόλεμον·** κ. μετ᾽ αἰτ. : αὐτ.7,143 **οἳ οὐκ ἔων ναυμαχίην ἀρτέεσθαι.**

ἀρτέον ρημ. ἐπίθ. τοῦ ρ. αἴρω βλ.λ. πρέπει νὰ ἄρῃ, νὰ σηκώσῃ τις ἐκ τοῦ μέσου : Ἄλεξ.250,1 **ἀρτέον τράπεζαν, ἀπονίψασθαι δοτέον** (νὰ σηκώσουν τὸ τραπέζι καὶ νὰ φέρουν νερὸ γιὰ νίψιμο)· ‖ ἀφαιρετέον : Σωκρ.π.Στοβ.13,48 **οὔτε ἐκ τοῦ κόσμου τὸν ἥλιον οὔτε ἐκ τῆς παιδείας ἀρτέον τὴν παρρησίαν.**

ἀρτεπίβουλος (ὁ) ὁ ἐπιβουλευόμενος τὸν ἄρτον, κωμικὸν ὄνομα ἑνὸς **ποντικοῦ** ἐν Βατραχ . . .

ἀρτεργάτης (ὁ) νεώτ. θηλ. **-άτις** κ. **-άτρια** ἐργάτης ζυμωτὴς ἢ κλιβανεὺς ἀρτοποιείου.

ἀρτεργατικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ τῶν ἀρτεργατῶν, ὁ ἔχων σχέσιν ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς ἀρτεργάτας : **ἀρτεργ- σωματεῖον, - νομοθεσία.**

ἀρτεσιανός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ τῆς ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας Ἀρτεσίας· ‖ **ἀρτεσιανὸν ὕδωρ** πᾶσα ὑπόγειος λεκάνη ὕδατος, οὗτινος ἡ κατωτέρα καὶ ἀνωτέρα ἐπιφάνεια περιορίζεται ὑπὸ ὑδατοστεγοῦς πετρώματος καὶ ἐν ᾗ ἐκ κροκκαλοπαγῶν ἢ ἐκ σχιστολιθικῶν τοιχωμάτων εἰσρέουσιν ὑπόγειοι ροαί· ‖ **ἀρτεσιανὸν φρέαρ** σωληνωτὸν φρέαρ βαθὺ συγκοινωνοῦν πρὸς στρώματα τοῦ ἐδάφους, εἰς ἃ τὸ ὕδωρ εὑρίσκεται ὑπὸ πίεσιν, ὥστε νὰ δύναται τοῦτο νὰ ἀνέρχηται ἀφ᾽ ἑαυτοῦ μέχρι τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους ἢ καὶ νὰ ἐκτοξεύηται εἰς ἀνώτερον ὕψος.

ἀρτέτηκα (ἡ) δημ. τὸ ποῶδες φυτὸν ἀστεροκέφαλος ὁ κρητικός, ἀ. ἴβα, σκαμπιόζα.

ἀρτεύω δημ. ἀόρ. **ἄρτεψα** ἀρταίνω βλ.λ.

ἄρτζι (τὸ) μσν. (τουρκ.) ἀναφορά : Δουκάγκ. ἐν λ., Μαλαξὸς Ἱστ.Πατρ.130 **καὶ ἀναφορὰν ἤγουν ἄρτζι περὶ τούτου τῷ Σουλτάνῳ ἔκαμαν.**

ἀρτζιβούριον (τὸ) μσν. ἀρτσιβούρτσι βλ.λ.

ἀρτζο(υ)χάλι (τὸ) δημ. (τουρκ.) ἀναφορὰ ὑποβαλλομένη εἰς τὰς τουρκικὰς ἀρχάς.

ἀρτηδία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **σκιαδανθῶν** ἰθαγενὲς τῆς Συρίας.

ἄρτηκας (ὁ) δημ. ὁ νάρθηξ, νάρθηκας τῆς ἐκκλησίας· 2) τὸ φυτὸν νάρθηξ ὁ κοινός, ἀ. ἀνάρθηκας, ἀναθρήκα, βακούνα.

ἄρτημα-ατος κ. νεώτ. πᾶν τὸ κρεμάμενον κ. εἰδ. τὸ ἐνώτιον· Ἡσ. «ὁρμιαὶ τοῖς ἀγκίστροις προσαρτώμεναι καὶ κόσμιά τινα» : Ἡρ.2,69 **ἀρτήματα λίθινα χυτὰ καὶ χρύσεα εἰς τὰ ὦτα ἐσθέντες·** 2) βάρος κρεμάμενον, οἷον τὸ τοῦ στατῆρος, βαρύδι : Ἀριστλ.Μηχ.853 α,34· 3) εἰς τὸν πληθ. σύνδεσμοι : Γαλ.8,125· 4) νεώτ. ναυτ. **ἀρτήματα** τὰ σχοινία τοῦ σωσιβίου, δι᾽ ὧν τοῦτο ἀρτᾶται παρὰ τοὺς χειραγωγούς, δημ. βαρδαμάνες.

ἀρτήρ-ῆρος κ. νεώτ. εἶδος ὑποδημάτων· ΒΑ 447, 29 «ὑποδήματος γένος, Φερεκράτης Γραυσίν»· 2) τὸ ἀφ᾽ οὗ φέρεταί τι κρεμάμενον, ξύλον δι᾽ οὗ φέρεται ἀναρτώμενον βάρος, δημ. μανέλλα : ΠΔ Νε.4,17 **οἱ αἴροντες ἐν τοῖς ἀρτῆρσιν ἐν ὅπλοις·** 3) νεώτ. εἶδος ἀνυψωτικοῦ μηχανήματος· ‖ μοχλός, σχοινίον ἢ ἄγκιστρον δι᾽ οὗ ὑψώνεται ἢ ἀναρτᾶται βάρος τι.

ἀρτηρία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἰατρ. ἡ τραχεῖα, ὁ λάρυγξ : Ἱππ.Ἐπιδ.7,25 **ἡ ἀρτηρία μόλις ἀναπνεούσῃ ὑπεσύριζε,** Ἀριστλ.ΖΙ 1,12 **τὸ χονδρῶδες καὶ πρόσθετον, δι᾽ οὗ ἡ φωνὴ καὶ ἡ ἀναπνοή, ἀρτηρία·** ὡσαύτως ἡ **τραχεῖα ἀρτηρία** : Λουκ.Ἱστ. Συγγρ.7, Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.9,178· ‖ κατὰ πληθ. οἱ βρόγχοι : Ἱππ.Ἐπιδ.7,12 **ἆσθμα.. περὶ στήθεα καὶ ἀρτηρίας,** Σοφ.Τρ.1054 **πλεύμονός τ᾽ ἀρτηρίας·** 2) κ. νεώτ. γεν. ἐλαστικὸς σωλὴν τοῦ σώματος, δι᾽ οὗ μεταφέρεται τὸ αἷμα ἀπὸ τῆς καρδίας εἰς τὰ διάφορα μέλη καὶ ὄργανα, κατ᾽ ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὴν φλέβα : Ἱππ.Ἄρθρ.45 **αἱ φλεβῶν καὶ**

ἀρτηριῶν κοινωνίαι, Ἀριστλ.Ἀναπν.484 a,1 **τὰς δὲ φλέβας καὶ τὰς ἀρτηρίας συνάπτειν εἰς ἀλλήλας.. τῇ αἰσθήσει φανερὸν εἶναι**· 3) ἀορτή: Ἱππ. Σαρκ.5 **δύο εἰσὶ κοῖλαι φλέβες ἀπὸ τῆς καρδίης, τῇ μὲν οὔνομα ἀρτηρίη, τῇ δὲ κοίλη φλέψ**· 4) νεώτ. μτφ. μεγάλη ὁδὸς συγκοινωνίας, λεωφόρος: **αἱ κεντρικαὶ ἀρτηρίαι τῆς πόλεως**· ‖ κ. γεν. μέσον κυκλοφορίας πραγμ. οἷον χρήματος κλπ.: **ἡ τράπεζα τῆς Ἀγγλίας εἶναι μεγάλη ἀρτηρία χρήματος διὰ τὸ ἐμπόριον.**

ἀρτηριακός-ή-ό(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τῆς ἀρτηρίας βλ.λ., ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τραχεῖαν ἢ τοὺς βρόγχους: Παῦλ.Αἰγ.3,28 **ἀρτηριακὸν πάθος.. τὰ ἀρτηριακὰ** (**αἱ παθήσεις** τῶν ὀργάνων τούτων, τὸ βράγχος), Ἀέτ.8,54 **ἀρτηριακὰ φάρμακα**, Πλούτ.Ἠθ.899 A **ἡ ἀρτηριακὴ κοιλία τῆς καρδίας** (ὁ ἀριστερὸς κόλπος)· ‖ **ἀρτηριακὴ φωνὴ** ἡ ἀνθρωπίνη **κατ'** ἀντίθ. πρὸς τὴν τῶν ὀργάνων: Νικόμ.Ἁρμον.2· 2) νεώτ. **ἀρτηριακὸν αἷμα** τὸ εἰς τὰς ἀρτηρίας ἐγκυκλοφορούμενον ἐρυθρὸν αἷμα· ‖ **ἀρτηριακὸς πόρος** ἀγγεῖον δι' οὗ παρὰ τῷ ἐμβρύῳ κοινωνεῖ ἡ πνευμονικὴ ἀρτηρία μετὰ τοῦ κατιόντος μέρους τοῦ ἀορτικοῦ τόξου· ‖ **ἀρτηριακὸς κῶνος** κωνοειδὴς χῶρος ἐν τῇ δεξιᾷ κοιλίᾳ τῆς καρδίας ἀποτελῶν τὸν πρόδρομον τῆς πνευμονικῆς ἀρτηρίας· 3) μτγν. τὸ θηλ. ὡς οὐσ. **ἡ ἀρτηριακή**, φάρμακον πρὸς ἴασιν ἀρτηριακῶν νοσημάτων: Ἀέτ.165 B.

ἀρτηρίασις-εως (ἡ) μτγν. νόσος τῶν βρόγχων, βρογχῖτις: Ἰσίδ.Ἐτυμ.4,7,14, πρβλ. ἀρτηριακός.

ἀρτηρίδιον (τὸ) νεώτ. ἰατρ. τὸ ἀκραῖον μέρος ἑκάστης ἀρτηρίας, ὅπερ λεπτυνόμενον καταλήγει εἰς τὰ τριχοειδῆ ἀγγεῖα.

ἀρτηριῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κ. **ἀρτηρῖτις** φλεγμονὴ τοῦ τοιχώματος ἀρτηρίας τινός.

ἀρτηριολογία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κλάδος τῆς ἀνατομίας πραγματευόμενος εἰδικῶς περὶ τῶν ἀρτηριῶν.

ἀρτηριολογικός-ή-όν νεώτ. ἰατρ. ὁ σχέσιν ἔχων πρὸς τὴν ἀρτηριολογίαν βλ.λ.

ἀρτηριολόγος (ὁ) νεώτ. ἰατρὸς εἰδικῶς ἀσχολούμενος περὶ τὴν παρατήρησιν καὶ γνῶσιν τῆς λειτουργίας τοῦ ἀρτηριακοῦ συστήματος.

ἀρτηριοξηρία νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐξ ὀργανικῆς ἐξασθενήσεως ἢ γήρατος βλάβη τῶν ἀρτηριῶν.

ἀρτηριοπάθεια (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἀρτηρίας τινὸς ἢ τῶν ἀρτηριῶν ἐν γένει πάθησις ἢ φλεγμονή.

ἀρτηριορραγία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ τῆς ἀρτηρίας διάρρηξις καὶ ἡ ἐκ ταύτης ροὴ αἵματος, ἡ ἀρτηριακὴ αἱμορραγία.

ἀρτηριοσκληρία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἀρτηριοσκλήρωσις βλ.λ.

ἀρτηριοσκλήρυνσις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. συνηθέστ. ἀρτηριοσκλήρωσις βλ.λ.

ἀρτηριοσκληρωμένος-η-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξ ἀρτηριοσκληρώσεως ὑποστὰς μείωσιν τῶν σωματικῶν ἢ καὶ τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ δυνάμεων· ‖ συνεκδ. ὁ παρῆλιξ, ὁ γεγηρακώς· 2) μτφ. ὁ ἐμμένων εἰς τὰς παλαιὰς ὀπισθοδρομικὰς ἀντιλήψεις του, πρβλ. ἀρτηριοσκληρωτικός 4).

ἀρτηριοσκλήρωσις-εως (ἡ) νεώτ. κ. **-ρία** κ. **-ρυνσις** ἡ τῶν ἀρτηριῶν σκλήρωσις, ἀπώλεια ἢ ἐλάττωσις τῆς φυσικῆς ἐλαστικότητος αὐτῶν.

ἀρτηριοσκληρωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως· 2) ὁ πάσχων ἀρτηριοσκλήρωσιν· 3) συνεκδ. ὁ παρῆλιξ, ὁ γέρων· 4) μτφ. ὁ ἐπιμόνως ἐχόμενος τῶν παραδόσεων, μὴ ἀπὸ τῶν παλαιῶν ἀντιλήψεων ἀπομακρυνόμενος· ‖ ὁ ἔχων δυσκίνητον τὴν σκέψιν, ὁ μὴ ἔχων πνευματικὴν εὐκαμψίαν καὶ μὴ δυνάμενος νὰ προσαρμοσθῇ εἰς τὰς μεταβαλλομένας συνθήκας καὶ ἀντιλήψεις.

ἀρτηριοστένωσις-εως νεώτ. ἰατρ. ἡ τοῦ αὐλοῦ τῆς ἀρτηρίας στένωσις ἢ ἀπόφραξις.

ἀρτηριοστέωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἀποτιτάνωσις τῶν τοιχωμάτων τῶν ἀρτηριῶν ἐξ ἐναποθέσεως ἀσβεστούχων ἀλάτων ἐπ' αὐτῶν.

ἀρτηριοτομία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ τῆς ἀρτηρίας τομή: Ἀντυλλ.π.Ὀρειβ.7,14,Γαλ.11,312· ‖ νεώτ. ἰατρ. ἡ πρὸς ἀπόφραξιν τοῦ αὐλοῦ τῆς ἀρτηρίας ἢ μετάγγισιν αἵματος διάνοιξις ἀρτηρίας τινός.

ἀρτηριοτόμον (τὸ) νεώτ. ἰατρ. τὸ πρὸς ἐκτέλεσιν ἀρτηριοτομίας βλ.λ.χρησιμεῦον χειρουργ.ἐργαλεῖον.

ἀρτηριοτομῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. ἰατρ. τέμνω τὴν ἀρτηρίαν· ‖ **-οῦμαι** παθ. ὑποβάλλομαι εἰς ἀρτηριοτομίαν βλ.λ.: Ἀντυλλ.π.Ὀρειβ.7,14,2,Γαλ.8,202 **διὸ καί τινες αὐτῶν ἀρτηριοτομηθέντες ὤνηντο.**

ἀρτηριοφλεβοτομία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ κατὰ θέλησιν τοῦ χειρουργοῦντος ἢ καὶ ἡ ἀκουσίως γινομένη διάνοιξις ἀρτηρίας τινὸς κατὰ τὴν πρὸς ἀφαίμαξιν ἐνεργουμένην φλεβοτομίαν.

ἀρτηρῖται (οἱ) νεώτ. πετρογρ. πετρώματα παρουσιάζοντα ἐντὸς τῆς ὁμοίας πρὸς μαρμαρυγιακὸν σχιστόλιθον μάζης αὐτῶν φλέβας ἀνοικτοτέρου χρώματος, κατατασσόμενα εἰς τὴν ὁμάδα τῶν **μιγματιτῶν** καὶ ἀπαντῶντα μεταξὺ τῶν πετρωμάτων τοῦ ἀζωικοῦ αἰῶνος.

ἀρτηρῖτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἡ ἀρτηριῖτις βλ.λ.

ἀρτηριώδης-ους-ες μτγν. ὁ πρὸς ἀρτηρίαν ὅμοιος: Γαλ.8,737, Ἡρόφιλος π. Ρούφ.Ὀνομ.203 **ἀρτ- φλέψ** (ἡ πνευμονικὴ ἀρτηρία).

ἄρτησις-εως (ἡ) ἐξαρτισμός, ἐξάρτησις: Ἡρ.1,195 **αὕτη μὲν δή σφι ἄρτησις περὶ τὸ σῶμά ἐστι** (δ. γρ. ἄρτισις)· 2) ἀνάρτησις, κρέμασμα, ἀνακρεμασμός: Πάπ.1044,14.

ἀρτησμός (ὁ) BA 447,19 «ὁ ἀνακρεμασμός».

ἀρτητός-όν Ἡσ. «ἀρτητά· κρεμαστά».

ἀρτι- κ. νεώτ. (ἄρτι ἐπίρρ.) πρῶτον συνθετικὸν λέξεων τῆς ἀρχ., μτγν., μσν. κ. νεωτ. δηλοῦν, ὅτι τὸ διὰ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ ἐκφραζόμενον συνέβη ἢ ἐτελέσθη **ἄρτι**, προσφάτως, πρὸ ὀλίγου χρόνου, οἷον ἀρτιάλωτος, ἀρτίθλαστος, ἀρτίγαμος, ἀρτιγενής, ἀρτιτέλεστος, ἀρτίτοκος, ἀρτιχάρακτος, ἀρτιγέννητος, ἀρτιφανής· 2) (ἄρτιος) ἀμ. πρῶτον συνθετικὸν λέξεων σημαῖνον, ὅτι τὸ διὰ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ ἐκφραζόμενον εἶναι ἢ ἐγένετο κατὰ τρόπον ἄρτιον, πλήρως, πρεπόντως, ἐπαρκῶς, οἷον ἀρτιμελής, ἀρτίνους, ἀρτιεπής, ἀρτίπους, ἀρτιλογία.

ἄρτι ἐπίρρ. κ. νεώτ. πρὸ ὀλίγου χρόνου, πρὸ μικροῦ ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν παροῦσαν στιγμὴν ἢ πρὸς τὸν ἐγγὺς χρόνον ἑνιαίως λαμβανόμενον πρὸς δήλωσιν τοῦ πρὸ ὀλίγου ἀρξαμένου καὶ συνεχιζομένου, ὅτε κ. συντάσσεται μετ' ἐνεστ.: Θέογν. 998 **ἦμος δ' ἠέλιος μὲν ἐν αἰθέρι μώνυχας ἵππους ἄρτι παραγγέλλει μέσσατον ἦμαρ ἔχων**, Πίνδ.Π 4,158 **σὸν δ' ἄνθος ἥβας ἄρτι κυμαίνει** (πρὸ ὀλίγου ἤρχισε νὰ...), Σοφ.Αἶ.9 **ἔνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει** (πρὸ ὀλίγου εἰσῆλθε καὶ εὑρίσκεται ἐντός)· 2) πρὸς δήλωσιν τοῦ πρὸ μικροῦ λήξαντος: Σοφ.Ἀντ.1283 **γυνὴ τέθνηκε.. ἄρτι νεοτόμοισι πλήγμασι**, Πλάτ.Γοργ.454 B **ὥσπερ καὶ ἄρτι ἔλεγον**, Λουκ.Ἐνύπν.1 **ἄρτι μὲν ἐπεπαύμην.. φοιτῶν**· ‖ ὁμ. πρὸς δήλωσιν τοῦ νεωστὶ γενομένου: Θουκ.4,106 **τὴν μὲν Ἀμφίπολιν Βρασίδας ἄρτι εἶχε**, Ξεν.Ἑλλ.3,2,4 **ἄρτι τοῦ στρατεύματος ὄντος ἐν τῇ πολεμίᾳ σεισμὸς ἐπιγίγνεται**, αὐτ.4,8,37 **ὁ Ἀναξίβιος ἄρτι κατέβαινε**· 3) μετ' ἐνεστ. κ. πρὸς δήλωσιν τοῦ ὅλως ἐσχάτως, πρὸ ὀλίγης ὥρας συντελεσθέντος: Πλάτ.Κρίτ.43 A **ἄρτι δὲ ἥκεις ἢ πάλαι;**· 4) μετὰ τοῦ **νῦν** κ. ἰδίως μετὰ τοῦ **νυνί** εἰς δήλωσιν τοῦ ἀκριβῶς ἐν τῇ νῦν στιγμῇ ἢ τοῦ μόλις τώρα, ἐμφανέστερον ἐκφραζομένης τῆς σημ. ταύτης ἐν συντάξει μετ' ἐνεστ.: Πλάτ.Πολιτ. 291 A **ὃς ἄρτι κατάδηλος νῦν ἡμῖν γέγονεν**, Ἀριστφ.Λυσ.1008 **ἄρτι νυνὶ μανθάνω**· 5) μτγν. κ. ἐν

τῇ σημ. τοῦ νῦν, τώρα ἤδη : Θεόκρ.23,26 **ἄρτι δὲ χαίρειν .. ἐπιτέλλομαι·** || ὅλως ἐσχάτως : Πλούτ. Βρούτ.1 **ἄρτι καὶ πρώην εἰς ἄρχοντα προελθεῖν·** Φρύν.Ἐκλ.18 « **ἄρτι ἥξω** μηδέποτε εἴπῃς ἐπὶ μέλλοντος, ἀλλ' ἐπί του ἐνεστῶτος καὶ παρῳχημένου **ἄρτι ἥκω** καὶ **ἄρτι ἀφικόμην** »: οὐχ ἧττον ἐν συναφείᾳ τοῦ ἄρτι μετὰ ρήμ. ἐνεργ. συνυπονοουμένης ἐνίοτε ἐν τῇ ἐνεστωτικῇ ἐνεργείᾳ καὶ μελλοντικῆς τοιαύτης : Νόνν.Δ 43,176 **ἄρτι πυρὶ πολέμιζε·** || συνήθ. πρὸς δήλωσιν τῆς σημ. ταύτης ἐν συνεκφορᾷ μετὰ τῆς ἀπό : ΚΔ Ἰω.1,51 **ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεῳγότα** (ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἑξῆς), Ματθ. 26,29 **οὐ μὴ πίω ἀπ' ἄρτι ἐκ τούτου τοῦ γεννήματος** (εἰς τὸ ἑξῆς δὲν θὰ πίω)· 6) ὁμ. μτγν. μετὰ τοῦ **ἕως** μέχρι τοῦδε, ὡς τώρα : ΚΔ Ματθ.11,12 **ἕως ἄρτι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται** (μέχρι τοῦδε)· 7) νεώτ. μ. μετὰ παρῳχ. χρ. πρὸ ὀλίγου χρόνου, ἐσχάτως, ἤτοι ὡς ἐν τῇ ἀνωτ. 2) σημ. : **ἄρτι ἐπανῆλθεν ἐξ Εὐρώπης, - ἄρτι ἀπολυθεὶς τοῦ στρατοῦ, - βιβλίον ἄρτι ἐκδοθέν·** 8) κ. νεώτ. μετ' ἄρθρ. ὁ, - ἡ, - **τὸ ἄρτι** ἐν ἐπιθ. σημ. : Πλάτ.Μεν. 89C ἐν τῷ ἄρτι, αὐτ.Θεαίτ.153E **ἑπώμεθα τῷ ἄρτι λόγῳ, - ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας, - ἡ ἄρτι σύνθεσις τοῦ στόλου·** 9) μτγν. ἐν ἀντιθ. **ἄρτι μέν, ἄρτι δέ,** εἰς παραστ. δήλωσιν τοῦ κατὰ διαδοχὴν χρόνου συμβάντος, ὡς τὸ νεώτ. ἄλλοτε μέν, ἄλλοτε δέ, ἢ τοῦ μετὰ παρατ. συνεκφερομένου τώρα μέν, τώρα δέ : Λουκ.Νιγρ.4 **καὶ ἄρτι μὲν ἐλυπούμην .. ἄρτι δὲ .. ἐδόκει μοι ταπεινά.**

ἀρτιάζω παίζω μονὰ ζυγά· Πολυβ.9,101 « τὸ δ' ἀρτιάζειν ἐν ἀστραγάλων πλήθει κεκρυμμένων ὑπὸ τοῖν χαιροῖν μαντεῖαν εἶχε τῶν ἀρτίων ἢ τῶν περιττῶν » : Πλάτ.Λυσ.206E **ἠρτίαζον ἀστραγάλοις παμπόλλοις,** Ἀριστφ.Πλοῦτ.816 **στατῆρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν·** 2) μτγν. ἀκριβῶς μετρῶ, καταμετρῶ, εὑρίσκω τὸ ἄθροισμα : Ἐπιγρ. ΑΠ 12,145 **κἀπὸ Λιβύσσης ψάμμου ἀριθμητὴν ἀρτιάσαι ψεκάδα·** 3) ποιῶ τι ἄρτιον, καθιστῶ εἰς ἀκέραιον κ. παθ. **ἀρτιάζομαι** ἐν τῇ σημ. ταύτῃ· Ἡσ. « **ἀρτιάζειν,** σκευάζειν, ποιξειν ».

ἀρτιάκις ἐπίρρ. κατ' ἄρτιον ἀριθμόν, ζυγά : Πλάτ.Παρμ.144 A **ἄρτιά τε ἄρα ἀρτιάκις ἂν εἴη καὶ περιττὰ περιττάκις,** Πλούτ.Ἠθ.429 D **ἡ δὲ πεντὰς ἂν μὲν ἀρτιάκις λαμβάνηται, τὸν δέκα ποιεῖ τέλειον, ἐὰν δὲ περισσάκις ἑαυτὸν πάλιν ἀποδίδωσιν·** || **ἀρτιάκις ἄρτιος** ὁ ἀριθμὸς ὅστις διαιρούμενος διὰ τοῦ δύο δίδει πηλίκον ἄρτιον.

ἀρτιακός-ή-όν νεώτ. ὁ τῶν ἀρτίων ἀριθμῶν (ὁ σχηματισμὸς τοῦ ἐπιθ. μ. ἐκ τοῦ ἀπαντῶντος ἐπιρρ. ἀρτιακῶς βλ.λ.).

ἀρτιακῶς ἐπίρρ. μτγν. κατ' ἄρτιον ἀριθμόν : Νικόμ.Ἀριθμ.1,9 **τὸ ἥμισυ ἀρτιακῶς ὠνομασμένον.**

ἀρτίαλα (τὰ) αἰολ. κ. Πολυβ. δωρ. εἶδος ἐνωτίων : Πολυβ.5,97 « σίγλας κατὰ τοὺς Αἰολέας .. κατὰ δὲ τοὺς Δωριέας ἀρτίαλα ».

ἀρτιάλωτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄρτι ἁλωθείς, πρὸ ὀλίγου συλληφθείς : Ξενοκρ.34 **ὁ δὲ ἀρτιάλωτος καὶ μὴ ζωγρείοις ἐγκεκλεισμένος** (ἐπὶ ἰχθύος)· 2) νεώτ. ὁ πρὸ ὀλίγου κυριευθείς : **ἀρτιάλωτος πόλις, - ἀρτιάλωτον ὀχυρόν.**

ἀρτιασμός (ὁ) ἡ παιδιὰ τοῦ ἀρτιάζειν, τὸ παιγνίδι μονὰ ζυγά : Ἀριστλ.Ρητ.1407b,3.

ἀρτιβαφής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄρτι, νεωστὶ βαφείς· || κ. μτφ. ὁ ἄρτι τὸ ἦθος, τὴν σκέψιν μεταβαλών : Συνέσ.183 **ἀρτιβαφὴς ψυχή.**

ἀρτιβλαστής-οῦς-ές ὁ ἄρτι, πρὸ ὀλίγου βλαστήσας : Θεόφρ.Φ Αἰτ.2,31 **ἐὰν μὴ ἀρτιβλαστὴ ᾖ.**

ἀρτίβλαστος-ον μτγν. κ. νεώτ. κ. **ἀρτιβλαστής** βλ.λ. : Καλλίξ.1, Διοσκ.1 Προοίμ.9· || ὁ πρώϊμος βλαστάνων ἢ βλαστήσας, ἀντίθ. ὀψιβλαστής κ. ὀψίβλαστος : Διοσκ.4,184.

ἀρτιβρεφής-οῦς-ές δ.γρ. τοῦ ἀρτιτρεφής βλ.λ.

ἀρτιβραχής-οῦς-ές μτγν. ὁ ἄρτι βραχείς : Μελέαγρ.ἐν ΑΠ 5,174 **ἀρ. πλόκαμος·** || κ. μτφ. : ἐπὶ ὅπλων, ἄρτι αἱματοβαφεῖς : Φιλιππ.ἐν ΑΠλ.141 **ἀρσίδηρος ἐφ' αἵματι.**

ἀρτιγάλακτος-ον Ἐπίγραμμ. ὁ ἄρτι ἀπογαλακτισθείς : Ἐπίγραμμ. **ἀρτ- τέκνον.**

ἀρτιγάλαξ-κτος (ὁ,ἡ) μτγν. ὁ ἀρτιγάλακτος βλ.λ. : Ἡρωδιαν.1,352.

ἀρτίγαμος-ον μτγν. ὁ ἄρτι εἰς γάμον ἐλθών : Ἐπιγρ. **ἀρτίγαμος κούρη·** || συνεκδ. κ. ἐπὶ παστάδος : Νόνν.Δ48,298 **ἀρτιγάμῳ παρὰ παστῷ.**

ἀρτιγένεθλος-ον ὁ πρὸ ὀλίγου γεννηθείς, ἀρτιγενής : Ὀρφ.Ἀργ.336 **νήπιον ἀρτιγένεθλον.**

ἀρτιγένειος-ον μτγν. ὁ ἄρτι αὐξηθεὶς εἰς γένειον, ἐπὶ τοῦ ἰούλου, τοῦ χνουδιοῦ τοῦ προσώπου : Διόδ.ἐν ΑΠ.9,219 **κοῦρος ἔτ' ἀρτιγένειον ἔχων χνόον·** 2) ἐπὶ προσ. ὁ ἄρτι, νεωστὶ γενειῶν : Ἀππ.Λιβ.8 **ἀρτιγενείους ἐπιλέκτους·** 3) μτφ. ὁ ἄρτι ἰσχύσας, ἄρτι ἐν χρήσει : Λουκ.Σολοικ.2 **ἀρτιγένειοι σολοικισμοί.**

ἀρτιγενής-οῦς-ές μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἄρτι, νεωστὶ γεννηθεὶς ἢ πλασθείς, ἀρτιγέννητος : Νίκ. Ἀλεξ.357 **βρέφος ἀρτιγενές,** Πολυβ.1,231 **ἀρτδένδρον,** Ἀγαθ.Ἱστ.6,11 **τῶν ἐπιγραμμάτων τὰ ἀρτιγενῆ καὶ νεώτερα,** Θεόδ.Βαλσ.23,3. - **ἀρτιγενὴς ὀργάνωσις, - ἀρτιγενὴς δημοκρατία.**

ἀρτιγέννητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἀρτιγενὴς βλ.λ. : ΚΔ Πέτρ.1,2,2 **ἀρτιγέννητα βρέφη,** Λουκ.Ἀλεξ.13, **ἑρπετόν τι ἀρτιγέννητον,** Λογγ.1,9· || νεώτ. εἰδ. μ. ἐπὶ βρεφῶν κ. νεωστὶ τεχθέντων ζῴων.

ἀρτίγευστος-ον μσν. ὃν τις ἄρτι ἐγεύθη.

ἀρτιγλυφής-οῦς-ές μτγν. ὁ ἄρτι, πρὸ ὀλίγου γλυφείς : Θεόκρ.Ἐπιγρ.4,2 **σύκινον εὑρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον.**

ἀρτίγνωστος-ον μτγν. ὁ ἄρτι γνωσθεὶς ἢ ὁ ἄρτι γνωρισθεὶς μετ' ἄλλου : Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.3,12 **ἀρτιγνώστων οἱ τῶν συνόντων ὄντων ἁπάντων.**

ἀρτίγονος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄρτι, πρὸ ὀλίγου γεννηθείς, δημιουργηθείς, ἄ. ἀρτιγενής : Ἀντίφιλ.ἐν ΑΠ 6,252 **ἀρτ- μῆλα,** Νίκ.ἀπ.74,34 **ἀρτ- κάλυκες·** 2) νεώτ. παλαιοντ. **ἀρτίγονα** ὀργανικὰ λείψανα, λείψανα ζῴων ἢ φυτῶν εὑρισκόμενα ἐντὸς στρωμάτων σχηματισθέντων μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς σημερινῆς γεωλογικῆς περιόδου.

ἀρτιγραφής-οῦς-ές μτγν. ὁ ἄρτι, πρὸ ὀλίγου γραφείς, ὁ νεογραμμένος : Λουκ.Λεξιφ.1 **ὥρα σοι τὸ ἀρτιγραφὲς οὕτω καλεῖν.**

ἀρτιδαής-οῦς-ές μτγν. ὁ ἄρτι διδαχθείς : Κριναγ.ἐν ΑΠ 6,227 **ἀρτιδαεῖ .. εὐμαθίῃ.**

ἀρτιδάϊκτος-ον μτγν. ὁ πρὸ ὀλίγου φονευθείς : Νόνν.Δ 15,393 **νέκυν ἀρτιδάϊκτον.**

ἀρτίδακρυς-υ ὁ ἄρτι δακρύσας ἢ ὁ ἐγγὺς ὢν τοῦ δακρῦσαι, ποὺ εἶν' ἕτοιμος νὰ δακρύσῃ, ἢ ὁ εὐκόλως δακρύων· Ἡσ. «εὐχερὴς πρὸς δάκρυον» : Εὐρ.Μήδ.903 **ἀρτίδακρύς εἰμι καὶ φόβου πλέα** (ἐκεῖ κι ἐκεῖ εἶμαι νὰ δακρ.), Λουκ.Λεξιφ.4 **ἀρτίδακρύς εἰμι καὶ τὰ ὄμματά μοι φαρμακᾷ.**

ἀρτιδίδακτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄρτι, νεωστὶ διδαχθείς, μαθών : Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.3,20 **τῶν Ἑλληνικῶν ἀρτιδίδακτος ὤν.**

ἀρτίδιον (τὸ) μτγν. μικρὸς ἄρτος, ψωμάκι : Διογ. Λ 7,13, Σουΐδ. || τεμάχιον ἄρτου : Σωραν.1,115.

ἀρτιδόμητος-ον νεώτ. κ. **ἀρτίδομος** βλ.λ.

ἀρτίδομος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ πρὸ ὀλίγου οἰκοδομηθείς : Νόνν.Εὐαγγ.Ἰω.19,62 **ἀρτιδόμῳ λιθοστρώτῳ παρὰ χώρῳ, - ἀρτίδομον ὀχυρόν.**

ἀρτίδορος-ον μτγν. ὁ ἄρτι στερηθεὶς τοῦ φλοιοῦ, ὁ πρὸ ὀλίγου ἐκφλοιωθείς : Ζωνᾶς ἐν ΑΠ 6,22 **κάρυον χλωρῆς ἀρτίδορον λεπίδος** (δ.γρ. ἀντίδορον).

ἀρτιδρεπής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὃν τις ἄρτι ἔδρεψε, ὁ πρὸ ὀλίγου συλλεχθείς : Ἡλιόδ.Αἰθ.2,23 **ἀρτιδρεπῶν φοινίκων.**

ἀρτιέπεια (ἡ) (1) ἐπ. θηλ. τοῦ ἀρτιεπής βλ.λ. : Ἡσίοδ.Θ 29 **κοῦραι .. ἀρτιέπειαι.**

ἀρτιέπεια (ἡ) (2) νεώτ. ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀρτιεποῦς, ἀκριβολογία.

ἀρτιεπής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ ἐντελῶς ἔμπειρος τοῦ λέγειν ἢ κ. ὁ εὐχερὴς εἰς τὸ λέγειν, ὁ λογάς· Ἡσ. « ἀπηρτισμένος ἐν τῷ λέγειν, λέγεται δὲ οὕτως καὶ ὁ ἐπιτροχάδην φράζων· ὅθεν καὶ ἐπὶ φόγου τάσσεται » : Ἰλ.Χ 281 **ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων·** 2) ὁ ἀληθῶς λαλῶν, εἰλικρινής· Πολυδ.6,149 « εἰ ὀλίγα μὲν λέγοι, κρίσις δέ τις αὐτῷ προσείη, βραχύς, βραχυλόγος .. ἀρτιεπής » : Πίνδ.Ι 5 (4) 46 **ἀρτ - γλῶσσα,** αὐτ.Ὀ 6,61 **ἀπεφθέγξατο δ' ἀρτιεπής·** 3) νεώτ. ἐπὶ προσ. ὁ ἀρτίως, ὀρθῶς καὶ σαφῶς ἐκφραζόμενος ἤτοι ὁμιλῶν ἢ γράφων· || κ. ἐπὶ προφορικοῦ ἢ γραπτοῦ λόγου, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τῆς ἀρτιεπείας ἐν τῇ νεωτ. σημ. βλ.λ.(2).

ἀρτιεπῶς ἐπίρρ. κ.νεώτ.κατὰ τρόπον ἀρτιεπῆ βλ.λ.

ἀρτιζυγία (ἡ) ἡ ἄρτι τελεσθεῖσα σύζευξις : Αἰσχ. Πέρσ.542 **αἱ δὲ ἁβρόγοοι Περσίδες ἀνδρῶν ποθέουσαι ἰδεῖν ἀρτιζυγίαν** (τοὺς ἄρτι συζύγους).

ἀρτίζω (1) μτγν. κατασκευάζω, παρασκευάζω, συνθέτω : ΑΠ 10,25 **ἀρτ- ὕμνους·** || κ. μέσ. : Θεόκρ. 13,43 **ὕδατι δ' ἐν μέσῳ Νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο·** || κ. παθ. : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.11,208.

ἀρτίζω (2) δημ. παρέχω τροφήν, ταγίζω : δ.τραγ. **νὰ σὲ ἀρτίσω τὴν ταγὴ σαράντα πέντε φοῦχτες,** πρβλ. κ. ἀρταίνω, ἀρτύνω, ἀρτύω.

ἀρτίζωος-ον κ. νεώτ. ὀλιγοχρόνιος, βραχύβιος : Ἱππ.Ἐπικ.15 **ἀρτίζωον ἔμβρυον.**

ἀρτιθαλής-οῦς-ές μτγν. ὁ ἄρτι θάλλων, μόλις βλαστάνων ἢ ἀνθῶν : Μελέαγρ.ἐν ΑΠ 5,198 **ἀρτιθαλεῖς στεφάνους·** || μτφ. : Ἐπίγραμμ. **ἀρτ- ἐλπίδες·** κ. ἐπὶ προσ. : Νόνν.Δ 9,201 **ἀρτ- κοῦρος.**

ἀρτιθανής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ ἄρτι, νεωστὶ ἀποθανών : Εὐρ.Ἄλκ.600 **νέκυν .. ἀρτιθανῆ.**

ἀρτιθέριστος-ον μτγν. ὁ πρὸ ὀλίγου θερισθείς : Ἱππιατρ.1 **ἀρτιθέριστος κριθή.**

ἀρτίθηκτος-ον μσν. ὁ ἄρτι ἀκονηθείς.

ἀρτίθηρος-ον μτγν. ὁ ἄρτι θηρευθείς, συλληφθείς : Δημόκρ.π.Γαλ.14,93 **ἀρτιθήρους ἐχίδνας.**

ἀρτίθρους (ἀσυν. **-οος**)**-ου-ουν** μσν. ἐπὶ λόγου, ἄρτι ψιθυρισθείς, διαδοθείς, ὁ πρόσφατος : Νικήτ. Εὐγ.5,16 **ἀρτίθρους λόγος.**

ἀρτίθυτος-ον μσν. ἄρτι σφαγείς : Φιλῆς Ποιήμ. κῶδ.Φλωρ.136,4 **συναγωγὴ περδίκων ἀρτίθυτος.**

ἀρτίκαυστος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ προσφάτως καείς : Θεόφρ.Πυρ.65 **ἀρτίκαυστος κονία,** Ἐκκλ.Μηναῖ.2,17 Στίχ. **θεῷ πρόσεισιν ἀρτίκαυστος ὁπλίτης, - ἀρτίκαυστον δάσος.**

ἀρτίκολλος-ον ὁ ἀκριβῶς συγκεκολλημένος, ἡρμοσμένος,ἐφαρμοστός : Σοφ.Τρ.768 **ἀρτίκολλος ὥστε τέκτονος χιτών** (τελείως, πλήρως κεκολλημένος)· 2) μτφ. ὀρθός, προσήκων, ἁρμόδιος : Αἰσχ.Χο.580 **ὅπως ἂν ἀρτίκολλα συμβαίνῃ τάδε,** αὐτ.Ἑπτ.373 **εἰς ἀρτίκολλον ἀγγέλου λόγον μαθεῖν** (ἐν καταλλήλῳ, ἁρμοδίῳ καιρῷ).

ἀρτικόμιστος-ον μτγν. ὁ ἄρτι, νεωστὶ κομισθείς : Νόνν.Δ 9,53 **βρέφος ἀρτικόμιστον ἔχων.**

ἀρτικουλάτα (τὰ) νεώτ. παλαιοζ. τάξις μαλακοειδῶν βραγχιοπόδων ζῴων, ἁ. ἀρθροπώματα, ἀπύνια κλπ.· 2) τάξις κρινοειδῶν ἐχινοδέρμων ζῴων, **ἁ. νεοκρινοειδῆ, καναλικουλάτα.**

ἀρτικροτῶ-έω μτγν. συγκροτῶ : Στράβ.15,1,32 **ἀρτ- στόλον·** || μτφ.πιθ.γρ. ἐν Πλάτ.Ἀξ.369 D **λόγους ἀρτικροτήσῃς·** || Ἡσ. « συμφωνεῖν, ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων »· || παθ.ΒΑ 447 « ἀρτικροτεῖσθαι· συμφωνεῖσθαι, ἀρτικροτοῦνθ' οἱ γάμοι, φησὶ Μένανδρος » : Μέν.904 **ἠρτικροτοῦντο θ' οἱ γάμοι.**

ἀρτίκυκλος-ον μσν. ὁ ἀρτίως κυκλοτερής : Κ Μανασσ.Χρον.112 **σφαῖρα ἀρτίκυκλος.**

ἀρτίλεκτος-ον μτγν. ὁ νεοσύλλεκτος : Μηναῖ 2, 17 Στίχ. **Τήρων ὁ δηλῶν ἀρτίλεκτον ὁπλίτην.**

ἀρτίληπτος-ον μτγν. ὁ ἄρτι ληφθείς, νεωστὶ κυριευθείς : Ἀππ.Μιθρ.108 **φρούρια ἀρτίληπτα.**

ἀρτιλιθία (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ ἀρτίως, ἡ καλῶς γενομένη ἁρμολόγησις τῶν λίθων, ἐπὶ δομῆς : Ἐπιγρ. **ἀρτιλιθίαν μηδαμοῦ ποιῶν.**

ἀρτιλογία (ἡ) μτγν. τὸ ἀρτίως, πλήρως καὶ σαφῶς ἐκφράζεσθαι : Πολυδ.6,150.

ἀρτιλόγως ἐπίρρ. μτγν. δι' ἀρτίου, τελείου λόγου : Πολυδ.6,150.

ἀρτιλόχευτος-ον μτγν. ὁ ἄρτι λοχευθείς, γεννηθείς : ΑΠλ.4,122, Νόνν.Δ 14,27 **βρέφος ἀρτιλόχευτον.**

ἀρτιμαζές Ἡσ. « νέον », πιθ. ἀρτιμαθές.

ἀρτιμαθής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ ἄρτι ἀρχίσας νὰ μανθάνῃ, ὁ νεωστὶ μαθών : Εὐρ.Ἑκ.687 **ἀρτιμαθὴς κακῶν,** Γαλ.11,466 **ἀρτ- λογικῆς θεωρίας·** || γεν. ἀρχάριος, πρωτόπειρος : Σωραν.1,4,Λόγγ.3,20.

ἀρτιμέλεια (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀρτιμελοῦς βλ.λ., ἡ **ἀκεραιότης,** ὑγίεια τῶν μελῶν, ἀντίθ. ἀναπηρία, διαμαρτία περὶ τὴν διάπλασιν.

ἀρτιμελής-οῦς-ές κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἄρτια, ἀκέραια καὶ ὑγιῆ τὰ μέλη, ἀντίθ. ἀνάπηρος, σακάτης : Πλάτ.Πολ.536 B **ἀρτιμελεῖς τε καὶ ἀρτίφρονας,** Πολυδ.1,29 **ἀρτιμελῆ θύματα,** Σωραν.1,3,Κ Μανασσ.Χρον.147,**-ἀρτιμελὲς ἔμβρυον.**

ἀρτιμελῶς ἐπίρρ. νεώτ. μὲ τὰ μέλη ἄρτια.

ἀρτιμήτας Ἡσ. « νέους ».

ἀρτιμόνι (τὸ) δημ. ναυτ. ἱστὸς τοῦ ἀρτέμονος, ἁ. μετζάνα.

ἀρτιμόνιον (τό) μτγν. δ. γρ. τοῦ ἀρτιμόριον βλ.λ.

ἀρτιμόριον (τό) μτγν. κ. μσν. δ. γρ. **ἀρτιμόνιον** τὸ φυτὸν πύρεθρον.

ἀρτινεστέραν Ἡσ. « ὑγιεστέραν ».

ἀρτινό (τὸ) δημ. κ. **ἀριτινό** ποικιλία τῆς οἰνοφόρου ἀμπέλου ἔχουσα μαύρας σταφυλάς, καλλιεργουμένη ὡς ἀναδενδράς βλ.λ.

ἀρτίνους (ἀσυναίρ. **-οος**)**-ου-ουν** μτγν. ὁ ἔχων ἄρτιον, ὑγιᾶ νοῦν : Δίων Κ 69,20.

ἀρτίνσκιος βαθμίς (ἡ) νεώτ. γεωλ. σύμπλεγμα στρωμάτων παρουσιαζομένων εἰς τὴν περιοχὴν τῶν Οὐραλίων ὑπεράνω τῶν στρωμάτων τῆς λιθανθρακοφόρου περιόδου.

ἀρτιο- πρῶτον συνθετικὸν λέξεων σημαινουσῶν ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ σημαινόμενον εἶναι πλῆρες, ἀνελλιπές, ἀμείωτον, ἄρτιον, οἷον ἀρτιόμορφος, ἀρτιοδάκτυλος, βλ. κ. ἀρτι- 2).

ἀρτιοβαρής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἔχων ἄρτιον, πλῆρες τὸ βάρος του· ἀντίθ. λιποβαρής.

ἀρτιογενής-οῦς-ές μτγν. ὁ ἐξ ἀρτίων ἀριθμῶν γινόμενος, ὁ ἄρτιος : Νικόμ.Γερ.Ἀριθμ.1,8 (δ. γρ. ἀρτιοπληθής).

ἀρτιογώνιος-ον ἢ ἀρτιόγωνος μτγν. ὁ ἔχων ἄρτιον ἀριθμὸν γωνιῶν : Ἀρχιμ.Σφαίρ.Κυλ.1,44.

ἀρτιοδάκτυλος-ον νεώτ. ἐπὶ ζῴων, ὁ ἔχων ἄρτιον ἀριθμὸν δακτύλων· || εἰδ. ζῳολ. **ἀρτιοδάκτυλα** (τὰ) ὡς οὐσ. τάξις ζῴων θηλαστικῶν τῆς ὁμοταξίας τῶν **ὁπλωτῶν,** χαρακτηριζομένων κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὰ περιττοδάκτυλα ἐκ τοῦ ἀρτίου ἀριθμοῦ τῶν δακτύλων αὐτῶν, οἷα εἶναι ἡ αἴξ, τὸ πρόβατον, ἡ ἔλαφος, ὁ χοῖρος κλπ.

ἀρτιοδύναμος-ον μτγν. ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ ἔχων ἀρτίαν δύναμιν, ἤτοι ὁ παριστάνων δύναμιν τοῦ ἀριθμοῦ δύο, οἷον ὁ **64** : Νικόμ.Γερ.Ἀριθμ.1,8,76, πρβλ. κ. ἀρτιοταγής.

ἀρτιολογῶ-έω μσν. λαλῶ τελείως, ὁμιλῶ σαφῶς, καθαρά : Εὐστ.Ἰλ.1151,59.

ἀρτιοπαγής-οῦς-ές μτγν. ὁ ἐν ἀρτίῳ ἀριθμῷ ἢ κατ' ἀρτίους ἀριθμοὺς συνηρμοσμένος, ἤτοι ἀνὰ δύο : Νικόμ.Γερ.ἉρμΕἰσ.22,1 **ἐν χορδαῖς ἀρτιοπαγέσιν ἀδύνατον μέσην μίαν ὑπάρξαι.**

ἀρτιοπέρισσος-ον ἀττ. **-ττος** ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ ἄρτιος οὗ τὸ ἥμισυ εἶναι ἀριθμὸς περιττός, οἷον ὁ 6, ὁ 10, ὁ 18 κλ. : Φιλόλ.5,Φίλ.1,3,Πλούτ.'Ηθ.1139 F· 2) μτφ. ὁ καθ' ἑαυτὸν ἄρτιος (τέλειος, πλήρης), ἀλλ' εἰς μὴ ἄρτια (περιττὰ) κατατεμνόμενος : 'Αριστλ.ἀπ.199,'Ιάμβλ. ἐν Νικομ.30 B **ἐκ τῆς ἀρτιοπερίσσου φύσεως.**

ἀρτιόπλευρος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἄρτιον ἀριθμὸν πλευρῶν,ἐπὶ πολυγώνων : 'Αρχιμ.Σφαίρ.Κυλ.1,21.

ἀρτιοπληθής-οῦς-ές μτγν. δ.γρ. ἀντὶ ἀρτιογενὴς βλ.λ. : Νικόμ.Γερ.'Αριθμ.1,8.

ἀρτιόπους-οδος-ουν μσν. ὁ ἔχων ἀρτίους τοὺς πόδας, ἀρτίπους : Τζέτζ.ἐν 'Αν.Κρ.3,323.

ἄρτιος-α-ον (μτγν. θηλ. κ. **-ος**) κ. νεώτ. κ. δημ. (εἰδ. ἐν τῇ ἀριθμ.) καλῶς προσηρμοσμένος : 'Ιππ. 'Αρθρ.45 **ἄρτιοι ἀλλήλοισι σπόνδυλοι·** || μτφ. ἁρμόζων, πρέπων, κατάλληλος : 'Ιλ.Ε 326 **ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδη** (εἶχεν ἄρτια, πρέποντα φρονήματα, ἦτο φίλος πιστός), αὐτ.Ξ 92 **ἄρτια βάζειν** (νὰ λέγῃ τὰ πρέποντα, νὰ ὁμιλῇ εὐστόχως), Πινδ.Ο 6,94 **ἄρτια μηδόμενος·** ὑπερθ. : Φιλόστρ.Βί.Σοφ.1, 21,3 **ἀρτιωτάτην ἔχειν τάξιν** (καταλληλοτάτην)· 2) μετ' ἀπαρφ. ἕτοιμος, πρόθυμος : 'Ηρ.9,27 **ἄρτιοί εἰμεν πείθεσθαι ὑμῖν,** αὐτ.48 **ἄρτιοι ἐόντες ποιέειν ταῦτα,** Φιλόστρ.Βί.Σοφ.1,9 **ἄρτ- καταβιῶναι·** κ. γεν. : Λιβάν.Λόγ.59,68 **τῷ δὲ ἄρτιος ἦν ἐνταῦθα ἡ παρασκευή·** 3) κ. νεώτ. τέλειος, σῶος, ἀκέραιος, πλήρης, σωστός : Θέογν.154 **ἄρτ- νόος,** Εὐρ.Τρῳ.417 **οὐ γὰρ ἀρτίας ἔχεις φρένας,** Διόδ.Σ 3,33 **ἀρτίους τοῖς σώμασιν,** ΚΔ Τιμ.2,3,17 **ἵνα ἄρτιος ᾖ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, - ἀρτία μόρφωσις, - φράσις, - ἄρτιος στίχος·** 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ ἀπατελῶν πολλαπλάσιον τοῦ 2, ὁ ζυγός, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ **περιττός** : Πλάτ.Πρωτ.357 **ἐπειδὴ δὲ περιττοῦ τε καὶ ἀρτίου, ἄρα ἄλλη τις ἡ ἀριθμητική;**, 'Ιππ.'Επιδ.1,18 **ἐν ἀρτίῃσι** (ἡμέρῃσι), 'Αριστλ.Ζῷ 486 b,22 **ἄρτιοι πόδες,** Λουκ.'Ερμότ.40 **ἢν ἄρτιοι ὦσιν οἱ ἀγωνισταί, οἷον ὀκτὼ ἢ τέσσαρες ἢ δώδεκα, - ἄρτιος ἀριθμὸς λαχείου, - θέσεις θεάτρου ἔχουσαι ἄρτιον ἀριθμόν·** || εἰδ. μετρ. **ἄρτιος χώρα** ἐπὶ ἀρτίων ποδῶν ἐν ἰαμβικοῖς ἢ τροχαϊκοῖς στίχοις : 'Ηφαιστ.5,1, Κόϊντ.1,25· 5) ὁ πλήρης, ὁ ὁλάκερος, ὁ ἀκέριος : 'Επιγραμμ.'Ελλ. 222 B **ἐτῶν ἀριθμὸν ὀγδοήκοντ' ἀρτίων·** 6) νεώτ. τὸ οὐδ. **τὸ ἄρτιον** (κ. ἄνευ τοῦ ἄρθρ.) ἐμπροθέτως μετὰ τῶν **εἰς** ἢ **ὑπὸ** ἢ **ὑπὲρ** ἐν ἐπιρρ. σημ. ἐπὶ ποσοῦ ἢ ἀξίας ἀριθμητικῶς ὡρισμένης· || κ. δημ. **εἰς τὸ ἄρτιον,** πλήρως, εἰς ἀκέραιον, ἐξ ὁλοκλήρου : **νόμισμα -, τίτλος εἰς τὸ ἄρτιον** (δημ. στὸ ἄρτιο) = εἰς ἣν ἀρχικῶς ἐξεδόθησαν ἀξίαν· φρ. **μετοχὴ κληρωθεῖσα εἰς τὸ ἄρτιον** ἡ κατὰ τὴν κλήρωσιν ἐθνικοῦ δανείου κληρωθεῖσα καὶ ἐξοφλουμένη εἰς τὴν ἀρχικὴν τῆς ἐκδόσεως τιμήν, - **ἐπλήρωσε τοὺς πιστωτάς του εἰς τὸ ἄρτιον** = εἰς ἀκέραιον· || **ὑπὲρ τὸ ἄρτιον** πλέον τῆς ἀρχικῶς ὁρισθείσης ἀξίας, ὑπὲρ τὴν τιμὴν τῆς ἐκδόσεως : **αἱ μετοχαὶ τῆς 'Εθνικῆς τραπέζης ἀνέκαθεν ἦσαν ὑπὲρ τὸ ἄρτιον·** || **ὑπὸ τὸ ἄρτιον** κάτω τῆς ἀρχικῆς ἀξίας : **κατὰ τὴν μέχρι νῦν μεταπολεμικὴν περίοδον τὰ νομίσματα ὅλων σχεδὸν τῶν κρατῶν εἶναι ὑπὸ τὸ ἄρτιον** (ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν εἰς χρυσὸν ἀρχικὴν τιμήν)· 7) τὸ οὐδ. πληθ. **ἄρτια** ὡς ἐπίρρ. ἀρτίως : ΑΠ 6,264.

ἀρτιόσωμος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ ἄρτιος, ἀκέραιος, σῶος κατὰ τὸ σῶμα αὐτοῦ.

ἀρτιοταγής-οῦς-ές μτγν. ὁ ἐν τοῖς ἀρτίοις ἀριθμοῖς τεταγμένος, ὁ ἄρτιος : Νικόμ.Γερ.'Αριθμ.1,8, 77,7 **ἐὰν τὸν ρκη' θῶμεν τὸν μέγιστον, ἀρτιοταγεῖς ἔσονται αἱ αὐτοῦ ἐκθέσεις τῶν ὅρων.**

ἀρτιότης-ητος (ἡ) κ. νεώτ. ἀκεραιότης, τελειότης, πληρότης, ἀντίθ. πήρωσις, ἀναπηρία, ἀτέλεια : 'Αρρ.'Επίκτ.1,22,12, Στοβ.1,144 **ἀρτιότης αἰσθητηρίων, - ἔργον ζηλευτῆς ἀρτιότητος·** 2) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀρτίου ἀριθμοῦ· ἀντίθ. **περιττότης** : 'Αριστλ.Μεταφ.1004 b,11 **ἀριθμοῦ .. ἴδια πάθη οἷον περιττότης ἀρτιότης.**

ἀρτιουργός-όν μσν. ὁ τελειοποιῶν, ὁ ἀρτίως καὶ μετὰ τελειότητος κατεργαζόμενος ἢ ποιῶν τι : Θεόδ.Μετοχ.220 **οὐδὲν ἧττον φρονοῦσιν ἐφ' ἑαυτοῖς ὡς ἀρτιουργοῖς παντὸς τοῦ καλοῦ.**

ἀρτιόχρειος-ον μσν. χρήσιμος, ὠφέλιμος : Θεόδ. Μετοχ.527,16 **πρὸς πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἀρτιόχρειος** (δ.γρ. ἀρτιόχειρος).

ἀρτιπαγής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ ἄρτι παγείς, στερεωθείς : Θεόκρ.'Επιγρ.3,2 **στάλικες δ' ἀρτιπαγεῖς ἀν' ὄρη·** || ὁ ἄρτι συγκροτηθείς, συσταθείς, κατασκευασθείς : Θεμίστ.Λόγ.4,60 A **τὸν νοῦν μετοικίζειν ἐκ παλαιοῦ σκήνους ἐκτετηκότος εἰς ἀρτιπαγές τε καὶ νεουργόν,**ΑΠ 9,32 **ἀρτιπαγὴς ναῦς, - ἀρτιπαγὲς κράτος·** 2) ἐπὶ τυροῦ, ὁ ἄρτι πεπηγώς, πήξας : Φιλόδημ.ἐν ΑΠ 9,412,3 **ἀρτιπαγὴς ἁλίτυρος.**

ἀρτίπαις-παιδος (ὁ) μτγν. κ. μσν. πιθ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἀντίπαις παῖς νεάζων ἤδη, ὁ πρὸ μικροῦ παῖς : 'Επιφάν.2,46 B **καθαρῶς, οἷα δὴ ἀρτίπαις ἐφθέγγετο,** Θωμ.Μ ἐν λ. παῖς.

ἀρτιπενθής-οῦς-ές μσν. κ. νεώτ. ὁ ἄρτι πενθήσας : Θεόδ.Μετοχ.ἐν Σάθ.1,189 **ἀρτιπενθὴς χήρα.**

ἀρτιπλακέες 'Ησ. « οἱ πεινῶντες ».

ἀρτίπλους (ἐν συναιρ.**-οος**)**-ου-ουν** μσν. ὁ ἀρτίως πλεύσας: Μ.Φιλῆς 2,60 **ἀρτίπλους ναῦς.**

ἀρτίπλουτος-ον . κ. νεώτ. ὁ ἄρτι κερδηθείς, κτηθείς : Εὐρ.'Ικ.742 **λαβὼν πένης ὡς ἀρτίπλουτα χρήματα·** || νεώτ. ὁ νεόπλουτος.

ἀρτίπνουν 'Ησ. « ὀρθόπνουν ».

ἀρτιπόλεμος-ον μτγν. ἄρτι λαβὼν πεῖραν πολέμου : 'Αππ.Συρ.37 **ἐν πλήθει ἀνδρῶν ἀρτιπολέμων.**

ἀρτίπους-οδος-ουν ἐπ. **ἀρτίπος** ὁ ἔχων ἀρτίους, σώους, ἀβλαβεῖς τοὺς πόδας, ἀντίθ. χωλός : 'Οδ.Θ 310 **ὁ μὲν καλός τε καὶ ἀρτίπος,** 'Ηρ.3,130 **οὐδαμὰ ἔτι ἐλπίζοντα ἀρτίπουν ἔσεσθαι·** 2) γεν. ἰσχυρὸς ἢ ταχὺς τοὺς πόδας : 'Ιλ.Ι 505 **ἡ δ' Ἄτη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος,** Πλάτ.Νόμ.795 D **ἀρτίποδες καὶ ἀρτίχειρες·** 3) ὁ ἀρτίως, ὀθ. κ. ὁ ἐν καιρῷ φθάσας : Σοφ.Τρ.58 **ἐγγὺς δ' ὅδ' αὐτὸς ἀρτίπους θρώσκει δόμους.**

ἄρτισις-εως (ἡ) (ἀρτίζω) παρασκευή, τρόπος τοῦ ἐνδύεσθαι : 'Ηρ.1,195 **αὕτη μὲν δή σφι ἄρτισις περὶ τὸ σῶμά ἐστι** (δ. γρ. ἄρτησις).

ἀρτίσκαπτος-ον ὁ ἄρτι σκαφείς : 'Ηράκλειτ.ἐν ΑΠ 7,465,1 **ἡ κόνις ἀρτίσκαπτος.**

ἀρτίσκιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ ἀρτίσκος βλ.λ.· 2) βλωμίδιον : Δαμοκράτ.π.Γαλ.14,96.

ἀρτίσκος (ὁ) κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ ἄρτος ὁ λίαν μικρὸς ἄρτος, ἀρτίδιον, φωμάκι : 'Ιπ.'Αφ.216 **ποιῆσαι ἀρτίσκον,** 'Αθήν.4,139 A **ἀρτίσκος ἐγκρίδι παραπλήσιος·** 2) βλωμός, δισκίον φαρμακευτικόν, παστίλλια, πίλουλα : Διοσκ.2,203 **ἀναπλασσομένη εἰς ἀρτίσκους δίδοται,** Γαλ.12,317.

ἀρτίσπορος-ον νεώτ. ὁ ἄρτι σπαρείς.

ἀρτίστας-ίστα νεώτ. κ. δημ. (Ιταλ.) ὁ ἀσκῶν καλλιτεχνικόν τι ἐπάγγελμα μουσικῆς, χοροῦ, ἀπαγγελίας, μιμικῆς κττ.· || εἰδ. τὸ θηλ. **ἀρτίστα** ἀοιδός, κ. ἰδίως ἡ τοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου.

ἀρτιστεφής-ές μσν. ὁ ἄρτι στεφθείς : 'Ανν. Κομν.76 A **τοὺς ἀρτιστεφεῖς αὐτοκράτορας.**

ἀρτιστῆρες (οἱ) 'Επιγρ. οἱ ἄρχοντες ἐν 'Ελατείᾳ.

ἀρτιστομία (ἡ) μτγν. τὸ εὐκρινῶς καὶ σαφῶς λαλεῖν : Πολυδ.6,150.

ἀρτίστομος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ἀρτίως, εὐκρινῶς καὶ σαφῶς λαλῶν· Σουΐδ. « ὁ σαφὴς καὶ ὁ ἡδὺ φθεγγόμενος » : Πλούτ.Κοριολ.38 **ἔναρθρον φωνὴν καὶ διάλεκτον οὕτω σαφῆ καὶ περιττὴν καὶ ἀρτίστομον·** 2) ὁ ἔχων καλὸν στόμα, εὔστο-

δον : Στράβ.5,244 **ἔστι δὲ Ἄορνος κόλπος ἀγχιβαθὴς καὶ ἀρτίστομος·** 3) ὁ μὴ ἔχων ἀνωμαλίας, ὁ ἔχων αἰχμὴν ἀμβλεῖαν : Γαλ.π.Ἱππ.903 Α **τῶν βελέων ῥήγνυσι μάλιστα τὸ ὀστέον.. τὰ στρογγύλα τε καὶ τὰ περιφερέα καὶ ἀρτίστομα,** Ἐπιγρ. ἀρτίστομος ξοίς (ἄνευ ὀδοντώσεως, λεία).

ἀρτιστομῶ-έω μτγν. ἀρτίως, ἤτοι καλῶς, ὀρθῶς εὐκρινῶς καὶ σαφῶς ἐκφράζομαι, λαλῶ : Στράβ.14,228 **ὡς οἱ βάρβαροι οἱ εἰσαγόμενοι εἰς τὸν ἑλληνισμὸν οὐκ ἰσχύοντες ἀρτιστομεῖν.**

ἀρτιστόμως μτγν. ἐπίρρ. κατὰ τρόπον σαφῆ καὶ ὀρθόν, ἐπὶ ῥητόρων : Πολυδ.6,150.

ἀρτιστράτευτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄρτι εἰς τὸν στρατὸν καταταχθείς, ὁ ἄρτι στρατευθείς : Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.3,49 **ἀρτιστρατεύτων ἀνδρῶν.**

ἀρτισύλληπτος-ον μτγν. κ νεώτ. ὁ ἄρτι συλληφθεὶς ἐν κοιλίᾳ τῆς μητρὸς αὐτοῦ : Διοσκ.2,77 **τούτου καὶ ὀσμὴ ἐπὶ τῶν ἀρτισυλλήπτων φθόριός ἐστι.**

ἀρτισύστατος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄρτι λαβὼν σύστασιν, ὁ νεωστὶ συμπηχθείς : Κλήμ.Ἀλ.ἀπ.1021,25 **ἀποσπασθὲν δίκην φυτοῦ ἀρτισυστάτου, - ἀρτισύστατος σύλλογος, - ἀρτισύστατον ἰατρεῖον.**

ἀρτισφαγής-οῦς-ές μσν. ὁ ἄρτι σφαγεὶς ἢ θυσιασθείς : Θεόδ.Στ.284C.

ἀρτιτέλεστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄρτι τελειωθείς, ὁ νεωστὶ περατωθείς : Νόνν.Δ 5,579 **ἀρτιτέλεστον ἔτι πνείοντα καμίνου ποικίλον ὅρμον ἔτεινε πολύχροον.**

ἀρτιτελής-οῦς-ές ὁ ἄρτι τελεσθείς, μυηθεὶς εἰς τὰ μυστήρια : Πλάτ.Φαῖδρ.251 Α **ὁ ἀρτιτελὴς μύστης ἀτιμότερος τοῦ πάλαι μύστου·** 2) ὁ ἀρτίως συντελεσθείς, τελειωθείς, ὁ ἀρτιτέλεστος : Νόνν. Δ 26,46 **ἀρτιτελὲς μετὰ σῆμα νεοφθιμένοιο τοκῆος·** || δθ. ὁ ἄρτιος τὴν μορφήν, τέλειος : Θεόφρ. Φl 2,5,5, Πολύβ.6,18.

ἀρτιτευχής-οῦς-ές μσν. ὁ ἄρτι κατασκευασθείς, καινουργής : Τζέτζ.Ἀλληγ.Ὁμ. **ἀρτιτευχῆ ὅπλα.**

ἀρτίτοκος-ον μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἄρτι τεχθείς, νεογέννητος : Νόνν.Δ 14,154 **ἀρτιτόκῳ ἐρίφῳ,** Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.4,4 **ἀρτίτοκα ᾠά, - τὰ ἀρτίτοκα βρέφη·** || κ. μτφ. ἐπὶ τῆς σελήνης : Ὀππ.Κυν.4, 123 **ὅσον ἐπιμύει κέρας ἀρτίτοκον σελήνης.**

ἀρτιτόκος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄρτι τεκών, ὁ πρὸ ὀλίγου γεννήσας : Πολύαιν.ἐν ΑΠ 9,11 **δορκάδος ἀρτιτόκοιο τιθηνητήριον οὖθαρ,** Νόνν.Δ 9,54 **εἰς δόμον ἀρτιτόκοιο λεχώιον ἤγαγον Ἰοῦς.**

ἀρτιτοκῶ-έω μσν. ἄρτι, ἐνωρὶς τίκτω, μτφ. ἐπὶ φυτῶν κ. ἰδίᾳ ἀμπέλων, παράγω πρώιμον καρπόν : Γεωπ.5,41,1 **εἰσί τινες αἱ ἀρτιτοκοῦσαι, ἀλλὰ σήπουσαι τοὺς βότρυς.**

ἀρτίτομος-ον μτγν. ὁ ἄρτι τμηθείς, κοπείς : Ἀπολλ.Ρ 4,1515 **Γοργόνος ἀρτίτομον κεφαλὴν βασιλῆι κομίζων,** Νόνν.Δ 22,271 **ἀπ' ἀρτιτόμοιο λαιμοῦ.**

ἀρτιτόμος-ον Σουΐδ. ὁ ἄρτι τεμών, ὁ πρὸ ὀλίγου κόψας· Σουΐδ. « ὁ νεωστὶ τέμνων ».

ἀρτίτονον Ἡσ. « εὔτονον, εὐάρμοστον ».

ἀρτιτρεφής-οῦς-ές ὁ νεωστὶ θηλάζων : Αἰσχ. Ἑπτ.350 **βλαχαὶ δ' αἱματόεσσαι τῶν ἐπιμαστιδίων ἀρτιτρεφεῖς βρέμονται** (δ.γρ. ἀρτιβρεφεῖς).

ἀρτιτριβής-οῦς-ές μσν. κ. νεώτ. ὁ ἄρτι τριβείς : **ἀρτιτριβεῖς ἐλαῖαι.**

ἀρτίτροπος-ον ἐπὶ κόρης, ἡ ἄρτι ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἐπὶ τὸ ἡβᾶν τραπεῖσα, ἡ ἡβάσκουσα : Αἰσχ.Ἑπτ.333 **κλαυτὸν δ' ἀρτιτρόποις ὠμοδρόπων νομίμων προπάροιθεν διαμεῖψαι** (δ.γρ. ἀρτιδρόποις)· Σχολ. « εἰ μὲν διὰ τοῦ τ ἀρτιτρόποις, ταῖς νεωστὶ τραπείσαις τῆς παιδικῆς ἡλικίας καὶ ἡβησάσαις· εἰδὲ διὰ τοῦ δ ἀρτιδρόποις, ταῖς ἄρτι δρεπομέναις »· πρβλ.Εὐστ.Πονημ.335,28 « ἐὰν κατ' Αἰσχύλον ἀρτίδροπος ὀπώρα νεάζουσα τρυγηθῇ ».

ἀρτίτυπος-ον μτγν. ὁ ἄρτι τυπωθείς, σχηματισθείς : Νόνν.Δ 39,11 **ὁλκάσιν ἀρτιτύποις ἐπεσύρισε πομπὸς ἀήτης.**

ἀρτιύπωχρος-ον ὁ νεωστὶ λαβὼν ὕπωχρον χροιάν : Ἱππ.550 **τούτου δὲ ἡ χροιὴ γίνεται ἔκλευκος, ἀρτιύπωχρος καὶ αὐχμηρή.**

ἀρτιφαής-οῦς-ές μτγν. ὁ ἄρτι κτησάμενος ἢ ἀνακτησάμενος τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν : Νόνν. Εὐαγγ.Ἰω.9,88 **ἀρτιφαὴς ἀδόνητος ἀνήρ·** 2) ἐπὶ τῆς σελήνης, ἡ ἄρτι ἀρξαμένη νὰ λάμπῃ : αὐτ.Δ 5,165 **μήνη ἀρτιφαὴς σέλας ὑγρὸν ἀποστίλβουσα.**

ἀρτιφανής-οῦς-ές μτγν. ὁ ἄρτι φανείς, νεωστὶ ἐμφανισθείς : Νόνν.Δ 3,14 **χελιδὼν ἀρτιφανής,** αὐτ. 12,5 **ἀρτιφανὴς ἀνέτελλε βοῶν ἐλάτειρα σελήνη.**

ἀρτίφατος-ον μτγν. Ἡσ. « ὁ νεωστὶ πεφονευμένος » : Ὀππ.Ἁλ.4,256 **ἀρτιφάτου παιδὸς νέκυν.**

ἀρτίφλεκτος-ον μσν. κ. νεώτ ὁ ἄρτι ἀναφλεχθείς : Πρόδρ.154 D.

ἀρτίφονος-ον μτγν. ὁ ἄρτι φονευθείς : Νόνν. Δ 44,275 **Γοργόνος ἀρτιφόνοιο νεόρρυτον αἷμα.**

ἄρτιφος Ἡσ. « ἀρίγανον ».

ἀρτιφρονῶ-έω μτγν. ἔχω σώας τὰς φρένας : Κύριλλ.Ἀλ. εἰς Ἀβ.2.

ἀρτίφρων-ονος-ον (ἄρτιος, φρὴν) ὁ ἔχων σώας τὰς φρένας, φρόνιμος, συνετός, γνωστικός, μυαλωμένος : Ὀδ.Ω 261 **οὔ τι μάλ' ἀρτίφρων,** Εὐρ.Μήδ. 294 **ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνήρ,** Πλάτ.Πολ.536 Β **ἀρτιμελεῖς καὶ ἀρτίφρονας,** Πλούτ.Ἠθ.88 Β **σεαυτὸν ἐπιδεικνύμενος ἄνδρα δίκαιον, ἀρτίφρονα.**

ἀρτιφυής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄρτι φυείς, γεννηθείς, ἀρτιγέννητος : Ἐπιγρ. **ἀρτιφυὴς ἔθανον·** || ἄρτι βλαστήσας, πρόσφατος, νωπός, φρέσκος : Διοσκ.3,14 **ἡ δὲ πόα ἀρτιφυὴς οὖσα λαχανεύεται ἑφθή,** Νόνν.Δ 3,416 **κύκλος ἰούλων ἀρτιφυής·** 2) ἐπὶ ἀριθμοῦ, ὁ ἄρτιος : Ἱππ.257,36 **ἀρτιφυὴς ἀριθμὸς καὶ τέλειος.**

ἀρτιφύτευτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄρτι φυτευθείς : **ἀρτιφύτευτος ἄμπελος.**

ἀρτίφυτος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ἄρτι φυείς, ἀρτιφυής, δθ. δροσερός, ἀκμαῖος, φρέσκος : Νόνν.Δ 43,86 **ἀρτιφύτων ἀπὸ κήπων,** Φίλιππ.ἐν ΑΠ 4,2,14 **ἄνθεσιν ἀρτ-,** ΚΜανασσ.2291 **τῆς εὐσεβείας τὸ φυτὸν ἀρτίφυτον ὑπάρχον.**

ἀρτιφωνία (ἡ) μτγν. ἀρτία, τελεία φωνή, ἀρτιλογία βλ.λ. : Πολυδ.6,150.

ἀρτίφωνος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἀρτίαν φωνήν, ὁ προφέρων φθόγγους καὶ λέξεις ἀρτίως καὶ ὁλοκλήρως, μόν. εἰς τὸ ἐπίρρ. **ἀρτιφώνως** βλ.λ.

ἀρτιφώνως ἐπίρρ. μτγν. ἀρτιλόγως, δι' ἀρτίας, τελείας προφορᾶς : Πολυδ.6,150.

ἀρτιχανής-οῦς-ές μσν. ὁ ἄρτι χαίνων, φρεσκοανοιγμένος : Ζωναρ.ἐν.ΑΠ 6,22,1 **ἀρτιχανῆ ῥοιάν.**

ἀρτιχάρακτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄρτι χαραχθείς : Ἀρχίμηλ.ἐν Ἀθην.5,209 D **ἀρτιχάρακτον γράμμα, - ἀρτιχάρακτα νομίσματα·** 2) ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ ἄρτι γεωργηθεῖσα : Νόνν.Δ 2,65 **ἀροτρεὺς ῥαίνων ἀρτιχάρακτον ὀπισθοβόλῳ χθόνα παλμῷ·** 3) προσφάτως τραυματισθείς, πληγωθείς : αὐτ.Δ 25,498 **καὶ τύλον ἀρτιχάρακτον ἔτι σπείροντα κονίῃ·** 4) νεώτ. ἐπὶ πεύκου, οὗ ἀρτίως ἐχαράχθη, ἐσχίσθη ὁ φλοιὸς πρὸς συλλογὴν τῆς ῥητινώδους ἐκρύσεως· 5) μτφ. ἐπὶ τοῦ σκότους, σχιζομένου ὑπὸ φωτὸς λυχνίας : αὐτ. Δ 27,5 **καὶ φυγὰς ἀρτιχάρακτος ἐχάζετο κῶνος ὁμίχλης σχιζόμενος φαέεσσιν·** || ὁμ. μτφ. ἐπὶ τοῦ χρώματος τῶν ὡριμασμένων σταφυλῶν : αὐτ. Δ 12,311 **ἄλλου δ' ἀρτιχάρακτος ἐπέτρεχεν ὄμφακι καρπῷ βότρυος ἀργυφέοιο μέλας αὐτόσσυτος ἀήρ.**

ἀρτιχείλης ἢ ἀρτιχειλής Ἡσ. « ὑπερέχων τοῖς χείλεσιν, ὑπόμακρος ».

ἀρτίχειρ-χειρος (ὁ,ἡ) ὁ ἔχων ἀρτίας, ἰσχυρὰς ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας, ὁ μεταχειριζόμενος αὐτὰς

ὡς ὁ ἀμφιδέξιος : Πλάτ.Νόμ.7,795 D **ὅπως ἀρτίποδες καὶ ἀρτίχειρες πάντες καὶ πᾶσαι γίγνοιντο.**

ἀρτιχιονάρι (τὸ) δημ. τὸ πτηνὸν ἀτταγὰς βλ.λ., ἀ. ταγηνάρι : Βλ.Συνμ.424.

ἀρτίχνους (-οος)-ου-ουν μτγν. κ. μσν. ἀρτιγένειος Φρύν.ΒΑ 20,10 « ὁ ἄρτι τὸν χνοῦν ἀνιεὶς καὶ γενειάσκων » : Φιλόστρ.Νεώτ.Εἰκ.6 **ἀρτ- ἴουλος,** Ἐπιγράμμ.Ἑλλ.201,6 **ἔρνος.. ἀρτίχνουν γονέων ἐλπίδα γηραλέων·** ‖ ἐπὶ καρπῶν, ὁ ἄρτι χνοάζων : Ζωναρ. ἐν ΑΠ,6,22 **ἀρτιχανῆ ῥοιάν τε καὶ ἀρτίχνουν τόδε μῆλον.**

ἀρτιχόρευτος-ον μτγν. ὁ προσφάτως πανηγυρισθεὶς ἐν χοροῖς : Νόνν.Εὐαγγ.Ἰω.7,37 **ἀρτιχόρευτος ἑορτή·** ‖ ἐπὶ νυμφίου, ὁ οὗ οἱ γάμοι πρὸ ὀλίγου ἐτελέσθησαν : αὐτ.Δ 7,46 **ἀρτιχόρευτος νυμφίος.**

ἀρτίχριστος-ον ὁ ἄρτι χρισθείς, ἐπὶ φαρμάκου : Σοφ.Τρ.687 **τὸ φάρμακον.. σῴζειν ἐμέ, ἕως νιν ἀρτίχριστον ἁρμόσαιμί που.**

ἀρτίχυτος-ον μτγν. ὁ ἄρτι, νεωστὶ χυθείς, ἐκχυθείς : Νόνν.Δ 39,226 **ἀρτ- αἷμα,** Ὀππ.Ἁλ.2,617 **ἀρτ- φόνος·** 2) ἐνεργ. ὁ ἄρτι ἀρχίσας νὰ ἐκχύνῃ τι, οἷον ἐπὶ μαστοῦ τὸ γάλα : Νόνν.Δ 13,431 **νήπιον ἀρτιχύτῳ μεμελημένον μαζῷ.**

ἀρτιῶ-όω μσν. κ. νεώτ. ποιῶ τι ἄρτιον, ἀκέραιον, τέλειον, συμπληρῶ, τελειῶ : Εὐστ.Πονημ.153,74 **ἀλλὰ τούτους μὲν παρακατατίθεμαι τῷ θεῷ.. ἀρτιῶσαι κατὰ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν, - δὲν θὰ παραιτηθῇ πρὶν νὰ ἀρτιώσῃ τὸ ἐκπαιδευτικόν του ἔργον.**

ἀρτιώνυμος-ον μτγν. ὁ ὀνομαζόμενος ἄρτιος, ὡς ἐπίθ. τῶν ἀρτίων ἀριθμῶν : Νικόμ.Γερ.Ἀριθμ.1,8.

ἀρτιωνυμῶ-έω μτγν. εἶμαι ἀρτιώνυμος, ἄρτιος, ἐπὶ ἀριθμῶν : Ἰάμβλ.Νικ.Ἀριθμ.22 P.

ἀρτιώνω δημ. ἀρτιῶ βλ.λ.

ἀρτίως ἐπίρρ. κ. νεώτ. προσφάτως, πρὸ ὀλίγου, νεωστί, ὡς τὸ **ἄρτι** : Ἐπίχ.251· συχν.π.Σοφ. μετ' ἐνεστ. ἐπὶ τοῦ παρόντος : Σοφ.Αἴ.678 **ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως μαθὼν·** μετὰ παρακ. : αὐτ.ΟΚ 892 **πέπονθα δεινὰ τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως·** ‖ ἐπὶ τοῦ παρελθόντος κ. τετελεσμένου μετὰ παρατ. : αὐτ.Τρ.664 **πάνθ' ὅσ' ἀρτίως ἔδρων·** μετ' ἀορ. : αὐτ.ΟΤ 243 **ὡς τὸ πυθικὸν θεοῦ μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί, - ἀρτίως συνεβλήθημεν·** ‖ μετ' ἐπιθ. : αὐτ.Αἴ.898 **ἀρτίως νεοσφαγής·** 2) τελείως, πλήρως, ἐντελῶς : Πολύαιν.3,11,13 **ἀρτίως καθηλῶσαί τι τινι, - σῶμα ἀρτίως διαπεπλασμένον, - βιβλιοθήκη ἀρτίως συμπεπληρωμένη, - στρατὸς ἀρτίως ἐξωπλισμένος, - ὁ ἀρτίως μορφωθείς·** πρβλ. ἄρτιος.

ἀρτίωσις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. παρασκευή, κατάρτισις, συμπλήρωσις : Νικήτ.Χων.3,2,52 A **αἱ δὲ** (τριήρεις) **νεωστὶ πήγνυνται καὶ πρὸς τὸν πλοῦν ἀρτίωσιν δέχονται.**

ἀρτιωτά Ἡσ.«βραχυτάτῳ χρόνῳ συντετελεσμένα».

ἀρτοβιομηχανία (ἡ) νεώτ. βιομηχανία παρασκευῆς ἄρτου, ἀρτοποιΐας.

ἀρτοβιομηχανικός-ή-όν νεώτ. ὁ σχετιζόμενος πρὸς τὴν ἀρτοβιομηχανίαν βλ.λ.

ἀρτοβιομήχανος (ὁ) νεώτ. ἰδιοκτήτης ἐργοστασίου παρασκευῆς ἄρτου.

ἀρτοδαισία (ἡ) μτγν. διανομή, μοίρασμα ἄρτου : Βανδ.1,13.

ἀρτόδειγμα-ατος (τὸ) μτγν. δεῖγμα ἄρτου ἢ σίτου ἐν ἄρτῳ ἐξ αὐτοῦ ποιηθέντι : Πολυδ.9,34.

ἀρτόδενδρον (τὸ) νεώτ. βοταν. τὸ δένδρον ἀρτόκαρπος **ὁ ἐντετμημένος** καλλιεργούμενον ἐν Ἰάβᾳ κ. ἀλλαχοῦ διὰ τοὺς μεγάλους, ἐδωδίμους καὶ λίαν θρεπτικοὺς καρπούς του, χρησιμοποιουμένους ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν ἀντὶ ἄρτου.

ἀρταδοσία νεώτ., δημ. **ἀρτοδοσιά** ἡ ἀρτοδαισία, ἡ διανομὴ ἄρτων· 2) εἰδ. κ. δημ. ἡ εἰς τοὺς ἐκκλησιαζομένους διανομὴ ἄρτων ἀπὸ τῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὑπὸ πιστοῦ τινος προσφερομένων καθ' ἑορτὴν ἢ μνημόσυνον καὶ ὑπὸ τοῦ ἱερέως εὐλογηθέντων· 3) ἡ προμήθεια ἄρτου : **ἀνέλαβε τὴν ἀρτοδοσίαν τοῦ στρατοῦ.**

ἀρτοδοσιά (ἡ) δημ. ἀρτοδοσία βλ.λ.2).

ἀρτοδότης (ὁ) μσν. κ. νεώτ. ὁ δίδων, παρέχων ἄρτον : Τζέτζ.Λυκόφρ.435· ‖ νεώτ. προμηθευτὴς ἄρτου : **ἀρτοδότης τοῦ στρατεύματος.**

ἀρτοδοτῶ-έω μσν. κ. νεώτ. δίδω, διανέμω ἄρτους ἢ ἐφοδιάζω τινὰ δι' ἄρτων : **κατὰ τὸν ἀποκλεισμὸν τὸ κράτος ἠρτοδότει τοὺς πολίτας, - ἀρτοδοτεῖ τὸν ἀγγλικὸν στόλον.**

ἀρτοζήτης (ὁ) σχόλ. ὁ ἄρτον ζητῶν, ἐπαίτης, ψωμοζήτης : Σχόλ.Λυκόφρ.775.

ἀρτοθήκη (ἡ) σχόλ. κ. νεώτ. δοχεῖον ἢ σάκκος πρὸς φύλαξιν ἄρτου : Σχόλ.Ἀριστφ.Πλ.763· ‖ Πάπ. ἀποθήκη ἄρτου, ἀρταποθήκη.

ἀρτοκάπηλος (ὁ) Πάπ. κάπηλος, πωλητὴς ἄρτου, ἀρτοπώλης.

ἀρτοκαρπίδαι (οἱ) νεώτ. βοταν. κ. **-πώδη** (τὰ) κ. **-πόμορφα** (τὰ) φυτὰ τοῦ ἀθροίσματος τῶν δικοτυληδόνων τῆς τάξεως **τῶν οὐρτικωδῶν ἢ κνιδωδῶν,** διακρινομένων ἐκ τοῦ γαλακτώδους χυμοῦ αὐτῶν, ὅστις ἔν τινι τῶν **εἰδῶν** εἶναι δηλητηριώδης.

ἀρτόκαρπος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀρτοκαρπιδῶν ἰθαγενὲς τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ὠκεανίας, περιλαμβάνον δένδρα ἀειθαλῆ, καλλιεργούμενα διὰ τοὺς ἐδωδίμους καὶ ἐκτάκτως μεγάλους καρποὺς των καὶ τὸ ἐκλεκτὸν ξύλον των.

ἀρτοκλασία (ἡ) ἐκκλ., νεώτ. κ. δημ. ἐκκλησιαστικὴ τελετή, καθ' ἣν εὐλογοῦνται ὑπὸ τοῦ ἱερέως πέντε ἄρτοι μετ' **οἴνου καὶ** ἐλαίου καὶ κατόπιν κλώμενοι διανέμονται εἰς τοὺς πιστοὺς μετὰ τὴν ἀπόλυσιν : Πεντηκοστάριον **δεῖ γινώσκειν ὅτι ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ.. οὐ γίνεται ἀρτοκλασία, - ἑσπερινὸς μετ' ἀρτοκλασίας·** πρβλ. τὸ κατὰ παρετυμολογίαν **ἀρτοπλασία.**

ἀρτόκλασμα-ατος (τὸ) μσν. κ. νεώτ. κλάσμα, τεμάχιον ἄρτου : Τζέτζ.Ἱστ.8,49.

ἀρτοκόλλυτος (ὁ) Πάπ. ὁ ἀρτοποιὸς βλ.λ.

ἀρτοκοπάδιος (ὁ) Πάπ. ὁ ἀρτοποιὸς βλ.λ.

ἀρτοκοπεῖον (τὸ) μτγν. κ. μσν. ἀρτοποιεῖον : Διοσκ.2,38 **σίλφης τῆς ἐν ἀρτοκοπείοις εὑρισκομένης,** Γεωπ.1,6,2.

ἀρτοκοπία (ἡ) Πάπ. ἀρτοποιΐα.

ἀρτοκοπικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων εἰς ἀρτοποιεῖον ἢ ἀρτοποιόν· ‖ ἐπὶ ἄρτου, ὁ ἐν ἀρτοποιείῳ παρασκευαζόμενος : ΠΔ Παραλ.2,16,3 **ἄρτον ἕνα ἀρτοκοπικόν·** 2) τὸ **Ἀρτοκοπικὸν** τίτλος βιβλίου Χρυσ.Τυαν.π.Ἀθην.14,647 C.

ἀρτοκόπιον (τὸ) μτγν. κ. Ἐπιγρ. **ἀρτοκόπιν** ἀρτοκοπεῖον, ἀρτοποιεῖον : Χαρίσ.553 K.

ἀρτοκόπισσα (ἡ) Πάπ. θηλ. τοῦ ἀρτοκόπος βλ.λ.

ἀρτοκόπος (ὁ,ἡ) ἀρτοποιός : Ἡρ.9,82 **τούς τε ἀρτοκόπους καὶ τοὺς ὀψοποιούς,** Ξεν.Ἑλλ.7,1,38 **ὡς βασιλεὺς ἀρτοκόπους καὶ ὀψοποιοὺς καὶ οἰνοχόους.. ἔχοι·** Φρύν.6,222 « ἀρτοκόπος, ἀδόκιμον· χρὴ δὲ ἀρτοπόπος ἢ ἀρτοποιὸς λέγειν ».

ἀρτοκοπτικός-ή-όν νεώτ. ὁ χρήσιμος ἢ κατάλληλος πρὸς κοπὴν τοῦ ἄρτου : **ἀρτοκοπτικὴ μηχανή, - ἀρτ- μάχαιρα.**

ἀρτοκοπῶ-έω εἶμαι ἀρτοκόπος, ἀρτοποιός : Φρύν.Κωμ.27 (δ. γρ. ἀρτοποπῶ).

ἀρτόκρεας-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἄρτος μεμιγμένος μετὰ κρέατος, εἶδος πλακοῦντος : Πέρσ.6,50.

ἀρτολάγανον (τὸ) μτγν. εἶδος πλακοῦντος, ἄρτος ἠρωματισμένος· Ἀθήν.3,113 D « εἰς δὲ τὸ καλούμενον ἀρτολάγανον ἐμβάλλεται οἰνάριον ὀλίγον καὶ πέπερι γάλα τε καὶ ἔλαιον ὀλίγον ἢ στέαρ »: Κικ.Οἰκ.9,20,2· πρβλ. λάγανον (τὸ) κ. δημ. λαγάνα (ἡ).

ἀρτολάγυνος πήρα πήρα πτωχοῦ μετὰ ἄρτου καὶ λαγύνου : Γιολ.εν ΑΠ 11,38 **πτωχῶν χαρίεσσα πανοπλίη ἀρτολάγυνος αὕτη.**

ἀρτολάτραι (οἱ) νεώτ. οἱ λατρεύοντες τοὺς ἄρτους, ὀνομασία διδομένη εἰς τοὺς καθολικοὺς ὡς πιστεύοντας εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ ἐν τοῖς ἀζύμοις.

ἀρτόμελι-ιτος (τὸ) μτγν. ἔμπλαστρον ἐξ ἄρτου καὶ μέλιτος : Γαλ.10,692, Λέων Φιλόσ.'Ιατρ.5,23,187,1 : **ἔξωθεν δὲ καταπλαστέον τὸ ἀρτόμελι μετὰ τῶν τονωτικῶν.**

ἀρτοπίναξ-ακος (ὁ) Πάπ. πινάκιον τοῦ ἄρτου.

ἀρτοπλασία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ πλάσις ἄρτων· 2) δημ. κατὰ παρετυμολογίαν ἡ ἀρτοκλασία βλ.λ. : Λασκαρ.Ληξ.78 γιὰ **μιὰ εὐλαβικώτατη κυρία | ὁποῦ αὔριο θὰ κάμῃ ἀρτοπλασία.**

ἀρτοπλαστικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατάλληλος ἢ χρήσιμος πρὸς πλάσιν, κατασκευὴν τοῦ ἄρτου.

ἀρτοποιεῖον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. μέρος ἔνθα κατασκευάζεται ἄρτος, ἐργαστήριον ἀρτοποιοῦ, φωμάδικο, φοῦρνος : Ἐφρ.Σύρ.1,221· || νεώτ. κ. ἐργοστάσιον ἀρτοποιίας.

ἀρτοποιήσιμος-ον νεώτ. ὁ κατάλληλος πρὸς ἀρτοποίησιν ἢ ὁ δεκτικὸς ἀρτοποιήσεως βλ.λ. : **ἄλευρα μὴ ἀρτοποιήσιμα.**

ἀρτοποίησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ εἰς ἄρτον μεταβολὴ τῶν ἀλεύρων, ἡ κατασκευὴ ἄρτου.

ἀρτοποιητικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ τῇ ἀρτοποιίᾳ ἀνήκων : Σχόλ.Εὐρ.'Εκ.362 **ἀνάγκην σιτοποιὸν ἤτοι ἀρτοποιητικήν, - ἀρτοποιητικὰ μηχανήματα,- ἀρτ- ἐγκαταστάσεις**· || ἀρτοποιητική (ἡ) ἡ ἀρτοποιία : 'Ιω.Χρυσ.'Ομιλ. εἰς Ματθ.52,2,334 **ἂν γὰρ μὴ ἔχῃ** (ἡ γεωργική) .. **καὶ τὴν ἀρτοποιητικήν.**

ἀρτοποιία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ κατασκευὴ ἄρτου, ἡ τέχνη τοῦ ἀρτοποιοῦ : Ξεν.'Απομν.2,7,6 **ἀπὸ δὲ ἀρτοποιίας Κύριβος τὴν οἰκίαν πᾶσαν διατρέφει,** Πολυδ.7,21 **ἐν δὲ 'Αριστοφάνους ἥρωσιν ἀρτοποιία, - ἐργοστάσιον - βιομηχανία ἀρτοποιίας.**

ἀρτοποιικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ τῇ ἀρτοποιίᾳ ἀνήκων, ἀρτοποιητικός : Πολυδ.10,111· 2) **-κόν** τίτλος βιβλίου Χρυσίππ. τοῦ Τυαν. : 'Αθήν.3,113 Α.

ἀρτοποιός (ὁ) κ. νεώτ. ὁ κατασκευάζων ἄρτον, φωμᾶς, φούρναρης : Ξεν.ΚΠ 5,5,39 **ὁ δ' ὀψοποιὸν ἀγαθόν, ὁ δ' ἀρτοποιόν,** Πλούτ.'Αλέξ.22 τοὺς δοκοῦντας **εἶναι δεινοτάτους ὀψοποιοὺς καὶ ἀρτοποιούς, - ἐπαγγέλλεται τὸν ἀρτοποιόν.**

ἀρτοποιῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. μεταβάλλω τι εἰς ἄρτον : 'Απп.'Εμφ.Πολ.2,61 **τὴν πόαν ἠρτοποίουν,** Σχόλ.'Αριστφ.'Ιππ.55 **ἄλευρα μαλάξαντος** καὶ ἀρ**τοποιήσαντος**· || ἀμτβ. μεταποιῶ τὰ ἄλευρα ἢ τὴν ζύμην εἰς ἄρτον, πλάθω, φτιάνω φωμιά : Λόγγ.3,10· || κ. μέσ. : 'Ιώσ.Αἰ 4,4,4 **τοὺς πέττοντας τὸν σῖτον καὶ ἀρτοποιουμένους**· || παθ. μεταβάλλομαι εἰς ἄρτον : Διοσκ.2,119 **κέχρος ἀτροφωτέρα τῶν λοιπῶν σιτηρῶν ἀρτοποιηθεῖσα, - ἀρ**τοποιηθέντα **ἄλευρα.**

ἀρτόπονος (ὁ) 'Επιγρ. ὁ ἐπὶ τῆς κατασκευῆς τῶν ἱερῶν ἄρτων τοῦ 'Απόλλωνος Μαλεάτου.

ἀρτοπόπος (ὁ) ὁ ἀρτοποιός, 'Ησ. « ὁ πέσσων ἐν ἐργαστηρίῳ », ΒΑ 447,25 « ἀρτοπόπον καὶ 'Αττικοὶ καὶ "Ιωνες τὸν ἀρτοποιόν », Θωμ.Μ 113 «ἀρτοπόπος κάλλιον ἢ ἀρτοποιὸς ἢ σιτοποιός ».

ἀρτοποπῶ-έω μτγν. ἀρτοποιῶ, κατασκευάζω ἄρτον : Πολυδ.7,21 « ἀρτοποιοί, ἀρτοπόποι· Ξενοφῶν δὲ καὶ ἀρτοκόπους ἔφη· τὸ δὲ ῥῆμα τὸ ἀρτοκοπεῖν ἐν Φρυνίχου Μονοτρόπῳ ἀντὶ ἀρτοποπεῖν » : ΒΑ 447,26 **ἔστι δὲ τὸ ἀρτοποπεῖν ἐν Μονοτρόπῳ Φρυνίχου,** Φρύν.Κωμ.27.

ἀρτοπρατήριον (τὸ) νεώτ. κατάστημα ἔνθα πωλοῦνται ἄρτοι, ἀρτοπωλεῖον.

ἀρτοπράτης (ὁ) μτγν. κ. Πάπ. κ. νεώτ. ὁ ἀρτοπώλης βλ.λ. : 'Ιεροκλ.'Αστ.225.

ἀρτοπτεῖον (τὸ) μτγν. τὸ ἐργαστήριον ἢ τὸ σκεῦος ἔνθα φήνεται ὁ ἄρτος : Πολυδ.10,112 **ἀρτοπτεῖον τὸ ἐργαστήριον τινῶν ὀνομαζόντων.**

ἀρτόπτης (ὁ) μτγν. ἀρτοποιός, 'Ησ. « **πάσανος,** ἀρτοπώλης ἢ ἀρτόπτης »· 2) **σκεῦος πρὸς ὄπτησιν, φήσιμο ἄρτων** : Πολυδ.10,112, Πλίν.Φ1 18,107.

ἀρτοπτίκιος ἢ **ἀρτοπτίκινος ἄρτος** μτγν. ὁ ἐν τηγάνῳ ὠπτημένος : 'Αθήν.3,113 Α « ὁ ἀρτοπτίκινος ἄρτος καλούμενος κλιβανικίου καὶ φουρνακίου διαφέρει », Πλίν.Φ1 18,105.

ἀρτοπωλεῖον (τὸ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. τὸ μέρος, τὸ κατάστημα ἔνθα πωλεῖται ὁ ἄρτος, ἀρτοπρατήριον : Πολυδ.7,21· Σουΐδ. « ἀρτοπωλεῖον, τὸ μαγκιπεῖον ἐν ᾧ οἱ ἄρτοι γίνονται· ἀρτοπώλιον δὲ ὁ τόπος ἔνθα οἱ ἄρτοι πιπράσκονται ».

ἀρτοπώλης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ πωλῶν ἄρτον : Πολυδ.7,21, - **ἐπαγγέλλεται τὸν ἀρτοπώλην.**

ἀρτοπωλία (ἡ) ἡ πώλησις ἄρτου : "Αρχιππ.Κωμ.π. Πολυδ.7,16,Φρύν.ΒΑ20,19 **ἀρτοπωλία ἡ πρᾶξις αὐτή.**

ἀρτοπωλικόν (τὸ) 'Επίγρ. φόρος ἐπὶ τῶν ἀρτοπωλῶν· 2) τὸ μέρος ἔνθα τὰ ἀρτοπωλεῖα : 'Επιγρ. **εἰς τὸ ἀρτοπωλικόν.**

ἀρτοπώλιον (τὸ) ἀρτοπωλεῖον βλ.λ.· Ζωναρ.305 « ἀρτοπώλιον· ὁ τόπος, ἔνθα οἱ ἄρτοι πιπράσκονται· ἀρτοπολεῖον δὲ τὸ μαγκιπεῖον, ἐν ᾧ οἱ ἄρτοι γίνονται· μικρὸν καὶ δίφθογγον » : 'Αριστφ.Βάτρ.112 **ἥκω Θεαρίωνος ἀρτοπώλιον λιπών.**

ἀρτόπωλις-ιδος (ἡ) κ. νεώτ. κ. **-ῶλις** ἡ πωλήτρια ἄρτου, ὅθ. συνεκδ. ἡ ἀγοραία γυνή : 'Αριστφ. Βάτρ.858 **λοιδορεῖσθαι δ' οὐ πρέπει ἄνδρας ποιητὰς ὥσπερ ἀρτοπώλιδας,** 'Αλκίφρ.3,60,1 **περὶ τὸ Κράνειον εἱλομένους καὶ οὐ μάλιστα ταῖς ἀρτοπώλισι .. ἔθος ἀναστρέφειν**· || ὡς ἐπίθ. : Πολυδ.9,108 **τηλίᾳ ὁμοίᾳ τῇ ἀρτοπώλιδι.**

ἀρτοπωλῶ-έω μτγν. πωλῶ ἄρτον : Πολυδ.7,21.

ἀρτορρίζεια (τὰ) νεώτ. βοταν. ἄθροισμα μονοκοτυληδόνων φυτῶν, ὧν αἱ σαρκώδεις ῥίζαι χρησιμοποιοῦνται ἐνιαχοῦ ὡς τροφὴ τῶν ἀνθρώπων.

ἄρτος (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. μ. ἐν εἰδ. σημ. φύραμα ἰδίως ἐξ ἀλεύρου σίτου (ἢ κριθῆς ἢ ἀραβοσίτου) εἰς ζύμωσιν ὑποβαλλόμενον, πλαττόμενον συνήθ. εἰς σχῆμα δισκοειδὲς ἢ στεφανοειδὲς ἢ ἐπίμηκες καὶ οὕτως ἐν κλιβάνῳ ἅπαξ ἑψόμενον, ἀποτελοῦν κυριωτάτην τροφὴν τῶν ἀνθρώπων, δημ. φωμί, ἄ. συνεκδ. καρβέλι βλ.λ. : 'Οδ.Σ 120 **ἄρτους ἐκ κανέοιο δύο παρέθηκεν,** αὐτ.Ρ 343 **ἄρτον τ' οὖλον ἑλὼν** (ὅλο τὸ καρβέλι), Πλάτ.Πολ.372 Β **μάζας** (= κριθίνους ἄρτους) **γενναίας καὶ ἄρτους .. παραβαλλόμενοι,** ΚΔ Ματθ.15,5 **ἐπελάθοντο ἄρτους λαβεῖν, - λευκός - μέλας - κρίθινος ἄρτος**· 2) εἰδ. ἐκκλ. κ. νεώτ. κ. δημ. **ἄρτος προθέσεως ἢ ἅγιος ἄρτος** ὁ διὰ τὴν προσκομιδὴν καὶ τὴν θείαν εὐχαριστίαν καὶ ὡς ἀντίδωρον βλ.λ. χρησιμοποιούμενος ἐν τοῖς χριστιανικοῖς ὀρθοδόξοις ναοῖς κατὰ τὴν λειτουργίαν, ὁ δι' εὐχῆς τοῦ ἱερέως ἡγιασμένος (πρὸ τοῦ ἁγιασμοῦ του λεγ. **προσφορά,** πρόσφορο) : δ.τραγ. **σὰν ἀρνηθῇς καὶ σύ, παπᾶ, τὸν ἄρτο καὶ τὴ λειτουργιά**· || ὁμ. εἰδ. ἐκκλ. κ. νεώτ. κ. δημ. **ἄρτος** συνήθ. εἰς πληθ. οἱ καθ' ἑορτὴν ἢ μνημόσυνον ἀναθηματικῶς προσφερόμενοι ὑπὸ ὀρθοδόξων πιστῶν πέντε ἄρτοι, ὑπὸ τοῦ ἱερέως εὐλογούμενοι καὶ κατ' ἀρτοκλασίαν εἰς μικρὰ τεμάχια μεταξὺ τοῦ ἐκκλησιάσματος ὑπὸ τοῦ ἱερέως διανεμόμενοι· 3) εἰδ. μσν. **ἄρτος μεταξωτός** ὁ ἐξ ἀλεύρου κοσκινιζομένου διὰ λεπτοῦ μεταξωτοῦ κοσκίνου (σήτας) κατασκευαζόμενος, ὁ ὅλως λευκός, δημ. ξεσηττιαμένο φωμί· || νεώτ. **ἄρτος ἔνζυμος ἢ ζυμίτης** ὁ μετὰ ζύμης (μὲ προζύμι) παρασκευαζόμενος, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν ἄζυμον βλ.λ.2)· || νεώτ. **ἄρτον διπυρίτης ἢ δίπυρος** ὁ δὶς ἑψημένος, παξιμάδι, γαλέτα· 4) γεν. ἡ πρὸς τροφὴν τοῦ ἀνθρώπου διασκευαζομένη καὶ ἑψημένη ζύμη, ἀσχέτως τρόπου παρασκευῆς καὶ σχήματος : 'Ηρ.8,137 **ὅκως ὀπτῴη ὁ ἄρτος,** Βατραχομ.35 **ἄρτος τρισκοπάνιστος, - ὁ ῥωμαϊκός**

ὄχλος ἐζήτει παρά τῶν ἀρχόντων ἄρτον καὶ θεάματα (panem et circenses), - **ὑπερτίμησις - διατίμησις τοῦ ἄρτου·** 5) συνεκδ. ἡ πρὸς συντήρησιν τοῦ ἀνθρώπου ἀναγκαιοῦσα τροφή, τὰ διὰ τὰς βιοτικάς ἀνάγκας ἀπαιτούμενα μέσα : Ἀρχίλ.2,6 **δούλιον ἄρτον ἔδων,** ΠΔ Γεν.3,19 **ἐν ἱδρῶτι τοῦ προσώπου σου φαγῇ τὸν ἄρτον σου,** ΚΔ Ματθ. 6,11 **τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον, - μοχθεῖ διά τόν ἄρτον τῶν τέκνων του·** 6) Σουΐδ. φωμός, βλωμός, χαφιά, μπουκιά : Ἀλεξ. Ἀφρ.Προβλ. **πάσχουσι δὲ αὐτό καὶ ἀθρόως μέγιστον ἄρτον καταπιόντες·** 7) Ἡσ. « ἄρτοι πίονες, οὕτως πλακοῦντες »· 8) Ἡσ. « ἄρτος· βόλος τις καὶ ὁ Ἀθηναίων ξένος ».

ἀρτοσιτία (ἡ) κ. νεώτ. τὸ τρώγειν μόνον ἄρτον, ἡ διὰ μόνου ἄρτου σίτισις : Ἱππ.Γυν.1,66.

ἀρτοσιτῶ-έω τρώγω σίτινον ἄρτον, ἀντίθ. **ἀλφιτοσιτῶ** : Ξεν.ΚΠ 6,2,38 **καὶ ὅστις ἀρτοσιτεῖ, ὕδατι δεδευμένον τὸν ἄρτον·** 2) τρέφομαι μόνον μὲ ἄρτον, τρώγω ξερό φωμί, ἀντίθ. **ὀψοφαγῶ** : Ἱππ.Δι.3,68, Πλάτ.Κωμ.172.

ἀρτοσπογγίτης (ὁ) Λεξ. Στεφ. « κλύσται, ἀρτοσπογγῖται », Δουκάγκ.

ἀρτοστάσιον (τό) Πάπ. ἀμοιβὴ διὰ τὴν στάθμησιν ποσότητος ἄρτων.

ἀρτοστροφῶ-έω στρέφω, γυρίζω τόν ἄρτον ἵνα ψηθῇ : Πολυδ.7,22 **καὶ ἀρτοστροφεῖν δὲ Ἀριστοφάνης λέγει,** Ἀριστφ.ἀπ.748.

ἀρτοτροφία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ τρέφειν ἢ τρέφεσθαι δι' ἄρτου, ἡ ἀρτοσιτία βλ.λ. : Ἰω.Χρυσ. Ὁμ.140,5,884 **τὴν ἄμοχθον ἀρτοτροφίαν.**

ἀρτοτροφῶ-έω ἀρχ. Λεξ. τρέφω ἢ τρέφομαι μὲ ἄρτον.

ἀρτοτρυφῶ-άω μσν. τρυφῶ, εὐωχοῦμαι μὲ ἄρτον : Θεόδ.Βαλσ.23,3.

ἀρτοτυριανὸς τόπος μσν. κ. **ἀρτοτυριανός οἶκος** τόπος ἐν Κωνσταντινουπόλει ἔνθα ἐπωλεῖτο ἄρτος καὶ τυρός : ΨΚωδιν.29,2.

ἀρτοτυρῖται (οἱ) μτγν. ἐκκλ. αἱρετικοί, μεταχειριζόμενοι ἄρτον καὶ τυρὸν ἐν τῇ εὐχαριστίᾳ : Ἐπιφάν.Αἱρ.49.

ἀρτότυρος (ὁ) Πάπ. ἄρτος κ. τυρός, τὸ φωμοτύρι.

ἀρτουργός-όν μσν. ὁ ἀρτοποιός : Τζέτζ.Ἱστ.5,535.

ἀρτοφαγία (ἡ) νεώτ. τὸ τρώγειν κατ' ἐξοχὴν ἄρτον, ἀρτοσιτία.

ἀρτοφάγος-ον κ. νεώτ ὁ δι' ἄρτου μόνον ἢ κυρίως τρεφόμενος : Ἀθήν.10,418 E **Αἰγυπτίους δ' Ἑκαταῖος ἀρτοφάγους φησὶν εἶναι,** Ἑκατ.ἀπ.323.

ἀρτοφαγῶ-έω κ. νεώτ. τρώγω ἄρτον ἢ τρέφομαι δι' ἄρτου : Ἡρ.2,77 **ἀρτοφαγέουσι δὲ ἐκ τῶν ὀλυρέων ποιεῦντες ἄρτους·** || εἰδ. τρώγω σίτινον ἄρτον : Ἱππ.Διαίτ.37.

ἀρτοφοῖνιξ-ικος Πάπ. πλακοῦς παρασκευαζόμενος ἐξ ἄρτου καὶ φοινίκων, χουρμαδόφωμο.

ἀρτοφόριον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. **-φόρι** κάνιστρον, πανέρι, ἐν ᾧ φυλάσσεται ὁ ἄρτος : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.1,234 **τὸ αὐτό ἀρτοφόριον καὶ πανάριον λέγεται·** 2) εἰδ. ἐκκλ. κ. νεώτ. κ. δημ. σκεῦος τῆς ἐκκλησίας ἐν ᾧ φυλάσσεται καθηγιασμένος ἄρτος διὰ τὰς ἐκτάκτους ἀνάγκας τῶν πιστῶν, οἷον πρὸς κοινωνίαν ἀσθενῶν, καθὼς καὶ διὰ τὰς προηγιασμένας λειτουργίας : Εὐχολόγ.190 **ἀποτίθησι τοῦτον ἐν τῷ ἀρτοφορίῳ·** 3) **ἀρτοφόρια** (τὰ) ἑορτή τις : Ἀνέκδ.Ὀξ.3,277.

ἀρτοφορίς-ίδος (ἡ) μτγν. ἀρτοφόριον βλ.λ. : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.1,234 (πιθ.).

ἀρτοφόρον (τὸ) μτγν. σκεῦος δι' οὗ φέρεται ὁ ἄρτος, ἀρτοφόριον : Ἀθήν.4,129 E **καὶ ἀργυροῦν ἀρτοφόρον ἄρτων Καππαδοκέων.**

ἀρτοφόρος-ον μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ φέρων ἄρτον : Πολυδ.6,32 **κανοῦν ἀρτοφόρον,** Θωμ.Μ.699 **πήρα, δέρμα τι ἀρτοφόρον, - ἅμαξα ἀρτοφόρος.**

ἀρτοχάριτες Ἡσ. εἶδος πλακούντων· Ἡσ. ἐν λ. χάρις.

ἀρτόχρους (-οος)-ου-ουν νεώτ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἄρτου.

ἀρτσιβούριον (τὸ) μσν. κ. νεώτ. (λ. ἀρμεν.) δημ. ἀρτσιβούρτσι ἡ πρὸ τῶν Ἀπόκρεω ἑβδομὰς καθ' ἣν οἱ Ἀρμένιοι νηστεύουσι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἄλλους ὀρθοδόξους, οἵτινες καταλύουσιν ἀδιακρίτως καὶ τὴν Τετάρτην καὶ τὴν Παρασκευήν : Δουκάγκ. ἐν λ. : παροιμ. **ἀρτσιβούρτσι τό 'λεγαν, λάχανα μαγείρευαν** (ἐπὶ τῶν ἀποκρυπτόντων τὴν ἔνδειαν αὐτῶν καὶ προσποιουμένων ὅτι εὐωχοῦνται)· || φρ. **τὸ πῆρε ἀρτσιβούρτσι** ἐπὶ τῶν μὴ νηστευόντων καὶ ἀκολάστως διαβιούντων· ὅθεν γεν. ἀτάκτως, σπατάλως, ἀναρχικῶς : **τά 'καμαν ἢ τὸ πῆραν ἀρτσιβούρτσι.**

ἀρτσιβούρτσι (τὸ) δημ. κ. **ἀρτσιμπούρτσι** τὸ ἀρτσιβούριον (βλ.λ.).

ἀρτύζω δημ. ἀρτύω βλ.λ.

ἀρτυλία (ἡ) Ἡσ. « διαθήκη ».

ἀρτύλλεν Ἡσ. « λόγχην, ἀγκύλην ».

ἄρτυμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. πᾶσα οὐσία δι' ἧς τὰ φαγητὰ γίνονται νοστιμώτερα, καρύκευμα, ἥδυσμα : Σοφ.ἀπ.675 **βορᾶς ἀρτύματα,** Βατραχομ.41 **κοσμοῦντες χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσι,** Ἀνάξιππ.1,5 **τὰ παλαιά καὶ θρυλούμενα ἀρτύματα.. οἷον λέγω κύμινον, ὄξος, σίλφιον, τυρόν·** 2) δημ. ἡ μὴ νηστήσιμος τροφή, ἄ. ἀρτυμὴ βλ.λ.· 3) μτφ. πᾶν τὸ παρέχον ἀνακούφισιν, τὸ προξενοῦν εὐχαρίστησιν : Πλούτ. Ἠθ.9 C **ἡ ἀνάπαυσις τῶν πόνων ἄρτυμά ἐστι·** || ὁμ. μτφ. πᾶν τὸ προστιθέμενον εἰς τὸν λόγον ἐκτός τοῦ κυρίου θέματος πρὸς στολισμόν, διέγερσιν ἐνδιαφέροντος καὶ κομψοτέραν αὐτοῦ ἐμφάνισιν : Εὐστ.Ἰλ.386,46 **ἄρτυμα ποιήσεως ὁμηρικῆς καὶ τὰ τῶν μονομαχιῶν ἐπεισόδια·** 4) Ἡσ. « ἄρτυμα· διαθήκη, δίκη ».

ἀρτυμᾶς (ὁ) Πάπ. ὁ ἀρτυματᾶς βλ.λ.

ἀρτυματᾶς-ᾶτος (ὁ) κ. **ἀρτυμᾶς** Πάπ. ὁ ἔμπορος ἀρτυμάτων, καρυκευμάτων βλ.λ.

ἀρτυματικός-ή-όν μσν. κ. νεώτ. ὁ χρησιμεύων ὡς ἄρτυμα, ὁ ὡς ἄρτυμα πρόσφορος : Σουΐδ. « ἄνηθον, εἶδος βοτάνης ἀρτυματικῆς ».

ἀρτυμάτιον (τὸ) Πάπ. ὑποκορ. τοῦ **ἄρτυμα** μικρὸν ἄρτυμα.

ἀρτυματοποιία (ἡ) Πάπ. κατασκευὴ ἀρτυμάτων.

ἀρτυματοπώλης-ου (ὁ) Πάπ. πωλητὴς ἀρτυμάτων.

ἀρτυματώδης-ους-ες μτγν. ὁ εἰς τὸ ἀρτύειν τὰ φαγητὰ πρόσφορος, ὁ ὁμοιάζων πρὸς ἄρτυμα, νόστιμος : Σωραν.1,115, Διοσκ.3,34 **εὐστόμαχον καὶ ἀρτυματῶδες.**

ἀρτυμένος-η-ο δημ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἀρτύω βλ.λ. ὁ περιέχων ἀρτύματα, καρυκεύματα, ἰδίᾳ ἐπὶ τροφῶν : **τά 'χω μὲ μοσκοκάρυδο ἀρτυμένα τὸ φαΐ·** 2) μτφ. ὁ φέρων, ὁ περιέχων διεγερτικόν τι : Ἐρωτόκρ.Ε 704 **γιατ' ἀρτυμένοι μὲ φωτιά καὶ μὲ τὴ λάβραν ἦσαν** (οἱ ἀναστεναγμοί)· 3) εἰδ. ἐπὶ τροφῶν, αἱ μὴ νηστήσιμοι, αἱ περιέχουσαι οὐσίας μὴ ἐπιτρεπομένας κατὰ τάς νηστείας, οἷον κρέας, βούτυρον, ᾠά : **φαΐ, μαγείρεμα ἀρτυμένο·** κ. ἁπλῶς τό οὐδ. ὡς οὐσ. : **ἔφαγε ἀρτυμένο Μεγάλη Πέμπτη·** 4) συνεκδ. κ. ἐπὶ προσώπων, ὁ ἔχων γευθῆ τροφὰς μὴ νηστησίμους : **εἶναι ἀρτυμένη, γιατὶ μετάλαβε,** πρβλ. κ. ἄρτυμα, ἀρτυμή.

ἀρτυμή (ἡ) δημ. ἡ μὴ νηστήσιμος τροφή, οἷον τὸ γάλα, τὸ βούτυρον, ὁ τυρός, τὸ κρέας, τὰ ᾠὰ κτλ. : παροιμ. **πότε αὐγὰ πότε τυρί, δὲ μᾶς λείπει ἡ ἀρτυμή.**

ἀρτυμιό-ιοῦ (τὸ) δημ. φαγητὸν οὐχὶ νηστήσιμον.

ἀρτύνας (ὁ) τίτλος ἀξιώματος ἐν Ἄργει καὶ Ἐπιδαύρῳ : Θουκ.5,47 **ἐν Ἄργει δὲ ἡ βουλὴ καὶ οἱ ὀγδοήκοντα καὶ οἱ ἀρτῦναι** (χειρ. ἀρτύναι).

ἄρτυνος (ὁ) μτγν. ὁ ἀρτύνας βλ.λ. : Πλούτ.'Ηθ. 291 D **ἐκ δὲ τούτων ᾑροῦντο βουλευτάς, οὓς ἀρτύνους ἐκάλουν,** 'Ησ. πρβλ. κ. 'Ηρωδιαν.1,56.

ἀρτύνω[ῡ] ἐπ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀντὶ ἀρτύω βλ.λ., μέλλ. **-υνῶ,** ἰων. **-υνέω,** ἀόρ. **ἤρτυνα,** δημ. **ἄρτυσα** μέσ. **-υνάμην,** παθ. **-ύνθην,** δημ. μέσ. κ. παθ. ἀρτύθηκα κ. μτχ. παθ. παρακ. **ἀρτυμένος** βλ.λ. παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, κυρ. ἐπὶ πραγμάτων ἀπαιτούντων ἐπιτηδειότητα ἢ πανουργίαν : 'Οδ. Ξ 469 **ὡς ὅθ' ὑπὸ Τροίην λόχον ἤγομεν ἀρτύναντες,** αὐτ.Ω 153 **μνηστῆρσιν θάνατον κακὸν ἀρτύναντε,** αὐτ.Α 277 **οἱ δὲ γάμον τεύξουσι καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα·** ‖ τακτοποιῶ : 'Ιλ.Μ 43 **οἱ δέ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες ἀντίοι ἵστανται·** 2) μέσ. σχεδιάζω : 'Ιλ.Β 55 **πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν·** 3) συναρμόζω, συνάπτω, συνδέω : 'Οδ.Δ 782 **ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισιν,** 'Απολλ.Ρ 2,67 **οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἱμᾶσι διεσταδὸν ἠρτύναντο·** 4) νεώτ. κ. δημ. καρυκεύω τὸ φαγητὸν ὅπως τὸ κάμω νόστιμον· 5) ἀρταίνω βλ.λ. : **μὲ ἄρτυσε μὲ τὸ ἔτσι θέλω, - ἀρτύθηκε ἀπὸ χθές.**

ἀρτύς-ύος (ἡ) 'Ησ. « σύνταξις »· αὐτ. « ἀρτύν· φιλίαν καὶ σύμβασιν ἢ κρίσιν ».

ἀρτυσία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. **ἀρτυσιά** ἡ τέχνη τοῦ καρυκεύειν δι' ἀρτυμάτων τὰ ἐδέσματα, πρβλ. **ὀψαρτυσία** : 'Αθήν.544 Ε· 2) δημ. τὸ περιέχον λιπαρᾶς οὐσίας ἔδεσμα, ἡ μὴ νηστήσιμος τροφή, ἁ. ἄρτυμα, ἀρτυμὴ βλ.λ.· 3) δημ. ὡς οὐσ. **ἀρτυσιά** (ἡ) τὸ ἀρτυματικὸν φυτὸν κύμινον τὸ ἥμερον.

ἀρτυσίλαος (ὁ) μτγν. κ. **-λεως** ὁ ἐν ταῖς θυσίαις δημόσιος ὑπηρέτης ἐν Δήλῳ : 'Αθήν.4,173 Α, ἁ. ἀρτυσίτραγος.

ἄρτυσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ παρασκευάζειν, ἀρτύειν, καρυκεύειν τὰ φαγητά : Διόδ.Σ 2,59 **τῆς κατὰ τὰς ἀρτύσεις ποικιλίας ἀνεπινόητοι,** Διοσκ.2,169 **εἰς τὰς ἀρτύσεις τῶν προσοψημάτων·** 2) ἐπὶ μετάλλων, ἡ κατὰ τὴν χώνευσιν ἀνάμιξις αὐτῶν : Πλούτ.'Ηθ.395,6 **ἣν δέ τις, ὡς ἔοικε,.. ἄρτυσις ὥς που καὶ νῦν ἀνακεραννύντες ἀργύρῳ χρυσὸν.. φθορὰν ἀκαλλῆ παρέχουσι.**

ἀρτυσίτραγος (ὁ) μτγν. ἀρτυσίλαος βλ.λ.

ἄρτυσμα (τὸ) δημ. ἄρτυμα βλ.λ.

ἀρτυτήρ-ῆρος (ὁ) 'Επιγρ. ὁ διατάσσων· ‖ ἀρχή, ἀξίωμα ἔν τισιν ἑλλην. πόλεσιν : 'Επιγρ. **ὑπὸ τοῦ κατατυγχάνοντος ἀρτυτῆρος,** πρβλ. ἄρτυνος.

ἀρτυτικός-ή-όν σχόλ. ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀρτύειν ἐδέσματα, ἀρτυματικός : Σχόλ.'Αριστφ. 'Ιππ.894 **« σίλφιον ῥίζα κατά τινας ἡδύοσμος ἐν Λιβύῃ γινομένη ἀρτυτικὴ καὶ θεραπευτική »·** 2) **-όν** (τὸ) ὡς οὐσ. τὸ ἄρωμα· 3) τὸ ἄρτυμα βλ.λ.

ἀρτυτός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. κεκαρυκευμένος βλ.λ. : Στράβ.15,1,59 **δριμέων καὶ ἀρτυτῶν ἀπεχόμενον,** Διοσκ.2,147.

ἀρτύω κ. **ἀρτύνω** βλ.λ. κ. νεώτ., δημ. κ. ἀρτύζω, ἀρταίνω, **ἀρτεύω,** μέλλ. **ἀρτύσω,** ἀόρ. ἤρτυσα, δημ. **ἄρτυσα,** παρακ. **ἤρτυκα,** παθ. ἀόρ. **ἠρτύθην,** δημ. κ. μέσ. **ἀρτύθηκα,** παρακ. **ἤρτυμαι,** δημ. μτχ. παθ. παρακ. **ἀρτυμένος,** παρ' 'Ομ. ἐν χρ. μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ., παρ' 'Αττ. συνήθ. μετὰ τῶν προθέσεων **ἐξ** κ. **κατὰ** παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, ἰδίᾳ ἐπὶ παντὸς πράγματος ἀπαιτοῦντος ἐπιτηδειότητα ἢ δεξιότητά τινα· 'Ησ. « ἀρτυθῆναι, παρασκευασθῆναι : 'Ιλ.Σ 379 **τά ῥ' ἤρτυε,** 'Οδ.771 **γάμον ἄμμι πολυμνήστη βασίλεια ἀρτύει,** 'Ηρ.1,12 **ὡς δὲ ἤρτυσαν τὴν ἐπιβουλήν·** 2) κ. νεώτ. κ. δημ. καρυκεύω τὸ φαγητὸν ὅπως καταστήσω τοῦτο εὔγευστον, ἀρτύνω, ἀρταίνω βλ.λ. : 'Αριστλ.ΗΝ 1118 ε, 29 **ἀρτ- τὰ ὄψα·** ‖ κ. παθ. : Φερεκρ. Μεταλλ.1,23 **ὀπταὶ κίχλαι γὰρ εἰς ἀνάβραστ' ἠρτυμέναι,** Εὔπολ. 335 **ὄψῳ πονηρῷ πολυτελῶς ἠρτυμένῳ,** Θεόφρ. 'Οσμ.51 **ἠρτυμένος οἶνος** (ὁ εἰς ὃν προσετέθη ἀρωματώδης τις οὐσία)· 3) 'Ησ. « ἄρτυεν· ἀντὶ τοῦ διέτασσεν, ἐβασίλευεν » : 'Επιγρ.πρβλ. ἀρτυτήρ· 4) κληροδοτῶ : 'Επιγρ.· 5) δημ.κ. ἀρταίνω βλ.λ. μετὰ μέσ. κ. παθ. **-ομαι.**

ἀρτῶ-άω κ. νεώτ. μέλλ. **-ήσω,** ἀόρ. **ἤρτησα,** παρακ. **ἤρτηκα,** παθ. ἀόρ. **-ήθην,** παρακ. **ἤρτημαι,** ἰων. γ' πληθ. **ἀρτέαται** κρεμῶ τι ἀπό τινος μέρους, πρβλ. **ἀναρτῶ** : Εὐρ.'Ανδρ.811 **μόλις δέ νιν θέλουσαν ἀρτῆσαι δέρην εἴργουσι φύλακες,** αὐτ. 'Ιππ.1222 **ἱμᾶσιν εἰς τοὔπισθεν ἀρτήσας δέμας** (κλίνας τὸ σῶμα πρὸς τὰ ὀπίσω), Θουκ.2,76 **δοκοὺς μεγάλας ἀρτήσαντες ἁλύσεσι μακραῖς σιδηραῖς·** ‖ μέσ. δένω περὶ τὸν λαιμόν : Εὐρ.Τρῳ. 1012 **βρόχους ἀρτωμένη,** 'Ορφ.'Αργ.1094 **ὦκα δ' ἄρ' ἀρτήσαντο πολυστρέπτοισι κάλωσιν·** πρβλ. κ. 'Ησ. « ἀρτωμένη βρόχῳ· ἀπαγχομένη »· ‖ παθ. κρέμαμαι ἔκ τινος : Εὐρ.'Ιππ.857 **ἐκ φίλης χερὸς ἠρτημένη** (δέλτος), αὐτ.'Ιππ.779 **κρεμαστοῖς ἐν βρόχοις ἠρτημένη·** 2) κ. νεώτ. **-ῶμαι ἔκ τινος** ἐξαρτῶμαι : 'Ηρ.1,125 **ἐξ ὧν ὦλλοι πάντες ἀρτέαται Πέρσαι,** Ξεν.'Ελλ.6,2,8 **καὶ τῶν ἐξ ὑμῶν ἠρτημένων πόλεων,** Πλάτ.Νόμ.1,631 Β **ἤρτηται δὲ ἐκ τῶν θείων θάτερα,** 'Αριστλ.ΗΜ 1209 a, 22 **ἀπὸ ταὐτοῦ ἠρτ. - ἡ συμμετοχή του ἤρτηται ἐκ τῶν διαθέσεων τῆς κυβερνήσεως·** ‖ νεώτ. κ. ἐν νομ. χρ. : **σύμβασις ἠρτημένη ἐξ αἱρέσεως.**

ἀρῦ ἐπιφώνημα κ. **ἄρρυ** βλ.λ.

ἄρυα (τὰ) 'Ησ. «κάρυα».

ἀρυάκι (τὸ) δημ. τὸ ῥυάκιον βλ.λ.

ἀρυβαλλίς-λίδος (ἡ) δ.γρ. **ἀρυβαλίς·** 'Ησ. « ἀρυβαλίδα, λήκυθον· Δωριεῖς· οἱ δὲ μάρσιπον », ἁ. ἀρύβαλλος βλ.λ.

ἀρύβαλλος (ὁ) δ. γρ. **ἀρύβαλος** μάρσιπος ἤ βαλλάντιον, παραδοσακκούλα· Σχόλ.'Αριστφ.'Ιππ. 1094 « πλεκτόν τι βαλλάντιον, ὅπερ ἑλκόμενον κλείεται καὶ ἀνοίγεται, παρὰ τὸ ἀρύειν καὶ βάλλειν »· Εὐστ.'Οδ.1405,2 « βαλλάντιον συσπαστόν » : Στησίχ. 11, 'Αντιφ.50·2) Εὐστ.'Οδ.1405,2 «ποτήριον αὖ πόρρω ὂν ἀρυστίχου, κάτω μὲν εὐρύτερον, ἄνω δὲ συνηγμένον »· ‖ στρογγύλη ἐλαιοφιάλη, ἐν ᾗ ἐτίθετο ἔλαιον χρησιμοποιούμενον διὰ τὰς ἐν γυμνασίοις ἢ παλαίστραις ἀποθεραπευτικὰς ἢ προπαρασκευαστικὰς τρίψεις : 'Αριστφ.'Ιππ.1094 **εἶτα κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυβάλλῳ ἀμβροσίαν κατὰ σοῦ,** 'Αθήν.11,783 F· ‖ Πολυδ.7,166 « καὶ τὰ τῶν βαλανείων ἀγγεῖα, ἀρύβαλλος, ἀρύταινα· ἄμφω δ' 'Αριστοφάνης λέγει ».

ἀρυβάσαλον (τὸ) 'Ησ. « κοτύλη ».

ἀρύθμιστος-ον κ. ἀρρύθμιστος βλ.λ.

ἀρυλανιλῖναι (αἱ) νεώτ. χημ. παράγωγα τῆς ἀνιλίνης, ἐν οἷς ἓν ἢ ἀμφότερα τὰ ὑδρογόνα ἔχουσιν ἀντικατασταθῆ ὑπὸ ἀλκυλίων.

ἀρύλιον (τό) νεώτ. χημ. ἡ ῥίζα ἥτις παραμένει μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν ἐκ τῶν ἀρωματικῶν ὑδρογονανθράκων ἑνὸς ἀτόμου ὑδρογόνου.

ἀρύλογος (ὁ) δημ. κ. ἀρήλογος κ. **ἀρέλεγος** βλ.λ.

ἀρύομαι μέσ. τοῦ **ἀρύω** βλ.λ.

ἀρύπαρος-ον μτγν. ὁ μὴ ῥυπαρός, ὁ καθαρός : Κατάλ.Κωδ.'Αστρολ. 1,149,8 **ἀρύπαρος γάμος.**

ἀρύς κ. ἀριός-ιά-ύ δημ. ὁ ἀραιὸς βλ.λ., συγκρ. **ἀρύτερος : ἀριὰ εἶναι τὰ σιτάρια φέτος.**

ἀρυσαῖα (τά) 'Επιγρ. τὰ κατάλοιπα τῶν ἀρυσανῶν, ἀπόπιμα.

ἀρυσάνη (ἡ) μτγν. τὸ ποτήριον : Τίμων 4.

ἀρυσᾶς (ὁ) 'Επιγρ. ὁ ἀρυστὴρ βλ.λ.

ἀρύσιμος-ον σχόλ. ὁ ἀρυόμενος, ὁ δυνάμενος νὰ ἀντληθῇ· Σχόλ.Νίκ.'Αλεξ.584 « ἀφυσγετὸν δ' ἀντὶ τοῦ πολὺ καὶ δαψιλές, ἀφύσιμον καὶ ἀρύσιμον ».

ἀρύσιος-ον κ. **ἀρρύσιος** βλ.λ.

ἀρυσίπελας (ὁ) δημ. τὸ ἐρυσίπελας βλ.λ., τὸ ἀνεμοπύρωμα.

ἄρυσις-εως (ἡ) μσν. ἡ ἄντλησις, τὸ ἀρύεσθαι,

πορίζεσθαι, κερδαίνειν : Καισ.Δαπόν. ἐν Σάθ. 3,75 **ἐκ τῆς ἐν πίστει ἀρύσεως τῶν σεβασμίων.**

ἀρυσμίη (ἡ) Ἰων. Ἡσ. « ἀκοσμία, ἀρρυθμία ».

ἄρυσμος (ὁ) ὁ ἄρρυθμος, ὁ ἀσχήμων : ΕΜ.151,1.

ἀρυσμῶ-έω Ἡσ. « ἀρυσμεῖ· ἀσχημονεῖ, ἀκοσμεῖ ».

ἄρυσσος (ὁ) μτγν. λύγινος κάλαθος : Ἡρωδιαν.1, 213· Θεόγνωστ.Καν.73 « **ἄρυσος**· ἀγγεῖον πλεκτὸν σπυριδῶδες »· || ὡς ἐπίθ. ἀρρύσωτος, μὴ ἐρρυτιδωμένος, λεῖος : Ἀέτ.3,126.

ἀρύσσομαι Ἰων. ἀρύομαι βλ.λ., ἀντλῶ : Ἡρ.6,119 **καὶ γὰρ ἄσφαλτον καὶ ἅλας καὶ ἔλαιον ἀρύσσονται ἐξ αὐτοῦ τρόπῳ τοιῷδε.**

ἀρυστήρ-ῆρος (ὁ) Ἰων. ὁ ἀρυτὴρ βλ.λ. : Ἀλκαῖ.4,9, Σιμων.25· || Πολυδ.6,19 « ὅτῳ δὲ ὁ οἶνος ἀρύεται ἀρυστήρ, ἀρύστιχος »· || ἀγγεῖον πρὸς μέτρησιν ὑγρῶν : Ἡρ.2,168 **οἴνου τέσσερες ἀρυστῆρες.**

ἀρυστικός-ή-όν μτγν. ὁ εἰς τὸ ἀρύειν ὑγρὰ κατάλληλος : Αἰλ.ΖΙ 17,37 **τὸ ἀρυστικὸν ἀγγεῖον.**

ἄρυστις-ιδος κ. **-ιος** (ἡ) ἀρυτὴρ βλ.λ. : Σοφ.ἀπ. 764· || Ἡσ. « ἄμυστις ».

ἀρύστιχος (ὁ) ὑποκορ. τοῦ **ἀρυτήρ** βλ.λ. μικρὸν ποτήριον : Ἀριστφ.Σφ.855 **ἐγὼ γὰρ εἶχον τούσδε τοὺς ἀρυστίχους,** Φρύν.Κωμ.40 **κύλικ' ἀρύστιχον.**

ἀρυστρίς-ίδος (ἡ) ἡ κουτάλα : ΑΠ 6,306,5 **ζωμοῦ τ' ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἀρυστρίδα**· Ἡσ. « ζωμήρυσις καὶ ζωμοῦ ἀρυστρίς ».

ἀρύταινα-ης (ἡ) πρόχους, ἐλαιοδοχεῖον ἔχον στενὸν προέχον στόμιον, τὸ ροΐ τοῦ λαδιοῦ : Σχόλ. Ἀριστφ.Ἱππ.1091 « χαλκοῦν σκεῦος ᾧ τὸ ἔλαιον ἐγχέουσιν εἰς λύχνους », πρβλ. ἀρύβαλλος 2)· 2) πλατύστομον κύπελλον τῶν βαλανείων διὰ τὴν ἐπίχυσιν ὕδατος· Φρύν. ἐν ΒΑ 20,22 « σκεῦός τι ᾧ οἱ βαλανεῖς χρῶνται πρὸς τὸ παρέχειν » : Θεόφρ. Χαρ.9,8 **βάφας ἀρύταιναν, βοῶντος τοῦ βαλανέως, αὐτὸς αὑτοῦ καταχέασθαι.**

ἀρυταινοειδής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ ὁμοιάζων πρὸς ἀρύταινον βλ.λ.· Γαλ.3,553 « καὶ γὰρ αὖ καὶ ὁ τρίτος χόνδρος τοῦ λάρυγγος εἰς στενὸν κομιδῇ καὶ αὐτὸς τελευτᾷ οὗ τὸ ἄνω πέρας ἀρυταινοειδὲς οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνατομικῶν ὀνομάζουσιν ἀπὸ τῆς τοῦ σχήματος ὁμοιότητος πρὸς ταύτας δὴ τὰς προχόους, ἃς ἤδη καὶ ἀρυταίνας ἔνιοι καλοῦσιν »· || εἰδ. νεώτ. ἀνατ. **-εῖς χόνδροι** δύο μικροὶ χόνδροι κατὰ τὸ ἀνώτατον καὶ ὀπίσθιον μέρος τοῦ λάρυγγος· || **-εῖς μύες** μύες τοῦ λάρυγγος κείμενοι μεταξὺ τῶν ἀρυταινοειδῶν χόνδρων ἐπὶ τῆς ὀπισθίας ἐπιφανείας αὐτῶν, ἅ. μεσαρυταινοειδεῖς.

ἀρύτερα ἐπίρρ. συγκρ. τοῦ **ἀριά** ἀραιότερον : **ἀρύτερα νά 'ρχεσαι** (κατ' ἀραιότερα χρονικὰ διαστήματα).

ἀρυτήρ-ῆρος (ὁ) (ἀρύω) σκεῦος δι' οὗ ἀρύει, ἀντλεῖ τις, κοχλιάριον, κουτάλα, κόγχη : Διοσκ.2,74 **ἀνάγει, ἀρυτῆρι ταράσσων ῥαγδαίως**· 2) πιθ. ἡ ἄρδευσις : Πάπ. **ἐμίσθωσεν.. εἰς τὸν ἀρυτῆρα τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους τὰς ἀρούρας.**

ἀρυτήσιμος-ον μτγν. ὁ δυνάμενος νὰ ἀντληθῇ πρὸς πόσιν : Φίλιππ.ἐν ΑΠ 9,575 **ἀρυτήσιμον νᾶμα** (πόσιμον).

ἀρυτός (ὁ) (πιθ.) ἄντλησις : Αἰσχ.ἀπ.270.

ἀρύτω ἀττ. ἀρύω βλ.λ.

ἀρυφή Ἡσ. « ἀρραβών ».

ἀρυφῆνα Ἡσ. « ῥυτίδα ».

ἀρύω ἀττ. **ἀρύτω** κ. νεώτ., μέλλ. **ἀρύσω,** ἀόρ. **ἤρυσα,** μέσ. **ἀρύτομαι** κ. **ἀρύομαι,** μέσ. μέλλ. **ἀρύσομαι,** ἀόρ. **ἠρυσάμην,** παθ. **ἠρύθην** κ. **ἠρύσθην** ἀντλῶ, ἐξάγω ὕδωρ ἢ ἄλλο ὑγρόν : Ἡσίοδ.Α 301 **οἵ γε μὲν ἐτράπεον, τοὶ δ' ἤρυον,** Ξεν.ΚΠ 1,3,9 **ἀρύσαντες ἀπ' αὐτῆς [τῆς φιάλης] τῷ κυάθῳ**· || μτφ. λαμβάνω, πορίζομαι : Πλάτ.Φαῖδρ.253Α **κἂν ἐκ Διὸς ἀρύτωσιν** (λαμβάνωσιν ἔμπνευσιν)· || μέσ. **ἀρύομαι** κ. **ἀρύτομαι** ἀντλῶ, λαμβάνω δι' ἐμαυτόν : Εὐρ.Ἱππ.209 **καθαρῶν ὑδάτων πῶμ' ἀρυσαίμαν,** Ἀριστφ.Νεφ.272 **χρυσέαις ἀρύεσθε προχοῖσιν,** Πλάτ.Ἴων 534 Α **ἀρύσασθαι ἐκ τῶν ποταμῶν μέλι καὶ γάλα**· || μτφ. λαμβάνω οἱονεὶ ἐκ πηγῆς τινος : Πλούτ.Ἠθ.411 F **ἀρύσασθαι μαντικῆς, - ἠρύσθη πληροφορίας ἐξ ἀσφαλοῦς πηγῆς, - ἠρύσθη παραδείγματα ἐκ τοῦ Πλάτωνος**· 2) γεν. κερδαίνω, πορίζομαι : Πλούτ.Καῖσ.29 **ἀρύσασθαι πλοῦτον**· 3) ἐπὶ ἀστέρων, ἀναδύομαι, ἀνατέλλω : Ἄρατ.746 **οἵ τ' ὠκεανοῦ ἀρύονται ἀστέρες**· 4) Ἡσ. « ἀρύει· ἀντὶ τοῦ λέγει, βοᾷ· ἀρύουσαι· λέγουσαι, κελεύουσαι· ἀρύσασθαι· ἐπικαλέσασθαι ».

ἄρφα Ἡσ. « ἀρραβών ».

ἀρφανεύω δημ. ὀρφανεύω, ἀπομένω, γίνομαι ὀρφανός : δ. τραγ. **ἀπὸ μικρὸς ἀρφάνεψα 'πὸ μάνα, καὶ πατέρα.**

ἀρφάνια (ἡ) δημ. ὀρφανία βλ.λ.· || τὰ ἐκ τῆς ὀρφανίας δεινά : **δὲν ἐγνώρισε ἀρφάνια** δὲν ὑπέφερε ὅπως οἱ ὀρφανοί· || φρ. **παιδὶ τῆς ἀρφάνιας** τὸ ἐκ πατρὸς ὑπερήλικος, ὅστις τεκμαίρεται ὅτι ταχέως ἀποθνήσκων θὰ τὸ ἀφήσῃ ὀρφανόν· || φρ. **τρώει τὸ ψωμὶ τῆς ἀρφάνιας** ζῇ περιφρονημένος ὡς ὀρφανός.

ἀρφανοθρεμμένος-η-ον δημ. ὁ ἐν ὀρφανίᾳ ἀνατραφείς : δ.τραγ. **ἄχ, ἀρφανοθρεμμένη μου, ποὺ τὶς καρδιὲς μαραίνεις.**

ἀρφανόπαιδο (τὸ) δημ.κ. **ὀρφανοπαίδι** ὀρφανὸς παῖς, δυστυχής, ἀπροστάτευτος.

ἀρφανός-ή-ό δημ. ὁ ὀρφανός βλ.λ. : **ἀρφανὸς ἀπὸ μάνα, - ἀπὸ πατέρα,** παροιμ. **καὶ τ' ἀρφανὰ πορεύονται κι οἱ χῆρες κυβερνιοῦνται, - ἔχει ὁ Θεὸς γιὰ τ' ἀρφανὰ καὶ γιὰ τ' ἀπελπισμένα, - ἀπὸ τὰ σπάργανα ἀρφανὴ καὶ στὸ στεφάνι χήρα** (ἐπὶ τῶν ἀνέκαθεν ἀτυχῶν)· || φρ. **μωρ' ἀρφανή** εἰς ἔκφρασιν συμπαθείας, δυστυχισμένη, καημένη μου : **μωρ' ἀρφανή μου, τί ἔπαθες ;**· 2) εἰδ. **ἀρφανὰ παγίδια** αἱ νόθοι πλευραὶ τοῦ θώρακος, ἅ. φευτοπαγίδια : Βλ.Συνμ.383.

ἀρφεδσονίτης (ὁ) ἢ **ἀρφεζονίτης** νεώτ. ὀρυκτ. ὀρυκτὸν ἀνῆκον εἰς τὴν ὁμάδα τῶν μονοκλινῶν ἀμφιβόλων, ἔχον ὡς βάσιν σίδηρον καὶ νάτριον, λάμψεως ὑελοειδοῦς, χρώματος βαθέος κυανομέλανος

ἀρφύς Ἡσ. « ἱμάς· Μακεδόνες ».

ἀρφύταινον Ἡσ. « ὁ δίσκος ὑπὸ Λυδῶν ».

ἄρχα Ἡσ. « ἀρραβών ».

ἀρχά (ἡ) δωρ. ἀρχὴ βλ.λ : Ἐπίγρ. **ἐπὶ τὸ δάνειον τὸ ἀπ' ἀρχᾶν** (ἀπ' ἀρχῆς).

ἀρχαγγελική (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ποωδες τῆς οἰκογεν. τῶν **σκιαδανθῶν** καλλιεργούμενον ὡς φαρμακευτικὸν καὶ βιομηχανικόν, ἅ. ἀγγελική.

ἀρχαγγελικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ., δημ. **ἀρχαγγέλινος-η-ο** ὁ εἰς τὸν ἀρχάγγελον ἀφορῶν, ὁ εἰς τὸν ἀρχάγγελον ἀνήκων : Κλήμ.Ἀλ.1004,8 **εἰς ἀρχαγγελικὴν ἐξουσίαν.**

ἀρχαγγελοπτῶ-έω μσν. βλέπω τὸν ἀρχάγγελον : Πρόδρ.64 **ἀρχαγγελοπτεῖς καὶ τρέμων πίπτεις κάτω.**

ἀρχάγγελος (ὁ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος τῶν ἀγγέλων καὶ προϊστάμενος αὐτῶν· (κατὰ τὴν ΠΔ κ. τὴν χριστ. θεολογίαν δύο, ὁ Γαβριὴλ καὶ ὁ Μιχαήλ) : ΚΔ Ἰούδ.9 **Μιχαὴλ ὁ ἀρχάγγελος,** Μηναῖ.3,102 Στιχηρὸν Ἰωάν.Μοναχ. **ἀπεστάλη ἐξ οὐρανοῦ Γαβριὴλ ὁ ἀρχάγγελος,** Θεόγνωστ.Καν.89,4 **ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους προσαγορεύεσθαι,** Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.5,2 **φωνὴ τοὺς ἦρθε ἐξ οὐρανοῦ κι ἀπ' ἀρχαγγέλου στόμα.**

ἀρχαγέτας (ὁ) δωρ., ἀττ. **ἀρχηγέτης** βλ.λ.

ἀρχαγός (ὁ) δωρ. ἀρχηγός βλ.λ.

ἀρχαία (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἀπολελιθωμένων ἀραχνῶν εὑρεθὲν εἰς τὰ τριτογενῆ πετρώματα τῆς Βαλτικῆς.

ἀρχαΐζω μτγν. κ. νεώτ. μιμοῦμαι τοὺς ἀρχαίους

κατὰ τὴν γλῶσσαν, τοὺς τρόπους, τὰ ἤθη, τὴν τέχνην κτλ., ἀντίθ. νεωτερίζω : Πλούτ.Ἠθ.2,558 A **τῇ χάριτι τῆς τιμῆς οὕτως.. ἀρχαϊζούσης,** Κλήμ.Ἀλ. Προτρ.6,38 **τοῦ θεοῦ λόγου.. δι' ὃν ἀρχαΐζομεν,- ὕφος ἀρχαΐζον·** || νεώτ. εἰδ. μεταχειρίζομαι ἀρχαϊσμοὺς ἤτοι λέξεις καὶ φράσεις ἀπηρχαιωμένας καὶ ἀχρήστους : **ἀρχαΐζουσα καθαρεύουσα·** || εἶμαι κατεσκευασμένος κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἀρχαϊκῆς τέχνης, βλ. ἐν λ. **ἀρχαϊκός·** 2) μτβ. θέτω, κατατάσσω μεταξὺ τῶν ἀρχαίων : Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ. 1,397,20 **ναὶ μὴν καὶ Τέρπανδρον ἀρχαΐζουσί τινες.**

ἀρχαϊκός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ., ἀττ. κ. **ἀρχαικός** ὁ ὁμοιάζων ἢ ἀκολουθῶν τοὺς ἀρχαίους, οἷον κατὰ τὰς γνώμας, τὰ ἤθη, τοὺς τρόπους, τὴν ἀμφίεσιν, τὴν γλῶσσαν, δημ. παλαιϊκός· || ὅθ. ὁ πεπαλαιωμένας ἀντιλήψεις ἔχων : σχόλ.Βεκκ.22,30 «ἀρχαϊκὰ φρονεῖν, ἀντὶ τοῦ εὐήθη καὶ μωρὰ φρονεῖν· τὸ γὰρ ἀρχαῖον ἐπὶ τοῦ εὐήθους» : Ἀριστφ.Νεφ.821 **φρονεῖς ἀρχαϊκὰ** (μωρά), Ἀντιφάν.44 **ἐν τοῖς δ' ἐκείνων ἤθεσιν ἴσθ' ἀρχαϊκός,** Διόδ.Σ 1,86 **αἰτίαν μυθώδη παντελῶς καὶ τῆς ἀρχαϊκῆς ἁπλότητος οἰκείαν·** 3) ὁ κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον, κατὰ τὰ εἰς παλαιότερον καιρὸν ἐν χρήσει ὄντα : Διονύσ.Ἐπιστ.εἰς Πομπ.6,782,11 **ἐπιστολὰς τὰς ἀρχαϊκὰς γραφομένας·** 4) νεώτ. ὁ ὁμοιάζων τοῖς ἀρχαίοις, ὁ ἐνθυμίζων ἰδιότητά τινα ἢ χαρακτῆρα ἢ τύπον κττ. ἐκ τῶν καλῶν καὶ ἐξαιρέτων τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ἰδίως τοῦ ἑλληνικοῦ : **ἀρχαϊκὴ ἁπλότης,- ἀρχαϊκὴ καλλονή·** 5) νεώτ. εἰδ. **ἀρχαϊκὴ τέχνη** πᾶσα τέχνη, ἰδίως δὲ ἡ γλυπτική, ἡ κοσμηματικὴ καὶ ἡ ἀρχιτεκτονική, κατὰ τὰ πρῶτα στάδια τῆς ἐκδηλώσεως αὐτῆς ἤτοι πρὸ τοῦ νὰ ἐξελιχθῇ εἰς τὴν λεπτοτέραν καὶ ἀρτιωτέραν ἄσκησιν αὐτῆς· ὅθ. κ. **ἀρχαϊκὸν ἔργον** τὸ ἐκ τοιαύτης ἀρχαϊκῆς τέχνης προερχόμενον, τὸ τοιαύτης τέχνης τὰ γνωρίσματα ἔχον : **ἀρχαϊκὴ οἰκοδομία,- ἀρχαϊκὸν εἰδώλιον,- ἀρχαϊκὸς Ἀπόλλων·** 6) μτγν. κ. δημ. **ἀρχαϊκός** ὁ περὶ ἀρχαίων : **τὰ ἀρχαϊκά,** τίτλος ἔργου τοῦ Ἐπικούρου, **- ἀρχαϊκὸ σπίτι·** 7) νεώτ. γεωλ. **ἀρχαϊκὸς αἰών** ἡ ἀρχαιοτάτη περίοδος, ἡ προηγηθεῖσα τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ζωϊκοῦ κόσμου ἐπὶ τῆς γῆς, ἀ. ἀζωϊκὸς αἰών.

ἀρχαϊκότης-ότητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀρχαϊκοῦ βλ.λ. 2), 3), 4).

ἀρχαϊκῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀρχαϊκὸν βλ.λ. 1), 3), 4) : Χρον.Λίνδ.Β 90 **ἀρχαϊκῶς ἔχειν τοῖς σχήμασι,** Διόδ.Σ 13,83 **ἀρχαϊκῶς καὶ φιλανθρώπως ὁμιλοῦντες,** Πλούτ.Ἠθ.1135 B **ἐάν τις ἀρχαϊκῶς αὐλοῦντός τινος ἀκούσῃ** (κατὰ τὸν ἀρχαῖον, τὸν ἁπλοῦν τρόπον)· 2) κατὰ τρόπον ἀρχαϊκὸν βλ.λ.2), μωρῶς, εὐήθως : Ἀριστείδ.1,482 J.

ἀρχαιοθέλος (τὸ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἀπολελιθωμένων ἑρπετῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **κρεφιδροπιδῶν.**

ἀρχαιοβριθής-οῦς-ές νεώτ. ἰδίᾳ ἐπὶ γλώσσης καὶ ὕφους, ὁ βρίθων ἀρχαϊσμῶν βλ.λ.

ἀρχαιοβρόντητος-ον νεώτ. ὁ ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος κατάπληκτος, πρβλ. ἀρχαιομανής.

ἀρχαιογενής-οῦς-ές μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐξ ἀρχαίου γένους, ἀρχαιόγονος : Θεοφάν.2 **μετὰ πολιτῶν ἀρχαιογενῶν ἀριστῆσαι·** || νεώτ. παλαιός, ἀρχαῖος : **ἀρχαιογενῆ ἔθιμα.**

ἀρχαιογέρων-οντος (ὁ) γλωσσ. ὁ ἐν βαθεῖ γήρᾳ ὤν, ἐσχατόγηρως.

ἀρχαιογνώριστος-ον μσν. ὁ ἀρχαιόθεν γνωστός : Κουμαν.Ἀθησ. ἐν.λ.

ἀρχαιογνωσία (ἡ) νεώτ. ἡ γνῶσις τῆς ἀρχαιότητος βλ.λ.

ἀρχαιογνώστης (ὁ) νεώτ. ὁ γνωρίζων καλῶς τὰ τῆς ἀρχαιότητος βλ.λ.

ἀρχαιογονία (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ ἀρχαία καταγωγή, ἀρχὴ τοῦ γένους : Εὐστ.Ἰλ.1156,54, Τζέτζ.41, 17 **οἶμαι δὲ καὶ ἀρχαιογονίας λόγους ἐξέθετο.**

ἀρχαιόγονος-ον ὁ ἐξ ἀρχαίου γένους καταγόμενος : Σοφ.Ἀντ.981 **σπέρμα ἀρχαιογόνων Ἐρεχθειδᾶν·** 2) πιθ. παροξ. **ἀρχαιογόνος** ἀρχέγονος, ἀρχικός, πρωταρχικός : Ἀριστλ.Κόσ.399a,26 **ἀρχαιογόνον αἰτίαν** (διαφ. ἀναγν. **ἀρχέγονον**).

ἀρχαιογράφος (ὁ) γλωσσ. ὁ περὶ πραγμάτων ἀρχαίων γράφων· 2) ὁ ἀρχαῖα ἀντιγράφων.

ἀρχαιοδίφης (ὁ) νεώτ. ὁ ἀναδιφῶν τὴν ἀρχαιότητα, ὁ ἐπιδιδόμενος εἰς τὴν ἔρευναν καὶ μελέτην τοῦ ἀρχαίου κόσμου.

ἀρχαιοειδής-οῦς-ές ὁ ἔχων ὄψιν ἀρχαϊκήν : Δημήτρ.περὶ ἑρμ.245,104,4 **φεύγειν δεῖ τὸ ἀρχαιοειδές.**

ἀρχαιόθεν ἐπίρρ. γλωσσ. κ. νεώτ. ἐξ ἀρχαίων χρόνων, ἐκ παλαιοῦ : **εἶναι ἀρχαιόθεν γνωστόν,- παραδεδομένον,- ἀρχαιόθεν κρατῆσαν ἔθιμον.**

ἀρχαιοθήκη (ἡ) νεώτ. θήκη ἀρχαίων ἀντικειμένων : **αἱ ἀρχαιοθῆκαι τοῦ Ἐθνικοῦ Μουσείου.**

ἀρχαισκαλαμῖται (οἱ) νεώτ. παλαιοφυτ. ὀνομασία κυλινδρικῶν τινων ἀπολελιθωμένων κλάδων.

ἀρχαιοκαπηλία (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀρχαιοκαπήλου βλ.λ.

ἀρχαιοκαπηλικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀρχαιοκαπηλίαν ἢ τὸν ἀρχαιοκάπηλον βλ.λ.

ἀρχαιοκάπηλος (ὁ) νεώτ. ὁ παρανόμως ἐμπορευόμενος καὶ λάθρᾳ ἐξάγων εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἔργα τῆς ἀρχαίας τέχνης.

ἀρχαιοκίδαρις (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἀπολελιθωμένων ἐχίνων τῆς οἰκογ. τῶν **περισχεχινιδῶν.**

ἀρχαιοκλοπία (ἡ) νεώτ. τὸ κλέπτειν ἀρχαιότητας, τὸ λάθρᾳ ἐμπορεύεσθαι ἀρχαιότητας.

ἀρχαιοκλόπος (ὁ) νεώτ. ὁ κλέπτων ἀρχαιότητας· || κ. ὁ μὴ δηλῶν εἰς τὰς ἀρχὰς τὰς ὑπ' αὐτοῦ ἀνευρισκομένας ἀρχαιότητας καὶ ὁ λάθρᾳ ἐμπορευόμενος αὐτάς.

ἀρχαιολατρεία (ἡ) νεώτ. τὸ λατρεύειν τὴν κλασσικὴν ἀρχαιότητα, τὸ ὑπερβαλλόντως· τιμᾶν τὴν ἀξίαν τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ.

ἀρχαιολάτρης (ὁ) νεώτ.κ.δημ. μετὰ θηλ. **ἀρχαιολάτρισσα** ὁ λίαν ἀγαπῶν, ἄκρως θαυμάζων τὰ τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ, ἰδίως τοῦ ἑλληνικοῦ, οἷον ἤθη, θεσμούς, συγγραφάς, ἔργα τέχνης,

ἀρχαιολεπάς-άδος (ἡ) παλαιοζ. γένος ἀπολελιθωμένων μαλακοστράκων τῆς οἰκογενείας τῶν **λεπαδιδῶν.**

ἀρχαιόληπτος-ον νεώτ. ὁ ὑπερβαλλόντως κατεχόμενος ὑπὸ μονομεροῦς ἀγάπης καὶ θαυμασμοῦ πρὸς τοὺς ἀρχαίους, πρβλ. ἀρχαιόπληκτος, ἀρχαιομανής.

ἀρχαιολιθικὸς αἰών νεώτ. γεωλ. ἡ ἀρχαιοτάτη περίοδος τῆς γῆς ἡ πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ζωικοῦ κόσμου, ἀ. ἀρχαϊκὸς ἢ ἀζωικὸς αἰών.

ἀρχαιολογία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. λόγος ἢ ἱστορικὴ ἀφήγησις περὶ ἀρχαίων γεγονότων ἢ πραγμάτων : Πλάτ.Ἱππ.Μ 285 D **περὶ .. πάσης τῆς ἀρχαιολογίας ἥδιστα ἀκροῶνται,** Πλούτ.Θησ.1 **πράως τὴν ἀρχαιολογίαν προσδεχομένων,** Διόδ.Σ 4,1 **τὴν πᾶσαν ἐπιμέλειαν ἐποιησάμεθα τῆς ἀρχαιολογίας·** || τίτλος ἱστορικῶν ἔργων Κλεάνθους, Ἰωσήπου καὶ Ἱερωνύμου τοῦ Αἰγυπτίου· 2) εἰδ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐπιστήμη ἡ ἀσχολουμένη εἰς τὴν ἔρευναν, τὴν ἀνεύρεσιν, τὸν τεχνικὸν καὶ χρονικὸν καθορισμὸν τῶν ἀρχαίων μνημείων καὶ διὰ τοῦ συνδυασμοῦ τούτων πρὸς τὰ ἄλλοθεν ἱστορικὰ δεδομένα διευκρινίζουσα καὶ συμπληροῦσα τὴν καθόλου ἱστορίαν, ἰδίως δὲ τὴν τῆς τέχνης ἑκάστης ἱστορικῆς ἐποχῆς : **ζητήματα ἀναγόμενα εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν,- διὰ τῶν ἐν Κρήτῃ ἀνασκαφῶν ἡ ἀρχαιολογία ἀπέδειξε·** 2) δημ. **εἶναι ἀρχαιολογία** φρ. ἐπὶ λίαν προβεβηκότων τὴν ἡλικίαν ἢ ἐπὶ γνωριζόντων καὶ ἀνεκδοτικῶς **ἀφηγουμένων** πολλὰ ἐκ τῶν τοῦ ἐγγὺς παρελθόντος πραγμάτων.

ἀρχαιολογικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἔμπειρος, εἰδήμων τῆς ἀρχαιότητος : Στράβ.10,452 **οἱ ἔτι ἀρχαιολογικώτεροι·** 2) νεώτ. εἰδ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν βλ.λ. ἢ τὸν ἀρχαιολόγον βλ.λ. 2) : **εὑρήματα μεγάλης ἀρχαιολογικῆς ἀξίας, - ἀρχαιολογικαὶ ἔρευναι - ἀνασκαφαί, - -ἡ σχολή - ἑταιρεία - σκαπάνη·** ‖ ὁ εἰς τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος : **ἀρχαιολογικὸς χῶρος, - ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον.**

ἀρχαιολογικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀρχαιολογικόν, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀρχαιολογίαν.

ἀρχαιολόγος-ον μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐρευνῶν, σπουδάζων τὴν ἀρχαιότητα : Θεόδ.Στ.548 C **ἀρχαιολόγου ἱστορίας·** 2) νεώτ. κ. δημ. **-ος** (ὁ) ὡς ούσ. ὁ μελετῶν, ἐρευνῶν τὰ μνημεῖα, τὴν τέχνην τῆς ἀρχαιότητος καὶ γεν. τὰ τοῦ βίου τῶν ἀρχαίων λαῶν : **ἡ ἀνασκαφὴ ἀνετέθη εἰς εἰδικοὺς ἀρχαιολόγους·** 3) δημ. κ. ὁ μεταπράτης ἀρχαίων ἢ παλαιῶν πραγμάτων, ὁ ἔμπορος ἀρχαιοτήτων.

ἀρχαιολογῶ-έω κ. νεώτ. ἀρχαιότητας, ἀρχαίαν ἱστορίαν διηγοῦμαι : Θουκ.7,69 **οὐ πρὸς τὸ δοκεῖν τινι ἀρχαιολογεῖν φυλαξάμενοι εἴποιεν ἄν,** Ἰώσ.ΑΙ 1,1,6 ἀρχαιολογεῖν **τὰ Ἰουδαίων·** 2) μτγν. μέσ. ἀναφέρομαι εἰς τὰ ἀρχαῖα πράγματα, εἰς τοὺς ἀρχαίους τρόπους : Διον.Ρωμ.1,74 **περὶ τὴν συναγωγὴν τῆς ἀρχαιολογουμένης ἱστορίας·** 3) μτγν. ἀρχαϊκῶς λαλῶ καὶ γράφω, ἀρχαΐζω κατὰ τὸ ὕφος : Λουκ.Λεξιφ.15 **-λογεῖν δὲ σεμνότητος.**

ἀρχαιομάθεια (ἡ) νεώτ. ἡ γνῶσις τῶν τῆς ἀρχαιότητος, ἰδίως τῶν τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ καὶ ρωμαϊκοῦ πολιτισμοῦ : **ἔχει μεγάλην ἀρχαιομάθειαν·** ‖ τὸ καλῶς γνωρίζειν τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

ἀρχαιομαθής-οῦς-ές νεώτ. ὁ τὸν ἀρχαῖον κόσμον καλῶς γνωρίζων, ἔχων ἀρχαιομάθειαν βλ.λ.

ἀρχαιομανής-οῦς-ές νεώτ. ὁ μετὰ πάθους, οἱονεὶ μετὰ μανίας ἀσχολούμενος περὶ τὴν ἀρχαιότητα ἢ τὰς ἀρχαιότητας· ‖ ὁ ὑπερβολικῶς, ὑπερμέτρως ἀγαπῶν τὰ τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, οἷον ἤθη, τέχνας, γλῶσσαν κττ.

ἀρχαιομανία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀρχαιομανοῦς βλ.λ.

ἀρχαιο-μελι-σιδωνο-φρυνιχήρατος-ον : Ἀριστφ.Σφ.220 **μινυρίζοντες μέλη ἀρχαιομελισιδωνοφρυνιχήρατα,** Σχόλ. «παρὰ τὸ μέλι, ὅπερ ἐστὶν ἡδύ, καὶ τὴν Σιδῶνα καὶ τὸν Φρύνιχον καὶ τὰ ἐρατὰ ἔμιξεν, οἷον ἀρχαῖα μέλη Φρυνίχου, ἐρατὰ καὶ ἡδέα, καθάπερ μέλι περιέχοντα τὸ τῆς Σιδῶνος ὄνομα ».

ἀρχαιόμετρον (τὸ) νεώτ. κ. **ἀρχαιομέτρης** (ὁ) ὄργανόν τι τῶν ἀποκρυφιστικῶν πειραμάτων.

ἀρχαιόμυς-υος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἀπολελιθωμένων θηλαστικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **μυῶν.**

ἀρχαιομύστης-ου (ὁ) νεώτ. ὁ μεμυημένος εἰς τὰ τῆς ἀρχαιότητος, ὁ γνωρίζων καλῶς τὰ τῶν ἀρχαίων, πρβλ. ἀρχαιογνώστης.

ἀρχαιονίσκος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἀπολελιθωμένων μαλακοστράκων τῆς οἰκογ. τῶν **αἰγιδῶν.**

ἀρχαιόνομος-ον μτγν. κ. μσν. **ἀρχαϊκός·** Ἀνών. π.Σουΐδ. ἐν λ. **αἵρεσις** « θεοφιλῶν καὶ ἀρχαιονόμων **ἠθῶν** ».

ἀρχαιοπαίδευτος-ον νεώτ. ὁ διὰ τῶν συγγραμμάτων τῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητος μορφωθείς, ὁ ἔχων βαθεῖαν κλασσικὴν μόρφωσιν.

ἀρχαιοπαράδοτος (-η)-ο(ν) μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρχαιόθεν παραδεδομένος : Κωνστ.Κ437 D **ἀρχαιοπαραδότου κοινῆς μελῳδίας, - ἀρχαιοπαράδοτον ἔθιμον.**

ἀρχαιοπινής-οῦς-ές (πίνος) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πίνον ἤτοι ἴχνη ἢ χροιὰν ἀρχαιότητος κ. μτφ., ὅθ. κ. ὁ τὴν ἀφέλειαν ἔχων τοῦ ἀρχαίου ὕφους : Διον.Ἁλ.Δημ.38,1071,4 **ἵνα .. ἐπανθῇ τις αὐταῖς** (ταῖς τοιαύταις συζυγίαις) **χνοῦς ἀρχαιοπινὴς καὶ χάρις ἀβίαστος·** ‖ νεώτ. ὁ ἀρχαϊκὸς βλ.λ.

ἀρχαιόπλασμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἰατρ. κοιλιακὴ διόγκωσις ὀφειλομένη εἰς ἀλλότριον σῶμα ἐντὸς τῶν ἐντέρων εὑρισκόμενον ἢ εἰς συσσώρευσιν σκληρῶν περιττωματικῶν ὑλῶν.

ἀρχαιόπλουτος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ παλαιοῦ πλούσιος, ὁ ἐκ κληρονομίας κατέχων πλοῦτον : Αἰσχ. Ἀγ.1043 **ἀρχαιοπλούτων δεσποτῶν πολλὴ χάρις,** Λυσ.19,49 **φαινόμεθα τῶν ἀρχαιοπλούτων πολὺ ἐψευσμένοι,** Λιβάν.4,174,4 **τοὺς ἀρχαιοπλούτους καὶ διαδόχους ἀρχαίας εὐδαιμονίας,** ἀντιθ. ὀψίπλουτος, ἀρτίπλουτος κ. νεώτ. νεόπλουτος.

ἀρχαιόπνευστος-ον νεώτ. ὁ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐμπνεόμενος, ὁ ἀρχαίου πνεύματος ἐμπεφορημένος.

ἀρχαιοπρέπεια (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀρχαιοπρεποῦς βλ.λ.

ἀρχαιοπρεπής-οῦς κ. νεώτ. ὁ διὰ τὴν ἀρχαιότητα σεβαστός : Αἰσχ.Πρ.409 **μεγαλοσχήμονα τ' ἀρχαιοπρεπῆ στένουσι τὰν σὰν συνομαιμόνων τε τιμάν·** ‖ γεν. ἀρχαϊκός : Πλάτ.Σοφ.229 E **τὸ μὲν ἀρχαιοπρεπές τι πάτριον·** ὁμ. κ. ἐν γραμμ. ἐννοίᾳ : Διον.Ἁλ.Συνθ.23 **ἀρχ- σχήματα,** αὐτ. Ἐπιστ. πρὸς Πομπ.2 **ἀρχ- ὀνόματα, - ἀρχαιοπρεπὲς ὕφος.**

ἀρχαιοπρεπῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀρχαιοπρεπῆ βλ.λ. : Δαμάσκ.Ἀρχ.337.

ἀρχαιόπτερις-ιδος (ἡ) νεώτ. παλαιοφ. γένος ἀπολελιθωμένων φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **πτερίδων.**

ἀρχαιοπτέρυξ-υγος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἀπολελιθωμένων πτηνῶν θεωρούμενον ὡς ὁ ἐνδιάμεσος τύπος μεταξὺ πτηνῶν καὶ ἑρπετῶν καὶ δὴ τῶν δεινοσαύρων.

ἀρχαιοπωλεῖον (τὸ) νεώτ. τὸ κατάστημα τοῦ ἀρχαιοπώλου βλ.λ.

ἀρχαιοπώλης (ὁ) νεώτ. θηλ. **-ις-ιδος** ὁ ἐμπορευόμενος καὶ πωλῶν τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιτρεπόμενα ἀρχαῖα ἔργα τέχνης ἢ κ. ἄ. ποικίλα παλαιοτέρων χρόνων καλλιτεχνικὰ ἢ περίεργα ἀντικείμενα, δημ. κ. ἀρχαιολόγος.

ἀρχαῖος-α-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τῆς ἀρχῆς, ὁ ἐξ ἀρχῆς, ὁ παλαιός, ὁ ἀπὸ πολλῶν χρόνων ὑφιστάμενος : Ἡρ.5,88 **ἐσθὴς πᾶσα ἡ ἀρχαίη τῶν γυναικῶν,** Σοφ.ΟΚ 1383 **Ζηνὸς ἀρχαίοις νόμοις,** Εὐρ.435 **τὸν ἀρχαῖον φίλον Διόνυσον,** Ξεν. Ἀπομν.2,8,1 **ἀρχαῖον ἑταῖρον διὰ χρόνου ἰδών,** Πλάτ.Πολιτ.290 E **ἀρχαίων θυσιῶν,** ΚΔ Πράξ.21,16 **ἀρχαίῳ μαθητῇ, - ἀρχαιότατος πολιτισμός, - ἀρχαία πόλις·** ‖ ὁ πρὸ πολλοῦ ὑπάρξας, νῦν δὲ μὴ ὑπάρχων, ὁ προγενέστερος : Ἡρ.1,75 **τὸ ἀρχαῖον ῥέεθρον ἀποξηρανθῆναι,** Σοφ.ΟΚ 110 **τὸ ἀρχαῖον δέμας,** Πλάτ.Κρατ.418 C **τὸ ἀρχαῖον ὄνομα,** Ξεν.Ἀν.1,9,1 **Κῦρον τὸν ἀρχαῖον** (τὸν πρεσβύτερον)· ‖ νεώτ. εἰδ. τὸ συγκρ. **ἀρχαιότερος** ὁ προγενεστέρως ἐν σχέσει πρὸς ἄλλους εἰσελθὼν εἰς ἐπάγγελμά τι ἢ προσχθεὶς εἰς βαθμὸν ἱεραρχίας τινός : **προήχθη ὡς ὁ ἀρχαιότερος μεταξὺ τῶν ὁμοιοβάθμων του·** 2) κ. ὡς ούσ. **οἱ ἀρχαῖοι** οἱ κατὰ παλαιοτέραν ἐποχὴν ἐν σχέσει πρὸς τὸν ὁμιλοῦντα ἢ γράφοντα ζήσαντες, οἱ παλαιοί : Θουκ.2,16 **οἱ πλείους τῶν τε ἀρχαίων καὶ τῶν ὕστερον,** Ἀριστλ.Μεταφ.1069 a,25 **μαρτυροῦσι δὲ καὶ οἱ ἀρχαῖοι** (οἱ προσωκρατικοὶ φιλόσοφοι), ΚΔ Ματθ.5,21 **ἠκούσατε ὅ,τι ἐρρέθη τοῖς ἀρχαίοις·** ‖ μτγν. εἰδ. οἱ συγγραφεῖς τῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητος : Δημήτρ.15,67· ‖ ὅθ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἰδίως εἰς τοὺς χρόνους τῆς ἀκμῆς κ. τῆς μετέπειτα εὐδοκιμήσεως τοῦ ἀρχαίου κόσμου : **ἀρχαία Ἑλλάς, - ἀρχαία ἑλληνικὴ ἱστορία - τέχνη, - οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι, - οἱ ἀρχαῖοι ἕλληνες - συγγραφεῖς** (οἱ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἀκμάσαντες κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τοὺς μεσαιωνικοὺς καὶ νεωτέρους)·

|| δημ. **ἀρχαῖα** (τὰ) ὡς οὐσ. ἁ. ἀρχαιότητες τὰ μνημεῖα ἢ ἔργα τέχνης τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ: **ἐπήγαμε καὶ εἴδαμε τὰ ἀρχαῖα·** 3) ἀπηρχαιωμένος: Αἰσχ.Πρ.317 **ἀρχαῖ' ἴσως σοι φαίνομαι λέγειν τάδε·** || παλαιός, τετριμμένος: Ξεν.'Αν.4,5,14 **ἐπέλιπε τὰ ἀρχαῖα ὑποδήματα·** 3) ἁπλοϊκός, εὐήθης: 'Αριστφ.Νεφ.915 **σὺ δέ γ' ἀρχαῖος,** Πλάτ.Εὐθ.295 C **ἀρχαιότερος εἶ τοῦ δέοντος·** 4) τὸ ἀρχαῖον ἐν ἐπιρρ. χρ. ἰων. κατὰ κρᾶσιν **τὠρχαῖον,** ἀττ. **τἀρχαῖον** ἐκ παλαιοῦ, ἀρχαιόθεν: Αἰσχ.'Ικ.326 **δοκεῖτε δή μοι τῆσδε κοινωνεῖν χθονὸς τἀρχαῖον,** 'Ηρ.4,117 **ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου·** ὁμ. κ. πληθ.: Διόδ.Σ 1,14 **τὸ τηρούμενον παρ' αὐτοῖς ἐξ ἀρχαίων νόμιμον·** 5) **ἀρχαῖον** (τὸ) ὡς οὐσ. ἡ πρώτη ἀξία πράγματός τινος: Ξεν.Προσ.3,2 **πλεῖον τοῦ ἀρχαίου λαμβάνουσιν·** || ἰδίᾳ τὸ χρηματικὸν κεφάλαιον: 'Αριστφ.Νεφ.1156 **κλάετ'.. αὐτοί τε καὶ τἀρχαῖα καὶ τόκοι τόκων,** Δημ.914 **τοῖς μὲν τὰ ἑτερόπλοα δανείσασι μόλις τἀρχαῖα ἀποδέδωκας·** 6) **ἡ ἀρχαίη** ὡς οὐσ. ἡ ἀρχή: Εὐατ.475,1, Σχόλ.Πινδ.Π 4,188· 7) μσν. φιλοσ. **ὁ ἀρχαῖος** ὡς οὐσ. (ἐνν. πυρήν) ἐν χρ. ὡς ὅρος τεθεὶς τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Παρακέλσου, δηλωτικὸς ἐνυπαρχούσης δῆθεν ἐν τῷ σώματι ζωϊκῆς τινος αὐτοτελοῦς δυνάμεως, ἐξ ἧς καὶ δι' ἧς ἐπιτελοῦνται πᾶσαι αἱ φυσικαὶ καὶ ψυχικαὶ λειτουργίαι· 8) συνηθ. παραθετικὰ **-ότερος, -ότατος** κ. ἀνώμαλα **ἀρχαιέστερος**: Πινδ.ἀπ.45 **ἀρχέστατος,** Αἰσχ.ἀπ.187.

ἀρχαιόσαυρος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. ἁ. ἀρχηγόσαυρος βλ.λ.

ἀρχαιοσυλία (ἡ) νεώτ. ἡ κλοπὴ ἀρχαίων πολυτίμων ἀντικειμένων οἷον ἔργων τέχνης, νομισμάτων κ.τ.λ., πρβλ. **ἱεροσυλία.**

ἀρχαιοσυλλέκτης-ου (ὁ) νεώτ. ὁ συλλέγων ἀρχαιότητας, ὁ καταρτίζων ἀρχαιολογικὴν συλλογήν.

ἀρχαιόσυλος (ὁ) νεώτ. ὁ κλέπτων ἀρχαιότητας, πρβλ. **ἱερόσυλος.**

ἀρχαιότης-τητος (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀρχαίου βλ.λ., ἡ παλαιότης: Πλάτ.Νόμ.657 B **ἐπικαλοῦσα ἀρχαιότητα·** 2) μτφ. ἁπλότης, εὐήθεια: 'Αλκίφρ.3,64 **ὑπ' ἀνοίας καὶ ἀρχαιότητος τρόπου·** 3) ἡ προτέρα κατάστασις: 'Επιγρ. **ἀποκαταστῆσαι εἰς τὴν ἀρχαιότητα τῆς αὐτονομίας·** 4) ἡ ἀρχαία ἱστορία: 'Ιώσ.'Απ.1,1· || οἱ ἀρχαῖοι χρόνοι καὶ ἰδίᾳ οἱ κλασσικοί: Δίων Χρ.31,94, **-κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἤκμασεν ἡ φιλοσοφία,- ἑλληνική-, κλασσικὴ** ἀρχαιότης (οἱ χρόνοι τῆς ἀκμῆς τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ)· 5) εἰς τὸν πληθ. **ἀρχαιότητες** (αἱ) μνημεῖα τέχνης ἀρχαίου τινὸς πολιτισμοῦ: **αἱ ἀρχαιότητες τῆς Αἰγύπτου, - τῶν 'Αθηνῶν, - τοῦ Μυστρᾶ,- ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων·** 6) νεώτ. εἰδ. ἡ μεταξὺ ὁμοιοβάθμων στρατιωτικῶν ἢ ὑπαλλήλων προτεραιότης κατὰ τὸν διορισμὸν ἢ προβιβασμὸν καὶ τὰ ἐκ ταύτης ἀπορρέοντα δικαιώματα: **προήχθη κατ' ἀρχαιότητα, - ἀρχαιότης ὑπηρεσίας, - ἀρχαιότης βαθμοῦ·** 7) δημ. μτφ. γυνὴ προβεβηκυῖα τὴν ἡλικίαν: **στὸ χορὸ ἦτανε κάμποσες ἀρχαιότητες.**

ἀρχαιστικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀρχαϊκός: 'Ιω.Λυδ.Ρωμ. 1,15,20 **ἐπὶ τῶν ἀρχαιστικῶν δικαστηρίων** (ἐσφ.γρ.).

ἀρχαιοτροπία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἀρχαῖος τρόπος, ἀρχαῖα ἤθη, ἀρχαϊκότης βλ.λ.: Πλούτ.Φωκ.3 **ἡ Κάτωνος ἀρχαιοτροπία.**

ἀρχαιότροπος-ον κ. μσν. κ.νεώτ. ὁ κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον, ὁ ἀρχαϊκός: Θουκ.1,71 **ἀρχαιότροπα ἐπιτηδεύματα,** Φώτ.Βιβλ.242,350 **τῆς ἀρχαιοτρόπου σοφίας, - ἀρχαιότροπα ἤθη·** || κ. ἐπὶ προσώπων, ὁ ἀρχαιοπρεπής: Δίων Κ 59,29 **ἀρχαιότροπός τις ἀνὴρ ὁ Χαιρέας ἦν.**

ἀρχαιοτρόπως ἐπίρρ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. κατ' ἀρχαϊκὸν τρόπον, συμφώνως τοῖς ἤθεσι τῶν ἀρχαίων: Δαμάσκ.'Αρχ.5,Φώτ.Βιβλ.119,93.

ἀρχαιότυπος-ον μσν. ὁ ἀρχαῖον τύπον ἔχων, Σουΐδ.ἐν λ. « ἀρχέτυπον ».

ἀρχαιοῦμαι-όομαι Πάπ. εἶμαι ἢ καθίσταμαι ἀρχαῖος, παλαιός: Πάπ. **ἐξ ἀρχαιωθέντος καὶ ἀμνημονεύτου χρόνου.**

ἀρχαιοφανής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ φαινόμενος ὡς ἀρχαῖος: 'Ιω.Λυδ.Ρωμ.1,18 **τύπων ἀρχαιοφανῶν διαγεγλυμμένων.**

ἀρχαιοφανῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀρχαιοφανῆ βλ.λ.

ἀρχαιοφιλία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀρχαιοφίλου, τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ ἀρχαῖα.

ἀρχαιόφιλος (ὁ,ἡ) νεώτ. ὁ φίλος τῶν ἀρχαιοτήτων, ὁ ἀγαπῶν τὰ ἔργα τῆς ἀρχαίας τέχνης.

ἀρχαιόφρων-ονος (ὁ) νεώτ. ὁ τὰ τῶν ἀρχαίων φρονῶν, ὁ τῶν ἀρχαίων θαυμαστής.

ἀρχαιοφύλαξ-ακος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἀπογραφεύς, γραμματεύς: 'Ιω.Λυδ.Ρωμ.2,30 **κηνσουάλες δὲ τούτῳ ἀντὶ τοῦ ἀρχαιοφύλακος ὑπηρετεῖσθαι διώρισε·** 2) νεώτ. φύλαξ μουσείου ἢ χώρου ἀρχαιοτήτων βλ.λ.5).

ἀρχαιρέσια (τὰ) μτγν. αἱ ἀρχαιρεσίαι, ἐκλογαὶ τῶν ἀρχῶν: Διον.'Αλ.Ρωμ.6,89 **τελεσθέντων τῶν ἀρχαιρεσίων.**

ἀρχαιρεσία (ἡ) ἰων. **-ίη** κ. μσν., νεώτ. κ. δημ συνέλευσις πρὸς ἐκλογὴν τῶν ἀρχῶν: 'Ηρ.6,58 **ἀρχαιρεσίη συνίζει·** || συνηθέστ. κατὰ πληθ. αἱ ἐκλογαὶ τῶν ἀρχῶν: Πλάτ.Νόμ.752 C **ἕως.. τῶν ἀρχαιρεσιῶν τῇ πόλει κοινωνήσειαν,** 'Αριστλ.Πολιτ.1282 b,23 **τὰς ἀρχαιρεσίας καὶ τὰς εὐθύνας τῶν ἀρχόντων·** || νεώτ. εἰδ. ἐκλογαὶ πρὸς ἀνάδειξιν τῶν μελῶν τοῦ προεδρείου ἢ διοικητικοῦ συμβουλίου συγκεκροτημένου τινὸς σώματος οἷον τῆς βουλῆς, τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, συλλόγου τινὸς κττ.: **κατὰ τὰς ἀρχαιρεσίας τοῦ σωματείου, - αἱ ἀρχαιρεσίαι τῆς σχολικῆς ἐπιτροπῆς·** 2) μσν. ἡ ἀνακήρυξις βασιλέως: Νικήτ.Χων. ἐν Σάθ.1,105 **ὁ .. θεὸς .. Δαυΐδειον τὸ χρίσμα καὶ τὴν ἀρχαιρεσίαν ταυτίζουσαν δωρησάμενος.**

ἀρχαιρεσιάζω κ. νεώτ. κάμνω ἀρχαιρεσίας: 'Ισαῖ.ἀπ.47, Διον.Ρωμ.2,14 **ἀρχαιρεσιάζειν τε καὶ νόμους ἐπικυροῦν,** αὐτ.8,90 **ἀρχαιρεσιάσοντα τὸν δῆμον·** 2) παρουσιάζομαι ὡς μνηστὴρ ἀρχῆς τινος παρὰ τῷ λαῷ καὶ κολακεύω αὐτὸν διὰ τοῦτο: Πλούτ.'Ηθ.324 E **ἵνα οὖν μὴ ὡς ἀπεγνωκὼς τὴν πόλιν ὅπλοις ἀρχαιρεσιάζῃ·** 3) 'Ησ. « ἀρχαιρεσιάζειν· τὸ πρὸς χάριν τοῖς πολλοῖς ζῆν ».

ἀρχαιρεσιακός-ή-όν 'Επιγρ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰς ἀρχαιρεσίας: 'Επιγρ. **ἀρχ- ἐκκλησία, - ἀρχαιρεσιακὴ ἐπιτροπή.**

ἀρχαιρεσιάρχης-ου (ὁ) μτγν. ὁ ἀρχηγὸς αἱρέσεως, πολιτικῆς μερίδος: 'Ηρωδιαν.'Επίμ.167.

ἀρχαιρετικός-ή-όν ἐπιγρ. ἀρχαιρεσιακὸς βλ.λ.: 'Επιγρ. **ἀρχαιρετικὴ ἐκκλησία.**

ἀρχαϊσμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀρχαϊκὸς τρόπος, ἡ μίμησις ἀρχαίων, ὕφος ἀρχαΐζον: Διον.Συνθ. 22,150,4 **ἡ αὐστηρὰ ἁρμονία .. τὸν ἀρχαϊσμὸν καὶ τὸν πίνον ἔχουσα κάλλος·** 2) γραμμ. ἀπηρχαιωμένη φράσις ἢ τύπος ἢ σύνταξις: Μεν.11 D **ἀρχαϊσμὸς οὗτος ῥημάτων, - μεταχειρίζεται ἀρχαϊσμούς·** 3) **περὶ ἀρχαϊσμοῦ** τίτλος ἔργου τοῦ Μανέθωνος: Πορφύρ.'Αποχ.2,55· 4) νεώτ. τεχνοτροπία ἔχουσα τάσιν πρὸς μίμησιν τῆς ἀρχαϊκῆς τέχνης, πρβλ. κ. **ἀρχαϊστικός** κ. **ἀρχαϊστής.**

ἀρχαϊστής (ὁ) νεώτ. ὁ ἀρχαΐζων, ὁ μεταχειριζόμενος εἰς τὸ λέγειν ἢ τὸ γράφειν ἀρχαϊσμοὺς βλ.λ.· 2) εἰδ. ἐν τῇ τέχνῃ, ἐκ τῶν προτύπων τῆς ἀρχαϊκῆς τέχνης ἐμπνεόμενος καλλιτέχνης καὶ ταῦτα ἀπομιμούμενος· || κ. ὁ τὴν ἀρχαϊκὴν τέχνην ἐξαιρέτως ἐκτιμῶν.

ἀρχαϊστί ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ μίμησιν τῶν ἀρχαίων τύπων: **ὁμιλεῖ - γράφει ἀρχαϊστί.**

ἀρχαϊστικός-ή-όν νεώτ. ἀρχαιολ. ὁ ὁμοιάζων πρὸς τοὺς ἀρχαϊκοὺς τρόπους ἢ μιμούμενος αὐτούς˙ || ἀρχαϊστικὴ τέχνη ἢ τεχνοτροπία ἡ τάσις πρὸς μίμησιν τῆς ἀρχαϊκῆς τέχνης.

ἀρχαίως ἐπίρρ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀρχαίων, ἀρχαιοτρόπως, ἀρχαιοπρεπῶς : Πλάτ.Φαῖδρ.267 B καινὰ ἀρχαίως εἰπεῖν, Αἰσχίν.1,183 ἀρχαίως καὶ σεμνῶς λέγειν, Ἰσοκρ.4,8 περὶ τῶν νεωστὶ γεγενημένων ἀρχαίως εἰπεῖν.

ἄρχαμος μσν. π. Εὐστ. ἀντὶ ὄρχαμος βλ.λ.

ἀρχάνθρωπος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ πρῶτος ἐπὶ τῆς γῆς ἄνθρωπος : Ὠριγ.Φιλοσοφ.3135 ἀρχάνθρωπος Ἀδάμας ἢ Ἀδάμ, οὗ εἰκόνες τὰ ἐν Σαμοθρᾴκῃ δύο ἀγάλματα.

ἄρχαος αἰολ. ἀρχαῖος βλ.λ.

ἀρχάρης (ὁ) δημ. θηλ. ἀρχάρα κ. ἀρχάρισσα ἀρχάριος, πρωτόπειρος, πρωτάρης, ἀδέξιος : παροιμ. ἀρχάρης μαστροχαλαστής.

ἀρχαριακός-ή-όν νεώτ. ἰδιάζων εἰς ἀρχάριον βλ.λ

ἀρχάρικος-η-ο δημ. ὁ τῆς ἀρχῆς, τῆς ἐνάρξεως : Βλ.Συνμ.38 τ' ἀρχάρικα τὰ πρῶτα στοιχεῖα.

ἀρχάριος-α-ο(ν) μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. -ριός ὁ πρὸ μικροῦ ἀρχίσας νὰ μανθάνῃ τι : Μακάρ. Ὁμιλ.15,225 ἀπέρχεται πρὸς τὴν σχολὴν τῶν γραμμάτων καὶ ἔστιν πάλιν ἐκεῖ ὅλων ὁ ἔσχατος ἀρχάριος˙ || εἰδ. ὁ δόκιμος μοναχός : αὐτ.16,251 ἔχουσι δὲ καὶ φόβον οὐ τῶν ἀρχαρίων τῶν φοβουμένων τὰ πονηρὰ πνεύματα˙ || ὁ πρὸ μικροῦ ἀρχίσας τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός του καὶ μὴ ἔχων ἀκόμη ἀποκτήσει τὴν δέουσαν πεῖραν : εἶναι ἀρχάριος ἀκόμα καὶ δὲν τὰ καλοκαταφέρνει˙ ||δθ. γεν. ἄπειρος, πρωτόπειρος, ἀδέξιος, ἀδαής˙ || τὸ θηλ. ἀρχαριά ἐπὶ γυναικὸς ἢ θήλεος ζῴου, ἡ διὰ πρώτην φορὰν τεκοῦσα, πρωτόγεννη, πρωτάρα.

ἀρχαριότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀρχαρίου, τὸ πρωτόπειρον, ἡ ἀπειρία.

ἀρχάρισμα (τὸ) δημ. ἡ ἀρχὴ πράγματός τινος, τὸ ἀρχίνισμα : Βλ.Συνμ.37.

ἀρχαστήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐχινοδέρμων τῆς τάξεως τῶν ἀστεριδῶν.

ἀρχάτζικας (ὁ) δημ. κ. ἀχάτζικας κ. χάτζικας τὸ ἄγριον λάχανον σκάνδιξ, ἄ. ἀνθρίσκος ὁ ἄγριος.

ἀρχε- πρῶτον συνθετικὸν ἀττικῶν συνθέτων σημαινόντων ὅ,τι καὶ τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ ἀρχι- βλ.λ.

ἀρχέβακχος (ὁ) ἐπιγρ. ὁ ἀρχηγὸς τῶν βάκχων ἤτοι τῶν τελούντων τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου, ὡς τίτλος τοῦ Διονύσου.

ἀρχεβούλειον (τὸ) μτγν. μέτρον τι ἐν τῇ ποιήσει τεθὲν ὑπὸ Ἀρχεβούλου τοῦ Θηβαίου˙ Ἡφαίστ. 53,16 « καλεῖται μὲν οὖν ἀρχεβούλειον (τὸ μέτρον υυ-υυ-υυ-υυ-υ--) ἀπὸ Ἀρχεβούλου τοῦ Θηβαίου».

ἀρχεγονία (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ καταγωγή : Εὐστ. Πονημ.355,82 κἂν εἰς τὴν τούτου ἀρχεγονίαν ἀναποδίσῃς, εὕρῃς τὸ γένος τὸν ἀρχαῖον βίον ζηλώσαντα˙ || νεώτ. τὸ εἶναί τι ἀρχέγονον βλ.λ.

ἀρχεγόνιος-ία-ιον μσν. ἀρχέγονος βλ.λ. : Τζέτζ. 71,10 τὸ ἔρεβος ἐκεῖνο τὸ ἀρχεγόνιον.

ἀρχέγονος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ.δημ. ὁ γενάρχης, ὁ πρῶτος τοῦ γένους, παλαιός, ἀρχαῖος : Νόνν.Δ 6 ὠκεανὸς ἀρχέγονος πάντων˙ || ὁ ὢν ἡ πρώτη ἀρχὴ ἢ αἰτία, πρωταρχικός, πρωταίτιος : ΔαμόΞ.2,8 ἡ φύσις πάσης τέχνης ἀρχέγονόν ἐστ'˙ || γεν. ὁ ἀρχικῶς γενόμενος, ὁ ἐν ἀρχῇ γεννηθείς : Κορνούτ.Φύσ.Θε.17 τὸ ἀρχέγονον ὑγρόν, Γαλ.5, 418 ἀρχ- οὐσία, Θεμίστ.Λόγ.13,162 Α γῆν καὶ ὕδωρ καὶ ἔτι τὰ τούτων ἀρχεγονώτερα˙ 2) νεώτ. κ. δημ. πρωτόγονος, καθυστερημένος, ἀπολίτιστος : ἀρχέγονος λαός, - πολιτισμός, - ἀρχέγονη κατάσταση, πρβλ. πρωτόγονος.

ἀρχεγόνως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀρχέγονον, ἐν τῇ πρώτῃ ἀρχῇ, κατὰ τὴν ἀρχικὴν γένεσιν.

ἀρχεδέατρος (ὁ) ἐπιγρ. πρωτοκάθεδρος συνελεύσεως ἐν τῇ αὐλῇ τῶν Πτολεμαίων.

ἀρχεδίκης-ου (ὁ) ὁ ἐξ ἀρχῆς ἰδιοκτήτης, νόμιμος κτήτωρ : Πίνδ.Π 4,110 ἀμετέρων ἀποσυλᾶσαι βιαίως ἀρχεδικᾶν τοκέων.

ἀρχεζῶστις-ιδος (ἡ) μτγν. τὸ φυτὸν βρυωνία ἡ κοινή, ἄ. ἄμπελος ἡ λευκή, δημ. βρυωνιά, ὀβριά, ἀμπελουρίδα : Διοσκ.4,182, Πλίν.Φ 23,21.

ἀρχεθέωρος (ὁ) Ἐπιγρ. ἀρχιθέωρος βλ.λ.

ἀρχέθυρον (τὸ) μσν. ἡ κυρία θύρα.

ἀρχειακός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἀρχεῖον βλ. λ. : ἀρχειακαὶ ἐργασίαι.

ἀρχείνη (ἡ) Ἐπιγρ. τίτλος ἱερείας.

ἀρχειοθήκη (ἡ) νεώτ. ἑρμάριον εἰς ὃ φυλάσσονται ἔγγραφα ἀρχείου τινός.

ἀρχεῖο(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἀρχήιον ἡ κατοικία τῶν ἀρχῶν, ἢ ὁ τόπος ἔνθα συνέρχονται αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως : Ἡρ.4,62 κατὰ νομοὺς ἑκάστοισι ἐν τῷ ἀρχηίῳ ἑσίδρυταί σφι Ἄρεος ἱρὸν (ἀμφ.), Ξεν.ΚΠ 1,2,3 ἔνθα τά τε βασίλεια καὶ τὰ ἄλλα ἀρχεῖα πεποίηται, Δημ.145 τὰ ἀρχεῖα καὶ βουλευτήρια, Λουκ.Ἀλ.Ἱστ.1,29 ἀρχεῖα αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ πόλει πεποίηται, ἔνθα ὁ ἄρχων.. κάθηται, Ἰώσ.Π 6,6,3 τὸ ἀρχεῖον καὶ τὸ βουλευτήριον ὑφῆψαν˙ 2) εἰδ. ἐν τῷ ρωμαϊκῷ στρατοπέδῳ, ὁ τόπος ἔνθα ἦσαν αἱ σκηναὶ τοῦ στρατηγοῦ, τῶν ἱππάρχων καὶ χιλιάρχων, λατ. principia : Πλούτ.Γάλβ.12 τὴν γυναῖκα.. παρεισήγαγεν εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ διέφθειρεν ἐν τοῖς ἀρχείοις˙ 3) ἡ ὁλομέλεια τῶν ἀρχόντων, ὁ σύλλογος τῶν ἀρχῶν : Ἀριστλ.Πολιτ.1298 b,28 κατασκευάσαντας τὸ ἀρχεῖον οἷον ἐν ἐνίαις πολιτείαις ἐστίν, οὓς καλοῦσι προβούλους καὶ νομοφύλακας, Πολύβ.4,35,9 τά τε πλήθη καὶ τὸ τῶν ἐφόρων ἀρχεῖον˙ 4) γεν. πᾶσα ἀρχὴ πόλεως ἢ χώρας : Δίων Χρ.Λόγ.56,2,292 ὅτε κατέστη τοῦτο τὸ ἀρχεῖον ἐν Σπάρτῃ˙ || κατὰ πληθ. ἰδιαίτεραι ἐπιτροπαὶ τῶν ἀρχόντων : Ἐπιγρ. ὀμόσαι τὰ ἀρχεῖα, Ἐπιγρ. ὅσοι ἀρχείων μετέχουσι καὶ δικαστηρίων˙ 5) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. τὰ φυλαττόμενα ἀρχέτυπα ἢ πρωτόγραφα δημόσια ἢ ἰδιωτικὰ ἔγγραφα καὶ τὸ μέρος ἔνθα ταῦτα φυλάσσονται˙ Ἡσ. « ἔνθα οἱ δημόσιοι χάρται ἀπόκεινται ἢ χαρτοφυλάκια » : Διον.Ἁλ.2,26 μέχρι τῆς εἰς τὰ ἀρχεῖα τὰ δημόσια ἐγγραφῆς, Εὐστ.13,37, 24 αὐτῶν ἐπακοῦσαι τῶν ἐπιστολῶν, ἀπὸ τῶν ἀρχείων ἡμῖν ἀναληφθεισῶν, - τὸ ἀρχεῖον τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, - τοῦ συλλόγου, - τῆς ἐπαναστάσεως, - τῆς Ὕδρας˙ 6) εἰδ.ἐκκλ. τὰ ἀρχέτυπα ἢ πρωτότυπα ἔγγραφα ἢ βιβλία : Ἰγνάτ. Φιλάδελφ.8. ἐὰν μὴ ἐν τοῖς ἀρχείοις εὕρω, ἐν τῷ εὐαγγελίῳ οὐ πιστεύσω˙ || ἀρχεῖα τοῦ κράτους δημόσια ἢ ἰδιωτικὰ ἔγγραφα ἀποκείμενα ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ Ἀθηνῶν καὶ χρησιμεύοντα ὡς ἱστορικὴ πηγή, ὡς καὶ ἡ πρὸς συλλογὴν καὶ κατάταξιν αὐτῶν ὑπηρεσία˙ 7) νεώτ. εἰδ. συλλογὴ ἐπιστημονικῶν στοιχείων ἰδίᾳ πρὸς συγγραφὴν βιβλίου ἢ ἄλλον ἐπιστημονικὸν σκοπόν˙ || τίτλος διαφόρων συγγραμμάτων, ἰδίᾳ περιοδικῶν περιλαμβανόντων ἱστορικὰ ἔγγραφα τὸ πρῶτον δημοσιευόμενα ἢ εἰδικὰς ἐπιστημονικὰς μελέτας : ἱστορικὸν ἀρχεῖον, - ἀρχεῖον φιλοσοφίας κτπ.˙ || φρ. ἀρχεῖον (- εἰς τὸ ἀρχεῖον (ἐπὶ ἐγγράφων ἢ ὑποθέσεων, δι' ἃς θεωρεῖται περιττὴ πᾶσα περαιτέρω ἐνέργεια˙ πρβλ. φρ. ἔστειλε τὸ χαρτὶ στὸ χρονοντούλαπο.

ἀρχειοφυλακεῖον (τὸ) νεώτ. κ. - λάκιον δημόσιον κατάστημα ἔνθα φυλάσσονται δημόσια ἔγγραφα, οἷον δικαστικαὶ ἀποφάσεις, συμβολαιογραφικαὶ πράξεις κτπ.

ἀρχειοφυλάκιον (τὸ) νεώτ. ἀρχειοφυλακεῖον βλ.λ.

ἀρχειοφύλαξ-ακος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὑπευθύνως φυλάσσων δημόσιόν τι ἢ ἰδιωτικὸν ἀρχεῖον

βλ.λ. : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.2,30 (χειρ. ἀρχαιο-)· ‖ νεώτ. εἰδ. δημόσιος ὑπάλληλος εἰς ὃν ἔχει ἀνατεθῆ ἡ ταξινόμησις καὶ φύλαξις τῶν ἀρχείων δημοσίας τινὸς ἀρχῆς : **ὁ ἀρχειοφύλαξ τῆς βουλῆς.**

ἀρχκῖτις-ιδος (ἡ) αἰτ. **-τιν** Ἐπιγρ. τίτλος ἱερείας τινὸς ἐν Θάσῳ, πρβλ. ἀρχείνη.

ἀρχειώτης (ὁ) μτγν. ὁ προϊστάμενος τοῦ ἀρχείου, δημόσιος ἀρχειοφύλαξ : Διγέστ.50.4,18,10.

ἀρχειωτικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰ ἀρχεῖα ἢ τοὺς ἀρχειώτας βλ.λ. : Ἰω.Λυδ.Ρωμ. 2,15 **ἀρχειωτικὰ δικαστήρια** (κώδ. « ἀρχαιοτικά »).

ἀρχέκακος-ον κ. μτγν. κ. μσν. ὁ ἀρχίσας τὸ κακόν, ὁ πρῶτος αἴτιος τοῦ κακοῦ : Ἰλ.Ε 63 **ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας ἐΐσας ἀρχεκάκους,** Κλήμ.Ἀλ.Προτρ.13,1 **ἀρχεκάκους μύθους ἀθέων,** Εὐστ.Πονημ.115,87 **ὡς ἀρχέκακον ἀμύνεται,** αὐτ.254,2 **ὁ ἀρχέκακος δαίμων·** ‖ θθ. ἐκκλ. ὁ διάβολος, ὁ σατανᾶς : Μηναῖ.3,9 ᾠδ.6 **γεγηθὼς ὁ ἀρχέκακος ἥρπασεν.. Ἰούδαν τὸν δείλαιον.**

ἀρχέλαος-ον ἀττ. **ἀρχέλεως,** δωρ. **ἀρχέλας** ὁ ἀρχηγὸς τοῦ λαοῦ, ἡγεμών : Αἰσχ.Πέρσ.297 **τίνα δὲ καὶ πενθήσομεν τῶν ἀρχελείων** (ἰων. τ. ἀντὶ ἀρχελεῶν), Ἀριστφ.Ἱππ.164 **τούτων ἁπάντων αὐτὸς ἀρχέλας ἔσει.**

ἀρχεληστής (ὁ) μτγν. ἀττ. τ. τοῦ **ἀρχιληστής** βλ.λ.

ἀρχελληνοδίκης (ὁ) Πάπ. ὁ πρῶτος τῶν ἑλληνοδικῶν βλ.λ.

ἀρχεμός (ὁ) δημ. ἀρχή, ἄρχισμα βλ.λ.

ἀρχέμπορος-ου (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ πρῶτος ἔμπορος, προϊστάμενος τοῦ σωματείου τῶν ἐμπόρων.

ἀρχένομα Κύριλλ. « ξύλα ».

ἀρχενόμενα Ἡσ. « ξύλα ».

ἀρχενταφιαστής-οῦ (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ πρόεδρος τοῦ σωματείου τῶν ἐνταφιαστῶν.

ἀρχεπαναστάτης (ὁ) νεώτ. ὁ πρῶτος τῶν ἐπαναστατῶν.

ἀρχέπλουτος-ον ὁ ἄρχων, κύριος μεγάλου πλούτου, ἢ ἀρχαιόπλουτος : Σοφ.Ἠλ.72 **ἀλλ' ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων.**

ἀρχέπολις-ιδος (ὁ, ἡ) ἄρχων τῆς πόλεως : Πίνδ. Π 9,54 **ἔνθα νιν ἀρχέπολιν θήσεις.**

ἀρχεπρόβουλος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ πρόεδρος τῶν προβούλων βλ.λ.

ἀρχερανίζω Ἐπιγρ. εἶμαι ὁ πρῶτος τῶν ἐρανιστῶν.

ἀρχερανιστής-οῦ (ὁ) μτγν. κ. μσν. ὁ ἀρχηγός, ὁ προϊστάμενος **τοῦ ἐράνου** βλ.λ.: Ἐπιγρ., Ἀρκάδ.28,2 2) ἀρχή τις ἐν Ρόδῳ, πρβλ. κ. **ἀρχιερανιστής.**

ἀρχερανιστῶ-έω Ἐπιγρ. εἶμαι ἀρχερανιστής βλ.λ.

ἀρχέρανος (ὁ) Ἐπιγρ. ἀρχερανιστής βλ.λ.

ἀρχεροτυπία (ἡ) νεώτ. παλαιὰ μέθοδος φωτογραφίας διὰ κολλοδίου.

ἀρχεσίμολπος-ον ὁ προϊστάμενος τῆς μολπῆς, τοῦ ᾄσματος ἢ ὁ ἀρχίζων αὐτό : Στησίχ.77 **ἀρχεσίμολπος μοῦσα.**

ἀρχεσίφωτος-ον μσν. ὁ ἄρχων τοῦ φωτός.

ἀρχέσκοποι (οἱ) Ἐπιγρ. ἀρχὴ τῶν Φθιωτίδων Θηβῶν ἀποτελουμένη ἀπὸ ἓξ ἄρχοντας, οἵτινες προσέφερον ἀφιερώματα εἰς τὴν Ἀθηνᾶν Παλιάδα ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως : Ἐπιγρ. **οἱ ἀρχέσκοποι Ἀθηνᾷ Πολιάδι.**

ἀρχέσπερος-ον ἀκρέσπερος βλ.λ. : Ἀριστλ.π. Ἀθην.8,353 B **καὶ οὐ πᾶσαν νύκτα, ἀλλὰ τὴν ἀρχέσπερον.**

ἀρχέστατος ἀνώμ. ὑπερθ. τοῦ ἀρχαῖος βλ.λ., ἀρχαιότατος, ὁ πάρα πολὺ ἀρχαῖος : Αἰσχ.ἀπ.187.

ἀρχεστής (ὁ) πιθ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἀργεστής βλ.λ. : Ἀρκάδ.27,8 « **τὸ μέντοι κηδεστὴς καὶ ἀρχεστὴς** ἐπιθετικὰ ὀξύνονται ».

ἀρχέτας (ὁ) δωρ. ἀρχηγός, ἄρχων : Εὐρ.Ἠλ.1149 **ἔπεσεν ἐμὸς ἐμὸς ἀρχέτας·** 2) ὡς ἐπίθ. ἡγεμονικός : Εὐρ.Ἡρακλ.753 **καὶ παρὰ θρόνον ἀρχέταν γλαυκᾶς τ' ἐν Ἀθάνας.**

ἀρχετυπία (ἡ) μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ ἀρχέτυπον βλ.λ., τὸ εἶναι τινὰ ἢ τι πρωτότυπον ἢ πρότυπον : Διον.Ἀρεοπ.Οὐρ.Ἱερ.2,4 **καὶ δυνατόν ἐστιν δι' αὐτῶν ἀνάγεσθαι πρὸς τὰς ἀΰλους ἀρχετυπίας,** Εὐστ Πονημ.98,33 **πρὸς ἀρχετυπίας ἀκριβῶς ἔχουσαν**

ἀρχετυπικῶς ἐπίρρ. μσν. κατὰ τὸ ἀρχέτυπον : Εὐστ.Ἰλ.931,22 **διασκευάσαντος τοῦ ποιητοῦ ἀρχετυπικῶς ὡς ἐν τύπῳ χαρακτῆρος.**

ἀρχέτυπος (-η)-ο(ν) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρχικὸν τύπον ἔχων, ὁ πρῶτος τύπον λαβών, πρωτότυπος, ὁ ὡς πρότυπον χρησιμεύων, ἀντίθ. ἀντίγραφον : Φίλ.1,5 **ἀρχέτυπος σφραγίς·** ‖ κ. συγκρ.: Πλωτῖν.6,8,14 **πολὺ ἀρχετυπώτερον καὶ ἀληθέστερον·** ‖ νεώτ. ὁ κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς τυπογραφίας τυπωθείς : **ἀρχέτυπα βιβλία** (τὰ πρὸ τοῦ 1501 τυπωθέντα μὲ κινητοὺς χαρακτῆρας)· 2) μτφ. ὑποδειγματικός, ἰδεώδης : Σωραν.1,5 **ἀρχέτυπος μοῖα,** Θεόδ.Στ.328 B **ἀρχέτυπα κάλλη·** 3) τὸ οὐδ. **ἀρχέτυπο(ν)** ὡς οὐσ. ὁ ἀρχικὸς τύπος, τὸ πρότυπον, τὸ ὡς ὑπόδειγμα χρησιμεῦον : Διον. Ἀλ.Ἰσαῖ.11 **ἀρχέτυπον τῆς ἀληθείας,** Νικήτ.Χων ἐν Σάθ.1,114 **τὸ ἀρχέτυπον τοιοῦτο καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ ἰνδαλλόμενον·** 4) εἰδ. τὸ πρωτότυπον σφραγῖδος: Λουκ.Ἀλεξ.21 **ἀνετύπου ὥσπερ ἐκ λίθου τὴν αὐτὴν σφραγῖδα εὖ μάλα τῷ ἀρχετύπῳ ἐοικυῖαν·** ‖ γεν. εἰκών : ΑΠλ.4,151 **ἀρχέτυπον Διδοῦς, ὦ ξεῖνε, λεύσσεις,** Ἐπιγρ. **δαίδαλον ἀρχέτυπον.**

ἀρχεύω (1) ἄρχω, εἶμαι ἀρχηγός : Ἰλ.Ε 200 **ἀρχεύειν Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας·** μετὰ γεν. : Ἀπολλ.Ρ 1,347 **αὐτὸς ὅτις ξυνάγειρε, καὶ ἀρχεύοι ὁμάδοιο·** ‖ ἔχων τὸ ἀξίωμα τοῦ ἄρχοντος : Ἐπιγρ. **ἠρχευκὼς τῆς πόλεως.**

ἀρχεύω (2) δημ. ἀ. ἀρχίζω βλ.λ. ἀρχινίζω, ἀρχινάω, ἄρχομαί τινος, κάμνω ἀρχὴν πράξεώς τινος: δ. τραγ. **ἄρχεψ' ὁ υἱὸς νὰ τραγουδῆ, ἄρχεψ' ὁ υἱὸς νὰ λέγῃ·** 2) ἀμτβ. εἶμαι εἰς τὴν ἀρχήν, εἰς τὴν ἔναρξίν μου : **ἀρχέψανε οἱ ζέστες.**

ἀρχεφηβεύω Ἐπιγρ. ἀρχεφηβῶ βλ.λ.

ἀρχέφηβος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ ἄρχων τῶν ἐφήβων, ἐφήβαρχος βλ.λ.

ἀρχεφηβῶ-έω Ἐπιγρ. εἶμαι ἀρχέφηβος, προΐσταμαι τῶν ἐφήβων, ἐφηβαρχῶ βλ.λ.

ἀρχεφοδεία (ἡ) Πάπ. ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀρχεφόδου βλ.λ.

ἀρχέφοδος (ὁ) Πάπ. ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας ἐν Αἰγύπτῳ.

ἀρχέφυτρον (τὸ) νεώτ. βοταν. ἡ κορυφὴ τῶν βλαστῶν καὶ τῶν ριζῶν τῶν φανερογάμων φυτῶν.

ἀρχέχορος-ον ὁ τοῦ χοροῦ προεξάρχων ἐν τῇ δραματικῇ παραστάσει κ. γεν. ὁ ἀρχόμενος τοῦ χοροῦ : Εὐρ.Τρῳ.151 **ποδὸς ἀρχεχόρου πλαγαῖς φρυγίαις εὐκόμοις ἐξῆρχον θεούς·** 2) ἐπὶ προσ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. : ΑΠ παράρτ.221 **κῆρυξ καὶ τάφος εἰμὶ βροτοῦ πάρος ἀρχεχόροιο Εὐτύχου.**

ἀρχή (ἡ) (ἄρχω - ομαι) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀφ' οὗ ἢ ἐξ οὗ ἄρχεται, ἀρχίζει τι, ἤτοι ἡ διὰ τῆς ἐν τῇ λ. ἀρχὴ ἀφῃρημένης ἐννοίας τοῦ ἄρχω (=ἀρχίζω) δήλωσις ὅτι τὸ ὡς ὑποκείμενον ἐν τῇ φρ. ἐκφερόμενον ἦτο ἢ εἶναι τὸ προηγηθὲν ἢ τὸ πρῶτον τοῦ συναφῶς ἐν γεν. πτώσει ἐκφερομένου πράγματος ἢ γεγονότος, ἐνεργείας ἢ καταστάσεως· θθ. συνεκδ. σημ. ἔναρξις, ἀφετηρία, πρώτη αἰτία, βάσις, μόνον ἢ κύριον συστατικὸν στοιχεῖον, κανὼν διέπων, — πασῶν τῶν σημ. τούτων διατηρηθεισῶν ἐν χρ. ἀπὸ τῆς ἀττ. κατὰ πάσας τὰς περιόδους τῆς γλώσσης ἐν χρονικῇ σημ. ἀρχή=ἔναρξις· Ἀριστ.Μεταφ.1013 a,1 - 9 « **ἀρχὴ λέγεται ἡ μὲν ὅθεν ἄν τοῦ πράγματος κινηθείη πρῶτον, οἷον τοῦ μήκους καὶ ὁδοῦ ἐντεῦθεν μὲν αὕτη ἀρχή, ἐξ ἐναντίας δὲ ἑτέρα.. ἡ ὅθεν πρῶτον γίνεται ἐνυπάρχοντος οἷον ὡς πλοίου τρόπις καὶ οἰκίας θεμέλιος καὶ τῶν ζῴων οἱ μὲν καρδίαν οἱ δὲ ἐγκέφαλον, οἱ δ' ὅ τι ἂν τύχωσι τοιοῦτον ὑπολαμβάνουσιν· ἡ δὲ**

ὅθεν γίνεται πρῶτον μὴ ἐνυπάρχοντος καὶ ὅθεν πρῶτον ἡ κίνησις πέφυκεν ἄρχεσθαι καὶ ἡ μεταβολή, οἷον τὸ τέκνον ἐκ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς καὶ ἡ μάχη ἐκ τῆς λοιδωρίας.. Ἰσαχῶς δὲ καὶ τὰ αἴτια λέγεται, πάντα γὰρ τὰ αἴτια ἀρχαί..»: Ἰλ.Λ 605 κακοῦ δ᾽ ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή (ἀφετηρία), αὐτ.Χ 116 ἥ τ᾽ ἔπλετο νείκεος ἀρχή (αἰτία)· κ. διὰ μτφ. ἐκφρ.: Ὀδ.Θ 81 τότε γάρ ῥα κυλίνδετο πήματος ἀρχή (τότε κύλισε, ξεκίνησε τὸ ἀρχίνημα τῆς δυστυχίας, τοῦ χαμοῦ), Ἡρ.1,5, τὴν Ἰλίου ἅλωσιν εὑρίσκουσι σφίσι (οἱ Πέρσαι) ἐοῦσαν τὴν ἀρχὴν τῆς ἔχθρης (πρῶτον γεγονός, ἀφ᾽ οὗ ἤρχισεν ἡ ἔχθρα), Πλάτ.Πολ.377 Α ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον (ἡ ἔναρξις)· κ. ὡς σύστοιχ. ἀντικείμ.: αὐτ.Τιμ.36 Ε θείαν ἀρχὴν ἤρξατο ἀπαύστου καὶ ἔμφρονος βίου, φρ. π. Λουκ.Ἐνύπν.3 κ. νεώτ. ἀρχὴ (τὸ) ἥμισυ (τοῦ) παντὸς (ἡ ἔναρξις, τὸ ἄρχισμα), - ἡ ἀρχὴ τῆς οἰκοδομίας, - ἡ ἀρχὴ τοῦ πολέμου, - τοῦ διχασμοῦ, - τῆς παρακμῆς, - τῆς διαφορᾶς, - τοῦ πλούτου του, - τῆς ἀρρωστίας, - ἡ ἀρχὴ τῆς ἑβδομάδος, - τοῦ ἔτους, - τοῦ τριῳδίου, - τῆς σαρακοστῆς, - ἀρχὴ τοῦ παραμυθιοῦ· ὅθ., ὡς ἐκ τῶν παραδειγμάτων καταφαίνεται, ἡ λ. ἐν χρονικῇ σημ. μετ᾽ ἄρθρου ἢ ἄνευ ἐν χρήσει εἰς δήλωσιν τῆς ἐνάρξεως ἢ τῆς αἰτίας πολλάκις ἐν συναφείᾳ τῶν δύο τούτων ἐννοιῶν· 2) ἐν τοπικῇ σημ. ἔναρξις, ἀφετηρία, τὸ σημεῖον ἀφ᾽ οὗ ὁρμᾶται ἢ ἄρχεταί τι· συνηθ. ἡ χρῆσις ἐν νεωτ. κ. δημ.: Ἡρ.4,60 σπάσας τὴν ἀρχὴν τοῦ στρόφου καταβάλλει μιν, - ἡ ἀρχὴ τοῦ βιβλίου, - τοῦ σχοινιοῦ, - τοῦ δρόμου· ἐν ἀμφοτέραις ταῖς ἀνωτ. σημ. ἀντιθ. σημ. λ. πέρας, τελευτή, τέλος: Πλάτ.Νόμ. 4,715 Ε ἀρχήν τε καὶ τελευτὴν.. τῶν ὄντων, - ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ πέρας τοῦ πολέμου, - ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ δρόμου· ὁμ. ἐν ἀμφοτέραις ταῖς σημ. μετὰ τῶν ρημ. τίθημι, -εμαι, κατατίθημι, ποιοῦμαι, λαμβάνω, ἀναλαμβάνω κ. συστοίχως ἄρχομαι, μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. κ. εἰμί, εἶμαι, νεώτ. δημ. ἔχω, κά(μ)νω: Θουκ.1,128 τοῦ παντὸς πράγματος ἀρχὴν ἐποιήσατο, Ἰσοκρ.Παναθ.257 C ποιήσασθαι πόρρωθεν τὴν ἀρχήν, Αἰσχίν.2,28 ὅταν ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου εὐθὺς πονηρὰν ἀρχὴν λάβῃ παιδείας, γνωμ. ἀρχῆς κακῆς κάκιστον ἔσται τέλος, - ὁ πόλεμος ἔχει τὴν ἀρχήν του, - ἀρχὴ τοῦ ἐπεισοδίου ἦτο μία παρεξήγησις, - ἡ ἀρχὴ τοῦ δρόμου εἶναι στὴ ράχη τοῦ βουνοῦ, - ἂν κάνῃς κακὴ ἀρχή· ‖ κ. πληθ. ἀρχαὶ ἐν ὁμ. σημ.: Πίνδ.Ο 10,5 ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων, Εὐρ.ΙΤ 939 ἀρχαὶ δ᾽ αἵδε μοι πολλῶν πόνων, Στράβ.1,20 ἔλαβεν οὖν παρὰ τῆς ἱστορίας τὰς ἀρχὰς (τὴν ἀφετηρίαν, ὅθ. τὴν πρώτην ὕλην), - αἱ ἀρχαὶ τοῦ σταδίου του, - οἱ ἀρχὲς τοῦ δρόμου· ‖ ἐν ταῖς ἀνωτ. σημ. κ. ἐμπροθέτως καθ᾽ ὡρισμένην ἢ ἀόριστον ἔκφρασιν ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς: μετὰ τῶν προθ. ἐν, ἐκ, ἀπό, κατὰ ὁτὲ μὲν ἄνευ, ὁτὲ δὲ μετ᾽ ἄρθρου, συνήθ. τῶν ἄνευ ἄρθρου φρ. ἐχουσῶν κ. ἐπιρρηματικὴν σημασίαν (ἀρχικῶς, ἀρχῆθεν): Ὀδ.Α 187 ξεῖνοι δ᾽ ἀλλήλων πατρώιοι εὐχόμεθ᾽ εἶναι ἐξ ἀρχῆς, Ἡσίοδ.Θ 425 ὡς τὸ πρῶτον ἀπ᾽ ἀρχῆς ἔπλετο, Ἡρ.9,46 ἀπ᾽ ἀρχῆς ἐν νόῳ ἐγένετο, Σοφ.Φιλ.247 οὐ γὰρ σύ γ᾽ ἦσθα ναυβάτης ἡμῖν κατ᾽ ἀρχήν, αὐτ.ΟΤ 385 οὐξ ἀρχῆς φίλος, Δημ.228,10 ἀπὸ τῆς ἀρχῆς.. διεξῆλθον, αὐτ.371,15 τὸ μὲν γὰρ ἐξ ἀρχῆς, ΠΔ Γεν.1,1 ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, ΚΔ Ἰω.1,1 ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, - ἀναγινώσκω, - γράφω ἐξ ἀρχῆς, - ἐν ἀρχῇ ἐνίκησαν, - ἱστορῶ ἀπ᾽ ἢ ἐξ ἀρχῆς, - κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς πορείας, - τῆς ἐργασίας, - διηγήσου μας ἀπ᾽ ἢ ἐξ ἀρχῆς, - ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ δρόμου, - ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ μῆνα· κ. κατὰ πληθ. ὁμ. (πλὴν μετὰ τῆς ἐκ): Ἡρ.3,153 ὃς κατ᾽ ἀρχὰς ἔφησε, Θουκ.2,95 κατ᾽ ἀρχὰς τῷ πολέμῳ πιεζόμενον, Πλάτ.Νόμ.2,671 Α ὅπερ ὁ λόγος ἐν ἀρχαῖς ἐβουλήθη, αὐτ.664 Ε κατ᾽ ἀρχὰς τῶν λόγων, Πολύβ.18,9,6 ἐν μὲς ταῖς ἀρχαῖς, - ἐν ταῖς ἀρχαῖς τοῦ βίου, - κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ σταδίου του, - ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ πολέμου· ‖ μ. ἐνάρθρως μετὰ τῶν προθ. εἰς, πρό, πρός, σύν, ἀνά, διά, μετά, παρά, ἀντὶ (ταύτης χρῆσις κ. ἄνευ ἄρθρου μ. ἐν τῇ νεωτ.), ἐπί, ὑπέρ, τῆς τοιαύτης μετ᾽ ἄρθρου ἐκφράσεως σπαν. π. μτγν. ἀλλὰ συνήθ. ἐν τῇ νεωτ. κ. δημ. (σπαν. κατὰ πληθ.): εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς γεφύρας, - σὺν τῇ ἀρχῇ τοῦ λόγου, - πρὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἀγῶνος, - διὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ κτισίματος, - μετὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ μηνός, - παρὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ὁδοῦ, - παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ λόγου, - στὴν ἀρχὴ τῆς χρονιᾶς, - τοῦ μονοπατιοῦ, - τοῦ λόγγου, - μὲ τὴν ἀρχὴ τῆς σαρακοστῆς, - γιὰ τὴν ἀρχὴ τῆς δουλιᾶς, - μετὰ τὴν ἀρχὴ τῆς λειτουργιᾶς· 3) ἀρχὴ ἐν ἀφηρ. σημ. ἀφετηρία, ὅθ. προϋπόθεσις κ. συνεκδ. βάσις: Δημ.1394,4 ἔστι γάρ, ἔστιν ἁπάσης ἀρετῆς ἀρχὴ μὲν σύνεσις, πέρας δὲ ἀνδρεία (ἀφετηρία - προϋπόθεσις), Ἀνδοκίδ.28,12 γενομένων δὲ τούτων, τὴν ἀρχὴν ἐποιησάμεθα τῶν ἀγαθῶν (τὴν προϋπόθεσιν - βάσιν), Ἀριστλ.Μεταφ. 1013 a,22 τοῦ γνῶναι καὶ τῆς κινήσεως ἀρχὴ τ᾽ ἀγαθὸν καὶ τὸ καλόν (ἀφετηρία - προϋπόθεσις), γνωμ. ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου (βάσις - ἀφετηρία), ἀρχὴ τοῦ μεγάλου πλούτου εἶναι πάντοτε ἡ ἀδικία (ἀφετηρία - προϋπόθεσις)· ‖ ὅθ. κ. τὸ τιθέμενον ὡς ὑπόθεσις, βάσις, τὸ ἐκ προσυμφωνίας δεκτόν, τὸ ὡς γνωστὸν θεωρούμενον, κ. συνεκδ. ὁ κανών: Ἀριστλ.Μεταφ.1023 a,14 ἔτι ὅθεν γνωστὸν τὸ πρᾶγμα πρῶτον καὶ αὕτη ἀρχὴ λέγεται τοῦ πράγματος, οἷον τῶν ἀποδείξεων αἱ ὑποθέσεις, - τιθεμένης τῆς ἀρχῆς, ὅτι τὴν ὑπέρμετρον ζήτησιν ἐπακολουθεῖ ὑπεραφθονία προσφορῶν, - ἡ ἀρχή, πῶς καθολικὴ ψηφοφορία θὰ πῇ ἰσοπολιτεία, εἶναι ψεύτικη· φρ. νεωτ. κατ᾽ ἀρχὴν = κατὰ κανόνα (κοινῇ δεκτὸν ἢ ὑπὸ τοῦ λέγοντος τιθέμενον), συνήθως ὅμως οὕτω ἐξαγγελλομένης ἐπακολούθου ἐν τῇ ἐκφράσει ἐξαιρέσεως ἀπὸ τοῦ κανόνος, ἤτοι τοῦ κατ᾽ ἀρχήν: αἱ διαθῆκαι κατ᾽ ἀρχὴν δέον νὰ ἔχωσιν ἐπίσημον τύπον, ἀλλὰ τὸ διάταγμα τοῦ κυβερνήτου κλπ., - κατ᾽ ἀρχὴν τὰ χαρτοπαίγνια εἶναι ἀπαγορευτέα, ἀλλ᾽ ἐν τῇ περιπτώσει τῆς σεισμοπαθοῦς πόλεως κλπ., - κατ᾽ ἀρχὴν δὲν συχνάζω εἰς ἐλαφρὰ κέντρα, - δὲν ὁρκίζομαι, - δὲν μετέχω σωματείων· 4) ἀρχή, ὁ δι᾽ ἐπιστήμης ἢ κ. ἐμπειρίας ἐξακριβωθεὶς καὶ διατετυπωμένος γνωσιολογικὸς κανών, οἷον ἐν τῇ λογικῇ, ταῖς θετικαῖς ἐπιστήμαις, ἐν χρ. κ. κατὰ πληθ.: Ἀριστλ.Μεταφ.995 b,8 περὶ τῶν ἀρχῶν ἐξ ὧν δεικνύουσιν ἅπαντες, - ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀποχρῶντος λόγου, - ἡ ἀρχὴ τοῦ Ἀρχιμήδους, - τοῦ Πασκάλ, - τῶν συγκοινωνούντων ἀγγείων· 5) ὅθ. ἀρχαὶ (αἱ) οἱ θεμελιώδεις συστηματικῶς ἡρμοσμένοι κανόνες, αἱ κεφαλαιώδεις μεθοδικῶς διατετυπωμέναι γνώσεις μιᾶς τινος ἀφηρημένης ἢ συγκεκριμένης ἐπιστήμης, ἁ. στοιχεῖα, τῆς σημ. ταύτης σαφῶς ἐκπεφρασμένης ἰδίως ἐν τῇ νεωτ.: ἀρχαὶ φιλοσοφίας, - ἠθικῆς, - φυσικῆς, - χημείας, - κοινωνιολογίας, - αἱ γενικαὶ ἀρχαὶ τοῦ ρωμαϊκοῦ δικαίου· ‖ ἐνίοτε κ. ἐπὶ συνόλου κανόνων εἰδικῆς τέχνης: αἱ ἀρχαὶ ξυλογλυπτικῆς, - ζωγραφικῆς· ‖ εἰδ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ ἀρχαὶ (ἰδίως ἄνευ ἄρθρου) καὶ τὸ σύνολον γενικῶν τινων γνώσεων καὶ κανόνων ἐπιστήμης τινὸς ἢ ἐπιστημονικῆς ἐμπειρίας τὸ εἰσηγητικὸν πρὸς τὴν μάθησιν ταύτης, ἤτοι τὸ εὐμεθόδως καὶ προκαταρκτικῶς ἢ στοιχειωδῶς παρέχον συνολικήν τινα γνῶσιν αὐτῆς· Ἀριστλ.Μεταφ.1013 a,1 «ἡ δὲ ὅθεν ἂν κάλλιστα ἕκαστον γένοιτο, οἷον οὐκ ἀπὸ τοῦ πρώτου καὶ τῆς τοῦ πράγματος ἀρχῆς ἐνίοτε ἀρκτέον, ἀλλ᾽ ὅθεν ῥᾷστ᾽ ἂν μάθοι»:

ἀρχαὶ δημοσίας οἰκονομίας, - ἀνατομίας, - παιδαγωγικῆς, - λογιστικῆς· 6) ἀρχαί τὰ πρῶτα, τὰ μόνα ἢ τὰ κύρια στοιχεῖα, ἀφ' ὧν ὕλη τις ἢ ἐνέργεια, (ἡ σημ. αὕτη συγγ. πολλάκις τῇ σημ. ἀφετηρία) τῆς πρώτης ἐν τοιαύτῃ σημ. χρ. γενομένης ὑπ' Ἀναξιμάνδρου : Συμπλίκ.Φυσ.150,23, Ἀριστλ. Μεταφ.983 b,7 **τῶν δὴ πρώτων φιλοσοφησάντων τὰς ἐν ὕλης εἴδει μόνας ᾠήθησαν ἀρχὰς εἶναι πάντων,** αὐτ.Ψυχ.405 a 25 **Ἡράκλειτος τὴν ἀρχὴν εἶναί φησι ψυχὴν** (ἔνθα **τὴν ἀρχὴν** δυνατόν νὰ ἑρμηνευθῇ κ. ὡς ἐπιρρ. βλ. κατωτέρω 9)· 7) **ἀρχή** (ἄρχω = δεσπόζω) ἡ ἐπὶ ἄλλων ἐξουσία, δεσποτεία, κράτος, κυβέρνησις, ἐπὶ χώρας κυριότης, γεν. ἐπικράτεια : Ἡρ.1,191 **μεγάλην ἀρχὴν καταλύσειν·** Ἀριστλ.Μεταφ.1013 a,10 « ἡ δὲ οὗ κατὰ προαίρεσιν κινεῖται καὶ μεταβάλλει τὰ μεταβάλλοντα, ὥσπερ αἵ τε κατὰ πόλεις ἀρχαὶ καὶ αἱ δυναστεῖαι καὶ αἱ βασιλεῖαι καὶ τυραννίδες ἀρχαὶ λέγονται » : Πίνδ.Ο 2,64 **ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ,** Ἡρ.1,6 **πρὸ δὲ τῆς Κροίσου ἀρχῆς πάντες Ἕλληνες ἦσαν ἐλεύθεροι,** Θουκ.4,53 **κυθηροδίκης ἀρχὴ ἐκ τῆς Σπάρτης διέβαινε,** Ξεν.Ἑλ.7,1,14 **τῇ κατὰ θάλατταν ἀρχῇ, - ἡ ἀρχὴ τῶν Ρωμαίων ἐπὶ τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν·** ‖ κ.μετὰ γεν.πράγματος : Σοφ. ΟΤ 737 **τῆσδ' ἔχων χθονὸς ἀρχὴν ἔφαινον·** ‖ ἀξίωμα ἐπάγον ἐξουσίαν διοικητικήν, οἰκονομικήν, στρατιωτικὴν ἢ ἄ. : Θουκ.4,96 **ἑλληνοταμίαι τότε πρῶτον Ἀθηναίοις κατέστη ἀρχή,** γνωμ.Δημ.1455,15 **ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι, - ἡ δημοτική, - ἡ εἰσαγγελική, - ἡ ἐφοριακὴ ἀρχή·** ‖ κ. ἐν περιληπτ. σημ. σύνολον τῶν ἔν τινι διοικητικῷ κλάδῳ ἐξουσιαστικῆς δικαιοδοσίας ἀξιωματούχων : **ἡ ἐκκλησιαστική, - ἡ ἐκπαιδευτικὴ ἀρχή·** ‖ συνηθ. νεώτ. κ. δημ. κατὰ πληθ. **αἱ στρατιωτικαί, - αἱ δικαστικαὶ ἀρχαί·** ‖ νεώτ. κ. δημ. κ. ἀπολ. **αἱ ἀρχαί** . τὸ σύνολον τῶν ἔν τινι περιφερείᾳ, οἷον νομῷ ἢ πόλει προϊσταμένων τῆς διοικήσεως ἢ τῆς ἐκκλησίας ἢ τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων : **προσῆλθον εἰς τὴν τελετὴν πᾶσαι αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαί·** ‖ κ. γεν. τὸ σύνολον τῶν ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ ὑπαλλήλων ἐξουσιαστικῆς τινος δικαιοδοσίας : **ἐντελλόμεθα εἰς πάσας τὰς στρατιωτικὰς καὶ ἀστυνομικὰς ἀρχάς νὰ δώσωσι χεῖρα βοηθείας ὅταν νομίμως ζητηθῶσιν·** ‖ εἰδ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀρχή ἡ ἀνωτέρα ἐν τῇ πολιτείᾳ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία, ἡ κυβέρνησις : Ξεν.ΚΠ 8,12,5 **εἰ συνέλεγον χρυσίον ἐξ ὅτου ἐν τῇ ἀρχῇ εἰμι,** Ἀντιφ.135,8 **παραδιδόναι τῇ ἀρχῇ** (εἰς τὴν κυβέρνησιν), **- κατέλαβε διὰ πραξικοπήματος τὴν ἀρχήν, - διετηρήθη ἐπὶ μακρὸν εἰς τὴν ἀρχήν, - τὴν ἀρχὴ τὴν ἔχουνε πάντα κεφαλαιοκράτες·** ὁμ. κ. κατὰ πληθ. : Ἡρ.2,15 **καὶ καταλύσας τῶν ἄλλων πόλεων τά τε βουλευτήρια καὶ τὰς ἀρχάς, - ἐπικρατήσασα ἡ ἐπανάστασις κατέλυσε τὰς ἀρχάς·** 8) (ἡ) **ἀρχή** κ. (αἱ) **ἀρχαί** ἐν τῇ σημ. ἐξουσία, δεσποτεία, κυβέρνησις κλπ. κ. μετὰ τῶν προθ. (πλὴν τῆς ἀνὰ κ. ἀμφί), συνήθ. ἐνάρθρως κατὰ ποικίλας χρ. κ. σημ., ὑπὸ τῆς μεθ' ἧς ἡ σύνταξις προθέσεως ὁριζομένας, οἷον : Ἡρ.3,38 **Δαρεῖος ἐπὶ τῆς ἑωυτοῦ ἀρχῆς** (κατὰ τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας του), αὐτ.3,80 **στάντα εἰς ταύτην τὴν ἀρχὴν** (διατηρηθέντα εἰς τὴν ἐξουσίαν αὐτὴν), Ξεν. Ἀγησ.1,37 **ὅσον χρόνον ἐπὶ τῇ ἀρχῇ ἔμεινε** (κατεῖχε τὴν ἐξουσίαν), Θουκ.8,70 **καθιστάμενοι εἰς τὴν ἀρχήν** (ἀναλαβόντες τὴν κυβέρνησιν), αὐτ. 1,139 **μὴ χρῆσθαι τοῖς λιμέσι τοῖς ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀρχῇ** (τοὺς ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν Ἀθηναίων), Ξεν.ΚΠ 1,2,5 **τὰ παραγγελλόμενα ὑπὸ τῆς μεγίστης ἀρχῆς·** κ. ἄνευ ἄρθρ. (σπαν. κ. μετὰ τῶν προθ. ἐν, εἰς, πρό, πρός, ἀπό, ὑπό, ὑπέρ) : Πλάτ. Πολ.1,341 B **ἐν ἀρχῇ στρατοῦ γενόμενος·** ἀλλ' ἐν τῇ νεωτ. κ. δημ. εὐρυτέρα ἡ μετὰ προθ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ χρῆσις κατά τε ἑνικ. κ. κατὰ πληθ. οἷον : **διετηρήθη ἐν τῇ ἀρχῇ ἢ εἰς τὴν ἀρχήν** (τὴν κυβέρνησιν), **- παρουσιασθεὶς εἰς τὰς ἀρχάς, - δὲν ἀναμένεται καλόν τι ἐκ τῆς οὕτωσεὶ ἀσκουμένης ἀρχῆς, - στάσις κατὰ τῆς ἀρχῆς ἢ κατὰ τῶν ἀρχῶν, - ἐπέτυχε διὰ τῆς ἀρχῆς ἢ ἐζήτησε παρὰ τῆς ἀρχῆς τὴν ἔξωσιν τῶν παρανόμως καταλαβόντων τὸ κτῆμά του, - μετὰ τῶν ἀρχῶν προσῆλθον καὶ πολλοὶ ξένοι, - κατεδιώχθη ὑπὸ τῆς ἀρχῆς, - ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς** (εἰς τὴν κυβέρνησιν), **- ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς ἢ διὰ τὴν ἀρχὴν** (ἐξουσίαν) κ. κατ' ἄ. χρ. κ. ἐκδοχάς· ὁμ. κ. δημ. μετὰ τῶν προθ. εἰς, πρός, διά (ἐν χρ. κ. ὡς ὑπέρ), ἀντί, ἀπό (ἐν χρ. κ. ὡς ὑπό), ἄ. τινῶν προθέσεων ἀντικαθισταμένων δι' ἐπιρρ. (ὡς γενικῶς τοῦτο ἐν τῇ δημ.) ἤτοι τῆς πρὸ διὰ τοῦ (ἐ)μπρός, μπροστά, τῆς σὺν κ. μετὰ διὰ τοῦ **μαζί**, τῆς κατὰ διὰ τοῦ **ἐναντίον ἢ ἐνάντια,** τῆς παρὰ διὰ τοῦ **κοντά**, τῆς ἐπὶ διὰ τοῦ **(ἐ)πάνω,** οἷον **εἶναι στὴν ἀρχὴ τρία χρόνια, - ἀναφορὰ πρὸς τὴν ἀρχή, - τὰ θυσιάζει ὅλα γιὰ τὴν ἀρχή, - ἀντὶ τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς ἦρθε ὁ παπάς, - διαταγὴ δοσμένη ἀπὸ τὶς ἀρχές, - μπρὸς στὴν ἀρχὴ εἶναι ἀρνάκι, - μαζὶ μὲ τὶς ἀρχὲς ἦρθαν κι ἄλλοι, - κοντὰ στὶς ἀρχὲς καμάρωναν κι οἱ προεστοί,** κ. κατ' ἄ. χρ. κ. ἐκδοχάς· 9) μτγν. εἰδ. ἐν τῇ χριστ. θεολογίᾳ **ἀρχαί** δυνάμεις, ἐξουσίαι ἀόρατοι : ΚΔ Ἐφ.6,12 **πρὸς τὰς ἀρχάς ... τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου** (τὰς δυνάμεις τοῦ πονηροῦ)· ‖ ὁμ. εἰδ. ὡς οὐσ. ἐν τῇ δογματικῇ **Ἀρχαί** τάγμα ἀγγέλων μετὰ τὰς **Ἐξουσίας** καὶ πρὸ τῶν **Ἀρχαγγέλων·** 10) μτγν. εἰδ. ἐπὶ ἀπογραφῆς πληθυσμοῦ, τὸ ἄθροισμα, τὸ ἐξαγόμενον : ΠΔ Ἀρ.1,2 **λάβετε ἀρχὴν πάσης συναγωγῆς Ἰσραήλ·** 11) μτγν εἰδ. στρατιωτικὸν σῶμα, στρατ. ἀπόσπασμα : ΠΔ Βασ.1,13,17 **ἐξῆλθεν .. τρισὶν ἀρχαῖς·** 12) εἰδ. **ἀρχαί** ἐπὶ σώματος ἀνθρ., τὰ κύρια ὄργανα : Γαλ.1,318· πρβλ. τὸν ἐν ἀρχῇ ὁρισμ. Ἀριστλ.(1013 a 1-9), « καὶ τῶν ζώων οἱ μὲν ἐγκέφαλον .. (ἀρχὴν) ὑπολαμβάνουσιν »· 13) μτγν.εἰδ.ἐπὶ ποταμοῦ, διακλάδωσις : ΠΔ Γεν.2,10 **ποταμὸς δ' ἐκπορεύεται ἐξ Ἐδὲμ .. ἐκεῖθεν ἀφορίζεται εἰς τέσσαρας ἀρχάς·** 14) **τὴν ἀρχὴν** ἢ ἁπλῶς **ἀρχὴν** ὡς ἐπιρρ. ἐν ταῖς σημ. τοῦ ἀρχικῶς, ἀρχῆθεν : Ἡρ.1,9 **ἀρχὴν γὰρ ἐγὼ μηχανήσομαι οὕτως ὥστε,** Πλάτ.Συμπ.190 B **ὅτι τὸ ἄρρεν ἦν τοῦ ἡλίου τὴν ἀρχὴν ἔκγονον·** 15) **ἀρχήν, τὴν ἀρχὴν** ὁμ. ὡς ἐπιρρ. ἐν ἀρνητικῇ φράσει = μηδόλως, μηδαμῶς, διόλου, ὁλότελα δέν : Ἡρ.4,25 **τοῦτο δὲ οὐκ ἐνδέκομαι τὴν ἀρχήν,** Σοφ.Ἀντ.92 **ἀρχὴν δὲ θηρᾶν οὐ πρέπει τ' ἀμήχανα,** Δημ.23,93 **τὴν ἀρχὴν γὰρ ἐξῆν αὐτῷ μὴ γράφειν·** 16) νεώτ. κ. δημ. **κατ' ἀρχὴν** ὡς ἐπιρρ., βασικῶς, θεμελιωδῶς, γενικῶς : **κατ' ἀρχὴν εἶμαι σύμφωνος, - κατ' ἀρχὴν δὲν τὰ παραδέχομαι αὐτὰ ποὺ λές·** 17) δημ. **πρῶτα κι ἀρχή,** φρ. ἐπιρρ. πρωτίστως, πρῶτ' ἀπ' ὅλα : δ. τραγ. **πρῶτα κι ἀρχὴ τζεμπεχανὲ τηρᾷ νὰ συμμαζέψῃ** (ὁ Ἀλήπασας)· κ. ἐκδηλότερον ἐν χρον. σημ. : δ. τραγ. **πρῶτα κι ἀρχὴ σὰν ἔκαμε τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἄστρια·** ‖ δημ. ἐν παρεμφερεῖ σημ. **ἀρχή, ἀρχή,** ἐν πρώτοις ὡς ἐν προοιμίῳ : **ἀρχή, ἀρχὴ σοῦ λέω πὼς εἶμαι ἀπένταρος·** ‖ κ. ἁπλῶς **ἀρχή** ἐν ὁμ. σημ. : **ἀρχὴ τῆς εἶπαν πὼς μίσεψε, στερνὰ πὼς λαβώθηκε, ὡσποὺ νὰ συνηθίσῃ τὸν καημό·** ‖ δημ. ὁμ. ἐν ἐπιρρ. χρον. σημ. **στὴν ἀρχή, στὶς ἀρχὲς** κατὰ πρῶτον, ὡς ἐν τῇ νεωτ. ἡ φρ. **κατ' ἀρχάς,** ὁμ. εὔχρηστος ἐν ἐπιρρ. σημ. : **στὴν ἀρχὴ κοίταζε τὴ δουλειά του, - στὶς ἀρχὲς μᾶς ἔκανε τὸν καλό·** 18) Ἡσ. « ἀρχὴ εἶδος μελίσσης ἀκέντρου »

ἀρχηβίωσις-εως (ἡ) νεώτ. βιολ. ἡ κατὰ θεωρίαν τινὰ παραγωγὴ ζώντων ὄντων ἐκ τῆς ἀνοργάνου ὕλης, συγγ. ἀβιογένεσις, αὐτόματος γένεσις.

ἀρχηγεῖο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ κατάστημα ἔνθα ἑδρεύει ὁ ἀρχηγὸς καὶ αἱ ὑπ' αὐτὸν ὑπηρεσίαι· || εἰδ. ἡ διοίκησις καὶ τὸ ἐπιτελεῖον στρατιωτικῶν τινων ὑπηρεσιῶν : **ἀρχηγεῖον χωροφυλακῆς - πυροβολικοῦ - μηχανικοῦ - στρατοῦ** κττ., - **εἶναι προσκολλημένος στὸ ἀρχηγεῖο.**

ἀρχηγενής-οῦς-ές ὁ τὴν ἀρχήν, τὴν ἀφορμὴν τινος παρέχων, ὁ αἴτιός τινος : Αἰσχ.᾽Αγ.1628 **καὶ ταῦτα τἄπη κλαυμάτων ἀρχηγενῆ.**

ἀρχηγέσια (τὰ) Ἐπιγρ. ὀνομ. ἀγώνων ἐν Ἁλικαρνασσῷ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀρχηγέτου.

ἀρχηγεσία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης ἢ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχηγέτου βλ.λ.

ἀρχηγετεύω ἡγεμονεύω, ἄρχω, εἶμαι ἀρχηγέτης βλ.λ. : Ἡρ.2,123 **ἀρχηγετεύειν δὲ τῶν κάτω Αἰγύπτιοι λέγουσι Δήμητρα καὶ Διόνυσον.**

ἀρχηγέτης (ὁ) κ. νεώτ., θηλ. **ἀρχηγέτις-ιδος** βλ.λ. [δοτ. **ἀρχηγέτι**], δωρ. **ἀρχαγέτας** πρῶτος ἀρχηγός, εἰδ. γενάρχης ἢ οἰκιστὴς πόλεως : Ἡρ.9,86 **οἱ ἀρχηγέται ἀνὰ πρώτους ἦσαν,** Ξεν.᾽Ελλ.6,3,6 **Ἡρακλεῖ τε τῷ ὑμετέρῳ ἀρχηγέτῃ** [περὶ τῶν Λακεδαιμονίων]· || ἐν Ἀθήναις οἱ δέκα ἐπώνυμοι ἥρωες : Δημ.1072,25 **ἥρω ἀρχαγέτα οὗ ἐπώνυμοί ἐστε·** 2) ἄρχων, ἀρχηγός : Αἰσχ.᾽Επτ.999 **δυστάνων κακῶν ἄναξ Ἐτεόκλεις ἀρχηγέτα·** 3) πρώτη αἰτία, πρωταίτιος : Εὐρ.᾽Ηλ.891 **τύχης ἀρχηγέτας τῆσδ᾽·** 4) νεώτ. ζωολ. ἀρχηγέτης γένος σκωλήκων τῆς τάξεως τῶν **κεστωδῶν** ζῶν παρασιτικῶς ἐντὸς τῆς κοιλίας ἄλλων σκωλήκων.

ἀρχηγετικός-ή-όν μσν. κ. νεώτ. ὁ τοῦ ἀρχηγέτου, ὁ ἀνήκων ἢ πρέπων εἰς ἀρχηγέτην βλ.λ. : Θεόδ.Μετοχ.481,5 **τὴν ἀρχηγετικὴν προνομίαν, - ἀρχηγετικὴ μεγαλοπρέπεια.**

ἀρχηγέτις-ιδος (ἡ) θηλ. τοῦ ἀρχηγέτης βλ.λ., δοτ. **ἀρχηγέτι** ἡ ἀρχηγὸς γένους τινός [ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς] : Ἀριστφ.Λυσ.644 **εἶτ᾽ ἀλεκτορὶς ἢ δεκέτις οὖσα τἀρχηγέτι,** Ἀριστεῖδ.1,405 **τὴν Ἀθηνᾶν, ἡ κοινὴ μὲν ἀρχηγέτις ἀμφοῖν τοῖν πολέοιν·** [ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης] Δίων Κ 43,22 **Ἀφροδίτης, ὡς καὶ ἀρχηγέτιδος τοῦ γένους αὐτοῦ οὔσης.**

ἀρχηγετῶ-έω ἄρχομαι, κάμνω ἀρχήν : Σοφ. Ἠλ.83 **πειρώμεθ᾽ ἔρδειν κἀπὸ τῶνδ᾽ ἀρχηγετεῖν.**

ἀρχηγεύω νεώτ. κ. δημ. εἶμαι ἀρχηγὸς ἢ ἐκτελῶ καθήκοντα ἀρχηγοῦ.

ἀρχηγία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἰδιότης, ἡ ἐξουσία καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχηγοῦ : **ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγίαν τῆς ἀστυνομίας, - μαλώνουν γιὰ τὴν ἀρχηγία·** || ὁ χρόνος καθ᾽ ὃν ἀρχηγεύει τις : **κατὰ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Μιλτιάδου.**

ἀρχηγικός-ή-ό(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ παρέχων τὴν πρώτην αἰτίαν, ὁ προκαλῶν, ὁ πρωταίτιος : Ὠριγ.3,602 Α **κακία ἀρχηγικὴ τυγχάνουσα τῆς ἐν ἀνθρώποις κακίας·** 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἀρχηγόν· **ἀρχηγικὸν σῆμα,** τὸ ἐπαιρόμενον ἐπὶ τῆς ἀρχηγίδος βλ.λ.

ἀρχηγικῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἀρχηγικόν : Διον.᾽Αρεοπ.262.

ἀρχηγίνα (ἡ) δημ. κ. **-ῖνα** ἡ ἡγέτις ὁμίλου, ἡ προϊσταμένη ὁμαδικῆς τινος ἐνεργείας, ἡ διευθύνουσα συγκεκροτημένην ὁμάδα ἰδίως θηλέων : **ἀρχηγίνα προσκόπων, - ἡ ἀρχηγίνα τῶν λῃστῶν.**

ἀρχηγίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ναυτ. πλοῖον οὗ ἐπιβαίνει ἀρχηγὸς στόλου ἢ μοίρας φέρων βαθμὸν κατώτερον τοῦ ὑποναυάρχου.

ἀρχηγίσκος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ μικρὸς τὴν ἡλικίαν ἢ τὸ ἀνάστημα ἀρχηγός· || συνήθ. περιφρον. ἀνάξιος, ἀνίκανος ἀρχηγός, ἢ ἀρχηγὸς μικρᾶς ὁμάδος : **οἱ ἀρχηγίσκοι τῶν κομμάτων.**

ἀρχηγομανία (ὁ) νεώτ. κ. δημ. τὸ νὰ ἐπιθυμῇ τις σφοδρῶς, οἱονεὶ ἐμμανῶς, νὰ εἶναι ἀρχηγὸς βλ.λ.31.

ἀρχηγός (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. [μετὰ θηλ. **ἀρχηγίνα** ἢ **-ῖνα**], δωρ. **ἀρχαγός** ὁ ἀρχῆς, ἐξουσίας τινὸς ἐπισήμου τὴν ἡγεσίαν ἔχων, ὁ ἡγεμών, οἷον στρατοῦ, στόλου, πόλεως ἢ κ. ὁ ἐν ἡγεμόσι πρῶτος : Αἰσχ.᾽Αγ.259 **δίκη γάρ ἐστι φωτὸς ἀρχηγοῦ τίειν γυναῖκα,** Εὐρ.Τρῳ.1267 **ἀρχηγοὶ στρατοῦ,** Ἀντίφιλος ἐν ΑΠ 9,29,1 **τόλμα, νεῶν ἀρχηγέ,** Σιμων.π. Θουκ.1,132 **Ἑλλήνων ἀρχηγὸς Παυσανίας, - ἀρχηγὸς τοῦ ἐπιτελείου, - ἀρχηγὸς τοῦ πυροβολικοῦ, - ὁ ἀρχηγὸς τοῦ συμμαχικοῦ στρατοῦ, - ἀρχηγὸς τοῦ στόλου·** || Ἐπιγρ. **ἀρχηγὸς ἱερέων·** || εἰδ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἡγέτης, ὁ προϊστάμενος ἐκτάκτου εἰς ἀλλοδαπὴν ἀποστελλομένης κρατικῆς ὑπηρεσίας : **ἀρχηγὸς τῆς ἐν Λωζάνῃ ἀντιπροσωπείας, - τῆς εἰς Ρωσίαν ἀποστολῆς·** 2) κ. νεώτ. κ. δημ ὁ πρωταίτιος, ὁ προϊστάμενος ἢ εἰσηγητής, ὁ τὴν πρωτεύουσαν δρᾶσιν ἔχων ἢ σχὼν ἔν τινι ὁμαδικῇ ἐνεργείᾳ ἢ ἐπιδιώξει : Ξεν.᾽Ελλ.3,3,4 **καταγορεύει τις πρὸς τοὺς ἐφόρους ἐπιβουλὴν καὶ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ πράγματος,** Πάπ. **ἀρχηγὸς φόνου, - οἱ ἀρχηγοὶ τῆς ἀπεργίας - τῆς προπαγάνδας - τῆς διαδηλώσεως - τῆς συμπλοκῆς - τῶν δημοτικιστῶν - τῆς στάσεως** κττ.· 3) νεώτ. κ. δημ. κ. ἐκεῖνος, ὃν ἐν ὁμαδικῇ τινι συμπράξει ἢ συμφωνίᾳ συναινοῦσι, δέχονται ν᾽ ἀκολουθῶσι καὶ νὰ ὑπακούωσι πρὸς ἐπιδίωξιν καὶ κατὰ τὸ μέτρον τοῦ διὰ τῆς συμπράξεως σκοπουμένου : **ἀρχηγὸς κόμματος, - συμμορίας, - συνωμοσίας,** δ. τραγ. **καλὸ ᾽ς τονε τὸν ἀρχηγό, καλὸ ᾽ς τὸν καπετάνο,** φρ. **ἀρχηγοῦ παρόντος πᾶσα ἀρχὴ παυσάσθω·** || εἰδ. ἐν ταῖς στρατιωτ. σχολαῖς, ὁ πρῶτος [κατ᾽ εὐδοκίμησιν] τῆς ἀνωτάτης τάξεως μαθητής· κατ᾽ ἐπέκτ. κ. ὁ πρῶτος τῶν ἄ. τάξεων· 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πρωτουργός, ὁ ἱδρυτής, ὁ τὰς βάσεις, τὰς ἀρχὰς θείς, ἐπὶ φιλοσοφικῆς ἢ ἄ. δοξασίας, θρησκευτικῆς αἱρέσεως, ἐπιστημονικῆς θεωρίας κττ. : Ἀριστλ.Μεταφ.983 b,20 **Θαλῆς ὁ τῆς τοιαύτης ἀρχηγὸς φιλοσοφίας, - ἀρχηγὸς τῶν πρώτων αἱρετικῶν θεωρητέος ὁ Μαρκίων, - ἀρχηγὸς τοῦ σοσιαλισμοῦ ὁ Μάρξ·** 5) ὁ ἀρχίζων ἢ ἀρχίσας τι, ὁ πρόξενός τινος ἐπ᾽ ἀγαθῷ, ἀλλὰ συνηθέστ. ἐπὶ κακῷ : Εὐρ. Ἱππ.881 **κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον,** Μεν.π. Γελλ.2,23 **τὴν νύκτα τῶν πολλῶν κακῶν ἀρχηγόν,** Ἰσοκρ.Παναθ.53 B, **ἀρχ- τῶν παρόντων ἀγαθῶν,** Ἐπιγρ. **πολλῶν ἀγαθῶν ἀρχηγὸς ἡμέρα·** 6) ἐπὶ προγόνου ἢ ἐπὶ πολιούχου ἥρωος ἢ θεοῦ, ὁ γενάρχης, ὁ ἐξ οὗ τὸ γένος ἄρχεται : Σοφ.ΟΚ 60 **τὸν ἱππότην Κολωνὸν εὔχονται σφίσιν ἀρχηγὸν εἶναι,** Ἰσοκρ.88 E **Τεῦκρος μὲν ὁ τοῦ γένους ἡμῶν ἀρχηγός,** Πλούτ.᾽Αλκ.1 **τὸ Ἀλκιβιάδου γένος ἄνωθεν Εὐρυσάκην τοῦ Αἴαντος ἀρχηγὸν εἶναι δοκεῖ·** || ἐπὶ ἡρώων κ. θεῶν περὶ πόλεως, κ. ὁ ἱδρυτής, ὁ θεμελιωτής : Πλάτ.Τιμ.21 E **οἷς τῆς πόλεως θεὸς ἀρχηγός τίς ἐστιν·** 7) εἰδ. ὁ πρωτεύων, ὁ κυριώτατος, ὁ ἐξ οὗ τὰ κατὰ μέρη : Ἀριστλ.ΖΜ 666 b,25 **διὰ τὸ τὰς ἀρχηγοὺς φλέβας δύο εἶναι, τὴν μεγάλην καὶ τὴν ἀορτήν·** 8) μτφ. ὁ ἐξαίρετος, ὕφιστος ἐπὶ τιμητικῆς διακρίσεως : Εὐρ.Τρῳ.196 **ἃ Τροίας ἀρχηγοὺς εἶχον τιμὰς** [ὑφίστας, βασιλικάς]· 9) τὸ οὐδ. **-όν** ὡς οὐσ. ἡ τὴν ἀρχὴν διδοῦσα δύναμις, ἐξουσία : Πλάτ.Κρατ.401 D.

ἀρχηγόσαυρος (ὁ) νεώτ. γένος ἀπολελιθωμένων ἀμφιβίων τῆς οἰκογενείας τῶν **λαβυρινθοδοντιδῶν.**

ἀρχηγῶ-έω νεώτ. εἶμαι ἀρχηγός, ἔχω τὴν ἀρχηγίαν, ἀρχηγεύω.

ἀρχῆθεν ἐπίρρ., κ.μτγν. κ.μσν. κ.νεώτ. δωρ. **-ᾶθεν** οὐδαμοῦ ἐν τῷ ἀττ. πεζῷ λόγῳ, ἐξ ἀρχῆς, παλαιόθεν, ἀνέκαθεν : Ἡρ.1,131 **τούτοισι μὲν δὴ θύουσι μούνοισι ἀρχῆθεν,** Ἀρετ.55,25 **τὸ δὲ ἕλκος κὴν μὴ ἀρχῆθεν κτείνῃ,** Διγ.᾽Ακρίτ.487 **λέγοντες τυγχάνομεν ἀρχῆθεν·** 2) μετ᾽ ἀρνήσ. οὐδαμῶς, διόλου, ὁλότελα : Ἡρ.5,18 **κρέσσον γὰρ εἶναι ἀρχῆθεν μὴ ἐλθεῖν τὰς γυναῖκας.**

ἀρχηΐα (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ **ἀρχεῖο** βλ.λ.

ἀρχήϊον (τό) τὸ **ἀρχεῖον** βλ.λ.

ἀρχηΐς-ΐδος (ἡ) τίτλος ἱερειῶν: Ἐπιγρ. **τὴν ἀρχηΐδα καὶ θεωρὸν διὰ βίου τοῦ σεμνοτάτου ἀγῶνος.**

ἀρχήν ἐπίρρ. κατ' ἀρχάς, ἐν πρώτοις, πρωτίστως: Ἀρκάδ.8,14.

ἀρχῆος (ὁ) βοιωτ. **ἀρχαῖος** βλ.λ.

ἀρχήτερα ἐπίρρ. δημ. ἀρχύτερα βλ.λ.

ἀρχητός (ὁ) δημ. ὁ **ἄρχων** βλ.λ.

ἀρχι- κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. πρῶτον συνθετικὸν ὀνομάτων, ἐπιθέτων, ρημάτων κ. ἐπιρρημάτων προσδίδον εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ τὴν ἐν τῷ ἄρχω σημ. ἤτοι ἀρχήν, ἀρχηγίαν, πρωτείαν, κατὰ τὴν ἀρχικὴν μὲν τῆς συνθέσεως χρ. τὴν μεταξὺ ὁμοίων τοιαύτην, εἶτα δὲ κ. ἀδιακρίτως (παρ' ἀττ. κ. ἀρχε-), οἷον ἐπὶ ὀνομ. κ. ἐπιθ. ἀρχίβακχος, ἀρχιθέωρος, ἀρχιερεύς, ἀρχιεροθύτης, μτγν. ἀρχιοινοχόος, ἀρχιδιάκονος, ἀρχιδαφνηφόρος, ἀρχιρραβδοῦχος, μσν. ἀρχιθεράπων, ἀρχίθρονος, ἀρχιεπίσκοπος, νεώτ. ἀρχίατρος, ἀρχικαγγελάριος, ἀρχιστράτηγος, ἀρχιγραμματεύς, ἀρχιδεσμοφύλαξ, ἀρχιμηχανουργός, δημ. ἀρχιμάγειρας, ἀρχιεργάτης, ἀρχικλητήρας, ἀρχικαδής, ἀρχιτσέλιγγας, ἀρχιλῃστής· ‖ κ. ἐπὶ πολλῶν παραγώγων ἐπιθ. εἰς **-ικός** κ. τῶν ἐκ τούτων ἐπιρρ., οἷον ἀρχιθεωρικός, ἀρχιεπισκοπικός, ἀρχιστρατηγικός, ἀρχιερατικῶς· ‖ ὁμ. κ. ἐπί τινων ἀφῃρ. οὐσ. ἰδίως θηλ., ἐφ' ὅσον ἡ δι' αὐτῶν δηλουμένη ἰδιότης ἢ ἐνέργεια προκύπτει ἐξ ὁμοιοσυνθέτων οὐσ. ἅπερ ἀρχῆθεν ἢ προϊούσης τῆς χρ. ἐδήλουν ὅλως εἰδικὴν ἀσχολίαν (ἐπάγγελμα, ἀξίωμα, δικαιοδοσίαν) κ. οὐχὶ ἁπλῶς τιμητικὴν διάκρισιν (τίτλον), οἷον ἀρχιερατεία, ἀρχιερωσύνη, ἀρχιδικαστεία, ἀρχιστρατηγία κτλ., ἀλλ' οὐχὶ ἀρχιθεωρία, ἀρχιρραβδουχία, ἀρχιθρονία, ἀρχιλῃστεία κτλ.· ‖ ὁμ. ἀπὸ τῶν μτγν. κ. ἐπὶ ὀνομ. δηλούντων τὸν τόπον ἀσκήσεως ἢ τὴν ἄσκησιν τοῦ ἀξιώματος, οἷον ἀρχιγραμματεία (τὸ γραφεῖον τοῦ ἀρχιγραμματέως), ἀρχιεπισκοπή, ἀρχικαγγελαρία, ἀρχιστρατηγεῖον, ἀρχιατρεῖα· ‖ ὁμ. ἀπὸ τῶν μτγν. κ. ἐπί τινων ρημ. παραγώγων ἐξ ὁμοιοσυνθέτων ὀνομ., οἷον ἀρχιεροθυτῶ, ἀρχιεπισκοπεύω, ἀρχιστρατηγεύω, ἀρχιγραμματεύω κτλ., ἀλλ' οὐχὶ ἀρχιθεραπεύω, ἀρχιθρονεύω, ἀρχιμαγειρεύω, ἀρχιλῃστεύω κτλ.· **2)** μτγν., μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. (ὡς παρ' ἀττ. τὸ ἀρχε-) εἰς δήλωσιν τοῦ ὅτι ἡ διὰ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ δηλουμένη ἰδιότης ἢ ἐνέργεια εἶναι ἡ προέχουσα μεταξὺ ἄλλων ὁμοίων ἢ λίαν μεγάλη, ὑπερβάλλουσα, ὑπέρμετρος, τῆς οὕτω ἐκφερομένης δηλώσεως ἐνεχούσης πολλάκις ἐν τῇ νεωτ. κ. δημ. μεγεθυντικὴν ἰδίως ἐπὶ ψόγῳ σημ., οἷον ἀρχιγόης, ἀρχίκλοπος, μσν. ἀρχιπάρθενος, ἀρχιζωγράφος, νεώτ. ἀρχιπανοῦργος, **ἀρχιβλάξ**, ἀρχιοκνηρός, ἀρχιανίκανος, ἀρχισυλλέκτης, δημ. ἀρχιτεμπέλης, ἀρχικανονιέρης, ἀρχικατέργαρος, ἀρχιρουφιάνος, ἀρχιπούτανος· ‖ νεώτ. κ. δημ. ἐκ τῶν ἐν τῇ σημ. ταύτῃ συνθέτων ἐνίοτε κ. παράγωγα ἀφῃρ. ὀνόμ. δηλοῦντα ἰδιότητα ἢ ἐνέργειαν ὡς κ. παράγωγα ἐπιθ. εἰς **-ικός**, κ. συναφῆ μ. ἐν τῇ δημ. ἐπιρρ. ἀλλ' οὐδέποτε ρήματα, οἷον ἀρχιοκνηρία, ἀρχιατημελησία, ἀρχιτεμπελιά, ἀρχιρουφιανιά, ἀρχισυλλεκτικός, ἀρχιρουφιάνικος, ἀρχικατεργάρικα, ἀρχιβλακίστικα· **3)** μτγν., μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. (ὡς παρ' ἀττ. τὸ ἀρχε-) εἰς δήλωσιν τῆς ἐνάρξεως, τῆς πρώτης ἀρχῆς τοῦ διὰ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ δηλουμένου, οἷον ἀρχίζωος (ὁ ἀφ' οὗ τῆς ζωῆς ἡ ἀρχή), ἀρχίφωτος, ἀρχιγένεθλος, ἀρχίμηνον, ἀρχιμηνιά, ἀρχιχρονιά· **4)** εἰδ. μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ὀνομ. κ. ἐπιθ. ἀναφερομένων εἰς πρόσ. εἰς δήλωσιν τοῦ πρωτεύοντος, τοῦ ἐκ τῶν κορυφαίων, τοῦ κατ' ἐξοχὴν διακρινομένου ἐν τῇ διὰ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ δηλουμένῃ ἐνεργείᾳ, οἷον ἀρχιαποστάτης, ἀρχικομμουνιστής, ἀρχιαπεργός· **5)** νεώτ. κ. δημ. ἔν τισιν ὀνόμ. σὺν τῇ χρ. ἡ ἐν τῷ **ἀρχι-** σημ. ἐξέλιπε, τοῦ ὀνόματος ἔχοντος αὐτοτελῆ τοιαύτην, οἷον ἀρχιπέλαγος, (συστὰς νήσων) ἀρχιτέκτων, ἡ ἀρχιτεκτονικὴ (ἡ ἐπιστήμη οἰκοδομίας καὶ ὁ ρυθμός) ἀρχιδούξ· (τίτλος ἡγεμονικὸς αὐτοτελής) ὅθ. ὁμ. κ. τὰ ἐξ αὐτῶν παράγωγα, οἷον ἀρχιτεκτονῶ, ἀρχιδουκεύω.

ἀρχιαγύρτης (ὁ) νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν, ὁ μέγας ἀγύρτης βλ.λ.

ἀρχιαθίγγανος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. **ἀρχι(α)τσίγγανος** κ. **ἀρχιτσιγγάνος** ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀθιγγάνων· ‖ σκωπτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀκατάστατος, ἀνοικοκύρευτος.

ἀρχιαθλητής (ὁ) θηλ. **-ήτρια** νεώτ. κ. δημ. ὁ πρωτεύων ἢ ὁ ἐξέχουσαν θέσιν κατέχων μεταξὺ ἀθλητῶν

ἀρχιάθλιος-α-ον νεώτ. ἐπὶ προσώπ. ὁ κατ' ἐξοχὴν ἐλεεινός, ἀπεχθής, δυστυχής.

ἀρχιαιρετικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν αἱρετικός, κατ' ἐξοχὴν θιασώτης αἱρετικῶν δοξασιῶν.

ἀρχιαμαρτωλός-ή-όν νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχήν, ὁ μέγας ἁμαρτωλός.

ἀρχιαναγνώστης (ὁ) ἐκκλ. ὁ πρῶτος τῶν **ἀναγνωστῶν** βλ.λ.

ἀρχιαναρχικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀναρχικός, θερμὸς ὀπαδὸς τοῦ **ἀναρχισμοῦ** βλ.λ.

ἀρχιαναστενάρης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρχηγὸς τῶν **ἀναστεναρίων** βλ.λ.

ἀρχιανίκανος-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ κατ' ἐξοχὴν **ἀνίκανος**, ἀδέξιος, ἀβέλτερος.

ἀρχιαννελίδαι (οἱ) νεώτ. ὁμοιογένεια σκωλήκων τῆς τάξεως τῶν **πολυχαιτῶν, ἐλευθέρως ἐν** τῷ ὕδατι βιούντων.

ἀρχιαπεργός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ κορυφαῖος τῶν ἀπεργῶν, ὁ πρωτοστατῶν κατὰ τὰς ἀπεργίας.

ἀρχιαποθηκάριος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος ἀποθηκάριος βλ.λ., ὁ προϊστάμενος τῶν ἀποθηκαρίων.

ἀρχιαποστάτης (ὁ) νεώτ. ὁ οἱονεὶ ἀρχηγός, ὁ ἐκ τῶν κορυφαίων ἀποστατῶν, τῶν ἀπαρνηθέντων τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν· ‖ ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐπαναστατῶν.

ἀρχιαριστάς (ὁ) δωρ. τ. τοῦ **ἀρχιεριστής** ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἱεριστῶν ἢ ἱερέων ἐπὶ τοῦ **καθαρμοῦ** καὶ ἀφοσιώσεως.

ἀρχιαστυνόμος (ὁ) νεώτ.κ. δημ. ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας: ὁ **ἀρχιαστυνόμος τῆς πρωτευούσης.**

ἀρχιατάσθαλος-ον νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν **ἀτάσθαλος** βλ.λ.

ἀρχιατρεία (ἡ) κ. νεώτ. κ. **ἀρχιατρία** τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιάτρου βλ.λ.

ἀρχιατρεύω νεώτ. στρατ. εἶμαι **ἀρχίατρος** βλ.λ., προΐσταμαι ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας.

ἀρχίατρος (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. **ἀρχίητρος** κ. κατ' Ἀρκάδ. **ἀρχιατρός** ὁ πρῶτος, ἀνώτατος ἰατρὸς κ. κατ' ἐπέκτ. ὁ ὑπεύθυνος ἰατρός: Ἀρετ. Ὀξ.Νούσ.2,5· **2)** νεώτ. κ. δημ. ἰατρὸς διευθυντὴς νοσοκομείου· ‖ στρατ. **ἀρχίατρος** ὑγειον. ἀξιωματ. ἰσόβαθμος ἀντισυνταγματάρχῃ· ‖ **γενικὸς ἀρχίατρος** ἰσόβαθμος συνταγματάρχῃ· ‖ ναυτ. **ἀνώτερος ἀρχίατρος** ὑγειον. ἀξιωματικὸς ἰσόβαθμος πλοιάρχῳ.

ἀρχιαυλάρχης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ διευθύνων ἀνώτατος ἀξιωματοῦχος τῆς βασιλικῆς αὐλῆς.

ἀρχιαυλικοί (οἱ) νεώτ. κ. δημ. οἱ τὰ πρωτεῖα κατέχοντες, οἱ ἐξέχοντες μεταξὺ τῶν ἀποτελούντων τὴν βασιλικὴν αὐλήν.

ἀρχιαχθοφόρος (ὁ) νεώτ. ὁ προϊστάμενος τῶν **ἀχθοφόρων** βλ.λ.

ἀρχιβαθμοῦχος (ὁ) νεώτ. ὁ ὕπατος βαθμοφόρος.

ἀρχίβακχος (ὁ) Ἐπιγρ. ἀρχηγὸς τοῦ σωματείου τῶν **ἰοβάκχων** βλ.λ.

ἀρχιβάρβαρος-ον νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχήν, ὁ λίαν βάρβαρος, βάναυσος.

ἀρχιβασιλεύς-έως (ὁ) ὁ πρῶτος τῶν βασιλέων, ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλέων : Χρον.Πασχ.708,15.
ἀρχιβασσάρα (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ πρώτη **βασσάρα** βλ.λ., ἡ ἀρχιβακχεύτρια, ἡ ὁδηγὸς τῶν βακχίδων.
ἀρχιβδέλλιον (τό) μτγν. ἡ **ἄγχουσα** βλ.λ. : ψ Διοσκ.4,23.
ἀρχιβλάξ-ακός (ὁ, ἡ) νεώτ., δημ., **ἀρχιβλάκας** ὁ κατ' ἐξοχὴν βλάξ, λίαν μωρός.
ἀρχιβλάστη (ἡ) νεώτ. ἀνατομ. τὸ κύριον μέρος τῆς καταβολῆς τοῦ ἐμβρύου, ἐξ οὗ διαπλάσσονται οἱ ἀρχιβλαστογενεῖς ἱστοί.
ἀρχιβλαστογενής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἐκ τῆς ἀρχιβλάστης βλ.λ. γιγνόμενος.
ἀρχιβόνζοι (οἱ) νεώτ. οἱ ὕπατοι, οἱ προϊστάμενοι τῶν βόνζων, ἱερέων ἢ μοναχῶν τῆς βουδδικῆς θρησκείας.
ἀρχιβούκολος (ὁ) σχόλ. κ. νεώτ. κ. **ἀρχιβουκόλος** ὁ πρῶτος τῶν βουκόλων : Σχόλ.Ἰλ.Α 39.
ἀρχιβουκολῶ-έω Ἐπιγρ. προΐσταμαι τῶν βουκόλων βλ.λ.
ἀρχιβουλευτής (ὁ) Πάπ. ὁ πρόεδρος τοῦ βουλευτικοῦ συμβουλίου.
ἀρχίβουλος-ον Σουΐδ. «βουληφόρος, πρόβουλος, ἀρχίβουλος».
ἀρχίγαλλος (ὁ) κ. ἀρχιγάλλος Ἐπιγρ. ὁ ἀρχηγὸς τῶν γάλλων βλ.λ., τῶν ἱερέων τῆς πεσσινουντίας θεᾶς, τῆς Κυβέλης.
ἀρχιγένεθλος-ον ὁ ἐξ οὗ τὸ γένος ἄρχεται, ὁ ἀρχέγονος : Ὀρφ.Ὕμν.14,8 **παμβασίλεια Ῥέα.. λυτηριάς, ἀρχιγένεθλε·** ‖ ὁ τῶν γενῶν ὢν ἡ ἀρχή, ὁ τῶν γενῶν ὕπατος ἔφορος, ἐπίθ. τοῦ Διός : Ἐπιγρ. **Ζεὺς αὐτὸς ἁπάντων ἀρχιγένεθλος.**
ἀρχιγένεσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ **ἀρχιγονία** βλ.λ.
ἀρχιγενέτης (ὁ) νεώτ. ὁ πρῶτος **γενέτης** βλ.λ.
ἀρχιγένεχθος (ὁ) ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἀρχιγένεθλος.
ἀρχιγενής-οῦς-ές νεώτ. ὁ **ἀρχιγενέτης** βλ.λ.
ἀρχιγέρων-οντος (ὁ) μον. ὁ πρῶτος τῶν γερόντων, ὁ γερουσίας προϊστάμενος.
ἀρχιγεωργός (ὁ) Πάπ. δ. γρ. **ἀρχιγέωργος** ἀρχή, ἀξίωμα ἐν Αἰγύπτῳ, ὁ προϊστάμενος τῶν γεωργῶν : Πάπ. **ἀρχιγεωργῷ ἱερεῖ ἐξηγητῇ.**
ἀρχιγόης-ητος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ πρῶτος τῶν ἀπατεώνων, μέγας ἀπατεών : Γρηγ.Ναζ.3,444Α.
ἀρχιγονία (ἡ) νεώτ. κ. **ἀρχιγένεσις** ἡ **αὐτόματος γένεσις** ἡ ἐν τινι περιβάλλοντι γένεσις ἐνοργάνων ὄντων ἄνευ τῆς ἐν τῷ περιβάλλοντι τούτῳ προϋπάρξεως ἄλλων παρομοίων, δυναμένων νὰ θεωρηθῶσιν ὡς γονεῖς τῶν νεογεννηθέντων.
ἀρχιγραμματεία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐξουσία ἣν ἀσκεῖ ὁ ἀρχιγραμματεὺς βλ.λ.· ‖ κ. ὁ τίτλος· 2) κ. δημ. τὸ γραφεῖον τοῦ ἀρχιγραμματέως.
ἀρχιγραμματεύς-έως (ὁ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. **-τέας** ὁ πρῶτος, ὁ προϊστάμενος τῶν γραμματέων : Πολύβ.554,12, Πλούτ.Εὐμ.1· 2) νεώτ. εἰδ. ἀρχιγραμματεὺς (τῆς ἐπικρατείας), παλαιότερον ὁ πρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, ὁ πρωθυπουργός· ‖ κ. ὁ ὑπουργὸς ἐξωτερικῶν κράτους μοναρχικοῦ.
ἀρχιγραμματεύω νεώτ. ἐκτελῶ τὰ καθήκοντα τοῦ ἀρχιγραμματέως, εἶμαι ἀρχιγραμματεὺς βλ.λ.).
ἀρχιγραφεύς-έως (ὁ) νεώτ., δημ. **-φέας** ὁ πρῶτος, ὁ προϊστάμενος **τῶν γραφέων βλ.λ.**
ἀρχιδαίμων-ονος (ὁ) μσν. κ. νεώτ., δήμ. **-ονας** ὁ ἄρχων τῶν δαιμόνων βλ.λ.
ἀρχιδᾶς-ᾶ (ὁ) δημ. ὁ ἔχων μεγάλους ὄρχεις.
ἀρχιδασάρχης (ὁ) νεώτ. ὁ προϊστάμενος τῶν δασαρχῶν.
ἀρχιδάσκαλος (ὁ) δημ. ὁ πρῶτος διδάσκαλος; ὁ διδάσκαλος ὁ προϊστάμενος τῶν διδασκάλων σχολείου τινός.
ἀρχιδασονόμος (ὁ) νεώτ, κ. δημ. ὁ πρῶτος, ὁ προϊστάμενος τῶν δασονόμων βλ.λ.
ἀρχιδασοφύλαξ-ακος (ὁ) νεώτ., δημ. **-λακας** ὁ προϊστάμενος τῶν δασοφυλάκων βλ.λ., ὁ ἀρχιφύλαξ δασῶν.
ἀρχιδᾶτος-η-ο δημ. ὁ **ἀρχιδᾶς** βλ.λ.· 2) μτφ ὁ ρωμαλέος, ὁ **εὔρωστος κ. κατ' ἐπέκτ.** ὁ γενναῖος : ἀρχιδᾶτο **ἄλογο**· 3) **ἐν** οἰκείᾳ ὁμιλίᾳ κ. ὁ λίαν εἰδήμων, ὁ ἱκανὸς ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ἢ τῇ τέχνῃ ἣν ἀσκεῖ : ἀρχιδᾶτος **δάσκαλος- γιατρός, -μάστορης.**
ἀρχιδαυχνοφορῶ-έω Ἐπιγρ. ἀρχιδαφνηφορῶ βλ.λ. : Ἐπιγρ. **ἱερομνημονείσας καὶ ἀρχιδαυχνοφορείσας.**
ἀρχιδαφνηφορῶ-έω Ἐπίγρ. εἶμαι ὁ προϊστάμενος **τῶν δαφνηφόρων** βλ.λ.
ἀρχιδειλός (ὁ) νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν δειλὸς βλ.λ.
ἀρχιδενδροφόρος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχηγὸς τῶν **δενδροφόρων** βλ.λ.
ἀρχιδεσμοφύλαξ-ακος (ὁ) μτγν. ὁ πρῶτος δεσμοφύλαξ βλ.λ. : ΠΔ Γέν.39,21 **ἔδωκεν αὐτῷ χάριν ἐναντίον τοῦ ἀρχιδεσμοφύλακος.**
ἀρχιδεσμώτης (ὁ) μτγν. ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ βλ.λ.: ΠΔ Γέν.40,4 **καὶ συνέστησεν ὁ ἀρχιδεσμώτης τῷ Ἰωσὴφ αὐτούς.**
ἀρχιδημαγωγός (ὁ) νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν δημαγωγὸς βλ.λ.
ἀρχιδημοκόπος (ὁ) νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν δημοκόπος βλ.λ.
ἀρχίδι-ιοῦ (τὸ) δημ. ὁ ὄρχις βλ.λ. συνήθ. εἰς πληθ. -ίδια, ἄ. ἄγαμνά, ἀμελέτητα.
ἀρχιδιάβολος (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος τῶν διαβόλων, ὁ μέγας διάβολος : ψΝικόδ.2,7,23.
ἀρχιδιακονία (ἡ) νεώτ. ἡ ὑπηρεσία, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιδιακόνου βλ.λ.
ἀρχιδιακονικὸν ὀφφίκιον (τὸ) νεώτ. τὸ ἀξίωμα, ἡ ὑπηρεσία τοῦ ἀρχιδιακόνου.
ἀρχιδιάκονος (ὁ) μσν. κ. νεώτ. ὁ πρῶτος διάκονος : Ἰουστ.Νεαρ.123,3· ‖ τίτλος τιμητικὸς τῶν ἐχόντων τὸν τρίτον βαθμὸν τοῦ διακόνου, συντελῶν πρὸς καθορισμὸν τῆς μεταξὺ τῶν ὁμοβάθμων προτεραιότητος· **μέγας ἀρχιδιάκονος παρὰ τῷ** Πατριαρχείῳ ἔχων καὶ διοικητικὰ καθήκοντα· **ἀρχιδιάκονος ἐπισκοπῆς** τίτλος τυπικῶς διδόμενος τοῖς εἰς τὴν ἄμεσον ὑπηρεσίαν τοῦ ἐπισκόπου εὑρισκομένοις διακόνοις.
ἀρχιδιάκος (ὁ) δημ. ὁ ἀρχιδιάκονος βλ.λ.
ἀρχιδιδασκαλία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ κυρία διδασκαλία, τὸ κύριον δόγμα : Ἀθανασ. κατ' Ἀρείου 2,12,1,480 Β **ὁ Πέτρος ἀρχόμενος τῆς τοιαύτης ἀρχιδιδασκαλίας.**
ἀρχιδιδάσκαλος (ὁ) μσν. κ. νεώτ. ὁ πρῶτος τῶν διδασκάλων : Εὐστ.Πονημ.16,45.
ἀρχιδιερμηνεύς-έως (ὁ) νεώτ. ὁ Α΄ διερμηνεύς.
ἀρχιδιεφθαρμένος-η-ον νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν ἠθικῶς διεφθαρμένος βλ.λ.
ἀρχιδικαστεία (ἡ) Πάπ. τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀρχιδικαστοῦ βλ.λ.
ἀρχιδικαστής (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ προϊστάμενος τῶν δικαστῶν, ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου : Διόδ.Σ 1,48 **τριάκοντα τὸν ἀριθμὸν** (τοὺς τὰς δίκας κρίνοντας) **καὶ κατὰ τὸ μέσον τὸν ἀρχιδικαστήν,** Πλούτ.2,355 Α· ‖ νεώτ. τίτλος ἀνωτάτου δικαστικοῦ λειτουργοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ κ. Ἡν. Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς.
ἀρχιδιοικητής (ὁ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὁ πρῶτος τῶν διοικητῶν βλ.λ., ὁ προϊστάμενος τῶν διαχειριστῶν βλ.λ.· ‖ νεώτ. ὁ ἀνώτατος διοικητής.
ἀρχίδιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ ἀρχὴ βλ.λ. μικρὰ ἀρχή, ἀνάξιον λόγου ὑπούργημα : Ἀριστφ.Ὄρν.1111 **κἂν λαχόντες ἀρχίδιον εἶθ' ἁρπάσαι βούλησθέ τι,** Δημ.19,261 **γραμματεύειν καὶ ὑπηρετεῖν τοῖς ἀρχιδίοις·** ‖ **ἐξ ἀρχιδίου,** ἐν ἐπιρρ. σημ. ἐξ ἀρχῆς : Ἐπιγρ. **Στέφανος ἐποίησεν ἐξ ἀρχιδίων** (= θεμελίων) **τὸν σηκόν·** 2) δημ. ἀρχίδια, οἱ ὄρχεις.

ἀρχιδοκός (ἡ) νεώτ. ἡ κυρία δοκὸς βλ.λ., ἡ ἐγκάρσιος, ἐφ' ἧς ἄλλαι πλευρικῶς στηρίζονται.

ἀρχιδολοφόνος (ὁ) νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν δολοφόνος βλ.λ.˙ ‖ ὁ ἀρχηγὸς δολοφόνων ἢ πρωτοστατήσας εἰς δολοφονίαν.

ἀρχιδορίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος μαλακίων τοῦ ἀθροίσματος τῶν ὀπισθοβραγχίων τῆς οἰκογενείας τῶν **δοριδῶν** βλ.λ.

ἀρχιδόσακκο (τὸ) δημ. κ. **-σάκκι** κ. **-σακκούλα** σκωπτ. ἡ περιβάλλουσα τοὺς ὄρχεις κύστις.

ἀρχιδουκάτο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐπικράτεια ἀρχιδουκός.

ἀρχιδουκεύω νεώτ. ἐκτελῶ καθήκοντα ἀρχιδουκὸς βλ.λ.

ἀρχιδούκισσα (ἡ) νεώτ. θηλ. τοῦ ἀρχιδοὺξ βλ.λ.

ἀρχιδούξ-κὸς (ὁ) νεώτ., δημ. **-δούκας** τίτλος εὐγενείας, εἰδ. ἐν τῷ πρώην αὐστριακῷ αὐτοκρατορικῷ οἴκῳ δικαιώματι ἀνήκων εἰς τοὺς ἐξ ἀρρενογονίας συγγενεῖς τοῦ αὐτοκράτορος.

ἀρχιδρυΐτης (ὁ) νεώτ. ὁ πρῶτος, ὁ κατ' ἐξοχὴν δρυΐτης βλ.λ.

ἀρχιένοχος (ὁ) νεώτ. ὁ κυρίως ἔνοχος βλ.λ.

ἀρχιεξολοθρευτής (ὁ) νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχήν, ὁ κυρίως ἐξολοθρευτὴς βλ.λ.

ἀρχιεπαναστάτης-τρια (ὁ,ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐπαναστατῶν βλ.λ.˙ ‖ ὁ πρωτοστατῶν εἰς ἐπαναστάσεις ἢ στάσεις ἢ ταραχάς.

ἀρχιεπίβουλος-ον νεώτ. ὁ λίαν ἐπίβουλος βλ.λ.

ἀρχιεπισκοπεία (ἡ) νεώτ. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιεπισκόπου βλ.λ.

ἀρχιεπισκοπεῖον (τὸ) νεώτ. ἡ ἀρχιεπισκοπὴ βλ.λ.

ἀρχιεπισκοπεύω νεώτ. διατελῶ ἀρχιεπίσκοπος βλ.λ.˙ ‖ ἐπίσκοπος ὢν ἀναπληρῶ ἀρχιεπίσκοπον.

ἀρχιεπισκοπή (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιεπισκόπου βλ.λ. : Ἐπιφάν.2, 185 A, Εὐστ.Πονημ.294,60˙ 2) νεώτ. κ. δημ. κ. ἡ κατοικία ἢ τὸ γραφεῖον τοῦ ἀρχιεπισκόπου˙ 3) κ. νεώτ. κ. δημ. κατ' ἐπέκτ. ἡ περιφέρεια εἰς ἣν ἐκτείνεται ἡ δικαιοδοσία τοῦ ἀρχιεπισκόπου : **ἀρχιεπισκοπὴ Φθιώτιδος** κττ.

ἀρχιεπισκοπικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἀρχιεπίσκοπον, ὁ τοῦ ἀρχιεπισκόπου : **ἀρχιεπισκοπικὴ μίτρα.**

ἀρχιεπίσκοπος (ὁ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος καὶ ὕπατος τῶν ἐπισκόπων : Θεοδώρ.3, 1048˙ ‖ νεώτ. ἐκκλ. ὁ προϊστάμενος τῶν ἐπισκόπων κ. γεν. τοῦ ἱερατείου ἐκκλησ. περιοχῆς : **ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κερκύρας, - Παροναξίας, - Μαρωνείας.**

ἀρχιεπιστάτης-τρια (ὁ, ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπὶ κεφαλῆς, ὁ προϊστάμενος τῶν ἐπιστατῶν, ὁ πρῶτος ἐπιστάτης βλ.λ. εἰς ἔργα ἀπασχολοῦντα πλῆθος ἐργατῶν : **ἀρχιεπιστάτης δημοσίων ἔργων.**

ἀρχιεπιστολεύς-έως (ὁ) νεώτ. ναυτ. τίτλος ἀξιωματικοῦ προϊσταμένου τοῦ ἐπιτελείου τοῦ ναυάρχου ἢ μοιράρχου ἀρχηγοῦ, τηρῶν τὴν ἐπίσημον ἀλληλογραφίαν, τὸ ἀπόγραφον τῶν παραγγελμάτων τοῦ ἀρχηγοῦ, τὸ ἱστορικὸν ἡμερολόγιον, τὸ σηματόγραφον, φροντίζων δὲ διὰ τὸν ἐφοδιασμὸν τῆς ναυτικῆς δυνάμεως καὶ ἀναπληρῶν ἐν ἀνάγκῃ τὸν κυβερνήτην τῆς ἀρχηγίδος.

ἀρχιερακοτρόφος (ὁ) νεώτ. ὁ προϊστάμενος τῶν ἱερακοτρόφων, γερακάρηδων βλ.λ.

ἀρχιερανιστής (ὁ) ὁ ἀρχεπανιστὴς βλ. λ.

ἀρχιερατεία (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἡ ἀρχιερωσύνη, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιερέως : Φώτ.Ἐπιστ. 3 D **τὸν οἰκεῖον τῆς ἀρχιερατείας χρόνον.**

ἀρχιερατεῖον (τὸ) νεώτ. ἡ ἱεραρχία, τὸ σύνολον τῶν ἀρχιερέων : **ἀρχιερατεῖον Ἑλλάδος.**

ἀρχιεράτευμα-ατος (τὸ) μσν. τὸ ὕφιστον ἀξίωμα ἱερωσύνης˙ ‖ ἡ ἄσκησις τῶν καθηκόντων τοῦ ἀρχιερέως : **Εὐστ.Πονημ.247,55.**

ἀρχιεράτευσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἀρχιερατεύειν βλ. λ.

ἀρχιερατεύω μτγν. κ. νεώτ. ἀμτβ. εἶμαι ἀρχιερεὺς βλ.λ., ὑφίστην ἱερωσύνην ἐπιτελῶ : ΠΔ Μακκ.1,14,47 **καὶ ἐπεδέξατο Σίμων καὶ εὐδόκησεν ἀρχιερατεύειν.**

ἀρχιερατικός-ή-ό(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀρχιερέα, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἀρχιερέα : ΚΔ Πράξ.4,6 **καὶ ὅσοι ἦσαν ἐκ γένους ἀρχιερατικοῦ, - ἀρχιερατικὰ ἄμφια, - μνημόσυνον ἀρχιερατικὸν** (οὗ προέστη ἀρχιερεύς)˙ ‖ νεώτ. κ. ὁ ἰδιάζων, ὁ ἁρμόζων, ὁ προσήκων εἰς ἀρχιερέα˙ 2) ἐπισκοπικός : Συνέσ.97 **τὸν ἀρχιερατικὸν ἐκεῖνον θρόνον ἀποσεμνύνων,** Ἰουστ.Νεαρ.42,1,1 **θρόνοι ἀρχιερατικοί**˙ 3) νεώτ. **ἀρχιερατικὴ προσευχή,** ἣν ὁ Ἰ. Χριστὸς ἀπηύθυνε πρὸς τὸν οὐράνιον πατέρα ὑπὲρ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἐν τῷ ὑπερῴῳ, ἔνθα ἐτέλεσε τὸν μυστικὸν δεῖπνον, διασωθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελ. Ἰωάννου 4) ἐκκλ. **ἀρχιερατικόν** (τὸ) τὸ κατ' ἐπιτομὴν τοῦ Εὐχολογίου βλ.λ. καὶ πρὸς λειτουργικὴν χρῆσιν τῶν ἀρχιερέων καταρτισθὲν βιβλίον.

ἀρχιερατικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀρχιερατικὸν βλ.λ.˙ ‖ τῇ συμμετοχῇ ἀρχιερέως : **μνημόσυνον ἀρχιερατικῶς τελεσθέν.**

ἀρχιεργάτης-τρια (ὁ,ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος, ὁ ἐμπειρότερος καὶ προϊστάμενος τῶν ἐργατῶν συνεργείου ἢ τμήματος ἐργοστασίου, ὁ ἐποπτεύων τὴν ἐργασίαν τοῦ τμήματος : **ἀρχιεργάτης** *συνεργείου* **ὁδοποιίας, - τυπογραφείου.**

ἀρχιεργοδηγός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ναυτ. βαθμὸς ναυτικὸς τοῦ τεχνικοῦ προσωπικοῦ συνεργείων τοῦ ναυστάθμου καὶ τῆς ραδιοτηλεγραφικῆς ὑπηρεσίας τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ˙ 2) γεν. ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁδηγῶν, ἐπιστατῶν διαφόρων ἔργων, ἰδίως δημοσίων.

ἀρχιεργοστασιάρχης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος, ὁ σπουδαιότερος τῶν ἐργοστασιαρχῶν βλ.λ.˙ ‖ εἰδ. ναυτ. κατηργημένος βαθμὸς συνεργείων τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ.

ἀρχιέρεια (ἡ) μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. Ἐπιγρ. ἡ πρώτη, ἡ προϊσταμένη ἱέρεια βλ.λ.˙ ‖ π. ρωμ. ἡ πρώτη, ἡ προϊσταμένη τῶν ἑστιάδων : Δίων Κ 79,9 **ἵνα θεοπρεπεῖς παῖδες ἔκ τε ἐμοῦ τοῦ ἀρχιερέως ἔκ τε ταύτης τῆς ἀρχιερείας γεννῶνται.**

ἀρχιερεία (ἡ) νεώτ. ἡ ἀρχιερατεία βλ.λ.

ἀρχιερεύς-έως (ὁ) κ. νεώτ., δημ. **ἀρχιερέας,** ἰων. **ἀρχιέρεως -εω**˙ ΒΑ 449,31 «ἀρχιερέων (sic), οὐκ ἀρχιερέα, Πλάτων» ὁ πρῶτος, ὁ ἀνώτατος ἱερεύς, ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἱερέων : Ἡρ.2,37 **τῶν εἷς ἐστι ἀρχιέρεως,** Φἰλ.3 **ἐξ ἁπάντων ἐπικρίνας ἀριστίνδην ἀρχιερέα,** Διγ.Ἀκρίτ.4502 **ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς**˙ ‖ π. ρωμαίοις προϊστάμενος τῶν ἀρχιερέων, ἄκρος ἀρχιερεύς : Πλούτ.Ἠθ.89 F **ἀπολύσας δ' αὐτὴν ὁ ἀρχιερεὺς Σπόριος Μινούκιος,** Ἐπιγρ. **ἀρχιερεὺς μέγιστος, ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος**˙ ‖ ἐν Ἱερουσαλὴμ ὁ ἀνώτατος ἱερεὺς τῶν Ἰουδαίων : ΠΔ Λευϊτ.4,3 **ἐὰν μὲν ὁ ἀρχιερεὺς ὁ κεχρισμένος ἁμάρτῃ τοῦ τὸν λαὸν ἁμαρτεῖν,** ΚΔ Ματθ.26,3 **τότε συνήχθησαν οἱ ἀρχιερεῖς.. εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως τοῦ λεγομένου Καϊάφα**˙ 2) ἀνώτατον ἱερατικὸν ἀξίωμα τῆς μετὰ τὸν Μ. **Ἀλέξανδρον ἑλληνιστικῆς ἐποχῆς**˙ ‖ νεώτ. κ. δημ. **-έας**˙ γεν. ὁ ἔχων τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπισκόπου, μητροπολίτου, πατριάρχου˙ 3) μσν. σπαν. τίτλος βυζαντινοῦ αὐτοκράτορος : **ἀρχιερεὺς βασιλεύς**˙ 4) ὁ δέκατος μὴν τῶν κυρίων ἀπὸ 11 Ἰουνίου - 11 Ἰουλίου περιλαμβανομένης.

ἀρχιερεύω μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ.κ. ἀρχιερατεύω βλ.λ. : Γαλ.13,600 **ὁ δὲ δεύτερος ἀκμάζοντος τοῦ ἦρος ἠρχιερεύσατο,** Ἰω.Μαλ.242,7 **ἀρχιερευόντων τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους Ἄννα καὶ Καϊάφα.**

ἀρχιέρεως-εω (ὁ) Ἰων. τ. τοῦ ἀρχιερεύς βλ.λ.

ἀρχιερμηνεύς-έως (ὁ) μτγν. κ. μσν. ὁ προϊστάμενος τῶν διερμηνέων βλ.λ.

ἀρχιεροθύτης (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ πρῶτος ἱεροθύτης βλ.λ., ἢ ἱερεύς.

ἀρχιεροθυτῶ-έω Ἐπιγρ. εἶμαι πρόεδρος τῶν ἱεροθυτῶν βλ.λ.

ἀρχιερόπλοκος-ον μσν. ὁ οἱονεὶ διὰ χειρὸς ἀρχιερέως πλεχθείς: Ἀνδρ.Κρήτ.149 Α **τὸ ἀρχιερόπλοκον τῆς βασιλείας διάδημα.**

ἀρχιεροπρεπής-οῦς-ές μτγν. κ. μσν. ὁ τῷ ἀρχιερεῖ πρέπων, ἁρμόζων: Γερμαν.7,79,10 **ἀρχιεροπρεπὴς ἁγιωσύνη,** Ταράσ.1437 Β.

ἀρχιερότης-ητος (ἡ) μσν. ἡ ἀρχιερωσύνη βλ.λ.: Γεώργ.Παχ. Ἀνδρ.Παλ.2,124 Β.

ἀρχιερῶμαι-άομαι μτγν. διοτελῶ, εἶμαι ἀρχιερεὺς βλ.λ. ἡ πρώτη ἱέρεια: Ἰώσ.Μακκ.4,592,43 **ὁ δὲ ἐπέτρεψεν αὐτῷ ἀρχιεράσθαι,** Ἐπιγρ. **ἀρχιερασαμένην τῆς σεβαστῆς.**

ἀρχιερωσύνη (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ὑπέρτατον ἀξίωμα ἱερωσύνης, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιερέως: Πλούτ.Παμπ.67, ΠΔ Μακκ.1,21 **καὶ ἠγωνίσατο Ἄλκιμος περὶ τῆς ἀρχιερωσύνης,** Χρυσόβ. Λόγ.ἐν Σάθ.1,212 **τοῦ τῆς ἀρχιερωσύνης τετυχηκὼς ἀξιώματος,** Ἐκκλ.Τυπ.Λειτ. **τῆς ἀρχιερωσύνης σου μνησθείη Κύριος.**

ἀρχιεταίρα (ἡ) νεώτ. ἡ πρώτη μεταξὺ τῶν ἑταιρῶν, **ἡ κατ' ἐξοχὴν ἐλευθέρων ἠθῶν γυνή,** ἀρχιπόρνη.

ἀρχιεταῖρος (ὁ) μτγν. ὁ πρῶτος ἐν ἑταίροις, ὁ πρῶτος, ὁ ἐπιστήθιος φίλος καὶ σύντροφος: ΠΔ Βασ.2,16,16 **καὶ ἐγεννήθη ἡνίκα ἦλθε Χουσὶ ὁ ἀρχιεταῖρος Δαυῒδ πρὸς Ἀβεσσαλώμ.**

ἀρχιευεργέτης-τρια (ὁ,ἡ) νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν εὐεργέτης βλ.λ., ὁ μέγας εὐεργέτης: **ἀρχιευεργέτης ἀνεγέρσεως ἐκκλησίας.**

ἀρχιευνοούμενος-η-ον νεώτ. ὁ πρῶτος, ὁ κατ' ἐξοχὴν εὐνοούμενος βλ.λ.

ἀρχιευνοῦχος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος τῶν ἐν ὑπηρεσίᾳ ἡγεμόνος εὐνούχων βλ.λ.: ΠΔ Δαν.1,3 **καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῷ Ἀσφανὲζ τῷ ἀρχιευνούχῳ·** ‖ νεώτ. ὁ π. τούρκοις ἀρχηγὸς τῶν εὐνούχων φυλάκων τοῦ γυναικωνίτου, ὁ κιζλάραγας.

ἀρχιεφημέριος (ὁ) νεώτ. ἐκκλ. ὁ πρῶτος ἐφημέριος βλ.λ. ναοῦ.

ἀρχιζάκορος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ πρῶτος ζάκορος, νεωκόρος βλ.λ.

ἀρχιζάπφης (ὁ) Ἐπιγρ. κ. **ἀρχιζάπφος** τίτλος τῶν ἐπισήμων ἱερέων τῆς Δήλου.

ἀρχιζηλωτής (ὁ) νεώτ. ὁ ζηλωτὴς βλ.λ.· ‖ μετὰ μεγίστου ζήλου ἀφωσιωμένος εἰς τὴν χριστιαν. θρησκείαν· ‖ ὁ ἀρχηγὸς «ζηλωτῶν τοῦ Χριστοῦ».

ἀρχίζω μσν., νεώτ. κ. δημ. κ. **ἀρχινῶ** ἢ **ἀρχινάω** κ. **ἀρχεύω,** ἀόρ. **ἤρχισα,** δημ. **ἄρχισα** κ. **ἄρχεψα** κ. **ἀρχίνησα,** μτχ. παθ. παρακ. δημ. **ἀρχισμένος** κ. **ἀρχινημένος** κάμνω ἀρχήν, ἔναρξιν πράξεως ἢ ἔργου, ἄρχομαι: Φαθρικ.Βιβλ.7,468,8 **ἀρχίζει ἀπὸ κτίσεως κόσμου,** Κρυστ.Φάντασμα 8 **τ' ὠχρὸ φεγγάρι ἄρχιζε νὰ γέρνῃ πρὸς τὴ δύση, - πρωὶ πρωὶ ἀρχίζω τὴ δουλιά μου, - ἄρχισε τὶς πονηριές του·** ‖ δημ. φρ. **τὸν ἄρχισε στὸ ξύλο, στὰ χαστούκια** κλπ. ἤρχισε **νὰ τὸν κτυπᾷ, νὰ τὸν ραπίζῃ** κλπ., **ἄρχισε τὰ δικά του** (ἐν ἐπικριτικῇ σημ.)· 2) νεώτ. κ. δημ. ἀμτβ. εὑρίσκομαι εἰς τὴν ἀρχήν μου, εἰς τὴν ἔναρξίν μου, ἐπὶ ἐνεργειῶν, καταστάσεων κττ.: **μόλις περάσαμε τὸν κάβο, ἄρχισε τὸ κούνημα τοῦ καραβιοῦ, - ἀρχίζει τὸ γῆρας·** 3) νεώτ.κ.δημ. ἔχω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἔναρξιν: **τὸ βιβλίον ἀρχίζει καλά·** ‖ κ. ἀπροσώπως: **ἀρχίζει νὰ ξημερώνῃ, - νὰ καλωσυνεύῃ.**

ἀρχιζωγράφος (ὁ) μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος, ὁ κορυφαῖος, ὁ ἄριστος τῶν ζωγράφων: Εὐστ. Πονημ.307,23.

ἀρχιζωοκλέπτης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ κατ' ἐξοχὴν ζωοκλέπτης, ὁ ἀρχηγὸς τῶν ζωοκλεπτῶν.

ἀρχίζωος-ον μτγν. ὁ τὴν ζωὴν ἀρχίζων, ὁ ἐξ οὗ πηγάζει ἡ ζωή: Διον.Ἀρεοπ.Ἐκκλ.Ἱερ.3,191 Β **ἀρχίζωον καὶ ἀρχίφωτον καὶ μακαρίαν προσαγωγήν.**

ἀρχιήρως-ωος (ὁ) νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν ἥρως βλ.λ.

ἀρχίητρος (ὁ) Ἰων. τ. τοῦ **ἀρχίατρος** βλ.λ.

ἀρχιθαλαμηπόλος (ὁ,ἡ) νεώτ. ὁ πρῶτος, ὁ προϊστάμενος τῶν θαλαμηπόλων βλ.λ., ὁ πρῶτος καμαριέρης ἢ καμαρότος βλ.λ.

ἀρχιθάλασσος-ον ὁ ἄρχων, ὁ κυρίαρχος τῆς θαλάσσης, κυρ. ὡς ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος: Φίλιππ. ἐν ΑΠ 6,38 **ἀρχιθάλασσε Πόσειδον.**

ἀρχιθέαρος (ὁ) δωρ. τ. τοῦ **ἀρχιθέωρος** βλ.λ.

ἀρχίθεος-ον μτγν. ἡ ἀπ' ἀρχῆς θεία ὑπόστασις, τὸ ἀρχῆθεν εἶναι θεόν: Διον. Ἀρεοπ.178 **ἡ ἀρχίθεος καὶ ὑπεράρχιος τοῦ υἱοῦ τοῦ θεοῦ ὑπόστασις.**

ἀρχιθεράπων-οντος μσν. ὁ πρῶτος τῶν θεραπόντων βλ.λ.: Εὐστ.Πονημ.291,49.

ἀρχιθερμαστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος, ὁ προϊστάμενος τῶν θερμαστῶν βλ.λ.

ἀρχιθεώρησις-εως (ἡ) ἡ ἀρχιθεωρία βλ.λ.

ἀρχιθεωρία (ἡ) τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιθεώρου βλ.λ.: Λυσ.21,5 **χωρὶς δὲ ἀρχιθεωρίας καὶ ἀρρηφορίας καὶ ἄλλα τοιαῦτα.**

ἀρχιθέωρος (ὁ) κ. **ἀρχεθ-, ἀρκιθ-, ἀρκεθ-,** δωρ. **-θέαρος** ὁ πρῶτος τῶν θεωρῶν βλ.λ., ὁ ἀρχηγὸς θεωρίας ἤτοι ἱερᾶς πρεσβείας πεμπομένης εἰς πανήγυριν: Ἀριστλ.Η Νικ.1122 a,25, Δειν. ἐν Δημ.90 **ἀρχιθέωρον αὐτὸν ἀπέδωκε τῇ βουλῇ.**

ἀρχιθεωρῶ-έω εἶμαι ἀρχιθέωρος βλ.λ.: Δημ.21,115 **εἴασε δὲ ἀρχιθεωροῦντ' ἀγαγεῖν τῷ Διὶ τῷ Νεμείῳ τὴν κοινὴν ὑπὲρ τῆς πόλεως θεωρίαν.**

ἀρχιθησαυροφύλαξ-ακος (ὁ) νεώτ. ὁ πρῶτος, ὁ προϊστάμενος ἐν τῷ θησαυροφυλακίῳ, τῷ κεντρικῷ ταμείῳ κράτους.

ἀρχιθιασεύω Ἐπιγρ. εἶμαι ὁ ἀρχηγός, ὁ κορυφαῖος τοῦ θιάσου βλ.λ.

ἀρχιθιασιτεύω Ἐπιγρ. ἀρχιθιασεύω βλ.λ.

ἀρχιθιασίτης (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ ἀρχηγός, ὁ κορυφαῖος τοῦ θιάσου, πρβλ. θιασάρχης: Ἐπιγρ. **Διονύσιος Διονυσίου ἀρχιθιασίτης εἶπεν.**

ἀρχιθόωκος (ὁ) μσν. ὁ ἀρχίθρονος βλ.λ.: Πρόδρ. ἐπ. 82.

ἀρχίθρονος-ον μσν. ὁ τὸν πρῶτον θρόνον κατέχων, ὁ πρῶτος ἐπίσκοπος: Ἀνδρ.Κρήτ.166 D **ὁ τῆς καθέδρας ἀρχίθρονος** (περὶ τοῦ πρώτου ἐπισκόπου Κρήτης Τίτου).

ἀρχιθύρα (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ κυρία θύρα τῶν ναῶν.

ἀρχιθυρωρός (ὁ) Πάπ. κ. νεώτ. ὁ προϊστάμενος τῶν θυρωρῶν βλ.λ.

ἀρχιθύτης (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ πρῶτας, ὁ προϊστάμενος τῶν θυτῶν βλ.λ.

ἀρχιΐατρος (ὁ) Ἐπιγρ. Πάπ. ὁ ἀρχίατρος βλ.λ.

ἀρχιιδιότροπος-ον νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν ἰδιότροπος βλ.λ.

ἀρχιιδρυτής (ὁ) νεώτ. ὁ πρῶτος τῶν ἱδρυτῶν βλ.λ.

ἀρχιιεροκήρυξ-κος (ὁ) νεώτ. ὁ πρῶτος ἱεροκήρυξ βλ.λ., ὁ προϊστάμενος τῶν ἱεροκηρύκων.

ἀρχιιησουΐτης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος Ἰησουΐτης βλ.λ., ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἰησουιτῶν· ‖ μτφ. πρὸς ψόγον μέγας ὑποκριτής.

ἀρχιιπποκόμος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος, ὁ προϊστάμενος τῶν ἱπποκόμων βλ.λ.

ἀρχιιρεύς-έως (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ ἀρχιερεὺς βλ.λ.

ἀρχικαγκελλαρία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχικαγκελλαρίου βλ.λ.· ‖ τὸ οἴκημα, ἔνθα διαμένει ὁ ἀρχικαγκελλάριος.

ἀρχικαγκελλάριος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ προϊστάμενος τῶν καγκελλαρίων βλ.λ. τοῦ γερμανορρωμαϊκοῦ κράτους, ἀξίωμα ἀντίστοιχον πρὸς τὸ

τοῦ μεγάλου λογοθέτου τῆς βυζαντινῆς αὐλῆς· 2) ὁ πρωθυπουργὸς εἴς τινα νεώτερα εὐρωπαϊκὰ κράτη : **ἀρχικαγκελλάριος τῆς Γερμανίας.**

ἀρχικαδῆς (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ προϊστάμενος τῶν καδήδων βλ.λ.

ἀρχικάθαρμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ κατ' ἐξοχὴν κάθαρμα βλ.λ., ἄνθρωπος κακοηθέστατος.

ἀρχικακόπιστος-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ κατ' ἐξοχὴν κακόπιστος βλ.λ.

ἀρχικάλπης-ισσα (ὁ,ἡ) δημ. ὁ κατ' ἐξοχὴν κάλπης, ἀπατεών, δόλιος ἄνθρωπος.

ἀρχικαμινευτής (ὁ) νεώτ. ὁ προϊστάμενος τῶν καμινευτῶν βλ.λ.

ἀρχικαπελλάνος (ὁ) κ. -**άνος** ὁ προϊστάμενος τοῦ κλήρου τῆς αὐλῆς ἐν Γαλλίᾳ, ἀνώτατος ἀξιωματοῦχος, προηγούμενος πάντων τῶν ἐπισκόπων καὶ ἀρχιεπισκόπων.

ἀρχικαταδότης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος, ὁ δεινὸς καταδότης βλ.λ.

ἀρχικατάσκοπος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος, προϊστάμενος τῶν κατασκόπων βλ.λ., ὁ δεινὸς εἰς τὸ κατασκοπεύειν.

ἀρχικελευστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ναυτ. ὁ ἀνώτερος ὑπαξιωματικὸς τοῦ πολεμ. ναυτικοῦ, ἰσόβαθμος πρὸς τὸν ἀνθυπασπιστὴν τῆς ξηρᾶς.

ἀρχικέραυνος-ον ὁ ἄρχων τοῦ κεραυνοῦ, ὁ ἐξουσιάζων τὸν κεραυνόν : Κλεάνθ.1,31. πρβλ. ἀργικέραυνος.

ἀρχικερδέμπορος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ πρόεδρος τοῦ σωματείου τῶν ἐμπόρων.

ἀρχικήπουρος (ὁ) Πάπ. κ. νεώτ. **ἀρχικηπουρός** ὁ πρῶτος, ὁ ἀνώτατος, ὁ ἄριστος κηπουρὸς βλ.λ.

ἀρχικλέπτης-πτρια (ὁ,ἡ) νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν κλέπτης βλ.λ., ὁ πρῶτος κλέπτης.

ἀρχικλέφτης-τίσσα κ. -**έφτρα** κ. -**εφτρίνα** -**τικο** δημ. ὁ ἀρχικλέπτης βλ.λ.

ἀρχικληρικός (ὁ) νεώτ. ὁ ἀνώτατος κληρικὸς βλ.λ.

ἀρχικλητήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. -**ῆρας** ὁ πρῶτος κλητὴρ βλ.λ., ὁ προϊστάμενος τῶν κλητήρων ὑπηρεσίας τινός : **ἀρχικλητὴρ τραπέζης, - ὑπουργείου.**

ἀρχικλιβανεύς-έως (ὁ) νεώτ. δημ. -**νέας** στρατ. ὁ πρῶτος, ὁ προϊστάμενος τῶν κλιβανέων βλ.λ.

ἀρχίκλοπος (ὁ) Σουΐδ. ὁ πρῶτος κλέπτης, ὁ ἀρχηγὸς τῶν κλεπτῶν.

ἀρχίκλωψ-ωπος (ὁ) μτγν. ὁ κλέπτης, ὁ πρῶτος ἀρχίκλοπος βλ.λ. : Πλούτ."Αρατ.6.

ἀρχικοιτωνίτης (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ πρῶτος κοιτωνίτης, θαλαμηπόλος βλ.λ. : Ἐπιγρ. **Μενεστράτω ἀρχικοιτονείτω.**

ἀρχικομματάρχης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος κομματάρχης βλ.λ., ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν κομματαρχῶν κόμματος πολιτικοῦ, ὁ ἀρχηγὸς ἢ ἀντιπρόσωπος τοῦ κόμματος ἔν τινι ἐκλογικῇ περιφερείᾳ, ὁ ἰσχυρὸς κομματάρχης : **ὁ ἀρχικομματάρχης τοῦ δημάρχου.**

ἀρχικομπάρσος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. θεατρ. ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν κομπάρσων βλ.λ.· || μτφ. ἐπὶ τῶν εὐτελῶν ἀκολούθων ἢ θιασωτῶν σημαντικοῦ τινος προσώπου.

ἀρχικός-ή-ό(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πραγμ. ὁ τῶν ἀρχόντων, τῆς ἀρχούσης τάξεως, ἡγεμονικός : Αἰσχ.Χο.260 **οὔτ' ἀρχικός σοι πᾶς ὅδ' αὐανθεὶς πυθμὴν βωμοῖς ἀρήξει** (βασιλικὴ ρίζα, γενεά), Θουκ.2,80 **ὧν ἡγοῦντο ἐπετησίῳ προστατείᾳ ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ γένους Φώτιος καὶ Νικάνωρ**· || ὁ εἰς τὸ ἄρχειν ἀναφερόμενος : Ἀριστλ.Πολιτ. 1260 a,23 **ἀρχικὴ ἀρετὴ** (ἀντίθ. ὑπηρετική)· 2) ἐπὶ προσώπ. ὁ εἰς τὸ ἄρχειν, κυβερνᾶν, ἐξουσιάζειν ἱκανός : Πλάτ.Πρωτ.352 b **οὐκ ἰσχυρὸν οὐδ' ἡγεμονικὸν οὐδ' ἀρχικὸν εἶναι**· κ. μετὰ γεν. : Ξεν.Ἀπομν. 1,1,16 **ἀρχικὸς ἀνθρώπων**, Πλάτ.Πολ.488 D **εἰ μέλλει τῷ ὄντι νεὼς ἀρχικὸς ἔσεσθαι**· || **τὸ οὐσ. -όν** ἡ ἱκανότης, ἡ ἐπιτηδειότης πρὸς τὸ ἄρχειν : Διον. Ρωμ.5,71 **τὸ δραστήριον οὐκ εἶχεν οὐδὲ τὸ ἀρχικὸν καὶ φοβερόν**· ὡς πληθ. **-ά** (τὰ) Πάπ. πιθ. δῶρα λαμβανόμενα ὑπὸ τῶν εἰς ἀξίωμά τι καθισταμένων ἅμα τῇ ἐγκαταστάσει των· || νεώτ. κατ' ἐπέκτ. κ. ὁ ἐπιθυμῶν νὰ ἄρχῃ, νὰ δεσπόζῃ, φίλαρχος, αὐταρχικός· 3) ὁ πρῶτος κατὰ τὴν σπουδαιότητα, ὕψιστος, ὕπατος : Ἀριστλ.Μεταφ.982 b,4 **ἀρχικωτάτη δὲ τῶν ἐπιστημῶν καὶ μᾶλλον ἀρχικὴ τῆς ὑπηρετούσης**· || μαθημ. κύριος : Ἀπολλ.Περγ. Κων.1,51 **ἀρχικαὶ** διάμετροι· 4) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ τῆς ἀρχῆς, ὁ τῆς ἐνάρξεως, ὁ πρῶτος κατὰ τὴν χρονικὴν ἢ τὴν τοπικὴν σειράν, ὁ πρωταρχικός : Φιλόδ.Θε.α',γ' 3,14 **ἀρχ - γένεσις, - ὁ ἀρχικὸς σκοπός μου ἦτο ἄλλος, - τὰ ἀρχικὰ ψηφία τοῦ ὀνόματός του, - ἀρχικὴ ἔκδοσις βιβλίου** (ἡ ἐκ χειρογράφου γενομένη)· 5) νεώτ. γραμμ. **ἀρχικὰ ρήματα** τὰ ἔχοντα τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρχω, ἐξουσιάζω, βασιλεύω κτλ., συντασσόμενα μετὰ γεν.· 6) τεχνοκριτ. **ἀρχικοὶ** (διεθν. ὅρος πριμιτίβοι) οἱ ζωγράφοι καὶ γλύπται οἱ προηγηθέντες τῶν μεγάλων διδασκάλων, ἰδίᾳ δὲ οἱ Ἰταλοὶ καλλιτέχναι οἱ μέχρι τοῦ τέλους 14ου αἰῶνος· || κατ' ἐπέκτ. οἱ τὴν τέχνην, οἷον τὰ χρώματα, τὴν ἔκφρασιν, τὸ σχέδιον κλπ. τῶν ἀρχικῶν μιμούμενοι νεώτεροί τινες ζωγράφοι· πρβλ. **προραφαηλῖται.**

ἀρχικοτζάμπασης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος κοτζάμπασης βλ.λ.· || εἰδ. ὁ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς τουρκοκρατίας βέης (διοικητὴς) τῆς νήσου Ὕδρας.

ἀρχικοῦκος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄγαν μωρός.

ἀρχικοῦφος (ὁ) νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν κοῦφος βλ.λ.

ἀρχικτηνίατρος (ὁ) νεώτ. στρατ. βαθμὸς στρατιωτικοῦ κτηνιάτρου βλ.λ., ἀντίστοιχος πρὸς τὸν τοῦ ἀντισυνταγματάρχου.

ἀρχικτίστης (ὁ) νεώτ. ὁ πρῶτος κτίστης, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν κτιστῶν, ὁ ἀρχιμάστορας.

ἀρχικυβερνήτης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνώτατος κυβερνήτης πλοίων : Διόδ.Σ 20,50 **ἀρχικυβερνήτης ὢν τοῦ παντὸς στόλου**· || νεώτ. ἀνώτερος διοικητὴς ἄλλοτε τοῦ π. ναυτικοῦ, ὁ νῦν καλούμενος ἀνώτερος ναυτικὸς διοικητής.

ἀρχικυβερνητικός-ή-όν νεώτ. ὁ τοῦ ἀρχικυβερνήτου : **ἀρχικυβερνητικὸν σῆμα.**

ἀρχικυνηγός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. κ. **ἀρχικύνηγος** ὁ κορυφαῖος κυνηγός, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς, ἀρχηγὸς κυνηγῶν : Ἰώσ.ΑΙ 16,10,3, **- ὁ ἀρχικυνηγὸς τοῦ βασιλέως.**

ἀρχικύτταρον (τὸ) νεώτ. βιολ. τὸ πρῶτον, τὸ ἀρχικὸν κύτταρον βλ.λ.

ἀρχικωμῳδός (ὁ) νεώτ. μτφ. ὁ κατ' ἐξοχὴν κωμῳδὸς βλ.λ. ἐν τῇ μτφ. αὐτῆς σημ.

ἀρχικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. δημ. κατὰ τρόπον ἀρχικόν, ἡγεμονικόν, ὡς ἄρχων : Ἰουστιν.Νεαρ.58 **ἱερατικῶς καὶ ἀρχικῶς φυλαττόμενα**· || νεώτ. αὐταρχικῶς, δεσποτικῶς : **φέρομαι ἀρχικῶς**· 2) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἐν ἀρχῇ, κατ' ἀρχάς : Σέξτ. π.Γραμμ.45,225 **γεωμετρία ἔσπακε μὲν τὴν κλῆσιν ἀρχικῶς ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν γῆν καταμετρήσεως, - ἀρχικῶς εἶχον ἀντίθετον γνώμην, - ἀρχικῶς ὑποσχέθηκε νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ, ὕστερα ὅμως.**

ἀρχιλαθρέμπορος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος λαθρέμπορος βλ.λ., ὁ ἀρχηγὸς τῶν λαθρεμπόρων.

ἀρχιλευίτης (ὁ) ἐκκλ. ὁ ἀρχιπρεσβύτερος βλ.λ.

ἀρχιλῄσταρχος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος λήσταρχος βλ.λ., ὁ σπουδαιότερος τῶν λῃστάρχων.

ἀρχιληστής (ὁ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρχηγὸς λῃστῶν βλ.λ., ἀρχηγὸς λῃστρικῆς συμμορίας, λήσταρχος : Ἰώσ.ΠΙ 1,10,5 **Ἐζεκίαν τὸν ἀρχιληστήν**, δ. τραγ. **μᾶς ἦρθε ἡ 'μέρα κι ἡ αὐγή, γειά σου, Νταβέλη ἀρχιληστή.**

ἀρχιλιμενοφύλαξ-ακος (ὁ) νεώτ. δημ. -λακας ναυτ. βαθμὸς ἀνωτέρου ὑπαξιωματικοῦ τοῦ λιμενικοῦ σώματος ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν ἀνθυπασπιστὴν καὶ ἀρχικελευστήν.

ἀρχίλλαν Ἡσ. «ἀρχιποίμενα· Κρῆτες».

ἀρχιλογάς (ὁ) δημ. ἄγαν πολυλόγος, φλύαρος.

ἀρχιλογιστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος λογιστὴς βλ.λ., ὁ προϊστάμενος τῶν λογιστῶν παρὰ τραπέζαις ἢ ἄλλαις οἰκονομ. ὑπηρεσίαις.

ἀρχιλόχειος-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἰαμβικὸν ποιητὴν Ἀρχίλοχον· || **ἀρχιλόχειον μέτρον** ἐπὶ τῶν ἐν τῇ μετρικῇ ἀσυναρτήτων λεγομένων μέτρων, οἷς ἐχρήσατο πρῶτος ὁ Ἀρχίλοχος, ἢ **ἀρχιλόχειοι δακτυλικαὶ στροφαί**· 2) νεώτ. μτφ. πᾶν τὸ ὑπενθυμίζον τὴν καυστικὴν σάτιραν τοῦ Ἀρχιλόχου, δηκτικὸν πείραγμα.

ἀρχιμαγειρεύς-έως (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ ἀρχιμάγειρος βλ.λ., ἀξίωμα ἐν τῇ μιθραϊκῇ λατρείᾳ.

ἀρχιμάγειρος-ισσα (ὁ,ἡ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. κ. **ἀρχιμάγερας** ὁ πρῶτος μάγειρος βλ.λ., ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν μαγείρων : ΠΔ Γέν.38,1 **ἐκτήσατο αὐτὸν Πετεφρῆς ὁ εὐνοῦχος Φαραώ, ὁ ἀρχιμάγειρος, - ἀρχιμάγειρος ἑστιατορίου, - ἀρχιμάγερας στὸ στρατό**· 2) μτγν. τίτλος τοῦ ἐν ταῖς βασιλικαῖς αὐλαῖς τῆς Ἀνατολῆς ἔχοντος τὴν ἐποπτείαν καὶ γεν. τὴν μέριμναν συντηρήσεως τοῦ βασιλικοῦ οἴκου : ΠΔ Δαν.2,14 **τῷ Ἀριὼχ τῷ ἀρχιμαγείρῳ τοῦ βασιλέως.**

ἀρχιμάγερας-ισσα (ὁ,ἡ) δημ. ὁ ἀρχιμάγειρος βλ.λ.

ἀρχίμαγος (ὁ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. κ. **ἀρχιμάγος** ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχηγὸς τῶν μάγων βλ.λ.

ἀρχιμαλλιαρός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος, ὁ προεξάρχων τῆς γλωσσικῆς αἱρέσεως τῶν μαλλιαρῶν βλ.λ.· || ὁ ἔχων λίαν ριζοσπαστικὰς γλωσσικὰς θεωρίας, ὀπαδὸς τῆς ἀκράτου δημοτικῆς γλώσσης.

ἀρχιμανδρεῖον (τὸ) νεώτ. τὸ γραφεῖον ἢ ἡ κατοικία τοῦ ἀρχιμανδρίτου βλ.λ.

ἀρχιμανδρίτης (ὁ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. κ. **ἀρχιμαντρίτης** ὁ ἀρχηγὸς μάνδρας πνευματικῆς, ὁ προϊστάμενος πολλῶν μοναχῶν ἐν μοναστηρίῳ, ὁ ἡγούμενος βλ.λ. : Ἰουστιν.Νεαρ.5,7· || ἐκκλ. τίτλος ἀπανεμόμενος εἰς ἄγαμον ἢ ἐν χηρείᾳ πρεσβύτερον.

ἀρχιμανδρῖτις-ιτιδος (ἡ) γλωσσ. καὶ **-ίτισσα** θηλ. τοῦ ἀρχιμανδρίτης βλ. λ. ἡγουμένη γυναικείων μοναστηρίων (σπάν.).

ἀρχιμάντις-εως (ὁ) νεώτ. ὁ πρῶτος μάντις βλ.λ., ὁ κατ' ἐξοχὴν μάντις.

ἀρχιμάρτυς-υρος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ πρῶτος τῶν μαρτυρησάντων : Ἀστέρ.324Ͻ **οὐκ ἴστε ὡς ἀρχιμάρτυς ὁ Χριστός.**

ἀρχιμάστορας (ὁ) δημ. ὁ πρῶτος μάστορας, ὁ ἀρχιτεχνίτης, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν μαστόρων, τεχνιτῶν, κτιστῶν, ξυλουργῶν κττ. : **ὁ ἀρχιμάστορας τοῦ γεφυριοῦ τῆς Ἄρτας.**

ἀρχιμαστορωσύνη (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀρχιμάστορα· || ἡ ἄκρα ἐπιτηδειότης καὶ ἱκανότης ἡ ἐπιδεικνυομένη κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τεχνικοῦ ἔργου.

ἀρχιμάχιμος (ὁ) Πάπ. ἀξιωματικὸς τοῦ ἰθαγενοῦς αἰγυπτιακοῦ στρατοῦ.

ἀρχιμέγας (ὁ) νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν μέγας, μέγιστος : **ἀρχιμέγας δωρητής.**

ἀρχιμήδειος-ον νεώτ. ὁ τοῦ Ἀρχιμήδους, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Ἀρχιμήδη : **ἀρχιμήδειος ἀρχή.**

ἀρχιμηδενιστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ τῶν κορυφαίων μηδενιστῶν βλ.λ., ὁ ἀρχηγὸς τῶν μηδενιστῶν.

ἀρχιμηνία (ἡ) μτγν. ἡ πρώτη ἡμέρα ἑκάστου μηνός, ἡ πρωτομηνιά : Ἡρωδιαν.Ἐπιμ.93,5 **νόννη ἡ ἀρχιμηνία.**

ἀρχιμηνιά (ἡ) δημ. ἡ ἀρχιμηνία βλ.λ. : δ.τραγ. **ἀρχιμηνιά κι ἀρχιχρονιά κι ἀρχή καλός μας χρόνος.**

ἀρχίμηνος (ἡ) μσν. κατὰ παράλειψιν τοῦ **ἡμέρα** ἡ πρώτη ἡμέρα μηνός : Τζέτζ.Ἱστ.13,247 **κατ' ἀρχίμηνον τὴν Ἰανουαρίου,** οὐτ.Ἡσιόδ.408 **μέχρι τῆς τοῦ μηνὸς ἕνης καὶ νέας, ἤτοι τῆς ἀρχιμήνου.**

ἀρχίμηρον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ἡμιπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **κόρεων.**

ἀρχιμηχανητής (ὁ) μσν. ὁ κατ' ἐξοχὴν ραδιοῦργος, ὁ πανουργότατος : Τζέτζ.Ἐπιστ.94,83 **θυμέλης τινὰ δαίμονα βάσκανον ἐμοὶ καὶ πικρὸν ἀρχιμηχανητὴν ἐφιστῶσιν.**

ἀρχιμηχανικός (ὁ) Πάπ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ προϊστάμενος τῶν μηχανικῶν βλ. λ. ἐν ἐργοστασίῳ ἢ ἀτμοπλοίῳ· || ναυτ. βαθμὸς ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ τοῦ π. ναυτικοῦ ἀντιστοιχῶν ὁ α' τάξ. πρὸς βαθμὸν ἀντισυνταγματάρχου, ὁ δὲ β' πρὸς ταγματάρχου.

ἀρχιμηχανορράφος (ὁ) νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν ραδιοῦργος, μηχανορράφος βλ.λ., πανουργότατος.

ἀρχιμηχανουργός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ προϊστάμενος τῶν μηχανουργῶν· || ναυτ. βαθμὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ μηχανουργικοῦ κλάδου τῶν φάρων, ἀντιστοιχῶν ὁ α' τάξεως πρὸς βαθμὸν ἀντισυνταγματάρχου, ὁ δὲ β' πρὸς τὸν τοῦ ταγματάρχου.

ἀρχίμιμος (ὁ) μτγν. δ.γρ. **ἀρχιμῖμος** ὁ πρῶτος τῶν μίμων βλ.λ., ὁ πρωταγωνιστὴς ἐν θιάσῳ μίμων : Πλούτ.Σύλλ.36.

ἀρχιμόδιος (ὁ) μσν. ὁ πρὸς ἐξέτασιν καὶ **βάσανον** τῶν ἄλλων χρησιμεύων μόδιος βλ.λ.

ἀρχιμουσικός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ προϊστάμενος ὁμίλου μουσικῶν βλ.λ., μαέστρος· || εἰδικῶς διευθυντὴς ὀρχήστρας ἐκ πνευστῶν ὀργάνων (μπάντας)· || **ἀρχ- γ', β', κ. α' τάξεως** βαθμοὶ ἐν τῇ μουσικῇ τοῦ στρατοῦ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ, ὑπολοχαγοῦ καὶ λοχαγοῦ.

ἀρχιμουφτής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος, ὁ προϊστάμενος τῶν μουφτήδων βλ.λ.

ἀρχιμύστης (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ πρῶτος, ὁ προϊστάμενος τῶν μυστῶν βλ.λ.

ἀρχιμυστῶ-έω Ἐπιγρ. εἶμαι, διατελῶ ἀρχιμύστης βλ.λ.

ἀρχιμωρός (ὁ) νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν μωρὸς βλ.λ.

ἀρχινακορῶ-έω Ἐπιγρ. εἶμαι προϊστάμενος νακόρων, νεωκόρων βλ.λ.

ἀρχιναυαρχεῖο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ γραφεῖον ἢ ἡ κατοικία τοῦ ἀρχιναυάρχου βλ.λ.

ἀρχιναυαρχία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιναυάρχου βλ.λ.

ἀρχιναύαρχος (ὁ) νεώτ. ναυτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος τῶν ναυάρχων : **ὁ βασιλεὺς Ὄθων ἔφερε τὸν τίτλον τοῦ ἀρχιναυάχου, - βαθμὸς ἀρχιναυάρχου ὑφίσταται μόνον ἐν Ἀγγλίᾳ, Γερμανίᾳ καὶ Ἰσπανίᾳ.**

ἀρχιναυαρχῶ-έω νεώτ. εἶμαι ἀρχιναύαρχος βλ.λ., ἀσκῶ τὰ καθήκοντα τοῦ ἀρχιναυάρχου.

ἀρχιναύκληρος (ὁ) νεώτ. ὁ πρῶτος ναύκληρος, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ναυκλήρων βλ.λ.

ἀρχιναυπηγικός-ή-όν νεώτ. ὁ εἰς τὸν ἀρχιναυπηγὸν βλ.λ. ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος· || τὸ θηλ. -ή ἡ τέχνη ἢ εἰδικότης τοῦ ἀρχιναυπηγοῦ.

ἀρχιναυπηγός (ὁ) νεώτ. ὁ πρῶτος ναυπηγὸς βλ.λ., ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ναυπηγῶν· || ναυπηγικὸς ἀξιωματικὸς τοῦ Π.Ν. ἰσόβαθμος τῷ ἀντιπλοιάρχῳ.

ἀρχιναύτης (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ πρῶτος ναύτης, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἄλλων ἐν τῷ πλοίῳ ναυτῶν.

ἀρχιναυφύλαξ-ακος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ προϊστάμενος τῶν ναυτοφυλάκων βλ.λ.

ἀρχινάω δημ. κ. ἀρχινῶ βλ.λ.

ἀρχινεανίσκος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ ἀρχηγός, ἡγέτης νεανίσκων βλ.λ.

ἀρχινεωκόρος (ὁ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. δ. γρ. **ἀρχινεώκορος** ὁ πρῶτος, ὁ προϊστάμενος τῶν νεωκόρων βλ.λ. : **ἀρχινεωκόρος τῆς Μητροπόλεως.**

ἀρχινεωποιός (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ πρῶτος νεωποιὸς βλ.λ., ὁ ἀρχηγὸς τῶν νεωποιῶν.

ἀρχίνη (ἡ) Ἐπιγρ. κ. **-είνη** τίτλος ἱερείας: Ἐπιγρ. ἀρχ(ε)ίνη **γενομένη ἐκ τῶν ἰδίων ἀφιδῶς (sic) ἐπετέλεσε θεοῖς καὶ ἀνθρώποις ὑπὲρ τῆς πατρίδος.**
ἀρχίνηγος-η-ο δημ. κ. ἀναρχίνηγος, ἀναρχίνιστος κ. **ἀρχίνητος** ὁ μὴ ἀρξάμενος, οὗ δὲν ἐγένετο ἔναρξις, ποὺ δὲν ἄρχισε: **ὁ θέρος εἶναι ἀρχίνηγος ἀκόμα, - δὲν μᾶς βόλεσε κι ἔχουμε τὸ σπίτι ἀρχίνηγο, - ἀρχίνηγο ἐργόχειρο.**
ἀρχίνημα (τὸ) δημ. κ. ἀρχίνισμα κ. **ἀρχινημός** ἡ ἀρχή, ἡ ἔναρξίς τινος οἷον ἐργασίας, πορείας, παιγνίου, ἐπιχειρήσεως: **ἀρχίνημα τοῦ τραγουδιοῦ, - τοῦ χοροῦ, - τῆς δουλιᾶς, - κακὸ ἦταν τ' ἀρχίνημα.**
ἀρχινημός (ὁ) δημ. τὸ ἀρχίνημα βλ.λ.
ἀρχίνης (ὁ) μτγν. ὁ μανδραγόρας βλ.λ.
ἀρχίνητος-η-ο δημ. κ. ἀρχίνιστος ἄ. ἀναρχίνητος -ιστος ὁ ἀρχίνηγος βλ.λ.: **ἐργόχειρο ἀρχίνητο, - ἔχομε τὰ σπαρσίματα ἀρχίνητα.**
ἀρχινίζω μσν. κ. δημ. παρατ. **ἀρχίνιζα,** ἀόρ. **ἀρχίνισα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἀρχινισμένος** ἄρχομαί τινος, κάμνω ἀρχὴν ἔργου ἢ πράξεως, ἀρχίζω βλ.λ.: Ἐρωτόκρ.Δ 2175 **κι ἀγάλι' ἀγάλια ἀρχίνισεν ἀποκοττιὰ νὰ παίρνῃ, - νὰ 'ξερα πῶς ἔχει τόση δουλιά, δὲν θὰ τ' ἀρχίνιζα, - ἐργόχειρο - πλέξιμο ἀρχινισμένο.**
ἀρχίνισμα (τὸ) δημ. κ. **ἀρχίνημα** ἡ ἀρχή, ἡ ἔναρξις πράξεως ἢ ἔργου καὶ ἰδίως ἐργασίας χειροτεχνικῆς: **τὸ ἀρχίνισμα τῆς δουλειᾶς, - τῆς ἔκαμα τὸ ἀρχίνισμα στὸ κέντημα.**
ἀρχινισμός (ὁ) δημ. κ. ἀρχινημός τὸ ἀρχίνισμα βλ.λ.
ἀρχινιστός-ή-ό δημ. οὗ ἤδη ἐγένετο ἀρχὴ τῆς ἐκτελέσεως, οὗ ἐγένετο ἀρχίνισμα: **μόνο ἀρχινιστὰ καλάθια μπορεῖ νὰ πλέξῃ, - ἀρχινιστὸ κέντημα** (οὗ ἡ ἀρχὴ ἐγένετο ὑπ' ἄλλου εἰδημονεστέρου).
ἀρχινοί (οἱ) δημ. οἱ τῆς ἀρχῆς, οἱ πρῶτοι, οἱ πρόγονοι: **βαστιέται ἀπὸ μεγάλους ἀρχινούς.**
ἀρχινοικοκύρης (ὁ) δημ. πληθ. **-έοι** κορυφαῖος, κατ' ἐξοχὴν εὔπορος, εὐκατάστατος, νοικοκύρης βλ.λ.: **ἀρχινοικοκύρης τοῦ χωριοῦ.**
ἀρχινοσοκόμος (ὁ, ἡ) νεώτ. κ. δημ. θηλ. **-α** κ. **-ισσα** ὁ πρῶτος, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν νοσοκόμων βλ.λ.˙ ‖ στρατ. βαθμὸς ὑπαξιωματικοῦ νοσοκόμου ἀντίστοιχος τῷ τοῦ λοχίου ἢ ἐπιλοχίου.
ἀρχινυκτοφύλαξ-ακος (ὁ) Πάπ. ὁ προϊστάμενος τῶν νυκτοφυλάκων βλ.λ.
ἀρχινῶ-άω δημ., παρατ. **ἀρχίνουσα** κ. **ἀρχίναγα,** μέλλ. **ἀρχινήσω,** ἀόρ. **ἀρχίνησα,** μτχ. παθ. παρακ. **ἀρχινημένος** κ. **-εμένος** ἀρχίζω βλ.λ., εἰδ. ἐπὶ ἐνεργείας: δ.τραγ. **ἀρχίνησε νὰ τραγουδῇ ἀρχίνησε νὰ λέῃ, - μόλις ἀρχίνησαν νὰ σκάβουν, - ἀρχίνησε τὸ ντουφεκίδι.**
ἀρχιοδηγός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος ὁδηγός, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁδηγῶν βλ.λ.: **ἀρχιοδηγὸς σιδηροδρόμων.**
ἀρχιοιηματίας (ὁ) νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν οἰηματίας, καυχηματίας, φαντασμένος.
ἀρχιοικονόμος (ὁ) νεώτ. ὁ πρῶτος οἰκονόμος βλ.λ., ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν οἰκονόμων.
ἀρχιοινοχοεία (ἡ) μτγν. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιοινοχόου βλ.λ.: ΠΔ Γέν.40,13 **καὶ ἀποκαταστήσει σε ἐπὶ τὴν ἀρχιοινοχοεΐαν σου.**
ἀρχιοινοχόος (ὁ) μτγν. ὁ πρῶτος οἰνοχόος βλ.λ., ὁ προϊστάμενος τῶν οἰνοχόων: ΠΔ Γέν.40,1 **ἥμαρτεν ὁ ἀρχιοινοχόος τοῦ βασιλέως Αἰγύπτου˙** 2) τιμητικὸς τίτλος ἄλλοτε εἰς αὐλὰς τῆς Δύσεως.
ἀρχιονηλάτης (ὁ) Ἐπιγρ. κ. **ἀρχον-** ὁ ἀρχηγὸς τῶν ὀνηλατῶν, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς, ὁ πρῶτος γαϊδουριάρης.
ἀρχιοπλίτης (ὁ) νεώτ. ναυτ. ὁπλονόμος βλ.λ.
ἀρχιοπλοποιός (ὁ) νεώτ. ὁ πρῶτος ὁπλοποιὸς βλ.λ., ὁ προϊστάμενος τῶν ὁπλοποιῶν.
ἀρχιπαλαβός-ή-ό δημ. κ. **ἀρχιπάλαβος** ὁ κατ' ἐξοχὴν παλαβὸς βλ.λ., θεότρελλος.
ἀρχιπαλαιστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄριστος τῶν παλαιστῶν, ὁ πρῶτος ἐν τοῖς παλαισταῖς.
ἀρχιπανοῦργος (ὁ) νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν πανοῦργος βλ.λ., πανουργότατος, παμπόνηρος.
ἀρχιπαράξενος (-η)-ο(ν) (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ κατ' ἐξοχήν, ὁ ἄγαν παράξενος βλ.λ., παραδοξότατος: **ἀρχιπαράξενος ὑπόθεσις˙** 2) δημ. ἐπὶ προσ. ὁ κατ' ἐξοχὴν ἰδιότροπος, ἰδιόρρυθμος: **ἔχω ἀρχιπαράξενο γείτονα.**
ἀρχιπαράφρων-ονος (ὁ, ἡ) νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀρχιπάλαβος, θεότρελλος, ὁ ἐντελῶς παράφρων.
ἀρχιπαραφύλαξ-ακος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ προϊστάμενος τῶν παραφυλάκων βλ.λ.
ἀρχιπάρθενος-ον μσν. ὁ πρῶτος ἐν παρθένοις: ΕΜ 702,6 **ἀπὸ τοῦ ἀρχιπαρθένου Χριστοῦ.**
ἀρχιπαστοφόρος (ὁ) Πάπ. ὁ πρόεδρος τοῦ σωματείου τῶν παστοφόρων βλ.λ.
ἀρχιπάτριοι (οἱ) ἐκκλ. οἱ πρῶτοι, οἱ μεγάλοι πάτορες, πατέρες, ἄ. ἐν εἰδ. σημ. πατριάρχαι βλ.λ.: Δουκάγκ., πρβλ. ἀρχιπάτωρ.
ἀρχιπατριώτης (ὁ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρχηγὸς πατριᾶς βλ.λ.: ΠΔ Ἰησ.21,1 **καὶ προσῆλθοσαν οἱ ἀρχιπατριῶται τῶν υἱῶν Λευί˙** 2) νεώτ ὁ κατ' ἐξοχήν, ὁ μεγάλος πατριώτης βλ.λ.
ἀρχιπάτωρ-ορος (ὁ) μσν. ὁ πατριάρχης, ὁ ἀρχηγέτης, γενάρχης οἰκογενείας ἢ ἔθνους: Ἰω.Δαμ. 2,276 Β, πρβλ. ἀρχιπάτριοι.
ἀρχιπεδιοφύλαξ-ακος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ προϊστάμενος τῶν φυλάκων τῶν πεδιάδων.
ἀρχιπειρατής (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀρχηγὸς τῶν πειρατῶν βλ.λ.: Διόδ.Σ 20,97, Πλούτ.Πομπ. 45.
ἀρχιπέλαγος-άγους (τὸ) νεώτ. (ὅρος ἐνετικός; ἐκτεταμένη περιοχὴ θαλάσσης ἐν ᾗ εἰσιν ἐγκατεσπαρμέναι πολλαὶ νῆσοι: **τὰ ἀρχιπελάγη τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ, - τὸ Ἰαπωνικὸν ἀρχιπέλαγος˙** 2) συνεκδ. συστὰς ἀξιολόγων κατοικουμένων νήσων συνολικῶς λαμβανομένων: τὰ **ἀρχιπέλαγος τῶν Καραϊβῶν, - τῶν νήσων Χαβάϊ˙** 3) εἰδ. ὡς διοικ. ὅρος αἱ ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει παρὰ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ἑλληνικαὶ νῆσοι αἱ ἀνήκουσαι εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐπικράτειαν: **γενικὴ διοίκησις ἀρχιπελάγους, - μεραρχία ἀρχιπελάγους˙** ‖ κατ' ἐπέκτ. ἐξ ἀλλογλώσσου χρ. **ἀρχιπέλαγος τοῦ Αἰγαίου** πᾶσαι αἱ ἐν αὐτῷ ἑλληνικαὶ νῆσοι.
ἀρχιπερσοσατράπης (ὁ) μσν. ὁ πρῶτος σατράπης τῶν Περσῶν: Νικήτ.Εὐγ.5,331.
ἀρχιπεταλωτής (ὁ) νεώτ. ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐν στρατιωτικῇ ὑπηρεσίᾳ πεταλωτῶν, φέρων βαθμὸν λοχίου μέχρι κ. ὑπολοχαγοῦ.
ἀρχιπιεστής (ὁ) νεώτ. ὁ πρῶτος πιεστής, ὁ προϊστάμενος τῶν τεχνιτῶν τυπογραφικοῦ πιεστηρίου: **ἀρχιπιεστὴς ἐν τῷ Ἐθνικῷ Τυπογραφείῳ.**
ἀρχιπίθηκος (ὁ) νεώτ. ἐπὶ ὕβρεως, ὁ μεγάλην ἀσχημίαν ἢ ἀναισχυντίαν οἱονεὶ πιθήκου ἔχων.
ἀρχιπιστικός (ὁ) δημ. ὁ πρῶτος (μ)πιστικὸς βλ.λ., ὁ προϊστάμενος τῶν πιστικῶν, ἀρχιποιμήν.
ἀρχίπλανος (ὁ) μτγν. ὁ ἀρχηγὸς τῶν πλάνητα βίον διαγόντων, τῶν νομάδων βλ.λ.: Λουκ.Τοξ.39 **οὕτω γὰρ ἐσκηνώσαμεν τότε οὐκ οἶδα ὅ,τι δόξαν τοῖς ἀρχιπλάνοις ἡμῶν, ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς ὄχθας τοῦ Τανάϊδος.**
ἀρχιπλάνος-ον νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν πλανῶν, ἀπατῶν ἢ ἱκανὸς εἰς τὸ ἀποπλανᾶν, παραπλανᾶν.
ἀρχιποιήσας-ντος (ὁ) Πάπ. ὁ ἐν ἀρχῇ ποιήσας: Πάπ. ἀρχιποιήσαντα **τὸν οὐρανόν.**
ἀρχιποιμαντορία (ἡ) νεώτ. ἡ ἄσκησις τῆς λειτουργίας τοῦ ἀρχιποιμάντορος βλ.λ., ἀρχιερωσύνη.
ἀρχιποιμάντωρ-ορος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀρχηγὸς τῶν πνευματικῶν, τῶν ὁδηγῶν τοῦ ποιμνίου τῶν πιστῶν.
ἀρχιποιμενάρχης (ὁ) νεώτ. ἐκκλ. ὁ πρῶτος, ὁ προϊστάμενος ποιμενάρχης βλ.λ., ὁ πατριάρχης.
ἀρχιποίμην-ενος (ὁ) μτγν., νεώτ. κ. **ἀρχιποιμήν**

ὁ πρῶτος ποιμὴν βλ.λ., ὁ προϊστάμενος τῶν ποιμένων, ὁ τσέλιγγας· 2) μτφ. ἐκκλ. ὁ πρῶτος τῶν πνευματικῶν ποιμένων τῆς ἐκκλησίας, ὁ ἀρχιερεύς: ΚΔ Πέτρ.1,5,4 **φανερωθέντος τοῦ ἀρχιποίμενος.**

ἀρχιποιμήν-ένος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀρχιποίμην βλ.λ.

ἀρχιπολεμάρχης (ὁ) νεώτ. ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχηγὸς τῶν πολεμάρχων βλ.λ., ὁ κατ' ἐξοχὴν τοιοῦτος.

ἀρχιπολιαρχῶ-έω Ἐπιγρ. θεσσαλ. **ἀρχιττολιαρχέω** εἶμαι πρῶτος ἄρχων πόλεως.

ἀρχιπολιτοφύλαξ-ακος (ὁ) νεώτ. ὁ πρῶτος πολιτοφύλαξ βλ.λ., ὁ ἀνώτατος, ὁ προϊστάμενος τῶν πολιτοφυλάκων.

ἀρχιπολύποδα (τὰ) νεώτ. παλαιοζ. γένος μυριαπόδων ἀπολελιθ. τοῦ ἀθροίσμ. τῶν ἀρθροπόδων.

ἀρχιπποκόμος (ὁ) νεώτ. ὁ πρῶτος ἱπποκόμος βλ.λ.· || εἰδ. παλαιότ. τίτλος ἀνωτέρου ὑπαλλήλου ἐν βασιλικαῖς αὐλαῖς.

ἀρχιπρεσβευτής (ὁ) μτγν. ὁ πρῶτος πρεσβευτὴς βλ.λ., ὁ ἀρχηγὸς πρεσβευτικῆς ἀποστολῆς: Διόδ.Σ 14,25, Στράβ.17,1,11.

ἀρχιπρεσβύτερος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἐκκλ. ὁ πρῶτος τῶν πρεσβυτέρων βλ.λ., ὁ πρωτοπρεσβύτερος, ὁ πρωτοπαπάς, ἔχων τὰ πρωτεῖα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ μετὰ τὸν ἀρχιερέα: Σωζόμ.8,12 **ἐπητιάτο Θεόφιλος τὸν τότε ἀρχιπρεσβύτερον.**

ἀρχιπροαγωγός (ὁ) νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν προαγωγὸς βλ.λ., ἐν κυριολ. κ. μτφ. σημ.: **ἀρχιπροαγωγὸς ὑπάνδρων γυναικῶν, - ὁ δι' ἀφειδῶν παροχῶν, - ἀρχιπροαγωγὸς τοῦ κόμματος.**

ἀρχιπρόβουλος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ πρῶτος πρόβουλος βλ.λ.

ἀρχιπροδότης (ὁ) νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν προδότης βλ.λ.: ἀρχιπροδότης **τῆς ἐπαναστάσεως, - τῆς δημοκρατικῆς ἰδέας.**

ἀρχιπροστάτης (ὁ) Πάπ. ὁ προϊστάμενος τῶν προστατῶν συναγωγῆς βλ.λ.

ἀρχιπροστατῶ-έω Ἐπιγρ. εἶμαι ἀρχιπροστάτης βλ.λ.

ἀρχιπρουρῶ-έω ἀρχιφρουρῶ βλ.λ.

ἀρχιπροφητεία (ἡ) Πάπ. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιπροφήτου βλ.λ.2): Πάπ. **διαδόχῳ ἱρασείας καὶ ἀρχιπροφητείας.**

ἀρχιπροφήτης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ πρῶτος, ὁ ὑπέρτατος **προφήτης**: Φίλ.1,594· 2) Πάπ. ὁ προϊστάμενος τῶν προφητῶν βλ.λ.

ἀρχιπροφῆτις-ιδος (ἡ) θηλ. τοῦ ἀρχιπροφήτης βλ.λ.

ἀρχιπρυτανεύω Ἐπιγρ. εἶμαι ἀρχιπρύτανις βλ.λ.

ἀρχιπρύτανις-εως (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ πρῶτος, ὁ πρόεδρος τῶν πρυτάνεων βλ.λ.

ἀρχίπτερα (τὰ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια ἐντόμων **τοῦ ἀθροίσματος** τῶν **πτερυγογενῶν**, ἐχόντων πτέρυγας μεμβρανώδεις καὶ στοματικὰς χηλὰς σχηματιζούσας εἶδος λαβίδος.

ἀρχιπυγμάχος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος πυγμάχος, ὁ πρωτοπυγμάχος βλ.λ.

ἀρχιπυλωρός (ὁ) νεώτ. ὁ πρῶτος πυλωρὸς βλ.λ.

ἀρχιπυροβολητής (ὁ) νεώτ.κ.δημ.στρατ. πρῶτος πυροβολητὴς βλ.λ., ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν πυροβολητῶν.

ἀρχιπυροτέχνης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρχιπυροτεχνουργὸς βλ.λ.

ἀρχιπυροτεχνίτης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρχιπυροτεχνουργὸς βλ.λ.

ἀρχιπυροτεχνουργός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ προϊστάμενος τῶν πυροτεχνουργῶν ἐν συντάγματι πυροβολικοῦ ἔχων βαθμὸν ἀνθυπασπιστοῦ ἢ ἀνθυπολοχαγοῦ.

ἀρχιραβδούχισσα (ἡ) Ἐπιγρ. θηλ. τοῦ ἀρχιραβδοῦχος βλ.λ., ἀρχηγὸς τῶν ραβδούχων ἐν τῇ λατρείᾳ τῆς Κυβέλης.

ἀρχιραβδοῦχος (ὁ) γλωσσ. ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχηγὸς τῶν ραβδούχων βλ.λ.

ἀρχιρεύς-έως (ὁ) ἰων. τ. τοῦ ἀρχιερεὺς βλ.λ.

ἀρχιρραβινεία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιρραβίνου βλ.λ.· 2) ἡ εἰς δικαιοδοσίαν ἀρχιρραβίνου ὑπαγομένη θρησκευτικὴ περιφέρεια: **ἡ Ἰταλία ἔχει τρεῖς ἀρχιρραβινείας**· || ἡ διοικητικὴ ἕδρα, ἡ κατοικία ἢ τὸ γραφεῖον διοικήσεως, γραμματεία ἀρχιρραβίνου.

ἀρχιρραβῖνος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. τίτλος ἀνώτερος τοῦ ραβ(β)ίνου βλ.λ. ἤτοι τοῦ μετ' ἐξετάσεις καὶ κατ' ἐκλογὴν θρησκευτικοῦ προϊσταμένου ἑκάστης Ἰσραηλιτικῆς κοινότητος.

ἀρχίς-ίδος (ἡ) Ἐπιγρ. θηλ. τοῦ ἀρχὸς βλ.λ.

ἀρχισαγιττάτωρ-ορος (ὁ) μαν. ἐν τῷ βυζ. στρατῷ ὁ διοικητὴς τάγματος σαγιτταρόρων, τοξοτῶν

ἀρχισαγματοποιός (ὁ) νεώτ. στρατ. ὑπαξιωματικὸς ἐπὶ κεφαλῆς τῶν σαγματοποιῶν βλ.λ.

ἀρχισαλπιγκτής (ὁ) νεώτ. στρατ. ὑπαξιωματικὸς ἐπὶ κεφαλῆς καὶ προγυμναστὴς τῶν σαλπιγκτῶν βλ.λ. ἑκάστου συντάγματος.

ἀρχισατανᾶς (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος σατανᾶς βλ.λ.· || κατ' ἐπέκτ. ὁ λίαν ἐπίβουλος, ραδιοῦργος καὶ πονηρὸς ἄνθρωπος, ὑβριστ.

ἀρχισατράπης (ὁ) μαν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος τῶν σατραπῶν βλ.λ.: Νικήτ.Χων.ἐν Σάθ.1,111 **δόξαν δέ σοι καὶ Πέρσαις ἐπιστῆναι καὶ τῷ σφῶν ἀρχισατράπῃ πρὸς λόγους ἐλθεῖν**· 2) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ὁ ἄκρως αὐταρχικὸς καὶ τυραννικός.

ἀρχισατραπία (ἡ) νεώτ. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχισατράπου βλ.λ.

ἀρχισεμνότυφος (ὁ) νεώτ. ὁ ἄγαν σεμνότυφος βλ.λ.

ἀρχισημαιοφόρος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος σημαιοφόρος βλ.λ., ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν σημαιοφόρων.

ἀρχισιδηρουργός (ὁ) νεώτ. ὁ πρῶτος σιδηρουργὸς βλ.λ., ὁ προϊστάμενος τῶν σιδηρουργῶν.

ἀρχισιτοποιός (ὁ) μτγν. ὁ πρῶτος τῶν σιτοποιῶν βλ.λ.: ΠΔ Γέν.40,11 **καὶ ἀρχισιτοποιὸς τῷ κυρίῳ αὐτῶν βασιλεῖ.**

ἀρχισκηνογράφος (ὁ) νεώτ.κ.δημ. ὁ πρῶτος σκηνογράφος βλ.λ., ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν σκηνογράφων.

ἀρχισκηπτοῦχος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ πρῶτος τῶν σκηπτούχων βλ.λ.

ἄρχισμα (τὸ) δημ. τὸ ἀρχίνημα βλ.λ.

ἀρχισοφιστής (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. πρῶτος, κορυφαῖος μεταξὺ τῶν σοφιστῶν βλ.λ.: Παλλάδ.βί.Χρυσ.117.

ἀρχιστασιαστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος στασιαστὴς βλ.λ., ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στασιαστῶν.

ἀρχιστάτωρ-ορος (ὁ) Πάπ. ὁ προϊστάμενος τῶν κλητήρων ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ ἐπάρχου τῆς Αἰγύπτου.

ἀρχισταυροφόροι (οἱ) νεώτ. οἱ κορυφαῖοι σταυροφόροι βλ.λ., οἱ ἀρχηγοὶ τῶν σταυροφόρων.

ἀρχιστοιχειοθέτης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ προϊστάμενος τῶν στοιχειοθετῶν τυπογραφείου.

ἀρχιστολιστής (ὁ) Ἐπιγρ. προϊστάμενος τῆς ὑπηρεσίας τῶν φυλάκων τῶν ἱερατικῶν στολῶν, ἤτοι τῶν ἐν τελεταῖς ἐνδυμάτων.

ἀρχιστρατηγεῖο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἕδρα τοῦ ἀρχιστρατήγου βλ.λ.

ἀρχιστρατηγία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιστρατήγου βλ.λ., τὸ ἀρχιστρατηγεῖν· || τὸ χρονικὸν διάστημα καθ' ὃ εἶναί τις ἀρχιστράτηγας: **κατὰ τὴν ἀρχιστρατηγίαν του ἡ τύχη ἐβοήθει τὰ ἑλληνικὰ ὅπλα.**

ἀρχιστρατηγικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀρχιστράτηγον βλ.λ., ὁ τοῦ ἀρχιστρατήγου ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἀρχιστράτηγον: **ἀρχιστρατηγικὴ δικαιοδοσία, - στολή.**

ἀρχιστράτηγος (ὁ) μτγν., νεώτ. κ.δημ. ὁ ἀνώτατος τῶν στρατηγῶν βλ. λ.: Ἰώσ.ΑΙ 6,11,9, ΠΔ Ἰησ.5,15 **καὶ λέγει ὁ ἀρχιστράτηγος κυρίου πρὸς Ἰησοῦν**· 2) νεώτ. κ. δημ. στρατ. ἀξίωμα ἀπονεμόμενον ἐν καιρῷ πολέμου εἰς ἀνώτατον ἀξιωματικόν, συνήθ. ἀντιστράτηγον βλ. λ., καθιστάμενον οὕτω γενικὸν ἀρχηγὸν τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων χώρας τινός.

ἀρχιστρατηγῶ-έω νεώτ. εἶμαι ἀρχιστράτηγος βλ.λ., ἐκτελῶ καθήκοντα ἀρχιστρατήγου βλ.λ.2) : **ἠρχιστρατήγει τῶν ἐν Μικρασίᾳ ἐπιχειρήσεων.**

ἀρχισυβώτης (ὁ) μσν. ὁ πρῶτος τῶν συβωτῶν, χοιροβοσκῶν : Ἀστέρ.ἐν Φωτ.Βιβλ.κῶδ.271,502.

ἀρχισυκοφάντης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ κατ' ἐξοχὴν συκοφάντης βλ.λ.

ἀρχισυλλέκτης (ὁ) νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν σύλλέκτης βλ.λ., ὁ πρωτεύων ὡς συλλέκτης : **ἀρχισυλλέκτης γραμματοσήμων.**

ἀρχισύμβολον (τὸ) μτγν. κ. μσν. ἐκκλ. τὸ πρῶτον σύμβολον ἐν τῇ ἱερᾷ εὐχαριστίᾳ, ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος : Διον.Ἀρεοπ.Ἐκκλ.Ἱερ.3,244, Γεώργ.Παχ.268 **κυριακὸν δεῖπνον, ἀρχισύμβολον λέγει.**

ἀρχισύμβουλος (ὁ) νεώτ. ὁ πρῶτος σύμβουλος βλ.λ., ὁ ἀνώτατος σύμβουλος· ‖ εἰδ. παλαιότ. ὡς τίτλος ἀνωτάτου ὑπαλλήλου ἐν βασιλικαῖς αὐλαῖς.

ἀρχισύμμαχος (ὁ) Πάπ. ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν συμμάχων βλ.λ. ἤτοι ἐπιστοληφόρων.

ἀρχισυμμορίτης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρχηγὸς συμμοριτῶν βλ.λ.· ‖ ὁ σπουδαιότερος τῶν συμμοριτῶν.

ἀρχισυμπέθερος (ὁ) δημ. ὁ πρῶτος γενόμενος αἴτιος συγγενείας ἐκ γάμου, ὁ πρῶτος κάμνων προξενίαν δι' ὡρισμένον συνοικέσιον· ‖ γεν. ὁ ἀρχηγὸς μεγάλης καὶ πολυμελοῦς οἰκογενείας, ὁ σεβασμιώτερος, ὁ προέχων ἐκ τῶν συμπεθέρων.

ἀρχισυμπότης (ὁ) μτγν. ὁ πρῶτος τῶν συμποτῶν βλ.λ. : Ἰω.Χρυσ.1,921.

ἀρχισυνάγωγος μτγν. ὁ ἀρχηγός, ὁ ἔφορος Ἰουδαϊκῆς συναγωγῆς : ΚΔ Μᾶρκ.5,22 **ἔρχεται εἷς τῶν ἀρχισυναγώγων**· 2) ἀρχηγὸς σωματείου, ὁ κορυφαῖος ὁμάδος ἀξιόμεμπτόν τι ἐπαγγελλομένων· Σουΐδ. «ἀρχισυνάγωγος, ὁ ἀρχηγός» : Εὐσεβ. Ἐκκλ.Ἱστ.7,10 **ἀποσκευάσασθαι δὲ παρέπεισεν αὐτὸν ὁ διδάσκαλος καὶ τῶν ἀπ' Αἰγύπτου μάγων ἀρχισυνάγωγος**· 3) ὡς ἐπίθ. (ὁ,ἡ) ὁ κατ' ἐξοχὴν προάγων τὴν συναγωγήν, συνάθροισιν, συμβίωσιν τῶν ἀνθρώπων : Διον.Ἀρεοπ.Θεἰ.Ὀνομ.11 ἀρχισυνάγωγος **εἰρήνη.**

ἀρχισυναγωγῶ-έω Ἐπιγρ. εἶμαι ἀρχισυνάγωγος βλ.λ.

ἀρχισύνεδρος (ὁ) νεώτ. ὁ πρῶτος, ὁ προϊστάμενος τῶν συνέδρων βλ.λ.

ἀρχισυνεργός (ὁ) νεώτ. ὁ πρῶτος, ὁ κυρίως, ὁ κατ' ἐξοχὴν συνεργός βλ.λ.

ἀρχισυνήγορος (ὁ) νεώτ. ὁ πρῶτος συνήγορος βλ.λ., ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν συνηγόρων.

ἀρχισυντάκτης-ις κ. -τρια (ὁ,ἡ) νεώτ., δημ. **-χτης** ὁ προϊστάμενος τῆς συντάξεως ἐφημερίδος ἢ περιοδικοῦ ἢ συγγράμματος συντασσομένου τῇ συνεργασίᾳ πολλῶν· ‖ εἰδ. ἐν ἐφημερίδι ὁ κανονίζων τὰ τῆς ἡμερησίας ὕλης βλ.λ.

ἀρχισυνταξία (ἡ) νεώτ. κ. **ἀρχισύνταξις-εως** (ἀχρ.) ἡ θέσις καὶ ἡ ἁρμοδιότης τοῦ ἀρχισυντάκτου βλ.λ.· ‖ τὸ γραφεῖον τοῦ ἀρχισυντάκτου.

ἀρχισυνωμότης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος συνωμότης βλ.λ., ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν συνωμοτῶν· ‖ ὁ σπουδαιότερος τῶν συνωμοτῶν.

ἀρχισφαγεύς-έως (ὁ) νεώτ. ὁ πρῶτος σφαγεὺς βλ.λ., ὁ προϊστάμενος τῶν σφαγέων· 2) ἐπικριτικῶς, ὁ κατ' ἐξοχὴν ὀργανώσας καὶ ἐνεργήσας σφαγὰς ἰδίως ἀμάχου πληθυσμοῦ : **ὁ ἀρχισφαγεὺς τῶν Ἀρμενίων σουλτάνος Χαμίτ.**

ἀρχισχεδιαστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος, ἀνώτερος σχεδιαστὴς βλ.λ., ὁ ἐπὶ κεφαλῆς σχεδιαστῶν : **ἀρχισχεδιαστὴς ἐργαστηρίου διαφημίσεων.**

ἀρχισχοινοβάτης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος, ἀνώτερος ἢ ὁ ἐξαιρέτως ἱκανὸς σχοινοβάτης βλ.λ.

ἀρχισχολαστικός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ κατ' ἐξοχὴν σχολαστικὸς βλ.λ.

ἀρχισωματοφύλαξ-ακος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων βλ.λ. : ΠΔ Ἐσθ.2,21 **οἱ δύο εὐνοῦχοι τοῦ βασιλέως οἱ** ἀρχισωματοφύλακες.

ἀρχισωτήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. σκωπτ. ὁ ἀνοήτως ἢ ἀγυρτικῶς ἢ κολακευτικῶς φημιζόμενος, ἐξυμνούμενος ὡς κατ' ἐξοχὴν σωτήρ.

ἀρχιταβλάριος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ φύλαξ, ἐπιστάτης τῶν δημοσίων ἐγγράφων ἢ τοῦ ἀρχείου, ταβουλαρίου : Ἐπιγρ. **ἀρχιταβλάριος Αἰγύπτου.**

ἀρχιταμίας (ὁ) νεώτ. ὁ πρῶτος ταμίας βλ.λ., ὁ προϊστάμενος τῶν ταμιῶν.

ἀρχιταραξίας (ὁ) νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν ταραξίας βλ.λ.

ἀρχιταραχοποιός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος, ὁ κατ' ἐξοχὴν ταραχοποιὸς βλ.λ.

ἀρχιταυρομάχος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος ταυρομάχος βλ.λ., ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ταυρομάχων.

ἀρχιτεκτόνευμα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ ἀρχιτεκτόνημα βλ.λ. : Βίτων ἐν Μαθ.ἀρχ.111 D **ἀρχιτεκτόνευμα προκεχείρισμαι ἀναγράψαι.**

ἀρχιτεκτονεύω μτγν. ἀρχιτεκτονῶ βλ.λ. : Βίτων ἐν Μαθ.ἀρχ.110,6 **οἱ ἀρχιτεκτονεύοντες,** αὐτ. 113,3 **ὃν ἀρχιτεκτόνευσε Ζώπυρος.**

ἀρχιτεκτόνημα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἔργον ἀρχιτεκτονικόν, οἰκοδόμημα : Λουκ.Ὄν.25 **οἶδα ὅτι ἐπαινέσεσθε τὸ ἀρχιτεκτόνημα, - ἐπιβλητικὸν ἀρχιτεκτόνημα**· 2) νεώτ. μτφ. εὐφυὲς τεχνικὸν ἐπινόημα, ἔργον τέχνης, σύγγραμμα καλῶς διηρθρωμένον καὶ ἐν ἁρμονικῇ σχέσει τῶν μερῶν πρὸς ἄλληλα εἰς τὸ ὅλον.

ἀρχιτεκτονία (ἡ) μτγν. ἡ τέχνη τοῦ ἀρχιτέκτονος, ἡ ἀρχιτεκτονικὴ βλ.λ. : Γαλ.5,68 **ἐν ὀνόματι τῷ τῆς ἀρχιτεκτονίας,** ΠΔ Ἔξ.35,32 **πάντα τὰ ἔργα τῆς ἀρχιτεκτονίας.**

ἀρχιτεκτονικά ἐπίρρ. δημ. ἀρχιτεκτονικῶς βλ.λ.

ἀρχιτεκτονικός-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τοῦ ἀρχιτέκτονος, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἀρχιτέκτονα, ὁ σύμφωνος πρὸς τοὺς κανόνας τῆς ἀρχιτεκτονικῆς : **ἀρχιτεκτονικὸν γραφεῖον, - ἀρχιτ. σχέδιον**· ‖ κατ' ἐπέκτ. ὁ ἀκριβῶς γινώσκων τέχνην τινά, σχεδιάζων ἔργον τι ταύτης καὶ ὑπὸ τὴν ἑαυτοῦ διεύθυνσιν πραγματοποιῶν τοῦτο : Ἀριστλ.Πολιτ. 3,7,11 **ἰατρὸς δ' ὅ τε δημιουργὸς καὶ ὁ ἀρχιτεκτονικός**· 2) κ. νεώτ. τὸ θηλ. **-ή** (ἡ) ὡς οὐσιαστ. ἡ τέχνη οἰκοδομίας καὶ διακοσμήσεως κτιρίου : Σωσίπ.π. Ἀθην.9,3,88 D **τὸ περὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, - οἰκοδόμημα νεωτάτης ἀρχιτεκτονικῆς**· ‖ νεώτ. **ἀρχιτεκτονικοὶ ρυθμοὶ** αἱ ἐν τῇ τέχνῃ οἰκοδομίας καὶ διακοσμήσεως ἐπινοηθεῖσαι καὶ ἐφαρμοσθεῖσαι διαρρυθμίσεις ἐσωτερικῆς διαιρέσεως, ἐξωτερικοῦ σχεδίου μορφῆς καὶ διακοσμήσεως κατὰ διαφόρους ἐποχάς, οἷον : **ὁ ἀραβικὸς ἀρχιτεκτονικὸς ρυθμός, - ὁ ἀρχ. ρυθμὸς τῆς Ἀναγεννήσεως**· 3) νεώτ. κατ' ἐπέκτ. ἡ εὐρυθμία καὶ ἡ τήρησις ὡρισμένων ἀναλογιῶν ἐν καλλιτεχνικῷ ἢ λογοτεχνικῷ ἔργῳ : **ζωγραφικὸς πίναξ ἄνευ ἀρχιτεκτονικῆς, - ἀρτία ἀρχιτεκτονικὴ συγγράμματος**· 4) εἰδ. κ. νεώτ. ἐπὶ τῆς δραματικῆς τέχνης, ἡ ἐπιτυχὴς διάρθρωσις, εὐρυθμία : Ἀριστλ.Ποιητ.1456 b,11 **τῆς ὑποκριτικῆς καὶ τοῦ τὴν τοιαύτην ἔχοντος ἀρχιτεκτονικήν, - δρᾶμα στερούμενον ἀρχιτεκτονικῆς**· 5) κ. νεώτ. ὡς φιλοσ. ὅρος ἡ ἀνωτάτη τέχνη ἢ ἐπιστήμη ἡ ἐπιβαλλομένη εἰς πάσας τὰς ὑπ' αὐτὴν ἐπιστήμας : Ἀριστλ.Ἠ Νικ.1,1 **ἐν ἁπάσαις δὲ τὰ τῶν ἀρχιτεκτονικῶν τέλη πάντων ἐστὶν αἱρετώτερα τῶν ὑπ' αὐτόν.**

ἀρχιτεκτονικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀρχιτεκτονικὸν βλ.λ., μετὰ ρυθμοῦ καὶ ἀναλογίας.

ἀρχιτεκτόνισσα (ἡ) δημ.θηλ. τοῦ ἀρχιτέκτων βλ.λ.

ἀρχιτεκτονῶ-έω κ. νεώτ. εἶμαι ἀρχιτέκτων οἰκοδομῆς, μετέρχομαι τὴν ἀρχιτεκτονικήν : Πλούτ. Περ.13 **Μνησικλέους ἀρχιτεκτονοῦντος, - φρ. θεὸς ἀεὶ ἀρχιτεκτονεῖ**· ‖ κ. μέσ. ἐν ἐνεργ. σημασ. : Θεόφρ.Χαρ.2,12 **τὴν οἰκίαν.. εὖ ἠρχιτεκτονῆσθαι**

2) μτφ. μηχανῶμαι, ἐπινοῶ τι εὐμεθόδως : Ἀριστφ. Εἰρ.305 **φράζε κἀρχιτεκτόνει.**

ἀρχιτεκτοσύνη (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ ἀρχιτεκτονικὴ βλ.λ.: Ἐπιγρ. ὁ δῆμος ὁ Σιλλυτέων **ἐτείμησεν Κλέωνα .. ἐπαινεθέντα ἀρχιτεκτοσύνης ἕνεκεν.**

ἀρχιτέκτων-ονος (ὁ) κ. νεώτ., δημ. **ἀρχιτέχτονας** ὁ προϊστάμενος τῶν τεκτόνων βλ.λ., ὁ πρωτομάστορας : Ἡρ.3,60 **ἀρχιτέκτων τοῦ ὀρύγματος τῆς γεφύρας,** Ξεν.Ἀπομν.4,2,10 **μὴ ἀρχιτέκτων βούλει γενέσθαι·** 2) κ. νεώτ. κ. δημ. **-ας** ὁ μηχανικὸς ὁ σχεδιάζων οἰκοδομήματα ἢ μνημεῖα, ὑπολογίζων τὴν ἀπαιτουμένην δαπάνην καὶ διευθύνων τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου : Πλάτ.Πολιτ.259 Ε **ἀρχιτέκτων.. πᾶς οὐκ αὐτὸς ἐργαστικός, ἀλλὰ ἐργατῶν ἄρχων,** Λουκ.Ἰστ.Συγγρ.12 **οὐδὲ τὴν τοῦ ἀρχιτέκτονος τόλμαν ἠνέσχετο,** - διπλωματοῦχος ἀρχιτέκτων· 3) μτφ. **ὁ πρωτουργὸς** πράξεώς τινος, ὁ πρῶτος ἐπινοήσας τι : Εὐρ.Κύκλ.477 **τοῖσιν ἀρχιτέκτοσι πείθεσθ',** Δημ.56,11 **ἀρχιτέκτων τῆς ἐπιβουλῆς,** Ἀριστλ.Πολιτ.1325 b 23, **τοὺς ταῖς διανοίαις ἀρχιτέκτονας,** Λουκ.Χάρ.4 **ὥσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔτος καὶ ὁ ἀρχιτέκτων·** 4) π. ἀρχ. Ἀθηναίοις ὁ ἐργολάβος ὁ ἀναλαμβάνων τὴν κατασκευὴν τοῦ θεάτρου ἢ ὁ μισθωτὴς τοῦ δημοσίου θεάτρου : Δημ.18,28 **ἢ θέαν μὴ κατανεῖμαι τὸν ἀρχιτέκτονα αὐτοῖς κελεῦσαι·** ‖ μτγν. ἀρχιτεκτόνων ἔπαρχος ὁ προϊστάμενος τεχνιτῶν, ἤτοι διοικητὴς μηχανικοῦ σώματος ἐν ρωμαϊκῷ στρατεύματι· Ἐρδέρντεν ἐν λ.· 5) νεώτ. ἀποκρυφολ. τίτλος τοῦ ἔχοντος τὸν δωδέκατον βαθμὸν τοῦ σκωτικοῦ δόγματος τοῦ ἐλευθέρου τεκτονισμοῦ· ‖ **ἀρχιτέκτων τοῦ σύμπαντος ἢ ἀρχιτέκνων ὁ Μέγας** ὁμ. ἐν τῷ ἐλευθέρῳ τεκτονισμῷ ἡ ἀρχὴ ἐξ ἧς προῆλθε καὶ ὑφ' ἧς διέπεται ἡ παγκόσμιος ζωή.

ἀρχιτελετάρχης (ὁ) νεώτ. ὁ ἐν τάξει πρῶτος τῶν τελεταρχῶν βλ.λ.

ἀρχιτελώνης (ὁ) μτγν. ὁ ἀνώτατος τελώνης βλ.λ.: ΚΔ Λουκ.19,2 καὶ **αὐτὸς ἦν ἀρχιτελώνης.**

ἀρχιτεμπέλης-α κ. **-ισσα -ικο** δημ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν τεμπέλης, ὀκνηρός, φυγόπονος.

ἀρχιτεμπέλικα ἐπίρρ. δημ. ἄγαν ὀκνηρῶς.

ἀρχίτερα ·ἐπίρρ. δημ.κ. **ἀρχύτερα,** τ. συγκρ. ἄνευ θετ. κ. ὑπερθ. πρίν, πρωτύτερα, ἐνωρίτερα βλ.λ. **ἂς ἐρχόσουν ἀρχίτερα·** ‖ εἰς καιρὸν ὀλίγον προγενέστερον, πρὸ τινος χρόνου : **ἀρχίτερα ἦταν ἀλλιῶς βαλμένα τὰ ἔπιπλα.**

ἀρχίτερος-η-ο δημ. ἀρχύτερος βλ.λ.

ἀρχιτευθίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος μαλακίων τοῦ ἀθροίσματος τῶν διβραγχίων τῆς οἰκογενείας τῶν μυοφιδῶν.

ἀρχιτέχνης (ὁ) μτγν. ὁ ὑπέρτατος τεχνίτης, ὁ πρῶτος τῶν τεχνιτῶν ἐν μτφ. σημ. : Ἐπιφάν.62,5,517 **ἀλλὰ ἑαυτῷ ἀναπλασάμενος ὁ ἀρχιτέχνης Λόγος σῶμα ἀπὸ Μαρίας.**

ἀρχιτεχνίτης (ὁ). νεώτ. κ. δημ. ὁ πρῶτος ἢ προϊστάμενος τῶν τεχνιτῶν βλ.λ., ὁ πρωτομάστορας· ‖ στρατ. βαθμοφόρος ἀξιωματικὸς ἢ ὑπαξιωματικὸς ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατιωτικῶν τεχνιτῶν.

ἀρχιτεχνουργός (ὁ) νεώτ. ὁ προϊστάμενος τεχνουργῶν βλ.λ.

ἀρχιτίμιος-α-ον νεώτ. ὁ κατ' ἐξοχὴν τίμιος βλ.λ.

ἀρχιτοκογλύφος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν τοκογλύφος βλ.λ.

ἀρχίτοκος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ κεφαλαιοποιηθεὶς τόκος.

ἀρχιτοπάρχης (ὁ) νεώτ. ὁ ἐν τάξει πρῶτος τῶν τοπαρχῶν βλ.λ., ὁ προϊστάμενος τῶν τοπαρχῶν.

ἀρχιτραπεζίτης (ὁ) νεώτ. μέγας τραπεζίτης βλ.λ.

ἀρχιτρίκλινος (ὁ) μτγν. ὁ προϊστάμενος συμποσίου, συμποσίαρχος βλ.λ. : ΚΔ Ἰω.2,8 **ἀντλήσατε νῦν καὶ φέρετε τῷ ἀρχιτρικλίνῳ·** 2) ὁ προϊστάμενος, διευθυντὴς τοῦ τρικλίνου βλ.λ. : Ἡλιόδ.7,27 τοῖς ἀρχιτρικλίνοις καὶ **ἀρχιοινοχόοις.**

ἀρχιτσέλιγγας (ὁ) δημ. πληθ. **-άδος** προέχων τσέλιγγας βλ.λ., ὁ τιμητικῶς θεωρούμενος ὡς ὁ πρωτεύων, ὁ προϊστάμενος ἄλλων τσελιγγάδων.

ἀρχιττολιαρχέω Θεσσ. ἀρχιπολιαρχῶ βλ.λ.

ἀρχιτυμπανιστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. στρατ. ὁ πρῶτος τῶν **τυμπανιστῶν** βλ.λ., ὁ ἐπὶ **κεφαλῆς τῶν** στρατιωτῶν τυμπανιστῶν ἐπιλοχίας.

ἀρχιτύραννος (ὁ) **νεώτ.** κ. δημ. ἐπιτατ. **ὁ καθ'** ὑπερβολὴν τύραννος βλ.λ.

ἀρχιυβριστής (ὁ) νεώτ.ὁ κατ'ἐξοχὴν ὑβριστὴς βλ.λ.

ἀρχιυπασπιστής (ὁ) μτγν. κ νεώτ. ὁ πρῶτος, ἀρχηγὸς τῶν ὑπασπιστῶν, ἐνόπλων φυλάκων : Πλούτ. Εὐμ.1· ‖ **νεώτ.** ἐν **βασιλικαῖς** αὐλαῖς, ὁ ἐν **τάξει** πρῶτος τῶν ὑπασπιστῶν βλ.λ.

ἀρχιυπηρέτης (ὁ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνώτατος ὑπηρέτης τῶν θεῶν· ‖ **νεώτ. κ.** δημ. **ὁ ἐν** τάξει πρῶτος, ὁ προϊστάμενος τῶν ὑπηρετῶν.

ἀρχιυποκριτής (ὁ) **νεώτ. κ.** δημ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν ὑποκριτὴς βλ.λ. ἐν τῇ συνεκδ. σημ.

ἀρχίφαντος-ον μσν. ἀρχίφωτος βλ.λ. : Ἰω. Δαμ.2,843 Ε **δι' ὧν πρὸς ἀρχίφαντον πατέρα προσαγωγὴν ἐσχήκαμεν.**

ἀρχιφαρμακοποιός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. **στρατ.** ἀξιωματικὸς τοῦ φαρμακευτικοῦ **σώματος** ἰσότιμος ἀντισυνταγματάρχῃ, διευθυντὴς **φαρμακείου ἐν** στρατ. νοσοκομείῳ, ἢ φαρμακαποθήκης.

ἀρχιφάρμακος-ον μσν.. ὁ **κυρίως, ἐξόχως** ἰώμενος : Θεοδ.Στ.122 5 ἐν Μι.

ἀρχιφατριαστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ κατ' ἐξοχὴν φατριαστὴς βλ.λ., ὁ πρῶτος ἐν φατρίᾳ βλ.λ., ὁ ἀρχηγὸς τῶν φατριαστῶν.

ἀρχιφέναξ-ακος (ὁ) **νεώτ. ἐπιτατ.** ὁ **κατ' ἐξοχὴν φέναξ** βλ.λ., μέγας ἀπατεών.

ἀρχιφερεκίτης (ὁ) μσν. πληθ. **-ῖται** οἱ τῶν δημοσίων ἀναγνωσμάτων ἐν ταῖς συναγωγαῖς προϊστάμενοι : Ἰουστιν.Νεαρ.146,1,2.

ἀρχιφιλικοί (οἱ) **νεώτ. κ. δημ.** οἱ πρῶτοι θιασῶται, τὰ πρῶτα μέλη τῆς μυστικῆς πρὸς ἀπελευθέρωσιν τοῦ **ἑλληνικοῦ** ἔθνους **συσταθείσης τῷ** 1816 **Φιλικῆς Ἑταιρείας.**

ἀρχιφιλόμουσος (ὁ) **νεώτ. ἐπιτατ.** ὁ **κατ' ἐξοχὴν** φιλόμουσος βλ.λ.

ἀρχίφιλος (ὁ) ἀμφ. λ. ἐν Ἰώσ.ΑΙ 7,9,6 ὁ **κυριώτερος** φίλος.

ἀρχιφροντιστής (ὁ) νεώτ. ναυτ. ἀνώτερος οἰκονομικὸς ἀξιωματικὸς **ἐν τῷ πολεμ. ναυτικῷ** ἀντιστοιχῶν πρὸς ἀντιπλοίαρχον· ‖ **ἀνώτερος ἀρχιφροντιστὴς** ἀντιστοιχῶν πρὸς πλοίαρχον.

ἀρχίφρουρος (ὁ) Ἐπιγρ. δ.γρ. **ἀρχιφρουρός** κ. θεσσαλ. **ἀρχιπρουρός** ὁ ἐπὶ **κεφαλῆς τῆς φρουρᾶς τῶν συνόρων,** ἰδίως **ἐν ταῖς** θεσσαλικαῖς ὀρειναῖς πόλεσι Μουζίῳ καὶ Γάννοις.

ἀρχιφρουρός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐκτελούντων φρούρησιν.

ἀρχιφρουρῶ-έω Ἐπιγρ. εἶμαι ἀρχιφρουρὸς βλ.λ., διοικῶ τὴν φρουράν.

ἀρχιφυλακεία (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ ἀρχιφυλακία βλ.λ

ἀρχιφυλακεῖον (τὸ) νεώτ. τὸ γραφεῖον ἢ ἡ κατοικία τοῦ ἀρχιφύλακος βλ.λ.

ἀρχιφυλακία (ἡ) Ἐπιγρ. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιφύλακος βλ.λ:

ἀρχιφυλακιτεία (ἡ) Πάπ. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιφυλακίτου βλ.λ.

ἀρχιφυλακιτεύω Πάπ. ἔχω τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιφυλακίτου βλ.λ.

ἀρχιφυλακίτης (ὁ) Πάπ. ὁ διοικητὴς τῆς φρουρᾶς τῶν φυλακιτῶν, ἀρχιδεσμοφύλαξ.

ἀρχιφυλακῶ-έω Ἐπιγρ. ἔχω τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιφύλακος βλ.λ.

ἀρχιφύλαξ-ακος (ὁ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ., δημ. **-λακας** ὁ ἡγήτωρ τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀποτελούντων τὸ **ἔνοπλον** σῶμα **τὸ** ἐντεταλμένον τὴν **φρούρησιν** φυλα-

κίου ἢ στρατῶνος ἢ φυλακῆς ἢ κτιρίου ἢ ἄ. φρουρουμένης θέσεως : **ἀρχιφύλαξ στρατῶνος - κακουργιοδικείου·** || μονίμου τοιαύτης ὑπηρεσίας ἀρχιφύλακες, βαθμοφόροι ἐν ᾧ ὑπηρετοῦσι σώματι εἶναι ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ πόλεων, ἐν τῇ ἀγροφυλακῇ, ἐν τῇ δασικῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ ἐν ταῖς φυλακαῖς.

ἀρχιφύλαρχος (ὁ) μτγν. ὁ προϊστάμενος τῶν φυλάρχων βλ.λ. : Ζώσ.3,22.

ἀρχίφυλος (ὁ) μτγν. ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχηγός τῆς φυλῆς : ΠΔ Δευτ.29,10 (9) **οἱ ἀρχίφυλοι ὑμῶν.**

ἀρχιφώρ-ῶρος (ὁ) μτγν. εἰδ. παρ' Αἰγυπτίοις, ἀρχηγὸς τῶν κλεπτῶν κοινῶς γνωστός, εἰς ὃν οἱ κλέπται παρέδιδον τὸ κλαπὲν καὶ παρ' οὗ οἱ ἀπολέσαντες παρελάμβανον τὸ ἀπολεσθὲν ἐπὶ καταβολῇ τοῦ τετάρτου τῆς ἀξίας : Διόδ.Σ 1,80 **ἀπογράφεσθαι πρὸς τὸν ἀρχιφῶρα.**

ἀρχίφωτος-ον μτγν. κ. μσν. ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ αἰτία τῶν φώτων, ὁ ἐξ οὗ τὸ φῶς, ὁ ἐξ ἀρχῆς φῶς ὤν· Γεώργ.Παχ.9 « ἀρχίφωτος ὡς αἰτία καὶ ἀρχὴ τῶν φώτων » : Διον.Ἀρεοπ.Οὐρ.Ἱερ.1,2,2 **πρὸς τὸν ἀρχίφωτον πατέρα.**

ἀρχιχειροῦργος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀνώτατος χειροῦργος ἰατρός, προϊστάμενος τῶν χειρούργων.

ἀρχιχιλίαρχος (ὁ) μτγν. ὁ πρῶτος τῶν χιλιάρχων βλ.λ., ὁ προϊστάμενος αὐτῶν : Ὠριγ.2,19 C ἀρχιχιλίαρχος **δυνάμεως κυρίου.**

ἀρχίχορος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ ὁδηγὸς τοῦ χοροῦ.

ἀρχιχρεωκόπος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ χείριστος ἢ ὁ ἐκ τῶν χειρίστων χρεωκόπος βλ.λ.

ἀρχιχρονιά (ἡ) δημ. ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ ἔτους, ἡ πρωτοχρονιά : δ. τραγ. **ἀρχιμηνιά κι ἀρχιχρονιά | ψηλή μου δεντρολιβανιά.**

ἀρχιχρονιάτικα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ ἔτους, τὴν ἀρχιχρονιά.

ἀρχιχρονιάτικος-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀρχιχρονιάν, ἄ. πρωτοχρονιάτικος : **ἀρχιχρονιάτικο δῶρο·** φρ. **τζόγος ἀρχιχρονιάτικος** (ἐπὶ μεγάλοις χρημ. ποσοῖς χαρτοπαιξία).

ἀρχιψάλτης (ὁ) νεώτ. ὁ πρωτοψάλτης βλ.λ.

ἀρχιψεύστης (ὁ) νεώτ., δημ. **ἀρχιψεύτης** ὁ κατ' ἐξοχὴν ψεύστης βλ.λ.

ἄρχματα Ἡσ. « ἀπάρχματα θεοῖς ».

ἀρχογέροντες (οἱ) νεώτ. οἱ πρωτογέροντες βλ.λ.

ἀρχογλυπτάδης (ὁ) κ. μσν. ὁ οἱονεὶ γλύφων, κολακεύων καὶ ἐκλιπαρῶν τοὺς ἄρχοντας πρὸς κατάληψιν ἀξιώματος· ΕΜ ἐν Εὐστ.211,2 « ἤγουν ὡσπερεὶ γλύφων τὰς ἀρχάς »: Κωμ.Ἀδέσπ.84.

ἀρχοειδής-οῦς-ές ὁ ἔχων φύσιν πρώτης ἀρχῆς, προελεύσεως, αἰτίας, ἐνάρξεως : Ἀριστλ.Μεταφ. 2,3,9 **ἀρχοειδὲς τὸ ἕν ἐστιν,** Πλούτ. 2,1085 C.

ἀρχοειδῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἀρχοειδῆ βλ.λ. : Πρόκλ.Στοιχ.Θεολ.65 **πᾶν τὸ ὁπωσοῦν ὑφεστὸς ἢ κατ' αἰτίαν ἐστὶν ἀρχοειδῶς ἢ καθ' ὕπαρξιν ἢ κατὰ μέθεξιν εἰκονικῶς.**

ἀρχοθήρας-α (ὁ) νεώτ. ὁ ποθῶν κ. λίαν ἐπιμόνως ἐπιδιώκων, οἱονεὶ θηρεύων νὰ καταλάβῃ ἀρχήν, ἀξίωμα ἐν τῇ πολιτείᾳ.

ἀρχοθηρία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀρχοθήρα βλ.λ.

ἀρχοινόχους (-οος)-ου (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ ἀρχιοινοχόος βλ.λ.

ἀρχολαθῶν Ἡσ. « ἡ ἐργολαθῶν ».

ἀρχολάτρης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ σφοδρῶς ποθῶν, οἱονεὶ λατρεύων τὸ ἄρχειν, τὸ ἔχειν ἀξίωμα καὶ ἐξουσίαν ἐν τῇ πολιτείᾳ· 2) ὁ πρὸς τοὺς ἐν τῇ ἀρχῇ, ἐν τῇ ἐξουσίᾳ εὐτελῶς πρόθυμος.

ἀρχολιπαρία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀρχολιπάρου βλ.λ.

ἀρχολίπαρος (ὁ) μσν. κ. νεώτ. ὁ τοὺς ἄρχοντας λιπαρῶν, κολακεύων, ἵνα λάβῃ ἀρχὴν ἢ ἵνα καρπωθῇ τι ἐκ τῶν ἀρχόντων, πρβλ. ἀρχοθήρας.

ἀρχολογία (ἡ) νεώτ. τὸ πραγματεύεσθαι περὶ τῶν ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ ἀρχῶν· || εἰδ. τὸ ἐν συστήματι φιλοσοφίας κεφάλαιον, τὸ περὶ τῶν κεφαλαιωδῶν φιλοσοφικῶν ἀρχῶν πραγματευόμενον.

ἀρχομανής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἐμμανῶς ἐπιθυμῶν νὰ ἄρχῃ, ὁ φίλαρχος : **ἀρχομανὴς πολιτικός.**

ἀρχομανία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀρχομανοῦς, ἡ διὰ παντὸς μέσου ἐπιδίωξις κατοχῆς τῆς ἀρχῆς, ἤτοι τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας.

ἀρχομανικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀρχομανίαν βλ.λ. : **ἀρχομανικαὶ σκέψεις.**

ἀρχομηνία (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ ἀρχιμηνία βλ.λ.

ἀρχονηλάτης (ὁ) ὁ ἀρχιονηλάτης βλ.λ.

ἀρχονταίνω δημ. ἀμτβ. ἀρχοντεύω βλ.λ., προσκτῶμαι ἦθος, τρόπους, ἕξεις ἄρχοντα ἢ ἄρχοντου ἤτοι εὐγενοῦς ἢ πλουσίου.

ἀρχοντανεθρέφω δημ. ἐπὶ παίδων, ἐν εὐμαρείᾳ, χρηστοηθείᾳ κ. εὐγενείᾳ τρόπων ἀνατρέφω : ἀρχοντανά**θρεψε τὰ παιδιά του.**

ἀρχοντάνθρωπος (ὁ) δημ. ὁ εὐγενὲς καὶ ἐπιβλητικὸν ἦθος ἔχων, μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐλευθέριος.

ἀρχονταρεῖον (τὸ) μσν. κ. νεώτ. αἴθουσα ἐν τοῖς βυζαντ. ἀνακτόροις ἐν ᾗ ὁ βασιλεὺς ἐδέχετο τοὺς ταγματικοὺς καὶ θεματικοὺς ἄρχοντας, ἤτοι τοὺς διοικητὰς τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν διοικητικῶν περιφερειῶν τοῦ κράτους· 2) σκηνὴ παρὰ τὴν τοῦ βασιλέως ἐν ᾗ ἐν καιρῷ ἐκστρατείας διέμενον οἱ ταγματικοὶ καὶ θεματικοὶ ἄρχοντες· 3) νεώτ. ἐκκλ. **ἀρχονταρεῖον μονῶν** τὸ πολυτελέστερον διαμέρισμα πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ξένων, ὁ ξενών, ἄ. ἀρχονταρίκι κ. σπαν. ἀρχοντιλίκι.

ἀρχοντάρης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἐκκλ. μοναχὸς ἐπιμελούμενος τοῦ ἀρχονταρείου βλ.λ. καὶ τῶν ἐν αὐτῷ φιλοξενουμένων.

ἀρχονταρίκι(ον) (τὸ) μσν. κ. δημ. οἴκημα τῶν ἀρχόντων ἤτοι τῶν ἀνωτάτων μεγιστάνων τοῦ Βυζαντίου ἐν ᾧ ἐδέχοντο· || αἴθουσα ἐν ᾗ ἐδέχοντο οἱ πρόκριτοι· 2) κ. δημ. εἰδ. τὸ ἐν μοναῖς ἀρχονταρεῖον βλ.λ.3).

ἄρχοντας (ὁ) δημ., γεν. **-α** κ. **-όντου,** πληθ. **-ες, -άδες,** κ. **-όντοι** ὁ ἄρχων βλ.λ. : Σάρρ.μτφρ.Εὐρ. ΙΑ 280 **μὲ τὸ Γουνέα ὡς ἀρχηγὸ τῶν Αἰνιάνων ἦταν δώδεκα πλοῖα· καὶ σιμὰ τῆς Ἤλιδας οἱ ἀρχόντοι·** Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 45 **ἀφέντης κι ἄρχοντας ὁ νοῦς·** 2) ὁ ἐπὶ γένει καὶ πλούτῳ πρωτεύων καὶ διακρινόμενος, ὁ εὐγενὴς καὶ πλούσιος : *παροιμ.* **τοῦ χωριάτη ὁ ὅρκος τάξιμο, τοῦ ἀρχόντου ὁ λόγος δόσιμο·** || κ. ἁπλῶς ὁ ἐκ διακεκριμένου γένους : παροιμ. **ἄρχοντας μὲ δίχως βιὸς πεινασμένος ποντικός·** || κ. ὁ πλούσιος : παροιμ. **ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάῃ ἀπὸ καινούργιον ἄρχοντα κι ἀπὸ παλιὸ διακονιάρη, - ὁ ἄρχοντας μὲ τὰ καλά του κι ὁ φτωχὸς μὲ τὰ παιδιά του,** δ.τραγ. **ἄρχοντες ποῦ 'ν τὰ γρόσια σας | καὶ ποῦ εἶναι τὰ σκουτιά σας, - καλὴν ἑσπέραν, ἄρχοντες, κι ἂν εἶναι ὁρισμός σας | Χριστοῦ τὴν θείαν γέννησιν νὰ πῶ στ' ἀρχοντικό σας·** || τιμητικὴ προσφώνησις : **ἀρχοντά μου,** πρβλ. ἀφέντη.

ἀρχοντεία (ἡ) μσν. ἐπαρχία, διοικητικὴ περιφέρεια ἄρχοντος.

ἀρχοντεύω Ἐπιγρ. κ. δημ. εἶμαι ἄρχων, ἔπαρχος· 2) δημ. μέλλ. **ἀρχοντέψω,** ἀόρ. **ἀρχόντεψα** γίνομαι ἄρχοντας ἢ πλούσιος καὶ ἀνέρχομαι εἰς ἀνωτέραν κοινωνικὴν βαθμίδα : **ἀρχόντεψε καὶ σήκωσε μύτη** (ὑπερηφανεύθη)· || γεν. κτῶμαι ἤθη ἄρχοντα, ἤτοι ἐθίζομαι εἰς τρόπους καὶ συνηθείας ἀρχοντικάς.

ἀρχοντήνω δημ. δ.γ. **ἀρχοντύνω** ἀρχοντεύω βλ.λ.

ἀρχοντία (ἡ) μσν. ἡ ἀρχοντεία βλ.λ., ἡ ἐπαρχία ἧς προΐστατο ἄρχων, ἤτοι ἀξιωματοῦχος τοῦ βυζαντινοῦ κράτους εὐρεῖαν ἔχων δικαιοδοσίαν, οἵαν ἐν τῷ νῦν διοικ. συστήματι ὁ γενικὸς διοικητής : Νικηφ.Κωνσταντινουπόλεως 50,15 **τοὺς τῶν ἄλλων ἀρχοντιῶν λαούς.**

ἀρχοντιά (ἡ) δημ. εὐγένεια καταγωγῆς, ἤθους, τρόπων, ἀρχοντικὴ συμπεριφορά : Κρυστ.Μαντήλι 49 **ὀλόφαντη ἱστορεῖ ἀπὸ ἐμορφιὰν καὶ νιότη καὶ πλοῦτον κι ἀρχοντιά**, φρ. **ἡ ἀρχοντιὰ φαίνεται ἀπὸ μακριά**, - **ἀρχοντιὰ στὰ φανερὰ κι᾽ ἡ κοιλιὰ μας ταμπουρά** (ἐπὶ τῶν ἐγκαυχωμένων ἐπὶ εὐγενείᾳ ἀλλὰ πενομένων)˙ || περιληπτ. οἱ ἄρχοντες ἤτοι οἱ ἀπὸ καταγωγῆς, ἐν πλούτῳ, ἐν ἀξιώματι ἐπιφανεῖς : δ.τραγ. **ἐννιὰ χιλιάδες ἀρχοντιὰ πάνε νὰ πάρουν νύφη | μὲ τετρακόσια δυὸ ἄργανα καὶ χίλιους συμπεθέρους.**

ἀρχοντίζω δημ. ἀμτβ. φέρομαι ὡς ἄρχοντας βλ.λ.˙ || προσπαθῶ νὰ φαίνωμαι ἄρχοντας.

ἀρχοντικά ἐπίρρ. δημ. ἀρχοντικῶς βλ.λ. : **φέρθηκε ἀρχοντικά**, παροιμ. **ἀρχοντικὰ πορεύομαι καὶ σκύλινα περνάω** (ἐπὶ τῶν κατ᾽ ἐπίφασιν πλουσίων, ἀλλὰ πενιχρῶς διαιτωμένων).

ἀρχοντίκιον (τὸ) μσν. κ. δημ. **-ίκι** ὀφφίκιον τῆς πατριαρχικῆς αὐλῆς, ἀξίωμα ἐκκλησιαστικόν : Βαλσαμ.ἐν 7 Καν. τῆς ἐν Τρούλ.Συνόδ.359 « **ὀφφίκια ἐκκλησιαστικὰ λέγονται τὰ ἀρχοντίκια** »˙ 2) δημ. ἡ ἀρχοντιὰ βλ.λ. : παροιμ. **ἀρχοντίκι χωρὶς ἔχει | φάσκελά του ποὺ τὸ ἔχει**˙ || κ. ἐν πληθ. ἡ ἀξίωσις ἢ ἡ ἐπίδειξις ἀρχοντιᾶς : παροιμ. **τ᾽ ἀρχοντίκια τοῦ χασάπη δαχτυλίδι᾽ ἀπ᾽ ἄντερα.**

ἀρχοντικός-ή-ό(ν) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἄρχοντα· βλ.λ. ὁ τοῦ ἄρχοντος : ΑΠ 9,763 **εἰς ἀρχοντικὸν πέλεκυν**,- **ἀρχοντικοὶ τρόποι**,- παροιμ. **ἀρχοντικὸ βόλιμι δὲν βουλιάζει** (αἱ παρανομίαι τῶν μέγα δυναμένων δὲν τιμωροῦνται)˙ || μσν. τὸ σύνολον τῶν εὐγενῶν καὶ ἀξιωματούχων, τῶν ἀρχόντων : Ἀνν.Κομν. II Β **τοῦ ἀρχοντικοῦ σύμπαντος ὅσον ἐπίλεκτον**˙ 2) τὸ οὐδ. **-ό** ὡς οὐσ. τὸ μέγαρον ἢ τὸ κτῆμα τοῦ ἄρχοντος : Καισ.Δαπόν.ἐν Σάθ.3,111 **καθήμενοι δὲ εἰς ἕνα ἀρχοντικὸ εἰς τὸ τραπέζι εἰς τὸ Σταυροδρόμι**, Σάρρ.Εὐρ.ΙΤ 188 **κλείστηκε τἀρχοντικό σου**˙ || κατ᾽ ἐπέκτ. ἐγκωμιαστικῶς κ. ἡ οἰκία εὐποροῦντος ἰδιώτου : δ. τραγ. **σὲ τοῦτο δῶ τ᾽ ἀρχοντικὸ πέτρα νὰ μὴ ραγίσῃ | κι ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ χρόνια πολλὰ νὰ ζήσῃ**˙ 3) **ἀρχοντικοὶ** αἱρετικοὶ οἵτινες εἰς πολλοὺς ἄρχοντας ἢ δημιουργοὺς τοῦ κόσμου ἀνέφερον τὸ πᾶν.

ἀρχοντικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀρχοντικὸν βλ.λ., σὰν ἄρχοντας : **τερπνὸν τὸ ἀρχοντικῶς διάγειν.**

ἀρχοντιλίκι (τὸ) δημ. ἡ ἀρχοντιὰ βλ.λ. : φρ. **τοὺς ἔκαμε τ᾽ ἀρχοντιλίκι καὶ δὲν μιλιοῦνται.**

ἀρχοντίς-ίδος (ἡ) μτγν. θηλ. τοῦ ἄρχων βλ.λ.

ἀρχοντίσκος (ὁ) νεώτ. εἰρων. ὁ εἰς μικρὰν θέσιν ἢ ἀξίωμα ὢν καὶ ἀξιώσεις ἄρχοντος ἔχων, ὁ ἐν τῷ κύκλῳ τῆς μικρᾶς δικαιοδοσίας του πιεστικὸς τῶν ὑποδεεστέρων αὐτοῦ.

ἀρχοντισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἰδιότης ἢ ὁ τρόπος ἄρχοντος, συμπεριφορὰ εἰς ἄρχοντα ἰδιάζουσα.

ἀρχόντισσα (ἡ) δημ. θηλ. τοῦ ἄρχοντας βλ.λ., ἡ σύζυγος τοῦ ἄρχοντος κ. κατ᾽ ἐπέκτ. ἡ πλουσία γυνή, ἡ μεγαλοκυρά˙ || ἡ ἐξ ἐπιφανοῦς οἰκογενείας γυνή˙ || τιμητικὴ προσφώνησις : **ἀρχόντισσά μου**, συγγ. **ἀφέντρα μου, ἀφέντισσά μου**˙ 2) νεώτ. βοταν. ποικιλία τις τῆς οἰνοφόρου ἀμπέλου.

ἀρχοντιῶ-άω σχολ. ἐπιθυμῶ νὰ γίνω ἄρχων.

ἀρχοντογειτονιά (ἡ) δημ. συνοικία, γειτονιὰ ἐν ᾗ κατοικοῦσιν ἄρχοντες, εὐγενεῖς καὶ πλούσιοι˙ || συνεκδ. κ. ἡ μεγάλας, πολυτελεῖς οἰκίας καὶ εὐπρεπεῖς καθαρὰς ὁδοὺς ἔχουσα συνοικία.

ἀρχοντογενιά (ἡ) δημ. τὸ γένος ἀρχόντων.

ἀρχοντογέννημα-ατος (τὸ) μσν. τὸ γέννημα, τέκνον ἀρχόντων : Κωνστ.Καιρ.322 Β **σελλία τὰ ὑπὸ τῶν ἀρχοντογεννημάτων βασταζόμενα.**

ἀρχοντογεννημένος-η-ο δημ. ὁ ἀρχοντικῆς οἰκογενείας γόνος, ὁ εὐπατρίδης.

ἀρχοντογέννητος-η-ο δημ. ὁ εὐπατρίδης, ὁ καταγόμενος ἀπὸ ἄρχοντας, ὁ παρ᾽ ἀρχόντων γεννηθείς, ἀρχοντογεννημένος : Σάρρ.μτφρ.Εὐρ.Ἱππ 1283 **ὦ τοῦ Αἰγέα παιδὶ ἀρχοντογέννητο.**

ἀρχοντογυιός (ὁ) δημ. κ. ἀρχοντογιός ὁ υἱὸς τοῦ ἄρχοντα βλ. λ. : Κρυστ.Ἥλιος κ. Νύχτα 42 **ἔνοιωσε πού᾽ν᾽ ἀρχοντογυιὸς κι ἀπὸ γενιὰ μεγάλη.**

ἀρχοντογυναίκα (ἡ) δημ. κ. ἀρχοντογύναικα ἡ ἀρχόντισσα, ἡ μεγαλοπρεπῆ καὶ ἐπιβλητικὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν ἔχουσα γυνή, ἡ ἁβρὰ τοὺς τρόπους˙ 2) συνεκδ. ἡ γενναιόδωρος.

ἀρχοντογυρεμένη-ο δημ. (ἄνευ ἀρσ.) ἐπὶ γυναικῶν, ἡ ἧς τὴν χεῖρα ἄρχοντες ἐζήτησαν, ποὺ τὴν γυρέψανε γιὰ γυναῖκα ἄρχοντες : Σάρρ.μτφρ. Εὐρ.ΙΤ 1144 **ποὺ μιὰ φορὰ σὰν κόρη χόρευα ἐγὼ μελλόπαντρη κι ἀρχοντογυρεμένη.**

ἀρχοντοθρεμμένος-η-ο δημ. ὁ ἀρχοντικῶς βλ.λ. ἀνατεθραμμένος : Σάρρ. μτφρ. Εὐρ.ΙΑ 1076 **τότ᾽ οἱ θεοὶ εἶχαν κάμει τὴ μυριοζήλευτη χαρὰ τῆς ἀρχοντοθρεμμένης πρώτης Νεράϊδας Θέτιδας.**

ἀρχοντοθυγατέρα (ἡ) δημ. ἡ ἄρχοντος βλ.λ., εὐγενοῦς, πλουσίου θυγάτηρ, ἡ ἐξ ἀρχόντων : Κρυστ Τραγούδι ἀργαλειοῦ | **ἡ Ζερβοπούλα ἡ ὄμορφη κι ἀρχοντοθυγατέρα | στὸν ἀργαλειό της ὕφαινε κι ἀνάρια ἐτραγουδοῦσε**, πρβλ. ἀρχοντοκόπελλο.

ἀρχοντοθώρητος-η-ο δημ. ὁ ἀρχοντικὴν ἐμφάνισιν ἔχων, ποὺ ἔχει ἀρχοντικὴ θωριά : **ἀρχοντοθώρητος ζητιάνος.**

ἀρχόντοις Ἐπιγρ. δοτ. πληθ. τοῦ ἄρχων βλ.λ. ἀντὶ **ἄρχουσι.**

ἀρχοντοκόπελλο (τὸ) δημ. κ. **ἀρχοντοκοπέλλα** (ἡ) ἡ ἀπὸ ἄρχοντας καταγομένη κοπέλλα, κορασίς˙ || συνεκδ. ἡ ἔχουσα ἐμφάνισιν, παρουσιαστικὸν ἀρχόντισσας.

ἀρχοντοκόρη (ἡ) δημ. κ. **ἀρχοντοκόριτσο** (τὸ) ἀρχοντοκόπελλο βλ.λ.

ἀρχοντόκορμος-η-ο δημ. ὁ ἔχων ὡραῖον παράστημα, ποὺ ἔχει λεβέντικη κορμοστασιά : **ἀρχοντόκορμο παλληκάρι.**

ἀρχοντόκοτα (ἡ) δημ. ἡ μεγαλόσωμος πιμελὴς ὄρνις, κότα καλοθρεμμένη.

ἀρχοντοκουναρεύω δημ.ἀρχονταναθρέφω βλ.λ.

ἀρχοντοκυβερνήτης (ὁ) δημ. ὁ κυβερνήτης βλ.λ. ἀρχόντων : Σάρρ. μτφρ. Εὐρ.Ἱππ.154 **τῶν Ἀθηναίων τὸν ἀρχηγὸ κι ἀρχοντοκυβερνήτη.**

ἀρχοντολόγι (τὸ) δημ. κ. **-λόι** τὸ σύνολον καὶ ἡ τάξις τῶν ἀρχόντων βλ.λ. : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.125 **γιὰ ἰδέτε σεῖς οἱ ἄρχοντες κι ὅλο τἀρχοντολόγι**, Κρυστ.Γάμος 9 **κι ὅλον τὸν κόσμο ἐκάλεσε κι ὅλο τ᾽ ἀρχοντολόγι**˙ || εἰδ. τὸ ἀρχοντολόγιον βλ.λ.2).

ἀρχοντολογιά (ἡ) δημ. ἡ ἀρχοντιὰ βλ.λ., ἀντίθ. φτωχολογιά˙ || τὸ ἀρχοντολόγι βλ.λ.

ἀρχοντολογικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἀρχοντολόγιον ἢ τὴν ἀρχοντολογιὰν βλ.λ., ὁ τῆς ἀρχοντολογιᾶς : **ἀρχοντολογικὴ τάξις**, - **ἀρχοντολογικὸς κατάλογος.**

ἀρχοντολόγιον (τὸ) νεώτ. τὸ ἀρχοντολόγι βλ.λ.˙ 2) εἰδ. βίβλος ἐπίσημος ἐν ᾗ κατεγράφοντο αἱ ἀρχοντικαὶ οἰκογένειαι.

ἀρχοντομαθαίνω δημ. ἀμτβ. μτχ. παθ. παρακ. ἀρχοντομαθημένος ἐθίζομαι εἰς τρόπους ἀρχοντικοὺς βλ.λ., εἰς μαλθακότητα βίου : **ἔχει τὰ παιδιά του ἀρχοντομαθημένα**˙ || μτφ. κακοσυνηθίζω : **ἀρχοντόμαθε καὶ δὲν μπορεῖ νὰ φάῃ ὅ,τι νά᾽ναι**, πρβλ. **καλομαθαίνω.**

ἀρχοντομαθημένος-η-ο δημ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἀρχοντομαθαίνω βλ.λ.

ἀρχοντομαθησιά (ἡ) δημ. ἡ ἐν τῇ εὐγενείᾳ καὶ τῷ πλούτῳ ἕξις.

ἀρχοντομίλητος-η-ο δημ. ὁ ἀρχοντικῶς βλ.λ., εὐγενῶς ὁμιλῶν˙ 2) μτφ. ὁ ἀλαζονευόμενος.

ἀρχοντόνησο (τὸ) δημ. νῆσος, ἐν ᾗ κατοικοῦ-

σιν ἄρχοντες· || συνεκδ. ἡ ἔχουσα πεπολιτισμένους καὶ φιλοξένους κατοίκους νῆσος.

ἀρχοντονιός-ιά (ὁ,ἡ) δημ. ὁ εὐγενής, πλούσιος νέος.

ἀρχοντονύφη (ἡ) δημ. ἡ ἐξ εὐγενῶν καὶ πολύφερνος νύμφη : **ἀρχοντοπαντρεύτηκε καὶ πῆρε** ἀρχοντονύφη.

ἀρχοντοξεπεσμένος-η-ο δημ. ὁ πτωχεύσας πλούσιος, ὁ ξεπεσμένος ἄρχοντας.

ἀρχοντόξυλο (τὸ) δημ. βοταν. ἔβενος ἡ κρητικὴ βλ.λ.· 2) ὁ πολὺς δαρμός τινος, τὸ δυνατὸ ξύλισμα, πρβλ. στελιάρι, στελιάρωμα.

ἀρχοντοπαιδεύω δημ. μτβ. παιδεύω ἀρχοντικῶς, ἐν εὐγενέσιν ἤθεσιν : **ἀρχοντοπαίδεψε τὰ παιδιά του**· || ἐθίζω εἰς μαλθακότητα βίου καὶ εὐμάρειαν· || μέσ. **-ομαι** ἀμτβ. ἐθίζω ἐμαυτὸν εἰς τὸ ἀρχοντικῶς διάγειν.

ἀρχοντοπαίδι (τὸ) δημ. ὁ υἱὸς ἄρχοντος, εὐγενοῦς, τὸ ἀρχοντόπαιδο : Κρυστ.Ἥλιος κ.Νύχτα 68 **νιώθει καμάρι ἀπάντεχο.. ποὺ δίνει μὲ τὰ χέρια της νερὸ σ' ἀρχοντοπαίδι**· || ὁ ἐξ ἀρχοντικοῦ οἴκου καταγόμενος παῖς· || συνεκδ. ὁ παῖς πλουσίου, τὸ πλουσιόπαιδο.

ἀρχοντόπαιδο (τὸ) δημ. τὸ ἀρχοντοποίδι βλ.λ.

ἀρχοντοπανδρεύω δημ. νυμφεύω μὲ εὐγενῆ ἢ πλούσιον : **καλότυχος π' ἀρχοντοπάντρεφε τὰ παιδιά του, - ἀρχοντοπαντρεύτηκε καὶ ἐξασφάλισε τὸ μέλλο του.**

ἀρχοντόπαπας (ὁ) δημ. ὁ ἔχων ἀρχοντικὸν παρουσιαστικόν, ὁ μεγαλοπρεπὴς τὴν ἐμφάνισιν ἱερεύς.

ἀρχοντοπεθερός-ά (ὁ,ἡ) δημ. ὁ εὐγενὴς ἢ πλούσιος πενθερὸς βλ.λ.

ἀρχοντοπιάναμαι δημ. ἐπιδιώκω ἢ ἐπιτυγχάνω τὴν ὑποστήριξιν ἰσχυρῶν· 2) ἐπιδιώκω σχέσεις μὲ ἄρχοντας, εὐγενεῖς, πλουσίους· || διὰ γάμου γίνομαι συγγενὴς ἀρχόντων ἢ πλουσίων· 3) πένης ὢν ἐπιδιώκω νὰ παριστῶ ἐμαυτὸν ὡς ἄρχοντα· || κατ' ἐπέκτ. ἀλαζονεύομαι : **ἀρχοντοπιάστηκε καὶ τὸν χάσαμε ἀπὸ τὴν παρέα,** ὅ. μεγαλοπιάνομαι.

ἀρχοντοποῦλα (ἡ) δημ. ἡ θυγάτηρ ἄρχοντος, ἡ εὐγενής, συνεκδ. κ. ἡ πλουσία κόρη : δ.τραγ. **ἐσένα ποὺ 'σαι ἀρχόντισσα κι ἀρχοντοπούλας κόρη**· || κ. ὡς προσηγορία κολακευτική : **ἐλέησέ με, ἀρχοντοποῦλα μου.**

ἀρχοντόπουλο (τὸ) μσν. κ. δημ. κ. **ἀρχοντόπουλος** (ὁ) ὁ ἐξ ἀρχόντων καταγόμενος παῖς, ὁ υἱὸς ἄρχοντος, εὐγενοῦς, πλουσίου : Διγ.Ἀκρίτ.70 **κ' ἐτρέφετο ὡς ἔπρεπε εἰς ὅλας τὰς** ἡμέρας | **ἀπὸ βαΐων τῶν αὐτῆς καὶ τῶν ἀρχοντοπούλων,** δ.τραγ. **μόν' θέλω τ' ἀρχοντόπουλο ποὺ κοσκινίζει τ' ἄσπρα**· 2) εἰδ. **ἀρχοντόπουλοι** (οἱ) οἱ δώδεκα βυζαντινοὶ εὐπατρίδαι οἱ οἰκογενειακῶς ἐπὶ Ἀλεξίου Α΄ Κομνηνοῦ ἀποσταλέντες καὶ ἐγκατασταθέντες ἐν Κρήτῃ, εἰς οὓς διενεμήθη ἡ νῆσος· 3) προσηγορία κολακευτική : παροιμ. **τ' ἀρχοντόπουλο ἢ καλόδειρέ το ἢ ὁλότελ' ἄφησέ το** (προκειμένου νὰ τιμωρήσῃς ἢ κ. ἀντιθ. νὰ βοηθήσῃς, μὴ ἐλλιπῶς πράττε τοῦτο).

ἀρχοντοπρεπῶς ἐπίρρ. νεώτ. ὡς ἐμπρέπει, ἁρμόζει εἰς τοὺς ἄρχοντας.

ἀρχοντόσπιτο (τὸ) δημ. πληθ. **-α** κ. **-ίτια** ὁ ἀρχοντικός, εὐγενὴς οἶκος, τὸ πλουσιόσπιτο : Σάρρ. μτφρ. Εὐρ.Ἱππ.411 **κι ἄρχισε στὶς γυναῖκες τοῦτο τὸ κακὸ ἀπὸ τ' ἀρχοντοσπίτια.**

ἀρχοντοσυμπεθερεύω δημ. ἀμτβ. ἐπὶ τῶν εὐτελοῦς, ἀσήμου καταγωγῆς καὶ πτωχῶν, συνδέομαι διὰ συνοικεσίου, συμπεθεριᾶς πρὸς ἄρχοντας : **ἀρχοντοσυμπεθέρεψες ; τρανὴ φωτιὰ ποὺ ἄναψες** (ἐπὶ τῆς προσεγγιζομένης καταστροφῆς ἐκ τῆς πολυτελοῦς διαβιώσεως).

ἀρχοντοτράπεζο (τὸ) δημ. ἑστιάσεως τράπεζα εὐγενοῦς, πλουσίου : **τὰ βενέτικα σερβίτσια ταιριάζουν σ' ἀρχοντοτράπεζο**· || συνεκδ. συμπόσιον πλούσιον εἰς ἐδέσματα καὶ ποτά.

ἀρχοντοφάγι (τὸ) δημ. τὸ φαγητὸν τῶν ἀρχόντων, πλουσίων· || ἰδ. τὸ πλουσίως κεκαρυκευμένον ἔδεσμα· || κ. γεν. τὸ πλούσιον, ἄφθονον φαγητόν.

ἀρχοντοφτωχός-ή-ό δημ. ὁ ἐν πτωχείᾳ συγγενής, ὁ ἀρχοντοξεπεσμένος βλ.λ.

ἀρχοντοφυλάγω δημ. ἐπὶ τέκνων, ἀρχοντικῶς, εὐγενῶς καὶ εὐπρεπῶς ἀνατρέφω : **τ' ἀρχοντοφύλαξε καὶ τὰ 'χει χαϊδεμένα**· || μέσ. **-ομαι** ἀνατρέφομαι ὑπ' ἀρχόντων, ὡς ἄρχων, εὐγενῶς.

ἀρχοντοχώρι (τὸ) δημ. χωρίον κατοικούμενον ὑπὸ εὐπόρων κτηματιῶν, ἔχον οἰκοδομὰς εὐπρεπεῖς· || γεν. πεπολιτισμένον χωρίον, ἀντίθ. **διακονιαροχώρι.**

ἀρχοντοχωριάτης-ισσα (ὁ,ἡ) δημ. ὁ ἄρχοντας χωριάτης, πλούσιος χωρικός· 2) ὁ νεόπλουτος ὁ τὸν ἄρχοντα ἐπιτηδευόμενος, ἦθος καὶ ἕξεις ἄρχοντος ἀπομιμούμενος πλούσιος, ἀλλ' ἀγροῖκος.

ἀρχοντοχωριάτικα ἐπίρρ. δημ. ὡς ἀρχοντοχωριάτης βλ.λ.· || κατὰ τρόπον ἀνάγωγον, ἀπρεπῶς : **ἀρχοντοχωριάτικα μιλάει.**

ἀρχοντοχωριάτικος-η-ο δημ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὁ ἁρμόζων εἰς τὸν ἀρχοντοχωριάτην βλ.λ. : ἀρχοντοχωριάτικος **τρόπος.**

ἀρχοντύνω δημ. ἀρχοντεύω βλ.λ.

ἀρχόπλασμα-ατος (τὸ) νεώτ. φυσιολ. μοῖρα τοῦ ἐνδοπλάσματος τοῦ κυττάρου ἀποτελουμένη ἐξ ἰνιδίων, χρωννυμένη ἐντονώτερον τοῦ λοιποῦ πρωτοπλάσματος καὶ ἐνεργὸν μέρος λαμβάνουσα εἰς τὴν διαίρεσιν τοῦ κυττάρου.

ἄρχος (ὁ) δημ. ὁ ἄρχοντας, ὁ πλούσιος καὶ εὐγενής : παροιμ. **ἄρχου καὶ μωροῦ καθὼς τοῦ δόξῃ** (ἄρχοντες καὶ νήπια εἶναι ἀσύδοτοι), **- ἄρχος φεύτης, παρὰς κάλπικος.**

ἀρχός (ὁ) κ. **νεώτ.** κ. δημ. ὁ ἀρχηγός, ὁ στρατηγός : Ἰλ.Α 144 **εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω**· κ. μετὰ γεν. : αὐτ.Β 493 ἀρχοὺς αὖ **νηῶν ἐρέω,** Πινδ.Π 1,7 **ἀρχοὺς οἰωνῶν,- κι ἀρχὸς ἀπάνω σ' ὅλους ἦταν ὁ Ἀγαμέμνονας**· || ἄρχων, ἡγεμών, κυβερνήτης : Ὀρφ.6,169,17 **Ζεὺς μέγας ἀρχὸς ἁπάντων,** Νόν.Δ 7,119 **ἀρχὸν Ὀλύμπου**· 2) κ. νεώτ. ἀνατομ. τὸ κατώτερον ἀνευρυσμένον μέρος τοῦ ἀπευθυσμένου ἐντέρου, τὸ μεταξὺ τοῦ ἔσω καὶ τοῦ ἔξω σφιγκτῆρος : Ἱππ.Ἀφ.5,58 **ἐπὶ ἀρχῷ φλεγμαίνοντι καὶ ὑστέρῃ φλεγμαινούσῃ,** Ἀριστλ. ΖΙ 507a, 33.

ἀρχοστάσια (τὰ) Ἐπιγρ. τὰ ἀρχαιρέσια βλ.λ.

ἀρχοστάσιος (ὁ) Ἐπιγρ. μὴν τῶν ἀρχοστασίων βλ.λ. ἐν Ἐρινεῷ Δωρίδος, ἀντίστοιχος τῷ ἐν Δελφοῖς βοαθόῳ καὶ τῷ ἐν Αἰτωλίᾳ προκυκλίῳ.

ἀρχοστάται (οἱ) Ἐπιγρ. ἐκλογικὸς σύλλογος πρὸς ἀνάδειξιν τῶν ἀρχόντων (ἐν Λυκίᾳ).

ἀρχόσωμον (τὸ) νεώτ. φυσιολ. ἡ κεντρικὴ μοῖρα τῆς κεντροσφαίρας τῆς σπερματίδος, ἡ δίκην κοκκίου παραμένουσα εἰς τὸ πρόσθιον ἄκρον τῆς κεφαλῆς τοῦ σπερματοζωαρίου, ὅ. ἀκρόσωμον.

ἀρχοτυφία (ἡ) **νεώτ.** ἡ ἐκ τῆς ἀρχῆς, τοῦ ἀξιώματος προερχομένη ἀλαζονεία, ὑπερηφάνεια.

ἄρχουριν Ἐπιγρ. εἰς γ΄ ἑνικ. προσ. τοῦ ἄρχω βλ.λ.

ἀρχυπηρέτης (ὁ) νεώτ. κ. **ἀρχιυπηρέτης** βλ.λ.

ἀρχύτειος-α-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν φιλόσοφον Ἀρχύταν : Ἰάμβλ.Μαθ.Ἐπιστ.7, **ἡ** ἀρχύτειος **θεωρία τῶν ἀναλογιῶν.**

ἀρχύτερα ἐπίρρ. δημ. ἀρχίτερα βλ.λ.

ἀρχύτερος-η-ο δημ. ὁ προγενέστερος, ὁ πρωτύτερος, πρωτυτερινός.

ἄρχω κ. μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ., παρατ. **ἦρχον,** δωρ. **ἆρχον,** ἐπ. ἀπαρφ. **ἀρχέμεναι,** μέλλ. **ἄρξω,** ἀόρ. **ἦρξα,** ἐπ. **ἄρξα,** παρακ. **ἦρχα,** μέσ. κ. παθ. **ἄρχομαι,** μέσ. μέλλ. **ἄρξομαι,** δωρ. **ἀρξεῦμαι,** μέσ. ἀόρ. **ἠρξάμην,** παθ. ἀόρ. ἤρχθην, *παρακ.* **ἦργμαι** (**μετὰ μέσ.** σημ.) εἶμαι πρῶτος, πηγαίνω πρῶτος, προηγοῦμαι : Ἰλ.Α 495 **πρὸς Ὄλυμπον**

ἴσαν θεοί.., Ζεὺς δ' ἦρχε, αὐτ.Ἰλ.Γ 420 ἦρχε δὲ δαίμων· 2) ὁθ. ἐπὶ χρόνου μετὰ γεν. πράττω τι πρῶτος, ἀρχίζω, κάνω ἀρχή, π. Ὁμήρ. κ. ποι. συχνότερον τὸ ἐνεργ., ἐν δὲ τῷ ἀττ. πεζῷ λόγῳ σύνηθες τὸ μέσ. ἄρχομαι : Ἰλ.Δ 335 ἄρξειαν πολέμοιο, Ὀδ.Γ 68 τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Γερήνιος, Θουκ.1,53 ἀδικεῖτε.. πολέμου ἄρχοντες καὶ σπονδὰς λύοντες· 2) κ. νεώτ. ἄρχομαι (π. ἀρχ. κ. τὸ ἄρχω) ποιοῦμαι ἔναρξιν, κάμνω τὴν ἀρχήν, ὁθ. εἶμαι ἡ αἰτία, δίδω πρῶτος ἀφορμὴν διενέξεως : Ξεν.ΚΠ 1,5,13 πολέμιοι ἄρχοντες ἀδίκων χειρῶν· κ. μέσ. : αὐτ.Ἑλλ.6,3,6 ἡμᾶς δὴ χρὴ ἄρχεσθαι αὐτοῦ (τοῦ πολέμου), Θεόκ.15,135 λιγυρᾶς ἀρξεύμεθ' ἀοιδᾶς· φρ. κ. νεωτ. ἄρχομαι χειρῶν ἀδίκων· || ἐπὶ θρησκευτ. ἐννοίας ὡς τὸ ἀπάρχεσθαι : Ὀδ.Ξ 428 ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συβώτης, πάντων ἀρχόμενος μελέων, ἐς πίονα δημόν· || ὁμ. μετὰ γεν. δηλούσης τὸ ἀφ' οὗ τις ἄρχεται : Ἰλ.Ι 97 ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι, Πίνδ.Ν 5,45 ἄρχεσθαι Διὸς ἢ ἀπὸ Διὸς ἄρχεσθαι (παροιμ. φρ. δηλοῦσα : ἂς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὸ σπουδαιότερον πρόσωπον ἢ πρᾶγμα)· || κ. μετὰ τῆς προθ. ἐκ : Ὀδ.Ψ 199 ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λέχος ἔξεον, Πλάτ.Πολ. 408 D ἀρξάμενος ἐκ παίδων (= ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἄ. ἀπὸ παιδίων)· ἢ τῆς ἀπό : Ἀριστφ.Σφ. 846 ἀφ' Ἑστίας ἀρχόμενος, Ἡρ.3,12 ἀπὸ παιδίων ἀρξάμενοι, ἄ. ἐκ παίδων ἢ ἐκ παιδός, Πλάτ.Νόμ. 771 C μέχρι τῶν δώδεκα ἀπὸ μιᾶς ἀρξάμενος, Γαλ.2,7 τὸ ἐμὸν ἀπ' ἐμοῦ γένος ἄρξεται, - λέξις ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένη· || μετὰ γεν. πράγμ. καὶ δοτ. προσώπου : Ἰλ.Β 433 τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε, Σοφ.Τρ.872 ἡμῖν οὐ σμικρῶν κακῶν ἦρξεν τὸ δῶρον, Θουκ.2,53 ἦρξε.. τῇ πόλει.. ἀνομίας τὸ νόσημα, Ξεν.Ἑλλ.2,2,23 τήνδε τὴν ἡμέραν τῇ Ἑλλάδι ἄρχειν τῆς ἐλευθερίας· || μετὰ δοτ. πράγμ. : Πίνδ.Ι 5,37 σπονδαῖς ἄρχειν· || σπαν. μετ' αἰτ. : Ὀδ.Θ 107 ἦρχε δὲ τῷ αὐτὴν ὁδὸν ἥν περ οἱ ἄλλοι Φαιήκων οἱ ἄριστοι (τὸν ὡδήγει διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ ἣν ἐβάδιζον κ. οἱ ἄλλοι Φαίακες), Πίνδ.Ν 3,10 ἄρχειν ὕμνον, Σοφ.Ἠλ.552 ὡς ἄρξασά τι λυπηρόν· 3) γεν. μετ' ἀπαρφ. πρὸς δήλωσιν τοῦ ποιεῖσθαι ἔναρξιν ἐνεργείας : Ἰλ.Α 571 Ἥφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν, Θουκ.1,107 ἤρξαντο.. οἰκοδομεῖν, αὐτ.2,47 ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι· || κ. μετὰ μτχ. ἐπὶ ἀρχομένης καὶ ἐξακολουθούσης ἐνεργείας ἢ καταστάσεως : Ἰλ.Β 378 ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων, Ἡρ.4,119 ἢν.. ἄρξῃ τε ἀδικέων, Ξεν.ΚΠ 8,7,26 ἡ ψυχή.. ἄρχεται ἀπολείπουσα, Πλάτ.Μενέξ.237a πόθεν ἂν ὀρθῶς ἀρξαίμεθα ἐπαινοῦντες, -ἄρχομαι ἐργαζόμενος· 4) ἀπολ. κ. νεώτ. εὑρίσκομαι εἰς τὴν ἀρχήν, τὴν ἔναρξιν, συνήθ. τὸ μέσ. : Θουκ.2,1 ἄρχεται ὁ πόλεμος ἐνθένδε, - ἄρχονται αἱ ἐργασίαι τῶν νομοθετικῶν σωμάτων· 5) κ. νεώτ. κ. δημ. κυβερνῶ, διοικῶ (μόν. ἐν τῷ ἐνεργ. κ. παθ. τύπῳ), συνήθ. μετὰ γεν. κ. σπανιώτ. μετὰ δοτ. : Ἰλ.Β 576 τῶν ἑκατὸν νηῶν ἦρχε κρείων Ἀγαμέμνων Ἀτρεΐδης, Εὐρ.Ἀνδρ.666 βάρβαροι δ' ὄντες γένος Ἕλλησιν ἄρξουσιν· κ. μετὰ τῆς προθέσ. ἐν : Ἰλ.Ν 690 ἐν δ' ἄρα τοῖσιν ἦρχ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς· || κ. ἀπολ. εἶμαι ἄρχων, δεσπόζω, ἐξουσιάζω, κυβερνῶ : Ὀδ.Ζ 12 Ἀλκίνοος δὲ τότ' ἦρχε, Αἰσχ.Πρ.927 ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα, Ἡρ.6,67 ὁκοῖόν τι εἴη τὸ ἄρχειν μετὰ τὸ βασιλεύειν, - ἡ ἄρχουσα τάξις, - οἱ μὲν ἄρχουσιν, οἱ δὲ ἄρχονται, - ἄρχω τοῦ στρατοῦ, Κρυστ.Κόλασις 164 ὅτι αὐτὸς θὰ διοικῇ τὸν κόσμο καὶ θὰ ἄρχῃ, - ἄρχει στὸν κάτω κόσμο (ὁ Χάρος)· || κ. μετὰ συστοίχου ἀντικειμ. ἀρχὴν ἄρχειν : Ἡρ.3,80· || π. Ἀθηναίοις εἶμαι εἷς ἐκ τῶν ἀρχόντων : Δημ.21,178 ἄρχοντι τῷ υἱεῖ· 6) σπν. ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω : Ἰλ.Ι 102 σέο δ' ἕξεται, ὅττι κεν ἄρχῃ· 7) κ. νεώτ. παθ. κυβερνῶμαι, διοικοῦμαι, ἐξουσιάζομαι, τελῶ ὑπὸ τὰς διαταγάς τινος, εἶμαι ὑπήκοος : Αἰσχ.Πέρσ.589 οὐδ' εἰς γᾶν προπίτνοντες ἄρξονται, Ἡρ.7,159 ἴσθι ἀρξόμενος ὑπὸ Λακεδαιμονίων, Ἀριστλ.Πολ.1259 b,40 ὁ ἀρχόμενος πῶς ἀρχθήσεται καλῶς, Ἡρωδιαν.Ἱστ.6,8,7 τὸν δὲ Ἀλέξανδρον ἐπέσκωπτον ὡς ὑπὸ τῆς τε μητρὸς ἀρχόμενον, - ἀρχόμεθα ὑπὸ φαύλων· || οἱ ἀρχόμενοι οἱ ὑπήκοοι : Ξεν.Ἀν.2,6,19 ᾐσχύνετο μᾶλλον τοὺς στρατιώτας ἢ οἱ ἀρχόμενοι ἐκεῖνον, - πρὸς βλάβην ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων.

ἀρχῳδός (ὁ) μσν. ὁ προεξάρχων, ὁ ἀρχόμενος τῆς ᾠδῆς : Κωδιν.2,2,4,176 ἀρχῳδὸς καὶ ἐπιστάτης μελῳδιῶν τε καὶ μελῳδῶν· πρβλ. ἀρχή.

ἄρχων-οντος (ὁ) κ. νεώτ., δημ. -οντας βλ.λ., ἡ μτχ. ἐνεστ. τοῦ ἄρχω βλ.λ. ὡς οὐσ., ὁ ἐν τῇ ἀρχῇ ὤν, ὁ κυβερνήτης, ὁ διοικητής, ὁ ἡγεμών : Αἰσχ.Ἑπτ.674 ἄρχοντί τ' ἄρχων καὶ κασιγνήτῳ κάσις, Ἡρ.5,33 ὁ δέ.. ἐκέλευσε τοὺς δορυφόρους ἐξευρόντας τὸν ἄρχοντα ταύτης τῆς νεός, - ὁ ἀνώτατος ἄρχων, - οἱ τοπικοὶ ἄρχοντες· || κυρίαρχος, βασιλεύς : Αἰσχ.Πέρσ.74 πολυάνδρου δ' Ἀσίας θούριος ἄρχων· 2) ἀνώτατος δημόσιος λειτουργός, ἐν πληθ. -ες οἱ ἐννέα ἄρχοντες τῶν Ἀθηνῶν, οἱ τὸ πρῶτον ἀξίωμα τῆς ἀρχῆς κατέχοντες : Θουκ. 1,126 τότε δὲ τὰ πολλὰ τῶν πολιτικῶν οἱ ἐννέα ἄρχοντες ἔπρασσον· 3) ὡς τίτλος τῶν ἀνωτάτων ἀρχόντων ἐν ἄλλαις πόλεσιν, ὡς τῶν ἐφόρων ἐν Σπάρτῃ : Ἡρ.6,106 ἀπικόμενος δὲ ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας ἔλεγε· 4) ὁμ. ὡς τίτλος τῶν Ῥωμαίων ὑπάτων : Πολύβ.1,39,1· 5) μσν. ἐκκλ. ἄρχοντες οἱ ἄ. ὀφφικιάλιοι βλ.λ.· 6) μσν. ὁ πρόεδρος τῆς συναγωγῆς τῶν Ἰουδαίων : ΚΔ Ματθ.9,18 ἰδοὺ ἄρχων εἷς προσελθὼν προσεκύνει αὐτῷ· 7) νεώτ. ἀνώτατος ἄρχων ὁ κατέχων τὴν ἀνωτάτην τοῦ κράτους ἀρχήν, βασιλεὺς ἢ πρόεδρος δημοκρατίας· 8) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ὁ εὐπατρίδης, ὁ ἐξ εὐγενοῦς οἴκου καταγόμενος : ὀλίγοι ἐκ τῶν ἀρχόντων ἔμειναν εἰς τὴν Ἑπτάνησον, πρβλ. δημ. ἄρχοντας.

ἀρχώνης (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ ἄρχων, ὁ κύριος ὠνῆς ἤτοι πρὸς καιρὸν ἀγορᾶς, μισθώσεως δημοσίων προσόδων· καθ' Ἡσ. «ἀρχώνης, ὁ προηγούμενος» ἤτοι ὁ δι' ὑπερθεματισμοῦ μισθωτὴς δημοσίας προσόδου· ΕΜ 157,19 «ἀρχώνης, ὁ ἄρχων ὠνῆς οὐτινοσοῦν» (ἐνν. πράγματος) : Ἐπιγρ. ἀρχώνης τεσσαρακοστῆς λιμένων Ἀσίας· πρβλ. νεώτ. δημ. ἐργολάβος (φόρου) δημοσίων θεαμάτων, - δεκάτης κττ.

ἀρχωνήτας (ὁ) Ἐπιγρ. ἀρχώνης βλ.λ. : Ἐρβέρντ.ἐν λ.

ἀρχωνῶ-έω Ἐπιγρ. εἶμαι ἀρχώνης βλ.λ.

-άρω μσν. κ. δημ. (λατ. κ. ἰταλ. ἐξ ἀπαρφ. are) κατάληξις ρημάτων σχηματιζομένων ἰδίως ἐκ ξενογλώσσου θέματος, σημαινόντων ἐνέργειαν κ. ἐνίων κατάστασιν, οἷον φερμάρω, λαμπικάρω, πουντάρω, σαλπάρω, καβατζάρω, μπουνατσάρω, πικάρω, φλερτάρω· || ἐκ τῶν ρημ. τούτων τινὰ κ. ἐν παθ. τ. κ. σημ. οἷον λαμπικάρομαι, φαμπρικάρομαι, στραπατσάρομαι· || σπαν. κ. μέσ. οἷον καπριτσάρομαι, πικάρομαι.

ἄρω ὑποθετικὸς τ. ἐκ θέματος ἀρ- ἐξ οὗ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν τὸ ἀραρίσκω βλ.λ.

ἀρῶ-όω μέλλ. ἀρόσω κ. -ώσω ἢ -όσσω, ἀόρ. ἤροσα, ἐπ. ἀπαρφ. ἀρόσσαι, παθ. ἀόρ. ἠρόθην, μτχ. παθ. παρακ. ἀρηρομένος γεωργῶ, ὀργώνω, ἀλετρίζω, καλλιεργῶ : Ὀδ.Ι 108 οὔτε φυτεύουσιν.. οὔτ' ἀρόωσιν· || μτφ. : Πίνδ.Ν 10,26 Μοίσαισιν ἔδωκ' ἀρόσαι, Αἰσχ.Ἱκ.1007 πολὺς δὲ πόντος εἵνεκ' ἠρόθη δορί· 2) σπείρω, κάμνω σποράν καὶ καλλιεργῶ : Πλάτ.Φαῖδρ.276 Β ἀροῦν εἰς Ἀδώνιδος κήπους· 3) μτφ. ἐπὶ ἀνδρός, μοιχεύω, συνουσιάζομαι καὶ τεκνοποιῶ μετὰ ξένης γυναικός : Θέογν.582 ἀλλοτρίην ἄρουραν ἀροῦν, Σοφ.ΟΤ 1497 τὴν τεκοῦσαν ἤροσεν· 4) παθ. ἐπὶ τέκνου,

γεννῶμαι : αὐτ.ΟΤ 1485 **ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθην·** 5) μέσ. καρποῦμαι βλ.λ., ἀπολαύω : αὐτ. ἀπ. 320 **ἐν Διὸς κήποις ἀροῦσθαι.. ὄλβους.**

ἀρωγή (ἡ) κ. νεώτ. ποι. λ. σπανία ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, βοήθεια, ἐπικουρία, προστασία : Ἰλ.Δ 408 **πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζηνὸς ἀρωγῇ,** Αἰσχ. Χο.477 **τῆσδε κατευχῆς πέμπετ᾽ ἀρωγὴν παισὶν προφρόνως ἐπὶ νίκῃ,** Ἀπολλ.Ρ 1,951 **γηγενέες σίνοντο Ποσκιδάωνος ἀρωγῇ,** Νίκ.Θηρ.520 **ναὶ μὴν καὶ τρίσφυλλον ὀπάζεο κνωφὶν ἀρωγήν,** - **ἔτυχε μεγάλης ἀρωγῆς παρὰ τοῦ ἐν Ἀμερικῇ ἀδελφοῦ του·** || ἐπὶ προσώπων : Σοφ.ΟΚ 1094 **στέργω διπλᾶς ἀρωγὰς μολεῖν** (ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος), Αἰσχ.Ἀγ.47 **στρατιῶτιν ἀρωγήν·** || μσν. κ. νεώτ. ἐν συνήθ. χρ. συνδρομή, ἐπικούρησις φιλανθρωπική, περίθαλψις : **χρηματικὴ ἀρωγή.**

ἀρωγία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀσκληπιαδῶν,** οὗ κυριώτερον εἶδος **ἀρωγία ἡ λευκή,** δενδρύλλιον ἀναρριχητικὸν μὲ ἐπιμήκη φύλλα καὶ λευκοϋπέρυθρα εὔοσμα ἄνθη.

ἀρωγοναύτης (ὁ) ἀρωγὸς ναυτῶν : ΑΠ 9,290.

ἀρωγός-ή-όν κ. νεώτ., μετὰ δοτ. ὁ ἐπικουρῶν, ὁ βοηθῶν : Αἰσχ.Εὐμ.289 **ἐμοὶ μολεῖν ἀρωγόν·** || κ.ἀπολ..: Σοφ.ΟΤ 206 **θέλοιμ᾽ ἂν ἀδάματ᾽ ἐνδατεῖσθαι ἀρωγὰ προσταχθέντα·** μετὰ γεν.: **ἡ πατρὶς ἀρωγὰς τῶν ἀδυνάτων·** || κ.νεώτ.μ. γεν. ὠφέλιμος, χρήσιμος πρός τι, βοηθητικός : Αἰσχ.Εὐμ.486 **ἀρωγὰ τῆς δίκης ὁρκώματα,** Σαφ.ΑΙ.356 **ἰὼ γένος ναΐας ἀρωγὸν τέχνας,** Λουκ. τραγῳδ.54 **ὤμοι πόνων ἀρωγόν, ὦ τρίτου ποδὸς μοῖραν λελογχὸς βάκτρον·** || κ. ἐμπροθέτως : Ἰλ.Δ 235 **οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσετ᾽ ἀρωγός,** Θουκ.7,62 **ἀρωγὰ.. πρὸς τὸν μέλλοντα ὄχλον τῶν νεῶν ἔσεσθαι·** || π. πεζοῖς σπαν., μετὰ δοτ. ὠφέλιμος ἰατρικῶς : Πλάτ.Πρωτ.334 Β **ἔλαιον.. ταῖς θριξὶν ἀρωγόν·** 2) ὡς οὐσιασ. π.Ὁμ. πάντοτε, βοηθός, ἐπίκουρος ἐν μάχῃ : Ἰλ.Θ 205 **ὅσοι Δαναοῖσιν ἀρωγοί·** ἢ συνήγορος ἐν δικαστηρίῳ : Ἰλ.Σ 502 **λαοὶ δ᾽ ἀμφοτέροισιν ἐπήπυον, ἀμφὶς ἀρωγοί.**

ἀρώδη (τά) νεώτ. βοταν. κ. **ἀροειδῆ** οἰκογ. μονοκοτυληδόνων περιλαμβ. πλεῖστα γένη, πολυετεῖς πόας ἐχούσας ριζώματα ἀμυλώδη καὶ ἐδώδιμα.

ἀρῳδιός (ὁ) μτγν. δ. γρ. ὁ ἐρῳδιὸς βλ.λ.

ἀρωκαρία (ἡ) κ. **ἀραυκαρία** νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς τάξεως τῶν **κωνοφόρων,** ἀειθαλῶν, ὑψικόμων καὶ κωνοειδῶν καλλιεργ. ὡς καλλωπιστικῶν.

ἄρωμα-ατος (τὸ) (1) κ. μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. εὐώδης βοτάνη ἢ κ. ὀπώρα : Ἱππ.Ἀφ.5,28 **ἀρώματα θύμον, θυμβρίην, ἐρίκην,** Θεοφρ.Φ 6, 8,5 **ἐν Αἰγύπτῳ τὰ μὲν ἄλλα πάντ᾽ ἄοσμα καὶ ἄνθη καὶ ἀρώματα·** || εἰδ. τὰ καλλιεργούμενα εὐώδη εὔγευστα φυτά, τὰ ἐν χρ. ὡς μαγειρικὸν ἄρτυμα, δημ. μυριστικὰ ἢ μυρωδικά· || νεώτ. κ. δημ. γεν. ἡ ἰδιότης τοῦ εὐωδιάζειν, ἡ εὐάρεστος ὀσμή, ἡ μοσχοβολιά, ἡ καλὴ μυρουδιά, ἐπὶ φυτῶν, ἀνθέων, εὐωδιαζόντων παρασκευασμάτων ἢ κ. ἄ. ἀντικειμένων : **τὸ ἄρωμα τῶν πεύκων, - τῶν ῥόδων, - τοῦ καφέ, - τῶν παλαιῶν ἀμφίων, - τῆς ποντιάδος αὔρας·** || κ. μτφ. : **τὸ ἄρωμα τῆς ἁγνότητος, - τῆς ἀρετῆς, - τῆς καλωσύνης·** || εἰδ. νεώτ. κ. δημ. **ἀρώματα** ὑγρὰ παρασκευάσματα ἐξ ἀποστάξεως ἀνθέων ἢ ἐκ χημικῶν συνθέσεων ἐν ἀλκοόλῃ ἔχοντα ὀσμὴν ἐξαιρέτως εὐχάριστον καὶ προσομοίαν τῇ εὐωδίᾳ ὡρισμένου τινὸς ἄνθους ἢ ἄ. εὐωδιάζοντος πράγματος : **ἄρωμα μόσχου, - λεβάντας, - ὑακίνθου, - γαρυφάλλου** κττ.· || Σουίδ. « ἄρ- θυμίαμα, εὐωδίασμα μυρεψικόν ».

ἄρωμα-ατος (τὸ) (2) κ. **-ομα** (ἀρῶ -όω) ἡ ἄρουρα, ὁ ἀγρός, τὸ χωράφι : Ἀριστοφ.Εἰρ.1158 **εὖ ποιοῦντος κὠφελοῦντος τοῦ θεοῦ τἀρώματα·** 2) Ἡσ. « ἀρώματα· ἀροτριάματα· καὶ ἀπὸ τοῦ ἀροῦν τὰ ἄλφιτα οὕτω λέγεται, Σοφοκλῆς Ἀκρισίῳ ».

ἀρῶμαι-άομαι ποι., ἰων. ἀρέομαι, αἰολ. ἀπαρέμφ. ἄρασθαι, μέλλ. ἀράσομαι, ἰων. ἀρήσομαι, ἀόρ. ἠρησάμην, αἰολ. γ´ πληθ. ἀράσαντο, παρακ. ἤραμαι (μόνον ἐν συνθ. ἐπήραμαι, κατήραμαι) προσεύχομαι : Ἰλ.Α 35 **ἠρᾶθ᾽ ὁ γεραιὸς Ἀπόλλωνι,** αὐτ. Ζ 304 **εὐχομένη ἠρᾶτο** (ἱκετεύουσα προσηύχετο)· 2) μετ᾽ αἰτ. ἐπικαλοῦμαι : Ὀδ.β 135 **στυγερὰς ἀρήσετ᾽ Ἐρινῦς·** 3) εὔχομαι, παρακαλῶ, ζητῶ : Ἰλ.Δ 143 **πολέες τέ μιν ἠρήσαντο ἱππῆες φορέειν,** Ὀδ.Λ 164 **πάντες κ᾽ ἀρησαίατ᾽ ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι,** Ἡρ.3,65 **τὰ ἐναντία.. ἀρέομαι ὑμῖν γενέσθαι,** Σοφ.ΑΪ.509 **θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν·** || μετ᾽ αἰτ. πράγμ. καὶ δοτ. προσ. εὔχομαί τι περί τινος : Σαπφ. **ἀράσαντο δὲ πάμπαν ἔσλα τῷ γάμβρῳ·** 4) κ. ἐπὶ κακῆς σημ. καταρῶμαί τι κατά τινος : Σοφ.ΟΚ 952 **πικρὰς αὐτῷ ἀρὰς ἠρᾶτο καὶ τὠμῷ γένει·** 5) μετ᾽ ἀπαρέμφ. μέλλ. καθιερῶ τι δι᾽ εὐχῆς μου, τάζω : Ἰλ.Ψ 144 **πατὴρ ἠρήσατο Πηλεὺς.. σοί τε κόμην κερέειν ῥέξειν θ᾽ ἱερὴν ἑκατόμβην.**

ἀρωματίζω μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. καθιστῶ τι ἀρωματῶδες διὰ μίξεως μετ᾽ ἀρωματώδους οὐσίας : Διοσκ.1,79 **ἔνιοι κηρὸν ἢ στέαρ ἀρωματίσαντες συμμαλάσσουσιν,** - **ἀρωματίζω τὸ φαγητόν, - τὸν οἶνον·** || νεώτ. κ. δημ. ῥαντίζω ἢ ἐπαλείφω δι᾽ ἀρώματος : **ἀρωματίζω τὸ δωμάτιον, - τὴν κόμην·** || ἐπὶ ἀρωματικῶν φυτῶν, καθιστῶ τι εὐῶδες διὰ τοῦ ἀρώματός μου : **ἡ ἀκακία ἡ φαρνεσιανὴ ἀρωματίζει τὸν ἀέρα·** 2) κ. νεώτ. ἀμτβ. ὁμ. ἐπὶ φυτῶν, ἔχω ἀρωματικὴν ὀσμὴν ἢ γεῦσιν, εὐωδιάζω : Διόδ.Σ 2,49 **τὴν ἄλλην ὕλην τὴν ἀρωματίζουσαν πολλὴν φέρει,** Πλούτ.Ἠθ.623 Ε **εὐωδίας ἀρωματιζούσης,** Διοσκ.1,7 **οὐδὲ τὴν ῥίζαν πικρὰν ἢ ἀρωματίζουσαν ἔχει.**

ἀρωματικός-ή-ό(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ περιέχων, ὁ ἀναδίδων ἄρωμα, ὁ ἀρωματώδης, ὁ εὐώδης : Πλούτ.Ἠθ.383 F **εὐωδέστερον τὸ ἀρωματικὸν ἴσχειν,** Διοσκ.2,171 **ἀρωματικὰς δυνάμεις·** || νεώτ. χημ. **ἀρωματικαὶ ἑνώσεις** τάξις ὀργανικῶν οὐσιῶν ὑπαγομένη εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν κυκλικῶν ἑνώσεων καὶ δὴ τῶν ὁμοιοκυκλικῶν· **ἀρωματικαὶ ὗλαι** αἱ προκαλοῦσαι εὐάρεστον ἐνέργειαν ἐπὶ τῶν ὀργάνων τῆς ὀσφρήσεως ἢ καὶ τῶν τῆς γεύσεως ἐνίοτε· **ἀρωματικὸς χαρακτὴρ** αἱ χημικαὶ ἰδιότητες τοῦ βενζολίου καὶ τῶν παραγώγων αὐτοῦ ὀφειλόμεναι εἰς ἰδιάζουσαν κατάστασιν κορεσμοῦ τῶν μονάδων συγγενείας τοῦ ἄνθρακος· || νεώτ. κ. δημ. **τὸ οὐδ.** ὡς οὐσ. πᾶν ὅ,τι ἀναδίδει εὐωδίαν, τὸ ἄρωμα· || εἰδ. ἀρωματικὰ εὐώδεις οὐσίαι χρησιμοποιούμεναι εἰς τὴν ἀρωματοποιίαν ἢ ἀντικείμενα παρεσκευασμένα δι᾽ ἀρωματικῶν οὐσιῶν : Δασμολόγ.Κατηγ.Ξ 164 **ἀρωματικὰ ξύλα καὶ κόνεις εἰς σακκίδια, - ἀρωματικὸς χάρτης.**

ἀρωμάτισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀρωματίζειν βλ.λ.

ἀρωματισμός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀρωμάτισις βλ.λ.

ἀρωματίτης-ῖτις-ίτιδος (ὁ ἡ) μτγν. ὁ παρεσκευασμένος μὲ ἀρώματα, ὁ ἀρωματικὸς βλ.λ.: Διοσκ.5,54 **ἀρωματίτης οἶνος.**

ἀρωματοποιεῖο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐργαστήριον ἢ ἐργοστάσιον τοῦ ἀρωματοποιοῦ βλ.λ.

ἀρωματοποιία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ κατασκευὴ ἀρωμάτων βλ.λ.· || ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἀρώματα.

ἀρωματοποιός (ὁ,ἡ) νεώτ. κ. δημ. τεχνίτης ἢ βιομήχανος κατασκευάζων ἀρώματα, μυρεψός.

ἀρωματοποιῶ-έω κ. νεώτ. κατασκευάζω ἀρώματα : Ἡσ. ἐν λ. ζειρεῖν.

ἀρωματοπράτης (ὁ) μσν. ὁ ἀρωματοπώλης βλ.λ.: Θεόδ.Στ.193 Α.

ἀρωματοπωλεῖο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ κατάστημα, ἐν ᾧ πωλοῦνται τὰ ἀρώματα.

ἀρωματοπώλης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πωλῶν ἀρώματα, ὁ ἔχων ὡς ἐπάγγελμα τὴν πώλησιν ἀρωμάτων : Ἀρτεμίδ.2,22.

ἀρώματος (ὁ) δημ. ὀνομασία τοῦ φυτοῦ εὔζωμον τὸ ἥμερον βλ.λ.

ἀρωματοφόρος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ χώρας, ὁ παράγων ἀρώματα : Διοσκ.1,13 **ἀρωματοφόρος Ἀραβία·** 2) ὡς οὐσιασ. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν παρασκευὴν ἀρωμάτων, ὁ ἀρώματα φέρων : Ἰώσ.ΑΙ 1,33,9 **πεντακόσιοι ὑπ' αὐτοὺς τῶν οἰκετῶν καὶ ἀπελευθέρων ἀρωματοφόροι·** || ἐπὶ φυτῶν ἢ μερῶν αὐτῶν, ὁ ἐνέχων ἄρωμα : **ἀρωματοφόρον δένδρον, - ἀρωματοφόροι ῥίζαι, - φύλλα.**

ἀρωματώδης-ους-ες μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος ἀρώματι, ὁ πλήρης ἀρώματος, ὁ εὐώδης : Διοσκ. 1,13 **οὐκ οὖσα δριμεῖα οὐδὲ ἀρωματώδης,** Ἀθήν.1, 33 E **οὗτος ὁ ταινιωτικός, πρὸς τὸ ἡδὺς εἶναι, ἔχει τι καὶ ἀρωματῶδες, - ἀρωματώδης** χυμός.

ἀρώμεναι ἀπαρφ. ἐνεστ. τοῦ ἀρῶ-όω βλ.λ.

ἀρωμία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **κεραμβυκιδῶν,** ὧν γνωστότατον εἶδος **ἀρωμία ἡ μοσχοθόλος.**

ἀρωνία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἄρον, διεφθαρμένη γραφὴ ἐν Ἀθην.371 D || τὸ μέσπιλον βλ.λ. : Διοσκ 1,169· 2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ῥοδοειδῶν,** θάμνοι ἢ δενδρύλλια καλλιεργούμενα ὡς καλλωπιστικά.

ἄρωρα ἐπίρρ. δημ. πάρωρα βλ.λ.

ἀρωραῖος (ὁ) δωρ. τ. τοῦ ἀρουραῖος βλ.λ. : Ἀριστφ. Ἀχ.762 **τῶς ἀρωραῖοι** μύες.

ἀρῶς Ἡσ. « ἀριθμοῦ ὄνομα παρὰ πέρσαις ».

ἀρώσιμος-(η)-ον ποι. ἀρόσιμος βλ.λ. : Σοφ. Ἀντ.569 **ἀρώσιμοι γὰρ χἀτέρων εἰσὶν γύαι.**

ἄρωσις-εως (ἡ) Πάπ. ἄροσις βλ.λ.

ἄρωστος-ον ποι. τ. τοῦ ἄρρωατος βλ.λ. : Λουκίλλ. ἐν ΑΠ 11,206.

ἀρωταριά (ἡ) δημ. ἐρωταρέα βλ.λ. ἡ ἐρατεινή, ἀξιαγάπητος κόρη ἢ γυνή : δ. τραγ. **νά 'χα τῶν νιῶνε τ' ἄρματα κι ἀρωταριῶν στολίδια | νὰ εἶχα καὶ τ' ἀνύπαντρου στεφάνια κι ἀρριβῶνες.**

ἀρώτημα (τὸ) δημ. τὸ ἐρώτημα βλ.λ.

ἀρώτηση (ἡ) δημ. ἐρώτησις βλ.λ.

ἀρώτητα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς νὰ γίνῃ ἐρώτησις, χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ τις ἢ χωρὶς νὰ ἐρωτηθῇ, ἀ. ἀνερώτητα· || χωρὶς νὰ ζητηθῇ προηγουμένως ἄδεια : **μπῆκε ἀρώτητα, - τὸ πῆρε ἀρώτητα.**

ἀρώτητος-η-ο δημ. κ. **ἀρώτηγος-η-ο** ὁ μὴ ἐρωτηθείς, ὁ ἀνερώτητος βλ.λ. : **δικάστηκε ἀρώτηγος κι ἀναπολόγητος.**

ἀρωτῶ-άω δημ. ἐρωτῶ βλ.λ. : δ. τραγ. **ὅλο τὸν κόσμο ἀρώτησα κι ὅλη τὴν οἰκουμένη,** Κρυστ. Πεντάμορφη 100 **ὅλον τὸν κόσμο ἀρώτησα κι ὅλος ὁ κόσμος μοῦ εἶπε.**

ἄσ'(ε) δημ. συγκεκομμένος τ. τῆς προστ. τοῦ ἀορ. **ἄφησε** τοῦ ρ. **ἀφήνω,** ἐπὶ παρακελεύσεως νὰ ἀφήσῃς, νὰ ἐγκαταλείψῃς : **ἄσ' τ' ἀστεῖα, - ἄσ' τον ἥσυχο,** βλ. κ. ἄσε.

ἂς μόριον μσν. νεώτ.κ. δημ. προελθὸν ἐκ συγκοπ. τοῦ **ἄφες** (**προστακτ. τοῦ ἀφίημι**) πάντοτε κατὰ πρόταξιν κ. μόνον μετὰ ῥήμ. εἰς ἔγκλ. ὑποτακτικὴν ἐνεστ. ἢ ἀορ. μονολεκτικῶς ἐκφερομένου, εἰς δήλωσιν συναινέσεως, ἀποδοχῆς, παραχωρήσεως, συγκαταθέσεως : Ἐρωτόκρ.Α 886 **ἂς τὸν ἀφήσουμε γιὰ δὰ κι αὐτὸ νὰ κιντυνεύγῃ, - ἂν τὸ χρειάζεται, ἂς τὸ πάρῃ, - ἂς ἔρθετε κι ἀργά·** 2) ὁμ. εἰς δήλωσιν εὐχῆς ἤτοι ἰσοδυνάμως τῷ **εἴθε νά,** ἐντονώτερον ἐκφραζομένης ἢ διὰ τοῦ ἁπλοῦ **νά,** τῆς σημ. οὐχ ἧττον συμπιπτούσης ἐνίοτε ἐν προκειμένῳ μετὰ τῆς διὰ προστακτικῆς (π. μτγν.) ἐκφερομένης : **ἂς σοῦ δίνῃ ἢ ἂς σοῦ δώσῃ ὁ θεὸς μύρια καλά, - ἂς ἔχῃ καλὴ τύχη, - ἂς γίνῃ τὸ θέλημά σου** (γενηθήτω τὸ θέλημά σου)· κ. ἐπὶ ἀρᾶς εὐκτικῶς : φρ. **ἂς τὰ βρῇ ἀπὸ τὸ θεὸ ἢ ἀπ' ἄλλους·** || τῆς σημ. ταύτης ἐνεχούσης πολλάκις κ. χρονικὴν **ἔννοιαν,** ἐὰν ἐπακολουθῇ κυρία πρότασις συναπτομένη μετὰ τοῦ καί : **ἂς ἔρθῃ μὲ τὸ καλὸ καὶ βλέπουμε** ἢ **καὶ τὰ λέμε** (ὅταν ὡς εὔχομαι ἔλθῃ μὲ τὸ καλό), - **ἂς κερδίσω τὴ δίκη καὶ θὰ σοῦ χαρίσω ἕνα οἰκόπεδο, - ἂς πᾶμε σπίτι καὶ θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ** (ὅταν πᾶμε)· || ἐν ὁμ. ἐκφορᾷ ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ ἐάν : **ἂς βρεθοῦμε παρέξω καὶ θὰ ἰδῇς** (ἀπειλητικῶς, ἐὰν βρεθοῦμε), - **ἂς βρεθῇς στὰ ξένα** μονάχος **καὶ θὰ νοιώσῃς τὴ γλύκα τῆς ἐρημιᾶς** (ἐὰν βρεθῇς)· 3) μετ' ἐγκλ. ὁριστικῆς παρατ. ἢ ἀορ. ὁμ. εἰς δήλωσιν εὐχῆς : δ. τραγ. **ἂς ἤταν νὰ γινόντανε οἱ παπαδιὲς φοράδες, - ἂς βρίσκομουν στὴ φυλακή, σ' ἕνα κελλὶ μαζί σου.**

ἂς ἐπίρρ. δωρ. κ. ἅς ἕως, μέχρι οὗ, ἐφ' ὅσον : Ἀριστφ.Λυσ.173 **οὐχ ἅς πόδας κ' ἔχωντι ταὶ τριήρεες,** Θεόκρ.14,70 **ποιεῖν τι δεῖ, ἅς γόνυ χλωρόν.**

ἆς ἐπίρρ. αἰολ. ἕως βλ.λ.

ἄς Ἡσ. « ἐνς ἄς· αὔριον, Κρῆτες ».

ἄσα (ἡ) κ. **ἄση** βλ.λ.

ἀσαβάνωτος-η-ο δημ. ἐπὶ νεκρῶν, ὁ μὴ σαβανωθείς, ὃν δὲν ἐνέδυσαν τὸ ἐντάφιον, ὁ μὴ περικαλυφθεὶς διὰ σαβάνου βλ.λ. : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 58 **ἄκλαυτο κι ἀσαβάνωτο | τὸ γυιό μου τόνε πῆρες.**

ἀσαβούρωτα ἐπίρρ. δημ. (λατ.) ἄνευ ἕρματος, χωρὶς σαβούρα.

ἀσαβούρωτος-η-ο δημ. (λατ.) ἐπὶ πλοίων, ὁ χωρὶς σαβούραν, ὁ μὴ ἔχων ἕρμα, ἀνερμάτιστος : **ἀσαβούρωτο καΐκι·** 2) μτφ. ὁ ἀνερμάτιστος, ὁ ἐπιπόλαιος : **ἀσαβούρωτο μυαλό·** || κ. ὁ εἰς τὴν ἐπιστήμην αὐτοῦ ἢ γεν. εἰς μόρφωσιν οὐχὶ ἐπαρκῶς κατηρτισμένος.

ἀσαγεύω ἀφροντιστῶ ἀμφ. π. Βακχ.8,13 **πέφν' ἀσαγεύοντα δράκων.**

ἀσαγήνευτος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ σαγηνευθείς, ὁ μὴ συλληφθείς : Κύριλλ. Ἰω.21, 1115 **τῶν ἐθνῶν ἡ πληθὺς ἀσαγήνευτός τε ἦν ἔτι·** 2) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἀσυγκίνητος, ἀδελέαστος : **ἀσαγήνευτος ἐκ τοῦ κάλλους, - δὲν ἄφησε κανέναν ἄντρα ἀσαγήνευτο.**

ἀσαγής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ μὴ φέρων σάγμα ἢ ἐφίππιον, ὁ ἀσυνήθιστος νὰ φέρῃ τὸ σάγμα : Ἰουστ. 148 E **ὡς πῶλος ἀσαγής,** Εὐστ.Πονημ.221.19 **τόν, ὡς γέγραπται, ἐπὶ ἀσαγῆ πῶλον ἐπιβεβηκότα.**

ἀσαγίττευτος-η-ο δημ. κ. **ἀσαΐτευτος** βλ.λ.

ἀσάγονος-η-ο δημ. ἐπὶ ἀνθρ. ὁ μὴ ἔχων φυσιολογικῶς ἀνεπτυγμένην τὴν κάτω σιαγόνα· || συνεκδ. ὁ δύσμορφος.

ἀσάζειν Ἡσ. « λυπεῖσθαι ».

ἆσαι συνῃρ. τ. ἀπαρφ. ἀορ. **ἀάσαι** τοῦ ρ. **ἀάω** βλ.λ.

ἆσαι ἀπαρφ. ἀορ. τοῦ ρ. **ἄω** βλ.λ.

ᾆσαι ἀπαρφ. ἀορ. τοῦ ρ. **ᾄδω** βλ.λ.

ἄσαιμι εὐκτ. ἀορ. τοῦ ρ. **ἄω** βλ.λ.

ἀσαίνων Ἡσ. « ὑβρίζων, λυπῶν ».

ἀσαΐτ(τ)ευτος-η-ο δημ. ὁ καθ' οὗ δὲν ἐρρίφθη σαΐττα, ἄβλητος, ἀτόξευτος.

ἀσακάτευτος-η-ο δημ. ὁ μὴ καταστὰς ἀνάπηρος, σακάτης, ὁ ἀρτιμελής· 2) μτφ. ὁ μὴ καταστραφεὶς ὑλικῶς ἢ ἠθικῶς.

ἀσακκούλιαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ τεθεὶς ἐντὸς σάκκου : **ἀσακκούλιαστα γεννήματα.**

ἄσακτος-ον ὁ μὴ πεπατημένος, χαλαρός : Ξεν. Οἰκ.19,11 **πηλὸς ἂν γίγνοιτο ἡ ἄσακτος γῆ.**

ἀσακχάρωτος-ον νεώτ., δημ. **ἀζαχάρωτος** ὁ μὴ ζαχαρωμένος, μὴ ἐπαρκῶς γλυκύς.

ἀσαλάγητος-η-ο δημ. ἐπὶ ποιμνίων, ὁ μὴ διὰ σαλάγου (**φωνῶν**) ὁδηγηθεὶς εἰς τὴν βοσκὴν ἢ ἐπαναχθεὶς **εἰς** τὸ ποιμνιοστάσιον : **ἀσαλάγητα γυρνᾶν τὰ πρόβατά του στὴ στάνη.**

ἀσάλακτος-ον ἀσάλευτος : Θησ Στεφ. ἐν λ.

ἀσαλαμίνιος-ον ὁ μὴ πλεύσας εἰς Σαλαμῖνα, ὁ μὴ λαβὼν μέρος εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν· Ἡσ. « οὐ κεκοινωνηκὼς ὑπὲρ Σαλαμινίων » : Ἀριστφ.Βάτρ.204 **κᾆτα πῶς δυνήσομαι ἄπειρος, ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνιος ὤν, εἶτ' ἐλαύνειν;** 2) ὅθ. συνεκδ. ὁ ἄπειρος θαλάσσης.

ἀσάλγαν Ἡσ. « ὕβριν, ἀμέλειαν ».

ἀσαλγάνας Ἡσ. « φοβερός εἴρηκε δὲ οὗτος παραβαρβαρίζων ».

ἀσάλεια (ἡ) (σάλη) κ. **ἀσαλέα** ἡ ἀφροντισία, ἡ ἡσυχία : ΕΜ 151,50 « ἀσαλέαν ὁ Σώφρων τὴν ἀμεριμνίαν καὶ ἀλογιστίαν καλεῖ ».

ἀσάλειν Ἡσ. εάφροντισθῆναι· σάλα γὰρ ἡ φροντίς ».

ἀσάλευτα ἐπίρρ. δημ. ἀσαλεύτως βλ.λ.

ἀσάλευτος (-η)-ο(ν) (σάλος) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ σαλευόμενος, ὁ μὴ κινούμενος, ἀκλόνητος : Ἀριστλ.Κόσ.392 b,34 **ἀσάλευτος ἡ γῆ,** ΚΔ Πράξ. 27,41 **καὶ ἡ μὲν πρῷρα ἐρείσασα ἔμεινεν ἀσάλευτος,** Ἐρωτόκρ.Β 1391 **ἀσάλευτος ἐπόμεινε στὴν κοπανιὰν ἐκείνη·** 2) ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἡ μὴ σάλον ἔχουσα, ἀκύμαντος, γαλήνιος : Ἰώσ.ΠΙ 1,21,3 **πλήθει ὕδατος ἀσαλεύτου,** Ἐρωτόκρ.Β 274 **τὸ κῦμα. . ἀσάλευτο στὴν ταραχὴ κι ἀλύγιστον ἐγίνη,-ἀσάλευτη θάλασσα·** 3) μτφ. σταθερός, ἀδιατάρακτος : Εὐρ. Βάκχ.391 **ὁ δὲ τᾶς ἡσυχίας βίοτος καὶ τὸ φρονεῖν ἀσάλευτον . . μένει,** Διόδ.Σ 2,48 **διατελοῦσι τὴν ἐλευθερίαν διαφυλάττειν ἀσάλευτον,** Μηναῖ.3,8 ᾠδὴ 4 **ὅθεν ἔμεινας ἀσάλευτος,** Μιχ.Ἀτταλ. ἐν Σάθ.1,61 **οὐκ ἐν ἀσαλεύτῳ ἔμενε λογισμῷ,** Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 39,4 **νὰ κρύφουν βασιλιάδες καὶ κοπέλια στοῦ τάφου τὴν ἀσάλευτη σιγή·** 4) δημ. ὁ μὴ μετακινητός, οἷον ἐκ βάρους ἢ ἐξ ἀδιασπάστου συνδέσμου μετ' ἀκινήτου : **ἔβαλα τὰ δυνατά μου νὰ τὸν σηκώσω, μὰ ἦταν ἀσάλευτος, - ἀσάλευτη πέτρα ριζιμιά, - ἀσάλευτο σανίδι·** 5) τὸ οὐδ. πληθ. **ἀσάλευτα** μετ' ἐπιρρ. σημ. ἀσαλεύτως: Ἀνθ.Ἑλλ.12,183 **χείλεσι ἀσάλευτα μεμυκόσι.**

ἀσαλεύτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀκλονήτως, ἀδιαταράκτως : Πολύβ.9,9,8 **ἔμειναν ἀσαλεύτως καὶ βεβαίως ἐπὶ τῶν ὑποκειμένων.**

ἀσαλής-οῦς-ές ΕΜ 151,47 « ἀσαλής· ἡ ἄφροντις, ἡ μηδενὸς φροντίζουσα· σάλη γὰρ ἡ φροντίς· ἀσαλὴς ὁ ἀμέριμνος, Αἰσχύλος, « ἀσαλὴς μανία », οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ Ἀπολλόδωρος ».

ἀσαλιβάρωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων σαλιβάρι βλ.λ.· || μτφ. ὁ γυμνός, ὁ ξετραχηλισμένος.

ἀσάλιωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ σαλιωμένος, ὁ μὴ ὑγρανθεὶς διὰ σιέλου.

ἄσαλος-ον μτγν. ὁ ἀσάλευτος, ὁ γαλήνιος, ὁ ἀδιάσειστος : Πλούτ.Ἠθ.981 C **τῶν ποτίμων ὑδάτων τὸ πραότατον καὶ τὸ ἄσαλον διώκοντες.**

ἀσαλπάριστος-η-ο δημ. ἐπὶ ἀγκύρας, ὁ μὴ ἀνασυρθεὶς ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης· 2) κατ' ἐπέκτ. ἐπὶ πλοίων, ὁ μὴ ἀποπλεύσας, ὁ μὴ ἔχων ἐκκινήσει : **ἀσαλπάριστο καράβι.**

ἀσάλπιγκτος-ον ἐσφ. γρ. τοῦ **ἀσάλπικτος** βλ.λ.

ἀσάλπικτος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. κ. **ἀσάλπιστος** ὁ ἄνευ σαλπίσματος· Ἡσ « ἀσάλπικτον ὥραν· τὸ μεσανύκτιον· ἑσπέρας γὰρ καὶ ὄρθρου ἐσάλπιζον. Σοφοκλῆς Λημνίαις ».

ἀσάλπιστος (-η)-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ σαλπίσματος γινόμενος : **ἀσάλπιστος συναγερμός.**

ἀσαμάρωτος-η-ο δημ. ἐπὶ τῶν ὑποζυγίων, ὁ μὴ φέρων σαμάρι, σάγμα, ὁ ξεσαμάρωτος : **καβαλάει τὸ γαϊδούρι ἀσαμάρωτο·** 2) ὁ εἰς ὃν διὰ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν δὲν ἐφόρεσαν ἀκόμη σαμάρι : **ἀσαμάρωτο πουλάρι·** || δημ. ἐν παιγνιώδει μτφ. ὁ μὴ νυμφευθείς.

ἀσάμβαλος-ον αἰολ. τ. τοῦ **ἀσάνδαλος** βλ. λ. : Νόνν.Διον.32,256 **ἀσάμβαλος ἵστατο νύμφη.**

ἄσαμεν α' πληθ. ἀορ. **ἄεσα** βλ.λ., πάντοτε συνεκφ. μετὰ τοῦ νύκτα ἐπεράσαμεν, ἐκοιμήθημεν : Ὀδ.Π 367 **οὔ ποτ' ἐπ' ἠπείρου νύκτ' ἄσαμεν.**

ἀσαμήωτος-ον δωρ. ὁ ἀσημείωτος, ἄσημος : Ἐπιγρ. **ἅ τε πόλις ἐπιτάδηον ἡγήσατο μὴ ἀσαμήωτον αὐτοῦ τὰν παρουσίαν ἀφέμεν.**

ἀσάμινθος (ἡ) ὁ λουτήρ, ἡ λεκάνη πρὸς λοῦσιν τοῦ σώματος : Ὀδ.Κ 361 **ἐς ῥ' ἀσάμινθον ἕσασα λό' ἐκ τρίποδος μεγάλοιο,** Ὀδ.Δ 128 **ἀργυρέας ἀσαμίνθους·** σπαν. παρ' Ἀττ. 2) πρόχους ἢ ποτήριον ὕδατος : Πολυδ.6,98 « καὶ ἀσάμινθος δὲ ποτήριον ἂν εἴη, ὡς Ὅμηρός τε μηνύει Τηλεμάχου διδόντος Μενέλεῳ δύ' ἀσαμίνθους, καὶ Κρατῖνος ἐν Χείρωσιν 'ἐξ ἀσαμίνθου κύλικος λείβων' ».

ἄσαμος-ον δωρ. τ. τοῦ **ἄσημος** βλ. λ.

ἀσάνδαλος-ον μον. κ. νεώτ. δημ. κ. **ἀσάνταλος -η -ο** ὁ μὴ φορῶν σανδάλια, ἀνυπόδητος, πρβλ. μονοσάνδαλος.

ἀσάνδιον (τὸ) μτγν. τὸ μέσον τῆς πρύμνης : Πολυδ.1,90 πιθ. τὸ ἐπίστεγον, κάσσαρο.

ἀσανίδωτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων σανίδας, ὁ ἄνευ σανίδων, ἄνευ σανιδώματος : **δωμάτιο - πάτωμα ἀσανίδωτο(ν).**

ἄσαντος-ον. ὁ μὴ κατaπραϋνόμενος, ἄκαμπτος : Αἰσχ.Χο.422 **ἄσαντος ἐκ ματρός ἐστι θυμός·** 2) Ἡσ. «ἄσαντος· οὐ σαίνων ».

ἀσάομαι Ιων. αἰολ. ἀσῶμαι, ἀσῶ βλ.λ.

ἀσαπέως ἐπίρρ. ἀπέπτως : Ἱππ.Διαίτ.386 **τοῦ πτυέλου μὴ ἀνιόντος, ἀλλὰ καταγλισχραινομένου ἀσαπέως.**

ἀσαπής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ μὴ σηπόμενος, μὴ ὑποκείμενος εἰς σῆψιν, ἀσάπιστος : Ἱππ.1150 G **ἡ μῆνιγξ ἀσαπὴς ἐφαίνετο,** Θεόφρ.ΦΙ 5,5,6 **ἀσαπῆ διαμένειν ἐν τῷ ὕδατι, - ἀσαπεῖς ὀπῶραι·** || κ. μτφ. : Στοβ.ἐκλ.1,934,4 **ὦ ἱεραὶ βίβλοι, ἀσαπεῖς διὰ παντὸς αἰῶνος διαμείνατε·** || ὠμός, ἀνεξέργαστος, ἄσηπτος, ἄπεπτος : Θεοφ.Νόνν.1,120 **γίνεται ἡ μανία χωρὶς πυρετοῦ αἵματος ἀσαποῦς ἐπιρρεύσαντος τῷ ἐγκεφάλῳ.**

ἀσάπητος-η-ο δημ. ὁ μὴ ὑποστὰς σῆψιν, μὴ σαπεῖς, ἀσάπιστος, ἀσαπής.

ἀσάπιστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. κ. **ἀσάπητος** βλ.λ. : **ἐκ τῶν μεταφερομένων καρπῶν ὀλίγοι ἀπέμενον ἀσάπιστοι·** || ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς σῆψιν, ποὺ δὲν σαπίζει, ἀσαπής.

ἀσαπούνιστος-η-ο δημ. ἐπὶ προσ. ὁ μὴ πλυθεὶς διὰ σάπωνος· || συνεκδ. ἄπλυτος, ἀκάθαρτος, βρώμικος· 2) κ. ἐπὶ πραγμ. ὁ μὴ καθαρισθεὶς δι' ὕδατος καὶ σάπωνος : **ροῦχα ἀσαπούνιστα.**

ἀσαπρόλη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. ἀντισηπτικὸν κ. ἀντιπυρετικόν, ἐν χρ. διὰ τὴν συντήρησιν οἴνων.

ἄσαρ (τὸ) τὸ **ἄσαρον** βλ.λ.

ἀσαρακόστευτος-η-ο δημ. ὁ μὴ νηστεύσας τεσσαρακονθήμερον νηστείαν· || κατ' ἐπέκτ. ὁ μὴ νηστεύσας κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν νηστειῶν, ὁποὺ δὲν ἔκαμε σαρακοστὴ βλ.λ.

ἀσαράκωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ θριπήδεστος, ὁ μὴ σαρακοφαγωμένος, ποὺ δὲν τὸν ἔφαγε σαράκι βλ.λ.: **σανίδια ἀσαράκωτα·** 2) μτφ. ὁ μὴ τειρόμενος ὑπὸ λύπης ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας, ὁ μὴ καταπονούμενος ἢ ἐξαντλούμενος, ὁ ἀκμαῖος, ὁ εὔρωστος.

ἀσαράντιστος-η-ο δημ. κ. **-ιγος** ὁ μήπω συμπληρώσας τεσσαράκοντα ἡμέρας : **ἀσαράντιστος νεκρός,** παροιμ. **ἀσαράντιστο παιδὶ σὰν ἀλεύκαντο πανὶ** (εἶναι ἀσχημάτιστον)· 2) εἰδ. ἐπὶ τεκούσης γυναικός : **ἀσαράντιστη λεχώνα** ἡ μήπω συμπληρώσασα τεσσαράκοντα ἡμέρας ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ καὶ διὰ τῆς ὡρισμένης ἐκκλησιαστικῆς εὐχῆς καθαρθεῖσα· 3) ὁ ἀσαράντιστος βλ.λ.

ἀσαρίνη (ἡ) νεώτ. οὐσία λαμβανομένη δι' ἀποστάξεως τοῦ φυτοῦ ἀσάρου τοῦ εὐρωπαϊκοῦ.

ἀσαρίτης οἶνος μτγν. ὁ μεμιγμένος ἢ ἀρωματισμένος μὲ ἄσαρον: Διοσκ.5,58.
ἀσαριφή (ἡ) μτγν. ὁ θάμνος ἅλιμος βλ. παρ' Αἰγυπτίοις: Διοσκ.1,120.
ἀσαρκής-οῦς-ές μτγν. ὁ ἄσαρκος, ὁ μὴ σαρκικός, ὅθ. ὁ πνευματικός: Γρηγ.ἐν ΑΠ 8,142,5 **ὡς βιότῳ μ' ἐνέδησας ἀσαρκεῖ.**
ἀσαρκία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἔλλειψις σαρκός, ἡ λιποσαρκία, ἰσχνότης: Λουκ.'Αναχ.25 **ἢ ἀσαρκίαν μετὰ ὠχρότητος ἐπιδεικνυμένους.**
ἄσαρκος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων πολλὰς σάρκας, λιπόσαρκος, ἰσχνός: Ξεν.Κυν.4,1 **στήθη πλατέα μὴ ἄσαρκα,** Θεόφρ.Φ(3,1),1. **τὸ φύλλον ἀσαρκότερον καὶ μαλακώτερον,** Πλούτ. Κικ.3 ἰσχνὸς καὶ ἄσαρκος, 'Οππ.Κυν.1,474 **γυρόν, ἀσαρκότατον,** Διγ.'Ακρ.3272 **καὶ πάντως ὥσπερ ἄσαρκος ἔτρεχε 'ς τὰ σπαθία·** ‖ ὁ γυμνὸς σαρκῶν: Κωμ.'Αδέσπ.1205 **ἄσαρκα ὀστᾶ·** 2) ὁ μὴ ἀποτελούμενος, μὴ συνιστάμενος ἐκ σαρκός: 'Επίκ.ἀπ.464 **ἄσαρκος δίαιτα·** 3) ἐκκλ. ὁ μὴ σαρκικός, ὁ πνευματικός: Γρηγ.Ναζ.ᾠδ.28 b 1,235 **ὄλβιος ὅστις ἄσαρκον ἔχει βίον,** Μηναῖ.5,13 ᾠδὴ 9 **ἄσαρκον βίον ἐπόθησας·** 4) [α ἄθροισ.] ὁ πολύσαρκος: Λυκόφρ.154 **'Ερινὺς Θουρία ξιφηφόρος [ἄσαρκα μιστύλασ' ἐτύμβευσεν τάφῳ.**
ἄσαρκος-ους (τὸ) βοτάνη καλουμένη καὶ «νάρδος ἀγρία»: Διοσκ.
ἀσαρκέ-έω δὲν ἔχω πολλὰς σάρκας, εἶμαι λιπόσαρκος, ἰσχνός: 'Ιππ.352,27 **συμφέρει δὲ καὶ ἀσαρκέειν τοῖσι τοιούτοισι.**
ἀσαρκώδης-ους-ες μτγν. ὁ φαινόμενος ἄσαρκος, λιπόσαρκος, ἰσχνός: 'Αρετ.Χρον.Παθ.1,8.
ἀσάρκως ἐπίρρ. μτγν. οὐχὶ σαρκικῶς, πνευματικῶς: 'Ιω.Χρυσ.'Ομ.132,5,843,30 **σάρκινος σαρκίνοις ἀσάρκως φθεγγόμενος.**
ἄσαρον 'Ησ. «ἀσάρωτον, λυπηρόν, ἀηδές».
ἄσαρον (τὸ) κ. νεώτ. κ. **ἄσαρ** π. Σουΐδ. νάρδος ἡ ἀγρία: 'Ανδρομαχ.π.Γαλ.13,880 **ἴσας δ' αὖ ἀσάρου τε καὶ ἀμαράκου,** Γεωπ.7,20,7 **ἀσάρου φύλλα·** ‖ νεώτ. βοταν. φυτὸν τῆς οἰκογ. τῶν ἀριστολοχιοειδῶν· τούτου κυριώτερον εἶδος εἶναι **ἄσαρον τὸ εὐρωπαϊκόν,** οὗ τὸ ἄνθος ἔχει ὀσμὴν ρητινώδη· 2) ἡ βάκχαρις βλ.
ἀσαρόνη (ἡ) νεώτ. χημ. πολυσθενὴς ἀκόρεστος φαινόλη ἀπαντῶσα εἰς τὸ ἔλαιον τῶν ριζῶν ἀσάρου τοῦ εὐρωπαϊκοῦ καὶ καλάμου τοῦ ἀρωματικοῦ.
ἀσαρός αἰολ. ἀσηρὸς βλ.: Σαπφ.ἀπ.77 **ἀσαροτέρας οὐδαμάπω, ῎ραννα, σέθεν τύχοισα.**
ἀσάρωτος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ σαρωθείς, ἀσκούπιστος, ἀφροκάλιστος, ποὺ δὲ σκουπίστηκε· ‖ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ σαρωθῇ· ‖ μτγν. εἰδ. κ. ὁ φαινόμενος ἀσάρωτος: Πλιν.Φ(36,184 **ἀσάρωτος οἶκος** (δωμάτιον ἐστρωμέναν διὰ ψηφιδωτοῦ ἀπεικονίζοντος τοσοῦτον τεχνέντως τὰ περισσεύματα δείπνου ὥστε νὰ φαίνεται τὸ δωμάτιον ἀσάρωτον).
ἄσας μτχ. ἀόρ. τοῦ **ἄδω** βλ.
ἄσασθαι ἀπαρφ. ἀορ. **ἄω** βλ.
ἄσαστος-η-ο δημ. κ. **ἀσιαστος** κ. **ἄσαχτος** κ. ἀσιαχτος ἀσύντακτος, ἀτακτοποίητος, ἀσυγύριστος, ἀπεριποίητος: **ἄφησες τὸ κρεββάτι, - τὸ σπίτι ἄσαστο·** ‖ μὴ ἐπιδιορθωθείς, ἀνεπισκεύαστος: **χειμώνας ἔρχεται καὶ ἡ σκεπὴ εἶναι ἄσαστη ἀκόμα, - ἀσιαχτα ρούχα.**
ἀσατίριστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ διακωμῳδηθεὶς διὰ σατίρας: **τὰ νῦν σατιρικὰ φύλλα οὐδένα ἀφήνουν ἀσατίριστον·** ‖ γεν. ὁ μὴ γελοιοποιηθείς, μὴ χλευασθείς: **δὲ θὰ μείνῃς ἀσατίριστος ἀπ' αὐτὴ τὴν κουτσομπόλα.**
ἄσατο συνηρ. τ. τοῦ **ἀάσατο** τοῦ ρ. **ἀάω** βλ.
ἀσαυτόν κ. **αὐσαυτόν** βλ.
ἀσαφάριαστος-η-ο δημ. ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὑποδημάτων κ. βιβλίων, ὁ μήπω φθαρείς, ὁ εἰς καλὴν κατάστασιν εἰσέτι διατηρούμενος.
ἀσάφεια (ἡ) κ. νεώτ., ἰων. **ἀσαφίη,** 'Ιππ.28,41, ἡ ἔλλειψις σαφηνείας, ἡ σκοτεινότης, τὸ συγκεχυμένον: Πλάτ.Πολ.478 C **ὑπερβαίνουσα ἢ γνῶσιν σαφηνείᾳ ἢ ἄγνοιαν ἀσαφείᾳ,** Πολυδ.2,15 **ὡς συγκεχύσθαι τὸ φθέγμα εἰς ἀσάφειαν·** 2) νεώτ. ρητορ. ἐλάττωμα τοῦ ὕφους δι' οὗ ὁ λόγος παύει νὰ εἶναι εὐχερῶς καταληπτός· ‖ νομ. ἡ διττὴ ἢ πολλαπλῆ διατύπωσις τῶν νόμων, τὸ μὴ καταληπτὸν τῶν νόμων· ‖ ὁμ. νομ. **ἀσάφεια συμβάσεως.**
ἀσαφηνής-οῦς-ές ἀσαφής, διόρθ. ἐν Αἰσχ.Πέρσ. 635 **βάρβαρ' ἀσαφηνῆ.**
ἀσαφήνιστος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ σαφηνισθείς, ὁ ἀδιευκρίνιστος, ὁ σκοτεινός: Σχόλ. Εὐρ.Μήδ.722, **- πολλὰ μοῦ ἄφησες ἀσαφήνιστα.**
ἀσαφής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ μὴ σαφής, μὴ εὐκρινής, σκοτεινός: Θουκ.3,22 **ἀσαφῆ σημεῖα,** Ξεν. 'Απομν.4,3,4 **νὺξ ἀσαφεστέρα ἐστίν·** ‖ δυσκατάληπτος, ἀβέβαιος: Σοφ.ΟΤ 439 **ὡς πάντα ἄγαν αἰνικτὰ κἀσαφῆ λέγεις,** Πλάτ.Πρωτ.316 Α **ἀσαφῆ ἐποίει τὰ λεγόμενα,** 'Επιγρ. **ἀσαφῆ φθέγματα·** ‖ δυσδιάκριτος, ἀμυδρός: Ξεν.Κυν.55 **λεπτὰ δὲ καὶ ἀσαφῆ [ἴχνη] τοῦ θέρους·** 2) ἐπὶ προσώπων: ὁ μὴ δυνάμενος νὰ εἴπῃ ἢ ἐξηγήσῃ τι σαφῶς: Πλάτ.Πολ.392 D **ἔοικα διδάσκαλος εἶναι καὶ ἀσαφής, - ἀσαφὴς νόμος, - πληροφορία, - διατύπωσις·** 3) **ἀσαφής** (ὁ) ὡς οὐσ. νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ὑμενοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **χαλκιδιδῶν·** 4) παλαιοζ. γένος ἀπολελιθωμένων μαλακοστράκων τῆς τάξεως τῶν τριλοβιτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀσαφιδῶν.**
ἀσαφία (ἡ) δ. γ. ἀσάφεια βλ.
ἀσαφίδαι (οἱ) νεώτ. παλαιοζ. οἰκογένεια ἀρθροπόδων ἀπολελιθωμένων τοῦ ἀθροίσματος τῶν μαλακοστράκων.
ἀσαφίη ἰων. ἀσάφεια βλ.: 'Ιππ.Παραγγ.14 **ἀσγλώσσης.**
ἀσαφικός (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἀπολελιθωμένων ἀρθροπόδων τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀσαφιδῶν.**
ἄσαφις (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων τοῦ ἀθροίσματος τῶν σιφωνοφόρων τῆς οἰκογενείας τῶν **τελλινιδῶν.**
ἀσαφόγραφος-ον μσν. ὁ ἀσαφῶς γεγραμμένος: Walz Ρήτ.6,587,7.
ἀσαφῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ σαφηνείας, σκοτεινῶς, κατὰ τρόπον ἀσαφῆ βλ. λ.1): Θουκ.4,20 **πολεμοῦνται μὲν γὰρ ἀσαφῶς ὁποτέρων ἀρξάντων** [χωρὶς νὰ εἶναι σαφὲς τίνες πρῶτοι ἤρχισαν), **- ἀσαφῶς λεχθέν, - διατυπωθέν.**
ἀσβαμαῖον ὕδωρ μτγν. Φιλόστρ. βί. 'Απόλλ.1,4 «ἔστι δέ τι περὶ Τύανα ὕδωρ ὅρκιον Διός, ὥς φασι, καλοῦσι δὲ αὐτὸ ἀσβαμαῖον, οὗ πηγὴ ἀναδίδοται ψυχρά, παφλάζει δὲ ὥσπερ θερμαινόμενος λέβης».
ἀσβάρνιστος-η-ο(ν) δημ. ἐπὶ ἀγρῶν, ὁ μὴ διὰ τῆς σβάρνας [βωλοκόπου] ἰσοπεδωθείς: **ἀσβάρνιστη σπουργιά, - ἀσβάρνιστα χωράφια.**
ἀσβέλιαφος (ὁ) κ. **ἀσβέλιαφας** δημ. τὸ φυτὸν ἀλωπέκουρος ὁ λειμώνιος βλ.
ἄσβεσθε 'Ησ. «διέφθειρε· Κρῆτες».
ἀσβεστάδικο (τὸ) δημ. ὁ τόπος ἔνθα ἡ ἄσβεστος παράγεται, ἀσβεστοκάμινος· ‖ τὸ κατάστημα ἐν ᾧ πωλεῖται ἡ ἄσβεστος.
ἀσβεστάζωτον (τὸ) νεώτ. χημ. τὸ μετ' ἀσβεστίου ἅλας τῆς κυαναμίδης, χρησιμοποιούμενον ὡς λίπασμα τῶν φυτῶν.
ἀσβεστακετυλανίδιον (τὸ) ἀνθρακασβέστιον.
ἀσβεσταργιλοῦχος γρανάτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὁ περιέχων ἄσβεστον καὶ ἄργιλον γρανάτης βλ.
ἀσβεσταριό (τὸ) δημ. κ. **ἀσβεσταριό** βλ.
ἀσβεσταριά (ἡ) δημ. ἡ ἀσβεστοκάμινος.
ἀσβεσταριάζω δημ. προβαίνω εἰς τὰς ὀπα-

ραιτήτους ἑτοιμασίας διὰ τὴν καῦσιν τῆς ἀσβεστοκαμίνου, καίω τὴν ἀσβεστοκάμινον.
ἀσβεσταριό (τὸ) δημ. κ. **ἀσβεσταρειό** ἡ ἀσβεστοκάμινος· || ὁ περὶ τὴν ἀσβεστοκάμινον τόπος.
ἀσβεστάς (ὁ) θηλ. -οὺ (ἡ) δημ. ὁ ἀσβεστοποιός, ὁ κατασκευάζων τὴν ἄσβεστον· 2) ὁ ἔχων ἐπάγγελμα τὴν πώλησιν ἀσβέστου· 3) ὁ ἀσβεστωτής, ἀσπριτζῆς : **ἦρθε ὁ ἀσβεστάς ν' ἀσπρίση.**
ἀσβεστάτικο (τὸ) δημ. κ. **ἀσβεστάδικο** βλ.λ.
ἀσβέστη (ἡ) δημ. συνηθ. **-της** (ὁ) ἡ ἄσβεστος.
ἀσβεστήριοι (οἱ) Ἡσ. « κονιαταί ».
ἀσβέστης (ὁ) δημ. ἡ ἄσβεστος βλ.λ.: Ἐρωτόκρ. Γ 1331 **κ' ἐμᾶς ἡ χέρα μας ποτὲ πέτρα κιαμιὰ νὰ βγάλη | οὐδὲ μεγάλ' οὐδὲ μικρὴ ἀσβέστη οὐδὲ χῶμα·** 2) μτφ. τυρὸς ἐκβουτυρωθείς, ξηρὸς καὶ τριβόμενος ὡς ἡ ἄσβεστος, ἀσβεστότυρο.
ἀσβέστι (τὸ) δημ. ἡ ἄσβεστος βλ.λ.
ἀσβεστιακός-ή-όν νεώτ. κ. **ἀσβεστικός** ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἄσβεστον.
ἀσβεστικός-ή-όν νεώτ. ἀσβεστιακὸς βλ.λ.
ἀσβέστινον (τὸ) (ἐνν. **λίνον**) μτγν. ὀθόνιον μὴ καιόμενον, ὡς ὑφασμένον ἐξ ἀσβέστου, ἤτοι εἴδους ἀμιάντου βλ.λ. : Πλίν.Φλ 19,20.
ἀσβέστιον (τὸ) νεώτ. χημ. μεταλλικὸν στοιχεῖον ἀργυρόλευκον τῆς ὁμάδος τῶν ἀλκαλικῶν γαιῶν, διαδεδομένον εὐρύτατα ἐν τῇ φύσει καὶ πάντοτε ἀπαντῶν ὑπὸ τὴν μορφὴν τῶν διαφόρων αὐτοῦ ἑνώσεων, ὧν κυριώτεραι : **ἀσβεστίου ὀξίδιον** ἢ **ἄσβεστος** ἕνωσις ὀξυγόνου μετὰ ἀσβεστίου· **ἀ. ὑδροξίδιον** λαμβανόμενον διὰ διυγράνσεως ὀξιδίου τοῦ ἀσβεστίου δι' ὕδατος, ἡ ἐσβεσμένη ἄσβεστος· || **ἀσβεστίου ἄλατα** εἶναι τά : **ἀνθρακικὸν ἀσβέστιον, ἀρσενικὸν ἀσβέστιον,** βορικὸν **ἀσβέστιον** ἐξ οὗ παράγεται ὁ βόραξ· **ἰωδιοῦχον ἀσβέστιον, θειικὸν ἀσβέστιον,** τὸ μετὰ θειικοῦ ὀξέος ἅλας τοῦ ἀσβεστίου, ὀρυκτὸν ἀποτελοῦν μετὰ δύο μορίων ὕδατος τὴν γύψον· **φωσφορικὸν ἀσβέστιον** εὐρέως διαδεδόμενον ἐν τῇ φύσει ὡς ὀρυκτὸν **φωσφορίτης**, ὡς συστατικὸν ἀροσίμων γαιῶν καὶ ὡς κύριον συστατικὸν τῶν ὀστῶν τῶν ζώων· **νιτρικὸν ἀσβέστιον, πυριτικὸν ἀσβέστιον** εὐρύτατα χρησιμοποιούμενον πρὸς παρασκευὴν τῆς ὑάλου· ὡσαύτως πολλαὶ ἑνώσεις τούτου ἀπαντῶσι καὶ ἐν τῇ φαρμακευτικῇ χημείᾳ, οἷον ὡς **βενζοϊκόν, βρωμιοῦχον, γαλακτοφωσφορικόν, γλυκερινοαρσενικικόν, θειοῦχον** κτλ.
ἀσβέστιος (-α)-ον νεώτ. ὁ περιέχων ἄσβεστον: **ἀσβέστιον ὕδωρ** (ἀσβεστόνερο).
ἀσβεστιοῦχος-ον νεώτ. ἐπὶ χημ. ἑνώσεων, ὁ περιέχων ἀσβέστιον : **ἀσβεστιοῦχος κερατίτης.**
ἀσβεστίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν πλουσιώτατον εἰς κρυσταλλικὰς μορφὰς καὶ συνιστάμενον ἐξ ἀνθρακικοῦ ἀσβεστίου.
ἀσβεστιώδης-ους-ες νεώτ. ὁ περιέχων ἄσβεστον ἢ ἀσβέστιον.
ἀσβεστοαμμοκονία (ἡ) νεώτ κ. **ἀσβεστοαμμοκονίαμα** πηλὸς ἐξ ἀσβέστου, ἄμμου καὶ ὕδατος, ἀ. ἀμμοκονία, ἀσβεστοκονίαμα βλ.λ.
ἀσβεστοβαρύτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ἰσόμορφος παράμιξις βαρύτου βλ.λ. κ. θειικοῦ ἀσβεστίου.
ἀσβεστοβολμπορθίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. βολμπορθίτης βλ.λ.
ἀσβεστόγαλα-ακτος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ ὑδροξίδιον τοῦ ἀσβεστίου, τὸ ἀσβέστιον γάλα, ἀραιὰ διάλυσις ἀσβέστου ἐντὸς ὕδατος.
ἀσβεστόγουρνα (ἡ) δημ. ὁ λάκκος ἐν ᾧ σβέννυται καὶ διατηρεῖται ἡ ἐσβεσμένη ἄσβεστος, **ἀ.** ἀσβεστόλακκος : **ἀνοίγω ἀσβεστόγουρνα.**
ἀσβεστοκάμινο (τὸ) δημ. ἡ ἀσβεστοκάμινος βλ.λ.
ἀσβεστοκάμινος (ἡ) νεώτ. κάμινος ἐν ᾗ δι' ὀπτήσεως ἀσβεστολίθων παρασκευάζεται ἡ ἄσβεστος, τὸ **ἀσβεσταριό, ἀσβεστάδικο.**
ἀσβεστοκαρβίδιον (τὸ) νεώτ. χημ. ἑτέρα ὀνομασία τοῦ ἀνθρακασβεστίου βλ.λ.
ἀσβεστοκαταπλεΐτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. κιτρινέρυθρον ἢ φαιὸν ὀρυκτόν, ἐν ᾧ μέρος τοῦ ὑποξιδίου τοῦ νατρίου ἀντικαθίσταται ὑπὸ **ὀξιδίου** τοῦ ἀσβεστίου.
ἀσβεστοκονίαμα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ ἐξ ἐσβεσμένης ἀσβέστου, ἄμμου καὶ ὕδατος μῖγμα χρησιμοποιούμενον ἐν τῇ λιθοδομικῇ ὡς συνδετικὴ ὕλη ὡς καὶ πρὸς ἐπίχρισιν τῶν ἐπιφανειῶν τῶν τοίχων, ἀ. ἀμμοκονία.
ἀσβεστοκυαναμίδη (ἡ) νεώτ. κ. **κυαναμιδικὸν ἀσβέστιον** κ. **ἀζωτον ἀσβέστιον** λίπασμα ἀζωτοῦχον παρασκευαζόμενον διὰ δεσμεύσεως τοῦ ἐν τῷ ἀέρι ἀζώτου.
ἀσβεστόλακκος (ὁ) δημ. ὁ λάκκος ἢ τὸ ὄρυγμα ἐν ᾧ σβέννυται ἡ ἄσβεστος, ἀ. ἀσβεστόγουρνα.
ἀσβεστόλευκος-ον νεώτ. ὁ ἔχων τὴν λευκότητα τῆς ἀσβέστου· || ὁ δι' ἐπιχρίσματος ἀσβέστου καταστὰς λευκός.
ἀσβεστολίθαρο (τὸ) δημ. ὁ ἀσβεστόλιθος βλ.λ.
ἀσβεστολιθικός-ή-όν νεώτ. ὁ συνιστάμενος ἐξ ἀσβεστολίθου· 2) ὀρυκτολ. **ἀσβεστολιθικοὶ τόφφοι** πορώδεις ἀσβεστολιθικαὶ μᾶζαι προερχόμεναι ἐξ ὑδάτων πλουσίων εἰς ἀσβέστιον.
ἀσβεστόλιθος (ὁ) νεώτ. πέτρωμα ἰζηματογενές, συνιστάμενον ἐξ ἀσβεστίτου χρησιμεῦον εἰς τὴν παρασκευὴν ἀσβέστου, διοξιδίου τοῦ **ἄνθρακος**, ἀσετυλίνης, ὑέλου κλπ., δημ. ἀσβεστολίθαρο.
ἀσβεστολιθοφύρης (ὁ) νεώτ. πετρογραφ. κοκκιώδης ἀσβεστόλιθος ὁμοιάζων παρφυρίτη.
ἀσβεστομαλαχίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. μαλαχίτης βλ.λ. μεμιγμένος μετὰ ἀσβεστίου καὶ γύψου.
ἀσβεστομέτρησις-εως (ἡ) νεώτ. ὁ προσδιορισμὸς τῆς ἐν τῷ χώματι περιεχομένης ἀσβέστου.
ἀσβεστόμετρον (τὸ) νεώτ. γεωργ. ὄργανον χρησιμεῦον πρὸς ἀσβεστομέτρησιν βλ.λ.
ἀσβεστομιγής-οῦς-ές νεώτ. ὁ μεμιγμένος μὲ ἄσβεστον : **ἀσβεστομιγὴς μαλαχίτης.**
ἀσβεστόνερο (τὸ) δημ. διάλυμα ἀσβέστου ἐν ὕδατι κατ' ἀναλογ.1 : 104, φαρμακ. ἀσβέστιον ὕδωρ.
ἀσβεστοπαραγωγός-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ παράγων ἄσβεστον : **ἀσβεστοπαραγωγὸς περιοχή**· 2) ὁ ἔχων ὡς ἐπάγγελμα τὴν παραγωγὴν ἀσβέστου.
ἀσβεστόπετρα (ἡ) δημ. λίθος κατάλληλος πρὸς παρασκευὴν ἀσβέστου, ἀσβεστόλιθος.
ἀσβεστοποιεῖον (τὸ) νεώτ. ὁ τόπος ἔνθα κατασκευάζεται ἡ ἄσβεστος.
ἀσβεστοποίησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ δι' ὀπτήσεως μεταβολὴ τοῦ ἀσβεστολίθου **εἰς ἄσβεστον.**
ἀσβεστοποιΐα (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ παραγωγὴ ἀσβέστου· || ἡ τέχνη τοῦ διὰ τῆς πυρακτώσεως ἀσβεστολίθων παρασκευάζειν **ἄσβεστον.**
ἀσβεστοποιός (ὁ) νεώτ. ὁ παρασκευάζων τὴν ἄσβεστον τεχνίτης, δημ. ἀσβεστάς· || ὁ ἐπιχειρηματίας τῆς παρασκευῆς ἀσβέστου.
ἀσβεστοπυριτικός-ή-όν νεώτ. ὁ περιέχων ἄσβεστον καὶ πυρίτιον, ἐπὶ πετρωμάτων ἢ ἐδαφῶν· || **ἀσβεστοπυριτικὰ προϊόντα** ἑνώσεις ἀσβέστου μετὰ ὀξιδίου τοῦ πυριτίου.
ἀσβεστοπωλεῖον (τὸ) νεώτ. τὸ κατάστημα πωλήσεως ἀσβέστου, ἀσβεστάδικο.
ἀσβεστοπώλης (ὁ) νεώτ. ὁ πωλῶν ἄσβεστον, ὁ ἀσβεστάς.
ἄσβεστος (κ.-η)-ον κ. νεώτ., δημ. -η -ο κ. **ἄσβηστος** κ. **ἄσβυστος** ὁ μὴ σβεσθείς, ὁ μὴ σβεννύμενος : Ἰλ.Π.123 **τῆς δ' αἶψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ**, Νίκ.Θηρ.819 **ἀσβέστου πυρός**, Νόνν. Διον.45,124 **λυχνίδος ἀσβέστοιο**, Κρυστ.Παράδεισος 62 **καίει μιὰ ἄσβεστη φωτιά**· 2) κ. μτφ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ σβεσθῇ, νὰ καταπνιγῇ, ὁ κατάπαυστος, ἀδιάλειπτος, διαρκής : Ἰλ.Α 599 **ἄσβε-**

στος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως **μακάρεσσι θεοῖσιν**, Αἰσχ.Πρ.531 **Ὠκεανοῦ πατρὸς ἄσβεστον** πόρον, 'Αρετ.35,2 **γέλως ἄσβεστος μέχρι θανάτου, - ἄσβεστον μῖσος.**

ἄσβεστος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὀρυκτὸν σιδηρόχρουν ἐν Ἀρκαδίᾳ ὀρυσσόμενον, πιθ. ἀμίαντος, **ἐξ οὗ κατεσκεύαζον ὑφάσματα ἀπρόσβλητα ὑπὸ τοῦ πυρός,** καλούμενα ἀσβέστινα : Πλίν.Φι 37,146· || νεώτ. τὸ ὀρυκτὸν ἀμίαντος.

ἄσβεστος (ἡ) (ἐνν. **τίτανος**) κ. μσν. **ἄσβεστον** (τὸ) νεώτ. κ. δημ. **ἀσβέστης** (ὁ) κ. **-έστη** (ἡ) κ. **-έστι** (τό) ἡ μὴ δι' ὕδατος σβεσθεῖσα τίτανος, ἡ διὰ πυρώσεως ἀσβεστολίθων ἐντὸς ἀσβεστοκαμίνων λαμβανομένη λευκὴ καὶ εὔθρυπτος ὕλη, ἄ. χορήγι, χορί· Εὐστ.'Ιλ.333,34 «**τίτανον δὲ κυρίως τὴν κονίαν φαμέν, τὸ ἰδιωματικῶς λεγόμενον ἄσβεστον**» : Διοσκ.5,115, Πλούτ.Σερτ.17, Προκ.Κτισμ.1,1 **τίτανος ἣν περ ἄσβεστον καλοῦσι**· || **ἄνυδρος ἄσβεστος,** ἡ ἄμα τῇ ἐξαγωγῇ ἐκ τῆς καμίνου ἥτις δὲν περιέχει ὕδωρ· 2) ἡ δι' ὀλίγου ὕδατος εἰς κόνιν μετατραπεῖσα ἢ καὶ διὰ μεγάλης ποσότητος ὕδατος λαβοῦσα πολτώδη ὑφήν, ἄ. **ἐσβεσμένη ἄσβεστος,** δημ. σβησμένος ἀσβέστης· 3) ἡ διὰ προσθήκης περισσοτέρου ὕδατος λαμβανομένη ἐν χρ. διὰ τὴν ἐπίχρισιν τῶν τοίχων, ὁ. γαλάκτωμα (ἢ γάλα) τῆς ἀσβέστου· || **ὑδραυλικὴ ἄσβεστος** ἡ προερχομένη ἐκ τῆς ὀπτήσεως ἀσβεστολίθων περιεχόντων μέχρι 35 % ἀργίλιον.

ἀσβεστοσάκχαρον (τὸ) νεώτ. φαρμακ. μῖγμα ἐσβεσμένης ἀσβέστου καὶ σακχάρου ἐν χρήσει ὡς ἀντίδοτον ἐπὶ δηλητηριάσεων.

ἀσβεστόσπογγος (ὁ) νεώτ. σπόγγος μετὰ σκελετοῦ ἐξ ἀνθρακικοῦ ἀσβεστίου.

ἀσβεστότυρος (ὁ) μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. **ἀσβεστότυρο** κ. **ἀσβεστοτύρι** τυρὸς ἀλιπὴς ἐξ ἐκβουτυρωθέντος γάλακτος, ἄγευστος καὶ ξηρὸς ὡς ἡ ἄσβεστος : Θεοφάν.1,4,37 **φωμοῦ πιτυρώδους ἔφεσιν ἔχοντα καὶ ἀσβεστοτύρου.**

ἀσβεστουρανίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν τῆς ὁμάδος τῶν οὐρανιούχων μαρμαρυγιῶν, ἐμπεριέχον ἄσβεστον, ὀξείδιον οὐρανίου, πεντοξείδιον φωσφόρου καὶ ὕδωρ.

ἀσβεστουργεῖον (τό) νεώτ. **ἀσβεστοποιεῖον** βλ.λ.

ἀσβεστουργία (ἡ) νεώτ. ἡ **ἀσβεστοποιία** βλ.λ.

ἀσβεστουργός (ὁ) νεώτ. ὁ **ἀσβεστοποιός** βλ.λ.

ἀσβεστοῦχος-ον νεώτ. ὁ ἐνέχων ἄσβεστον : **ἀσβεστοῦχον ὕδωρ** (ἀσβεστόνερο).

ἀσβεστόχρισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ διαλύματος ἀσβέστου ἐπίχρισις, τὸ ἀσβέστωμα.

ἀσβεστόχρισμα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ ἐπίχρισμα δι' ἀσβέστου ἢ ἀσβεστοκονιάματος ἐπὶ τοίχων κλπ.· || ἡ ἀσβεστόχρισις βλ.λ.

ἀσβεστόχριστος-ον νεώτ. ὁ δι' ἀσβέστου χρισθείς.

ἀσβεστοχρίω νεώτ. μτβ. χρίω δι' ἀσβεστογάλακτος, ἀσβεστώνω, ἀσπρίζω· || χρίω δι' ἀσβεστοκονιάματος, σουβαντίζω.

ἀσβεστοχρωμιοῦχος γρανάτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. κ. **οὐβαροβίτης** βλ.λ. κρυσταλλοειδὲς ὀρυκτόν, χρώματος σμαραγδοπρασίνου σκοτεινοῦ, παρουσιαζόμενον ἐν ῥωγμαῖς χειροπληθῶν χρωμιούχων σιδηρολίθων ἢ καὶ ἐντὸς ὀφειτῶν.

ἀσβεστώδης-ους-ες γλωσσ. κ. νεώτ. ἐπὶ ἐδαφῶν, ὁ περιέχων ἄσβεστον· || ὁ ὅμοιος πρὸς ἄσβεστον κατὰ τὸ χρῶμα, τὴν σύστασιν ἢ τὴν γεῦσιν.

ἀσβέστωμα-ατος (τό) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐπίχρισις δι' ἀσβέστου, τὸ ἄσπρισμα· 2) ἡ ἀσβέστωσις βλ.λ.

ἀσβεστώνω δημ. μτβ. ἐπαλείφω διὰ διαλύματος ἀσβέστου, ἀσπρίζω· || ἐπαλείφω δι' ἀσβεστοκονιάματος, σουβαντίζω : Κρυστ.Γεφύρι Μανόλη 28 **πιθώνουν πέτρα σὲ πέτρα οἱ μάστοροι, καὶ χτίζουν κι' ἀσβεστώνουν**· 2) γεωπ. προσθέτω ἄσβεστον ὡς λίπασμα εἰς καλλιεργούμενα ἐδάφη.

ἀσβέστωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ κονίασις : 'Ησ. ἐν λ. κονίασις· || νεώτ. γεωπ. ἡ προσθήκη ἀσβέστου ὡς λιπάσματος.

ἀσβεστωτής-οῦ (ὁ) νεώτ. ὁ κονιατής, ἀσβεστάς, σοβατζῆς.

ἀσβεφερρίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. μαγγανιοῦχος κουμμιγκτονίτης ἀμιαντοειδοῦς ὑφῆς.

ἀσβηνοί 'Ησ. «ὄρνιθες».

ἄσβηστος-η-ο δημ. κ. **-υστος** κ. **ἄσβεστος** βλ.λ.

ἀσβολαίνεται γλωσσ. μαυρίζεται δι' ἀσβόλης.

ἀσβολάνης (ὁ) νεώτ. κ. **ἀσβόλη** κ. **ἀσβόλιθος** κ. ἀσβολίτης ὀρυκτολ. ἄμορφος καστανομέλαινα κόνις, ἀσθενῶς λάμπουσα, χρησιμοποιουμένη πρὸς παραγωγὴν κυανοῦ χρώματος τοῦ κοβαλτίου.

ἀσβολάω ἀσβολῶ βλ.λ.

ἀσβόλη (ἡ) κ. νεώτ., δημ. κ. **ἀσθολή,** ἀττ. κ. **ἄσβολος** ἡ ἐκ τοῦ καπνοῦ πυρᾶς μέλαινα κονία ἡ καθημένη ἐπὶ τῶν τοίχων, ἰδίως τῆς καπνοδόχου, ἄ. αἰθάλη, λιγνύς, δημ. κ. καπνιά, καπνιούρα : Σιμων 7,61 **ἀσβόλην ἀλευμένη**· 2) ἡ δι' αἰθάλης μέλανσις, μουντζούρωμα μὲ καπνιά, μὲ φοῦμο· κ. γεν. ὁ ἐκ βορβορώδους ἰλύος ῥύπος : 'Αφροδ.Προβλ.2,73 **ὀρέγονται ἀσβόλης ἢ ὀστράκων,** Εὐστ.σχόλ. «τὴν ἄσιν ὅ ἐστι ῥύπον βάλλουσαν μετὰ ὄφεως»· 3) ἡ ἐξ ἀνθράκων λεπτὴ κόνις : Αἰσώπ.Μῦθ. ἀνθρακεὺς κ. γναφεύς : **ἃ ἐγὼ λευκαίνω αὐτὸς ἀσβόλης πληροῖς**· 4) νεώτ. ὀρυκτολ. κ. ὁ ἀσβολάνης βλ.λ.

ἀσβόλημα-ατος (τό) νεώτ. ἡ δι' ἀσβόλης βλ.λ. ῥύπανσις.

ἀσβόλησις-εως (ἡ) ἀρχ. Λεξ. τὸ μαυρίζειν δι' ἀσβόλης βλ.λ.

ἀσβολθέν 'Ησ. «μέγα, ὑψηλόν, μέλαν».

ἀσβολιά (ἡ) δημ. δυστυχία, κακομοιριά, κακοριζικιά, ἀνασβολιὰ βλ.λ.

ἀσβόλιθος (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ἀσβολάνης βλ. λ.

ἀσβολίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἐλαιώδης οὐσία δριμείας γεύσεως, ἐξαγομένη ἐκ τῆς ἀσβόλης.

ἀσβολίτης (ὁ) νεώτ. ὁ ἀσβολάνης βλ. λ.

ἀσβολόεις-εσσα-εν μτγν. ποι. ὁ ἀσβολώδης βλ.λ.

ἀσβολοποιός-όν ὁ ποιῶν, παράγων ἀσβόλην : Εὐστ.'Οδ.1949,36 «**φολόεντι κεραυνῷ, τοῦτ' ἔστιν** αἴφα ὀλλύντι ἢ ἀσβολοποιῷ».

ἄσβολος (ὁ ἢ ἡ) ἀττ. τ. τοῦ **ἀσβόλη βλ.λ.** : Φρυν. ΑΒ 17,23 «ἄσβολος θηλυκῶς λέγουσιν, 'Ιππῶναξ δὲ ἀρσενικῶς· **τινὲς δὲ** καὶ τὴν ἀσβόλην» : 'Αριστφ. Θεσμ.245 **ἰοὺ τῆς ἀσβόλου· αἰθὸς γεγένημαι,** "Αλεξ. παρ' 'Αθην.13,568 C **τὰς ὀφρῦς πυρρὰς ἔχει τις; ζωγραφοῦσιν ἀσβόλῳ.**

ἀσβολοσκεπής-οῦς-ές νεώτ. ὁ δι' ἀσβόλης τέφρας, κόνεως ἐσκεπασμένος.

ἀσβολῶ-όω μτγν. κ. νεώτ., δημ. **ἀσβολώνω,** Αἰσωπ. κ. μσν. **-άω-ῶ** μαυρίζω, ῥυπαίνω τινὰ δι' ἀσβόλης· Σουΐδ.«ἠρδόλωσεν, ἠσβόλωσεν» : Πλούτ. Κίμ.1 **αἰολίζοντες ἀσβολωμένους καλοῦσι διὰ τὸ τὸν Δάμωνα πρὸς τὸν φόνον ἀσβόλῳ χρησάμενον ἐξελθεῖν,** 'Αθήν.13,581 Ε **ἄνθρωπον ἄχρι στόματος ἠσβολωμένον**· || μσν, **ἀσβολῶ-άω** : Κ Μανασσ.Χρον.1209 **ἠσβολημένος.**

ἀσβολώδης-ους-ες μτγν. κ. νεώτ. ὁ μαῦρος ὡς ἡ ἀσβόλη : Διοσκ.1,83 **ἀσβολώδει δὲ καὶ οὐ καθαρῷ**· || νεώτ. ὁ πλήρης ἀσβόλης.

ἀσβόλωμα-ατος (τό) νεώτ. κ. δημ. τὸ μαυρίζειν, ῥυπαίνειν δι' ἀσβόλης βλ. λ.

ἀσβολωμένος-η-ο δημ. ὁ δι' ἀσβόλης τὴν ὄψιν μελανθείς, ποὺ ἔχει μαυρισμένο, μουντζουρωμένο τὸ μοῦτρο μὲ καπνιά, μὲ γάνα : Παλαμ.Τρισεύγ.15 **δυὸ ἀρματωμένοι λιάπηδες ἀσβολωμένοι**· 2) μτφ. ὁ λίαν δυστυχής, ποὺ οἱ μέρες του εἶναι μαῦρες : 'Ερωτόκρ.Γ 23 **ἐπέρνα μέρες σκοτεινές, νύχτες ἀσβολωμένες**· κ. ἐν ἀρᾷ ἢ πρὸς ὕβριν : **τὸν κακό σου τὸν καιρὸ καὶ τὸν ἀσβολωμένο**· 3) ὁμ. μτφ. ὁ οὗ ἠσβολώθη, ἐρρυπάνθη ἡ τιμή,

ἡ ὑπόληψις, πρβλ. ἀσβόλη 2) : παροιμ. **τ' ἀσβολωμένου ὁ καημὸς δὲ μολογιέται** (οὐδεὶς ὁμολογεῖ ἑκὼν τὴν ἀτιμίαν ἢ τὴν ἀτίμωσιν αὐτοῦ)· 4) ἐπὶ προσ., ἐπὶ ζῴων κ. ἐπὶ δένδρων, ὁ ἐκ πυρκαϊᾶς ἀπανθρακωθείς : **βρῆκαν τὸ γέρο μπρούμυτα πάνω στὴ στιὰ ἀσβολωμένο, - ἐδῶ κι ἐκεῖ ἔβλεπες μαῦρα πιὰ κούτσουρα τὰ πεῦκα τ' ἀσβολωμένα·** || εἰδ. ὁ ὑπὸ κεραυνοῦ πληγείς, ἀπανθρακωθείς : **ἀπόμεινε στὸν τόπο ἀσβολωμένος·** 5) μτφ. ὁ ἐξ ἀδοκήτου συμφορᾶς ἢ θλιβεροῦ ἀγγέλματος ἢ ἐλέγχου ἀπομείνας ἐνεός, κατάπληκτος : **σὰν ταῦ τά 'πα ἔμεινε ἀσβολωμένος,** ἄ. **ἀποσβολωμένος** βλ.λ.

ἀσβολώνω μαν. κ. δημ. μαυρίζω δι' ἀσβόλης, ρυπαίνω, ἀσβολῶ βλ.λ., ἄ. σβολώνω, σβουλώνω· 2) εἰδ. π. βυζαντ. ὡς ποινὴ περιχρίω μὲ ἀσβόλην τὸ πρόσωπον καὶ τὰ γυμνὰ μέρη τοῦ σώματος τοῦ πομπευομένου ὡς ἐνόχου πολιτικῶν ἐγκλημάτων ἢ παραβάτου τῶν εἰς τὰς γενετησίους σχέσεις ἀναφερομένων ἠθικῶν κανόνων.

ἀσβόλωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ δι' ἀσβόλης ρύπανσις, ἀσβόλωμα.

ἀσβός (ὁ) δημ. κ. **ἄσβος** ὁ τρόχος βλ.λ.

ἀσβοῦδι (τὸ) δημ. ὁ μικρὸς ἀσβός· 2) μτφ. συνηθ. σκωπτικῶς ἐπὶ τῶν δειλῶν καὶ συστελλομένων.

ἀσγελαῖα (τὰ) Ἐπιγρ. ἑορτὴ τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀσγελάτα ἐν Ἀνάφῃ.

ἀσγελάτας-α (ὁ) Ἐπιγρ. ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀνάφῃ.

ἀσγκίλλιος βαθμὶς νεώτ. γεωλ. ἡ νεωτέρα τῶν πέντε βαθμίδων, εἰς ἃς ὑποδιῃρέθη ἡ κατωτέρα σιλούριος ἢ ὀρδοβίαιος ὑποπερίοδος τοῦ παλαιοζωικοῦ αἰῶνος τῆς γῆς.

ἀσδκρεύω δημ. κ. **ἀσντερεύω** ἐξαγριοῦμαι, ἀποθηριοῦμαι, μαίνομαι : δ.τραγ. **κι Ἀλῆ πασᾶς ἀσδέρεψε καὶ δὲν τηρᾷ τί κάνει.**

ἄσδος μτγν. Ἀρκάδ.48,5 « στήλη λιθίνη ».

ἄσε δημ. κ. **ἄσ'** βλ.λ., συγκεκ. τ. προστ. ἀορ. τοῦ ρήμ. ἀφήνω (ἄφησε - ἄφσε - ἄσε) νὰ ἀφήσῃς, ἄφησε, παράτησε, ἀπόθεσε, ἀπίθωσε : **ἄσε με ἥσυχο, - ἄσε τὶς χαζομάρες, - τὶς πονηριές, - ἄσε τὰ πράματά σου ἐδῶ ὡς νὰ βρῇς δωμάτιο,** - φρ. **ἄσε με στὸ θεό σου·** || συνεκδ. δῶσε, δάνεισε, χάρισε : **ἄσε μου λίγα χρήματα, - μερικὰ σιγάρα, - ἄσε μας τὸ βιβλίο, - τὴν ὀμπρέλα σου·** παροιμ. **ἄσε, μάνα, τὸν κόπανο καὶ πιάσε τὴ σαΐτα** (σκωπτικῶς ἐπὶ ὀκνηρῶν τέκνων ἀπεκδεχομένων τὴν ἐξ ἐπιμόχθου ἐργασίας τῶν γονέων συντήρησιν αὐτῶν), Κρυστ.Μαγεμένο Μαντήλι 112 **δόλια μανοῦλα μ', ἄσε με, πλειότερο μὴ μὲ θλίβῃς·** 2) κ. ὡς μόριον σημασίας ἁπλῶς παρακελευστικῆς, πρβλ. ἄσ', ἢ χρονικῆς : **ἄσε νὰ δοῦμε τί θὰ μᾶς 'πῇ, - τί καιρὸ θὰ 'χουμε, - ἄσε νὰ πᾶμε σπίτι καὶ σοῦ δείχνω ἐγώ.**

ἄσε συνηρ. τ. τοῦ **ἄασε** τοῦ ρ. **ἀάω** βλ.λ.

ἀσεβάρχης (ὁ) μσν. ὁ λίαν ἀσεβής : Θεόδ.Στ.342Λ.

ἀσέβαστος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ τυγχάνων σεβασμοῦ, ὁ μὴ σεβαστός : **ἀσέβαστος πατήρ·** 2) ὁ μὴ ἀποδίδων τινὶ τὸν ὀφειλόμενον σεβασμόν, ὁ μὴ σεβόμενος : **ἀσέβαστο παιδί.**

ἀσέβεια (ἡ) κ. μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἔλλειψις εὐσεβείας, σεβασμοῦ πρὸς τὰ θεῖα, ἀντίθ. εὐσέβεια : Ξεν.ΚΠ 8,8,7 **διὰ τὴν ἐκείνων περὶ .. θεοὺς ἀσέβειαν,** Ἀντιφ.5,88 **ἀσέβ- εἰς τοὺς θεούς,** Εὐρ.Βάκχ.476 **ἀσέβειαν ἀσκοῦντ' ὄργι' ἐχθαίρει θεοῦ, - τοὺς νέους σήμερον διακρίνει ἡ ἀσέβεια·** || περιφρόνησις πρὸς πᾶν τὸ κοινῇ θεωρούμενον ἀξιοσέβαστον, πρόσωπα, θεσμούς, ἤθη : Λυσ.6,11 **δίκη ἀσεβείας πρὸς τὸν βασιλέα,** Πολύβ.1,84,10 **τῇ πρὸς τοὺς πέλας ἀσεβείᾳ καὶ παρανομίᾳ, - ἀσέβεια πρὸς τοὺς γονεῖς, - πρὸς τὴν ἠθικήν, - πρὸς τὰ ἔθιμα·** || ἀττ. δικ. **ἀσεβείας δίκη ἢ γραφὴ** μήνυσις ἐπὶ ἀσεβείᾳ : Λυσ.6,11, Πλουτ.Ἠθ.169 F **δίκην ἔφυγεν ἀσεβείας ἐπὶ τῷ λίθον εἰπεῖν τὸν ἥλιον·** 2) ἀσεβὴς λόγος, ἀσεβὴς πρᾶξις, ἀσέβημα (ἰδίως εἰς πληθ.) : Πλάτ.Νόμ.890 A **ἀσέβειαί τε ἀνθρώποις ἐμπίπτουσι νέοις,** Ἰώσ.ΑΙ 7, 8,1 **ὑπερβάλλειν ἀλλήλους ἐν ταῖς πρὸς τὸν θεὸν ἀσεβείαις, - αὐτὸ ποὺ εἶπες εἶναι ἀσέβεια.**

ἀσέβημα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. ἡ ἀσεβής, βέβηλος, ἱερόσυλος πρᾶξις, συμπεριφορά, λόγος : Θουκ.6,27 **εἴ τις ἄλλο τι οἶδεν ἀσέβημα γεγενημένον,** Δημ.21,104 **σχέτλιον καὶ κοινὸν ἔμοιγ' ἀσέβημα,** Διόδ.Σ 4,65 **τῶν ἀσεβημάτων γνωσθέντων.**

ἀσεβής-οῦς-ές κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ σεβόμενος, ὁ μὴ τιμῶν τὸ θεῖον, ὁ ἀνευλαβής : Σοφ.ΟΤ 1441 **τὸν ἀσεβῆ μ' ἀπολλύναι,** Ξεν.ΚΠ 8,8,27 **ἀσεβέστεροι περὶ θεούς,** Παυσ.4,8,1 **θεῶν ἀσεβής, -** παροιμ. δημ. **ἀλιὰ τονε τὸν ἀσεβῆ κι ὁποὺ κοντά του στέκει·** || ὁ ὑβριστικῶς φερόμενος πρὸς τοὺς ἀξίους σεβασμοῦ, ὁ περιφρονῶν τὰς καθιερωμένας ἀξίας, ἤθη, ἔθιμα, παραδόσεις· **ἀσεβὴς πρὸς τοὺς γονεῖς, - πρὸς τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου, - πρὸς τὴν σημαίαν·** 2) κ. ἐπὶ ἐνεργείας, ὁ ἐκδηλῶν ἀσέβειαν : **ἀσεβεῖς λόγοι, - ἀσεβὴς πρᾶξις, - συμπεριφορά·** 3) τὸ οὐδ. **ἀσεβὲς** ὡς οὐσ. ἡ ἀσέβεια βλ.λ. : Ξεν.Ἀπομν.1,1,16 **ἀεὶ διελέγετο σκοπῶν τί εὐσεβές, τί ἀσεβές.**

ἀσέβησις-εως (ἡ) ἀμφ.γ. τὸ ἀσεβεῖν: Πλούτ.Ἠθ.671 F.

ἀσεβογραφία (ἡ) νεώτ. τὸ ἀσεβῶς ἐν γραπτῷ λόγῳ ἐκφράζεσθαι.

ἀσεβορρήμων-ονος (ὁ,ἡ) νεώτ. ὁ ἀσεβεῖς ἐκφέρων λόγους.

ἄσεβος-η-ο δημ. κ. **ἀσεβής** βλ.λ.

ἀσεβότεκνος-ον μσν. ὁ ἔχων ἀσεβῆ τέκνα : Νικήτ.Παφλ.536 C.

ἀσεβοφόντης (ὁ) ἐκκλ. ὁ φονεὺς τῶν ἀσεβῶν.

ἀσεβῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ. εἶμαι ἀσεβής, ἱερόσυλος, βέβηλος : Ἡρ.1,159 **ἵνα γε ἀσεβήσαντες θᾶσσον ἀπόλησθε,** αὐτ.2,139 **ἀσεβήσας περὶ τὰ ἱερά,** Εὐρ.Βάκχ.490 **σὲ δ' ἀμαθίας γε κἀσεβοῦντ' εἰς τὸν θεόν,** Ἀριστφ.Θεσμ.367 **ἀσεβοῦσ', ἀδικοῦσί τε τὴν πόλιν,** Ἰώσ.ΑΙ 6,56 **μεγάλα ἠσεβήσατε εἰς τὸν θεόν·** κ. μετὰ συστοίχου αἰτ. : Πλάτ.Νόμ.910 C **ἀσεβεῖν ἀσέβημα·** || μετ' αἰτ. προσώπου, προσβάλλω, ὑβρίζω, ἁμαρτάνω ἐναντίον τινός: Αἰσχ.Εὐμ.270 **ἢ θεὸν ἢ ξένον τιν' ἀσεβοῦντες ἢ τοκῆας φίλους,** Διόδ.Σ 1,77 **ἀσεβεῖν θεούς,** Πάπ. **ἀσεβ- τὸν Καίσαρα·** 2) κ. ἐν τῷ παθ. : Λυσ. 2,7 **ἱερῶν δὲ μιαινομένων τοὺς ἄνω θεοὺς ἀσεβεῖσθαι,** Διόδ.Σ 14,77 **τοὺς ἀσεβηθέντας θεούς·** || ἐπὶ οἴκων, ὑφίσταμαι τὰ ἐπακόλουθα τοῦ ἁμαρτήματος : Πλάτ.Νόμ.877 E **ὅταν οὖν τις ἅμα δυστυχηθῇ καὶ ἀσεβηθῇ τῶν οἴκων·** 3) παθ. κ. ἐπὶ πράξεως : Ἀνδοκ.1,10 **ἐμοὶ ἠσέβηται οὐδὲν περί τινος,** Λυσ.6,6 **τὰ ἠσεβημένα.**

ἀσεβῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ εὐσεβείας, ὑβριστικῶς· ὑπερθ. **ἀσεβέστατα** : Δίων Κ 79,9 **ἱερωμένην αὐτὴν τῇ Ἑστίᾳ ἀσεβέστατα ᾔσχυνεν.**

ἀσειροδέτητον (τὸ) νεώτ. ναυτ. κ. **ἀσειρόδετον** ἱστίον ὅπερ ἐκ τῶν ὧν φέρει ἐκ κατασκευῆς σειρῶν βλ.λ. οὐδεμίαν ἔχει δεδεμένην, δημ. ἀμουδάριστο.

ἄσειρος-ον Ἡσ. κ. νεώτ. ὁ μὴ δεδεμένος εἰς σειράν, εἰς σχοινίον· Ἡσ. « ἄσειρος ἵππος· ὁ μὴ ἔχων σειράν, μηδὲ δέσιν· ἀλλ' ἄφετος καὶ ἄνετος », Εὐστ.1734,2 « ἄσειρος ἵππος, ὁ ἄδετος »· 2) νεώτ. ναυτ. **ἄσειρον ἱστίον** τὸ μὴ φέρον σειράς, μοῦδες, ἵνα πτύσσηται ἡ ἐπιφάνεια αὐτοῦ εἰς περίπτωσιν κακοκαιρίας, δημ. πανὶ χωρὶς μοῦδες.

ἀσείρωτος-ον ὁ μὴ ἐφωδιασμένος μὲ σειράς, σχοινία, ἐπὶ ὀχημάτων συρομένων ὑπὸ τῶν ζυγίων μόνον ἵππων καὶ μὴ ἐχόντων σειραφόρους ἵππους : Εὐρ.Ἴων 1150 **μελάμπεπλος δὲ νὺξ ἀσείρωτον ζυγοῖς ὄχημ' ἔπαλλεν.**

ἀσεισμικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἐδαφῶν, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς σεισμούς : ἀσεισμικὴ περιοχή· 2) ἐπὶ οἰκοδομῶν, ὁ κατ' ἀρχιτεκτονικὴν καὶ δομὴν οὕτως ἐκτισμένος, ὥστε ν' ἀποσοβῆται ἡ ἐκ σεισμῶν κατάρρευσις.

ἄσειστα ἐπίρρ. δημ. ἀσαλεύτως, ἀκλονήτως.

ἄσειστος(-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ σειόμενος, ὁ ἀκλόνητος : Σολωμ.ΜπάϊρονΣτρ.113 ἔρμος, ἄσειστος, μακρύς· || ὁ ἀκινητῶν : Λασκαρ.Πνίχτης 29 καὶ τὸ σκύλο του, ποὺ ἄσειστος κοιτάζει, τόνε βλέπει συχνὰ ν' ἀνατριχιάζῃ· 2) ὁ μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ σεισμῶν : Μάξ.Τύρ.41,4 ἄσειστος γῆ, - ἄσειστη περιοχή· 3) μτφ. ἀδιατάρακτος : αὐτ.4,5 ἄσειστος εὐδαιμονία· || ἐπὶ ἀρχῶν, πίστεων, δοξασιῶν, ἀκλόνητος, ἀμετάβλητος, σταθερός : ἄσειστος πίστις.

ἀσείστως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀκλονήτως, ἀσαλεύτως : Ἀρρ.Ἐπίκτ.2,17,33 ἀσφαλῶς ἔχειν καὶ ἀσείστως, Γρηγ.Ναζ.1,479 A ἀσείστως καὶ ἀτινάκτως· || καρτερικῶς, ὑπομονητικῶς : Ὠριγ.2,549 D ἀσείστως φέροντος τὰς τηλικαύτας περιστάσεις.

ἀσεκρῆτις (ὁ) μσν. (λστ.) κ. ἀσεκρήτης κ. ἀσηκρήτης π. βυζαντ. ὁ ἐξ ἀπορρήτων γραμματεὺς τοῦ βασιλέως.

ἄσεκτος-ον δωρ. τ. τοῦ ἄφεκτος, ἀγαθός : Ἡσ. « ἄσεκτος· ἀγαθός· παρὰ Ῥίνθωνι Ταραντίνῳ ».

ἀσελάγητος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ φωτιζόμενος, ὁ σκοτεινός : ΚΜανασσ.Σύν.Ἱστ.4,7 εἰς ἄλλους χώρους ἀφεγγεῖς στυγνοὺς ἀσελαγήτους, - ἀσελάγητος νύξ· || νεώτ. ἐπὶ ἀστέρων κ. φάρων, ὁ μὴ σελογήσας, ὁ μὴ ἐκπέμψας φῶς.

ἀσελαγήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἀφωτίστως, σκοτεινῶς.

ἀσέλαστος-ον μτγν. ὁ ἄνευ φωτός, ὁ μὴ φωτιζόμενος : Παῦλ.Σιλ.Ἔκφρ.445 ναὶ μὴν οὐδ' ἀσέλαστα μάτην ἐλέλειπτο καρήνου ταρσά.

ἀσελγαίνω κ. νεώτ., μελλ. ἀσελγανῶ, παθ. παρακ. ἠσέλγημαι (ὡς ὁ τοῦ ἀχρ. παθ. τοῦ ἀσελγῶ-έω) εἶμαι ἀσελγής, ἀκόλαστος, κ. εἰδ. εἶμαι ἄγαν φιλήδονος, λάγνος : Πλάτ.Συμπ.190 C ὅπως ἐῷεν ἀσελγαίνειν, Δίων Κ 61,9 ἀσελγαίνων εἰς τὰ μειράκια, - ἀσελγαίνει ἐπὶ παίδων· 2) εἶμαι ἀναιδῶς, ἔργῳ ὑβριστής: Πλάτ.Νόμ.9.879 ξένον .. ἀσελγαίνοντα καὶ θρασυνόμενον, Δημ.21,523 ὃν ἂν λάθωσιν ἀσελγαίνοντα κολάζειν· 3) νεώτ. ἀσκῶ ἀσέλγειαν, πρᾶξιν ἀσελγῆ (ἰδ. ἀξιόποινον) : ἠσέλγησεν ἐπὶ ἀνηλίκου· 4) τὸ παθ. ἀσελγαίνομαι ὑφίσταμαι ἔργῳ ὕβριν βαρεῖαν : Δημ.21,521 τὰ εἰς ἐμὲ καὶ ταὺς φυλέτας ἠσελγημένα.

ἀσέλγεια (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀσελγοῦς, ἡ μετὰ θρασύτητος βία, ἀναισχυντία : Πλάτ.Πολ. 424 E σὺν πολλῇ .. ἀσελγείᾳ, Ἀριστλ.Πολιτ.5,5 αἱ μὲν οὖν δημοκρατίαι μάλιστα μεταβάλλουσι διὰ τὴν τῶν δημαγωγῶν ἀσέλγειαν, Αἰσχίν.27,5 οὐχ ὑπ' ἀνθρώπων ἀσελγείας γίγνεσθαι· 2) κ. νεώτ. ἡ περὶ τὰ ἀφροδίσια ἀκατάσχετος ροπή, ἡ ἀκολασία, ἡ λαγνεία, ἡ αἰσχρότης : ΚΔ Μάρκ.22 δόλος, ἀσέλγεια, ὀφθαλμὸς πονηρός, Πολύβ.37,2,4 ἀσέλγεια περὶ τὰς σωματικὰς ἐπιθυμίας, - ἀποπλάνησις εἰς ἀσέλγειαν.

ἀσέλγημα-ατος (τὸ) μτγν. ἡ ἀσελγὴς πρᾶξις· || ἡ βαρεῖα ὕβρις : Πολύβ.38,2,2 ὑπὲρ τῶν εἰς τοὺς περὶ τὸν Αὐρήλιον γενομένων ἀσελγημάτων.

ἀσελγής-ές κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀκόλαστος, ὁ ἐν αἰσχρότητι ἀναιδῶς βιῶν κ. εἰδ. ὁ ἄγαν φιλήδονος, ὁ λάγνος· κατὰ Θωμᾶν γραμμ.116 « ἀσελγὴς ἐπὶ ἀρρενικοῦ, ἐπὶ δὲ θηλυκοῦ οὐκέτι » : Θεόπομπ.π.Ἀθην.6,260 B τοὺς Θεσσαλοὺς εἰδὼς ὁ Φίλιππος ἀκολάστους ὄντας καὶ περὶ τὸν βίον ἀσελγεῖς, - ἀσελγὴς νεανίσκος, - γυνή· κ. παραθ. Δημ.23,19 ὡς πολὺ τῶν θαυματοποιῶν ἀσελγεστέρους, Λουκ.Ἀλ.14 ἀσελγέστεροι τῶν ὄνων, Αἰσχίν.70,11 ἄνθρωπος ἀσελγέστατος καὶ οὐδεμιᾶς παιδείας μετεσχηκώς· || συνεκδ. ὁ ἀναιδῶς αὐθάδης, ὑβριστής : Δημ.21,128 εἰς ἐμὲ μόνον ἀσελγὴς οὕτω καὶ βίαιος ἐγεγόνει· 2) κ. νεώτ. ἐπὶ ἐνεργείας, ἔργου, θεάματος, ὁ ἐκ λαγνείας ἢ ἐξ ἀναιδείας προερχόμενος, ὁ λαγνείαν, ἀναίδειαν, αὐθάδη ὕβριν ἐνέχων· ἐπὶ ἐκφράσεως κ. ἡ ἀναιδὴς αἰσχρολογία : Εὔπ.π.Ἀθην.6,237 A σκῶμμα γὰρ εἴη ἀσελγές, Ἀθην.436 C τὴν δίαιταν ἑωρᾶτο τὴν καθ' ἡμέραν ἀσελγῆ ποιούμενος, Διον.Ἀλ.Ρωμ.11,2 ἀσελγῆ πράττοντες· κ. παραθ. : Πλούτ.Θεμ.21 πολὺ ἀσελγεστέρᾳ βλασφημίᾳ, Αἰσχίν.15,23 ἀπολελοιπέναι τι τῶν ἀσελγεστάτων ἔργων· 3) κ. νεώτ. ἐπὶ καταστάσεως ἢ ἐνεργείας ὁ ὑπέρμετρος, ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἄφθονος, ὁ λίαν βίαιος· Ἡσ. ἐν λ. ἀσελγόκερως « τὸ γὰρ ἀσελγὲς οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀκολάστου ἔταττον οἱ παλαιοί, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου »· γραμμ.Βεκκ.451,10 « ἀσελγὲς πᾶν τὸ σφοδρὸν καὶ βίαιον .. καὶ ὁ κωμικὸς (Εὔπ. ἐν Ἀδήλ.25) ὥσπερ ἀνέμου ἐξαίφνης ἀσελγοῦς γενομένου· καὶ Φερεκράτης, οἷον αὖ τὸ πνῖγος ὡς ἀσελγὲς φησί που »· νεώτ. || εἰδ. ἐπὶ τῆς βλαστήσεως : ἐν ταῖς χώραις τοῦ τροπικοῦ ἡ βλάστησις εἶναι ἀσελγής.

ἀσελγισμός (ὁ) μτγν. ἡ ἄσκησις ἢ ἐκδήλωσις ἀσελγείας, ἀναιδοῦς ἀκολασίας, λαγνείας : Walz Ρητ.8,739 σημ. 13 ἐκ τῶν οἰκούντων τὸ τηνικαῦτα ἀσελγῶν τὰ Σόδομα τὸν ἀσελγισμὸν ἐπιφέρεται.

ἀσελγόκερως-ωτος (ὁ,ἡ) Ἡσ. « κριὸς ἀσελγόκερως· ἦν ἐν τῇ ἀκροπόλει κριὸς ἀνακείμενος μέγας χαλκοῦς, ἀσελγόκερων δὲ αὐτὸν εἶπε Πλάτων ὁ κωμικὸς διὰ τὸ μέγαν εἶναι, καὶ συναριθμεῖ αὐτῷ τόν τε δούριον .. ἄμεινον δὲ τὸν ἀσελγόκερων δέχεσθαι τὸν κυρίττοντα καὶ οἱονεὶ ἐξυβρίζοντα τοῖς κέρασιν ».

ἀσελγομανής-οῦς-ές νεώτ. ὁ πρὸς ἀσέλγειαν βλ.λ. ἄγαν ἐπιρρεπής.

ἀσελγομανῶ-έω μτγν. εἰμὶ ἐμμανῶς ἀσελγὴς βλ.λ. : Λουκ.Φιλόπ.7 ἀσελγ- ἐπὶ τοῖς μοιχικοῖς.

ἀσελγοποιός-όν μτγν. ὁ ποιῶν ἀσελγεῖς, ἀκολάστους, ὁ ἀσελγείας παραγωγικός : Ἀντίοχ.ἀστρ. ἐν Κωδ.Ἀστρ.8,109,13 ἀσελγοποιοὶ δεκανοί.

ἀσελγῶ-έω κ. νεώτ. εἰμὶ ἀσελγὴς βλ.λ. 1), ἰδίως ἄγαν ἐπίφορος πρὸς τὰς ἀφροδισιακὰς ἡδονάς, λάγνος, ἀσελγαίνω βλ.λ.· Σουΐδ. « ἐπίττουν, ἠσέλγαυν » : ἂν καὶ γηράσας ἐξακολουθεῖ ἀσελγῶν· 2) νεώτ. κ. πράττω τι ἀσελγές, ἀσέλγειαν ποιοῦμαι : συνελήφθη ἀσελγῶν ἐπὶ κορασίδος.

ἀσελγῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀσελγῆ ἀκολάστως, αἰσχρῶς : Δημ.35,45 καὶ ζῇς ἀσελγῶς· Ἀριστλ.Πολιτ.5,6 ὅταν ἀναλώσωσι τὰ ἴδια ζῶντες ἀσελγῶς· || ὑπερβολικῶς : Ἀριστφ.Πλ.560 παχύκνημοι καὶ πίονές εἰσιν ἀσελγῶς.

ἀσέληνος(-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τῆς νυκτός, ὁ μὴ ἔχων σελήνην, ὁ μὴ φωτιζόμενος ὑπὸ τῆς σελήνης, ὁ σκοτεινός : Θουκ.3,22 νύκτα χειμέριον .. καὶ ἅμ' ἀσέληνον ἐξῆσαν, Διοσκ.3,151 ἀσελήνου νυκτὸς ὀρύσσειν, Μαν.2,8 εὖτ' ἀσέληνον ἔχῃ δρόμον· 2) ἀστρον. νεώτ. ἀσέληνος νύξ, καθ' ἣν ἡ σελήνη δὲν εὑρίσκεται ὑπεράνω τοῦ ὁρίζοντος.

ἀσελιδοποίητος(-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ τυπογραφικῇ, ὁ μὴ σελιδοποιημένος, μὴ διαταχθεὶς κατὰ σελίδας καίτοι στοιχειοθετηθείς : ἀσελιδοποίητα δοκίμια.

ἀσέλιδος(-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἁ. ἀσελίδωτος, ἐπὶ βιβλίων, ἐντύπων ἢ καταστίχων λογιστικῆς, ὁ μὴ ἠριθμημένας τὰς σελίδας ἔχων : τὸ ἡμερολόγιον ἐν ᾧ καταγράφονται αἱ καθ' ἡμέραν ἐμπορικαὶ πράξεις δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εἶναι ἀσέλιδον.

ἀσελίδωτος(-η)-ο(ν) νεώτ.κ.δημ. ὁ ἀσέλιδος βλ.λ.

ἀσέλινος-ον μτγν. ἄνευ σελίνου, ἄνευ τοῦ ἐκ σελίνου στεφάνου : Δίων Κ 68,19 νίκη ἀσέλινος.

ἀσέλλινος-η-ο δημ. ἐπὶ πώλων, ὁ μὴ δαμασθεὶς εἰσέτι, ὁ μὴ φέρων σέλλαν (ἐφίππιον), ἀσέλλωτος (ἀμφ.) : Κρυστ.Κοῦρος 54 **ἐσένα πρέπει, ἀφέντη μου, γιὰ νὰ καβαλλικεύῃς, τ' ἀσέλλινο, προσέλλινο, τὸ κάλλιο τὸ πουλάρι.**

ἀσέλλωτα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς σέλλαν : **καβαλλικεύω πάντ' ἀσέλλωτα.**

ἀσέλλωτος-η-ο δημ. ἐπὶ ἵππων, ὁ μὴ φέρων ἐφίππιον, σέλλαν· 2) μτφ. ἐπὶ προσ. ὁ μήπω εἰς πειθαρχίαν ὑποβληθείς, ὁ ἀπειθάρχητος.

ἄσεμνα ἐπίρρ. δημ. ἀσέμνως βλ.λ.

ἀσεμνογραφία (ἡ) νεώτ. τὸ γράφειν δι' ἀσέμνου φράσεως, τὸ πραγματεύεσθαι ἄσεμνα θέματα ἢ συγγράφειν πορνογραφίας βλ.λ.

ἀσεμνογράφος-ον νεώτ. ὁ ἀσέμνους ἀφηγήσεις γράφων, ὁ αἰσχρογράφος.

ἀσεμνολόγητος-ον μσν. ὁ μὴ σεμνολογηθείς, ὁ μὴ ἀνυψωθεὶς διὰ σεμνῶν λόγων: Σχόλ.Εὐστ.Ἰλ. 342,39 **πάντη ἀσεμνολόγητον εἴασε.**

ἀσεμνολογία (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀσεμνολογεῖν βλ.λ.

ἀσεμνολόγος-ον νεώτ. ὁ ὁμιλῶν δι' ἀσέμνων ἐκφράσεων· || ὁ διηγούμενος ἀσέμνους ἱστορίας· || ὁ ἀσεμνογράφος βλ.λ.

ἀσεμνολογῶ νεώτ. ὁμιλῶ ἀσέμνως· || διηγοῦμαι ἢ γράφω ἀσέμνως, ἐπὶ θεμάτων ἀσέμνων.

ἄσεμνος(-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ σεμνὸς βλ.λ., μὴ σεβαστός, μὴ σοβαρός, μὴ εὐπρεπής: Ἀριστλ.Κόσ.6 **ἄσεμνον ἦν αὐτῷ δοκεῖν** αὐτουργεῖν, Πλούτ.σύγκρ.Τιμ.Αἰμ.2 **φαίνεται ὁ Αἰμίλιος οὐδέν τι μικρότερος οὐδ' ἀσεμνότερος,** Μαν.4,190 **τεύχει θρηνήτορας ἄνδρας ἀσέμνους, - ἄσεμνος νέος, - ἄσεμνη κόρη**· 2) ἐπὶ ἐνεργειῶν, θεαμάτων, λόγων, ὁ ἐξ ἀναιδείας, αἰσχρότητος προερχόμενος ἢ ὁ ἀναίδειαν, αἰσχρότητα, κακοήθειαν ἐνέχων: Πλούτ.Ἠθ.89 F **λόγους ἀσεμνοτέρους,** Εὐστ. Πονημ.261,1 **εἰς ἀσέμνους ἀλληλοφωνίας ἐκτρέπων τὸν ἀσκητήν.**

ἀσεμνότης-ητος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀναισχυντία, ἡ ἔλλειψις σεμνότητος, ἀναίδεια, ἀπρέπεια : Ἐπιφάν.1,619 A **γύναιον ἀπὸ τοῦ στέγους· ἔστηκε γὰρ ἡ τοιαύτη ἐν τῇ πλάνῃ ἀσεμνότητι.**

ἀσέμνως ἐπίρρ. κ. νεώτ. αἰσχρῶς, ἀτίμως, ἄνευ σεβασμοῦ, ἀναιδῶς, ἀπρεπῶς : Τιμόθ.1,4,333,24 **ἐὰν..ἴδωμεν ἀσέμνως εἰσιόντα, οὐκ ἀνακόπτομεν.**

ἄσεπτος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ σεπτὸς βλ.λ.2), ὁ ἀνίερος, ἀσεβής: Εὐρ.Ἑλ.542 **Πρωτέως ἀσέπτου παιδὸς ἐκ βουλευμάτων**· 2) μσν. κ. νεώτ. κ. ὁ μὴ σεπτὸς βλ.λ.1), ὁ μὴ σεβασμοῦ ἄξιος : **ἄσεπτα εἴδωλα** (ὀνομ. τῶν ἀγ. εἰκόνων ὑπὸ εἰκονομάχων).

ἀσεπτῶ-έω ποι. ἀσεβῶ βλ.λ.: Σοφ.Ἀντ.1350 **χρὴ δ' ἐς τὰ θεῶν μηδὲν ἀσεπτεῖν.**

ἀσετυλίνη (ἡ) νεώτ. τὸ **ἀκετυλένιον** βλ.λ.

ἄση (ἡ) (1) ἀηδία, σικχασία, ναυτιῶδες πάθος καὶ κνῆσις τοῦ στομάχου, κόρος, βδελυγμία : Εὐρ.Μήδ. 245 **ἔπαυσε καρδίαν ἄσης**· 2) λύπη, στενοχωρία: Ἡρ.1,136 **μηδεμίαν ἄσην τῷ πατρὶ προσβάλῃ**· 3) πόθος, ἐπιθυμία, καημός : Σαπφ.ἀπ.25,17 **κῆρ ἄσᾳ βόρηται**· 4) ῥύπος, πίνος, λέρα, ἄ. ἄσις : Λουκ.Κυν.1 **ὡς ἄσην παμπόλλην τουτὶ τὸ τριβώνιον φέρειν,** Πολυδ.1,49 **ὕδατι τὴν ἄσην ἐκκαθήραντες.**

ἄση (ἡ) (2) νεώτ. βοταν. εἶδός τι τοῦ φυτοῦ νάρθηξ· 2) φαρμακ. κομμιορρητίνη ἐξ ἄσης λαμβανομένη, ἀηδοῦς ὀσμῆς καὶ γεύσεως πικρᾶς.

ἀσήκαστος-ον μσν. ὁ μὴ ἐν τῷ σηκῷ, ἐν τῇ μάνδρα ὤν, ἀπροφύλακτος: Νικήτ.Χων.Χρον.10,4,186 A **ἀσηκάστοις ἐμπεσὼν καὶ ἀποιμάντοις θρέμμασι.**

ἀσήκης-ισσα-ικο δημ. (τουρκ.) κ. **ἀσίκης** μ. ἀρσ., ὁ ἐρωμένος, ὁ ἀγαπητικὸς (μ. τὸ ἀρσ.)· 2) κατ' ἐπέκτ. ὁ εὔσωμος, ὁ παράστημα, ἐμφάνισιν ἀξιέραστον ἔχων, ὁ θελκτικός, ὁ λεβέντης : δ.τραγ. **μὴν εἶδες τὸν ἀσίκη μου τὸν ἀγαπητικό μου, - ἀσίκισσα γυναῖκα**· || μτφ. ὁ ψυχικῶς ὡραῖος, ἀξιέραστος καὶ ἰδίως ὁ γενναῖος, ὁ μεγάθυμος, ὁ ἐλευθέριος : δ. τραγ. **ποιὸς ἀσήκης σὰν κι' ἐμένα στὸ παζάρι περπατεῖ.**

ἀσήκικα ἐπίρρ. δημ. κ. ἀσίκικα λεβέντικα, παλληκαρήσια.

ἀσήκικος-η-ο δημ. κ. ἀσίκικος ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἀσήκην, ὁ λεβέντικος : δ.τραγ. **βγῆκαν δυὸ ἀσήκικα παιδιά, γυρίζουν ὅλη νύχτα, - ἀσήκικο μουστάκι**· || κ. ἐπὶ ἰδιοτήτων προσ. : **ἀσήκικο κορμί**· || κ. ἐπὶ ἐνεργείας : **ἀσήκικο φέρσιμο.**

ἀσηκλίκι (τὸ) δημ. (τουρκ.) κ. **ἀσικλίκι** ἡ ἰδιότης τοῦ ἀσήκη βλ.λ., πρᾶξις ἢ συμπεριφορὰ ἀξιέραστος· 2) κατ' ἐπέκτ. ἡ προκλητικότης.

ἀσηκορίς Ἡσ. « ἀδικία ».

ἀσήκορος Ἡσ. « ἀκηδιαστής ».

ἀσηκρήτης (ὁ) ὁ ἀσεκρήτης βλ.λ.

ἀσηκώνω δημ. σηκώνω βλ.λ.

ἀσήκωτος-η-ο δημ. ὃν δὲν δύναται ἢ δυσκόλως δύναταί τις νὰ σηκώσῃ, ὁ βαρὺς λίαν : Βλαχογ.Παλληκάρια Παλιὰ 36 **κι ἔχει τὸ μοναστήρι ἀσήμι καὶ χρυσάφι ἀσήκωτο, - ἀσήκωτο τσουβάλι**· 2) ὁ μὴ ἐγερθεὶς ἐκ τοῦ ὕπνου, ἀξύπνητος· || ἐπὶ ἀσθενῶν, ὁ κλινήρης ἕνεκα βαρείας νόσου· 3) ἐπὶ νεκρῶν, ὁ μὴ κηδευθείς, ἄταφος: **ὁ σκοτωμένος ἔμεινε ἀσήκωτος δυὸ μέρες.**

ἀσημάδευτα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς νὰ σημαδευθῇ, σκοπευθῇ : **χτύπησα λαγὸ ἀσημάδευτα.**

ἀσημάδευτος-η-ο δημ. ὁ μὴ φέρων σημάδι, διακριτικὸν σημεῖον : **ἀσημάδευτα πρόβατα**· 2) ὁ μὴ σκοπευθεὶς δι' ὅπλου.

ἀσημαδολώγητος-η-ο δημ. παρ' οὗ, προξενήσαντος βλάβην ἔν τινι ἀγρῷ, δὲν ἐλήφθη (παρὰ τοῦ ἀγροφύλακος) σημεῖόν τι ἢ ἐνέχυρον μέχρις οὗ ἀποτίσῃ ἀποζημίωσιν τῆς γενομένης ζημίας.

ἀσήμαδος-η-ο δημ. ὁ μὴ φέρων σημεῖα ἢ στίγματα ὡς διακριτικὸν σημεῖον : **ἀσήμαδη κόττα**· 2) μτφ. ἐπὶ ζῴων κρημνισθέντων ἢ ελαπέντων, ἄφαντος, ἀπολεσθεὶς χωρὶς ν' ἀφήσῃ ἴχνη.

ἀσημαντολόγος(-α)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ λέγων ἀσήμαντα ἐν ταῖς ὁμιλίαις αὐτοῦ.

ἀσήμαντος(-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἀρχηγόν, κύριον, ὁ ἀφύλακτος : Ἰλ.Κ 485 **ὡς δὲ λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθών,** σχολ. « ἀφυλάκτοις, ἀφροντίστοις, μὴ ἔχουσι ποιμένα », Ὀππ.Ἁλ.3,361 **κτῆσιν ἀεὶ κείροντες ἀσημάντοιο δόμοιο**· 2) ὁ μὴ σεσημασμένος, μὴ ἔχων σημεῖον διακριτικόν : Ἡρ.2,38 **ἀσήμαντον δὲ θύσαντι θάνατος ἡ ζημίη ἐπικέεται,** Πλάτ.Νομ.12,954 A **τά τε σεσημασμένα καὶ τὰ ἀσήμαντα**· 3) μετὰ γεν. ὁ μὴ ἔχων τι ὡς σῆμα, ὡς μνημεῖον, ὁ μὴ τεθαμμένος ἔν τινι: αὐτ.Φαῖδρ.250 C **ἀσήμαντοι τούτου, ὃ νῦν σῶμα ὀνομάζομεν**· 4) σκοτεινός, ἀκατάληπτος : Νόνν.Εὐαγγ.Ἰω.3,15 **Ἰησοῦς δ' ἠγόρευεν ἀσημάντῳ τινὶ .. μύθῳ**· 5) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μηδὲν σημαίνων, ὁ ἄνευ σημασίας : Πλούτ.Ἠθ.1026 A **ὡς δὲ φωνή τίς ἐστιν ἄλογος καὶ ἀσήμαντος,** Διογ.Λ 7,57 **λέξις δὲ καὶ φωνὴ ἀσήμαντος**· || κ. νεώτ.κ. δημ. ὁ ἀνάξιος λόγου, ὁ μηδαμινός : Ἀππ.Ἐμφ. Πολ.3,58 **τὸν ἐλθόντα καὶ παραστρατοπεδεύσαντα ἡμῖν ἀσήμαντον,-ἄνθρωπος -τος,-ζημιὰ ἀσήμαντη.**

ἀσημαντότης-ητος (ἡ) νεώτ. τὸ εἶναί τινα ἀσήμαντον βλ.λ.5).

ἀσήμαντρος(-η)-ο(ν) Πάπ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐσφραγισμένος· 2) ἐπὶ ἐκκλησίας, ὁ μὴ ἔχων σήμαντρον βλ.λ.

ἀσημαρματώνω δημ. κοσμῶ, περιβάλλω μὲ ἀργυρᾶ κοσμήματα : **ἀσημαρματωμένο ἄλογο.**

ἀσημείωτα ἐπίρρ. δημ. ἀσημειώτως βλ. λ.

ἀσημείωτος(-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ σημειωθείς, ὁ μὴ φέρων διακριτικόν τι σημεῖον, ἀ-

σημάδευτος : Φιλ.1,121 μὴ **ἀσημείωτον τὴν πηγὴν παρελθεῖν·** 2) ἐπὶ ὁδοῦ, ἡ μὴ ἔχουσα ὁδόσημα : ψΔημήτρ.89,14· 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ γραφεὶς που : **ἔξοδα ἀσημείωτα·** 4) ὁ μὴ δυνάμενος διὰ σημείων νὰ δηλωθῇ : Φιλόδ.Σημ.30 **ἀσημείωτα πάντα ποιοῦσι τἀφανῆ·** 5) νεώτ. ὁ μὴ ληφθεὶς ὑπ' ὄψει, ὁ μὴ παρατηρηθεὶς : **ἡ ἀπουσία σου ἀπὸ τὴν τελετὴν ἔμεινεν ἀσημείωτος·** 6) μτφ. ὁ μὴ ἔχων σωματικόν τι **ἐλάττωμα** ἐκ φύσεως ἢ παθήσεως· ἀντίθ. σημειωμένος.

ἀσημειώτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ διακριτικοῦ σημείου, ἀσημάδευτα, ἀπαρατήρητα.

ἀσημένιος-ια-ιο δημ. ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ ἀσήμι, ὁ ἀργυροῦς : Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.64,5,5 **ὁποὺ φοροῦν χρυσὰ σπαθιά, μπαλάσκες ἀσημένιες,** Κρυστ.Φλογέρα 91 **τάζω ἀσημένια τάματα,** παροιμ. **ἢ ἀσημένιος ἢ ἀτσαλένιος** (ἢ πλούσιος ἢ μεγάλης σωματικῆς ἀντοχῆς)· 2) μτφ. ὁ λευκός, ὁ οἱονεὶ ἀργύρου, ἀσημιοῦ χροιὰν ἔχων : **ἀσημένια μαλλιά, - ἀσημένια θάλασσα.**

ἀσήμι-ιοῦ (τὸ) δημ. μσν. **ἀσήμιον,** (**ἄσημον ἀργύριον**) ὁ μὴ σεσημασμένος (κοπεὶς εἰς νομίσματα) ἄργυρος, ὁ ἄργυρος : **ἀσήμι τῆς βούλλας, ἐπίσημον, δόκιμον, ἐσφραγισμένον,** Κρυστ. Νεραϊδόπουλο 10 **ποὺ μέσ' στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ σὰν νά 'ν' ἀσήμι ἀστράφτει·** 2) τὰ ἐξ ἀργύρου νομίσματα κ. γεν. **τὰ** χρήματα, οἱ ἀσημοπαράδες : 'Ερωτόκρ.Α 1870 **γιατὶ γυρέψειν ἤθελε ἀσήμι γὴ τορνέσα·** 3) ἐν τῷ πληθ. **τ' ἀσήμια** κ. **τ' ἀσημικά** τὰ ἀργυρᾶ σκεύη, κοσμήματα κλπ. : δ.τραγ. **πὄχουν τ' ἀσήμια τὰ πολλά, τὶς ἀσημένιες πάλλες.**

ἀσημί (τὸ) κ. **-ὶ χρῶμα** δημ. τὸ ἀργυρόχρουν, τὸ χρῶμα τοῦ ἀσημιοῦ.

ἀσημία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. διανοητικὴ διατάραξις καθ' ἣν παρατηρεῖται **ἔλλειψις** τῆς διὰ σημάτων παραστατικότητος τοῦ λόγου.

ἀσημιά (ἡ) δημ. κ. **ἀσιμιά** εὐῶδες φυτόν, ὁ ἴασμος, ἡ γιασεμιά, τὸ γιασεμί : δ.τραγ. **γύρω - γύρω μενεξέδες καὶ στὴ μέση μιὰ ἀσημιά** (γιασεμιά).

ἀσημικό (τὸ) δημ. συνηθέστ. ἐν πληθ. **-ά** γεν. τὰ ἐξ ἀργύρου κατεσκευασμένα κοσμήματα καὶ σκεύη : **τὸ ἀσημικό της δὲν λέγεται, - πούλησε τ' ἀσημικά του.**

ἀσημο- α' συνθετ. δημ. δηλοῦν ὅτι τὸ δεύτερον εἶναι ἀργυροῦν ἢ ἐπάργυρον ἢ ὁμοιάζει πρὸς ἄργυρον, ἀσημοπότηρο, ἀσημομάχαιρο, ἀσημοπίρουνο, ἀσημοκουμπούρα κτλ.· 2) ὅτι τὸ δεύτερον συνθετικὸν ἔχει ἀναφορὰν ἢ σχέσιν μὲ τὸν ἄργυρον : ἀσημόσκονη, ἀσημοκαπνίζω, ἀσημοκεντῶ, ἀσημόπετρα.

ἀσημοβέλονο (τό) δημ. ἡ ἐξ ἀργύρου κατεσκευασμένη βελόνη.

ἀσημογαΐτανο (τὸ) δημ. ἠργυρωμένον λέγνον παρύφασμα, σειρίτι.

ἀσημόγνεμα-ατος (τὸ) δημ. λεπτὸν ἀργυροῦν νῆμα, γνέμα.

ἀσημογόμαρο (τὸ) δημ. μτφ., ὡς ὕβρις ὁ **πλούσιος** ἀλλὰ βλάξ· πρβλ. **χρυσοκάνθαρος.**

ἀσημογράφος-ον μσν. ἐκκλ. εἰδ. ὀνομ. **τοῦ** τηροῦντος τὸν κατάλογον τῶν ἀργυρῶν ἀντικειμένων ἐκκλησίας ἢ μονῆς.

ἀσημοζώναρο (τὸ) δημ. κ. **-ζούναρο** τὸ ἀργυροῦν ζωνάριον ἢ τὸ δι' ἀργυρωμάτων πεποικιλμένον.

ἀσημοκαπνίζω δημ. μτβ., **μετοχ.** παθ. παρακ. **ἀσημοκαπνισμένος** ἐπαργυρῶ, καλύπτω μὲ λεπτὴν ἐπίστρωσιν ἀργύρου.

ἀσημοκάπνισμα-ατος (τὸ) ἡ ἐπαργύρωσις βλ.λ.

ἀσημοκέντητος-η-ο δημ. ὁ πεποικιλμένος, ὁ κεντημένος μὲ ἀσήμι.

ἀσημοκεντῶ δημ. μτχ. παθ. παρακ. **ἀσημοκεντημένος** ποικίλλω, κεντῶ τι δι' ἀργυρᾶς κλωστῆς : **γιλέκι ἀσημοκεντημένο.**

ἀσημοκερατάς-ᾶ (ὁ) δημ. ἀσημοκέρατος βλ.λ.

ἀσημοκέρατο κριάρι δημ. κριὸς οὗ τὰ κέρατα εἶναι ἐπηργυρωμένα· || μτφ. **ἀσημοκέρατος** ὁ ἀσημοκερατὰς βλ.λ.

ἀσημοκέρατος (ὁ) δημ. κ. **ἀσημοκερατάς** (ὁ) ὁ ἐν γνώσει, ἐπὶ ἰδίῳ κέρδει δεχόμενος τὴν μοιχείαν τῆς συζύγου ἢ κ. στενῆς τινος συγγενοῦς αὐτοῦ· πρβλ. κερατάς.

ἀσημοκλέφτης-τρα δημ. ὁ κλέπτων ἀργυρᾶ ἢ χρυσᾶ σκεύη, ἀσημικά.

ἀσημοκοπῶ δημ. λάμπω, φέγγω ὡς ἄργυρος.

ἀσημόκουμπο (τὸ) δημ. κ. **ἀσημοκούμπι** τὸ ἐξ ἀργύρου ἐσκευασμένον κομβίον ἢ πόρπη : Κρυστ. Ποδ.Μαρί.3 **ἀράδες τ' ἀσημόκουμπα κι ἀράδες τὰ γιορντάνια.**

ἀσημοκουμπούρα (ἡ) δημ. κ. **ἀσημοκούμπουρο** τὸ ἐπάργυρον πιστόλιον.

ἀσημόκουπα (ἡ) δημ. τὸ ἀργυροῦν κύπελλον, ποτήριον : δ.τραγ. **μ' αὐτὴ τὴν ἀσημόκουπα θέλω νὰ πιῶ πέντ' ἔξι.**

ἀσημολογῶ-άω δημ. λάμπω ὡς ἄργυρος : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ **ἀσημολογοῦσε ἡ θάλασσα.**

ἀσημομάχαιρο (τὸ) δημ. ἡ ἀργυρᾶν λαβὴν ἔχουσα μάχαιρα.

ἄσημον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **κεραμβυκιδῶν.**

ἀσημόνερο (τὸ) δημ. κ. **ἀσημονέρι** τὸ ὡς ἄργυρος λευκὸν ὕδωρ : δ.τραγ. **στοῦ Βέργου βγαίν ἕνα νερὸ τὸ λὲν' ἀσημονέρι·** 2) τὸ νιτρικὸν ὀξύ, τὸ βασιλικὸν ὕδωρ.

ἀσημοπαράδες (οἱ) δημ. τὰ ἐξ ἀργύρου νομίσματα.

ἀσημόπετρα (ἡ) δημ. ἡ λυδία λίθος. ἡ **βασανίτις** βλ.λ.

ἀσημοπίρουνο (τὸ) δημ. ἢ **-πίρουνο** ἡ ἀργυρᾶ κρεάγρα βλ.λ.

ἀσημοποιία (ἡ) μσν. ἡ ὑποτιθεμένη κατασκευὴ ἀργύρου ἐξ εὐτελῶν μετάλλων δι' ἀλχημείας.

ἀσημορ(ρ)οδίζω δημ. ἰδίως κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἔχω ἐρυθρόλευκον, ἀνοικτὸν χρῶμα ῥόδου : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 15 **καὶ τὰ ξεροβράχια | καὶ τὰ πλάγια γύρω ἀσημορροδίζαυν.**

ἄσημος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ φέρων σημεῖον : Εὐρ.Φοίν.1112 **ἄσημ' ὅπλα·** || ἐπὶ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ὁ μὴ τετυπωμένος εἰς νομίσματα, ἄκοπος : 'Ηρ.9,41 **χρυσὸν ἐπίσημον καὶ ἄσημον,** Διόδ.Σ 17,66 **ἀσήμου χρυσοῦ καὶ ἀργύρου·** 2) γεν. ἀσχημάτιστος, ἄμορφος : Δίων Χρ.Λόγ.12, 1,406,2 **δένδρα ἀργὰ καὶ ἀσήμους λίθους,** 'Οππ. Κυν.3,160 **σάρκα δ' ἄσημον·** 3) ἐπὶ χρησμῶν, θυσιῶν κττ., ἀσαφής, ἀκατάληπτος : Αἰσχ.Πρ.662 **χρησμοὺς ἀσήμους δυσκρίτως τ' εἰρημένους,** 'Ηρ. 5,92 Β **χρηστήριον ἐς Κόρινθον ἦν ἄσημον,** Πολύβ. 31,23,3 **διὸ συνέβαινε τελέως ἄσημον εἶναι τὸν δρασμόν·** 4) ὁ μὴ καταλείπων ἴχνος, ἄθ. κ. ὁ δυσδιάκριτος, δυσεξιχνίαστος : Σοφ.'Αντ.1004 **πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν·** 5) εἰδ. ἐπὶ συλλαβῶν, ὁ οὐδὲν καθ' ἑαυτὸν σημαίνων : 'Αριστλ. Ποιητ.20 **συλλαβὴ δ' ἐστὶ φωνὴ ἄσημος·** 6) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσώπων, πόλεων κτλ., ὁ ἀσήμαντος, μικρός, ἄγνωστος, ἀφανής : Εὐρ."Ιων 8 **ἔστιν γὰρ οὐκ ἄσημος Ἑλλήνων πόλις,** Διον.'Αλ. Ρωμ.2,7 **τῶν ἀσήμων καὶ ταπεινῶν,** Γαλ.2,7 **οἱ ἀμαθεῖς παντάπασιν ἄσημοι τῷ γένει, - ἄνθρωποι πτωχοὶ καὶ ἄσημοι, - πολιτεία ἄσημη.**

ἀσημόσκονη (ἡ) δημ. λεπτὴ ἐξ ἀργύρου ἢ κ. ἐξ ἄλλου λευκοῦ μετάλλου κόνις, οἷον ἡ μετὰ κολλητικοῦ ὑγροῦ μιγνυμένη πρὸς ἐπαργύρωσιν πλαισίων· 2) κόνις κιμωλίας χρησιμοποιουμένη πρὸς στίλβωσιν ἀργυρῶν σκευῶν.

ἀσημοστόλιστος-η-ο δημ. ὁ δι' ἀργυρῶν λεπτουργημάτων περικόσμητος.

ἀσημοτάλαρο (τὸ) δημ. τὸ ἐξ ἀργύρου πεντόδραχμον, ἐν ἀντιδιαστ. πρὸς τὸ ἰσότιμον χαρτονόμισμα· πρβλ. κολονάτο.

ἀσημότης-ότητος (ἡ) γλωσσ. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀσήμου, τοῦ ἀσημάντου : **ἀσημότης γένους, - ἡ ἀσημότης του ὡς ἐπιστήμονος**· ‖ νεώτ. κ. ἐπὶ πράγμ. ἢ γεγονότος, τὸ μὴ ἔχειν ἐξαίρετον σημασίαν, τὸ εἶναι ἀνάξιον λόγου : **ἀσημότης τῆς ἑορτῆς.**

ἀσημοφέγγω δημ. ποι., ἀόρ. **ἀσημόφεξα** ἔχω φῶς ὑπόλευκον, ἀσημόχρωμο, ἢ λ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ σεληνόφωτος φωτιζόμενα : **ἀσημοφέγγει ἡ ἀκρογιαλιά - τὸ πέλαγο - ἡ πλαγιά.**

ἀσημόφραγκο (τὸ) δημ. ἡ ἐξ ἀργύρου δραχμή, ἀσημένιο φράγκο, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὴν ἐκ νικελίου ἢ ἄ. μετάλλου ἢ τὴν χαρτίνην δραχμήν.

ἀσημοχόρτι (τὸ) δημ. πόα τις τραχύφυλλος, φυομένη πλησίον ὑδάτων, ἧς ξηρὰ τὰ φύλλα χρησιμεύουσι πρὸς τὴν διὰ τριβῆς ἀναστίλβωσιν ἀργυρῶν σκευῶν, ἄ. ἀσημιά.

ἀσημόχορτο (τὸ) δημ. τὸ ἄγριον φυτὸν ἀνθυλλὶς ἡ διοπώγων (**anthyllis barba Jovis**)· 2) τὸ φυτὸν πολύγωνον τὸ παράλιον, πόα ἀργυρόχρους.

ἀσημοχρύσαφα (τὰ) δημ. κοσμήματα ἢ καὶ σκεύη χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ περιληπτικῶς συμφραζόμενα : δ.τραγ. **κι αὐτὰ τ' ἀσημοχρύσαφα τὰ δένει στὸ μαντήλι,** παροιμ. **χτυποῦν τ' ἀσημοχρύσαφα καὶ μᾶς ἀκούει ὁ χάρος**· ‖ κατ' ἐπέκτ. ὁ πλοῦτος, ἡ περιουσία, τὸ βιός : δ.δίστ. **τῆς ὀρφανῆς κι ἂν κλέφανε τ' ἀσημοχρύσαφά της | μὰ 'πόμεινε τσ' ἡ ἀρχοντιὰ κι ἡ νιότη κι ἡ ὀμορφιά της.**

ἀσημόχυτος-η-ο δημ. ὁ ἐξ ἀργύρου χυτοῦ ἐν μήτρᾳ κατεσκευασμένας, κατ' ἀντιδιαστ. πρὸς τὸν ἔσωθεν κοῦφον ἢ τὸν μόνον ἀργυροῦν ἐπικάλυμμα ἔχοντα, ὁ ἀσημένιος ἀτόφιος : **ἀσημόχυτα καντηλέρια,** πρβλ. μαλαμόχυτος· ‖ ποι. ὡς ἐπίθ. ἐπαινετικόν : δ.τραγ. **σαράντα πύργους ἀσημόχυτους | κι ἄλλους σαράντα** μαλαμόχυτους.

ἀσημόχωμα-ατος (τὸ) δημ. ἡ ἀργυρῖτις βλ.λ. γῆ.

ἀσημύς-ιά-ύ κ. -ί δημ. ὁ ἔχων χροιὰν ἀσημιοῦ, ἀργυρόχρωμος· 2) ὁ ἐξ ἀργύρου, ἄ. ἀσημένιος : **πῆγαν στὴ Χάρη της σωρὸ τ' ἀσημιὰ τάματα.**

ἀσήμωμα (τὸ) δημ. ἡ ἐπένδυσις, οἷον εἰκόνος, δι' ἀργύρου· 2) ἡ ἐπαργύρωσις, οἷον σκεύους.

ἀσημωμένος-η-ο δημ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἀσημώνω, ὁ δι' ἀργύρου, ἀσημιοῦ ἐπικεκαλυμμένος : Κρυστ.Καλόγηρος 34 **ἀσημωμένες ἔλαμπαν οἱ λίγες του εἰκόνες**· ‖ ὁ ἐπηργυρωμένος.

ἀσήμων-ονος-ον δυσδιάκριτος, ἀσαφής, ἀγνώριστος : Σοφ.ΟΚ 1668 **γόων γὰρ οὐκ ἀσήμονες φθόγγοι σφε σημαίνουσι δεῦρ' ὁρμωμένας.**

ἀσημωνία (ἡ) Πάπ. ἡ ἀγορὰ ἀσήμου ἀργύρου παρὰ τοῦ δημοσίου.

ἀσημώνω δημ. ἀόρ. **ἀσήμωσα** ἐπενδύω δι' ἀργύρου, μὲ ἀσήμι : **ἀσήμωσαν τὶς εἰκόνες τοῦ τέμπλου**· ‖ ἐπὶ ἐπίπλων, ἐπικοσμῶ διὰ προσαρμογῆς ἀργυρῶν ἐλασμάτων : **ἀσήμωσε τὸ σεντούκι της**· 2) ἐπαργυρῶ, ἀσημοκαπνίζω : **ἔδωκα νὰ μοῦ ἀσημώσουν τὸ δίσκο**· 3) τὸ παθ. ἀσημώνομαι ἐν ἀμφ. ταῖς σημ.· 4) μτφ. δωροῦμαι εἴς τινα ἀργυροῦν νόμισμα ἢ νομίσματα κ. γεν. δωροῦμαι χρήματα ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ (γιὰ γούρι) ἐμοῦ ἢ τοῦ λαμβάνοντος : **ἀφεντικό, ἀσήμωσε τὴ σκεπή, - ἀσήμωσα τὸ παιδὶ** (ἔρριψα ἀργυροῦν νόμισμα εἰς τὴν λεκάνην ἐν ᾗ τὸ πρῶτον λούουσιν αὐτό)· 5) δίδω χρήματα εἴς τινα ὑπάλληλον ἢ ἄ. παρ' οὗ ἐξαρτᾶται ὑπόθεσίς μου, ὅπως μεροληπτήσῃ ὑπὲρ ἐμοῦ ἢ κ. ὅπως διεκπεραιώσῃ ταχέως τὴν ὑπόθεσίν μου : **ἀσήμωσε τὸν κλητῆρα ἂν θέλῃς νὰ βγάλῃς γλήγορα τὸ διαβατήριο**· ‖ κ. τὸ παθ. ἐν ὁμ. σημ. : μτχ. παθ. παρακ. ἀσημωμένος βλ.λ.

ἀσήμως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ διακεκριμένων συμπτωμάτων : Ἱππ.Ἐπιδ.1,1 **τὰ ὀλέθρια ἀσήμως ῥᾳστωνήσαντα θάνατον σημαίνει**· ‖ ἐπὶ ἰχνευόντων κυνῶν, ἄνευ ὁρατοῦ σημείου (πορεύεσθαι) : Ξεν.Κυν.3,4 **οἱ μὲν γὰρ ἐπειδὰν λάβωσι τὰ ἴχνη πορεύονται ἀσήμως ὥστε μὴ γιγνώσκεσθαι ὅ τι ἰχνεύουσιν**· 2) ἀφανῶς, ἄνευ σημασίας τινός, οὐχὶ ἀξιολόγως : Διόδ.Σ 5,52 **τῆς ἐν Πλαταιαῖς παρατάξεως οὐκ ἀσήμως μετασχεῖν.**

ἀσημωτής-ώτρα δημ. ὁ ἐκτελῶν ἐπαργυρώσεις τεχνίτης.

ἀσήμωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐπενδεδυμένος δι' ἀργύρου, μὲ ἀσήμι : **ὅλες τῆς ἐκκλησιᾶς οἱ εἰκόνες ἀσήμωτες**· κ. ὁ μὴ ἐπηργυρωμένος : **ἀσήμωτος δίσκος**· 2) ὁ μὴ διὰ χρημάτων δεκασθείς, ὁ μὴ δωροδόκος : **γιὰ νὰ τελειώσω τὴν ὑπόθεσή μου κανένα δὲν ἄφησα** ἀσήμωτο.

ἀσημωτός-ή-ό δημ. ὁ ἀσημωμένος, ὁ δι' ἀργύρου ἐπενδεδυμένος ἢ ὁ ἐπηργυρωμένος, ἄ. ἀσημοκαπνισμένος.

ἀσηπτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἄνευ σηπτικῶν σπερμάτων : **ἀσηπτικὸς ἐπίδεσμος**· 2) ὁ ἀνήκων, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀσηψίαν : **ἀσηπτικὴ θεραπεία.**

ἀσηπτικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀσηπτικὸν βλ.λ.

ἀσηπτίνη (ἡ) νεώτ. χημ. βορικὸν ὀξὺ ἐν. χρ. ὡς συντηρητικὸν γάλακτος, ζύθου, κρέατος κ.ἄ.

ἀσηπτινικὸν ὀξὺ νεώτ. φαρμακ. ἄχρουν ὑγρὸν συνιστάμενον ἐκ διαλύματος σαλικυλικοῦ κ. βορικοῦ ὀξέος καὶ ὑπεροξιδίου τοῦ ὑδρογόνου, χρήσιμον ὡς ἀντισηπτικὸν κ. αἱμοστατικόν.

ἀσηπτύλη (ἡ) νεώτ. χημ. τὸ σωζυλικὸν ὀξύ, ἀντισηπτικὸν ὑδατικὸν διάλυμα εὔχρηστον ἐξωτερικῶς ἀντὶ τοῦ φαινικοῦ ὀξέος.

ἀσηπτολίνη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. διάλυμα φαινολικῆς πιλοκαρπίνης.

ἄσηπτος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ σηπόμενος, ὁ ἀσαπής, ὁ μὴ εἰς σῆψιν ὑποκείμενος : Ἱππ.Συριγγ.4 **ἡ θρὶξ ἄσηπτός ἐστι,** Ξεν.Κυν.9,13 **ἔστι γὰρ ἀσηπτότατον τοῦτο,** Πλούτ.Συμπ.4 **τοὺς νεκροὺς ἀσήπτους ἀεὶ** (ἀλιώτους),**-ξύλον ἄσηπτον**· 2) ἄπεπτος, ἀχώνευτος : Ἱππ.522,48 **τὰ σιτία διαχωρέει ἄσηπτα**· 3) τὸ οὐδ. **τὸ ἄσηπτον** ἡ ἰδιότης τοῦ ἀσήπτου, ἡ ἀσηψία.

ἀσηπτῶ-όω νεώτ. καθιστῶ τι ἄσηπτον, ἐφαρμόζω ἀσηπτικὴν θεραπείαν.

ἀσήπτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ σήψεως· ‖ κατὰ τρόπον ἀσηπτικὸν βλ. λ.

ἀσήρακος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ἡμιπτέρων τῆς ὑποδιαιρέσεως τῶν **ὁμοπτέρων.**

ἀσηρής-οῦς-ές Σουΐδ. «ἀσηρῆ· ἀκάθαρτα»· 2) ἀσηρὸς βλ.λ. : Γαλ.18,(2),850.

ἄσηρος-ον Σουΐδ. «ὁ μὴ ἔχων σκώληκας».

ἀσηρός-ά-όν ὁ ἐπιφέρων ἄσην, ἀηδίαν, ἐνόχλησιν, ἀηδής, ὀχληρός· Ἐρωτιαν.82 «ἀσηρόν· ἄσης ποιητικόν» : Ἱππ.Ἀγμ.766 b **ἀσηρὸν γὰρ εἴη πρὸς τὴν ἴγνύην προσβαλλόμενον**· 2) ὁ αἰσθανόμενος ἀηδίαν ἢ περιφρόνησιν : Σαπφ.77, Ἀρετ.8,16 **ἀσηροὶ ὡς μηδὲ ἑωυτέων τὴν ὀδμὴν ἀνέχεσθαι**· ‖ ἰατρ. ὁ αἰσθανόμενος δυσφορίαν : Ῥουφ.π. Ὀρειβ.45,30,22.

ἀσηρῶς ἐπίρρ. μτγν. ἀηδῶς, κατὰ τρόπον ἀηδῆ : Πολυβ.3,99 **ἀχθεινῶς δὲ καὶ ἀσηρῶς.**

ἄσηστος-ον ὁ ἀκοσκίνιστος : Δίφιλ.ἐν Ἀθήν.115 D **ἐξ ἀσήστων ἀλεύρων.**

ἀσήτιστος-η-ο δημ. ὁ ἄσηστος, ἀκοσκίνιστος, ποὺ δὲν πέρασ' ἀπὸ τὴ σήτα : **ἀσήτιστο ἀλεῦρι.**

ἀσηψία (ἡ) μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ μὴ σήπεσθαι : Τζέτζ ἐν Ἀλληγ.Ὀμ.· 2) **νεώτ.** μέθοδος θεραπευτική, δι' ἧς, ἄνευ χρήσεως ἀντισηπτικῶν, προλαμβάνεται ἢ ἀποτρέπεται ἡ μόλυνσις πληγῆς.

ἀσθενάριον (τὸ) μσν. τὸ ἐν μονῇ νοσοκομεῖον.

ἀσθένεια (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. δημ. ἀστένεια ἔλλειψις σθένους, δυνάμεως, ἀδυναμία, ἀτονία : Θουκ.1,3 δι' ἀσθένειαν καὶ ἀμειξίαν, Ξεν.'Απομν. 4,2,32 οἱ στρατείας δι' ἀσθένειαν ἀπολειφθέντες· 2) ἀτελὴς ὑγεία, νοσώδης κατάστασις : 'Ηρ.4,135 οἱ δὲ ἄνθρωποι ἀσθενείας μὲν εἵνεκεν κατελείποντο, 'Αντιφ.4,3,2 ἀσθένεια γήρως· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. νόσος : Θουκ.2,49 μάλιστα δὴ ἐκεῖνο ἄνοσον ἐς τὰς ἄλλας ἀσθενείας ἐτύγχανεν ὄν, - ἀσθένεια νεφρῶν· || δημ. ἀστένεια κ. ἡ νοσηρότης, ἡ καχεξία· || εἰδ. ἀφροδίσιον νόσημα : τὸν ἐσακάτεψε ἡ ἀστένεια, - ποῦ τὴν πῆρες τὴν ἀστένεια;· 4) ἀσθένεια βίου ἡ πενία : 'Ηρ.2,47 οἱ δὲ πένητες αὐτῶν ὑπ' ἀσθενείας βίου σταιτίνας πλάσαντες ὗς.. θύουσι, Δίων Κ 60,11 τοῖς ὑπ' ἀσθενείας βίου μὴ δυναμένοις βουλεύειν ἐφίει παρίεσθαι· 5) κ. νεώτ. ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ἡ ἀδυναμία : Πλάτ.Νόμ.854 Α τὴν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀσθένειαν, 'Αριστλ.Ρητ.1419 a,18 ἀσθένεια τοῦ ἀκροατοῦ, - ἀσθένεια χαρακτῆρος.

ἀσθένημα-ατος (τὸ) κ. μσν. ἀσθένεια, νόσημα, ἀσθενικὴ κατάστασις : 'Αριστλ.ΖΓ 226 a,15 ἐὰν μὴ δι' ἐντύχημα ἀσθενήματος συμβῇ, Γεωπ.1,12,27 ἔαρ ἔχον ἀσθενήματα ἀπὸ κεφαλῆς.

ἀσθενής-οῦς-ές κ. μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. ἀστενής-ἡ-ῆδες ἄνευ σθένους, ἀδύνατος, κατὰ τὸ σῶμα ἢ τὸν ὀργανισμόν, φιλάσθενος, καχεκτικός : 'Ηρ.4,135 τοὺς ἀσθενέας τῆς στρατιῆς, Δημ. 21,165 ὁ παντάπασιν ἀσθενὴς τῷ σώματι· 2) μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ νόσου πάσχων, ὁ ἄρρωστος : παροιμ. ἀσθενὴς καὶ ὁδοιπόρος ἁμαρτίαν οὐκ ἔχει, - ἦτο ἕνα μῆνα ἀσθενής· 3) κ. νεώτ. ἐπὶ δυνάμεως, ὁ ἀνάξιος λόγου, μικρός : Σοφ.ΟΚ 1033 μηδὲ τήνδε τὴν πόλιν ἑνὸς ποήσοι φωτὸς ἀσθενεστέραν, 'Ηρ.7,9 α ἐπιστάμεθα δὲ τὴν δύναμιν ἐοῦσαν ἀσθενέα, - ἀσθενεῖς στρατιωτικαὶ δυνάμεις, - ἀσθενὴς ἐπιρροή· 4) ἐπὶ περιουσ. καταστάσεων ἄπορος, πτωχός : 'Ηρ.2,88 οἱ χρήμασιν ἀσθενέστεροι, Εὐρ.'Ικ.433 ὅ τ' ἀσθενὴς ὁ πλούσιός τε, Λυσ.92,2 ἡ αὐτὴ τιμωρία τοῖς ἀσθενεστάτοις πρὸς τοὺς τὰ μέγιστα δυναμένους ἀποδίδοται, Δίων Κ 55,13 τοὺς ἀσθενεστέρους οὐκ ἠνάγκασεν ἀπογράφασθαι· 5) κ. νεώτ. ἀνάξιος λόγου, ἀδύνατος : Αἰσχ.Πρ.1011 ἀσθενὲς σόφισμα, - ἀσθενὴς ὑπεράσπισις· || ἐπὶ ὕδατος, τὸ ἀραιόν, ἐλαφρόν, τὸ ἔχον μικρὸν εἰδικὸν βάρος : 'Ηρ.3,23 ἀσθενὲς δὲ τὸ ὕδωρ τῆς κρήνης ταύτης· || κ. νεώτ. ἐπὶ φυσικῆς δυνάμεως ἢ ἐκδηλώσεως ἐνεργείας καθόλου, ὁ ἀδύνατος, ὁ οὐχὶ ἰσχυρός : ἀσθενὴς κρότος - φωνὴ - ψίθυρος - κίνησις, - ἠλεκτρικὸν ρεῦμα, - ροὴ - θερμότης.

ἀσθενίη (ἡ) ἰων. τ. ἡ ἀσθένεια βλ.λ.

ἀσθενικά ἐπίρρ. δημ. ἀσθενικῶς βλ.λ.

ἀσθενικός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. δημ. κ. ἀστενικός ὁ μὴ σθεναρός, ἀδύνατος, φιλάσθενος : 'Αριστλ.ΖΙ 587 a,20 ἀσθενικὸν παιδίον, Λουκ.Τόξ.19 τὸν Δάμωνα ὕπωχρον καὶ ἀσθενικόν, - ἀσθενικὴ κρᾶσις, - ἀσθενικὴ γυναίκα· || νεώτ. κ. ἐπὶ φυτῶν, καχεκτικός : ἀσθενικὴ βλάστησις, - ἀστενικὸ δέντρο.

ἀσθενικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀσθενικοῦ βλ.λ.

ἀσθενικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ δυνάμεως, ἄνευ ἐντάσεως, ἀτόνως : 'Αριστλ.'Ενύπν.462 a,20 ἀσθενικῶς μέντοι καὶ οἷον πόρρωθεν.

ἀσθενοποιός-όν σχόλ. ὁ ἀσθενές τι ποιῶν, ὁ ἀσθένειαν ἐπάγων : Σχόλ.'Απολλ.Ρ 2,205.

ἀσθενοποιῶ-έω μτγν. ποιῶ τινα ἀσθενῆ, ἐξασθενίζω, καθιστῶ τινα ἀνίσχυρον : 'Αππ.Μακεδ. 9,7 'Ρωμαῖοι ἀσθενοποιοῦντες ἀεὶ τὸν Φίλιππον.

ἀσθενόρριζος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων ἀσθενῆ ρίζαν, οὐχὶ ἰσχυράν : Θεόφρ.ΦΑΙτ.4,14,4.

ἀσθενόσφαιρα (ἡ) νεώτ. γεωλ. ἡ ὑπὸ τὴν λιθόσφαιραν παχεῖα ζώνη πετρωμάτων, παρουσιάζουσα σημαντικὴν στερεότητα ἀλλὰ καὶ πλαστικότητα καὶ λαμβάνουσα διαφόρους μορφὰς ἐκ τῆς θλίψεως τῶν ἐπικειμένων στρωμάτων.

ἀσθενόσωμον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐχινοδέρμων τῆς οἰκογενείας τῶν ἐχινιδῶν.

ἀσθενόφθαλμον ζῴδιον τὸ ζῴδιον τοῦ Κριοῦ : Κατάλογ.Κωδ.'Αστρολόγ.7,194,2.

ἀσθενοφόρος-ον νεώτ. ὁ φέρων, μεταφέρων ἀσθενεῖς· || στρατ. ἀσθενοφόρος ἅμαξα ἴδιος τύπος ἁμάξης πρὸς μεταφορὰν ἀσθενῶν εἰς νοσοκομεῖον ἢ χειρουργεῖον.

ἀσθενόφωτος-ον νεώτ. ὁ ἀσθενῶς φωτιζόμενος, ὁ ἀσθενὲς ἐκπέμπων φῶς : Κουμαν.ΝΛ ἐν λ. ἀσθενόφωτα οὐράνια σώματα.

ἀσθενόψυχος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἀσθενῆ ψυχήν, ὁ ψυχικῶς ἀδύνατος : ΠΔ 4, Μακκ.15,5 ἀσθενόψυχοι ὑπάρχουσιν αἱ μητέρες.

ἀσθενῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ. εἶμαι ἀδύνατος, ἀσθενικός, πάσχω ἐξ ἀτονίας : Εὐρ.'Ορ.228 ἄναρθρός εἰμι κἀσθενῶ μέλη· 2) κ. νεώτ. νοσῶ, εἶμαι ἄρρωστος : Θουκ.7,47 τῆς ὥρας ἐν ᾗ ἀσθενοῦσιν ἄνθρωποι μάλιστα, 'Αριστφ.Θεσμ.618 τί δῆτα μ' ἕλκεις ἀσθενοῦσαν; Πολύβ.31,21,7 ἠσθενηκότα μένειν κατακλινῆ, - ἠσθένησεν ἐπὶ μακρόν, - ἀσθενεῖ ἐκ γρίππης· 3) πάσχω ἔνδειαν, εἶμαι πτωχός : 'Αριστφ.Εἰρ.636 τοὺς πένητας ἀσθενοῦντας κἀποροῦντας ἀλφίτων· 4) μετ' ἀπαρφ. ἀδυνατῶ νὰ πράξω τι, δὲν ἔχω τὰς ἀρκούσας δυνάμεις : 'Ιώσ.ΑΙ 2,15,5· 5) ἐπὶ ἡμέρας, ἀποκλίνω, γέρνω : ΠΔ Κριτ 19,9 ἠσθένησεν ἡ ἡμέρα εἰς τὴν ἑσπέραν.

ἀσθενῶ-όω κ. νεώτ. μτβ. καθιστῶ τινα ἀνίσχυρον, ἀδυνατίζω τινά : Ξεν.ΚΠ 1,5,3 εἰ μή τις αὐτοὺς φθάσας ἀσθενώσοι, - ἠσθένωσε τοὺς ἐχθρούς.

ἀσθενωπία (ἡ) νεώτ. ἀδυναμία τῆς ὁράσεως ἐκσημαίνουσα κόπωσιν τῶν ὀφθαλμῶν.

ἀσθενῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ σθένους, κατὰ τρόπον ἀσθενῆ, ἄνευ δυνάμεως : Πλάτ.Νόμ.659 Ε καθάπερ τοῖς κάμνουσι καὶ ἀσθενῶς ἴσχουσι τὰ σώματα· 2) ἐλαφρῶς, ὀλίγον : αὐτ.Πολ.528 Β ἀσθενῶς ζητεῖται χαλεπὰ ὄντα· || συγκριτ. -εστέρως, -έστερον, κ. -έστερα : αὐτ.Χαρμ.172 Β ἀσθενέστερον.. τοῦτο δράσουσιν, Θουκ.1,141 τὰ δὲ τοῦ πολέμου.. ὡς οὐκ ἀσθενέστερα ἕξομεν γνῶτε.

ἀσθένωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἐξασθένησις, ἀδυναμία : 'Ιππ.54,4 ἅπερ ἀσθενώσεως σημεῖα.

ἆσθμα-ατος (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. ἄσθμα, δημ. ἄσμα δύσπνοια, συχνὴ καὶ βιαία ἀναπνοή, λαχάνιασμα· 'Ησ. « τὸ ἐκ δρόμου γενόμενον φύσημα » : 'Ιλ.Ο 10 ὁ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι κῆρ ἀπινύσσων, Αἰσχ.Πέρσ.484 ὑπ' ἄσθματος κενοί, Τιμόθ.Περσ.93 ἄσθματι στρευγόμενος· || μτγν. φυσομάνημα ἐξ ὀργῆς : Φιλόδ.'Οργ.σ.27, Νόνν.Διον. 5,328 μεμηνότες ἄσθματι λύσσης· 2) ἐπιθανάτιος ρόγχος : Πίνδ.Ν 10,74 ἄσθματι δὲ φρίσσοντα πνοὰς ἔκιχεν· 3) μτγν. γεν. πνοή, ἀναπνοή : Τρυφιόδ.483 καὶ τὸν μὲν λίπεν ἆσθμα φερέσβιον, Μόσχ.3,53· || μσν. πνοὴ ἰσχυρά, θορυβῶδες φύσημα : 'Αγαθ. ΑΠ 9,677 οἶκον.. ἀρκτῴοις ἄσθμασι βαλλόμενον, Κόλουθ.179 ἆσθμα φλογός, Νόνν.Δ 1,2 ἆσθμα κεραυνοῦ· 4) ἰατρ. κ. νεώτ. νόσος χαρακτηριζομένη ὑπὸ παροξυσμῶν δυσπνοίας : 'Ιππ.'Αφορ.3,22 λύει ὀδύνη ἐς ἰσχία καὶ γούνατα καὶ ἆσθμα, Διοσκ.1,94 βῆχας, ἄσθματα, - ὑποφέρω ἐξ ἄσθματος· 5) ἐπὶ ζῴων. ἐμφύσημα πνευμονικόν, συμπτωματικὴ ἐκδήλωσις διαφόρων νοσηρῶν καταστάσεων, δημ. τεκνεφές.

ἀσθμάζω μτγν. κ. μσν. κ. ἀσθματίζω ἀσθμαίνω βλ.λ. : ΑΒ 451.

ἀσθμαίνω κ. νεώτ., σπάν. π.άττ., ἀναπνέω δυσκόλως, πνευστιῶ, κονταναασαίνω, λαχανιάζω, ἀγκομαχῶ : 'Ιλ.Κ 376 τὼ δ' ἀσθμαίνοντε κιχήτην, -

κατέφθασεν **ἀσθμαίνων**· 2) ἐπὶ ἐκπνέοντος προσώπου, μετ' ἀγωνίας ἀναπνέω : 'Ιλ.Ε 585 **ὁ γ' ἀσθμαίνων . . ἔκπεσε δίφρου**, Πίνδ.Ν 3,48 **σώματα . . ἀσθμαίνοντα κόμιζεν**, 'Οππ.Κυν.3,386 **θηρὸς ἔτ' ἀσθμαίνοντος**· 3) κ. νεώτ. μτφ. καταβάλλω πολλοὺς κόπους, ἐπίπονον προσπάθειαν : Αἰσχ.Εὐμ.651 **οὐδὲν ἀσθμαίνων** (χωρὶς προσπάθειαν, ἀκόπως),- **ἀσθμαίνων σπουδάζει τὰ τέκνα του**· 4) ὁμ. μτφ. περιμένω τι ἀσθμαίνων, περιμένω τι ἀνυπομόνως, μὲ λαχτάραν : 'Ηλιόδ.4,3 **καὶ τὴν πανοπλίαν ἐνδὺς ἐφειστήκει τῇ βαλβῖδι τὸν δρόμον ἀσθμαίνων**· κ. μετὰ συστ. αἰτ. : 'Οππ.'Αλ.4,14 **ἀσθμαίνεις δὲ (ἔρως) πυρὸς δριμεῖαν ὁμοκλήν.**

ἀσθματίας-ου (ὁ) μτγν. ὁ ἀσθμαίνων : 'Αδαμαντ. Φυσιογν.2,41.

ἀσθματίζω μσν. ἀσθμαίνω βλ.λ. : Τζέτζ.ἐπιστ.95, 85 **ἀσθματίζοντι πάθει.**

ἀσθματικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μετὰ κόπου ἢ βιαίως ἀναπνέων, ὁ πνευστιῶν : Διοσκ.13, 106, Μαν.4,274 **ἀμφίκερω ταύροιο καὶ ἀσθματικοῖο λέοντος**· 2) ὁ πάσχων ἐξ ἄσθματος : Γαλ.8,292, Διοσκ.1,23.

ἀσθματώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ πάσχων ἐξ ἄσθματος, δυσπνοίας, ἀσθματικός : 'Ιππ.'Επιδ.2,2, 19, - **ἀσθματώδης ἀναπνοή.**

ἄσθμησις-εως(ἡ) γλωσσ. τὸ ἀσθμαίνειν, ἄσθμα βλ.λ.

ἀσθμῶμαι-άομαι Πάπ. ἀσθμαίνω βλ.λ.

ἀσιαγενής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ., ἰων. **ἀσιηγενής** ὁ ἐν 'Ασίᾳ γεννηθείς, ὁ ἐξ 'Ασίας ἕλκων τὸ γένος, ὁ ἀσιατικῆς καταγωγῆς, ἁ. ἀσιατογενὴς βλ. λ. : Διόδ.Σ 17,77 **ῥαβδούχους ἀσιαγενεῖς.**

ἀσιαλία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ὁλικὴ ἔλλειψις σιάλου.

ἀσιανίζω μσν. κ. νεώτ. ἀμτβ. μιμοῦμαι τοὺς 'Ασιανοὺς κατὰ τὰ ἤθη, ζῶ ἐν τρυφῇ.

ἀσιανισμός (ὁ) νεώτ. ἡ κατ' ἀσιατικόν τρόπον ζωή· 2) μοιρολατρικὴ ἀποδοχὴ τῶν συμβαινόντων· 3) κατ' ἐπέκτ. βαρβαρότης· 4) θεωρία τις καθ' ἣν ἡ 'Ασία εἶναι ἢ δύναται νὰ εἶναι ἀπὸ πάσης ἀπόψεως αὐτάρκης.

ἀσιανολογία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπιστήμη ἡ ἐρευνῶσα τὸν πολιτισμόν, τὴν Ἱστορίαν καὶ τὴν γλῶσσαν τῶν λαῶν τῆς 'Ασίας.

ἀσιανολόγος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν ἀσιανολογίαν βλ.λ.· || εἰδ. ὁ γνώστης ἀσιατικῶν γλωσσῶν καὶ ἰδίως ἀρχαίων.

ἀσιανός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ τῆς 'Ασίας, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν 'Ασίαν, ἀσιατικός : Στρ. 14,1,41 **τοῦ ἀσιανοῦ λεγομένου ζήλου**, - **ἀσιανὸς πολιτισμός**· || ὡς κύρ. ὄν. ὁ κάτοικος τῆς 'Ασίας, ὁ ἐξ 'Ασίας καταγόμενος, ἀσιάτης.

ἀσίαρος κ. **ἀσίδαρος** 'Ησ. « ἐπισκάζων ».

ἀσιάρχης (ὁ) μτγν. κ. **ἀσίαρχος** ὁ πρόεδρος τῆς τοπικῆς συνελεύσεως τῆς ρωμ. ἐπαρχίας 'Ασίας ὁ καὶ ὀργανωτὴς ἑορτῶν πρὸς τιμὴν τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ λατρευομένων ἐπιχωρίων θεῶν : Στράβ. 14,1,42, **οἱ πρωτεύοντες κατὰ τὴν ἐπαρχίαν οὓς ἀσιάρχας καλοῦσιν** ΚΔΠράξ.19,31.

ἀσιαρχία (ἡ) τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀσιάρχου βλ.λ.

ἀσίαρχος (ὁ) 'Επιγρ. ὁ ἀσιάρχης βλ.λ.

ἀσιαρχῶ-έω 'Επιγρ. εἶμαι ἀσιάρχης.

ἀσιάς-άδος κ. **ἀσίς -ίδος** θηλ. τοῦ ἀχρ. **ἄσιος** =ἀσιανὸς - ἀσιανή, ἀσιατική : Εὐρ.'Ορ.1397 **ἀσιάδι φωνᾷ**, αὐτ. Βάκχ.1168 **ἀσιάδες βάκχαι**· || **'Ασὶς γαῖα ἢ -αῖα ἢ 'Ασιὰς γῆ** ἢ ἁπλῶς 'Ασιάς ἡ 'Ασία : Αἰσχ.Πέρσ.270 **τάσδ' ἀπ' 'Ασίδος ἦλθεν αἴας** Εὐρ.Τρῳ.748 **τύραννον 'Ασιάδος πολυσπόρου**· 2) (ἐνν. κιθάρα) ἀσιατικὴ κιθάρα: Πλούτ.Μουσ.1113 C « ἐποιήθη δὲ καὶ τὸ σχῆμα κιθάρας πρῶτον κατὰ Κηπίωνα . . ἐκλήθη δὲ 'Ασιὰς διὰ τὸ κεχρῆσθαι τοὺς λεσβίους αὐτῇ κιθαρῳδοὺς πρὸς τῇ 'Ασίᾳ κατοικοῦντας » : Εὐρ.Κύκλ.443 **'Ασιάδος οὐκ ἂν ἥδιον φόφον κιθάρας κλύοιμεν.**

ἄσιαστος-η-ο δημ. κ. **ἄσαστος** βλ.λ.

ἀσιάτης-ου θηλ. **-ᾶτις -ιδος** κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἀσιήτης-ου, θηλ. **-ῆτις -ιδος**, δημ. **-άτισσα** ὁ τῆς 'Ασίας, ἀσιατικός : Αἰσχ.Πέρσ.61 **χθὼν ἀσιᾶτις**, Εὐρ.'Ανδρ.1 **ἀσιάτιδος γῆς σχῆμα**· || ὡς ἐθν. ὄν. ὁ κάτοικος τῆς 'Ασίας, ὁ ἐξ 'Ασίας, ὁ ἀσιανός.

ἀσιατικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιάζων εἰς τὴν 'Ασίαν ἢ τοὺς ἀσιανούς : **ἀσιατικὴ νῆσος**, - **ἀσιατικὰ ζητήματα**, - **ἀσιατικὰ ἔθιμα.**

ἀσιατογενής-οῦς-ές ἀσιαγενής, ἀσιατικῆς καταγωγῆς : Αἰσχ.Πέρσ.12 **ἰσχὺς ἀσιατογενὴς ᾤχωκε.**

ἄσιαχτα ἐπίρρ. δημ. ἀτακτοποίητα, ἀπεριποίητα, ἁ. ἄφτιαχτα, ἄφτιαστα.

ἄσιαχτος-η-ο δημ. κ. **ἄσαστος** βλ.λ.

ἀσιγάλιαστος-η-ο δημ. κ. **ἀσίγητος** βλ.λ.

ἀσίγαστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. κ. **ἀσίγητος** βλ.λ.

ἀσιγησία (ἡ) κ. νεώτ. τὸ μὴ σιγᾶν, ἡ ἀδιάκοπος φλυαρία : Πλούτ.'Ηθ.502 C **καὶ τοῦτο ἔχει πρῶτον κακὸν ἡ ἀσιγησία τὴν ἀνηκοΐαν.**

ἀσίγητα ἐπίρρ. δημ. ἀσιγήτως βλ.λ.

ἀσίγητος (-η)-ο(ν) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἁ. **ἀσίγαστος** κ. δημ. **ἀσιγάλιαστος** ὁ μὴ σιγῶν, ὁ διηνεκῶς λαλῶν ἢ ἠχῶν, ὁ πάντοτε ἀκουόμενος: Καλλ.Δῆλ.286 **ἀσιγήτοιο λέβητος**, Μηναῖ.3,4 ᾠδὴ 9 **ἐν ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν**· 2) φλύαρος : **στόμα ἀσίγητον**· 3) νεώτ. κ. μτφ. ἀκαταπράϋντος, ἄσβεστος : **ἀσίγητον πάθος**, - **ἀσίγητος πόθος.**

ἀσιγήτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ σιγή, ἀσώπαστα : 'Ιω.Χρυσ.'Ομ.21,5,129,37 **χαίροντα, σκιρτῶντα, ἀσιγήτως δοξολογοῦντα.**

ἀσιγμοποιῶ-έω μτγν. συνθέτω ποίημα ἐν ᾧ οὐδὲν ὑπάρχει σῖγμα : 'Αθήν.10,455 C **ἀσιγμοποιηθεῖσα ᾠδή** πρβλ. ἄσιγμος 1).

ἄσιγμος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ περιέχων τὸ γράμμα σῖγμα : Διον.Συνθ.14 **εἰσὶ δὲ οἳ ἀσίγμους ᾠδὰς ὅλας ἐποίουν**, 'Αθήν.10,455 C **Λάσου τοῦ 'Ερμιονέως τὴν ἄσιγμον ᾠδήν**, - **ἄσιγμος γρῖφος**· || νεώτ. γραμμ. **ἄσιγμος ἀόριστος** ὁ ἐνεργ. κ. μέσ. ἀόρ. β'· 2) **ἄσιγμα οὐσιαστικὰ** τριτόκλιτα μὴ λαμβάνοντα ἐν τῇ ἑν. ὀνομαστ. κατάληξιν **-ς.**

ἀσιγουρευτιά (ἡ) δημ. κ. **ἀσιγουρεψιά** ἡ ἔλλειψις ἀσφαλείας, τὸ μὴ ἀσφαλές· || ἀνησυχία, ἀταξία.

ἀσιγούρευτος-η-ο δημ. (ἰταλ.) κ. **ἀσηγ-** ὁ μὴ ἠσφαλισμένος, μὴ ἐν ἀσφαλείᾳ, ὁ εἰς κίνδυνον ἀπωλείας, ἀφαιρέσεως, κλοπῆς, καταστροφῆς, πτώσεως κτπ. ὤν, ποὺ δὲν εἶναι σὲ σιγουριά : **ἀσιγούρευτα κεφάλαια**, - **ἀσιγούρευτο σπίτι** (τὸ μὴ ἐπαρκῶς φυλαττόμενον ἢ τὸ εὐχερῶς προσιτὸν εἰς κλέπτας), - **ἀσιγούρευτη πόρτα**, - **ἀσιγούρευτα γυαλικά** (τὰ μὴ εὐσταθῶς τοποθετημένα)· || ὁ μὴ δεκτικὸς ἀσφαλείας, προφυλάξεως ἀπὸ κλοπῆς: **ἀμπέλι ποὺ 'ναι σὲ δημοσιὰ εἶναι ἀσιγούρευτο**· 2) εἰδ. ἐπὶ παίδων, ὁ λίαν ἄτακτος καὶ ἀνήσυχος, ὃν δὲν δύνανται ν' ἀποτρέψωσιν οἱ οἰκεῖοι ἀπὸ ἐπικινδύνων παιδιῶν : **ὅσο καὶ νὰ τὸ παιδέψω εἶναι ἀσιγούρευτο.**

ἀσίγωτος-η-ο δημ. ὁ ἀσίγητος, ὁ ἀσιγάλιαστος, ὁ ἀσώπαστος : Βλ.Συνμ.43.

ἀσιδα (ἡ) (ἑβρ.) ΠΔ ὁ πελαργός : ΠΔ 'Ιερ.8,7 **καὶ ἡ ἀσίδα ἐν τῷ οὐρανῷ ἔγνω τὸν καιρὸν αὐτῆς.**

ἀσιδέρωτος-η-ο δημ. ποὺ δὲν ἔχει σιδερωθῆ, δὲν ἔχει καταστῆ λεῖος μὲ τὸ σιδέρωμα βλ.λ. : **πανταλόνι -πουκάμισο ἀσιδέρωτο**· 2) εἰδ. ἐπὶ θυρωμάτων, παραθύρων κτπ. (κουφωμάτων) ὁ εἰς ὃν δὲν ἐτέθησαν, δὲν ἡρμόσθησαν τὰ πρὸς χρησιμοποίησιν αὐτοῦ ἀπαιτούμενα σιδηρᾶ προσαρτήματα, οἷον στρόφιγγες, κλεῖθρα κτπ.

ἀσίδη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς ὁμοιογενείας τῶν πιμελιιδῶν.

ἀσιδηρῖται (οἱ) νεώτ. ὀρυκτολ. εἶδος μετεωριτῶν μὴ περιεχόντων σίδηρον.

ἀσίδηρος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐκ σιδήρου πεποιημένος : Εὐρ.Βάκχ.1104 **ἀσίδηροι μοχλοί**· 2) ὁ μὴ σχηματιζόμενος διὰ τοῦ σιδήρου, τοῦ ἀρότρου : ΑΠ 9,299 **αὔλακα τὰν ἀσίδαρον ἐν ὕδασιν ἕλκομεν ἄμφω**· 3) ὁ ἄνευ ξίφους : Εὐρ. Βάκχ.736 **χειρὸς ἀσιδήρου,** Μάξ.Τύρ.36,1 **βίος ἀσίδηρος** (εἰρηνικός)· ‖ μσν. **ἀσίδηρος μάχη** φευδομάχη καθ' ἣν ἐκ τῶν ὅπλων ἀφῃρεῖτο πᾶσα σιδηρᾶ αἰχμή· 4) νεώτ. ὁ μὴ περιέχων σίδηρον : ἀσίδηρα **μεταλλεύματα.**

ἀσιδήρωτος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ σιδήρῳ περιβεβλημένος : 'Ανών.ἐν'Ανεκδ.4,464 **ἀσιδήρωτον βέλος**· 2) εἰδ. νεώτ. τὸ δημ. ἀσιδέρωτος βλ.λ.2).

ἀσιδον 'Ησ. « ἐρωδιόν ».

ἀσίζαι (οἱ) ἀσσίζαι βλ.λ.

ἀσίηθεν ἐπίρρ. 'Επιγρ. ἐξ 'Ασίας.

ἀσιήτης-ῆτις Ἰων. ὁ ἀσιάτης βλ.λ.

ἀσίκης (ὁ) δημ. κ. **ἀσήκης** βλ.λ.

ἀσίκητος (ὁ) μσν. ὁ ἀσόκητος βλ.λ.

ἀσίκικος-η-ο δημ. κ. **ἀσήκικος** βλ.λ.

ἀσίκισσα (ἡ) δημ. θηλ. τοῦ ἀσίκης βλ.λ.

ἀσικλίκι (τὸ) δημ. κ. **ἀσηκλίκι** βλ. λ.

ἀσικύτινος (ὁ) μσν. ὁ ἀσόκητος βλ.λ.

ἄσικχος-ον μτγν. ὁ μὴ ἰδιότροπος περὶ τὴν τροφήν, ὁ μὴ σιχασιάρης : Πλούτ.Λυκ.16 **τὰς τροφοὺς** (ἐν Σπάρτῃ).. **ἐκτρεφούσας τὰ βρέφη εὔκολα ταῖς διαίταις καὶ ἄσικχα**· 2) ὁ μὴ σικχός, ὁ μὴ διεγείρων ἀηδίαν : Πλούτ.'Ηθ.132 Β **καὶ ὄψων ἀσικχότατον.**

ἀσίλακας (ὁ) δημ. τὸ δένδρον δρῦς ἡ ἀρία.

ἀσιλάνι (τὸ) δημ. κ.**ἀσλάνι** (τουρκ.) λέων· ‖ εἰδ. πολωνικὸν νόμισμα ἀργυροῦν φέρον παράστασιν λέοντος, κυκλοφοροῦν δὲ ἄλλοτε ἐν Τουρκίᾳ, ἰσότιμον πρὸς τὴν αὐστριακὴν ρεγγίναν βλ.λ.

ἀσιλίδαι (οἱ) νεώτ. ὁμοιογένεια ἐντόμων τῆς τάξεως τῶν **διπτέρων.**

ἄσιλλα (ἡ) μτγν. ξύλον ἔχον ὀργυιᾶς μῆκος, ἐξ ἑκατέρων τῶν ἄκρων τοῦ ὁποίου, τιθεμένου ἐπὶ τοῦ ὤμου, ἐξαρτῶνται σπυρίδες, σάκκοι, δοχεῖα πλήρη ἢ ἄ. βαρέα ἀντικείμενα, φορτιόξυλο, χαμαλίκα : 'Αλκίφρ.1,1 **τὰς ἀσίλλας ἐπωμίους ἀνελόμενοι καὶ τὰς ἑκατέρωθεν σπυρίδας ἐξαρτήσαντες**· πρβλ. **ἀναφορεύς.**

ἀσιλλοφόρος (ὁ) Πάπ. ὁ φέρων ἄσιλλαν, ἀχθοφόρος, βαστάζος, χαμάλης.

ἀσιλλοφορῶ φέρω διὰ τῆς ἀσίλλης: Δημοκρ. 132.

ἄσιλον ἐσφ.γρ. ἐν 'Αριστλ.Φυσιογν.5,8 **οἷον ἂν ἄσιλον,** διορθ. εἰς **ἀνάσιλον**=ἀνάσιλλον βλ.λ.

ἄσιλος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀσιλιδῶν.**

ἀσιμιά (ἡ) δημ. ἡ **ἀσημιά** βλ.λ.

ἀσιμίνη (ἡ) κ. **ἀσιμίνα** νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀνανωδῶν.**

ἀσιμινία (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος μαλακοστράκων τοῦ ἀθροίσματος τῶν γαστεροπόδων τῆς οἰκογενείας τῶν **μονομυῶν.**

ἀσίμωτα ἐπίρρ. δημ. **οὐχὶ ἐκ τοῦ ἐγγύς, ὄχι ἀπὸ** σιμά, ἀζύγωτα, **ἀπροσίτως.**

ἀσίμωτος-η-ο δημ. ὃν δὲν δύναταί τις νὰ σιμώσῃ, νὰ πλησιάσῃ, ὁ ἀπρόσιτος, ὁ ἀπροσπέλαστος, ὁ ἄφθαστος, ὁ ἀζύγωτας.

ἀσινέως ἐπίρρ. Ἰων. ἀσινῶς βλ.λ.

ἀσινέωψ-ωπος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἀπολελιθωμένων ἰχθύων τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀφρεδοδεριδῶν** ἀκανθοπτερυγίων ἰχθύων.

ἀσινής-οῦς-ές κ. μαν. ὁ μὴ βεβλαμμένος, ὁ μὴ ὑποστὰς βλάβην, ἀβλαβής : 'Οδ.Λ 110 **τὰς εἰ μέν κ' ἀσινέας ἐάᾳς,** 'Ηρ.2,181 **ἀπέπεμψεν** ἀσινέα **ἐς Κυρήνην,** Μηναῖ.3,6 Θεοτοκ. **τῇ πίστει φρουρούμενοι, ἀσινεῖς διεμείνατε,** Διάτ.'Ατταλ.ἐν Σάθ.Α 4 **πάντα δ' εἰς παρ' ἡμῖν ἀπροσδόκητον καὶ ἀσινὲς ἐναπέληξαν**· ‖ **ἀσινὴς δαίμων** καλὴ τύχη, εὐτυχία : Αἰσχ.'Αγ.1341· ‖ **ἀσινὴς βίοτος** βίος εὐτυχής : αὐτ.Χο.1018· ‖ σπαν. ἐπὶ πραγμ., ὁ μὴ ὑποστὰς φθοράν : 'Ηρ.2,121,3 **τὸ δὲ οἴκημα ἀσινές**· 2) ὁ μὴ ἐπάγων βλάβην, ὁ μὴ βλαβερός : 'Ιππ.'Αρθρ.827 **ἀσινέστεραι πηρώσιες,** Ξεν.ΚΠ 1,4,7 **καὶ οἱ ὄνοι οἱ ἄγριοι ἀσινεῖς εἰσιν**· ‖ ὁ μὴ βλάπτων τὴν ὑγιείαν, ἀθῷος : Πλάτ.Νόμ. 670 D **ἡδονὰς ἀσινεῖς**· 3) ὁ προφυλάττων ἀπὸ τῆς βλάβης : Αἰσχ.'Επτ.826 **πόλεως ἀσινεῖ σωτῆρι.**

ἀσινότης-ητος (ἡ) μτγν. ἡ ἀθῳότης : Εὐνάπ.62,7 **τῆς ἀσινότητος τῆς περὶ θεουργίας.**

ἀσινῶς ἐπίρρ., Ἰων. ἀσινέως ἀβλαβῶς : 'Ιππ. 'Επιδ.938 E **κατέστη πᾶσιν ἀσινέως,** Ξεν.'Αν.2,3,27 **πορεύσεσθαι ὡς διὰ φιλίας ἀσινῶς,** 'Αριστλ.ΖΙ 9, 18,2 **ὀχεύει ἀσινῶς**· κ. ὑπερθ. : Ξεν.'Αν.3,3,3 **διαπορεύεσθαι.. ὡς ἂν δυνώμεθα ἀσινέστατα.**

ἀσιο παλαιοζ. γένος ἀπολελιθωμένων πτηνῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **πικαριῶν.**

ἀσιογεῖαι (αἱ) σχόλ. αἱ ἐξ ὠμῶν πλίνθων αἱμασιαί, πλιθρότοιχα : Σχόλ.'Ιλ.Φ 321.

ἀσιοδίφης (ὁ) νεώτ. ὁ ἐρευνῶν τὰ τῆς 'Ασίας.

ἄσιος-α-ον ὁ πηλώδης, ὁ ἰλυώδης: 'Ιλ.Β 461 **ἀσίῳ ἐν λειμῶνι** (διάφ.γρ. **'Ασίῳ ἐν λειμῶνι** ἢ **'Ασίω**·).

ἄσιος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος πτηνῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν νυκτοβίων-ἁρπακτικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **γλαυκιδῶν.**

ἀσίρακος (ὁ) μτγν. κ. **ἀσείρακος** εἶδος ἀκρίδος ἀπτέρου, ἄ. τρωξαλλίς· Διοσκ.2,57 « ἡ δὲ λεγομένη ἀκρὶς ἀσίρακος ἢ ὄνος ἄπτερός ἐστι καὶ μεγαλόκωλος » : Γαλ.12,366.

ἄσις-εως (ἡ) ἡ ἰλύς, ἡ λάσπη ἣν καταλείπουσιν οἱ ὑπερεκχειλίζοντες ποταμοί : Εὐστ.'Ιλ.254,26 «ρύπος ἐν ὕδασι ξηρός, ἢ συντομώτερον κατὰ τοὺς παλαιούς, τὸ ἐξ ὕδατος ξηρόν .. ἡ ἰλύς » : 'Ιλ.Φ 321 **τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθεν καλύψω,** Νίκ.Θηρ.175 **οἵην τε πολύστομος εἰς ἅλα Νεῖλος πλησάμενος κατέχευεν ἄσιν.**

ᾆσις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ᾄδειν, τὸ ᾆσμα, τὸ τραγούδημα : Εὐστ.'Ιλ.1312,41 « καθὰ καὶ ἡ ᾆσις ἡ ἁρμονικὴ ἡ παρὰ Πτολεμαίῳ ».

ἀσίς-ίδος (ἡ) κ. **ἀσιάς** βλ.λ.

ἀσίτευτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ σιτευμένος, ὁ μὴ ὡριμάσας καλῶς : **ἀσίτευτα σπαρτά**· 2) ἐπὶ σφαγίων καὶ θηραμάτων, ὁ μὴ ἀφεθεὶς ἀμαγείρευτος ἐπ' ἀρκετόν, ὥστε νὰ γίνῃ τρυφερός : **ἀσίτευτο τ' ἀγριογούρουνο δὲν τρώγεται.**

ἀσιτί ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ τροφῆς : ΠΔ 'Ιὼβ 24,6 **ἀμπελῶνας ἀσεβῶν ἀμισθὶ καὶ ἀσιτὶ εἰργάσαντο.**

ἀσιτία (ἡ) κ. νεώτ., Ἰων. **-ίη** τὸ παραμένειν ἄσιτον, ἡ μὴ λῆψις τροφῆς : 'Ηρ.3,52 **ἀλουσίῃσί τε καὶ ἀσιτίῃσι συμπεπτωκότα οἴκτιρε,** Εὐρ.'Ικ.1105 **εἴθ' ἀσιτίαις ἐμὸν δέμας γεραιὸν συντακεὶς ἀποφθερῶ, - ἀπέθανεν ἐξ ἀσιτίας**· 2) ἀποχὴ ἀπὸ τροφῆς, νηστεία : 'Ιππ.Διαίτ.34 **τὴν ἀσιτίην τὴν παρὰ τὸ ἔθος,** 'Αριστλ.ΗΝικ.1180 a, 9 **τῷ πυρέττοντι συμφέρει ἀσιτία καὶ ἡσυχία**· 3) ἔλλειψις ὀρέξεως : 'Ιππ.'Αφ.7,6· 4) νεώτ. ἰατρ. κατάστασις τοῦ ὀργανισμοῦ καθ' ἣν οὗτος οὐδεμίαν θρεπτικὴν οὐσίαν δέχεται.

ἄσιτος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐσθίων, ὁ μὴ λαβὼν τροφήν, ὁ νηστικός : 'Οδ.Δ 788 **κεῖτ' ἄρ' ἄσιτος,** Θουκ.7,40 **καὶ ἄσιτοι οἱ πλείους ἀντανήγοντο, - εἴμεθα ἄσιτοι δύο ἡμέρας.**

ἀσιτρίνη (ἡ) νεώτ. ἡ ἀκιτρίνη βλ.λ.

ἀσιτῶ-έω κ. νεώτ. παραμένω ἄνευ τροφῆς, δὲν τρώγω : Εὐρ.'Ιππ.277 **ἀσιτεῖ δ' εἰς ἀπόστασιν βίου,** Πλάτ.Συμπ.220 Α **ὁπότε .. ἀναγκασθεῖμεν .. ἀσιτεῖν**· 2) δὲν ἔχω ὄρεξιν : 'Ιππ.'Αφ.2,32.

ἀσίτως ἐπίρρ. μσν. ἄνευ τροφῆς, ἄ. ἀσιτί βλ.λ.

ἀσιφύλιον (τὸ) νεώτ. φαρμακ. σκευασία ἔχουσα τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἀτοξυλίου καὶ τοῦ ὑδραργύρου.

ἀσίφωνα (τὰ) νεώτ. ἀσιφωνοφόρα βλ. λ.

ἀσιφωνοβράγχια (τὰ) νεώτ. ζωολ. ζῶα ἀνήκοντα εἰς τὸ δεύτερον ἄθροισμα τῶν **παρακεφαλοφόρων** μαλακίων.
ἀσίφωνος-ον νεώτ. ὁ στερούμενος σίφωνος βλ.λ.
ἀσιφωνοφόρα (τὰ) νεώτ. κ. ἀσίφωνα ζωολ. ζῶα ἀνήκοντα εἰς τὸ πρῶτον ἄθροισμα τῶν **λεπιδοβραγχίων** μαλακίων.
ἀσίχατος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἀηδιάζων, ποὺ δὲν σιχαίνεται· 2) ὁ μὴ σιχαμερὸς βλ.λ.
ἀσιχήρ Ἡσ. « δοτικός ».
ἀσιώπητα ἐπίρρ. δημ. ἀσιωπήτως βλ. λ.
ἀσιώπητος (-η)-ο(ν) νεώτ. ὁ μὴ σιωπῶν, ὁ ἀσώπαστος· 2) ὃν δὲν δύναται ἢ δὲν πρέπει νὰ ἀποσιωπήσῃ τις, νὰ ἀφήσῃ ἀμνημόνευτον : **τὸ γεγονὸς δὲν πρέπει νὰ παρέλθῃ ἀσιώπητον.**
ἀσιωπήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ σιωπῆς, ἀσιγήτως· ‖ ἄνευ ἀποσιωπήσεως, χωρὶς νὰ παρατρέξῃ τις, ν' ἀφήσῃ ἀμνημόνευτον.
ἄσκαβος-η-ο δημ. κ. **ἄσκαφος** κ. **ἄσκαφτος** ὁ ἄσκαπτος βλ.λ., ἰδίως ὁ μὴ δεκτικὸς σκαφῆς.
ἀσκάδι (τὸ) δημ. ξηρὸν σῦκον : δ.τραγ. **νά 'χω καὶ μέσ' στὴν τσέπη μου ἀσκάδια καὶ καρύδια.**
ἀσκαθάρι (τὸ) δημ. ἀσκάθαρος βλ.λ.
ἀσκάθαρος (ὁ) δημ. κ. ἀσκαθάρι κ. **σκαθάρι** ὁ κάνθαρος βλ.λ.· 2) ποικιλία ἀμπέλου μὲ λευκὰς ἐλλειφοειδεῖς ρᾶγας· 3) μτφ. ἄνθρωπος ἀρεσκόμενος εἰς σκάνδαλα ἢ ἀνηθίκους, ὅθ. βρωμερὰς ὑποθέσεις : **σοῦ εἶναι ἕνα** σκαθάρι.
ἀσκαθής-οῦς-ές δωρ. τ. ἀσκηθὴς βλ. λ.
ἀσκαίνομαι δημ. σικχαίνομαι, ἀηδιάζω.
ἀσκαίρω μτγν. [**σκαίρω** μετὰ α εὐφων.] ἅλλομαι, πηδῶ, σκιρτῶ, ὀρχοῦμαι, χορεύω ἢ πάω χορευτά : Κόϊντ.5,495 **αἱ δὲ μέγ' ἀσκαίρουσι.**
ἀσκαιώρητος-ον μτγν. ὁ μὴ σκευωρός, μὴ δόλιος : Μάξ.Τύρ.Διον.37.
ἀσκαλά (ἡ) νεώτ. ἡ κατὰ τοὺς **νεωτέρους** χρόνους παρατηρηθεῖσα **φιλολογικὴ** καὶ **πνευματικὴ** ἀναγέννησις τῶν **Ἰσραηλιτῶν.**
ἀσκάλαβος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀσκαλαβώτης βλ.λ. : Νίκ.Θηρ.484· ‖ **νεώτ.** ζωολ. γένος σαυρῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀσκαλαβωτιδῶν.**
ἀσκαλαβώτης (ὁ) κ. μσν κ. νεώτ., ἀ. **ἀσκάλαβας** ἡ κατάστικτος σαύρα, ἀ. γαλεώτης : Ἀριστφ. Νεφ.170 **πρώην δέ γε γνώμην μεγάλην ἀφῃρέθη ὑπ' ἀσκαλαβώτου,** Νικήτ.Χων.ἐν Σάθ.Α 96 **ἀσκαλαβώτην συνάπτειν οἰκίδιον ἐν ὀχυρώμασι βασιλέως ἀναρριχώμενον.**
ἀσκαλαβωτίδαι (οἱ) **νεώτ. ζωολ.** οἰκογένεια ἑρπετῶν τοῦ ἀθροίσματος **τῶν σαυρῶν.**
ἀσκάλαφος (ὁ) Ἡσ. « Μάγνητες » ἐν λ. κάλαφος· 2) εἶδος νυκτοβίου πτηνοῦ, πιθαν. ὁ βύας, δημ. μποῦφος· 3) **νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων** νευροπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **μυρμηλεοντιδῶν.**
ἀσκάλευτος (-η)-ο(ν) σχόλ., νεώτ. κ.δημ. ὁ ἀσκάλιστος βλ.λ. : Σχόλ.Θεόκρ.10,14· **2)** νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ σκαλισθείς, ἀσυνδαύλιστος : **ἀσκάλευτη φωτιά.**
ἀσκαλεῶς Ἡσ. « ἄγαν σκληρῶς, ἐπιμόνως »· προβλ. ἀσκελέως.
ἀσκαληρές Ἡσ. « ἰσόπλευρον παρὰ Δημοκρίτῳ » : Δημόκρ.132.
ἀσκάληρον (τὸ) μτγν., δ. γρ. **σκαλίας** τὸ περικάρδιον τοῦ καυλοῦ τῆς κάκτου : Θεόφρ.Φἱ 4,11.
ἀσκαλής Σουΐδ. « σκληρός ».
ἀσκαλία (ἡ) τὸ ἀσκάληρον βλ.λ. : Πλίν.21,97.
ἀσκαλιάζοντες Ἡσ. « ἐφ' ἑνὸς κώλου βαδίζοντες ».
ἀσκαλίζω Φρύν. ἐν ΑΒ 24,18 « ὡς σκαλίζω ἀσκαλίζω κατὰ πρόσθεσιν τοῦ α, οὕτω σκαρίζω ἀσκαρίζω ».
ἀσκάλιστα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς σκάλισμα, κατὰ τρόπον ἀσκάλιστον βλ. λ.2) κ.3).
ἀσκάλιστος (-η)-ο(ν) σχόλ. κ. νεώτ. κ. δημ. κ. ἀσκάλευτος κ. **ἄσκαλος** ὁ μὴ σκαλισθείς, μὴ βοτανολογηθεὶς : Σχόλ.Θεοκρ.10,14· ‖ νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀμπέλων, κήπων κττ., οὗ τὸ ἔδαφος δὲν ἐσκάφη ἐλαφρῶς περὶ τὰς ρίζας τῶν φυτῶν : **ἀσκάλιστο καλαμπόκι'** 2) δημ. ὁ μὴ λαξευθείς, ἀλάξευτος : **ἀσκάλιστη δαχτυλιδόπετρα·** 3) ὁ μὴ ἀναμοχλευθείς, μὴ λεπτομερῶς ἐρευνηθεὶς : **δὲν ἄφησε σεντοῦκι ἀσκάλιστο·** ‖ κ. μτφ. : **δὲ θ' ἀφήσω τὴ δουλιὰ ἀσκάλιστη.**
ἄσκαλος (-η)-ο(ν) κ. δημ. ὁ μὴ σκαλισθείς, ὁ μὴ βοτανολογηθείς, ὁ ἀσκάλιστος βλ.λ. : Θεόκρ.10,14 **τοιγὰρ τὰ πρὸ θυρᾶν μοι ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα.**
ἄσκαλτος-ον Ἡσ. « ἄσκαλτοι· κακῶς εἰργασμένοι, ἀτύπωτοι ».
ἀσκαλώνιον μτγν. οὐδ. τοῦ ἀχρ. **ἀσκαλώνιος** ὁ ἐξ Ἀσκάλωνος τῆς Συρίας, ἐν τῇ φρ. **ἀσκαλώνιον κρόμυον** : Διοκλ.ἀπ.120,Θεόφρ.Φἱ 7,47· ‖ ὡς οὐσ. μέτρον οἴνου : Ἐρβέρντεν **χίλια ἀσκαλώνια οἴνου.**
ἀσκαλώπας (ὁ) εἶδος πτηνοῦ, πιθ. σκολόπαξ, δημ. ξυλόκοτα· Ἀριστλ.Ζἱ 617 b, 23 « ἀσκολώπας δ' ἐν τοῖς κήποις ἁλίσκεται ἕρκεσιν· τὸ μέγεθος ὅσον ἀλεκτορίς, τὸ ῥύγχος μακρόν, τὸ χρῶμα ὅμοιον ἀτταγῆνι· τρέχει δὲ ταχὺ καὶ φιλάνθρωπόν ἐστιν ἐπιεικῶς ».
ἀσκάλωτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ κλίμακος, σκάλας ἢ ἄνευ σκαλίων ἢ ἄνευ σκαλωμάτων βλ.λ. : ἀσκάλωτα **ἀνέβηκε τὸν τοῖχο, - στὴν κατηφοριὰ** **ἀσκάλωτα** **ποὺ 'βαλες τὶς φυτειὲς τὶς πῆρε ἡ νεροποντή·** 2) μτφ. ἄνευ ἐμποδιστικῶν σκαλίων, προεξοχῶν, ἐμποδίων, ἄνευ προσκόμματος, χωρὶς ντέσιμο, μπερδεψιά, σκάλωμα.
ἀσκάλωτος-η-ο δημ. ὁ ἄνευ κλίμακος, σκάλας : **οἱ μαραγκοὶ ἕνα μῆνα μοῦ ἔχουν ἀφήσει τὸ σπίτι ἀσκάλωτο·** 2) ἐπὶ τοίχων, δένδρων κττ. ὁ μὴ ἔχων σκαλιά, προεξοχάς, ἐξ ὧν νὰ κρατηθῇ τις ἢ ἐφ' ὧν νὰ πατήσῃ ἀναρριχώμενος : **λεύκα ἀσκάλωτη·** 3) ἐπὶ ἀγροῦ ἐπικλινοῦς, ὁ οὗ τὰ χώματα δὲν ἔχουσιν ἰσοπεδωθῆ εἰς ἐπάλληλα κλιμακηδὸν ἐπίπεδα, σκαλώματα βλ.λ. : **σ' ἀσκάλωτη πλαγιὰ ἀμπέλι δὲ βαστάει·** 4) ὁ μὴ ἀναρριχηθείς, μὴ ἀναρτηθείς, μὴ προσαρτηθεὶς εἴς τι : **τριχιὰ** ἀσκάλωτη **στὸ σαμάρι·** 5) μτφ. ὁ μὴ ἐμπλακεὶς εἴς τι ἐμπόδιον : **ὑπόθεση ἀσκάλωτη.**
ἀσκαμβεύτως ἐπίρρ. μσν. οὐχὶ λοξῶς, ἀστραβῶς, ὀρθῶς : Εὐστ.Πονημ.51,73 **οὕτω κατορθωθῆναι καὶ τὸ δεύτερον, ἵνα μὴ θάτερον μὲν ἀσκαμβεύτως ἔχῃ, τὸ δὲ λοιπὸν ὑποσκάζῃ φαύλως.**
ἀσκαμερός-ή-ό δημ. ὁ σιχαμερὸς βλ.λ.
ἀσκαμωνία (ἡ) μσν. εἶδος βοτάνης ἰατρικῆς, ἡ σκαμωνία βλ.λ. : Γεωπ.12,19,18, Σουΐδ.
ἀσκανδάλιστα ἐπίρρ. δημ. κ. **ἀσκαντάλιστα** ἀσκανδαλίστως βλ.λ.
ἀσκανδάλιστος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ., δημ. κ. **ἀσκαντάλιστος-η-ο** ὁ μὴ σκανδαλιζόμενος ἢ μὴ σκανδαλισθείς, μὴ ὑποστὰς κλονισμὸν τῶν ἠθικῶν του ἀρχῶν : Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.206,9 **ἀσκανδάλιστος ὑπομένει,** δ.τραγ. ὡς ἦσαν **οἱ τρεῖς ἀδερφὲς οἱ ἄμαχες, οἱ ἄκακες, οἱ** ἀσκαντάλιστες· ‖ ὁ μὴ ἀχθεὶς εἰς πειρασμόν, ὁ μὴ σχηματίσας πονηρὰν σκέψιν : **αὐτὴ ἡ νέα κανένα δὲν ἄφηνε ἀσκανδάλιστον,** παροιμ. τρῶε, **τρῶε βρεχτοκούκκια, ἀσκαντάλιστος ὁ καλόγερος·** ‖ τὸ οὐδ. ὡς οὐσιασ. ἔλλειψις, ἀποφυγὴ σκανδάλου : φρ. νεωτ. **διὰ τὸ ἀσκανδάλιστον,** προβλ. σκάνδαλον.
ἀσκανδαλίστως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ σκανδάλου βλ.λ. ἄνευ πειρασμοῦ.
ἀσκάνδαλον (τὸ) νεώτ. τὸ μὴ ἐκ σκανδάλου ἢ μὴ πρὸς σκάνδαλον βλ. λ., ἀσκανδάλιστον : Κουμαν. Ἀθησ. ἐν λ.
ἀσκανδής Ἡσ. « ἄγγελος ».
ἀσκάνη Ἡσ. « ἀγανάκτησις ».
ἀσκάνιαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ λυπούμενος, ὁ μὴ στενοχωρούμενος, ποὺ δὲ χολοσκάνει.

ἀσκαντήλωτος-η-ο δημ. μτφ. ὁ ἀκατανόητος, ἀκατάληπτος, ἀδιερεύνητος· 2) οὗ δὲν ἐμετρήθη τὸ βάθος μὲ σκαντήλι, διὰ βολίδος, ἀνεξερεύνητος, ἀπροσμέτρητος.

ἀσκάντης (ὁ) κλινίδιον, κράβατος εὐτελής : Ἀριστφ.Νεφ.633 **ἔξει τὸν ἀσκάντην λαβών·** || **φέρετρον**, νεκροκράβατον : ΑΠ 7,634.

ἄσκαπτος-ον νεώτ. κ. δημ. **ἄσκαφτος** κ. **ἄσκαφος** ὁ μήπω σκαφείς, ἐκσκαφείς : **ἀφῆκεν ἄσκαπτον τὸν λάκκον·** || ὁ μὴ καλλιεργηθεὶς διὰ τῆς σκαπάνης : **ἄσκαφτο ἀμπέλι·** 2) ἐπὶ ραπτομένων φορεμάτων, ὁ μὴ διὰ τῆς φαλίδος βαθύτερον περικοπείς : **ἄφησες τὸ δεξὶ μανίκι ἄσκαφτο.**

ἀσκαρδαμύκτης (ὁ) ὁ ἀσκαρδαμυκτί, ἀτενῶς προσβλέπων, ὁ ἀσκαρδάμυκτος : Ἱππ.Ἐπιδ.2,6,1

ἀσκαρδαμυκτί ἐπίρρ. κ. νεώτ. χωρὶς νὰ σκαρδαμύσσῃ τις, ν' ἀνοιγοκλείῃ τοὺς ὀφθαλμούς, ἀτενῶς : Ξεν.ΚΠ 1,4,28 **ὥστε ὁρᾶν ἐξέσται .. ἀσκαρδαμυκτί, - μὲ προσέβλεψεν ἀσκαρδαμυκτί.**

ἀσκαρδάμυκτος-ον ὁ μὴ σκαρδαμύσσων, μή, πυκνῶς βλεφαρίζων, μὴ ἀνοιγοκλείων τοὺς ὀφθαλμούς, ὁ ἀτενῶς ὁθ. κ. ὁ ἰταμῶς βλέπων : Ἀριστφ. Ἱππ.292 **βλέφονεῖς μ' ἀσκαρδάμυκτος.**

ἀσκαρδαμυκτῶ-έω σχόλ. βλέπω ἀσκαρδαμυκτί, ἀτενῶς, χωρὶς νὰ ἀνοιγοκλείω τοὺς ὀφθαλμούς : Σχόλ.Ἀριστφ.Ἱππ.292.

ἀσκαρδαμύκτως ἐπίρρ. μσν. ἀσκαρδαμυκτί βλ.λ. : Εὐστ.756,59.

ἀσκαρής-οῦς-ές ὁ μὴ σκαίρων, ὁ μὴ πηδῶν· Ἡσ. «ἀσκαρές, ἀκίνητον».

ἄσκαρθμος-ον Ἡσ. ὁ ἀσκαρής βλ.λ.

ἀσκαρίδαι (οἱ) νεώτ. οἰκογένεια σκωλήκων νηματωδῶν, ζώντων συνήθως ἐν τῷ ἐντερικῷ σωλῆνι.

ἀσκαριδίασις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. νόσος ὀφειλομένη εἰς παρουσίαν ἀσκαρίδων ἤτοι ἑλμίνθων ἐν τῷ ἐντερικῷ σωλῆνι.

ἀσκαριδώδης-ους-ες ὁ πλήρης ἀσκαρίδων : Ἱππ.Κφακ.160.

ἀσκαρίζω μέλλ. -ιῶ, ἀττ. τ. τοῦ **σκαρίζω** (μετ' α εὐφων.) πηδῶ, σκιρτῶ : Κρατῖν.Δηλιάσι 26 **ὁ δ' ἠσκάριζε κἀπέπερδε.**

ἀσκαρίς-ίδος (ἡ) κ.-νεώτ. εἶδος σκώληκος τῶν ἐντέρων· Ἡσ. «ἀσκαρίδες· ἕλμινθες ἰσχναὶ καὶ μικροὶ ἐν τῷ ἀπευθυσμένῳ ἐντέρῳ γεννώμενοι» : Ἀριστλ.ΖΙ 551 a,10 **ἔστι δὲ αὐτῶν** (τῶν ἑλμίνθων) **γένη τρία .. καὶ τρίται αἱ ἀσκαρίδες·** 2) τὸ ἔμβρυον τῆς ἐμπίδος βλ.λ. : Ἀριστλ.ΖΙ 551 b,27· 3) νεώτ. ζῳολ. γένος σκωλήκων τῆς **οἰκογενείας τῶν ἀσκαριδῶν.**

ἀσκάριστος (-η)-ο(ν) σχόλ. κ. δημ. ὁ ἄνευ σφαδασμοῦ ἢ ἀγωνίας : Σχόλ.Σοφ.ΑΙ.833· 2) δημ. ἐπὶ ποιμνίων, ὁ μήπω ὁδηγηθεὶς πρὸς νυκτερινὴν βοσκήν, ποὺ δὲ βγῆκε ἀκόμα στὸ σκάρο : **ἀσκάριστα πρόβατα·** || κ. ὁ μὴ τὴν νύκτα βοσκήσας : **ἄφησε τὸ κοπάδι ἀσκάριστο·** 3) ἐπὶ καρπῶν, ὁ μὴ ὡριμάσας : **ἀσκάριστα σταφύλια.**

ἄσκαροι Ἡσ. «γένος ὑποδημάτων ἢ σανδαλίων· οἱ δὲ κρόταλα».

ἀσκαροφόρον Ἡσ. «φορτηγόν».

ἀσκάρωτος-η-ο δημ. εἰδ. ἐπὶ πλοίων, ὁ μὴ εἰσελθὼν εἰς τὴν ναυπηγικὴν ἐσχάραν, **ποὺ δὲ'** μπῆκε στὰ σκαριά· 2) μτφ. ὁ μὴ ἢ μήπω σχεδιασθείς, ὁ μήπω ἢ μὴ ἐκτελεσθείς.

ἄσκαστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἀδημονίας, ἄνευ στενοχωρίας· 2) ἄνευ φυγῆς, χωρὶς σκάσιμο βλ.λ.

ἄσκαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ σχασθείς, ὁ ἄσχαστος : **ἄσκαστο μπουμπούκι·** 2) ὁ μὴ διαρραγείς, ὁ μὴ ἐκραγείς, ποὺ δὲν ἔσκασε : **ἄσκαστη βόμβα·** || ἐπὶ ὀφθαλμῶν φυτῶν, βομβύκων, ἀνθέων, καρπῶν ὁ μήπω σχασθείς, ὁ μήπω ἀνοίξας, ὁ μὴ ἐπαρκῶς ὡριμάσας : **τὰ μάτια τῆς μυγδαλιᾶς εἶναι ἀκόμη ἄσκαστα, - σῦκα, - ἀμύγδαλα ἄσκαστα·** || μτφ. ἐπὶ ἀπάτης, σκανδάλου ἢ χρεοκοπίας : **τὴν ἔχει ἀκόμη ἄσκαστη** (δὲν προέβη ἀκόμη **εἰς τὴν** προετοιμαζομένην χρεοκοπίαν ἢ ἀπάτην)· 3) μτφ. ὁ μὴ αἰσθανόμενος ἀδημονίαν, στενοχωρίαν, ποὺ δὲν ἔσκασε ἀπὸ τὴν λύπην.

ἀσκάτωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ κεχρισμένος διὰ κοπράνων, ὁ μὴ μεμολυσμένος· 2) μτφ. ὁ διαφυγὼν τὸν ἐκ σκανδάλου, καταχρήσεως, ἀπάτης κλπ. ἠθικὸν ρύπον : **ἀπὸ τὴ βρωμοδουλειὰ αὐτὴ ξέφυγε ἀσκάτωτος.**

ἀσκαύλης (ὁ) μτγν. κ. γλωσσ. ὁ παίζων τὸν ἄσκαυλον, γκάϊδαν : Μαρτιάλ.10,3.

ἄσκαυλος (ὁ) νεώτ. μουσικὸν ὄργανον πνευστὸν συγκείμενον ἐκ δερματίνου ἀσκοῦ ἐφ' οὗ προσαρμόζονται αὐλοί, ἡ ἀσκομαντούρα, ἡ γκάϊδα.

ἄσκαφος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. δημ. **ἄσκαφτος** ὁ ἄσκαπτος βλ.λ. : Στράβ.11,4,3, παροιμ. **φροῦ φροῦ καὶ τ' ἀμπέλια ἄσκαφα** (ἢ **ξέφραγα**) (ἐπὶ ἐπιδεικνυόντων μὲν ζῆλον κ. σπουδήν, ἀλλὰ μὴ προσφερόντων πραγματικὴν ἐργασίαν).

ἀσκέδαστος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ διεσκεδασμένος, διεσκορπισμένος : Εὐστρ. ἐν ΗΝικ.51,13 **εὗρον αὐτὰ ἀσκέδαστα, - ὁμίχλη ἀσκέδαστος·** 2) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διασκορπισθῇ : Πρόκλ. Στοιχ.Θεολ.48.

ἀσκεθής-οῦς-ές ἀσκηθής βλ.λ.

ἀσκεία Ἡσ. «θρησκεία, εὐσέβεια, κόσμησις».

ἀσκεΐνη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. ἀναλγητικόν, καταπραϋντικὸν καὶ ἀντιρρευματικὸν φάρμακον.

ἀσκελέως ἐπίρρ. σφοδρῶς, ζωηρῶς, συνεχῶς : Ἰλ.Τ 68 **οὐδέ τί με χρὴ ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν.**

ἀσκελής-οῦς-ές κ. νεώτ. (α εὐφων. -**σκέλλω**) ὁ ἄγαν κατεσκληκώς, ὁ ἐκ ταλαιπωριῶν καταβεβλημένος, ὁ σκελετωμένος, ὁ ἄσαρκος : Ὀδ.Κ 463 **ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι** (σχόλ.Εὐστ. «σκληροί, ἄγαν κατεσκληκότες»· || τὸ οὐδ. **-ές** ὡς ἐπίρρ. τραχέως, συνεχῶς, ἐπιμόνως : Ὀδ.Α 68 **ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἀσκελὲς αἰεὶ Κύκλωπος κεχόλωται·** 2) κ.νεώτ. (α στερητ. -**σκέλος**) ὁ ἄνευ σκελῶν : Πλάτ.Τίμ.34 a **ἀσκελὲς καὶ ἄπουν ἐγέννησεν,** Ἀριστλ.ΖΓ 717 b,17 **τὰ δὲ** (ἄποδα) **ὅλως ἀσκελῆ εἶναι·** 3) (α ἀθροισ. - **σκέλος**) ἐπὶ πλάστιγγος, ἰσοσκελής, ἰσόρροπος : Νίκ.Θηρ.42.

ἀσκελία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. τερατογονία **καθ' ἣν** τὸ ἔμβρυον στερεῖται σκελῶν.

ἀσκελιά (ἡ) δημ. διασκελισμός, βῆμα μεγάλου ἀνοίγματος, ἄ. ἀδρασκελιὰ βλ.λ. κ. δρασκελιά· || ἡ ἐν πάλῃ διὰ τοῦ ποδὸς περιπλοκὴ καὶ κάμψις τοῦ ποδὸς τοῦ ἀντιπάλου, ἡ τρικλοποδιά.

ἀσκέλισμα-ατος (τὸ) δημ. ὁ διασκελισμός.

ἀσκέλιστος συνδρομή ἡ μὴ ὑποσκελίζουσα, εἰλικρινῶς δὲ ποιοῦσα τὸ ἔργον **αὐτῆς** : Κουμαν. Ἀθησ. ἐν λ.

ἀσκελίστως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ὑποσκελισμοῦ.

ἀσκέλλα (ἡ) δημ. ἡ σκίλλα βλ.λ.· 2) ἀσφόδελος βλ.λ., ὁ μικρόκαρπος.

ἀσκελόν Ἡσ. «ἄγαν τὰ αὐτά».

ἀσκελοποιός-όν μσν. ὡς ἐτυμολογία τοῦ Ἀσκληπιός, ὁ μὴ ἐπιτρέπων νὰ γίνῃ τι ἀσκελές, σκελετῶδες, ὁ ἰατρεύων : Τζέτζ.εἰς Λυκόφρ.1054 «ἢ ἀσκελοποιός τις ὤν, ὁ μὴ ἐῶν σκέλλεσθαι καὶ ξηραίνεσθαι καὶ νεκροῦσθαι ὑπὸ νόσων τοὺς ἀνθρώπους· σκέλλω γὰρ τὸ ξηραίνω».

ἀσκέπαρνος-ον ὁ μὴ πελεκημένος διὰ σκεπάρνου, ἀπελέκητος, ἄξυστος : Σοφ.ΟΚ 101 **κἀπὶ σεμνὸν ἑζόμην βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον.**

ἀσκεπασιά (ἡ) δημ. γεν. ἐπὶ πραγμάτων, τὸ μὴ εἶναί τι ἐπικεκαλυμμένον διὰ σκέπης πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ ἡλίου, κόνεως, βροχῆς· || κ. **ἐπὶ** προσώπων, ἡ **ἔλλειψις** καλύμματος κεφαλῆς κλπ.

ἀσκέπαστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ καλύμματος, χωρὶς σκέπασμα· || φανερά, ἀναφανδόν.

ἀσκέπαστος (-η)-ο(ν) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐσκεπασμένος, μὴ σκέπην ἤτοι ἄνωθεν κάλυμμα, στέγην ἔχων, ἄσκεπος : Διοσκ.5,114, Γεωπ.7,19,3, - **ἀσκέπαστος οἰκία, - ἀσκέπαστο πιθάρι·** ‖ δημ. κ. ὁ μὴ ἔχων σκέπασμα, ἐπικάλυμμα, καπάκι : **ὅλα τὰ πηγάδια τοῦ χωριοῦ εἶναι ἀσκέπαστα, - ἀσκέπαστες κατσαρόλες·** ‖ δημ. κ. ἐπὶ ἀνθρ. πρὸς ὕπνον ἢ ἀνάπαυσιν κατακεκλιμένου, ὁ ἄνευ κλινοσκεπάσματος : **κοιμᾶται ὁλότελα ἀσκέπαστος, - ἄφησες τὸ μωρὸ ἀσκέπαστο·** 2) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἐπὶ παιγνίου καὶ περιδόσεως ἐν χρηματιστηρίοις, ὁ μὴ ἔχων ἐγγυητικὸν κάλυμμα εἰς μετρητὰ ἢ τίτλους, ἄ. σκέπασμα, ἢ ἀντίκρυσμα κττ., ποὺ γίνεται στ' ἀνοιχτά· ‖ ἐπὶ προσ. ὁ μὴ ἔχων ἐξασφαλιστικὰς τοῦ λαβεῖν αὐτοῦ (ἤτοι τῶν ἀπαιτήσεών του) ἐγγυήσεις, ἄ. ἀντικρύσματα : **ἔμεινε ἀσκέπαστος ἑκατὸ χιλιάδες δραχμές·** ‖ κ. ὁ μὴ προφθάσας δι' ἀγορᾶς νὰ ἔχῃ εἰς χεῖράς του τὰς ἃς προεπώλησεν ἐν παιγνίῳ χρηματιστικὰς ἀξίας : **ὑφώθηκαν οἱ μετοχὲς ποὺ πούλησε κι ἔμεινε ἀσκέπαστος·** 3) δημ. μτφ. ἐπὶ γυναικὸς ἐστερημένης σκέπης συζυγικῆς, ἤτοι συντηρητοῦ καὶ προστάτου· ‖ κ. ἐπὶ ὀρφανῶν : **πέθανε κι ὁ παπποῦς τους κι ἔμειναν ὁλότελα ἀσκέπαστα.**

ἀσκέπαστρος-ον ἀρχ.λεξ. ὁ **ἀσκέπαστος** βλ.λ. : Θησ.Στεφ.ἐν λ.

ἀσκεπής-οῦς-ές μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐσκεπασμένος, ὁ μὴ **φέρων σκέπην**, σκέπασμα, κάλυμμα, ὁ ἀσκέπαστος βλ.λ. : Μάξ.Τύρ.2,4 **γυμνὸς καὶ ἀσκεπής**, Νόνν.Δ 46,279 **ἀσκεπέων πτύχα μαζῶν**, Παῦλ.Σιλ.ἐνΑΠ 5,259 **ἀσκεπές ἐστι κάρηνον·** 2) εἰδ. κ. νεώτ. ὁ μὴ **ἔχων κεκαλυμμένην τὴν κεφαλήν**, ποὺ δὲ φορεῖ καπέλο, ὁ ξεσκούφωτος : **πολλοὶ τώρα περιφέρονται ἀσκεπεῖς.**

ἄσκεπος (-η)-ο(ν) πάπ. κ. δημ. ὁ ἄνευ προκαλύμματος, ὁ μὴ **προφυλαγμένος·** ‖ δημ. ὁ ἄνευ ἐπικαλύμματος, ἀσκέπαστος βλ.λ.,ξέσκεπος : **ἄσκεπο ἀχούρι**, Βλαχογ.Παληκάρια Παλιὰ 67 **μὲ ἄσκεπο κεφάλι χαιρέτησαν τὸν καπετάνο·** ‖ ὁ ἀσκεπὴς τὴν **κεφαλήν**, ἄνευ πίλου : ΨΛουκ.Φιλόπατρ.21· 2) δημ. μτφ. ὁ εἰλικρινής, ὁ ἀνοιχτόκαρδος.

ἀσκεπτί ἐπίρρ. μτγν. κ. **ἀσκέπτως** βλ.λ.: Ἀθανάσ. Ἀρειαν.37,1,155 B **οὐ γὰρ ἀσκεπτὶ βεβούλευνται.**

ἀσκεπτολόγος-ον νεώτ. ὁ λέγων ἀσκέπτους λόγους, ἀπερισκεφίας.

ἄσκεπτος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ., δημ. κ. **ἄσκεφτος** ὁ μὴ σκεπτόμενος, ὁ ἄνευ σκέφεως ὁμιλῶν ἢ ἐνεργῶν, ἀπερίσκεπτος, ἀσυλλόγιστος, ἄκριτος : Πλάτ. Πολ.438 A **ἀσκέπτους ἡμᾶς ὄντας θορυβήσῃ**, Πλούτ.Ἠθ.45 D **ἄσκεπτοι καὶ ἀφρόντιδες**, Εὐστ. Πονημ.68,80 **λογισμοῦ ἀσκέπτου, - ἄσκεφτος ἄνθρωπας·** 2) ἐπὶ πραγμ. ὁ μὴ ἐσκεμμένος, ὁ γινόμενος ἄνευ τῆς δεούσης σκέφεως : Ἐφιππ.14,5 **οὐκ ἄσκεπτα λέγειν, - ἄσκεφτες κουβέντες·** 3) ὁ μὴ ὑποβληθεὶς εἰς ἐξέτασιν, μὴ ληφθεὶς ὑπ' ὄψιν, μὴ διαπιστωθείς : Ἀριστφ.Ἐκκλ.258 **ἐκεῖνο μόνον ἄσκεπτον, ἢν σ' οἱ τοξόται ἕλκωσιν, ὅ τι δράσεις ποτ'**, Πλάτ.Θεαίτ.184 Δ μὴ τὸ μέγιστον ἐπι**στήμης περὶ τί ποτ' ἐστὶν ἄσκεπτον γένηται·** 4) ἀόρατος, κεκρυμμένος : Ὀππ.Ἁλ.1,773 **ἐν.. ἀσκέπτοισι γάμοισιν ἀθρόαι ἐκ τ' ἐγένοντο·** 5) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸς διὰ τὴν σμικρότητα, διὰ τὸ ἀσήμαντον αὐτοῦ, ἀμελητέος : Ἀριστλ.Α"Ὑστ.89 b,10 **ἐν ἀσκέπτῳ χρόνῳ.**

ἀσκέπτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ σκέφεως, ἀπερισκέπτως : Θουκ.6,21 **τὸ πρῶτον ἀσκέπτως βουλευσαμένους**, Πλάτ.Ἱππ.Μ 301 C **οὕτως ἀλογίστως καὶ ἀσκέπτως διάκεισθε, - οἱ νέοι ἐνεργοῦν συχνάκις ἀσκέπτως·** ‖ **ἀσκέπτως ἔχειν τινὸς** (δὲν σκέπτομαι περὶ αὐτοῦ) : Πλάτ.Γοργ.501 C **ἀσκέπτως ἔχειν τοῦ ἀμείνονός τε καὶ τοῦ χείρονος·** κ.συγκρ. : Ἀριστλ.Πολιτ.1274 e,30 **ἀσκεπτότερον.**

ἀσκεπῶς ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ σκέπης, καλύμματος, ἄνευ πίλου.

ἀσκέρα (ἡ) μτγν. χειμερινὸν ὑπόδημα ἐξ ἀκατεργάστου δέρματος, ἔχον τὴν τριχωτὴν ἐπιφάνειαν πρὸς τὰ ἔνδον, πρὸς τὸ διατηρεῖν τοὺς πόδας θερμούς : Πολυδ.7,85 « ἀσκέραι· ὑπόδημα λάσιον, χειμῶνος χρήσιμον »· ‖ εἶδος εὐμαρίδων ἐκ πίλου : Λυκόφρ.855,13,22 « ἀσκέραι οὐ τὰ ὑποδήματα, ἀλλὰ τὰ πιλία, ἤτοι τὰ ὀρτάριά εἰσιν ».

ἀσκέρι (τὸ) μσν. κ. δημ. κ. **ἀσκαίρι** (τουρκ.) σῶμα στρατοῦ τακτικοῦ ἢ ἀτάκτου : δ.τραγ. **νὰ κατακάτσῃ ὁ κορνιαχτὸς νὰ μετρηθοῦν τ' ἀσκέρια**, Κρυστ.Παράδεισος 358 **τριγύρω τους τ' ἀσκέρι μου ἄρχισα νὰ ξανοίξω**, Λασκαρ.Ληξούρι Ραφῳδία A 169 **ἔπειτα γιὰ νὰ μάσουνε τ' ἀσκέρι ἐσήμανε μονὰ ἡ Ἁγιὰ - Τριάδα·** 2) κατ' ἐπέκτ. πολυμελὴς ὁμὰς ἢ **οἰκογένεια** : **βγῆκε περίπατο μὲ ὅλο του τ' ἀσκέρι·** ‖ κ. γεν. πλῆθος πολύ, ὄχλος, συρφετός : **ὁλόκληρο ἀσκέρι.**

ἀσκερίσκος (ὁ) ὑποκορ. τοῦ ἀσκέρα βλ.λ., ὁ πληθ. κατὰ μεταπλασμὸν **ἀσκερίσκα** (τά).

ἀσκεύαστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ διὰ τῆς τέχνης ἐξωραϊσθείς, ἀνεπιτήδευτος, φυσικός : Φιλόστρ.826 **ἀσκεύαστον τὸ κάλλος.**

ἀσκευάστως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ σκευῆς, διασκευῆς, ἀνεπιτηδεύτως, ἁπλῶς.

ἀσκευής-οῦς-ές ὁ μὴ ἔχων σκεύη, ἐργαλεῖα τῆς ἑαυτοῦ τέχνης : Ἡρ.3,131 **ἀσκευὴς ἐὼν καὶ ἔχων οὐδὲν τῶν ὅσα περὶ τὴν τέχνην ἐστὶ** ἐργαλήια. ‖ ὁ στερούμενος σκευῶν ἢ ἐπίπλων : Μουσών.ἀπ 14,71 H **Κράτης ἄοικός τε καὶ ἀσκευὴς.. ἦν.**

ἄσκευος-ον κ. νεώτ. ὁ ἄνευ σκευῆς, ἀπαράσκευος : Σοφ.ΟΚ 1029 **οὐ φιλὸν οὐδ' ἄσκευον·** ‖ μετὰ γεν. εἰδ. ὁ στερούμενος χρειώδους τινός : Σοφ.Ἠλ.36 **ἄσκευος ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ·** ‖ ἐν πληθ. **ἄσκευοι** οἱ φιλοί, οἱ σκευὴν μὴ φέροντες· οἱ ἐλαφρῶς ὡπλισμένοι στρατιῶται : Παυσ. 8,50,2 **τοὺς ἀσκεύους τῶν Ἀχαιῶν νικῶσι·** 2) νεώτ. ὁ μὴ ἔχων σκεύη βλ. λ.· 3) ἁπλοῦς, ἀπέριττος, ἀπροσποίητος, ἄ. ἀσκεύαστος : Γρηγ. Ναζ.1,357 B **ἄσκευος βίος.**

ἀσκευώρητος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐρευνηθεὶς ὁλοσχερῶς, ἀνεξέταστος : Στράβ.8,6,23 **οὐδένα τάφον ἀσκευώρητον εἴασαν·** 2) νεώτ. ὁ μὴ συντελεσθεὶς διὰ σκευωρίας, διὰ δολοπλοκίας : **ἀσκευώρητος ἀνατροπὴ τοῦ καθεστῶτος.**

ἀσκευωρήτως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀσκευώρητον βλ.λ.2).

ἄσκεφτος-η-ο δημ. κ. **ἄσκεφος-η-ο** κ. **ἄσκεβος-η-ο** ὁ ἄσκεπτος βλ.λ., ὁ ἀπερίσκεπτος, ἀσυλλόγιστος : Λασκαρ.Πνίχτης 164 **κατὰ τὴν πρώτη του ἄσκεφτη συνήθεια**, παροιμ. **ἄσκεφτος ὁ νοῦς διπλὸς ὁ κόπος.**

ἀσκεφία (ἡ) κ. νεώτ., δημ. **ἀσκεφιά** ἡ ἔλλειψις σκέφεως, ἀπερισκεφία, ἐπιπολαιότης : Πολύβ. 2,63,5· 2) δημ. πρᾶξις ἀπερίσκεπτος, ἐπιπόλαιος.

ἄσκη (ἡ) ἡ ἄσκησις : Πλάτ.Κωμ.234.

ἀσκήα Ἐπιγρ. κ. **ἀσκεία** βλ.λ.

ἀσκηθής-οῦς-ές κ. **ἀσκεθής** ἀβλαβής, εὖ διατηρούμενος, σῶος· Ἡσ. « ἀβλαβής, ὑγιὴς ἐξ ἐπιμελείας » : Ἰλ.Κ 212 **ἄψ εἰς ἡμέας ἔλθοι ἀσκηθής·** 2) μτγν. κ. ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεως, ἀσφαλής : Ἀπολλ.Ρ 2,690 **ἀσκηθὴς νόστος·** 3) ὁμ. ἐπὶ πραγμ. ἄδολος, ἁγνός : Ἀντίμ.16,2 **ἀσκηθὲς μέλι.**

ἄσκημα-τος (τό) τὸ εἰς ὃ ἀσκεῖταί τις, τὸ γύμνασμα : Ἱππ.Ἰητρ.7 **ἀφ' ὧν δὲ ταῦτα ἀσκημάτων εἴρηται**, Ξεν.ΚΠ 7,5,79 **ἀλλ' αὐτοὺς δεῖ τούτοις τοῖς ἀσκήμασι πλεονεκτεῖν·** 2) ἐν πολέμ. στρατιωτικὴ ὑπηρεσία, δύναμις, οἷον **ἐλεφάντων**, ἁρμάτων : Ἀρρ.Τακτ.19,6.

ἄσκημα ἐπίρρ. δημ. κ. **ἄσχημα** κατὰ τρόπον ἄσχημον, μὴ καλαισθητικόν : **ἄσκημα ντύνεσαι, -**

ἄσκημα τυπωμένο τὸ βιβλίο· 2) ἀδεξίως, ἀκόμφως : **πολὺ ἄσκημα χορεύει·** 3) οὐχὶ ὀρθῶς, ἀπερισκέπτως : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.155,12 **φρόνιμος εἶσαι, Κωσταντή, μ' ἄσκημ' ἀπιλογήθης·** 4) ἀπρεπῶς : **τοῦ φέρθηκες ἄσκημα·** 5) δυσμενῶς, ἐπιζημίως : **ἄσκημα πᾶν οἱ δουλιές του·** 6) εἰς ἐπικίνδυνον κατάστασιν : **ὁ ἄρρωστος εἶναι ἄσκημα·** ‖ φρ. **τὴν ἔχω-εις-ει** κλπ. **ἄσκημα** ἀπειλοῦμαι-εἶσαι-εἶται κλπ. ὑπὸ δεινοῦ κινδύνου, οἷον θανάτου (ἐπὶ ἀσθενοῦντος), πτωχεύσεως (ἐπὶ ἐμπόρου), τιμωρίας (ἐπὶ διωκομένου) κττ.

ἀσκημάδα (ἡ) δημ. ἡ **ασχημία** βλ. λ.

ἀσκημάδι (τὸ) μσν. κ. δημ. τὸ καθιστῶν τινα δύσμορφον, ἄσχημον· 2) τὸ ἐπίψογον, τὸ ἀπρεπές, τὸ κουσούρι : Ἐρωτόκρ.Α 10 **σὲ μιὰ φιλιὰν ἀμάλαγη μὲ δίχως ἀσκημάδι.**

ἀσκημαίνω δημ. μτβ. καθιστῶ τινα ἤ τι δυσειδές, δύσμορφον, ἄσχημον : **τὸν ἀσκημαίνει τὸ μουστάκι·** 2) ἀμτβ. γίγνομαι δύσμορφος, ἄσχημος : **μεγάλωσε κι ἀσκήμυνε.**

ἀσκήμια (ἡ) δημ. κ. ἀσκημιά ἡ ἀσχημία βλ.λ. : παροιμ. **τοῦ παπᾶ τὸ εὐλογητό, κάποια μάντρα ξέφραγη, τῆς μαϊμοῦς ἡ ἀσκήμια** (σκωπτικῶς περὶ τῶν ἀσυναρτήτως ὁμιλούντων), - ἀσκημιά **χωρὶς ντροπή, διπλὴ καὶ τρίδιπλη** (τὴν ἀσκημίαν καθιστᾷ ἐκδηλοτέραν ἡ ἀναίδεια)· 2) ἄσχημος πρᾶξις ἢ ἄσχημον πρᾶγμα : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 15 **καὶ τ' ἀπόμερά του καὶ τὶς ὀμορφιές του γιὰ καημοὺς κι ἀσκήμιες τὸ νησὶ δὲν ἔχει.**

ἀσκημίζω μσν. κ. δημ. μτβ. καθίστημί τι ἄσχημον, δύσμορφον, ἀσχημίζω βλ.λ. : Ἐρωτόκρ.Δ 479 **καὶ πῶς δὲν ἐστομώθηκε νὰ μὴν τὴν ἀσκημίσῃ, - ἄλλαξε τὴ φάτσα τοῦ σπιτιοῦ καὶ τ' ἀσκήμισε·** 2) ἀμτβ. γίνομαι ἄσχημος· συνηθέστ. τὸ ἀσκημαίνω : δ.τραγ. **πῆτε του πῶς ἀσκήμισα κι εἶμαι κι ὀρρωστημένη.**

ἀσκημόλογος-η-ο δημ. ὁ αἰσχρὰ λέγων· 2) οὐδ. πληθ. -α (τὰ) αἰσχρολογίαι, βωμολογίαι.

ἀσκημομούρης-α-ικο δημ. ὁ δυσειδής, ὁ ἄσχημον πρόσωπον (μούρη) ἔχων.

ἀσκημοντυμένος-η-ο δημ. ὁ ἀσχήμως, ἀκόμφως ἢ ἀτημελήτως ἢ πτωχῶς ἐνδεδυμένος : **ἀσχημοντυμένη ἐπαρχιώτισσα.**

ἄσκημος-η-ο δημ. ὁ ἄσχημος βλ.λ. : **δὲν εἶν' ἄσκημος, - ἄσκημα χαμπάρια** (κακαὶ εἰδήσεις), δ.δίστ. (παροίνιον) **πῆγα νὰ βρῶ φιδιῶ τροῦπες, ἄσκημα 'ν' τὰ λόγια ποὺ 'πες.**

ἀσκημούλα (ἡ) δημ. ἐπὶ γυναικός, ἡ ὀλίγον ἄσχημος, ἢ μᾶλλον δύσμορφος γυνὴ ἢ κορασίς.

ἀσκηνοθέτητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ θεατρικῶν ἔργων, ὁ μὴ σκηνοθετηθεὶς βλ.λ.· ‖ μτφ. ὁ γενόμενος ἄνευ σκοπίμου προπαρασκευῆς, ὁ τυχαῖος· ἀντιθ. σκηνοθετημένος : **ἀσκηνοθέτητος συνάντησις διεζευγμένων συζύγων.**

ἀσκηνοθετήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ σκηνοθετήσεως, ἄνευ σκοπίμου προπαρασκευῆς.

ἄσκηνος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄνευ σκηνῆς, ὕπαιθρος, ὁ μὴ ὑπὸ σκηνὴν ὢν ἢ τελούμενος : Πλούτ.Σερτ.12 **καὶ λιμὸν ἀνέχεσθαι καὶ δίαιταν ἄπυρον καὶ ἄσκηνον·** 2) μτγν. ἄνευ σκηνικῆς ἀπάτης, ὁ μὴ πλαστός : Συνέσ.Ἐπιστ.138.

ἀσκήνως ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ σκηνικῆς, θεατρικῆς ἀπάτης : Συνέσ.Ἐπιστ.138,274 D **σαυτὸν ἀφέλκων τῶν ἀδολώτατα καὶ ἀσκήνως ἠγαπηκότων.**

ἀσκήνωτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ σκηνῆς, ὁ ἐν ὑπαίθρῳ διαμένων : **ἀσκήνωτοι ποιμένες.**

ἄσκηπτος-ον ὁ μὴ δυνάμενος νὰ εἶναι πλαστός, ὁ ἀπροσποίητος : Φίλ.2,522 **ἄσκηπτος μανία.**

ἀσκηρά Ἡσ. « εἶδός τι τῶν καστανίων ».

ἄσκηση (ἡ) δημ. ἡ ἄσκησις βλ. λ.

ἀσκήσιος-α-ο δημ. κ. **ἀσκίσιος** βλ. λ.

ἄσκησις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -η τὸ ἀσκεῖν, ἐξάσκησις, γύμνασις : Δημόκρ.242 **ἐξ ἀσκήσιος ἀγαθοὶ γίνονται,** Πλάτ.Πρωτ.323 D **ὅσα δὲ ἐξ ἐπιμελείας καὶ ἀσκήσεως.. οἴονται γίγνεσθαι ἀγαθὰ ἀνθρώποις·** 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἰδίως ἐπὶ τῶν ἕξεων τῶν ἀθλητῶν : Ἱππ.Ἀρχ.Ἰητρ.4 **γυμνασίων καὶ ἀσκησίων ἐπιμελόμενοι,** Θουκ.2,39 **ἐπιπόνῳ ἀσκήσει τὸ ἀνδρεῖον μετέρχονται,** Πλουτ.Ἠθ. 593 F **ἀθλητὰς καταλύσαντας ἄσκησιν ὑπὸ γήρως, - ἀσκήσεις εὐκαμψίας·** ‖ εἰς πληθ. **ἀσκήσεις** γυμνάσματα : Πλάτ.Πολ.518 E **ἔθεσι καὶ ἀσκήσεσι·** 3) μετὰ γεν. κ. νεώτ. κ. δημ. (τῆς γεν. συνήθ. ἀναλυτικῶς διὰ τῆς **εἰς** ἐνάρθρως, **εἰς τήν, εἰς τό**) ἐξάσκησις εἴς τι : Θουκ.5,67 **οἷς ἡ πόλις.. ἄσκησιν τῶν ἐς τὸν πόλεμον δημοσίᾳ παρεῖχεν,** Ξεν.Ἀπομν.1,2,20 **ἄσκησιν.. τῆς ἀρετῆς, - ἄσκησις ἀπαγγελίας·** 4) κ. νεώτ. τὸ συνεχῶς ἐνασχολεῖσθαι εἴς τι, τὸ ἐφαρμόζειν κτηθεῖσαν γνῶσιν ἢ ἐμπειρίαν, τὸ μετέρχεσθαι, ἐπαγγέλλεσθαί τι : Λουκ.Β.Πρ.7 **τίνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται, - ἄσκησις ἰατρικοῦ ἐπαγγέλματος·** ‖ ἐπὶ φιλοσοφικῆς αἱρέσεως, τὸ ζῆν κατὰ τὰς δόξας καὶ κατὰ τοὺς κανόνας ταύτης : Ἰώσ.ΑΙ 6,13,6 **ἐκ κυνικῆς ἀσκήσεως πεποιημένος τὸν βίον·** 5) μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. ἐν θρησκευτικῇ σημ. ἡ ταλαιπώρησις τοῦ σώματος, ἡ ἑκουσία στέρησις τῶν τοῦ βίου ἀγαθῶν, ἡ ἀποχὴ ἀπὸ πάσης ἡδονῆς χάριν τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς, ἤτοι τὸ ἀσκητικῶς ζῆν : Στράβ.15,1,61, Φίλ.1,643, Ἰώσ.ΠΙ 2,8,10, **- αὐστηρά, - ἐπιεικὴς ἄσκησις, - ἡ ἄσκησις ὑπῆρξε χαρακτηριστικὴ ἐκδήλωσις τῆς χριστιανικῆς θρησκοληψίας τοῦ τρίτου καὶ τοῦ τετάρτου αἰῶνος·** 6) μτγν. κόσμησις, ἐξωραϊσμός : Αἰσχίν.Σωκρατ.18· 7) νεώτ. κ. δημ. ψυχολ. ἡ δι' ἐπαναλήψεως ἐνίσχυσις πνευματικῆς τινος ἐνεργείας ἐκτελουμένης οὕτω εὐκολώτερον καὶ ταχύτερον, τοῦ εἰς ὃ ἡ ἄσκησις δηλουμένου διὰ γεν. : **ἄσκησις ἀντιλήψεως, - μνήμης, - ἄσκηση τοῦ μυαλοῦ·** 8) νεώτ. κ. δημ. πρακτικὴ ἐφαρμογὴ παντὸς διδαχθέντος ἢ δι' ἐπαναλήψεως τούτου ἢ καὶ διὰ νέων θεμάτων διδομένων πρὸς λύσιν ἢ ἀνάπτυξιν : **στρατιωτικαὶ ἀσκήσεις, - ἀλγεβρικαὶ ἀσκήσεις·** 9) νεώτ. ἐκτέλεσις καθήκοντος προερχομένου ἐκ δικαιώματος, ἤτοι δικαιοδοσίας νομίμως ἀνατεθειμένης : **ἄσκησις ἐξουσίας, - εἰσαγγελικῶν καθηκόντων·** 10) νεώτ. κ. δημ. (κ. νομ.) τὸ θέτειν εἰς ἐνέργειαν, τὸ ἐπιβάλλειν : **ἄσκησις ψυχολογικῆς βίας, - ἄσκησις σωματικῆς βασάνου.**

ἀσκηταριό (τὸ) δημ. τὸ ἀσκητήριον, ἡ σκήτη βλ. λ., τὸ ἐνδιαίτημα ἀσκητεύοντος μοναχοῦ : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.95,19 **εἶμαι καλογεράκι ἀπ' ἀσκηταριό·** ‖ κ. ἐν μτφ. χρ. ἐπὶ ἀκοινωνήτου, μὴ κοσμικοῦ : **τὸ σπίτι τους εἶναι ἀσκηταριό.**

ἀσκητεία (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀσκητοῦ, τοῦ ἀναχωρητοῦ βλ. λ.· ‖ τὸ ἀσκητικῶς ζῆν, ἡ διαβίωσις ἐν ἄκρᾳ λιτότητι διαίτης καὶ ἀποχῇ πάσης ἡδονῆς, ἰδίως περὶ μοναζόντων.

ἀσκητευτής (ὁ) δημ. ὁ ἀσκητής βλ.λ., ὁ ἀσκητεύων.

ἀσκητεύω μσν., νεώτ., δημ. κ. **ἀσκητῶ** (οὐχὶ ἀσυναίρ.) εἶμαι ἀσκητὴς βλ.λ., ἀσκητικῶς βιῶ, πρὸς σωτηρίαν τῆς ψυχῆς, « τὸν ἀσκητικὸν μέτειμι βίον » ἐν ἀσκήσει διάγω, ἐνασκέομαι ἢ ἀσκέομαι ἢ ἀσκῶ : Συναξάρ.Θεοφάν.Ὁμολ. **ἠσκήτευσε καὶ ἑτέρους ἑπτακαίδεκα χρόνους, - ἀσκητεύει εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος·** ‖ εἰδ. ὁ ἐν σκήτει βλ.λ. διάγων μοναχός· ‖ νεώτ. κ. δημ. κατ' ἐπέκτ. ὁ βίον ἄγον λιτὸν καὶ ἐγκρατῆ διάγων : **ἀπὸ τὴν πολλή του φιλαργυρία ἀσκητεύει.**

ἀσκητήρ-ῆρος (ὁ) μτγν. κ. **ἀσκητής** βλ.λ. : Γαλ. Προτρ.13.

ἀσκητήριον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τόπος θρησκευτικῆς ἀσκήσεως, καλύβη ἀσκητοῦ, **ἀσκηταριό** :

Ἀθαν.2,845 Β, Βασίλ.3,877 C· || κατ' ἐπέκτ. σκήτη, μοναστήριον : Σωκράτ.104 Β

ἀσκητής-ήτρια (ὁ,ἡ) κ. νεώτ., δημ. πληθ. **ἀσκητάδες** ὁ ἐκτελῶν τι κατ' ἐπανάληψιν, ὁ ἐπαγγελλόμενός τι, ἀντίθ. **ἰδιώτης** : Ξεν.ΚΠ 1,5,11 **ἀσκηταὶ ὄντες τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἔργων**, Διον.'Ισαί.2 **ἀσκητὴς λόγων**· || εἰδ. ὁ ἀθλητής : Πλάτ.Πολ. 403 Ε **ἡ τῶνδε τῶν ἀσκητῶν ἕξις**, 'Αριστφ.Πλ.585 **ἀνεκήρυττεν τῶν ἀσκητῶν τοὺς νικῶντας στεφανώσας κοτίνῳ στεφάνῳ**, Πλούτ.Σερτ.13 **ἀσκηταὶ ἀγώνων**· 2) ἐκκλ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τὰ ἐγκόσμια ἀπαρνηθεὶς καὶ ἐν σωματικῇ κακουχίᾳ, ἐγκρατείᾳ καὶ ψυχικῇ ταπεινώσει διάγων, ὁ ἀναχωρητής, ὁ ἐρημίτης : Φίλ.1,643, Διγ.'Ακρ.146,4502 **ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς 'γουμένοι κι ἀσκητάδες**· || εἰδ. ὁ ἐν σκήτει βλ.λ. διάγων μοναχός· πρβλ. ἀσκητεύω.

ἀσκητικά ἐπίρρ. δημ. ἀσκητικῶς βλ.λ.

ἀσκητικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ τῷ ἀσκητῇ προσιδιάζων κ. συνεκδ. ὁ ἐπίπονος, ὁ κοπιαστικός : Πλάτ.Νόμ.806 Α **ἀσκητικὸς βίος**, 'Αριστφ.Λυσ.1085 **ὥστε φαίνεται ἀσκητικὸν τὸ χρῆμα τοῦ νοσήματος** (νόσημα, εἰς ὃ ὑπόκεινται οἱ ἀθληταί)· 2) ἐκκλ. ὁ ἀνήκων, ὁ ἰδιάζων εἰς ἀσκητὴν βλ.λ., ἐρημίτην, καλόγηρον : Μηναῖ.1,2 ᾠδὴ α' **σάρκα ἀσκητικαῖς ἀγωγαῖς ὑπέταξας**, - **ἀσκητικὴ ζωή** (ἡ περὶ τὴν ἄσκησιν τῆς εὐσεβείας καὶ ἐγκρατείας)· || ἐπὶ συγγραφῶν, λόγων κτλ., ὁ πραγματευόμενος περὶ κανόνων τοῦ ἀσκητεύειν βλ.λ. ἢ τὰ τοῦ βίου ἀσκητῶν βλ.λ. : **ἀσκητικὴ βίβλος**, - **λόγος ἀσκητικός**· || τὸ θηλ. -ική κ. ὡς οὐσ. ἡ ἀσκητεία βλ.λ.

ἀσκητικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀσκητικοῦ, τοῦ ἔχοντος σχέσιν πρὸς τὴν ἄσκησιν ἐγκρατείας : **ἀσκητικότης ζωῆς**.

ἀσκητικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀσκητικόν, ἐπιπόνως : Πολυβ.3,145· || διὰ τῆς ἀσκήσεως, τοῦ ἀσκητισμοῦ : Βασ.3,611 D **ἡ τὸ φυσικὸν αὐτῆς κάλλος ταῖς ἀρεταῖς ἀσκητικῶς ἀεὶ ἀναλάμπον δεικνύναι**· || κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀσκητῶν, τῶν ἐρημιτῶν : **διάγειν ἀσκητικῶς**.

ἀσκητισμός (ὁ) νεώτ. ἡ διὰ τῆς ἀσκήσεως βλ.λ.5) ἐπιδίωξις τῆς ψυχικῆς τελειότητος· || μτφ. τὸ ἀσκητικῶς, ἐν κακουχίαις καὶ στερήσεσι ζῆν.

ἀσκητός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ φιλοκάλως, μετὰ τέχνης ἐξειργασμένος : 'Οδ.Δ 134 **νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον**, Θεόκρ.24,140 **εἵματα δ' οὐκ ἀσκητά**· || κεκοσμημένος : αὐτ.1,33 **ἔντοσθεν δὲ γυνά .. τι τέτυκται, ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι**· 2) ὁ διὰ τῆς ἀσκήσεως, ἐξασκήσεως, προσκτώμενος, κατορθούμενος : Πλάτ.Μέν.70 Α **οὐ διδακτόν, ἀλλ' ἀσκητόν**, 'Αριστλ.'Ηθ.Ν 1099 b, 10 **μαθητὸν ἢ ἐθιστὸν ἢ καὶ ἄλλως πως ἀσκητόν**, - **ἡ ἀρετὴ εἶναι ἀσκητὴ καὶ ὄχι διδακτή**· 3) ἐπὶ προσώπων, ὁ γεγυμνασμένος, ὁ ἐξησκημένος εἴς τι : Πλούτ.Λυκ.30 **ἀνδρὸς ἀσκητοῦ καὶ σοφοῦ βίον ἔχουσα**· 4) νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀσκηθῇ, ἐπὶ ἐπαγγελμάτων : **ἡ τηλεμαντεία εἶναι ἐπάγγελμα ἀσκητὸν σήμερον**.

ἀσκητοσύνη (ἡ) δημ. ὁ ἀσκητικὸς βίος.

ἀσκητοφανής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ὡς ἀσκητοῦ φαινόμενος, ὁ ἔχων ὁμοιότητά τινα πρὸς τὰ τοῦ ἀσκητοῦ : **ἀσκητοφανὴς μορφή**, - **διαγωγή**.

ἄσκητρα (τὰ) νεώτ. δ.γ. **ἄσκηστρα** ὁ μισθός, ἡ ἀμοιβὴ τῶν ἀσκήσεων : **ἄσκηστρα τῶν φοιτητῶν**.

ἀσκήτρια (ἡ) ἐκκλ. κ. νεώτ. θηλ. τοῦ **ἀσκητής**, μοναχὴ παραδεδομένη εἰς τὴν ἄσκησιν τῆς εὐσεβείας, ἀσκητικῶς διαβιοῦσα.

ἀσκητῶ δημ. ἀσκητεύω βλ.λ.

ἀσκήτωρ-ορος (ὁ) δ.γρ. τοῦ **ἀσκητήρ** ὁ ἀσκητής (ἐν Γαλ.Προτρ.13).

ἀσκητῶς ἐπίρρ. μετὰ φιλοκαλίας, καλαισθητικῶς (πιθ. γρ. ἐν Σιμων.157).

ἀσκί (τὸ) δημ. ὁ ἀσκός, ἀ. τουλούμι, δερμάτι : Βλαχογ.ΠαληκάριαΠαλιὰ34 **καὶ τώρα θὰ 'βαλες στ' ἀσκιὰ τὴ γνώση σ'**, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 19 **μὲ κισσὸ στεφανωμένος ἕν' ἀσκὶ κρατάει στὸν ὦμο**· 2) μτφ. ἡ γαστήρ : φρ. **ἔχει τὸ παιδὶ στ' ἀσκί**, ἐπὶ γυν. εἶναι ἔγκυος, ἐπὶ ἀνδρ. εἶναι προγάστωρ· || φρ. **φουσκωμένο ἀσκί** ὁ ἀλαζών, ὁ φαντασμένος, - **βρέχει μὲ τ' ἀσκί** (βρέχει ραγδαίως), παροιμ. **ἀπὸ χοίρειο ἀσκὶ δὲν ἤπια κι ἂν ἤπια δὲν ἐμέθυσα** (ἐκδήλωσις περιφρονήσεως πρὸς ὑποστήριξιν ὑπὸ χυδαίου παρεχομένην), **δυὸ ἀσκιὰ κι ὅποιο σπάση** (ἀπάντησις ἀπειλουμένου εἰς ἀπειλοῦντα διὰ φόνου δηλοῦσα ὅτι δὲν ἀποκλείεται νὰ φονευθῇ ὁ ἀπειλῶν)· 3) τὸ περιεχόμενον ἑνὸς ἀσκοῦ : **ἕν' ἀσκὶ λάδι**.

ἀσκιά (ἡ) μσν. κ. δημ. ἡ σκιὰ βλ.λ. : 'Ερωτόκρ.Δ 70 **κ' ἐχάθηκε σὰν τὴν ἀσκιά, δὲν εἶδεν εἶντα γίνη**.

ἄσκιαγα ἐπίρρ. δημ. ἄσκιαχτα βλ.λ.

ἀσκιαγράφητος(-η)-ο(ν) νεώτ. ὁ μὴ ἀπεικονισθεὶς διὰ σκιαγραφίας· 2) μτφ. οὗ δὲν ἐγένετο πρόχειρος διὰ τοῦ λόγου περιγραφή.

ἀσκιάδι (τὸ) δημ. πλατύγυρος φιάθινος πῖλος, τὸ σκιάδιον : δ.τραγ. **πουλάκι πῆγε κι' ἔκατσε στοῦ Μαυροειδῆ τὸ ἀσκιάδι**.

ἄσκιαστα ἐπίρρ. δημ. κ. **ἄσκιαχτα** βλ.λ.

ἀσκίαστα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς σκιάν.

ἀσκίαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ φοβηθεὶς ἢ μὴ φοβούμενος, ὁ ἄσκιαχτος βλ.λ.

ἀσκίαστος(-η)-ο(ν) μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ καλυπτόμενος ὑπὸ σκιᾶς, ὁ ἄσκιος : Εὐατ.1550,63 **μεστὰ αἴθρης καὶ νεφέλαις ἀσκίαστο**, - **ἀσκίαστος παραλία**· 2) ὁ μὴ ἔχων σκωρίαν : Ζώσ. 'Αλχ.152 Β· 3) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἰχνογραφημάτων, ζωγραφιῶν κτλ. ὁ μὴ ἔχων τὰς δεούσας σκιάσεις, φωτοσκιάσεις· 4) νεώτ. μτφ. ὁ ἀκατηγόρητος, ὁ ἄμεμπτος : **ἀσκίαστος ὑπόληψις**· 5) νεώτ. μτφ. ἐπὶ καταστάσεως προσώπ. ὁ μὴ ἔχων σκιάς, ἀμαυρότητας ἐκ θλίψεων ἢ στενοχωριῶν : **βίος εὐδαίμων καὶ ἀσκίαστος** - **εὐτυχία ἀσκίαστος**.

ἀσκιαστῶ-όω μτγν. ἐπὶ μετάλλων, δὲν ἔχω σκωρίαν : Ζώσ.'Αλχ.183 Β.

ἀσκιάστωσις-εως (ἡ) μτγν. ἐπὶ μετάλλων, ἡ στιλπνότης, ἡ ἔλλειψις σκωρίας : Ζώσ.'Αλχ.217 Β.

ἀσκιατίνη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. εἰδικὴ σκευασία ἐν χρ. ὡς καταπραϋντικὸν καὶ ὑπνωτικὸν φάρμακον.

ἄσκιαχτα ἐπίρρ. δημ. κ. **ἄσκιαστα** κ. **ἄσκιαγα** ἀφόβως, ἄνευ δέους, χωρὶς σκιάξιμο, χωρὶς σκιαγμάρα : **προχώρησε ἄσκιαχτα**.

ἄσκιαχτος-η-ο δημ. κ. **ἀσκίαστος** ὁ μὴ πτοούμενος, μὴ φοβούμενος, ἀπτόητος, ἄφοβος, ἀτρόμητος : **ἄσκιαχτος ἄνδρας**, - **ἄσκιαχτο μάτι**.

ἀσκιδίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια μαλακίων τῆς ὁμοταξίας τῶν χορδωτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν χιτωνοφόρων.

ἀσκιδιόκαρπα (τὰ) νεώτ. γένη κρυπτογάμων φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἡπατικῶν.

ἀσκιδιόμορφα (τὰ) νεώτ. ζωολ. ὁμοιοταξία ζῴων χιτωνοφόρων ἐχόντων ἀσκοειδὲς σῶμα.

ἀσκίδι(ον) (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μικρὸς ἀσκὸς βλ.λ. : 'Αριστφ.'Εκκλ.307 **ἐν ἀσκιδίῳ φέρων πιεῖν**, Ποσειδών.30 **μύρων Βαβυλωνίων ἔχοντες ἀσκίδια**· 2) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀσκιδιδῶν**· 3) νεώτ. βοταν. φύλλον ἐντομοφάγων φυτῶν ἔχον σχῆμα χοάνης, ἐν ᾧ συλλαμβάνονται ἔντομα κ. ζωΰφια.

ἀσκίλλα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν σκίλλα ἢ παράλιος βλ.λ.

ἀσκινοκάρα (ἡ) δημ. ἀσκίλλα βλ.λ.

ἀσκιοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἔχων μορφὴν ἀσκίου, ὁ ὅμοιος ἀσκίῳ : **ἀσκιοειδὴς ἀδήν**.

ἀσκί(ο)ν (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ ἀσκός, (δημ. ἀσκὶ βλ.λ.) ὁ μικρὸς ἀσκός, τὸ ἀσκάκι, ἀσκοπούλι : 'Ιππ.261,18 **ἀσκία δύο ἐζευγμένα ὕδατος μεστά**· || μτφ. κεναὶ ἀπειλαὶ : (παροιμ.) Κράτ.8

οὐκ ἀσκίῳ μορμολύττεσθαι, Ἡσ. « Κράτης Ἥρωσιν· οὐκ ἀσκίῳ μέντ' ἄρ' ἐμορμολύττετο αὐτούς, ἐπεὶ τάδ' ἔστ' ἀληθῆ. Ἐπὶ τῶν τὰ κενὰ δεδοικότων, ἐπεὶ κενὸς ὁ ἀσκός »· ‖ νεώτ. κ. γεν. ὁ ἀσκός.

ἄσκιος-ον θηλ. κ. **-ία** κ. νεώτ. ὁ ἄνευ σκιᾶς, ὁ μὴ ἔχων σκιάν, ἄσκιωτος, ἀνήσκιωτος, Ἡσ. « ἄσκιον· τὸ μὴ ἔχον σκιάν » : Πίνδ.Ν 6,45 **ἀσκίοις Φλιοῦντος ὑπ' ὠγυγίοις ὄρεσιν** (δ.γρ. **δασκίοις**), Πολύβ.16,12,8 **τοὺς εἰς τὸ τοῦ Διὸς ἄβατον ἐμβάντας ἀσκίους γίγνεσθαι,** Πτολ.Μαθ.1,79 C **τοῦ ἡλίου τοὺς γνώμονας ποιοῦντος ἀσκίους,** - **ἄσκιος ἔκτασις**· 2) μτγν. ὁ μὴ ὑπὸ ἄλλου σκιαζόμενος, ἀσκίαστος : Ζώσ.'Αλχ.183 B· 3) μετ. ἀθροιστ. **α,** ἀμαυρός, σκοτεινός, ἐπὶ χρωμ. : Θεόφρ.Αἰσθ.78· ‖ κ. ὁ λίαν σκιερός, ὁ κατάσκιος ἐκ δένδρων· Ἡσ. « ἄσκιος ὕλη· ἡ δασεῖα ὕλη ».

ἀσκίπων-ονος-ον ὁ μὴ ἔχων σκίπωνα, βακτηρίαν, ῥάβδον, μπαστούνι : 'Αντίφιλ.ἐν ΑΠ 9,298 **ἀσκίπων δ' εἰς ἄστυ κατέστιχον.**

ἀσκίς-ίδος (ἡ) μτγν. ὁ λευκὸς ἐλλέβορος βλ.λ. : Διοσκ.νόθ.473.

ἀσκίσιος-α-ον δημ. κ. **ἀσκήσιος** ὁ τοῦ ἀσκοῦ, ἐπὶ τοῦ τυροῦ, ἐλαιῶν, ὁ ἐν ἀσκῷ διατηρούμενος: **ἀσκίσιο τυρὶ** (τουλουμοτύρι), - **ἀσκίσιες ἐλιές.**

ἄσκιστος-η-ο δημ. νεώτ. **ἄσχιστος** ἐπὶ πραγμ. μὴ σχισθείς, μὴ κατατμηθείς : **ἄσκιστα πρωτόγραφα,** - **ἄσκιστα δαδόξυλα**· 2) ὁ μὴ κατατμήσεως, κοπῆς, οἷον διὰ μαχαίρας ἢ πελέκεως, δεκτικὸς ἢ κ. ὁ δυσχερῶς οὕτω κατατεμνόμενος : **ἄσκιστο κούτσουρο**· 3) εἰδ. ἐπὶ ὑφασμάτων, ὁ μὴ σχισθείς, μή που διανοιγείς : **ἄσκιστο ροῦχο**· ‖ κ. ὁ μὴ εἰς τμήματα πρὸς χρῆσιν χωρισθείς, ἄκοπος : **ἄφησε τὸ χασὲ ἄσκιστο ὅσο νὰ πάρουμε καλὰ τὰ μέτρα**· 4) μτφ. ἐπὶ νεάνιδος, ἡ ἀδιακόρευτος.

ἀσκίτης (ὁ) μτγν. εἶδος ὕδρωπος τῆς κοιλίας : 'Αρετ.48 « ἢν δὲ ὕδωρ ἅλις ἐς τὸ περιτόναιον ἐμπεριέχηται, ἐμπλώῃ δὲ τῷ ὑγρῷ τὰ ἔντερα, καλέομεν ἐπίκλησιν ἀσκίτην » : Γαλ.ὅρ.Ἰατρ.19,424 « ὕδρωψ ἀσκίτης ἐστὶν ἐφ' οὗ κοιλία καὶ ὄσχεον καὶ σκέλη ἐξοιδίσκεται »· 2) ὁ πάσχων ἐξ ἀσκίτου : Ἡρ. Ἰατρ.π.'Ορειβ.10,8,9.

ἀσκιώδης-ους-ες νεώτ. ὁ ὁμοιάζων μὲ ἀσκίον, ἀσκὸν βλ.λ.

ἀσκλάβωτα ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ πιέσεων, καταθλιπτικῶν περιορισμῶν τῆς ἐλευθερίας ὑπὸ δορυκτήτορος ἐπιβαλλομένων, ἄνευ ὑποδουλώσεως, χωρὶς σκλαβιά : **ἀσκλάβωτα μόνο οἱ Μανιάτες ἐζοῦσαν πρὶν ἀπὸ τὴν Ἐπανάσταση**· 2) κατ' ἐπέκτ. ἄνευ καταπιέσεων ἐκ κοινωνικῆς περιστάσεως προερχομένων, οἷον ἐκ μοχθηροῦ ἐπαγγέλματος, ἐκ συνεχοῦς καὶ περιωρισμένου ὑπαλληλικοῦ βίου κττ.: **πῶς νὰ ζῇς ἀσκλάβωτα μέσ' 'ς τὴ σκλαβιά ;** - **σὰν πάντρεψε καὶ τὶς δυὸ μικρότερες ἀδελφές του, ἔνοιωσε πῶς ζοῦσε πιὰ ἀσκλάβωτα.**

ἀσκλάβωτος (-η)-ο(ν) Ἡσ. μσν. κ. δημ. ὁ μὴ ὑπὸ δορυκτήτορος ὑποδουλωθεὶς ἢ μὴ δορυκτήτορι ὑποδεδουλωμένος, **ποὺ δὲν ἐσκλαβώθηκε** ἢ **ποὺ** δὲν εἶναι σκλάβος, ἐπὶ λαοῦ ἢ χώρας, ὁ ἐλεύθερος : **μετὰ τὸ πάρσιμο τῆς Πόλης λίγα χρόνια 'πόμεινε ἀσκλάβωτος ὁ Μοριάς**· 2) ὁ μὴ γενόμενος αἰχμάλωτος, ἐπὶ στρατιώτου ὁ μὴ ζωγρηθείς, ἐπὶ ἀμάχου πληθυσμοῦ ὁ μὴ εἰς δουλείαν ἀχθείς : **οἱ τρακόσιοι τοῦ Λεωνίδα τὸ πῆραν ἀπόφαση νὰ πεθάνουν ἀσκλάβωτοι,** - **γυναῖκες, παιδ'α, γέρους, ὅλους τοὺς πῆραν μαζί τους οἱ 'Αρβανίτες· κανένα δὲν ἄφησαν ἀσκλάβωτο**· 3) ὁ μὴ ὑποτασσόμενος εἰς αὐθέντην, μὴ ἀναγνωρίζων τὴν ἐπ' αὐτοῦ δεσποτείαν ἄλλου, ὁ ἀξιῶν νὰ εἶναι ἀνεξάρτητος ἢ ὁ ὢν ἀνεξάρτητος ἀπὸ ἄλλου : φρ. **κάλλιο μου ἀσκλάβωτος καὶ μὲ ξερὸ ψωμὶ** (ἐνν. νὰ ζῶ)· ‖ ὁ μὴ ὑποβαλλόμενος εἰς **περιορισμοὺς ἐξ** οἰκογενειακῆς **ἐποπτείας** ἢ ὁ μὴ στέργων **τοιούτους,** δυσπειθής, ἀνυπότακτος, ἀνυπάκουος : Παλαμ.Τρισεύγ.10 **ἀπὸ μικρὸ παιδὶ ἔτσι μεγάλωσεν· ἀσκλάβωτη**· 4) ἐπὶ ἀκινήτων κτημάτων, ὁ μὴ δι' ἐνυποθήκων δανείων βεβαρημένος : **μπόρεσε καὶ κράτησε τὸ σπίτι του ἀσκλάβωτο**· ‖ ὁμ. ἐπὶ ἀγρῶν, κ. ὁ μὴ δουλείᾳ, οἷον διαβάσεως, ὑδρεύσεως, θέας, ὑποκείμενος : **ἀσκλάβωτο εἶναι τὸ νερὸ τῆς βρύσης του,** - **ἀσκλάβωτο χωράφι** (τὸ μὴ βαρυνόμενον διὰ δουλείας, διόδου τῶν γειτονικῶν)· 5) **ἐπὶ** χρημάτων, τὰ διαθέσιμα, τὰ ἀποκείμενα εἰς μετρητὰ ἢ εἰς ἀξίας καταλλασσομένας : **ἔχω ἀκόμα ἑκατὸ χιλιάδες ἀσκλάβωτες.**

ἀσκλαβώτως ἐπίρρ. μσν. **ἄνευ ὑποδουλώσεως,** χωρὶς σκλαβιά βλ.λ.· ‖ **ἄνευ ὑποχρεώσεως**· Ἡσ. ἐν λ. ἀσκόλαχα.

ἀσκλέπια (ἡ) δημ. κ. **ἀσκλέπα** ἢ **κεράκι** τὸ φυτὸν **καὶ** ἄνθος **χοῦα ἢ σαρκώδης** βλ.λ.

ἀσκληπιάδειος-ον κ. νεώτ. ὁ τοῦ 'Ασκληπιάδου· ‖ **ἀσκληπιάδειος στίχος** κ. νεώτ. κ. **ἀσκληπιάδειον μέτρον** δωδεκασύλλαβον μέτρον ἐπινοηθὲν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ 'Ασκληπιάδου καὶ ἀποτελούμενον ἐκ δισυλλάβου βάσεως, δύο χοριάμβων καὶ ἰάμβου· Ἡφαιστ.10,3 **« τὸ δὲ ἀκατάληκτον, τὸ μόνον τὴν** τελευταίαν ἔχον ἰαμβικήν, **καλεῖται** ἀσκληπιάδειαν ».

ἀσκληπιάδης-ου (ὁ) κ. νεώτ. υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ 'Ασκληπιοῦ· ‖ κ. **νεώτ.** μετωνυμ. ἰατρός : Θέογν.432, Πλάτ.Πολ.405 D.

ἀσκληπιαδώδη (τὰ) νεώτ. βοταν. οἰκογένεια φυτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν **δικοτυληδόνων,** θάμνοι ἀναρριχώμενοι ἢ δενδρύλλια.

ἀσκληπιάς-άδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. βοταν. τὸ φυτὸν ἀλεξιτοξικόν : Διοσκ.3,92 « **κλωνία** ἀνίησι **μακρά· ἐφ' ὧν φύλλα** κισσῷ ὅμοια, ῥίζας πολλὰς καὶ λεπτάς· ἄνθος **βαρύοσμον** .. φύεται ἐν ὄρεσιν », Γαλ.11,840 « **ἐν τῷ** τρίτῳ Διοσκουρίδης περὶ ταύτης **τῆς** πόας **ἔγραφεν· ἡμεῖς δὲ οὐδέπω πεῖραν** αὐτῆς ἔχομεν »· 2) ἐλλέβορος **λευκός** : ΨΔιοσκ.3,148· 3) Ἡσ. « δάφνη »· 4) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀσκληπιαδωδῶν.**

ἀσκληπιασμός (ὁ) μσν. αἱμόρροια προερχομένη ἐξ αἱμορροΐδων : Θεόφιλ.οὔρ.260 « **ὀνομάζεται ἡ τοιαύτη φορὰ τοῦ αἵματος παρὰ τῇ κοινῇ** συνηθείᾳ ἀσκληπιασμός ».

ἀσκληπίεια (τὰ) ἡ ἑορτὴ τοῦ '**Ασκληπιοῦ** : Πλάτ. Ἴων 530 A.

ἀσκληπιεῖον (τὸ) κ. νεώτ. τὸ ἱερὸν **τοῦ 'Ασκληπιοῦ,** ἔνθα προσέφευγον **οἱ** πάσχοντες πρὸς ἴασιν : Πολύβ.1,18,2, Στράβ.17,3,14.

ἀσκληπιόκερας (τὸ) νεώτ. παλαιοζ. **ὑπογένος** ἀπολελιθωμένων μαλακίων ἀνῆκον **εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν κερατιτιδῶν ἐξωσιφωνωτῶν** ἀμμωνιτῶν.

ἀσκλήπιον (τὸ) νεώτ. χημ. σῶμα λαμβανόμενον ἐκ τοῦ φυτοῦ ἀσκληπιοῦ βλ.λ.

ἀσκληπιός (ὁ) νεώτ. βοταν. τὸ **φυτὸν** χοῦα ἢ σαρκώδης βλ.λ., ἡ ἀσκλέπα.

ἄσκληρον (τὸ) νεώτ. ζῳολ. γένος κολεοπτέρων ἑτερομερῶν **τῆς** οἰκογενείας τῶν **στενοελυτριδῶν.**

ἀσκλήρυντος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ σκληρυνθείς· ‖ ὁ μὴ δεκτικὸς σκληρύνσεως.

ἀσκύαυλος (ὁ) ὁ ἄσκαυλος βλ.λ.

ἀσκοβόλος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος μυκήτων **τοῦ** ἀθροίσματος **τῶν ἀσκομυκήτων** ζῶν παρασιτικῶς ἐπὶ τῶν περιττωμάτων **τῶν** μηρυκαστικῶν.

ἀσκόγαστρα (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων ὑμενοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **ἰχνευμονιδῶν.**

ἀσκόγλωσσα (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος μαλακίων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **γαστεροπόδων.**

ἀσκόγναθος-ον μτγν. ὁ ἔχων τὰς γνάθους φουσκωμένας : 'Αρνόβ.'Εθν.3,64.

ἀσκοδαύλα (ἡ) μσν. κ. **ἀσκοδάβλα,** δημ. **ἀσκοντάβλα** φλάσκων (φλασκί), κυμβίον, ἐν χρ. ὡς

ὑδροδοχεῖον ὑπὸ τῶν βυζαντινῶν στρατιωτῶν κατὰ τὰς ὁδοιπορίας· **2)** δημ. **ἀσκοντάβλα** κάδος δερμάτινος ἐν χρ. πρὸς ἄντλησιν ὕδατος ἐκ φρεάτων.
ἀσκοδέτης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. λωρίον, δι' οὗ δένεται τὸ στόμα τοῦ ἀσκοῦ : Νίκ.Θηρ.928 **ἀσκοδέταις δὲ πέριξ βουβῶνας ἐλίξεις.**
ἀσκοδίκτυον (τό) παλαιοζ. γένος ἀπολελιθωμένων βρυοζώων τῆς ὑποτάξ. τῶν **στενοστομάτων.**
ἀσκοδορῶ-έω μσν. ἐκδέρω τινὰ ὅλον, ὡσεὶ ἤθελον ἐκ τοῦ δέρματος ν' ἀποτελέσω ἀσκόν· ‖ ὁθ. κ. ἐκδέρω τινὰ ζωντανόν : Παλλάδ.Ἰατρ.Βραχμ.6,7 **καὶ μαθὼν τὸ ἀκριβὲς ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀσκοδορηθῆναι.**
ἀσκοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ὁμοιάζων ἀσκῷ.
ἀσκοελιές (οἱ) δημ. ἐλαῖαι παρασκευαζόμεναι καὶ διατηρούμεναι ἐντὸς ἀσκῶν.
ἀσκοθάλασσα (ἡ) δημ. θάλασσα οἰδαλέως κυματίζουσα ὡς ἐν ἀποθαλασσίᾳ ἤτοι ἔχουσα συνεχῆ ἀλλ' οὐχὶ μεγάλα, βίαια καὶ ἀφρόεντα κύματα· συγγ. φουσκοθαλασσιά.
ἀσκοθύλακος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. θύλακος ἐξ ἀσκοῦ πεποιημένος, δερματίνη πήρα : Πολυδ.10,160 **καὶ θύλακος καὶ ἀσκοθύλακος.**
ἀσκόκερας (τό) παλαιοζ. γένος ἀπολελιθωμένων ναυτιλοειδῶν κεφαλοπόδων τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀσκοκερατιδῶν.**
ἀσκοκερατίδαι (οἱ) παλαιοζ. οἰκογένεια ἀπολελιθωμένων ναυτιλοειδῶν **τετραβραγχιωτῶν** κεφαλοπόδων μαλακίων.
ἀσκοκήλη (ἡ) μσν. ἐντεροκήλη, σπάσιμον, κατέβασμα : Πλαν.Αἰσώπ.σ.19.
ἀσκοκήλης (ὁ) γλωσσ. ὁ ἐξ ἀσκοκήλης πάσχων, ποὺ ἔχει σπάσιμο, κατέβασμα βλ.λ.
ἀσκόκοκκος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος βακτηρίων προκαλούντων τὴν βοτρυομύκωσιν τοῦ ἵππου.
ἀσκοκορτίκιον (τό) νεώτ. βοταν. γένος μυκήτων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **ἀσκομυκήτων** τῆς κατηγορίας τῶν **ἐξωάσκων.**
ἀσκόλαστος-η-ο δημ. ὁ μήπω σχολήν, παῦσιν τῆς ἐργασίας πρὸς ἀνάπαυσιν ἔχων : **νύχτωσε κι ἔχεις τοὺς ἐργάτες ἀσκόλαστους ἀκόμα·** **2)** ὁ μὴ ἀπὸ τῆς ἐπὶ μισθῷ ἐργασίας του ἀπολυθεὶς ἐργάτης : **σκόλασαν πολλοὺς ἀπὸ τὴν ἀδοποιΐα, μόνο καμιὰ κατοστὴ μένουν ἀσκόλαστοι·** **3)** ἐπὶ μαθητῶν, ὁ μὴ μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἡμερησίου ἐν τῷ σχολείῳ μαθήματος ἀπελθὼν οἴκαδε, ποὺ δὲν ἐσκόλασε : **μετὰ τὸ μεσημέρι καμιὰ τάξη δὲν πρέπει νὰ μένη ἀσκόλαστη·** **4)** ὁ εἰς ἐργασίαν τινὰ συνεχῶς ἀπησχολημένος, ὁ μὴ εὐκαιρῶν : **δὲν ἤμουν οὔτε μιὰ ὥρα ἀσκόλαστος γιὰ νὰ 'ρθω νὰ σ' εὕρω·** **5)** μτφ. ἐπὶ δεινῶν, οἷον θλίψεων, πένθους κττ., ὁ ἐπὶ μακρὸν συνεχής, ἐπάλληλος, ὁ ἀφ' οὗ δὲν ἔχει τις σχολήν : **ἀσκόλαστες πίκρες.**
ἀσκόλαχα Ἡσ. « ἀσκλαβώτης ».
ἀσκολύμπρι (τό) δημ. κ. **ἀσκολυμπρος** βλ.λ.
ἀσκόλυμπρος (ὁ) δημ. κ. **ἀσκολύμπρι** (τό) τὸ διετὲς ποῶδες φυτὸν **σκόλυμος ὁ ἱσπανικός** βλ.λ.
ἀσκομαντούρα (ἡ) δημ. ὁ ἀσκαυλος βλ.λ.
ἀσκομάχημα-ατος (τό) δημ. τὸ ἀγκομάχημα βλ.λ.
ἀσκομαχητό (τό) δημ. τὸ **ἀγκομάχημα** βλ.λ.
ἀσκομαχῶ δημ. **ἀγκομαχῶ** βλ.λ.
ἀσκόμορφος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος σκωλήκων τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀσπλαγχνιδῶν.**
ἀσκομύκητες (οἱ) νεώτ. βοταν. κρυψίγονα φυτὰ τῆς τάξεως τῶν **θαλλοφύτων** τοῦ **ἀθροίσματος** τῶν **μυκήτων,** ἐμφανιζόμενα ὡς λευκὸς ἢ κυανοῦς χνοῦς **ἐπὶ** τῆς ἐπιφανείας ὀργανικῶν οὐσιῶν, μοῦχλες ἢ **σάχνες.**
ἀσκόνιστος-η-ο δημ. ὁ ἐφ' οὗ δὲν ἔχει ἀποτεθῆ κόνις, ὁ μὴ σκονισμένος : **ἔπιπλο,- σπίτι ἀσκόνιστο.**
ἀσκοντάβλα (ἡ) δημ. ἡ ἀσκοδαύλα βλ.λ.
ἀσκόνταφτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ προσκρούσεως εἴς τι ὑλικὸν πρόσκομμα, χωρὶς σκόνταμμα· **2)** κ. μτφ. ἄνευ παρεμβαλλομένου κωλύματος, ὁμαλῶς, κανονικῶς : **προχώρεσε ἡ δίκη ἀσκόνταφτα·** **3)** ὁμ. μτφ. ἄνευ δυσχερείας ἢ διακοπῆς ἔργου, προερχομένης ἐξ ἰδίας τοῦ δρῶντος ἀδυναμίας, ἀνικανότητος, ἀπροσεξίας, χωρὶς σκονταφιά : **προχωράει στὰ μαθήματά του ἀσκόνταφτα.**
ἀσκόνταφτος-η-ο δημ. ἐπὶ ὁδεύοντος, ὁ μὴ προσκόψας ἐπί τινος ἐμποδίου, ποὺ δὲν ἐσκόνταψε· **2)** ὁ ἐξ ἰδίας προσοχῆς ἢ ἱκανότητος μὴ προσκόπτων : **ἀνεβαίνει βουνά, κατεβαίνει** ρεματιὲς **ἀσκόνταφτος·** **3)** μτφ. ἐπὶ προσ. ἢ ἐπὶ ἐνεργείας, ἐπιχειρήσεως, ὑποθέσεως, ὁ εἰς ὃν ἢ ὁ κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ ὁποίου δὲν προέκυψαν, δὲν ἀνεφύησαν κωλύματα, δυσχέρειαι, ἐναντιότητες : **ἀσκόνταφτος ἔφτασε στὴν ἐξουσία,- στὴ** δόξα,- **στὸ ἀξίωμά του,-** καλότυχος κι ἀσκόνταφτες ἤτανε **πάντα ὅλες οἱ δουλιές του,- ἀσκόνταφτη πρόοδο - ἐπιχείρηση - ἀσκόνταφτο διάβασμα·** **4)** μτφ. κ. ἐν ἐνεργ. σημ., ἰδίως ἐπὶ γυναικός, ὁ μὴ παρεκκλίνας ἀπὸ τῆς ἐπὶ τῶν γενετησίων ἐνστίκτων ὡμολογημένης ἠθικῆς, ὁ μὴ εἰς τοιαύτης φύσεως ἠθικὸν παράπτωμα ὑποπεσών, ὁ οὕτω ἀνεπίληπτος : **ἀπὸ τὰ παιδιάτικά της ὡς τὰ γεράματα ἦταν ἀσκόνταφτη·** πρβλ. παραστρατῶ, παραστράτημα.
ἀσκοντιά (ἡ) δημ. **ἀ. σκουντιά** ἡ βιαία, ἀπότομος ὤθησις διὰ τῆς χειρὸς ἢ τοῦ βραχίονος, σπρωξιά, σπρώξιμο, ἀμπωξιά, ἄμπωγμα : Λασκαρ.Γλυκ.Π-Κοσμᾶς 7 **κι' ὑποφέρει τσ' ἀσκοντιὲς | γιὰ νὰ σώσῃ τσὶ ψυχές·** πρβλ. σκουντῶ.
ἀσκόξυλο (τό) δημ. ξύλινον ραβδίον ἐν εἴδει πείρου, δι' οὗ φράττουσι μικρὰς ὀπὰς ἀσκῶν.
ἄσκοπα ἐπίρρ. δημ. ἀσκόπως βλ.λ.
ἀσκόπευτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ σκοπεύσεως βλ.λ.· **2)** ἄνευ ἰδίου τινὸς σκοποῦ, ἄνευ προθέσεως πρός τι : **ἀσκόπευτα σοῦ τὄπα·** **3)** ἄνευ κατευθύνσεως πρὸς ἐνέργειαν ἢ ἐπιδίωξίν τινα, ἀσχόλως, ἀργοσχόλως : παροιμ. **ἐκεῖ ποῦ πᾶς ἀσκόπευτα ἢ ἀγγάρεια πάει σὲ βρίσκει.**
ἀσκόπευτος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὃν οὐδεὶς σκοπεύει, σημαδεύει· ‖ κ. γεν. ὁ ὃν οὐδεὶς ἐπιδιώκει, ἐπιζητεῖ, ἀθήρευτος, ὁθ. κ. ἀνεπιθύμητος : Σεκοῦνδ.637 **τί ἐστι πενία; ἄφθονον πρᾶγμα, ἀσκάπευτος οὐσία·** **2)** νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ σκοπεύσεως γενόμενος : **ἀσκόπευτος βολή·** **3)** δημ. κ. ὁ ἄνευ ἰδίου τινὸς σκοποῦ, ἄνευ προθέσεως· πρβλ. ἀσκόπευτα 2).
ἀσκοπεύτως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀσκόπευτον βλ.λ., ἄνευ σκοπεύσεως.
ἀσκοπήρα (ἡ) κ. νεώτ. δερματίνη πήρα, σάκκος δερμάτινος· Πολυδ.10,160 « ἀσκοπήρα ὡς ἐν ταῖς Ὥραις Ἀριστοφάνους » : Ἀριστφ.ἀπ.577.
ἀσκοποιός (ὁ) γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ ποιῶν ἀσκούς.
ἄσκοπος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κατόπιν σκέψεως ἐνεργῶν, ὁ μὴ σκεπτόμενος, ἄφρων, ἀπερίσκεπτος : Ἰλ.Ω 157 **οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων οὔτ' ἄσκοπος οὔτ' ἀλιτήμων,** Νόνν.Δ 45,7 **ἄσκοπον ἐρροίζησε μεμηνότι χείλεϊ φωνήν,** παροιμ. ἄσκοπος ὁ νοῦς διπλὸς ὁ κόπος· **2)** ἀπρόσεκτος : Παρμ.1,35 **ἄσκοπον ὄμμα·** ‖ μετὰ γεν. ἀφροντις, ἀμελής : Αἰσχ.Ἀγ.462 **τῶν πολυκτόνων γὰρ οὐκ ἄσκοποι θεοί·** **3)** ἀθέατος, ἀόρατος : Σοφ.ΟΚ 1681 **ἄσκοποι δὲ πλάκες ἔμαρψαν·** **4)** ἀκατανόητος, ἀκατάληπτος : Αἰσχ.Χο.816 **ἄσκοπον δ' ἔπος λέγων·** **5)** ἀπρονόητος, ἀπροσδόκητος : Σοφ.Ἠλ.864 **ἄσκοπος ἁ λώβα·** **6)** ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὑπολογισθῇ, νὰ μετρηθῇ, ἀμέτρητος, ἀτελεύτητος : Σοφ.Τρ.246 **τὸν ἄσκοπον χρόνον βεβὼς ἦν ἡμερῶν ἀνήριθμον·** **7)** ὁ ἀπαρατήρητος, ὁ μὴ ληφθεὶς ὑπ' ὄψιν : Γαλ.7,432· **8)** κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπιτυγχάνων τοῦ σκοποῦ, ὁ μὴ ἐπὶ σκοπόν, ὁ ἀτυχής, ὁ ἐπὶ ματαίῳ γενόμενος ἢ γινόμενος : Διον.

Ἀλ.Ρωμ.8,86 **βέλος οὐδὲν ἄσκοπον ἦν**, Λουκ.Τόξ.62 **ἄσκοπα τετοξεύκαμεν,-ἄσκοπον διάβημα,-ἄσκοπη ἐνέργεια**· 9) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ σκοποῦ, ὁ εἰκῇ καὶ ὡς τύχῃ τελούμενος : Ἀχ.Παράσχ.'Ορφανὸ τὸ ἄσκοπό μου βῆμα ἐδῶ κι ἐκεῖ πλανῶ,-ἄσκοπα λόγια· πρβλ. ἀσκόπευτος 3).

ἀσκοπούλι (τὸ) δημ. κ. σκοπούλι ἢ **σκουπούλι** μικρὸς ἀσκός : **ἕν' ἀσκοπούλι τυρί**· 2) ἄρτι ἐκκολαφθεὶς νεοσσός, ἄ. ἀσκόπουλο βλ.λ.

ἀσκόπουλο (τὸ) δημ. κ. **ἀσκοπούλι** ὁ ἄρτι ἐκκολαφθεὶς ἀπτὴν νεοσσὸς ὁ ὅμοιος ἀσκιδίῳ.

ἀσκοπυτίνη (ἡ) πυτίνη ἐν εἴδει ἀσκοῦ, ἀγγεῖον οἰνηρὸν περιβεβλημένον μὲ δέρμα : Ἀντιφ.150.

ἀσκόπως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ σκοποῦ τινος, ἄνευ ἐπιτυχίας· Πολυβ.6,51 «ἀσκόπως, ἀτυχῶς, διημαρτημένως» : Πολύβ.4,14,6 **οὕτως εἰκῇ καὶ ἀσκόπως χρῆσθαι τοῖς πράγμασιν**· 2) ἀπροσέκτως : Βαβρ.95,39· 3) νεώτ. ματαίως : **ἀσκόπως ὁμιλεῖς**.

ἀσκορδαλός (ὁ) δημ. ὁ κορυδαλὸς βλ.λ.

ἀσκορδίνητος-ον Ἡσ. « ἀσάλευτος, μὴ κινῶν τὰ μέλη. σκορδινᾶσθαι γὰρ λέγουσι τὸ παρὰ φύσιν ἐκτείνειν, ὅπερ γίνεται παρὰ τοῖς ἐγειρομένοις ἐξ ὕπνου » : Κωμ.Ἀδέσπ.952.

ἀσκόρπιστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ διασπορᾶς.

ἀσκόρπιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ διασπαρείς, ποὺ δὲν σκορπίστηκε· 2) μτφ. ἐπὶ χρημάτων, ὁ μὴ ἀσκόπως δαπανηθείς : **ἀσκόρπιστο βιός**.

ἀσκός (ὁ) κ. νεώτ. δέρμα ζῴου ἐκδαρὲν ἄνευ τομῆς καὶ χρησιμοποιούμενον μετὰ στεγανὸν δέσιμον τῶν τεσσάρων ποδῶν πρὸς ὑποδοχὴν ὑγρῶν ἢ ὑδαρῶν ὑλῶν, τὸ ἀσκί, τὸ δερμάτι : Ἰλ.Γ 247 **οἶνον ἐΰφρονα .. ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ**, Ὀδ.Κ 19 **δῶκε δέ μ' ἐκδείρας ἀσκὸν βοὸς ἐννεώροιο**, Ἡρ.3,9 **ἀσκοὺς καμήλων**, ΚΔ Ματθ.17 **οὐδὲ βάλλουσιν οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς παλαιούς**, παροιμ. Ἡσ. « ἀσκῷ φλαυρίζεις, οὐδενὶ καταπλήττῃ, τῇ σκιᾷ μορμολύσσῃ »· || ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου δέρματος : Ἡρ.7,26 **ὁ τοῦ Σιληνοῦ Μαρσύεω ἀσκὸς ἐν τῇ πόλει ἀνακρέμαται**, Ἱππ.387,8 **ὕδωρ θερμὸν ἐν ἀσκῷ**· 2) μτφ. κ. νεώτ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μωρῶς μεγάλα περὶ ἑαυτοῦ φρονῶν, ὁ ἀνοήτως ἐπὶ τοῖς ἑαυτοῦ ἐναβρυνόμενος, ὁ ἀλαζών : Ἐπίχ. ἐν Κλήμ. Στρωμ.4,342,6 **οὕτα φύσις ἀνθρώπων· ἀσκοὶ πεφυσαμένοι** (ἀσκιὰ φουσκωμένα)· 3) μτφ. ἡ κοιλία : Εὐρ.Μήδ.679 **ἀσκοῦ με τὸν προύχοντα μὴ λῦσαι πόδα**, Πλούτ.Θησ.3 **ἀσκοῦ τὸν προύχοντα.. μὴ λύσῃς πρὶν δῆμον Ἀθηνέων εἰσαφικέσθαι**· 4) σκωπτικῶς ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ προγάστωρ, ὁ οἰνόφλυξ : Ἀθήν.12,552 F **τοῦτον οὖν δι' οἰνοφλυγίαν καὶ πάχος τοῦ σώματος ἀσκὸν καλοῦσι πάντες οὑπιχώριοι**· 5) ἐν τῇ φρ. **ἀσκὸν δείρειν**, οἱονεὶ δέρειν ζῶντα, κακοποιεῖν : Ἀριστφ.Νεφ.442 **τὸ γ' ἐμὸν σῶμα αὐτοῖσιν παρέχω τύπτειν.. ἀσκὸν δείρειν**, πρβλ. ἀσκοδορῶ· 6) νεώτ. ἀνατ. πᾶς θύλακος σχῆμα ἀσκοῦ ἔχων : **ἀσκὸς δακρυοδόχος** θύλακος κυλινδρικός, μέρος τῆς δακρυϊκῆς συσκευῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ· **ἀσκὸς λεκιθικὸς ἢ ἐντερικὸς** ὁ κρεμάμενος ἐκ τοῦ ἐμβρυϊκοῦ σώματος καὶ περιέχων λέκιθον διὰ τὴν θρέψιν τοῦ σώματος· **ἀσκὸς δερματικὸς ἢ σωματικὸς** τὸ ἔξω πέταλον τῆς λεκιθικῆς κύστεως· || νεώτ. «**ἀσκὸς ναυτικὸς** σάκκος ἐκ στεγανῆς παχείας ὀθόνης δι' ἔνθεσιν ποσίμου ὕδατος.

ἀσκοσπόρια (τὰ) νεώτ. τὰ ἐνδογενῆ σπόρια τῶν ἀσκομυκήτων, σχηματιζόμενα ἐντὸς τῶν ἀσκῶν· || βοταν. γένος μυκήτων τῆς οἰκογενείας τῶν **περισποριοειδῶν** τῆς φυλῆς τῶν περισπορίων.

ἀσκοτάδιαστα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀκόμη ἐπέλθει τὸ νύκτιον σκότος, τὸ σκοτάδι· πρβλ. ἀσκοτείνιαστα : **φτάσαμε στὸ χωριὸ ἀσκοτάδιαστα**.

ἀσκοτάδιαστος-η-ο δημ. ὁ καθ' ὃν σκότος, σκοτάδι δὲν ἐγένετο, ἐπὶ ὥρας τῆς ἡμέρας : **καλοκαιριάτικο δείλι ἀσκοτάδιαστο**· 2) γεν. ὁ ἀσκοτείνιαστος βλ.λ., ὁ ἐφ' οὗ σκότος δὲν ἁπλοῦται· || ὁ ἐφ' οὗ σκότος δὲν δύναται ν' ἁπλωθῇ· 3) ἐν χρ. κ. μτφ. ἀσκοτείνιαστος, ὁ μὴ ἐζοφωμένος, ὁ οἱονεὶ φωτεινός, ὁ ὃν δὲν ἠμαύρωσαν, δὲν ἐζόφωσαν, δὲν ἐσκίασαν σκότη, σκοτάδια ἐν μτφ. σημ., ἤτοι θλίψεις, ἀτυχίαι, ἐναντιότητες : **ἀσκοτάδιαστη ζωή,-ἀσκοτάδιαστες χαρές**· || κ. ὁ ὃν δὲν δύνανται τοιαῦτα σκότη ν' ἀμαυρώσωσι, νὰ ζοφώσωσι· 4) ὁμ. μτφ. κ. ἐπὶ γεγονότων, δοξασιῶν, φιλοσοφικῶν ἢ ἠθικῶν ἀρχῶν κτπ., ὁ μὴ δεκτικὸς ἐπισκοτίσεως, ὁ φωτεινός, σαφὴς ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ ἀναντίρρητος· || ὁ ἐφ' οὗ σκότος, ἔκπτωσις, λήθη ἐκ διαφεύσεως δὲν δύναται νὰ ἐπέλθῃ : **ἀσκοτάδιαστη πίστη,-ἀσκοτάδιαστη ἀλήθεια**.

ἀσκοτείνιαστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ σκότους ἢ σκοτίας, χωρὶς σκοτάδι. || πρὶν ἢ ἐπέλθῃ σκότος, πρὶν σκοτεινιάσῃ : **φτάσαμ' ἀσκοτείνιαστα**.

ἀσκοτείνιαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ σκοτεινιασμένος, μὴ καλυφθεὶς ὑπὸ τοῦ σκότους, ὁ μὴ ἐν σκότει ἢ ὁ μὴ ἀμαυρωθείς : **οὐρανὸς ἀσκοτείνιαστος**· 2) μτφ. ὁ μὴ συσκοτιζόμενος, ὁ διαυγής, ὁ καθαρός, ἀσκοτάδιαστος βλ.λ.

ἀσκότεινος-η-ο δημ. ὁ ἀσκότιστος βλ.λ.

ἀσκοτίδιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐπικαλυφθεὶς ὑπὸ σκότους, ποὺ σκοτίδι δὲν τὸν πλάκωσε, ἀσκοτείνιαστος βλ.λ.

ἀσκοτιζάνα (ἡ) δημ. (σκοτίζω) κ. **ἀσκοτισάρα** τὸ φυτὸν **κώνειον** βλ.λ.

ἀσκότιστος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐσκοτισμένος, μὴ ἐπισκιασθεὶς ὑπὸ σκότους : Γρηγ. Νύσσ.2,827 D **πάσχα φωτεινὸν καὶ ἀσκότιστον**· 2) μτφ. νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ μὴ συσκοτισθεὶς πνευματικῶς ἢ ψυχικῶς, ὁ ἀζάλιστος· 3) ὁ μὴ ἔχων ἐνοχλήσεις, περισπασμοὺς βιοτικούς, ὁ ἐν ἀμεριμνησίᾳ ζῶν, ποὺ δὲν ἔχει σκοτοῦρες.

ἀσκότονοι Ἡσ. « κυνορραῖσται, κρότωνες ».

ἀσκοτσάμπουνο (τὸ) δημ. ὁ ἄσκαυλος βλ.λ.

ἀσκότωτος (-η)-ο(ν) μσν. κ. δημ. ὁ μὴ ἐσκοτισμένος, λαμπρός, φωτεινός : Κ Μανασσ.Χρον.4618 **ἔβλεψε τότε Βυζαντὶς ἡμέραν ἀσκότωτον, ἀθόλωτον**· 2) δημ. ὁ μὴ φονευθεὶς (μὴ ἐς ἀεὶ σκοτωθεὶς), ποὺ δὲν ἔχει σκοτωθῆ : **λίγοι μεῖναν ἀσκότωτοι,-δὲν ἄφησε πουλὶ ἀσκότωτο**.

ἀσκουϊρόλη (ἡ) νεώτ. χημ. φαινυλικὸς ὑδράργυρος μὲ λίαν ἠλαττωμένην τὴν δηλητηριώδη δύναμιν τοῦ ὑδραργύρου.

ἀσκουλιάζω δημ. ἀμτβ. ἐπὶ δέρματος, ἔχω φλύκταιναν, φουσκάλα, ἀσκουλάκι, οἷον ἐξ ἐπικαύματος, ἀπὸ κάψιμο : **ἀσκούλιασε τὸ χέρι μου**.

ἀσκουλοκάρα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ἀγαύη ἡ ἀμερικανικὴ βλ.λ.

ἀσκούπιστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ σκουπίσματος, χωρὶς φροκάλισμα ἢ ξεσκόνισμα ἢ στέγνωμα.

ἀσκούπιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ διὰ σαρώθρου, σκούπας, καθαρισθείς, ἀσάρωτος, ἐπὶ δαπέδου : **ἀσκούπιστη αὐλή,-δρόμοι ἀσκούπιστοι,-ἀσκούπιστο δωμάτιο**· || ἐπὶ ἐπίπλων, ὁ μὴ ἀπὸ τῆς ἐπικαθημένης κόνεως καθαρισθείς : **νὰ μὴν ἀφήνῃς τὰ γραφεῖα ἀσκούπιστα**· 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μὴ διὰ μάκτρου ἢ προσοψίου ἀπομαχθείς, σκουπισθείς, ὁ ἀσφόγγιστος : **ἀπὸ τὴ βιάση μου πετάχτηκα νὰ σοῦ ἀνοίξω ἀσκούπιστος**· || κ. ἐπὶ σκευῶν κτπ., ὁ μὴ διὰ μάκτρου στεγνωθείς, ἀποσφουγγισθείς : **ἄφησες τὰ πιάτα,-τὰ μαχαιροπίρουνα ἀσκούπιστα**.

ἀσκουργιαλός (ὁ) δημ. κ. **ἀσκοργιαλός**, ἢ **σκοργιαλὸς** κ. **ἀσκορδαλός, σκορδαλὸς** τὸ πτηνὸν κορυδαλὸς βλ.λ.

ἀσκούργιαστος-η-ο δημ. ἀσκωρίαστος βλ.λ., ποὺ δὲν ἔχει σκουριά· 2) κ. μτφ. ἐπὶ ἰδεῶν φρονημάτων, ἀντιλήψεων κτπ., ὁ μὴ πεπαλαιωμέ-

νος, μὴ ὀπισθοδρομικός, μὴ οἱονεὶ ακωριῶν ἐκ παλαιότητος καὶ ἀχρηστίας.

ἀσκουρδαλὸς (ὁ) δημ. ἄ. ἀσκουργιαλὸς βλ.λ.

ἀσκουρῶτις Ἡσ. « ἄρκτος ἡ μικρά ».

ἀσκούφωτος-η-ον δημ. ὁ μὴ φέρων σκοῦφον κ. γεν. κάλυμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὁ ξεσκούφωτος.

ἀσκοφανής (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος ἀσκομυκήτων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **δισκομυκήτων** ἀναπτυσσομένων ἐπὶ τῆς κόπρου.

ἀσκοφλαυρίζω μσν. φλυαρῶ ματαίως : Εὐστ. 1552,23 « ἐκ τοῦ ἀσκοῦ φέρεται παροιμία τό : « ἀσκῷ φλαυρίζεις », οἷον κενῷ σώματι φλυαρεῖς ».

ἀσκοφόρος-ον (1) ὁ φέρων ἀσκοὺς οἴνου κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου : ΑΒ 214, πρβλ. **ἀσκοφορῶ.**

ἀσκοφόρος (ὁ) (2) νεώτ. βοτ. γένος μυκήτων τῆς οἰκογενείας τῶν **μυκορινιδῶν**, προκαλούντων τὸν εὐρῶτα (μούχλα) τῶν ἀλεύρων.

ἀσκοφορῶ-έω παρελαύνω φέρων ἀσκοὺς οἴνου κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου· ΑΒ 214 « ἀσκοφορεῖν· τὸ ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς πομπαῖς τοὺς ἀστούς, ἐσθῆτα ἔχοντας, ἣν βούλονται, ἀσκοὺς κατὰ τῶν ὤμων φέρειν· καὶ οἱ τοῦτο ποιοῦντες ἀσκοφόροι καλοῦνται ».

ἀσκόφυλλον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος ὑδροβίων φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **λιπαρωδῶν.**

ἀσκόχυτα (τὰ) νεώτ. βοταν. γένος δευτερομυκήτων, προκαλούντων τὸν ἄνθρακα τοῦ πίσου.

ἄσκρα Ἡσ. « δρῦς ἄκαρπος ».

ἀσκυβάλιστος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. μσν. κ. δημ. ὁ ἄνευ ρύπου, ὁ κεκαθαρμένος : Ἀποστ.Διατ.2,43, 255,24 **διὸ ἀπὸ τοῦ νῦν ἀβλασφήμητός ἐστι καὶ ἀσκυβάλιστος·** 2) δημ. ἐπὶ τοῦ σίτου κ. ἄ. δημητριακῶν, ὁ μὴ ἀναμεμιγμένος μὲ χάλικας, χώματα, ἐφθαρμένους σπόρους κτt., ποὺ δὲν ἔχει σκύβαλα : **ἀσκυβάλιστο σιτάρι·** 3) κ. ἀντιθ. ἐπὶ σίτου κ. ἄ., ὁ μὴ ἀποκαθαρισθείς, ὁ ἀφ' οὗ δι' ἀποσκυβαλίσματος, κοσκινίσματος, δὲν ἀφηρέθησαν τὰ σκύβαλα.

ἀσκύλευτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ σκυλευθείς, μὴ λαφυραγωγηθείς : Διον.Ἀλ.Ρωμ.6,12 **ἀσκύλευτον καὶ μικρὸν ἔτι ἐμπνέοντα,** Ἡλιόδ.Αἰθ.1,2, 3 **τὰ λάφυρα ἀσκύλευτα, - ἀσκύλευτος νεκρός.**

ἀσκύλλιαστος-η-ο δημ. κ. **ἀσκύλλιστος** βλ.λ.

ἀσκύλλιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐσκυλμένος, ὁ μὴ παροργισθείς, ποὺ δὲν ἐσκύλλιασε βλ. λ.

ἄσκυλτος-ον μτγν. κ. μσν. ἀσάλευτος, ἀκίνητος, ἀνενόχλητος : Σέξτ.Πυρρ.1,71 **εἴ ποτε τραῦμα ἐν ποδὶ σχοίη, μετεωρίζει τοῦτον καὶ ὡς οἷόν τε ἄσκυλτον τηρεῖ,** Ἀποστ.Διατ.1,1,204,23 ἵνα μὴ **κατακτενιζομένου καὶ ἄσκυλτον τηροῦντος τὴν κεφαλὴν ἐπαγάγῃς . . τὰς γυναῖκας,** Εὐστ.Πονημ. 66,88 **εἰ τούτους διάκρισις βόσκει ἀσκύλτους.**

ἀσκύλτως ἐπίρρ. μσν. ἀνενοχλήτως, ἀκούραστα : Εὐστ.Ἰλ.1252,55 **σωθῆναι ἀσκύλτως τοὺς Τρῶας ἔσω πόλεως,** αὐτ. Πονημ.190,51 **αὔξειν ἀσκύλτως τὰ ἑαυτοῦ.**

ἀσκυνοκάρα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν **σκίλλα ἡ παράλιος** βλ.λ.

ἄσκυρον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἢ **ἀσκυροειδὲς** τὸ βάλσαμο ἢ λειχηνόχορτο· Διοσκ.3,155 « ἄσκυρον, οἱ δὲ ἀσκυροειδές, οἱ δὲ ἀνδρόσαιμον, καὶ τοῦτο εἶδός ἐστιν ὑπερικοῦ . . καρπὸν δὲ ὅμοιον ὑπερικῷ, ὄζοντα ρητίνης· καὶ ἐν τῷ παρατριβῆναι οἱονεὶ αἱμάσσοντα τοὺς δακτύλους· ὡς διὰ τοῦτο ἀνδρόσαιμον καλεῖσθαι ».

ἀσκυρόστρωτος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἐστρωμένος διὰ σκύρων βλ.λ. : **ἀσκυρόστρωτος ὁδός.**

ἄσκυφος-ον μτγν. ὁ μὴ ἔχων σκύφον, ποτήριον ξύλινον, ὁ τοῦ σκύφου του στερηθείς : Ἀθήν. 4,129 F **ἔκλαιεν ἄσκυφος γενόμενος.**

ἀσκυφτὰ ἐπίρρ. δημ. χωρὶς νὰ κύφῃ τις, εὐθυτενῶς· 2) μτφ. ἄνευ ταπεινωτικῆς ὑποταγῆς.

ἄσκυφτος-η-ο δημ. ὁ μὴ κύπτων τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ σῶμα, ποὺ δὲν γέρ ει, δὲν πάει σκυφτά : **χαμηλὴ ἡ σπηλιὰ καὶ κανένας δὲν μποροῦσε νὰ προχωρήσῃ σ' αὐτὴν ἄσκυφτος·** || μτφ. ὁ μὴ ταπεινῶς ὑποτασσόμενος, ὁ μὴ ὑποκύπτων δουλικῶς εἰς ἀλλοτρίαν ἐπιβολήν.

ἀσκῶ-έω κ. νεώτ. κ. δημ., δημ. ἀόρ. παθ. ἀσκήθηκα, μτχ. παθ. παρακ. **ἀσκημένος** κατεργάζομαι ὕλας ἀκατεργάστους : Ἰλ.Γ 388 **ἤσκειν εἴρια καλά·** || ἐπεξεργάζομαί τι τεχνηέντως : αὐτ.Ψ 743 **ἀργύρεον κρητῆρα Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὖ ἤσκησαν·** || διευθετῶ, τακτοποιῶ, ἰσιάζω : Ὀδ.Α 439 **πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα·** 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, κοσμῶ, ἐνδύω ἐπιμελῶς, στολίζω : Ἡρ.3,1 **διαβεβλημένος ὑπ' Ἀμάσιος οὐ μανθάνεις, ὅς ἐμέ σοι κόσμῳ ἀσκήσας ἀπέπεμψε,** Νόνν.Δ 32,36 **δέμας ἀσκήσασα καὶ ἀθρήσασα κατόπτρῳ·** || ὁμ. **ἀσκοῦμαι** ἐν μέσ. ἢ παθ. σημ. : Ἡρ.2,169 **παστὰς λιθίνη καὶ μεγάλη καὶ ἠσκημένη στύλοισί τε καὶ τῇ ἄλλῃ δαπάνῃ,** Αἰσχ.Πέρ 7.182 **πέπλοισι Περσικοῖς ἠσκημένη,** Πλούτ.Ἀλέξ.20 **πυέλους καὶ ἀλαβάστρους, πάντα χρυσοῦ, ἠσκημένα περιττῶς,** Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.2,188, 24 **κέδρου τ' εὐκεάτοιο καὶ θύου καὶ ἐβένου καὶ ἐλέφαντος τρίποδες ἠσκημένοι·** || ὅθ. ὁμ. ἐν μέσ. σημ. παρασκευάζω, ἐξοπλίζω ὑπὲρ ἐμοῦ, δι' ἐμαυτὸν ἢ πρός τινα ὑπ' ἐμοῦ τεθειμένον σκοπόν : Εὐρ.Ἑλ.1379 **σῶμα ὅπλοις ἠσκήσατο,** αὐτ. ΙΑ 83 **Ἕλληνες . . ἀσπίσιν . . ἁρμασίν τ' ἠσκημένοι·** 3) ἐπιμελοῦμαι ἐκ σεβασμοῦ, τιμῶ, σέβομαι, λατρεύω, εἰδ. θεότητά τινα : Πίνδ.Π 5,109 **τόνδ' ἀμφέποντ' αἰεὶ φρασὶν δαίμον' ἀσκήσω κατ' ἐμὰν θεραπεύων μαχανάν·** 4) κ. νεώτ. **ἀσκῶ** ποιοῦμαι κατὰ συχνὴν ἐπανάληψίν τι εἰς τὸ ὁποῖον ἔχω ἄσκησιν, ἐμπειρίαν, τούτου δηλουμένου δι' αἰτ. : Ἡρ.3,125 **ἰητρὸν τε ἐόντα καὶ τὴν τέχνην ἀσκέοντα ἄριστα,** Πλάτ.Νόμ.795 D **ὁ ἀσκεῖν παγκράτιον, - ἀσκῶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου·** 5) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ποιοῦμαι χρῆσιν, ἄσκησιν, ἐπιβολὴν μέσου, ἐνεργείας, δυνάμεως, ἱκανότητος ἣν ἔχω : Ἡρ.1,96 **δικαιοσύνην . . ἤσκεε,** Αἰσχ.Πρ.1066 **πῶς με κελεύεις κακότητ' ἀσκεῖν,** Διον.Ἀλ.Ρωμ.6,6 **τὰ δίκαια ἀσκοῦντες, - ἀσκῶ τὰ πολιτικὰ δικαιώματά μου, - ἔνδικον μέσον, - βίαν, - ἀπειλήν, - πίεσιν·** || κ. μετὰ διπλῆς αἰτ. : Ξεν.ΚΠ 8,6,10 **ἀσκεῖν αὐτόν τε καὶ τοὺς σὺν ἑαυτῷ τὰ πολεμικά·** 6) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀθλητικῶν, γυμναστικῶν ἢ ἄ. σωματικῶν ἀσκήσεων ἢ δεξιοτήτων, διὰ διδασκαλίας ὑπ' ἐμοῦ ἢ διὰ τρίτου γινομένης καὶ δι' ἐπαναλήψεως τῆς ἀπαιτουμένης ἐνεργείας προπονῶ, παιδεύω, καθιστῶ τινα ἔμπειρον, ἱκανόν, ἐπιτήδειον εἴς τι, τοῦ προσ. καὶ τοῦ εἰς ὃ ἡ ἄσκησις δηλουμένων δι' αἰτ. (ἐν τῇ νεωτ. κ. δημ. τοῦ δευτέρου τούτου δηλουμένου ἐμπροθ. διὰ τῆς **εἰς** καὶ ἐνάρθρως) : Ἀριστφ.Πλ.47 **ἀσκεῖ τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον,** Ξεν.ΚΠ.2,1,20 **ἀσκεῖν μὲν τὰ σώματα . . εἰς ἰσχύν,** Ἡρωδιαν.6,4,5 **γυμνάζων τοὺς στρατιώτας καὶ τὰ πολεμικὰ ἀσκῶν·** || ὁμ. κ. παθ. : Ξεν.ΚΠ 1,1,41 **ἢν εὖ μὲν τὰ σώματα ἠσκημένα ᾖ, - ἀσκῶ ἀθλητάς, - ἐρέτας, - δρομεῖς, - μαθητάς, - ἀσκεῖ ἀθλητὰς εἰς τὴν πάλην, - εἶναι ἠσκημένοι εἰς τὴν σκοποβολήν·** || ὁμ. σημ. κ. μετὰ δοτ. : Δίων Κ 45,2 **λόγοις ρητορικοῖς οὐχ ὅτι τῇ τῶν Λατίνων ἀλλὰ καὶ τῇδε τῇ γλώττῃ ἠσκεῖτο·** || νεώτ. ὁμ. σημ. κ. ἐπὶ πνευματικῶν δεξιοτήτων ἢ μαθήσεων : **ἀσκῶ φοιτητὰς εἰς τὴν ἀνατομίαν, - εἰς τὰ μαθηματικά, - εἰς τὴν ρητορικήν, - εἰς τὸ γράφειν·** ὁμ. κ. παθ. : **ἠσκημένος εἰς τὴν δικηγορίαν, - εἰς τὴν ἠθοποιΐαν·** 7) ὁμ. παθ. μτγν. κ. νεώτ. μετὰ τῆς **πρός,** εἰς δήλωσιν τοῦ σκοποῦ τῆς ἀσκήσεως, ἐν τῇ νεωτ. δὲ κ. ἐν

τῷ ἐνεργ. : Διόδ.Σ 2,54 **πρὸς νωτοφορίαν ἠσκημέναι κάμηλοι,** Πλούτ.Σύλλ.28 **τοῖς ἑαυτοῦ στρατιώταις ἠσκημένοις πρὸς ἀπάτην καὶ γοητείαν ἅπασαν, - εἰδικῶς ἠσκημένοι πρὸς κατάσθεσιν πυρκαϊῶν, - ἤσκησε τοὺς μαθητάς πρὸς ἐπίδειξιν·** 8) μετ᾽ ἀπαρφ. κ. ἀμτβ. προπονούμενος, παιδευόμενος καταβάλλω προσπαθείας ἵνα ἐπιτύχω τι : Σοφ.Ἠλ.1024 **ἄσκει τοιαύτη νοῦν δι᾽ αἰῶνος μένειν,** ΚΔ Πράξ.24,16 **ἐν τούτῳ δὲ καὶ αὐτὸς ἀσκῶ ἀπρόσκοπτον συνείδησιν ἔχειν πρὸς τὸν θεόν·** 9) ἐκκλ. κ. μσν. **ἀσκοῦμαι** μέσ. κ. σπανιώτ. ἀμτβ. **ἀσκῶ,** ὑποβάλλω τὸ σῶμά μου εἰς στερήσεις, εἰς σκληραγωγίαν κττ.πρὸς σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου, ἀσκητεύω βλ. λ.· 10) νεώτ. κ. δημ. **ἀσκοῦμαι** μέσ. δι᾽ ἀσκήσεως, δι᾽ ἐπαλλήλου ἐπαναλήψεως προσπαθῶ νὰ ἔχω πεῖραν ἢ εἰδημοσύνην, νὰ ἐπιτύχω ἀντοχὴν ἢ δεξιότητα εἴς τι : **ἀσκοῦμαι εἰς τὴν σκοποβολήν, - εἰς τὸ κολύμβημα, - ἀσκήθηκα στὸ τρέξιμο, - εἶναι ἀσκημένος στὸ πήδημα, - στὰ μαθηματικά.**

ἀσκῶ-όω τοποθετῶ ἐν πλοίῳ κωπηλάτῳ ἀσκώματα βλ.λ. : Ἐπιγρ.π.Βοικχίῳ 286,38 **ἤσκωται.**

ἀσκώδεις (οἱ) παλαιοζ. εἶδος σπόγγων, ὧν ἀμφίβολα λείψανα εὑρέθησαν ἐντὸς Ἰουρασίων καὶ κρητιδικῶν στρωμάτων τοῦ μεσοζωικοῦ αἰῶνος.

ἀσκωληκόβρωτος-ον πάπ. ὁ μὴ διαβεβρωμένος ὑπὸ σκωλήκων, ὁ μὴ σκωληκοφαγωμένος.

ἀσκώλια (τὰ) σχόλ. ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου· πρβλ. **ἀσκωλιάζω.**

ἀσκωλιαδόν ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀσκωλιαζόντων βλ.λ.

ἀσκωλιάζω πηδῶ ἐπὶ ἀσκοῦ ὡς ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν ἀσκωλίων, ἥτις ἤγετο κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τῶν κατ᾽ ἀγροὺς Διονυσίων· Ἡσ. «κυρίως μὲν τὸ ἐπὶ τοὺς ἀσκοὺς ἅλλεσθαι, ἐφ᾽ οὓς ἀληλιμμένους ἐπήδων γελοίου ἕνεκεν», ΕΜ155,35 «ἀσκωλιάζειν ἐστὶ τὸ ἵστασθαι ἐφ᾽ ἑνὸς ποδὸς ἐφαλλόμενον ἢ στερούμενον τῶν κατὰ φύσιν» : Ἀριστφ. Πλ.1129 **ἀσκωλίαζ᾽ ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν,** Πλάτ.Συμπ.248,190 D **ὥστε ἐφ᾽ ἑνὸς πορεύσονται σκέλους ἀσκωλιάζοντες,** Πλούτ.Ἠθ.621 F **προστάττοντες ἀσκωλιάζειν χωλοῖς·** 2) κατ᾽ ἐπέκτ. στέκομαι ἐπὶ τοῦ ἑνὸς ποδός : Αἰλ.ΖΙ 3,13 **αἱ γέρανοι ὑπὲρ τοῦ μὴ κατακοιμίσαι τὴν φυλακὴν ἑστᾶσι μὲν ἀσκωλιάζουσαι.**

ἀσκωλιασμός (ὁ) μτγν. λαϊκὴ παιδιὰ παιζομένη ἐν Ἀττικῇ κατὰ τὰ Διονύσια, τὸ κουτσαλωνάκι : Πολυδ.9,121 «ὁ δ᾽ ἀσκωλιασμὸς τοῦ ἑτέρου ποδὸς αἰωρουμένου κατὰ μόνου τοῦ ἑτέρου πηδᾶν ἐποίει, ὅπερ ἀσκωλιάζειν ὠνόμαζον».

ἀσκωλιαστί ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τὴν συνήθειαν, τὸν τρόπον τοῦ ἀσκωλιάζοντος : Φιλ.ᾠδ.κώδ.Φλωρ. 208,49 **δεῖ με . . ἀσκωλιαστὶ καταπηδῶντα τρίβειν.**

ἀσκωλίζω κ. **ἀσκωλιάζω** βλ.λ.· Φρύν. ἐν ΑΒ.24,15 «ἀσκωλιάζειν καὶ ἀσκωλίζειν σημαίνει τὸ ὥσπερ ὑπὸ σκώλου πεπληγμένον ἐφ᾽ ἓν σκέλος ἅλλεσθαι».

ἄσκωλον Ἡσ. «τὸ λεῖον».

ἄσκωμα-ατος (τὸ) κ. δημ. τεμάχιον βύρσης τιθέμενον παρὰ τὸν σκαλμὸν πρὸς εὔκολον κίνησιν τῆς κώπης καὶ προφύλαξιν αὐτῆς ἀπὸ τῆς ταχείας ἐκ τῆς τριβῆς φθορᾶς, δημ. ὁ κιοσελές· Πολυδ.1,88 «τὸ δὲ πρὸς αὐτῷ τῷ σκαλμῷ δέρμα ἄσκωμα», Ἡσ. «ἄσκωμα δερμάτιον, ὃ ἐν ταῖς τριήρεσιν ἔχουσιν»· Ἀριστφ.Βάτρ.364 **ἀσκώματα καὶ λίνα καὶ πίτταν διαπέμπων εἰς Ἐπίδαυρον·** 2) εἶδος δερματίνου φυσητῆρος, φυσερό, φυσοῦνι : Ἀπολλδ.Πολιορκ.20 Β **κάλαμοι ἀσκώμασιν ἐμφυσώμενοι·** 3) τὸ ὅλον τοῦ μαστοῦ ἐντεταμένον· Ῥουφ.29 «μαστοῦ δὲ τὸ μὲν ἄκρον θηλή, ἡ δὲ πρώτη ἐν τῷ ἡβάσκειν αὔξησις κύαμος, ὁ δὲ ὅλος ἄσκωμα· κυριώτερον δὲ ἐν γυναικί»· || κ. ἐπὶ τοῦ ἐν τοῖς μαστοῖς γάλακτος· Πολυδ.2,163 «ἡ πρώτη τοῦ γάλακτος πῆξις κύαμος, τὸ δὲ ὑποπιμπλάμενον τοῦ γάλακτος κόλπος καὶ ἄσκωμα».

ἀσκωμάτιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. μικρὸν ἄσκωμα βλ.λ. : Ἥρων Πνευμ.193,2 **ἀσκωμάτιον στεγνόν.**

ἀσκῶνες (οἱ) νεώτ. ὁμοιογένεια σπόγγων ἀσβεστολιθικῶν, οἱ ἀσκώδεις σπόγγοι.

ἀσκώνω δημ. κ. **ἀσηκώνω, σηκώνω** βλ.λ.

ἀσκωρίαστος (-ον) νεώτ. κ. δημ. **ἀσκούργιαστος** ὁ μὴ προσβληθεὶς ὑπὸ σκωρίας, ὁ μὴ σκουργιασμένος· || ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς σκωρίαν, ποὺ δὲν σκουργιάζει.

ἀσλάνι (τὸ) δημ. (τουρκ. **ἀρσλάν**) ὁ λέων, τὸ λιοντάρι· || μτφ. ὑγιής, ρωμαλέος ὡς λέων· 2) τουρκικὸν νόμισμα παρελθόντων αἰώνων, ἁ. ἀσιλάνι βλ.λ. : **ἔκαμε τὰ ἀσλάνια ζωλόττες.**

ἄσμα-ατος (τὸ) κ. **ἆσμα** τὸ δίασμα, τὸ δι᾽ ἐργαλεῖον διασμένον νῆμα· || κ. ἡ πρὸς τὸ ποιῆσαι δίασμα πρᾶξις, τὸ διάζεσθαι : ΑΒ 452· πρβλ. ἄττω.

ᾆσμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. ἡ διὰ τῆς φωνῆς μουσικὴ ἔκφρασις ψυχικῶν καταστάσεων, σειρὰ ἤχων ὑπὸ ἀνθρωπίνης φωνῆς μελπομένων, πᾶν ποίημα ᾀδόμενον καὶ κυρίως τὸ λυρικόν, τὸ τραγούδι : Πλάτ.Πρωτ.343 C **αὐτὸ ἅπαν τὸ ᾆσμα πεποίηκεν,** Ξεν.ΚΠ 3,3,55 **ᾆσμα καλῶς ᾀσθέν,** Ἀριστφ.Νεφ.966 **εἶτ᾽ αὖ προμαθεῖν ᾆσμ᾽ ἐδίδασκεν,** Ἀριστλ.ΗΝικ.4,2 **μεγαρικῆς κωμῳδίας ᾆσμα,** Πλούτ.Περ.33 **πολλοὶ δ᾽ ᾖδον ᾄσματα καὶ σκώμματα·** || νεώτ. κ. ἐπὶ τῶν πτηνῶν : **ᾆαμα ἀηδόνος·** || κατ᾽ ἐπέκτ. νεώτ. τὸ κείμενον τοῦ ᾄσματος μετὰ τῆς μελῳδίας αὐτοῦ : **πένθιμον ᾆσμα·** || συνεκδ. ψαλμός : **ἐκκλησιαστικὰ ᾄσματα,** πρβλ. ὑμνῳδία· || ὑποδιαίρεσις μεγάλου ἐπικοῦ ποιήματος, ἡ ῥαψῳδία : **τὰ 33 ᾄσματα τῆς Κολάσεως τοῦ Δάντη·** || ἐκκλ. ᾆσμα **ᾀσμάτων** τὸ κατ᾽ ἐξοχὴν ᾆσμα, ἓν τῶν ποιητικῶν βιβλίων τῆς ΠΔ· || μτφ. νεώτ. **κύκνειον ᾆσμα** τὸ τελευταῖον πρὸ τοῦ θανάτου ἔργον ποιητοῦ, φιλολόγου ἢ μουσουργοῦ· || **ᾆσμα σειρῆνος** ἀπατηλὸν καὶ ὀλέθριον ᾆσμα, γοητεύουσα καὶ παρασύρουσα εἰς τὸ κακὸν ὁμιλία· || **δημοτικὰ ᾄσματα** ποιητικὰ καὶ μουσικὰ δημιουργήματα τῆς φαντασίας τοῦ λαοῦ, ἐκφράζοντα τὴν ψυχικὴν καὶ συναισθηματικὴν κατάστασίν του κλπ.· || **ἀριθμητικὰ ᾄσματα** ἐκεῖνα ὧν ἕκαστος στίχος ἀπαντᾷ εἰς ὑπονοουμένην ἐρώτησιν, τί εἶναι ἕν; τί εἶναι δύο; κλπ.· **ἀλφαβητικὰ ᾄσματα** ἢ **ἀλφαβητάρια** θρησκευτικοῦ περιεχομένου ᾀσμάτια ὧν οἱ στίχοι ἀρχίζουν ἀκροστιχικῶς κατὰ τὸ ἀλφάβητον· || νεώτ. **ᾆσμα ἀμβροσιανόν, - γρηγοριανόν** τὸ ὑπὸ τοῦ ἐκκλ. πατρὸς Ἀμβροσίου ἢ τοῦ πάπα Γρηγορίου εἰσαχθὲν εἰς τὴν ἀκολουθίαν τῶν δυτικῶν.

ἀσμάραγος-ον μτγν. δ.γρ. ἀσμάραγος, ὁ μὴ ποιῶν σμαραγήν, κρότον, πάταγον : Ὀππ.Ἁλ.3,428.

ἀσμάκι κόκκινο (τὸ) δημ. ἢ σουμάκι, ἁ. ρούδι τὸ φυτὸν ροῦς βλ.λ. ὁ βυρσοδεψικός.

ἀσμάλτωτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κεκαλυμμένος διὰ σμάλτου βλ. λ., ἐφ᾽ οὗ δὲν ἐπετέθη ἐπίστρωμα ἐκ σμάλτου : **ἀσμάλτωτο κουτί.**

ἀσμανίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν εὑρισκόμενον ἐντὸς τῶν μετεωριτῶν.

ἀσματίζω μσν. ᾄδω ᾄσματα : Εὐστ.Πονημ. 137,65 **ᾀσματίζει ἡ γλῶσσα.**

ᾀσματικός-ή-όν μσν. κ. νεώτ. ὁ τοῦ ᾄσματος, ὁ δι᾽ ᾄσματος, ὁ κατάλληλος δι᾽ ᾆσμα ἢ ὁ εἰς ᾆσμα ἀναφερόμενος : Θεόδ.Στ.405 C **τοῖς ᾀσματικοῖς ἄνθεσιν ἀξιοχρέως συμπλεκόμενον** (ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ ἐν ΠΔ. «ᾆσμα ᾀσμάτων» - **ᾀσματικὸς τρόπος ἀπαγγελίας.**

ᾀσματικῶς ἐπίρρ. μσν. δι᾽ ᾄσματος, τραγουδιστά : Εὐστ.Πονημ.171,73 **ᾀσματικῶς εἰπεῖν.**

ᾀσμάτιον (τὸ) κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ ᾆσμα, τὸ μικρὸν ᾆσμα, τὸ τραγουδάκι.

ᾀσματογραφία (ἡ) νεώτ. τὸ γράφειν ᾄσματα, ἡ τοῦ ᾀσματογράφου βλ.λ. ἀσχολία.

ᾀσματογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ᾀσματογράφον βλ.λ.

ᾀσματογράφος (ὁ,ἡ) μσν. κ. νεώτ. ὁ γράφων ᾄσματα ἤτοι ᾀδόμενα ποιήματα, ᾠδάς : Τζέτζ. ἐν Λυκόφρ.259 **ᾀσματογράφων τῶν καὶ ἀοιδῶν** ‖ εἰδ. μσν. ὁ συνθέτων ψαλμῳδίας ἐκκλησιαστικάς.

ᾀσματογραφῶ-έω μσν. γράφω ᾄσματα : Σχόλ.Τζέτζ. ἐν Ἡφαιστ.120,8 **τῆς ποιητρίας τῆς Σαπφοῦς τῆς ᾀσματογραφούσης.**

ᾀσματοδιδάσκαλος (ὁ) νεώτ. ὁ διδάσκαλος τοῦ ᾄσματος, τῆς φωνητικῆς μουσικῆς.

ᾀσματοκάμπτης (ὁ) ἐπὶ τῶν διθυραμβοποιῶν οἵτινες δι᾿ ἀπειροκάλων τεχνασμάτων κατέστρεφον τὴν ἀρχαίαν ἁπλότητα τῆς μουσικῆς, ὁ κόμπτων, λυγίζων παντοίῳ τρόπῳ τὰ ᾄσματα ποὺ συνθέτει ἢ ἐκτελεῖ, ὁ τραγουδῶν μὲ τσακίσματα : Ἀριστφ.Νεφ.333 **κυκλίων τε χορῶν ᾀσματοκάμπτας.**

ᾀσματοκαμπῶ-έω μσν. γράφω πολυκαμπῆ, μὲ πολλὰ τσακίσματα, ᾄσματα.

ᾀσματοκωμῳδία (ἡ) νεώτ. ὁ δι᾿ ᾀσμάτων σατιρισμός παντὸς γελοίου ἢ ἐπιμέμπτου.

ᾀσματολογία (ἡ) νεώτ. τὸ περὶ ᾀσμάτων καὶ γεν. περὶ μουσικῆς πραγματεύεσθαι.

ᾀσματολογῶ-έω μτγν. ᾄδω μεγαλοφώνως, τραγουδάω δυνατά : Ἀρτεμίδ.1,76 **τὸ δ᾿ ἐν ἀγορᾷ ἢ πλατείαις ᾀσματολογεῖν πλουσίοις μὲν ἀσχημοσύνας καὶ καταγέλωτας σημαίνει, πένητι δὲ μανίαν.**

ᾀσματομελῳδῶ-έω νεώτ. ᾄδω μελῳδικῶς βλ.λ.

ᾀσματοποιός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ποιῶν ᾄσματα, ὁ ᾀσματογράφος βλ.λ. : Ἀθήν.14,5,181 E **ὁ γοῦν Ὀδυσσεὺς προσέχει . . τοῖς ᾀσματοποιοῖς.**

ᾀσματοποιῶ νεώτ. συνθέτω ᾄσματα, εἶμαι ᾀσματοποιὸς βλ.λ.

ᾀσματοψαλμογράφος (ὁ) μσν. ὁ γράφων ἐκκλησιαστικὰ ᾄσματα καὶ ψαλμούς.

ᾀσματοψαλμογραφῶ-έω μσν. γράφω ἐκκλησιαστικὰ ᾄσματα καὶ ψαλμούς.

ᾀσματοψαλμοσύνθετος-ον μσν. ὁ σύνθετος ἐξ ᾄσματος καὶ ψαλμοῦ.

ἀσμεναίτατα ἐπίρρ. κ. **ἀσμενέστατα** ὑπερθ. τοῦ **ἀσμένως** βλ.λ.

ἀσμενίζω κ. νεώτ. δέχομαί τι εὐχαρίστως, προθύμως : Πολύβ.6,8,3 **οἱ δὲ . . ἀσμενίζοντες τὴν ἐπιτροπὴν οὐδὲν προυργιαίτερον ἐποιοῦντο τοῦ κοινοῦ συμφέροντος·** 2) ἀμτβ. κ. νεώτ. εἶμαι εὐχαριστημένος, εὑρίσκω εὐχαρίστησιν, ἀρέσκομαι εἴς τι : Πλούτ.Ἠθ.101 D **ἄρτον λιτὰν ἀσμενίζουσιν ἔσθοντες,** Λουκ.Ἔρωτ.4 **τοὺς φιλόπαιδας ἢ τοὺς γυναίους ἀσμενίζοντας·** 3) νεώτ. συνήθ. -ίζομαι ἀρέσκομαι νὰ πράττω τι : **ἀσμενίζομαι μεταβαίνων εἰς τὸ θέατρον, - βλέπων πίνακας ζωγραφικῆς, - ἀκούων συναυλίαν·** ‖ κατ᾿ ἐπέκτ. καυχῶμαι ὅτι ἔχω προσόν τι ἢ εἰδημοσύνην εἴς τι : **ἀσμενίζεται ὅτι εἶναι σοφός.**

ἀσμένισις-εως (ἡ) μσν. ἡ εὐχαρίστησις, χαρά : Γεώργ.Παχ.Μιχ.Παλ.4,185 B **οἷς ἡ ταραχὴ τῆς ἐκκλησίας ἀσμένισις.**

ἀσμενισμός (ὁ) μτγν. τὸ ἀσμενίζειν, ἔχειν εὐχαρίστησιν : Φίλ.1,450,13 **χαίροντες σὺν ἀσμενισμῷ.**

ἀσμενιστός-ή-όν μτγν. ἀσπάσιος, εὐάρεστος, εὐχάριστος, εὐπρόσδεκτος : Σέξτ.Ἐμπ.Πυρρ.3,184 **ἀσμενιστὸν πάθος,** Θεμίστ.Λόγ.31,355 A **οὐδεμία μοι ψῆφος ἀσμενιστοτέρα,** Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.1,3,102,17 **τοῦτο καὶ ἀσμενιστὸν καὶ φιλητόν.**

ἄσμενος-η-ον κ. νεώτ. πάντοτε μετὰ ρήμ., ὑπερχαίρων, λίαν εὐχαριστημένος, περιχαρής· ἐν χρ. καὶ εἰς ἐπιρρηματικὴν σημ. ἤτοι ἀντὶ τοῦ ἀσμένως, εὐχαρίστως, πρὸς μεγάλην χαράν : Ἰλ.Υ 350 **ὃς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο,** Αἰσχ.Πρ.23 **ἀσμένῳ δέ σοι ἡ ποικιλείμων νὺξ ἀποκρύψει φάος,** Ἡρ.8,14 **ὥς σφι ἀσμένοισι ἡμέρη ἐπέλαμψε,** Ἀριστφ.Ἀχ.267 **ἐς τὸν δῆμον ἐλθὼν ἄσμενος,** Διον.Ἁλ.Ρωμ.6,96 **τοῖς δ᾿ ἀκούσασιν ἄσμενον ἐγένετο,** Νικήτ.Χων.ἐν Σάθ.A 111 **ἄσμενοι ἐξέπεμψαν ἄσμενον, - ἄσμενος ἀπαντῶ εἰς τὴν ἐπιστολήν σου·** ‖ παραθ. -ώτερος, -ώτατος : Ἱππ.Ἄρθρ.8 Φρύν.Σοφ.Παρ.18 B.

ἀσμενῶ-έω ἀσμένως ἔχω, ἐπιθυμῶ : μόνον Δείν. 1,34 **ἀχθομένη (ἡ Ἑλλὰς) τοῖς παροῦσι πράγμασιν, ἠσμένει μεταβολήν τινα τῶν κακῶν.**

ἀσμένως ἐπίρρ. κ. νεώτ. εὐχαρίστως, προθύμως, μετὰ χαρᾶς : Αἰσχ.Πρ.728 **αὗταί σ᾿ ὁδηγήσουσι καὶ μάλ᾿ ἀσμένως,** Καισ.Δαπόν.ἐν Σάθ.3,183 **ἀσμένως τούτους καὶ καταλλήλως ἠσπάζετο, - ἀσμένως ἐπληροφορήθην τὴν προαγωγήν σας, - ἀσμένως θὰ σᾶς δεχθῶ·** ‖ κ. ὑπερθ. **ἀσμεναίτατα** : Πλάτ.Πολ.329 C κ. **-έστατα** : αὐτ.Πολ.616 A.

ἄσμηκτος-ον ὁ μὴ ἀπομαχθείς, ὁ μὴ ἐκτριφθείς, μὴ καθαρισθείς· Ἡσ. « ἄσμηκτον, τὸ ἀπαρόλεκτον » : Φερεκρ.195, Διογ.Λ 5,79 **ἀνεῖλεν ἀσπὶς τὸν σοφὸν Δημήτριον ἰὸν ἔχουσα πολὺν ἄσμηκτον.**

ἀσμίκρυντος-ον νεώτ. ὁ μὴ σμικρυνθείς· 2) ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος σμίκρυνσιν.

ἀσμίλαγας (ὁ) δημ. κ. **ἀσμίλακας** κ. **ἀσμιλάγκι** τὸ φυτὸν σμῖλαξ ἡ τραχεῖα βλ.λ.

ἀσμίλευτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπεξειργασμένος διὰ τῆς σμίλης, ὁ μὴ σκαλισμένος μὲ τὸ κοπίδι, ἰδίως ἐπὶ μαρμάρου : **ἀσμίλευτον ἀπέμεινε τὸ βάθρον τοῦ ἀγάλματος, - ἀσμίλευτες πλάκες·** ‖ μτφ. ἐπὶ λόγων, ὁ μὴ τετελειωμένος εἰς τὰς λεπτομερείας αὐτοῦ, ὁ μὴ τετορνευμένος, ὁ ἀδούλευτος : **ἀσμίλευτος πανηγυρικός.**

ἄσμιχτα ἐπίρρ. δημ. κ. **ἄσμιγα** ἄνευ ἀνσμίξεως, χωρὶς ἀνακάτωμα· ‖ χωριστά, χώρια· 2) ἐπὶ προσ., ἄνευ συναντήσεως, δίχως αυναπάντηση.

ἄσμιχτος-η-ο δημ. κ. **ἄσμιγος** ὁ ἀμιγής, ποὺ δὲν ἔσμιξε, δὲν ἀνακατώθηκε· ‖ ἐπὶ ζῴων, τὸ κατὰ μόνας βόσκον, τὸ ἀμπουλούκιαστο : **ἄσμιχτα γίδια·** 2) ἐπὶ προσ., **ἄσμιχτοι** οἱ μὴ συναντηθέντες, ποὺ δὲ(ν) σμίξανε, δὲ(ν) συναπαντήθηκαν : **χρόνια ἔχουμε ἄσμιχτοι·** ‖ κατ᾿ ἐπέκτ. οἱ μὴ συμφιλιωθέντες : **πάντα θὰ ᾿μαστε ἄσμιχτοι ὅσο δὲν μοῦ πλερώνει τὸ δίκιο μου·** 3) **ἄσμιγος, ἄ.** κ. **ἀνέσμιγος** κ. **ἀνέσμιχτος** ὁ μὴ δεκτικὸς μίξεως μετ᾿ ἄλλων ἢ ὁ μὴ ἑνούμενος ἄλλοις : παροιμ. **κερὶ καὶ λάδι εἶν᾿ ἄσμιγα, - ἄσμιγα γιδοπρόβατα·** 4) ὁ μὴ ἐφαπτόμενος : **ἄσμιγα φρύδια·** 5) μτφ. ἐπὶ λαοῦ, ὁ ἀκοινώνητος, ὅθ. ἀφιλόξενος, ὡς τὸ ἀρχ. ἄμικτος : Σάρρ.μετάφρ.Εὐρ.IT 403 **ἔχουν ἔρθει σὲ τόπον ἄγριο κι ἄσμιχτο.**

ἀσμοδαῖος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἀπολελιθωμένων θηλαστικῶν τῆς τάξεως τῶν **ὁμαλοδοντοθηριοειδῶν** ἐντελωνυχίων νοτουγκουλάτων ζῴων.

ἀσμοδόχος (ὁ) δημ. ἡ κυψέλη, ἡ ἐσμοδόχος.

ᾀσμός (ὁ) τὸ ᾆσμα βλ.λ. : Πλάτ.Κωμ.235.

ἀσμόσσει Ἡσ. « ἀγνοεῖ, ἀναπνεῖ ».

ἀσμύριστος-ον νεώτ. ὁ μὴ λειανθεὶς διὰ σμύριδος.

ἀσμωλή EM 155,33 « ἀσμωλή· ἀναπνοὴ ὀλίγη, καὶ ἀσμωλεῖν, ἀγνοεῖν ».

ἀσοβάντιστος-η-ο δημ. κ. **ἀσουβάντιστος** κ. **ἀσοφάτιστος** ἐπὶ τοίχων, ὁ μὴ ἐπικεκαλυμμένος δι᾿ ἀσβεστοκονιάματος, ὁ μὴ σοβαντισμένος.

ἀσοβιάτης (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν ὑδροφιλιδῶν.

ἀσόγερας (ὁ) δημ. βοταν. κ. **ἀζόγερας** τὸ φυτὸν ἀνάγυρις βλ. λ.

ἀσόδιαστος-η-ο δημ. ἐπὶ καρπῶν, ὁ μήπω ἐσοδευθείς, συγκομισθείς, ποὺ δὲν μαζεύτηκε ἀκόμη : **ἀσόδιαστη σταφίδα·** ‖ ὁ μὴ ἐσοδεύσας, μὴ συγκομίσας, ὁ μὴ ἔχων ἐσοδείαν : **ἀσόδιαστη χρονιά.**

ἀσοΐστος-η-ο δημ. κ. **ἀσοΐαστος** κ. **ἄσογος** ὁ ἀγενής, ὁ μὴ ἐξ εὐγενοῦς οἴκου καταγόμενος, ποὺ δὲν εἶναι ἀπὸ σόι· 2) μτφ. ὁ χυδαῖος, ὁ ποταπός.

ἀσολοικιστί μτγν. ἐπίρρ. κ. **ἀσολοικίστως** βλ.λ.: Θησ.Στεφ.ἐν λ. **ὅσους ἀκοπωτί τε καὶ ἀσολοικιστὶ λόγους** γέγραφας.

ἀσολοίκιστος-ον μον. κ. νεώτ. ὁ ἄνευ σολοικισμῶν βλ.λ.: Εὐστ.Ἰλ.591,9.

ἀσολοικίστως ἐπίρρ. μον. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀσολοίκιστον, ἄνευ σολοικισμῶν βλ.λ.: Εὐστ.316,32.

ἀσόλοικος-ον ὁ μὴ βάρβαρος, ὁ πεπολιτισμένος· Ἡσ. «ἀσόλοικον· ἥμερον, προσηνές, οὐ βάρβαρον, Σοφοκλῆς Τρωΐλῳ» : Σοφ.ἀπ.629· 2) ὁ μὴ σόλοικος, ὁ μὴ σολοικίζων βλ.λ. : Διογ.Λ Ζήν.7, 18 **ἔφασκε δὲ τοὺς μὲν τῶν ἀσολοίκων** λόγους **καὶ μὴ ἀπηρτισμένους ὁμοίους εἶναι τῷ ἀργυρίῳ τῷ Ἀλεξανδρινῷ· εὐοφθάλμους μὲν καὶ περιγεγραμμένους καθὰ καὶ τὸ νόμισμα, οὐδὲν δὲ διὰ** ταῦτα **βελτίονας**· 3) μτφ. ἐπὶ κρέατος, τὸ μὴ κεκαρυκευμένον, ἁγνόν : Εὔβουλ.π.Ἀθην.2,63Ε **κρέας βόειον, ἑφθόν, ἀσόλοικον, μέγα**· 4) ἐπὶ παιδιᾶς, φιλόκαλος, οὐχὶ ἄγροικος, εὐπρεπής, κόσμιος : Πλούτ.Κλεομ.13 **τήν τε παιδιὰν ἐπίχαριν καὶ ἀσόλοικον ἐχόντων.**

ἀσολοίκως ἐπίρρ. ΑΒ 452,33 «ἀσολοίκως· τὸ ἀφελῶς».

ἀσορτιμέντο (τὸ) δημ. (ἰταλ.) συλλογή, συγκρότημα ὁμοειδῶν ἀντικειμένων οἷον ἐνδυμάτων, σκευῶν, κοσμημάτων, δημητριακῶν κλπ. παραλλασσόντων κατὰ μέγεθος, ποιότητα, εἶδος ἀλλ' ἀπαρτιζόντων ἓν ὅλον, μίαν σειρὰν πλήρη· ‖ εἰδ. ἐπὶ σκευῶν, σειρὰ ὁμοειδῶν διαφόρου μεγέθους καὶ χρήσεως σκευῶν, τσκίμι.

ἄσος (ὁ) κ. **ἄσσος** βλ.λ.

ἀσουβάντιστος-η-ο δημ. κ. **ἀσοβάντιστος** βλ.λ.

ἀσούβλιστος-η-ο δημ. κ. **ἀσούγλιστος** ὁ μὴ διαπερασθεὶς εἰς ὀβελόν, σὲ σουβλί, ὁ μὴ σουβλισμένος : **ἀσούβλιστο** ἀρνί.

ἀσουλία (ἡ) Ἐπιγρ. βοιωτ. ἡ **ἀσυλία** βλ.λ.

ἀσουλούπιαστος-η-ο δημ.κ.**ἀσουλούπωτος** βλ.λ.

ἀσουλούπωτος-η-ο δημ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μὴ ἔχων σουλούπι βλ.λ., καλὸν σχῆμα, καλὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν, ὅθ. ὁ ἀκαλαίσθητος, ἄκομψος, ἀπεριποίητος : **ἀσουλούπωτος ἄνδρας**· 2) ἐπὶ πραγμ. ὁ μὴ ἐπιτυχῶς ἐφηρμοσμένος, ὁ κακοφτιασμένος : **ἀσουλούπωτη φορεσιά.**

ἀσούρ κ. **ἀσσοῦρ** Ἡσ. «κρατὴρ ὑπὸ Φοινίκων».

ἀσουρές (ὁ) δημ. παχύρρευστον γλύκισμα ἐκ βρασμένου σίτου, καρύων, σταφίδων κ. ἄ.

ἀσουρόλη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. διπλοῦν ἅλας ἰτεϋλικοῦ ὑδραργύρου καὶ ἀμιδο-οξυ-ἰσοβουτυρικοῦ νατρίου, ἐν χρ. ὡς ἀντισυφιλιδικὸν φάρμακον.

ἀσουρφάνιαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ διὰ καπνισμοῦ ἢ ραντίσματος θείου ἀπολυμανθεὶς ἢ προφυλαχθεὶς ἀπὸ ἀσθενειῶν : **ἀκόμη ἔχουμε τ' ἀμπέλι ἀσουρφάνιαστο.**

ἀσούρωτα ἐπίρρ. δημ. ἀστραγγίστως.

ἀσούρωτος-η-ο δημ. ἀστράγγιστος : **ἀσούρωτα μακαρόνια**· 2) ὁ ἀδιήθητος : **ἀσούρωτο μπουγαδόνερο**· 3) μτφ. ὁ μὴ μεθυσθείς : θαῦμα πού **'σαι ἀσούρωτος ἀπόψε**· 4) ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὁ ἄνευ πτυχῶν, χωρὶς σοῦρες : **ἀσούρωτη φούστα.**

ἀσούσσουμος-η-ο μον. κ. δημ. συνήθ. μετὰ τοῦ συνωνύμ. **ἀνέγνωρος** ὁ ἐκ νόσου ἢ ψυχικοῦ πάθους καταστὰς ἀγνώριστος : Ἐρωτόκρ.Α 1364 **ἀσούσσουμη κι ἀνέγνωρη, χλωμὴ καὶ μαραμένη.**

ἀσουφρόλη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. σκευασία ἐκ ξηροῦ κολλοειδοῦς θείου κατὰ τῶν χρονίων ρευματισμῶν, ἀρθριτίδων κλπ.

ἀσούφρωτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ πτυχῶν, χωρὶς σοῦφρες, ἀζάρωτα· 2) ἄνευ ἐπιτηδείου νοσφισμοῦ, ἀκλόπως, χωρὶς σούφρωμα βλ.λ.

ἀσούφρωτος-η-ο δημ. (σουφρώνω=πτυχοῦμαι) ὁ μὴ σχηματίζων πτυχάς, ποὺ δὲν ἔχει σοῦφρες, σοῦρες ἢ ποὺ δὲν κάνει σοῦφρες, ζαρωματιές, ἐπὶ ὑφασμάτων, ἐνδυμάτων κττ.· 2) συνεκδ. ἐπὶ ἀνθρ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν ὄψιν, ὁ μὴ ἔχων ρυτίδας : **ἀσούφρωτο μέτωπο**· ‖ ἐπὶ χειλέων, ὁ ἀσύσπαστος : **ἀσούφρωτα χείλια**· 3) (σουφρώνω =νοσφίζομαι) ὁ μὴ ἐπιτηδείως διὰ κλοπῆς ἀφαιρεθείς : **δὲ μ' ἄφησε μαντήλι ἀσούφρωτο.**

ἄσοφα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ τῆς προσηκούσης πείρας καὶ δεξιότητος, ἀμελετήτως, ἀσυνέτως.

ἀσοφία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ μὴ ἔχειν σοφίαν ἤτοι μετὰ συνέσεως μάθησιν ἢ εἰδημοσύνην : Λουκ.Ἀστρολ.2 **οὐδὲ αὐλητέω ἀμουσίη μουσικῆς ἀσοφίη**· ‖ ἄγνοια, ἀπειρία, ἐπιπολαιότης, μωρία : Πλούτ.Πύρρ.29 **ταῦτα μὲν ἐστι πυλαϊκῆς ὀχλαγωγίας καὶ ἀσοφίαν ἔχοντα πολλήν,** Ἐπιφαν. I,33 C **οἰήσει σοφίας, ἀσοφίας δὲ τὰ πλεῖστα.**

ἀσόφιστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἐπινοήσεως, ἄνευ τεχνάσματος, πρβλ. δημ. σοφίζομαι· 2) ἄνευ σοφισμάτων, χωρὶς σοφιστεῖες βλ.λ., ἄνευ ψευδῶν αἰτιολογιῶν ἢ ἄνευ ὑπεκφυγῶν.

ἀσοφίστευτος-ον νεώτ. ὁ μὴ προβάλλων σοφίσματα, ἐν γνώσει καὶ ἐπίτηδες ἡμαρτημένους παραπλανητικοὺς συλλογισμούς· ‖ ἐπὶ λόγου, διατριβῆς, ἐγγράφου κττ., ὁ μὴ περιέχων σοφίσματα, ὁ μὴ ἐπὶ σοφισμάτων βασιζόμενος.

ἀσόφιστος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἀπατώμενος διὰ σοφισμάτων βλ.λ. : Ἰώσ.Ἀπ.2,41 **ἀσόφιστος λόγων παρασκευαῖς,** Ἀρρ.Ἐπικτ.1,7,26 **ἀνεξαπάτητός τε καὶ ἀσόφιστος**· 2) κ. νεώτ. ὁ μὴ σοφιστευόμενος, ὁ εἰλικρινής, ὁ ἁπλοῦς: ΨΧρυσ. Ὁμ.13,7 **σοφίζεσθαι τὸν ἀσόφιστον**· 3) δημ. ὁ μὴ ἱκανὸς νὰ ἐφεύρῃ ἀπὸ ἀμηχανίας ἢ δυσχερείας διέξοδον, ὁ ἐπινοίας στερούμενος, ποὺ δὲν μπορεῖ, δὲν ξέρει νὰ σοφίζεται βλ.λ.

ἄσοφος (-η)-ο(ν) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ σοφός, μὴ μάθησιν μετὰ φρονήσεως ἔχων· Πολυδ. 4,1 «σκαιός, ἀπαίδευτος, ἄσοφος» : Θέογν.370 **μωμεῦνται δέ με πολλοί, μιμεῖσθαι δ' οὐδεὶς τῶν ἀσόφων δύναται,** Τζέτζ.Ἐξηγ.Ἰλ.112,10 **κακίαις ἀνθρώπων ἀσόφων καὶ πονηρῶν, - ἄσοφοι διδάσκαλοι**· ‖ ὁ ἄκριτος, ὁ ἐπιπόλαιος, ὁ μωρός: Πλούτ.Ἠθ.330 Α **ἀσόφου καὶ τετυφωμένης ψυχῆς,** Γρηγ.Ναζ.1,227 Α **τοῖς ἀσόφοις σοφοῖς**· ‖ ὁμ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πράξεως ἢ ἐκφράσεως, ἄκριτος, μωρός, ἄστοχος : Εὐρ.Ἠλ.1302 **Φοίβου τ' ἄσοφοι γλώσσης ἐνοπαί, - ἄσοφα λόγια.**

ἀσόφως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἄσοφον βλ.λ., ἀμαθῶς, ἀπαιδεύτως, ἄνευ γνώσεως ἢ πείρας : Διόδ.Σ 2,29 **οὐκ ἀσόφως δὲ ποιοῦνται καὶ τὰ περὶ τὴν ἱεροσκοπίαν**· ‖ μωρῶς, ἀκρίτως : **ἀσόφως ἐζήτησε νὰ ἐπιδειχθῇ**· 2) ἀγροίκως, σκαιῶς : Πολυδ.4,1.

ἄσπα Ἡσ. «ἤπιος, ἡ ἐγγία».

ἄσπαγας (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν δορύκνιον βλ.λ.

ἄσπαγος-η-ο δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ θραυσθῇ· ‖ ὁ μὴ θραυσθείς, ὁ ἄσπαστος βλ.λ.

ἀσπάζει Ἡσ. «συμπεριπατεῖ».

ἀσπάζομαι κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. **ἀσπάσομαι,** μτγν. κ. παθ. **ἀσπασθήσομαι,** ἀόρ. **ἠσπασάμην** (νεώτ. κ. **ἠσπάσθην**), ποι. γ΄. πρόσ. **ἠσπάσσατο,** προστ. **ἄσπασαι,** ἀόρ. δημ. **ἀσπάστηκα** ὑποδέχομαι φιλικῶς, δεξιοῦμαι, χαιρετίζω : Ὀδ.Χ 498 **αἱ μὲν ἄρ' ἀμφεχέοντο καὶ ἠσπάζοντ' Ὀδυσῆα,** Ἡρ.1,122 **νοστήσαντα δέ μιν . . μεγάλως ἠσπάζοντο** (μὲ μεγάλην προθυμίαν, χαράν), Ἀριστφ. Ἐκκλ.971 **ἄνοιξον, ἀσπάζου με** (ὑποδέξου με)· παρ' Ὁμ.κ. ποι συχν. μετὰ δοτ. τροπικῆς : Ἰλ.Κ 542 **δεξιῇ ἠσπάζοντο, ἔπεσσί τε** μειλιχίοισι (Εὐστ. ἑρμ. «περιπλέκεσθαι, εἰς ἑαυτὸν σπᾶσθαι»), Πίνδ.I 2,25 **ἀδυπνόῳ τε νιν ἀσπάζοντο φωνᾷ**·

ἐνίοτε κ. π. μτγν. ἀλλ' ἐν τῇ ἑπομ. σημ. : Πλούτ. 'Αντ.76 ἀσπ- κώπαις (χαιρετίζειν δι' ὑψώσεως τῶν κωπῶν)· 2) π. τραγ. κ. γεν. π. ἀττ. συνήθως ἀπολ. ἐν τῇ σημ. τοῦ δεξιοῦμαι, ὑποδέχομαι καὶ μάλιστα συχνότερον ἐν τῇ σημ. τοῦ χαιρετίζω (ὡς τὸ νεώτ. τυπικῶς ἐν ἐπιστολαῖς) : Αἰσχ.'Αγ.524 ἀλλ' εὖνιν ἀσπάσασθαι, Σοφ.Φιλ.357 καί μ' εὐθὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς ἐκβάντα πᾶς ἠσπάζετο, Πλάτ.Χαρμ.153 Β εὐθὺς πόρρωθεν ἠσπάζοντο ἄλλος ἄλλοθεν, ΚΔ Λουκ.10,4 καὶ μηδένα κατὰ τὴν ὁδὸν ἀσπάσησθε, 'Ιωσ.ΑΙ 6,4,2 ἄσπασαί τε τὸν πατέρα σου καὶ τοὺς συγγενεῖς, ΚΔ Ρωμ.16,22 ἀσπάζομαι ὑμᾶς ἐγὼ Τέρτιος· ὁμ. τὸ νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ μ. ἐν ἐπιστολαῖς (ὡς ἐν τῇ δημ. καὶ τὸ φιλῶ) : ἄσπασαί μοι τὸν ἀδελφόν (διαβίβασε τοὺς χαιρετισμούς μου), ἀσπάζομαι τοὺς δικούς σου· κ. ἰδίως ἐν τέλει ὡς τυπικὴ ἔκφρ. : σὲ ἢ σᾶς ἀσπάζομαι ἢ ἀσπαζόμεθα κλπ.· 3) μτγν. κ. παθ. γίνομαι ἀσπασίως δεκτὸς ὑπὸ ἄλλων, τυγχάνω φιλόφρονος δεξιώσεως : Τίμαρ.9,238,1 τοῖς φιλοσόφοις προσιὼν ἡδέως ἠσπάζετο παρ' αὐτῶν· 4) περιποιοῦμαι, φιλοφρονοῦμαι τινά, θωπεύω : 'Αριστφ.Σφ.609 πάντες ἀσπάζονται διὰ τὸ ἀργύριον· ‖ ἐπὶ κυνός, περισαίνω : Πλάτ.Πολ. 376 Α ὃν δ' ἂν (ἴδῃ) γνώριμον ἀσπάζεται· 5) ἐπευφημῶ ἄρχοντα, ἀναγνωρίζων οὕτω τὴν ἀνάρρησίν του : Πλούτ.'Ηθ.203 D ἀσπασαμένων αὐτὸν αὐτοκράτορα τῶν στρατιωτῶν, Διον.'Αλ. Ρωμ.439 βασιλέα αὐτὸν ἠσπάσατο πρώτη· 6) ὅθ. μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἐνεργείας ἢ καταστάσεως, δέχομαι, στέργω, ἀνέχομαι : Εὐρ.'Ιων 587 τὴν μὲν συμφορὰν ἀσπάζομαι, Πλάτ.Νόμ.3,689 Α ὅταν τὸ πονηρόν τε καὶ ἄδικον ..φιλῇ τε καὶ ἀσπάζεται, - ἀσπάζομαι τὰ περιοριστικὰ μέτρα εἰσαγωγῶν, - ἀσπαζόμαστε ὅλοι τὴν ἀπεργία· κ. ἐπὶ πραγμάτων : Πλάτ.Πολ.475 Α πάντα οἶνον ἐπὶ πάσης προφάσεως ἀσπαζομένους (τοὺς φιλοίνους)· ‖ ὁμ. ἐπὶ πίστεως, δοξασίας, γνώμης, δέχομαι προθύμως, παραδέχομαι, συμμερίζομαι, συμφωνῶ, ὁμοφωνῶ : Πάπ. ὁμολογῶ ἀσπάσασθαι τὸ πρὸς σὲ συνοικέσιον (ὅτι δέχομαι τὸ συν-, συμφωνῶ εἰς τὸ συν-), - ἠσπάσθη τὸν καθολικισμόν, - ἀσπάζομαι τὴν γνώμην σου, - ἀσπάζονται τὸν κομμουνισμό· 7) ἐξ ἀγάπης ἐπιδιώκω,τι μετὰ ζήλου, ἐπιζητῶ προθύμως : Πλάτ. Συμπ.192 Α τὸ ὅμοιον αὐτοῖς ἀσπαζόμενοι· 8) ἀγαπῶ ἐκ καρδίας : Εὐρ.'Ιων 1363 ἴσον σ', ὡς τεκοῦσ', ἀσπάζομαι, Πλάτ.'Απ.29 D ἐγὼ ὑμᾶς ἀσπάζομαι καὶ φιλῶ· 9) κολακεύω : Πλάτ.Πολ. 8,566 D προσγελᾷ τε καὶ ἀσπάζεται πάντας· 10) ἀποχαιρετίζω ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει μου, ἀφήνω ὑγείαν : Εὐρ.Τρῳ.1276 ὡς ἀσπάσομαι τὴν ταλαίπωρον πόλιν, Λυσ.13,19 τὰ ὕστατα ἀσπάζεσθαι· 11) κ. νεώτ. δίδω φίλημα εἴς τινα, περιπτύσσομαι, ἐναγκαλίζομαι : Πλούτ.Ρωμ.1 λέγουσι τὸ τοὺς συγγενεῖς τὰς γυναῖκας καὶ οἰκείους ἄνδρας ἀσπάζεσθαι τοῖς στόμασι (διὰ φιλήματος χαιρετίζειν),- τὴν ἠσπάσθη εἰς τὴν παρειάν, - ἠσπάσθη τὴν χεῖρά του· κ. δημ. μ. εἰς ἔνδειξιν ἐπισήμου φιλήματος : Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.14,14 φιλοῦν τὶς πέτρες καὶ τὴ γῆ κι ἀσπάζονται τὸ χῶμα· ‖ νεώτ. κ. δημ. εἰδ. π. τῶν θρησκευτ. εἰκόνων καὶ τῶν λειψάνων ἁγίων : ἠσπάσθη ὅλας τὰς εἰκόνας τοῦ τέμπλου, - ἀσπάστηκα τὴ χάρη του (τὸ λείψανον ἁγίου)· ‖ ὁμ. κ. ἐπὶ νεκρῶν, δίδω τὸ ὕστατον τοῦ χωρισμοῦ φίλημα : λαὸς πολὺς ἠσπάσθη τὸν νεκρόν, - τὴν ἀσπασθήκαμε ὅλοι.

ἀσπάζω μτγν. ἀντὶ ἀσπάζομαι βλ. : 'Ησ. «ἀσπάζομαι· ἀσπάζω» : Φιλόστρ.'Επιστ.72.

ἀσπάθητος-ον μτγν. ὁ μὴ κτυπηθεὶς καλῶς διὰ τῆς ὑφαντικῆς σπάθης, ὁ ἀραιῶς ὑφανθείς· 'Ησ. «ἀσπάθητα· τὰ μὴ κεκρουσμένα τῇ σπάθῃ ἱμάτια» : Σοφ.άπ.877 ἀσπάθητον χλαῖναν· σχόλ. «τὴν δοράν, παρ' ὅσον οὐχ ὕφανται»· 2) γεν. ὁ μὴ πυκνός, ὁ ἀραιός : Διον.'Αλ.Ρωμ.16,3 τῆς δὲ κατὰ μέσην ἀγωνιζομένης τὴν φάλαγγα ἀσπάθητον οὖσαν καὶ λαγαράν.

ἀσπάθιστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πληγεὶς διὰ σπάθης, μὴ ὑποστὰς πλῆγμα ἐκ σπάθης.

ἀσπαίρω κ. νεώτ. ἀμτβ. παρατ. ἤσπαιρον, ἰων. κ. ἐπ. ἀσπαίρεσκον ἐπὶ τῶν ψυχορραγούντων, ἀσθμαίνω μετ' ἀγωνίας, τρέμω, σφαδάζω, κινοῦμαι σπασμωδικῶς, τινάσσομαι, σπαρταρῶ : 'Ιλ.Κ 521 ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσιν, Αἰσχ.Πέρσ.976 τλάμονες ἀσπαίρουσι χέρσῳ, - ἀσπαίρει ἡ ὄρνις μετὰ τὴν σφαγήν· ‖ ἐπὶ ἄρτι γεννηθέντος νηπίου, κινοῦμαι ζωηρῶς, συνταράττομαι : 'Ηρ.1,111 ὁρέω παιδίον προκείμενον ἀσπαῖρόν τε καὶ κραγγανόμενον· 2) κ. νεώτ. ἐπὶ ἰχθύος ἄρτι ἐξαχθέντος ἐκ τοῦ ὕδατος : 'Ηρ. 9,120 ἤσπαιρον ὅκως περ ἰχθύες νεοάλωτοι· 3) ἀνθίσταμαι : 'Ηρ.8,5 'Αδείμαντος.. ἤσπαιρε μοῦνος.

ἀσπακάζομαι ἐπιτατ. τοῦ ἀσπάζομαι, φιλῶ· 'Ησ. «τὸ ἀσπάζομαι· πέπαικται» : Κωμ.'Αδέσπ.953.

ἀσπακῶς 'Ησ. «φιλοφρόνως».

ἀσπαλαθιά (ἡ) δημ. ὁ ἀσπάλαθος βλ.

ἀσπάλαθος (ὁ,ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἄ. ἐρυσίσκηπτρον φυτὸν ἀκανθῶδες, ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῆς ῥίζης τοῦ ὁποίου παρεσκευάζετο εὐῶδες ἔλαιον· Διοσκ. 1,20 «θάμνος ἐστὶ ξυλώδης, πολλαῖς ἀκάνθαις κεχρημένος.. ᾧ χρῶνται οἱ μυρεψοὶ εἰς τὰς τῶν μύρων στύψεις» : Θεόφρ.Φ1 9,7,3 στύφει δὲ καὶ ἡ ἀσπάλαθος ἡ εὐώδης· 2) ἀκανθῶδες φυτὸν ἐν χρ. κ. ὡς βασανιστήριον· Μοῖρ. «ἀσπάλαθοι 'Αττικοί· ἄκανθας "Ελληνες», ΑΒ 10 «παρὰ τὸ μὴ ῥᾳδίως ὑπὸ τῶν πληγέντων ἀποσπᾶσθαι» : Πλάτ.Πολ. 616 Α συμποδίσαντες χεῖράς τε καὶ πόδας καὶ κεφαλὴν.. εἷλκον παρὰ τὴν ὁδὸν ἐκτὸς ἐπ' ἀσπαλάθων κνάπτοντες, Θεόκρ.24,89 κάγκανα δ' ἀσπαλάθου ξύλ' ἑτοιμάσατε ἢ παλιούρου· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. βοταν. γένος ἀκανθωδῶν φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἐλλοβοκαρπιδῶν, ἄ. δημ. ἀσπαλαθιά, ἀσφάλαχτος, ἀσφέλαχτος, σπάλαθος, σκάλαθρος, σπαλαθιὰ κλπ. : Θέογν.1193 ἀσπάλαθος δὲ τάπησιν ὁμοῖον στρῶμα θανόντι, δ.τραγ. σὰν τ' ἀσπαλάθου τὸ τσεντὶ ἔτσι νὰ καταντήσῃς.

ἀσπαλάθρα (ἡ) δημ. κ. ἀσπάλαθρας κ. -ος τὸ φυτὸν ἀσπάλαθος βλ.

ἀσπαλακίδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογέν. θηλαστικῶν ζῴων τοῦ ἀθροίσμ. τῶν νωδῶν - ἐντομοφάγων.

ἀσπαλακίζω νεώτ. φέρομαι ἢ ἐνεργῶ ὡς ἀσπάλαξ βλ., ἐνεργῶ μετὰ πονηρίας, δρῶ ὑπούλως.

ἀσπαλακοειδῆ (τὰ) νεώτ. ζῷα ἔχοντα μορφὴν ἀσπάλακος βλ., ἢ ἀνήκοντα εἰς τὸ γένος τῶν ἀσπαλακιδῶν βλ.

ἀσπάλαξ-ακος (ὁ) κ. σπάλαξ βλ. κ. νεώτ. θηλαστικὸν ἐντομοφάγον ζῷον μὲ σμικροτάτους ὀφθαλμοὺς καλυπτομένους ὑπὸ τοῦ δέρματος, ὁ τυφλοπόντικας : 'Αριστλ.ΖΙ 533 a,3, 'Οππ.Κυν.2,612 ἀσπαλάκων αὐτόχθονα φῦλα· ‖ μτφ. κ. νεώτ. ἐπὶ ἀνθρώπων,ὁ θεότυφλος, ὁ ὅλως διόλου τυφλός : παροιμ. Διογενιαν.8,25 τυφλότερος ἀσπάλακος· ‖ νεώτ. μτφ. ὁ οὐχὶ ὀξυδερκής, ὁ ἐν πνευματικῇ σκοτίᾳ ζῶν κ. κινούμενος· ‖ κ. ὁ κρυψίνους.

ἀσπάλατον (τὸ) νεώτ. σπαλάτον βλ.

ἀσπαλάτρι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ἀσπάλαθος βλ.

ἀσπάλαχτρο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ἀσπάλαθος βλ.

ἀσπαλία (ἡ) 'Ησ. «τοῦ ἁλιέως ἐργασία, ὁρμιά, ἁλιεία».

ἀσπαλιεύομαι ἀποθ., μέλλ. ἐνεργ. -ιεύσω ἁλιεύω, φαρεύω : 'Αρισταίν.1,17.

ἀσπαλιεύς-έως (ὁ) μτγν. κ. ἀσπαλιευτής ὁ ἁλιεύς, ὁ φαρᾶς : Νίκ.Θηρ.704 ὅταν χελώνην .. ἐρύσωσιν ἐπὶ ξηρὸν ἀσπαλιῆες.

ἀσπαλιευτής (ὁ) ὁ ἀσπαλιεύς, ἁλιεύς : Πλάτ. Σοφ.218 Ε **εὔγνωστον καὶ μικρόν . . οἷον ἀσπαλιευτής.**

ἀσπαλιευτικὸς-ή-όν ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἀσπαλιευτήν, τὸν ἁλιέα· ‖ τὸ θηλ. -ή (τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἁλιέως, ἡ φαρευτική : Πλάτ.Σοφ. 219 D **τῶν τεχνῶν** (κτητικῆς καὶ ποιητικῆς) **ἐν ποτέρᾳ τὴν ἀσπαλιευτικὴν . . τιθῶμεν;**

ἀσπαλίσαι ΑΒ 183 « ἁλιεῦσαι, σαγηνεῦσαι ».

ἄσπαλον Ἡσ. « σκύτος ».

ἄσπαλος Ἡσ. « **ἀσπάλους** τοὺς ἰχθύας Ἀθαμᾶνες ».

ἀσπαλοσωμία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ τέρατος ἀσπαλοσώμου βλ. λ.

ἀσπαλόσωμος-ον νεώτ. τέρας φέρον κοιλιοπτωσίαν πλαγίαν ἢ μέσην.

ἀσπάλυχτρο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ἀσπάλαθος βλ.λ.

ἀσπάνιον Ἡσ. « πάσσαλον ».

ἀσπανιστία (ἡ) μτγν. δ.γ. **ἀσπανιστεία** ἡ ἀφθονία, ἡ δαψίλεια, ὁ πλεονασμός : Τέλης 44 Η.

ἀσπαραγγιά (ἡ) δημ. βοταν. τὸ φυτὸν **ἀσπάραγος** βλ.λ.

ἀσπαραγία (ἡ) π. ἀττ. **ἀσφαραγία** ἡ ῥίζα τοῦ ἀσπαράγου βλ.λ. : Θεόφρ.Φἱ 6,4,2 **ἀναβλαστάνει δὲ ὁ καυλὸς ἐκ τῆς ἀσπαραγίας τοῦ ἦρος.**

ἀσπαραγίδεια (τὰ) νεώτ. βοταν. φυτὰ τῆς οἰκογενείας τῶν **λειριοειδῶν,** ἔχοντα πολυκλαδωτὰ ὑπόγεια ῥιζώματα.

ἀσπαραγίνη (ἡ) νεώτ. χημ. εἶδος κομμιορρητίνης, διουρητικὴ οὐσία **λαμβανομένη** ἐκ **τῶν** καυλίων τοῦ ἀσπαράγου.

ἀσπαραγινικὸς-ή-όν νεώτ. χημ. ὁ ἐξ ἑνώσεως περιεχούσης ἀσπαραγίνην προερχόμενος : **ἀσπαραγινικὸς ὑδράργυρος, - ἀσπαραγινικὸν ὀξύ.**

ἀσπαραγόλιθος (ὁ) νεώτ.ὀρυκτολ.ὁ **ἀπατίτης** βλ.λ.

ἀσπαραγόμορφα (τὰ) νεώτ. βοταν. κ. **ἀσπαραγίδεια** βλ.λ.

ἀσπάραγος (ὁ) π. ἀττ. **ἀσφάραγος** βλ.λ. κ. νεώτ. πολυετεῖς πόαι λαχανευόμεναι τῆς οἰκογενείας τῶν **λειριοειδῶν,** τὸ σπαράγγι ἢ σφαράγγι : Νίκ.Θηρ. 883 **ῥάμνου τ' ἀσπαράγους θαμνίτιδος·** ‖ Ἡσ. « τὸ ἐκ τῶν ἀκανθῶν φυόμενον τραχύ »· 2) γεν. πᾶς τρυφερὸς βλαστὸς πρὸ τῆς ἐκβολῆς τοῦ καρποῦ : Γαλην.6,365· 3) δημ. (σπαράσσω) ὁ μὴ σπαραχθείς, ὁ ἀσπάρακτος βλ.λ.

ἀσπαραγωνία (ἡ) ἡ ἀσπαραγία βλ.λ.

ἀσπάρακτος-ον μτγν. κ. νεώτ., δημ. κ. **ἀσπάραχτος** κ. **-αγος** ὁ μὴ σπαρασσόμενος, ὁ μὴ σπαραχθεὶς ἢ μὴ **δυνάμενος νὰ σπαραχθῇ,** ὁ ἀξέσχιστος : Ὀρειβ.125· 2) δημ. ἐπὶ θανασίμως πληττομένων ζῴων, ποὺ δὲν σπαράζει βλ.λ.

ἀσπάραχτος-η-ο δημ. ὁ **ἀσπάρακτος** βλ.λ.

ἀσπαργάνωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ διὰ σπαργάνων περιτυλιχθείς, ὁ μὴ σπαργανωθείς : **ἄφησε τὸ παιδὶ ἀσπαργάνωτο·** 2) ἐπὶ μέλους τοῦ σώματος κάταξιν ἢ τραῦμα ἢ ἐγχειρητικὴν τομὴν ὑποστάντος, ὁ μὴ δι' ἐπιδέσμου περιτυλιχθείς : **μπορεῖς πιὰ ν' ἀφήνῃς τὸ μπράτσο σου ἀσπαργάνωτο.**

ἀσπαρίζω δ.γρ. **σπαρίζω** ἀσπαίρω βλ.λ. : Ἀριστλ.ΖΜ 696 a,20.

ἄσπαρτα ἐπίρρ. δημ. **ἄνευ** ἐνεργείας σποράς, χωρὶς σπάρσιμο : **ἄσπαρτα φυτρώνει ἡ γλιστρίδα.**

ἀσπαρτάριστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἀσπαίρων, ποὺ δὲν σπαρταράει βλ.λ. : **ἀφότου ἄρχισε ὁ πόλεμος, καμιᾶς μητέρας καρδιὰ δὲν μένει ἀσπαρτάριστη.**

ἀσπαρτικὸν ὀξύ (τὸ) νεώτ. χημ. ἀμινικὸν ὀξὺ τῆς ὁμάδος τῶν **δικαρβοξυλικῶν** μονοαμινοξέων.

ἄσπαρτος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀγροῦ, ὁ μὴ ἐσπαρμένος, ποὺ δὲν σπάρθηκε : Ὀδ.ι 123 **ἡ γ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα, - ἄσπαρτο χωράφι·** 2) ἐπὶ τῶν φυτῶν, ὁ μὴ σπαρείς, ὁ **ἀφ'** ἑαυτοῦ **φυόμενος,** αὐτοφυής : Ὀδ.ι 109 **ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα** καὶ **ἀνήροτα πάντα φύονται,** Νουμήν.π.'Αθην.9,371 B, **- οἱ ἀγκαθιὲς φυτρώνουν ἄσπαρτες·** 3) ἐπὶ σπειρομένων καρπῶν κτλ., ὁ μήπω σπαρείς : **ἔχομε τὰ καλαμπόκια ἄσπαρτα·** 4) μτγν. μτφ. τὸ θηλ. ἡ **ἄσπαρτος** ὡς οὐσ. ἡ θάλασσα : Λιβάν.Ἠθ.24,4· 5) δημ. τὸ οὐδ. **ἄσπαρτο** ὡς οὐσ. τὸ φυτὸν ἠρύγγιον τὸ ἀρουραῖον, ἄ. ἀνδραΐδα.

ἀσπάρτως ἐπίρρ. νεώτ. ἐπὶ ἀγροῦ, ἄνευ σποράς, χωρὶς νὰ σπαρῇ, κ. ἐπὶ φυτῶν ἄνευ σπόρου, αὐτοφυῶς : **ἀσπάρτως φύεται ἰρσφελδία ἡ πολιά.**

ἀσπασία (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων **πενταμερῶν·** 2) βοταν. γένος κοσμητικῶν φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ὀρχεοειδῶν.**

ἀσπασιόλιθος (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. **σπανία** παραλλαγὴ τοῦ κορδιερίτου βλ.λ. ἢ διχροΐτου βλ.λ.

ἀσπάσιος-ον θηλ. κ. **-ία** κ. μσν. ὁ εὐπρόσδεκτος, ὁ ἀγαπητός, ὁ ἐπιθυμητός : Ἰλ.Η 488 **ἀσπασίη τρίλλιστος ἐπήλυθε νύξ,** Νικήτ.Χων.ἐν Σάθ.1,78 **ὁ δέ, ὡς λίαν τῇ γνώμῃ τῶν βαρβάρων συμβαίνων τε καὶ ἀσπάσιος·** 2) περιχαρής, λίαν εὐχαριστημένος : Ὀδ.ψ 238 **ἀσπάσιοι δ' ἐπέβαν γαίης.**

ἀσπασίως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀσμένως, μετὰ χαρᾶς, λίαν προθύμως, εὐφροσύνως : Ὀδ.Ν 33 **ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδυ φάος ἠελίοιο,** Αἰσχ.Ἀγ. 1555 **ἀλλ' Ἰφιγένειά νιν ἀσπασίως θυγάτηρ . . περὶ χεῖρε βαλοῦσα φιλήσει, - ἀσπασίως ὑπεδέξαντο τοὺς ἐξ Ἀμερικῆς ὁμογενεῖς, - ἀσπασίως ἀναμένομεν τὴν ἄφιξίν σου.**

ἄσπασμα-ατος (τὸ) κ. **ἀσπασμὸς** βλ.λ. τὸ ἀγκάλιασμα, τὸ χάδι, τὸ φίλημα : Εὐρ.Ἑκ.829 **ἢ τῶν ἐν εὐνῇ φιλτάτων ἀσπασμάτων·** 2) τὸ ἀγαπητόν, προσφιλές, ὅπερ ἐναγκαλιζόμεθα : Πλούτ.2,608 D **ἥδιστον ἡμῖν ἄσπασμα . . παρεῖχεν ἑαυτήν.**

ἀσπασμὸς (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐναγκαλισμός, φίλημα : Θέογν.860 **πολλοὺς ἀσπασμοὺς καὶ φιλότητας ἔχω·** 2) γεν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ χαιρετισμός : Διον.Ἁλ.4,4 **οἱ ἔσχατοι, οἱ τελευταῖοι ἀσπασμοί,** ΚΔ Ματθ.23,7 **φιλοῦσι δὲ . . καὶ τοὺς ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς,** Νεκρ.Ἀκολ. **δεῦτε τελευταῖον ἀσπασμόν·** ‖ εἰδ. νεώτ. χαιρετισμὸς μετὰ φιλήματος : **ἀδελφικός,-στοργικὸς ἀσπασμός·** ‖ νεώτ. κατὰ πληθ. αἱ φιλοφρονήσεις, τὰ χαιρετίσματα : **τοὺς ἀσπασμούς μου εἰς τὸν κοινὸν φίλον, - ἔχεις ἀσπασμοὺς ἀπὸ ὅλους·** ἰδίως ὡς τελικὸν ἐν ἐπιστολαῖς φιλοφρόνημα, πρὸ τῆς ὑπογραφῆς : **μετὰ φιλικωτάτων ἀσπασμῶν·** 3) ἀγάπη, στοργή : Πλάτ.Νόμ.919 Ε **τῷ ἐκείνων μίσει τε καὶ ἀσπασμῷ.**

ἀσπασμόφυλλον (τὸ) νεώτ. παλαιοζ. γένος κοραλλίων τοῦ ἀθροίσμ. τῶν τετρακοραλλίων τῆς οἰκογ. τῶν **ζαφρεντιδῶν,** ἁπαντῶν ἐν ἀπολιθώσει.

ἄσπαστα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον **ἄσπαστον** βλ.λ., ἀθραύστως, χωρὶς σπάσιμο.

ἀσπαστήριος οἶκος μτγν. ὁ ἀσπαστικὸς βλ.λ. οἶκος : Θεοδώρητ.Ἐπιστ.145,1022.

ἀσπαστής (ὁ) μσν. ὁ ἀσπαζόμενος, περιπτυσσόμενος, ἐναγκαλιζόμενος : Θεόδ.Στ.266.

ἀσπαστικὸς-ή-όν μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ εὐμενής, εὐπροσήγορος, ὑποδεκτικός : Πολύβ.28,3,10 **ἀσπαστικὴ ἔντευξις·** ‖ ἐκκλ. **ἀσπαστικὸς οἶκος** ἐν μητροπολιτικῷ μεγάρῳ ἢ παρὰ ἐκκλησίαν, τὸ μέρος, ἡ **αἴθουσα,** ἔνθα γίνεται ὑπὸ τῆς ἐκκλ. ἀρχῆς ἡ ὑποδοχή, ἡ μετὰ τῶν προσερχομένων ἔντευξις : Θεοδώρητ.Ἐκκλ.Ἱστ.5,17 **πρὸς δὲ τὸν ἀρχιερέα παραγενόμενος, ἐν δὲ τῷ ἀσπαστικῷ οἴκῳ οὕτω καθῆστο, ἐλιπάρει λυθῆναι τῶν δεσμῶν** (τοῦ ἀφορισμοῦ), ἄ. κ. **ἀσπαστικόν·** πρβλ. δεσποτικόν, ἐπιτροπικόν· 2) ὁ πρὸς χαιρετισμὸν χρησιμεύων, ὁ δι' οὗ ὁ χαιρετισμὸς γίνεται : Γαλ.14,451 « ἀσπαστικὸς δάκτυλος ὁ λιχανός »· 3) νεώτ. ὁ δηλῶν ἀσπασμόν, ὁ πρὸς τὸ ἀσπάζεσθαι ἰδιάζων ἢ σχετικός : **ἀσπαστικὴ χειρονομία, - ἀσπ. λέξεις.**

ἀσπαστικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν. προθύμως,

φιλικῶς, εὐμενῶς : Φιλοδ.'Ακαδ.41 M **ἀσπαστικῶς ἐδέξατο τὴν ἀπόκρισιν·** 2) μσν. μετ' ἀσπασμῶν, ἤ λ. τυπικῶς συνήθης ἐν ἀρχῇ ἢ ἐν τέλει ἐπιστολῶν : **τῷ ἀγαπητῷ διακόνῳ 'Ιωάννῃ ἀσπαστικῶς·** πρβλ. εὐχετικῶς.

ἄσπαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ σπασμένος, ὁ μὴ θραυσθείς, ὁ ἄθραυστος, ὁ γερός : **ὁ ἀγέρας δὲν ἄφησε κλαρὶ ἄσπαστο·** 2) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ θραυσθῇ : **ἄσπαστη πέτρα·** 3) ὁ μὴ παθὼν ρῆγμα ἢ διάσπασιν, ἀρράγιστος, ἀδιάσπαστος : **λίγα μᾶς ἀπόμειναν ἄσπαστα γυαλικά, - μὲ ὅλη τὴν ὁρμητικὴ ἐπίθεση ἡ γραμμή μας ἔμεινε ἄσπαστη·** 4) ἐπὶ ἀνθρώπων κ. ἰδίᾳ παίδων ἀσθενῶν, ὁ μὴ παθὼν κήλην βλ.λ.· 5) ἐπὶ νεάνιδος, ἀδιακόρευτος· 6) πάπ. τὸ οὐδ. ἄσπαστον ὡς οὐσ. ὄργανον ἀγνώστου χρήσεως.

ἀσπαστός-ή-όν κ. νεώτ. εὐπρόσδεκτος, ἀγαπητός, ἄ. ἀσπάσιος : 'Οδ.Τ 569 **ἦ κ' ἀσπαστὸν ἐμοὶ καὶ παιδὶ γένοιτο, - ἀσπαστὴ πρότασις·** || νεώτ. κ. ὁ δυνάμενος νὰ γίνῃ ἀποδεκτός : **ἀσπαστὴ ἡ προσπάθεια συμφιλιώσεως·** 2) ποθητός, ἐπιθυμητός : Εὐρ.Ῥῆσ.348 **ἐπλάθης Φρυγίαν πρὸς αὐλὰν ἀσπαστός·** || κ. συγκρ. ὁμ. : 'Ηρ.1,62 **τοῖσι ἡ τυραννὶς πρὸ ἐλευθερίης ἦν ἀσπαστότερον·** || τὸ οὐδ. -όν ὡς ἐπίρρ. : 'Ησίοδ.Α 42 **ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀσπαστὸν ὑπεκπροφύγῃ κακότητα νούσου ὑπ' ἀργαλέης.**

ἀσπαστύς-ύος (ἡ) ἰων. ὁ ἀσπασμός βλ. λ.

ἀσπαστῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. προθύμως, εὐχαρίστως : 'Ηρ.4,201 **οἱ δὲ ἀσπαστῶς ὑπήκουσαν, - οἱ ἀπεσταλμένοι ἐγένοντο ἀσπαστῶς δεκτοί.**

ἀσπατάλευτος-η-ο δημ. κ. ἀσπατάλιστος ὁ μὴ σπαταληθείς, ὁ μὴ ἀσκόπως δαπανηθείς, ὁ ἀσπατάλητος : **δὲν ἄφησε τίποτ' ἀσπατάλευτο.**

ἀσπατάλητος-η-ο δημ. κ. ἀσπατάλευτος βλ.λ.

ἀσπατάλιστος-η-ο δημ. κ. ἀσπατάλητος βλ.λ.

ἀσπέδιστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ σπουδῆς, χωρὶς βιασύνη, μὲ ὑπομονή, μὲ τὸ κολάι, σιγὰ σιγά : **περπάτα ἀσπέδιστα καὶ δὲ μᾶς κυνηγᾶν, - ἔχουμε καιρὸ ν' ἀποσκάφουμε τ' ἀμπέλι ὡς νὰ νυχτώσῃ· δούλευε ἀσπέδιστα.**

ἀσπέδιστος-η-ο δημ. ἐπὶ ἵππων, ὁ μὴ ἔχων κανονικὰς τοῦ βημστισμοῦ πέδας, ποὺ δὲν τοῦ βάλανε λουριὰ στὰ πόδια : **πουλάρι ἀσπέδιστο·** 2) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπ. ὁ μὴ ἀνεχόμενος περιορισμούς, ὁ ἀνεμπόδιστος : **παιδὶ ἀσπέδιστο, - ἀπὸ φυσικοῦ του εἶναι στενόχωρος κι ἀσπέδιστος·** 3) μτφ. κ. ἐπὶ ροῆς ὕδατος, ὁ μὴ διὰ φράγματος ἢ αὐλακισμάτων ἀναχαιτιζόμενος, ρυθμιζόμενος : **ἀσπέδιστες γύρω οἱ ρεματιὲς καὶ σὲ κάθε βροχὴ πλημμυροῦν τὰ χωράφια·** 4) ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μὴ σπουδὴν ἔχων εἰς τὸ πράττειν ἢ εἰς τὸ περατῶσαί τι, ποὺ δὲν ἔχει βιάση.

ἄσπεδος-ον ἀμφίβ. γρ. ἐν 'Επιχ.42.

ἀσπεθοβολῶ-άω δημ. σπινθηροβολῶ, σπιθοβολῶ, ρίπτω σπίθες : **ἀσπεθοβόλαγαν τὰ φρύγανα.**

ἄσπειστος-ον ὁ δι' οὐδεμιᾶς θυσίας, σπονδῆς καταπραϋνόμενος, ἀδιάλλακτος, ἀνεξιλέωτος : Δημ.25,52 **ἀλλ' ἄσπειστος, ἀνίδρυτος, ἄμεικτος,** Νίκ.Θηρ.367 **ἄσπειστος κότος·** || ἄσπονδος : Πλούτ.'Ηθ.537 B **πόλεμοι ἄσπειστοι.**

ἀσπενδησία (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος μαλακίων τοῦ ἀθροίσματος τῶν βρυοζῴων τῆς οἰκογενείας τῶν **κυκλοστοματιδῶν,** ἁπαντῶν ἐν ἀπολιθώσει.

ἀσπενίτης (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος μαλακίων τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀμμωνιτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν γωνιατιδῶν, ἁπαντῶν ἐν ἀπολιθώσει.

ἀσπεργιλλίασις-εως (ἡ) νεώτ.ἀσπεργίλλωσις βλ.λ.

ἀσπεργιλλίδαι (οἱ) νεώτ. βοταν. οἰκογένεια μυκήτων τοῦ ἀθροίσματος τῶν **κρυπτογάμων.**

ἀσπεργιλλίνη (ἡ) νεώτ. μέλαινα χρωστικὴ οὐσία ἐκ τῶν σπερμάτων ἀσπεργίλλου τοῦ μέλανος.

ἀσπέργιλλον (τὸ) νεώτ. γένος μαλακίων τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἐλασματοβραγχίων τῆς οἰκογενείας τῶν **μυακιδῶν·** 2) βοταν. γένος μικροτάτων μυκήτων τῆς οἰκογενείας τῶν ἀσπεργιλλιδῶν.

ἀσπεργίλλωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κ. ἀσπεργιλλίασις νόσος ὀφειλομένη εἰς τὸν νηματομύκητα ἀσπέργιλλον βλ.λ., εὑρισκόμενον ἐπὶ εὐρωτιώντων τροφίμων ἢ ὑγρῶν τοίχων δωματίων κλπ.

ἀσπερδούκλα (ἡ) δημ. κ. -ούκλι κ. σπερδούκλι τὸ φυτὸν ἀσφόδελος βλ. λ. ὁ μικρόκαρπος.

ἀσπερδούκλι (τὸ) δημ. ἄ. ἀσπερδούκλα βλ.λ.

ἀσπερίτης (ὁ) νεώτ. πέτρωμα ἐκρηξιγενὲς συνιστάμενον ἐκ πλαγιοκλάστου, αὐγίτου, ὑπερσθενοῦς κλπ.

ἀσπερμάντως ἐπίρρ. μσν. ἐπὶ ἀνθρ., ἄνευ σπέρματος : 'Ανδρ.Κρήτ.19.

ἀσπερματισμός (ὁ) νεώτ. ἰατρ. νόσος ἀνδρῶν χαρακτηριζομένη ἐκ τῆς ἀνικανότητος πρὸς παραγωγὴν καὶ τῆς ἀδυναμίας πρὸς ἐξακόντισιν τοῦ σπέρματος, ἡ ἀνικανότης βλ.λ.

ἀσπερμί ἐπίρρ. πάπ. κ. ἀσπερμεί ἄνευ τοῦ δικαιώματος δανεισμοῦ ἢ παροχῆς σπόρου : **μισθώσασθαι ἐκφορίου ἀσπερμεὶ πυροῦ ἀρταβῶν.**

ἀσπερμία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἔλλειψις σπέρματος ἢ σπόρων· πρβλ. ἀσπερματισμός.

ἀσπερμισμός (ὁ) νεώτ. ἰατρ. ὁ ἀσπερματισμός βλ.λ.

ἀσπερμολόγητος-ον πάπ. ὁ οὐχὶ ἐκ σπέρματος προελθών : Πάπ. **κύριε παντοκράτωρ, πρωτογενέτωρ, αὐτογενέτωρ, ἀσπερμαλόγητε.**

ἄσπερμος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀνθρ. ὁ ἄνευ σπέρματος ἤτοι ἀπογόνων : 'Ιλ.Υ 303 **ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται Δαρδάνου,** Μαν.2,185 **καὶ ἀσπέρμους θέτο τέκνων·** || ὅθ. ἐπὶ γυναικός, ἡ ἄγονος ἐλλείψει συνουσίας μετ' ἀνδρός : Σχόλ.'Απολλ.Ρ.1,684 **« ἄγονοι, ἄσπερμοι, διὰ τὸ ἀνδρὶ μὴ συνεῖναι »·** 2) μτφ. κ. ἐπὶ ψυχῆς, ἡ διαπλάσεως ἀνεπίδεκτος· ἐπὶ διδασκαλίας, ἡ ἀκαρποφόρητος : Μάξ.Τύρ.31,15 **λόγου δὲ ἄρα ἐφήμερος μὲν ἡ γένεσις, ἄσπερμος δὲ ὁ καρπός·** 3) ἐπὶ ζῴων τὰ μὴ ἔχοντα σπέρμα : 'Αριστλ.ΖΓ 725 b,29 **τὰ μὲν πολύσπερμα, τὰ δ' ἄσπερμα πάμπαν·** || νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐπὶ ᾠῶν, τὰ ἄνευ σπέρματος : **ἔβανες στὴν κλῶσσα ἄσπερμα αὐγά·** || ἐπὶ φυτῶν, ὁ μὴ ἔχων σπόρους : Θεόφρ.Φ1 7,4,4· || **ἄσπερμα φυτὰ** νεώτ. βοταν. τὰ καλλιεργούμενα φυτὰ τὰ παράγοντα ἐδωδίμους καρποὺς περιέχαντας ὀλίγους ἀτροφικοὺς σπόρους ἢ καὶ ἐντελῶς ἀγόνους : **ἄσπερμος εἶναι ἡ κορινθιακὴ σταφιδάμπελος.**

ἀσπερόκοκκος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **δικτυοτείων.**

ἀσπερόλιθος (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. παραλλαγὴ τοῦ ὀρυκτοῦ **χρυσόκολλα** βλ.λ.

ἀσπεροτανννικὸν ὀξὺ (τὸ) νεώτ. φαρμακ. δεψικὴ οὐσία ληφθεῖσα ἐκ τοῦ φυτοῦ ἀσπερούλης τῆς εὐώδους.

ἀσπεροῦγον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **τραχυφυλλιδῶν,** ἡ κολλητσίδα.

ἀσπερούλη (ἡ) νεώτ. βοταν. κ. ἀσπερούλα γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ρουβιδιδῶν.**

ἀσπερχές ἐπίρρ. ποι. σφοδρῶς, ἐμπαθῶς, ταχέως : 'Ιλ.Δ 32 **ὅ τ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις 'Ιλίου ἐξαλαπάξαι·** 2) ἀδιαλείπτως, διαρκῶς : αὐτ.Π 61 **ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσίν.**

ἄσπετος-ον (α στερ. - εἰπεῖν) ποι. ἄρρητος, ἄφατος, ἀνέκφραστος, διὰ τὸ πλῆθος ἢ τὸ μέγεθος : 'Ιλ.Θ.558 **οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ,** Εὐρ.Τρῳ.78 **χάλαζαν ἄσπετον πέμψει,** 'Οππ.Κυν.3,243 **ὁπόταν ἀργαλέος τε καὶ ἄσπετος ἀντιβολήσῃ·** || σπαν. ἐπὶ ἀριθμ. ὁ ἀναρίθμητος : 'Ιλ.Λ 245 **αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς, τὰ οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο,** Νόνν.Δ 39,301 **δυσμενέων στρατὸς ἄσπετος·** || τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρ. ὑπερμέτρως, ὑπερ-

βολικά, παράπολύ: Ἰλ.Ρ 332 **ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον οὐδὲ μάχεσθε.**

ἀσπίδα (ἡ) μσν. κ. δημ. κ. **σπίδα** εἶδος ἰοβόλου ὄφεως, ἡ ἀσπὶς βλ.λ.: Ἐρωτόκρ.Β 250 **σπίδες, λιοντάρια σκότωνε μὲ τὴν παλληκαριάν του.**

ἀσπιδαποβλής-ῆτος (ὁ) ὁ ῥίψασπις, ὁ ἀποβαλὼν ἐν ὥρᾳ μάχης τὴν ἀσπίδα κ. γεν. τὰ ὅπλα: Ἀριστφ.Σφ.592 **εἶτ' Εὔαθλος χὠ μέγας οὗτος κολακώνυμος ἀσπιδαποβλής.**

ἀσπιδεῖον (τὸ) Ἐπιγρ. μέρος τῆς ἀσπίδος· εἰς πληθ. Ἡσ. « τὰς πτυχὰς τῶν ἀσπίδων » (δ.γρ.ἀσπίδια)· 2) Ἡσ. « μέρος τῆς νεὼς τὸ πρὸς τῇ πρύμνῃ » (δ.γρ. ἀσπίδιον)· 3) πάπ. πιθ. ἀσπίδιον βλ.λ.· 4) πάπ. ἀναθηματικὸς πίναξ ἐν εἴδει ἀσπίδος: Πάπ. **στέφεως τῶν ἐν ἱερῷ ἀσπιδείων καὶ ἀνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων πάντων,** αὐτ. **ἀσπιδείων τριῶν ἀνάθεσις.**

ἀσπιδελίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. παραλλαγὴ τοῦ ὀρυκτοῦ **σφηνὸς** βλ.λ.

ἀσπιδεχιδνίδαι (οἱ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἑρπετῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **ὀφιδίων.**

ἀσπιδηρίτης (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ποταμίων χελωνῶν, ἀπαντῶν ἐν ἀπολιθώσει, ἀνῆκον εἰς τὴν ζῶσαν ὑποτάξιν τῶν **τριωνυχίων** χελωνοειδῶν ζῴων.

ἀσπιδῆς-έος (ὁ) κ. **σπιδῆς** βλ.λ.

ἀσπιδηστρόφος-ον ὁ γνωρίζων (καλῶς) νὰ στρέφῃ, νὰ χειρίζηται τὴν ἀσπίδα: Αἰσχ.Ἀγ.825 **ἀσπιδηστρόφος λεώς** (διορθ. **ἀσπιδηφόρος**).

ἀσπιδηφόρος-ον ἐπὶ πολεμιστῶν, ὁ φέρων ἀσπίδα, ἅ. ἀσπιδοφόρος: Αἰσχ.Ἑπτ.19 **ἐθρέψατ' οἰκητῆρας ἀσπιδηφόρους**· 2) ὁ ὑπὸ ἀσπιδηφόρων τελούμενος: Εὐρ.Ἱκ.390 **κῶμον δέχεσθαι τὸν ἐμὸν ἀσπιδηφόρον**· 3) γεν. ὁ στρατιώτης: αὐτ. Βάκχ.781 **κέλευε πάντας ἀσπιδηφόρους.**

ἀσπιδία (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων λεπιδοπτέρων νυκτοβίων τῆς οἰκογενείας τῶν **πυραλιδῶν**· 2) βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀσπιδιδῶν.**

ἀσπιδίδαι (οἱ) νεώτ. βοταν. οἰκογένεια φυτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν **πτεριδοφύτων.**

ἀσπιδίνη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. σκευασία ἐκ τοῦ ριζώματος τοῦ φυτοῦ **ἀσπίδιον** βλ.λ. τὸ ἀκανθῶδες.

ἀσπίδιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ **ἀσπίς,** ἡ μικρὰ ἀσπίς: Ἑρμιππ.16· 2) τὸ φυτὸν ἀτρακτυλίς: ΨΔιοσκ.3,93· 3) τὸ φυτὸν ἄλυσσον: αὐτ. 91· 4) τὸ ἀσπιδεῖον βλ. λ.· 5) νεώτ. βοταν. **ἀσπίδιον τὸ ἀκανθῶδες** εἶδος ἀρρενοπτέριδος· ‖ φαρμακ. τὸ ρίζωμα τοῦ φυτοῦ τούτου ὡς ἀνθελμινθικὸν φάρμακον, ἅ. ἀσπιδίνη· 6) νεώτ. στρατ. χαλύβδινον ἔλασμα προφυλάσσον ἀπὸ θραύσματα βλημάτων ἢ σφαίρας: **ἀσπίδια πυροβολείου - πύργου - κιλλίβαντος.**

ἀσπιδιόφυλλον (τὸ) νεώτ. παλαιοβοτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **οὐρτικιδῶν,** ἀπαντῶν ἐν ἀπολιθώσει.

ἀσπιδισκάριον (τὸ) μτγν. μικρὰ ἀσπίς: Ἰω.Λυδ. Ρωμ.1,11 **ἀγκίλιον, εἶδος ἀσπιδισκαρίου.**

ἀσπιδίσκη (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κύρτωμα, δίσκος: Ἐπιγρ.,ΠΔ Ἐξ.36,26 (39,18) **καὶ ἐπέθηκαν ἐπὶ τὰς δύο ἀσπιδίσκας**· 2) μικρὰ ἀσπίς: Πάπ. **ἀσπιδίσκαι ὀνύχιναι,** Ἀσκληπιόδ.Τακτ.1,2· 3) ἀστερισμός τις: Πτολ.Μαθ.8,1· 4) νεώτ. ναυτ. τὸ μέρος τοῦ ἄβακος τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου, **ἐφ' οὗ** ἀναγράφεται τὸ ὄνομα τοῦ πλοίου.

ἀσπιδίσκιον (τὸ) μτγν. κ. μσν. ὑποκορ. τοῦ ἀσπιδίσκη βλ.λ.2): Ἐπιγρ.Διοσκ. Ὑλ.ἰατρ.3,91· ‖ π. βυζαντ. μικρὰ στρογγύλη ἀσπὶς τῶν ψιλῶν· 2) ὑποκορ. τοῦ ἀσπιδίσκος βλ.λ.1).

ἀσπιδίσκος (ὁ) μτγν. κόσμημα τῆς περικεφαλαίας ἔχον σχῆμα ἀσπίδος, γεν. λόφος περικεφαλαίας, φάλος: Σχόλ.Ἰλ.5,743· 2) τὸ πλατὺ πέρας κλυστῆρος· 3) Ἡσ. « ἀσπιδίσκοι· τῆς κιθάρας τὰ ἐπ' ἄκροις πήχεσιν ».

ἀσπιδίστρα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος ποωδῶν φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **λειριωδῶν.**

ἀσπιδίτης (ὁ) κ. νεώτ. ὁ φέρων **ἀσπίδα**: Σοφ. ἀπ.426· 2) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἀμμωνιτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **κερατιτιδῶν,** ἀπαντῶν ἐν ἀπολιθώσει.

ἀσπιδιχθύς-ύος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογενείας τῶν **κοκκοστεϊδῶν,** ἀπαντῶν ἐν ἀπολιθώσει.

ἀσπιδιώτης (ὁ) ὁ φέρων ἀσπίδα πολεμιστής: Ἰλ.Β 554 **ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.**

ἀσπιδιωτός (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἡμιπτέρων ἐντόμων τῆς οἰκογενείας τῶν **κοκκιδῶν,** περιλαμβάνον πολλὰ εἴδη ἐπάγοντα τὴν φωρίασιν τῆς ἀμπέλου κ. ἄ. φυτῶν.

ἀσπιδοβράγχια (τὰ) νεώτ. ζῳολ. γένος μαλακίων γαστεροπόδων τῆς οἰκογεν. τῶν **ἑλικιδῶν.**

ἀσπιδογαστήρ (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος σκωλήκων τρηματωδῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **πολυστομιδῶν.**

ἀσπιδογέννητος-ον μτγν. ἐν μτφ. σημ. ὁ οἱονεὶ ἐκ τοῦ ὄφεως ἀσπίδος γεννηθείς: Ἰω.Χρυσ.8, 661 C **ὦ κακῆς λεαίνης ἀσπιδογέννητον τέκνον.**

ἀσπιδόγλωσσα (τὰ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **ἀσκληπιιδῶν.**

ἀσπιδογοργών-όνος (ἡ) μτγν. φανταστικὸς ἐν μύθοις φερόμενος τερατόμορφος **τύπος τοῦ ὄφεως** ἀσπὶς ἐν Αἰγύπτῳ: Ἐπιφάν.Αἱρ.22,61 C.

ἀσπιδόδηκτος-ον μτγν. ὁ ὑπὸ τοῦ ἰοβόλου ὄφεως ἀσπίδος δηχθείς: Διοσκ.2,34.

ἀσπιδόδουπος-ον ποι. ὁ διὰ τῶν ἀσπίδων ποιῶν δοῦπον, κρότον: Πίνδ.Ι 1,23 **ἀσπιδοδούποισιν ὁπλίταις ἐν δρόμοις.**

ἀσπιδοειδής-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα ἀσπίδος, ὁ ὁμοιάζων πρὸς ἀσπίδα: Διόδ.Σ 3, 48 **ἀσπιδοειδῆ γίγνεσθαι τὸν ἥλιον**· 2) ὁ ὅμοιος πρὸς τὸν ὄφιν ἀσπίδα: Ἐπιγρ. **ἀσπιδοειδεῖς βασιλεῖαι** (τὰ ἐπὶ βασιλικῶν διαδημάτων κοσμήματα, τὰ ὅμοια μὲ τὸν ὄφιν ἀσπίς).

ἀσπιδόεις-εντος-εσσα-εν μτγν. ὁ ἔχων σχῆμα ἀσπίδος, ὅμοιος ἀσπίδι, ἀσπιδοειδής: Σέξτ.Ἐμπ. Μαθ.1,316, Ὀππ.Ἁλ.1,397 **ἀσπιδόεσσα χελώνη**· 2) ὁ ὑπὸ ἀσπίδος καλυπτόμενος: αὐτ.Κυν.1,214.

ἀσπιδοθήρας (ὁ) γλωσσ. ὁ θηρευτὴς ὄφεων ἀσπίδων· ‖ γεν. ὁ κυνηγὸς ὄφεων, φιδιῶν.

ἀσπιδοθρέμμων-ονος-ον σχόλ. ὁ **ἐν** ἀσπίδι ἤτοι ἐν πολέμῳ ἀνατραφείς (ἐξήγ. τοῦ **ἀσπιδοφέρμων** βλ.λ.): Σχόλ.Εὐρ.Φοίν.796.

ἀσπιδοθυρίς-ίδος (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος θαλασσίων ζῴων εὑρισκομένων ἐν ἀπολιθώσει τῆς ὑπεροικογενείας τῶν **τερεβρατουλακιοειδῶν.**

ἀσπιδοθώραξ-ακος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἐντόμων εὑρισκομένων ἐν ἀπολιθώσει, τῆς τάξεως τῶν **μεγασηκοπτέρων.**

ἀσπιδοκαρίς-ίδος (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος εὐμαλακοστράκων ζῴων ἀπαντώντων ἐν ἀπολιθώσει, τῆς τάξεως τῶν **φυλλοκαριδῶν.**

ἀσπιδόκερας-ατος (τὸ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἀμμωνιτῶν ἀπαντώντων ἐν ἀπολιθώσει, τῆς οἰκογενείας τῶν **ἀσπιδοκερατιδῶν.**

ἀσπιδοκερατίδαι (οἱ) νεώτ. παλαιοζ. οἰκογένεια **ἐξωσιφωνωτῶν** ἀμμωνοειδῶν ζῴων, εὑρισκομένων ἐν ἀπολιθώσει.

ἀσπιδοκέφαλα (τὰ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογένεια ἑρπετῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν **ὀφιδίων.**

ἀσπιδοκέφαλος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος **νηματωδῶν** σκωλήκων ζώντων παρασιτικῶς ἐπὶ θηλαστικῶν τινων.

ἀσπιδοκολοβά (τὰ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογένεια ἑρπετῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν **σαυριδῶν.**

ἀσπιδοκότυλος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος σκωλήκων τῆς οἰκογενείας τῶν **πολυστομιδῶν,** ζώντων παρασιτικῶς ἐπί τινων ἰχθύων.

ἀσπιδόκρινος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος θα-